

QUAN TÂM TÁC LOẠI

Thật ư?
Thật ư? Phải là
Hồng Phái
Xanh Thắm!

Editor: Katsya,
Nàng River & Hoi

TRUYENFULL.VN

Mục lục

[Chương 1: Có Người Thắng Quan, Có Người Chết Oan, ... Còn Có Người Chuyển Kiếp](#)

[Chương 2: Hy Sinh Vì Nhiệm Vụ Mà Đầu Thai Kiểu Này, Nội Các Âm Phủ Cũng Phải “Phòng Chống Tham Nhũng Đê Cao Liêm Khiết” \[1\]](#)

[Chương 3: Chuyện Xưa Không Thế Không Nói Đến Của Vợ Cả Cùng Vợ Bé](#)

[Chương 4: Phụ Nữ Không Muốn Tự Làm Khó Mình, Cũng Chỉ Có Thế Gây Khó Để Phụ Nữ Khác Mà Thôi](#)

[Chương 5: Lão Gia Thịnh Hoành Chiến Đấu Hai Trận, Toàn Thắng!](#)

[Chương 6: Bà Nội, Vợ Chồng, Con Cái, Một Nhà Vui Vẻ](#)

[Chương 7: Đây Mới Là Cô Gái Xuyên Không Cần Được Đầu Thai](#)

[Chương 8: Minh Lan, Mặc Lan, Như Lan, Hoa Lan...](#)

[Chương 9: Bàng Lòng, Không Bàng Lòng, Có Bàng Lòng...](#)

[Chương 10: Cùng Là Thứ Nữ Nhưng Lại Không Giống Nhau](#)

[Chương 11: Đơn Vị Mới, Ông Chủ Mới, Hoàn Cảnh Mới...](#)

[Chương 12: Minh Lan Và Ba Con Ngổng Ngổc Ngếch](#)

[Chương 13: Ca Vui Bên Chén Rượu Đây, Đời Người Thấm Thoát Thảng Ngáy Được Bao.\[’\]](#)

[Chương 14: Ban Huấn Luyện Của Không Ma Ma](#)

[Chương 15: Ban Bồi Thảm Của Không Ma Ma](#)

[Chương 16: Một Đứa Cũng Không Thoát](#)

[Chương 17: Bác Cả Thịnh Tới Thăm, Minh Lan Phát Tài](#)

[Chương 18: Hoa Lan Lấy Chồng](#)

[Chương 19: Thịnh Hoành Hăng Hái Thi Đua, Chính Đốn Thịnh Phú, Minh Lan Được Xóa Nạn Mù Chữ](#)

[Chương 20: Như Lan Bất Bình](#)

[Chương 21: Trang Tiên Sinh Xuống Núi, Mấy Anh Chị Em Cùng Đi Học](#)

[Chương 22: Thầy Tốt Đều Không Bất Học Thêm Giờ](#)

[Chương 23: Chàng Thiếu Niên Mang Mùa Xuân Đến](#)

[Chương 24: Trọng Tài Trong Cuộc Chiến Hoa Hồng](#)

[Chương 25: Hai Cách Thu Dọn Chiến Trường](#)

[Chương 26: Cơm Của Minh Lan, Cá Của Tê Hành](#)

[Chương 27: Ăn Trưa, Chuyển Nhà, Thi Cử](#)

[Chương 28: Không Thích Vàng Nén Ấ, Vậy Thì Bánh Trôi Nhá.\[’\]](#)

[Chương 29: Không Ai Có Thể Che Mưa Chấn Gió Cho Nàng Cả Đời, Cuối Cùng Vẫn Phải Tự Mình Đối Diện Với Thế Giới Này](#)

[Chương 30: Chị Em Giao Chiến, Mẹ Cả Bảy Mưu](#)

[Chương 31: Báo Cáo Phân Tích Hoàn Cảnh Sinh Tôn](#)

[Chương 32: Báo Cáo Hoàn Cảnh Sinh Tôn Có Dấu Hiệu Xấu](#)

[Chương 33: Bí Kíp Cải Thiện Hoàn Cảnh Sinh Tôn](#)

[Chương 34: Bà Nội, Anh Cả, Tề Hành](#)

[Chương 35: Tin Vui Của Trường Bách](#)

[Chương 36: Kế Hoạch Lấy Chồng Của Con Gái](#)

[Chương 37: Không Tranh Giành](#)

[Chương 38: Matta Mattatane \['\]](#)

[Chương 39: Nhận Lỗi...Bé Minh Và Bé Hoàng](#)

[Chương 40: Gió Thu Toại Lòng Người](#)

[Chương 41: Anh Họ, Anh Họ, Anh Họ](#)

[Chương 42: Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ 【Bảng Nhân Vật Phụ】](#)

[Chương 43: Cảm Giác Hạnh Phúc Này, Quả Nhiên Phải Đi So Với Người Khác Mới Thấy Được](#)

[Chương 44: ... Sau Này Nàng Biết Gả Cho Ai?](#)

[Chương 45: Sự Nghiệp Rèn Luyện Chuyên Môn Của Một Tên Nghe Lén Nghiệp Dư](#)

[Chương 46: Nhân Chứng Ghi Chép Từ Hiện Trường Vụ Án Ly Hôn Cổ Đại](#)

[Chương 47: Lên Kinh](#)

[Chương 48: Sum Vầy](#)

[Chương 49: Nhà Mới Cùng Người Mới](#)

[Chương 50: Hoa Lan Đến Chơi](#)

[Chương 51: Trần Châu Và Mắt Cá](#)

[Chương 52: Một Ngày Dao Chơi Ở Phủ Tương Dương Hầu, Phần Thượng](#)

[Chương 53: Một Ngày Dao Chơi Phủ Tương Dương Hầu, Trung](#)

[Chương 54: Một Ngày Dao Chơi Phủ Tương Dương Hầu, Hạ](#)

[Chương 55: Con Dâu Gương Mẫu](#)

[Chương 56: Làm Phụ Nữ Không Dễ](#)

[Chương 57: Một Mảnh Chị Em](#)

[Chương 58: Nửa Ngày Dao Chơi Chùa Quảng Tế](#)

[Chương 59: Nửa Ngày Dao Chơi Chùa Quảng Tế, Hạ](#)

[Chương 60: Người Mà Phạm Đến Ta, Ta Tất Sẽ Phạm Lại Người](#)

[Chương 61: Tháng Ngày Thái Bình](#)

[Chương 62: Loạn Thân Thìn \['\]](#)

[Chương 63: Bình Yên Sau Đại Loạn](#)

[Chương 64: Con Cá Con Thử, Con Dòng Chính Con Vợ Lễ, Không Dung](#)

[Chương 65: Tiệc Đầy Tháng, Nhà Có Tước, Tai Bay Vạ Gió](#)

[Chương 66: Dưới Tầng Hải Đường, Con Đế, Ve Sầu, Núi Đá](#)

[Chương 67: Hai Mối Hôn](#)

[Chương 68: Cũ Không Đi, Mới Không Đến](#)

[Chương 69: Ẩn Trung Thì Dễ Mà Tận Hiếu Lại Khó](#)

[Chương 70: Vẫn Là Anh Trường Bách Được Phúc Nhờ Vợ](#)

[Chương 71: Cứng Nhắc](#)

[Chương 72: Nguyên Nhân Hậu Quả](#)

[Chương 73: Bị Tập Kích, Được Cứu Giúp](#)

[Chương 74: Đêm Lạnh, Mặt Sông, Tiết Lộ, Vạch Trần](#)

[Chương 75: Nghĩ Về Việc Nghĩ Về Người](#)

[Chương 76: Về Lại Nhà Tổ](#)

[Chương 77: Con Đường Thăng Chức An Toàn Của Quan Võ](#)

[Chương 78: Gà Mái Già Hoá Vịt, Thế Giới Thật Diệu Kỳ](#)

[Chương 79: Tương Lai Mù Mịt Của Ba Chị Em](#)

[Chương 80: Bàn Linh Của Lão Phu Nhân, Chỗ Của Di Lâm, Quyết Tâm Của Mặc Lan](#)

[Chương 81: Hôn Sự Của Mặc Lan, Như Lan Gào Thét, Minh Lan Ung Dung](#)

[Chương 82: Sau Quốc Tang, Việc Vui Tới Cửa](#)

[Chương 83: Em Họ, Xin Chào](#)

[Chương 84: Mặc Lan Lấy Chồng](#)

[Chương 85: Sắp Đến Kỳ Thi Hương, Hạ Hoàng Văn Về Nhà](#)

[Chương 86: Vợ Lễ, Thiếp Thất, Hầu Gái, Đều Không Được](#)

[Chương 87: Ngày X Đen Tối, Mọi Việc Không Hợp, Chi Hợp Bất Gian](#)

[Chương 88: Vứt Sạch](#)

[Chương 89: Trời Xanh Tựa Biển Biếc](#)

[Chương 90: Ruộng Càn](#)

[Chương 91: Không Thấy Thì Không Biết, Cố Đại Thật Kỳ Diệu](#)

[Chương 92: Việc Kết Hôn Của Như Lan](#)

[Chương 93: Những Ngày Cuối Cùng Đã Qua](#)

[Chương 94: Phỏng Đoán Về Người Đàng Sau Một Âm Mưu](#)

[Chương 95: Hai Phương Thức Thuyết Phục](#)

[Chương 96: Cổ Đại Chết Tiệt Này](#)

[Chương 96+2: Phiên Ngoại: Báo Cáo Quá Trình Lên Đồi Sách Kết Hôn Với Kẻ Lừa Đảo](#)

[Chương 97: Quyết Định](#)

[Chương 98: Cô Sáu Nhà Chúng Tôi Vốn Là Con Vợ Cả](#)

[Chương 99: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hội Môn](#)

[Chương 99+2: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hội Môn \(2\)](#)

[Chương 100: Suy Tư Lúc Giao Thừa](#)

[Chương 101: Chuẩn Bị Lấy Chồng](#)

[Chương 102: Như Lan Lấy Chồng, TạM Biệt Chuyện Đã Qua](#)

[Chương 103: Hana Yome\['\] \(Thượng\)](#)

[Chương 104: Hana Yome \(Hạ\)](#)

[Chương 105: Phú Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vê](#)

[Chương 106: Phú Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vê \(Hạ\)](#)

[Chương 107: Đàn Ông Đứng Là Đến Từ Sao Hóa](#)

[Chương 108: Ba Ngày Tân Hôn](#)

[Chương 109: Lại Mặt](#)

[Chương 110: Minh Lan Thố Lộ, Cổ Đình Diệt Sập Xếp Việc Nhà](#)

[Chương 111: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy](#)

[Chương 111+2: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy \(2\)](#)

[Chương 112: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Thượng\)](#)

[Chương 113: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Trung\)](#)

[Chương 114: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Hạ\)](#)

[Chương 115: Chồng Đi Làm Về Nhà](#)

[Chương 116: Bản Báo Cáo Công Tác Một Ngày Của Ceo](#)

[Chương 117: Trước Khi Nhận Cáo Mệnh](#)

[Chương 118: Một Nhà Thái Hậu, Thái Hậu, Hoàng Hậu, Phi Tần, Quốc Cữu](#)

[Chương 119: Nếu Em Chết, Chàng Sẽ Cưới Em Gái Em Sao?](#)

[Chương 120: Chấn Chính Bên Trong, Hải Thị Sinh Con, Sách Y Dược Nhà Họ Hạ](#)

[Chương 121: Đi Ăn Tiệc, Việc Nhà, Việc Nước, Hoa Lan, Chém Người](#)

[Chương 122: Sóng Gió Món Chân Giò Hầm](#)

[Chương 123](#)

[Chương 124: Trước Sau Yến Ấm \(Thượng\)](#)

[Chương 125: Trước Sau Yến Ấm \(Trung\)](#)

[Chương 126: Trước Sau Yến Ấm \(Hạ\)](#)

[Chương 127: Thật Ra Ta Chưa Hiểu Lòng Nhau](#)

[Chương 128: Vợ Cả Đi Đón Vợ Bé](#)

[Chương 129: Về Một Số Biện Pháp Giải Quyết Vấn Đề Chỗ Ở Cho Vợ Bé Hầu Ngủ Cùng Con Gái Ngoài Giá Thú](#)

[Chương 130: Liên Quan Tới Phương Pháp Giáo Dục Con Ngoài Giá Thú, Cùng Với Phân Loại Của Phòng Mama](#)

[Chương 131: Sách Lược Đối Phó Đối Với Chuyện Gây Buồn Nôn Liên Tục Xảy Ra](#)

[Chương 132: Bìa Đờ Đan Bị Kinh Sợ](#)

[Chương 132+2: Phiên Ngoại: Lư Hương Trầm Khói Thuốc, Nước Biếc Tàn Cánh Hoa\[*\]](#)

[Chương 133: Thường Ma Ma – Người Ấy Sự Ấy](#)

[Chương 134: Thường Ma Ma, Người Ấy Sự Ấy. Hạ](#)

[Chương 135: Kiến Thức Của Minh Lan](#)

[Chương 136: Hôn Tiểu Vũ – Thôn Hắc Sơn, Phái Thực Lực\[*\] Thịnh Thoảng Thất Thủ](#)

[Chương 137: Chuyện Ấn Dật Ở Thôn Hắc Sơn](#)

[Chương 138: Sóng Gió Thôn Cổ Nham](#)

[Chương 139: Tuần Trăng Mật](#)

[Chương 140: Ân Oán](#)

[Chương 141: Đối Sách \(Thượng\)](#)

[Chương 142: Đối Sách \(Hạ\)](#)

[Chương 143: Phương Châm Chỉ Đạo Sinh Con: Sống Đến Già, Sinh Đến Già](#)

[Chương 144: Truy Ngược Về Căn Nguyên : Cổ Đình Diệp, Anh Cả Gọi Cậu Sang Thương Lượng](#)

[Chương 145: Nguồn Căn Đếm Ngược Chương 3: Cổ Đình Diệp, Cha Cậu Gọi Cậu Về Chia Tài Sản](#)

[Chương 146: Căn Nguyên, Chương 2 Đếm Ngược: Cổ Đình Diệp, Tổ Tiên Gọi Cậu Về Tán Gẫu Kia](#)

[Chương 147: Căn Nguyên, Chương Cuối. Thượng: Cớ Gì Không Thuận Minh Quân, Cờ Xanh Chuông Đúc Vẽ Vang Một Đời](#)

[Chương 148: Nguồn Căn Chương Cuối, Hạ \(Hoàn Serie Này\)](#)

[Chương 149: Con Đường Lâm Quan Của Cổ Đình Diệp](#)

[Chương 150: Nếu Bọn Họ Không Đi, Tôi Sẽ Không Phá Tường Trừng Viên](#)

[Chương 151: Việc Hôn Nhân Của Cô Em Chồng](#)

[Chương 152: Bậc Thầy Tranh Đấu](#)

[Chương 153: Tận Mắt Tham Quan Chiến Trường Chờ Mong Đã Lâu](#)

[Chương 154: Thời Đại Sau Khi Chuyển Nhà](#)

[Chương 155: Vai Chính Vai Phụ](#)

[Chương 156: Cuộc Sống Vợ Chồng](#)

[Chương 157: Việc Thiên Hạ, Việc Nhà, Việc Nước!](#)

[Chương 158: Sống Phải Chiến Đấu Khắp Nơi](#)

[Chương 159: Chuyện Tốt Sắp Tới, Chuyện Tốt Sắp Tới](#)

[Chương 160: Bánh Bao Tới](#)

[Chương 161: Mạn Nương, Đình Xán, Cửa Hồi Môn, Gia Sản Tổ Tiên, Còn Có Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Minh Lan](#)

[Chương 162: Hôm Qua Gió Lớn, Không Thu Từ Bình](#)

[Chương 163: Tựa Đóa Sen Thu Đẹp Tuyệt Trần, Cực Tinh Mà Sinh Nét Mỹ Lệ, Giới Thi Từ, Khéo Ca Phú, Cầm Kỳ Thi Họa Chẳng Khó Ai](#)

[Chương 164: Bạn Gái Cũ, Vợ Hợp Pháp, Bài Tập Của Bà Chủ Gia Đình](#)

[Chương 165: Suy Ngẫm Nảy Sinh Từ Một Bà Cô Rốt Cuộc Cũng Hết Khó](#)

[Chương 166: Làm Rõ Ràng Suy Nghĩ Nào Đó Bị Giấu Kín, Gió Bảo Nổi Lên, Chuyện Phiếm](#)

[Chương 167: Khai Chiến, Mưa Gió Nổi Lên](#)

[Chương 168: Gió Đông Thổi, Trống Trận Vang*: Không Biết Cuộc Sống Gian Nan, Phung Phí Cơ Hội Đời Người, Đáng Đời!](#)

[Chương 169: Gió Đông Thổi, Trống Trận Vang \(2\): Con Gái Nhà Họ Khang, Càng Không Được Vào Nhà](#)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Có Người Thăng Quan, Có Người Chết Oan, ... Còn Có Người Chuyển Kiếp

Quyển 1 : Hải đường cố hương hoa hé nụ, một đóa trân quý buồn lẻ loi.
[1] [1] Trích từ bài “Xuân tình hoài cố viên hải đường – Dương Vạn Lý” và
“Hải đường thi – Tô Thức”.

Xuân tình hoài cố viên hải đường – Dương Vạn Lý

“Cố viên kim nhật hải đường khai, mộng nhập giang tây cảm tú đôi”

Dịch nghĩa: Hải đường quê cũ nở hoa, mộng mơ về chốn Giang Tây tươi
đẹp (rực rỡ).

Hải đường thi – Tô Thức

“Giang thành địa chương phiền thảo mộc, chích hữu danh hoa khổ u
độc”

Dịch nghĩa: Giang Thành chương khí cỏ dại nhiều, một đóa hoa quý (hải
đường) buồn lẻ loi.

, có người chết oan, ... còn có người chuyển kiếp. Mỗ báo giờ Tuất vừa
gõ lên, Thịnh phủ Tuyên Châu lục tục lên đèn. Trong phòng khách của
chính phòng phía tây, một vị lão phu nhân tóc hoa râm ăn vận giản dị đang
ngồi lần tràng hạt, quần áo mộc mạc dường như không hài hòa với vẻ phú

quý tao nhã xung quanh. Còn người lúc này đang ngồi ngay phía dưới chính là Thịnh phủ đương gia lão gia, Thịnh Hoàn.

“Tổ tông phù hộ, lần đánh giá thành tích này con đạt hạng ưu, chỉ dụ thăng chức chắc cuối tháng sẽ tới”. Lúc này đã bắt đầu vào hạ, Thịnh Hoàn trên người mặc hạ sam màu đỏ đất bằng tơ mỏng, đang cung kính thưa chuyện.

“Cũng không uổng công con ở ngoài nhần nhin mấy năm nay, từ cấp lục phẩm thăng lên hãn là rất gian nan, qua được ải này, con cũng được xem là quan viên trung phẩm rồi. Lần này con được điều đến chỗ nào, có hợp ý nguyện hay không?”, Thịnh lão phu nhân cất giọng đều đều, không chút xao động.

“Chú Cảnh đã gửi thư báo, chắc là Đăng Châu tri châu ạ.” Thịnh Hoàn từ trước đến nay tuy cư xử rất dè dặt, nhưng nhắc tới chuyện này thì không nén được vẻ hoan hỷ trên mặt.

“Vậy là phải chúc mừng lão gia rồi, chức tri châu xưa nay đều do quan ngũ phẩm đảm nhiệm, nay quan lục phẩm như con một mình đảm đương một châu, chẳng những là nhờ tổ tông tích đức mà còn phải cảm tạ những người đã thu xếp cho con”, Thịnh lão phu nhân đáp.

“Âu cũng là lẽ đương nhiên ạ, danh mục quà tặng cho mấy chú bác trong kinh con đã nghĩ xong xuôi, mời mẫu thân['] xem qua.” Thịnh Hoàn từ trong tay áo lấy ra mấy tờ giấy lụa đưa cho nha hoàn đứng kế bên.

['] Thịnh Hoàn không phải mẹ ruột mà là mẹ cả của Thịnh Hoàn nên gọi là mẫu thân, trong trường hợp con đẻ gọi mẹ đẻ thì sẽ là ” nương” – dịch ra là “mẹ”.

“Lão gia mấy năm nay xử sự khéo léo hơn ta, tự mình quyết định là được rồi. Nhớ kĩ câu này, quân tử chi giao nhạt như nước, bạc phải dùng đúng cách, cấp bậc lễ nghĩa phải chu toàn, thân cận phải dùng chừng mực.

Những vị lão đại nhân này cả đời lăn lộn quan trường, mỗi người đều luyện đến tầm hỏa nhãn kim tinh. Những năm gần đây bọn họ chiếu cố con, phần vì tình nghĩa với cha con khi còn sống, phần cũng vì con không hề chịu thua kém ai cho nên bọn họ mới chịu ra sức giúp đỡ”. Thịnh lão thái thái vừa nói thêm vài lời đã hụt hơi thở hổn hển, Phòng ma ma vội nâng chung trà đến bên miệng cho bà, tay còn lại nhẹ nhàng xoa lưng bà.

Thịnh Hoàn thấy thế, vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng nói: “Mẫu thân nghìn vạn lần phải bảo trọng, con có được ngày hôm nay, đều dựa vào ơn giáo dưỡng của người, trước đây nếu không có mẫu thân đại nghĩa, con lúc này cùng lắm cũng chỉ ở nông thôn mà ngơ ngẩn qua ngày thôi, con còn chưa tận hiếu được với người”.

Thịnh lão thái thái không nói gì, tựa hồ bần thần, qua một lúc lâu mới nói: “Cái gì mà đại nghĩa với không đại nghĩa, chẳng qua vì tình nghĩa phu thê với cha con, chung quy không thể để người sau trăm tuổi mỗ mà thê lương được, may mà ... Con cuối cùng cũng thăng tiến”. Giọng bà yếu ớt, dần dần không nghe thấy nữa.

Thịnh Hoàn không dám tiếp lời, trong phòng nhất thời yên lặng. Một lát sau, ông ta nói: “Mẫu thân còn sống lâu, phúc Trạch sau này còn kéo dài, nên buông lỏng tâm tư, chú ý điều dưỡng thân thể mới là tốt nhất”. Ông ta nói rồi nhìn ra bốn phía lại không khỏi cau mày: “Mẫu thân ở đây cũng quá đơn giản mộc mạc rồi, cứ như ở am ni cô, người nghe con nói câu này, lão phu nhân nhà bình thường tuy cũng ăn chay niệm Phật nhưng lại bày trí vô cùng rực rỡ, mẫu thân hà cớ gì phải tự làm khổ mình, người ngoài nhìn vào còn tưởng con bất hiếu”.

Thịnh lão phu nhân nói: “Náo nhiệt hay không là ở trong lòng, lòng người nếu quạnh quẽ, thì có giả vờ náo nhiệt cũng vô dụng, chỉ thêm điếc tai, mấy chuyện bày biện thì miễn đi.”

Thịnh Hoành thấp giọng nói: “Đều do con trai bất hiếu, không quản được vợ.”

Thịnh lão thái thái đáp: “Không trách con được, lòng hiếu thảo của con ta đã ghi nhận, cũng không trách con dâu, ta vốn không phải mẹ chồng chính thức, cũng không dạy dỗ bài bản gì, ba ngày lại đụng đầu chạm mặt, nàng mệt mỏi mà ta cũng thấy phiền phức. Con cũng không cần lo lắng có người trách con bất hiếu, với tiếng tăm của ta trước kia, không ít người biết rõ đến tính tình này, xa ta một chút, ngược lại mọi người đều thoải mái”.

Thịnh Hoành vội vàng nói: “Mẫu thân nói gì vậy, sao lại không phải mẹ chồng đúng nghĩa, mẫu thân là thê tử cưới hỏi làng hoàng, là mẹ có ơn tái tạo với con, trong mọi chuyện đều là con dâu có lỗi với người. Mẫu thân ngàn vạn lần đừng nói như vậy”.

Thịnh lão thái thái dường như có chút mất kiên nhẫn, nhẹ nhàng phất phất tay: “Mấy việc vặt, lão gia đừng để ý, nhưng đợt thăng chức sắp tới, lão gia nên mau chóng chuẩn bị, con cai quản Tuyên Châu mấy năm nay, không ít người ủng hộ, giờ thăng chức nên cố gắng chu toàn lễ nghĩa, quan lớn cùng tồn tại chốn quan trường, hôm nay gặp mai lại thấy, đừng làm đồng僚 ngượng lòng, làm sao để hợp tan phải vui vẻ mới được”.

“Mẫu thân nói rất đúng, con cũng nghĩ vậy. Trước đây lúc vừa tới Tuyên Châu, con còn nghĩ đất Lĩnh Nam này khí hậu nóng bức, con người thô lỗ, tuy không phải một vùng thiếu văn minh nhưng cũng ít giáo hóa, chứ con chưa từng nghĩ nơi đây mưa thuận gió hòa, bách tính chất phác, lại sát duyên hải, đánh cá, làm muối, hải vận đều thuận lợi, mặc dù không trù phú bằng Giang Nam nhưng dân chúng cũng có chút của cải. Mấy năm sống ở nơi này, ngược lại con cũng có phần lưu luyến”, Thịnh Hoành mỉm cười nói.

Thịnh lão phu nhân cũng cười đáp lời: “Thật vậy, ta cả đời đều ở phương bắc, Giang Nam dù trăm vạn tốt ta cũng không muốn đến, không ngờ ở

Tuyền Châu lại quen, nơi này núi cao hoàng đế xa, cuộc sống thanh thoi. Trước khi đi thì đem bán nhà lớn, đặt mua một tiểu trang sơn thủy hữu tình, vừa không khoe khoang mà tương lai cũng có chốn dưỡng lão”.

“Tính toán này vô cùng hợp lý, con trai thấy rất hay, nhất định trở về sẽ làm ngay”, Thịnh Hoàn cười nói.

Thịnh lão phu nhân quy củ nghiêm khắc, khi đang nói chuyện, nha hoàn vũ giả khắp phòng nhiều người như vậy cũng không gây ra tiếng động nào. Hai mẹ con nói chuyện một chút, Thịnh Hoàn vài lần mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi, trong phòng nhất thời lặng xuống. Thịnh lão phu nhân nhìn hẩn một cái, bưng chén trà nhẹ khuấy là trà, ma ma bên cạnh rất ý nhị, nhẹ giọng sai nha hoàn vũ giả ra ngoài, tự mình đưa mọi người sang nhị phòng liền kề, phân phó nha hoàn nhất đẳng vài câu rồi tiếp tục đến phòng khách hầu hạ, thì nghe thấy Thịnh lão phu nhân đang nói: “... Con cuối cùng cũng chịu nói, ta còn tưởng con định giấu giếm bà già này đến chết chứ”.

Thịnh Hoàn đứng cúi đầu, vẻ mặt sợ hãi: “Con hối hận vì đã không nghe theo lời mẫu thân để hôm nay gây nên tai họa nhường này, đều tại con trai vô đức khiến gia đình không yên ổn”.

“Chỉ là gia đình không yên thôi sao?” Thịnh lão thái thái thoáng cất cao giọng: “Không ngờ con lại mê muội như vậy, con hẩn cũng biết việc này nói lớn cũng được mà nói nhỏ cũng xong!”

Thịnh Hoàn cả kinh, thở dài nói: “Xin mẫu thân chỉ điểm”.

Thịnh lão thái thái khẽ ngồi dậy từ nhuyễn tháp tử đàn: ” Bất kể chuyện gì ta cũng không muốn nhiều lời khiến con chán ghét, con thích người nào đều không liên quan tới ta, thị phi trong nhà con ta cũng không hỏi tới, nhưng mấy năm nay con càng ngày càng vượt quá giới hạn, con ra bên ngoài mà hỏi thăm xem, có nhà nào đối đãi với vợ bé như con không! Cho

nàng ta thể diện nhà mình, cho nàng thôn trang, cửa hàng, nàng giờ đây cũng đã có con trai con gái, chỉ thiếu mỗi danh phận nữa thôi, có thua kém gì con dâu chính thức đâu! Con cứ như vậy đích thứ chẳng phân biệt nổi nữa, quy củ thì rối loạn, chẳng há là nuôi họa trong nhà ! Được rồi được rồi, đến hôm nay rút cục cũng gây ra tai họa chết người, máu đầm đìa một xác hai mạng, con định giải thích thế nào đây!”

Thịnh Hoành xấu hổ, thở dài liên tục: “Mẫu thân dạy phải, đều là lỗi của con trai. Con hồ đồ, luôn nghĩ nàng một mình lẻ loi cần con che chở, quả thực là đáng thương. Bề ngoài nàng tỏ ra không muốn làm vợ cả, tình nguyện làm vợ bé, khiến lòng con không khỏi thương tiếc. Hơn nữa nàng xuất thân từ chỗ của lão thái thái người, thân phận dù gì cũng không giống với vợ lẽ bình thường. Con không nghĩ tới ưu ái này lại là hại nàng, để nàng bộc phát không có chừng mực, con trai thực sự biết sai rồi.”

Thịnh lão thái thái sau khi nghe xong mấy câu này thì khẽ cười nhạt vài tiếng, không nói gì, nâng chén trà lên nhẹ nhàng thổi, Phòng ma ma thấy thế liền lên tiếng: “ Lão gia giữ tấm lòng nhân hậu, lão thái thái làm sao lại không biết. Chuyện này kéo dài vài năm, nếu không nói rõ ràng, mọi người về sau sống không thuận lợi, lão thái thái là trưởng bối, có những lời không tiện nói ra, hôm nay cứ để bà già này lớn mật nói rõ ràng với lão gia, mong ngài đừng trách tội”.

Thịnh Hoành thấy Phòng ma ma có lời, vội hỏi: “Ma ma định nói gì thì cứ nói, ma ma mấy năm nay cúc cung tận tụy với Thịnh gia, hầu hạ mẫu thân tận tâm tận lực, đối với ta mà nói cũng giống như trưởng bối nhà mình, có chuyện gì cứ việc chỉ bảo”.

Phòng ma ma không dám nhận lễ, cúi người cung kính nói: “Bà già này tạm lắng lời, mẫu thân dì Lâm cùng với lão thái thái nguyên là quen biết từ thời khuê trung, lại nói tiếp lúc đó chẳng qua cũng chỉ gặp nhau vài lần, vốn cũng không thể so được với mấy tỷ muội khuê trung thân thiết khác, về sau xuất giá càng không lui tới. Ta từ nhỏ hầu hạ lão thái thái nên biết rõ

việc này, chẳng qua sau này nhà chồng bà hành sự không thích đáng nên mang tội, dù chưa đến mức bị tịch biên, mất đầu nhưng nhà cửa cũng sa sút. Năm ấy, trưởng phu Lâm lão phu nhân mất bệnh, bà không có con trai, tạm thời không nơi nương tựa, mang theo nữ nhi lẳng lặng sống qua ngày. Trước khi chết, bà tìm đến chỗ lão phu nhân, chỉ mong lão phu nhân nể tình ngày đó lúc còn khuê trung, dù thế nào cũng chăm sóc con gái bà một chút, thân thích của bà ai cũng như sói như hổ, có điều không hại bé gái. Lão phu nhân ăn chay niệm phật, một lòng hướng thiện nên đồng ý, thu nhận dì Lâm vào phủ. Mấy năm nay, lão phu nhân nhà chúng ta đều đối đãi với nàng như con đẻ, ăn, mặc, dùng đều chọn thứ tốt nhất, còn ngày ngày tự nhắc nhở phải sắm đồ cưới, tìm cho nàng tấm chồng tốt”.

Nghe đến đó, Thịnh Hoành mặt đỏ ửng, có phần hổ thẹn, Phòng ma ma thở dài, tiếp lời: “Ai có thể nghĩ ra, cô Lâm này cũng là một người có ý đồ lớn, tìm cho nàng vài nhà nàng đều không ưng, nhưng sau lưng lại vụng trộm với lão gia. Bà lão tôi nói một lý lẽ này, người đừng thấy lạ. Sự kiện lần này lão phu nhân nhà chúng ta chẳng hay biết gì cả, đợi đến lúc phu nhân nổi giận dùng dùng khóc lóc trước mặt lão phu nhân, người mới biết mình hóa ra lại nuôi dưỡng một đứa con gái không biết phép tắc như vậy bên cạnh mình.”

Thịnh Hoành cứ hổ thẹn mãi, mặt đỏ tới mang tai, nói cũng không nói nên lời.

Phòng ma ma ôn hòa nói: “Vốn là phu nhân và lão phu nhân cũng không đến nỗi như ngày hôm nay, nhớ lại lúc phu nhân vừa vào cửa, mẹ chồng con dâu có lúc thân thiết cũng có lúc khách khí, nhưng chuyện này vừa xảy đến, ngược lại giống như lão phu nhân cố ý làm mất mặt phu nhân, nuôi dì Lâm là để nạp thiệp cho lão gia, về sau lão gia cưới dì Lâm, rồi nàng ta lại sinh con dưỡng cái, ngày ngày trôi qua còn vẻ vang hơn cả chính thất, khiến phu nhân không khỏi đổ hết oán khí lên người lão phu nhân, không

còn qua lại với lão phu nhân nữa, lão phu nhân người thực sự là lạnh lẽo tận đáy lòng.”

Thịnh Hoành thở một hơi, thẳng lưng quỳ xuống trước mặt lão thái thái, rơi lệ nói: “Con trai tội đáng muôn chết, làm mẫu thân phiền lòng, khiến mẫu thân ấm ức mà không có nơi giải bày, con bất hiếu, con tử bất hiếu.”

Vừa nói ông ta vừa đập đầu liên tục, Thịnh lão phu nhân nhắm mắt, hướng về Phòng ma ma khoát tay một cái, Phòng ma ma vội vã đỡ Thịnh Hoành, Thịnh Hoành không chịu đứng dậy, tạ tội không ngớt. Thịnh lão thái thái mới nói: “Con đứng lên trước đi, những chuyện nội bộ trong nhà, con là một đại nam nhân cũng không tường tận được, đứng lên đi, mẫu tử đâu phải qua một đêm liền trở mặt”.

Thịnh Hoành lúc này mới đứng lên, trán đã sưng đỏ một mảng, Thịnh lão thái thái thở dài nói: “Ta cũng biết, con ngày bé cùng dì Xuân sống nương tựa lẫn nhau, ngày qua ngày không dễ dàng gì, ta khi đó ngay cả con trai mình cũng không để ý được, bản thân không biết bọn hạ nhân nô tài dối trên lừa dưới hành vi xấu xa, khiến con chịu khổ, mà hiện nay, phu nhân của con cũng không phải là người độ lượng, con chung quy lại sợ dì Lâm và cậu Phong chịu ấm ức, khiến cho bọn hạ nhân trút giận không đâu. Con cho mẹ con nàng bất động sản, ruộng đồng phòng thân, ta làm sao không biết con thực lòng khổ tâm nên mới mắt nhắm mắt mở, giả câm giả điếc mấy năm nay, chỉ làm bù nhìn mà thôi.”

Thịnh Hoành khóc không ra tiếng: “Làm sao mà lại liên quan đến lão phu nhân được, đều do con vô đức, mẫu thân tâm sáng như gương, lời người dạy con khắc cốt ghi tâm, con trai chính là e ngại phu nhân mình..., thế nên mới cứng chiều nàng nhiều hơn một chút, làm hỏng phép tắc, con thật đáng muôn lần chết”

“Chớ có luôn mồm muôn lần chết như thế, con chết rồi, chúng ta mẹ góa con cô biết dựa vào ai.” Thịnh lão thái thái ra hiệu Phòng ma ma bưng cho

Thịnh Hoành cái ghế, dìu Thịnh Hoành vẫn còn nước mắt đầm đìa ngồi xuống.

Chờ Phòng ma ma đưa cho Thịnh Hoành chiếc khăn ẩm, lau mặt sạch sẽ, Thịnh lão phu nhân mới nói tiếp: “Chưa vội bàn đến thiên lý nhân tình, có điều con nên nghĩ, hiện nay, con vừa mới đến tuổi tam thập nhi lập [2] , quan lộ khoan nói thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không quá mức trắc trở. Trong số những người cùng đậu tiến sĩ với trước đây, chỉ có vài người suôn sẻ được như con, còn lại bao nhiêu người còn đang chịu khổ cực vô vị, đổ kị con, chỉ chực bắt lỗi con, vậy còn chưa đủ. Vả lại, dì Vệ cũng không phải nhà ta mua về, nàng cũng là người làng hoàng, xuất thân trong sạch, bản thân ở Giang Nam cũng là vừa làm ruộng vừa học nghề gia truyền, nàng vốn là muốn làm chính thất, nếu không phải trong nhà gặp nạn lại nghèo túng thì cũng không chịu làm thiếp đâu. Nay nàng vào cửa còn chưa đến năm năm mà đã chết thảm, nếu mà gặp người có mưu đồ nắm lấy việc này mà gây sự, xúi bẩy nhà để nàng làm ầm ĩ, tố cáo con tự mình trị gia bất lực gây chết người oan uổng, con liệu còn có thể thuận lợi thăng chức không?”

[2] Tuổi 30, theo quan niệm người xưa là tuổi lập công danh.

Thịnh Hoành cả kinh, đầu rịn đầy mồ hôi: “May mà lão phu nhân sáng suốt, kịp thời ổn định người nhà Vệ gia, con mới không phải lo lắng về sau.”

“Người Vệ gia cũng độ lượng, biết tin dì Vệ chết cũng không làm ầm ĩ, chỉ muốn tự mình an táng thi thể dì Vệ, ta tất nhiên là không đồng ý. Vệ gia ngay cả tiền bạc ta cho cũng không cần, chỉ nói bọn họ không mặt mũi nào lấy tiền bán mạng của con gái mình, chỉ mong ta trông nom kĩ lưỡng hơn Minh nhi là đã cảm kích lắm rồi, một nhà đau thương, ta nhìn vào mà cũng thấy lòng chua xót.”

Thịnh lão thái thái rút khăn tay ra lau lau khước mắt, Phòng ma ma tự mình bưng ấm trà ra ngoài thêm nước, rót thêm vào bát trà sứ vân nổi của hai người, tỉ mỉ đẩy lại nắp bát trà rồi tiếp tục thở dài nói: “Dì Vệ là một người phúc hậu, cô bé nàng nuôi dưỡng cũng đáng thương, từ lúc mẹ không còn, con bé lên cơn sốt hai ngày, sốt đến mức hồ đồ, tỉnh lại mấy ngày rồi mà vẫn ngây ngây ngô ngô, cả ngày không hé răng nửa lời. Ngày đó tôi vâng lời lão phu nhân đi thăm con bé, chỉ thấy bên ngoài nha hoàn vũ già vui cười đùa giỡn, trong phòng không có lấy nửa người hầu hạ, tôi đi vào thì thấy nó tự mình xuống giường rót nước uống đó! Hơn nữa, đứa bé mới 4 – 5 tuổi, ngay cả cái bàn còn không với tới, phải nhón chân trèo lên cái ghế con rồi cầm bát nước uống, thực sự rất là đáng thương”, Phòng ma ma cũng chùi nước mắt nói.

Thịnh Hoành nhớ tới dì Vệ khi xưa dịu dàng lương thiện, trong lòng cực kì đau đớn, hồ thẹn nói: “Con vốn muốn đưa cháu đến ở cùng phu nhân, nhưng mấy ngày hôm nay con bé Như cũng ốm bệnh, bên chỗ phu nhân cũng rối rắm, nghĩ rằng mấy ngày nữa, khi nào phu nhân rảnh rồi lại đưa cháu qua.”

Thịnh lão thái thái điều hòa hơi thở, chậm rãi nói: “Thôi thôi rảnh rồi gì chứ, con bé Minh có phải cần nàng bế hay công gì đâu, trong nhà nha hoàn bà tử cũng đâu có ít, mọi việc phân phó tự có kẻ dưới đi làm, cùng lắm chỉ tốn chút tâm tư mà thôi, nàng một mực không chịu nuôi nấng con bé Minh, e là đang làm bộ làm tịch thôi.”

Thịnh Hoành dè dặt đứng lên, không dám gây tiếng động, Thịnh lão phu nhân nhìn hẩn một cái, hơi lạnh giọng: “Con không dám nói nàng, cũng không nói được nàng, chẳng qua do bản thân con cũng khuất tất, sợ bị nàng trách móc mà thôi. Trước đây chính con phá hỏng quy củ, cưỡng chiều một đứa thiếp không biết trên dưới, cùng với chính thất thi nhau phô trương thanh thế, phu nhân nói thế nào ta nói thế ấy – Thế nào? Không có thời gian à, đứa trẻ đều do thiếp thất tự mình nuôi dưỡng, mẹ ruột chết rồi mời

nhớ tới mẹ cả trên danh nghĩa này? Chẳng trách phu nhân lại giận. Chuyện trước đây ta mặc kệ, chỉ hỏi con hai câu này, con hãy thành thật mà đáp.”

Thịnh Hoàn vội hỏi: “Mời mẫu thân chỉ bảo, chớ nói chỉ hai câu, dù là trăm câu vạn câu con cũng không dám không đáp.”

“Thứ nhất, dì Vệ một xác hai mạng, con định coi như chuyện cũ thì cho qua ? Hay là giết người đền mạng đây ?” Thịnh lão thái thái mắt chăm chú nhìn chăm chặp Thịnh Hoàn.

“Tất nhiên là phải cẩn thận tính toán, trong nhà có người độc ác đến mức này há có thể tha, nàng hôm nay hại dì Vệ và cốt nhục của con, ngày mai lại có thể ra tay với người khác, cửa Thịnh gia nhà ta sao có thể chứa chấp người như thế!” Thịnh Hoàn cắn răng trả lời.

Thịnh lão thái thái đã hơi nguôi giận, chậm chậm hỏi tiếp: “Tốt, điều thứ hai, hiện nay trong nhà đích thứ lớn nhỏ chẳng phân biệt nổi, con dự định thế nào?”

Thịnh Hoàn hít sâu một hơi: “Mẫu thân minh giám, khi con trở về thấy dì Vệ toàn thân đầy máu, còn một đứa trẻ vốn khỏe mạnh chết ngạt trong bụng mẹ, trong lòng thấy hối hận khôn nguôi, bọn hạ nhân dám bừa bãi như thế, chẳng qua là do không được nghiêm khắc đốc thúc phép tắc, trên không nghiêm dưới khắc loạn, tất cả gốc rễ là do người đứng đầu, con đã quyết định, nhất thiết phải chỉnh đốn nề nếp gia đình.”

“Tốt, tốt, có hai câu này của con là ta yên tâm rồi”, Thịnh lão phu nhân trong lòng khẽ thả lỏng, bà biết rõ cách đối nhân xử thế của Thịnh Hoàn nên không nói thêm nữa, chỉ liên tục gật đầu: “Con sau này muốn làm quan lâu dài, Thịnh gia chúng ta muốn đường con cháu hưng thịnh, thì nhất định phải nghiêm chỉnh trị gia, phải biết rằng họa là từ trong nhà mà ra, rất nhiều đại gia tộc đều thối nát từ trong nội bộ, nhà chúng ta nên lấy đó làm gương.”

“Mẫu thân nói thế, mấy ngày trước đây con vẫn vì việc đánh giá thành tích mà lo lắng, nay đã hạ được tảng đá lớn trong lòng xuống, nên sẽ dành thời gian để chỉnh đốn, trước tiên là bắt đầu từ việc tra xét từ đám nha hoàn bà tử trong vụ di Vệ lâm bồn trở lại.” Thịnh Hoàn ghì giọng lại, tâm lý tỏ vẻ khá là phần nộ.

“Không được, hiện tại không thể tra xét được.” Không ngờ Thịnh lão thái thái lại một mực phản đối, Thịnh Hoàn lấy làm kì lạ: “Lão phu nhân, thế này là sao ạ? Chẳng lẽ là muốn dung túng ... những điều nô này phải không?”

Thịnh lão phu nhân sâu xa liếc Thịnh Hoàn một cái: “Con nhậm chức đồng tri Tuyên Châu cũng mấy năm nay, tất cả mọi người đều rõ, nữ quyến trong nhà cũng có giao du đây đó, một đám nha hoàn hầu già được mua vào không ít người là dân bản địa, trong nhà một ngọn gió thổi cỏ lay, người khác sao không biết được. Người mặc dù giao hảo với đại bộ phận đồng liêu nhưng cũng khó đảm bảo không có kẻ ghen ghét con, con chân trước thiệp thất vừa chết, chân sau lại ngang nhiên chỉnh đốn tôi tớ, đây không phải giấu đầu lòi đuôi, công khai cho người khác biết nhà mình có chuyện không yên?”

Thịnh Hoàn nhanh nhạy tán thành: “May mà mẫu thân nhắc nhở, con trai suýt nữa làm lỡ việc, nếu như xử lý mọi việc ở Tuyên Châu, đến lúc đó muốn đánh muốn bán hạ nhân thì sợ là toàn châu đều biết, đợi đến khi về Sơn Đông, lúc này trời nam đất bắc, chúng ta có xử lý mấy tên điều nô thì người người làm sao biết rõ nội tình.”

“Đúng rồi. Cho nên con lúc này không thể làm lớn chuyện, còn phải ổn định lớn bé trong nhà, đợi gió yên bể lặng thì đi Đãng Châu nhậm chức, khi nào chỉ dụ ban xuống, con cầm quan ấn, cả nhà chúng ta đi Sơn Đông an cư, con từ từ xử lý cũng không muộn.”

“Lão phu nhân mình giám, con trai đã rất nhiều năm không cùng mẫu thân gần gũi chỉ bảo thế này, hôm nay được nói những lời này, trong lòng như mở cờ, tương lai trị gia còn phải nhờ cậy người nhiều nhiều, phải bảo phu nhân chịu khó nhờ người chỉ giáo mới được.” Thịnh Hoàn thành khẩn nói.

“Không được, ta đã gần đất xa trời rồi, tình hình lần này không cần làm lớn chuyện, ta cũng không muốn quản nhiều việc này. Về sau, ta bên này tất cả lại như cũ, chỉ cần vợ con mỗi tháng thỉnh an ba lần là được, chuyện nhà chính của các con các con tự quản, nhà mình thì tự mình lo liệu, ta chỉ đơn thuần lăng lẳng ăn chay niệm Phật mà thôi.”

Thịnh lão phu nhân dường như hơi mệt một chút, tựa lưng vào tháp mềm, mắt hơi khép, giọng nói dần dần yếu đi, trong góc phòng ánh sáng hắt ra từ lư hương kỳ lân bằng đồng đỏ đặt trên bàn trà gỗ tử đàn, khói tỏa ra lặng lẽ như khói thuốc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bây giờ, điền văn đa số phỏng theo bạch thoại Minh – thanh, bởi vì Minh – Thanh hai đời phong tục tập quán đa phần tương tự nhau. Lần gần đây nhất tôi viết văn có tra một ít tư liệu thì phát hiện ra kỳ thực từ địa vị phụ nữ trong gia đình thời Minh và thời Thanh nhiều cái không tương đồng, lúc rảnh rỗi chúng ta cùng thảo luận một chút.

Đời Minh có bản cổ sự “Tam Ngôn Nhị Phách” cùng “Kim Bình Mai” là các loại tiểu thuyết dân gian, so sánh với “Hồng Lâu Mộng” và “Liêu Trai” đời Thanh, mọi người sẽ phát hiện ra trong đó địa vị và sinh hoạt của phụ nữ có sự khác biệt. “Lão Tàn Du Ký” tuy coi như là sinh sau đẻ muộn, không tính là tiêu biểu nhưng mà “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, “Thủy hử Truyện” và “Tây Du Ký” mặc dù viết vào đời Minh dường như khó để so sánh hoàn cảnh xã hội, nhưng cũng có thể tạm dùng để tham khảo.

Đầu tiên, tôi viết điền văn không dựa trên cơ sở triều đại thực, đại chu, đại bộ phận phong tục chế độ là bắt chước xã hội Minh triều; bởi vì phong tục đời Minh vẫn còn gây tranh cãi trong giới sử gia cho nên truyện này có nhiều chỗ không được chặt chẽ, xin mọi người đừng truy cứu.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hy Sinh Vì Nhiệm Vụ Mà Đầu Thai Kiểu Này, Nội Các Âm Phủ Cũng Phải “Phòng Chống Tham Nhũng Đề Cao Liêm Khiết” [1]

[1] Phản hủ xương liêm: một chính sách chống tham nhũng, tôn vinh liêm khiết, xóa bỏ hủ bại biến chất trong đội ngũ Đảng, nâng cao tinh thần công chính liêm khiết ngày nay ở Trung Quốc.

Hồ sen phía đông Thịnh Phủ, lúc này mặt trời vừa lặn, trong phòng oi bức, trong sân thì ngược lại gió mát hiu hiu, có mấy đứa nha hoàn đang cắn hạt dưa tán chuyện phiếm. Không có ai hầu hạ trong phòng, Diêu Y Y nằm một mình trên giường gỗ sồi, lừ đừ ngẩn người ra.

Diêu Y Y nép thân hình tròn tròn bé nhỏ vào gối dựa, chân tay ngẩn ngẩn dang thành hình chữ đại, mặt đờ đẫn, uể oải không có tinh thần. Từ khi đến thế giới này, Diêu Y Y vẫn luôn ở trong tình trạng thả hồn, nòng động não, quan sát bốn phía gian nhà. Nơi này tương tự với gian phòng cổ đại mà nàng vẫn thấy trên tivi, giữa phòng đặt một cái bàn tròn Như Ý, Diêu Y Y nhìn không ra được làm bằng gỗ gì, có điều gỗ cực kì sáng bóng, bóng loáng thế này hẳn là đồ tốt. Trên nóc tủ gỗ kê sát tường chạm trổ hoa văn, lơ mơ thấy được hoa văn phía trên chạm hình Bát tiên quá hải, còn có mấy chiếc bàn trà tròn cùng đôn tròn ghế vuông, v.v...

Diêu Y Y thấy miệng hơi khô, đi chân trần xuống giường. Người phía nam có thói quen dùng gỗ lót sàn cho nên đi chân trần giẫm lên sàn cũng không thấy lạnh. Đến trước bàn tròn Như Ý, thấy phía dưới bàn có chiếc ghế con thấp hơn ghế tròn, Diêu Y Y thấy buồn cười, nàng đứng lên chiếc

ghế con rồi leo sang chiếc ghế tròn, vững vàng với tới bàn, cầm ấm trà nặng trĩu, dốc miệng ấm tu ừng ực.

Sau khi uống hết nước, theo trình tự, bước kế tiếp là leo lên giường, chợt cảm thấy trong miệng vẫn còn dư vị, Diêu Y Y mới chậm rãi nhớ đến, hôm nay không phải nước lọc mà đã biến thành trà, còn là trà ngon nữa.

Mấy ngày trước, nàng cũng ngủ đến mức khô miệng, rồi tự mình trèo ghế uống trà. Ngoài cửa bỗng có mấy người bước vào, ma ma dẫn đầu nhìn thấy dáng nàng đang với lên bàn uống nước, có vẻ khiếp sợ như bị sét đánh, tựa hồ bị đá kích sâu sắc. Bà xử trí ngay tại trận bọn nha hoàn hầu già trong sân, đối với nàng thì vỗ về an ủi một hồi. Lúc ấy, Diêu Y Y vừa tới thế giới này chưa đầy hai ngày, vẫn chưa thích ứng hoàn toàn được. Thường thì sau khi đến một thế giới mới, kèm theo đó sẽ là sự xuất hiện của cha mẹ, nhũ mẫu hoặc nha hoàn thân cận nhưng nàng thì không như vậy. Mỗi ngày chỉ có rất nhiều người ra ra vào vào như đèn kéo quân, ngay cả mặt mũi họ nàng cũng không nhận biết hết được. Vì vậy, nàng chỉ có thể giả ngu mà nghe nhìn, không có bất kỳ phản ứng nào, ma ma liền thở dài, nói vài tiếng “Đáng thương” rồi đi mất.

Sau khi nghe thế, Diêu Y Y mới chậm chậm ý thức rằng mình nhận được sự đồng cảm. Thật ra nàng rất muốn nói, không có ai ở trong phòng nàng càng thanh thản, giả thành người khác, trong trạng thái còn chưa hoàn hồn mà bắt nàng phải bình tĩnh vờ vịt này nọ ... thì khó quá.

Nàng một mình ở trong phòng muốn duỗi chân thì duỗi chân, muốn nằm sấp kiểu ếch thì nằm sấp kiểu ếch, trái lại có ích cho việc hồi phục tinh thần sau khi chuyển kiếp. Ngày đó ma ma đi rồi, bọn nha hoàn bà tử này ngay lập tức cải thiện phục vụ. Ở trên bàn thì đặt thêm thức ăn điểm tâm, trà thì luôn sẵn trong ấm. Ngày hôm qua còn để cho nàng một cốc nước nho tươi mới, để tỏ ra tận tụy hơn, bọn họ còn dựa vào chiều cao của Diêu Y Y mà sắp những chiếc ghế cao thấp khác nhau vừa vện thành hình cầu thang, làm

công cụ thuận lợi cho nàng leo lên leo xuống – sau đó, bọn họ lại đi ra ngoài chơi.

Diêu Y Y hết sức cảm động.

Ngoài sân tiếng nói chuyện truyền đến từng hồi vào trong phòng, Diêu Y Y chẳng cần vểnh tai cũng nghe rõ rành rành. Mấy ngày vừa rồi, trong Thịnh phủ, gió thổi mưa tuôn nên đám nha hoàn trong tiểu viện vắng vẻ này khí thế hừng hực, tinh thần hăng hái thúc đẩy sự nghiệp buôn chuyện.

“Sáng sớm nay tôi nghe lão gia nói trước mặt Lai Phúc, ngày kia bên trên truyền chỉ dụ tới, lão gia nhà chúng ta thăng chức Tri châu, cuối tháng sẽ đến Đãng Châu nhậm chức. Mấy ngày nay, dì Lâm âm ỉ khẩn trương, vội vàng muốn thanh lý cửa hàng, đến lúc đó nhất định phải đem cả theo.” Nha hoàn A đang thao thao.

“Này mấy bảo bối, các cô nói xem những năm gần đây, dì Lâm rút cục có bao nhiêu của cải? Tôi thấy nàng thường ngày còn xa hoa hơn phu nhân, nàng thậm chí còn xuất thân là dòng dõi tiểu thư, bởi vì ngưỡng mộ lão gia nhà ta mà chịu thiệt làm thiếp, nói như thế xem ra không phải đặt điều.” Nha hoàn B nói rất hưng phấn.

“Hứ! Đừng có mà nghe cái đồ thiếu chí hướng thiếu lý tưởng Thái Hồng kia nói bậy bạ! Mẹ tôi đã nói với tôi rồi, dì Lâm chẳng qua chỉ là một đứa con gái mồ côi nhà quan sa sút mà thôi, trước đây lúc mới tới Thịnh phủ chúng ta, bên người chỉ có một đứa nha hoàn và một bà hầu già, hòm xiềng tổng cộng cũng không quá năm sáu cái, đồ mặc trên người còn chưa tốt bằng đồ của mấy nha hoàn nhất nhị đẳng trong phủ, lấy đâu ra mà của cải?!” Nha hoàn C có phần tức giận.

“Ái chà, dì Lâm nay lại xa hoa như vậy, lão gia thiên vị nàng thế này, thảo nào phu nhân không hài lòng. Thơm lây cậu Phong và cô Mặc đều

được lão gia ưu ái, dì Lâm thật là có bản lĩnh.” Nha hoàn D giọng mang ý hâm mộ.

Nha hoàn E tiếp chuyện: “Đó là lẽ đương nhiên, không thì làm sao dụ dỗ được lão gia yêu nàng như thế, ngay cả thể diện của phu nhân và quy củ trong phủ cũng không quan tâm. Lão phu nhân trong lòng mặc dù không vui nhưng cũng chẳng muốn quản. Nàng ta lòng dạ không chịu thua kém ai, con cái đủ cả nếp tẻ, hiển nhiên có chỗ dựa vững chắc. Ôi chao! Nhìn xem viện này của chúng ta đúng là không xong rồi, hồi dì Vệ còn sống thì còn tạm tạm, lão gia còn thường xuyên qua, bây giờ dì Vệ vừa mất, thấy nhặt nhèo ngay, không biết mấy chị em chúng ta sẽ được bố trí đi đâu, nếu có thể đến chỗ dì Lâm kia thì tốt, mấy chị bên ấy đều nói ăn mặc và lương tháng so với chỗ khác đều tốt hơn hẳn.”

“Tiểu Chân, cô tưởng tốt lắm đấy à, nói cho cô biết nhé, dì Lâm cũng không phải kiểu chủ nhân dễ ứng phó đâu” Diêu Y Y vừa nghe thấy tiếng nha hoàn C, nó cười nhặt nói, “Trước đây nàng ta vừa vào cửa thì còn tử tế, sau này sinh được cậu Phong thì không dấu vết từ từ đem đuổi mấy nha hoàn vú gù lão làng ra ngoài, mẹ tôi này, còn có bác Lại, còn có chị Thúy Hỉ và bà ngoại, cô nói xem vì sao nào? Còn không phải vì mấy người này trước đây đều chứng kiến bộ dạng nghèo túng bần hàn của nàng ta.”

“Ôi trời! Chị nói thật à? Dì Lâm này lợi hại vậy.” Nha hoàn E đang muốn chuyển đi nơi khác cực kì hoảng hốt.

“Tôi mà nói dối thì nát cuống lưỡi luôn!” Nha hoàn C oán giận nói tiếp: “Nay thì tốt rồi, ma ma có thân phận sẽ không nói, ai mà nói ra đều bị cách chức đuổi đi, trong phủ không còn ai nói về quá khứ nàng ta nữa. Nàng này chỉ có một cái tốt, đó là lòng dạ hiểm ác quỷ quyệt. Mọi người xung quanh đều nói hay về nàng, cái gì mà cầm kì thi họa không gì không biết, cái gì mà thi từ ca phú mọi thứ tinh thông, rồi tâm địa phúc hậu, bản tính hiền lành, tôi khinh! Người hiền hậu lương thiện thực sự vừa mới chết kia kìa, chính là dì Vệ vô cùng hiền lành nhà chúng ta đó!”

“Thôi, chị nhỏ giọng chút đi! Để người ta nghe thấy lại bị mắng không tốt” Nha hoàn F thật lòng nhắc nhở.

“Hừ ! Tôi sợ gì? Tôi là người đã có hôn ước, sẽ sớm xuất phủ về ở thôn trang, hôm trước mẹ tôi đã cầu xin lão phu nhân ân điển rồi. Lần này lão gia thăng chức đến Đãng Châu, tôi sẽ không đi theo, ở thôn trang làm thuê kiếm sống, đến lúc đó không bao giờ gặp phải những chuyện bực mình này nữa.”

Hóa ra nha hoàn C họ Thôi này đã tìm được đường lui tốt, khó trách nàng ta không kiêng kị như vậy, Diêu Y Y nghĩ.

“Hài, nếu không có chuyện của dì Vệ lần này, ai mà biết được dì Lâm lòng dạ độc ác như vậy, trông nàng ta nói chuyện nhã nhặn, lịch sự, với người ngoài thì ôn hòa thế thôi chứ ai mà ngờ được; dì Vệ nhà chúng ta vừa mất, nàng ta liền đuổi chị Điệp nhi đi, ngay cả bà vú của tiểu thư cũng bị đuổi, chỉ lưu lại đám nha đầu tam đẳng chúng ta cái gì cũng không biết...” Nha hoàn A càng nói giọng càng bé.

“Mấy người này đều là nha hoàn đắc lực bên người dì Vệ, thường ngày quan hệ với dì Vệ vô cùng tốt, tất nhiên là phải đuổi đi rồi. Nếu không lúc lão gia hỏi đến mà tra ra manh mối gì thì phải làm sao cơ chứ?” Nha hoàn C họ Thôi nói.

“Manh mối gì cơ? Cô nói nhăng cuội gì thế?” Nha hoàn B nhẹ giọng.

Nha hoàn C họ Thôi trầm giọng giảng giải: “Hừm! Chúng ta tuy là nha hoàn tam đẳng, nhưng cũng không phải kẻ mù. Ngày ấy, lúc dì Vệ sắp sinh, rõ ràng giờ Dần đã kêu đau. Chị Điệp nhi vội vã đến chỗ dì Lâm cầu xin gọi bà đỡ. Bà đỡ kia lại kéo dài đến giờ Tỵ mới tới. Trong nhà vốn có không ít bà đỡ ấy thế mà vừa khéo đúng lúc mấy bà đỡ đều xin nghỉ. Đến khi dì Vệ không chịu đựng được nữa, chị Điệp nhi vội vàng vàng, lúc cần vải sạch, lúc cần nước nóng, sao mấy người chúng ta kêu gì cũng bị

gọi đi, hoặc bị sai đi làm việc khác? Quan trọng hơn là trong viện không còn lấy một người được việc để sai sử. Phải biết rằng, lão gia và phu nhân đã ra ngoài mấy ngày trước. Lão phu nhân bên Tây viện thì không màng chính sự, trong phủ mọi chuyện lớn bé đều do dì Lâm quyết định, cô nói xem đây không phải manh mối thì là cái gì? Ông trời có mắt, lão gia đột nhiên có việc nên hồi phủ sớm vài ngày, vừa kịp thấy dì Vệ trút hơi thở cuối cùng, hỏi han chị Điệp nhi vài câu thì lập tức nổi giận; nếu mà về trễ mấy ngày thì e là sớm đã bị dì Lâm dọn dẹp sạch sẽ, có muốn cũng chẳng tra ra được cái gì!”

Nói xong mấy lời này, trong viện nhất loạt im lặng, chỉ có vài tiếng thở dài cảm thán. “Bạn học” Diêu Y Y khẽ thở một hơi, thay đổi tư thế, chờ nghe tiếp nửa sau câu chuyện. Một lát sau, một đứa nha hoàn mới nói: “Nhưng đã qua mười ngày rồi mà tôi cũng không thấy lão gia giận dữ gì cả? Chỉ cùng lắm đến ở trong thư phòng. Dì Lâm thì vẫn êm đẹp. Trong lòng lão gia, dì Lâm so với dì Vệ tất nhiên là coi trọng hơn rồi.”

Nha hoàn C họ Thôi cười nhạt vài tiếng, không thêm nhắc lại nữa.

“Tôi nói nhá, dì Lâm cũng thật là, việc gì phải tranh giành với dì Vệ nhỉ? Dì Vệ làm sao mà so sánh với nàng ta được? Cứ như dì Bình với dì Hương ý, không để ý là được mà.” Nha hoàn D than thở.

“Cô đây không rõ rồi, dì Bình với dì Hương bì thế nào với dì Vệ nhà ta được. Dì Vệ dù không hiểu chút nào thi họa nhưng cũng không phải nha hoàn thấp kém, là cưới vào cửa dàng hoàng, lại thêm dì Vệ tuổi trẻ ân cần. Từ sau khi vào cửa, lão gia cũng sủng ái nàng nhiều, khởi đầu đã sinh được tiểu thư, nếu như sinh tiếp thiếu gia thì cũng không kém cạnh gì dì Lâm đâu, đáng tiếc...” Nha hoàn F một hai tỏ ý như người sành sỏi.

“Đúng vậy, nghe nói đó là một đứa bé trai cực kì xinh xắn, sinh ra mặt mũi giống lão gia y đúc, thực sự là thương quá cơ, nhất định là do sinh muộn mà chết trong bụng mẹ, than ôi ... Đúng là không có tình người mà.”

Nha hoàn B khe khẽ hỏi: “ Dù có tra xét được sự tình thì thế nào chứ? Lão gia chẳng nhẽ sẽ bắt dì Lâm đền mạng à, cũng chẳng bị làm sao cả, cùng lắm là bắt bố bọn hạ nhân trút giận mà thôi.”

Trong sân lại nhất thời yên lặng, Diêu Y Y gật gù. Nha hoàn này rất tinh mắt, một câu nói trúng phóc.

“Thôi mà chị, mệnh chị thật tốt. Cha mẹ và mấy anh em đều có bản lĩnh, ít nữa chị ra khỏi phủ tất nhiên là được hưởng phúc rồi. Không biết mấy chị em tôi sẽ đi nơi nào nữa, mắt thấy tiểu viện này sẽ phải giải tán, tiểu thư nhà ta sẽ đi đâu đây?” Nha hoàn E luôn luôn ghi nhớ bốn phận.

“Hưởng phúc cái gì? Cùng lắm chỉ là đổi đến một nơi làm việc khác thôi. Nhưng được cái gần cha mẹ, huynh đệ hơn nên có thể hưởng chút tình cảm gia đình. Mấy chị em đừng vội, đều là nha hoàn tam đẳng, dì Lâm có giận chó đánh mèo cũng không đến phiên chúng ta đâu, đến lúc đó đổi một chủ tử hầu hạ mà thôi.” Nha hoàn C không khỏi đắc ý nói.

“Đổi chủ tử mới không biết có dễ sống như dì Vệ không. Nàng là người phúc hậu, chưa từng tức giận với chúng ta bao giờ, năm ấy em gái tôi bị bệnh, nàng còn thưởng cho tôi mấy lượng bạc nữa.” Nha đầu A nói.

“Thật thà thì thật thà nhưng như vậy cũng quá nhu nhược rồi, đúng là chúng ta trong phòng này thiếu lễ độ, người ngoài muốn đến thì đến, con dâu vú già trong viện cũng dám ngăm tính kể dì ấy, nàng một mực nhân nhượng, còn xuống nước chịu đựng nữa ... Ngoại trừ chị Điệp nhi thì chẳng ai dám vì nàng mà ra mặt khi bị đối xử bất công, làm gì có ai nhớ đến cái tốt của nàng chứ. Tôi nói làm chủ tử nhé, phải có tiền , nếu muốn làm việc suôn sẻ mà không gây thị phi.” Nha hoàn B nói.

Những lời này vô cùng nghiêm trọng, bọn nha hoàn nhanh chóng chuyển hướng tiêu điểm từ chuyện chung thân đại sự của Thôi C cô nương sang chuyện này. Người ngoài sân trong chốc lát nhẹ nhàng đứng dậy. “Bạn học”

Diêu Y Y ngửa mặt nằm trên giường, nhìn hoa văn trên chiếc màn xanh đến gần người, cái kiểu tán chuyện phiếm không đầu không đuôi này nàng đã nghe hơn mười ngày rồi, thân thể nàng hiện nay trong Thịnh phủ là cô Sáu, tên là Thịnh Minh Lan.

Một thứ nữ[‘] không có chỗ dựa, hôm nay còn có vẻ sốt đến ngớ ngẩn, ngây ngây ngô ngô sẽ không biết nói chuyện, bọn hạ nhân đương nhiên không thèm chấp vào mắt, hơn nữa mấy ngày nay trong Thịnh phủ gà bay chó sủa, nếu không phải bận dọn nhà, hay vội vàng thu vén tiền bạc thì mấy ma ma và vợ quản sự cũng đều chân không chạm đất, lấy ai cai quản đám nha hoàn này. Bọn nó phần lớn là con cái người hầu, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chuyện trong nhà lại rõ như lòng bàn tay, bọn nha hoàn tam đẳng vốn là phép tắc không nghiêm, tán dóc không kiêng dè ai. Ngược lại Diêu Y Y được lợi, mười mấy ngày cứ như xem phim bộ dài tập, chuyện lông gà vỏ tỏi nhét đầy hai lỗ tai.

[‘] Con gái vợ bé, dùng luôn chữ Hán Việt cho gọn.

Cha Thịnh Minh Lan, chính là lão gia Thịnh phủ hiện nay, tên là Thịnh Hoành, xuất thân tiến sĩ nhị giáp, hiện làm quan cấp lục phẩm, sắp thăng chức Đẳng Châu tri châu. Ông ta vốn là con vợ lẽ, lão phu nhân ở Tây viện là mẹ cả. Ông ta có một vợ N thiếp thất, đừng hỏi Diêu Y Y là có bao nhiêu người, bọn tiểu nha hoàn kể chuyện quá lộn xộn, nàng nghe mà cũng không biết rõ lắm.

Trước hết là vợ cả, phu nhân chính thất Thịnh phủ Vương thị, vốn là tiểu thư Hộ bộ tả thị lang, lại nói tiếp hôn sự này là Thịnh Hoành trèo cao. Vương gia tinh anh nhiều thế hệ là dòng dõi quan lại, mà lúc ấy, lão thái gia Thịnh gia, cha của Thịnh Hoành đã qua đời, Thịnh Hoành cũng lắm cũng chỉ là một tiến sĩ nho nhỏ. Nhưng không sao, Thịnh lão phu nhân xuất thân so với Vương gia còn tốt hơn, là đại tiểu thư của phủ Dũng Nghị hầu. Hơn nữa, lão thái gia qua đời từng làm thám hoa danh chấn thiên hạ, cho nên lão

thái gia Vương gia cào tóc suy nghĩ mãi, hôn sự thế cũng tạm chấp nhận được.

Sau khi cưới, Vương thị sinh ra trưởng nữ, tiểu thư Thịnh Hoa Lan, cũng đã đến tuổi tính chuyện cưới hỏi. Trưởng tử là “tiên sinh” Thịnh Trường Bách, ước chừng đã qua tuổi tốt nghiệp tiểu học được mấy năm. Dưới nữa, còn có một đứa con gái là Thịnh Như Lan, tuổi tác so với Thịnh Minh Lan không chênh nhau lắm.

Đến N thiếp kia, người thứ nhất phải kể đến là dì Lâm danh chấn gianh hồ (xin mời cho tròng pháo tay). Tuy nàng cũng họ Lâm, nhưng so với em Lâm [2] mạnh hơn không chỉ một hai điểm. Thực lực hai nàng quả thực không cùng đẳng cấp, giống như khoảng cách giữa Diệp Ngọc Khanh và Vương Tổ Hiền [3]. Em Lâm còn có tổ mẫu che chở, công thêm gia tài của cha nàng, kết quả vẫn chỉ hoa rơi ngọc nát. Giờ nhìn đến dì Lâm nghèo khó vào Thịnh phủ, lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, so với cái cách từ đất nước nửa phong kiến, nửa thuộc địa thành một quốc gia phát triển, thành quả còn đáng kinh ngạc hơn. Vị Lâm nữ sĩ này sinh được một trai, một gái, Thịnh Trường Phong và Thịnh Mặc Lan, tuổi không rõ nhưng ước chừng nhỏ tuổi hơn Thịnh Trường Bách và Thịnh Như Lan.

[2] Lâm Đại Ngọc, nhân vật nữ chính trong Hồng Lâu Mộng, xinh đẹp, tinh thông cầm kì thi họa, kết làm 1 đôi kim đồng ngọc nữ với nam chính Giả Bảo Ngọc. Tuy nhiên Đại Ngọc tính cách mẫn cảm, chán ghét khoa cử, luôn cổ vũ Bảo Ngọc ẩn cư, không màng thế sự nên không được người Giả phủ tán thành. Về sau Bảo Ngọc bị lừa cưới Bảo Thoa, Đại Ngọc uất ức bệnh chết.

[3] Hai nữ diễn viên xinh đẹp nổi tiếng của Hồng Kông những năm 90. Vương Tổ Hiền là ngọc nữ, đóng rất nhiều phim điện ảnh nổi tiếng như Thiện Nữ U Hồn còn Diệp Ngọc Khanh là nữ hoàng phim cấp 3.

Hình như còn có dì Bình và dì Hương, trong đó dì Hương có con trai, gọi là Thịnh Trường Đống, tuổi cũng không rõ. Về các dì khác không có con cái, Diêu Y Y không biết. Xin đừng trách cứ Diêu Y Y chuyển kiếp có thái độ tiêu cực phó mặc, tình trạng chuyển kiếp của nàng thực sự có chút bí ẩn.

Xem qua phim truyền hình “Hồ sơ công lý” chưa? Miệng lưỡi sắc sảo, yêu hận tình thù, anh đến em đi, hấp dẫn, kịch tính biết bao nhiêu, còn nhớ vị mỹ nữ khoác áo luật sư ấy không? Không, không, Diêu Y Y không phải là vị luật sư ấy. Thấy thẩm phán công chính liêm minh sao? Không phải, không phải, xin mọi người dời tầm mắt xuống dưới một chút, vị bằng hữu ngồi phía dưới thẩm phán đang vui đùa đánh máy, viết chữ. Đúng rồi, đó chính là Diêu Y Y, thư kí tòa án nhân dân.

Sau khi tốt nghiệp Đại học tư pháp XX, Diêu Y Y thi công chức, hạ gục thiên binh vạn mã, chen qua con đường gian nan. Cuối cùng, nàng cũng thành công đảm nhiệm một chức vụ trong Viện Tư pháp gần nhà. Bát cơm sắt[4] này khiến cho các bạn học nữ đều không ngừng hâm mộ. Viện Tư Pháp được thành lập bởi phòng hành chính, phòng dân sự, phòng hình sự, phòng giám định và cục thi hành án. May mắn, Diêu Y Y được một cấp trên chú ý nên trong thời gian bận rộn nhất được vào làm thư kí phòng dân sự.

[4] “Bát cơm sắt” là một cụm từ ám chỉ công việc ổn định ở Trung Quốc. Đối với phần lớn người dân, một vị trí viên chức nhà nước chính là một “bát cơm sắt” lý tưởng

Công việc ở tòa án so với phim truyền hình là hai chuyện khác nhau. Diêu Y Y trên tòa không cần nói chuyện, không cần phán đoán. Ngoại trừ liên tục ghi chép lại bằng chứng, nàng giống như người giấu mặt. Nhưng kết thúc, văn kiện phán xét cuối cùng sẽ có tên nàng. Nhiều nhất là các vụ án về tranh chấp, thừa kế tài sản, điều này khiến cho người trẻ tuổi như Diêu Y Y nếm đủ mùi đời.

Có điều, Diêu Y Y thỉnh thoảng sẽ được gặp anh luật sư đẹp trai hay anh chàng kiểm sát trưởng rất có phong độ. Đáng tiếc, bên cạnh khí thế của nữ luật sư xinh đẹp, Diêu Y Y không có cơ hội tỏa sáng. Vì thế đến ngày tin hai anh chàng kia có bạn gái bay tới, tâm hồn Diêu Y Y cũng bay hơi theo luôn. Diêu Y Y anh dừng đến đứng trước mặt vị thẩm phán bày tỏ mong muốn được điều động đi biên cương một năm.

Ở miền núi nghèo khổ, giao thông cực kì bất tiện, mấy ngày mới vào thành phố một lần, có khi là một tuần nên có một loại gọi là “Tòa án lưu động”. Nếu nguyên đơn không có nghị lực kiên trì đi kiện như nhân vật Thu Cúc[5], mọi người thường đàm phán, tự dàn xếp ổn thỏa với nhau. Vì thế nên “Phiên tòa lưu động” ra đời. Thời gian đầu, đoàn thẩm phán chuyên nghiệp sẽ mang theo thành viên trong tổ dắt ngựa hoặc la, chở theo hồ sơ, con dấu và những thứ khác, đi bộ qua rừng đến thôn bản, những nơi này ngay cả xe đạp cũng không đi vào được, căn cứ vào giấy triệu tập mở phiên tòa xét xử. Nói tóm lại, ở đây việc gì cũng khổ, phiên tòa ở địa phương thường thiếu nhân lực, nên yêu cầu tòa án thành phố gần đó hỗ trợ.

[5] Thu Cúc đi kiện là bộ phim được làm theo phong cách phim tài liệu, ngay sau Đền lồng đỏ treo cao – một bộ phim cũng rất đình đám của đạo diễn Trương Nghệ Mưu. Bộ phim là câu chuyện về hành trình đi kiện của Thu Cúc, một người phụ nữ nông thôn vác bụng bầu vượt mặt đi khắp thôn tới huyện, huyện ra tỉnh và tới tận thủ đô. Nguyên nhân để Thu Cúc phải lặn lội đường xa là vì trong một lần tranh cãi với trưởng thôn, chồng cô đã bị đá vào “chỗ hiểm”.

Bác lãnh đạo trực tiếp của Diêu Y Y thiếu chút nữa có thể lên chức phó phòng, vì thế nàng cắn răng muốn đi. Con gái ở những đơn vị khác sẽ không nguyện ý đi. Nếu không phải là vợ vả tìm bạn trai thì cũng đã có bạn trai theo đuổi nên ai cũng không chịu đi. Thời điểm này, khi Diêu Y Y đứng ra, ông cụ ngay lập tức tỏ vẻ cảm kích.

Làm mẹ hai mươi mấy năm, bà Diêu vừa nghe thấy quyết định này của con gái, kiên quyết kéo con đến kiểm tra thần kinh, gọi điện cho anh trai đang dốc sức xây dựng nghiệp lớn ở thành phố mà gào thét. Chỉ có ông Diêu làm ở cơ quan nhà nước có tâm hồn cao thượng, cảm thấy con gái sống có lý tưởng, có đạo đức nên phân tích rõ cái lợi, cái hại trong việc điều động đi biên cương. Sau đó, bà Diêu mới bình tĩnh lại.

Thực ra Diêu Y Y đi không phải vì nghĩ một năm sau có cơ hội thăng chức. Mà nàng cảm thấy từ lúc mình sinh ra rất nề nếp, hoàn toàn tuân theo kế hoạch quốc gia, học xong tiểu học, trung học, rồi đến đại học, sau đó đi làm, tương lai sẽ kết hôn, sinh con. Cả đời sống ở đây theo tuần tự tiếp diễn. Tất nhiên, ngày qua ngày luôn thấy thoải mái nhưng lại thiếu đi sự trải nghiệm của đời người. Nàng hy vọng có thể đi đến một nơi khác chứng kiến cuộc sống của mình khác biệt với mọi người như thế nào.

Sau một năm, Diêu Y Y trải qua nhiều khó khăn, gian khổ, mang theo cõi lòng tràn đầy mãn nguyện và tự hào, cuối cùng có thể trở về thành phố. Nhưng đột nhiên, nơi nàng ở mưa to mấy ngày liền, vất vả đợi một ngày mưa tạnh, cấp trên vội vàng mang theo thành viên trong tổ nhanh chóng lái xe lên đường. Trên đường, các nàng gặp phải sạt lở đất.

Bạn học Diêu Y Y thân xác đã hoán đổi, nằm trên giường thăm nghĩ: “Mỗi người phải có trách nhiệm bảo vệ rừng, chặt phá rừng bừa bãi phải phạt đoạn tử tuyệt tôn.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuyện Xưa Không Thể Không Nói Đến Của Vợ Cả Cùng Vợ Bé

Tuyền Châu, vùng Mân Nam, dân cư đông đúc của cái dõn dào, Thịnh Hoành ở nơi này nhậm chức Đồng tri mấy năm, hỗ trợ việc phân chia quản lý thị phần muối, lương; đề điều, thủy lợi cùng với kiểm kê quân tịch, cai quản và bình định di dân, đạt được nhiều thành tích. Vài năm nay Tri phủ đã thay đổi ba nhiệm kỳ, thế mà Thịnh Hoành trong lúc đương nhiệm lại được thăng chức, ông ta cũng rất biết cách làm người, quan hệ tốt với quan lại thân sĩ địa phương. Nhiều ngày nay nghe thấy Thịnh đại nhân sắp thăng chức, người bên dưới tranh nhau mời ông ta thiết yến. Thịnh Hoành không tiện từ chối, mấy ngày liền xã giao, việc trông nom nhà cửa, sửa soạn hành trang di chuyển đều phân phó cho phu nhân Vương Thị.

Mấy ngày gần đây quản sự ma ma trong phủ qua qua lại lại Đông viện của Vương thị thoăn thoắt như cá trích qua sông. Vương thị quét hết mọi ầm ỨC trong lòng mấy năm qua, bận tối mắt tối mũi từ sáng đến chiều. Hôm nay, sau giờ ngọ, Vương thị khó khăn lắm mới sắp xếp được sơ sơ mọi việc, gọi mấy a hoàn thân tín kiểm kê tính toán các danh mục còn lại, rồi cùng Lưu Côn vào bên trong sương phòng bàn bạc.

Bên trong bày trí một chiếc ngọa tháp chữ nhật kê sát tường, rải phía trên là chiếu gấm tơ mỏng, hai bé gái khoảng năm tuổi đang sổng đôi say sưa giấc nồng trên mặt tháp. Hai đại nha hoàn trông chừng trên ghế con bên rìa tháp, đang nhẹ nhàng phe phẩy quạt mát cho chúng, thấy Vương thị bước tới liền vội vàng đứng lên hành lễ. Vương thị phất tay một cái, tỏ vẻ đừng

lên tiếng quấy rầy giấc ngủ trưa của hai bé gái. Nàng ta đi thẳng đến rìa tháp nhìn, chỉ thấy một bé gái mập mạp phúc hậu, dáng ngủ hồn nhiên đáng yêu. Vương thị không khỏi giãn chân mày, ý cười trong mắt. Lại quay sang thấy bé khác cũng đang ngủ, lông mày hơi nhíu lại, dù lộ vẻ nhợt nhạt, thiếu khí huyết nhưng mặt mũi trời sinh ngược lại thanh tú xinh xắn, nhìn cả người thấy vô cùng suy nhược, Vương thị khẽ thở dài, dèm lại chăn gấm mỏng cho hai đứa bé, rồi đi tới ghế mây ngả người.

Lưu Côn bảo hai nha hoàn ra ngoài trông cửa, rồi đi tới trước mặt Vương thị, tìm một chiếc ghế con tròn ngồi xuống, bị Vương thị kéo lại, bảo ngồi vào bên cạnh nàng trên ghế mây. Lưu Côn từ chối rồi lại ngồi xuống.

“Phu nhân đã nhiều ngày hao sức vất vả, bận rộn trong ngoài, còn phải đồng thời trông coi thu dọn đồ đạc nữa. Sáng nay, Đẳng Châu bên kia truyền tin về, báo là trong phủ cũng đã dọn dẹp xong xuôi, chỉ còn chờ lão gia phu nhân đến ở nữa thôi. Phải nói là, Duy đại lão gia cùng lão gia nhà ta là anh em họ, song so với anh em ruột thịt bình thường còn thân thiết hơn, cũng không biết tiêu tốn hết bao nhiêu bạc của Duy đại lão gia nữa. Phần tình cảm này có lẽ cũng hơi quá rồi.” Lưu Côn thân thiện nói tiếp.

“Cha Duy lão gia và cha chồng đã mất của ta là anh em ruột, lão gia và Duy lão gia lại cùng tuổi. Lúc trước theo Linh quốc công vào thư viện đọc sách, sau đó lại được làm học trò Dương các lão. Hồi ấy, Dương các lão vẫn còn làm thị độc[2] ở Hàn Lâm Viện. Khi đó ông bác['] vẫn đang sủng ái di nương, mặc kệ tình cảnh mẹ con Duy lão gia cô quạnh. Lão phu nhân nhà ta có phần chiếu cố chăm nom chị dâu và cháu trai. Cũng bởi vì lão gia nhà ta là con thứ, trước đây không được lão phu nhân nuôi dưỡng, ngày tháng trôi qua cũng không dễ dàng gì, cùng với Duy lão gia đồng bệnh tương lân, hai anh em họ trở nên cực kì thân thiết như ruột thịt. Duy lão gia dù chưa làm quan nhưng quản lý gia sự thỏa đáng, gia sản giàu có, tiền tài với ông ấy không đáng bận tâm. Lão gia nhà ta và anh ruột ta đều làm

quan, tương lai cũng có thể giúp đỡ con cháu ông ta, ông ấy tốn có mấy đồng tiền thôi thì đáng gì. ” Vương thị rất đặc ý.

[‘] Cha của Duy lão gia, bác ruột Thịnh Hoành.

[2] Chức quan trong viện Hàn lâm, giữ việc đọc sách cho vua

“Phu nhân trong bụng nghĩ vậy nhưng nghìn vạn lần đừng nói vậy trước mặt lão gia. Người nhất định phải cảm tạ lòng tốt của Duy lão gia nhiều hơn, cũng đừng luôn miệng nhà mẹ đẻ phu nhân thế này thế nọ, cũng đừng quên trước đây dì Lâm đã làm thế nào châm dầu vào lửa.” Lưu Côn thấy bệnh cũ Vương thị tái phát liền vội vã nhắc nhở.

Vương thị không vui: “Đúng là cái đồ hồ ly chuyên gièm pha đáng ghê tởm!”

Lưu Côn không tiện tiếp lời liền đổi chủ đề, cười nói: “Cô Sáu ở chỗ phu nhân khỏe chứ ạ? Ngày ấy, lão gia tự mình ẵm nàng đi tới từ bên hồ sen, tôi chỉ biết cô Sáu nhất định là phải theo phu nhân rồi.”

Vương thị nhìn thoáng qua bé gái trên giường rồi nói: “Con bé kia không còn mẹ ruột, sớm muộn gì cũng về tay ta lo liệu, ta đây cũng biết thế nhưng cũng không làm sao nuốt trôi cục tức này. Trước đây tiện tỳ họ Lâm kia sinh con gái, lão gia thế nào cũng không nghĩ ta là mẹ cả, thế nào cũng không đem con cho ta nuôi, nói gì mà máu mủ thân tình khó bỏ rồi để cho dì Lâm tự mình nuôi dưỡng. Nay dì Vệ vừa chết, ông ấy lại nhớ ra ta là mẹ cả, ta chỉ định an ủi một chút, kéo dài thêm vài ngày nữa, ai dè ngày đó chỉ dụ hạ xuống, lão gia hùng hù hỏ hỏ ẵm đứa bé đến phòng ta, không nói hai lời bỏ con xuống. Ta bị dọa một trận nên không dám nhiều lời nhận đứa bé này.”

Lưu Côn niệm kinh Phật, cười nói: “Phu nhân từ bi giúp đỡ, đó mới là lẽ phải. Bất luận lão gia có mấy vợ bé, phu nhân vẫn luôn là mẹ cả, hơn hết danh phận này đã được phân định không thể tước đoạt hay xóa bỏ được.

Trước kia dì Lâm giấu giếm lừa gạt lão gia, nay mới đảo lộn quy củ, phu nhân cứ một mực dạy dỗ con cái thật tốt, tôi thấy lúc này lão gia chính là đang muốn chấn chỉnh dì Lâm. Bên này phu nhân phải vững vàng, thể hiện phong thái phu nhân chính thất của gia tộc, nghìn vạn lần đừng làm rối loạn tình thế.”

“Chấn chỉnh gì chứ? Cùng lắm là mưa to sấm rền một chút thôi, con tiện tỳ này là bảo bối yêu dấu của ông ấy, ông ấy làm sao mà cam lòng? ”

“Phu nhân nghìn vạn lần chớ nói thế, tôi thấy lúc này không thích hợp đâu.” Lưu Côn lắc đầu, sáp lại gần, “Phu nhân có còn nhớ rõ Điệp nhi bên người dì Vệ không?”

Vương thị gật đầu: “Nha hoàn kia thế mà can đảm, dám chất vấn trước mặt dì Lâm. Nó dám vì chủ tử mà ra mặt, cũng không uổng dì Vệ đối xử với nó như chị em, không biết về sau thế nào.”

Lưu Côn trầm giọng nói: “ Chồng tôi từ bên ngoài nghe được, dì Lâm chân trước vừa đuổi Điệp nhi ra thôn trang, chân sau Lai Phúc bên người lão gia liền đưa người đi rồi sau đó đưa đến Tây viện. Lão gia tỷ mỉ tra hỏi Điệp nhi gần nửa canh giờ, sau đó thì do lão phu nhân phân xử, chẳng biết bị đưa đến nơi nào rồi.”

Vương thị hứng thú hỏi: “Thật thế à? Nếu thế, sao hoàn toàn không thấy lão gia có động tĩnh gì nhỉ.”

Lưu Côn đứng dậy lấy một chiếc quạt, đứng bên cạnh Vương thị nhẹ nhàng phe phẩy rồi nói: “Chỉ sợ dì Lâm uốn ba tấc lưỡi [3], làm cho lão gia mềm lòng, cùng lắm cũng chỉ trừng trị mấy tên hạ nhân mà thôi. Triệt tiêu uy phong của dì Lâm cũng tốt, phu nhân thừa cơ mà hành động một lần.”

[3] Ăn nói trơn tru, giáo hoạt.

Vương thị không nói gì, lòng thầm toan tính. Lưu Côn thấy vẻ mặt Vương thị thì chần chừ mở miệng: “Có chút chuyện, nô tỳ chẳng biết có nên nói ra hay không, nói ra sợ phu nhân trách tôi không có phép tắc, không nói ra lại trái với dặn dò của lão phu nhân, trong lòng bất an.”

Vương thị vội nắm lấy tay Lưu Côn, ôn nhu nói: “Muốn nói cái gì? Ta với chị['] cùng lớn lên từ một bầu sữa mẹ, vốn là thân như chị em ruột. Chị đã sớm gả cho người ta, ta để chị làm thị tỳ quản gia bên mình mà chồng chị lại là quản sự đắc lực bên người mẹ ta, lúc này tách ra cũng được vài năm rồi, chị có lời gì cứ nói ra toàn bộ.”

['] Lưu Côn và Vương thị tuy chủ tớ nhưng thân thiết như chị em nên xưng hô như vậy, trong nguyên tác, rất nhiều đoạn Vương thị gọi là tỷ tỷ.

Lưu Côn cười ngồi xuống trước mặt Vương thị: “Tiều phu nhân nói, lão phu nhân yêu thương phu nhân nhất. Trước đây khi phu nhân xuất giá, bao nhiêu người đắc lực đều được cử đi theo người làm hồi môn. Lão thái gia và lão phu nhân có thói quen sinh hoạt người già nên lúc này ở lại Vương phủ chủ yếu là dưỡng lão. Năm đó lão phu nhân vừa nghe thấy dì Lâm sinh một đứa con trai, cả đêm mất ngủ. Suốt đêm, bà gọi tôi đến, tỷ mi dặn dò hồi lâu rồi đưa hai người chúng tôi cùng với mấy hạ nhân tới đây. Vì cái gì phu nhân trong lòng chẳng hề không hiểu rõ? Chẳng phải vì sợ phu nhân ở nhà chồng bị bắt nạt, sợ cậu Bách bị đối xử lạnh nhạt sao? Đáng tiếc cho tấm lòng người mẹ hiền từ trong thiên hạ.”

Vương thị thở dài: “Tại ta bất hiếu, gần này tuổi rồi còn phiền mẹ bận tâm. May mà chị tới, ngày ngày khuyên nhủ ta nên ta mới thu liễm bớt tính tình ngang bướng lại, hòa thuận với lão gia. Chị bảo ta cưới vợ bé cho lão gia để áp chế bớt vẻ kiêu căng của dì Lâm. Lại nói tiếp dì Vệ cũng là do chị đưa tới, mắt nhìn người của chị không tệ, dung mạo xinh đẹp nhưng không có mưu tính xấu xa, nàng vào cửa mấy năm dì Lâm cũng yên tĩnh hơn, lần này cũng nhờ chị, con tiện tỳ đó mới đi bước sai lầm như vậy.”

“Đây đều là may mắn của phu nhân, có liên quan gì đến nô tì đâu ạ,..., có giấu giếm được chuyện quá khứ này không còn chưa biết nữa, chúng ta cũng không thể không giữ mồm giữ miệng được.” Lưu Côn nói.

“Hừm! Nếu mà lão gia không xử lý con tiện tỳ đó, vẫn còn qua lại che chở nó như cũ thì ta đây cũng không cần thể diện nữa, dứt khoát vạch trần sự tình ra bên ngoài, kiện lên Ngự sử rằng lão gia sủng thiếp diệt thê mà hại người chết oan. Thử nhìn xem ông ấy định làm quan thế nào!” Vương thị vỗ lên cái bàn con rồi hừ nhạt một tiếng.

“Ôi trời! Phu nhân ơi! lão phu nhân chỉ sợ tính cách ương ngạnh này của người thôi, thế nên bây giờ mới cả đêm mất ngủ đấy! Người nghìn vạn lần đừng phát giận kiểu này, đây là chuyện giết địch nghìn người hại mình tám trăm đó!” Lưu Côn vội vàng xoa tay khuyên nhủ: “Người cứ thế này, có muốn làm vợ chồng với lão gia nữa không, có lo lắng cho tiền đồ cậu Bách nữa hay không, sau này người định sống thế nào?”

Vương thị lập tức nhụt chí, cắn răng nói: “Thế chị nói phải làm sao bây giờ? Lúc xuất giá, mẫu thân chỉ dạy ta chuyện quản gia, xử lý công việc chứ chưa từng dạy qua chuyện cai quản vợ bé. Dì Lâm này cũng không phải loại vợ bé tầm thường, trừng phạt cũng không được mà bán đi cũng không xong, lại còn xuất thân từ chỗ lão phu nhân, thật làm ta tức chết mà.”

“Phu nhân tạm uống chén trà bột giện đi ạ, xin từ từ nghe tôi nói thế này.” Lưu Côn bưng tới một chén trà ấm đặt vào tay Vương thị, “Lão gia dĩ nhiên là hành sự không thỏa đáng, nhưng lão phu nhân trách cứ phu nhân cũng không phải không đúng.”

“Ta thì có lỗi gì? Chẳng nhẽ cứ để cho lão gia bao con hát mua kỹ nữ thì mới được” Vương thị vẫn còn tức tối.

Lưu Côn cười nói: “Xem kìa, phu nhân vẫn còn giận dữ. Ngày ấy, bên phủ cậu, lão phu nhân đã hỏi cận kề mấy đại nha hoàn bên người của phu

nhân, rồi nói với ta phu nhân có ba cái sai, muốn nô tỳ lát nữa nói cho phu nhân. Hôm nay nô tỳ cả gan thuận tiện mà ghé tai phu nhân nói điều này. Nhớ ngày đó, lúc phu nhân vừa mới gả tới, người không nói hai lời liền đuổi hai nha hoàn thông phòng của lão gia đi. Thế nhưng lão gia và lão phu nhân đến nửa câu cũng không phàn nàn. Mấy năm ấy, lão gia chỉ có mình phu nhân, không nói đến lão phu nhân đối với phu nhân rất khách khí, mà lão gia với phu nhân cũng tương kính như tân. Cái sai thứ nhất của phu nhân đó là ngày ngày trôi qua rất thuận lợi nên thái độ có chút kiêu căng, việc trong nhà người cũng muốn xen vào mà việc bên ngoài người cũng muốn tham gia. Tiền bạc, công việc của lão gia mọi chuyện người đều muốn làm chủ, việc trong nhà thì cứ nói sao là làm vậy, mở miệng ngậm miệng lại nhắc đến Vương gia thế này, lão thái gia với cậu bên ngoài thế kia, trong lòng lão gia làm sao thoải mái được? Làm đàn ông ai mà không thích phụ nữ nhỏ nhẹ phục tùng, ai mà chả thích một người vợ ôn nhu, hiểu lý lẽ. Lão gia đâu phải loại đàn ông hèn nhát vô dụng, bên ngoài ai chả nói lão gia tiền đồ rộng mở. Phu nhân cứ một lần rồi hai lần bày ra cái vẻ cau có cho lão gia xem, rồi luôn luôn làm lão gia mất thể diện thì ngài làm sao tri kỷ với người được? Làm sao mà không ngoại tình?”

Vương thị cụt hứng tựa lưng vào ghế, nhớ lúc tân hôn nở mày nở mặt không khỏi xót xa trong lòng. Trước đây mấy chị em khuê trung ai mà không hâm mộ nàng hôn sự tốt đẹp. Chồng nàng mặc dù không phải quyền cao chức trọng nhưng cũng giàu có sung túc, gia thế thanh quý. Nàng một là có mẹ chồng không câu nệ phép tắc, hai là không phải bận tâm thiếp thất, chồng thì nhân phẩm sáng suốt vĩ đại, tài năng và kiến thức xuất chúng, đường làm quan thuận lợi. Tương lai được phong cáo mệnh phu nhân cũng không phải không có khả năng.

Chẳng biết từ lúc nào, giữa lão gia và nàng càng lúc càng mờ nhạt lãnh đạm, chẳng buồn nói mấy lời thân mật với nàng. Mà nàng thì cũng chỉ lo tranh giành hiếu thảo, muốn trong ngoài thu về một mối, nắm chặt Thịnh phủ trong lòng bàn tay, đang lúc đắc ý thì thành linh lại nhảy ra một dì Lâm.

Tiếp đó nàng dần từng bước sai lại càng sai, một mạch nhường cho dì Lâm địa vị mỗi ngày một vững chắc.

Lưu Côn lặng lẽ dõi theo vẻ mặt Vương thị, biết được sự tình, liền nói tiếp: “Lão phu nhân nói, từ xưa phụ nữ xuất giá đều là dựa vào trượng phu, phu nhân không nắm chắc tâm của lão gia, lại chỉ muốn nắm lấy một chút tiền bạc, gia sự, thế này là đầu đuôi lẫn lộn rồi.”

Qua hồi lâu, Vương thị gật đầu, chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Lưu Côn yên tâm, một bên cầm quạt từ từ phe phẩy: “Phu nhân vốn thẳng tính, nào biết mấy trò hồ ly tinh mưu mẹo nham hiểm đó, để cho dì Lâm với lão gia âm thầm tư tình mà mờ mịt chẳng biết gì. Nếu như sớm phát giác, nhân lúc sự việc chưa nghiêm trọng thì len lén bẩm báo lão phu nhân, lập tức đem gả dì Lâm ra ngoài, lão gia đến lúc đó có muốn nổi giận cũng không làm được gì. Người lại hết lần này đến lần khác đợi đến khi sự việc không thể gỡ gạc được nữa, giờ người muốn náo loạn cũng không có tác dụng. Cái này là cái sai thứ hai của phu nhân.”

Vương thị cười gượng, việc này trước đây nàng làm sao mà không hối hận chứ, chỉ tự trách mình sơ sẩy qua quýt, chưa bao giờ chăm nom phụng dưỡng mẹ chồng.

Lưu Côn nói tiếp: “Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, lão phu nhân nói là do phu nhân cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, quy củ không nghiêm nên cũng không thể chê trách lão gia bên đó được.”

Vương thị không phục, định lập tức bác bỏ thì bị Lưu Côn nhẹ nhàng ấn lên bả vai, trấn an rồi nói: “Phu nhân đừng nóng vội, nghe tôi từ từ giải thích. Lão phu nhân nói, người là con dâu, trước mặt mẹ chồng không giữ phép tắc đã không tính, không nói đến việc phụng dưỡng bị gián lược mà rõ ràng mỗi tháng chỉ tự mình thỉnh an hai ba lần, mỗi lần lại lạnh nhạt, chẳng để ý gì mà nói vài ba câu. Mẹ chồng ăn, mặc, đồ dùng đều tự lo liệu,

người đại để cũng chẳng quan tâm thu xếp. Cái này nói ra là đại bất hiếu. Phu nhân người có quan tâm chăm sóc lão gia một trăm lần nhưng chỉ một điều này thôi cũng khiến phu nhân là người có lỗi. Bất luận lão thái thái xa lánh sự đời thế nào, không thích người khác quấy rối ra sao, người bao giờ cũng phải đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa làm tròn đạo hiếu.”

Vương thị im lặng, những lời này rất quan trọng. Kỳ thực ở Tuyền Châu có không ít người âm thầm nghị luận mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu nhà nàng. Mấy phu nhân thân thiết cũng nói với nàng chuyện này, khuyên nàng nên hiếu kính mẹ chồng, tránh bị người đời chỉ trích. Nàng lúc đó tuyệt nhiên không để tâm. Lão phu nhân miễn thỉnh an hàng ngày cho nàng, nàng liền vâng lời.

Lưu Côn thấy ánh mắt Vương thị lóe lên tia không chắc chắn thì biết suy nghĩ trong lòng nàng, liền lo lắng nói: “Hiếu thuận với mẹ chồng luôn luôn là điều tốt. Thứ nhất là danh tiếng của phu nhân, trước đây cha Duy lão gia sủng thiếp diệt thê, thế nhưng Duy lão phu nhân săn sóc mẹ chồng thỏa đáng khiến toàn bộ Kim Lăng đều biết đến hiếu tâm của bà, Duy lão thái gia cũng chẳng làm gì được bà.”

Vương thị thấy rất có lý nên không lên tiếng, Lưu Côn tiếp tục: “Việc thứ hai, lão gia làm một số việc không đúng với lễ nghi phép tắc, người không thể nói lão gia nhưng lão phu nhân có thể nói. Ngày đó, lão gia cho dì Lâm thôn trang cửa hàng, nếu người mở miệng thì người ta sẽ nói người đồ kị, lòng dạ hẹp hòi. Lúc trước nếu lão phu nhân đồng ý nói mấy câu, sự tình cũng không đến mức như bây giờ.”

Vương thị vỗ một cái lên tay vịn ghế mây, thở khê, nói: “Đúng là như thế, lúc ấy, đầu ta thực sự choáng váng, chỉ biết tranh cãi ầm ĩ với lão phu nhân và lão gia, không biết nắm lấy cơ hội, tự mình hoài công gây náo loạn, đang yên đang lành lại để con tiện tỳ kia đắc lợi. Hôm nay, nhờ có chị thức tỉnh, ta mới biết nguyên nhân là như vậy. Mọi chuyện đã qua, quả thật ta cũng có lỗi.”

Lưu Côn vội vàng nhen nhóm lên ngọn lửa cuối: “Hôm nay, phu nhân nghĩ thông suốt được mọi chuyện là tốt rồi. Chuyện trước kia bất luận như thế nào cứ cho nó qua đi, sau này chúng ta nên bàn bạc, tính toán cẩn thận, không thể tái diễn chuyện hồ đồ để người khác mưu hại như trước được.”

Vương thị thở dài nhẹ nhõm, cầm tay Lưu Côn, ghen ngào nói: “Ta thường ngày chỉ biết phô trương uy phong, không ngờ mấy năm nay rút cuộc lại trở thành như vậy. Cuộc sống về sau này, chị còn phải giúp đỡ ta nhiều hơn.”

Lưu Côn vội vàng nghiêng người, nói không dám nhận. Hai người chủ tớ này, người khách sáo qua, ta biết ơn lại. Cô bé con trên giường hơi dịch dịch người. Bạn học Diêu Y Y nằm thả lỏng, chân tê tê, hé mắt nhìn đứa bé đang nằm ngủ say như heo bên cạnh, Thịnh Như Lan, nó còn ngáy khò khò, chắc là đang ngủ thật.

Diêu Y Y thề đất đá trôi [‘], nàng không cố ý nghe lén. Nàng đã tỉnh từ lâu, chỉ là lười nhúc nhích, lại không muốn nói nên nhắm mắt lại tiếp tục nằm. Ai ngờ hai vị obbasan[‘] lại thành thói nói chuyện phiếm ở chỗ này, từ chuyện dọn nhà, nuôi con gái đến cả yêu hận tình thù, càng nói càng hăng hái, càng nói càng nhập tâm vào kịch bản. Diêu Y Y ngược lại phải ngượng ngùng tỉnh dậy.

[‘]tiếng Nhật, nghĩa là “bà tám” đã có chồng con.

[‘] Lời thề không có ý nghĩa, mang tính châm biếm, phỏng theo bài hát thịnh hành ở Trung Quốc bây giờ “ Ái tình đất đá trôi” nói về đôi trai gái thề non hẹn biển xong một người phụ tình, người còn lại đau khổ, vật vờ :
))

Chỉ nghe thấy Lưu Côn còn đang nói: “... Lão gia chúng ta cũng không phải đồ ngốc, ở chốn quan trường thuận lợi đến tận bây giờ, hẳn là trong lòng hiểu rõ tốt xấu? Đúng không ạ? Phu nhân không nên chọc vào tâm trí

lão gia, ngược lại còn là chuyện xấu nữa. Người vốn thẳng tính, không so được với dì Lâm dụ dỗ quanh co. Chuyện trước mắt quan trọng hơn, chính là sống hòa thuận, hiếu kính lão phu nhân cho tốt. Tôi thấy lão gia đối với lão phu nhân rất kính trọng, cho dù người không thể phụng dưỡng sớm chiều, nhưng cũng phải cách hai ba hôm lại thỉnh an.

Phu nhân vẫn an, ân cần hỏi thăm, hay ra vẻ thì cũng phải giống khuôn giống dạng. Người phải nuôi dưỡng cô Sáu thật tốt, lão gia đối với dì Vệ còn áy náy, người càng đối tốt với cô Sáu, càng nhắc nhở lão gia nhớ đến dì Vệ đã chết thế nào, còn thể hiện được sự hiền huệ bác ái của người. Ngày qua ngày, tâm lão gia cũng quay lại hướng về người thôi.”

Diêu Y Y cảm thấy Lưu Côn nói chuyện rất có tính nghệ thuật. Tổng kết lại nàng ta muốn khuyên đơn giản như thế này: Phu nhân à, người lấy gương nhìn lại chính mình đi, so nữ tính, so độ quyến rũ với dì Lâm mà xem, cái đó cơ bản như diễn trò. Nhưng đừng lo lắng, không thể giống Lưu Đức Hoa, ta có thể làm Âu Dương Chấn Hoa, người chỉ cần hầu hạ mẹ chồng với đứa bé kia cho tốt. Ta đánh bài tình thân, bài đức hạnh, cứ theo con đường của ma ma tôi đây, còn có vài phần thẳng.

Lưu Côn còn chưa nói xong: “ ...Mấy ngày nay, cô Sáu không ăn cơm, cũng không nói, phu nhân nên quan tâm nhiều hơn. Cô Sáu cũng chỉ là con gái trên danh nghĩa thế thôi, không được chia gia sản, sau này đặt mua một phần đồ cưới rồi tổng đi là được, cũng không làm vướng bận gì đến phu nhân, còn có thể làm bạn với cô Năm không phải sao?”

Diêu Y Y nhắm mắt, càng không muốn tỉnh lại, từ một thanh niên đầy hứa hẹn lại lưu lạc đến tình trạng này thì làm sao mà chịu nổi. Thân thể này với nàng còn chưa hòa hợp được, khiến cho nàng vẫn bị bệnh liên tục, thậm chí còn không có cảm giác đói. Từ chối chấp nhận sự thật phũ phàng trước mắt, Diêu Y Y vẫn bãi công, lười biếng như cũ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Dù là thời Minh hay Thanh, thiếp đều có quý thiếp và tiện thiếp khác nhau. Quý thiếp thông thường có em gái của thê tử gả theo chị (loại này quý nhất, tuy nhiên Minh Thanh cơ bản không lưu hành), thông thường nữ tử xuất thân tự do nạp vào cửa là (đệ nhị quý), còn có tiểu thiếp đã sinh được con nối dòng là (đệ tam quý). Chờ một chút, có lúc cũng bao gồm cả nữ tử do trường bối hoặc cấp trên tặng (loại này tương đối chẳng phải quý), loại thiếp này thông thường không có thể tùy ý buôn bán hoặc đánh chửi, nhiều lắm là đuổi ra ngoài, thường không cần viết hưu thư, thế nhưng cũng có lúc phải viết một bức thư đoạn tuyệt các loại đông tây. Thế nhưng có nha hoàn được mua về hoặc là thanh lâu kỹ nữ, hoặc là thiếp thất mua về, hay tiện thiếp, là có thể buôn bán đánh chửi thậm chí nghiêm trọng hơn xử phạt được.

Một đứa nha hoàn đầu tiên là được đánh giá sắc đẹp, tài năng sau đó được làm thông phòng, xưng là “ Cô ”, rồi nâng lên “ Dì”. Loại vợ lẽ này sinh con cùng lắm được coi là tiện thiếp.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phụ Nữ Không Muốn Tự Làm Khó Mình, Cũng Chỉ Có Thế Gây Khó Để Phụ Nữ Khác Mà Thôi

Hạ nhân Thịnh phủ không ít người là dân bản địa, luyện tiết cổ hương không muốn chuyển nhà thì đều được cho phép rời khỏi Thịnh phủ, còn được phát thêm chút bạc nghỉ việc. Mọi người đều khen ngợi Thịnh đại nhân là người nhân hậu, yêu dân. Thịnh Hoành chọn ngày hoàng đạo để khởi hành. Từ sáng tinh mơ, cả nhà đã xuất phát. Thịnh phủ mấy chục hạ nhân cùng lương thực, đồ dùng ước chừng đến bảy, tám thuyền. Thịnh Hoành lo lắng sẽ khoe khoang quá mức nên để mấy quản sự đáng tin cậy chuyển hành lý lên thuyền về phương Bắc trước, đồng thời sớm thu xếp chỗ ở.

Diêu Y Y đi theo Vương thị, ở mép thuyền bên phải. Nha hoàn, vú già lại thay đổi thành mấy gương mặt mới. Nàng cũng lười ghi nhớ, nên mỗi ngày chỉ ăn ngủ, ngủ ăn như cũ, ăn liên tục lại ngủ quá nhiều. Lúc đầu còn hơi say sóng, nàng và Thịnh Như Lan đều vô cùng thích thú xem phong cảnh sông nước. Một bên thì nhìn nhìn còn một bên thì thao thao bất tuyệt về chứng bệnh “trì độn không nói được” của cô em gái thứ sáu.

Cô bé Như Lan dường như chưa được ra khỏi nhà bao giờ nên e rằng thấy con quạ bay lên thôi cũng đủ làm cho nó phấn chấn cả buổi, ngón tay mũm mĩm cứ liên tục khua lên vẻ sợ lớn hãi nhỏ. Vương thị nhìn không nổi nên mắng nó mấy câu. Như Lan buồn bực, không dám thường xuyên ghé vào cửa sổ mạn thuyền mà chỉ có thể nói chuyện với Diêu Y Y. Mỗi lần nó lú lú đến nửa ngày, Diêu Y Y uể oải chỉ “ừ” một tiếng hoặc gật đầu.

“Mẹ, con thấy em Sáu ngốc thật, chẳng nói được lời nào.” Như Lan sáu tuổi đối với bạn học mới tỏ vẻ bất mãn.

“Em Tư, chớ có nói linh tinh, Minh Lan bị bệnh. Hôm qua, anh có nghe em ấy nói chuyện. Em ấy so với em còn nhỏ hơn một tuổi, dì Vệ lại vừa mới mất, em không được bắt nạt em ấy.” Thịnh Trường Bách mười hai tuổi ngồi bên cửa sổ đọc sách, mắt đẹp, mày sáng, dáng người đĩnh đạc.

“Hôm qua, em ấy chỉ nói có bốn chữ “Ta muốn đi tiểu.”. Chị cả! chị cũng nghe thấy đúng không?” Như Lan kéo bím tóc Diêu Y Y. Diêu Y Y vẫn như cũ không nhúc nhích tựa ở giữa tháp, giống như đang ngủ.

“Được rồi, Như Lan.” Tiểu thư Thịnh Hoa Lan mười ba tuổi duyên dáng yêu kiều, đang đến tuổi trở mã giống như một đóa bạch lan mềm mại, xinh đẹp. Nàng nằm trên ghế dựa bên cạnh lật xem các mẫu thêu “Ồn ào cái gì, suốt dọc đường đều nghe thấy tiếng em hô to gọi nhỏ, không có chút phép tắc gì cả. Em lại còn tranh cãi âm ỉ, cẩn thận lát nữa chị mách cha, để cha phạt em chép sách, xem em còn thành thoi mà đi lo chuyện người khác không, tự lo lấy bản thân mình đi.”

Cô bé Như Lan bĩu môi, có vẻ sợ chị cả, không cam lòng mà nhảy xuống nhuyển tháp chỗ Diêu Y Y, quay sang nha hoàn chơi trò bắt dây, còn đứng sau lưng Thịnh Hoa Lan giả làm mặt quỷ.

Không lâu sau, đại nha hoàn bên người Hoa Lan bước vào, Hoa Lan buông mẫu thêu trong tay xuống, hỏi: “Sao rồi?”

Nha hoàn kia cong môi cười, trả lời: “Quả đúng như tiểu thư dự liệu. Bên kia rất loạn, vì đang ở trên thuyền, làm âm ỉ quá cũng không được, bây giờ đang lau nước mắt đấy. Em vốn định hỏi thăm mấy câu thì bị bác Lưu đuổi đi.”

Hoa Lan cười, trong lòng vui vẻ. Trường Bách để sách xuống, cau mày nói: “Chị lại đi thăm dò cái gì thế, cha đã dặn không được hỏi nhiều. Chị

không nghe hay sao, suốt ngày nghe ngóng khắp nơi chẳng có chút nào giống phong thái của tiểu thư thế gia.”

Hoa Lan nguyệt em trai một cái, nói: “Em huyền thuyên gì thế hả, chuyện của chị không cần em lo, đọc sách của em đi.” Tiếp đến nàng lại khẽ lẩm bẩm nói một mình: “...Nàng ta quả thật đã chọc giận cha, đến tột cùng là vì sao? Đêm nay phải hỏi mẫu thân một chút xem sao...Đáng đời!”

Diêu Y Y nhắm mắt giả bộ ngủ, coi như không có sự hiện diện của nàng. Nàng nhận thấy mấy ngày qua chuyện trên thuyền so với phong cảnh tuyệt mỹ bên ngoài còn hấp dẫn hơn nhiều. Thuyền vừa đi mười ngày, ngay khi thuyền vừa cập bến, Thịnh Hoành đã đuổi việc luôn hai, ba quản sự. Xin chú ý, bọn họ đều mang họ Lâm.

Bọn họ vốn là họ hàng nghèo khó tìm đến dì Lâm để nương tựa. Mấy năm gần đây, bọn họ trở thành phụ tá đắc lực của dì Lâm , bên ngoài thì xử lý cửa hàng, thôn trang, còn bên trong thì ôm đồm hết việc mua bán, sai vặt. Người trước, người sau đều oai phong tám hướng. Lần này, Thịnh Hoành muốn đuổi người đi, tất nhiên bọn họ đều không chịu, còn đến trước mặt dì Lâm cầu xin. Dì Lâm kinh ngạc. Nàng ta tâm tư thận trọng, biết có gì đó không ổn nên lập tức đến trước mặt Thịnh Hoành cầu tình. Nhưng cho dù nàng nói hết lời, Thịnh Hoành vẫn nghiêm mặt, không quan tâm đến nàng. Chuyện này lại xảy ra trên thuyền, chủ tử, hạ nhân đều nghe thấy. Nàng không tiện xuất trợn vện chiêu kungfu Tây Thi đánh đàn, thối tiêu rơi lệ, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị mất đi cánh tay.

Vương thị trong lòng nở hoa, không dám lộ ra trên mặt nên phải đau khổ nín nhịn giữ nguyên vẻ mặt, không thể bộc lộ nét vui mừng, cực kì vất vả. Tâm tình sáng khoái, làm việc cũng hào phóng hơn, đối đãi với Diêu Y Y tốt hơn trước. Ăn mặc thì đều đặt mua dựa theo con gái mình. Thuyền vừa cập bến liền đi mời đại phu đến bắt mạch cho Diêu Y Y, xem có phải ngộ độc thật hay không. Đáng tiếc, Diêu Y Y vẫn không tốt lên được, vẫn bộ dạng

ồm yếu như trước, ăn được mấy miếng cơm, còn lại thì suốt ngày ngủ mê man.

Thịnh Hoàn thường đến thăm Diêu Y, mỗi lần thấy lại lo lắng thêm, mỗi lần ôm con gái ước chừng cân nặng, đầu mày lại nhú chặt hơn, liền giục thuyền phu đi nhanh, muốn mau chóng đến Đẳng Châu, an ổn rồi còn chăm sóc cho con gái thật tốt.

Đầu mùa hạ, gió nam thổi mạnh, thuyền xuôi theo hướng nam bắc nên rất thuận lợi. Đến kinh đô, Thịnh Hoàn mang theo mấy phụ tá xuống thuyền đi bộ đến kinh thành làm thủ tục thăng chức ở Lại bộ, còn dập đầu cảm tạ hoàng ân và bái lạy, cảm ơn các trưởng bối, đồng liêu, họ hàng thân thích còn lại thì do con trai trưởng dẫn đầu như cũ hướng về phương bắc đi trước tới Sơn Đông.

Thịnh Hoàn đi lần này, dì Lâm trở nên thành thật, thậm chí không ló mặt, chỉ ở trong khoang thuyền của mình dạy con. Trên thuyền, mấy lái thuyền, vú già nhà khác đi qua cũng có thể nghe thấy tiếng đọc sách lạnh lạnh của dì Lâm. Mọi người đều tán thưởng Thịnh phủ là dòng dõi thư hương, quả nhiên học rộng tài cao. Vương thị lại giận sôi lên, bắt Trường Bách lôi sách ra đọc cho người bên ngoài nghe. Trường Bách là người trầm tĩnh, ít nói, nghe yêu cầu của mẹ như thế, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn nhất thời căng ra thành một quả cà chín.

Diêu Y Y nói, trái cà sẽ không đọc sách.

Diêu Y Y ngủ đến đầu óc mê muội, không biết thời gian trôi qua như thế nào. Ngược lại, đợi cho đến khi Như Lan chán thuyền, Trường Bách xem xong ba quyển sách, chị cả Hoa Lan thêu xong bốn chiếc khăn tay, cuối cùng thì thuyền cũng dừng lại cập bến. Trên bến đã có mấy quản sự mang tôi tớ đến đón người. Xuống thuyền lên bờ, mọi người đều chật vật, mặt xám như tro, đầu óc choáng váng, không nói gì mà trực tiếp đổi sang xe ngựa, mấy ngày tiếp theo lại trải qua lắc lư, xóc nảy. May mắn, Đẳng Châu

là cũng nơi gần sông nước, đợi đến lúc Thịnh lão phu nhân bị xóc nảy đến bậc mình thì cuối cùng cũng đến nơi.

Diêu Y Y là người phía nam, không bị say sóng nhưng ngồi xe ngựa lại choáng váng, mấy ngày liên đều bị ói ra cả dịch mật. Lần này không giả vờ ngủ nữa mà trực tiếp ngất đi trong lòng một bà tử dũng mãnh khỏe mạnh, rồi được ôm vào trong nhà, căn bản không biết Đãng Châu hình dáng thế nào, đến khi tỉnh lại đã nằm trên giường. Mỗi lần mở mắt ra đều nhìn thấy đại phu ở bên cạnh rung đùi gật gù. Lần thứ nhất là một ông chú bốn mươi tuổi ở bên trái, lần thứ hai là ông bác tóc hoa râm, lần thứ ba là một ông lão râu tóc bạc phơ, y thuật tỷ lệ thuận với tuổi tác của đại phu, đại phu lần này so với lần trước y thuật càng cao minh hơn.

Ba vị đại phu được liên tục mời đến đều nói bệnh tình bé gái Thịnh phủ không nặng, không phải do thuốc không tốt, mà vấn đề nằm ở trên người Diêu Y Y. Cô bé không có ý chí tiếp tục sống. Vương thị nhìn đứa bé gầy như da bọc xương trong lòng bắt đầu lo sợ, gần đây quan hệ với Thịnh Hoành vừa dịu đi. Thịnh Minh Lan lại được Thịnh Hoành ôm đến cho nàng nuôi nấng. Nếu Thịnh Hoành về nhìn thấy con gái bị bệnh mà chết, Vương thị làm không công lại tự chuốc khổ vào thân.

Thịnh Hoành trở về thấy con gái gầy yếu thế này, nổi cơn tam bành với dì Lâm. Ban ngày xử lý công vụ, đến tối hồi phủ liền sắp xếp hạ nhân. Thịnh phủ mới đến Đãng Châu, bất luận mua hay bán hạ nhân người bên ngoài cũng không biết nội tình, chỉ nghĩ là quan mới nhậm chức điều chỉnh lại hạ nhân trong phủ cũng là bình thường mà thôi. Thịnh Hoành trong lòng tức giận, tránh mặt dì Lâm, hai ngày liên tục đều đuổi nha hoàn, bà tử đặc lực trong phòng dì Lâm, hoặc giáng chức hoặc đuổi, có khi bán đi, hằng đêm còn nghỉ ở phòng Vương thị. Vương thị trong lòng nở hoa, đem một cây nhân sâm to như gốc cây bự cho Diêu Y Y bồi bổ thân thể, chỉ nhìn cây nhân sâm to như củ cà rốt thôi Diêu Y Y đã thấy sợ hãi trong lòng.

Bên này cảnh xuân tươi đẹp, bên kia lại mưa sầu gió tủi, dì Lâm mấy lần muốn gặp Thịnh Hoàn đều bị hạ nhân ngăn ở bên ngoài. Có điều rút cuộc nàng ta cũng không phải người tầm thường. Một ngày, sau bữa cơm chiều, Thịnh Hoàn đang bàn bạc cùng Vương thị về bệnh tình của Thịnh Minh Lan, mấy đứa nhỏ đều trở về phòng của mình, chỉ có Diêu Y Y nằm mê man trước cửa sổ trên giường. Vợ chồng hai người mỗi người một bên liên tục đốt lò sưởi, nói xong chuyện này liền vòng đến chuyện đặt mua sản nghiệp ở Đăng Châu. Đột nhiên tiếng ồn ào bên ngoài truyền đến, là tiếng đám nha hoàn khiển trách, ngăn cản. Vương thị định phái Lưu Côn thân tín đi xem, chợt một trận gió ùa vào, rèm lụa màu lam bị vén lên, một người bước tới, không phải dì Lâm thì là ai?

Chỉ thấy trên đầu nàng búi tóc đơn giản đen nhánh, châu ngọc, trang sức hoàn toàn không đeo, mặt không son phấn. Nàng ta sinh ra vốn phong lưu, dịu dàng, toàn thân bận y phục màu lam thẫm, làm nổi bật da thịt trắng như tuyết, đôi chân mày được tô cong cong như vầng trăng đang nhú chặt lại, thắt lưng yêu kiều chỉ vừa nắm tay, dường như hôm nay đã gầy đi rất nhiều, quả thực diễm đạm đáng yêu.

Bên ngoài tiếng nha hoàn, bà tử lôi kéo nhau truyền đến, giống như dì Lâm mang cả một đội quân tiến vào, Thịnh Hoàn ngoảnh mặt đi không nhìn nàng. Vương thị phần nữa, vỗ mấy cái lên bàn: “Bộ dạng như quỷ sai thế này là cho ai xem, bảo người tốt nhất nên ở trong phòng chờ đợi, người xông vào đây vào gì? Làm ầm ĩ cả nhà ai cũng biết, không phải ai cũng giống người làm người không biết xấu hổ đâu! Các người mau kéo nàng ta ra ngoài!”

Nói xong mấy nha hoàn xông đến định đưa người đi.

“Không được chạm vào ta!”

Dì Lâm gắng sức giãy dụa, thở gấp, hướng tới Thịnh Hoàn quỳ xuống, giọng nói như bị dao cắt, vẻ mặt kiên định: “Lão gia, phu nhân, hôm nay

thiếp đã hạ quyết tâm. Nếu không cho thiếp nói chuyện, thiếp liền đung đầu chết ở chỗ này, sống làm gì để chịu giày vò!”

Thịnh Hoành lạnh lùng quát: “Nàng không cần phải lấy cái chết ra dọa, đừng tưởng bình thường ta đối xử với nàng không tệ, nàng liền học theo mấy mụ ngoài chợ, diễn bài một khóc, hai ầm ỉ, ba thắt cổ cho ai xem hả!”

Dì Lâm nước mắt tuôn trào, giọng thảm thiết: “Mấy ngày qua, trong lòng thiếp nóng như lửa đốt, giống như có vạ lời muốn nói mà lão gia lại tránh không cho thiếp gặp. Lòng thiếp gần như chết lặng. Nhưng mà lão gia, chàng là quan phụ mẫu của dân chúng, thường ngày muốn xử lý kẻ trộm, kẻ cắp, chàng cũng phải để người ta bào chữa với quan trên chứ, huống hồ thiếp đã hầu hạ lão gia mấy năm nay, còn sinh một đôi trai, gái. Giờ chàng muốn thiếp chết, thiếp cũng phải chết rõ ràng chứ!”

Thịnh Hoành nhớ đến cái chết của Vệ liền nổi giận, ném vỡ ly trà trên mặt đất: “Người đã tự mình làm được chuyện tốt lắm!”

Dì Lâm lệ tuôn như mưa, nước nở nói: “..Hoành lang!” Thanh âm bi thương.

Vương thị bốc hỏa, từ trên giường nhảy xuống, chỉ về phía nha hoàn vú già quát: “Các người một lũ ăn bám, chết hết rồi hả, còn không mang nàng kéo ra ngoài!”

Lâm di nương ngẩng đầu nói: “Phu nhân cứ như vậy không cho thiếp thưa chuyện là vì sao? Chẳng lẽ sợ thiếp nói ra cái gì liên lụy đến phu nhân?”

“Miệng người phun toàn nước bọt, còn ở trong này bịa chuyện? Ta có gì phải sợ.”

“Nếu không sợ thì hôm nay phải nói cho rõ ràng, phải trái trắng đen lão gia sẽ sáng tỏ.”

Vương thị ngược phập phồng tức giận. Dì Lâm vẫn rơi lệ. Trong phòng nhất thời lặng tiếng, Thịnh Hoàn làm quan, biết hôm nay không đem mọi chuyện nói hết ra thì không được, liền gọi nha hoàn đi gọi Lai Phúc đến. Lưu Côn giống như được cứu sống, gọi tất cả nha hoàn trong phòng ra ngoài. Một lúc sau, Lai Phúc bước vào. Thịnh Hoàn thấp giọng phân phó, Lai Phúc nhận lệnh, trở về dẫn theo mấy bà tử sai vật tiến vào, mấy vú già, nha hoàn liên quan đều đưa ra bên ngoài sân.

Trong phòng chỉ còn Thịnh Hoàn, Vương thị, dì Lâm, Lưu Côn cùng Lai Phúc, tổng cộng có năm người, ngoài ra còn có bạn học Diêu Y Y đang nằm mê man trên tháp, phỏng chừng tất cả mọi người đều quên mất. Diêu Y Y lần thứ hai lại thề đất đá trôi, nàng cũng không nghĩ sẽ tiến hành thẩm tra ngay tại chỗ này. Nhưng mà, tốt nhất nàng nên tiếp tục thiếp đi.

Dì Lâm nhẹ nhàng lau nước mắt, bị ai nói: “Mấy ngày qua thiếp không biết mình làm sai chỗ nào. Lão gia đối với thiếp hờ hững không nói làm gì, còn liên tiếp xử lý hạ nhân bên người thiếp. Đầu tiên là hai người họ hàng nương tựa ở chỗ thiếp, tiếp theo lại đến hai nha hoàn bên cạnh. Hôm trước, ngay cả vú già chăm sóc thiếp từ thuở nhỏ cũng bị trục xuất. Việc lão gia làm, thiếp không dám xen vào, nhưng phải nói rõ phải trái đúng sai!”

Thịnh Hoàn lạnh lùng mở miệng: “Tốt! Hôm nay, ta sẽ hỏi rõ phải trái đúng sai. Ta hỏi nàng, dì Vệ chết như thế nào?”

Dì Lâm dường như không sợ hãi mà còn thản nhiên cười: “Từ ngày em Vệ mất, thiếp biết sẽ có ngày hôm nay. Ngày đó lúc còn ở Tuyền Châu, trong phủ nha hoàn, vú già đều ngằm bàn tán, nói thiếp hại chết em Vệ. Thiếp nghĩ chẳng qua là mấy hạ nhân không biết lại nói linh tinh, đồng thời sắp tới lão gia được thăng chức, mấy việc vụn vặt thiếp không dám làm phiền đến lão gia, nên âm thầm chịu đựng, chỉ nghĩ cây ngay không sợ chết đứng, lời đồn sau này sẽ tự tan đi, chứ chưa từng nghĩ... Chưa từng nghĩ đến, thế nhưng lão gia lại nghi ngờ thiếp!”

Nói xong thì không cầm được mà khóc rống lên.

Thịnh Hoành giận dữ nói: “Chẳng lẽ ta còn nói oan cho nàng hay sao? Ngày dì Vệ lâm bồn, vì sao nàng chậm chạp không đi mời bà đỡ? Vì sao hôm ấy trong viện nàng ấy ngay cả nha hoàn sai sử cũng không có? Vì sao mấy bà đỡ lại không ở nhà? Ngày đó ta cùng phu nhân đều đến chỗ Vương gia, chỉ còn mình nàng ở nhà, không phải nàng thì là ai?”

Lấy ngón tay bạch ngọc lau qua hai gò má, dì Lâm bi thương nói: “Lão gia, chàng còn rõ mấy năm trước lúc cô Ba chết non, phu nhân từng bảo thiếp sau này nên ít quản chuyện các dì, tự quản bản thân cho tốt là được. Ngày đó, lão gia và phu nhân rời nhà, thiếp liền an phận chỉ trông coi viện của chính mình. Lão gia minh giám, trong nhà hai chủ tử đều đi, trong phủ bọn hạ nhân bất ngờ được thả lỏng nên nghỉ ngơi một chút, mấy người hầu già nhàn hạ muốn về nhà, không nghĩ có lúc lại cần đến bà đỡ? Thiếp vào phủ mới mấy năm, mà vú già làm trong nhà đã mấy chục năm, thiếp làm sao sai khiến được?”

Thịnh Hoành lạnh lùng hừ một tiếng, không nói. Vương thị quay sang nhìn Lưu Côn, trong mắt có chút thấp thỏm.

Dì Lâm nói tiếp: “Sau đó, hạ nhân báo lại, nói dì Vệ đau bụng sắp sinh. Thiếp vội vàng bảo nha hoàn đi gọi kẻ sai vặt để bọn họ gọi bà đỡ đến. Ai biết bà tử với mấy kẻ sai vặt đều uống rượu, bài bạc ở cửa phụ. Nha hoàn của thiếp tìm ông gọi bà cả buổi, bọn họ mới chậm rì rì đi ra. Đi một lúc đến mấy canh giờ, sau đó thiếp có hỏi mấy kẻ sai vặt, bọn họ chỉ nói bà đỡ gần nhất không ở nhà, chạy mấy dặm đến thành Tây nên mới bỏ lỡ lúc Vệ di nương trở dạ. Lão gia, phu nhân, trên có trời, dưới có đất, những câu thiếp nói là thật. Nếu thiếp có lòng dạ nào muốn hại Vệ di nương liền để thiên lôi đánh chết không tử tế! Nếu lão gia còn không tin, có thể tự mình đến hỏi mấy vú già, sai vặt ngày đó, thiếp đi gọi bà đỡ vào giờ nào, đều có người biết!”

Nói xong lại ô ô khóc lên.

Thịnh Hoàn quay đầu, liếc mắt nhìn Vương thị một cái thật sâu. Vương thị trong lòng nhảy dựng, nhìn Lưu Côn, nàng ta hướng Vương thị nhử mày. Mấy bà đỡ đẻ đều là thị tì của nàng, mà bà tử và mấy sai vặt ở cửa phụ là nàng quản, cho dù Thịnh Hoàn không nổi lòng nghi ngờ thì nàng cũng không tránh được quản lý lỏng lẻo, buông thả bọn hạ nhân.

“Nói như thế vậy hóa ra người không có lỗi gì sao? Tốt! Mồm miệng lành lợi.” Vương thị không tiện nói nhiều, nàng rất rõ ràng lắm điều không có lợi.

Dì Lâm lết gối thêm mấy bước đến trước giường, hiện ra gương mặt thanh lệ đầm nước mắt, sáng trong như trăng, ghen ngào kể lể: “Nếu nói thiếp không có lỗi gì thì không phải. Thiếp vốn nhát gan, sợ phiền phức, ngại ôm việc vào người. Nếu ngày đó, thiếp luôn ở bên cạnh em Vệ, chỉ huy đám nha hoàn, hầu già có lẽ em Vệ tuổi còn trẻ sẽ không đến nỗi như vậy. Chỉ là thiếp sợ bản thân gánh lấy trách nhiệm, sợ bị người đời đàm tiếu mà thôi. Thiếp sai rồi. Nếu nói thiếp có lòng muốn hại chết em Vệ thì đến chỗ Diêm Vương cũng không có chỗ dung thân! Thiếp cũng là người đọc sách lớn lên chẳng lẽ không biết đến nhân sinh do trời định hay sao?”

Thịnh Hoàn giật mình, ngồi yên không lên tiếng.

Vương thị vô cùng tức giận đang muốn lớn tiếng trách móc thì bị Lưu Côn dùng ánh mắt đáng sợ ngăn cản. Dì Lâm nức nở, giọng nói thảm thiết, bi ai, run run tiếp lời: “Lão gia, phu nhân, thiếp vốn là người không nơi nương tựa, cả đời chỉ có thể dựa vào lão gia mà sống. Nếu lão gia chán ghét mà vứt bỏ thiếp, không bằng giờ thiếp chết ngay lập tức. Thiếp cũng là con gái nhà lành được lão phu nhân chọn phu gia cho rồi, nhưng lại không biết xấu hổ, một lòng muốn nương nhờ lão gia, ngưỡng mộ nhân phẩm của lão gia. Bị người đời phỉ nhổ, bị hạ nhân khinh thường, là do thiếp cam tâm tình nguyện. Thiếp cũng biết mình chộc giận chị lớn, làm cho chị lớn khó

chịu, trong lòng chị lớn oán thiếp ghét thiếp. Thiếp đều hiểu, không dám tự biện minh. Cầu mong chị lớn tha thứ cho thiếp một lòng yêu thương lão gia, coi thiếp như con mèo, con chó chỉ cần tìm một chỗ chui rúc trong Thịnh phủ có miếng ăn là được. Có thể lúc nào cũng được nhìn thấy lão gia, thiếp bị ngàn người mắng chửi, vạn người phỉ nhổ cũng không oán thán, không hối hận! Phu nhân, hôm nay trước mặt Lai Phúc và chị Lưu, người cho thiếp dập đầu, xin người hãy xót thương cho hoàn cảnh của thiếp!”

Nói xong, đúng là dập đầu từng cái, từng cái ‘bang’, ‘bang’ rung động. Thịnh Hoành trong lòng đau nhói, vội vàng nhảy xuống giường, kéo Lâm di nương lên: “Đang êm đẹp, nàng làm cái gì vậy?”

Dì Lâm ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ nhìn Thịnh Hoành, muôn vàn nhu tình, cực kì tủi thân, chỉ chăm chú nhìn, không nói câu nào, rồi quay sang bổ nhào vào chân Vương thị, vừa khóc, vừa cầu xin: “Mong phu nhân xót thương, muốn đánh, muốn phạt thiếp đều được, miễn đừng đem thiếp thành kẻ lòng dạ độc ác. Nếu thiếp không hiểu chuyện thì gọi thiếp đến răn dạy, cái gì thiếp cũng nghe theo phu nhân. Thiếp đối với lão gia là một mực chân tình...”

Khóc đến đứt hơi, khản tiếng, hai mắt sưng đỏ, cạn kiệt sức lực, rồi lão đảo ngã lên đùi Thịnh Hoành. Thịnh Hoành không đành lòng, có vẻ cảm động, nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

— rất có năng lực nhé !!!

Diêu Y Y không nhịn được nữa mà mở mắt tí hí nhìn. Vẻ mặt Thịnh Hoành cực kì mất kiên nhẫn. Vương thị sắc mặt trắng bệch, không nói nửa câu nên lời, cả người run rẩy giống như bị sốt. Lai Phúc xem đến trợn mắt há mồm. Lưu Côn tự cảm thán trong lòng.

Lâm nữ sĩ tài khoa kinh người, thực sự xuất sắc khiến Diêu Y Y đang buồn ngủ cũng phải tỉnh hẳn. Nàng để tay lên ngực tự hỏi, người ta cũng vốn là tiểu thư xuất thân quan lại, tuy rằng nghèo khó nhưng sống an nhàn, sung sướng đến mười mấy năm. Nàng có can đảm trước mặt hạ nhân thể hiện tấm lòng yêu thương cuồng nhiệt, nói quỳ liền quỳ, nói cầu xin tha thứ liền cầu xin tha thứ, khóc liền khóc, tranh liền tranh. Vì sao chính mình thì lại hèn yếu như vậy, không chịu đối mặt với sự thật? ? Không phải là bỗng dưng lại đầu thai vào một đứa trẻ yếu ớt hay sao.

Trong đêm hè mát mẻ, một vị chuyên nghiệp vượt qua thử thách kỹ năng diễn xuất chuyên ngành vợ bé rút cuộc cũng kích thích dũng khí sinh tồn của Diêu Y Y.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lão Gia Thịnh Hoành Chiến Đấu Hai Trận, Toàn Thắng!

Tối hôm đó, cuộc đối thoại lúc đầu rõ ràng là chất vấn bị cáo Lâm nữ sĩ, nhưng một lúc sau đề tài không biết từ khi nào đã thay đổi. Lâm nữ sĩ từ bị cáo thành nguyên cáo, từ vụ án truy tìm nguyên nhân cái chết của dì Vệ biến thành vợ cả hãm hại vợ bé. Đề tài đối hướng như có như không, như linh dương treo sừng[1], không lưu dấu vết. Người nghe bất giác cũng bị quẩn vào, thực ra người ngoài đều nghe thấy Lâm nữ sĩ không chỉ rõ tội danh của Vương thị nhưng mỗi câu của nàng ta đều ám chỉ gì đó. Ngay cả Diêu Y Y là nhân tài ngành luật nghe cũng hiểu là do Vương thị hãm hại mà nàng ta hàm oan.

[1] Linh Dương treo sừng: Ban đêm khi ngủ linh dương thường tìm một chạc cây cao, nhảy lên đó, dùng cặp sừng của mình móc vào cổ định cành cây để ngủ, chân không chạm đất, như vậy trên mặt đất không có dấu tích gì để kẻ thù tìm ra được, tránh được mọi mối nguy hiểm đe dọa. Trong đoạn văn này thành ngữ có thể hiểu là: hành sự khéo léo, kín đáo không để lại dấu vết gì.

Lâm nữ sĩ xả thân làm gương, đạt hiệu quả nhanh chóng. Đồng chí Thịnh Hoành tạm dừng quá trình xử án, ngày hôm sau còn đến phòng dì Lâm ngồi một lát. Dì Lâm cho mọi người lui, lấy ra một cái chén ngũ sắc[1] pha trà thiết quan âm đưa cho Thịnh Hoành, vừa đủ độ ấm mà thường ngày Thịnh Hoành ưa thích. Nhìn dì Lâm mặc áo sam lụa màu trắng ngà mỏng manh, tóc mây trên đầu chỉ cài chiếc trâm hoa bằng bạc, diễm đạm đáng yêu,

mảnh mai như hoa, cơn tức của ông ta dù lớn đến đâu cũng giảm đi phân nửa.

“Hôm qua ở chỗ phu nhân, ta đã cho nàng thể diện. Như lời nàng nói, cái chết của dì Vệ không liên quan đến nàng có thật không?” Thịnh Hoàn lạnh lùng nói. Ông ta đã lẩn lộn chốn quan trường hơn nửa đời người, tốt xấu thế nào cũng rõ mình đến để làm gì.

Dì Lâm mắt ngân ngấn nước: “Lão gia đã cho thiếp thể diện, sao thiếp lại không hiểu rõ. Hôm nay, một mình lão gia đến nói chuyện với thiếp, thiếp cũng sẽ trải hết lòng mình. Dì Vệ là do phu nhân đưa đến bên lão gia mà trước đó, phu nhân đã liên tiếp đưa đến dì Hương và dì Bình, đây hoàn toàn là vì cái gì? Trong phủ từ trên xuống dưới đều biết rõ, chẳng qua thấy lão gia cứng chiều, yêu thương thiếp nên phu nhân không vui. Thiếp ở trong phủ thế đơn lực mỏng, thường ngày ngay cả người để nói chuyện cũng không có, nếu không phải an bài một vài hạ nhân đáng tin cậy, có năng lực ở bên mình thì không biết còn bị người ta giày xéo như thế nào nữa. Đối xử vậy với một mình bản thân thiếp thì không sao nhưng không thể để cho Phong nhi cùng Mặc nhi bị liên lụy, nên thiếp mới đóng chặt cửa nhà, giữ mình trong sạch. Bất cứ việc gì trong phủ cũng không để lụy thân, chính vì muốn bảo vệ mình bình an. Đêm dì Vệ gặp chuyện không may, lúc đó xác thực thiếp cũng có lòng riêng không quan tâm tới, nếu nói thiếp có ý định hại chết nàng, thực sự là ngậm máu phun người. Hoàn lang! Hoàn lang! Cho dù thiếp có lỗi lầm gì, chàng cũng nên để ý thể diện của Phong nhi và Mặc nhi. Hôm trước tiên sinh còn khen Phong nhi đọc sách tốt đấy.”

Thịnh Hoàn trong lòng khẽ xao động, nhưng không lên tiếng, bê chén trà lên uống một ngụm. Dì Lâm chậm rãi đến bên ông ta ngồi, đầu tựa lên vai ông ta, nói: “Hoàn lang! Thiếp hiểu rõ tính cách của chàng. Lúc trước, chàng và thiếp đính ước, lão gia đã thề với thiếp tuyệt đối sẽ không để cho ai bắt nạt thiếp, lúc ấy mới chống lại thể diện nhà mẹ đẻ phu nhân mà cho thiếp đặt mua cửa hàng, điền sản, để thiếp có thể thẳng lưng, đứng trong

phủ. Tấm lòng của Hoàn lang với thiếp, thiếp sao lại không hiểu. Nếu thiếp còn làm ra chuyện lòng lang dạ sói, cứ để thiếp trời tru đất diệt, chết không được tử tế.”

Giọng nói dịu dàng, lại xinh đẹp, quyến rũ dù phát lời thề độc hay biện hộ cho bản thân. Thịnh Hoàn buông lỏng mặt mày, định đưa tay kéo dì Lâm an ủi một phen nhưng nghĩ đến ngày ấy nói chuyện với Thịnh lão phu nhân lại rút tay về, đẩy dì Lâm ra.

Xưa nay dì Lâm đều tự cho mình hiểu rõ tính cách của Thịnh Hoàn nên chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bị đẩy ra, trên mặt không lộ thần sắc gì, hai mắt đắm lệ dịu dàng nhìn Thịnh Hoàn. Thịnh Hoàn nhìn dì Lâm, trầm giọng nói: “Chuyện dì Vệ đã được giải quyết, ta và phu nhân sẽ lệnh trong phủ từ trên xuống dưới không được ai nhắc đến chuyện này. Nhưng hôm nay, có vài chuyện ta muốn nói rõ với nàng.”

Nói xong, đặt hai tay sau lưng đứng trước kháng: “Việc hôm nay ta cũng có chút sơ suất, một mực cứng chiều nàng nhưng lại quên lời của thánh nhân. Cái gọi là anh em có trước có sau, thê thiếp phân biệt rõ ràng. Gia đình chúng ta không học đòi theo nhà thương nhân cho phép cái gọi là bình thê để mà mất mặt, xấu hổ. Cho dù phu nhân có muôn vàn chỗ sai thì nàng ấy vẫn là vợ cả, còn nàng là lẽ, nàng phải chu toàn cấp bậc lễ nghĩa. Từ nay về sau, nàng cũng nên dỡ bỏ phòng bếp nhỏ kia đi, ta cũng ngừng cấp cho nàng tất cả các khoản chi tiêu, nha hoàn bà vú trong viện nàng đãi ngộ cũng giống như những người khác trong phủ, chiếu theo lệ cũ không được phân biệt khác nhau, nếu nàng muốn thưởng thì tự bỏ tiền của mình ra. Tất cả công việc đều dựa theo phép tắc trong phủ, những năm gần đây nàng có không ít vốn riêng rồi, chắc vẫn đủ dùng. Về sau nàng phải tuân thủ phép tắc, mỗi ngày thỉnh an phu nhân, nếu không khỏe thì cách ngày đi cũng được. Nhưng sau này bảo người trong viện nàng thu liễm đi, không được có hành động gì bất kính với phu nhân, còn nói bậy nói bạ không có phép tắc để ta biết được thì sẽ đánh chết hoặc bán đi!”

Dì Lâm hoảng hốt, trong lòng nguội lạnh, định biện hộ thì Thịnh Hoàn lại nói tiếp: “Ta cũng hiểu rõ chuyện của nàng, nàng với phu nhân xích mích đã lâu, ta không nghĩ đến có một ngày nàng và nàng ấy có thể làm chị em hòa thuận, nhưng trước hết nàng nên cúi đầu xuống. Ta sẽ không thu hồi sản nghiệp đã cho nàng, mấy thứ kia để lại cho nàng, nhưng quản sự thì nàng không được dùng tùy tiện. Trước kia, hai họ hàng của nàng ở Tuyền Châu mỗi ngày đều uống rượu, bao kĩ nữ, còn ăn chơi hơn so với ta. Về sau nàng dùng quản sự nào thì phải được ta đồng ý, không được chọn những tên cầu nô tài chẳng ra thể thống gì, làm bại hoại thanh danh Thịnh gia! Phong nhi và Mặc nhi vẫn để nàng nuôi dưỡng, nếu nàng thực sự vì con mà suy nghĩ thì chuyện sẽ không đến mức này, bây giờ nàng chỉ nên chăm lo cho hai con thôi.”

Dì Lâm vốn trong bụng có muôn vàn lời muốn nói, nhưng nghe Thịnh Hoàn nói xong thì im lặng. Nàng biết Thịnh Hoàn muốn giữ vững chức vị, muốn có tiếng là quan tốt, không thể để cho người khác nắm được nhược điểm về nhân phẩm của bản thân. Vừa rồi lời Thịnh Hoàn nói chẳng qua là muốn nàng làm thiệp thì nên cúi đầu nhưng không lấy đi sản nghiệp của nàng, cũng không để nàng xa cách con cái, đó là ranh giới cuối cùng rồi. Lần này dì Vệ chết, tóm lại nàng cũng có liên quan, cứ như thế hủy bỏ vụ án đã là may mắn lắm rồi. Nàng là người thông minh, biết khi nào chuyển biến tốt thì nên thu liễm, dù trong lòng có chút khổ sở, không cam tâm, cũng chỉ cắn răng nhịn xuống, ngược lại nên chuẩn bị tinh thần đỡ dành Thịnh Hoàn nghỉ ngơi.

Thịnh Hoàn ở chỗ dì Lâm ngọc mềm thơm hương một lúc lâu, sau mới đến phòng vợ cả Vương thị, vẫn còn một cuộc chiến ác liệt nữa phải đánh.

Ông ta đi vào trong phòng Vương thị bảo vú già lui ra trước, chỉ còn lại hai vợ chồng trong phòng nói chuyện. Đợi ông ta đem những lời công đạo đã nói với dì Lâm xong, mặt Vương thị nén giận: “Đó là bảo bồi yêu dẫu

của chàng, có khi nào thiếp dám nói điều gì. Chàng muốn làm thế nào thì giờ làm thế đấy, thiếp đâu dám nói nửa lời!”

Thinh Hoành hít sâu một hơi: “Nàng cũng đừng cho rằng ta không biết, ta chỉ hỏi nàng ba câu. Thứ nhất, cha nàng không bị bệnh, cũng không gặp rắc rối gì. Nàng sớm không đi, muộn không đi, vì sao lại chọn đúng thời điểm trước mấy ngày dì Vệ trở dạ bảo ta đi cùng? Thứ hai, trong phủ này tổng cộng có bốn bà đỡ đẻ có kinh nghiệm, trong đó có ba người là theo hồi môn nàng đến, thường ngày mấy bà nghe ai sai khiến, nàng còn hiểu rõ hơn ta. Thứ ba, tại sao ta lại hồi phủ đúng lúc thế, vừa khéo gặp dì Vệ lần cuối?”

Vương thị trong lòng cả kinh, nhưng trấn tĩnh chậm rãi đáp lời: “Trên đời không làm chuyện trái với lương tâm thì nửa đêm quỷ sẽ không đến gõ cửa! Ngày ấy, lúc thiếp đi, đã cố ý mời đại phu chẩn mạch cho dì Vệ, rõ ràng là đang tốt đẹp. Đại phu kia chính là người lão gia rất tín nhiệm, Liêu đại phu. Nếu lão gia không tin có thể đến hỏi ông ta. Ông ta nói, trước khi dì Vệ xuất giá đã từng làm việc kiểm sống nên thân thể rất khỏe mạnh, không cần bà đỡ cũng có thể sinh con thuận lợi. Chàng vừa đi, dì Lâm lại mang mấy đồ ăn lạnh đến cho dì Vệ ba ngày liên tiếp, nên mới dẫn đến dì Vệ khó sinh. Dì Lâm có tiền, hạ nhân trong phủ lẫn ngoài phủ đều có, cho dù ma ma là theo hồi môn thiếp mà đến thì không hẳn đã nghe thiếp sai bảo, chẳng lẽ nàng ta sẽ không sai khiến được người? Rõ ràng là nàng ta nói láo, ngụy biện, lão gia cứ nhẹ dạ cả tin. Trong thành Tuyên Châu có bao nhiêu bà đỡ, mà mấy canh giờ nàng ta mới gọi được bà đỡ đến, cho dù không phải nàng ta cố tình thì cũng do hạ nhân của nàng ta làm bậy! Hừ! Thiếp là người ngay thẳng, mặc dù thiếp cũng có nhúng tay vào, chẳng qua muốn xem dì Lâm trả lời như thế nào mà thôi. Nếu nàng ta không có tâm hại người, ở trong viện ngồi đợi, dì Vệ dù không ai để ý tới, cũng có thể bình an sinh hạ con cái.”

Thịnh Hoành không phản bác, trái lại liên tục gật đầu: “Chuyện tình bên trong ta đã sớm điều tra rõ. Chuyện lần này có liên quan rất lớn đến Lâm thị, nhưng nói nàng ấy muốn hại chết người thì cũng hơi quá. Chỉ có thể nói di Vệ mệnh bạc, hai chuyện kết hợp với nhau lại dẫn đến uống mạng người. Bà đỡ theo hồi môn nàng đến thường ngày cũng có tranh chấp với Lâm thị, không phải cố tình chậm trễ. Việc đã đến nước này nhưng ta đâu lấy mạng di Lâm được, phải không? Hai đứa bé kia nếu có lòng oán hận, gia đình sẽ không yên ổn.”

Vương thị tức giận, xoay người không để ý đến Thịnh Hoành, bực bội cầm lấy khăn tay vụn xoắn.

Thịnh Hoành đến ngồi bên cạnh Vương thị, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mấy năm nay, ta khiến cho phu nhân chịu nhiều uất ức. Phu nhân yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không dung túng cho di Lâm, nàng là vợ cả, nàng ta là vợ lẽ. Nàng là người ta dùng tam thư, lục lễ [‘] cưới hỏi đàng hoàng, làm phu nhân chính thất, là người bên gối suốt đời cùng ta hưởng hưởng khói từ đường. Lâm thị có muốn lật trời cũng phải thông qua nàng trước, đương nhiên nàng ta sẽ phải đến thỉnh an nàng, mức nước hầu hạ.”

[‘]: Tam thư: là 3 lá thư do họ nhà trai gửi cho họ nhà gái để xin cưới và chuẩn bị dàn xếp các nghi thức cưới hỏi. Thư thứ nhất: ngõ ý cầu hôn, xin được sang nhà gái để bàn chuyện. Thư thứ hai sau Lễ dạm ngõ: nhà trai chọn ngày lành tháng tốt sang nhà gái hỏi ngày sinh tháng đẻ của cô dâu. Thư thứ ba sau Lễ Nạp tài: họ nhà trai xin họ nhà gái ngày giờ rước dâu.

Lục lễ: là 6 lễ họ nhà trai phải lo toàn vẹn sau khi họ nhà gái chấp nhận kết tình thông gia bao gồm: Lễ dạm ngõ; Lễ vấn danh (lễ trà, vật rượu bánh tìm hiểu ngày sinh tháng đẻ cô dâu muốn cưới về); Lễ nạp cát (lễ cáo với bàn thờ tổ tiên rằng tuổi của đôi trai gái hợp nhau); lễ nạp tài (trầu, cau, tiền tài, đôi đèn cây đỏ nữ trang cho cô dâu tương lai); Lễ thỉnh kỳ (lễ họ nhà trai xin họ nhà gái ngày giờ rước dâu); Lễ vu quy (rước dâu và họ nhà gái).

Vương thị trong lòng mừng rỡ, quay lại cười hỏi: “Chàng bỏ được sao?”

Thịnh hoành ôm lấy thắt lưng Vương thị, nhẹ nhàng vuốt ve: “Không có gì mà không bỏ được, lúc này phải lấy Thịnh gia làm trọng, Lâm di nương có thể quan trọng hơn thể diện của toàn bộ Thịnh gia sao? Phu nhân, nàng đề ra quy củ cho mọi người, phải nhớ rõ quy củ của mình. Nếu nàng không làm gương trước, người khác sao chịu phục tùng? Lão thái thái bên kia...”

Vương thị bị ông ta sờ qua sờ lại, thân thể đã mềm nhũn. Lâu rồi chưa được Thịnh Hoành tỏ ra thân mật như vậy, trong lòng tình ý dạt dào: “Thiếp biết mình có nhiều chỗ thiếu sót, chàng yên tâm, chỉ cần nàng ta tuân thủ phép tắc, thiếp sẽ không gây khó dễ cho nàng ta, cũng sẽ không nổi nóng tranh cãi với lão gia. Các con cũng lớn cả rồi, chẳng lẽ thiếp còn tranh giành với nàng ta sao?”

Thịnh Hoành vừa vuốt ve, giọng điệu của Vương thị dịu đi hẳn, vì thế lại tiếp tục ôm Vương thị, khẽ thổi hơi bên tai, chọc cho Vương thị khuôn mặt ửng hồng, hơi thở nóng lên: “Phu nhân tốt của ta, nàng là tiểu thư thế gia phải biết đạo lý gia phong không nghiêm nhà cửa không yên. Hôm nay chúng ta thử hướng lên phía trước nhìn xem, Hoa nhi sắp đến tuổi cập kê^[3], chuyện làm mai ở ngay trước mắt, nếu trong nhà chúng ta có chuyện xấu gì truyền ra bên ngoài, chẳng phải Hoa nhi sẽ bị liên lụy hay sao? Hoa nhi là con gái đầu lòng của ta, lại là con vợ cả, ta còn muốn tìm cho con đưa con về muôn tốt vạn tốt, đến lúc đó còn muốn bày ra tư thế uy phong của cha vợ.”

[3] Cập kê là đến tuổi cài trâm. Theo kinh Lễ , con gái đến tuổi 15 là cài trâm để tỏ là đến tuổi lấy chồng.

Vương thị nghe thế, trong mắt mang ý cười, ngoan ngoãn thuận theo: “Lão gia nói phải, thiếp đều nghe theo lão gia.”

Bạn học Diêu Y Y đang nằm cách đó một gian. Ngày hôm qua, lần đầu tiên nàng được ăn một bát cháo gà hầm gạo tẻ thơm phức, nên hôm nay có chút tinh thần nằm trên nhuyển thấp lại không ngủ được, ngượng ngùng nghe thấy hết mấy lời hai vợ chồng nhà người ta nói với nhau.

Ủm...Việc này nói như thế nào nhỉ?

Thịnh phủ rối loạn là do dì Lâm nổi dậy. Dì Lâm không làm phu nhân chính thất, tình nguyện làm thiếp, phải nhìn người mà hành xử. Nàng ta không ngu ngốc giống như Vương Nhị Thư[‘], nàng ta tìm Thịnh Hoàn vì biết tính gia trưởng của ông ta sẽ không để bị vợ mình chèn ép. Nàng ta cũng hiểu rõ Thịnh Hoàn là con vợ lẽ từng trải qua nhiều khó khăn, đây là điểm mấu chốt giúp nàng ta chiếm được vị trí vững chắc ở Thịnh phủ.

[‘]: Vương Nhị Thư là nhân vật trong Hồng Lâu Mộng được Giả Liên lén lút đưa về làm vợ lẽ, đối xử chân tình thăm thiết, còn mua cho nàng ta một căn nhà nhỏ.

Diêu Y Y cho rằng không nên trách Thịnh Hoàn, chỉ có thể nói đàn ông đối với người mình yêu luôn tha thứ, mà tình cảm với thê tử dù là tôn trọng nhưng phải có điều kiện. Thịnh Hoàn chịu sự giáo dục của chế độ phong kiến, tuy rằng tuân thủ nghiêm ngặt lễ giáo, là một vị quan trẻ tuổi có tri thức, nhưng ông ấy đối với tình cảm cũng xuất phát từ nhu cầu. Vương thị đối với ông ta nói chung vẫn là ép duyên, nhưng sau khi kết hôn nếu hai người dụng tâm tiến bước, ép duyên cũng có thể nảy sinh tình thâm ý trọng, tình vợ chồng chân thành, đáng tiếc Vương thị phạm phải rất nhiều sai lầm. Lại nói, dì Lâm với Thịnh Hoàn mà nói là kết quả của tự do yêu đương. Mọi người đều không ai hay biết chuyện đó, hai người lén lút che giấu, càng áp chế thì tình cảm càng mãnh liệt hơn. Thời điểm đó Thịnh Hoàn chắc là thật lòng.

Từ Chí Ma[‘] đối xử với Lâm Huy Nhân và Lục Tiểu Mạn đều tình sâu nghĩa nặng, lại tàn nhẫn, cay nghiệt với Trương Ấu Nghi, quả thực không

thể tin được đây đều là một người. So với đại tài tử, Thịnh Hoàn vẫn còn tiết chế chán.

[‘]: Từ Chí Ma là một nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc đầu thế kỷ 20. Ông quen và yêu Lâm Huy Nhân ở Luân Đôn khi ông 24 tuổi, Lâm Huy Nhân 16 tuổi. Lúc đó Từ Chí Ma đã có vợ là Trương Ấu Nghi đang ở trong nước. Sau đó Lâm Huy Nhân lặng lẽ cùng cha mình trở về nước mà không nói cho Từ Chí Ma biết. Từ Chí Ma rời Anh về ly hôn với vợ, tiếp tục theo đuổi Lâm Huy Nhân. Khi trở về nước, Lâm Huy Nhân đã được gả cho người khác. Cuối cùng Từ Chí Ma kết hôn với Lục Tiểu Mạn, tuy nhiên cả Lâm Huy Nhân và Từ Chí Ma vẫn còn dành tình cảm với nhau. Ông đáp máy bay đi Bắc Kinh để nghe Lâm Huy Nhân diễn thuyết, cuối cùng bị tử nạn vì máy bay rơi.

Dì Lâm thực sự tinh mắt, vận khí lại càng tốt hơn. Thịnh Hoàn không phải là loại cổ hủ nhu nhược đến hoa mắt ù tai. Ông ta từ con vợ lẽ lên đến địa vị như ngày hôm nay, ông ta biết rõ ở đây vợ lẽ bị vợ cả bắt nạt không quá hai chuyện, chuyện cuộc sống thường ngày và chuyện nuôi con dưỡng cái. Cho nên ông ta không làm thì thôi đã làm thì phải làm đến cùng, dứt khoát để dì Lâm độc lập tài chính, có tiền liền vững chân trong phủ, nhưng đồng thời là người tiên phong làm rối loạn quy củ, kiên trì để cho dì Lâm nuôi nấng con cái.

Nhưng chuyện cứ như vậy, quy củ không còn giữ lại chút gì, theo thời gian đổi thay. Dì Lâm sinh con dưỡng cái. Vương thị cũng không thể níu kéo được tình cảm của chồng. Địa vị của dì Lâm ngày càng vững chắc, nàng ta bắt đầu nuôi dưỡng thế lực chính mình, dần cũng có địa vị, thế lực ngang hàng Vương thị. Từ bên trong đến bên ngoài Thịnh phủ tạo thành hai phe, cuộc chiến ngày càng nghiêm trọng. Mà mẹ đẻ của Diêu Y Y, dì Vệ chính là vật hy sinh vô tội trong cuộc chiến thâm thiếp tranh giành.

“Cốc Lương truyện” nói rằng: Vô dĩ thiếp vi thê. Nghĩa là, vợ bé không có tư cách nâng lên làm vợ cả. Nếu đàn ông đã có vợ lẽ nhưng chưa có vợ

cả vẫn được xem như chưa kết hôn. Nếu vợ cả đã mất, thì cho dù chồng có vợ lẽ thành đàn cũng coi như người không có vợ, phải tìm người đàn ông khác cưới làm vợ cả.

Nhưng mà quy củ là vật chết, còn người là vật sống. Huống hồ quy củ không phải là luật pháp, cho nên không thể không có cá lọt lưới. Chẳng hạn như Kiều Hạnh['] là cô vợ lẽ có may mắn được nâng lên làm vợ cả, loại ví dụ này tuy rằng không nhiều nhưng cũng không phải không có.

['] Kiều Hạnh: một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng được Giả Vũ Thôn cưới về làm thiếp. Sau khi vợ cả bị bệnh mất, cô nàng ăn may trở thành phu nhân của Giả Vũ Thôn.

Diêu Y Y học luật. Cô biết, bản chất luật pháp xã hội phong kiến chỉ ủng hộ quyền lợi của đàn ông. Về bản chất, luật pháp của xã hội phong kiến là nhằm duy trì quyền lợi của nam giới, một khi tất cả lợi ích của đàn ông dính dáng tới người phụ nữ bên ngoài mà không phải vợ cả, vậy thì sẽ xảy ra tình huống vợ cả “nhường ngôi”, lúc đó sự việc sẽ rất đau lòng. Xui xẻo nhất là bạn học Trần Thế Mỹ['] bị Bao Công xử trảm, không phải vì ông ta bỏ vợ rồi tái giá mà vì ông ta là tội phạm giết người. Đàn ông nếu phạm tội trùng hôn sẽ không bị chặt đầu. Tất nhiên ở cổ đại lễ giáo sâm nghiêm, ví dụ như Thịnh Hoành muốn thăng quan tiến chức thì không thể vì vậy mà làm hỏng thanh danh.

[']: Trần Thế Mỹ là một nhân vật trong kinh kịch của Trung Quốc được gắn với giai thoại xử án của Bao Công.

Mấy năm đầu, Thịnh Hoành cũng không quan tâm, chỉ tình sâu như biển với dì Lâm, không muốn ngoi lên bờ. Dù sao ông ta cũng là bậc sĩ phu phong kiến lí trí, không phải kiểu thi nhân vì nước quên thân mà phá bỏ xiềng xích phong kiến. Nhưng tình cảm của ông ta đối với dì Lâm dần sẽ phai nhạt, mà tốc độ ra tay can thiệp nhà mẹ đẻ của Vương thị lại còn nhanh hơn.

Nhà họ Vương dốc sức dốc lòng, còn đưa ra cả mĩ nhân kế. Chiêu này thực sự không mới mẻ gì, nhưng tốt ở chỗ hiệu quả từ xưa đến nay, từ chốn cung đình đến dân gian lẫn nào cũng đúng. Nhưng không ngờ sức chiến đấu của dì Lâm lại mạnh thế, liên tục đưa đến mấy đứa nha hoàn có nhan sắc mà không lôi kéo được Thịnh Hoàn. Dù sao dì Lâm cũng xuất thân từ gia đình nhà quan, dung mạo xinh đẹp, thanh tú, nói đến chuyện thi từ ca phú, phong hoa tuyết nguyệt với Thịnh Hoàn thì đến ngay cả Vương thị cũng không thể chen vào, huống hồ là mấy đứa nha hoàn.

Vì thế Vương thị tìm kiếm sang hướng khác, tìm được cô thôn nữ nghèo khó, Vệ thị. Học vấn nàng ta tuy thấp nhưng nàng ta sở hữu ưu điểm lớn nhất của đàn bà, đó là xinh đẹp.

Quả nhiên, tình cảm sâu nặng không bằng bộ ngực thứ hai. Thịnh Hoàn vừa nhìn thấy dì Vệ đã say như điên. Nàng ta không biết chữ không sao, ông ta đến dạy nàng. Nàng ta không biết làm thơ, vẽ tranh, ông ta đến chỉ bảo. Vành tai, tóc mai chạm vào nhau làm hồng tỵ thêm hương[4], sao lại không thích; Hơn nữa, Vệ thị tính tình hiền lành, dịu ngoan, nên Thịnh Hoàn rất thích nàng.

[8]: Hồng tỵ thêm hương: là câu thành ngữ cổ. Nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử còn có mỹ nữ giúp đốt thêm hương.

Chuyện này khiến dì Lâm nôn nóng, bởi vì chỗ dựa của nàng ta chỉ là sự sủng ái của Thịnh Hoàn. Ngủ trên giường người đàn bà khác ư, nàng ta tuyệt đối không cho phép có người bước vào địa bàn của mình. Nàng ta muốn hành hạ dì Vệ, nhưng không muốn lấy mạng, chỉ hy vọng làm đứa bé mất đi, tốt nhất khiến thân thể nàng ta suy yếu dần.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, dì Vệ lại chết ...

Dì Vệ chết, làm cho Thịnh Hoàn tỉnh ngộ, tình cảm đối với dì Lâm không còn giống như trước. Cuối cùng vẫn là người đàn bà đã từng chung

gối chung giường, thấy nàng chết trong vũng máu, Thịnh Hoàn ý thức được mâu thuẫn gia đình đã lên đến đỉnh điểm. Làm quan bên ngoài lâu năm, Thịnh Hoàn hiểu rõ cái chết của dì Vệ là kết quả của gia phong bại hoại.

Thê thiếp tranh đấu thê thảm khiến Thịnh Hoàn không rét mà run. Vì thế ông ta quyết định chinh đồn gia phong, khôi phục lại quy củ, cấp bậc trong gia đình, không thể thiên vị dì Lâm quá mức, dứt tình như biển mà bỏ lên bờ, đứng ở góc độ của mọi người mà suy xét, đặt vào vị trí trung lập trong gia đình mà sắp xếp công bằng.

Dẫu thế nhưng ông ta vẫn không dám mang con của dì Lâm đưa đến tay Vương thị nuôi nấng. Ông ta biết hai người đàn bà có xích mích với nhau không thể một, hai ngày mà xóa hết được.

Lần này, Vương thị đạt được những gì mình muốn. Mặc dù nàng ta vẫn không thể đấu lại tình yêu với dì Lâm, nhưng ít nhất cũng khôi phục địa vị nữ chủ nhân duy nhất trong gia đình. Tất nhiên vợ cả đối với vợ lẽ luôn đề phòng, nhất là đối với loại quý thiếp luôn rình rập nguy cơ. Giống như Đại Ngọc['] nói, không phải gió đông thổi gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông.

[']: Đại Ngọc: chính là Lâm Đại Ngọc, nhân vật trong Hồng Lâu Mộng

Con mẹ nó cái thái độ thờ ơ. Bảo Ngọc đối với dì Triệu sinh ra khoảng cách lớn giữa hai người. Một người là Vương gia cao quý, hào phóng, một kẻ cam tâm làm tôi tớ cho gia đình, ngay cả tự do cũng không có.

Mà Vương Hy Phượng dè chừng Vưu Nhị Thư đến vậy, còn không đặt Thu Đồng vào mắt. Bởi vì Vưu Nhị Thư là quý thiếp, mà nàng ta thì lấy chồng đã lâu nhưng hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa có mụn con nào, đó chính là một trong bảy tội có thể bị đuổi khỏi gia đình nhà chồng, lý nào lại không cho nạp thiếp, chẳng qua nàng ta có chỗ dựa nhà mẹ đẻ nên không ai

nói gì. Một khi Vương Nhị Thư sinh con, tạm thời chưa thể chỗ nàng được nhưng sẽ gây nguy hiểm đến địa vị của nàng ta. Cho nên khi Vương Hy Phượng nghe chuyện tình Vương Nhị Thư['] liền rút kiếm ra khỏi vỏ.

[']: Vương Hy Phượng và Vương Nhị Thư là hai nhân vật trong Hồng Lâu Mộng. Vương Hy Phượng vốn là tiểu thư Vương phủ, một trong những đại gia bậc nhất đất Kim lăng, là cháu ruột của Vương phu nhân – vợ Giả Chính và là mẹ của Giả Bảo Ngọc, gả làm vợ chính thất của Giả Liễn, con trai cả của Giả Xá và Hình phu nhân, nên được gọi là mợ hai của Vinh quốc phủ. Phượng thư là một cô gái có dung nhan vô cùng lộng lẫy, quý phái nhưng tính cách chua ngoa đánh đá, giỏi quản gia.

Thê thiếp tranh đấu là một mệnh đề rất phức tạp bao gồm cả trí tuệ, nghị lực, đến lòng gan dạ, còn tùy tính cách mỗi người và bối cảnh gia đình, tất nhiên có cả yếu tố may mắn trong đó nữa, dù các yếu tố nảy sinh bên trong làm ảnh hưởng. Nhưng ưu thế vẫn nghiêng về phía vợ cả, thiếp thất dù có là vợ lẽ đã sinh con thì khả năng đột phá vòng vây được phù chính vẫn là không cao.

Cả bộ truyện Hồng Lâu Mộng có được mấy người đàn bà mệnh tốt, may mắn nhất cũng chỉ có Kiều Hạnh. Cuối cùng Bình nhi và Hương Lăng có được nâng lên dì hay không còn chưa biết, cho dù được nâng lên thì khi đó Tiết Bàn và Cố Liễn đã sa sút, đó chẳng phải chuyện tốt gì.

Cô Vệ này đáng thương nhưng chẳng khác mấy số phận làm vợ lẽ. Cái chết của nàng ta tựa như đóa hoa nhỏ bé trong biển trời mênh mông, mặc dù có làm dậy lên một chút phong ba, cuối cùng rồi cũng dần rơi vào quên lãng. Sau này, Thịnh Hoàn và Vương thị vì thể diện của gia tộc mà thay vú già, hạ nhân trong phủ. Mà dì Lâm sẽ không dám đề cập đến chuyện này. Dần dần, Thịnh gia sẽ không ai dám nhắc lại cái chết của dì Vệ, thậm chí không mấy ai biết đến người bị chết oan này là một người phụ nữ xinh đẹp mà yếu đuối.

Nghĩ đến đây, Diêu Y Y lại không còn ý chí để sống tiếp. Nàng là con của vợ lẽ không có thể lực, cũng không phải được sinh ra bởi mẹ cả. Tương lai địa vị của nàng ở Thịnh phủ sẽ rất khó khăn. Lần đầu thai này của nàng thật sự chẳng tốt đẹp gì, so với cái tốt thì kém hơn chút, so với cái xấu thì lại tốt hơn một chút, tốt hơn một số người nhưng lại kém hơn so với nhiều người khác.

Phải có tài năng gì mới có thể sống tốt ở nơi này? Thịnh Minh Lan năm tuổi sắp bước sang tuổi thứ sáu bắt đầu nghiêm túc tự hỏi bản thân về vấn đề sinh tồn.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bà Nội, Vợ Chồng, Con Cái, Một Nhà Vui Vẻ

Đồng chí Thịnh Hoàn là quan mới nhậm chức. Nhiệm kì mới hoàn cảnh mới, ông ta có lòng xây dựng hình tượng gia đình mẫu mực nhất Đảng Châu, làm tấm gương cha hiền con thảo, gia đình hòa thuận, yên vui cho dân chúng toàn châu, vì bộ mặt xã hội phong kiến tốt đẹp của một Đảng Châu mới mà ra sức cố gắng. Bởi vậy, ngay sau khi nhậm chức, Thịnh Hoàn chọn một ngày trời trong nắng ấm, từ sáng sớm đưa theo Vương thị, ba thằng con trai cùng bốn cô con gái thêm mấy đứa nha hoàn, đầy khí thế đến thỉnh an Thịnh lão phu nhân.

Vào chính sảnh Thọ An đường, Thịnh Hoàn và Vương thị cùng hành lễ với lão phu nhân, rồi chia nhau ngồi lên ghế ở hai bên đầu giường La Hán, sai vú già dẫn mấy đứa con hành lễ theo thứ tự: đầu tiên là ba đứa con dòng đích, sau đến bốn đứa con dòng thứ, vắng mặt vợ lẽ.

Minh Lan, hay còn gọi là bạn học Diêu Y Y, từ sớm rời giường vẫn còn lơ mơ, chưa kịp ăn cả điểm tâm đã bị ôm ra khỏi phòng, tiếp lại bị đứa nha hoàn mười bốn, mười lăm tuổi dẫn đến hành lễ. Nàng đứng thứ hai từ dưới lên, tới lượt nàng dập đầu thì đã tỉnh hơn một chút, đến khi dập đầu xuống thì tỉnh hẳn, lắp bắp nói theo câu: “Thỉnh an bà nội.”

Lâu rồi chưa nói, nói ra lại sợ sai. Minh Lan vừa mở miệng, giọng non nớt, nói còn chưa sôi, ngay lập tức dẫn đến mấy tiếng cười nhạo khe khẽ. Minh Lan ngoảnh lại nhìn, thấy con bé Như Lan đang che miệng đứng một bên. Bên cạnh nó là một cô bé mặt mũi thanh tú, nhìn qua thấy hơi lớn hơn

một chút, chắc là tiểu thư Mặc Lan đứng hàng thứ tư đây mà. Nó đeo trên đầu đôi vòng điểm thúy[‘] bạch ngọc, mặc áo sa la[‘] màu lam nhạt thêu hoa văn tinh tế, đứng ngay ngắn, đầu hơi cúi xuống, trông vừa dịu dàng lại cung kính.

[‘] Đồ trang sức cài trên đầu được làm từ lông chim bói cá khảm vào kim loại.

[‘] Sa la là kĩ thuật dệt tay cổ xưa, chủ yếu lấy sợi tơ tằm làm nguyên liệu dệt ra lụa, gấm, sa tanh quý báu cho giới quý tộc kết hợp với kĩ thuật thêu đặc biệt.

Thịnh Hoành khẽ nhú mào nhìn Vương thị. Vương thị lập tức trừng mắt nhìn Như Lan, lại liếc sang ma ma đứng bên cạnh. Ma ma kia hoảng hốt, cúi đầu.

Nhìn hai đứa cháu Như Lan và Mặc Lan, Thịnh lão thái thái trong lòng thở dài, lại nhìn một chút Minh Lan ngờ nghệch, bị người ta chê cười cũng không biết, còn ngơ ngẩn đứng giữa, bộ dạng hồ đồ mơ màng. Không lộ ra thần sắc gì, bà nhấp ngụm trà, mào rũ xuống, đợi Thịnh Trường Đồng hành lễ xong, bà mới nói: “Thường ngày, chỗ ta đều thanh tịnh, không thích nhiều người đến làm ồn ào. Chúng ta đều là người một nhà còn giữ lễ tiết làm gì, cũng đừng tới thường xuyên, mỗi tuần đến thỉnh an là được.”

Vương thị trên mặt phản ứng hồng, đoán chừng tối qua không ngủ ngon: “Tiều lão thái thái nói, tận hiếu với người là bốn phận của con cháu. Mấy năm trước, con không hiếu chuyện, chưa tròn chữ hiếu. Hôm nọ bị lão gia mắng một trận mới thông suốt, con dâu biết sai rồi. Mong mẫu thân thấy con dâu vụng về cũng đừng để trong lòng. Con dâu ở đây bồi tội với người.”

Nói xong liền quỳ xuống trước mặt Thịnh lão thái thái. Thịnh lão thái thái liếc mắt nhìn Thịnh Hoành. Thịnh Hoành liền nói cùng lúc: “Mẫu thân,

chớ nói đến chuyện phụng dưỡng bị giản lược, dù cho phải bưng trà rót nước mỗi ngày cũng là chuyện nàng ấy phải làm; Nếu mẫu thân không đồng ý, con sẽ nghĩ người còn tức giận vợ con, đều là lỗi của con, trị gia không nghiêm. Con phải đến trước bài vị cha nhận tội.”

Nói xong cũng quỳ xuống trước mặt bà. Vương thị lấy khăn lau mặt, mắt đỏ hồng nói: “Mẫu thân, con đích thực biết sai rồi. Ngày xưa lúc còn ở nhà mẹ đẻ, con cũng học ‘trăm việc thiện lấy chữ hiếu làm đầu’. Từ lúc bước vào Thịnh gia, con có mắt như mù, trái tính trái nết, chưa làm tròn chữ hiếu với người. Mẫu thân cứ phạt con đi, trăm ngàn lần đừng để trong lòng. Nếu mẹ sợ người đến làm ồn ào, sau này chúng con sẽ phân công nhau đến thỉnh an người là được.”

Nói xong, thầm khóc sụt sùi, hai mắt Thịnh Hoành cũng đỏ lên.

Minh Lan đứng vị trí cuối cùng phía bên trái, nhìn phía trước, lòng thầm nghĩ, hai vợ chồng nhà này có phải tối hôm qua tập luyện suốt đêm hay không, kẻ tung người hứng phối hợp thật ăn ý, vừa đỏ mắt xong liền rơi lệ. Minh Lan nghi ngờ liền nhìn xuống tay áo bọn họ, chẳng lẽ có giấu củ hành tây? Đang suy nghĩ, ba đứa bé nam đứng đối diện với mấy đứa bé gái phía bên này đồng loạt quỳ xuống, rồi rít cầu xin bà Thịnh, lời lẽ khẩn khoản. Giống như nếu bà Thịnh không đồng ý cho bọn họ đến thỉnh an, trong lòng bọn họ sẽ đau khổ không khác gì cái chết vậy. Cô bé Như Lan chậm một nhịp, liền bị ma ma đứng phía sau đẩy, liền quỳ xuống. Minh Lan thấy thế bất giác cũng quỳ theo, không biết nói cái gì cho phải.

Thịnh lão thái thái thấy thế, thở dài một tiếng, không thể kiên nhẫn nữa, vẫy vẫy tay bảo nha hoàn nâng hai vợ chồng Thịnh Hoành đứng lên: “ Nếu đã như thế thì theo ý các con đi.” Nói xong, liếc mắt thấy Minh Lan đang nhìn ngơ ngác, đứa bé gầy yếu là người cuối cùng đứng dậy.

Thịnh Trường Đống còn nhỏ tuổi, đứng chưa vững, sau khi dập đầu xuống được bà vú ôm đi. Những người còn lại lần lượt ngồi xuống.

Trước kia, Minh Lan không hiểu rõ thỉnh an là như thế nào. Theo nghĩa đen từ mặt chữ mà nói, thỉnh an chính là hỏi cụ bà một câu “how are you?”, nhiều hơn nữa thì là hai câu đại loại như “will you die?” hoặc “are you ill?”. Nhưng sau khi thấy mấy đứa nha hoàn dẫn cô chủ, cậu chủ ngồi lên ghế đầu con, Minh Lan cảm thấy mình nên đính chính lại quan niệm.

Thỉnh an là hoạt động vô cùng quan trọng thời cổ đại. Quản gia là con dâu nhưng cũng phải báo cáo tình hình gần đây với cụ bà, hoặc xin ý kiến tính toán kế hoạch tương lai. Nếu cháu chẳng được cụ bà nuôi nấng thì phải nắm chắc cơ hội để ý tới con mình, miễn sau này không nhận ra được con của ai, ai đẻ ra nó. Nếu con được mình nuôi nấng thì phải cho cụ ông, cụ bà gặp mặt, cải thiện tình cảm hoặc kể chút việc nhà, khiến ông bà vui vẻ.

Tiếc là lâu nay Vương thị thực hiện công tác này không đến nơi đến chốn nên giọng nói bồi rồi, xa lạ, lại càng không hợp ý Thịnh lão phu nhân. Sở dĩ hôm nay cố ý đến thỉnh an cùng đồng chí Thịnh Hoàn, ngoài đảm nhiệm hòa giải ra còn muốn tiên phong phụ trách phá vỡ lớp băng giữa hai người.

“Mẫu thân, mấy ngày nay đã thích ứng với nơi này chưa? Thời tiết ở Đãng Châu ấm áp và ẩm ướt hơn Tuyên Châu.” Thịnh Hoàn nói.

“Có lạnh hơn, nhưng không đáng ngại.” Bà nói.

“Con thấy Đãng Châu tốt hơn so với Tuyên Châu, núi cao sông lớn, gần biển nên khí hậu ẩm ướt. Thiếp nói cho lão gia biết không có chuyện gì tệ bằng vừa lạnh vừa hanh khô.”

“Một bà già như ta thì không sao, chỉ lo không biết mấy đứa cháu thế nào? Có khỏe hay không?” Thịnh lão phu nhân nói, mắt nhìn về phía cháu trai, cháu gái đang đứng hai bên trái phải.

Ánh mắt nóng bỏng của Vương thị lập tức bắn về phía Thịnh Trường Bách, Trường Bách chính tề đứng lên, hơi khom người : “Cảm ơn bà nội đã

hỏi thăm, cháu vẫn khỏe mạnh ạ.”

Hết. Mười hai chữ, ngắn gọn rõ ràng, nói đúng chỗ cần nói, sau đó ngồi xuống.

Thịnh lão thái thái đặt chén trà xuống, nhìn Thịnh Hoành và Vương thị sau đó lại nhìn mấy đứa cháu còn lại. Thịnh Hoành không có phản ứng gì. Vương thị có chút xấu hổ, vụng trộm liếc mắt, trừng con một cái.

Đứa thứ hai trả lời là Thịnh Trường Phong. Thằng nhóc này cùng em gái ruột Mặc Lan hơi giống nhau, khuôn mặt mịn màng, trắng nõn mang theo nụ cười nhã nhặn, giọng nói trong trẻo cất lên: “Tuyền Châu khí hậu ôn hòa, Đằng Châu khí hậu thất thường, mỗi nơi lại có cái tốt của nó, chúng ta nhìn xem người dân nơi này chẳng nhẽ cũng thấy thế là không tốt? Mấy ngày trước, cháu vừa đọc thơ của Đỗ Phủ ‘Kì Thái Sơn thế nào? Tề Lỗ xanh mãi mãi. Tào hóa đức tinh anh. Bắc Nam chia sáng tối’[‘]. Sơn Đông là nơi sinh ra các bậc thánh nhân, lại còn có núi Thái Sơn, thực sự là chốn tốt lành. Ngày nào đó, bà nội có hứng, chúng ta có thể đi xem phong thiện chi địa[‘] thế nào.”

[‘]: Bài thơ ‘Vọng Nhạc’ của Đỗ Phủ.

[‘]: Phong thiện chi địa: Nơi tế trời của vua chúa trên đỉnh Thái Sơn

Giọng nói lạnh lạnh, nhấn từng chữ rõ ràng, thấy Thịnh Hoành liên tục gật đầu, trong mắt lộ vẻ vừa lòng. Thịnh lão thái thái không nhin được mà nhìn đứa cháu này thêm mấy lần, nói: “Phong nhi thật ham học hỏi, nghe nói Phong nhi đọc sách vô cùng tốt, thi từ văn chương còn được thầy khen ngợi.”

Trong chốc lát, bầu không khí trong Thọ An Đường hòa hợp hơn, Thịnh Hoành phấn khởi. Mấy đứa bé cũng nhẹ nhàng thở ra, chỉ có Vương thị tươi cười còn miễn cưỡng. Minh Lan trộm nhìn, thấy nàng ta gắt gao vò

khăn tay, kiểu như muốn bóp cổ họng Thịnh Trường Bách làm cho nó phun ra mấy câu nữa mới phải.

Hoa Lan nhìn thoáng qua Vương thị, quay người bước về phía trước, ngồi xuống, giọng hờn dỗi: “ Bà nội chỉ khen em Bách mà ghét bỏ mấy đứa chúng cháu rồi.”

Thịnh lão phu nhân cười ấm áp: “Con bé này, cháu nói bậy gì thế. Trước đây, cháu được lão gia tự tay dạy đọc sách, viết chữ, lại còn mời thầy về cho cháu nữa. Ai dám ghét bỏ đại tiểu thư nhà chúng ta? Con bé Hoa này lớn rồi, càng ngày càng bướng bỉnh hơn.”

Thịnh Hoa Lan được sinh ra vào thời điểm tốt nhất, lúc Vương thị và Thịnh Hoành vừa mới kết hôn không lâu, con dâu với mẹ chồng hòa thuận, ít lâu sau lại sinh thêm một em trai. Thịnh Hoa Lan xinh đẹp là đại tiểu thư con vợ cả, nhận được rất nhiều ưu ái. Nàng cũng được Thịnh lão phu nhân nuôi nấng một thời gian, vì Vương thị không muốn xa con nên lại được mang trở về nhưng tình cảm bà cháu vẫn còn. So với những đứa khác, như cô em ruột Như Lan chẳng hạn, nàng sinh ra lại được mưa thuận gió hòa như vậy.

“Cha đã từng dạy chị à? Sao không dạy con? Con cũng muốn mời thầy!” Quả nhiên, Như Lan nhảy xuống ghế, chạy đến bên người Thịnh Hoành, nắm lấy tay áo làm nũng nói.

Vương thị kéo Như Lan về bên mình, trách mắng: “Không được làm loạn. Cha con bây giờ công vụ nhiều, còn có thời gian đâu mà dạy cho con. Con ngay cả tập tô còn ngồi không yên, đòi mời thầy làm gì!”

Như Lan không chịu, dậm chân, bĩu môi. Vương thị vừa khuyên bảo, vừa dỗ dành. Thịnh Hoành bắt đầu giận đến tái mặt. Thịnh lão phu nhân chỉ cười, tiếp tục nhìn. Lúc này, Mặc Lan đột nhiên lên tiếng: “Em Năm còn bé, miêu hồng cần nhất phải có tính nhẫn nại nên sẽ không thú vị. Nếu

được học chút đạo lý, văn thơ cũng tốt. Con thấy không cần mời thầy cũng được, chị cả học vẫn tốt, không bằng để chị ấy dạy, chẳng phải hợp lý sao?” Nói xong, hé miệng cười thật ngây thơ.

Thịnh Hoành thấy con gái nói chuyện hợp lý, thái độ ôn hòa, liền khen ngợi: “Mặc nhi nói đúng lắm. Con gái không cần phải thi cử, bước vào con đường làm quan, tất nhiên không cần luyện chữ, biết nhiều đạo lý, nhưng học chút thi từ văn chương để rèn luyện tính tình cũng tốt. Hoa nhi nếu rảnh rồi thì dạy Như nhi đi, thân là chị cả đương nhiên phải dạy cho em con rồi.”

Vương thị mặt như phôi nắn, không thèm để ý đến. Hoa Lan hơi xem thường. Thịnh lão phu nhân lại nhìn Thịnh Minh Lan, đứa cháu duy nhất không nói câu nào, con bé chỉ ngơ ngác nhìn Mặc Lan, trong lòng lại thở dài.

Nói chuyện đông, chuyện tây mấy câu, Vương thị chậm rãi bàn đến chuyện làm lễ cập kê cho Hoa lan. Nói chưa được hai câu, bà liền bảo ma ma mang điểm tâm vào, chia làm hai bàn, một bàn chính giữa cho người lớn ăn, bàn còn lại ở bên cho mấy đứa nhỏ ăn cùng nhau.

Điểm tâm mang lên, đơn giản ngoài sức tưởng tượng, mặc dù không hiểu nhiều lắm, nhưng Minh Lan cũng cảm thấy hơi nghèo nàn. Đĩa trên bàn bày mấy cái màn thầu['] trắng, bánh bột mì dầu vừng, cộng thêm cháo hầm từ gạo tẻ, còn có một ít dưa cải ăn kèm.

['] Bánh bao chay.

Minh Lan ngẩng đầu thấy anh Trường Bách trên mặt có chút áy náy. Trường Phong và Mặc Lan vẫn ăn cơm như thường. Hoa Lan cùng Như Lan đều bĩu môi, tuy rằng động tác không đồng nhất, nhưng không khác nhau là mấy.

Minh Lan được nha hoàn hầu hạ cũng từ từ ăn. Nghĩ lại, mấy ngày trước ăn sáng ở phòng phu nhân, củ sen ngâm mật, bánh bơ cuộn hạt thông, bánh rán, bánh ruốc tỏi, bánh lắc vừng nhân mật, cháo gạo tẻ táo đỏ, cháo gạo đỏ, trứng hấp thịt sấy, trứng chưng tổ yến, thịt bò khô xắt sợi xào, rau trộn thịt hun khói dầu vừng, mười sáu loại rau muối khác nhau trộn thành món rau dưa góp Bát Bảo...

Gia đình thế gia rất coi trọng ăn không cất lời, ngủ không nói chuyện. Huồng hồ sáu anh chị em đều đến từ ba phòng khác nhau, trước đây cũng chưa nói với nhau được mấy câu, nên giờ chỉ nghe thấy tiếng thìa đưa va chạm.

Ăn sáng xong, Thịnh Hoành vội đến nha môn, Vương thị về phòng mình. Còn mấy đứa bé sau khi ăn xong đều được mấy ma ma dẫn đi. Ma ma chăm sóc cho Minh Lan lâu chưa thấy đến, Minh Lan liền nhảy xuống ghế, đến cửa nhìn, ở chỗ lạ nàng không dám đi lung tung, nhưng tản bộ dọc hành lang chắc không sao.

Kiến trúc phương Bắc khác với phương Nam, trụ dọc hành lang vừa cao, vừa rộng. Bàn đá, ghế gỗ được xếp ngay ngắn, không tinh xảo, nho nhã như phủ ở Tuyền Châu, nhưng cũng bề thế. Minh Lan dựa theo vách tường vừa đi vừa ngẫm nhìn, đi được mấy vòng, lướt qua mấy gian, càng xem càng lắc đầu. Nơi này, phòng ốc không rộng rãi, bài trí đơn giản, ngoại trừ đồ dùng cần thiết trong nhà, không có đồ gì làm từ vàng, từ ngọc. Hầu già, ma ma ở đây đều đã lớn tuổi, chỉ lác đác mấy đứa nha hoàn quét nhà, giặt đồ, so với nha hoàn ở phòng khác mộc mạc hơn. Trong sân không trồng hoa cỏ gì, đơn giản chỉ là sửa chữa lại, sân cổng có chút lạnh lẽo, thật sự là một chốn nghèo nàn.

Minh Lan thần nghĩ: Xem ra lời đồn là thật.

Vị Thịnh lão phu nhân này xuất thân từ Dũng Nghị hầu phủ, lúc còn trẻ tính tình kiêu ngạo, hiện giờ lại rời xa thế tục. Trước kia thích nhất là giày

vò người khác, nghe nói gia đình nhà chồng và nhà mẹ đều đặc tội cả. Về sau, lão thái gia Thịnh phủ mất, tính tình bà thay đổi, đến khi Thịnh Hoàn cưới vợ, sản nghiệp của Thịnh phủ bà giao tất cả cho Thịnh Hoàn quản lý, còn mình không có bấy nhiêu bạc.

Bà ăn chay, niệm Phật, cách ly với bên ngoài. Toàn bộ hạ nhân trong Thọ An Đường đều được đối xử như nhau, đồ ăn đơn sơ, thanh đạm, hạn chế dầu mỡ. Có dạo ngay cả cửa sân cũng đóng lại, giống như cách ly hẳn với thế giới bên ngoài. Bọn nô tài chẳng ai nguyện ý đến Thọ An Đường chịu khổ, cho nên nô tài ở đây chủ yếu đều là theo hồi môn của lão phu nhân.

Minh Lan tổng kết: Đơn vị ít được chú ý, hiệu quả và lợi ích thấp, phúc lợi ít. Lãnh đạo không có chí tiến thủ, nhân viên thiếu tính chủ động.

Đi đến một góc, Minh Lan ngửi thấy một mùi hương quen thuộc. Trong giây lát, nàng ngẩn người, mùi hương này tựa như tỏa ra từ chỗ sâu nhất trong trí nhớ nàng. Nàng vốn đã muốn quên đi. Lần theo mùi hương, nàng đến cửa một gian phòng, đẩy cửa đi vào. Chiếc bàn dài làm từ gỗ tử đàn đặt trong căn phòng nhỏ đối diện, bên trên bày mấy cuốn kinh Phật, bên trái đặt hai chiếc ghế vuông khắc hoa văn như ý, bên cạnh là chiếc bàn vuông làm bằng gỗ tử đàn khắc cỏ linh chi. Vào sâu hơn, Minh Lan thấy một bàn thờ Phật nhỏ, phía trên treo bức rèm lụa màu vàng thêu vân[‘], phía dưới đặt bàn thờ, ở chính giữa đặt lư hương trên đỉnh khắc tì hưu[‘] đang nằm, bốn chân làm bằng bạch ngọc. Trong lư, hương đang từ từ cháy, mùi hương Minh Lan ngửi thấy hóa ra là đàn hương, đài hương đặt hai bên trái phải. Giữa gian đặt tấm nệm bồ đoàn, đây chính là gian Phật đường.

[‘]thêu vân là kiểu thêu theo cấu hình đối xứng, xen kẽ và liên tục

[‘]tì hưu: một con vật hư cấu của Trung Quốc, tượng trưng cho lòng dũng cảm và sức mạnh.

Trên đài hương thờ pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát tinh xảo bằng bạch ngọc. Minh Lan nhìn lên thấy vị Bồ Tát này đoan trang, nghiêm nghị, mặt mày từ bi, tựa như thấu hết khổ cực nhân gian. Bỗng nhiên, vành mắt Minh Lan nóng lên, không kìm được mà rơi lệ. Nhớ trước kia lúc nàng chuẩn bị xuống nông thôn, mẹ Diêu lên chùa, mua một chiếc dây chuyền Quan Thế Âm, luôn bảo con nhớ mang theo bên người để phù hộ lên đường bình an. Lúc ấy Diêu Y Y không kiên nhẫn nghe mẹ lải nhải, vội vàng leo lên xe, giờ muốn nghe cũng không được rồi.

Giờ nhớ lại, lúc đó trước khi ngắt đi, nàng nhớ hình như bên ngoài có người cạy cửa xe. Chắc là người đến cứu các nàng, không biết mấy thẩm phán và đồng nghiệp có được cứu sống không? Hay chỉ có mình nàng hy sinh vì nhiệm vụ? Nghĩ đến đây, nàng bi phần không thôi, bi phần qua đi là đờ đẫn, sau đờ đẫn là suy nghĩ tiêu cực, nàng đặc biệt không có chút ý chí nào muốn sống.

Nàng cho rằng ông trời đối với nàng thực sự tệ bạc. Nếu cái chết đã định trước, vậy nàng có thể đầu thai đến thân thể tốt hơn chứ, dựa vào cái gì mà Hoa Lan, Như Lan thậm chí cả Mặc Lan có thể được nghìn vạn cứng chiêu, còn nàng lại phải bắt đầu phấn đấu cho cuộc sống của mình lần nữa? Nàng phải làm quen với cái thế giới xa lạ này, đi lấy lòng mẹ cả Vương thị, đoán chừng phải nhịn nhục là không thể tránh khỏi, chịu chút thiệt thòi càng là chuyện bình thường, học cách nhìn sắc mặt người khác, ở cổ đại học tập một lần nữa kỹ năng sinh tồn của người con gái.

Mà nơi này, không phải là nơi thích hợp để con gái sinh tồn.

Rất lâu trước đây, lúc xem Trái tim mùa thu, bạn bè vì số phận của Eun Suh mà khóc đến chết đi sống lại. Chỉ có Diêu Y Y đơn phương đồng cảm với nhân vật Shin Ae kia. Nữ chính, Eun Suh có vẻ tốt đẹp, lương thiện, mà Shin Ae vừa có tâm cơ lại xấu tính. Tình cảm mọi người đều nghiêng về Eun Suh, nhưng tất cả đều xem nhẹ một vấn đề: Eun Suh là đại tiểu thư sống trong gia đình giàu có, từ nhỏ nàng được hưởng cuộc sống gia đình

ấm êm, hạnh phúc. Mà Shin Ae vốn lớn lên trong quán rượu tồi tàn, bị anh cả bắt nạt, chịu đựng mẹ nhiếc móc.

Diêu Y Y thấy Shin Ae bị đối xử bất công. Nếu ngay từ đầu Shin Ae được người thân che chở, sống trong hoàn cảnh ấm êm mà lớn lên, có lẽ lúc trưởng thành sẽ không có tính ích kỉ, hay tính toán chi li như vậy. Bởi vì trải qua cuộc sống không tốt đẹp, sau này về bên bố mẹ cũng sẽ có khoảng cách, không thể gần gũi như mẹ con thân sinh. Món nợ của Shin Ae biết tính cho ai?

Thấy kết cục nam chính, nữ chính đều chết cả, Diêu Y Y nảy ra suy nghĩ ác động, Eun Suh nhất định muốn đến nhà đòi lại món nợ. Cô mắc bệnh máu trắng chắc chắn sẽ chết, cô ta vô duyên vô cớ mà được hưởng mười mấy năm sống trong hạnh phúc vốn dĩ không phải của mình, còn tiện thể mang theo đứa con trai duy nhất của bố mẹ trước đây xuống hoàng tuyền. Cuối cùng, đứa con mà bố mẹ có nghĩa vụ phải nuôi dưỡng, Shin Ae, lại không nhận được yêu thương.

Eun Suh đương nhiên rất đáng thương, nhưng Shin Ae không đáng thương sao?

Giờ Diêu Y Y cũng như vậy, cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn của nàng bị cướp đi, đổi thành một đứa bé có hoàn cảnh đáng thương. Nếu nàng đầu thai lên người cô gái được ngàn vạn sủng ái, như vậy có lẽ nàng rất áy náy, nhưng sau khi phản đối một chút, nàng cũng sẽ chấp nhận, tuy nhiên tình huống hiện tại cũng không thể quay ngược lại được.

Cuộc sống trước đây của nàng tuy không có nha hoàn, ma ma hầu hạ, nhưng khi đó nàng được tự do. Nàng đã bước qua ngưỡng cửa đại học và tìm việc, cửa ải gian nan đầu tiên đã khép lại. Nàng có một gia đình hạnh phúc và công việc ổn định. Nhớ đến chuyện trước khi xảy ra sạt lở đất, chỉ cần không mắc bệnh nan y, bị tai nạn xe cộ hay xảy ra chuyện cầu huyết,

nàng sẽ giống như phần đông các cô gái khác, sống an nhàn, sung túc đến hết đời.

Mà giờ, đứa bé Minh Lan này, mẹ là tiểu thiếp, hơn nữa đã chết rồi, chắc là đang chờ đầu thai. Cha có ba trai, ba gái, nhìn qua thấy ông ta không đặc biệt yêu thích con thứ, còn có bà mẹ cả không phải kiểu thánh mẫu. Ưu điểm là nàng không cần thi chức danh công nhân viên chức. Nhược điểm là tương lai chọn chồng, nàng không có quyền phát biểu ý kiến, cuộc sống tương lai chỉ có thể dựa vào vận mệnh. Nếu bị chồng đánh, nàng không thể gọi cảnh sát, chỉ có thể tự mình chịu đựng bồi chút cao hoa hồng. Nếu có thêm tiểu tam, tiểu tứ thậm chí đến tiểu N, nàng cũng không được tranh cãi, phải “hiền huệ” làm chị em một nhà. Nếu chồng nàng kém cỏi, hèn hạ không thể chịu đựng nổi nữa cũng không được lên tòa làm loạn.

A.. Đúng rồi. Còn có chuyện tệ hơn nữa, nàng không phải con vợ cả, theo tài liệu tham khảo con gái dòng thứ từ trước đến nay chỉ có thể làm thiếp.

Cuộc sống đầy thách thức như vậy, bảo Diêu Y Y làm thế nào cam tâm.

Nhưng nàng đâu còn cách nào khác.

Nàng học bộ dáng lễ Phật trước đó của mẹ, cung kính quỳ gối trước mặt Quan Thế Âm Bồ Tát, chắp hai tay, thành tâm cầu xin, cầu mong ở thế giới kia, cha mẹ, anh cả khỏe mạnh, bình an, đừng lo lắng cho con. Từ hôm nay trở đi, con sẽ chú ý đến ăn uống, vượt qua sông lớn, núi cao, cố gắng sống tốt hơn.

Nước mắt nóng hổi, từng giọt, từng giọt tí tách ra như mưa. Nàng nghẹn ngào. Nước mắt lăn dài theo khuôn mặt gầy yếu của bé gái, một số rơi thấm nệm bồ đoàn rồi biến mất, một số rơi thấm đất, tan vào tro bụi. Ánh nắng sớm mai xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa màu hồng cánh sen chiếu rọi Phật đường. Nắng dịu nhẹ, đẹp dễ.

Thân thể nhỏ bé của Minh Lan phục trên tấm nệm bồ đoàn. Từ trước tới nay trong lòng nàng chưa bao giờ yên bình như vậy. Từ sâu thẳm trong nội tâm nàng nhỏ giọng cầu nguyện, Bồ Tát từ bi, soi sáng ngũ uẩn['] giác ngộ chúng sinh, giúp chúng sinh vượt qua sầu não, diệt trừ khổ tai, không vì bị ngăn trở mà âu lo, sợ hãi, rời xa mộng tưởng rồi ren, đến được cõi niết bàn.

['] Ngũ uẩn: sắc uẩn, thọ uẩn, tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn. Những yếu tố tinh thần và vật chất kết hợp lại tạo thành bản chất con người.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đây Mới Là Cô Gái Xuyên Không Cần Được Đầu Thai

“Minh Lan! Con bé kia lấy quýt lại đây cho chị, nhớ bóc vỏ luôn!” Cô bé Như Lan ngồi trên xích đu.

Minh Lan ngồi yên trên gò đá chăm chú nhìn bầu trời, không nhúc nhích. Như Lan gọi thêm mấy tiếng thấy Minh Lan không phản ứng gì liền nhặt hòn đá nhỏ bên cạnh ném tới. Vai Minh Lan nhói lên, đau quá đành quay lại, thấy cô bé Như Lan cười toe toét: “Đồ gốc nhà người, còn không nhanh bóc vỏ quýt cho bốn tiểu thư đi!”

Minh Lan im lặng nhìn lên bầu trời, chậm rãi bước đến cái bàn nhỏ, cầm quýt lên định bóc thì bị một bàn tay vươn đến, chặn lại. Bàn tay kia thon dài, mềm mại. Mười ngón tay cắt gọt sạch sẽ nhuộm màu hồng nhạt, sáng bóng.

“Như Lan! Em lại bắt nạt em Sáu! Xuống đây ngay cho chị!!” Chị cả Hoa Lan nổi giận ùng ùng bước đến, kéo Như Lan từ trên xích đu xuống: “Hôm nọ, cha đã nói thế nào? Chị em với nhau, em Sáu ít tuổi nhất. Chúng ta làm chị phải chăm sóc và trông nom em ấy. Còn em thì ngược lại, suốt ngày toàn ức hiếp em ấy! Đừng trách chị đi mách với cha đấy”

“Ai thèm bắt nạt em ấy chứ? Em chỉ nhờ em ấy bóc vỏ quýt hộ thôi!” Con bé Như Lan xoa xoa cái bụng nhỏ.

“Mấy đứa nha hoàn chết đâu hết rồi mà bảo cô chủ bóc vỏ quýt? Hay là nha hoàn của em đặc biệt quý báu, không sai bảo được?”. Hoa Lan trừng

đôi mắt xinh đẹp to tròn. Mấy đứa nha hoàn vốn đứng một bên chế giễu, giờ cúi đầu, sợ hãi bước sang một bên. “Nhìn thấy cô Sáu tự mình bóc vỏ quýt, một đám các người chết hết à! Không biết ngăn cản sao? Thật là một đám nha hoàn tốt, hôm nay còn biết đứng nhìn cô chủ bị chê cười. Hôm nào ta đến trước mặt lão gia và phu nhân, cho các người về nhà hết. Cả ngày chỉ biết chế giễu người khác!!” Cô cả Hoa Lan răn dạy mọi người bằng câu chữ sắc bén.

Ngay lập tức, Như Lan không nghe lời liền níu lấy tay áo chị, hét to: “Chị không được mắng mỏ người hầu của em, em đi mách mẹ! Vì một đứa ngốc, con của vợ lẽ mà gây khó dễ với em gái ruột của mình!”

“Mách đi! Mách đi! Vừa lúc, chị cũng muốn nói, thế nào mà con của vợ lẽ. Em Sáu chính là em của chúng ta, còn được cha bế đến chỗ của mẹ thì chính là em ruột của chúng ta. Em còn nói mấy lời ngu xuẩn ấy nữa, cẩn thận bị cha đánh roi đấy!” Hoa Lan dùng sức ấn ngón trỏ vào gáy Như Lan.

Như Lan tức giận nhưng không phản bác được; Minh Lan cúi đầu, giả ngu, im lặng.

Hoa Lan và Như Lan tuy là chị em ruột nhưng ngoại hình không giống nhau. Hoa Lan bề ngoài giống Thịnh Hoành, xinh đẹp, rực rỡ, hai đầu lông mày bồng bồng khí thế. Như Lan lại giống Vương thị, khuôn mặt đầy đặn, đoan trang, nói về tư sắc thì cũng hơi bình thường, nhưng tương lai còn dài, biết đâu lại phát triển theo chiều hướng quý phái. Tạo hóa đúng là không công bằng đối với chị em cùng cha, cùng mẹ nhà này. Cho dù ngoại hình như thế nào thì vẫn được cha mẹ nuông chiều, mấy đứa em út đều không so được với chị cả. Minh Lan chỉ hy vọng, Như Lan đừng tích tụ những bất công ấy trong lòng mà thêm sinh chuyện là được rồi.

Thực ra, ở bên Vương thị kiếm miếng ăn không khó đến vậy. Chị Hoa Lan và anh Trường Bách đã có sân riêng của mình. Em Trường Đống thì đang trong độ tuổi nhỏ nước dãi. Chỉ có con bé Như Lan, Minh Lan cần

phải ứng phó. Kì thật, tính cách Như Lan cũng không hư hỏng, chỉ thường hay nổi nóng, thích lấy thân phận ra để dọa người, mỗi ngày thích được người ta a dua, nịnh nọt. Nhưng vì trên nó có một anh, một chị nên không thể động vào. Bên phía dì Lâm cũng có một anh, một chị nhưng nó không trêu vào được. Đến em Trường Đông đi đứng còn chưa vững, trêu chọc chẳng thú vị gì, chỉ còn mỗi con ngốc Minh Lan có thể để nó sai đến, bảo đi.

Những lúc như thế này, chị cả Hoa Lan giống như Tề Thiên Đại Thánh từ trên trời giáng xuống đến thay trời hành đạo. Chị thích Minh Lan, không muốn nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của Như Lan. Trường nữ lại được sủng ái nên chị ấy ở Thịnh phủ, quyền uy ngang với ba vị trưởng bối, răn dạy em út, xử phạt bọn nô tài, làm gì cũng thuận buồm xuôi gió, tất cả đều có đạo lý.

Trong lòng Minh Lan rất cảm ơn cô chị xinh đẹp, uy nghiêm này. Chị ấy chính là thiên kim kiều nữ, từ ngoại hình đến gia thế không gì không có. Nàng thực sự mong chị vĩnh viễn được hạnh phúc, kiêu ngạo như vậy trong tương lai.

Giờ mỗi buổi sáng, Minh Lan được ma ma ôm đi cùng Vương thị và mấy chị em đến thỉnh an bà nội. Trước đó, vợ bé ở các phòng đã thỉnh an Vương thị. Lâm di nương thỉnh an rất có quy luật, ba ngày thỉnh an, hai ngày xin nghỉ. Nguyên nhân thì muôn hình vạn trạng: lúc thì người không được khỏe. Nếu Thịnh Hoành qua đêm ở phòng nàng ta, nàng ta sẽ đỡ thắt lưng nói trong người không khỏe. Nếu tối muộn chưa thấy Thịnh Hoành qua, nàng ta vuốt ngực nói tim đau. Mỗi lần Lâm di nương đến thỉnh an, Vương thị phải chuẩn bị tâm lý nguyên cả buổi, để bản thân khỏi nổi điên nhào tới cào cấu lên khuôn mặt động lòng người kia của dì Lâm, thực có tính khiêu chiến đức hạnh Vương thị.

Trái lại Minh Lan mới năm, sáu tuổi, chưa hiểu thế nào là mẹ ruột yêu thương, tuổi còn nhỏ lại ngốc ngốc, nên Vương thị không làm khó bé. Tất

nhiên cũng sẽ không toàn tâm, toàn ý chăm sóc, dù sao đều cùng ăn ngủ với Như Lan, nếu người cẩn thận có thể vẫn nhìn ra chỗ khác nhau.

Mỗi bữa cơm dọn lên đều là đồ ăn Như Lan yêu thích. Minh Lan đi theo ăn, không có quyền lực được chọn đồ ăn. Quần áo Như Lan đều là đồ mới, còn Minh Lan thì mặc đồ thừa lại, mặc dù đa số là vẫn còn mới. Có đồ ăn, hoa quả mới lạ đương nhiên sẽ cho Như Lan ăn trước, phần còn lại để Minh Lan. Còn vàng bạc, đồ trang sức linh tinh, Minh Lan còn chưa thấy bao giờ. Tuy nhiên, mỗi lần xuất môn Vương thị vẫn sẽ cho đeo lên cổ và mang trên đầu một vài thứ cho có lệ.

Vì bản thân mình, Minh Lan vạch ra phương án hoạt động như thế này: vẫn nên giả ngu lúc cần giả ngu, nên cáo trạng lúc cần cáo trạng. Bi kịch của Giả Nghênh Xuân[‘] đã cho chúng ta thấy không phải nén giận sẽ được hưởng bình an. Một thứ nữ không có chỗ dựa, nếu không vì bản thân mà lộ diện, đấu tranh, thì có ai sẽ để ý đến người, cái gọi là trời giúp mình đều là giả hết.

[“] Giả Nghênh Xuân: em chồng của Vương Hy Phượng, con của Giả Xá với một người hầu. Cô là người hiền lành, nhu nhược, việc gì cũng thờ ơ nên để cho bọn nha hoàn tự tung tự tác. Sau đó gả cho Tôn Thiệu Tổ, vì nhu nhược, mềm yếu, nên bị nhà họ Tôn bạo hành cho đến chết.

Bên cạnh Minh Lan là một ma ma đại lười, bảo đi đông thì đến tây, lúc sai bảo hai tiếng liền bĩu môi, tỏ vẻ không thích. Nhóm nha hoàn cũng học theo, lúc nào cũng lười nhác, không có sức. Minh Lan còn thường xuyên nghe thấy kiểu thái độ “Nói nhỏ thôi!”, hoặc là “Bên phải một lần, bên trái một lần, tất cả đều xong rồi, ép buộc người ta đến chết mất!”, “Còn bày đặt cô chủ sẽ thiết đãi, thực xem mình là thiên kim đại tiểu thư hay sao, chẳng qua là đứa con vợ lẽ sinh chứ gì!”, “Làm nhanh mà nghỉ sớm, đứa nào có kiên nhẫn thì đi hầu hạ cô chủ.” vân..vân...

Minh Lan vẫn im lặng, xem như chưa nghe qua, vẫn sai bảo như cũ. Do Thịnh Hoành đối với Vương thị vẫn chưa yên tâm nên hay đến thăm Minh Lan. Lúc đó, Minh Lan sẽ thành thật mà nói: “Tôi khát nước mà ma ma không cho con nước uống;...Lần trước cha cho con nước Hải Đường phải không? Con còn chưa thấy lần nào...Phu nhân cho điểm tâm? Ma ma nói cháu bà thích ăn liền cướp đi...Ma ma nói không vá lại chỗ thủng trên quần áo con nữa.”

Ngay lập tức, sắc mặt Thịnh Hoành trầm xuống, Vương thị cũng thấy xấu hổ. Đạo gần này, bà ta vội vàng chuẩn bị lễ cập kê cho Hoa Lan nên không có thời gian đâu mà quản Minh Lan. Uy phong cả đời bà bị đám người hầu đánh mất hết mặt mũi nên tất cả lời đi phạt hết. Lúc đầu, đám người hầu không phục, vẫn mặc cho Minh Lan đồ chật như cũ. Minh Lan cũng không làm gì, tiếp tục cáo trạng, nhưng mà đến lần hai thì đám người hầu đều ngoan ngoãn, Minh Lan cũng sống tốt hơn.

Thực ra cáo trạng chính là một kĩ năng sống, hiện đại và cổ đại ở Thịnh gia đều giống nhau. Cáo tốt thì cải thiện cuộc sống bản thân, cáo không tốt thì ngược lại, phương diện này đều có bí quyết. Đầu tiên, chọn đối tượng báo cáo phải chuẩn xác, từ đầu Minh Lan biết Vương thị không đặt nạng ở trong lòng, chỉ cần nuôi không chết là được. Thịnh Hoành thì còn nhớ đến điểm tốt của Vệ di nương, áy náy nàng tuổi còn trẻ mà chết đi, cho nên Minh Lan chọn đối tượng cáo trạng là Thịnh Hoành. Tiếp theo, mục tiêu cáo trạng cũng phải chuẩn, Minh Lan chỉ nhắc đến đám nha hoàn nhưng không đề cập tới Vương thị, còn nói Vương thị cho cái này, cái kia, là đám hạ nhân lười biếng dùng mưu mẹo, Vương thị bên cạnh nghe thấy cũng không sao. Cuối cùng, cái quan trọng nhất, phải giả ngu. Từ khi Minh Lan tỉnh lại vẫn mang bộ dạng ngốc ngếch, nói chuyện thì ập úng, phản ứng cũng chậm chạp, hoàn toàn không có tâm cơ. Bộ dạng ngốc, ngược lại còn an toàn.

Dần vào hạ, ngày nóng bức, trời nóng đến bỏng da. Mỗi ngày, Minh Lan đều ngủ trưa trong phòng, hai đứa nha hoàn có trách nhiệm đứng ngoài cửa bắt đầu tám chuyện.

“Lễ cập kê của cô cả khí thế lắm, nghe nói nhà nào ở Đàng Châu có gia thế một chút, phu nhân đều mới tới, kiệu xếp hai hàng ở cửa. Sợ khách khứa nóng, phu nhân còn mua mấy chục xe chở băng, nước chảy qua băng vào từng chén. Lão gia còn tranh thủ hồi phủ xem lễ nữa đấy.” Một đứa nha hoàn mười tuổi ló mặt.

“Phu nhân còn đến Thúy Bảo Trai để đặt một bộ nữ trang. Ma ma kia nói đó là tiệm trang sức có tiếng nhất kinh thành, chẳng biết tốn bao nhiêu tiền của. Còn cái váy cô cả mặc trên người á, ma ma kia nói là trên đó còn thêu lưu thương[‘], dù đi lại hay đứng lên hoa văn cũng chuyển động theo như thật. Đó là mẹ đẻ phu nhân đưa đến, Cô cả mệnh thật tốt. Chị Mai, chị nói sau này cô chủ chúng ta...” Con bé bảy hay tám tuổi khuôn mặt bầu bĩnh nói.

[‘] “Lưu thương khúc thủy” – thả rượu trôi sông là một trò chơi dân gian cổ xưa. Mùa xuân, mọi người sẽ ngồi dọc theo bờ suối, người ngồi đầu nguồn sẽ thả chén trôi sông, chén dừng ở đâu, người ở đó lập tức uống rượu. Về sau thời Đông Tấn, nhà thư pháp Vương Hy Chi khởi xướng vừa chơi vừa vịnh thơ, 42 người chơi lưu thương uống rượu vịnh thơ làm thành tập “Lan Đình Tập Tự”. Sau này lưu thương cải biến trở thành một tập tục của nữ nhi.

“Hài...Cô chủ của chúng ta sao so sánh được với cô cả, tiểu thư là con của phu nhân...”

Minh Lan nằm trong phòng nghe hai đứa nha hoàn buôn chuyện. Hai con nha đầu này được Vương thị phân cho nàng mang theo bên người để sai bảo. Đứa lớn gọi là Thu Vũ, đứa nhỏ gọi là Tiểu Đào. Đứa lớn là nha hoàn tam đẳng trong phòng Vương thị, còn đứa sau thì vừa mới được đề bạt lên,

nghe nói cũng gần bằng tuổi cô Sáu thì dễ sống chung—nghĩ đến đây, Minh Lan lại muốn phòng má, không thể làm gì hơn.

Vì muốn chinh đồn lại gia quy trong phủ nên Thịnh Hoành đem tất cả đám nô tài đổi bằng hết. Ngoại trừ một số tâm phúc đặc lực của phu nhân và Lâm di nương, còn lại mấy đứa nha hoàn nhị đẳng vấy nước, quét nhà đều chuyển đi hết, sau đó lại chọn mấy người hầu trong viện bổ sung. Mấy đứa thông minh, lanh lợi đều mang đến hết bên cậu chủ, cô chủ, tới lượt Minh Lan thì chỉ còn mấy đứa ngốc ngốc.

Nhưng mà... Cũng tốt, Minh Lan đuổi thân thể bé nhỏ, trở mình trên chiếu.

Lễ cập kê của Thịnh Hoa Lan, Minh Lan không được chứng kiến nhưng có thể tưởng tượng được nó như thế nào. Cô cũng không hâm mộ hay ghen tị gì, chỉ là lúc ngủ mơ thường hết sức liên tưởng. Thịnh Hoa Lan xuất thân như thế mới đúng là nữ xuyên không được đầu thai.

Lễ cập kê xong xuôi, Vương thị lòng phơi phơi lập tức vui đầu vào công tác tìm kiếm con rể, thường xuyên bàn bạc ý kiến với Thịnh Hoành và Thịnh lão thái thái. Khi đó, Hoa Lan sẽ che khuôn mặt thẹn thùng, trốn về phòng. Minh Lan cảm thán, xã hội đúng là tiến bộ, nhớ năm đó mẹ Diêu cầm ảnh chụp cho Diêu Y Y, nói về đối tượng hẹn hò. Toàn bộ quá trình Diêu Y Y đều tham dự, hơn nữa cuối cùng còn được quyền phủ quyết và quyền quyết định. Nhưng mà dù cho Thịnh Hoa Lan được yêu thương, cưng chiều đến vậy, chuyện hôn nhân chính mình, cô ấy cũng không được phép nhúng tay vào. Lần đầu tiên Minh Lan được chứng kiến cái gì gọi là “Phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn”.[‘]

[‘]: Phụ mẫu chi mệnh tức là việc hôn nhân do cha mẹ định đoạt hay do lời nói của người mai mối (môi chúc chi ngôn), con cái không có quyền định đoạt.

Trải qua một khoảng thời gian bàn bạc, vợ chồng Thịnh Hoàn lưu lại hai ứng viên cuối cùng, là đưa cháu thứ năm của Quốc Công phủ và con thứ của Trung Cần Bá phủ. Vợ chồng thương lượng còn chưa ra kết quả thì đại nhân Doãn Khuru Kính nhậm chức phủ Khai Phong đến cầu hôn cho con.

“Hoa nhi vừa mới đến tuổi cập kê, cũng chưa vội chọn con rể, nhưng Khuru đại nhân đã nhắc tới cửa hôn sự này, chúng ta cũng không thoái mái được đâu, hoặc là chấp nhận việc hôn nhân với Khuru gia, nếu không chấp nhận thì cũng phải tìm cách nói cho vừa lòng bên ấy.” Vương thị ngồi cạnh mép bàn gỗ mun đen khắc hình con dơi, trước mặt còn chất mấy đồng kim bài bái thiếp đỏ thắm, tua trâm long phượng trên đầu rủ xuống rung rinh.

“Khuru huynh cùng tuổi với ta, hai nhà cũng hiểu rõ nhau, cửa hôn sự này thành cũng được, nhưng mà...” Thịnh Hoàn cầm cái quạt giấy làm từ gỗ Hoàng Dương cứ đi tới đi lui trong phòng.

“Nhưng mà cái gì, lão gia nói mau đi.” Vương thị sốt ruột la lên.

Thịnh Hoàn ngồi xuống, đối diện Vương thị, bê tách trà sứ chạm nổi từ trên bàn lên, uống một ngụm rồi nói: “Cậu hai nhà họ Khuru ta đã gặp rồi, từ ngoại hình đến phẩm hạnh đều xứng đôi với Hoa nhi. Nhưng mà ta vốn nghĩ không muốn Hoa nhi gả vào vương công phủ đệ, nơi đó tuy rằng phú quý nhưng chắc chắn không được như ý. Chúng ta với Khuru gia cũng môn đăng hộ đối, không sợ Hoa nhi bị thua thiệt. Nhưng lần đó đến kinh thành, ta thấy không ổn.”

Vương thị nghe thấy Hoa Lan mà gả vào công hầu thì khó ăn ở nên liên tục gật đầu, nghe được câu cuối còn cầm cây quạt tròn trong tay quạt cho Thịnh Hoàn. Thịnh Hoàn chậm chậm lại gần, thấp giọng nói: “Hoàng hậu bây giờ chưa có con nên không được, xét về lâu về dài ưu thế nhất là Đức phi, Thục phi sinh ra hai vị hoàng tử là Tam Vương gia và Tứ Vương gia. Thánh thượng trì hoãn chưa lập thái tử, vì Tam Vương gia thân thể yếu

ót, qua tuổi bốn mươi mà vẫn không con nối dõi. Chỉ có Tứ Vương gia có con nối dõi nhưng lại cố ý hời lâu mới ra đời. Giờ Thánh thượng thân thể còn khỏe mạnh, tương lai nếu lỡ may băng hà, thì những cận thần bên người các Vương gia sợ là có chuyện.”

Đối với việc triều đình Vương thị mù tịt, ngu ngơ nói: “ Việc này với hôn sự của đứa cả nhà ta thì có quan hệ gì? Đại nhân Khưu Kính là ngoại quan thôi đấy.”

“Nhưng anh trai của Khưu Kính là sư phó của Tam Vương gia đó!”Thịnh Hoành điên tiết. Thực ra ông ta cũng muốn cùng vợ tâm sự với nhau, nhưng mà tư tưởng hai vợ chồng bất đồng. Lâm di nương với ông ta lại tâm đầu ý hợp, lại là vợ bé.

Vương thị nghĩ thông suốt mà thấy sợ hãi: “Lão gia! Việc này không ổn, dù Thánh Thượng có lập Tam Vương gia hay không, chỉ cần Tam Vương gia không có con, thì sau này ngôi vị hoàng đế cũng thuộc về người khác! Thiếp nghe nói, vị Tứ Vương gia cũng không phải dạng ăn không ngồi rồi đâu.”

Nghe vợ nói thế, Thịnh Hoành gật đầu, tức giận nói: “Ta cũng thường xuyên khuyên bảo Khưu Kính huynh, ngoại quan như ta lại âm thầm kết giao với nội quan ở trong kinh còn chưa tính, nhưng chớ dây dưa với chuyện đại sự như lập thái tử ở kinh thành. Trong kinh nhiều công hầu bá phủ đều là loại thông minh, thế mà có mấy ai dính vào! Lúc trước, Tiên Đế lên ngai vàng cũng xem như thuận buồm xuôi gió, vậy mà cũng xử lý mấy vị không vừa mắt, loại bỏ bao nhiêu quan nhất phẩm, nhị phẩm, huống chi là chúng ta. Ta cũng khuyên mấy lần rồi, Khưu huynh không chịu nghe, ngược lại còn cùng anh cả thân cận gấp bội với Tam Vương gia. Ta cũng biết Tam Vương gia là người có tấm lòng nhân hậu, minh đức hiền hiếu, nhưng mà...nhưng mà..”

“Nhưng hắn không có con!” Vương thị cấp bách bổ sung cho Thịnh Hoành “Không có con thì Tam Vương gia có hiền đức cũng vô dụng. Khuru đại nhân quá hồ đồ, chuyện tranh quyền đoạt vị đâu phải chuyện đùa. Thiếp thấy Tứ Vương gia nhất định lên ngôi.”

“Cũng chưa chắc.” Thịnh Hoành đột nhiên hồi thần “Khuru huynh với Tam Vương gia và những người phò tá đâu phải mấy kẻ râu ria hồ đồ. Bọn họ biết vấn đề của Tam Vương gia chính là không có con thì đã sớm tìm người kế vị, còn nghĩ ra cách giải quyết.”

Wương thị nói: “Cách gì?”

Thịnh Hoành hạ thấp giọng xuống: “Đây cũng không phải chuyện bí mật gì, bọn họ khuyến khích mấy đại thần đứng đầu tuyên truyền ra bên ngoài, muốn noi gương chuyện xưa của Tống Anh Tông[“].”

[“] Tống Anh Tông tên thật là Triệu Tông Thực được Hoàng đế Tống Nhân Tông nhận làm con nuôi sau này trở thành người kế vị.

Wương thị vặn xoắn cái khăn, tức giận sảng giọng: “ Lão gia đừng dùng văn vẻ với thiếp. Thiếp đây chữ cùng đầy một sọt, có gì mà không biết chuyện về Tống Anh Tông.”

Thịnh Hoành xúc cảm hạ xuống, đành phải giải thích: “Nghĩa là, nếu Tam Vương gia kế vị mà sau này vẫn không có con, có thể nhận con trai của anh em làm con thừa tự. Thánh thượng cũng không phải chỉ có mỗi hai vị Vương gia, dưới còn có mấy Vương gia còn trẻ đã có con nữa. Dù sao xét mọi phương diện thì cũng là cháu của Hoàng đế.”

Wương thị vỗ tay, cười nói: “Ý kiến này rất hay. Mấy tiểu vương gia có mẹ xuất thân thấp kém không nói đến, Thánh Thượng cũng không để ý lắm nên vô duyên với ngôi vị hoàng đế, đưa làm con thừa tự rất hợp lý; Nếu... chuyện này có thể thành? Vậy Tứ Vương gia có chấp nhận không?”

“Có ai nói không đúng đâu? Nhưng mấy người cổ xúy chuyện nhận con thừa tự đã thành cái đình trong mắt Tứ Vương gia, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất [“], nếu tương lai Tứ Vương gia kế vị, bên Khưu gia...” Thịnh Hoành chưa nói hết, nhưng Vương thị hoàn toàn hiểu được.

[“]: Ý là: không sợ việc to tát, chỉ sợ việc xảy ra bất ngờ

“Giống như cá cược, nếu Khưu gia thắng thì cả họ được nhờ, nếu thua, Khưu gia nhất định thất bại thảm hại, nhưng đâu cần đặt cược làm gì? Khưu gia bây giờ cũng phú quý song toàn.” Thịnh Hoành than thở nói.

“Lão gia! Chuyện hôn sự với Khưu gia chúng ta không thể đồng ý. Bên Khưu gia tình nguyện đánh cược, nhưng chúng ta không thể mang Hoa nhi ra để đặt cược. Lỡ may có chuyện gì xảy ra, cả nhà chúng ta cũng liên lụy.” Vương thị đột nhiên nghĩ thông suốt, bà lấy mảnh vải đỏ thuê hoa hướng dương từ thắt lưng lau cái trán đầy mồ hôi, chợt ngẩng đầu hỏi ngược lại: “Lão gia vẫn thường là người phúc hậu trong chốn quan trường, thường kết giao tốt với mọi người, giờ không có một người có năng lực để kết tình thông gia sao?”

Thịnh Hoành nói: “Không phải không có. Lúc còn ở Tuyền Châu, ta đã từng tính toán kỹ lưỡng với đám bạn cùng khoa thi với cả cái đám bằng tuổi nhau rồi, nhưng không có ai hợp ý.”

“Không có ai hợp ý?” Vương thị nghi hoặc nói.

“Ngày ấy, nàng bảo chọn con rể phải như thế nào?” Thịnh Hoành nhìn bà một cái, học theo kiểu nói của Vương thị, từ từ nói: “Muốn dòng dõi tốt, của cải dày, nhân khẩu ít. Cha mẹ, anh chị em trong nhà đều tốt, quan trọng nhất là con người ta phải có năng lực, nếu đi học thì đã có công danh, nếu là thương nhân thì phải có sản nghiệp, nếu có võ công thì đã có tước vị. Ngày thường, đám bạn ta kết giao đều là thư sinh, cùng khóa thi hoặc cùng tuổi với ta. Người làm quan to không nhiều lắm, mấy đứa làm quan thanh

liêm thì của cải ít, lấy đâu ra mà giàu có, với lại chúng nó đã được trưởng bối định hôn nhân cho rồi. Anh Liễu tự Đại Lý đấy rất được, nhưng mà con trai trưởng nhà hẳn còn nhỏ quá, tương lai chỉ có thể sánh đôi với Như Lan thôi. Hài..”

Về mặt Vương thị có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: “Lão gia đừng lo lắng, không được nhà này thì có nhà khác thôi. Thiếp thấy Quốc Công phủ cũng rất được, tuy nhà họ đã mấy đời lập tước vị, từ phong tước từ thời Thái Tổ đến nay đã là đời thứ ba. Trung Cần Bá phủ thì mới lập tước không lâu, với cả nhà họ gia cảnh cũng không được tốt cho lắm, sớm bị Thánh Thượng ghét bỏ, không nên kết giao là tốt nhất; Chỉ có Quốc Công phủ tốt, gia thế hiển hách, vừa có thể nở mày nở mặt, lại vừa thịnh vượng.”

“Thế này cũng chưa phải đúng đâu.”. Thịnh Hoành thông thả mở chiếc quạt giấy ra, phe phẩy: “Khi còn bé, ta từng theo lão thái gia và lão thái thái đến kinh thành ở, dạy học, đọc sách ở Quốc Công phủ với anh cả, nhà ta cũng không thua kém gì với họ; Bên ngoài có gọn gàng, sạch sẽ lắm, nhưng trong nhà ô uế cực kì. Cái trường học kia cũng ô uế lắm, ta với anh cả đọc sách chỉ nửa năm rồi chạy. Vừa rồi đến kinh thành làm việc, nghe nói Quốc Công phủ càng thêm ô uế. Nhà đông người, chủ tớ từ trên xuống dưới đều an nhàn hưởng vinh hoa. So với nhà ta chỉ hơn mấy đứa, cũng không hơn tuổi Trường Bách là mấy, mà mỗi phòng lại có hơn hai mươi con dâu và nha hoàn hầu hạ, như thế cũng quá xa xỉ, dục vọng lớn quá rồi. Dù lớn hay bé thì cũng đều lãng phí, khoe khoang của cải, tiền ra thì nhiều, vào thì ít, đã sớm cháy túi. Ta với Chú Cảnh chẳng qua có để lộ ra chuyện Hoa nhi sắp cập kê nên nhà họ mới đến tìm ta có ý muốn kết tình thông gia.”

Vương thị hoảng sợ: “Ý chàng là, nhà họ chỉ nhìn vào đồ cưới của con gái nhà ta phải không?”

“Khó nói lắm, huống hồ chuyện bọn họ vợ vét đồ cưới con dâu đâu chỉ một, hai lần.”Thịnh Hoành khinh thường.

Vương thị do dự nói: “Nhưng mà tóm lại thì dù đó là quốc công phủ, có khoe khoang gia thế tiền tài như vậy, nếu không phải giờ đang khó khăn thì cũng đâu hơn Hoa nhi nhà ta.”

Thịnh hoành cười lạnh nói: “Nếu chỉ là chuyện tiền bạc, thì ta cũng sẽ không như thế này. Chính là con cháu nhà kia là loại chẳng ra gì, to xác thế mà toàn ở trong nhà, đọc sách, võ công được mấy chữ, may nhờ bản thân vợ chồng Quốc công không tồi, nhưng mà mấy đứa con thì... Hừ! Chi thứ nhất thì xa hoa, hoang dâm vô độ, cả cha lẫn con đều như nhau. Chi thứ hai, à, nhắc đến con ruột hay con thứ chi này, tuổi đã cao còn liên tục cưới thêm vợ bé, từ nha hoàn đến thê thiếp đều dâm loạn rồi. Ở kinh thành ta còn nghe nói, hẳn ta nay cả nha hoàn bên cạnh vợ đều mang lên giường, thật mang tiếng là người có văn hóa, suy đồi đến cùng cực.”

“Thiếp thấy nhà họ dù gì cũng là một Quốc Công phủ sao lại vội vàng đến cầu hôn nhà chúng ta, chỉ là quan lục phẩm ở Tri Châu, e rằng mấy gia đình danh giá trong kinh không muốn gả con họ qua đây mà, phải không?”

“Lần này, phu nhân nói đúng.” Thịnh hoành xếp lại cây quạt, lắc đầu nói.

“Nhưng cũng không thể là Trung Cầm Bá phủ được, Viên gia bây giờ môn đình vắng vẻ, tù túng.” Vương thị tức giận nói.

“Thực ra cũng không phải như thế.” Đến đây Thịnh Hoành bắt đầu hung phấn, nhiệt tình nói: “Lần này, ta đã cố ý đến thăm Trung Cầm Bá phủ, gặp cả lão thái gia và mấy cậu chủ. Con trai cả đã kết thân với con gái nhà Chương đại nhân là Tế Tửu['] ở Quốc Tử Giám. Đứa còn lại ta cũng tiếp xúc qua, trầm ổn, lễ độ, lại nghiêm túc, tuổi còn trẻ mà đã chỉ huy binh mã năm thành trì, tất nhiên không phải người thường. Ta còn đặc biệt đến nhà Chỉ Huy Sứ họ Đậu để dò hỏi thêm về phẩm hạnh tài năng của nó. Lão Đậu kia nàng cũng biết đấy, từ trước đến nay đều cuồng ngạo, nhưng lão ta thực lòng khen ngợi tên Viên Văn Thiệu kia, còn nói chàng trai trẻ kia cũng vì gia thế liên lụy, mấy vị quan hay thế gia đều không dám kết thân, thấp kém

một chút thì nhà họ xem thường, một đứa tốt tính thế mà đến hai mươi vẫn chưa kết hôn. Chắc là lão Đâu để lộ tin nên Viên gia liền nhờ người đánh tiếng.”

[‘] Tế Tửu là chức quan cao nhất ở Quốc Tử Giám, tương đương với hiệu trưởng trường đại học.

Mặt Vương thị vẫn cau có: “Chàng cũng nói, bình thường quan lại, thế gia không dám kết thân với nhà họ. Giờ nhà họ dù có phải nhìn vào tiền hay không, chúng ta sao phải gấp gáp làm gì!”

“Nói bậy! Nếu không phải nhà người ta giờ đang khó khăn thì Hoa nhi nhà ta cũng không với tới.” Thịnh Hoành dùng kiêu nói mỉa mai trả lời Vương thị, “Gia đình họ cũng xui xẻo. Ngày xưa khi Tiên đế còn sống, sơ sẩy bị cuốn vào vụ án phản nghịch của Y Vương, còn có cả mấy thế gia cũng bị đoạt tước vị. Mấy năm vất vả mới được Thánh Thượng khai ân, lập lại bản án cũ, mới phát hiện Trung Cân Bá Phủ và mấy công hầu bá phủ khác đều bị oan, bị vạ lây. Bốn năm vực lại gia nghiệp, nhà họ thực ra vẫn bị trách là cách hành xử không hợp tình hợp lý, ước chừng bị tước đoạt mười năm bổng lộc, nên mới khó khăn như thế.”

“Lão gia đã nói đạo lý đến thế rồi, sao còn muốn cùng nhà họ kết thân?” Vương thị bĩu môi.

“Nàng thì biết cái gì? Nếu là cái loại con cái vương công quý tộc có chút tước vị mà ngu ngốc vô năng, dù tổ tiên có che chở, vẫn không muốn đọc sách, không học võ nghệ, chẳng có chí tiến thủ nổi, mấy cái loại này đều chả ra gì. Mà Viên gia lại đã từng trải qua khó khăn, nên con cháu nhà người ta hiểu chuyện, từng trải qua đau khổ nên mới biết lập nghiệp chẳng dễ dàng, ta thấy Viên Văn Thiệu rất được đấy.”

Vương thị vẫn như trước, quay đầu không nói gì. Thịnh Hoành đến bên, nắm lấy bả vai Vương thị, thì thầm nói: “ Hoa nha là con gái đầu lòng nhà

ta. Dù ta có làm gì cũng không thể để con bé chịu thiệt thòi. Nhớ cái thời ta còn là một tri huyện bổ khuyết nho nhỏ, bị sai đến cái nơi nghèo xơ nghèo xác. Lúc đó Hoa nhi cũng chào đời, đến một vú em chúng ta cũng không tìm được. Ta vừa đọc sách, vừa làm chức quan nhỏ. Nàng vừa quán xuyến việc nhà, vừa chăm sóc ta và lão thái thái. Hồi ấy, Hoa nhi ngoan đến mức làm người ta đau lòng, không khóc lóc đến sinh chuyện. Giờ lớn hơn một chút, có thể giúp nàng xử lý việc nhà. Thật lòng mà nói, giờ ta có thêm mấy cô con gái, nhưng đứa ta hiểu rõ nhất vẫn là đứa bé Hoa này.”

Nhớ đến khoảng thời gian đó, mắt Vương thị liền đỏ. Giọng Thịnh Hoành cũng run nhẹ: “Khi đó ta nghĩ, dù ai thiệt thòi cũng không thể để Hoa nhi chịu thiệt. Không phải ta dùng Hoa nhi lấy người sang bắt quàng làm họ, hy vọng con bé có thể gả cho người đàn ông có thể gánh vác. Vợ chồng hòa thuận, cầm sắt cùng mình, sau này sinh được cả trai lẫn gái, cả đời bình an, xuôi chèo mát mái.”

Từ ngữ tha thiết đều xuất phát từ tấm lòng người làm cha, Vương thị rất cuộc cũng rơi lệ, vội vàng cúi đầu, lau nước mắt. Thịnh Hoành nói tiếp: “Viên gia không tốt thì vẫn còn có tước vị che chở. Con đường làm quan không thuận lợi, thì ít nhất cũng có Bá phủ để dựa vào. Nếu Viên Văn Thiệu có chí, mai sau vinh hoa phú quý cũng đến với Hoa nhi.”

Vương thị đã bị thuyết phục, vừa lấy góc khăn lau nước mắt, vừa lên giọng: “Xì! Một đứa chả ra gì cũng bị chàng ví như hoa như ngọc. Lão gia gặp chuyện đều hiểu rõ hơn thiếp, nhưng cũng phải để thiếp đi hỏi thăm xem Viên Văn Thiệu kia là người thế nào, hai mươi tuổi rồi, trong phòng hắn có mấy người. Nếu mà là cái loại ngang tàng, độc đoán, thiếp cũng không chấp nhận, Hoa nhi của thiếp không phải gả sang để chịu đầy đọa.”

“Ừ. Ừ. Đều theo ý nàng hết.” Thịnh Hoành nồng nhiệt ôm chầm lấy vợ, “Thằng ấy nếu là cái loại ong bướm, ham sắc, thì ta là người đầu tiên không đồng ý. Vợ chồng ta phải tính toán kỹ lưỡng, tìm cho cái Hoa một đứa con rể đỉnh nhất.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ở cổ đại, quan lại kết thân với nhau rất quan trọng, thường phải tìm hiểu rõ người trong nhà, điều tra cả ba đời nhà họ, cũng tính cả nhà có cửa hay không có cửa, phân cho một đứa hay nhiều đứa. Cha mẹ tốt thường sẽ chọn lựa cẩn thận cho con gái mình. Thường thì con trai vợ cả hoặc vợ lẽ thì được, còn con gái vợ lẽ thì không được chia đồng nào.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Minh Lan, Mặc Lan, Như Lan, Hoa Lan...

Hè qua thu tới, ở phương Bắc không giống như phương Nam, tiết trời dần dần khô lạnh, Thịnh phủ không tránh khỏi phải cho nấu những thang thuốc chữa ho bổ phổi. Kể từ sau khi đến nơi đây, hơn phân nửa thời gian Minh Lan vẫn luôn ốm yếu. Thời tiết càng biến đổi thì nàng càng suy nhược, thường xuyên ho khan khó thở, mời đại phu tới cùng lắm cũng chỉ được kê vài thang thuốc bổ. Minh Lan vẫn cứ luôn luôn ghét cay ghét đắng mùi vị thuốc Đông Y, nàng tha thiết nhớ nhung món bồi mẩu Tây Xuyên sơn trà trần và thuốc ho hiệu Ninh. Càng nghĩ như vậy nàng lại càng tấy chay thuốc Đông y, uống một chén là ói ra nửa chén. Bệnh tật cả ngày quần thân, một chút sức lực cũng không có, đối với một người thân thể khỏe mạnh đã từng luyện võ phòng thân như Minh Lan, quả thực là bực bội mà không có chỗ trút giận.

Thịnh Hoành và Vương thị cân nhắc mãi, hỏi thăm khắp nơi về nhân phẩm và năng lực của Viên văn Thiệu, cuối cùng vẫn quyết định chọn người này. Lễ nạp thái ['] vừa qua, tức thì ngày sinh bát tự ['] của Hoa Lan được đưa ra để làm lễ vấn danh[']. Suy nghĩ của Vương thị rất thần bí, không ngờ lại mời riêng một vị cao tăng đắc đạo và một vị đạo sĩ đầy triển vọng đến xem bát tự. Cả vị sư lẫn vị đạo sĩ kia đều nói hai bên bát tự trăm năm hòa hợp, Vương thị lúc ấy mới yên lòng. Thịnh Hoành nhìn Vương thị đang ngồi trên chiếc hương kỷ trong phòng, bên trái bày một cây phất trần, bên phải bày một cái mõ, thì không khỏi phá lên cười: “Phu nhân, rốt cuộc là nàng tin phật hay tin đạo đây, cứ phán một số, theo số đó mà bái phương ['] thì linh nghiệm hơn chút đó.”

['] – ['] Các nghi lễ trong 6 lễ cưới hỏi cổ đại. Theo như 6 lễ cưới hỏi, muốn nói cho có văn vẻ thì có 6 lễ như sau :

Lễ Nạp Thái

Theo tục lệ Trung Hoa thì sau khi nghị hôn rồi, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn”. Sở dĩ đem chim nhạn là vì chim nhạn là loài chim rất chung tình, không sánh đôi hai lần.

Lễ Vấn Danh

Là hỏi tên và họ của cô gái là gì, được bao nhiêu tuổi, đã có hứa hôn với ai chưa.

Lễ Nạp Cát

Là sắm sửa lễ phẩm đem sang nhà gái cầu hôn. Tùy theo nhà giàu thì lễ quý, còn nghèo thì chút đỉnh gọi là.

Lễ Nạp Chứng

Lễ Nạp Chứng hay là Lễ Nạp Tệ (“chứng” nghĩa là chứng, “Tệ” nghĩa là lựa) là lễ đem hàng lựa hay vật phẩm quý giá đến nhà gái làm tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn, rồi chỉ chờ ngày cưới dâu.

Lễ Thỉnh Kỳ

Là Lễ xin định ngày giờ làm Lễ Cưới, nhưng ngày giờ cũng do bên trai định, rồi hỏi lại ý kiến bên gái mà thôi, song thế nào nhà gái cũng tùy ý bên trai.

Lễ Thân Nghinh

Là đã được nhà gái ưng thuận, ngày giờ đã định của bên trai. Bên trai đem lễ vật sang làm lễ rước dâu về.

[‘] Bát tự Hà Lạc (có sách ghi là Tám chữ Hà Lạc) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành,... bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

[‘] Bái phương – phong tục dân gian ngày xưa. Người nuôi dê ngày xưa chọn một ngày đẹp nhất tháng giêng, theo một hướng nhất định tế bái thần linh tại địa phương đó, dâng hương, châm pháo, đập đầu lạy, cầu mong thần linh phù hộ chăn thả thuận lợi.

Vương thị biết chồng đang chế giễu mình: “Ai linh nghiệm thì thiếp bái người đó, chỉ cần là tốt cho Hoa nhi, để thiếp bái chân tường, cây cỏ cũng được.”

Thịnh Hoành sắc mặt nghiêm lại: “Ta biết nàng thực sự là một người mẹ hiền từ bi, vô cùng tốt bụng. Gần đây ta thấy Minh nhi không khỏe, nàng cũng lưu tâm nhiều thêm chút đi, càng ngày càng ho nặng như thế, không chừng cái mạng nhỏ chẳng giữ nổi.”

Vương thị nói: “Hôm qua trong kinh gửi thư về, Trung Cần bá phủ mấy ngày tới sẽ hạ tiểu đình [‘], Hoa nhi khiến thiếp sút đầu mẻ trán, thế là thiếp đem chuyện của con bé Minh quên khuấy đi.”

[‘] Một trong những phong tục hôn nhân của người Hán thời xưa. Thủ tục bước đầu xác định kết thông gia. Sau khi xác định đối tượng, mẹ chú rể sẽ đến quan sát cô dâu xác định sẽ chọn làm vợ hay không. Lúc xem mắt, nếu thấy ưng ý thì nhà trai sẽ quyết định đính hôn.

Thịnh Hoành lắc đầu: “Hoa nhi chỉ là đứa bé thì biết cái gì, nàng hay là cứ quan tâm kỹ lưỡng thêm nhiều chút đi vậy.”

Vương thị cười nói: “Tiều lão gia nói, con bé Hoa đâu còn là đứa con nít. Nếu mọi việc mà thuận lợi thì không phải cuối hoặc đầu năm sau sẽ phải

lấy chồng sao, tương lai còn phải hầu hạ cha mẹ chồng, cũng nên học tập cách chăm sóc người khác rồi. Mấy ngày nay, con đã hình thành thói quen tự mình đem một phần canh tuyết lê và thang thuốc hạnh nhân cho em Minh. Hàng ngày con còn dùng ánh mắt chết người mà nhìn chăm chú con bé Minh uống thuốc, ới ra nửa chén sẽ phải uống thêm một chén, cái Minh cũng sợ chẳng dám ới thuốc nữa.”

Thịnh Hoành an lòng, liên tục gật gù: “Tốt tốt, giữa chị và em vốn nên là như vậy, Hoa nhi ra dáng chị cả như thế, tốt lắm.”

Chị cả Hoa Lan là một vị quản lý rất nghiêm ngặt, thiếu dịu dàng thừa uy nghiêm. Minh Lan hể lộ ra chút ý đồ không chịu uống thuốc nào là nàng liền hận không thể vén tay đích thân rót thuốc. Minh Lan sợ toát mồ hôi, bệnh tật cũng tốt lên hơn phân nửa. Hoa Lan lại hàng ngày bắt nàng đá cầu. Minh Lan giống như tội phạm bị áp giải, bị Hoa Lan giám sát, đứng ở trong sân đá cầu một năm một mười. Mỗi ngày phải đủ 30 cái, cứ ba ngày lại tăng thêm 5 cái. Chị cả Hoa Lan lại còn tự mình cầm tới quyển sổ cho Minh Lan làm nhật ký, mỗi ngày lấy vở mặt cai ngục ghi chép lại, thiếu một cái cũng không được.

Hoa lan là kiểu chị cả điển hình, trong lòng tràn trề tình thân. Đáng tiếc em trai, em gái ruột thịt đều không thỏa mãn được nhu cầu này của nàng. Trường Bách tính tình già dặn chừng chặc, Hoa Lan không muốn bị nó dạy cách đốt cao hương. Như Lan thì lại tùy hứng xảo quyệt, bướng bỉnh không biết nghe lời, Hoa Lan cùng nó bất hòa, nàng nói một câu nó cãi lại ba câu, mà có Vương thị che chở, nàng lại không thể thật sự xử phạt Như Lan. Hai đứa bên chỗ Lâm di nương nàng chẳng thêm xen vào, Trường Đống còn quá nhỏ cho nên nàng vẫn chưa có cơ hội ra oai chị cả.

Minh Lan tính tình ôn hòa ngoan ngoãn, bảo làm gì là làm cái đó, nói nó hai câu cũng không cãi lại, chỉ biết rụt rè nhìn người ta. Con người trong veo như nước nhấp nha nhấp nháy, thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ ngốc nghếch,

Hoa Lan đối với cô em gái này rất là vừa ý, gần như còn yêu thích hơn cả em gái ruột.

Trung Cần bá phủ hành động nhanh chóng, chẳng bao lâu nữa sẽ hạ tiểu định. Bởi vì Viên Văn Thiệu tuổi không còn nhỏ, bọn họ định giữa năm sau là thành hôn. Thịnh Hoành vận dụng khả năng văn chương khoa cử đầy kiêu ngạo ngày ấy, viết ra một đồng lý do lan man để thoái thác trong thư, cũng không cần biết nhà trai xem có hiểu hay không, đại để ngụ ý là con gái còn nhỏ, không nỡ gả chồng sớm, ngôn từ tha thiết biểu đạt tấm lòng cha hiền thương con. Viên gia lập tức lại tăng thêm không ít sính lễ, còn mời một vị quan hồng lư tự [‘] về để hạ sính. Thịnh Hoành mặt trong mặt ngoài đều kiểm đủ, bày tỏ ý sẽ tăng thêm đồ cưới, cũng định luôn hôn kì qua tháng năm năm sau. Hai nhà đều vô cùng hài lòng.

[‘] Tần gọi là Điển khách, hán đối thành Đại sự lệnh, Võ đế cải danh Đại hồng lư., chủ yếu chấp chương các nghi lễ, hội nghị cát hung.

Sau đó, Hoa Lan bị khóa vào trong khuê phòng theo đồ cưới kiểm chế tính khí. Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, nàng bây giờ mỗi ngày phải dâng được 65 quả cầu, bập chân đá cầu đến giãn thẳng gân cốt. Mà cai ngục của nàng hiện đã bị nhốt lại nên nàng lại có thể tiếp tục quay về nếp ăn ăn ngủ ngủ lần nữa, tất nhiên, cũng có lúc bị Như Lan quấy rầy một chút.

Tiết trời dần dần chuyển lạnh, xuân hạ thu còn tạm tạm, thế mà vừa sang đông, khí hậu nam bắc khác biệt lập tức rõ ràng rành rành. Các phòng đều nhao nhao đốt địa long, đủ loại giường lò, bằng đất, bằng gạch, còn có cả giường gỗ đẹp dễ tinh xảo – chính là kiểu kết hợp giữa giường thường rộng rãi thư thái với giường lò cùng chắn ấm nệm êm. Minh Lan vốn là người phía Nam, chưa từng biết người cổ đại phương Bắc còn có loại giường kết hợp vừa giữ ấm lại thoải mái như vậy. Phỏng chừng nhờ đá cầu mà dù thời tiết lạnh như vậy, Minh Lan cũng không sinh bệnh cảm mạo, có điều, người khác lại ngã bệnh.

Thịnh Lão thái thái suy cho cùng là người cao tuổi, vả lại nam bắc di chuyển quá xa, ít nhiều không kịp thích ứng với khí hậu. Sau khi lập thu bà cũng bắt đầu ho khan. Bà xưa nay có uy, nha hoàn bà tử trong phòng không dám ép bà uống thuốc hay đá cầu. Do đó, mầm bệnh vẫn chưa dứt, vừa vào đông liền thỉnh thoảng sốt nhẹ, bây giờ đột nhiên nóng rực cả người, hầu như lịm đi. Đại phu đến xem cũng nói là rất nguy hiểm, người già sợ nhất là loại cảm lạnh dữ dội thể này, không cẩn thận e là mất mạng. Việc này làm cho vợ chồng Thịnh Hoàn kinh sợ.

Thịnh lão thái thái nếu mà tạ thế, Thịnh Hoàn phải phát đại tang, Hoa Lan phải giữ đạo hiếu, Viên Văn Thiệu thì đã hai mươi, chờ làm sao được. Vợ chồng Thịnh Hoàn lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. Vì vậy, hai người đồng tâm đồng đức, đồng tâm hiệp lực, ngày đêm thay phiên nhau chăm nom Thịnh lão thái thái. Mỗi một bài thuốc đều phải tỉ mỉ cân nhắc, mỗi một chén thuốc đều phải tự mình nếm, ngược lại suýt nữa vì mệt mà phát bệnh. Có điều bộ dạng cặp đôi con hiền dâu thảo này ấy thế mà lại được toàn bộ quan lại, thân sĩ Đẳng Châu nhiệt liệt khen ngợi, coi như cũng là chó ngáp phải ruồi.

Vài ngày sau, Thịnh lão thái thái cuối cùng cũng bớt sốt, giảm nhiệt độ, xem như cũng vớt vát được một mạng. Vợ chồng Thịnh Hoàn không dám lơ là, tăng cường đem các loại dược phẩm bổ dưỡng trong kho đến Thọ An đường. Đối với Minh Lan mà nói, có là thuốc bổ quý báu thì cũng vẫn là thuốc Đông y, cũng đâu phải mùi vị cao siêu gì, trong lòng không khỏi âm thầm thông cảm với Thịnh lão thái thái. Còn chưa thông cảm được hai ngày, bên Thọ An đường bỗng truyền đến một tin tức, báo là Thịnh lão thái thái tuổi già cô đơn, muốn nhận nuôi bên mình một cô gái để trò chuyện cho bớt quạnh quẽ.

Tin tức vừa truyền tới, vài người vui mừng, vài người sầu lo, trước tiên nói đến vui mừng.

“Mẹ cho gọi con ạ? Ai cũng nói lão thái thái tính tình thất thường, lại lãnh đạm, quanh năm suốt tháng cũng không rõ nói được mấy câu, trong phòng thì đơn sơ, chẳng có thứ gì tốt. Huống hồ lão thái thái luôn luôn không thích gặp gỡ mọi người, con chả dại đi để bị mất mặt.” Mặc Lan vùi vào trong chăn trên giường lò, khoác trên người một chiếc áo nâu điểm lông sóc vàng, ôm trong lòng một lò sưởi tay kim loại tráng men kháp tơ, tuổi tuy nhỏ nhưng đã trở mã xinh đẹp nho nhã.

Lâm di nương nhìn con gái, vừa hãnh diện lại vừa lo lắng: “Con ngoan, mẹ làm sao cam tâm để con chịu khổ, mẹ con ta còn phải trù tính cho tương lai nữa. Con xem chị cả Hoa Lan gả đi thế nào, thực sự là trăm nhà có con gái cầu chẳng được, vô cùng danh giá! Chờ thêm vài năm nữa đến lượt con cập kê, không biết sẽ thế nào đây?”

“Còn thế nào nữa?” Mặc Lan khom người một chút, ngữ điệu vẫn nhã nhặn như vậy: “Mẹ chớ nói cái gì mà con vợ cả con thứ xuất, cha đã sớm bảo rồi, tương lai tuyệt đối sẽ không để con tủi thân, cha đối đãi với chị cả thế nào cũng sẽ đối đãi với con y vậy, có ngày bản thân con cũng nở mày nở mặt, huống hồ trong tay mẹ lại có sản nghiệp, con có gì phải sợ chứ.”

“Con của ta ơ, con thì biết gì chứ? Chị cả con Hoa Lan bây giờ nở mày nở mặt. một là vì cha con làm quan suôn sẻ, tiếng làm quan xưa nay không tệ, giao tế qua lại trôi chảy, hai là chúng ta ít nhiều cũng giàu có, không thể đi so với tiểu lại [‘] nghèo khó, ba là chị Hoa là con vợ cả, lại có một ông cậu mấy đời trâm anh, điều cuối cùng này con làm sao mà bì được. Huống hồ, con với em Như chỉ kém nhau mấy tháng, tới đây sợ là sẽ bàn chuyện cưới xin cùng nhau, khi đó làm gì còn nhà nào tốt lưu lại cho con?” Lâm di nương cầm lại lò ấm trong tay con gái, mở ra, tay cầm cây trâm đồng khêu lửa than bên trong rồi đẩy vào đưa trở lại.

[‘] Chức quan nhỏ, bổng lộc ít.

Tuy là Mặc Lan từ trước tới giờ đã sớm hiểu biết, nhưng nghe thế cũng không khỏi đỏ mặt: “Mẹ nói lung tung gì thế? Con gái mới có tí tuổi đầu mẹ đã nói chuyện này?”

Lâm di nương ừ lấy đôi bàn tay bé nhỏ của con gái, nét mặt thanh tú lộ ra một vẻ nghiêm nghị, trầm giọng nói: “Chuyện năm đó mẹ chưa bao giờ hối hận, làm thiệp cho người ta, đặc tội lão thái thái, phu nhân không dung thứ, những điều này hết thảy mẹ đều không e ngại, anh trai con rút cục cũng là con trai, bất luận là con vợ cả hay thứ xuất đều có thể được chia gia sản, tương lai tự có chốn lập thân, mẹ duy nhất chỉ còn lo lắng cho con mà thôi.”

Mặc Lan thấp giọng hỏi: “Mẹ đừng để bụng, cha yêu thương con như vậy, mấy đứa con gái trừ chị cả ra thì chính là con, tương lai hẳn sẽ không bạc đãi con đâu...”

“Cũng có khả năng hậu đãi chẳng đến nơi đến chốn!” Lâm di nương nói một câu cắt ngang con gái, lui về phía sau tựa vào đồng gối lớn thêu mãng xà vàng kim tấm hương, nhắm mắt chậm rãi nói: “Con hôm nay cũng đã bảy tuổi, cũng nên hiểu chuyện rồi. Lúc mẹ bảy tuổi, ông ngoại con gia thế lợi bại, dù là về sau này ta cũng chưa từng trải qua tháng ngày nào giống như vậy, bà ngoại con chẳng có toan tính gì, toàn dựa vào cầm đồ mà sống qua ngày, chung quy khi đó bà than thở mình không thể có nhà chồng danh giá. Xưa kia rõ ràng là chị em còn bé vui đùa với nhau, mà nay người thì vinh hoa phú quý, vàng bạc dát thân, người lại nghèo túng vất vả, nên ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không qua lại nữa. Cuối cùng bà trước khi qua đời làm được mỗi một việc, là đưa mẹ đến Thịnh phủ.”

Trong phòng tĩnh lặng, trên mặt đất chỉ có lồng hương đang chậm chạp nhả khói, Lâm di nương hơi bần thần, nhớ tới tình cảnh ngày đầu tiên bước vào Thịnh phủ: Khi đó Thịnh Hoành tuy rằng chức quan không to, nhưng Thịnh lão tổ lại cố gắng để lại gia nghiệp lớn cho con cháu, Thịnh lão thái gia xuất thân thám hoa lang. Thịnh phủ đương nhiên bề thế, hoa viên đẹp

đẽ tinh xảo như vậy, đồ dùng gia cụ mạ vàng mạ bạc như thế, xiêm y tơ lụa the mỏng bốn mùa, cứ như vậy sống cuộc sống an nhàn sung sướng. Khi ấy Thịnh Hoành nhã nhặn tuần tú, hào hoa phong nhã, nàng không khỏi dậy lên ý niệm khác trong đầu ...

Mặc Lan nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mẹ đang mông lung, đột nhiên mở miệng: “Tại sao mẹ lại không làm thiếp nhà này thì không được, tử tế gả ra ngoài làm vợ cả đường đường chính chính không tốt hơn sao? Rước lấy khắp nơi lời ong tiếng ve, nói mẹ, nói mẹ ... Chính mẹ ... “

Lâm di nương chột mở mắt, lấp lánh nhìn nàng. Mặc Lan lập tức cúi đầu, sợ không dám nói lời nào. Lâm di nương nhìn chăm chú một hồi rồi dời mắt đi chỗ khác, chậm rãi nói: “Con lớn rồi, cũng nên hiểu chuyện ... Lão thái thái mười điều như một, điều gì cũng tốt, bà thích nói đông dài gì mà “Dịch cầu vô giới bảo nan đắc hữu tình nhân” [‘]. Cái gọi là vợ chồng nghèo hèn trăm sự thê lương, lão thái thái xuất thân tiểu thư hầu phủ đương nhiên không biết bên ngoài nhà nghèo khổ sở là thế nào. Bổng lộc quan một tháng, cùng lắm cũng chỉ là sáu bảy đấu gạo đáng một hai quan tiền mà thôi. Đồ trang sức, lương tháng bọn a hoàn trong nhà chúng ta cũng đã tổn tới tám chỉ[‘] bạc rồi, cái áo mặc trên người con cũng đáng giá năm sáu chục lượng, than mịn đốt trong ấm lò trên tay con cũng tổn đến hai lượng bạc ròng một cân rồi, rồi còn ăn, mặc hàng ngày nữa, mấy lần bổng lộc mới đủ cung đây?”

[‘] 10 chỉ đổi được 1 lượng.

[‘] Nguyên câu là: “Dịch cầu vô giá bảo, khó có được hữu tình lang.” Xuất phát từ thơ 《 Tặng lân nữ 》 — đời Đường, do Ngự Huyền Cơ sáng tác.

Xấu hổ nhặt che tay áo, buồn xuân lại khởi trang; dịch cầu vô giá bảo, khó có được hữu tình lang.

Chăm thượng tiềm rơi lệ, hoa gian ám đoạn trường; tự năng khuy Tống Ngọc, hà tất hận vương xương.

Nữ thi nhân Ngư Huyền Cơ, tự Ấu Vi, suốt đời theo đuổi tình yêu, 16 tuổi gặp được công tử danh gia Lý Ưc liền quyến luyến nhau sống bên ngoài thành Trường An. Tuy nhiên vợ của Lý Ưc phát hiện ra và đã đánh ghen Huyền Cơ một trận rồi đuổi nàng ra khỏi nhà, chăm dứt 3 tháng hai người sống chung. Lý Ưc âm thầm đưa Huyền Cơ tới đạo quan làm đạo sĩ, pháp hiệu Huyền Cơ. Nàng ở đạo quan chờ đợi, không ngờ Lý Ưc lại đưa vợ con lên kinh nhậm chức, bỏ mặc ko đoái hoài đến nàng nữa. Vì đau khổ do bị phụ tình mà nàng đã viết nên áng thơ này.

Thời cổ đại, nam tử thê thiếp thành đàn mà nữ tử chỉ có thể có 1 chồng, cho nên chế độ này cổ vũ đàn ông năm thê bảy thiếp, có mới nới cũ, không chung tình. Ý tác giả là bởi vậy, nữ tử nếu muốn tìm được một đấng lang quân chung tình thì khó như đi tìm bảo vật vô giá trên đời, so sánh người chồng chung tình như bảo vật vô giá. Nói rõ nữ tử đối tình yêu coi trọng và truy cầu, nói lên việc theo đuổi ái tình là vô cùng gian nan, khổ sở.

Trên trán Mặc Lan đổ từng giọt mồ hôi li ti, Lâm di nương cười gượng: “Huống hồ, chẳng nhẽ con cháu nhà nghèo thì phẩm hạnh nhất định sẽ tốt sao? Ngày đó, mẹ có một người chị họ gả cho một thư sinh nghèo, vốn là trông mong tương lai lập thành công danh. Thế nhưng tên thư sinh kia ngoại trừ quăng ra được vài bài hủ văn, thì khoa cử không thông, kinh thương không thạo, trong ngoài nhà đều do dì họ con thu xếp. Nàng vì phụng bồi trượng phu mà chịu hết mọi gian khổ, vì hân mà sinh dưỡng con cái, còn gom góp được vài mẫu ruộng. Vào một năm kia thu hoạch cũng được kha khá, cái tên nghèo kiết hủ lậu kia đòi nạp thiếp, dì họ con không chịu, thế là mỗi ngày đều bị mắng chửi là không có đức, còn suýt thì bị hưu. Nàng chống đỡ không nổi nữa, đành phải nhân nhượng cho thiếp thất vào cửa, thế mà được vài năm thì uất quá mà chết tươi, lưu lại mấy đứa con gái bị người ta chà đạp. Hừ! Tên thư sinh kia hồi đó lúc tới cửa cầu hôn thì

ba hoa chích chòe, đầy miệng toàn thánh nhân đức hạnh, yêu thương chị họ biết bao, cầm sắt cùng mình [‘], tương kính như tân [‘]... Hứ, tất cả đều là lời nói suông!”

[‘] Vợ chồng hòa hợp. Xuất phát từ tác phẩm của Từ Diễm 《 Thanh lâu thập vịnh ngôn minh 》 : “Kết đồng tâm hết kiếp này, cầm sắt hài hòa, Loan Phượng cùng mình.” Truyện Lý Thanh Chiếu gả cho thư sinh Triệu Minh Thành... – nghĩa “ đàn tỳ bà và đàn cầm cùng tấu lên, phượng hoàng đực và phượng hoàng cái cùng hát”.

[‘] Vợ chồng tôn trọng lẫn nhau. Điển cố:

Thời Xuân Thu, đại thần nước Tần Khích Nhuế phạm tội bị giết, con Khích Thiếu bị phế làm thứ dân, về quê làm ruộng. Tuy nhiên ông không hề oán trách số phận mà vui vẻ sống cuộc sống nông thôn.

Mỗi lần làm ruộng, vợ ông sẽ đem cơm cho ông. Khi đưa cơm sẽ cung kính quỳ gối dâng cơm lên cho chồng. Thích Khiếu cũng vội vã tiếp cơm rồi cảm tạ vợ. hai vợ chồng dù cơm rau đạm bạc nhưng đùm bọc yêu thương nhau. Tình cảnh này làm cho một đại phu Tần cảm động, đề cử ông làm đại phu, về sau ông lập công được thăng làm khanh đại phu. Bạn nào đã đọc truyện thời Xuân Thu sẽ biết có 2 loại tư thần được nuôi trong nhà các đại gia tộc, loại thực khách thông thường và loại trọng vọng hơn là khanh khách.

Mặc Lan nghe say sưa, giọng nói Lâm di nương dần dần mềm nhẹ : “Phụ nữ cả đời này không thể dựa dẫm vào đàn ông, đàn ông là kẻ vô dụng, phụ nữ càng mạnh mẽ càng có thể ưỡn thẳng lưng. Khi đó mẹ chỉ muốn dù làm vợ cả hay vợ bé, chồng mình nhất định phải có nhân phẩm xuất chúng, trọng tình nghĩa, có tài cán, có khả năng chắn gió che mưa cho gia đình ... Đi theo cha con, tuy nói là vợ bé, nhưng cũng không cần lo lắng sợ hãi, chí ít cũng có thể an ổn sống qua ngày, còn có con trai con gái để mẹ nhờ cậy.”

Hai mẹ con nhất thời im lặng. Một lát sau, Lâm di nương khẽ cười: “Ban đầu, lão thái thái tìm cho mẹ toàn là mấy mối “vừa làm ruộng vừa đi học”. Bản thân bà còn khăng khăng thanh bần, làm sao cho mẹ được phần đồ cưới hậu hĩnh chứ? Hứ! Mẹ rút cục xuất thân là tiểu thư dòng chính nhà quan, nếu như chỉ ăn trấu nuốt rau thì còn vào Thịnh phủ làm gì? Thật là nực cười.”

“Vậy mẹ lại còn bào con tới chỗ lão thái thái nữa, bà sẽ giữ con lại sao?”
Mặc Lan nhin không được nói ra.

Lâm di nương vui vẻ dịu dàng: “Con ngốc, đây là cha con cất nhắc con đó! Mẹ mang tiếng là vợ bé, con cũng không phải do phu nhân nuôi dưỡng, nếu có thể học hỏi chút quy củ bên cạnh lão thái thái, rồi ra bên ngoài cũng sẽ được tôn trọng hơn, tương lai nghị thân có thể tốt hơn các thứ nữ thông thường. Lão gia nói là để lão thái thái tự chọn đứa trẻ, kỳ thực con thử suy nghĩ một chút. Hoa lan phải lấy chồng, Như Lan thì phu nhân không nỡ rời xa, Minh Lan là một mầm bệnh ốm yếu, làm gì có mấy đứa hầu biết đọc sách, vậy dư lại còn có ai nào?”

Mặc Lan vừa mừng vừa lo: “Cha quả nhiên thương con, thế nhưng... Con sợ lão thái thái...”

Lâm di nương khẽ vén tóc mai, sóng mắt đung đưa, cười nói: “ Con người lão thái thái mẹ vẫn hiểu, bản tính bà cao thượng, ngay thẳng, càng thích thương hại kẻ yếu ớt. Tuy rằng có hơi ngạo mạn chút nhưng không khó hầu hạ. Em Minh sáng sớm đã xuất phát, con phải tới trước mặt lão thái thái thỉnh an hầu hạ. Nhớ kỹ, phải cẩn thận ngoan ngoãn, làm ra vẻ áy náy đau lòng, nghìn vạn lần không được gọi mẹ, phải gọi là dì, có lúc nhờ mồm hai ba câu cũng không sao, tự vả nhẹ mấy cái, động tác nhanh nhẹn vào, chắc là lão thái thái sẽ không tính sổ mẹ lên người con đâu. Hài, lại nói tiếp, đều là mẹ liên lụy đến con, nếu con đầu thai trong bụng phu nhân, thì cũng nhất định không phải mong chờ lấy lòng bà già ấy...”

“Mẹ nói cái gì thế? Con là cốt nhục của mẹ, nói gì mà liên lụy với không liên lụy”. Mặc Lan trách yêu ngả vào lòng Lâm di nương. “Có mẹ ở bên dạy dỗ, con gái tự có bản lĩnh làm cho lão thái thái vui vẻ, tương lai có thể diện, cũng có thể khiến mẹ được hưởng chút thanh phúc.”

Lâm di nương cười nói: “Con ngoan, chờ sắp tới sau khi lão gia thăng chức quan, không biết chừng con còn danh giá hơn cả chị cả con, đến lúc ấy còn có lộc trời chờ con đấy.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Quan hệ nhân vật

Thịnh lão thái gia (thám hoa lang)+ thịnh lão thái thái (Dũng Nghị hầu phủ đích nữ)

Thịnh hoành: Con vợ kế (mẹ cả nhận làm con trên danh nghĩa), mẹ đẻ Xuân di nương đã chết.

Vương thị: Thê tử, quan lại thế gia đích nữ,

Lâm di nương: Thiếp, vốn là bé gái mồ côi thịnh lão thái thái nuôi

Trưởng nữ: Thịnh Hoa Lan, con vợ cả

Trưởng tử: Thịnh Trường Bách, con vợ cả

(ở giữa chết non hai người một nữ một nam)

Con trai thứ ba: Thịnh Trường Phong, Lâm di nương sinh

Tứ nữ: Thịnh Mặc lan, Lâm di nương sinh

Ngũ nữ: Thịnh Như Lan, con vợ cả

Lục nữ: Thịnh Minh Lan, Vệ di nương sinh, mẹ đẻ đã chết

Tứ tử: Thịnh Trường Đông, Hương di nương sinh, nhỏ nhất, còn chưa biết đi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bằng Lòng, Không Bằng Lòng, Có Bằng Lòng...

“Thải Hoàn, mau đến giục đại tiểu thư nhanh lên, đừng dây dưa mất thời gian nữa, lão gia đang chờ rồi.” Vương thị đứng soi trước một mặt gương đồng mạ vàng lớn, xoay người một bên, để cho hai đứa nha hoàn trên dưới sửa soạn, trên người vận một chiếc áo đối khâm [‘] bằng lụa đỏ thắm thêu hoa chỉ vàng chỉ bạc, búi tóc trên đầu cài nghiêng một cây trâm vàng luy ti [‘] nạm hổ phách mặt.[‘].

[‘] Kiểu áo hai vạt đối xứng giữa cài khuy.

[‘] Một kiểu bện nhiều sợi vàng mảnh như tơ trong kỹ thuật làm trang sức.

[‘] Hổ phách đục, vàng như mật ong.

“Mẫu thân đừng giục nữa, con tới rồi.” Theo tiếng cười, Hoa Lan vén rèm lên, bên mai cài một cây trâm hỉ thước đăng mai [1] bằng hồng ngọc [2] tương đồng với với sắc áo của mẫu thân nàng, trên người khoác một chiếc áo lụa màu xám tro thêu hoa hồng vàng viền hoa hồng đỏ sẫm ánh lên khuôn mặt thiếu nữ hồng hào, rạng rỡ, “Mẫu thân, ban nãy con thấy ma ma bên cạnh em Minh vội vã đi vào phòng, chẳng lẽ mẹ muốn đưa em ấy theo? Hay là thôi đi mẹ, em ấy cơ thể không khỏe, ăn cơm tối xong là ngủ, lúc này không chừng đang ngủ gà ngủ gật rồi.”

[‘] Hình chim khách đậu trên cành mai.

['] Hay còn gọi là đá ruby.

“Nghỉ cái gì mà nghỉ, hôm nay nó không đi không được.” Vương thị lạnh giọng.

Hoa Lan nhìn Vương thị, cúi đầu trầm ngâm, nhẹ giọng cho hai đứa nha hoàn lui ra, sau đó tiến lên một bước tới bên người Vương thị, thử hỏi dò: “Mẫu thân là vì chuyện bà nội muốn nuôi dưỡng một bé gái?”

Quả nhiên, Vương thị hừ nhạt một tiếng: “Cha con tính giỏi lắm, tưởng mẹ không biết ông ấy có chủ ý gì chắc! Vừa áp chế được con hồ ly tinh kia một hai ngày, sao bây giờ lại muốn cất nhắc nó rồi! Mẹ từ đầu không nói ra, cứ tưởng bà nội nhiều năm như vậy không muốn gặp nó, hẳn là cũng sẽ không muốn nhận con gái nó, ai mà biết... Hừm! Thực sự là rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng! Giỏi lắm! Cái Tư à, mấy ngày nay ngày nào cũng sẵn đón bên người lão thái thái, bưng trà rót nước, gọi dạ bảo vâng, phụng bồi lấy lòng, dỗ người vui vẻ. Thọ An đường hôm nay trong trong ngoài ngoài đều dâng nó lên mây, nói nó nhân nghĩa hiếu thảo, đúng là đứa cháu gái đệ nhất hiếu thuận bên người lão thái thái. Mẹ đoán chừng, cha con đêm nay lại muốn hối thúc bà nội hạ quyết tâm đây.”

Hoa lan vẻ mặt nặng nề: “Thế nên là mẹ định đẩy Minh Lan ra ngoài, để bà nội nuôi em ấy đúng không?”

“Hồi cho ai cũng không hồi cho con hồ ly tinh kia được!” Vương thị mắng.

Hoa lan suy nghĩ một chút, cất cao giọng nói: “Thải Bội, đến đây!”

Một đứa nha hoàn cả người vận lụa thêu họa tiết mây xanh ngọc tương đương với cấp bậc nhất đẳng tiến lên, khom mình hành lễ: “Tiểu thư phân phó gì ạ?”

“Đi, nói với Lưu ma ma, chuẩn bị cho tiểu thư Như Lan một chút, chờ một lát rồi chúng ta cùng đến thăm bệnh bà nội.” Hoa Lan đang phân phó, Vương thị nét mặt siết lại, Thái Bội lên tiếng trả lời rồi ra ngoài.

Vương thị vội vàng trách cứ: “Cho em Như Lan đi làm gì?”

“Mẹ biết con làm gì sao?” Hoa Lan lạnh lùng.

Vương thị nhìn con gái một hồi, khe khẽ thở dài: “Mẹ tất nhiên biết Minh Lan thực sự không được việc nhưng, mẹ làm sao để Như Lan đi được, tình khí con bé đã sớm do mẹ nuông chiều mà sinh hư, còn chưa từng được chỉ bảo thật tốt, làm sao đến chỗ bà nội con chịu khổ được.”

Hoa Lan âm thầm cắn môi, tiến đến bên tai Vương thị nhẹ nhàng nói: “Lẽ nào mẹ muốn nhìn thấy ả đàn bà kia được toại nguyện.”

Vương thị cắn răng, Hoa Lan thấy mẹ mình lung lay thì nói: “Mẹ thì muốn đẩy Minh Lan ra phía trước, chỉ cần cha nói một câu ngăn cản là bị đưa trở về ngay, để bà nội nuôi một bé gái chẳng qua là trò chuyện cho bớt hui quạnh, đưa một con bệnh tới không phải là muốn bà mệt chết sao, khi đó phu nhân (nguyên văn là thái thái) định nói thế nào? Chỉ có đưa Như Lan đi thôi. Thứ nhất, con gái ruột thịt của phu nhân đưa đến bên lão thái thái nuôi, trước mặt cha cũng tốt, thu được cái tiếng từ ái hiếu thảo. Thứ hai Như Lan tính cách kiêu căng, ở bên người lão thái thái cũng có thể thu liễm tính khí. Ba là, nếu bà nội mà nuôi Mặc Lan, không chừng mấy năm nữa lại thân thiết lại với dì Lâm, đổi lại là nuôi Như Lan, làm sao lại không thân với mẹ được, đây là làm một được ba.”

Vương thị khẽ biến sắc, tựa hồ do dự, Hoa Lan liền tiếp một câu: “Thọ An đường ở trong phủ, phu nhân nếu nhớ Như Lan, vẫn có thể thường xuyên để ý, nếu không yên tâm, thì có thể đưa nhiều nha hoàn ma ma đặc lực đáng tin đến là được, chẳng lẽ Như Lan còn có thể phải chịu khổ nữa sao?”

Vương thị trong lòng vội đi vài phần, quyết tâm, khi đi ra liền đưa theo cả Như Lan cùng Minh Lan. Thịnh Hoàn đang ở gian ngoài chờ, thấy lớn bé tất cả đều đi ra thì có chút kinh ngạc. Vương thị cười nói: “Hôm nay, thiếp nghe đại phu nói, lão thái thái khỏe lên, nhân cơ hội này đưa mấy đứa nhỏ qua, thuận tiện tận hiếu với bà nội, cậu Đống còn quá nhỏ, cứ vậy đi.”

Thịnh Hoàn gật đầu.

Đoàn người rời chính phòng, nha hoàn bà tử vây quanh trước sau, hai ma ma ở giữa cổng Như Lan và Minh Lan, bước tới Thọ An đường. Nhìn thấy Phòng ma ma, Thịnh Hoàn và Vương thị lập tới đi tới hàn huyên vài câu, liền sau đó thì được đưa vào trong phòng.

Chính giữa phòng sừng sững một lò sưởi hình Phật Kim Cang bằng đồng thau, trong lò tản ra khói mù, địa long đốt lên vô cùng ấm áp, trước cửa sổ bày một chiếc kháng(giường lò), trên kháng trải một tấm thảm nhung dày màu thạch thanh [1], Thịnh lão thái thái đang ngả người trên kháng, phía sau kê chiếc gối tròn thêu đôi hoa cát tường như ý, bên người trải chiếc đệm tròn thêu hoa sắc vàng nghệ phú quý, trên kháng còn bày một chiếc bàn con dài sơn đen khảm trai, trên bàn bày chén, đĩa, thìa, ngoài ra còn có thuốc, điểm tâm.

[1] Một loại quặng đồng màu xanh, tiếng anh là azurite.

Thịnh Hoàn và Vương thị vừa tiến vào liền hành lễ với Thịnh lão thái thái, sau đó đến mấy đứa trẻ, Thịnh lão thái thái nhận lễ xong, cho hai nha hoàn bê tới hai chiếc ghế xếp tựa lưng bọc đệm vải sợi dày, còn có một chiếc đôn bọc vải chắc chắn, ấm áp. Cả nhà lần lượt ngồi xuống. Thịnh Hoàn cười nói: “Hôm nay lão phu nhân có vẻ khỏe lên, tinh thần cũng phấn chấn, cho nên con đưa mấy đứa trẻ đến thăm người, chỉ sợ quấy nhiễu người nghỉ ngơi.”

“Đâu có yếu ớt như vậy, ta chẳng qua là bị lạnh thôi, mấy ngày nay ta dùng thuốc so với mười mấy năm trước cũng nhiều hơn!” Thịnh lão thái thái đeo một chiếc băng đô chỉ vàng, chỉ bạc thêu hoa văn song hỉ sầm màu, mặt hơi tái, giọng hơi yếu, có điều tâm tình cũng không tệ.

“Thường nói bệnh tới như núi lở, bệnh đi như kéo tơ, lão phu nhân thân thể luôn luôn khỏe mạnh, cũng tại lần này dọn nhà vất vả, nhất định nên nhân cơ hội này mà tĩnh dưỡng thật tốt, dùng nhiều thuốc bổ bồi dưỡng sức khỏe hơn một chút mới được.” Vương thị cười nói.

“Ta không sao, lại phiền hai vợ chồng con bận bịu, nhiều ngày nay cũng không được một đêm tròn giấc, thấy các con gầy hăn đi, đây là lỗi của ta.” Thịnh lão thái thái nhàn nhạt cất lời.

Vương thị vội vàng đứng dậy: “Mẫu thân nói lời này thực sự làm con dâu tổn thọ mất, hầu hạ người uống chén thuốc vốn là bổn phận người làm dâu, người thế nào cuối cùng lại nói vậy, làm con dâu sợ hãi.” Thịnh Hoàn thấy Vương thị cung kính như thế, hết sức vui mừng.

Thịnh lão thái thái mỉm cười phẩy phẩy tay, ánh mắt dời sang hướng song cửa: “Hai ngày nay ta cũng khỏe rồi, hôm nay mở cửa sổ ra một chút đi, để nhìn thấy chút tuyết trắng bên ngoài.”

Hoa Lan cười nói: “Sân chỗ bà nội cũng quá mộc mạc rồi, nếu mà trồng lên chút mai hồng, tuyết trắng ánh mai hồng, chẳng phải rất đẹp sao! Hồi còn nhỏ, bà nội còn dạy con vẽ tranh mai hồng nhỉ, phòng con hiện nay đều bày biện theo hướng dẫn của bà nội trước đây.”

Thịnh lão thái thái trong mắt ánh lên vài tia ấm áp: “Ta già rồi, lười vận động, mấy cô nương trẻ tuổi các con chính là đương thì chăm chút chừng diện, làm sao lại đi so với bà già như ta.”

Đang nói cười, rèm cửa khẽ lật, một nha hoàn bưng tới một cái khay, bên cạnh là một bóng dáng nho nhỏ, Vương thị nhìn một cái, chính là Mặc Lan,

nụ cười trên mặt lập tức đông lại một phần.

Chỉ thấy Mặc Lan cười tự nhiên tiến đến, từ trên cái khay trong tay nha hoàn bưng tới chiếc bát sứ trắng vân mây miệng nông, cười nói: “Bà nội, đây là canh gạo nếp tơ vàng hảo hạng táo đỏ cách thủy, vừa mềm lại vừa ngọt ấm, mà lại không ngấy, rất tốt cho người nhuận phổi trước khi đi ngủ.” Nói xong liền đưa đến bên người Thịnh lão thái thái, Phòng ma ma đón lấy bưng về.

Thấy nàng làm vậy, Vương thị bắt đầu thấy ngứa răng, Thịnh Hoàn lại thấy viền mắt có chút ẩm ẩm, Hoa Lan thì khinh thường phất phất tóc, Như Lan và Minh Lan đồng loạt gà gật.

Thịnh lão thái thái ăn miếng mứt táo xộp mềm, mỉm cười nói: “Đứa trẻ này, ta nói nó không cần đến, nó không nên đến, trời rất lạnh, chỉ sợ trời rét làm nó sinh bệnh, khổ thân nó một lòng hiếu thảo.”

Phòng ma ma đang xúc từng muỗng mứt táo đưa lên, một bên cũng cười nói: “Không phải tôi nói ngoa chứ, cô Tư thực sự là tri kỉ hiếu thuận, lão phu nhân ho một tiếng nàng liền đốt lư, lão phu nhân chau mày nàng liền bưng trà, tôi hầu hạ lão phu nhân cũng gần nửa đời người cũng chẳng chu đáo tí mĩ như vậy.”

Thịnh Hoàn vui mừng nói: “Có thể hầu hạ bên cạnh lão phu nhân là phúc phận của Mặc nhi, chung quy đều là cháu chắt nhà mình cả, tính toán làm gì cho mệt, Mặc nhi à, con phải phục vụ bà nội thật tốt.”

Mặc Lan cất tiếng cười đáp, nụ cười ân cần đáng yêu, Vương thị cũng cười nói: “Nói cũng phải, rốt cục là dì Lâm ở bên cạnh lão thái thái nhiều năm, Mặc nhi mưa dầm thấm lâu, ít nhiều cũng hiểu biết tính nết của lão phu nhân, tự nhiên cũng có khả năng hầu hạ người thật tốt.”

Lời vừa dứt, vài người đều ngẩn ra, không khí trong phòng có chút trầm lạnh, Mặc Lan cúi đầu không nói, viền mắt ửng hồng.

Thịnh Hoành không để ý đến Vương thị, nghiêng người về phía trước, trực tiếp nói: “Lúc trước cùng người nói chuyện, người lớn tuổi, dưới gối lạnh lẽo, chi bằng nhận nuôi một đứa trẻ ở cùng, chẳng biết ý lão phu nhân thế nào?”

Thịnh lão thái thái lắc đầu nói: “Ta quen một mình thanh tịnh rồi, không muốn sự buồn chán ảnh hưởng trẻ con, thôi khỏi đi.”

“Mẫu thân nói như vậy, nhi tử càng không yên tâm,” Thịnh Hoành nói tiếp, “Lần này mẫu thân bị bệnh một trận, mấy đại phu có tiếng ở Đãng Châu đều nói, người bệnh hơn phân nửa là do tâm tư tích tụ. Người quanh năm sống một mình, thường ngày ngay cả một người trò chuyện cũng không có, trong tâm buồn rầu ảm ức, nỗi niềm không tỏ, đối với người cao tuổi là quá ư tích mịch, không tốt chút nào, dù sao cũng không thể cứ đóng cửa. Thế cho nên Bạch lão gia ở Bảo Hòa đường mới nói, để người nuôi một đứa trẻ ngoan ngoãn bên cạnh. Thứ nhất có thể khuây khỏa giải sầu. Thứ hai cũng sẽ không quá quấy rầy lão nhân gia người. Huống hồ người đọc đủ thứ thi thư, có thể được người dạy dỗ, âu cũng là may mắn của đứa nhỏ.”

Thịnh lão thái thái thấy không thể từ chối liền thở dài, nhìn mọi người khắp phòng một lượt, hình như có chút không biết phải làm sao: “Con cảm thấy đứa bé nào đến bên ta mới hợp đây?”

Thịnh Hoành mừng rỡ: “Cái này lão phu nhân cứ tự nhiên chọn lựa ạ, tìm một đứa khéo léo thích hợp, phù hợp với tâm ý của người, cũng là để cuộc sống người có thêm niềm vui.”

Vương thị mỉm cười, tiếp lời: “Đúng thế ạ! Trong này có rất nhiều cháu gái, thế nào cũng có một đứa vừa ý người. Hoa nhi có được kiến thức ngày hôm nay, ít nhiều cũng là do ở bên người lão phu nhân. Cháu Như hiện nay thì ngang bướng, cháu Minh thì không biết gì, nếu lão phu nhân có thể chỉ điểm thì thật đúng là phúc phận của chúng nó ạ.”

Thịnh lão thái thái nhìn thấy biểu tình khác nhau trên mặt hai vợ chồng kia, nhúc nhích người, hơi ngồi thẳng ra trên kháng: “Hay là hỏi han một chút ba đứa trẻ.” Nói rồi trước tiên nhìn về phía Mặc Lan, hỏi: “Mặc nhi, ta hỏi con, con có bằng lòng đi theo ta ở chỗ này không?”

Mặc Lan đỏ mặt, nhẹ nhàng cẩn thận trả lời: “Tất nhiên là nghìn lần đồng ý ạ. Khoan nói đến bà nội là bậc ông bà, cháu gái lẽ ra phải tận hiếu, còn nữa, bà nội hiếu biết sâu rộng cùng tấm lòng bác ái nhân hậu, đối với Mặc Lan có ơn huệ lớn lao. Mặc nhi nguyện ý ở bên bà nội chịu sự dạy bảo. Hôm nay, ngoại trừ chị cả ra, con rốt cục là người chị lớn nhất, con mà không nỗ lực ngược lại sẽ khiến các em gái chịu vất vả.”

Vương thị cười nói: “Mặc nhi thật là tiến bộ, trong chốc lát đã có bản lĩnh nghĩ ra rất nhiều lý do.”

Thịnh lão thái thái gật đầu, lại quay đầu nhìn Như Lan: “Như nhi, con nói đi, con có đồng ý đi theo bà nội ở chốn này không?”

Cô bé Như Lan đương lúc ngủ gà ngủ gật, bỗng bất ngờ bị điểm danh, hoảng hốt đứng phắt lên, nhìn khắp nơi một chút, vẻ mặt mờ mịt. Vương thị trán toát mồ hôi lạnh, hối hận vì lúc ra khỏi cửa đã không chỉ bảo con gái lý do thoái thác cho thật tốt, thật sự không ngờ lão thái thái lại đặt câu hỏi ngay trước mặt mọi người. Việc này chỉ có thể nhìn con gái tự do phát huy mà thôi.

Thịnh lão thái thái nhìn vẻ mặt ngây ngô của Như Lan, cười lặp lại câu hỏi, Như Lan một bên quay đầu nhìn Vương thị, một bên lắp ba lắp bắp: “... Sao lại phải ở đó ạ? ... Phu nhân cũng ở đó ạ? Còn căn phòng của con nữa... Có thể mang cả đến đây sao ạ?”

Thịnh Hoành tuy rằng trong bụng đã thầm chọn được người những vẫn không nhìn nổi Như Lan như vậy liền mắng: “Bà nội muốn con qua bên này là coi trọng con, con như vậy còn ra thể thống gì nữa?!”

Như Lan bị cha mắng, vành mắt lập tức ngân ngấn vài giọt nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng lên, mắt thấy sắp khóc òa lên rồi. Vương thị đau lòng nhưng cũng không dám dỗ dành trước mặt. Hoa Lan nhẹ nhàng đi qua, đưa em gái trở về, rút khăn tay ra lau mặt cho em.

Thịnh lão thái thái cười phẩy tay, lại quay đầu nhìn đứa cuối cùng: “Minh nhi, con ra đây, trả lời ta, đứng đây, đừng sợ bà nội hỏi con, con có bằng lòng đến ở đây không, cùng bà nội chung sống tại nơi này?”

Bạn học Minh Lan giả mạo, kỳ thực cũng đang ngủ gà ngủ gật, thế nhưng bây giờ cũng đã tỉnh hoàn toàn. Khác với Như Lan, nàng có kinh nghiệm ngủ gật lâu năm, ai đọc luật đều biết, chính trị cũng chẳng khác gì chuyện nhà, trên mặt trận chính trị buồn chán, khắp nơi đều lưu dấu nước miếng của nàng. Tu luyện tới học kỳ hai, thần công mới lập thành, nàng có khả năng dù đang ngủ gật ở bất kì thời điểm nào mà bị hỏi đến cũng có thể trả lời vấn đề rõ ràng.

Có cái gọi là lắm tài khó yên thân, không ngờ kung fu ngủ gật đời trước đời này lại có thể áp dụng, sau khi bị điểm danh, Minh Lan rất bình tĩnh bước đến phía trước, đáp: “Bằng lòng ạ.”

Thật giống như người ta hỏi nàng là muốn thịt heo giò trước hay là giò sau nha? Nàng rất điềm tĩnh trả lời, muốn thịt thủ.

Thịnh lão thái thái dường như không ngờ được, dừng lại một chút, nhìn về phía mọi người. Vợ chồng Thịnh Hoành và các tiểu thư vẻ mặt đều giống nhau, hiển nhiên hình tượng cô Sáu ngu độn đã ăn sâu vào tiềm thức, người theo trường phái thực lực của thần tượng Lưu Đức Hoa (cái này ám chỉ Mặc Lan vì trước đó Diêu Y Y có so sánh khả năng diễn xuất của Lâm Di Nương với Lưu Đức Hoa) thậm chí còn ra hiệu, cô Sáu này sao trước đó không thấy có tín hiệu báo trước gì nhỉ?

Lão thái thái trầm mặc một hồi, hắng giọng một cái: “Minh nhi giải thích một chút xem, vì sao con bằng lòng theo ta?”

Vương thị có chút hồi hộp, lão phu nhân và đứa bé này còn chưa nói chuyện với nhau bao giờ, Minh Lan giải thích thế nào đây, không thể nói hai bà cháu thần giao cách cảm cho nên tình cảm kiên định được.

Minh Lan rất không muốn làm ra vẻ ngây thơ, như vậy quá giả tạo, nhưng đây lại là ưu điểm lớn nhất hiện nay giúp nàng thỏa hiệp với hiện thực, cho dù nàng là người sao Hỏa thì giờ cũng phải nhập gia tùy tục.

Bởi vậy, Minh Lan chịu đựng tiếng kêu gào khinh bỉ tận đáy lòng, giọng mềm yếu dập đầu ứng: “Cha nói, bà nội sinh bệnh là do không có ai ở bên, có người bên cạnh, bà nội sẽ không ngã bệnh, ngã bệnh rất khó chịu, phải uống thuốc đắng, bà nội đừng ốm nhé.”

Câu trả lời hết sức hoàn hảo, vừa có giá trị nghệ thuật lại thực dụng, trong phòng lặng ngắt. Thịnh lão thái thái có chút đau lòng, Thịnh Hoàn lần thứ hai mừng thầm. Vương thị thở phào một cái, Hoa Lan âm thầm hi vọng, Mặc Lan kinh ngạc phát hiện em gái mình ngoa hồ tàng long, Như Lan lại bắt đầu ngủ gật, mà Minh Lan cũng bị chính bản thân làm giật mình nha.

Nàng chân thành sùng bái bác gái diễn viên trường phái thực lực bốn mươi còn kiên trì muốn diễn vai cô gái mười tám (mình nghĩ là đang ám chỉ Lưu Hiểu Khánh), bọn họ nội lực và quai hàm nhất định đều khác người thường, vô cùng mạnh mẽ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cùng Là Thứ Nữ Nhưng Lại Không Giống Nhau

Sau khi hỏi chuyện ba cô cháu gái xong, Thịnh lão thái thái liền kêu mệt, để con cháu tự trở về viện của mình, bà cụ còn phải nghỉ ngơi. Thịnh Hoành vốn còn muốn để Mặc Lan nói thêm hai câu nữa, cũng đành nhin trở về phòng.

Vừa về đến nhà, còn chưa cởi áo rửa mặt thì Phòng ma ma bên người lão thái thái đột nhiên tới. Vợ chồng Thịnh Hoành mời bà ta vào. Phòng ma ma ở trong phủ thâm niên lâu năm, bà nói năng lưu loát, ngắn gọn ba câu hai lời đến để truyền đạt ý tứ – lão thái thái muốn đưa cô Minh Lan đi.

Lời vừa nói ra, hai vợ chồng Thịnh Hoành lập tức như trên trời dưới đất khác nhau. Vương thị quá đổi vui mừng, hận không thể lập tức đi thắp hai nén hương lễ tạ. Thịnh Hoành lại có chút ủ rũ, cảm thấy lão thái thái chung quy không chịu đón nhận Lâm di nương.

“Lão gia, tấm lòng hiếu thảo của người lão thái thái đều tiếp nhận, bà già tôi ở nơi này thay lão thái thái nói lời cảm tạ, ... Phu nhân, làm phiền người bớt chút thời gian giúp cô Sáu thu dọn, chốc nữa truyền tôi một tiếng, tôi sẽ tới đón người.”

Phòng ma ma xưa nay tác phong nhanh nhẹn, sau khi nói xong liền khom người trở về.

“Lão thái thái như thế là ý gì? Con gái trong nhà chúng ta, ngoại trừ Hoa nhi thì Mặc nhi chính là lớn nhất, dĩ nhiên làm chị lớn thì phải gánh vác vất

vả rồi, chẳng nhẽ để một đứa bé vừa không hiểu chuyện lại còn ồm yếu đến đó sao?” Thịnh Hoàn giang hai cánh tay, để cho Vương thị cởi y phục ra, ông ta dù nghĩ thế nào cũng cảm thấy Mặc Lan so với Minh Lan thích hợp hơn, “Chớ nói chi là mấy ngày nay Mặc nhi một mực săn sóc lão thái thái, mọi người đều khen con nó hiếu thuận thỏa đáng, lão thái thái còn do dự cái gì nhỉ?”

Vương thị thâm tâm sáng khoái, cười nói: “Đây là lão thái thái đang chọn người, ngài cho là tốt cũng không có tác dụng, phải do bà tự mình sẵn lòng thì mới được! Thiếp cũng thường cùng Hoa nhi khuyên bà ăn mặc màu sắc tươi tắn thêm một chút, nhưng bà vẫn cứ thích xiêm y màu nhạt. Lão gia à, mọi sự phải để người ta cam tâm tình nguyện mới được, cũng không thể vì ngài cảm thấy ổn nên kiên quyết an bài sẵn một người, lão thái thái nể mặt lão gia hân sẽ không phản đối, có điều trong lòng bà chưa chắc đã thoải mái. Cho nên là, ngài tạm thời nghĩ thoáng ra, bất luận là lão thái thái chọn đứa bé nào, còn không phải đều là con gái ngài? Hôm nay lão thái thái đánh tiếng, ngài cứ làm theo là được, lão thái thái cũng vừa lòng mà ngài cũng tận hiếu, há chẳng phải đôi bên vẹn toàn? Hơn nữa, lão thái thái tốt bụng nhân hậu, bà hân là thấy Vệ di nương mất sớm, Minh nhi lại ồm yêu ngây ngô, còn không phải là muốn nâng đỡ con bé đi.”

Thịnh Hoàn ngẫm thấy lý do này tương đối đáng tin, càng ngẫm càng thấy có khả năng cao. Ông ta vốn còn muốn cất nhắc Mặc Lan, nhưng cũng không thể buộc lão thái thái tiếp nhận nó. Có điều Lâm di nương cùng mình là thật lòng yêu đương, Mặc Lan rút cục cũng là kết tinh của tình yêu, vì sự kết tinh này, ông ta dự định cố gắng thêm chút nữa.

Ngày thứ hai, Thịnh Lão thái thái vừa rời giường, lúc Phòng ma ma đang cầm một bát sứ trắng miệng rộng khám hoa văn trường mệnh bách tuế bằng bạc hầu hạ lão thái thái dùng cháo tổ yến, nha hoàn bên ngoài liền hướng vào trong bẩm báo: “Lão gia tới.” Sau đó vén rèm bằng nỉ nhung dày màu

chàm ra để Thịnh Hoàn đi vào, Thịnh lão thái thái thâm thúy liếc mắt nhìn ông ta, khoe miệng hơi nhếch lên, để cho Phòng ma ma cất cháo đi.

“Sao mới sáng sớm đã tới đây làm gì? Trời lạnh thế còn không ngủ thêm đi.” Đợi cho Thịnh Hoàn hoàn lễ ngồi xuống, Thịnh lão thái thái mới nói.

Thịnh Hoàn cung kính trả lời: “Hôm qua Phòng ma ma đi rồi, con suy nghĩ một đêm, vẫn là cảm thấy không ổn thỏa. Con biết lão thái thái thương xót Minh nhi, thế nhưng thân thể người còn chưa thấy bình phục, nếu mà thêm vào một đứa trẻ ngây ngô ngốc nghếch, hỏi sao con yên tâm nổi? Không bằng cứ để Mặc nhi tới đây, con bé ngoan ngoãn hiểu biết, ăn nói hành xử thỏa đáng, cũng có lòng chăm sóc lão thái thái, người thấy thế nào?”

“Chuyện này không ổn.” Thịnh lão thái thái lắc đầu nói, “Con trong lòng dù có ý tốt nhưng lại không suy nghĩ chu toàn. Trẻ con vốn là nóm ruột thân thiết của mẹ, trước đây ta ẵm Hoa nhi chỉ mới được ba ngày, vợ con đã gây sọp đi, tựa như là bị lóc thịt, miệng nàng không dám nói, trong bụng ngược lại như mỡ chiên. Ta cũng từng làm mẹ trẻ con, làm sao lại không biết? Cho nên ban đầu dù con trên danh nghĩa là con ta, ta vẫn để Xuân di nương nuôi con. Tuy nói phu nhân mới là mẹ cả của bọn trẻ, thế nhưng tình thân ruột thịt này lại không thể chối bỏ, khiến cho Mặc nhi còn nhỏ tuổi lại phải rời xa dì Lâm, ta thực sự không đành lòng,... Trước đây không phải con lấy cốt nhục tình thân làm lý do, không cho phu nhân nuôi Mặc nhi sao, làm sao hôm nay lại cam lòng thế?” Vừa nói vừa liếc xéo Thịnh Hoàn.

Thịnh Hoàn nặn ra một nụ cười: “Lão thái thái nói phải, thế nhưng Minh nhi nó ...”

Lão thái thái thản nhiên tiếp lời: “Hôm nay Minh nhi ở chỗ phu nhân tất nhiên cũng tốt, thế nhưng phu nhân vừa phải quản gia, vừa phải chuẩn bị cưới gả cho Hoa nhi, còn phải chăm sóc Như nhi và Trường Bách, khó

tránh có chút ôm đồm quá mức. Huống hồ nàng rút cục không phải mẹ ruột của Minh Lan, xử sự không khỏi bó chân bó tay [1], nhân lúc này đưa đứa trẻ đến chỗ ta, cả hai bên đều thuận tiện.”

Thịnh Hoành bị chặn lời, gượng cười nói: “Vẫn là lão thái thái suy nghĩ chu đáo, chỉ lo Minh nhi ngốc nghếch, làm người nhọc công, vậy cũng là lỗi của con.”

[1] ý chỉ làm việc quá mức cẩn thận, không dám buông tay. Xuất phát từ câu nói của Mao Trạch Đông trong hội nghị ở khu tự trị của tỉnh ủy “Chiếu theo pháp luật làm việc, không bằng bó tay bó chân.”

Thịnh lão thái thái khoan thai nói: “Ngốc nghếch? ... Chưa chắc.”

Thịnh Hoành ngạc nhiên nói: “Dạ? Xin người chỉ giáo.”

Thịnh lão thái thái khẽ thở dài một cái, nghiêng đầu qua chỗ khác, Phòng ma ma bên cạnh thấy cảnh này, vội vàng tiếp lời: “Nói đến lại tội nghiệp. Sau khi đến Đẳng Châu, khi lão gia dẫn đầu đưa theo vợ con vội tới thỉnh an lão thái thái, ăn sáng xong, mấy cô cậu bên cạnh đều gọi ma ma nha hoàn tới đón đi, chỉ có ma ma bên người cô Sáu là đang uống trà, lại còn bảo cô Sáu chờ đợi nữa. Cô Sáu lúc ấy đi lại xung quanh thì tìm thấy phật đường của lão thái thái. Đợi đến lúc tìm thì đang thấy cô Sáu phủ phục trên nệm bồ đoàn mà dập đầu trước Quan Thế Âm. Đáng thương cô bé chịu đựng không dám khóc thành tiếng, chỉ dám khẽ rưng rức.”

Thịnh lão thái thái trầm giọng nói: “Ai cũng bảo con bé dần dần, ai ngờ nó cái gì cũng hiểu, chỉ là đau lòng lại không dám nói ra, chỉ có thể len lén khóc trước Bồ Tát.”

Thịnh Hoành nhớ lại Vệ di nương, có chút xót ruột, cúi đầu âm thầm đau thương. Thịnh lão thái thái nhìn vào mắt Thịnh Hoành, hơi trào phúng: “Ta biết lòng con phân nửa đều nghiêng về dì Lâm. Nhưng Mặc nhi bản thân lạnh lợi, lại có mẹ đẻ như thế, con có bớt chút tâm tư đi thì nó cũng chẳng

mất miếng thịt nào. Ngược lại con bé Sáu này, gày ốm ngây thơ, dì Vệ lại mất sớm, con cũng nên chiều cổ con bé hơn mới phải, đó mới là một đứa bé không nơi nương tựa.”

Thịnh Hoàn á khẩu không trả lời được.

Tiền Thịnh Hoàn đi, Phòng ma ma đỡ lão thái thái nằm xuống kháng phía đối diện cửa sổ, không nhin được mà nói: “Tiếc thay cô Tư, không bàn đến Lâm di nương ra sao, thật ra cô bé cũng là một đứa trẻ ngoan.”

Thịnh lão thái thái khe khẽ cười: “Một lần bị răn căn[‘], ta là e sợ kiểu con gái khôn ranh này, các nàng suy nghĩ linh hoạt, lòng dạ trùng trùng, ta trong đầu ý niệm còn chưa tường tỏ, các nàng trong bụng đã sớm chuyển biến đến mười bảy mười tám khúc cua, còn không bằng muốn một đứa ngốc cho đỡ phiền; huống hồ con bé cũng không phải thực sự ngốc, người không phải nói ngày ấy nghe được nó trước Phật thầm nhắc tới mẹ sao, tưởng niệm người mẹ đã khuất, xem như là một đứa bé có tâm, vậy chọn nó đi.”

[‘] Trích từ câu “một lần răn căn, mười năm sợ dây thừng”, ý chỉ gặp họa một lần, sợ hãi còn kéo dài rất lâu sau này.

Vương thị tinh thần sáng khoái, sự tình sớm phát triển theo chiều hướng nàng mong muốn. Hồ ly tinh kia không đạt được mục đích, Như Lan không cần xa mẹ, còn quăng được một củ khoai nóng phồng tay đi. Đẳng Châu này thực sự là một địa phương tốt, phong thủy tốt, may mắn cho nàng! Vì vậy ngày thứ hai, nàng cũng dậy thật sớm, chỉ huy nha hoàn bà tử sửa soạn cho Minh Lan, dự định lúc đi thỉnh an như thế này thì trực tiếp đưa người qua.

Giữa đám người bận rộn, Hoa Lan uy nghiêm ngồi ngay ngắn trên kháng, Minh Lan bé nhỏ ngồi trên một cái đôn thấp, nghe chị cả huấn luyện – không được ngủ nướng, không được lười rèn luyện, không được thỉnh an

muộn, không được để bị bắt nạt ... Hoa Lan nói một câu, nàng đáp một câu. Sáng sớm nàng vốn là mệt hết hơi, Hoa Lan lại cứ khẳng khẳng như Đường Tăng niệm kinh không dứt. Minh Lan liền buồn bực, chẳng qua chỉ là một cô gái mới mười bốn mười lăm tuổi, làm thế nào lại cứ lải nhải như bà dì quản lý ký túc xá nữ sinh trước kia, thật là một đóa hoa kỳ quặc.

“Em có nghe thấy không đấy? Cả ngày đầu lơ ngơ nghĩ gì thế.” Hoa Lan chọc chọc ngón trỏ như cọng hành vào gáy Minh Lan.

Minh Lan tỉnh táo lại, thì thào bùi ngùi nói: “Anh ấy thật có phúc khí, có chị cả chăm sóc chiều chuộng như vậy.”

“Ai cơ?” Hoa Lan nghe không rõ.

“Anh rể cả.” Minh Lan nỗ lực mở to hai mắt, rất là ngây thơ.

Nha hoàn bà tử đang bận rộn trong phòng đều che miệng cười trộm, Hoa Lan mặt đỏ tía tai, vừa muốn xé xác Minh Lan lại vừa then muốn trốn ra ngoài. Minh Lan chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn nàng, lại dùng ngôn ngữ chân tay mà biểu thị: làm sao thế, em có nói sai gì đâu.

Vương thị nhân lúc gặp chuyện mừng mà thoải mái tinh thần, tinh thần thoải mái dẫn tới ra tay rộng rãi. Để biểu hiện nàng thực sự là mẹ cả hiền hậu, nàng chuẩn bị cho Minh Lan hơn mười khúc vải dạ hảo hạng, vải gấm, vải nhung, vải lông, lụa mỏng, tơ mỏng, lụa hoa ... Bởi vì là trực tiếp từ giữa đồng đồ cưới của Hoa Lan đưa tới, cho nên vô cùng mỹ lệ, còn có vài món trang sức nhỏ bằng bạc, vàng dành cho Như Lan cũng đều đưa cho Minh Lan, đủ đeo đầy cả người.

Sau khi thỉnh an xong, lúc Minh Lan được ma ma dẫn đi thăm phòng mới, Như Lan cũng sôi nổi đi theo, còn Vương thị và Hoa Lan thì tiếp tục cùng Thịnh lão thái thái nói chuyện. Vương thị như một nhân viên tiếp thị giao hàng tận nhà, bởi vì lo lắng hàng bị trả lại, cho nên đối với Thịnh lão thái thái thì khen ngợi Minh Lan thành thật hàm hậu thế nào, ngoan ngoãn

biết điều ra sao, khen đến mức Hoa Lan ngồi không yên, cười nói: “Lão thái thái người nhìn xem, phu nhân rất sợ người không muốn nhận em Sáu, nên là ra sức khen ngợi em ấy.”

Ma ma chủ tử cả phòng đều nở nụ cười, Thịnh lão thái thái thích nhất cái miệng lanh lẹ này của Hoa Lan, cười nói: “Đứa ranh này, ngay cả mẹ đẻ mình mà cũng bịa chuyện, cẩn thận nàng bớt xén đồ cưới của con bây giờ, trở về cũng không có chỗ mà khóc đâu!”

Hoa Lan lần thứ hai mặt đỏ ửng, xoay người không nói lời nào, Vương thị mặt hớn hờ: “Lão thái thái nói phải, con chỉ lo lắng con bé này ở nhà quen thói không biết lớn nhỏ, không lâu nữa đến nhà chồng hẳn sẽ bị cười chê.”

Thịnh lão thái thái nghiêng người về phía Vương thị nghiêm mặt nói: “Ta cũng đang muốn nói đây. Từ lúc Hoa nhi định hôn sự, ta liền viết thư gửi mấy chị em trong kinh trước kia, nhờ họ tiến cử một ma ma giáo dưỡng ổn trọng tới đây, là kiểu lão nhân xuất thân từ trong cung mà ra, có tu dưỡng hiểu phép tắc lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, đến phủ chúng ta, giúp đỡ con bé Hoa học quy củ. Chỉ hy vọng phu nhân chớ có trách ta nhiều chuyện là được.”

Vương thị quá đổi vui mừng, lập tức đứng lên quỳ gối thật thấp hành lễ với lão thái thái, có chút nức nở nói: “Nhờ lão thái thái suy nghĩ chu đáo, con vốn là cũng lo lắng điều này. Nếu là nhà quan lại ngang hàng thì đã đành, nhưng nhà Hoa nhi hứa gả lại một mực là phủ bá tước. Tuy nói rằng nhà chúng ta cũng là nhà thế gia, nhưng những thứ quy củ trong phủ công hầu bá rộng hơn nhiều. Người bình thường làm sao mà học được, đừng nói Trung Cầm bá phủ, nếu là tương lai giao du kết thân sợ không phải vương phủ thì cũng là tước phủ. Hoa Nhi lại thẳng tính, con rút cục đang lo con bé không hiểu lễ nghi phép tắc, tương lai sẽ bị người khác coi thường! Lão thái thái hôm nay thực sự là thấu hiểu khúc mắc lớn trong lòng con, con ở

nơi này dập đầu tạ ơn người! Đến đây, Hoa nhi, con cũng lại đây, dập đầu trước lão thái thái đi!”

Vương thị nói xong nước mắt liền rơi xuống, Hoa Lan vội vàng bước tới, còn chưa kịp quỳ xuống đã bị Thịnh lão thái thái kéo vào trong lòng. Lão thái thái một bên để Phòng ma ma đỡ Vương thị dậy, một bên lôi kéo đứa cháu gái cả, tha thiết nhìn nàng, nghẹn ngào nói: “Con là một đứa trẻ có phúc, cha con vì hôn sự của con mà nơi nơi thăm hỏi, nhân phẩm, gia sản, tài năng của đối tượng đều được cân nhắc. Con bên trên có lão hậu gia che chở, bên dưới có cậu bên nhà mẹ đẻ, sau này muốn hiểu biết thì phải nghe lời. Chờ mấy ngày nữa ma ma tới, con tốt nhất là cùng bà ấy học phép tắc, học lễ nghi, tương lai tới nhà chồng cũng có thể khiến người khác tôn trọng mình. Ai... Nhớ ngày xưa con còn chưa lớn bằng một cái gối to, thế mà lúc này lại sắp lấy chồng...”

Hoa Lan nhìn một chút, nước mắt vẫn cứ chảy xuống: “Bà nội yên tâm, con sẽ sống tốt, bà cũng phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, cháu gái tương lai nhất định sẽ thường xuyên thăm người.”

Thịnh lão thái thái trong lòng thương cảm, Phòng ma ma sớm gật đầu. Phòng ma ma từ bên trong lấy ra một cái hộp gỗ lớn, chất gỗ thoạt nhìn đã lâu năm, thế nhưng bốn cạnh xung quanh hộp đều chạm khắc hoa văn mây, rồng bằng vàng lộng lẫy, rực rỡ. Phòng ma ma đưa hộp tới trên kháng, Thịnh lão thái thái tiếp nhận, quay sang Hoa Lan nói: “Đồ cưới của con mấy năm trước ở Tuyền Châu đã đặt làm rồi, cha mẹ con đều tận tâm tận lực, cũng không còn thiếu thứ gì, bộ trang sức bằng vàng rồng hồng ngọc này là của hồi môn trước đây khi bà xuất giá, hôm nay liền đem cho con đó.”

Hộp mở ra, trong phòng hào quang vàng chói lọi, vàng xích tít tinh khiết[], lộ vẻ vừa được thanh tẩy, hồng ngọc lớn lấp lánh, mỗi viên to như ngón cái, hừng hực đỏ thắm, rực rỡ lóa mắt, ngay cả người xuất thân phú

quý như Vương thị cũng phải kinh ngạc, mắt có chút mờ đi. Hoa Lan càng giật mình thở một hơi.

[] Một loại vàng tự nhiên có ánh đỏ.

Phòng ma ma cười đem hộp đặt vào tay Hoa Lan: “Tiểu thư mau nhận lấy, hồng ngọc phía trên này là do lão hầu gia khi về già từ trên núi Đại Tuyết bên nước Cơ Phụ [‘] lấy về, đánh thành một bộ trang sức làm của hồi môn cho lão thái thái. Từ trên đầu, trên người, trên tay, đủ mười tám viên, dùng vàng xích tít tỉ mỉ nam xung quanh, hai đội thợ kim hoàn mất ba tháng mới làm xong, đem tiến cung bái kiến quý nhân cũng chỉ như thế là cùng, tiểu thư nha, đây chính là tấm lòng của lão thái thái, mau cất đi.”

Hoa Lan nhất thời xúc động, gục vào trong lòng lão thái thái khóc lên, vừa tạ ơn vừa khóc. Vương thị ở bên cũng lau nước mắt, nước mắt này tuyệt đối là hàng thật giá thật.

[‘] Kiev – thủ đô Ucraina.

Chuyện lão thái thái muốn nhận nuôi cô Sáu là chuyện đã định, tới trưa thì truyền khắp Thịnh Phủ. Sau khi Lâm di nương nghe thấy, liền ném vỡ một chén trà, Mặc Lan ngồi một bên lau nước mắt, khóc giàn giụa: “Con đã nói là không đi, mẹ cứ bắt con đi, xem này, bây giờ đúng là mất mặt xấu hổ!”

Một bên mấy đứa nha hoàn thiếp thân cũng không dám hé răng. Toàn bộ Thịnh phủ đều biết mấy ngày nay Mặc Lan ân cần săn sóc trước mặt lão thái thái, đều cho rằng người được chọn sẽ là Mặc Lan. Ai biết đến cửa lại thay đổi, lần này mất mặt đúng là không ít.

Lâm di nương đứng ở trong phòng, trầm vòng lòng lẻo, ngũ quan xinh đẹp vạm vẻo thành vẻ hiếm ác, giọng căm tức nói: “Hừ, bà già chết tiệt muốn tiền chẳng có tiền, cũng chẳng phải mẹ ruột của lão gia, bày ra cái bộ

dạng đáng ghét gì chứ, bà ta không nhận con, chúng ta còn lạ gì, chờ đấy, xem bà ta có thể đắc ý đến đâu nào!”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đơn Vị Mới, Ông Chủ Mới, Hoàn Cảnh Mới...

Minh Lan giờ không còn bãi công liên tục như thế nữa. Nhớ hồi trước, nàng cũng là một đứa trẻ ngũ giảng tứ mỹ['] cần cù ngoan ngoãn, chịu thương chịu khó, đeo khăn quàng đỏ vào Đội thanh thiếu niên Tiền Phong, rồi lại vào Đoàn thanh niên Cộng Sản. Nàng luôn được làm cán sự, từ bé đến lớn mặc dù chưa được làm chức lớp trưởng, nhưng cũng thường được bầu làm bí thư, lớp phó. Nếu là lớp phó tuyên truyền thì phải viết báo cáo thành tích lên bảng đen, nếu làm lớp phó tổ chức thì đưa mọi người đến hỏi thăm sức khỏe thầy, cô giáo lúc ốm đau, nếu làm lớp phó Anh ngữ thì giúp mọi người học phát âm, nếu làm cán sự học tập thì nàng từng tổ chức thành công một bộ phận “nhất điều long” [‘], ngoại trừ năm lớp năm làm lớp phó sinh hoạt giữa đường bị cách chức thì còn lại căn bản nàng vẫn là cô bé ngoan ngoãn được thầy cô yêu mến, bạn bè tin nhiệm.

[“] Ngũ giảng tứ mỹ là hai tiêu chuẩn đánh giá của Trung Quốc, được ban hành vào đầu năm 1980 để tuyên truyền phổ biến các nội dung tư tưởng của hoạt động giáo dục. Trong đó, ngũ giảng bao gồm ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, giữ gìn vệ sinh sạch sẽ, có trật tự, có đạo đức; Tứ mỹ bao gồm tâm hồn đẹp, lời nói hay, hành động đúng mực, hoàn cảnh tốt.

[‘] Nhất điều long xuất phát từ ngành bảo tàng, ý chỉ một bộ phận đảm đương ba nhiệm vụ: lưu trữ, trưng bày, tuyên truyền.

Chưa bao giờ Minh Lan nghĩ, nơi này lại khiến nàng biết thế nào là xuống dốc không phanh. Đợt này, nàng đi theo Vương thị chuyển đến chỗ ở

của Thịnh lão thái thái, nhưng chỉ có con bé Tiểu Đào còn gốc hơn cả mình đồng ý đi cùng nàng. Những nha hoàn khác nghe nói đến Thọ An Đường thì cáo bệnh hoặc xin nghỉ, nếu không được nữa thì nhờ người nhà đến nói giúp. Mấy ngày trước, có vị ma ma kia còn kêu cột sống thắt lưng đau đến mức không thể làm việc được.

“Tiểu Đào, sao em đồng ý theo ta?” Minh Lan hỏi đầy mong chờ.

“Có thể... không đi cũng được ạ?”

Thế sự xoay vần, cảm giác trống rỗng đầy thất vọng, chán nản ủa đến, Minh Lan nắm lấy tay Tiểu Đào, mắt ủ mảy chau rời đi. Nàng cảm thấy mình giống như nạn nhân của cuộc chiến phi nghĩa, giống như một người lạ bị phân đến xí nghiệp gia đình, dù chăm chỉ làm việc đến đâu thì cũng chỉ là công nhân hạng hai, đâu cần biết phía trước như thế nào, hãi, vẫn phải chờ xem đơn vị mới kia ra sao vậy.

Khu nhà Thọ An Đường có năm phòng chính, nằm ở giữa gọi là Minh Đường, tiếp theo đến phòng ở hai bên gọi là sao gian và thứ gian. Phía sau còn mấy phòng để cho đám người hầu ăn ở gọi là nhà sau. Đây là kiểu kiến trúc điển hình ở thời cổ đại, Tứ Hợp Viện, Minh Đường giống như phòng khách ở thời hiện đại, sao gian và thứ gian là phòng ngủ hoặc nơi để thỉnh thoảng nghỉ ngơi. Lão thái thái ngủ ở sao gian bên phải, còn Minh Lan thì sắp xếp vào thứ gian bên trái. Vì ở giữa còn có tấm bình phong màu vàng bằng gỗ chạm trổ hoa lê, nên chỗ ở của Minh Lan gọi là Lê Hoa Thụ.

Tối hôm qua, Phòng ma ma đã thu dọn đồ đạc đến, bài trí rất đơn sơ, mộc mạc. Toàn bộ đều dùng gam màu lạnh làm chủ đạo, phối hợp giữa màu xanh mỏ[‘], màu xanh đen, xanh thẫm...chỉ có nơi Minh Lan ngủ thì dùng gam màu sáng, màu vàng hạnh (màu vàng quả hạnh có ánh đỏ).

[‘] Xanh mỏ là màu đá azurit.

Vừa thu xếp xong, nha hoàn Thúy Bình trong phòng lão thái thái đến thông báo, bảo là lão thái thái muốn gặp Minh Lan. Minh Lan liền đi theo, đến nơi thấy lão thái thái vận bối tử gấm màu đen thêu hoa văn bát đoàn như ý, nằm tựa lưng trên kháng, mặt kháng còn đặt mấy cuốn kinh thư và mấy chuỗi tràng hạt làm từ gỗ đàn hương, còn treo cả một chiếc khánh bạch ngọc hình mây bé xinh bọc tơ vàng.

Bà thấy Minh Lan liền vẫy tay bảo nàng lại gần. Minh Lan từng thỉnh an mấy lần nên biết lễ, bước tới hành lễ trước, sau đó tự giác đứng trước kháng chênh 45 độ trước mặt lão thái thái, ngẩng đầu chờ nghe giáo huấn. Thỉnh lão thái thái thấy nàng học đòi dáng vẻ người lớn cần trọng thì cười bẽ nàng lên kháng, dịu dàng nói: “Con là đứa bé thứ tư bà nuôi dưỡng, ba đứa trước đều không có duyên với bà, không biết con sẽ thế nào? Bà cháu ta nói chuyện với nhau, không cần lễ nghĩa gì đâu, thích nói gì thì nói, nói sai cũng không sao.”

Minh Lan mở to đôi mắt, gật đầu. Nàng cũng không muốn nói dối, so với nữ nhân cổ đại suốt ngày toan tính trong nội trạch, nói về bày mưu tính kế, nàng có xách dép cũng không bì kịp.

“Từng đọc sách chưa?” Thỉnh lão thái thái hỏi.

Minh Lan lắc đầu, nói nhỏ: “Chị cả muốn dạy con “Thanh luật võ lòng”[‘], mới dạy được hai câu đầu thì đã bận thêu đồ cưới. Lưu ma ma nghiêm lắm, chị cả không trốn đi được.”

[“]Thanh luật võ lòng là một trong những cuốn sách dạy võ lòng cho trẻ con Trung Quốc thời xưa, dạy cách viết câu đối và làm thơ theo đúng luật về từ và thanh.

Thỉnh lão thái thái trong mắt chan chứa ánh cười, lại hỏi: “Biết viết chữ không?”

Minh Lan trong lòng cười gượng. Nàng vốn biết viết, nhưng ở nơi này thì không chắc lắm, vì thế nhỏ giọng nói: “Con chỉ biết mấy chữ.”

Thịnh lão thái thái bảo Thúy Bình lấy giấy bút đến, cho Minh Lan viết thử mấy chữ xem. Mực, nghiên đã đầu vào đấy, Minh Lan vén gấu áo lên, vươn bàn tay bé nhỏ ra, run run cầm lấy bút. Lúc còn bé, nàng từng học một khóa học dùng bút lông ở cung thiếu nhi, chỉ học được tư thế cầm bút và cách viết chữ.

Nàng dùng năm ngón tay ngấn cùn, cầm bút chắc chắn ‘ấn, ép, móc, chum, đỡ’, viết lên giấy một chữ “Nhân” xiên xẹo, sau lại viết thêm mấy chữ đơn giản ‘chi, dã, bất, dĩ’ vân vân.

Lão thái thái vừa thấy tư thế cầm bút của Minh Lan, trong lòng âm thầm khen ngợi. Đứa bé này tuổi còn nhỏ mà tư thế cánh tay, cổ tay lại rất đúng. Cổ tay nâng lên cao, lưng thẳng, ánh mắt tập trung, tuy nhiên tuổi nhỏ sức yếu nên chữ không phong nhã. Minh Lan viết mấy chữ hai, ba nét dễ viết, dễ nhớ xong, cuối cùng viết lung tung thêm mấy nét bao quanh. Lão thái thái lại gần nhìn, cẩn thận phán đoán, hóa ra cái chữ phức tạp kia là chữ ‘Thịnh’.

“Ai dạy con viết chữ?”. Lão thái thái hỏi, bà nhớ rõ Vệ di nương không biết chữ.

Minh Lan viết mà đổ mồ hôi đầy đầu, lấy bàn tay nhỏ mà quệt quệt trán, nói: “Là chị Năm ạ, chị còn dạy con miêu hồng (tập tô) nữa.”

Thịnh lão thái thái bật cười thành tiếng: “Dạy con miêu hồng cơ đấy? E là để con viết chữ thay nó, nó rất nghịch ngợm phải vậy không?”

Minh Lan đỏ mặt, im lặng, thầm nghĩ phụ nữ cổ đại thật lợi hại quá đi.

“Chữ ‘Thịnh’ này là ai dạy con? Bản mẫu miêu hồng làm gì có”. Lão thái thái chỉ vào chữ lộn xộn khó nhận ra mà hỏi.

Minh Lan nghĩ: “Trong nhà chỗ nào cũng có, trên đèn lồng, trên phong thiếp, dạ... Còn có trên cả rương đồ cưới của chị cả nữa.”

Thịnh lão thái thái vừa lòng, gật đầu, xoa xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Lan, nhưng vừa chạm đến liền nhú mào. Mấy đứa nhỏ chỉ cần được ăn no, là hai má mồm mĩm, chỉ có khuôn mặt nhỏ của Minh Lan nhéo cũng không ra chút thịt nào, vì thế liền nghiêm mặt nói: “Về sau ở chỗ bà, con nên ăn cơm uống thuốc cho tốt, không được qua loa nữa đâu đấy.”

Minh Lan nghĩ mình phải giải thích một chút, thấp giọng nói: “Con vẫn ăn mà, cũng không để lại cơm thừa, chỉ là không có thịt thôi.”

Ánh mắt Thịnh lão thái thái ấm áp, nhưng vẫn nghiêm giọng nói: “Bà còn nghe nói con thường nhổ thuốc.”

Minh Lan cảm thấy thật oan ức, vuốt nhẹ góc áo, khẽ nhận tội: “Con không muốn nhổ đâu, nhưng bụng con không vâng lời. Con cũng hết cách rồi. Việc này...Ai cũng biết mà!”

Ánh cười trong mắt Thịnh lão thái thái càng đậm nét, nắm lấy bàn tay nhỏ của Minh Lan, giúp nàng vuốt lại góc áo cho phẳng phiu, bà bình tĩnh nói: “Chẳng những bụng con không nghe lời, mà e là đến cả nha hoàn của con cũng chẳng nghe lời con nói. Thấy bảo chỉ có một tiểu nha đầu theo con đến đây phải không?”

Thịnh lão thái thái cô quạnh đã lâu, hôm nay lại liên tục phì cười, không khỏi muốn trêu đùa một chút, không ngờ đứa cháu gây gò trước mặt này lại mang vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Con nghe chị cả nói, nước theo chỗ thấp chảy, người với chỗ cao trèo, dù con đi đến đâu, thì cũng không có mấy người tình nguyện theo con.”

“Vậy sao con bằng lòng đến đây? Chỗ này bà chỉ ăn chay, cũng không có thịt đâu.” Lão thái thái hỏi.

“Không có thịt thì ăn cái gì đó qua loa cũng được, có thể yên tâm ăn cơm là tốt rồi. ” Minh Lan lắc đầu nguầy nguậy.

Giọng nói trẻ con mang theo chút buồn bã. Lão thái thái nhìn đứa bé một lát, sau đó cũng lắc đầu, ngẩng lên, ôm Minh Lan thở dài nói: “Chỉ còn da bọc xương, vẫn nên ăn thịt đi.”

Thực ra, trong lòng lão thái thái muốn nói, cả hai bà cháu ta giống nhau.

Thịnh lão thái thái an bài cho Minh Lan một ma ma mới, họ Thôi, mặt tròn trịa, ít nói, nhưng khá thân thiện, mỗi lần ôm Minh Lan đều cực kì âu yếm. Lão thái thái thấy Tiểu Đào với Minh Lan, chủ tớ hai đứa này đều ngốc như nhau nên lại đưa thêm một người hầu nữa cho Minh Lan, tên Đan Quất. Đan Quất đến, Tiểu Đào liền tự thấy xấu hổ. Nó chẳng qua so với Minh Lan lớn hơn một tuổi, nhưng lại cẩn thận, trầm ổn, chăm sóc chu đáo sinh hoạt hàng ngày của Minh Lan. Tiểu Đào là người mua từ ngoài vào, còn Đan Quất là con của tôi tớ trong viện, mẹ của nó trông coi thôn trang bên ngoài. Vì trong nhà nhiều con, cha mẹ không nuôi nổi nên từ khi còn bé nó liền được đưa vào phủ, sau đó, được Phòng ma ma chọn trúng đưa đến Thọ An Đường hầu hạ.

Thịnh lão thái thái xuất thân hầu phủ, cuộc sống tuy rằng giản đơn nhưng quy củ cũng rất nghiêm. Mỗi lời nói, hành động đều có quy định, nên đám người hầu ở đây so với chỗ khác thật thà hơn. Minh Lan linh hồn là người trưởng thành nên sẽ không có kiểu thái độ nghịch ngợm tinh quái. Thôi ma ma vừa nhận việc liền nói với Phòng ma ma, cô Sáu tính tình hiền lành nên dễ hầu hạ.

Buổi tối trước khi ngủ, Đan Quất liền dùng túi nước nóng ủ trong ổ chăn cho ấm. Minh Lan để cho Thôi ma ma thay áo trong, rồi được ôm vào ổ chăn ấm áp, sao đó nhẹ nhàng vỗ về, ru nàng ngủ. Đêm khát nước, hoặc muốn đi tiểu tiện, Minh Lan kêu một tiếng liền có người chạy đến hầu hạ. Sáng hôm sau, Minh Lan vừa mở mắt, khăn ấm đã chuẩn bị tốt, một chén

trà táo đỏ còn ấm đặt trên khay. Trước tiên lấy khăn lau qua trán và hai má, chờ đến khi tỉnh hẳn, Thôi ma ma lại ôm Minh Lan mơ mơ màng màng uống nước xong, cho nàng rửa mặt sạch sẽ, chải đầu, mặc quần áo, Đan Quất đứng một bên thắt nút áo, đi giày, rồi nàng lại thỉnh an lão thái thái.

Mấy động tác liên tiếp như nước chảy mây trôi, tự nhiên hợp lí, không có chút gượng gạo nào. Tiểu Đào đứng một bên nhìn đến tròn mắt, không thể chen ngang vào được. Cho tới lúc Minh Lan đứng trước kháng hành lễ, tinh thần vẫn còn chưa phục hồi, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, trên người mặc nhiều áo, sáng sớm mùa đông mà nàng không thấy khó chịu chút nào.

Bồ tát chứng giám, Minh Lan sống đến nay đã lâu như vậy, lần đầu tiên được hưởng thụ loại đãi ngộ chẳng cần động ngón tôn quý này. Hủ bại quá! Sa đọa quá! Minh Lan tự thấy hổ thẹn với cuộc sống sa đọa của chính mình.

Thỉnh an xong, lão thái thái bế Minh Lan ngồi trên kháng, để cho nàng thấy ấm áp rồi cùng chờ mọi người đến thỉnh an. Một lúc sau, Vương thị mang theo tụi nhỏ đến, chỉ thiếu Mặc Lan với Trường Phong, nghe nói là bị ốm. Vương thị tỏ vẻ lo lắng. Minh Lan trộm nhìn, chỉ thấy vẻ mặt lão thái thái vẫn an tĩnh như cũ.

“Hai đứa đều bị ốm, chắc là bị phong hàn? Đây là bệnh dễ truyền nhiễm, con đã sai người mời thầy thuốc đến, chỉ mong Phật tổ phù hộ, hai đứa bé đều bình an.” Vương thị lo lắng nói.

Minh Lan lặng lẽ giơ ngón tay cái trong lòng. Một năm qua chứng kiến hành động, kĩ xảo của Vương thị, ánh mắt kia, nét mặt kia, người nào không biết còn tưởng Trường Phong với Mặc Lan đều do bà ấy đẻ ra.

Thỉnh lão thái thái đột nhiên nói: “Trờ về nhắc lão gia tự mình đến ngó qua một chút. Hai đứa bé ở cùng một chỗ, bị bệnh cũng dễ truyền cho nhau. Phong nhi cũng lớn rồi, nên sớm tách ra ở riêng.”

Vương thị sợ hãi, nhưng trong lòng lại vui vẻ. Sợ hãi vì lão thái thái đã mấy năm không quan tâm đến mấy việc này, sao bây giờ lại đột nhiên hứng trí. Vui vì để lão thái thái ra mặt với Lâm di nương, còn hơn để nàng ta ra tay lấy công đạo, vội vàng nói: “Lão thái thái nói đúng ạ. Phong nhi và Mặc nhi rất được lòng lão gia, lần này đều bị bệnh, lão gia phải sang bên đó nhìn xem thế nào.”

Thịnh lão thái thái thản nhiên nhìn nàng ta một cái, cúi đầu uống trà. Vương thị cười, quay sang nhìn Minh Lan, chỉ thấy con bé mặc chiếc áo khoác mới tinh màu hồng phấn dệt bằng vải sợi và lông vũ, nghiêm túc đứng một bên liên hồi han ân cần mấy câu. Minh Lan phát biểu cảm nghĩ mấy câu về nơi ở mới. Hoa Lan còn trêu chọc thêm mấy câu nữa. Mọi người vui tươi cười nói một lúc sau mới trở về.

Người đi rồi, Phòng ma ma đang dẫn đám nha hoàn mang theo hộp thức ăn hình bát giác ở bên ngoài tiến vào. Bà đỡ lão thái thái xuống kháng. Thôi ma ma dẫn Minh Lan bước vào bên phải sao gian. Đám nha hoàn dọn thức ăn buổi sáng lên chiếc bàn khắc hoa hình lục giác sơn đen. Chờ lão thái thái ngồi xuống xong, Thôi ma ma bế Minh Lan xuống chiếc ghế tròn; Minh Lan vừa ngồi xuống, nhìn thoáng qua bàn ăn, liền đứng hình — Không thể nào, súng hơi đối pháo[“] sao!

[“]Điều thương hoán pháo: ý chỉ, sự tiến hóa, thay đổi từ cây thương bắn chim chuyển thành súng pháo.

Một bàn thịnh soạn, bánh nhân táo hồng ngâm, bánh khoai môn tím, bánh hạt kê bọc đường còn nóng hổi tỏa hương nghi ngút, bánh rán rắc vừng xốp giòn vàng óng, ở lồng hấp còn có mấy cái bánh bao nhỏ, lại còn thêm một bát mì vằn thắn rắc ngò, trước mắt là cháo gạo tẻ hầm thơm phụng phức, bên cạnh còn có hơn mười loại dưa muối màu sắc khác nhau.

Minh Lan cầm lấy chiếc đũa, có chút ngẩn ngơ. Lần trước, ấn tượng về bữa sáng đạm bạc ở Thọ An Đường, nàng còn nhớ như in. Nàng tròn mắt

nhìn lão thái thái, khẽ thốt: “..Nhiều như vậy ạ.”

Lão thái thái không nhắc mí, bắt đầu cẩn thận nếm cháo. Phòng ma ma vui vẻ tiếp chuyện: “Là thế này, hôm nay, lão thái thái đột nhiên muốn nếm thử mấy món mới.” Mấy năm nay, bà khuyên bảo như vậy mà lão thái thái không chịu nghe. Giờ đây dường như nhờ hồng phúc của Cô Sáu mà lão thái thái cuối cùng cũng đồng ý chấm dứt cuộc sống kham khổ.

Minh Lan cảm động trong lòng, lại nhìn lão thái thái. Cái miệng nhỏ mấp máy, cúi đầu, lại ngẩng lên nhìn bà một cái, rồi lại cúi đầu nói: “Cảm ơn bà nội, cháu gái nhất định ăn thêm nhiều thịt, cho bà thêm thật nhiều thịt.”

Lão thái thái nghe nửa câu đầu thì mỉm cười trong lòng, nghe tiếp nửa câu sau thì bật cười, sao lại “Cho bà thật nhiều thịt”, bà đang nuôi heo con sao? Phòng ma ma nghiêng đầu, che miệng cười.

Ăn sáng xong, hai bà cháu lại trở về trên kháng. Thịnh lão thái thái lấy ra cuốn “Tam Tự Kinh” cho Minh Lan đọc hai câu nghe thử, xem nàng nhận biết được bao nhiêu chữ. Minh Lan cực kì chột dạ, lại lấy sách qua, quyết định tự bôi tro vào mặt mình. Vì thế mở miệng là: “Nhân chi đạo, sinh mộc dương, sinh mộc cân, tập mộc nguyên...”

[‘] Câu đúng là: “Nhân chi sơ; Tính bản thiện. Tính tương cận; Tập tương viễn” – Trời phú cho mỗi người một cái Tánh bốn thiện, ai cũng giống như ai, nên gọi là gần nhau; nhưng khi lớn lên, vì thâm nhiễm thói đời hư xấu nên cái Tánh trở nên xa nhau.

Lão thái thái nuốt nửa thì phun ngụm trà, ho khan mấy cái liên tục. Minh Lan hết hồn, vội vàng chạy qua vỗ lưng thuận khí cho bà. Vừa vỗ lưng, vừa giả vờ ngây thơ hỏi: “Bà nội, con đọc sai rồi ạ?”

Lão thái thái hít sâu mấy cái mới bình tĩnh lại, thấy vẻ mặt ngây ngô của cháu gái, đành miễn cưỡng nói: “Con đọc...Tốt lắm, chỉ sai mấy chữ thôi, không có việc gì, từ từ học là tốt thôi.”

Mười hai chữ chỉ đúng mỗi ba chữ, chính xác có 25%. Trong lòng Minh Lan rầu rĩ, tưởng nàng đường đường là sinh viên đi giả vờ mù chữ để làm sao?

Hôm đó, buồn lòng không chỉ có mỗi Minh Lan. Chiều tối, Thịnh Hoàn vừa hồi phủ, Vương thị liền bê nguyên lời nói của Thịnh lão thái thái truyền đạt lại, còn giải thích theo ý mình thêm một lần nữa. Ngay cả quan phục cũng chưa thay, Thịnh Hoàn mang khuôn mặt u ám đến chỗ Lâm di nương. Sau khi đóng cửa lại, bên ngoài không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ nghe loáng thoáng tiếng khóc thất thanh, tiếng gào thét, cộng thêm tiếng vỡ thanh thúy của mấy đồ sứ...

Sau khoảng nửa canh giờ, Thịnh Hoàn xanh mặt bước ra. Nha hoàn bước vào hầu hạ thấy cả phòng Lâm di nương hỗn độn. Nửa người Lâm di nương bò trên kháng, khóc như mưa, tựa như cả người lả đi.

Sau khi biết được, tinh thần Vương thị phấn chấn hẳn lên, rót ba chén trà đặc, sau đó chia ra mang đến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn['] và Phật tổ, thắp một nén nhang, miêng rì rầm, cho dù biết Thịnh Hoàn ngủ ở thư phòng cũng không thể làm giảm cảm hứng của nàng. Cái gọi là kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè của ta, Vương thị quyết định từ nay về sau sẽ hiếu thuận với lão thái thái gấp bội.

['] Nguyên Thủy Thiên Tôn: là một vị thần tối cao trong Đạo giáo của Trung Quốc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Minh Lan Và Ba Con Ngỗng Ngốc Ngếch

Đến lúc thỉnh an vào ngày hôm sau, hai huynh muội Trường Phong và Mặc Lan quả nhiên “khỏi bệnh.” Vương thị kéo tay hai đứa bé ân cần hỏi han, một lúc hỏi bị bệnh gì, một lúc lại hỏi bệnh đó chữa thế nào. Trường Phong còn đỡ, Mặc Lan thì mặt đỏ bừng. Sau khi mọi người lần lượt thỉnh an lão thái thái xong, hai anh em đồng thời tạ tội với bà.

“Đã khiến cho bà nội phải lo lắng, chúng con không bị bệnh gì nặng cả. Chỉ là tối muộn hôm trước con ngủ bị cảm lạnh, thế là sớm hôm qua bèn thấy hơi vầng đầu. Cũng không phải chuyện gì hệ trọng, con nghĩ bà nội vừa mới khỏe lại, nếu mà bị lây bệnh của con thì biết phải làm sao bây giờ? Và lại con với anh Ba ở gần nhau, bệnh hô hấp của dì Lâm cũng truyền sang anh ấy cho nên anh ấy cũng dứt khoát ở lại viện của mình.”

Giọng nói Mặc Lan yếu ớt, sắc mặt tiêu tụy, thân hình gầy gò, thoát nhìn tựa như đã bị bệnh một thời gian. Khuôn mặt Trường Phong nhỏ nhắn, trắng trẻo có chút ngượng ngùng, nói theo: “Không biết vì sao sáng hôm qua tỉnh dậy, em ấy liền bị ốm. Con cũng không xuất môn nên khiến bà nội lo lắng, mong bà đừng trách tội.”

Nói xong thì cuống quýt chấp tay thi lễ, Minh Lan đứng một bên nhìn cũng biết không phải giả vờ. Thỉnh lão thái thái nhìn vẻ mặt lo lắng không yên của Trường Phong liền hoãn nét mặt, ôn hòa nói: “Phong nhi đã mười tuổi, cũng nên có phòng riêng và người hầu riêng, thuận tiện cho việc bài vở. Cả ngày mấy mẹ con đều ở cũng một chỗ sẽ làm chậm trễ công khóa.

Sang năm, anh cả con cũng phải thi hương[‘] rồi, giờ đang chăm chỉ học hành đến nỗi chẳng mấy khi nói chuyện với cả phu nhân và em gái. Tuy nói rằng với gia đình chúng ta, con chỉ cần thi đến tú tài cũng là được rồi, nhưng xét cho cùng chẳng bằng thi cử thật tốt, luôn cố gắng phấn đấu, tương lai làm rạng rỡ tổ tông, hoặc tự lập phụng dưỡng cha mẹ, đều tùy thuộc vào vận số của con.”

[‘]Đồng thí tức thi đồng sinh, tương đương với kì thi hương ở khoa cử Việt Nam. Thí sinh gọi là đồng sinh. Đồng thí bao gồm huyện thí, phủ thí, viện thí ba giai đoạn. Thi đỗ viện thí đã được gọi là “tú tài”.

Lời của lão thái thái chẳng những để cho Trường Phong nghe, mà còn để cho Lâm di nương nghe, đây đều là lời nói từ đáy lòng. Trường Phong nghiêm mặt lại, đứng thẳng, cung kính chấp tay thi lễ với lão thái thái. Bên kia Vương thị nghe lão thái thái nhắc đến Trường Bách thì chân mày lộ vẻ hoan hỉ, không thể giấu nổi sự đắc ý. Còn Trường Bách vẫn mang dáng vẻ kiệm lời ít nói, đuôi mày cũng chẳng buồn nhếch lên.

Lão thái thái kéo Trường Phong lại nói mấy câu, từ đầu đến cuối không để ý Mặc Lan, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó từ từ đỏ lên, tay chân luống cuống. Lúc này, Thịnh lão thái thái mới nhìn nó, từ từ nói: “Mặc nhi lần này bị ốm, chắc là vì mấy hôm trước vất vả hiếu kính với bà. Dạo này trời mùa đông rét buốt, sức khỏe con lại yếu nên mới không chịu được.”

Mặc Lan rưng rưng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nhìn lão thái thái mà nước mắt lưng tròng, vừa đáng thương vừa tủi thân, đáp: “Không thể ở bên cạnh hầu hạ bà là do con không có phúc phận, mấy ngày qua trong lòng con khó chịu nên mới bị phong hàn. Đây đều là lỗi của con, là con không đúng, xin lão thái thái trách phạt.” Nói xong liền quỳ trước kháng, thân thể gầy yếu run run, đám người hầu trong phòng nhìn cũng thấy không đành lòng.

Thịnh lão thái thái nhìn nó một lúc rồi bảo Thúy Bình nâng nó dậy, kéo đến trước người, dịu dàng nói: “Mặc nhi này, bà không cho con đến đây, con cũng đừng để bụng. Chẳng qua phu nhân bận rộn mà phải chăm sóc mấy đứa trẻ nên bà thay nàng trông nom một đứa để nàng thoải mái hơn một chút. Một tiểu cô nương như con không nên suy nghĩ quá nhiều mà để ảnh hưởng đến sức khỏe, vẫn nên bồi dưỡng bản thân cho tốt, sau này phải học thâm thừa, may vá, các lễ nghi phép tắc, còn vất vả hơn nữa. Bà cũng dặn dò em Sáu của con như vậy đấy.”

Giọt lệ xoay vòng trong viền mắt rồi không rơi xuống nữa, Mặc Lan gật đầu dựa sát người lão thái thái. Hoa Lan thấy thế cũng tiến đến nhẹ nhàng khuyên bảo an ủi. Vương thị ngoái đầu nhìn Như Lan, không khỏi thở dài. Như Lan đang sốt ruột nhón chân, đôi mắt chăm chú nhìn ra bên ngoài. Quay sang nhìn Minh Lan, thấy nó đang cúi đầu ngẩn ngơ nhìn bàn chân lại cảm thấy con gái mình cũng không đến nỗi nào.”

Sau khi mọi người về hết, hai bà cháu ăn sáng theo lệ. Thức ăn hôm nay có nhiều món mới như cháo thịt băm hầm với gạo nếp và thịt hươu. Minh Lan chưa từng được ăn loại thịt này nên thấy hương vị đặc biệt, không nhịn được ăn thêm bát nữa. Thấy con bé phòng má ăn ngon miệng, lão thái thái cũng ăn nhiều hơn. Phòng ma ma đứng một bên nhìn mà vui lây. Minh Lan nghĩ, ăn cơm cần nhất là bầu không khí, với kiểu ốm yếu ngồi gầy từng hạt cơm như Lâm Đại Ngọc thì cho dù có là Bát Giới cũng chẳng thiết ăn.”

Cơm nước xong, lão thái thái bảo Minh Lan cời giấy ngồi trên kháng. Lần này bà cho Minh Lan một cuốn miêu hồng, để nàng nằm trên kháng tập viết. Viết một chữ, biết một chữ. Một bên viết, một bên lão thái thái nhẹ giọng dạy bảo. Qua một lúc, Thịnh lão thái thái phát hiện trí nhớ Minh Lan rất tốt, mới đến trưa mà có thể nhớ kĩ mười mấy chữ. Mặc dù tuổi còn nhỏ, tay yếu, phần lớn chữ viết đều xiên xiên vẹo vẹo, nhưng nét nào nét nấy rất đúng quy tắc, nét đầu tiên sổ ngang, tiếp theo phẩy một nét sang bên trái, rồi lại vững vàng quét một nét sang bên phải.

Lúc này, Thịnh lão thái thái càng dạy càng thấy thích thú. Bà sợ cả một ngày bảo Minh Lan tập viết sẽ khiến đứa cháu buồn chán nên lôi ra một quyển tập làm thơ, chọn mấy bài thơ ngắn hay nhất đọc to từng câu, từng câu cho Minh Lan nghe. Bài thứ nhất là bài thơ rất nổi tiếng “Con Ngỗng”. [‘] Một người đọc thơ, một người diễn giải ý thơ. Minh Lan có chút chán nản, nhưng vẫn phải giờ vờ giả vẹt đọc theo. Sau hai lần thuộc lòng, Thịnh lão thái thái càng vui vẻ, kéo đứa cháu vào trong lòng hôn một cái. Lúc còn trẻ, lão thái thái cũng là người tài danh nên ngày đó mới có thể dạy dỗ Lâm di nương. Minh Lan bị siết đến tóc tai rối bời, lại còn được khen đến mặt đỏ ửng tai. Nhưng mà Lạc Tân Vương bảy tuổi đã biết làm thơ, mà nàng sáu tuổi mới thuộc lòng bài thơ thì cũng xoàng thôi.

[‘] Bài thơ được sáng tác bởi Lý Giác và Đỗ Thuận khi đi chèo thuyền với nhau.

“Con hiểu bài thơ này không?” Mấy nếp nhăn trên mặt Thịnh lão thái thái tựa hồ đều giãn ra.

“Sau khi bà nội giải nghĩa từng chữ con có hiểu ạ... Phía trước có ba con ngỗng, ngửa cổ lên nhìn trời hát ca, sóng xanh pho pho trắng, chân hồng đập sóng xanh.” Minh Lan cao giọng trả lời.

“Bài thơ này hay lắm phải không?” Lão thái thái nghe xong, nét cười vương đầy trên mặt.

“Hay ạ. Bài thơ này vừa có màu sắc, vừa có âm thanh, người chưa từng thấy ngỗng cũng như được nhìn thấy ba con ngỗng thật vậy.” Minh Lan cố gắng dùng lời nói của trẻ con để giải thích.

Thịnh lão thái thái chỉ vào Minh Lan cười nói: “Tốt. Tốt. Tốt. Ba con ngỗng...Đúng vậy. Chính là ba con ngỗng ngốc!”

Hai ngày chung sống, Thịnh lão thái thái cảm thấy cháu gái mình tuy truyện trò chưa được trôi chảy nhưng cũng là một đứa bé tuyệt vời. Nó

không giống như Hoa Lan mau mồm mau miệng, cũng không hiểu chuyện thức thời như Mặc Lan. Nhìn thì hơi ngốc nghếch nhưng lại đem đến sự thú vị rất riêng. Lời nó nói đều là lời trẻ con, nghe qua cũng không thấy có gì sai, còn ra vẻ cực kỳ trịnh trọng, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc làm cho người ta phải phì cười.

Đến trưa, sau khi cả khối óc và thân thể đều đã làm việc hết công suất, Thịnh lão thái thái khẩu ăn uống ngon miệng hơn, xới thêm một bát cơm. Vì muốn thể hiện thành ý tăng thêm mấy lạng thịt với sếp mới, Minh Lan cũng cố gắng ăn nhiều hơn một bát. Đĩa thịt kho đường đỏ sạch bong vì rất ngon, bị hai bà cháu đồng tâm hiệp lực gắp hết. Phòng ma ma nhìn mà trợn mắt há mồm, lén phân phó Thúy Bình chuẩn bị hai phần trà thảo dược ướp ô mai và vỏ quýt lâu năm để tiêu thực.

Ăn cơm trưa xong, hai bà cháu ngồi lên hai cái ghế bành khắc hình Phúc Thọ làm từ gỗ đàn hương đen, tựa vào cửa sổ để nghỉ ngơi để tiêu cơm nhưng rút cục lại thành ngủ trưa. Lúc này mùa đông sắp qua, băng tuyết đã tan, giữa trưa ánh mặt trời ấm áp. Minh Lan được phơi nắng ấm, giống như con mèo nhỏ xù lông cuộn mình trong áo ngồi trên ghế. Buổi trưa được ăn no, đứa bé hồng hào trông rất đáng yêu. Thịnh lão thái thái nhìn cháu gái, ánh mắt dần híp lại: “Minh nhi, con cảm thấy chị Tư của con thật sự bị bệnh à?”

Câu hỏi có chút sâu xa.

Minh Lan vốn buồn ngủ, nghe xong câu hỏi, cố gắng mở to mắt hơn một chút, nét mặt có chút mông lung, nói lộn xộn: “Không... Không biết ạ! Con vốn nghĩ chị Tư vì xấu hổ nên giận, giả bệnh không chịu đến — Cha mỗi lần đến kiểm tra tình hình học tập của chị Năm, chị ấy cũng giả bệnh như thế. Nhưng sáng nay nhìn thấy chị Tư, con nghĩ chị ấy ốm thật ạ.”

Lão thái thái nghe lời nói thật lòng, mỉm cười đáp lại đôi mắt to tròn sáng ngời, lại vuốt lên mái tóc rối của nàng và cái bím tóc nhỏ trên đầu:

“Nếu chị Tư của con giả bệnh thì sao? Chúng ta có nên phạt nó không?”

Minh Lan lắc đầu đẩy bàn tay ấm áp của bà, vươn búp tay nhỏ trắng nõn nín lấy tay áo lão thái thái, khẽ nói: “Không thể đến chỗ lão thái thái, chị Tư dù không bị bệnh nhưng trong lòng cũng khó chịu. Mặc dù không phải việc đúng đắn, nhưng giả bệnh thì không chấp. Chị cả mỗi ngày đều bắt cháu đá cầu, thật ra cháu cũng giả bị bệnh như thế.”

Minh Lan thực ra rất thông cảm với Mặc Lan, chắc là trước kia Lâm di nương được sủng ái cũng thường xuyên dở chứng như vậy. Cho nên khi Mặc Lan bị cự tuyệt, Lâm di nương lập tức theo phản xạ làm mình làm mẩy để dẫn mặt lão thái thái, tiếc là lần này đụng phải họng sung rồi.

Nên hiểu rằng, Thịnh Hoàn từ khi thăng quan đến Đẳng Châu đã hạ quyết tâm chinh đốn gia phong. Ông ta kì thực thích dì Lâm và con của nàng ta, bằng lòng nâng đỡ bọn họ, nhưng ông ta còn thích gia tộc và địa vị trong xã hội hơn. Lão thái thái vừa từ chối Mặc Lan, thì sau lưng dì Lâm đã để cho hai anh em giả bệnh không đi thỉnh an. Đây rõ ràng là hạ thấp thể diện của lão thái thái, công khai với toàn bộ Thịnh Phủ rằng: Lâm di nương ta có cột chống lưng rất chắc chắn.

Lão thái thái lập tức phản kích, bức Thịnh Hoàn chọn lựa giữa củng cố địa vị trong gia tộc hay là chiều chuộng Lâm di nương. Trăm sự lấy Hiếu làm đầu, Thịnh Hoàn không chút do dự mà lựa chọn phương án thứ nhất. Cái này giống như đầu tư cổ phiếu, không thể chỉ xem tình trạng hoạt động của công ty mà còn phải xem tình hình quốc gia. Với hoàn cảnh hiện tại của Thịnh Phủ, Thịnh Hoàn vẫn bằng lòng che chở cho dì Lâm nhưng nàng ta phải tuân thủ bốn phận làm thiếp.

Lão thái thái cảm thấy cháu gái nhỏ của mình gặp chuyện liền hiểu thì hơi bất ngờ, lại dịu giọng hỏi: “Minh nhi, cháu nghĩ chị Tư của cháu sai ở chỗ nào?”

Minh Lan lắc lư cái đầu nhỏ, ra vánh ra vẻ nói: “Cử ai đến chỗ lão thái thái, đó chính là tấm lòng chúng con muốn bà được vui vẻ. Chị Tư không nên vì không đạt được ý nguyện mà giả bệnh để bà phải lo lắng.”

Lão thái thái nở nụ cười hài lòng, kéo Minh Lan lại ngồi trên đầu gối của mình ôm áp, xoa khuôn mặt bé xú của nàng, nói: “Con bé này nói rất hay. Con phải hiểu, ở chỗ bà biết chữ, hay học nữ hồng đều là thứ yếu. Cái quan trọng nhất chính là học để thấu hiểu lý lẽ. Người sống trên đời không phải lúc nào cũng được như ý, vốn của cháu thì nó là của cháu, không phải của cháu thì đừng cưỡng cầu, nên tích phúc, tùy duyên, đừng vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn...”

Lão thái thái thấy đứa cháu nhỏ mang vẻ mặt mù mờ, cái hiểu cái không, tự cảm thấy lời mình nói quá sâu sắc nên không nói gì thêm nữa, gọi Thôi ma ma đến bế Minh Lan vào Lê Hoa Thụ ngủ trưa.

Thực ra Minh Lan hiểu hết, Thịnh lão thái thái vội vã lo lắng là vì trước kia bà nuôi nấng Lâm di nương, những tưởng nuôi thành một người thanh cao như Lâm Đại Ngọc, không ngờ lại biến thành chị hai Vưu['] dưng mãnh, mưu kế trùng trùng mà sức chiến đấu lại hung hãn, làm Thịnh phủ náo loạn long trời lở đất, mà hết thấy đều chỉ vì một chữ “Tham”. Lần này bà lại nuôi thêm một đứa thứ nữ, nếu vì đi theo bà mà thành ra kiêu ngạo thì còn mong chờ gì nữa, ngược lại còn làm hư nó cho nên lão thái thái mới phải phòng ngừa chu đáo.

['] Vưu Như thị trong Hồng Lô Mộng, đã chú thích ở chương trước.

Nằm trên kháng ấm áp, Minh Lan thở dài. Thực ra, Thịnh lão thái thái không cần lo xa. Ngày đó nàng chấp nhận thân phận này thì đã nghĩ đến tương lai của bản thân. Tất nhiên đây là một thế giới cổ đại rất bình thường với chế độ cấp bậc nghiêm khắc, chính xác là quy tắc phong kiến, không có chút YY nào trong hoàn cảnh này cả. Nàng không có bản lĩnh bỏ nhà đi làm nữ hiệp, cũng không có khả năng nghĩ ra mấy ý tưởng kì lạ để gây

dựng sự nghiệp, càng không dám nghĩ đến việc tiến cung kiếm ăn. Nàng chỉ có duy nhất một việc có thể làm, đó là “kinh doanh” chính cuộc sống thường nhật của mình.

Cảm giác hạnh phúc của một người sinh ra khi so sánh mình với người khác. Nếu mọi người xung quanh đều bất hạnh hơn mình thì dù có phải nhai trấu nuốt rau cũng cảm thấy cực kì sung sướng. Sở dĩ thứ nữ thấy khổ sở, là vì chị em con vợ cả thường có cuộc đời tốt đẹp hơn họ, cứ nhìn chị em cùng cha so với mình ưu việt hơn, trong lòng tất nhiên là khó chịu.

Nhưng mà, nếu là phụ nữ mà sinh ra ở hoàn cảnh khác thì thế nào? Minh Lan giả dụ mình sinh ra ở một gia đình nông dân ăn không đủ no, hoặc tệ hơn sinh ra trong gia đình nô bộc thì sao? So với những viễn cảnh này thì giờ nàng sống tốt hơn nhiều. Ít nhất cuộc sống trước mắt nàng áo cơm không phải lo, cũng coi như có chút tiền tài. Cha cũng không phải loại hủ bại có thể gả bừa con gái cho kẻ thối nát, gia đình cũng tạm coi là giàu có.

Phụ nữ cổ đại như nàng, cuộc sống đã lập sẵn một quy trình – thứ nữ lớn lên theo khuôn mẫu, gả cho một trượng phu có thân phận tương đương, sinh con rồi già đi. Li hôn thì miễn bàn, còn có khả năng nhận thêm mấy “Muội Muội” đến chung chồng, so với hiện đại cũng không khác nhau mấy. Có khi Minh Lan còn thiếu lý tưởng mà nghĩ “Như thế cũng tốt”.

Nếu cuộc sống không thuận buồm xuôi gió, ông trời kiên quyết mang đến cho nàng một cuộc đời bi thảm. Hừ! Vậy là muốn một cái mạng, đòi một cái đầu của nàng sao, thật sự nếu không còn đường nào để đi, nàng sẽ không khách khí nữa. Nàng cũng không phải người tốt, nếu đối xử với nàng quá quắt, đến lúc đó ‘dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra’! Cùng lắm thì cá chết lưới rách! Ai sợ ai! Dù gì thì nàng vì sạt lở đất cũng đã từng chết một lần rồi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Minh Lan ngược lại sáng tỏ, nới lỏng tâm tư, chìm vào giấc ngủ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ca Vui Bên Chén Rượu Đầy, Đời Người Thấm Thoát Tháng Ngày Được Bao.[‘]

[‘]Trích “Đoản ca hành” – Tào Tháo

Đối tửu đương ca,

Nhân sinh kỉ hà?

Thí như triều lộ,

Khứ nhật khổ đa.

Dịch thơ

Ca vui bên chén rượu đầy,

Đời người thấm thoát tháng ngày được bao.

Như sương mai sớm tan mau,

Từng ngày qua lắm khổ đau muộn phiền.

(Bản dịch của Hoa Sơn)

Thấm thoát đã hơn mười ngày trôi qua, chờ đến một hôm đầu đông tuyết tạnh, Khổng ma ma mà Vương thị chờ đợi đã lâu rút cục cũng thông thả đến. Có người nói bà nguyên là hậu nhân chi bên Khổng phủ vùng Sơn

Đông, từ cung nữ thăng lên nữ quan. Qua vài thập niên hoàng đế thay đổi mấy người nhưng bà vẫn an lành luân chuyển vị trí nữ quan ở lục cục. Sau khi cáo bệnh tuổi già xin xuất cung mấy năm trước, bà vẫn một mực ở trong kinh hưởng thánh ân dưỡng lão.

Đương thời, không ít công hầu bá phủ hoặc thế gia vọng tộc lưu hành việc mời những lão cung nhân xuất cung về nhà giáo dưỡng con gái mình lễ nghi, quy củ, theo Minh Lan hiểu thì đây là để nâng cao giá trị của các cô gái.

Vị ma ma này vốn ở phủ Anh quốc công, phủ Trì quốc công, cùng với phủ Tương Dương hầu dạy dỗ mấy vị thiên kim tiểu thư. Mọi người đều nói bà tính tình ôn hòa hiền hậu, lúc dạy phép tắc thì kiên trì tỉ mỉ, không như các ma ma khác là động chút đòi phạt đánh, rồi lại có khả năng dạy dỗ lễ nghi phép tắc đến nơi đến chốn. Vương thị không ngờ Thịnh lão thái thái lại có thể diện đến vậy, có thể mời được một ma ma có đẳng cấp thế này, liền đến Thọ An đường cảm ơn vài lần.

Có thể ở trong cung làm nữ quan vài thập niên mà không phát sinh bất trắc nào, Minh Lan ước chừng vị ma ma này bề ngoài hẳn là vô cùng trầm ổn, sau khi gặp mặt thì quả đúng như vậy. Khổng ma ma khoảng chừng nhỏ hơn lão thái thái vài tuổi, vóc dáng gầy gò, mắt không to, mũi không cao, khuôn mặt bánh nướng tròn trịa nhìn rất ôn hòa, vận bối tử['] tơ lụa màu xám bạc, viền áo may bằng lông nhung, trên đầu cũng chỉ vấn búi tóc cài trâm biễn phương ['] hoa văn như ý bằng bạch ngọc, toàn thân toát lên vẻ mộc mạc thanh tịnh.

[]Trang phục phụ nữ đời Minh chủ yếu có sam, áo, khăn quàng vai, bối tử, cùng với váy.

[']Loại trâm cài nghiêng ở mép búi tóc.

Ban đầu, bà chiếu theo quy củ trong cung hành lễ với lão thái thái, được lão thái thái vội vàng đỡ dậy. Các bà là người quen cũ, thừa dịp liền ngồi trên kháng hàn huyền. Một người tướng mạo bình thường như thế, một khi cất lời lại khiến người nghe như tắm gió xuân, giơ tay nhắc chân đều thành thạo lưu loát, khiêm tốn, cẩn thận, đoan trang. Thịnh Hoành và Vương Thị cười ngồi đãi khách ở một bên. Hoa Lan hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, thu liễm động tác, một câu cũng không dám lảm lời. Mặc Lan ngồi lịch sự, tao nhã, duy trì nụ cười hoàn mỹ nghe hai bà nói chuyện. Vương thị sợ Như Lan không biết điều, làm mất danh dự Thịnh gia, cho nên không cho nó lui tới.

“Thịnh đại nhân làm quan anh minh chính trực, trị dân ngay thẳng đức độ, tiếng lan tận kinh thành. Hôm nay con cháu đầy đàn, thiếu gia tiểu thư quý phủ đều chi lan tuyết thụ[‘] như nhau, lão thái thái thật tốt phúc.” Không ma ma mỉm cười nói.

[‘](diễn cổ): Thời Tấn, thái phó hỏi con cháu: “Các người làm sao thường hỏi đến việc vì sao luôn muốn bồi dưỡng các người trở thành đệ tử ưu tú?” Tất cả mọi người không nói lời nào, chỉ có xa kỵ Chiếu tướng trả lời: “Như vậy cũng giống như cỏ chi và cây an, luôn muốn trồng để chúng nó sinh trưởng ở trong sân nhà mình!” (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức).

“Tất nhiên có thể mời được người bạn rợn như bà tới, ta đây mới là tốt phúc. Cháu gái cả của ta giao cho bà đấy, làm gì không đúng, bà cứ đánh cứ phạt, khỏi phải bó tay bó chân.” Thịnh lão thái thái cười trở vào Hoa Lan.

“Lão thái thái nói cái gì thế, tôi hôm nay tuy có chút tiếng tăm, chẳng qua là chức vị quý nhân tặng cho chút thể diện. Xét cho cùng tôi ở trong cung cùng lắm cũng chỉ là một nô tài. Theo tôi quan sát nhé, phép tắc là dùng để tuyên dương đạo đức, chấn chỉnh luân lý phẩm hạnh, chứ không phải để giày vò con người. Quy củ là phải học, nhưng không cần học cứng nhắc, dụng tâm là được, huống hồ cháu gái lão thái thái đâu có đến nỗi nào

cơ chứ.” Khổng ma ma vừa nói, một bên tùy ý liếc nhìn Hoa Lan, Hoa Lan tựa hồ được khích lệ, đoan đoan chính chính ngồi, lưng ưỡn thẳng tắp, ánh mắt chờ đợi, phảng phất như dùng ngôn ngữ tay chân thể hiện quyết tâm vậy.

“Ma ma lần này có thể tới đây, thực sự là nhờ phúc của mẫu thân. Sau này, khi rảnh rồi không dạy Hoa nhi học, ma ma hãy cùng chúng ta nói chuyện trong kinh, để cho mấy người quê mùa chúng ta quanh năm ở bên ngoài được mở mang kiến thức.” Vương thị nói.

“Từ Tuyên Châu đến Đãng Châu, từ nam tới bắc, dân cư đông đúc của cải dồi dào, trời cao bể rộng, phu nhân đã từng gặp qua núi cao sông sâu, còn hiểu được phong tục trời nam đất bắc, kiến thức hiện nay còn hơn cả bà già cả đời chưa từng đi đâu như tôi, phu nhân khiêm tốn quá rồi.” Khổng ma ma khiêm nhường mỉm cười, lời này dỗ Vương thị đến độ lỗ chân lông toàn thân đều nở ra, khoan khoái thoải mái, cười không khép miệng.

Lời ma ma này nói rất chậm rãi, nhưng không làm người khác cảm thấy rề rề, cũng không nói nhiều lời nhưng mỗi câu đều vừa đúng trọng điểm khiến người nghe đều thấy lọt tai, vừa cung kính lại vừa thoải mái. Minh Lan ở một bên nhìn thấy vô cùng bội phục. Vương thị và Hoa Lan vốn cho rằng sẽ mời tới một vị ma ma nghiêm khắc, đã chuẩn bị tốt để chịu khổ, không ngờ Khổng ma ma lại thân thiện hiền hòa như vậy nên vui mừng hơn, càng thêm cảm kích lão thái thái. Vương thị vốn đã sớm chuẩn bị phòng ốc và người hầu cho Khổng ma ma nhưng bà uyển chuyển tỏ ý muốn trước tiên ở Thọ An đường một đêm, cùng lão thái thái hàn huyên ôn chuyện, Vương thị đương nhiên vâng lời.

Màn đêm buông xuống, Khổng ma ma ngủ tại noãn các['] của Thịnh lão thái thái.

['] Phòng ngủ thời xưa có lò sưởi.

“Bà thế mà lại đồng ý, ta vốn cũng chẳng dám mời.” Thịnh lão thái thái nói.

“Tôi thực sự là phiền chán mấy nhà quyền quý kia, mỗi người đều có trăm khuôn mặt, tính toán trên mặt hay trong bụng quanh co uốn lượn không ngơi nghỉ, cả đời này tôi đều phải đoán tâm tư người khác quá nhiều rồi, ngay cả trong mộng cũng đều nghĩ đến lòng dạ những vị quý nhân này. Vốn muốn sau mấy ngày nữa thì từ giã để có cuộc sống thư thái, không ngờ là còn chưa được yên thân, tôi dứt khoát viện cớ của bà tránh ra khỏi kinh thành, sống thanh tịnh mấy ngày sắp tới. Hơn nữa tôi cũng già rồi, dù sao lá cũng phải rụng về cội.” Khổng ma ma vừa rồi thông thả đổi giọng, có chút vẻ mệt mỏi.

“Chỗ ở tìm được rồi à? Nếu cần tìm nơi ở, cứ đến tìm ta.” Thịnh lão thái thái mắt lộ vẻ thương cảm.

“Không cần, sớm tìm được rồi, tôi còn một đứa cháu trai bà con xa ở quê nhà, nó không cha mẹ, tôi không con nối dõi, vừa vặn sống cùng nhau, hưởng hồ bà cũng biết, cái thân này của tôi cũng chẳng sống được mấy ngày nữa, không muốn câu nệ.” Khổng ma ma nhanh chóng thoái thác tình thế.

Thịnh lão thái thái có chút thương xót, trầm giọng nói: “Bà đời này cũng không dễ dàng gì, trước đây bà cũng có hôn ước, danh bài nhập cung rõ ràng đề tên em gái bà, lại bị mẹ kế ép buộc mạo danh thay thế tiến cung, làm bà lỡ dở một đời.”

“Gì mà không dễ dàng?” Khổng ma ma nở nụ cười độ lượng, “Đời này những việc tôi trải qua cũng tinh tú hơn so với người bình thường, không nói đã ăn qua hay đã dùng qua, hay gặp được ba vị hoàng đế, năm vị hoàng hậu, phi tần quý nhân lại càng đông như cá trích qua sông, coi như là được mở rộng tầm mắt! Lại còn có thể không lo cơm áo sống đến sáu mươi tuổi, không còn gì oán trách nữa. Thế nhưng em gái tôi, lấy chồng, ngoại tình, hạ

độc mẹ chồng thiệp thất, bị hưu, tiếng xấu muôn đời. Mẹ kể tôi vì nàng ta mà táng gia bại sản, cuối cùng chết trong thất vọng, tôi so với bọn họ mạnh mẽ hơn nhiều.” Nói rồi cười rộ lên ha hả, “Trước đây khi nghe thấy tin này, tôi liền vụng trộm uống một bình rượu ủ lâu năm chúc mừng!”

Thịnh lão thái thái cười nói: “Bà vẫn như xưa, nhìn thì nghiêm cẩn, bên trong thì phóng khoáng không kiềm chế được.”

Khổng ma ma hơi thương tâm, nói: “Nếu không như vậy làm sao vượt qua được.” Nói rồi đột nhiên đổi giọng kì lạ hỏi lão thái thái: “Nhưng mà bà, làm thế nào tu thân dưỡng tính đến trình độ như vậy? Điều bộ trước đây của bà đi đâu hết rồi?”

Thịnh lão thái thái lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Hoành nhi chung quy không phải con ruột ta, hà tất khiến người tị hiềm, hưởng hồ ta cũng mệt mỏi, xưa kia giày vò long trời lở đất thì thế nào, cũng chỉ công dã tràng mà thôi.”

Khổng ma ma cười nhạt nói: “Tôi xem bà càng sống càng thụt lùi, bà không nghĩ một chút xem, trước đây Tĩnh An hoàng hậu khó khăn hơn bà nhiều, con trai chết mất hai người, con gái bị đưa đi, lại không thể hòa ly hoàng gia mà đi, bà ấy còn làm thế nào được nữa? Thái tông sủng ái bà, bà vui vẻ mà lạnh nhạt với bà, bà cũng vui vẻ. Ngày đó bà ấy nói với chúng ta thế nào, “Nữ nhân cả đời này chuyện vừa ý quá ít ỏi, xuất thân cưới gả toàn bộ đều không phải vì mình, trước mắt cần tìm niềm vui cho bản thân, “Cuộc vui có được là mấy chốc? Có khác chi hạt móc sáng ngày”. Bà ấy mặc dù sống không lâu nhưng mỗi ngày lại sống hài lòng thỏa nguyện. Sau khi mất đi, thái tông mỗi ngày đều tưởng niệm, rồi lại bệnh không dậy nổi...” Giọng nói Khổng ma ma dần dần trầm đi, ánh mắt Thịnh lão thái thái cũng ngưng ngẩn, cùng nhớ lại người phụ nữ dũng cảm hào hiệp tùy ý ngày nào.

Khổng ma ma thở một hơi thật dài: “ Cũng may tiên đế cuối cùng vẫn lập con trai bà, bà ấy cũng coi như có hậu. Tôi liền nghe theo lời bà, cũng

không giữ chuyện chán ghét trong lòng, cần giả ngốc thì giả ngốc, cần khúm núm thì khúm núm, nên ăn, nên hưởng thụ thì hưởng thụ, cũng không uổng một đời này. Ngày đó người tính tình quật cường như bà mà tiền cung, sớm đã chết tám trăm lần rồi!”

Thịnh lão thái thái nhớ lại thời thanh xuân ngây thơ của mình, có chút phiền muộn, hồi lâu, lắc lắc đầu, nói tránh đi: “Được rồi, đừng nói nữa, bà nhìn xem nhà ta thế nào?”

Khổng ma ma trợn trắng mắt nói: “Rồi như canh hẹ, không có quy củ, mà không quy củ nhất chính là bà đó!” Bà tựa hồ ở kinh thành khó chịu rất lâu rồi, rốt cục cũng có một cơ hội nói đã miệng, Thịnh lão thái thái không có cách nào, đành để bà nói tiếp.

“Thật ra cha chồng bà cũng là một người tầm cỡ, kiếm được một phần gia nghiệp lớn như vậy, ba con trai cũng có đến hai người tài giỏi. Trước khi lâm chung lại đích thân phân gia, chồng bà cũng qua đời rồi, nếu không phải là nhờ có bà, một thứ tử như Thịnh đại nhân đã sớm bị lòng dạ hiểm độc của chú ba hăn nghiền cho xương cốt chả còn, phần sản nghiệp này còn có thể lưu lại được sao? Bà lúc đó muốn tiền có tiền, tuổi cũng còn trẻ, Dũng Nghị lão hầu gia và phu nhân đều còn khỏe mạnh, tái giá cũng chẳng phải việc gì khó. Kể cả không lưu lại Kim Lăng hay kinh thành, trời cao bể rộng tìm một nơi viễn xứ sống là được, gả cho một nam nhân, sinh một đứa con, sống một cuộc sống nhẹ nhàng, chẳng phải là quá hoàn mỹ sao?! Bà lại muốn thủ tiết, nuôi thứ tử dưới danh nghĩa mình, chống đỡ toàn bộ Thịnh gia, tìm cho hăn thầy dạy, khảo công danh, cưới vợ, sinh con dưỡng cái. Sau đó thì sao, bà thành công rồi lại lui thân, lui về một góc làm bù nhìn? Quả thực chẳng biết thế nào!” Khổng ma ma thiếu chút nữa chỉ tay vào mặt Thịnh lão thái thái.

“Bà mặc dù không phải mẹ ruột hăn nhưng cũng là mẹ cả, đối với hăn càng ân trọng như núi, bà hoàn toàn có thể rung trụ lập uy, còn cố kị cái gì? Nói cho bà biết, con trai đều là bạch nhãn lang, cưới vợ là quên mẹ, nếu mà

bà không tự coi mình ra gì, hăn chả mừng rỡ mà bỏ rơi bà ấy! Triều đại chúng ta lấy hiếu trị thiên hạ, hăn mà có chút nào ngỗ nghịch thì đừng hòng trông đợi gì ở chốn quan trường! Bà tốt xấu gì cũng phải để ngày tháng trôi qua dễ chịu hơn chứ, nếu không phải vì chính bản thân bà thì cũng phải vì con bé bảo bối nhà bà chứ.” Khổng ma ma nói, hướng về Lê Hoa Thụ đằng kia mà chép miệng.

Thịnh lão thái thái bị chỉ trích thẳng mặt, lại không thể bác bỏ, rốt cục có đề tài để nói, vội vàng hỏi: “Được rồi, bà xem con bé Minh thế nào?”

Khổng ma ma nghiêng mặt, trầm ngâm một chút, mới nói: “Rất tốt.”

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Thịnh lão thái thái, liền nói thêm vài câu: “Đứa bé kia trời sinh đôi mắt đẹp, đậm bạc, trong vắt, độ lượng, hình như nhìn cái gì cũng hiểu, nhưng không trong trẻo lạnh lùng, còn rất hài lòng, ổn trọng giữ lễ, biết cách không gây chú ý trước mặt người khác, giỏi hơn bà; không uống bà dứt ruột đối đãi với nó.”

Thịnh lão thái thái liếc bà một cái: “Cái gì mà dứt ruột? Ta đối với mấy đứa cháu gái đều như vậy mà.”

Khổng ma ma không nhịn được khua tay: “Bà bớt vờ vịt đi cho tôi, vừa rồi ăn tối cùng nhau, bà gắp thêm vào bát nó vài món còn gì? Cứ chốc chốc lại dặn dò một câu “Minh nhi, ăn thêm chút nữa đi”, chốc chốc lại nói “Không được kiêng ăn nhé”, nó với đứa vào món nào nhiều nhất, Phòng ma ma bên cạnh bà liền âm thầm ghi nhớ, bà cho là tôi mù à! Vừa rồi nó đi ngủ, bà bỏ tôi lại chỗ này một lúc lâu, nhất định phải nhìn thấy nó uống thuốc đi ngủ, đoán chừng chờ nó ngủ rồi mới đi tới chỗ tôi.”

Thịnh lão thái thái chẳng biết nói sao cho phải: “Đứa bé kia ngủ không ít, nhưng lại thường xuyên không ngủ, một đêm nó cũng tỉnh lại vài lần, có lúc nửa đêm còn khóc mà tỉnh lại. Ta biết, nó là phiền muộn thương tâm trong lòng mà không nói nên lời. Ban đêm trằn trọc, ban ngày lại làm người

bình thường như bao kẻ khác, theo ta học chữ, ngoan ngoãn ngồi nghe bà lão ta đây kể chuyện cổ nhân. Nhắc tới cũng lạ, nó không bằng Lâm di nương xưa kia hiểu biết chữ nghĩa lại biết hội họa, cũng không như con bé Hoa thông minh mua vui dễ dàng ta vui vẻ, nhưng ta lại cảm thấy thân thiết với nó nhất.” Nói rồi lại rầu rĩ.

“Đó là bà có tiền bộ, chịu thiệt nửa đời người, rốt cục cũng biết nhìn người là phải nhìn vào cái bên trong, bên ngoài có khoa trương cũng không quan trọng bằng nhân phẩm đôn hậu. Bà cũng ở một mình lâu quá rồi, hôm nay có đứa bé mỗi ngày làm bạn, dù khởi đầu có thế nào đi nữa thì cũng không nén được mà muốn yêu thương nó.” Khổng ma ma tầm mắt sắc bén, một câu đã nói trúng.

Thịnh lão thái thái chỉ về phía bà mắng: “Cái bà già này, cái miệng hung hăng này, sao không chết quách trong cung đi? Còn ra ngoài hại người làm gì nữa.”

Khổng ma ma trừng mắt: “Cái này là lẽ tự nhiên, chưa từng nghe thấy người mạnh khỏe đoán mệnh bao giờ, chả nhẽ tôi còn tai vạ đến trăm năm sao?”

Nói xong, hai bà lão lại cười rộ lên.

Cười hồi lâu, Thịnh lão thái thái một bên lau nước mắt, một bên ngoái cổ về phía Lê Hoa Thụ nhìn, bị Khổng ma ma kéo lại: “Đừng nhìn nữa, ồn ào cũng không làm cháu bà tỉnh ngủ đâu, nó không phải uống một chén thuốc an thần rồi sao? Nếu tỉnh sớm thì sẽ có tiếng động, mau trở lại đây, tôi có lời muốn nói với bà.”

Thịnh lão thái thái ngẫm cũng phải, liền quay lại, Khổng ma ma nghiêm mặt nói: “Tôi là dân nữ Sơn Đông, bà là thiên kim hầu phủ Kim Lăng, nhờ Tĩnh An hoàng hậu mà quen biết lâu nay âu cũng là duyên phận, có mấy lời tôi muốn khuyên bà.”

Thịnh lão thái thái nghiêm nghị gật đầu, Khổng ma ma mới nói: “Tôi biết bà thiệt thòi nửa đời người, ra sức cố gắng ấy vậy mà người mất tình phai, cũng bởi tâm nguội lạnh mà không chịu tái giá, chỉ trông coi Thịnh gia mà sống. Nhưng tôi hỏi bà, bà còn sống được bao nhiêu ngày nữa?”

Khổng ma ma thấy thần sắc Thịnh lão thái thái bi thương liền nói tiếp: “Tĩnh An hoàng hậu trước khi lâm chung nói một hồi, nay tôi tặng lời cho bà – Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, chúng ta là nữ nhân đời này không dễ dàng gì, phạm là việc gì có thể làm thì làm, sau này làm sao đoán được ý trời, cha mẹ sinh dưỡng khó khăn, tôi thế nào cũng không thể uống phí đời này, nên sống thì sống thật tốt, có một ngày liền sống tốt một ngày. Nếu bà còn có tiếng nói ở đây, thì phải phát huy thật tốt, thấy bất bình phải nói, thấy sai liền mắng, bắt đầu từ Kim Lăng đại tiểu thư nhà ta, chấn chỉnh quy củ trong phủ, không nói đến bà có thể thoải mái hơn, còn có thể khiến con cháu Thịnh gia lưu lại cái tốt, không phải sao, bà nói xem có đúng không nào?”

Thịnh lão thái thái viền mắt đỏ hoe, cầm khăn nhẹ nhàng lau khóe mắt: “Rốt cục là chị em lâu năm, nay cũng chỉ có bà nói với ta những điều này, tâm ý của bà lần này ta xin ghi nhận... Tốt xấu gì ta cũng phải chống đỡ được cho đến lúc con bé Minh lấy chồng.”

Khổng ma ma thấy khuyên bảo thành công thì cực kỳ vui mừng: “Bà có thể nghĩ được như vậy là tốt rồi, cô Sáu còn nhỏ, ngày sau còn phải nhờ cậy vào bà, không cần nàng đại phú đại quý, có thể suôn sẻ tìm một người tốt là được rồi.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ban Huấn Luyện Của Khổng Ma Ma

Sáng sớm hôm sau, Minh Lan bê tập viết mẫu đến trước mặt bà nội, định là mấy ngày này nhân lúc hăng hái mà một mạch học thuộc hết “Thiên tự văn” không còn lại bao nhiêu chữ, sau này cũng không cần ra vẽ mù chữ nữa. Trong lúc nàng lẫm chẫm bước tới chính đường thì không ngờ Vương thị sáng sớm đã tới đón Khổng ma ma, đúng là kiểu tới lĩnh lương thực cứu tế nạn dân, chỉ sợ đến muộn lại chẳng còn gì mà lĩnh.

Nàng ta ngồi ở phía dưới, cung kính nghe Thịnh lão thái thái nói: “... Đêm qua ta đã mặt dày xuống nước cầu xin Khổng ma ma, nhờ bà tốn thêm chút công sức, cùng lúc dạy dỗ Hoa nhi thì cũng dạy lướt qua mấy đứa bé còn lại. Tuy rằng chúng nó còn ít tuổi, nhưng đi theo nhìn một chút, nghe một chút cũng giúp bản thân nâng cao tu dưỡng...” Vương thị tất nhiên đồng ý, vốn là nàng ta đã cảm thấy khó mà mời được một cao nhân như vậy về dạy dỗ phép tắc cho nên cũng không thể lãng phí thế được. Thế là khóa học chữ của Minh Lan buộc lòng bị gián đoạn, nàng ăn hết điểm tâm liền bị Thôi ma ma đưa đến chỗ Hoa Lan.

Đi qua cầu Điểm Hi, xuyên qua một nửa mảnh vườn nhỏ, là tới Uy Nhụy hiên của Hoa Lan. Vừa nhìn thấy Hoa Lan, trước mắt Minh Lan bỗng sáng ngời, chỉ thấy hôm nay Hoa Lan mặc áo ngắn bằng gấm màu khói bạc thêu đôi phượng hoàng chỉ vàng, bên dưới là quần dài xanh ngọc nhạt điểm tuyết hoa văn mềm mại, vấn búi tóc Như Vân Triêu Nguyệt, bên trên cài đồ trang sức vàng luy ti khảm đá quý, toàn thân như nhánh lan bạch ngọc e ấp nụ, thật sự là xinh đẹp rạng rỡ vô cùng, khiến Khổng ma ma không nhận

được mà ngấm thêm mấy lần. Minh Lan thầm nghĩ trong lòng: Họ Viên kia thật là tốt số.

Hôm nay hoàn cảnh thay đổi, đạo lý vẫn vậy, Minh Lan phải trụ vững chân ở nơi này, nàng hẳn là không thể tránh khỏi phải bắt đầu lại lần nữa con đường học hành.

“Theo lý, con gái quan trọng nhất là nhân phẩm, đức hạnh, bồi dưỡng cử chỉ chẳng qua chỉ là nghi thức xã giao. Hầu hết các nhà danh gia đều thích ta dạy mấy cái nghi thức xã giao này. Cửa này nói lớn cũng được mà nói nhỏ cũng xong, làm tốt chưa chắc đã có người khen mà làm sai cũng không tránh được người trong tối ngoài sáng cười chê, mấy chị em đều là người thông minh, nay cần hiểu rõ điểm trọng yếu trong đó.”

Khổng ma ma hướng về mấy cô gái ân cần giảng, vừa tới nơi liền nói rõ cốt lõi của khóa học, kể đến mới là thực hành. Khóa huấn luyện của Khổng ma ma vô cùng chất lượng, nội dung sâu sát, lời lẽ dễ hiểu, trước tiên chỉ rõ đâu là điểm trọng yếu, sau đó thì làm mẫu rồi uốn nắn, còn thường xuyên lấy ví dụ thực tế. Hoa Lan, Mặc Lan làm chưa đúng, bà cũng không tức giận mà còn giúp các cô gái từ từ lĩnh hội.

Thái độ học tập của Minh Lan đúng là nhìn lên không bằng ai, nhưng nhìn xuống cũng không ai bằng mình. Cho tới tận trưa, nàng cũng tập luyện theo mấy tư thế bước đi và phúc lễ [‘] nhưng luôn cảm thấy càng học càng không được lưu loát. Nàng tới thế giới này dù sao đã hơn một năm, thế nhưng hơn nửa thời gian là nằm trên giường giả chết, đừng nói là chị cả Hoa Lan, mà ngày cả so với hai người còn lại, bản thân nàng đối với lễ nghi ở thế giới này cũng là ù ù cạc cạc, giờ đây trong thoáng chốc làm sao có khả năng theo kịp tiến độ.

[‘] lễ vái chào (phục nữ thời xưa cúi đầu vái chào hai tay nắm lại để trước ngực)

Bởi vậy mà nhân lúc ăn cơm trưa, nàng liền bảo Thôi ma ma cắt giấy trắng đóng thành quyển sổ nhỏ. Trước tiên ghi nhớ lại kiến thức đã học được ban sáng, sau đó buổi chiều khi đi học thì kêu Tiểu Đào đem cho mình bút lông cùng nghiên mực và thỏi mực cỡ nhỏ đặt trong cái giỏ sách bằng trúc. Khi Khổng ma ma lên lớp, nàng cũng không vội thực hành mà tỉ trên bàn con khắc hoa văn từng trúc mai hoa bằng gỗ lê mở giấy bút ra, rồi nằm úp sấp mà ghi chép theo từng tiết học.

Khổng ma ma đang chỉ bảo Hoa Lan vài tư thế gấp thức ăn khác nhau, thân nhiên liếc Minh Lan một cái.

Chọn bút ký trong khóa huấn luyện này, đối với đồng chí Minh Lan đã từng trui rèn qua nền giáo dục thi cử mà nói quả thực là bản năng. Nếu lúc giáo viên đang giảng bài phía trên mà trong tay không cầm bút, vậy thì rõ ràng sẽ biến thành bia ngắm đạn của giáo viên. Có bút trong tay, tâm không muộn phiền, Minh Lan lập tức vào tư thế, tổ chất giáo dục vài chục năm của nàng cũng không hề uổng phí, quy nạp tổng kết ngay ngắn, rõ ràng.

Cái gọi là lễ nghi phép tắc là một khái niệm rất mơ hồ, bao gồm từng cử chỉ trong sinh hoạt hàng ngày. Phàm là hành lễ, bước đi, mỉm cười, đối nhân xử thế, thậm chí là bưng một chén trà, uống một ngụm nước cũng được quy ước. Vốn dĩ tiểu thư thế gia là từ nhỏ mưa dầm thấm lâu, tự nhiên sẽ hình thành thói quen cử chỉ kiểu này. Khổng ma ma chẳng qua là giúp các thiếu nữ chỉ bảo một chút sự khác biệt giữa Thịnh gia ở tầng lớp quan lại bậc trung với tầng lớp quý tộc hạng nhất mà thôi, nói trắng ra, chính là một khóa học cấp tốc.

Sư phụ bước vào uốn nắn từng người một, Minh Lan thì thuở nhỏ yếu ớt hư nhược, trưởng thành lại đương thì bồi bổ. Như Lan lại sức lực có thừa mà quyết tâm không đủ, ba ngày phơi vó mà hai ngày cũng chẳng đánh cá. Mặc Lan tuy rằng thông minh nhưng dù sao cơ thể còn chưa phát triển, tuổi tác hạn chế năng lực, động tác chưa đủ linh hoạt, đúng quy cách. Cuối cùng đương nhiên là Hoa Lan một hoa một cành, học mau nhớ kĩ.

Mấy ngày kế tiếp liền bắt đầu thấy hiệu quả, Hoa Lan không còn lên mặt mắng người, Mặc Lan không còn ồng ẹo, Như Lan cũng không ngang ngược, Minh Lan không còn đờ đẫn. Nhóm thiếu nữ tựa hồ đột nhiên dịu dàng đoan trang hẳn lên, trò chuyện khéo léo trang nhã, cử chỉ hành vi tựa gió xuân phất cành liễu, Thịnh Hoành quan sát mà vô cùng vừa lòng, liên tục khen ngợi mấy ngày, ngay cả Vương thị cũng bắt đầu thành tâm kính trọng Khổng ma ma.

“Rốt cuộc là người từ trong cung mà ra, quả là có năng lực, này đây không cần đánh, không cần mắng, không cẩu giận mà vẫn chinh đốn được lũ trẻ này.” Vương thị tấm tắc không ngớt.

“Đều là nhờ phúc của mẫu thân, ta nghe nói khi Khổng ma ma còn lưu tại kinh thành, bình thường nhà công hầu có mời bà cũng không đến, nàng cũng không thể ra về ta đây trước mặt bà ấy được, không lại bị người ta cười chê là thiếu hiểu biết.”

Tính tình Thịnh Hoành cẩn thận nhanh nhạy, rất có tâm kế, về sau lại được Thịnh lão thái thái giáo dưỡng, lòng dạ rộng rãi, tầm nhìn dài lâu. Ông ta biết nghiệp làm quan là trường kì, nhất định phải mắt tinh tai thính, biết người biết mình. Đã nhiều ngày nay ông ta lúc nào cũng mượn cơ hội lĩnh giáo Khổng ma ma một ít chuyện xưa trong kinh thành. Khổng ma ma nể mặt Thịnh lão thái thái cũng chọn lựa một số sự việc can hệ vừa phải, liên quan đến các mối quan hệ bí ẩn phức tạp giữa quan lại quý tộc trong kinh mà nói sơ qua. Khổng ma ma vài thập niên ẩn mình vào thâm cung nội viện, qua lại phần lớn là những nhân vật quyền quý nhất trong xã hội nên kiến thức hiển nhiên cũng không tầm thường. Vài lần nói chuyện, Thịnh Hoành thụ giáo được không ít điều, gần như coi Khổng ma ma là trưởng bối nhà mình, hận không thể giữ bà lại nhà. Không còn cách nào khác, Khổng ma ma nhớ cố hương, kiên quyết không chịu, Thịnh Hoành cũng chỉ còn cách bỏ cuộc.

Khóa huấn luyện của Khổng ma ma rất có tính nhân đạo, sau mười ngày học hành vất vả bà cho phép nghỉ ngơi một ngày, vừa khéo lại trùng hôm đẹp trời. Hoa Lan dẫn đầu dắt theo Như Lan, Minh Lan dạo chơi trong vườn, Khổng ma ma cũng nhân dịp nghỉ ngơi mà đến Thọ An đường tán gẫu với Thịnh lão thái thái một ngày.

“Tôi e là đã đánh giá thấp cô Sáu nhà bà rồi.” Khổng ma ma ngồi trên kháng, cách bà Thịnh một khoảng.

“Bà nói xem nào?” Lão thái thái rất hứng thú.

Khổng ma ma bưng chén trà lên ngang mặt, tỉ mỉ thưởng thức, từ từ nói: “Tôi ban đầu chỉ nghĩ đứa nhỏ này hiền lành thật thà, người có vẻ chậm chạp, không ngờ bỏ qua điểm then chốt, hóa ra lại là đứa tằm ngấm tằm ngấm mà dấm chết voi.”

“Bà không nói giỡn đấy chứ, chẳng qua chỉ dạy phép tắc có vài ngày, làm sao lại dạy ra được một đứa thông minh giả ngu như thế.” Bà Thịnh lắc đầu cười.

Khổng ma ma mở nắp chén trà, nhẹ nhàng khuấy lá trà trong bát, nói: “Bà chớ có nghi ngờ... Máy ngày nay tôi dạy dỗ, cô cả nhà bà cũng khá, thông minh lanh lợi, chút xíu là hiểu, chỉ đơn giản là còn thiếu chút nhẫn nại. Cô Năm không nói, tuổi nhỏ ham chơi cũng không trách nặng. Cô Tư nhìn tướng nhu nhược, kì thực hiểu thẳng, nhất định phải gắng gượng chắt vật học. Bà cũng biết đấy, một chút phép tắc hành người này không phải dành cho mấy đứa bé, người chưa đủ cao. dáng chưa đủ nẩy nở, rất nhiều động tác căn bản không thể phát huy tới nơi tới chốn. Cô Tư miễn cưỡng phải khoe tài, sáng hôm qua liền làm vỡ bốn chén trà hai cái đĩa, lúc gấp thức ăn còn làm rớt cả đĩa.”

Thịnh lão thái thái nghe xong, không nói lời nào, lắc đầu. Khổng ma ma liếc mắt một cái, khoe miệng cong lên, hài hước nói: “Chỉ có cô Sáu bảo

bồi nhà bà, nhìn tấm ngẫm tầm ngẫm nhưng vừa đến trưa liền bấm đốt ngón tay nghĩ thông suốt. Buổi chiều hôm trước nàng đem theo giấy bút và mực, cũng không lại chỗ tôi dài dòng mà chỉ nhớ lấy những lời tôi uốn nắn Hoa Lan, Mặc Lan, nắm bắt những điều cốt lõi, từng cái từng cái ghi lại trên giấy. Tôi có lén nhìn qua, quả thực không tồi.”

Thịnh lão thái thái vẫn như cũ không tin, lắc đầu: “Minh nhi tài trí vậy sao? Ghi chép thế nào cơ? Bà lại gạt ta rồi.”

“Bà mà không tin thì cho người đem sổ ghi chép của nàng lên đây.” Không ma ma nói.

Thịnh lão thái thái cũng dậy lên tính trẻ con, lập tức bảo Phòng ma ma đem hòm sách tùy thân của Minh Lan tới. Phòng ma ma yêu cầu Thôi ma ma đem giỏ sách lên, lão thái thái lập tức đem cái giỏ trúc hình chữ nhật mở ra. Bên trong quả nhiên bày ngay ngắn bút nghiên, ngoài ra còn có cuốn tập giấy trắng xinh xắn. Lão thái thái mở ra vừa nhìn, thấy sững sờ.

Trên sổ có ghi rõ ràng nội dung đi học mấy ngày hôm nay, còn quy nạp tổng kết các mục nội dung để phân loại, ví như “mục ẩm thực”, “mục nghỉ ngơi”, “mục thường nhật”, chờ chút, giống như liệt kê theo thứ tự, chia nhỏ đề mục, dùng một hai ba bốn để sắp xếp đúng trật tự. Mỗi điều đều chú thích một câu rõ ràng dễ hiểu, đoán chừng là bởi không biết nhiều chữ lắm, quá nửa là viết sai chữ, không phải là chữ thiếu nét mà là chữ lệch khung, có vài chỗ còn vẽ mấy kí hiệu kì cục. Ví dụ như khi gấp thức ăn cho trưởng bồi, tay áo phải xắn lên thế nào, xắn lên mấy tấc, Minh Lan phỏng chừng không biết viết thế nào, chỉ đơn giản viết một hàng chữ bên cạnh vẽ một cánh tay mũm mĩm ngăn ngắn, ống tay áo hơi xắn lên, sau đó dùng mũi tên chú thích bên trên để thuyết minh.

Thịnh lão thái thái lật qua vài tờ, thấy vừa buồn cười vừa bực mình, càng lật về phía sau ước chừng càng nhiều nội dung. Minh Lan còn đánh dấu mấy chú thích quan trọng bằng gạch đỏ. Phòng ma ma lại gần soi kĩ, bật

cười nói: “Tôi nói ngày ấy Đan Quất tìm tôi đòi chu sa (một loại mực đỏ), hóa ra là để cô Sáu làm cái này. Phương thức này hay lắm, khắp nơi đều chỉ chit chữ đen, hoa hết cả mắt, chú thích vào mấy chỗ màu đỏ, vừa rõ ràng vừa sáng sủa, cô Sáu nhà ta thật là sáng kiến.”

Lão thái thái nhìn thấy bên trong còn có mấy kí hiệu kì lạ, chỉ vào Khổng ma ma hỏi: “Đây là cái gì thế? Nhìn không giống chữ.”

Khổng ma ma buông chén trà, cười nói: “Tôi cũng hỏi qua cô Sáu, nàng nói sẽ không viết một số chữ, trước tiên ghi nhớ kí hiệu, sau đó lại đi tra “bảng chú giải thuật ngữ” và “từ điển chữ Khải” rồi bổ sung thêm... Bà đừng nhìn nàng tô xóa lộn xộn, để ý kỹ một chút, mấy kí hiệu xiêu xiêu vẹo vẹo này đều có ý đồ, nàng tự có bộ sách chú giải của riêng mình, một chữ cũng không sai.”

Lão thái thái trợn tròn mắt nhìn, lại hướng về Khổng ma ma, chỉ thấy bà cười lắc đầu, cảm thán: “Tôi ban đầu ở chỗ lão thượng cung hồi ấy học đông học tây cũng có ghi chép một chút, nhưng không ghi tốt như vậy, vừa ngay ngắn, vừa cẩn thận rõ ràng, đủ để thấy nàng suy nghĩ trong đầu rành mạch, nói vậy tương lai hành sự cũng nhanh nhẹn gọn gàng, vả lại nàng còn ôn tồn dịu dàng nữa, ai da... Tiếc thay, lại không gửi hồn đầu thai trong bụng phu nhân.”

Lão thái thái lặng im không nói, qua một hồi, mới cất tiếng: “Cuộc sống tốt đẹp không phải ở phú quý, nó nếu cẩn thận nghĩ được điều này thì tương lai tất cũng có ngày lành thoải mái.”

Khổng ma ma chậm rãi gật đầu: “Tôi thấy đứa bé kia cũng không hồ đồ, chắc chắn có thể hiểu được nỗi khổ tâm của bà.”

Theo tiến độ của ban huấn luyện, song song với thành tích học tập tiến bộ lại là mâu thuẫn gay gắt tăng cao giữa nhóm chị em. Càng về sau, Mặc Lan càng không theo kịp tốc độ học của Hoa Lan. Đây là lẽ tự nhiên, trình

độ tiếp thu bậc tiểu học và bậc trung học vốn dĩ là không đồng đều. Nhưng Mặc Lan nhìn tưởng nhu nhược kì thực lại háo thắng, liều mạng chen lấn bên người Hoa Lan, quần lấy Khổng ma ma hỏi han cái nọ cái kia. Có đôi khi Hoa Lan vốn dĩ có thể học phần tiếp theo, nhưng vì Mặc Lan, Khổng ma ma không thể làm gì hơn là hoãn chậm tiến độ.

Hoa Lan chịu đựng, quay sang mách Vương thị không biết bao nhiêu lần. Vương thị cũng chẳng biết làm sao, kể với Thịnh Hoành nhưng chỉ đổi được một câu “Mặc nhi cũng chỉ là hiếu học thôi, chị em tự phải hòa thuận” các kiểu nói suông. Người xưa có câu này, con giun xéo lắm cũng phải oằn, xã hội cổ đại không có giải pháp ôn hòa, cho nên chị cả Hoa Lan lựa chọn vùng dậy.

Vào một buổi chiều nọ, trời hơi khô hanh. Khổng ma ma vừa giảng một đoạn, thấy cổ họng hơi khô rất nên để cho mấy cô gái tự luyện tập chúc trường bối an khang, còn bà tự mình vào buồng trong uống mấy thìa cao phục linh bổ phế. Hoa Lan nhìn Mặc Lan đang thở phì phò ngồi vào ghế gấm tạm nghỉ, thấy tức hết cả ngực, nhìn không được cười khẩy: “Em Tư thật là dốc sức, thường thì những phép tắc lễ nghi rườm rà này ở nhà cũng chẳng mấy dùng đến, em hôm nay chăm chỉ như vậy, hẳn là tương lai nhất định muốn trèo cao.”

Mặc Lan đỏ mặt, lí nhí nói: “Ma ma bảo, những thứ này tuy là nghi thức xã giao nhưng thà là học mà không dùng đến, còn hơn là không biết để bị người chê cười, em gái ngu muội, sợ tương lai làm mất mặt gia đình mình nên dứt khoát gắng sức.”

Hoa Lan rút cục vẫn là chị lớn, sau khi xả giận qua loa cũng không muốn cùng đứa trẻ chấp nhặt, một mình tựa bên cửa sổ ngắm phong cảnh. Thế nhưng Như Lan lại không giống vậy, mấy ngày nay nó nghe Vương thị thì thâm, liền ôm bụng tức giận, lúc này mới xông ra, tiếp tục gây sự, lạnh giọng nói: “Chị Tư tự biết mình ngu dốt, vậy hẳn phải biết thức thời chút, chớ suốt ngày quần lấy Khổng ma ma, vướng víu chị cả.”

Mặc Lan vẻ mặt sợ hãi, cự nự: “Chị sao lại quần lấy Khổng ma ma, chỉ là cha đã giao phó phải học tập Khổng ma ma thật tốt, về sau cha sẽ kiểm tra chị, chị không dám không làm theo, có chỗ nào không hiểu đi hỏi cho rõ mới được.”

Như Lan phì ra một tiếng, khinh miệt nhìn Mặc Lan: “Chị đừng có lấy cha ra dọa tôi. Khổng ma ma là bà nội đặc biệt vì chị cả mà mời tới, chị cả mới là học sinh chính thức của bà, chúng ta chẳng qua là bà dạy kèm thôi. Chị mỗi ngày lại giành vị trí đầu với chị cả, cản trở chị cả thỉnh giáo Khổng ma ma, chẳng nhẽ thế là phải đạo?!Hừ, thật chẳng biết học ai cái thói đê tiện, thấy người khác tốt là mình liền tranh giành!”

Mặc Lan thoáng cái mặt ửng đỏ, khoe mắt long lanh lệ, run giọng nói: “Em Năm nói gì thế? Chị không hiểu. Cái gì mà thói đê tiện? Cái gì mà tranh giành với người khác? Đều là cùng cha sinh ra, chẳng qua bắt nạt chị là thứ xuất mà thôi! Tốt tốt tốt, chị sớm là đồ thừa, tội gì ở lại nơi này chướng mắt người khác, không bằng chết đi cho khuất mắt!” Nói xong thì tựa vào bàn khóc um lên.

Như Lan nóng nảy, vọt tới trước mặt Mặc Lan, cao giọng nói: “Lại khóc ! Lại khóc rồi! Hễ có việc là chị lại làm bộ làm tịch, để Khổng ma ma nhìn thấy, còn nói là tôi ức hiếp chị, xong rồi lại khiến cha phạt tôi! Chị, chị, chị ...: Nó vừa tức vừa vội, giậm chân không thốt lên lời, Hoa Lan nhìn mà không thể không xen vào, cũng ôn hòa nói: “Em Tư mau mau nín đi, sau này bọn chị cũng không gây sự với em nữa đâu, vừa có chuyện liền khóc chết cha chết mẹ, bọn chị cũng sợ em lắm rồi.”

Mặc Lan nghe xong khóc càng thảm thiết, càng khóc càng nức nở, dần dần có chút khó thở, cả người run lên. Như Lan giậm chân, Hoa Lan cười nhạt, Minh Lan đang sắp xếp ghi chép, nhìn hai bên trái phải vừa diễn live – show, rất chi là đầu đầu. Nếu mà lúc này nàng không đếm xỉa đến, chốc nữa cũng liên lụy bản thân, đành phải gãi đầu, tụt khỏi đôn, đi tới bên người Mặc Lan, nhẹ nhàng nói: “Chị Tư, đừng khóc nữa, để Khổng ma ma

nhìn thấy cũng không hay ho gì, bà lại tưởng con gái Thịnh gia chúng ta vô gia giáo.”

Mặc Lan không để ý tới nàng, tiếp tục khóc, khóc khản cả giọng, giống như phóng đại sự tình lên vậy. Minh Lan học là về pháp luật chuyên nghiệp chứ không phải khoa tâm lý, trong lòng bị ai thử dài, còn phải tiếp tục, vì vậy bước qua kéo tay áo Mặc Lan rồi nói: “Chị Tư, em hỏi chị một câu, Khổng ma ma có thể ở lại nhà chúng ta bao lâu?”

Mặc Lan mặc dù khóc lớn tiếng nhưng thính lực thì không việc gì, nghe thấy Minh Lan hỏi một câu không rõ đầu cua tai nheo liền thoáng ngừng tiếng khóc, quét mắt nhìn nàng. Minh Lan khẽ đưa đầu nói tiếp: “Em nghe bà nội nói, đợi đến lập xuân, thời tiết ấm lên một chút, băng tiêu tuyết tan thích hợp lên đường, Khổng ma ma phải đi rồi, tính từ bây giờ cũng chẳng còn bao lâu nữa. Chị Tư, em hỏi chị, mấy ngày còn lại này, để Khổng ma ma dạy nhiều thì tốt hơn hay để bà dạy ít thì tốt hơn?”

Mặc Lan ghen ngào, mở to đôi mắt đỏ hồng nhìn Minh Lan, ghen tiếng không nói nên lời. Minh Lan thấy nó cuối cùng cũng ngẩng đầu lên liền vội vàng khuyên nhủ: “Em biết chị Tư muốn Khổng ma ma chỉ bảo một ... hai..., thế nhưng chiếu theo chị mà dạy thì thứ nhất chị cả bị trì hoãn, thứ hai là Khổng ma ma cũng chẳng dạy được bao nhiêu. Không bằng chị Tư chịu khó chút, trước tiên ghi nhớ chỉ dẫn của Khổng ma ma, về sau thì lúc rảnh rỗi chậm rãi tập luyện, cũng không làm tổn thương hòa khí giữa chị em, còn có thể học được nhiều thứ hơn, thế chẳng phải rất tốt sao?”

Nói xong, Minh Lan cảm thấy rất tự hào, với tài hùng biện này mà đi làm thư kí toàn án quả thực là lãng phí, phải làm luật sư mới đúng.

Nghe Minh Lan nói thế, Mặc Lan dần ngừng khóc, mắt thấy tình thế đã được khống chế, chẳng ngờ Như Lan từ ngoài chêm vào một câu: “Hà tất phải sút đầu mẻ trán như thế? Chỉ cần là giả vào bá tước phủ, chẳng nhẽ

chúng ta người nào cũng có được phúc phận này, tôi nói chị Tư nghe nhá, có một số việc đừng vội mơ mộng hão huyền thì tốt hơn đấy!”

Đổ dầu vào lửa!

Mặc Lan vùng đứng lên, trở vào Như Lan và Minh Lan, giận run người, giọng căm hờn: “Giỏi giỏi, mấy đứa cho chị là thứ xuất, trái một bên phải một bên dùng lời nói chà đạp chị, không coi chị ra gì! Chị hà tất còn sống thừa thãi trên đời này làm gì!” Vừa nói vừa nằm trên bàn khóc long trời lở đất.

Minh Lan ngửa mặt lên trời thở dài, nàng cũng là thứ xuất có được không, làm chi lại xếp nàng vào chiếu trên vậy!

Lúc này, nghe thấy tiếng mảnh chuyển động, Không ma ma đã quay lại, bà được nha hoàn tùy thân đỡ trở về, nhìn thấy tình cảnh bên trong phòng, vẻ mặt lạnh lẽo.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ban Bồi Thâm Của Khổng Ma Ma

Sắc mặt Khổng ma ma cực kì khó coi. Bà cười lạnh, mắt quét liên tục về phía bốn cô gái, ánh mắt chột bén nhọn, rét buốt như giá đông điêu tàn lướt qua các cô. Bốn cô gái đều không khỏi co lại về phía sau, bất giác yên lặng, ngay ngắn đứng một bên, trong lòng bồn chồn không yên.

Trong chốc lát chỉ nghe thấy tiếng nước nở của Mặc Lan trong phòng. Nó cầm khăn vừa khóc như hoa lê dầm mưa[‘], vừa nhìn trộm Khổng ma ma, chờ bà hỏi đến nỗi lòng của mình. Ai ngờ, Khổng ma ma chẳng thềm để ý đến nó, chẳng nói chẳng rằng, lập tức ngồi vào chính giữa, gọi nha hoàn mang đến bốn bộ giấy bút nghiên cùng với bốn bản “Nữ Tắc” đặt trước mặt bốn đứa.

[‘] Hoa lê đài vũ: ý chỉ giống như hạt mưa đọng trên hoa lê. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý Phi, sau này được dùng để miêu tả người con gái lúc khóc vẫn kiều diễm, xinh đẹp. Cụm này trích từ bài “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị:

Ngọc dung tịch tịch lệ lan can

Lê hoa nhất chi xuân đới vũ

Dịch thơ – Tản Đà

Lệ dàn mặt ngọc lưa thưa

Cảnh lê hoa trữu hạt mưa xuân đầm

Mấy cô gái sợ hãi vân vê cái khăn quanh ngón tay rồi nhìn nhau. Vẻ mặt Khổng ma ma lạnh băng đến rùng mình, không mang theo chút tươi cười nào, lạnh lùng nói: “Mỗi người năm mươi lần, chép không xong thì lần sau đừng đến học.”

Như Lan không phục, định mở miệng cãi lại, bị ánh mắt uy nghiêm của Khổng ma ma trừng một cái liền xấu hổ rụt về. Hoa Lan cắn môi, cầm bút lên chép. Minh Lan thầm than nhưng cũng chép theo. Chỉ có Mặc Lan không dám tin vẫn nhìn Khổng ma ma, nước mắt không còn chảy mà chỉ ngơ ngác đứng đó. Khổng ma ma không thèm nhìn đến mấy nàng, tự cầm một quyển kinh phật lên xem. Mặc Lan bất đắc dĩ đành phải ngồi chép.

Chép được một bản cũng đã đến xế chiều, sắp tới giờ cơm tối, Khổng ma ma vẫn ngồi yên, gọi nha hoàn đến thắp đèn, không nói một lời để cho mấy nàng tiếp tục chép. Cánh tay chép sách của Minh Lan bắt đầu tê mỏi, đầu ong ong, ngẩng lên nhìn một vòng mấy người cùng bị nạn, ai cũng đeo bộ mặt như ăn phải Hoàng Liên (một loại thuốc vị đắng trong Đông y). Đặc biệt, con bé Như Lan còn muốn làm gì đó, cứ nghển cổ liên tục ngó nghiêng ra bên ngoài.

Mấy nha hoàn từ các phòng phái đến đón tiểu thư về ăn cơm đang đứng đợi ở bên ngoài, nhẹ nhàng đánh tiếng đến mấy lần, mấy cô gái vừa đói vừa mệt đều ngẩng đầu lên trông mong. Ai ngờ Khổng ma ma tựa như không nghe thấy, chỉ để cho đưa nha hoàn ra ngoài nói một tiếng ‘Chưa tan học.’ Bốn cô gái đồng loạt suy sụp, cúi đầu. Minh Lan trong lòng cứ thầm oán—Nàng vô tội mà. Vô tội! Một lát sau, Khổng ma ma nhìn đồng hồ cát liền bảo một nha hoàn khác đến phân phó: “Đi mời lão gia, phu nhân và dì Lâm đến đây.”

Lần này, cả bốn cô đều sợ hãi, trong lòng biết sắp lớn chuyện rồi. Hoa Lan càng thêm lo lắng. Mặc Lan cũng lén nhìn Khổng ma ma. Như Lan sợ

nhất là Thịnh Hoàn, bút lông trong tay cũng run lên. Tay Minh Lan không ngừng sao chép, nhưng vẫn hốt hoảng trong lòng, tình cảnh này giống như hồi nhỏ nàng phạm lỗi bị thầy giáo giữ lại lớp học. Về mặt hung thần ác sát của chủ nhiệm lớp chờ phụ huynh đến chuộc người về trước đây, không ngờ sau khi đầu thai, Minh Lan còn được hưởng thụ loại đối xử này, có cảm giác thân thuộc như xa quê gặp được bạn cũ.

Một lát sau, vợ chồng Thịnh Hoàn và Lâm di nương đều đến. Bốn cô gái bị ánh mắt nghiêm khắc của cha chiếu qua, đều đồng loạt rụt cổ lại. Khống ma ma đứng dậy nhường chỗ ngồi chính giữa cho Thịnh Hoàn và Vương thị. Thịnh Hoàn bước qua trước, sau đó mới ngồi xuống cùng Vương thị. Khống ma ma ngồi ngay ngắn trên cái ghế dựa lớn ở bên cạnh đó, lại bưng thêm cái ghế thấp cho Lâm di nương ngồi phía dưới. Lâm di nương hơi cúi người nhưng không ngồi xuống mà chỉ đứng một bên. Từ khi rời khỏi chỗ Vương thị, Minh Lan đã lâu chưa gặp dì Lâm, chỉ thấy dáng vẻ nàng mảnh mai, yêu kiều uyển chuyển, mặc bộ váy gấm thêu kép hoa mai và hoa mộc lan xanh, thanh nhã mỹ lệ, trên đầu chỉ mang chiếc trâm điểm thúy bạch ngọc, bước qua bước lại tiếng đĩnh đang nghe rất êm tai, nổi bật hơn so với Vương thị đeo đầy châu ngọc.

“Nghiệt chương! Tự mình gây họa, còn không dám nói?”. Thịnh Hoàn vừa nhìn đã biết con gái gây chuyện, quát lên, áy náy nhìn Khống ma ma. Vương thị lo lắng cho hai đứa con gái nên không dám nhiều lời. Lâm di nương ngược lại điềm tĩnh, cúi đầu, đứng yên. Bốn cô gái không ai dám mở miệng.

Khống ma ma thấy mọi người đều vào vị trí liền phất phất tay. Bốn nha hoàn bên người bà dường như được huấn luyện bài bản, hành động lưu loát gọn gàng. Hai người đi ra ngoài bảo đảm nha hoàn tránh xa mấy bước. Hai người còn lại đóng cửa sổ phòng khách, chỉ để lại mấy tấm phúc hầu hạ bên người.

Bố trí xong xuôi, Khổng ma ma mới mỉm cười với Thịnh Hoàn, khẽ nói: “Hôm nay làm phiền mọi người, vốn chuyện cũng không đến mức kinh động đến nhiều người thế này, nhưng lão thái thái đã ủy thác cho tôi, nên tôi không dám làm lỡ việc mới làm phiền đến lão gia và phu nhân. Vì cô Mặc được dì Lâm nuôi nấng nên phải làm phiền cả dì Lâm nữa.”

Thịnh Hoàn lập tức chấp tay nói: “Ma ma có chuyện gì mời nói, nhất định là mấy đứa nghiệt chướng này không biết điều nên mới khiến ma ma tức giận.” Nói xong lại trừng mắt với đám con gái. Bốn cô gái đều lui về một phía không dám nói lời nào.

Khổng ma ma ôn hòa lắc đầu, khẽ nói: “Cũng không phải là tức giận gì cả. Chỉ là mấy cô đều lớn cả rồi, có một số chuyện đúng sai phải hiểu cặn kẽ. Yên nhi, người lại đây kể lại lần nữa sự việc ban chiều.” Nói xong, một nha hoàn từ phía sau Khổng ma ma bước ra đến giữa hành lễ, kể lại rõ ràng sự kiện chiều nay. Nha hoàn kia tuổi con nhỏ nhưng mồm miệng lanh lợi, giọng to, rõ ràng, kể lại mấy lời của bốn cô lúc cãi nhau, không bớt một chữ, không thêm chữ nào. Mấy cô Lan nghe thấy đều đỏ mặt xấu hổ, im thin thít.

Nghe rồi, Vương thị lại nghĩ chút chuyện bé này cũng xé ra to, mấy chị em cãi nhau thôi mà. Thịnh Hoàn càng nghe càng giận, đến khi nghe xong thì vỗ mạnh mấy cái lên bàn, phẫn nộ quát: “Mấy đứa nghiệt chướng, còn không quỳ xuống!”

Mấy cô nương đều bị dọa, vội vàng quỳ xuống, lại bị Khổng ma ma gọi lại, nói: “Trời đang lạnh, không nên để đầu gối của mấy tiểu thư bị đông cứng.” Không ngờ, Khổng ma ma gọi nha hoàn đưa ra bốn miếng đệm bồ đoàn vải nhung dày đặt song song dưới đất, sau đó hất cằm ý bảo có thể quỳ xuống. Mấy cô gái đồng loạt quỳ xuống. Đối với việc quỳ, Minh Lan là người mới vào nghề, nghiêng trái nghiêng phải. Khổng ma ma tốt tính giúp nàng sửa lại đúng tư thế.

Thịnh Hoàn vỗ mấy tiếng ‘ba’, ‘ba’ lên bàn, tiếng vang chấn động cả nóc nhà, chỉ vào mấy đứa nói: “Nghịch chướng! Nghịch chướng! Các con không biết lễ nghi phép tắc à, nói bậy nói bạ không khác gì mấy đứa gái quê thô thiển, thể diện người nhà Thịnh gia ở đâu hả? May mắn mấy đứa đều là con gái. Nếu mà là con trai thì sau này ắt còn tranh giành tài sản nữa! Họa từ anh em trong nhà bất hòa mà ra. Thôi! Thôi! Thôi! Chi bằng giờ đánh chết cho hết chuyện!”

Nói xong liền đi lấy gia pháp, Minh Lan chưa được thấy gia pháp. Như Lan đứng kiêu kiểng không sợ sùng. Hoa Lan và Mặc Lan đều sợ quá mà bật khóc. Vương thị muốn xin tha, nhưng thấy Thịnh Hoàn cả giận, thì vịn khăn không dám mở miệng, dùng ánh mắt cầu xin Khổng ma ma. Khổng ma ma cười, xua tay nói: “Lão gia đừng tức giận, xử phạt cũng không phải hay, dù sao phải để có mấy cô biết mình sai ở đâu. Kẻ hèn này cũng là ma ma giáo dưỡng cho mấy cô nương, cao hơn một chút cũng coi như nửa làm thầy, chi bằng để tôi đến hỏi mấy nàng.”

Thịnh Hoàn thở gấp, nhìn Khổng ma ma áy náy, nói: “Ma ma tri thức học vấn đều là hạng nhất, ngày xưa quý nhân trong cung cũng nhờ người chỉ bảo, huồng hồ là mấy đứa nghịch chướng này. Ma ma cứ hỏi đi, không vấn đề gì.”

Ánh mắt Khổng ma ma hướng về bốn cô gái đang quỳ, nói: “Mấy đứa biết sai chưa?” Mấy cô Lan đều nói biết sai rồi. Khổng ma ma lại hỏi tiếp: “Vậy sai ở đâu?” Mấy đứa sắc mặt đều biến hóa, cắn răng, gạt lệ, giận dữ, sừng sờ. Hoa Lan cắn môi, mở miệng đầu tiên, nói: “Con sai rồi! Không nên trách mắng em ấy thì sẽ không gây chuyện đến mức cha mẹ phải lo lắng tức giận.”

Vương thị không biết làm thế nào chỉ chờ mong nhìn Thịnh Hoàn, Thịnh Hoàn nét mặt không thay đổi. Khổng ma ma hơi nhú mày nhìn Mặc Lan. Mặc Lan run rẩy giống như cành liễu trong gió, vừa sợ hãi vừa thương tâm, nước nỡ nói: “Con cũng sai rồi. Con không nên gây gổ với chị.”

Khỏe miệng Khổng ma ma hơi trĩu xuống, đến lượt Như Lan. Trong lòng nó không thừa nhận, chỉ nói: “Con không nên cãi nhau với chị.”

Cuối cùng đến lượt Minh Lan, Minh Lan thật sự khóc không ra nước mắt. Cô vất óc cũng không nghĩ ra được, ghen hờn lâu khiến khuôn mặt đỏ bừng, sợ hãi nói: “Con! Con...Con thực không biết ạ!”

Thịnh Hoành hơi dịu đi, vừa rồi nghe nha hoàn kể lại chuyện thì chưa thấy Minh Lan sai ở đâu, không cãi nhau, không đầuêu, không mượn gió bẻ măng, còn khuyên nhủ mấy câu nhưng cũng bị liên lụy quỳ trên đất. Nhìn con bé bộ dạng tội nghiệp, trong lòng rất thương cảm, lại quay sang Mặc Lan khóc lóc thảm thiết, nhớ đến Hoa Lan và Như Lan nói năng lạnh nhạt, cơn giận lại bốc lên đầu. Chỉ vào Hoa Lan mắng: “Con là chị cả. Tuổi tác còn lớn hơn mấy đứa kia nhiều. Chỉ có con mới chăm sóc được các em, lấy mình làm gương. Không ngờ con lại xấu tính đến thế, không biết nhường nhịn em út, sau này gả cho người ta có phải vứt luôn cả thể diện Thịnh gia không hả!”

Trong lòng Hoa Lan giận bừng bừng. Cầm tức đến mức bấm ngón tay thật sâu vào lòng bàn tay, quật cường cúi đầu, một câu cũng không nhận. Thịnh Hoành lại chỉ vào Như Lan mắng: “Con tuổi tác cũng không nhỏ, cũng không chịu học hành. Chuyện gì cũng dám nói, “Học ai thói dè tiện, thấy người khác tốt liền tranh giành” là cái gì? Mặc nhi là chị con, có loại em gái nói chuyện với chị như thế à? Thấy chị khóc thế mà không biết nhường nhịn một chút hay sao? Cha chưa giảng qua cho mấy đứa “Khổng Dung nhường lễ”[‘] sao? Vô giáo dục!”

[2] Khổng Dung là cháu đời thứ 20 của Khổng Tử. Chuyện kể rằng, vào thời Đông-Hán, Khổng Dung mới được 4 tuổi. Có một vị khách đến nhà biếu một giỏ lê. Trưa hè nắng nóng, người trong nhà bảo Khổng Dung tự chọn cho mình một quả. Cậu bé chọn lấy quả nhỏ nhất. Người khách thấy lạ liền hỏi: “Sao cháu không lấy quả to mà lấy quả nhỏ?”. Khổng Dung thưa: “Dạ. Vì cháu còn nhỏ nên lấy quả nhỏ nhất. Quả to để cho bố mẹ và

các anh ăn mới đúng.” Các anh cảm động nên chọn quả nhỏ nhường quả to cho Khổng Dung. Khổng Dung không chịu nói: “Bố mẹ làm lụng vất vả vì gia đình. Các anh ngày ngày phải đi học rất gian khổ. Vậy quả bé nhất phải để em ăn mới đúng.”

Câu chuyện “Khổng Dung nhường lê” được lưu truyền rộng rãi đến ngàn năm sau trở thành bài học đạo đức cho giới trẻ Trung Quốc.

Như Lan vốn nóng nảy, nghe vậy liền cãi lại: “Thứ gì tốt đều phải đưa cho chị ấy trước sao? Năm ngoái cậu con nhờ người khắc một miếng ngọc thượng hạng cho con làm vật tùy thân bị chị Tư nhìn thấy. Chị ấy khóc một hồi nói mình không có cậu ruột, cha liền đưa miếng ngọc cho chị! Còn lần trước nữa, cha muốn đưa cho anh cả một miếng ngọc phương điền hoàng thạch(1) làm con dấu, nửa đường bị anh Ba cướp đi! Vì sao cha cứ luôn muốn lấy đồ bọn con cho chị ta? Con không phục! Không phục!”

Cánh tay của Thịnh Hoành run run, lập tức bước đến đánh Như Lan thì bị Vương thị ngăn lại. Nàng ôm cánh tay Thịnh Hoành khóc lóc, cầu xin: “Lòng lão gia thiên vị một bên. Giờ đứa nhỏ phạm lỗi, Khổng ma ma luôn đối xử công bằng. Sao chàng chỉ mắng hai đứa con thiếp sinh ra? Nếu lão gia ghét thiếp, hận thiếp thì nhân đây trách mắng thiếp luôn đi?”

Chỉ một lúc thôi mà trong phòng đã hỗn loạn. Lâm di nương cúi đầu, khẽ gạt nước mắt. Mặc Lan cũng khóc lóc thê thảm. Khổng ma ma liếc hai mẹ con các nàng một cái, ánh mắt thoáng giễu cợt, sau đó đặt ly trà xuống, quay về phía Thịnh Hoành cười nói: “Xin lão gia trước tiên đừng tức giận, chuyện này căn bản cũng không phải lỗi lầm to tát gì. Chẳng qua xảy ra đúng lúc tôi đang dạy học nên có trách nhiệm phải xử lý. Hôm nay khiến cho lão gia và phu nhân nổi nóng là tôi sai.”

Thịnh Hoành xua tay liên tục: “Ma ma nói gì vậy. Đều là do ta trị gia không nghiêm để ma ma chê cười. May mắn thay, ma ma với lão thái thái

là bạn cũ giống như bậc trưởng bối trong nhà...Thôi! Vẫn nên mời ma ma nói đi.”

Khổng ma ma bước lên vị trí đầu hướng về phía bốn cô gái, cất giọng nói: “Phần lớn chuyện trên đời đều không thoát khỏi chữ ‘lý’, ta vốn không thích trước mặt nói một đằng, sau lưng nói một nẻo, tránh để lời mình nói truyền ra sai lệch. Hôm nay, trước mặt mấy chị em và cha mẹ các cháu nói cho rõ ràng luôn một thể. Lúc này các cháu đều nói biết sai rồi, ta thấy cũng chưa chắc nên giờ ta đến hỏi lại.”

Mấy cô gái đều im lặng, Khổng ma ma lại nói tiếp: “Tốt. Trước tiên chúng ta tìm hiểu nguyên nhân trước. Cô Tư! cháu ngẩng đầu lên. Ta hỏi cháu. Cô Năm nói cháu lúc nào cũng cướp vị trí đầu của cô Cả, còn làm liên lụy đến Cô Cả. Cháu có biết không?”

Vành mắt ngân ngấn nước, Mặc Lan bi thương nói: “Đều là do cháu không hiểu chuyện. Cháu nghĩ mấy khi có dịp Khổng ma ma đến. Cháu muốn học thêm mấy thứ có thể khiến phụ thân nở mày nở mặt, làm tăng thể diện cho nhà ta nhưng không ngờ lại khiến cho mấy chị em bất hòa. Đều là lỗi của cháu...”

Thịnh Hoành nghe xong, mặt không còn kiên nhẫn, nhớ đến những lời trách móc của Vương thị trước đây liền sinh bất mãn, liếc Hoa Lan một cái.

Hoa Lan trong lòng vô cùng oán hận, giống như nhịn không được mà nhào đến muốn vạt cái lưỡi xảo trá của cô em. Vương thị thì như muốn xông lên mà can xé. Khổng ma ma khẽ cười mấy tiếng rồi nói: “Cô Tư, cháu là người thông minh, nói chuyện hành sự khéo léo. Hôm nay ta muốn khuyên cháu một câu, đừng ý vào mấy phần thông minh mà coi người khác đều là kẻ ngốc. Cần thận gây ông đập lưng ông.”

Lời vừa dứt, Mặc Lan ngừng khóc. Đôi mắt tròn tròn nhìn Khổng ma ma không dám tin, ngay lập tức cúi đầu nhìn Thịnh Hoành, Thịnh Hoành vẫn

còn mù mờ.

Khổng ma ma điềm nhiên như không, tiếp tục nói: “Cháu có hai cái sai. Cái sai thứ nhất, cháu với chị em cãi nhau, đừng có mở miệng, ngậm miệng nói mình là thứ xuất. Mặc dù ta đến nhà này cũng chưa lâu, nhưng cô Tư nói xem, Thịnh lão gia đối xử với cháu như thế nào. Nói cháu sai một câu cháu liền mở miệng đòi chết đòi sống, khóc lóc om sòm, đây là hành động của một tiểu thư thế gia nên có à?”

Mặc Lan nước nở khe khẽ. Lâm di nương bắt đầu ngồi không yên, nhẹ nhàng động thân nhìn Thịnh Hoành cầu xin. Thịnh Hoành không nhìn nàng, ông ta dường như bị Khổng ma ma thuyết phục, vẫn lắng tai nghe.

Khổng ma ma nói: “Cái sai thứ hai là ý đồ trong đầu cháu không tốt. Cháu luôn miệng bảo muốn học cái này, cái nọ, muốn làm cho người nhà tăng thể diện, chẳng lẽ Thịnh phủ chỉ có mỗi cháu là con gái? Hay chỉ có cháu mới mang thể diện đến cho Thịnh phủ? Vậy chị em cháu ở đâu, các nàng không phải học cái này cái kia vì tăng thể diện sao? Khoan nói ta vốn đến chủ yếu để dạy chị cả cháu học, cháu không nghĩ lại xem, nàng còn ở cùng với các cháu thêm mấy ngày nữa? Mấy tháng sau nàng xuất giá, nhà thông gia lại là Bá phủ. Bây giờ là thời điểm quan trọng để học lễ nghi, quy củ, cho dù không biết nhường nhịn chị em trong nhà thì cháu cũng nên giúp đỡ chị cả. Ta nghe nói dì Lâm vốn xuất thân nhà quan, chẳng lẽ nàng không dạy cháu, dù lớn hay bé, đích hay thứ muốn đạt được kết quả thì phải tính toán phân chia việc nặng, việc nhẹ với nhau?!”

Thịnh Hoành vốn là người có hiểu biết. Vì hết lòng yêu thương Lâm di nương nên cũng thiên vị Mặc Lan nhiều hơn. Vừa nghe Khổng ma ma nói xong, trong lòng rúng rờ, thầm nghĩ: Lời này không sai, nếu đúng vậy thì Mặc Lan vốn rất ích kỉ. Nhìn về phía Mặc Lan và Lâm di nương ánh mắt có chút phức tạp. Minh Lan quỳ trên mặt đất lén nhìn Lâm di nương, chỉ thấy đôi tay nàng đang gặt gao siết cái khăn, gân xanh trên mu bàn tay nổi hẳn lên.

Khổng ma ma lại nói tiếp: “Cô Tư! Ta biết cháu xưa nay muốn với cao, nhưng mỗi người đều có số phận. Việc hôm nay nhìn giống như chị cả khơi mào nhưng thực ra cháu có liên can rất lớn. Lúc nào cháu cũng muốn tranh giành hơn thua. Mọi chuyện đều muốn đứng đầu, không được như ý thì liền khóc lóc, tự trách bản thân là thứ xuất. Cháu làm như vậy có nghĩ chút nào đến tình cảm chị em, chút nào đến ân tình của cha cháu không?”

Mấy câu hỏi liên tiếp nghe có vẻ nhã nhặn nhưng đều nói trúng điểm mấu chốt. Mặc Lan bị nói đến cứng họng không trả lời được, nước mắt vẫn còn đầm đìa, liếc thấy Thịnh Hoàn nhìn mình vẻ không vui, ánh mắt trách cứ, quay đầu nhìn Lâm di nương thấy nàng ta cũng rất sợ hãi. Không thể mở miệng nhờ ai giúp đỡ, trong lòng Mặc Lan lạnh buốt, mệt mỏi quỳ trên đất, khẽ lau nước mắt.

Khổng ma ma quay về phía Thịnh Hoàn, hòa nhã nói: “Vừa rồi lão gia nói tôi với lão thái thái là bạn cũ. Hôm nay tôi mặt dày nói thêm hai câu. Gia đình đông người, cha mẹ phải xử lý mọi việc công bằng thì nhà mới an vui. Mặc dù là chị em phải nhường nhịn nhau nhưng hôm nay cho cái này, ngày mai cho cái kia, thiên vị chỉ cho bên này, một thời gian nữa, cha con lẫn tình cảm chị em đều nảy sinh xích mích. Lão gia, người nói đúng không?”.

Thân hình già nua, giọng nói lại ấm áp dễ nghe, nói rõ đầu đuôi, người nghe không tự chủ được mà tin phục, tâm sinh đồng cảm. Thịnh Hoàn nhớ đến thời gian trước đây, con cái đều tốt đẹp. Giờ mà có đứa nào tâm sinh oán hận thì Thịnh gia cũng không được lâu dài. Huống hồ, đích cũng có giới hạn của đích, thứ cũng có tiêu chuẩn của thứ, ông ta quá thiên vị cho Lâm di nương sẽ gây ra tai họa, nghĩ đến đây thì lưng ông đổ mồ hôi lạnh, hướng về phía Khổng ma ma chấp tay liên tục thi lễ.

Lúc này, Hoa Lan quạt cường cũng không nhịn được nước mắt tràn mi. Vương thị lấy khăn lau khóe mắt, hai mẹ con nhìn nhau vạn phần cảm kích

Khổng ma ma. Minh Lan nghe mà hai mắt sáng rực, bội phục Khổng ma ma. Lời lẽ sắc bén, nói trắng ra như vậy thật là vô cùng sảng khoái.

Khổng ma ma mắng Mặc Lan xong, quay người hướng về phía Hoa Lan. Lúc này, Hoa Lan đã bình tâm, xuôi lòng, quỳ thẳng đứng, tin tưởng nhìn Khổng ma ma, chờ bà nói.

Khổng ma ma nghiêm giọng bảo: “Cô cả, cháu là đại tiểu thư của Thịnh phủ, càng cần thể diện hơn so với các em. Lão gia, phu nhân còn cả lão thái thái cũng cưng chiều nhất là cháu. Nuông chiều lâu ngày sinh ra cái tính kiêu căng, thường ngày nếu có bất mãn trong lòng liền chỉ vào mặt các em mà răn dạy, chưa ai phê bình cháu, huống hồ cháu lại ghen lửa giận trong lòng mấy ngày qua.”

Hoa Lan gật đầu. Khổng ma ma nhìn nàng, nói mấy lời thâm ý: “Cô cả, ta có mấy câu này không dễ nghe. Nữ nhi ở nhà được ngàn vạn sủng ái cũng không nói làm gì. Đến khi làm con dâu nhà người ta, mỗi người một kiếu, phải cung kính hầu hạ cha mẹ chồng chu đáo, cẩn thận chăm sóc cho chồng, với em chồng phải tươi cười niềm nở, bất kì ai bên nhà chồng cũng đều không dễ dàng đắc tội, làm không tốt đều là cháu sai. Cháu cũng không có cách nào để giải thích! Em Tư cháu dù có sai, cháu cũng không nên nói mấy lời châm chọc làm tổn thương người ta. Là chị cả, cháu nên tìm ra cách để mọi chuyện đều ổn thỏa, vừa làm cho em gái biết sai, vừa không làm thương tổn đến tình cảm chị em mới phải.”

Hoa Lan không nhịn được mà đáp lại: “Em Tư không nghe cháu, cứng mềm đều không chịu. Ma ma nói cháu phải làm thế nào?”

Khổng ma ma lạnh lùng nói: “Đó là do năng lực của cháu, hôm nay đến cả em ruột cháu cũng không xử lý tốt. Đến khi cháu xuất giá, phía đông là cha mẹ chồng, phía tây là chị em chồng, phía bắc lại anh em chú bác, phía nam thì nha hoàn, quản sự, một nhà từ trên xuống dưới đều chung giọt máu

đào, làm thế nào cháu quản hết được? Chẳng lẽ cha mẹ còn vội đến động viên cháu à?”

Hoa Lan nghe đến ngẩn người, lâm vào trầm tư. Vương thị là người từng trải hiểu rõ mấy lời Khổng ma ma nói là thật lòng, liền nói cảm ơn: “Ma ma nói thực sự đều là mấy lời tâm huyết, xuất phát từ tấm lòng. Hoa nhi nhất định phải nhớ kĩ. Hoa nhi, cảm ơn ma ma đi.” Hoa Lan đang ngẩn người bị Lưu Côn bên cạnh đè xuống dập đầu trước Khổng ma ma.

Thấy Khổng ma ma nói mấy câu đã giải quyết xong cả hai chị, Như Lan đã sớm ngoan ngoãn, cúi đầu. Khổng ma ma liếc nhìn nó một cái, không tức giận chút nào, mắng: “Cô Năm hôm nay thực sự rất uy phong. Hai chị cháu chẳng qua chỉ nói với nhau đôi câu, cứ thế cho qua thì không sao. Cháu sợ chuyện chưa đủ loạn, không khuyên bảo chị em lại còn chen vào châm ngòi thổi gió. Mặc dù tuổi cháu còn nhỏ, một câu cũng không ngăn cản được nhưng mà nói bậy bạ thì lưu loát, trôi chảy lắm. Vừa rồi cha cháu nói cháu có mấy câu không xuôi tai, cháu không nên ương bướng cãi lại. So với mấy chị em, cháu phải bị phạt nặng hơn mới đúng.”

Như Lan đang muốn kêu oan, ngay lập tức bị Thịnh Hoàn dùng ánh mắt hung ác uy hiếp. Nó đổi ý, liên tục dập đầu nhận lỗi: “Cháu sai rồi! Cháu sai rồi! Cha tha lỗi cho con, lần sau con không dám nói bậy nữa!”

Thấy Như Lan chịu thua, cơn giận Thịnh Hoàn cũng bớt đi bao nhiêu. Ông ta nghĩ con gái tâm tính đơn thuần, tính tình không dịu ngoan nhưng cũng thật thà nên nguôi giận.

Cuối cùng, ánh mắt Khổng ma ma dừng trên người Minh Lan. Minh Lan liền căng thẳng, vội vàng ngoan ngoãn quỳ đúng tư thế, dứng cảm ngẩng đầu lên. Đôi mắt trong veo của Khổng ma ma nhìn Minh Lan: “Cháu cảm thấy mình không hề sai nên không đáng bị liên lụy có phải không?”

Minh Lan hơi do dự, quyết tâm gật đầu. Khổng ma ma bình tĩnh nói: “Hôm nay, ta nói cho cháu một đạo lý, anh chị em trong gia đình như cây liền cành, vinh nhục cùng hưởng. Một mình cháu thì không có gì sai, nhưng ba chị đều sai cả thì cháu không sai cũng thành sai. Cho nên ta phạt cháu có phục hay không?”

Minh Lan há to miệng, chớp mắt liên thấy nha hoàn Khổng ma ma mang thước lại, thực sự muốn ngắt đi. Này! Này! Này! Đây chính là Hồng Quả Quả[‘] biên tập mà? Ma ma à! Thế này là sao? Nhưng đây là cổ đại, không phục không được, Minh Lan đành phải tỏ vẻ mặt đưa đám, gật đầu.

[‘] Trần Tô, nghệ danh Hồng Quả Quả là biên tập viên kênh thiếu nhi Uông thị, đảm nhiệm chương trình “Cây trí khôn”- cũng là chương trình xuất sắc nhất trong sự nghiệp Trần Tô.

Nhưng Thịnh Hoành lại cảm thấy Minh Lan rất đáng thương, không nhịn được mà thay nàng cầu tình: “Ma ma! Minh Lan cũng chưa làm sai cái gì. Huống hồ con bé còn nhỏ, sức khỏe lại yếu chỉ bằng răn dạy mấy câu thôi. Con bé tuy nhỏ nhưng rất nghe lời, nhất định sẽ khắc ghi.”

Ai ngờ, Khổng ma ma công chính liêm minh, lắc đầu nói: “Không được. Nếu chỉ thả mỗi mình nàng, cứ dung túng sau này anh em trong nhà gặp chuyện chỉ biết đứng ngoài nhìn thì làm thế nào? Không phạt không được. Hôm nay, Minh Lan chịu bốn thước để cho mấy chị em hiểu thế nào gọi người một nhà!”

Minh Lan trong lòng rên rỉ: Sao lại dùng thước đánh nàng, mọi người đến phân xử giúp vấn đề này đi!

Khổng ma ma bước vài bước, lẳng lặng nói: “Mọi ngày, chị em các cháu làm loạn ta không xen vào. Mười ngày qua đều vờ như không biết, sau lại nghĩ các cháu dù sao vẫn là chị em ruột, muốn tốt cho bản thân mình thì phải biết tự gánh lấy trách nhiệm. Không ngờ, chị em các cháu tranh chấp

chẳng khác gì nhà thiếu ăn thiếu mặc? Một chút khí độ của tiểu thư thế gia cũng không có, khiến ta rất thất vọng. Nên nhớ rằng, một gia tộc muốn phồn thịnh thì anh em, chị em phải đồng tâm hiệp lực, có rất nhiều gia tộc thường suy tàn từ bên trong đó, mong các cháu suy nghĩ kỹ càng.”

Thịnh Hoành nghe, liên tục gật đầu, cảm thấy lời nói rất có đạo lý, làm sao sau này vào kinh đừng làm trò cười cho thiên hạ mới được. Hôm nay, Khổng ma ma thực sự là lời vàng ý ngọc, đúng là từ trong cung đi ra, đến chính ông ta cũng muốn thụ giáo.

Cuối cùng Khổng ma ma phán quyết: “Giờ phạt mỗi người mười thước, về nhà chép năm mươi lần “Nữ Tắc” cho tốt. Ngày mai ai mà chưa xong thì đừng tới gặp ta!”

Nói xong liền giơ cái thước trong tay lắc lư. Thước được làm từ cây trúc, dẻo dai, cứng rắn, dưới ánh đèn, đầu thước hiện lên màu đỏ nhạt sáng loáng, vung tay nghe thấy tiếng vù vù, nghe âm thanh thôi đã thấy ghê người. Như Lan mềm nhũn nằm lấy quần áo Vương thị cầu xin. Mặc Lan bắt đầu khóc lóc thê lương. Hoa Lan quật cường cắn miệng. Minh Lan thì vẫn trong trạng thái ngẩn ngơ.

Khổng ma ma từ từ dụ giọng, liếc mắt một vòng nhìn mấy người trong phòng, nói tiếp: “Nhưng mà mấy đứa vẫn đang còn nhỏ, hôm nay phạt xong không được truyền ra bên ngoài để đảm bảo thanh danh của các cô nương.”

Nói xong liền để cho bốn nha hoàn cầm mỗi người một cái thước đứng cạnh các tiểu thư. Vương thị nhìn cái thước kia có chút không đành lòng, đang muốn cầu xin, chợt nghe thấy giọng nói dụ dỗ — “Ma ma xin từ từ đã.”

Mọi người đều quay đầu nhìn, hóa ra là Lâm di nương.

(1) Ngọc Phương Hoàng Điền Thạch: Miếng ngọc màu vàng hình vuông

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Một Đứa Cũng Không Thoát

Chỉ thấy Lâm di nương dịu dàng bước đến chính giữa, trước tiên hành lễ với Thịnh Hoàn, sau đó uyển chuyển khẽ thưa với ma ma: “Mong ma ma đừng trách, ở đây vốn không có chỗ cho thiếp nói chuyện nhưng lòng thiếp vẫn có chút áy náy với ma ma. Nếu lời thiếp nói khiến ma ma không vui, mong ma ma thứ lỗi. Chuyện hôm nay, nói đi nói lại cũng là do Mặc nhi không hiểu chuyện mà ra, nó mới là đứa đầu têu. Hơn nữa, Cô Sáu tuổi còn nhỏ mà cũng vạ lây bị phạt đánh, lòng thiếp rất băn khoăn hay mười thước của Cô Sáu để Mặc nhi gánh thay...”

Lâm di nương vốn trông yếu đuối, giờ mắt nàng rưng rưng, giọng nói ray rứt, chân thành nhìn sang Thịnh Hoàn. Thịnh Hoàn hơi hơi cảm động lại nhìn sang Mặc Lan, Mặc Lan tuổi cũng còn nhỏ, chỉ là nhất thời bất cẩn mà thôi, hoảng hốt nhìn Lâm di nương. Nhưng Hoa Lan lại ương ngạnh, cao giọng nói: “Con là chị cả. Mấy đứa em có sai thì cũng là lỗi của con. Mấy roi của em Sáu để con nhận là được rồi.”

Trong lòng Minh Lan thầm than, cứng rắn cự tuyệt: “Đừng! Đừng! Chị cả còn phải thêm đồ cưới nữa, mấy roi này cứ để em tự chịu...” Hoa Lan cảm động nhìn nàng. Mặc Lan cuối cùng cũng phản ứng, vội vàng cướp lời nói: “Vẫn nên để con, con nhận...”

Trong phút chốc, chuyện chịu đòn thay Minh Lan biến thành nhiệm vụ béo bở.

Nhìn mấy đứa con gái như vậy, Thịnh Hoàn mới thấy chút thoải mái trong lòng, bội phục thủ đoạn của Khổng ma ma, chấp tay hướng về phía bà đầy cảm kích. Khổng ma ma gật đầu đáp ý, nhưng vẫn không làm gì: “Dì Lâm nói thế là sai rồi. Tôi đồng loạt phạt cả mấy đứa vì muốn bù đắp tình cảm chị em. Hôm nay các nàng đều bị đánh, sau này sẽ không phạm phải lần nữa. Nếu để bên nặng, bên nhẹ chẳng phải lại sinh hiềm khích? Suy nghĩ của dì Lâm rất tốt nhưng lại thiếu đạo lý.”

Hai tay Lâm di nương nắm chặt khăn, mắt còn vương chút lệ, buồn bã nói: “Khổng ma ma nói phải. Thiếp đúng là ngu dốt, nhưng hôm nay mấy chị em đều vất vả chịu phạt. Thiếp rất áy náy, đều là do thiếp không dạy dỗ Mặc nhi cho tốt hay để thiếp cùng chịu phạt! Coi như chuộc tội.”

Thịnh Hoàn thấy nàng mảnh mai xúc động lòng người lại càng thấy rung động. Ai ngờ cảm động còn chưa hết chợt nghe thấy tiếng cười nhạt của Khổng ma ma.

Khổng ma ma mĩa mai trong lòng. Bà đang chờ những lời này, lạnh lùng nói: “Xem ra dì Lâm cần phải học quy củ nhiều hơn, càng nói càng sai; Dì nói mình không dạy dỗ tốt Mặc nhi nên mới chịu phạt; Nhưng Hoa nhi và Như nhi đều do phu nhân dạy. Minh nhi lại ở bên cạnh lão thái thái. Ý dì Lâm là muốn cả phu nhân và lão thái thái đều bị phạt hả? Còn có một ma ma dạy bảo như tôi tội còn nặng hơn! Ý dì Lâm là như vậy phải không?”

Lâm di nương sắc mặt trắng bệch, run run nói: “Không. Không. Không...Ý thiếp không phải như thế...Thiếp sao dám...? Là thiếp ngu dốt...”

Thịnh hoàn vội vàng xoa tay: “Sao ma ma lại nói thế...” Trong lòng rất kì quái Lâm di nương sao đã đắc tội với người.

Khổng ma ma cũng không tức giận chỉ nghiêm mặt nói: “Dì Lâm! Hôm nay, tôi muốn nói với dì một câu nên nhớ ‘Người quý ở chỗ tự biết mình’.

Hôm nay, dì có hai cái sai. Cái sai thứ nhất, dì phải hiểu thân phận của mình là gì, tôi với lão gia và phu nhân đang nói chuyện, dì ở đâu mà tùy tiện xen mồm vào nói nên hay không nên. May mắn thay, tôi với lão thái thái là bạn cũ, chứ nếu là người ngoài đến chẳng phải để cho thiên hạ cười Thịnh phủ không quy củ sao?”

Mỗi chữ như dao. Mỗi câu như kiếm. Thịnh Hoành không nhịn được mà trừng mắt với Lâm di nương.

Khổng ma ma tiếp lời: “Cái sai thứ hai, năm lần bảy lượt dì nói là dì sai. Trước tiên dì nói mình không nên mở miệng nhưng lại mở miệng. Dì luôn miệng nói mình ngu dốt nhưng biết mình ngu dốt sao còn chen chân vào chuyện dạy dỗ mấy cô nương? Rõ ràng dì cái gì cũng đều biết nhưng chuyện gì cũng xen vào, dì đây là biết luật mà còn phạm luật, tội càng tăng thêm một bậc! Chẳng lẽ dì ý vào mình được nuôi con mà tự nhận mình cao hơn người khác một bậc phải không?”

Vừa nói, vừa nhìn lướt qua Thịnh Hoành hàm ý sâu xa, ánh mắt dường như có chút trách cứ.

Thịnh Hoành bị nhìn đến hổ thẹn. Ông ta biết Khổng ma ma trách mình quá mức sủng ái Lâm di nương. Ông ta cũng biết mấy lời của Khổng ma ma rất đúng, nhớ đến chuyện Mặc nhi đã làm, mới cảm giác rõ Lâm di nương nuôi dạy không con không tốt, kiến thức hạn hẹp, rốt cuộc thì ngâm gió ngội trăng không bằng tu dưỡng nghiêm chỉnh, nghiêm khắc quát: “Người đứng một bên mà nhìn. Ta với phu nhân còn có Khổng ma ma có nói chuyện cũng không đến lượt người!”

Vương thị dừng khóc, hai mắt phát sáng nhìn Khổng ma ma. Lâm di nương sắc mặt lúc đỏ lúc trắng. Từ lúc nàng gả cho Thịnh Hoành đến giờ chưa bao giờ bị bề mặt như vậy, hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn giấu diếm sắc mặt, chỉ khóc thút thít, đứng một bên. Thấy Lâm di nương tức giận đến run người, cơn giận Hoa Lan và Như Lan đều tiêu tan, cảm

thấy giờ phút này bị đánh mười thước đều đáng giá. Minh Lan muốn đến xin chữ kí Khổng ma ma.

Khổng ma ma uy nghiêm quay về phía mấy chị em nói: “Các cháu bằng lòng giúp đỡ nhau là tốt. Ta nghĩ các cháu đều đã hiểu nhưng biết sai phải sửa sai, phạt thì vẫn phải phạt. Được rồi! Đưa tay trái ra đây!”

Thịnh Hoành đứng lên, nghiêm giọng cất tiếng: “Quỳ cho đúng, đưa tay trái ra chịu đòn, nhận phạt rồi chép sách sau.”

Mấy đứa con gái đều quỳ đúng quy củ, đáng thương nhìn cây thước, chỉ nghe Khổng ma ma quát một tiếng, nghe một tràng tiếng ‘bộp’ ‘bộp’, bốn cây thước từ trên cao hạ xuống. Minh Lan cảm thấy lòng bàn tay đau rát. Mặc Lan bị ai kêu lên. Như Lan khóc lóc như mưa. Thước làm bằng trúc mỏng co giãn được, đánh vào lòng bàn tay giống như cắt da cắt thịt, đau nhức nhối. Kiên cường như Hoa Lan cũng không chịu được. Thước thứ sáu hạ xuống, Minh Lan đau đến nỗi chỉ còn biết gió lạnh từ cây roi quất xuống.

Vương thị đau lòng không nhịn được mà rơi lệ. Đám nha hoàn xung quanh đều mang vẻ mặt không đành lòng. Thịnh Hoành cũng quay đầu đi chỗ khác. Chỉ một lúc sau thì đánh xong, Lâm di nương có khôn ngoan mấy cũng không nhẫn nại được mà bỏ nhào vào người Mặc Lan, khóc um lên. Vương thị bất chấp thể diện gắt gao ôm Hoa Lan, Như Lan không chịu thả.

Thịnh Hoành thấy thân thể bé nhỏ của Minh Lan ngồi sụp xuống nệm bồ đoàn, đau đến toát mồ hôi. Khuôn mặt nhỏ trắng bệch, không chỗ dựa vào rất đáng thương, những người xung quanh không ai nhớ đến con bé. Đến hôm nay Thịnh Hoành mới hiểu được lời lão thái thái nói ngày đó. Ông ta kiên quyết không nhìn đến mấy đứa con gái khác, trước tiên cung kính tiễn bước Khổng ma ma, sau đó dịu dàng ôm lấy Minh Lan, lạnh nhạt phân phó mọi người tự trở về, tự mình ôm Minh Lan đến Thọ An Đường.

Một ngày ẩm ỉ, mấy cô con gái đã cạn kiệt sức lực. Giờ mọi chuyện xong xuôi, Như Lan, Mặc Lan đều ngã vào lòng mẹ ngủ. Hoa Lan cũng được nhũ mẫu đỡ vào nghỉ tạm. Minh Lan cũng rất mệt mỏi được Thịnh Hoàn ôm ra ngoài, tựa vào vai cha còn không quên phân phó Tiểu Đào đang chờ bên ngoài sắp xếp lại đồ đạc vào giỏ mang về.

Thịnh Hoàn bật cười: “Hóa ra chỉ có con bị đánh không đau, vẫn còn sức nhớ đến cái này cái kia.”

Minh Lan quỳ nửa ngày lại bị đánh thêm mấy thước, còn phải chép lại sách. Lúc này gió lạnh bên ngoài thổi, đầu óc cũng mù mờ, xoa bàn tay nhỏ bé, ngây ngô nói: “Vừa rồi, [Nữ Tắc] con đã chép hơn nửa, về nhà còn chép tiếp nên phải mang về, bằng không ngày mai con làm thế nào gặp Khổng ma ma được.”

Dựa vào ánh sáng phát ra từ chiếc đèn lồng treo phía trước, Thịnh Hoàn mới nhìn rõ con gái mình, chỉ thấy con bé mặt mũi nhỏ nhắn, mắt đen láy như nước sơn, y hệt dáng vẻ Vệ di nương trước kia, lại thấy con mũi cao mắt thanh, có vài nét giống mình lúc còn nhỏ. Nhớ đến lúc nó mới ra đời, mình cũng từng ôm hôn, từng thương yêu nó. Sau này Vệ di nương chết oan rồi xảy ra nhiều chuyện, ông ta cũng thấy thẹn với lòng với con nên ít tiếp xúc, chỉ nhớ rõ phải quan tâm đến cuộc sống của nó nhưng yêu thương lại không bằng Hoa Lan và Mặc Lan.

Đột nhiên ông ta thấy nhói đau trong lòng, mỉm cười, dịu dàng nói: “Khổng ma ma đánh con, con không giận bà ấy à? Còn vôi vàng ngăn cản để vạ tội?”

Minh Lan bé nhỏ thở dài: “Các chị đều bị phạt, con sao có thể không thèm đoái hoài gì được. Một người phạm sai lầm, mọi người đều là tông phạm. Nhưng mà như thế cũng tốt, lần sau các chị không cãi nhau nữa. Ài!”

Thịnh Hoàn mừng rỡ, vuốt cái mũi nhỏ của Minh lan: “Con bé này, cái miệng toàn nói linh tinh, còn nhỏ đã học đòi người lớn thờ dài! Con có hiểu cái gì gọi là ‘tòng phạm’ không?” Nói rồi giơ tay lên sờ tay trái của Minh Lan ở trong lòng, thấy nóng và sưng lên, Thịnh Hoàn thầm thương con bé phải chịu khổ, ôn hòa nói: “Đau không?”

Minh Lan khịt khịt mũi, khóc nói: “Đau.” Dừng một chút, trong lòng đầy tủi thân, nước mắt liền rơi xuống, khóc nức nở “Đau lắm!”

Thịnh Hoàn đau lòng kéo con gái sát ngực, ôm chặt, dỗ dành: “Lần sau thấy các chị lại cãi nhau, con liền lén đến báo cho cha biết nhé! Nếu cha không ở nhà, con tránh chỗ nào đó xa xa hoặc đi tìm lão thái thái. Minh Lan của chúng ta là đứa bé ngoan, đừng để ý đến các nàng, được không?”

Minh Lan đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ cha. Gió đêm lạnh buốt nhưng nằm trong ngực cha cũng thấy ấm áp, có mùi của cha làm Minh Lan nhớ đến ba Diêu cũng thường công nàng đóng cảnh cười ngựa. Nàng dùng cánh tay ngăn ôm lấy cổ Thịnh Hoàn, dùng sức gật đầu: “Vâng!”

Dọc đường đi, cha và con gái chuyện trò, nói cười với nhau đến Thọ An Đường. Bước vào cửa chính, Thịnh Hoàn liền bảo Đan Quất đang đứng ở cửa: “Đi đến cửa phụ tìm Phúc quản gia bảo hắn đến thư phòng lấy cái lọ ‘Cao trị vết bầm tím’, nhanh nhanh mang sang đây.”

Đan Quất hoảng hốt vội vàng đáp lời rồi bước đi. Thịnh Hoàn ôm Minh Lan vào nhà chính thấy lão thái thái đang ngồi chờ trên kháng, vội đặt Minh Lan nằm trên kháng. Lão thái thái thuận tay ôm lấy Minh Lan, vừa chạm tay vào chột thấy Minh Lan lạnh ngắt, vội vã lấy cái áo nỉ mềm thêu hoa văn tám hình tròn như ý cát tường màu đen ánh kim phủ lên người con bé. Đợi Thịnh Hoàn hành lễ, bà mới nói: “Vừa rồi Khổng ma ma đã cho người đến giải thích đầu đuôi câu chuyện rồi, hôm nay lão gia đã mệt nhọc cả ngày, lúc rời nha môn cũng chưa được nghỉ, giờ nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Mặt Thịnh Hoàn thoáng chút xấu hổ nói: “Con cũng chưa thấy mệt nhọc gì nhưng lại làm cho mẫu thân phải lo lắng. E là cả cơm tối cũng chưa ăn phải không ạ?”

Thịnh lão thái thái ôm Minh Lan đang ngủ say, nhìn khuôn mặt con bé nhỏ nhắn mệt mỏi, quay sang nói với Thịnh Hoàn: “Khổng ma ma là người trông coi quy tắc trong cung, cách nói chuyện và làm việc cũng sẽ thẳng thắn hơn. Lão gia không cảm thấy phiền lòng là tốt rồi.”

Thịnh Hoàn vội nói: “Làm gì có chuyện đó, tuy con lại hồ đồ nhưng cũng không đến nỗi không phân biệt được phải trái, tốt xấu. Khổng ma ma thân thể không tốt muốn cáo lão về quê, nhờ vào phúc của mẫu thân mới mời được bà đến đây. Con kính trọng, khâm phục nhân phẩm và đức hạnh của ma ma còn không kịp, nào dám có suy nghĩ khác. Nói đi nói lại cũng là con vô dụng, không dạy dỗ tốt mấy cô con gái.”

Thịnh lão thái thái thấy sắc mặt chân thành của con không giống giả vờ nên rất vừa lòng. Bà với Thịnh Hoàn là mẹ con mấy chục năm cũng hiểu mấy phần cách làm người của con, biết con nói lời thật lòng, lại thấy con vừa rồi ôm Minh Lan rất thân thiết, tình cảm, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Hai mẹ con còn nói thêm một lúc nữa, Thịnh Hoàn mới trở về.

Một lúc sau, Phòng ma ma liền sai mấy đứa nha hoàn bê hộp thức ăn bước vào, lấy thức ăn đầy kín nắp còn nóng trong khay ra, đặt từng món lên khay. Thịnh lão thái thái đang lay lay Minh Lan tỉnh dậy: “Ăn cơm trước đã rồi ngủ tiếp cũng không muộn.”

Minh Lan rất mệt, nói qua quýt: “Con không đói. Không ăn đâu!” Lão thái thái làm sao nghe theo được, vẫn kéo Minh Lan dậy. Phòng ma ma vắt cái khăn ẩm lau mặt cho Minh Lan, nàng mới tỉnh dậy. Lão thái thái đích thân cầm lấy khăn bọc đá đắp lên vết thương ở tay. Phòng ma ma thấy bàn

tay nhỏ bé của Minh Lan sưng đỏ, lấy một ít thuốc Đan Quất mang tới, tán đều, bôi cẩn thận, quở trách: “Khổng ma ma cũng thật là. Vốn cô nương nhà chúng ta không làm sai, cùng bị phạt đã oan lắm rồi lại còn bị đánh nữa!” Vừa nói, vừa nhẹ nhàng thổi.

Thực ra Thịnh lão thái thái cũng rất đau lòng nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Cùng hay không cùng cái gì? Trẻ nhỏ không học tốt quy củ, bị ma ma dạy dỗ phạt như thế là chuyện thường. Ngày bé, ta cũng bị ma ma bên cạnh mắng không ít đâu.”

Vẻ mặt Minh Lan mơ màng, nghiêng đầu suy nghĩ, ngơ ngẩn nhìn bà nội một hồi mới hiểu ra: “Hóa ra là do chúng cháu không học tốt quy củ mới bị đánh ạ? À! Vậy thì nên bị đánh.”—cứ thế mà chuyện mấy chị em cãi nhau tan biến.

Phòng ma ma bật cười. Lão thái thái nghe xong cũng thầm cảm thấy buồn cười, biết con bé này đều hiểu cả nên cảm thấy được an ủi, khẽ vuốt mái tóc của cháu, nói: “Đứa bé ngoan, sau này sẽ tốt hơn.”

.....

Ở Lâm Tế Các, ánh đèn mờ chập chờn, trong phòng sáng rực, Mặc Lan nằm nghiêng vẫn khóc trên kháng, trên tay là lớp vải bố dày quấn một ít thuốc đông y màu xanh. Mùi thuốc phảng phất, Lâm di nương ôm con gái, dịu dàng nói: “Là do mẹ không tốt, chỉ lo tranh giành hơn thua mà quên che dấu, khiến con hôm nay phải đón đầu ngọn sóng.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Lan trắng bệch, bồn chồn nói: “Suốt ngày nói cha thương con. Lần này, ông ấy thà xin tha cho Minh Lan cũng không nói giúp con lấy nửa lời, hay là nổi giận với con rồi.”

Đứa hầu có khuôn mặt gầy trắng nõn đứng bên cạnh, mặc cái áo chên[1] màu đỏ tím thêu nhành như ý uốn lượn màu vàng hạnh, nàng cười nói: “Cô chủ đừng vội. Lão gia vừa rồi hẳn là e ngại thể diện Khổng ma ma nên mới

trách phạt cô chủ. Trong lòng lão gia cũng đau, nếu không sao vừa về đã mang thuốc mỡ đến cho cô rồi.”

[1]Áo chen (bỉ giáp) là một loại áo không có tay áo và cổ áo dài tới tận đầu gối, hai bên có xẻ tà, thường dùng để khoác ngoài hơi giống kiểu áo ghi-lê hiện đại.

Mặc Lan nghe xong, trong lòng mới thả lỏng hơn một chút. Lâm di nương lạnh lùng cười hai tiếng: “Nếu là ngày xưa, lão gia đã qua đây từ lâu. Hôm nay đến cả ta cũng bị mắng...Hừ! Hừ! Khổng ma ma thật lợi hại! Lão thái thái thật cao tay! Tuyết Nương, người chẳng lẽ không nhìn ra được?”

Tuyết Nương kinh hãi nói: “Mong tiểu thư chỉ điểm cho? Chẳng lẽ còn có ngụ ý khác.”

Lâm di nương vuốt vuốt tóc mai, mở miệng đầy hàm ý: “Lần này ý ta muốn là bảo Mặc Lan bớt thể diện đi, nhưng lại quên sự lợi hại của vị ở Thọ An Đường. Hôm nay, Khổng ma ma răn dạy bốn chị em, nghe qua thì là phân xử công bằng nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy ý tứ sâu xa. Như Lan và Minh Lan, hai đứa nhỏ nhất cũng chỉ là nhân vật phụ. Bà đối với Hoa nhi rất nghiêm khắc nhưng đều là lời bổ ích, dựa theo cách bà ấy đối nhân xử thế mà dạy bảo. Nhưng bà ta nói Mặc nhi cái gì? Toàn những câu chết tâm, chỉ thiếu nước nói rõ Mặc nhi vì tư lợi không quan tâm đến tình chị em. Hừ! ‘Mỗi người đều có số phận riêng’ là ý gì? Ý bà ta thật ra là: Mặc nhi của ta là thứ xuất, đừng có hy vọng hảo huyền muốn mỗi nhân duyên tốt như Hoa nhi mà thôi!”

Tuyết nương suy nghĩ rồi nói: “Ý tiểu thư là: Tất cả đều là do lão thái thái sắp đặt?”

Lâm di nương ‘hừ’ một tiếng: “Cũng không khác là bao. Khổng ma ma đem những lời lão thái thái không tiện nói, muốn làm mà chưa làm được xử

lý hết, vừa không muốn đắc tội với vợ chồng con cái, vừa đạt được ý nguyện thực sự là một công đôi việc. Để rồi xem, chuyện này còn chưa xong đâu.”

Mặc lan quá sợ hãi: “Nếu thực như thế, con làm sao bây giờ? Cha có ghét cay ghét đắng con hay không?”

Lâm di nương cười ấm áp: “Đứa bé ngốc này! Sợ cái gì? [Bình đến tướng chẵn, nước đến đất chặn], mẹ chỉ cần nắm được lòng cha con, mọi chuyện đều không phải sợ, lão thái thái nghĩ cũng không ra được điều này.”

.....

Ở Uy Nhuy Hiên, Vương thị ôm Như Lan đã thiếp đi. Hoa Lan còn đang chép [Nữ Tắc]. Vương thị thương con, nói: “Năm mươi lần của con xong từ lâu rồi mà? Sao không nghỉ ngơi đi, lão gia đưa thuốc mỡ còn chưa bôi đâu.”

Hoa Lan vươn thẳng cổ, hiên ngang nói: “Con lớn nhất trong nhà. Nếu nói đến phạm lỗi, thì lỗi của con to nhất. Mấy em phạt chép năm mươi lần, con bị phạt nhiều hơn mới đúng.”

Vương thị đối với đứa con cả từ trước đến nay đều bảy phần yêu thương, ba phần tự hào, nói: “Hoa nhi của mẹ trưởng thành rồi còn biết cả đạo lý này. Ngày mai, Khổng ma ma thấy tâm ý của con sẽ thích thôi.”

Nói đến Khổng ma ma, tinh thần Hoa Lan đột nhiên phấn chấn: “Mẹ! Hôm nay con mới thực sự nhìn thấy sự lợi hại của thủ đoạn không lộ sắc mặt! Mẹ nhìn Khổng ma ma đấy, thường ngày đều nhã nhặn, một câu to tiếng cũng không có. Nhưng mà, lúc trách ai, phạt ai thì nói đâu vào đấy, dạy bảo ai thì đúng là không còn lời nào để chê, người nghe phải tâm phục khẩu phục. Nhìn lại cách bà ấy làm, rõ ràng biết chúng con có lỗi nhưng không vội gây khó dễ ngay, để lửa nhỏ hầm dần từ từ thu phục chúng con. Chậc! Chậc! Thật lợi hại! Một câu cũng chưa nói đã chuẩn bị trước nệm bồ

đoàn để quỳ, thước đánh, chuẩn bị luôn khăn bọc đá để đặt lên tay khi đánh xong. Đúng là bậc tiền bối, tính toán không bỏ sót cái gì! Từ ngày mai trở đi, con muốn học Không ma ma nhiều hơn, phải học thêm kinh nghiệm hơn mới tốt!”

Mặt tươi như hoa nói, chợt đảo mắt nhìn mẹ một cái thờ dài nói: “Mẹ! Nếu người có một nửa năng lực như Không ma ma thì không đến lượt họ Lâm kia có thể tùy tiện như vậy.”

“Con cũng nên quản chặt cái miệng của mình lại! Chỉ lo con đến nhà chồng cũng như vậy thôi.” Vương thị lại lo lắng.

Hoa lan nhõng nhẽo cười: “Giống mẫu thân thôi mà.”

Vương thị lo lắng: “Mẹ lo nhất là cái tính nóng nảy của con, không sợ trời, không sợ đất. Nói đúng thì bảo mình thẳng thắn, cởi mở, nói không đúng thì bảo mình điêu ngoa. Trước mẹ gả cho cha con là gả chỗ thấp hơn, nhưng con là gả đến chỗ cao. Không phải mẹ chồng nhà nào cũng được như bà nội con đâu, chuyện gì cũng mặc kệ không quản? Nhét người vào phòng, ưu ái con dâu nhà người khác, cắt xén tiền nong...Nhiều chuyện lắm. Đến lúc đó con mới biết.”

Hoa lan kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Con không sợ. Sau này dù trong phòng hay ngoài phòng, ai cũng đừng nghĩ nhúng tay vào được!”

Tác giả có lời muốn nói:

Phía dưới là bức tranh thể hiện quy củ thời xã hội phong kiến

Về vấn đề địa vị con gái thời cổ đại:

Địa vị con gái thời Hán Đường khá là cao, thái hậu các triều Lường Hán (Tây Hán và Đông Hán) đều được hưởng quyền lợi cực kỳ cao, uy hiếp triều đình, nắm giữ triều chính, Lữ Hậu cũng không phải là người duy nhất,

chẳng qua bà là nhân vật nổi bật nhất thôi. Công chúa sau khi phụ hoàng băng hà thường ấy họ mẹ làm phong hào. Quả phụ sau khi thủ tiết có thể thu đồ đệ, ngày đêm cùng học giả uyên thâm thảo luận học thức, thậm chí giúp cha mẹ tu soạn sách, không hề kiêng dè nam nữ.

Thời nhà Đường, huyết thống hoàng thất có lẫn với huyết thống người Hồ, cộng thêm nhà Tùy kéo dài mấy trăm năm và thời kì Ngũ Hồ Thập Lục Quốc, thời kì Nam Bắc Triều trước đó nên có giao thoa văn hóa với người Hồ.

Quan trọng hơn nữa là đời thứ ba nhà Đường, Nữ đế Võ Tắc Thiên xuất hiện. Bà ấy lên ngôi không chỉ nâng cao địa vị con gái trong gia đình còn có thói quen dùng rất nhiều nữ tử ở trong cung làm quan nên địa vị của nữ tử được đề cao hơn nhiều.

Thú vị nhất là quyền lợi phụ nữ tăng vọt thời Hán Đường, nhưng địa vị tiểu thiếp lại xuống thấp hơn nhiều.

Trong [Luật Vĩnh Huy] thời Đường Cao Tông có quy định [Hôn nhân gia đình] đại loại là: Nếu người có một bà vợ cưới hỏi đàng hoàng rồi còn muốn cưới thêm một bà nữa cũng cưới hỏi đàng hoàng thì bị ở tù một năm. Gia đình bà vợ thứ hai sẽ bị phạt, giảm một bậc nếu làm quan. Nếu vợ người đã chết thì có thể lấy thêm nhưng không được đồng thời lấy hai người. Nếu không ngoài bị phạt còn phải ly hôn với bà thứ hai. [Cốc lương truyền]: “Vô thiếp làm vợ”. Nói đúng hơn là, thiếp không đủ tư cách phù chính lên làm vợ, kể cả nam nhân có thiếp nhưng vô thê. Nếu người vợ chết thì phải cưới hỏi đàng hoàng một bà khác.

[Đường Luật Sớ Nghị] đã viết: “Thiếp là tiện lưu”, “Thiếp có thể mua bán, trao đổi”; Nếu lấy thiếp phù chính làm vợ, tù một năm rưỡi”

Thời đại Minh-Thanh xã hội phong kiến hoàn thiện nhất, dù người Hán thống nhất các nước chư hầu nhưng người Hán vẫn tuân theo lễ giáo nhà Thanh nên phong tục tập quán tương tự nhau. Địa vị phụ nữ giảm xuống một bậc, tiểu thiếp lại tăng thêm một bậc, trình tiết bắt đầu được coi trọng, thêm tục ngâm lông heo. Thời Minh địa vị con gái tuyệt đối cao hơn đời Thanh.

Thời nhà Minh, đại boss là Chu Nguyên Chương. Nhà Minh là triều đại rất thú vị nhưng cũng mâu thuẫn. Con gái bị tăng tăng lễ giáo trói buộc, nhưng một số phương diện khác lại cho con gái một ít quyền lợi ví dụ như quyền thừa kế tài sản [Gái chưa chồng có quyền thừa kế], quyền nhân thân thậm chí là quyền ly hôn.

Luật pháp về địa vị “Làm vợ” nhà Minh giống thời Hán cả thân phận lẫn địa vị, chỉ có phạm vi quyền ly hôn được mở rộng, ủng hộ quyền lợi phụ nữ.

Nhìn đi, Nhà Minh có phải rất thú vị không? Vì sao mâu thuẫn như vậy? Giới thiệu cho mọi người một vị chân chính thánh nhân- Vương Thủ Nhân, tức Dương Minh tiên sinh. Ông ấy là người toàn tài, dù văn học, chính trị, kinh sử, quân sự, triết học thậm chí thiên văn không gì không biết, còn hiểu cả chuyện đồng áng. Ông chủ trương tự do hôn nhân, tự do phân ly; Chủ trương quả phụ được tái giá.

Lúc một bộ phận sĩ phu có tư tưởng đồng tình với nỗi khổ của phụ nữ. Bọn họ phản đối tư tưởng cũ rích “Nữ nhân là kẻ gây tai họa” cùng “Nữ tử vô mới đó là đức”; chủ trương quả phụ tái giá; chủ trương hôn nhân tự do cùng giải phóng cá tính.

Mong mọi người nhớ kỹ Dương Minh tiên sinh nha! Cảm ơn.

Từ thời Khang Hi, phụ nữ thời nhà Thanh chịu trời buộc lễ giáo càng nghiêm trọng. Chương trình [Tìm kiếm phát hiện] có nói về ‘Đền thờ trình tiết’. Trong đó có một số tài liệu viết rất rõ, toàn bộ nhà Minh đền thờ trình tiết có mấy chục đền, nhưng đến đời Thanh có mấy trăm đền. Mỗi một đền đều có bao nhiêu máu và nước mắt của con gái nấu thành.

Chế độ thê thiếp đời Thanh thêm một bước phát triển vận vẹo. Ai xem ‘Cửu Long đoạt đích’ sẽ thấy hiện tượng thú vị Nhà Thanh, Hoàng tử trước khi cưới Phúc Tấn, thường sẽ tìm cho anh ta một Trắc Phúc Tấn. Đến khi Phúc Tấn vào cửa mà vị Trắc Phúc Tấn đã có sinh con rồi sẽ dẫn đến xung đột nghiêm trọng, mà thường hoàng thất sẽ kết hôn với quan văn.

Nam tử trước khi cưới dù có thông phòng cũng không thể nâng lên thành di nương. Di nương phải uống qua trà phu nhân mới thành. Còn trước khi chính thê vào cửa, thông phòng nếu sinh con thì nam tử rất khó cưới tiểu thư môn đăng hộ đối.

Cho nên làm đàn bà con gái, xem [Cửu Long đoạt đích] có bao nhiêu trai đẹp cũng không muốn đến nhà Thanh.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bác Cả Thịnh Tới Thăm, Minh Lan Phát Tài

Kể từ sau vụ âm ỉ ngày hôm đó, từ phu nhân tiểu thư cho đến nha hoàn bà tử trong phủ, đối với ban huấn luyện của Khổng ma ma đều tôn trọng bội phần. Không ai dám có chút thái độ coi thường nào, nhất là Mặc Lan, nó hầu như cụp đuôi lại mà hành xử. Được Khổng ma ma chỉ giáo về đường công danh, Thịnh Hoành tạm thời lý trí chiến thắng tình cảm, liên tục nửa tháng đều nghỉ tại phòng Vương thị, để cho hai mẹ con Lâm di nương tự suy nghĩ thông suốt. Khuôn mặt Vương thị mỗi ngày đều tràn trề xuân sắc, phấn chấn đến mức suýt nữa thì đốt pháo. Lại nhắc tới Thịnh Hoành, ông ta lần này hạ quyết tâm, ít nhất cũng phải thể hiện bản lĩnh cho Khổng ma ma thấy, kiên quyết cự tuyệt mọi sự cầu xin của dì Lâm.

Lâm di nương thấy tình cảnh không ổn, cuối cùng cũng xuất tuyệt chiêu, để con trai mình Trường Phong nhân lúc Thịnh Hoành kiểm tra bài vở thì đưa lên một tấm lụa xanh mềm mại, mặt lụa dùng chu sa viết nên một bài thơ oán tình, cái gì mà “Sớm nay nhớ chàng tim như cắt, chiều chiều buồn khóc lệ mưa tuôn”[‘] các kiểu. Thịnh Hoành đọc được thì tình ý dâng trào, giữa đêm giữa hôm không kiềm chế được mà đi gặp Lâm di nương.

Vương thị sau khi biết được tin này liền giận dữ mắng: “Chỉ sợ loại vợ bé có văn hóa!”

[‘]Triều triều tư quân tâm dục toái, mộ mộ đề huyết lệ như vũ.

Có điều lần này Thịnh Hoàn cũng ý thức được mình không thể dung túng quá mức cho Lâm di nương, về phía Lâm di nương cũng biết điều mà kìm lại tính khí của mình. Mặc Lan cũng như vậy thành thực hẳn lên. Tại bầu không khí học tập tốt đẹp này, Khổng ma ma chỉ bảo tường tận thêm nửa tháng, đợi đến khi Trường Bách yết bảng huyền thí xong, bà liền cáo từ. Thịnh Hoàn biểu bà thêm rất nhiều rương hòm của cải, Khổng ma ma giữ một nửa, một nửa thì trả lại: “Tôi đã gần đất xa trời rồi, mang theo nhiều thứ thế này người ta lại tưởng tôi trộm cướp ở đâu về.”

Mấy ngày cuối cùng, Vương thị khéo léo bày tỏ mong muốn nhờ Khổng ma ma viết mấy phong thư lời hay ý đẹp về tiểu thư trong nhà cho mấy người bạn cũ trong kinh, coi như để xây dựng bối cảnh cho Hoa Lan sau này. Không ngờ Khổng ma ma lại từ chối: “Cô cả không phải là đi ở trọ, nàng còn trụ ở kinh thành dài lâu, năm rộng tháng dài, thanh danh đều phải tự mình tạo lập. Nếu tôi mà tăng bốc cô cả lên tận mây xanh thì sau này Trung Cần bá phủ kia sẽ kì vọng rất cao, ngược lại phản tác dụng.”

Mấy lời này chiếu theo ngôn ngữ [‘] thì chính là: không cần kì vọng cao, càng cao càng dễ thất vọng, kì vọng thấp một chút ngược lại sẽ khiến Hoa Lan dễ dàng được tán thưởng hơn. Chẳng hiểu Vương thị đã thấu hay chưa, có điều nàng ta khó nén khỏi tỏ vẻ thất vọng, bởi vậy Khổng ma ma mới bồi thêm một câu: “Một mặt cô cả cứ sinh hoạt bình thường, đợi đến khi nàng vững chân sinh con dưỡng cái, nếu tôi còn có thể tác động được thì sẽ thay các tiểu thư còn lại kêu gọi mấy câu.” Vương thị ngẫm đến Như lan, mặt mày tươi tỉnh nói lời cảm tạ.

[‘] Hòa tính ngữ, ngôn ngữ mạng của giới trẻ dùng các kí tự và cấu trúc lạ tương tự như Hán tự, một dạng như ngôn ngữ @ xì tin của 9x Việt Nam.

Sau khi Khổng ma ma đi rồi, mấy cô gái lại quay về những tháng ngày tự rèn luyện. Thịnh lão thái thái lại tiếp tục bắt Minh Lan đọc sách học chữ, đồng thời còn thêm vào một môn học mới – nữ hồng, vị trí sư phụ vỡ lòng tạm thời do Phòng ma ma đảm nhiệm. Phòng ma ma năm xưa là nha hoàn

nhất đẳng theo hồi môn đến đây, được xưng danh Đệ nhất cao thủ nữ hồng hầu phủ, phàm là dệt vải, may vá, khâu thùa, khâu giày, đan lát, trần áo nhiều vô số kể, không gì là không thạo. Dầu cho hôm nay bà có tuổi, mắt mờ, sản phẩm làm ra không còn tinh xảo như xưa nhưng dạy dỗ Minh Lan một chút thì vẫn dư sức.

Cứ nhìn vào hai minh chứng sống sờ sờ là bà Thịnh và dì Lâm, Phòng ma ma chứng kiến Minh Lan học chữ đọc sách một chút là hiểu thì rất lo rằng Minh Lan cũng chỉ mê thi ca mà không thích may vá. Ai ngờ Minh Lan ngay từ đầu lại hết sức phối hợp, thể hiện thái độ học tập nhiệt tình ngang ngửa với việc đọc sách. Phòng ma ma vừa mừng lại vừa lo, lập tức dốc sức thể hiện toàn bộ bản lĩnh của mình để huấn luyện Minh Lan. Vì vậy, sáng ra Minh Lan theo Thịnh lão thái thái đọc sách, chiều lại theo Phòng ma ma học nữ hồng, Thịnh lão thái thái vui vẻ ở một bên nhìn.

Trước hết bà để Minh Lan luyện tập khâu vá trên miếng vải vụn, ban đầu là khâu đường cong, thẳng là phải thẳng tắp, tròn là phải tròn vo, đường khâu phải tỉ mỉ như đi ra từ máy may, khoảng cách mũi khâu phải đều tăm tắp. Đây chính là kiến thức cơ bản, chỉ luyện cái này thôi cũng đủ làm Minh Lan mất một tháng. Sau một tháng, Phòng ma ma chọn một buổi chiều sáng sủa để kiểm tra Minh Lan, miễn cưỡng cho đạt chuẩn.

Phòng ma ma cảm thấy hơi là lạ: “Tiểu thư chăm chỉ tập luyện nữ hồng như vậy, sao lại không học nhanh bằng học chữ nhỉ?”

Minh Lan lẳng lặng trong bụng: lừa đảo và khởi nghiệp tay trắng tất nhiên là không đánh đồng với nhau được rồi.

Thịnh lão thái thái cũng lấy làm lạ: “Con thích nữ hồng đến thế sao? So với đọc sách còn chuyên tâm hơn nữa.”

Minh Lan không khóc ra tiếng: Thiên tài đam mê may vá! Nàng trước đây đến khâu chữ thập [‘]chơi chơi còn chẳng khâu xong nữa là.

[‘]thêu crosstick kiểu Tây trên vải đục sẵn lỗ, rất dễ, các cô gái thường thêu để làm móc chìa khóa cho bạn trai.

Chế độ giáo dục thi cử có một đặc điểm, tỷ như học đàn dương cầm hay hội họa là để thêm điểm cộng, học thật giỏi để thi đại học XX, thi đại học XX là để tìm công việc ngon lành kiếm nhiều tiền, cái này nói dễ nghe một chút chính là xác định mục tiêu, trực tiếp hành động, mà nói khó nghe hơn sẽ là vì công danh lợi lộc. Sau khi học xong “Thiên tự văn”, Minh Lan bắt đầu tự vấn mình một chuyện.

Làm một nữ tử khuê phòng, tinh thông thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa rút cục có ích gì? Nàng lại không thể lấy chuyện đọc sách đổi lấy cơm ăn, bởi lẽ nàng không được thi khoa cử. Chẳng nhẽ làm một tài nữ nổi danh giữa đám con cháu quý tộc này?

Nếu là đích nữ của Thịnh lão thái thái người ta đương nhiên sẽ bảo: hun đúc tính cách, tâm tư hài hòa, tu dưỡng phẩm hạnh, là ánh hào quang gia tộc.

Thế nhưng mà Minh Lan chẳng phải đích nữ, mà Thịnh gia cũng chẳng phải giàu phú, về cơ bản nàng chẳng thể nào lọt vào vòng xã giao của giới quý tộc chớp bu này.

Mà dì Lâm chắc là sẽ nói: đó chính là con đường thành công của ta, thi từ ca cầm kỳ thư họa phú hỗ trợ một phần đáng kể cho ta.

Có điều Minh Lan không muốn làm vợ bé đâu nha.

Mãi tới một lần, Phòng ma ma thuận miệng nói một bộ đồ thêu như ý loại trung cũng có thể bán được hai đến ba lượng bạc, Minh Lan bỗng tìm được phương hướng tốt nhất cho mình – đầu là học hành giỏi giang hay quản lý tài sản điêu luyện đều có thể bị xã hội này chỉ trích, chỉ có may vá, vừa đảm bảo lại an toàn, vừa có được tiếng tốt, sau này cũng coi như có một kỹ năng phòng thân.

Minh Lan sửa sang qua loa suy nghĩ của mình rồi trả lời bà nội: “Giỏi nữ hồng có thể may áo ấm cho bà nội, khâu giày cho cha, thêu túi hương cho mẫu thân và các chị, còn có thể may khăn cho các anh lớn.”

Viễn mắt Thịnh lão thái thái nóng bừng vì cảm động, bà ôm Minh Lan vào lòng nhẹ nhàng xoa xoa một hồi: “Đứa trẻ ngoan, làm khó con rồi!”

Minh Lan chợt thấy mờ mịt, Thịnh lão thái thái mới giải thích là: đọc sách cùng lắm là giúp ích cho bản thân, nữ hồng lại giúp ích cho cả người nhà, cháu gái tuổi còn nhỏ nhưng đã biết quan tâm người nhà.

Để tăng thêm sự thú vị cho việc rèn luyện, Thịnh lão thái thái in mấy đoá mai đơn giản để Minh Lan thêu chơi. Minh Lan vô cùng nỗ lực thêu thùa, vừa thêu được nửa đoá thì mai xuân chực tàn, hoa đào chực nở. Phòng ma ma thở dài, thêm vào đoá hoa kia vài nét để Minh Lan thêu bén thành hoa đào cho xong.

“Hoa mai với hoa đào không giống nhau mà, sao lại đổi cho nhau thế ạ?” Minh Lan kháng nghị khe khẽ.

“Không sao, con thêu ra cũng chẳng khác thế là mấy.” Thịnh lão thái thái an ủi nàng.

Minh Lan: ...

Lúc Thịnh Duy cùng Thịnh Hoành đến bái kiến Thọ An đường, Minh Lan đang ngồi ngâm nga “Ái Liên Thuyết” trên kháng: “Hoa của cây cỏ dưới nước trên bờ, nhiều loài dễ mến ... Riêng tôi, tôi thích hoa sen, ‘gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn’, trơ trọi trên nước mà không lả lơi, bên trong thông suốt bên ngoài ngay thẳng, chẳng phát nhánh cành, hương càng truyền xa càng tinh khiết, cảm yên đứng thẳng ...” Tiếng trẻ con lanh lảnh, cô gái nhỏ đang gật gù đặc ý, dáng vẻ ngây thơ thấy rõ. Thịnh lão thái thái thì ngồi ngay ngắn trên kháng, nghiêng đầu nghe rồi mỉm cười, ánh mắt ngập tràn niềm hân hoan ấm áp.

Thịnh Duy giật mình, lại thấy tinh thần Thịnh lão thái thái vui vẻ, sắc mặt hồng hào, so với hai năm trước đây còn có vẻ dồi dào hơn vài phần liền liếc thấy Minh Lan. Ông ta thấy đôi đồng tử đen nhánh như sơn của nàng, trong trẻo sáng ngời, vừa thấy mình đến liền lập tức tụt khỏi kháng, ngoan ngoãn đứng một bên. Nhìn Minh Lan còn nhỏ mà lễ phép như thế, Thịnh Duy rất hài lòng, trong tâm càng thêm hiểu rõ.

Sau khi hành lễ với Thịnh lão thái thái, Thịnh Duy kéo Minh Lan vào lòng tùm tùm cười: “Cháu là cô Sáu phải không, ta đã gặp mấy chị của cháu rồi, chỉ còn mỗi cháu thôi, trước khi ta đến thì cháu lại đang dưỡng bệnh, vừa khéo hôm nay lại gặp được cháu.” Khuôn mặt ông kiểu chữ điền điển hình, nhuốm vẻ sương gió, rõ ràng so với Thịnh Hoàn chỉ lớn hơn vài tuổi, thế nhưng nhìn như già hơn mười tuổi, có điều sắc mặt lại vô cùng hòa nhã.

Minh Lan vo búp tay bé xíu mập mạp thành năm, ngoan ngoãn hành lễ, ra vành ra vẻ vãn an: “Cháu gái rất khỏe ạ, đa tạ bác cả đã quan tâm. Bác cả có khỏe không ạ, đừng xa xa xôi mà tới đây, thực sự là vất vả cho bác rồi ạ.”

Tiếng trẻ con giòn tan, lời nói lại ra vẻ người lớn, mấy người trong phòng đều thấy buồn cười. Thịnh Duy cười lớn nhất, ôm Minh Lan mà không ngừng run người. Minh Lan bị cười đến mức mặt nghẹn đỏ, trong bụng ấm ức, rõ ràng nàng làm theo đúng quy tắc, cười cái gì mà cười, nghiêm túc một chút coi!

Thịnh Duy lần vào trong ngực áo, lấy ra một chiếc túi thêu gì đó, đưa cho Minh Lan bảo: “Đây là bà bác['] cho cháu, các chị cháu đều có một chiếc, những vẫn kém cháu một phần đấy.” Minh Lan nâng mắt khẽ nhìn cha và bà nội, thấy bọn họ nhẹ nhàng gật đầu mới nhận lấy, mở túi thêu ra nhìn, ánh vàng chói lòa trước mắt.

['] Bà bác: chị hoặc em của bà nội.

Đó là một cái khóa như ý vàng ròng nặng trình trịch, đưa cho lão thái thái nhìn, bà mỉm cười đem dây chuyền vàng xỏ khóa vào đeo lên cổ Minh Lan. Ngay lập tức Minh Lan thấy cổ mình trĩu xuống, cũng phải nặng tới vài lạng. Nàng vội vàng lúc lắc tấm thân mũm mĩm khom người về phía Thịnh Duy, vừa cúi vừa nói: “Cháu cảm ơn bà bác. Cảm ơn bác cả ạ.”

Lúc này Thúy Bình đang bê lên một khay trà sơn đỏ khắc hình lá và củ sen, thấy Minh Lan trở lại, liền theo thói quen bưng khay trà qua trước mặt nàng. Minh Lan chìa tay đón lấy một chén trà trong đó rồi vui vẻ bước tới. Thịnh Hoành vốn tưởng rằng theo lệ sẽ dâng chén trà lên trước mặt mình, ai ngờ được Minh Lan lữ chũn đi được nửa đường thì xoay phắt một cái, cúi đầu cầm chén trà trực tiếp dâng lên cho Thịnh Duy, chén thứ hai mới là cho mình. Kế đến, lại thấy Minh Lan nhón chân với lên bê mâm tảo Sơn Đông tươi ngon xuống, ân cần bưng tới bàn trà của Thịnh Duy. Thịnh Hoành thầm cười trong bụng, không nhin cười được mới mắng: “Con bé Sáu này nhé, chỉ là nhận được món quà, lập tức bưng trà lên lại còn dâng tảo nữa, quên luôn cha ruột con rồi sao!”

Minh lan ngượng ngịu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tấm thân mập mập đang bận rộn chuyển động cũng ngừng lại, lưng ta lúng túng đến mức luống cuống, ngượng ngùng nói: “Việc này... Không phải, đại khái là... Cha bắt nạt con nhé.”

Thịnh lão thái thái cùng hai anh em Thịnh Duy Thịnh Hoành trong chốc lát cười phá lên, Thịnh Duy kéo Minh Lan ôm vào trong lòng một cái, thấy khuôn mặt nàng bé xiu non nớt, rụt rụt rè rè, đáng yêu vô cùng. Vì thế lại từ trên người lấy ra một túi gấm tinh xảo, nhét vào trong tay Minh Lan, dí dỏm trêu: “Bác cả cháu bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm[‘], này, đây có chín mươi chín con cá nhỏ đều cho cháu hết đây! Ta nói Minh nhi này, đồ ăn của con cũng đắt quá nha!”

[‘]Cật nhân chủy nhuyển, nã nhân thủ đoản = Cật nhân đích chủy nhuyển, nã nhân đích thủ đoản = Cắn người miệng mềm, bắt người ngắn

tay. Nghĩa là: hưởng lợi từ người khác, đến lúc cần thì phải mở miệng nói tốt giúp người ta, nhận đồ từ người khác thì phải giúp lại người ta.

Lão thái thái gần như cười chảy nước mắt, vừa cười vừa chỉ tay mắng: “Mấy người các con đúng là một lũ khi con không biết trên dưới gì hết!” Nha hoàn bà tử xung quanh đều len lén che miệng, Minh Lan vội vã lấy xuống mười mấy quả táo to tròn nhiều ruột đưa sang Thịnh Hoàn, nịnh nịnh nọt nọt, cười lém lỉnh nói: “Phụ thân ăn đi, phụ thân ăn đi, quả này to này...”

Thịnh Hoàn cười kéo Minh Lan lại, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô con gái nhỏ, sau đó mở túi gấm trong tay Minh Lan, nhặt ra một thỏi vàng lung linh sáng rực hình con cá be bé, đặt vào giữa bàn tay nhỏ mũm mĩm của Minh Lan: “Nhìn đẹp đó, con cầm lấy mà chơi.”

Minh Lan đột nhiên cầm nhiều vàng như vậy thấy có chút ngại ngùng, khuôn mặt bé xinh ửng đỏ hướng về Thịnh Duy cúi đầu thi lễ. Vào lúc này, Vương thị ngoại trừ Hoa Lan ra liền đưa theo mấy đứa trẻ tới. Minh Lan thở phào một cái, lập tức hành lễ với Vương thị.

Vương thị hành lễ với Thịnh lão thái thái và Thịnh Duy, rồi lại để cho con cái mình hành lễ. Trông thấy cái khóa vàng to như thế sáng rực trước ngực Minh Lan, Như Lan bĩu môi, Mặc Lan tỏ vẻ biết vâng lời, không có biểu cảm gì. Trải qua khóa huấn luyện của Khổng ma ma, hai đứa nó quả là có nề nếp hơn nhiều. Thịnh Duy hàn huyên thêm mấy câu với cháu gái, Như Lan nũng nịu khoa trương, Mặc Lan nhã nhặn, ăn nói nhỏ nhẹ. Thịnh Hoàn không nói gì, còn Vương thị nét mặt đầy vẻ tươi cười, nói: “Chị dâu khách khí quá, để cho bác cả vì Hoa Lan mà xa như thế tới đây, còn đem theo bao nhiêu thứ đến nơi này.” Xong rồi nói tiếp: “Còn mấy đứa con, quà cho con trai để ở thư phòng của lão gia, quà cho con gái để ở Uy Nhụy hiên, mấy đứa qua mà lấy.”

Bọn nhỏ lập tức cảm tạ Thịnh Duy, ông cũng trả lời mấy câu. Như lan hứng chí muốn đi xem quà, Thịnh lão thái thái cười để mấy đứa cháu gái đi trước. Sau khi ba cô gái rời đi, bầu không khí trong phòng lập tức yên ắng trở lại, Thịnh Duy nghiêm nghị đứng đối diện Trường Bách nói: “Ta có nghe cháu Bách đã qua được kỳ thi phủ, em dâu thật là có phúc.”

Trường Bách chấp tay nói: “Bác cả khen quá rồi, cháu trai ngu dốt, còn phải đọc thêm nhiều sách nữa ạ.”

Vương thị kiêu ngạo trong lòng, trả lời: “Còn phải qua một kỳ thi viện cuối cùng nữa mới đạt tú tài, bác cả chớ vội vàng khen ngợi cháu, thấy bảo cậu Ngô cũng đang đi học, về sau hai anh em sẽ cùng nhau thi cử.”

Thịnh Duy cười cười lắc đầu nói: “Có lẽ không đậu đâu, ta trước đây học hành không bằng chú hai. Cháu trai lớn đi theo ta, chỉ giỏi xem sổ sách, chứ nhìn mấy cái chi, hồ, giả, đã là thấy choáng váng. Cháu trai thứ mặc dù có đi học, nhưng so với cháu Bách vẫn còn thua kém nhiều lắm. Ta thấy nó thích vung đao múa kiếm hơn. Lần này sau khi tiễn cháu gái lớn xuất giá xong, ta sẽ để Ngô nhi bá kiến Lỗ Khuê Lỗ tổng giáo đầu, kiểm tra một chút tư chất võ của nó.”

Thịnh Hoành cười nói: “Thế đương nhiên là tốt rồi, võ nghệ nhân phẩm vị họ Lỗ này đều là nhất đẳng. Trước đây khi hãn đi khảo võ có cùng tôi uống rượu, mấy năm nay thì không còn qua lại nữa. Để tôi về viết cho hãn phong thư, để Ngô nhi mang theo, cũng tiện cho hãn để ý nhiều hơn.”

Thịnh Duy mừng rỡ: “Vậy đa tạ chú hai, Ngô nhi, còn không mau dập đầu cảm ơn chú con.”

Bên cạnh đó là Trường Ngô, nhìn cũng xấp xỉ Trường Bách nhưng thân mình rắn rỏi, mặt vuông miệng rộng, tính tình cởi mở, vô cùng phấn chấn dập đầu tạ Thịnh Hoành. Thịnh Hoành đỡ cháu dạy: “Bác cả còn nói hai nhà gì chứ, Ngô nhi tương lai có tiền đồ cũng là cái phúc của nhà tôi. Có

hai anh em ta chiếu ứng lẫn nhau chốn quan trường, chẳng phải gia tộc chúng ta mới có thể hưng thịnh không phải sao?”

Thịnh Duy xoay đầu lại nhìn Trường Phong, cười nói: “Nhìn này, anh họ Ngô của cháu học hành không ổn, sau này chỉ có thể làm kẻ vô biên mà thôi, xem ra vẫn là trông chờ vào việc thi cử của hai anh em cháu. Nghe nói Phong nhi rất giỏi thi thư, tuổi nhỏ nhưng rất có tài danh, hẳn là tương lai sẽ đỗ Trạng Nguyên.”

Trường Phong đứng một bên mỉm cười, lúc này mới chấp tay nói: “Cháu trai hổ thẹn, sau này cũng chỉ mong được bằng một nửa anh cả cháu mà thôi, Trương Thái Nhạc tiền triều chín tuổi đã là đồng sinh, cháu bất tài, định năm sau đi thi thử.”

Thịnh lão thái thái nghiêm nghị nói: “Tuy nói rằng thi ca rất quan trọng, nhưng khoa cử không phải chỉ kiểm tra thi từ, con cũng nên nỗ lực hơn nữa ở mảng văn chương. Ông nội con năm đó thi văn lỗi lạc được xưng là hạnh lâm[‘], cũng bởi trước tiên người học văn chương thật giỏi, quay trở về con cũng nên cùng đọc sách với đại ca con đi.” Trường Phong mỉm cười đáp vâng.

[‘]Đức Khổng Tử ngồi dạy học ở giàn hạnh, vì thế nên thường dùng làm chữ gọi về cửa thầy học. Nhà Đường cho các học trò đỗ tiến sĩ vào ăn yến ở vườn hạnh nên tục mới gọi người đỗ tiến sĩ là hạnh lâm.

Nói chuyện thêm chút nữa thì Thịnh lão thái thái để cho ba anh em tự đi chơi, nhóm người lớn thì tiếp tục tán gẫu thêm lát nữa.

Chờ đến khi mấy đứa đi khuất, Thịnh Duy mới cung kính thưa chuyện với lão thái thái: “Vốn lần này cháu dâu cũng muốn tới đây, nhưng vương gia sự bên kia không ngơi tay ra được, cháu thay nàng dập đầu bái kiến thím hai.”

“Nhà xa như vậy đến đây làm gì, cháu dâu quản lý một nhà đông như thế làm sao dứt ra đến đây được. Hai nhà chúng ta cũng không cần khách sáo này nọ. Mẫu thân cháu thân thể thế nào, có khỏe không?” Thịnh lão thái thái mỉm cười nói.

Thịnh Duy có vẻ hơi ủ rũ nói: “Trong nhà hết thầy đều ốm ả, chỉ là gần đây mẹ cháu càng ngày càng yếu, xương cốt không được như trước. Người thường nói mãi về thím hai, cháu nghĩ chờ đến lúc thím rồi rồi thì đến nhà cháu ở một chuyến, chỉ sợ thím mệt, việc này mẹ cháu không cho phép cháu nói ra.”

Thịnh lão thái thái giận dữ nói: “Mệt gì mà mệt? Ta cùng với mẹ cháu làm chị em dâu một thời, rất là hợp nhau, em dâu đi thăm chị dâu có gì mà không tốt, ai chà... Ta đối với chị dâu vô cùng kính nể, một người phụ nữ yếu đuối như bà chịu đựng nhiều năm, coi như là nhẫn nhịn đến đỉnh điểm, khổ thân bà mệt đến nổi đổ bệnh.”

Thịnh Duy chân thành nói: “Lúc trước phiền lụy thím làm chỗ dựa cho mẹ con cháu, cả nhà cháu mới có được ngày hôm nay, lại nói tiếp thực sự là ...”

Thịnh lão thái thái liên tục xua tay ngăn ông ta tiếp lời: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa.”

Thịnh Hoành thấy không khí căng thẳng, muốn tìm đề tài gì đó thoải mái, nhìn nhìn Vương thị. Vương thị bắt sóng, lập tức hiểu vấn đề, vì thế mới cười nói: “Đã lâu không về Kim Lăng, không biết vợ Tùng nhi thế nào rồi? Lần trước gửi thư thấy bảo nàng đã có thai.”

Vẻ mặt Thịnh Duy lại càng ủ rũ hơn: “Tiếc là hôm kia vừa đến tháng[‘] rồi.”

[‘] Đến tháng tức là có kinh nguyệt.

Áp lực từng đợt, bầu không khí càng thêm nặng nề, Thịnh Hoàn liếc mắt nhìn Vương thị đầy bất mãn. Vương thị thực sự oan uổng, nàng nào có biết gì đâu.

Được rồi, làm hoạt náo viên cũng cần phải có thiên phú. Vương thị hiển nhiên còn cần phải tu luyện thêm. Thịnh Hoàn bất mãn Vương thị xong liền quyết định tự ra tay, cười nói: “Không biết nhà thông gia mà lần trước đã nói đến của Ngô nhi thế nào rồi? Bác cả hỏi thăm đầy đủ chưa, nếu ổn, người làm chú như tôi cũng nên bắt đầu hạ lễ thôi.”

Mặt Thịnh Duy đen như đít nòi: “Ai da, đừng nói đến nữa, khuê nữ nhà kia bỏ trốn cùng tên chăn ngựa rồi!”

Không khí trong phòng càng thêm ...

Quan hệ nhân vật:

Cụ Thịnh: ba đứa con

Đại lão thái gia + đại lão thái thái = Thịnh Hồng (trưởng nữ đã chết),

Thịnh duy (vợ Lí thị, sinh hai nam hai nữ: Trường Tùng, Trường Ngô, Thực Lan, Phấn Lan)

Thịnh Vân (chồng Hồ Nhị Ngưu, sinh một nam một nữ: Hồ Quế Tỷ, Hồ Thái Sinh)

Nhị lão thái gia (thám hoa)+ Thịnh lão thái thái (Dũng Nhị hầu Đại tiểu thư)= Thịnh Hoàn (thứ xuất)

Tam lão thái gia (lúc trước định mưu đoạt tài sản của Thịnh Hoàn)+? = Thịnh Trứ

Thứ tự lớn bé mấy đứa cháu:

Trường Tùng > Thục Lan > Trường Ngô > Hoa Lan > Trường Bách >
Trường Phong > Mặc Lan ≥ Như Lan (kém mấy tháng)> Phẩm Lan ≥
Minh Lan (kém mấy tháng)> Trường Đông.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoa Lan Lấy Chồng

Tối hôm đó, Thịnh Hoàn muốn cùng Thịnh Duy nâng chén tâm sự đêm khuya, còn Vương thị thì hàn huyên cùng lão thái thái một hồi. Trước giờ cơm chiều, Thôi ma ma dẫn Minh Lan trở về, Đan Quất với Tiểu Đào ôm trước ngực hai bọc lễ vật to, phía sau còn có hai bà hầu già đương khiêng một cái rương.

Thịnh lão thái thái kéo Minh Lan đến bên mình, ôm con bé lắc lư một lúc lâu, cười nói: “Minh Lan nhà ta hôm nay phát tài rồi, nói bà xem, bác cả cho con những gì nào?”

Minh Lan vừa bị ép chặt đến mức không thấy rõ, giơ bàn tay bé xíu ra nhăm nhăm: “Có...Vàng, sa tanh, trân châu, vòng xuyên,dạ...Thoa cài, cả trâm cài nữa, Dạ..., còn có, còn có...” Còn có đến nửa ngày cũng không thêm được gì, Thịnh lão thái thái nghe đến nỗi tròn mắt trắng dã, giơ ngón tay trở trở vào trán Minh Lan, xụ mặt giáo huấn: “... Còn có, còn có cái đứa bé ngọc này!”

Khuôn mặt bé nhỏ của Minh Lan đỏ ửng lên, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Dứt lời, lão thái thái gọi Thúy Bình chỉ huy mấy người hầu già mở bọc đồ và rương hòm ra xem – nào là sa tanh Hồ các loại bốn cuộn, gấm Tứ Xuyên các loại ba cuộn, hoa văn màu sắc lộng lẫy rực rỡ, bút – mực – giấy – nghiên Huy Châu hai bộ, vòng mã não nam vàng một đôi, vòng ngọc bích

nạm bạc hai cặp, thoa trân châu, trâm vàng đều là hai bộ, hạt san hô đỏ rực, tròn xoe cùng với ngọc lưu ly, hạt cườm các loại một hộp, các loại nhẫn kiểu cách mới nhất năm chiếc, còn lại là hăng hà sa số đồ chơi dành cho con gái.

Thịnh lão thái thái nhíu mày nói: “Lễ này hình như cũng hơi dày rồi.”

Vương thị cười nói: “Bác cả nói, đây là do nhiều năm không gặp, cho nên tặng bù ạ.” Tiếp đến quay lại kéo Minh Lan tới nói: “Cái đứa ngốc này, ai cũng bảo con nhớ mau, nhiều thứ thế này con có nhớ hết được không? Chả trách lão thái thái bảo con là con bé ngốc!”

Minh Lan ngượng ngùng cười ha hả ngốc nghếch một hồi, so ra nàng cũng có sở trường ghi nhớ con số và án lệ['] đấy nhá. Thịnh lão thái thái nghe lời Vương thị nói xong, dường như có tia trào phúng lóe lên trong mắt bà, không nói lời nào.

['] Các vụ án được dùng án mẫu, làm căn cứ để xét xử những vụ án có tình tiết tương tự sau này. Chế độ sử dụng án lệ rất phổ biến ở các nước sử dụng hệ thống luật commun – law như Anh với Mỹ.

Sau đó, Vương thị lại cười với lão thái thái nói: “Minh Nhi nhà ta là đứa bé hiền lành, ngày trước khi còn ở với con dâu, cho nó mặc đồ gì là mặc đồ nấy, cho ăn cái gì là ăn cái nấy, cũng không kén cá chọn canh, lại càng không đổ kỵ này nọ với chị em. Như nhi ở cùng nó, ăn chơi trò chuyện cùng nhau, Minh nhi cũng chưa từng va chạm với chị! Chả trách lão thái thái nhà ta lại thương con, tóm lại là vô cùng hạnh diện.”

Thịnh lão thái thái khẽ liếc xéo Vương thị một cái, thản nhiên nói: “Sau khi Hoa nhi xuất giá, phu nhân phải bỏ ra nhiều tâm tư hơn nữa, dạy dỗ ba đứa còn lại cho đàng hoàng, đừng để tầm nhìn chúng nó hạn hẹp, đừng khiến người ta xem thường.”

Vương thị lập tức thấy mở cở trong bụng, ai ngờ Thịnh lão thái lại thêm vào một câu nghe như chẳng có gì liên quan: “Con bé Minh này, nãy anh con vừa đi khuất, con lại bảo Tiểu Đào đem túi cá vàng bác cả tặng đi ra ngoài, sao, định mau mau chóng chóng khoe khoang với các chị con à?”

Minh Lan tròn mắt đáp: “Vừa rồi nào có phải khoe gì đâu ạ, là con muốn chia quà cho các chị mà.”

Nét mặt Vương thị tức thì có chút xấu hổ, Thịnh lão thái thái nở nụ cười khó đoán: “Các chị con muốn thế à?”

Minh Lan lắc đầu, bĩu môi nói: “Chị em con cùng hội cùng thuyền thế nên cá vàng cũng phải chia đều chứ ạ, con còn bảo Tiểu Đào mang theo cả cái cân con bằng ngà đến, nhưng mà chị cả cứ sống chết không cho, bảo là bác cả cho một mình con, trước đây gặp các chị bác cũng đã cho quà rồi.”

Stịnh lão thái thái vui mừng nói: “Con bé lớn này quả là hiếu chuyện, lúc nãy cháu họ cũng tặng nó thêm rất nhiều nữ trang, ta cũng chẳng biết là bao nhiêu cho vừa.”

Vương thị bấy giờ mới thở phào một cái.

Minh Lan thần than, lời nói của những nữ nhân sống trong nội trạch này trong ngoài đều gắn đầỵ mớć câu, sơ ý một chút là cắn câu ngay.

Một lát sau Thịnh lão thái thái gọi cơm, thường thì Vương thị trở về phòng mình ăn cơm cùng con gái, cho nên dẫn theo nha hoàn vú già cáo từ rồi đi. Vừa rời khỏi Thọ An đường, nàng lập tức rảo bước, vội vàng đến Uy Nhụy hiên. Không chờ nha hoàn vén màn, Vương thị chợt nghe thấy tiếng Hoa Lan đang răn dạy Như Lan ở bên trong.

“Em sao lại suy nghĩ thiển cận như thế, mới nhìn thấy mấy thỏi vàng của Minh Lan đã nghĩ tới chia chác này nọ, ngày thường em chưa từng thấy vàng hay sao!” Vương thị nghe tiếng nói của Hoa Lan mà nheo mắt.

“Bác cả hồ đồ rồi, em với chị mới là do phu nhân sinh ra, cái loại thứ nữ do vợ bé sinh ra, bác cả cũng thật là, dựa vào cái gì lại cho nó nhiều vàng như thế? Phải là cho chị em mình mới đúng chứ!” Như Lan vặn lại.

Vương thị nghe mà nổi cả gân xanh, để cho Thái Hoàn, Thái Bội canh ở cửa, còn mình thì chạy ào vào trong phòng, chỉ vào Như Lan quát lớn: “Con ranh chết tiệt kia còn không ngậm miệng lại cho mẹ! Nói lằng nhằng cái gì thế, lần trước Khổng ma ma phải đánh con thêm mấy hèo nữa mới đúng!”

Như Lan đột nhiên căng thẳng trong lòng, phải rồi, Thịnh Hoành cũng là con vợ lẽ, mặc dù biết mình nói sai, nhưng vẫn không phục, cãi: “Trước kia, khóa vàng của con và chị cả là quà của bà bác, không hề có phần của dì Lâm. Cái khóa kia của chị Tư là về sau này bác trai bác gái mang tặng, không phải là mẹ bảo thế sao? Bà bác ghét nhất là dì hai vợ bé... Coi như là bác cả xem sắc mặt cha mà coi trọng Minh Lan, thưởng cho một ít đồ chơi cũng là được rồi, làm gì mà trái tặng khóa vàng, phải tặng túi cá vàng, cứ như là chiều chuộng con nhỏ kia không bằng ý! Con thấy khóa vàng của nó còn tinh xảo hơn cái của con nhiều!”

Vương thị đau đầu mãi không thôi, bỗng chốc ngồi bệt xuống kháng, Hoa Lan thấy thế, dùng sức véo tay Như Lan một cái, thì thầm: “Em thì biết cái gì hả? Bà bác thân với bà nội cực kì, trước đây bà ấy không định gặp em Tư, cũng là bởi bà nội mà hôm nay coi trọng em Sáu, cũng là vì bà nội! Có trách thì trách trước đây em không chịu để bà nuôi thôi!”

Vương thị nhìn con gái cả âu yếm, quay sang Như Lan hăng giọng: “Chị cả con nói đúng lắm! Người của mẹ vừa nghe ngóng được, vốn là bác cả con chỉ cho con bé Sáu khóa vàng, là do em Sáu con khiến người khác yêu mến, khéo bưng trà, vắn an, hiếu kính nên bác cả con lúc này mới lại lấy ra một túi cá vàng, thế còn con? Con cũng không ngậm lại xem, bác cả con mỗi lần đến đây đều không phải là tặng này tặng nọ cho mấy chị em con sao, Hoa nhi thì còn được, nhưng con mỗi lần thấy bác cả thì chỉ đứng đó

làm bộ tiểu thư, mồm mép thì chậm chạp, tính tình thì không chu đáo, cứ ra vẻ nhõng nhõng nhẽo nhẽo, làm người khác thấy cũng chẳng thích nổi!”

Cho tới tận ngày hôm nay, Như Lan chưa bao giờ bị Vương thị quở trách như vậy, đỏ mặt, cả giận nói: “Ai cần bác cả thích con! Không phải mẹ vẫn hay nói thế sao, nếu không có bà nội, bà bác sớm đã bị ông cả hưu rồi. Nếu không có cha, bác cả lấy đâu ra gia nghiệp to như thế! Cả nhà bác cả chịu ơn nhà ta nhiều như vậy, cầm của bọn họ một chút của cải này nọ cũng là hết nước hết cái rồi. Con làm sao mà phải lấy lòng bác cả, bác ấy phải tặng quà cho con mới phải chứ!”

Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, Hoa Lan vụt đứng dậy, quát lớn: “Em nói bậy gì thế? Còn không mau câm miệng lại, còn hé răng nói thêm câu nào nữa chị vả vào miệng em!” Thấy chị cả mặt nghiêm lại, mắt bốc hỏa, Như Lan cứng cổ ngậm miệng.

Hoa Lan xoay người quay sang Vương thị trách cứ: “Mẹ thật là, biết rõ tính tình em gái lỗ mãng như thế, lời như vậy mà cũng dám nói với em ấy? Nếu mà ngày nào đó nó đầu óc ngu ngốc đi ra ngoài nói linh tinh, cha với bà nội còn không lột da mẹ ra à! Thành ra họ Lâm kia lại càng đắc ý!”

Đầu Vương thị trong chốc lát nở to như cái đầu, nàng tì trán dựa vào tháp mềm, vẻ mặt như người phải gió.

Hoa Lan ngồi bên cạnh Như Lan, hiếm khi nhẫn nại chỉ bảo em gái: “Đúng là cha và bà nội đã giúp đỡ bác cả rất nhiều việc, thế nhưng hôm nay bà nội nhận nuôi Minh Lan, đích nữ nhà mình cũng chỉ có chị và em là hai người, sắp tới không bao lâu nữa là chị lấy chồng rồi, đến lúc đó cũng không thể chỉ điểm cho em được nữa, Như nhi sau này gặp chuyện phải suy nghĩ nhiều hơn nhé.”

Như Lan mím mím môi, ra vẻ cứng đầu cứng cổ, Hoa Lan cố kiên nhẫn thêm chút nữa: “Chị với em sinh ra từ một mẹ, tuy là trước đây hay cãi

nhau, nhưng mà chẳng nhẹ chị lại đi hại em? Sau này em đừng có cứ hở ra là lại đấu khẩu với Mặc Lan, con ranh chết tiệt kia quen thói làm bộ làm tịch, lòng dạ xảo trá, em tránh sao được bị thiệt thòi. Cùng lắm thì em đừng chấp nhất với nó, sau này nếu bức mình quá thì đi tìm em Sáu thôi, chị thấy em ấy cũng không phải đứa xấu tính, tuy nó ít tuổi hơn em nhưng đối nhân xử thế so với em ổn thỏa hơn nhiều. Giờ mới được vài ngày, bà nội đã đối đãi với em ấy dứt ruột dứt gan như vậy, đồ gì tốt cũng dành cho nó, em nhìn xem gần đây cha cũng yêu thương em ấy nhiều hơn đó!”

Như Lan cúi đầu, bĩu môi không cho là đúng, thầm nói: “Chúng nó làm sao bì được với em, chúng nó đều là con vợ lẽ, vênh váo nhờ khoe mẽ, nịnh hót mới có chút địa vị nhỏ nhoi, em chính là do phụ nhân sinh ra nhé.”

Đầu tháng năm, nắng gió ôn hòa, tiết trời ấm áp, rất thích hợp cho việc cưới hỏi, đoàn rước dâu kèn trống một mạch thẳng tiến. Bên trong Thịnh phủ nơi nơi kết hoa đỏ, khắp chốn đều hoan hỉ. Sáng sớm, Minh Lan đã bị Thôi ma ma lôi ra chưng diện, trên đầu vấn hai búi tóc hồ điệp tròn tròn, quần một đôi xuyến vàng luy ti nạm san hô đỏ, toàn thân vận một chiếc áo đỏ chót bằng gấm, vạt áo thêu hoa ngọc lan bằng kim tuyến dọc thân áo, dưới gối lộ ra một đoạn váy sa tanh thêu mây màu xanh lơ nhạt. Ngó vào gương một cái, sẽ thấy một gương mặt trẻ con phúng phính cười, khoe miệng lộ ra cái lúm đồng tiền nho nhỏ, sống động tươi vui như trong tranh trẻ con ngày Tết.

Lúc đến Uy Nhụy hiên, Minh Lan gặp Như Lan cùng Mặc Lan đều mặc cùng một kiểu phục trang sắc đỏ tươi báo hỉ, trước ngực đeo dây chuyền vàng mảnh râu ngọc và khóa vàng rồng do Thịnh Duy tặng, rồi mấy đứa lần lượt nói lời từ biệt với Hoa Lan.

Mặc Lan: “Chúc chị cả uyên ương phúc lộc, vĩnh viễn bên nhau, đoàn tụ sum vầy, chung hưởng vinh hoa.”

Như Lan: “Chị cả hỉ kết lương duyên, chúc chị cả và anh rể cầm sắt cùng mình, sống lâu bạc đầu, con cháu đầy đàn, sinh sôi thịnh vượng.”

Minh Lan: “... Tiết trời trên kinh hanh khô, chị cả nhớ uống nhiều nước, dưỡng da rất tốt.” Thật sự không nghĩ ra cái gì cả, mấy đứa kia không thể để lại vài câu thành ngữ cho nàng nói được à?

Hoa Lan nhìn Minh Lan, chớp chớp mắt, không dễ gì rơm rớm nhưng lại chẳng có giọt nước mắt nào.

Sau khi Vương thị trao đổi mấy câu, một ma mà Minh Lan chưa gặp lần nào xuất hiện ở bên cạnh, vận bĩ giáp hoa văn tròn màu tím sẫm. Hoa Lan không hiểu gì nhìn mẩu thân, ánh mắt Vương thị hơi lảng đi, ấp a ấp úng nói: “Mẹ mời vị ma ma này đến dạy con chuyện vợ chồng.”

Dứt lời liền đưa mọi người rời khỏi Uy Nhụy hiên, Minh Lan tức thì sáng tỏ, trong bụng nhẹ à một tiếng, không phải dạy môn X sao? Nhớ lại năm ấy một người anh họ của Diêu Y Y bị đơn vị điều đi châu Phi khai thác nghiệp vụ, lúc đi vất chân lên cổ mà vẫn không quên đem theo món ăn tinh thần – ước chừng phải đến 10 GB phim con heo, nhờ đứa em gái nhỏ này đem tới cho, căn cứ vào thói tội gì không ăn sái cùng với tính cẩn thận tỉ mỉ của người làm nghề pháp luật, Diêu Y Y còn thực sự xem hết từ đầu đến đuôi một lần.

Đúng là ứng với câu tục ngữ kia – “thuộc lòng Đường thi ba trăm bài, không biết làm thơ cũng biết dâm” [‘]; không chừng nàng giảng bài so với vị ma ma kia còn sâu sắc rõ ràng hơn nữa kia, có điều trông thấy dáng vẻ ù ù cạc cạc của Mặc Lan và Như Lan, Minh Lan không tiện ra vẻ am hiểu, chỉ đành giả ngu.

[‘] Câu gốc là “thuộc lòng Đường thi ba trăm bài, không biết ngâm thơ cũng biết ngâm” bị chị chế thành thế kia đấy ạ. Phiên bản Hán Việt của chị “thục độc đường thi tam bách thủ, bất hội tác thi dã hội dâm”

Bên ngoài lúc này có không ít phu nhân lui tới, Vương thị còn phải đãi khách, nhân tiện đưa ba đứa con gái đi giao lưu. Mấy cô gái được ma ma dẫn ra gặp các khách nữ một vòng, xiêm y đỏ thắm ánh lên khuôn mặt bé xinh mềm mại trắng tuyết, giống như đóa hoa tươi mơn mớn, khiến cho mọi người đều tấm tắc khen, người này chìa tay sờ một cái, người kia lôi kéo hỏi han tường tận.

Thịnh Hoàn đến Đãng Châu nhậm chức cùng lắm cũng chỉ được một năm, mỗi tương giao giữa Thịnh phủ và quan lại địa phương còn kém, các vị khách nữ lơ mờ biết rằng trong ba cô gái này chỉ có một cô đích nữ. Nhưng mà cả ba cô đều ăn mặc cùng kiểu, Vương thị lại không tiện ở chốn bộn bề này mở miệng giải thích với mọi người, vì thế mấy vị phu nhân này đành phải dựa vào cảm hứng riêng của mình: thích thanh tú nho nhã thì nhìn Mặc Lan, thích đoan chính ngạo mạn thì nói chuyện với Như Lan. Mọi người thấy Minh Lan nhỏ nhất lại trắng nõn đáng yêu, tính cách khuôn phép nền nã, thân thể bé nhỏ tròn trịa, chân tay ngắn ngủn, cử chỉ trẻ con ngây thơ, khiến người ta yêu mến, thế mà lại được nhiều người sờ nắn nhất.

Khuôn mặt bé nhỏ của Minh Lan không biết đã bị đám cô bác bán diêm này sờ tới sờ lui bao nhiêu cái, chẳng những không thể quát to vô lễ, mà còn phải giả bộ được sờ nắn là niềm vinh hạnh. Có điều làm trẻ con không phải tất cả đều bất lợi, ít nhất so với tân nương, Minh Lan sớm được nhìn thấy anh rể cả trong truyền thuyết Viên Văn Thiệu.

Tân lang năm nay hai mươi tuổi, thuộc vào loại kết hôn muộn, thân thể tráng kiện tương mạo đứng đắn, mặt trắng có râu, nhưng đoán chừng cả đêm qua đã cạo sạch rồi, cho nên cạnh má còn lộ ra một quãng thâm, toàn thân vận hỉ phục đỏ thắm, dáng hạc hình ve, mắt sáng ngời, cử chỉ đĩnh đạc, hơn nữa – đứng chung với nhạc phụ đại nhân Thịnh Hoàn hơn ba mươi tuổi trắng trẻo nhã nhặn lại càng giống như người cùng thế hệ.

Vương thị lôi Viên Văn Thiệu vào đánh giá từ trên xuống dưới chừng nửa nén hương, tận đến khi da mặt con rể râm ran thì mới buông tay, sau đó

lại nhắc nhở các loại khoan dung này nọ nửa nén hương nữa.

Sau hôn lễ Viên Văn Thiệu đưa tân nương lên thuyền, bác cả Thịnh Duy và em trai cả Thịnh Trường Bách đưa tiễn, Vương thị ở lại cổng chính Thịnh phủ khóc ướt ba cái khăn tay, Thịnh Hoàn cũng thấy hơi cay mắt.

Hôm đó, bên trong Thịnh phủ mở mười mấy bàn tiệc, lại ở tại Hồng Tân lâu nổi tiếng mở hơn mười bàn tiệc khác, náo nhiệt đến tận nửa đêm khách khứa mới rời đi. Trẻ con không được tham dự các hoạt động về đêm ở cổ đại, Minh Lan sớm đã bị ma ma đưa về Thọ An đường, cái tay múp múp che miệng chum chim đáng ngáp ngáp dài. Sau khi Đan Quất và Thôi ma ma sắp xếp giấc ngủ xong xuôi cho nàng, Thịnh lão thái thái và cháu gái nhỏ đang nằm trên giường, nghe Minh Lan câu được câu chăng kể lại tình hình hôn lễ. Đường nghe, Thịnh lão thái thái chợt bảo: “Minh Nhi, đọc thuộc lòng cho bà nội bài thơ về chuyện kết hôn đi.”

Minh Lan gần đây đang học “Kinh Thi”, nghĩ ngợi một lúc, chọn bài đơn giản nhất, hăng giọng đọc:

“Mơn mơn đào non,

Rực rỡ nở hoa.

Cô ấy lấy chồng,

Ấm êm cửa nhà.

Mơn mơn đào non,

Lúc liu quả sai.

Cô ấy lấy chồng,

Êm ấm nhà ai.

Mơn mớn đào non,

Lá xanh rườm rà.

Cô ấy lấy chồng,

Thuận với người nhà.”[‘]

[‘] Bài “Đào Yêu” trong Kinh Thi, bản dịch của Lê Văn Hòe. Bản gốc:

Đào chi yêu yêu,

Thước thước kỳ hoa.

Chi tử vu qui,

Nghi kỳ thất gia.

Đào chi yêu yêu,

Hữu phần kỳ thật.

Chi tử vu qui.

Nghi kỳ gia thất.

Đào chi yêu yêu,

Kỳ điệp trần trần.

Chi tử vu qui.

Nghi kỳ gia nhân.

“Minh Nhi đọc hay quá.” Trong bóng tối, Thịnh lão thái thái dường như khẽ thở dài, tiếng thở mang theo xót thương, tựa hồ lẫn lẫn: “Minh Nhi

có biết không, bà nội thuở thiếu thời, thích nhất là bài “Bách Chu”, thực sự là sáng cũng đọc, đêm cũng đọc, nhưng giờ ngẫm lại, thật còn chả bằng bài “Đào yêu”, nữ nhân cả đời này nếu có thể được như cây đào, rực rỡ nở hoa, thuận lợi kết trái, trĩu trĩu quả ngọt, đó mới là hạnh phúc.”

Minh Lan buồn ngủ, cơ bản không nghe được bà nội đang nói gì nữa, loáng thoáng nghe như đang nói chuyện trồng đào, vì vậy mơ mơ màng màng trả lời: “... Cây đào khỏe lắm, nếu như không kết được trái, nhất định là do đất không tốt, đổi một chỗ trồng mới là được, tiếp tục bồi đất, bón phân, tưới nước, kiểu gì mà chả ổn, trừ phi cây đào chết đi, bằng không thì vẫn còn ra được quả nữa nhé...”

Thịnh lão thái thái mới đầu nghe xong, không khỏi ngạc nhiên, ngẫm lại thì hơi cười mỉm, quay lại nhìn cháu gái thì phát hiện con bé này đã trĩu mắt thiếp đi, khuôn mặt bé xinh trắng nõn đỏ bừng, miệng chu ra, còn nhẹ nhàng hít thở. Lão thái thái âu yếm nhìn khuôn mặt cháu mình, chốc chốc lại nhẹ nhàng vỗ về nàng.

Màn đêm buông xuống, Vương thị uống một bát canh an thần, côi lòng tràn ngập lo lắng đối với con gái, ngủ mê man. Mà Thịnh Hoành say bí tỉ thì được Lâm di nương sớm vịn tay đưa đến Lâm Tê các. Nàng ta chuẩn bị sẵn nước giải rượu và khăn mặt nóng ở chỗ này. Sau khi nghỉ lại, hai người lại mây mưa một hồi, Lâm di nương thấy Thịnh Hoành tinh thần rất tốt, dựa vào kinh nghiệm của mình, lúc này Thịnh Hoành sẽ đặc biệt dễ tính, thế là chuẩn bị xong màn biểu diễn thuyết trình của mình.

Tác giả nói: Đây là bài Bách Chu:

Phiếm bỉ bách chu,

Tại bỉ trung hà.

Đâm bỉ lưỡng mao,

Thực duy ngã nga (nghi)

Chi tử thi mỹ tha.

Mẫu dã thân (thiên) chỉ,

Bất lượng nhân chỉ.

Phiếm bỉ bách chu,

Tại bỉ hà trắc.

Đãm bỉ lưỡng mao,

Thực duy ngã đặc

Chi tử thi mỹ thác.

Mẫu dã thân (thiên) chỉ,

Bất lượng nhân chỉ.

Dịch thơ

Chiếc thuyền gỗ bách linh đình,

Giữa dòng sông nọ mặc tình nổi trôi.

Trái đào để tóc rủ đôi

Thật thì người ấy với tôi là chồng.

Đã thề đến chết một lòng.

Mẹ tôi ớn nặng sánh mong cùng trời.

Há không tin được lòng sao ?

Chiếc thuyền gỗ bách chơi vơi,
Ở bên sông nọ nổi trôi mặc tình.
Trái đào để tóc xinh xinh,
Thì ra người ấy định ninh chồng mình.
Chết đi lòng chẳng tà gian.
Mẹ tuy ớn nặng mênh mang như trời.
Không tin tôi được thế ôi ?
(Phóng tác theo bản dịch của Tạ Quang Phát)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thịnh Hoành Hăng Hái Thi Đua, Chinh Đốn Thịnh Phủ, Minh Lan Được Xóa Nạn Mù Chữ

Dưới ngọn đèn mờ, dì Lâm mang vẻ mặt thẹn thùng, vạ phần tình ý, dịu dàng nói: “Hoành lang! Hôm nay, thiệp rất vui. Thứ nhất vì cô Cả kết được một mối nhân duyên tốt. Thứ hai vì Mặc nhi chúng ta, hôm nay có không ít lão phu nhân và phu nhân khen Mặc nhi khéo léo, cởi mở, được nhiều người yêu quý đấy. Nhưng mà...Ài...” Thở dài u oán, kéo theo đó là một chuỗi ưu thương.

“Nếu đã vui sao lại thở dài làm gì?” Thịnh Hoành buồn ngủ, rất muốn đi nằm.

“Thiệp nghĩ đến tương lai liệu Mặc nhi có được may mắn như cô Cả hay không? Mặc dù bây giờ trong phủ mấy cô nương đều giống nhau. Nhưng sợ đến lúc làm mai, nhà người ta e ngại con bé không được phu nhân nuôi dưỡng...” Dì Lâm dần dần nhỏ giọng.

Thịnh Hoành nhớ đến khó khăn trước kia khi mình đến Vương gia cầu thân, tức giận nói: “Chúng quy đích thứ khác biệt. Nhưng mà có ta ở đây tất nhiên sẽ không để Mặc nhi phải uất ức.”

Dì Lâm ôn nhu nói: “Hoành lang đối xử với ba mẹ con thiệp như thế nào, thiệp hiểu rõ nhất. Chuyện cưới gả của vương hầu, quan lại là do đàn bà con gái làm chủ, Hoành lang sao tiện nhúng tay vào. Chi bằng để phu nhân mang theo các cô nương đi ra ngoài. Từng trải mới nên người, có như

thế Mặc nhi mới không oán trách thiếp thân phận hèn mọn làm liên lụy, mai một trong phủ không ai hay biết.” Về sau càng nói giọng càng buồn bã.

Thịnh Hoành trầm tư một lát rồi nói: “Có lý. Trở về ta sẽ nói chuyện với phu nhân. Sau này thường xuyên giao thiệp với đám khách nữ, đừng chỉ mang theo mỗi Như Lan, phải mang theo cả Mặc nhi và Minh nhi nữa. Nếu mấy đứa có phẩm chất tốt thì ắt có phúc phận, tương lai Thịnh gia cũng kết thêm hai cửa hôn sự tốt.”

Dì Lâm nũng nịu tựa vào lòng Thịnh Hoành, nhõng nhẽo kêu to: “Hoành lang của thiếp thật tốt!” Trong chớp mắt bỗng nhiên lại khó chịu, khẽ chau mày: “Nghe nha hoàn ở ngoài xem náo nhiệt nói, của hồi môn Hoa nhi một trăm hai tám hòm, thêm cả khế ước đất đai, cửa hàng và rất nhiều nha hoàn tôi tớ. Rất khí thế! Không biết Mặc nhi...”

Thịnh Hoành vốn hơi mông lung, dù sao cũng được Khổng ma ma tẩy não hai lần nên đối với yêu cầu của dì Lâm có chút cảnh giác, nghĩ hồi lâu mới nói: “Bất luận nhà chồng thế nào, mấy đứa con gái, ta đều đối xử như nhau. Nhưng mà đứa lớn là phu nhân lấy của hồi môn của mình bỏ thêm vào. Cứ theo tính toán như vậy, đồ cưới Mặc nhi cũng như Hoa nhi thôi.”

Dì Lâm cao giọng: “Hoành lang tốt thế! Phu nhân đã gả đến đây thì của hồi môn của nàng cũng là của Thịnh gia. Mấy cô đều gọi phu nhân một tiếng mẫu thân, nàng cũng không thể thiên vị một bên được!”

Lòng Thịnh Hoành chợt nguội lạnh, đầu óc bắt đầu tỉnh táo, chậm rãi nói: “Chỉ có loại đàn ông không có tiền đồ mới chăm chăm nghĩ đến đồ cưới đàn bà. Dù gì ta cũng xuất thân danh môn, ba đời làm quan, nếu trước kia dùng đồ cưới nhà họ Vương thì nay đứng trước mặt dì cả, ta cũng khó mà ăn nói. Từ khi ta cầu thân đã hạ quyết tâm, đồ cưới của phu nhân một xu ta cũng không động đến, để lại hết cho Trường Bách là được rồi, dù sao cũng là con cháu Thịnh gia.”

Lâm đi nương cuống quýt từ trong chần bật dậy nói: “Thế Phong nhi và Mặc nhi ở đâu? Chẳng lẽ Hoàn lang mặc kệ hai đứa nó? Chẳng lẽ vì thiếp là vợ lẽ nên còn để bọn nó sau này phải chịu khổ?” Nói xong nước mắt lại rơi.

Trong đầu Thịnh Hoàn luôn nhớ kĩ thủ đoạn của Khổng ma ma, chậm rãi nói: “Của hồi môn nàng không nhiều à! Chẳng lẽ ta nhớ nhầm?”

Dì Lâm mắc nghẹn, nhìn Thịnh Hoàn vẫn chưa tin được, không nghĩ đến ông ta có thể nói như thế.

Thịnh Hoàn thầm than không ngờ Khổng ma ma liệu sự như thần. Có một lần hàn huyên, Khổng ma ma nói thẳng ra chu kì chung sống của ông ta với dì Lâm. Lần nào cũng là dì Lâm khóc lóc kể lẽ thân phận mình thấp kém đáng thương. Sau đó ông ta liền đau lòng, dỗ nàng. Kế tiếp, dì Lâm lại đáng thương hơn, sợ hãi khi nghĩ đến tương lai bản thân, khóc lóc một thôi một hồi vẫn chưa xong nên ông ta liền mềm lòng hứa với nàng cái này, cái kia.

Lúc ấy, Khổng ma ma liền cười nhạt nói, nếu dì Lâm có gia thế và đồ cưới như phu nhân, nàng ta còn muốn làm thiếp của Thịnh Hoàn sao?

Tuy rằng, Thịnh Hoàn tin tưởng mình với dì Lâm là có ‘tình cảm thật’, nhưng tự mình biết mình ngược lại sẽ không nảy ra mấy ý nghĩ viễn vông. Vì vậy Khổng ma ma liền dạy cho Thịnh Hoàn câu nói vừa rồi, chặn đứng yêu sách của dì Lâm, thậm chí mấy câu sau nói như thế nào cũng đã chuẩn bị sẵn.

Thịnh Hoàn khoác thêm áo lót ngồi dậy, giọng nói lạnh đi vài phần: “Trước kia, ta sợ mẹ con các nàng bị người ức hiếp mới dám mang một ít sản nghiệp tổ tông để các nàng đặt bên người. Chuyện này vốn đã không đúng theo gia quy rồi nhưng vì nàng, vì Phong nhi và Mặc nhi nên ta vẫn làm. So với thiếp thất bình thường khác, nàng có thể diện hơn nhiều mà còn

không biết đủ à? Nếu nàng muốn đứng ngang hàng với phu nhân chính thất thì trước kia không nên làm thiếp của ta.”

[1] Áo lót (Trung y) là quần áo trong thời nhà Hán, mặc kèm với thường phục hoặc làm đồ mặc ở nhà, chủ yếu là màu trắng gồm có áo trong, váy trong, khố.

Dì Lâm nghe đến nín thở, người run lên nói: “Hoành lang! Sao lại như thế? Thiếp đối với chàng một tấm chân tình, thiếp không làm phu nhân chính thất nhà khác, chỉ nguyện ý làm thiếp của chàng. Sao chàng...Sao...”

Thịnh Hoành lại có chút hậm hực trong lòng. Khổng ma ma đúng là nữ Gia Cát. Đến cả mấy câu tiếp theo, dì Lâm sẽ nói gì cũng đều đoán đúng, nên ông ta liền gặp chiêu đối chiêu nói: “Vừa rồi nàng nói một tấm chân tình với ta nên mới tình nguyện làm thiếp. Thế sao lúc nào cũng oán trách lại còn đòi hết cái này đến cái nọ với ta? Một tấm chân tình mà như thế à?”

Nói xong, đến bản thân Thịnh Hoành cũng có phần chán ghét, giống như hiểu được dì Lâm đối với mình cũng không đến mức ‘một tấm chân tình’ như thế.

Dì Lâm bị nói đến ngậm miệng, không biết trả lời thế nào, tựa như bị người ta đánh phủ đầu một gậy, khóc thút thít hồi lâu, sắp xếp lại từ ngữ mới tui thân tiếp lời: “Nếu thiếp vì bản thân mình, nửa câu thiếp cũng sẽ không nhắc đến. Nhưng mà thiếp vì con! Thiếp biết mình thấp kém, nhưng Phong nhi và Mặc nhi lại là cốt nhục của lão gia đó. Thiếp... Thiếp... Thiếp thực sự rất lo lắng...”

Thịnh Hoành lạnh lùng nói: “Sau này nếu như Mặc nhi với được cửa hôn nhân cao, ta sẽ vì thể diện nhà họ Thịnh mà phá lệ mua thêm. Nhưng nếu như là nhà thông gia bình thường, chẳng lẽ ta còn phải mua cho Mặc nhi đồ cưới giống như Hoa nhi gả đến Bá phủ à? Còn nữa, Như nhi và Minh nhi, hai đứa kia cũng là cốt nhục của ta. Về phần Phong nhi, là nam tử hán, đại

trượng phu sống trên đời vốn phải tự lập, đọc sách thi cử làm quan phải tự thân lập nghiệp, tìm chỗ đứng trong xã hội, chẳng lẽ chỉ biết dựa vào ông bà tổ tiên hay sao? Ngày ấy, bác ta suýt nữa thì cầm cổ hết gia sản, cơ nghiệp hôm nay là do anh cả dùng sức mà có đấy! Mặc dù ta bất tài nhưng có được như hôm nay không phải chỉ biết dựa vào lão thái gia đâu!”

Dì Lâm lau nước mắt, trong lòng lại thầm hận Khổng ma ma. Từ khi Khổng ma ma đến, Thịnh Hoàn không còn cưng chiều nàng, thuận theo nàng như trước kia. Nàng vẫn nhún nhịn, cung kính hầu hạ như cũ. Hôm nay, nhân lúc Thịnh Hoàn vui vẻ nàng vốn định thuyết phục hẳn đặt thêm một ít sản nghiệp dưới danh nghĩa mình. Sau này hai đứa con của mình cũng có chỗ đứng, không nghĩ Thịnh Hoàn giống như đã có chuẩn bị từ trước, lại còn nói thêm một thôi một hồi, đến một giọt nước cũng không thêm uống, trong lòng nàng thầm hoảng hốt.

Thịnh Hoàn thấy nét mặt sợ hãi của dì Lâm lại có chút đáng yêu, đau lòng nên tự giác điều chỉnh giọng nói chậm lại: “Sao ta có thể không thương Phong nhi và Mặc nhi được, nhưng chung quy lớn bé đích thứ phải có thứ tự. Nếu ta làm rối loạn gia quy, không những để thiên hạ người ta chê cười mà còn rước họa đến nhà.”

Bỗng Thịnh Hoàn cảm thấy mình rất dễ mềm lòng, nhớ đến mấy câu cuối Khổng ma ma nói đến liền dùng ngay tại trận. Ông ta nói rất nhanh, khuôn mặt nghiêm nghị: “Nàng tự quản bản thân cho tốt đi. Đừng có cả ngày suy nghĩ mỗi chuyện ấy nên mới gây ra chuyện tranh giành giữa Mặc nhi với mấy đứa khác. Sau này Phong nhi mà học cái tính ấy thì ta trực tiếp xử lý nàng đó!”

Nói xong liền mặc thêm áo, đứng dậy bước xuống giường, chỉnh sửa quần áo chỉnh chu rồi lập tức bước ra cửa, mặc kệ dì Lâm âm ỉ ở phía sau như thế nào cũng chỉ quay đầu bỏ thêm một câu: “Nhớ nuôi dạy con cho tốt đi, sau này ắt được đền đáp, cái gì có thể cho ta sẽ cho nàng. Đồ của người khác thì đừng có nhớ mong!”

Dì Lâm bỗng thấy lo lắng đan xen. Nàng ta được nuông chiều quen thói nên không có mặt mũi nào mà kéo Thịnh Hoành lại cầu xin, chỉ có thể đứng ngẩn rưng.

Thịnh Hoành vừa đi vừa thở dài. Khổng ma ma ở chốn thị phi đã lâu nên hiểu rõ gốc rễ trong gia tộc. Bà kể lướt qua mấy gia tộc suy tàn hay công hầu bá phủ bị đoạt tước, ông ta đều biết, thậm chí có nhà còn có chút qua lại. Họ trong nhà hầu hết đều xuất phát từ đám con cháu bất tài. Mà con cháu bất tài lại do gia giáo không nghiêm mà ra. Lúc lụn bại thì phượng hoàng còn chẳng bằng gà. Gia tộc sa sút thì dẫn đến nuôi dạy con cháu càng không ra gì, ở kinh thành ông ta nhìn thấy mà phát hoảng. Ông ta chính mắt thấy bác cả sủng thiếp diệt thế như thế nào, gia sản to như vậy mà gần như kiệt quệ. Nếu không có mẹ cả mình làm chỗ dựa cho Thịnh Duy dốc sức làm ăn thì một chi đã sớm suy tàn đến mức gần như không cứu vãn được. Từ trước đến nay nhiều vô số, Thịnh Hoành cứ nghĩ đến lại thấy lo lắng khôn nguôi.

Bên ngoài có cơn gió lạnh thổi qua, Thịnh Hoành lấy lại bình tĩnh rồi cảm thấy mình lo lắng dư thừa. Dù sao giờ Trường Bách và Trường Phong đều cần cù chăm học, không như cái đám công tử quần áo là lượt ngấm hoa chơi chim lêu lêu lỏng lỏng. Hồi cha mất, khi Thịnh Hoành được các bác, các chú, bạn cũ của cha dẫn đi báỉ phỏng[‘] người khác, ông rất hâm mộ những thế gia danh môn trải qua mấy đời đều làm quan. Mấy kiểu gia tộc như thế này đều là gia đình có nền nếp, con cháu đều có triển vọng, mấy đời đều không suy, dù có tước vị cũng không chủ quan. Sau này không biết Thịnh gia có được phúc khí như thế hay không?

[‘] Hình thức xã giao, thăm hỏi của giới quý tộc xưa.

Thịnh Hoành than nhẹ một tiếng. Làm một vị quan có lý tưởng, có hoài bão đâu dễ dàng gì?

.....

Lúc Hoa Lan lấy chồng, Vương thị không chỉ cho thêm của hồi môn mà còn chọn mấy nha hoàn, hầu già chịu khó thật thà đưa đi theo. Thịnh lão thái thái vốn chỉ nghĩ chinh đồn bên trong phủ thôi nhưng nhân cơ hội này dứt khoát sắp xếp nô bộc lại từ đầu. Lúc đầu Vương thị rất chống đối đợt điều động nhân viên này, nhưng vừa nghe đến cắt giảm người hầu ở Lâm Tê Các nàng liền giơ cả hai tay ủng hộ.

Dựa theo cấp bậc chế độ phong kiến, người hầu của thiếp thất chắc chắn ít hơn phu nhân. Trước kia là Thịnh Hoàn thiên vị, nhưng giờ Thịnh Hoàn quay đầu là bờ nên Lâm Tê Các sẽ cắt giảm biên chế. Dì Lâm cũng từng làm ầm ĩ một trận, nói mấy người kia đều để hầu hạ Phong nhi và Mặc nhi. Nhưng Vương thị liền phản đối: “Vậy Bách nhi và Như nhi thì tính sao?”

Giải thích công thức như sau: Vương thị + Trường Bách + Như Lan = Lâm di nương + Trường Phong + Mặc Lan; Nhưng mà, Vương thị > Lâm di nương nên Trường Bách + Như Lan > Trường Phong + Mặc Lan.

Mất thấy nhân lực mình sắp đặt nhiều năm bị cắt xén đi không ít, dì Lâm lòng như lửa đốt nhưng không dám phản kháng. Đứng trước mặt lão phu nhân, nàng không thể nói theo lẽ thường được. Trước mặt Thịnh Hoàn, ‘tấm chân tình’ cũng không thể làm ‘lay chuyển’ hẳn. Ở trước mặt Vương thị, thân phận nàng không hơn. Cuối cùng chỉ có thể ôm bụng buồn bực về viện của mình, gương mặt u ám, ném vỡ tan một bộ pha trà.

Đồng cảnh ngộ đối nhân viên với dì Lâm còn có cô Sáu, Minh Lan. Gặp được chuyện tốt như vậy, cô Sáu tỏ ra rất không thức thời, phản ứng đầu tiên khi nghe thấy mình được thêm người là: “Sao phải thêm người? Thôi ma ma, Đan Quất còn có Tiểu Đào, ba người hầu hạ con là đủ rồi, Những việc khác thì có người làm rồi mà.”

Suy nghĩ của Minh Lan như vậy là rất bình thường. Nàng đến đây lúc đang xảy ra khủng hoảng kinh tế trên phạm vi toàn thế giới. Trung Quốc

đang thời kỳ cắt giảm nhân sự, thuộc kiểu coi phụ nữ như đàn ông, coi đàn ông như gia súc mà giao việc, có thể tuyển dụng hai người thì quyết không tuyển hai người rưỡi. Thịnh lão thái thái trưng ra biểu cảm chỉ tiếc rên sắt không thành thép nhìn Minh Lan hồi lâu rồi thở dài một tiếng, đến gian Phật đường niệm kinh hai lần để tĩnh tâm, kiềm chế bản thân không đi bóp chết đứa cháu gái yêu quý. Mà Phòng ma ma thì rất quan tâm chuẩn bị cho Minh Lan được xóa nạn mù chữ.

Năm đó, lúc Thịnh lão thái thái vẫn còn là đại tiểu thư của Dũng Nghị hầu phủ có riêng một viện của mình không nói đến làm gì, nhưng bên cạnh cò có ba ma ma quản gia, năm nha hoàn bậc nhất, tám nha hoàn bậc hai, tám nha hoàn bậc ba, còn có năm sáu đứa râu ria làm chân sai vặt. Ngoài ra còn có một số hầu già chuyên thuê thừa may vá, giặt quần áo và vẩy nước quét nhà, gần ấy ước chừng khoảng mấy chục người.

Minh Lan tách mấy đầu ngón ra bắt đầu đếm, càng đếm càng há to miệng: “Vây. Vây. Có phải hơn ba mươi người chỉ chăm sóc mỗi bà nội thôi ạ?”

Phòng ma ma chỉnh miếng lót giày màu hạt dẻ mới làm được một nửa lại cho cân đối, ngay ngắn, tỉ mỉ thêu bông hoa sáu cánh rất tinh tế lên mảnh lụa chèn phía trên, cực kì kiêu ngạo nói: “Đó là tất nhiên rồi. Lão hầu gia qua đời có mỗi một cô con gái, bao nhiêu châu báu ngọc ngà đều để hết cho con. Lúc ấy, lão phu nhân ở trong kinh thành cũng có tiếng là người con gái xinh đẹp, nết na.”

Minh Lan suy nghĩ trong chốc lát liền hỏi: “Vây bây giờ Dũng Nghị hầu phủ cũng như thế ạ? Cháu từng nghe bà nội nói, Dũng Nghị hầu phủ giờ có ba chị em gái cùng trang lứa.”

Nét mặt già nua của Phòng ma ma hơi khó kìm nén, nói qua loa lấy lệ: “Thật sự không có. Dũng Nghị hầu xưa và nay cũng có chút khác nhau.”

Trong lòng bà thầm than, Cô Sáu luôn luôn nắm bắt chính xác điểm mấu chốt.

Minh Lan nhướn mày, cười nói: “Ma ma đừng cau mày. Lúc đó chỉ có mỗi bà nội, nhưng giờ hầu phủ có đến ba cô gái, tất nhiên không thể lãng phí như trước đây được.”

“Cô chủ nói đúng. Đúng là ý này.” Nét mặt già nua của Phòng ma ma cuối cùng cũng trở về, mỉm cười hiện lên mấy nếp nhăn trên khuôn mặt ấm áp, nói: “Giờ lão gia nhà chúng ta là quan lục phẩm, làm chức Tri Châu nên tất nhiên không thể vung tay như hầu phủ. Nhưng không vấn đề gì, một..hai...hay ba bậc, nha hoàn trong phủ cũng phải tương ứng với thân phận của cô chủ. Ngày xưa, cô chủ còn nhỏ, bên cạnh chỉ có hai nha hoàn là Đan Quất và Tiểu Đào không nói làm gì. Giờ cô chủ càng ngày càng lớn, đâu phải như mấy nhà nghèo bình thường được, nói ra lại để cho thiên hạ người ta chê cười nhà mình. Hơn nữa, cô Tư và cô Năm cũng thế cả, tất nhiên không thể hơn được, để cho quan báo lên trên sông xa hoa, lãng phí thì tai họa.”

Phòng ma ma nói một tràng dài chuyện linh ta linh tinh, Minh Lan gật đầu như già tởm. Ngày thứ hai, quản sự và vú già dẫn chừng mười một cô gái từ bên ngoài bước vào Thọ An Đường, cao, thấp, béo, gầy đủ cả đứng đầy ở phòng khách. Vương thị ngồi một bên cười tủm tỉm, kéo Minh Lan đến nói: “Con nhìn đi. Con thích người nào thì chọn ra.”

Minh Lan quay lại nhìn, tầm mắt giao nhau với cô gái kia. Ánh mắt cô gái lập tức thu về, y như thỏ. Cũng có mấy người to gan nhìn Minh Lan mỉm cười, tỏ vẻ lấy lòng. Ngược Minh Lan có chút không thoải mái, giống như hồi bé chọn mấy thứ đồ trái bên lề đường, như thế mấy cô gái không phải con người, chẳng qua chỉ là cá vàng, món nhắm của con rùa đen mà thôi.(Cá vàng thường là thức ăn của rùa)

Ánh mắt mấy cô gái này dù dừng cảm hay nhút nhát đều lộ ra khát vọng. Trải qua sự giáo dục của Phòng ma ma, Minh Lan biết, đối với những cô bé này, nếu được chọn trúng liền có thể vào trong phủ, thoát khỏi cuộc sống chân lấm tay bùn, nếu may mắn thì tương lai còn có cơ hội tiến thêm một bước. Minh Lan tự hỏi lòng mình, cuộc sống an nhàn thoải mái hay tự do, tôn nghiêm, nhân cách, cái nào quan trọng hơn?

Lúc Minh Lan đang suy nghĩ sâu xa về vấn đề nhân sinh quan, Thịnh lão phu nhân liếc mắt nhìn nàng một cái. Phòng ma ma quay lại nói với Vương thị: “Cô Sáu còn nhỏ, chưa gặp được mấy người làm sao chọn được? Để lão phu nhân đến giúp vậy.”

Thịnh lão phu nhân gật đầu đồng ý.

Lão phu nhân chọn người hiển nhiên là lão luyện. Bà hỏi cặn kẽ mấy người quản sự, vú già dẫn người đến: Ai mua ở bên ngoài? Gia đình mấy người này như thế nào? Trước đây sống ở đâu? Cha mẹ là người ở đâu? Có sở trường gì đặc biệt? Loại bớt mấy cô gái về ngoại hình và sức khỏe không tốt, cuối cùng Thịnh lão phu nhân chọn được bốn người.

Vương thị vội hỏi: “Ít như thế chẳng phải khiến bé Sáu tủi thân ă! Lão phu nhân chọn thêm mấy người nữa đi. Nếu mấy đứa này không vừa lòng, con mua thêm mấy người nữa cũng được.” Minh Lan cúi đầu nghĩ, kì thực là nha hoàn bên chỗ Như Lan vượt biên chế đúng không.

Thịnh lão phu nhân liếc Vương thị nói: “Đầu to đến mấy mà đòi đội nhiều mũ [‘], lão gia lập nghiệp đâu dễ dàng gì, tiết kiệm một chút cũng tốt, đỡ phải mở miệng chào hỏi cũng tốt. Làm vợ thì nên khéo léo thu vén cho chồng mọi sự thỏa đáng.”

[‘] Theo mình hiểu ý câu này ám chỉ những người chết vì sĩ diện.

Vương thị xấu hổ đáp một tiếng dạ, trong lòng lại quyết định, lát nữa về phòng phải đem mấy đứa nha hoàn kia đến chăm sóc cho Như Lan.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Như Lan Bất Bình

Bốn nha hoàn này đều khoảng độ mười tuổi, có hai đứa nhỏ hơn Minh Lan, hai đứa nữa thì lớn hơn. Tên lần lượt là : Nhị Nha, Chiêu Đệ, Tiểu Hoa và Nữu Tử. Thịnh lão phu nhân cười, nhường việc đặt lại tên mấy đứa cho Minh Lan. Việc này Minh Lan đã từng có kinh nghiệm, Tiểu Đào chính là do nàng đặt tên. Thôi thì bốn người này gọi luôn “Mận, Vải, Sơn Trà, Nhân” là được rồi, đều là tên của các loại rau quả.

Đang muốn nói tiếp, Đan Quất đứng bên cạnh khẽ ho một tiếng, cười bảo: “Hai nha hoàn bên người cô Tư, tên gọi là Lộ Xung và Vân Tài. Nghe nói lấy từ trong sách ra, chả trách vừa dễ nghe lại vừa nho nhã.”

Tiểu Đào đứng bên cạnh Đan Quất tỏ vẻ uất ức với tên của mình bằng ánh mắt. Thịnh lão phu nhân và Phòng ma ma cũng giễu nàng bằng vẻ cười như có như không, làm nàng một phen buồn bực. Chỉ là thơ Đường thôi mà, có ai mà không biết đâu?

Cuống quá, Minh Lan vội vàng giở tập thơ ra, hai, ba lượt mới tìm ra được một bài, Cao Thiềm được rồi, có cả cao thủ Lý Bạch nữa? Dùng thơ Lý Bạch đi! Minh Lan bưng bưng khí thế đứng ở chính giữa, chỉ vào cô gái có dáng người hơi nhỏ: “Em tên là Yến Thảo.” Chỉ tiếp vào cô gái mảnh mai: “Em là Bích Ti.” Chỉ vào cô gái dịu dàng hay e thẹn: “Em là Tần Tang.” Cuối cùng cô gái dạn dĩ, nhanh nhẹn gọi là Lục Chi.

Đan Quất vẫn hay để ý, lập tức bước lên góp vui: “Cô chủ đặt tên thật hay, vừa dễ nghe lại đẹp nữa. Mà bốn em ấy đều là màu xanh, còn em với Tiểu Đào đều màu đỏ. Cảm ơn cô chủ đã coi trọng hai đứa vụng về bọn em.”

Nói xong, nó kéo theo Tiểu Đào cùng nhau hành lễ với Minh Lan. Minh Lan cũng lấy lại được chút ít tự tin. Tiểu Đào thì rất vui vẻ, bắt đầu nịnh nọt: “Đúng vậy. Tên em và chị Đan Quất còn có thể ăn được, mấy em ấy không ăn được đâu.”

Minh Lan...

Thịnh lão phu nhân liền cười nghiêng ngả trên giường, vui vẻ nhìn mấy đứa bé càn quấy. Bốn cô gái mới đến đều che miệng cười khẽ, Phòng ma ma ngồi trên ghế con mỉm cười nghĩ: “May thay được đến chỗ cô Sáu, ở Thọ An Đường bây giờ là tốt lắm.”

Thịnh lão phu nhân ngày càng thoải mái, có lẽ trong lòng thanh thản nên sức khỏe cũng tốt hơn nhiều. Thịnh Hoành hết sức vui vẻ, còn nói khi xưa muốn bà nuôi dưỡng một đứa bé là đúng, lão phu nhân còn có cả sức lực để quản lý gia sự nữa cơ đấy. Đang lúc thay đổi một ít nhân sự trong Thịnh phủ thì Trường Bách đi xa trở về. Vì Thịnh Duy và Trường Ngô còn phải ở lại kinh thành làm việc nên Trường Bách có lý do để xin về nhà sớm, đồng hành trên thuyền trở về còn có một vị tiên sinh già gầy trơ xương gọi là Trang Nho.

Từ mấy năm trước, Thịnh Hoành đã bắt đầu mời Trang tiên sinh đến phủ giảng bài, nhận học trò, trước đó đã biếu mấy xe lễ vật, hơn chục bức thư thành khẩn vờn người. Không biết sao Trang tiên sinh dạy học rất chất lượng, tiếng lành đồn xa, đám học trò đỗ đạt rất nhiều, nên việc làm ăn rất tốt, chả có lúc nào rảnh rỗi. Mấy tháng trước, Trang tiên sinh thọ 70 tuổi, tiệc rượu vui vẻ nên uống thêm mấy chén, chẳng may nhiễm phải phong hàn, nằm trên giường hơn một tháng. Thầy thuốc đề nghị nên chuyển đến

vùng có khí hậu ẩm ướt để điều dưỡng. Giang Nam thì xa quá, Đặng Châu lại vừa vặn.

Trang tiên sinh tự sờ thân mình thấy chỉ còn bộ xương cằn không được mấy lạng, nghĩ thôi thì cái mạng già này vẫn quan trọng hơn, vì thế đáp ứng lời mời của Thịnh Hoành, tiện đường đến Kinh Thành cùng về nhà với Trường Bách. Đi cùng còn có một vị sư nương tình tình hào sảng. Con gái họ năm ngoài vừa gả đến Tấn Trung, con trai ở huyện phía Nam làm diễn lại['] hay là chủ bộ['] cũng không rõ nữa. Thịnh Hoành còn cố ý xây một sân viện phía tây phủ, mấy ngày liền tu sửa chuẩn bị cho vợ chồng Trang tiên sinh ở.

['] Diễn lại, chủ bộ đều là những chức quan nhỏ ở huyện.

Người hầu đi theo cụ chỉ có hai, ba người, đồ đạc mang theo lại đến hai ba mươi rương, mỗi cái đều nặng nghìn trịch. Minh Lan sau khi nghe Tiểu Đào báo cáo lại, chỉ thở dài nói: Xem ra dạy học tại nhà thời cổ đại là nghề kiếm kha khá đây.

Ý định ban đầu mời Trang tiên sinh của Thịnh Hoành là chỉ dạy hai đứa lớn học hành. Nhưng từ khi được Khổng ma ma vẽ đường chỉ lối, ông ta nghĩ thầy tốt thì không nên hoài năng lực. Vì thế liền cung kính trao đổi với Trang tiên sinh, sau đó lại tặng thêm một ít lễ vật, cho ba cô con gái cùng đứa con trai út được học cùng, xem như là học trò dự thính.

Trước ngày nhập học, Thịnh Hoành và Vương thị gọi các con đến trước mặt dặn dò. Đầu tiên là Trường Bách và Trường Phong, như thường lệ Thịnh Hoành nói về lê dân bách tính mấy đời, đoạn giữa thì điểm thêm mấy câu trung quân ái quốc, đoạn kết là làm rạng rỡ tổ tông trăm họ. Hai cậu lớn đều cúi đầu vâng dạ.

“Học vấn của Trang tiên sinh rất cao. Mặc dù nhiều tuổi hơn cha nhưng có tiếng là người có lối tư duy nhạy bén sắc sảo, làm nghề trồng người mấy

chục năm, đối với việc thi cử như thế nào hiểu rất rõ. Mấy đứa nên thường xuyên thỉnh giáo, không được lười biếng đấy! Không được ỷ vào bản thân có chút tài cán, công danh mà vênh váo, kiêu ngạo. Để cha biết được, cha đánh cho mấy đứa như xương!”

Thịnh Hoành kết thúc mấy câu răn dạy bằng giọng mạnh mẽ, mặt nghiêm nghị, nói theo kiểu nhà Nho thì chính là lý luận, làm cha không thể chứng ra khuôn mặt hòa ái cho mấy đứa con trai nhìn, tốt nhất cứ ba bữa tán cho một trận, nhưng nhà mà có con gái thì thái độ lại hoàn toàn khác, khuôn mặt ôn hòa hơn nhiều. Lúc Thịnh Hoành nhìn sang ba cô con gái, vẻ mặt có khác hơn:

“Tuy nói con gái không cần học đầy một bụng kinh luân, nhưng đối nhân xử thế, hiểu rõ phải trái là việc tối quan trọng, hiểu thêm nhiều đạo lý cũng tốt, miễn sau này đi ra ngoài lời nói cử chỉ khiến người ta chê cười. Trang tiên sinh đã nói rồi, sau này buổi sáng ba đứa phải đến lớp học, buổi chiều chỉ giảng về cách làm văn bát cổ[‘] và cách trình bày bài thi nên mấy đứa không phải đi. ”

[‘]Văn bát cổ là một thể văn viết trong các khoa thi thời Minh Thanh, lối văn có 8 đoạn, ở những đoạn 4, 5, 6, 7 đều có 2 vế đối nhau, tổng số là 8 vế.

Lúc Thịnh Hoành nói mấy lời này, mặt Vương thị hơi tái đi, chính nàng cũng không biết chữ, cái gì mà khô héo á, ướm át á nàng càng dốt đặc cán mai, lúc mới được gả đến còn êm ấm, nhưng dần dà trong lòng Thịnh Hoành bắt đầu có chút bức bối. Hắn tự cho mình là kẻ nho nhã phong lưu, nhiều lúc hắn ngược nhìn lên ánh trăng, than thở “Trăng cũng có khi tròn khi khuyết”, dù không trông mong gì vợ mình đối ra được “Người cũng có lúc vui lúc hờn”, thì cũng mong nàng có năng lực thấu hiểu lòng chồng cùng cảm thán nhân tình thế thái, chứ không phải kiểu ông nói gà, bà nói vịt “Chưa đến rằm, trăng đâu tròn được.”

Sống chung một thời gian dài, Vương thị biết mình ở phương diện này khiến người khác cụt hứng. Vì thế sau này, nàng ta liền tích cực ủng hộ con gái đi học. Hoa Lan học được nhưng Như Lan mười phần thì giống tính nàng cả mười, những cái khác thì cũng có chút thông minh, nhưng chỉ có sách vở là cực kì ghét bỏ. Mỗi ngày chỉ bắt học được có mấy chữ, thi từ ca phú căn bản không thể so với Mặc Lan. Nghĩ đến đây, Vương thị thay đổi sắc mặt, nói:

“Cha các con nói đúng. Không bắt các con phải học thi từ ca phú, mấy cái này chỉ được cái mẽ. Quan trọng là phải học đạo lý đúng đắn, sau này quản lý nhà cửa chí ít cũng ra dáng.” Mặc Lan cúi đầu thấp hơn. Như Lan thở phào nhẹ nhõm.

Thịnh Hoành cảm thấy Vương thị nói không có gì sai nên không thêm, chợt nghĩ đến một chuyện liên bảo: “Sau này đi học, ba đứa không nên đeo khóa vàng thế này.” Quay lại nói với Vương thị: “Xưa nay người đọc sách đều cho vàng là tục vật. Ba cái khóa vàng chói lọi, quý giá anh cả tặng kia đeo ra ngoài tiếp khách thì cũng được nhưng mà đeo đi học thì không khỏi huênh hoang quá.”

Vương thị gật đầu, bảo: “Vậy thì đừng đeo nữa.” Nghĩ chốc lát rồi nói với mấy cô con gái: “Ba chị em các con đều cùng gặp gỡ người khác, mỗi đứa lại mang một món đồ khác nhau thì không hay. Hôm nọ, lão phu nhân vừa nhờ thợ kim hoàn đánh cho ba chiếc kiềng vàng xâu ngọc phải không? Mỗi đứa đều đeo một miếng ngọc, có câu ngọc quý tặng người quân tử. Trang tiên sinh chắc chắn sẽ rất thích.”

Thịnh Hoành rất hài lòng: “Phu nhân nói rất đúng, như vậy là được rồi... Nhưng mà, Minh nhi có ngọc chưa?” Nói xong nhìn về phía Minh Lan, ánh mắt mang mấy phần áy náy.

Vương thị cười nói: “Minh nhi cũng sống với thiếp một thời gian ngắn. Thiếp cũng thật sơ sót. Vẫn là lão phu nhân chu đáo, còn đặc biệt lấy một

khối ngọc thượng hạng trong phòng mình đưa đến Thúy Bảo Trai chế tác. Thiếp thấy vô cùng đẹp, màu sắc dịu nhẹ, chất ngọc trơn mịn, được làm bằng tay nên vừa đẹp vừa tinh tế, so với Mặc nhi, Như nhi còn tốt hơn. Đúng là lão phu nhân, lấy ra đồ gì cũng đều là đồ thượng hạng.”

Minh Lan cúi đầu, thầm than: Đàn bà ơi đàn bà! Nói chuyện không giấu chút mảnh khoe thì sẽ chết à?

Mà chút khôn vặt này giấu cũng chẳng sâu, tất cả mọi người đều hiểu. Con trai còn tạm chứ Như Lan liền lập tức bắn hai tia mắt đến hỏi thăm. Mặc Lan đang cúi đầu cũng ngẩng lên nhìn về phía nàng. Thịnh Hoành hiểu rõ ý Vương thị nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, nói: “Nàng là mẹ, chuyện của mấy đứa vốn là trách nhiệm của nàng. Đến hôm nay, lão phu nhân mới bù vào thiếu sót của nàng. Thực sự là điều không nên!” Thấy Vương thị cắn môi, ánh mắt tỏ vẻ không phục, Thịnh Hoành lại bỏ thêm một câu: “Được rồi. Dù sao Minh nhi được nuôi ở chỗ lão phu nhân, nàng cũng nên quan tâm nhiều hơn.”

Hai vợ chồng nhìn nhau qua lại một hồi, sau đó lấy lại bình tĩnh.

Minh Lan lặng lẽ bổ sung ý kiến cho hai người.

Ý chính của Thịnh Hoành là: Làm phu nhân chính thất, tất cả con cái đều thuộc về trách nhiệm của người. Người lại bên nặng bên nhẹ còn muốn gì nữa?

Ý trong lòng Vương thị là: Người nha, không phải đẻ ra từ trong bụng ta, từ nhỏ cũng không phải ta nuôi, dựa vào đâu mà muốn ta phải tốn công tốn sức, không cho chúng nó nếm mùi đau khổ đã là Thánh Mẫu lắm rồi. Nhưng mà mẹ người chẳng phải chính là kiểu thế sao.

Thịnh Hoành kết thúc vụ việc như sau: Bỏ đi. Con cũng không phải người nuôi, đều do ma ma chăm sóc. Mẹ ruột Minh Lan đã mất, sống cùng bà nội là được rồi. Người cũng đừng lắm lời nữa.

Cuối cùng Thịnh Hoàn nói thêm với Trường Đồng mấy câu. Đứa bé này mới bốn, năm tuổi. Mẹ đẻ nó là dì Hương, vốn là nha hoàn của Vương thị, bây giờ vẫn bám vào phu nhân để kiếm miếng ăn. Con trai may mắn được nuôi nấng bên cạnh lão phu nhân. Đứa bé trai này xưa nay vốn nhát gan lại không được cưng chiều. Ngược lại Vương thị cũng không làm khó hai mẹ con họ, chẳng qua hết thầy đều không thèm lưu tâm mà thôi.

Lúc ra ngoài, Minh Lan thấy dì Hương đứng chờ ở cửa, dáng vẻ cung kính, vâng lời. Nàng thấy Trường Đồng mới bước ra cửa, liền vui vẻ nghênh đón, nhẹ nhàng dẫn đứa bé đi. Minh Lan đột nhiên nghĩ: So với dì Vệ đã khuất, nàng cũng coi như gặp may.

...

Sau khi Hoa Lan xuất giá, Như Lan liền chuyển vào sống ở Uy Nhụy Hiên. Thịnh Hoàn răn dạy hết lời. Như Lan mang khuôn mặt âm trầm trở về phòng, đập một cái vào chiếc ghế đôn làm từ gỗ mun, mặt ghế còn lát một ít đá cẩm thạch, cố gắng xé rách cái gối vải lụa mềm. Tiếp đó, Vương thị vừa lúc bước vào thấy một màn này liền mắng: “Ranh con! Lại phát điên cái gì thế?”

Như Lan bật dậy, lớn tiếng nói: “Chị Tư cướp ngọc của con là do dì Lâm có bản lĩnh nên không tính toán. Dựa vào cái gì mà ngay cả Minh nhi cũng nổi bật hơn con? Con không bằng con vợ lẽ à!”

Vương thị kéo lấy tay con gái, kéo xuống ngồi trên mép giường, chỉ vào cái trán mắng: “Không phải sau đó cha con đã đền lại một miếng ngọc rồi sao? Màu sắc cũng giống cái của Mặc Lan, con còn chưa vừa lòng à! Cái của Minh Lan là lão phu nhân cho, do con không muốn đến Thọ An Đường đây thôi, còn đòi trách ai nữa hả?”

Như Lan hậm hực nói: “Con là con vợ cả. Dù con có đến lấy lòng bà nội hay không thì bọn họ nên thương con nhất mới đúng. Bị Minh Lan nịnh nọt

mấy ngày liền đích thứ không phân biệt được, cả ngày còn nói gì đến quy củ, lễ nghi phép tắc, để người ta cười chết! Một đứa là con vợ lẽ, nói bập bẹ là được rồi, còn tưởng mình là thiên kim đại tiểu thư chắc! Con nghe người ta nói, con gái vợ lẽ của mấy hộ gia đình ngoài kia đều làm nha hoàn sai vặt, muốn bán hay đánh cũng tùy, làm gì có chuyện được cung phụng như thế!”

Vương thị cực kì tức giận. Lưu Côn mỉm cười mang đến một chén trà, rồi đuổi hết mấy đứa nha hoàn ra ngoài, bắt đầu thu dọn đồ đạc vứt tung tung trên nền, nói: “Cô chủ tuổi còn nhỏ nên không biết, chỉ có thương nhân và nhà không có điều kiện mới mang con gái vợ lẽ ra để hầu hạ người ta, thế gia danh môn lại khác, không thể cư xử như mấy nông hộ bình thường được. Càng là nhà quyền quý càng đối đãi với con gái như nhau. Cần biết rằng sau này lấy chồng khó mà đoán chuẩn được. Lúc trước mẹ đẻ phu nhân có hai cô chị họ bà con xa, một đích, một thứ, nhà ấy cũng có điều kiện: nói về thân phận thì đích gả cho nhà cao cửa rộng, thứ lại gả cho thư sinh nghèo. Có một ngày, chuyện bất ngờ xảy ra. Gia đình nhà cao cửa rộng sau này lại sa sút. Trái lại thư sinh nghèo thuận lợi làm quan, gia nghiệp phồn thịnh. Cô thứ cũng là người hiền lành nhớ rõ tình cảm ngày xưa với cô đích liền giúp đỡ gia đình nhà mẹ đẻ và gia đình cô đích. Sau này, con cái cô đích đều nhờ nàng chiếu cố mới lập được gia đình đấy.”

Như Lan nghe đến bức bối, cười nhạt nói: “Lưu ma ma đây là đang nguyên rủa ta cũng như cô đích kia à?”

Vương thị đánh một cái vào lưng Như Lan, mắng: “Đầu óc con để làm cảnh à! Lưu ma ma với mẹ đều là người một nhà, hơn nữa còn là tri kỷ. Lưu ma ma nói đúng đấy, càng là gia đình nhà cao cửa rộng thì càng không để người ta bàn tán như thế. Con gái một khi xuất giá thì đều được đối xử như nhau. Nhưng con, suốt ngày chỉ biết hơn thua, ai mạnh hơn ai, chính mình lại không tròn vai, không thể khiến cho lão phu nhân vui vẻ, cũng

không được như chị cả thì cũng đành thôi, nhưng chí ít cũng nên học Minh Lan một ít đi!”

Như Lan bực bội không nói gì, chợt nghĩ đến một chuyện, nói: “Sao lúc trước mẹ nói có nịnh nọt lão phu nhân cũng không được gì mà, sao giờ lắm vàng lắm bạc thế? Vung tay hào phóng như vậy.”

Vương thị cũng buồn bực: “Thuyền vờ vẫn còn ba cân đỉnh[‘]. Là mẹ sơ sót, nghĩ bà chỉ còn chút vốn liếng thôi.”

[‘]Ý nói là đồ vứt đi còn có chỗ dùng được.

Nghĩ một chút, lại tận tình khuyên nhủ con gái, nói: “Con! Đứa nhỏ này thật không biết bao dung gì cả. Em Sáu con như thế nhưng chưa bao giờ tranh đoạt của con cái gì. Con cũng không dung thứ, lại không biết dùng thủ đoạn, sau này chỉ sợ ăn quả đắng thôi. Nhưng mà nói cho cùng, con cần gì phải tranh với mấy đứa kia. Con cũng giống như chị cả, với thân phận con bây giờ, tương lai tất nhiên tốt hơn so với chúng nó, cuộc sống thoải mái hơn so với chúng nó. Giờ cần quấy cái gì nào? Chỉ chọc giận khiến cha con không vui. Coi như giả vờ đi, con cũng giả vờ chị em hòa thuận cho mẹ.”

Như Lan hình như bị thuyết phục, gật đầu một cách khó khăn.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trang Tiên Sinh Xuống Núi, Mấy Anh Chị Em Cùng Đi Học

Ngày đầu tiên đi học, ba cô Lan mặc trang phục giống nhau, đều là áo dài vạt thẳng mỏng cổ tròn màu xanh lục, trước ngực thêu nhành hoa màu vàng hạnh, phía dưới vạt quần lĩnh thêu mây trắng, trước ngực đeo khóa ngọc, trên cổ đeo kiềng vàng rực rỡ, trên đầu rủ xuống chuỗi vàng xâu ngọc vô cùng xinh xắn, tinh xảo.

“Chiếc kiềng vàng này đẹp quá, để bà nội tiêu tốn như vậy, sau này chị phải cảm tạ bà nhiều nhiều mới được.” Mặc Lan quay sang Minh Lan cười nói. Trước ngày đi học, Thịnh lão phu nhân vì để cho bọn trẻ sớm đến học đường nên đã miễn thỉnh an.

“Đẹp thật, có điều nặng như vậy, em vốn cũng có một cái kiềng, chừng hơn mười lượng.” Như Lan phớt lờ nói. Ở bên cạnh, Trường Bách đang lật sách tỏ ý không vui liếc nó một cái.

“Hơn mười lượng? Thế chẳng phải là vít cổ xuống còn gì nữa, chẳng trách không thấy chị đeo, em đeo cái kiềng này cũng đã nặng lắm rồi.” Minh Lan xoa cổ, lâu bầu nói.

Mặc Lan thực ra đã sớm để ý tới cái khóa ngọc kia, thấy em gái gợi chuyện, liền đi qua cầm lấy đầu khóa mà nhìn kỹ. Chỉ thấy miếng khóa ngọc trắng bóng, hơi hơi phớt màu xanh biếc, nhưng khi ánh sáng lưu chuyển chiếu vào sẽ thấy tựa như ngả sang màu vàng xanh, chất ngọc nhẵn

mịn, trong trẻo nền nã, óng ả mượt mà, thanh khiết vô cùng, liền khen: “Thực sự là ngọc tốt, ngọc đẹp như vậy chị chưa thấy bao giờ đâu.”

Trong lòng nó thầm nghĩ, ngọc này quý hơn ngọc của mình, nếu mà mình là người vào Thọ An đường, ngọc này còn không phải của mình sao. Nhớ ra bản thân bị lão phu nhân từ chối, nó không khỏi âm thầm oán trách.

Như Lan ở bên cạnh cũng không rành lắm về ngọc. Từ lúc vào học đường, nó vẫn nhìn chăm chú vào khối ngọc trước ngực Mặc Lan, chẳng qua là nghĩ đến lời Vương thị dặn dò nên vẫn nhẫn nhịn. Giờ lại thấy mọi người đều bàn về ngọc liền không nhịn được mà nói: “Em Sáu cẩn thận nha, chị Tư xem trọng ngọc của em, sau này về tìm cha ăn vạ, nhõng nhẽo chùi nước mắt, không chừng ngọc này của em liền rơi vào tay chị Tư đấy.”

Trường Phong nhíu mày, quay đi đọc sách, Mặc Lan đỏ mặt, buồn bực nói: “Em Năm nói thế là ý gì? Thế không phải ý là chị chuyên tranh giành đồ đạc của chị em hay sao?”

Như Lan nhận được ánh mắt cảnh cáo của Trường Bách, nghĩ tới trận đòn nọ liền mềm giọng, chậm chạp nói: “Không có ý gì đâu! Chỉ là thấy cái khóa ngọc của chị Tư thì nghĩ ngợi lung tung thôi, chị đừng để bụng.”

Minh Lan lập tức nhìn khóa ngọc trước ngực Mặc Lan, chỉ thấy đó cũng là một khối bạch ngọc thượng đẳng ôn dịu. Hơn nữa, ngọc nhiên ở chỗ, phía trên miếng ngọc đúng là ánh lên màu mực từ đậm tới nhạt, đậm nhạt rất vui mắt, vừa nhìn một cái thấy tựa như một bức tranh sơn thủy thì không khỏi âm thầm tán dương. Mặc Lan tức giận nói: “Đây đúng là ngọc Vương gia đưa tới, cha vừa nhìn khối ngọc đã thấy hợp với tên chị nên mới cho chị, sau đó cha lại lập tức nhờ người tìm khắp nơi mới được miếng ngọc phù dung thượng hạng đền cho em còn gì, vì sao em còn không chịu bỏ qua.”

Như Lan giả vờ cười cười: “Ngọc tốt hay không em không biết, chỉ biết quả đưa tới là tấm lòng của cậu em.”

Mặc Lan cũng giả vờ giả vệt cười: “Em Năm quên rồi à, đó cũng là cậu chị mà!”

Như Lan cẩn thận nhìn chòng chọc Mặc Lan nhưng lại không dám ho he chuyện con vợ cả vợ lẽ. Lúc này Trường Bách ho khan một tiếng, trầm giọng: “Tiên sinh đến rồi.” Mọi người lập tức yên vị.

Quả như vậy, tiếng bước chân dồn dập, Trang tiên sinh từ nhà sau vòng qua bình phong bước vào.

“Học sinh giờ phần đông đều đọc sách để thi khoa cử, cái gọi là “đạt tắc kiêm tể thiên hạ”[‘], muốn làm quan đấy nhưng cũng không phải có thể ứng với tất cả mọi người. Sau khi đỗ khoa cử xong, tầm nhìn nông cạn nói năng nhát nhẽo thì đừng làm quan sao có thể lâu dài, dù có phất lên rồi cũng phải ngã xuống thôi! Công khóa vững chắc, bụng đầy thi thư, tất sẽ nước chảy thành sông.”

[‘]Mạnh Tử nói tính cách bậc Đại Trượng Phu như sau: “Cùng tắc độc thiện kỳ thân. Đạt tắc kiêm thiện thiên hạ” – Dịch nghĩa: “Cùng thì tự tốt lấy ta, đạt thì đem lại hạnh phúc cho thiên hạ” hay là “Nếu đến mức bi đát nhất thì ta chỉ cần giữ cho bản thân mình được thanh cao; nếu được vua chúa tin dùng thì ta giúp mọi người được thanh cao như ta.”

Trang tiên sinh hiểu rõ kỳ vọng của mình đối với đám học trò, lại càng thêm xác định mục tiêu học tập của chúng, cho nên vừa tới liền trực tiếp giảng tứ thư ngũ kinh, giảng những nội dung liên quan đến kinh, sử, tử, tập (Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập), còn dùng đến rất nhiều đề thi của các triều đại trước. Bởi học trò của thầy hầu như đều tham dự khoa cử cho nên trong tay thầy có rất nhiều án lệ[‘] thành công hoặc thất bại. Thầy lấy

ra bài văn mẫu để thảo luận, bài nào tốt thì phân tích cái đúng, bài nào thi
rớt thì chỉ ra điểm chưa đạt.

[‘] từ dùng trong tòa án, chỉ các bản án có tính chất tham khảo để xét xử
án tương tự, nữ chính làm trong ngành nên thích dùng mấy từ này để chêm
vào +_+, tớ tôn trọng nguyên tác nên ko thay từ:P

Phương pháp dạy học có mục tiêu rõ ràng, mạch lạc, minh bạch như vậy
lập tức khiến cho Minh Lan kính nể vị thầy giáo cổ đại này. Nàng vẫn luôn
cảm thấy đám nho sinh cổ đại có chút đạo đức giả, rành rành một điều hai
điều đều là vì chức vị khoa cử, còn cả ngày ra vẽ đọc sách là để tu thân
dưỡng tính, thế nhưng vị Trang tiên sinh này lại dùng lời lẽ không kiêng dè:
“Giáo dục từ xưa là rèn cái đức của người trong thiên hạ: trước tiên là trị
quốc, muốn trị quốc thì phải tề gia, muốn tề gia thì phải tu thân, mà muốn
tu thân thì phải tu tâm... Tâm chính rồi mới tu thân, tu thân rồi mới tề gia,
tề gia rồi mới trị quốc, rồi mới bình thiên hạ, học vấn không phải là mấy
bài văn, mấy bài thơ, mà là chuyên tâm tu dưỡng, vững chãi dài lâu, dù thế
nào cũng phải kiên định học tập.”

Trường Bách cùng Trường Phong ngồi ở phía trước. Thiếu niên tuổi này
đương vào kỳ trổ dáng, gien di truyền của Thịnh Hoành quả không tồi,
nhóc Trường Đống ngồi phía cuối nhìn còn không ra chứ hai thiếu niên kia
dáng người đều cao thẳng, ba cô gái ngồi dãy thứ hai đều thanh tú lễ phép,
mỗi một động tác đều chuẩn mực, tuy còn nhỏ tuổi nhưng hai cô trong đó
đã mơ hồ lộ ra dáng vẻ mỹ nhân. Trang tiên sinh nhìn thấy mỉm cười, vuốt
vuốt bộ ria lơ thơ mà gật gật gù gù, hờ hờ, ánh mắt này rất tốt, vả lại, thầy
đã đến cái tuổi này rồi, cũng già cả rồi, đã cách xa cái khái niệm “nam
nhân” một khoảng rồi, chẳng cần lo hiểm nghi cùng với học trò nữ.

Khóa học tại gia gồm có sáu học trò, một vị thầy già, ở bên hiên nhà giữa
còn có mấy đứa nha hoàn sai vặt thêm trà đang đợi. Từ trước tới nay đi học
luôn có một hoạt động không thể tránh khỏi – đọc diễn cảm, còn phải là
kiểu đọc gật gù đặc ý nữa cơ đấy.

Cho dù anh chưa chắc đã thuộc lâu lâu, thì cũng phải đu đưa cái cổ, lắc lư cái đầu, mắt híp suy tư, cứ một câu lại một câu kéo dài giọng điệu, đọc phải diễn cảm, đọc ra ý vị, còn phải đọc ra vẻ cực kỳ ảo diệu. Mặc Lan cảm thấy con gái làm động tác này thì rất xấu hổ, nhất quyết không chịu làm, Như Lan lắc hai cái thì thấy đầu quay cuồng nên bãi công, dù sao Trang tiên sinh cũng không quản nhóm các nàng.

Chỉ có Minh Lan giác ngộ sâu sắc lợi ích của việc này. Loại vận động xoay tròn cổ này vừa vặn có thể thư giãn một chút xương cổ đau nhức của nàng do cúi đầu luyện chữ, theo thừa may vá mà ra, lắc vài cái, vai gáy lập tức thoải mái hơn nhiều. Minh Lan rút cục cũng hiểu thư sinh cổ đại mười năm gian khổ cúi đầu đèn sách làm sao lại không bị viêm xương cổ, bởi vậy nàng càng ra sức gật gù đọc sách, khiến cho Trang tiên sinh vừa lên ngộ đã nhìn nàng hai lần.

Trang tiên sinh kỷ luật nghiêm, không cho phép người hầu vào trong, bởi thế mài mực thêm giấy mọi người đều phải tự làm. Những người khác đều ổn, chỉ là Trường Đông rút cục còn bé, đến cầm thỏi mực nho nhỏ còn không xong, vừa hay ngồi ngay phía sau Minh Lan.

Minh Lan nghe thấy bên cạnh tiếng va chạm loảng xoảng không ngừng phát ra, nghĩ rằng mình nên rút đao tương trợ. Thừa dịp Trang tiên sinh không chú ý, nàng nhanh chóng ngoái đầu lại, tráo đổi nghiên mực đã mài xong của mình với nghiên mực phía sau, động tác hoàn mỹ thực sự là nhẹ nhàng, dứt khoát. Trang tiên sinh ngẩng đầu lên, Minh Lan đã yên vị, nâng cao cổ tay mài mực, điệu bộ thực sự chuyên chú.

Đôi mắt nhỏ của Trang tiên sinh chột chớp chớp rồi lại tiếp tục giảng bài. Minh Lan nhẹ nhàng thở ra, lúc này sau lưng vọng tới tiếng bé trai lí nhí như chuột kêu: “Cảm ơn chị Sáu ạ.”

Minh Lan không ngoái cổ lại, còn gật gật đầu tỏ vẻ đã tiếp nhận.

Bởi vì phần tình hữu nghị cách mạng này, ngày hôm sau lúc Trường Đồng đến Thọ An đường thỉnh an, ở bên cạnh cửa nó trộm giữ chặt lấy tay áo Minh Lan, vịn vẹo nắm tay cùng thân hình bé nhỏ nói lời cảm tạ rồi lại ấp úng ngập ngừng hồi lâu. Minh Lan nhìn Trường Đồng so với mình thấp hơn một cái đầu, cảm thấy tỉ lệ chiều cao này vô cùng thỏa mãn lòng người, kiên nhẫn hỏi: “Em Đồng có chuyện gì? Cứ nói với chị xem nào.”

Trường Đồng được khích lệ nên lắp ba lắp bắp nói rõ ý định, nó không phải con dòng chính cũng chẳng được sủng ái, dì Hương xuất thân là nha hoàn của Vương thị, chủ tử đã không biết chữ hướng hồ là nàng. Trường Đồng năm tuổi còn chưa học vỡ lòng, nghe Trang tiên sinh giảng bài chỉ như vẹt nghe sấm, vừa chật vật vừa hổ thẹn: “ Anh cả ... Trước đây anh cả có dạy em vài chữ, sau này anh ấy lại phải thi cử, em nào dám phiền anh ấy... Chị Sáu, em...”

Nó ít xã giao, lại nhát gan, nói năng cũng không lanh lẹ.

Minh Lan nhẹ ồ một tiếng, thầm nghĩ, cứ mặc kệ hay là giúp người cho vui, cái nào mới tốt nhỉ? Chớp một cái, nàng thấy Trường Đồng lộ ra khuôn mặt nhỏ bé rụt rè, tràn đầy khát vọng chờ mong, rồi lại ần ần thận trọng, sợ hãi bị cự tuyệt.

Minh Lan chợt động lòng trắc ẩn, ngó vào bên trong nhìn một chút, thấy lão phu nhân cùng Vương thị đang nói chuyện, ngấm lại thấy còn cách giờ lên lớp một lúc nữa, liền dẫn Trường Đồng vào Lê Hoa Thụ, tiến đến cái án['] gỗ lê khắc hình bát tiên mừng thọ tìm ra một tập miêu hồng đưa cho Trường Đồng, dịu dàng nói: “Đây là lão phu nhân cho chị để học chữ, quyển này chị không dùng nữa, hăng còn mới, trước tiên cho em để luyện, em còn nhỏ, không phải vội, mỗi ngày học mười chữ cũng đã là giỏi rồi. Sau đó, mỗi ngày đến trường chị đều chỉ cho em vài chữ, em một bên nghe Trang tiên sinh giảng bài một bên tự học thuộc cho tốt, được không?”

['] Án: cái bàn dài đọc sách.

Trên khuôn mặt của Trường Đống nở ra một nụ cười rạng rỡ, ra sức gật đầu, luôn miệng nói cảm ơn. Minh Lan nhìn dáng vẻ nó cảm động đến rơi nước mắt, nhớ tới đứa cháu nhỏ bị bốn năm người lớn dụ dỗ đi học, bỗng thấy vô cùng xót xa.

Hôm nay nàng dạy tại chỗ năm chữ cho Trường Đống, làm mẫu các nét bút cơ bản. Trường Đống mở to mắt nhìn, cố gắng ghi nhớ, sau đó lúc đi học thì chiếu theo miêu hồng tô chữ, tô xong còn nháp qua nháp lại trên giấy Tuyên Thành. Chờ đến lúc tan học, khi Minh Lan ngoảnh đầu lại nhìn, năm chữ cũng ra dáng lắm.

“Đống nhi thông minh lắm, cha mà biết nhất định sẽ vui vẻ.” Minh Lan híp mắt cười, sờ sờ đỉnh đầu mềm mềm của Trường Đống.

Khuôn mặt nhỏ bé của Trường Đống mừng rỡ đỏ bừng lên.

Minh Lan vốn tưởng rằng trẻ con thì sẽ không kiên trì, thế mà về sau, Trường Đống mỗi ngày thỉnh an đều đến sớm nửa canh giờ, nhân lúc thỉnh an mà tìm Minh Lan học chữ. Minh Lan thì chỉ như con heo lười tham ngủ, mỗi ngày sát giờ mới rời giường, bao nhiêu lần Đan Quất gần như hắt nước vào mặt, nàng mới chịu rời giường, cái này đúng là giết người mà.

“Chị Sáu, em xin lỗi, xin lỗi, tại em đến sớm, em đợi chị ở bên ngoài cũng được.” Trường Đống biết Minh Lan còn ở trên giường, dừng bước ở cạnh cửa, sợ hãi nói luôn miệng, tấm thân bé nhỏ định quay đầu chạy, bị Đan Quất chặn lại, bảo chờ, rồi quay về hướng Minh Lan đang dính chặt lấy cái chăn không buông mà càu nhàu, cộng thêm Thôi ma ma cạnh giường cười khố, một con bé mắt híp ôm chậu rửa mặt đứng ở bên, Minh Lan thấy da đầu râm ran đành thành thật rời giường.

Một mầm đậu bốn năm tuổi, đúng vào thời kỳ ngây thơ ham ngủ, nhóc Trường Đống lại có nghị lực trời còn chưa tỏ đã rời giường học chữ. Nó mà sinh ra là con một ở gia đình hiện đại, không biết chừng bậc phụ huynh có

thể ăn mừng mà đốt pháo thả hương suốt đêm. Vì quý trọng tinh thần học tập tốt đẹp này mà Minh Lan dù có thế nào cũng không nhẫn tâm, không biết xấu hổ mà bắt mằm đậu chờ đợi, mặt mũi đau đớn cắn răng, chỉ đành mỗi ngày dậy sớm.

“Nhớ kỹ, nét bút từ phải sang trái, trên xuống dưới, nét đầu phải nghịch phong [‘], nét cuối phải hất lên, nét phẩy thì phải chậm chậm hất cổ tay, đầu bút mới tốt đấy...” Minh Lan cùng nhóc Trường Đống ngồi song song trước kháng, một bút một bức tranh làm mẫu. Thôi ma ma tiến vào từ bên ngoài, bưng theo cái khay sơn đen vẽ hoa điều tròn, trên khay đặt hai chén sứ trắng có nắp vẽ hình hoa ngũ sắc.

[‘]”từ dưới lên trên, từ trái qua phải” , viết ngược lại quy tắc nhấp bút thông thường gọi là nghịch phong. Khi đặt bút, trước tiên đi bút ngược quy tắc, nét sau đó lại đi bút thuận quy tắc.

“Cảm ơn Thôi ma ma, làm phiền ma ma, tại con mà ma ma phải mất công.” Trường Đống đỏ mặt, nhận lấy một cái chén mà Thôi ma ma bưng lên, nhẹ nhàng nói cảm ơn. Nó vốn là ở chỗ của Vương thị, thường không dám xuất môn đi lại, cả ngày cũng chỉ nói chuyện với mỗi dì Hương, một ngày chả nói được mấy câu. Mấy ngày này có Minh Lan dạy dỗ, chẳng những tự học cũng khá lên mà ngay cả lời ăn tiếng nói cũng lưu loát hơn hẳn.

“A di đà phật, cậu là cậu chủ nhỏ, sao lại nói như thế, may mà cậu đến đây, bằng không tôi muốn gọi cô chủ dậy cũng phải tốn nhiều sức lực!” Thôi ma ma cười nói, còn giận Minh Lan một chút, Minh Lan vờ không nghe thấy, cúi đầu thối cái chén trong tay. Thôi ma ma lại quay sang Trường Đống nói tiếp: “Cậu Tư uống nhanh đi, đây là trà la hán hồng mai chưng đường ngọt đó, bổ phổi ấm ruột, buổi sáng uống là tốt nhất, lúc ăn điểm tâm cũng ngon miệng.”

Trường Đồng hai tay bưng trà uống một ngụm, cái miệng nhỏ nhắn bị hun đến đỏ hồng, hai má trắng nõn phồng lên, ngọt tận đáy lòng, ngượng ngùng nói: "Ngon quá, cảm ơn ma ma... Nhưng kiểu này mỗi ngày đến đây lại khiến mọi người tốn kém, về sau không cần đâu, con không cần uống đâu..." Càng nói càng nhỏ giọng.

Thôi ma ma cười nói: "Cậu Tư là ngại chúng ta đây mà, mấy giọt trà thì tốn cái gì nào? Mỗi ngày cậu đến đây, ma ma tôi liền mời cậu dùng trà! Cũng không biết, chị Sáu cậu làm sao mà nhẫn nại..."

Nói xong ánh cười nhìn Minh Lan, Minh Lan thầm cười khố, cái lý thuyết trong sách về tiểu thư đầu thai đến cổ đại có thể lừa dối được người đời thực sự là lừa đảo.

Bên ngoài Lê Hoa Thụ, Đan Quất đang giúp Minh Lan chuẩn bị cặp sách và nhồi bút nghiên vào giỏ trúc, Tiểu Đào ở một bên phụ việc, thật thà hỏi: "Chị Đan Quất, cậu Tư đến thì cũng tốt thôi, nhưng lại làm cô chủ nhà ta mệt mỏi, chị nhìn mà xem, ngáp suốt, em thà để cô ngủ thêm chút nữa còn hơn, sao cô không dạy cậu ấy vào ban trưa?"

Đan Quất mặt mũi thanh tú, dùng tay ra dấu im lặng với Tiểu Đào, nhẹ nhàng nói: "Gièm pha ít thôi! Trong phủ nhiều cậu ấm cô chiêu, người nọ so với người kia khó mà công bằng, Lão phu nhân cũng có nỗi khổ riêng, làm bà nội phải đối xử bình đẳng, cô chủ nhà ta có phúc phận được bà nhận nuôi, lấy cớ là do dì Vệ đã mất, bao nhiêu người trông vào ganh tị đó! Bên ngoài thì nịnh nọt song lại ngấm ngầm gièm pha, đó gọi là trông mòn con mắt, lời bóng lời gió không lúc nào ngơi nghỉ, may mà cô chủ nhà ta là người khoan dung độ lượng, cũng không để tâm mấy lời thị phi."

"Hôm nay nếu cô ấy cùng cậu Tư thân cận, lúc nào cũng để cậu ra ra vào vào Thọ An đường, đến lúc đó lại tai tiếng. Có điều cậu Tư hiện giờ thực là đáng thương, cô chủ không đành lòng bỏ mặc, chính lão phu nhân cũng giả

bộ không biết, hôm nay nhân lúc thảnh an thì dạy vài chữ, cứ như vậy uốn nắn.”

Tiểu Đào ngậy người một lúc, khuôn mặt đầy tàn nhang chột tiu ngầu: “Chị Đan Quất, cô chủ nhà mình hiền hòa như vậy, chẳng tranh chấp với chị em bao giờ, chẳng qua là lão phu nhân thấy đáng thương thì yêu mến, cưng chiều cô thêm một chút, sao lại dẫn đến nhiều rắc rối như vậy?”

Đan Quất khẽ cười: “Em cũng đừng lo lắng, chuyện nội trạch phần lớn vốn là vậy mà, không chỉ phủ ta mới thế, nhà chúng ta tốt xấu gì cũng còn có lão gia và lão phu nhân trấn áp nên cuối cùng vẫn yên ổn. Em là con nhà nông từ bên ngoài tới, quen kiểu tự do chân chất, vốn cũng chẳng thạo những chuyện vòng vo tam quốc này, tính cách thế cũng tốt. Cũng không cần thiết phải sợ bọn họ, người hiền lành quá thì thường hay bị bắt nạt, muốn có thứ gì thì phải gặng mà đoạt lấy, chúng ta mất mặt là chuyện nhỏ, khiến cô chủ mất mặt mới là chuyện lớn.”

Tiểu Đào nghiêm túc gật gù, cúi đầu tiếp tục làm việc, bỗng nhiên nói: “Được rồi, còn phải bảo ban bốn đứa xanh kia nữa, chuyện cô chủ dạy cậu Tư học không được để chúng nó truyền bày ra ngoài.”

Đan Quất che miệng cười, học theo dáng vẻ của Minh Lan, giả bộ nói: “Tốt tốt, học một biết mười, trẻ nhỏ dễ bảo.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thầy Tốt Đều Không Bắt Học Thêm Giờ

Đi học khổ cực được ba mươi lăm ngày, Trang sư nương sắp xếp nhà cửa xong xuôi liền đề xuất với lão phu nhân mỗi tháng đến dạy các cô gái đánh đàn vào buổi chiều. Thỉnh lão phu nhân ban đầu không tán thành, sợ khiến bà mệt, thế là Trang sư nương tức khí giang hồ vỗ ngực bảo chứng, Thỉnh lão phu nhân chỉ đành bằng lòng. Lúc đó, Minh Lan đang ở Lê Hoa Thụ nghe thấy được thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, bảo sao học phí của Trang tiên sinh cao thế, quả là đáng đồng tiền bát gạo, té ra mua một tặng một nha.

Có điều thường thì quà khuyến mãi chưa chắc đã tốt, Trang sư nương so với Trang tiên sinh không dễ lừa bịp. Trang tiên sinh một là không giao bài tập, hai là không kiểm tra thuộc lòng, lúc rảnh viết hai ba bài văn là được rồi. Còn Trang sư nương lại dạy dỗ ra ngô ra khoai, bày trước mặt mấy cô gái một loạt thất huyền cầm, sư nương chỉ bảo tận tay, còn kiểm tra định kì.

Một loạt cung, giác, thương, trưng, vũ[‘] khiến cho Minh Lan hoa mắt váng đầu, hai tai ong ong. Nàng cuối cùng cũng hiểu, trên người mình không có lấy nửa phân tế bào nghệ thuật. Chả trách trước đây lúc học đại học, nàng chọn học nhạc lại bị ông thầy đẹp đi. Khóa học đàn cổ của Như Lan cũng trầy trật, nó không bì được với tính nhẫn nại của Minh Lan, đến giữa trưa đã có thể gảy được năm sáu cung đàn. Thế nhưng Mặc Lan lại có thiên phú tài nghệ, vừa nhắc tay là tấu lên khúc mây bay nước chảy, được Trang sư nương khen mấy lần lại càng luyện tập chăm chỉ. Trong vòng mười trượng quanh Lâm Tê các, chim bay tước hoảng.

[‘]Tức cung tương đương 1(Do), thương tương đương 2(Re), giác tương đương 3(Mi), trướng tương đương 5(Sol), vũ tương đương 6(La).

Có điều cái thứ đàn cổ này thường là nhạc cao ít người họa. Ở thời đại này, mong ước của đại đa số dân chúng chỉ là ấm no. ước chừng số cổ nhân có thể thạo cầm thường cầm so với gẫu trúc cổ đại cũng chẳng nhiều hơn bao nhiêu. Minh Lan ngẫm đến thân phận thứ nữ nhà quan lục phẩm của mình, nghĩ thầm chồng mình sau này chỉ cần không phải thính giả trung thành của Mười Tám Điệu Sờ[‘] thì tùm tùm cười, nào dám yêu cầu người ta nghe hiểu được loại giải trí cao cấp bậc này.

[‘] Thập Bát Mô, chỉ điệu hát dân gian về chuyện vợ chồng.

Khoảng một tháng sau, Hoa Lan biên từ kinh thành về nhà bức thư đầu tiên, Thịnh lão phu nhân mắt mờ, Vương thị mù chữ, trong thư lại có chút chuyện tư mật không tiện để cháu trai và vú già biết, cho nên vẫn là Như Lan cùng Minh Lan hợp tác cùng nhau, lắp ba lắp bắp đọc thư.

Đây là phong thư bình an, chắc là báo về cuộc sống sau khi lấy chồng viên mãn, Viên Văn Thiệu đối đãi với chị cũng ân cần. Chỉ có hai đứa thông phòng vốn là nha hoàn hầu hạ từ nhỏ khiến Hoa Lan tâm tình không thoải mái. Có điều, kể từ khi thành thân, Viên Văn Thiệu cũng không còn để ý tới chúng nó nữa. Cha chồng chị là Trung Cần lão bá gia thì rất yêu thích cô con dâu hoạt bát mới cưới về này, có điều mẹ chồng thì lạnh nhạt, chỉ cứng chiều chị dâu cả. Sau khi nghe ngóng thì biết được, cô dâu cả vốn là con gái của chị họ đăng ngoại của bá phu nhân, chả trách mà tay không lột. Thế nhưng Viên Văn Thiệu ở bên ngoài cũng có triển vọng, tại bá phủ cũng được người yêu mến, vú già quản sự trong phủ cũng không dám coi thường Hoa Lan, cuộc sống xem như không tệ.

Minh Lan vừa đọc vừa cảm thấy không tồi. Cha chồng rốt cuộc là người nắm quyền thật sự ở bá phủ, được ông ta yêu mến dĩ nhiên là chuyện tốt,

nói vậy, cha chồng quý con dâu chỉ cần không đi đến Thiên Hương lâu thì tốt rồi!

Vương thị nghe hết xong mới thở phào, nàng biết Hoa Lan xưa nay rất kén chọn, ba phần tốt cũng chỉ khen lấy một, nay nói thế, chắc là cuộc sống sau kết hôn cũng thuận lợi.

“Cha mẹ cậy vào con cả là chuyện thường, coi trọng dâu cả là bình thường, bảo cháu cả đừng để bụng, cuộc sống chính mình tốt đẹp là được rồi, phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, săn sóc chồng...” Thịnh lão phu nhân không nhịn được mà thao thao.

Vương thị thở dài: “Tự con cũng biết lẽ này, nhưng Hoa nhi từ nhỏ đã đứng đầu trong nhà, chưa bao giờ bị người khác lấn lướt, nay lại ... Ài, chờ sau này ở riêng thì tốt rồi, dù sao bá phủ về tay chi trưởng, cuộc sống riêng của vợ chồng Hoa nhi cũng không đến nỗi, hưởng hồ rỗi ta cũng là đứa có năng lực.”

Nếu là bình thường, Thịnh lão phu nhân đương nhiên sẽ nói hai câu “cha mẹ còn thì không được ra riêng” đạo lý này nọ, nhưng mà rốt cuộc bà vẫn tiếc thương Hoa Lan mình nuôi dưỡng từ tấm bé, xuôi lòng theo mà nói: “Học một chút phép tắc bên cạnh trưởng bối cũng tốt, về sau một mình ra riêng liền có kinh nghiệm, thật ra thì sớm có thai mới là chuyện quan trọng hơn...”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Thịnh phủ bình yên không có việc gì. Thịnh lão phu nhân từ từ chinh đốn nề nếp trong phủ, Vương thị cũng dần nắm giữ quyền quản gia, mọi việc đều tiến hành theo cấp bậc của từng người, cái gì không quyết được thì hỏi lão phu nhân. Thịnh Hoành thấy trật tự trong phủ rành mạch, hầu già quản sự biết điều vâng lời, cũng vô cùng vừa ý. Duy chỉ có Lâm Tê các tiếng oán ngáp trời, Thịnh Hoành ghi nhớ lời Khổng ma ma nói, cực kì nhẫn nhịn không để ý tới dì Lâm, dầu cho cậu

Phong với cô Mặc có nói giúp cho thế nào cũng vẫn làm bộ cha nghiêm, mắng bắt chúng nó quay về.

Dì Lâm đâu chịu bỏ qua, nàng quen thói chuyên sùng mười mấy năm rồi. Bởi vậy nàng mới xuất đủ mọi loại thủ đoạn, lúc thì ốm, lúc thì oán, lúc lại khóc lóc nỉ non, lúc lại gây hấn sinh sự. Mà Thịnh Hoàn rút cục cũng cùng giường với nàng ta mười mấy năm, chiêu số giống nhau lặp đi lặp lại, cho dù có là chiêu tốt đến mấy cũng trở hết rồi, Thịnh Hoàn đã sinh ra không ít kháng thể. Trái lại, đủ loại ân tình của Thịnh lão phu nhân thuở thiếu thời thỉnh thoảng lại dấy lên trong lòng ông ta, càng cảm thấy mình bất hiếu, nghĩ tới nguyên nhân mẹ con xa cách lại càng sinh ra nhiều hiệu ứng tâm lý Siminov [‘], tức thì lòng dạ đánh lại, lạnh nhạt với dì Lâm, đem nhiệt huyết của mình dời sang nơi khác.

[‘]Lý luận của Tây Thước Nặc Phu (Siminov,P. V.) cho rằng, nếu một cơ thể do khuyết thiếu tin tức mà không thể điều chỉnh cho phù hợp với bản thân, như vậy cơ chế thần kinh sẽ tự động sản sinh cảm xúc tiêu cực để cân bằng. Ở đây ý chỉ Thịnh Hoàn có sai sót với lão phu nhân, nghĩ đến nguyên do gián tiếp liên quan đến dì Lâm thì sẽ tự động có tâm lý bài xích dì Lâm do cảm giác áy náy với mẹ mình. Hic, đoạn này chị chơi phiên âm Mễ Nặc chồn lỏn, em tìm toét mắt thì ra đây là phiên âm ông người Nga ạ +_+ còn một mớ lý thuyết tâm lý nữa.

Khuyến khích canh tác dệt cửi, điều phối thương nhân, trong vòng ba năm ngăn ngừa cai quản Đãng Châu thành vùng giàu có đông đúc, nộp không ít thuế ruộng lên trên, tạo nên thành tích không tồi, cộng thêm thói quen đối nhân xử thế của mình, đối với người quen trong kinh ông ta cũng thường hối lộ, nên khi vừa tròn ba năm, ông ta lại đạt được thành tích hạng ưu, tiếp tục tại nhiệm và được thăng lên ngũ phẩm.

Chôn quan hà hê, đường quan thuận lợi, Thịnh Hoàn không quá để tâm đến tâm tình giận dữ của dì Lâm. Ngược lại đối với luận điệu cáo kinh không thường xuyên hòa hảo của Vương thị, nói mãi cũng thành nhàm, ông

ta thường ăm ỉ với Vương thị vài câu. Hiện giờ tư cách ông ta rất tốt, Vương thị mất lý do chống chế, phàm là nàng xử sự không thỏa đáng liền bị Thịnh Hoành bắt lỗi ngay. Một loạt “bất hiếu” “bất kính” “vô lễ” “thiếu đức độ” sẽ chụp mũ xuống đầu, Vương thị không thể chống trả, Thịnh Hoành nhiều lần toàn thắng trở về. Ngày thường ông ta sẽ đến chỗ dì Bình và dì Hương trẻ tuổi xinh đẹp để điều hòa tâm tình, dạy bảo con cái bài vở phẩm hạnh một chút, ngày qua ngày thật là thanh thoi.

Dì Lâm nhìn ra sự bất thường, liền chuẩn bị muôn vàn thủ đoạn ngọt ngào, cũng không dám đòi hỏi này nọ nữa, tốn công như bà ngoại dỗ trẻ mới đưa được Thịnh Hoành trở lại, có điều đến giờ nàng ta cũng yên phận hơn rồi.

Minh Lan làm tổ ở Thọ An đường, cùng Thịnh lão thái thái bầu bạn vui đùa, một lớn một nhỏ rất hòa hợp, đầm ấm vô cùng, nói cười không ngớt. Mỗi lần thịnh an, Thịnh Hoành đều cảm nhận được bầu không khí cực kì thoải mái khoan khoái của Thọ An đường, liền buông lòng, cùng lão phu nhân càng trò chuyện lại càng thấy thanh thản. Có khi lại cầm lấy tác phẩm thù thù thất bại cả Minh Lan, trêu đùa cưng chiều nàng một hồi, cộng thêm gặp Mặc Lan Như Lan thấy cũng vui vẻ, việc học của Trường Phong Trường Bách cũng xem như đạt, thê thiếp cũng chỉnh đốn tính khí, chợt nhìn lại, ấy thế mà một nhà hòa thuận, Thịnh Hoành gần như có cảm giác quốc thái dân an.

Chiều hôm nay lại có khóa luyện đàn của Trang sư nương, Minh Lan từ sáng đã thấy đau ngón tay, Trang tiên thì sinh văn một mực giảng bài, còn cứ thế mà kéo dài giờ học, giữa trưa cũng không cho nghỉ. Ngẩng đầu lên nhìn ai oán, nàng phát hiện ngoại trừ mình và Trường Đống đang luyện chữ ra, những người khác đều đang thảo luận bài vở rất hăng say.

Hiện nay, đề tài sôi nổi nhất trong kinh chính là cuộc chiến giành ngôi vị giữa Tam Vương Gia và Tứ Vương Gia. Tam Vương Gia nấp về không ít thiếp thất, ngày đêm cấy cày, mệt đến hoa cả mắt mà vẫn thất thu, đến nay

chẳng sinh được đứa con nào. Vương phủ mời về một đồng đạo sĩ, hòa thượng, ngày ngày thắp hương tụng kinh, dẫn đến không ít bất bình từ đám ngôn quan, ngự sử. Còn đứa con trai độc nhất của Tứ Vương Gia thì lại khỏe mạnh, đã đến lúc bi bô tập nói. Tứ Vương Gia ngược lại tâm tình thoải mái, thân thể béo khỏe, tính khí tốt lên, thường có nhiều người vây quanh.

Sức khỏe hoàng đế ngày càng xuống dốc, cuộc tranh luận chọn người kế vị đã đến hồi gay cấn, hai bên phe phái phát cờ reo hò, động tí là trích dẫn điển tích, âm ỉ khủng khiếp.

Hôm nay Trang tiên sinh giảng đến “Khổng Tử gia ngữ. Khúc lễ công tây xích vấn”, trong đó có câu “tập tước lập con trưởng, con chết lập em trai”, làm một người thầy giỏi, bình thường sẽ phải liên hệ thực tiễn với bài học, hơn nữa vị tiên sinh này lại phóng khoáng hào sảng, vì thế mới tung đề tài này ra thảo luận, khiến cho học sinh tự nghị luận – Lập con trưởng? Hay là lập con hiền? Người nào mới tốt.

Ngay từ đầu, Trường Phong Trường Bách đều phản đối, cho rằng nông cuồng nghị luận việc triều chính sẽ dẫn tới tai vạ, Trang tiên sinh xua tay, cười nói: “Không sao, không sao, hiện giờ trong kinh đến quán trà người ta cũng nghị luận việc này, càng chẳng nói đến nhóm quan lớn cùng công hầu bá phủ, đóng cửa lại lén bàn chuyện một chút cũng không sao, huống hồ hôm nay chúng ta bàn về lập con trưởng hay lập con hiền, không can hệ việc triều chính, mọi người cứ việc bàn luận.”

Đề bài này thực sự có ý nghĩa ở Thịnh phủ, thầy giáo đã nói như thế, học trò lập tức háng hái thảo luận: hai phe biện luận rất rõ ràng, Trường Bách cùng Như Lan đương nhiên theo phe lập trưởng, Trường Phong cùng Mặc Lan tất nhiên theo phe lập hiền, ngoài ra, Minh Lan sờ cá, Trường Đồng bỏ phiếu trắng.

Đầu tiên Trường Bách lấy ví dụ hàm súc về Hồ Hợi, vị hoàng đế mục ruỗng triều thứ hai đời Tần cho việc không tuân theo lập trường khiến cho một vương triều tốt đẹp tàn lụi[‘]. Trường Phong vội vàng lấy ví dụ về Hán Vũ đế để phản bác – Lưu Tiểu Trư là con thứ mười mấy của Hán Cảnh đế. Trường Bách thông thuộc kinh sử tử tập hơn so với Trường Phong, lập tức lời ít ý nhiều chỉ ra, Hán Cảnh đế sủng ái Lưu Tiểu Trư, trước tiên đưa Vương mỹ nhân lên làm hoàng hậu, khiến sự việc thuận theo lễ pháp, rồi mới danh chính ngôn thuận đưa Tiểu Trư lên ngôi thái tử, chuyện này hoàn toàn phù hợp với nguyên tắc con trưởng thừa kế.

[‘] Hồ Hợi là người con thứ 18 của Tần Thủy Hoàng, em trai của công tử Phù Tô (ông này chắc là người được nhắm truyền ngôi). Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, cùng thân cận của mình là Triệu Cao, Hồ Hợi không cho phát tang, giết chết 20 người anh chị em mình, bức tử Phù Tô, lên làm đế. Sau này Triệu Cao lạm quyền, tàn ác, khởi nghĩa khắp nơi, Hồ Hợi bị tâm phúc của Triệu Cao là Diêm nhạc bức tử, thọ 24 tuổi.

Trường Phong hơi hồi hộp trong lòng, Mặc Lan tiếp lời, nhẹ nhàng kể ra vị hoàng đế ngốc nổi tiếng Tần Huệ đế, mềm mại uyển chuyển nói: “... Văn võ toàn triều đều biết Huệ đế ngu xuẩn, vì là con trưởng mà lập ông ta nên mới có chuyện Cổ Nam Phong chuyên quyền và loạn bát vương (google để biết thêm chi tiết – cái này dài lắm tớ mệt không tra nữa:P), nếu lúc trước lập một hoàng tử khác, Tần triều cũng không đến nỗi chỉ cát cứ phương nam, anh cả, anh nói sao?”

Như Lan thiếu sót vũ khí lý luận nhưng thẳng ở khí thế hùng hục: “Đàn độn như Tần Huệ đế trên đời có mấy người? Chẳng nhẽ chị Tư đánh đồng tất cả con trưởng trên đời này với thằng ngốc à?”

Bên này lấy ví dụ cực kì tồi tệ về Tùy Dương đế phế trưởng lập ấu, vô cùng đau đớn thuật lại việc Dương đế bạo chính khiến dân chúng lao đao. Bên kia lập tức lấy Lý Thế Dân làm ví dụ phản kích, còn lưu loát thối phồng triều đại Trinh Quán (niên hiệu Vua Đường Thái Tông, Lý Thế Dân,

627-649) hưng thịnh, chứng minh con thứ chưa chắc đã không bằng con trưởng.

Hai bên tranh luận không dứt, lực lượng ngang ngửa, may mà có Trang tiên sinh trấn áp, nên cũng không tổn thương hòa khí, mọi người nói chuyện đều văn vẻ nhã nhặn, chỉ là sóng gió không ngừng.

Nói một thôi một hồi, mọi người đều khô miệng khô lưỡi, mới phát hiện Minh Lan vẫn thanh thoi ở một bên, tức thì tập trung hỏa lực đòi Minh Lan phải tỏ thái độ. Minh Lan giật mí mắt, đây là để Minh Lan chọn đội sao! Lúc này mà tỏ ra sợ sệt thì về sau sẽ tự động dần dần bị loại trừ tư cách bình đẳng trong hàng ngũ, quá nhu nhược không dám tỏ thái độ, ở đâu cũng rụt rụt dè dè thì kết cục sẽ rõ ràng như ví về Nghênh Xuân tiểu thư [‘].

[‘]Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, tiểu thư con vợ lẽ phủ Vinh quốc công.

Tất nhiên là kiểu này cũng không hợp với tính cách Minh Lan, nàng suy nghĩ một lúc liền cười với anh chị và Trang tiên sinh rồi nói: “Trong lòng em có một ý tưởng, nhưng kém mồm kém miệng nói không rõ, không bằng để em diễn một màn mời mọi người xem, coi như giải trí một chút, được không? Có điều thế này, mọi người không ai được mở miệng nhé.”

Trang tiên sinh cho là việc tốt, vui vẻ gật đầu, mấy người khác cũng vậy. Minh Lan lập tức gọi Đan Quất tiến đến, cúi đầu thì thầm phân phó nó một hồi. Đan Quất đồng ý, rồi dẫn ba đứa nha hoàn búi tóc đôi lại đây, một đứa trong đó là nha hoàn mới của Minh Lan – Yến Thảo, hai đứa còn lại là nha hoàn của Như Lan và Mặc Lan.

Ba nha hoàn sợ sệt đứng trước phòng khách, dập đầu hành lễ với chủ tử, rồi đứng lên không được tự nhiên, nhìn nhau nghi ngại.

Minh Lan hòa nhã nói với ba đứa nó: “Vừa rồi Trang tiên sinh giảng bài cho chúng ta, vừa bình phẩm hơn kém về ba chị em ta. Trang tiên sinh đến

phủ chưa lâu, ta lại không tiện tự mình khen mình, nên mới định tìm ba đứa các em mồm miệng nhanh nhẹn về nói, ai nói tốt, cô chủ cậu chủ ở đây sẽ ban thưởng!”

Yến Thảo ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Minh Lan, hai đứa kia nhìn chủ của mình, chỉ thấy ba vị tiểu thư gật đầu bằng lòng, chúng nó đều tin là thật. Minh Lan quay đầu nhìn thoáng qua mấy vị khán giả rồi quay sang ba đứa nha hoàn nghiêm mặt nói: “Các em trước nói thử xem, chị Tư, Chị năm và ta, trong ba cô, người nào thông minh tính tình hiền lành nhất?”

Mấy đứa nha hoàn rớt cuộc tuổi còn nhỏ, lòng dạ không thâm sâu, liền rành rọt nói. Đứa này nói Như Lan mỗi ngày luyện thư pháp, hiếu thuận với mẹ cha. Đứa kia lại nói Mặc Lan mỗi ngày ngâm thơ làm từ, phong tư quý phái. Yến Thảo nói Minh Lan ngày đêm luyện thiêu, thường làm đồ nọ đồ kia. Ban đầu chúng nó còn nói tương đối kín đáo, Minh Lan ở một bên lại không nhin mà ra sức cổ vũ, thi thoảng lại bới ra vài câu, còn treo thưởng cao lên. Thế là chúng nó càng nói càng mê mải, nói mãi rồi bắt đầu nôn nóng, mặt đỏ tới mang tai, còn chỉ vào đối phương mắng nói bậy, còn xô xát với nhau.

Minh Lan nhanh nhẹ xua tay, ngăn cuộc cãi vã của chúng nó lại, hỏi: “Ta hỏi lại các em, ba chị em ta đây, ai nhiều tuổi nhất?” Điều này cả ba đứa đều cùng ý kiến, sau một lát, ngập ngừng nói Mặc Lan. Minh Lan nghe thấy tiếng xì xầm đằng sau mình, không để ý đáp lại, hỏi tiếp: “Ba chị em ta, ai là con ruột của phu nhân?” Lần này nha hoàn của Như Lan lớn tiếng đáp: “Rõ là cô chủ nhà em.” Những người khác không thể bàn cãi.

Minh Lan quay đầu lại cười với mọi người. Trang tiên sinh lộ ra ánh mắt tán thưởng, khẽ gật đầu với nàng. Minh Lan hiểu đây là khen ngợi nàng, vui vẻ quay đầu, bất chợt thấy anh cả Trường Bách đang nhìn mình, ánh mắt trực diện. Anh Trường Bách nhìn nàng cười như thiên ngoại phi tiên, Minh Lan tức thì thấy cực kì sợ hãi.

Thịnh Trường Bách này là đúng là ngoại tộc trong Thịnh phủ, trời sinh tính tình trầm mặc ít nói, phẩm hạnh đứng đắn nghiêm cẩn. Tính như ông cụ non, dù là đọc sách hay hành sự đều tự giác, lão luyện, hoàn toàn tương phản với Thịnh Hoành khéo léo rộng rãi. Có người nói anh ấy giống ông ngoại Vương đã qua đời, nghe đâu đối với mẹ đẻ Vương thị thường làm bộ mặt phớt lờ.

Nụ cười này hôm nay ước chừng đến em gái ruột Như Lan cũng chưa từng được hưởng, Minh Lan rút cái cổ lạnh cứng của mình lại.

Lúc này Trường Phong không nhịn được mở miệng: “Em Sáu làm thế không đúng.” Mọi người đều nhìn cậu ta, chỉ thấy Trường Phong nhú mày nói: “Mấy đứa nha hoàn này mới vào không lâu, quy tắc còn chưa học hết, làm sao nhận biết được thế nào là thông minh hiền lành? Tất nhiên là vì chủ mà cãi nhau rồi.” Trường Bách không nói thêm gì, chỉ hơi nhếch miệng cười, Minh Lan ồ một tiếng nói: “Anh Ba nói có lý, để em đổi sang hỏi cái dễ phân biệt hơn.”

Sau đó Minh Lan quay ra hỏi ba đứa nha hoàn kia bằng vẻ nghiêm túc: “Các em tuổi nhỏ không hiểu phép tắc, nhưng đều có mắt, ta lại hỏi các em: ba cô ở đây, cô nào nhan sắc đẹp như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, như hoa như tiên trên trời nhất? Cái này là rất rõ ràng nhé.”

Minh Lan nói một hơi, lời vừa dứt, mọi người lập tức cười một tràng. Trang tiên sinh tựa vào án cười run người, mấy người khác đều cười phì ra. Trường Bách cũng lắc đầu cười mỉm, nhưng xen giữa những tiếng cười này có một tiếng cười rõ ràng không thuộc về nơi này, từ phía tấm bình phong phía sau Trang tiên sinh truyền tới. Nơi đó có cửa sau, chẳng nhẽ lại có đứa tôi tớ nào không hiểu chuyện tiến vào.

Sau khi cười xong, mọi người đều nhìn bình phong nghi hoặc, Trường Bách trầm giọng hỏi: “Ai ở phía sau đấy? Sao dám tự tiện xông vào đây?”

Sau một khắc, một thiếu niên bước ra từ tấm bình phong, chỉ thấy cậu ta vận áo dài vạt chéo màu hồ lam [‘] điểm hoa văn tròn thêu bằng chỉ kim tuyến, lưng thắt đai ngọc màu lam nhạt, cạnh đai đeo một cái hạc bao hình hồ lô màu xanh da trời nhạt, mặt trước đeo đồ trang sức làm từ ngọc bích xanh lam cùng trân châu óng ánh. Thiếu niên kia vừa từ bên ngoài bước vào, trên vai còn vương mấy cánh đào hồng phấn, tóc đen nhánh cài ngọc quan.

[‘] Màu xanh lam của nước hồ.

Trang tiên sinh thấy cậu ta liền cười: “Nguyên Nhược, sao con lại đến đây? Sư nương con đâu?”

Thiếu niên kia đi tới chỗ Trang tiên sinh đứng trước án, chắp tay vái, đứng dậy nói đồng dục: “Tiên sinh từ khi từ biệt đến giờ vẫn khỏe chứ ạ, già từ kinh thành, nay lại có may mắn được gặp thầy. Sư nương bảo con chờ ở bên ngoài, chờ trái chờ phải mà rút cục thầy vẫn chưa tan lớp, trò nóng lòng không nhịn được liền tự ý đi vào trong lớp, xin các sư huynh sư muội chớ để ý.”

Nói xong liền chắp tay với nhóm các cô gái Thịnh gia xung quanh, thiếu niên kia tươi cười dịu dàng, môi hồng răng trắng, mắt sáng mày ngài, dáng như khóm trúc xanh thanh tú, đoan chính, đỉnh đạc.

Đây đúng là thần thái nghiêng nước nghiêng thành, gặp người, chỉ có thể nói một tiếng “khá cho một thiếu niên xinh đẹp”.

Đôi lời editor: Tớ kiếm được bản dịch Thập Bát Mô hay quá nên share, bài này dâm mà không tục =))

Khúc hát dân gian “Thập Bát Mô” (Mười Tám Điều Sờ)

Dịch: hieusol

Khua chiêm giống trống từng bừng
Chiêm dừng trống lặng để cùng nghe ta
Giải khuây câu hát ngân nga
“Sờ mười tám điệu” ta ca vui đời
Sờ tóc nàng đầy xanh ngời
Mây chiều giăng mắc tơ trời miên man
Sờ lên vàng trán non ngàn
Tròn đầy mật ngọt say tràn lòng ta
Sờ đôi mày biếc thướt tha
Cong cong như vẽ khuôn ngà tươi xinh
Sờ lên phien mắt gọi tình
Đen huyền trong sáng chân thành niềm thương
Sờ lên cái mũi bướng ương
Phập phồng hơi thở nàng đương then thò
Sờ lên khóe miệng vô lo
Khẽ cười nàng liếc chan hòa niềm yêu
Sờ lên cằm nhọn mỹ miều
Kề trên ngực rộng ta nhiều ấm êm
Sờ lên tai nhỏ sát bên

Bông tai hai chiếc tòng teng trêu đùa
Sờ bờ vai ấy đọng đưa
Đôi bên đầy đặn thon vừa nghiêng nghiêng
Sờ lên một tấm lưng tiên
Thân ong khẽ duỗi tôn miềm vai non
Sờ làn da mượt hồng trơn
Mịn màng óng nuột đào xuân sao bì
Sờ lên tòa ngực đương thì
Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh
Sờ lên ngón nhỏ mong manh
Đang che giấu đoá ngực trinh nồn nường
Sờ đôi núm đỏ ta mơn
Muôn hình biến hóa Vu sơn mơ màng
Sờ miềm bụng phẳng cánh đồng
Ta cày ta cấy gieo trồng tốt tươi
Sờ phần bụng dưới đầy vơi
Mượt mà mềm mại mắt rời chẳng xong
Sờ lên chiếc rốn sâu lòng
Khoái như mùa vụ đồng đồng năm nao

Sờ cặp mông nẩy sấn cao
Sướng lằng lằng sướng êm sao bông gòn
Sờ đùi non, chiếc đùi non
Ngon như quả bí chắc thon mát lành
Sờ lên đầu gối nhanh nhanh
Sướng đường trâu kéo cày banh ruộng bùn
Sờ bắp chân nuột cho cùng
Chớ mà quấy cựa, hãy mừng đang ra
Sờ gót sen ả tố nga
Nàng đương đuổi gác vai ta chân kề
Một tòa sờ mãi sờ mê
Sờ sau sờ trước mọi bề chẳng lơi
Sờ bên trái, để con trai
Sờ bên phải ấy gái thời sinh luôn
Từ Đông phương đến Tây phương
Núi đồi khe suối tỏa hương gọi mời
Gai đâm cây chọc tơ bởi
Thoi đưa vải dệt rã rời lá hoa
Trái phải, phải trái lại qua

Nóng bừng thẳng bé thân đà ngất ngây
Sướng như rượu mạnh uống say
Tay ôm người ngọc lòng này cuồng si
Vuốt bờ mộng trắng phương phi
Sướng như nuốt chén canh gì nóng thơm
Cối xay, mộng ấy to hơn
Xay mè ba gánh nửa cân rượu nồng
Hai bờ dương liễu xanh um
Một con ngựa chiến bơi thuyền vào khe
Hai bờ hé lối xum xuê
Khít vừa cho cả dừa lê một giò
Cụ già nghe Thập Bát mò
Nhớ về tuổi trẻ đã sờ môi tay
Trai tân nghe Thập Bát này
Đêm ngày khao khát kiếm người giao duyên
Kẻ góa vợ nghe khúc tiên
Rưng rưng ôm gối khóc liền mấy phen
Sư thầy nghe hát yến oanh
Bảo ngay đồ đệ gọi anh cho tình

Ni cô nghe Thập Bát mình

Canh ba thức giấc phập phình chẳng nguôi

Các người trẻ nít nghe rồi

Chăm chăm tìm vợ để thời phủ phê

Nửa đêm lòng động cơn mê

Bàn tay năm ngón vân vê vọc đùa

Lên lên xuống xuống không chừa

Mua mua bán bán được mùa sướng vui.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tác Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chàng Thiếu Niên Mang Mùa Xuân Đến

Vừa nhìn đã thấy thiếu niên này phong thái cao quý, anh em nhà họ Thịnh chỉ biết cậu ta lai lịch không đơn giản, liền đứng lên, đích thân đáp lễ. Trang tiên sinh chờ mấy đứa hoàn lễ xong xuôi, mới mở miệng giới thiệu. Hóa ra thiếu niên xinh đẹp này là con trai một của vị quan nhậm chức Chuyển Vận Sứ['] chuyên giám sát muối. Cha là con thứ của Tề Quốc Công phủ. Mẹ là con gái một của Tương Dương hầu, được Hoàng Thượng sắc phong là Quận Chúa Bình Ninh. Cả nhà đều xuất thân cao quý.

[']Chuyển Vận Sứ là chức quan giám sát, kiểm kê hàng hóa như lương thực, muối vận chuyển theo đường thủy.

Người họ tên là Tề Hành, tự Nguyên Nhược, nhỏ hơn Trường Bách một tuổi. Mấy năm trước ở kinh thành đã bá làm học trò của Trang tiên sinh, sau đó phải theo cha đi nhậm chức nên mới từ biệt Trang tiên sinh. Mấy ngày gần đây, Tề đại nhân đến tuần tra vụ muối ở Đãng Châu, phụng chỉ đến chinh đồn, ước chừng phải ở lại lâu ngày, vợ con tất phải đi theo. Tề Hành nghe nói Trang tiên sinh đến làm khách ở nhà Thịnh Hoành liền xin cha gửi thiệp đến thăm hỏi.

Minh Lan phát hiện Trang tiên sinh đối với Tề Hành hết sức thân thiết, trong lòng cảm thấy có chút lạ thường. Mấy ngày nay được dạy bảo, từ lời nói đến cử chỉ của Trang tiên sinh đối với đám vương công quý tộc đến thăm hỏi vô cùng coi thường, có lần còn nói thẳng đám con cháu Công Hầu Bá phủ đều là ‘đồ sâu mọt ngu xuẩn’, trong lòng nàng nghĩ như vậy.

Trường Phong lên tiếng trước: “Em nghĩ đã là học trò của Trang tiên sinh thì phải gọi một tiếng anh rồi.” Cười nói và khom người cúi chào.

Trang tiên sinh chỉ vào Tề Hành nói: “Tên tiểu tử này! Gia thế lớn như vậy, con đường làm quan tốt đẹp không đi, lại tự làm khổ mình, nhọc công đọc sách. Trời đông giá rét hay mùa hạ nóng bức đều đến dầm lên nhà cỏ ta, làm cho Quận Chúa Nương Nương sốt ruột đến giậm chân.”

Làn da trắng trẻo của Tề Hành hơi đỏ lên, xấu hổ nói: “Cha con vẫn thường tiếc nuối vì chưa được tham dự thi cử lần nào, luôn mong mỗi thế hệ con cháu của mình có thể đi trên con đường làm quan đúng nghĩa. May nhờ có Thịnh đại nhân mời được thầy, Nguyên Nhược liền mặt dày đến thăm.”

Liếc nhìn Trường Bách đứng ở bên cạnh đang lặng lẽ mỉm cười, liền nói tiếp: “Vị này chắc là Trường công tử, con trai Thịnh đại nhân, anh Trường Bách. Nghe nói bây giờ đang ôn tập để thi Hương, có tên chữ nhỏ hay không?”

Trường Bách nói: “Tên chữ nhỏ là Tắc Thành. Trang tiên sinh đặt cho.”

Sau đó ba chàng trai lần lượt đến chào hỏi lẫn nhau. Tề Hành hướng hướng về hai vị công tử Thịnh gia, chấp tay nói: “Anh Tắc Thành! Em Trường Phong!”

Trang tiên sinh đã đợi hồi lâu, không đủ kiên nhẫn nữa, mắng: “Mấy đứa này! Trẻ tuổi mà còn cổ hủ hơn cả lão già như ta, muốn dong dài thì đi ra ngoài, giờ lên lớp ta còn chưa giảng xong đâu!” Minh Lan âm thầm bổ sung, đó là lý do thầy không hợp với con đường làm quan.

Nhân lúc bọn họ còn lôi thôi dài dòng, Minh Lan để cho ba nha hoàn đã ngại ngùng từ lâu đi ra ngoài. Đan Quất hiểu chuyện cũng đi ra theo, vừa lúc gặp Tiểu Đào chạy đến, liền nhận lấy túi tiền từ nàng, đếm mỗi người năm mươi đồng lần lượt đưa cho ba nha hoàn. Mấy nha hoàn đều cảm ơn

rối rít. Tề Hành coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ liếc nhìn nàng một cái [‘].

[‘] Lời editor: Từ đây bi kịch đời anh bắt đầu :*

Trang tiên sinh bảo Tề Hành ngồi xuống cùng nghe giảng. Tên sai vặt đứng bên cạnh đã mang thêm sẵn một bộ bàn ghế. Lúc đầu, chỗ ấy bên phải là Trường Bách, bên trái là Trường Phong, phía sau mấy người họ là chỗ mấy cô em gái. Trước mặt Minh Lan vốn không có ai, bên cạnh là tường còn phía sau là nhóc Trường Đống. Thêm một người đến nhập học nên phải xếp lại lớp, Trang tiên sinh xếp hẳn ngồi vào chỗ ở hàng đầu tiên phía bên phải Trường Bách, phía sau chính là Minh Lan.

Minh Lan đang oán thầm trong lòng thì tầm nhìn bị chặn. Tề Hành vừa ngồi xuống liền quay lại nhìn nàng mỉm cười, nói: “Chào em Sáu.”

Minh Lan ngẩn ngơ. Người này làm sao thế...? Theo trực giác, nhìn sang Mặc Lan và Như Lan, quả nhiên thấy các nàng đều nhìn sang bên này ngăm người kia, vội vàng kéo vạt áo lại ngay ngắn, không nói một lời.

Lúc này, trong phòng lặng yên, Trang tiên sinh hắng giọng nói: “Vừa rồi, cô Sáu và nha hoàn nói gì, mấy đứa đều nghe cả. Mấy đứa nghĩ thế nào? Nói lên đi đừng ngại.”

Trường Bách mỉm cười: “Cái gì nên nói em Sáu đều nói hết rồi ạ.”

Trường Phong mân môi, liếc nhìn Tề Hành hình như có chút cố kỵ, nhưng lại không than phiền điều gì. Mặc Lan và Như Lan đều diễn điệu bộ tiểu thư khuê các, căng thẳng gần chết.

Trang tiên sinh thấy dáng vẻ của mọi người, hiểu rõ trong lòng sẽ không hỏi ra được cái gì, thở dài, liền nói với Minh Lan: “Chúng nó không chịu nói, vậy trò nói đi.”

Minh Lan cung kính đứng lên, nói: “Việc này...Mỗi người đều có chỗ đúng. Nhưng mà...” Xấu hổ, cười một tiếng: “Con trưởng con lớn[‘] đều đã rõ, để tiết kiệm thời gian và công sức không nên cãi nhau ầm ĩ nữa là được ạ.”

[‘] Liên hệ với đoạn Minh Lan hỏi ba nha hoàn trong 3 cô cô nào lớn tuổi nhất, cô nào là con đẻ phu nhân, cô lớn là thứ nữ Mặc Lan, con ruột phu nhân là đích nữ Như Lan.

Tề Hành không nhịn được liền quay đầu lại, trực giác bảo giọng nói dịu dàng, trong sáng ấy ở phía sau. Thật êm ái.

Trang tiên sinh cũng không bình luận gì, ra hiệu Minh Lan ngồi xuống, lại hỏi Tề Hành: “Nguyên Nhược, vừa rồi trò phía sau cũng nghe được không ít, trò nghĩ thế nào?”

Tề Hành cũng đứng lên nói: “Con vừa tới đây không lâu, sao có thể nói bấy nói bạ được, nhưng mà chỉ có điều...” Hắn dừng một chút, nở nụ cười: “Vấn đề cuối cùng của em Sáu...hỏi rất hay.”

Ngay lập tức, bầu không khí được nối lỏng, mọi người đều cảm thấy buồn cười. Trang tiên sinh chỉ chỉ vào hắn một lúc, lắc đầu.

Một lát sau, Trang tiên sinh nhìn về mấy chàng trai ngồi hàng đầu tiên, nghiêm mặt nói: ” Hôm nay, ta chỉ nói một lần thôi, ra khỏi cửa này, hết thấy đều không liên quan đến ta. Là đại trượng phu phải trung quân ái quốc, bên ngoài mưa to gió lớn rồi cũng sẽ qua, quan trọng nhất là phải luôn kiên định, chớ nên nóng vội để rơi vào bẫy của người khác, giúp đỡ bạn bè mà cuốn vào tranh đấu vô nghĩa là điều không nên, làm bề tôi trung thành mới là việc đúng đắn!”

Đám học trò nghe giảng đều liên tục gật đầu. Minh Lan thầm oán trong lòng: “Lão già này thật gian xảo. Ý của lão chính là dù vị kia lên ngôi hay không thì mấy cậu Thịnh cũng không nên vội vàng thân thiết, chỉ cần sau

này trung thành với người lên làm Hoàng Thượng là được rồi. Những lời này không thể nói rõ, nhưng lại không thể không nói, đành phải nói quanh co khó hiểu. Cuối cùng cũng xong nhiệm vụ, có linh ngộ được hay không chỉ phụ thuộc khả năng của người đó.”

...

Bởi vì Tề Hành phải đến chào hỏi Thịnh lão phu nhân nên mấy anh chị em đều tề tựu ở Thọ An Đường dùng bữa trưa. Thịnh lão phu nhân kéo Tề Hành đến ngắm nghía, trong lòng rất yêu thích, lại nhìn sang ba cháu gái nhỏ của mình như ba đóa hoa, lòng lại khẽ động, nhớ đến Minh Lan lại muốn thờ dài. Vương thị đứng bên cạnh vô cùng phấn chấn, vui vẻ giới thiệu.

Sau khi, Thịnh Hoành thấy Tề đại nhân mang bái thiếp đến, vừa là cấp trên, lại có quyền thế chủ động tìm tới cửa nên hết sức vui mừng, ngay lập tức mời Tề Hành đến Thịnh gia cùng nhau học hành. Tề đại nhân vốn lo lắng con trai bị chậm trễ chuyện bài vở. Hai người liền ăn ý với nhau, chuyện trò vui vẻ, qua ba, năm chén liền kết thành bạn bè. Sau đó còn phát hiện ra chuyện thần kỳ, hóa ra nhà Quốc Công phủ và nhà mẹ đẻ Vương thị trải qua bảy, tám khúc cua ngõ hẻm cũng coi như có quan hệ thân thích.”

Vương thị cười nói: “Quanh đi quẩn lại hóa ra đều là người nhà với nhau, tuy là họ hàng xa nhưng mà sau này cũng phải đi lại nhiều hơn.” Từ bạn đồng liêu biến thành thân thích, cả nhà nói chuyện càng nhiệt tình hơn, ngay cả chị em Thịnh gia cũng không cố kỵ như trước.

Minh Lan nghe Vương thị truyền đạt xong xuôi mới hiểu vì sao Tề Hành mới đầu đã gọi mình là em Sáu. Nhưng mà nàng bên này mới chỉ nghĩ nghĩ ngợi trong đầu, bên kia Như Lan đã thân thiết gọi ‘Anh Nguyên Nhược’. Mặc Lan cũng theo sau, không hề gọi một tiếng. Minh Lan không nhận được mà rùng mình, đành phải gọi theo. Tề Hành cũng đáp lễ, gọi: “Cô Tư. Cô Năm. Em Sáu.”(Khiếp, anh thiên vị ra mặt>.

Hạ tầm mắt nhìn Minh Lan, chỉ thấy nàng tết hai bím tóc nhỏ xinh, mơ màng đứng bên cạnh, bàn tay mũm mĩm che cái miệng xinh xắn đang ngáp, khuôn mặt bầu bĩnh, trắng trẻo tựa như chiếc màn thầu. Khóe miệng Tề Hành cong lên, chợt thấy hơi ngứa tay.

Minh Lan chưa bao giờ trải qua một ngày gian nan thế này, từ lúc trời chưa sáng liền dạy Đông Nhi học chữ. Trang tiên sinh lại kéo dài giờ lên lớp, không chịu cho nghỉ. Bữa cơm trưa thì mọi người đều hứng thú chuyện trò, mãi hồi lâu còn chưa xong bữa. Buổi chiều mắt thấy Trang sư nương giống như muốn giết người đến nơi nên nàng không dám ngủ trưa, chỉ dám chợp mắt một chút. Nhưng mà hai chị gái của nàng thì hiển nhiên cho rằng ngày hôm nay rất tuyệt vời.

Buổi chiều, vào giờ học đàn, tiếng đàn Mặc Lan như nước chảy róc rách, tình ý dạt dào. Trang sư nương nhắm mắt lại thưởng thức. Như Lan cũng thay đổi, không còn nóng nảy như ngày xưa, miệng lúc nào cũng cười, cúi đầu gảy đàn. Minh Lan ngửi thấy mùi bất thường, liền nhìn lại mấy chị, chỉ thấy gương mặt ai cũng đỏ bừng, mặt mày đều giãn ra giống như bị ai đó trêu chọc, mỉm cười hạnh phúc.

Minh Lan thở dài, tiếp tục gảy gảy dây trên cây cổ cầm của mình. Mùa xuân đến rồi...

Đi đến thời đại này mới phát hiện ra chênh lệch với thời hiện đại còn lớn hơn so với sức tưởng tượng. Ở cổ đại, chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi người phụ nữ là thành thân, lập gia đình, tiếp đó đến giúp chồng dạy con và cứ sống như thế đến suốt quãng đời còn lại, trước mắt là tập trung vào học tập, học thuộc lòng may vá, học tính toán sổ sách, học quản lý gia đình, thậm chí đọc sách viết chữ cũng chỉ vì chuẩn bị cho mục tiêu cuối cùng này.

Mặc Lan ngẫm thơ làm từ không phải mong tương lai có thể xuất sắc như Hạnh Lâm['] mà là muốn nhắm vào cái danh ‘tài nữ’, rất có giá trị

trong thị trường hôn nhân, hay là sau khi cưới có thể lấy được lòng phu quân. Như Lan học tính toán không phải vì tương lai sẽ đi làm ở phòng kế toán mà là muốn sau này có thể giúp chồng quản lý gia nghiệp, tích góp tiền bạc. Cũng như vậy, Minh Lan học thêu thùa may vá – chí ít cũng để khoe người khác.

[‘] Hạnh Lâm: người đời thường dùng để khen tặng, lấy từ điển cổ về thầy thuốc Đồng Phụng. Đồng Phụng xem mạch không lấy tiền, chỉ yêu cầu bệnh nhân khỏi bệnh trồng cây hạnh xung quanh nhà ông, bệnh nặng trồng năm cây, bệnh nhẹ trồng một cây. Làm như thế, sau mấy năm, xung quanh nhà ông có đến trên mười vạn cây hạnh, thành ra một rừng hạnh xuân. Ông lấy quả hạnh đổi lấy lương thực cứu giúp người nghèo, rất được nhân dân mến chuộng.

Một cô gái cổ đại từ rất nhỏ đã bắt đầu như vậy, các bậc trưởng bối sẽ dần dần gieo vào đầu cô suy nghĩ thành thân sinh con, cô nào mưu mẹo thì thậm chí còn tính toán cho bản thân từ rất sớm. Lúc còn nhỏ, mẹ Diêu chỉ luôn nói mỗi câu là “Kì thi trung học lần này mà thành tích của con bị tụt xuống một bậc, coi chừng đến ngay cả trường cao trung XX cũng không thi nổi đâu!” Mà nàng ở cổ đại cửa miệng của Phòng ma ma, Thôi ma ma chính là “Một con vịt mà thêu đến bốn ngày, sau này làm sao thêu quần áo cho chồng con đây? Chẳng phải khiến nhà chồng chê cười!”

Tất nhiên, các cô gái ở thời điểm này sẽ làm một số động tác giả vờ e thẹn xấu hổ theo thường lệ. Nhưng trong đầu các nàng đã nhận thức rất sớm quan niệm sống chết cũng phải lấy chồng, thậm chí bắt đầu vì bản thân mà sớm tính toán. Đó là lý do vì sao, nhìn gương mặt như mùa xuân đến của Mặc Lan và Như Lan, Minh Lan không cảm thấy có gì khó hiểu. Đối với các cô gái thời cổ đại, vị hôn phu không chỉ là tình yêu là còn là phiếu cơm cả đời, là tờ giấy cam đoan của cuộc sống an ổn sau này.

Thấy hành động các nàng ấy như vậy, Minh Lan cho rằng đó là điều hiển nhiên, nếu như cố làm ra vẻ thật ngây thơ gọi một tiếng anh thân thiết thì

mới là quá mức giả dối, gặp được một chàng trai đẹp trai xuất chúng, gia thế hiển hách, nảy sinh ra cái ý nghĩ đó là điều bình thường.

Minh Lan chợt cảm thấy chán nản. Cuộc sống ở Thọ An Đường vừa an toàn lại ấm áp. Nhưng mà nàng không thể mãi mãi ngồi đợi ở nơi này, đến mười tuổi lại bước qua một cửa ải khác. Các chị ấy đã ra ngoài ở, còn mình thì vẫn chưa ở riêng.[‘]

[‘] Con gái sau mười tuổi phải ở riêng một viện, không ở chung với ông bà hoặc cha mẹ như lúc còn nhỏ.

...

Buổi tối trước khi đi ngủ, Minh Lan đang xem một quyển cầm phổ, gã sai vặt bên cạnh Trường Bách Hân Ngưu đã vui vẻ chạy tới, tay bê một cái bồn sứ Thanh Hoa trắng nông miệng rộng cao một thước ($=1/3$ m), thận trọng đặt lên bàn, thở phò một cái, quệt trán đầy mồ hôi: “Cô Sáu, hai con cá nhỏ này là Cậu Cả tặng cô ngắm chơi, bảo rằng cô hay đọc sách thêu thùa, thường xuyên ngắm cá sẽ tốt cho mắt.”

Minh Lan tới xem, chỉ thấy trong bồn sứ cạn có hai con cá chép gấm vân trắng đỏ, vẩy óng hoặc đỏ tươi hoặc trắng tuyết, đuôi cá uốn lượn, đáy bồn còn điểm vài hòn đá cuội cùng mấy cây thủy thảo mềm mại, nước dập dềnh, cá tung tăng, đỏ tươi xanh biếc lại thêm trắng sứ, thật là cảnh đẹp ý vui. Minh Lan mừng rỡ, ngẩng đầu cười với Hân Ngưu: “Cái này thật là đẹp mắt, người về nói với Cậu Cả, em gái rất vui, đa tạ anh Cả... Đan Quất, mau thưởng cho Hân Ngưu hai trăm tiền, vất vả cho cậu ta rồi.”

Hân Ngưu cũng chỉ mười một hoặc mười hai tuổi, nghe nói đến tiền thưởng thì vẻ mặt hân hoan, nhận lấy râu tiền, luôn miệng cảm ơn Minh Lan. Đan Quất tiện tay gói một ít điểm tâm trên bàn đưa cho hắn, sau đó bảo Lục Chi tiễn hắn đi về.

Tiểu Đào vẫn còn tính trẻ con, vừa thấy Hãn Ngưu đi liền vội đến xem cá chép gấm, cứ tấm tắc khen đẹp. Đan Quất quay lại liền nhìn thấy đôi chủ tớ đứng cứ nhìn chăm chăm vào hai con cá chép, còn dùng ngón tay mũm mĩm chỉ trỏ, không nhin được mà cười nói: “Cậu Cả thật là chu đáo, nghe nói trong phòng cậu ấy có một cái chậu to như thế này, nuôi mấy con chép gấm. Hai con này chắc là lấy ra từ chậu ấy.”

Tiểu Đào ngẩng đầu lên, cười lém lỉnh: “Chị Đan Quất nói đúng. Hồi em ở trong phòng lão phu nhân cũng nghe nói thế. Mấy con cá chép gấm này là bảo bối của Cậu Cả đó, thường ngày không ai được chạm vào đâu, nhất là Cô Năm. Lần này tặng cho chúng ta hai con. Thật kì lạ.”

Minh Lan không nói gì, dùng ngón tay mũm mĩm luồn vào trong nước treu đùa cái bụng béo của hai con cá chép, thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây chính là phần thưởng vì ban ngày chọn đúng đội sao? Nếu vậy thì cũng đúng, điều đó chứng minh anh Trường Bách rất hiểu chuyện, có thể đi theo một ông chủ sáng suốt, thực sự là chuyện đáng mừng.”

Không thể không nói, trận đấu của Vương thị xác suất thành công vẫn rất cao, thua gậy ba lần ít nhất cũng vào được hai trái.[‘]

[‘] Ý chỉ lực lượng của Vương thị có 3 đứa con thì hai đứa trong số đấy là người có đầu óc, thông minh, giỏi giang là Trường Bách và Hoa Lan.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Trọng Tài Trong Cuộc Chiến Hoa Hồng

Sáng ngày thứ hai, Minh Lan không thể dạy Trường Đông học bài bởi vì Như Lan và Mặc Lan từ sáng sớm đã đến rồi. Chúng nó cứ quần lấy lão phu nhân không chịu đi, rồi chiếm cứ thư phòng ở ngay bên phải phòng khách. Minh Lan thấy tình hình không ổn, liền lặng lẽ nháy mắt với Đan Quất. Đan Quất hiểu ý đứng chờ Trường Đông ở trước cửa, nói cho cậu ta biết: “Hôm nay nghỉ học.”

Mặc Lan đến trước, ông à ông ọ hồi lâu, nhìn thư phòng của Minh Lan từ đầu đến đuôi, lần lượt khen từng thứ, cuối cùng mới nói rõ đến mục đích đến đây – hy vọng được đổi chỗ ngồi với Minh Lan. Lòng Minh Lan hiểu rõ, nhưng miệng lại nói: “Ồ! Lúc trước chị Tư muốn ngồi bên trái tường mà? Còn nói chỗ đó chắn nắng, sức khỏe mình yếu, nếu ngồi chỗ có ánh nắng chiếu vào sẽ bị đau đầu.” Hành nàng bị phờn nắng đến hoa mắt chóng mặt, may mà sau đó Thịnh lão phu nhân cất công tìm một tấm sa màu tối từ trong kho, dán lên cửa sổ lớp học.

Mặc Lan đỏ mặt, miệng lẩm bẩm, còn chưa nói rõ lý do vì sao thì Như Lan đến. Nó vốn thẳng thắn, nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề hy vọng được đổi chỗ với Minh Lan: “Ồ giữa quá tối, gần cửa sổ có nhiều ánh sáng hơn.”

Trong lòng Minh Lan thấy buồn cười, cố tình vỗ tay hỉ hả nói: “Vậy thì tốt quá, đơn giản là chị Tư và chị Năm đổi chỗ cho nhau thì được rồi. Chị Năm có thể nhìn rõ hơn. Chị Tư cũng không bị đau đầu.”

Sắc mặt Mặc Lan rất khó coi, im lặng vắn xoắn khăn tay. Như Lan không hiểu đầu đuôi, muốn hỏi Mặc Lan cho rõ ràng để đổi chỗ, cũng xị mặt ra. Hai đứa cứ nhìn nhau, đứng giằng co. Minh Lan mang vẻ mặt ngây thơ, nói: “Em ngồi ở đâu không quan trọng, nên để cho hai chị chọn trước nhé?” Chẳng hiểu tại sao Minh Lan rất hào hứng với ý đồ xấu xa.

Mặc Lan, Như Lan tính toán trong lòng hồi lâu, lại nhìn Minh Lan tuyển một vẻ trẻ con, nghĩ rằng mối đe dọa của nàng khá nhỏ, rút ra kết luận cuối cùng: Ai cũng không thay đổi.

Ở độ tuổi này, vóc dáng con gái bắt đầu thay đổi. Mặc Lan dần dần cao hơn, dáng người nẩy nở, phong tư hấp dẫn, mảnh mai như liễu, phảng phất âu sầu, lạnh nhạt. Như Lan giống Vương thị, dáng người đoan trang, khỏe khoắn, thân hình cũng giống Mặc Lan tuy thua kém về diện mạo, nhưng cũng bồng bồng sức sống thanh xuân. Chỉ có Minh Lan vẫn còn nguyên dáng bánh bao mập trắng. Minh Lan sờ sờ mũi, vấn đề này là do gien di truyền, không liên quan đến nàng.

Cũng bắt đầu từ ngày hôm nay, thời kì ăn mặc giống nhau của ba chị em hoàn toàn chấm dứt.

Mặc Lan búi kiểu tóc lưu vân kế(1), cài đôi châu hoa[1] kết từ sáp ong, ngọc thạch và san hô[2], tóc mai cài một đoá lan bạch ngọc tươi, mặc áo sam mỏng màu xanh thêu nhành hoa, cổ tay đeo một đôi vòng ngọc bích nạm bạc chạm nhau kêu đình đình, nồn nà như đoá ngọc lan xanh chớm nở. Như Lan búi kiểu tóc song hoàn kế (2), cài một chiếc trâm hình con bướm sắc sỡ bằng ngọc lưu ly, tua châu thật dài đong đưa rực rỡ, mặc chiếc váy từ tơ tằm ngũ sắc cổ chéo, hai tai dùng tơ mảnh xuyên qua hai hạt châu lớn, rũ xuống long lanh mỹ lệ, cách ăn mặc lẫn át Mặc Lan.

[1]Châu ngọc là đồ trang sức đeo trên đầu được làm từ hạt ngọc trai xâu thành chuỗi, thường dùng để cài lên đầu

[2] San hô, ngọc thạch và sáp ong đều là ba loại đá quý xuất xứ từ Tây Tạng.

Hai cô Lan đều ăn mặc thanh tao, nho nhã, không quá chưng diện. Minh Lan nhìn đến thần thờ, không biết có phải do mình may mắn hay quá thông minh nên để cho Thôi ma ma cuộn hai bím tóc tròn tròn hai bên, quấn quanh một chuỗi ngọc san hô trông có phần đáng yêu.

Từ sáng sớm, Tề Hành cũng đưa theo thư đồng đến, vận trung y xanh nhạt, bên ngoài khoác bì giáp dài thắt ở lưng, cổ áo xanh ngọc thêu hải thủy thụ thú [‘] ánh lên làn da trắng tuyết, dáng người đỉnh đặc. Mắt Mặc Lan sáng ngời, chầm chậm bước đến, giọng dịu như nước: “Anh Nguyên Nhược! Đêm qua em chợt có ngẫu hứng, làm một bài thơ, không biết đã đủ tinh tế chưa? Mong anh Nguyên Nhược nhận xét đôi lời.”

Nói xong lấy ra một tờ giấy từ trong tay áo, đưa đến. Ai ngờ Tề Hành không tiếp nhận, chỉ cười nói: “Hai anh của cô Tư đều là nhân tài, sao không nhờ mấy anh ấy chỉ bảo?” Ngay lập tức, Mặc Lan lúng túng, phản ứng mau lẹ: “Trang tiên sinh thường khen anh Nguyên Nhược là người xuất sắc, nên hôm nay em mới muốn thỉnh giáo. Anh hà tất phải tiếc đôi lời bình luận?” Cái miệng nhỏ bĩu lên, hồn nhiên xinh đẹp.

Tề Hành nhận lấy tờ giấy rồi cẩn thận đọc. Mặc Lan quyết định đứng ngay một bên, bước đến cạnh thì thầm to nhỏ. Sau đó Trường Phong cũng đi tới. Ba người thảo luận luật bằng trắc ở vẻ đối. Trường Bách đứng một bên thoải mái ngâm nga, không tham dự vào.

Như Lan vẫn thờ ơ lạnh nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn đoan trang, nghiêm túc, cố gắng đứng thẳng lưng. Tối hôm qua, Lưu ma ma và Vương thị đã dạy tiểu thư khuê các chân chính muốn được người kính trọng thì không được tùy ý đáp lời người ta, muốn nói cũng đợi Tề Hành đến tìm nàng nói trước mới phải, là thiên kim tiểu thư thì nên khoác lên cái dáng vẻ kiêu ngạo mới đúng đắn. Trông thấy bộ dạng này của Mặc Lan, trong lòng Như

Lan hận đến nghiêng răng, chỉ càng tỏ ra kiêu ngạo, cố gắng ngồi thẳng lưng.

Minh Lan cúi đầu xuống, thầm nhẩm một trăm lần ‘Sắc tức là không’.

Trang tiên sinh vừa vào lớp liền thấy châu ngọc rớt rờ khắp phòng, im lặng bắt đầu giờ học. Tề Hành được ưu tiên ngồi lên trước, dáng cao ráo gần như che hết toàn bộ tầm nhìn của Minh Lan. Có tấm bình phong che chắn tốt như vậy, Minh Lan ngủ gật ở phía sau. Từ sáng sớm đã bị Như Lan và Mặc Lan tranh giành nhau một hồi, Minh Lan vốn mệt mỏi, cứ gật gà gật gù như thế rồi thiếp đi. Đến khi tỉnh lại, Minh Lan trông thấy đôi mắt sáng ngời mang theo ý cười đang nhìn mình.

“Em Sáu ngủ ngon không?” Tề Hành cười híp mí, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào với bộ vuốt mũm mĩm. Minh Lan cười ngây ngô hai tiếng: “Cũng được. Cũng được.” Nàng mới tỉnh lại, nhìn bốn phía lớp đã tan học. Mọi người đang xếp sách vở, dọn dò thư đồng, nha hoàn thu dọn giấy bút và nghiên mực.

Tề Hành xoay người lại, vòng hai tay đặt lên bàn trước mặt Minh Lan, lại cười nói: “Em Sáu ngủ rất say, chắc là tối qua đọc sách cả đêm nên mệt mỏi phải không?”

Minh Lan sửa hai bím tóc cuộn tròn trên đầu, mặt dày nói: “Vâng. Đúng vậy. Đúng vậy.”

Ý cười trong mắt Tề Hành càng đậm. Minh Lan tiếp tục mặc niệm ‘Sắc tức là không’.

Trưa hôm nay, Minh Lan vẫn không được ngủ trưa như trước. Nhà có khách quý tới, mẹ Tề Hành, Bình Ninh quận chúa đến thăm, đang ở Thọ An Đường, nói chuyện với Thịnh lão phu nhân và Vương thị, chỉ còn chờ gặp mặt con gái Thịnh gia một lần.

Triều đình sắc phong Quận Chúa Nương Nương tam phẩm, quả nhiên khí thế phi phàm. Minh Lan từ rất xa đã nhìn thấy mấy ngọn cây hoa quế xanh tươi um tùm ở Thọ An Đường, tiếp đến nhìn thấy bên ngoài Thọ An Đường, mấy hầu già, nha hoàn run rẩy đứng cúi đầu, xếp ngay ngắn hai hàng. Phòng ma ma đã đứng chờ ở cổng, vừa nhìn thấy họ liền hướng vào trong nhà báo tin. Từ Trường Bách xuống dưới, ai cũng nín thở, lần lượt bước vào phòng khách, thấy một người phụ nữ xinh đẹp ngồi chính giữa cùng Thịnh lão phu nhân, Vương thị ngồi cạnh Thịnh lão phu nhân trên chiếc ghế dài làm từ gỗ hải đường, khắc bát tiên qua biển[‘]. Tề Hành bước lên trước, hành lễ với ba người, sau đó đứng bên cạnh người phụ nữ diễm lệ kia.

“Nhanh đến dập đầu hành lễ với Bình Ninh Quận Chúa đi.” Thịnh lão phu nhân bảo.

[‘]Trong lễ chúc thọ Vương Mẫu Nương Nương, 8 vị đại tiên cũng đến dự hội bàn đào, họ kết bạn với nhau đem hoa rải xuống nhân gian để xua tà trừ hại, đi ngang qua biển đông, thuận đường ngắm nhìn phong cảnh, mỗi vị đều dùng báu vật của mình lướt đi trên sóng.

Sáu cô cậu Thịnh gia lần lượt dập đầu chào hỏi người phụ nữ diễm lệ kia, rồi bước đến đứng phía sau Vương thị.

Minh Lan lấy lại bình tĩnh, lén quan sát Bình Ninh quận chúa, chỉ thấy nàng chắc khoảng tầm ba mươi tuổi, vận bối tử bằng sa tanh mỏng màu vàng nghệ thêu mấy nhành mẫu đơn hồng đào tô điểm giữa nhánh cây xanh uốn lượn, bên trong vận trung y cổ đứng bằng sa mỏng màu xanh nhạt, bên dưới mặc chiếc váy xếp ly màu xanh sẫm, để lộ mũi hài gấm nhọn, đầu hài điểm tuyết một viên trân châu lớn, tóc mây bông bành, trầm nhả như nước, mắt liễu mày cong, cực kỳ quyến rũ, nhìn kỹ mặt mày có bảy tám phần giống Tề Hành. Chả trách tên nhãi kia có khuôn mặt đẹp như vậy.

Bình Ninh Quận Chúa cho mỗi anh chị em một phần lễ gặp mặt. Trường Bách và Trường Phong đều là miếng ngọc bội, chất lượng như thế nào Minh Lan chưa nhìn rõ, Trường Đống là một con búp bê cầu phúc bằng vàng lấp lánh. Ba cô gái đều được tặng chuỗi ngọc trai phương nam hảo hạng, viên nào viên nấy tròn vo, mịn màng lấp lánh, giá trị phi phàm. Thịnh lão phu nhân lẳng lặng nói: “Quận chúa quá khách khí rồi, sao lại phải tốn kém như vậy, làm chúng tôi ngại quá.”

Bình Ninh Quận Chúa mỉm cười nói: “Mấy cô bé đều đáng yêu khiến tôi rất thích. Tiếc là bản thân tôi không có được cái phúc ấy, chỉ có mỗi Hành nhi cái đứa nghiệp chướng này. Hôm nay tôi thưởng nhiều một chút có sao đâu. Huống hồ, chào ôi! Khổ cho mấy đứa rồi...”

Minh Lan nghe đến kinh hồn bạt vía, chuyện gì thế?

Vương thị cười, ngoảnh lại nói với ba cô Lan: “Trang tiên sinh đã nói với cha con, sau này các con không cần phải đi học với các anh, chuyên tâm ở trong phòng học nữ hồng, lễ tiết mới phải...”

Mặc Lan thất vọng hồi lâu, quay sang nhìn thấy Như Lan vẫn giữ được bình tĩnh, biết rõ chắc chắn nàng đã sớm biết chuyện, nhanh chóng suy nghĩ trong đầu: Ngoại trừ thời gian đi học, bình thường nàng đã rất khó nhìn thấy Tề Hành. Nàng cũng không thể tự tiện xông vào lớp học của Trang tiên sinh. Nếu không có khả năng nhìn thấy Tề Hành, chỉ nói riêng về danh tiếng, thân phận cha mẹ, nàng thì có ưu điểm gì? Nhớ đến khuôn mặt Tề Hành anh tuấn, giọng nói ấm áp, Mặc Lan càng oán hận mất mát, siết chặt nắm tay dưới ống áo, nhất thời đến cả Vương thị nói gì cũng chẳng lọt tai.

Minh Lan cũng thở phào một hơi. Thật tốt quá! Nếu còn đi học với nhau như vậy, học ở nhà mà đâu đâu cũng thấy khói lửa đạn bay. A di đà Phật. Vô hình trung chiến tranh đã bị loại bỏ. Thiện tai. Thiện tai.

Tiếp đến, Bình Ninh quận chúa lại cùng nói mấy câu với Thịnh lão phu nhân. Mấy lần Vương thị muốn chen miệng vào nhưng chưa tìm được thời cơ. Nói đi nói lại hồi lâu, Bình Ninh quận chúa cười bảo: “...Vị nào là Cô Sáu trong phủ? Hành nhi về nhà cứ hễ nhắc đến nàng thì cười mãi không dứt đấy?”

Minh Lan đang suy nghĩ viễn vông, nghĩ ngày mai không cần đến lớp học bài nữa, tổng cổ nhóc Đồng đi, sau khi thịnh an lão phu nhân phải lên giường ngủ một giấc thật ngon, không ngờ lại bị điểm danh, trong lòng có chút thấp thỏm, âu lo. Thịnh lão phu nhân cười, gọi Minh Lan đến: “À! Chính là đứa oan gia này đây! Vì được nuôi dưỡng bên mình, mà tôi lại không có bản lĩnh gì để quản nàng nên có thể quậy tung trời.”

Bình Ninh quận chúa kéo bàn tay nhỏ bé của Minh Lan, cẩn thận quan sát, thấy Minh Lan giống như chú sóc nhỏ béo trắng, ngây thơ, đáng yêu, nắm lấy bàn tay bé xíu mềm mại rất thoải mái, liền nói: “Tốt lắm! Khá lắm con bé con này, trách không được lão phu nhân rất thương yêu cháu, ta mới gặp cũng yêu thích nữa là. Cháu Minh à! Cháu nói cho ta biết, sau này cháu không thể đến học với Trang tiên sinh, trong lòng cháu không vui phải không?”

Minh Lan bất chợt nhìn thấy nụ cười đáng ghét trên mặt Tề Hành, thầm nghĩ vấn đề này thật phức tạp, đành phải ngượng ngùng nói: “Đâu có. Đâu có...”

Tề Hành thực sự không nhịn được, che miệng đến gần tai Bình Ninh quận chúa khẽ nói mấy câu. Ngay lập tức quận chúa vui vẻ, ôm Minh Lan cười nói: “...Hóa ra cái này với cháu là chuyện tốt, cháu có thể tranh thủ được giấc ngủ trưa cơ đấy...”

Mấy anh chị em đi học cùng nhau đều nhìn thấy Minh Lan ngủ gật từ lâu, trong chốc lát cả phòng đều nở nụ cười. Như Lan tiến đến bên cạnh Vương thị thì thầm. Thịnh lão thái thái nghĩ một chút cũng hiểu ra, chỉ vào

Minh Lan cười không ngừng: “Được. Con chỉ được cái vỏ rỗng. Lần này không phải đi học nữa, con chắc vui lắm !”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, cúi đầu nghiêng răng chửi thầm trong bụng: Tề Nguyên Nhược! Người dám mách lẻo chuyện xấu của bà cô này, cần thận sinh con trai không có XX!

Nghe Bình Ninh quận chúa vẫn còn nói tiếp: “...Hành nhi! Chuyện này con không nên nói công khai như vậy. Con lại không có em gái ruột, sau này phải thương yêu Minh nhi như em gái mới phải...”

Thịnh lão phu nhân khẽ mỉm cười, liền nói “Đâu dám trèo cao như thế được.” vân...vân... Nhưng sắc mặt lại thay đổi, chốc lát đã lấy lại được bình tĩnh, cũng góp vui đôi lời.

Minh Lan lén nhìn về phía Mặc Lan và Như Lan thấy các nàng vẫn chưa tỉnh ngộ, chợt thấy thương hại trong lòng.

....

Tác giả có lời muốn nói: Lần thứ hai tôi lại đặt nữ chính làm một thứ nữ, không phải muốn để cho nàng vượt năm ải, chém sáu tướng[‘], luyện một thân đầy bản lĩnh ở thời cổ đại. Tôi cho rằng thứ nữ ở cổ đại có điều kiện tiếp xúc với xã hội toàn diện hơn so với đích nữ. Nàng có thể nghe được lời mạn ý nhạt, lúc lấy chồng bị đối xử phân biệt, nếu gặp rắc rối mẹ cả chưa chắc đã bảo vệ nàng, có thể bị gả đến chỗ khác tầng lớp so với người nhà nàng. Vì vậy nàng cần phải phát huy tính chủ động, tất nhiên chủ động có giới hạn. Với xã hội phong kiến lễ giáo nghiêm ngặt, phụ nữ không có nhiều cơ hội nắm giữ vận mệnh của bản thân.

[‘]Vượt năm ải, chém sáu tướng của Tào Tháo là một chiến công nổi tiếng của Quan Vân Trường trong truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Hai Cách Thu Dọn Chiến Trường

Lưu Côn đỡ Vương thị nằm nghiêng lên chiếu gấm mỏng trên sập Tương Phi, chèn vào sau lưng nàng chiếc gối thêu măng xà bằng kim tuyến, Như Lan bước kịp tới, vội vàng hỏi: “Mẹ, mẹ nói chuyện chưa? Con...”

Vương thị mệt mỏi khoát tay: “Mẹ biết lòng con, nhưng mà ... Vô dụng thôi, Bình Ninh quận chúa không xem trọng nhà chúng ta.”

Như Lan trừng to mắt: “Thế phải làm sao? Con thấy quận chúa nương nương hiền hòa mà.”

Vương thị cười khố, chăm chú nhìn gương mặt vô tri của Như Lan, bỗng nghiêm mặt: “Con cẩn thận mà ngấm lại lời quận chúa nói với em Sáu con hôm nay, con cũng phải động não chút, chớ có tùy hứng hồ đồ mãi thế được.”

Như Lan cúi đầu cẩn thận suy ngẫm, dần dần hiểu ra, lầm bầm: “...Chả có nhẽ?” Sau khi suy ngẫm kỹ lưỡng liền cảm thấy chán nản trong lòng.

Nhìn Vương thị mặt xám như tro, Lưu Côn không đành lòng nói: “Quận chúa nương nương kia quả là cao tay, cố tình viện cớ nói cô Sáu, chẳng phải cậy cô Sáu đáng vẻ trẻ con, vừa không lo làm mất lòng người khác lại có thể nói rõ ý tứ của mình sao.”

“Nhưng mà, nhưng mà...” Như Lan đi tới túm lấy áo Vương thị, vội kêu lên: “Con, con ... Anh Nguyên Nhược...”

Vương thị bực bội gạt tay con gái ra, lạnh lùng nói: “Cái gì mà anh Nguyên Nhược? Nó thì anh em gì với con? Về sau theo đúng phép tắc gọi người ta “cậu” cho mẹ!... Không được! Sau này không cần phải gặp nó nữa, chị Lưu, về sau phàm là Tề Hành kia ở trong phủ, không được để cô Năm rời Uy Nhụy Hiên một bước, bằng không, gia pháp cứ chờ đấy!”

Như Lan được nuông chiều từ nhỏ, chưa bao giờ Vương thị lại khắc nghiệt như vậy, lập tức ngậy người ra: “Mẹ, mẹ, sao mẹ lại thế...?”

Vương thị ngồi phịch xuống, mặt nghiêm nghị: “Đều là sơ suất của mẹ, cứ coi con là trẻ con, yêu chiều nhiều một chút cũng không sao, không nghĩ rằng con dần lớn lên rồi. Ngày hôm qua sau khi Tề Hành đến đây, mẹ nghe con nói thì cũng chợt dạ, mới thấy con lỗ lã, nhìn xem bộ dạng con thế này, đây là ăn mặc kiểu gì hả? Trông chẳng ra dáng tiểu thư dòng dõi nhà thế gia gì cả, chả bằng cái đứa con gái đề tiện chuyên tranh giành kia! Mẹ thấy mặt mặt quá, con mà còn không nghe lời, ngay bây giờ mẹ vả chết con! Bớt thò mặt ra ngoài làm mẹ xấu hổ đi!”

Như Lan chưa từng bị quở trách như vậy, sợ đến mức nước mắt giàn giụa, nghe mẹ mắng chửi tai như thế, phủ phục dưới chân Vương thị, không ngừng nức nở, lắp bắp nói: “... Vì sao... Mắng con...”

Vương thị thấy con gái dần lộ ra dáng vẻ thiếu nữ, biết không thể lại mềm lòng, liền thản nhiên nói: “Chị Lưu, đưa cho cô chủ khăn ướt lau mặt... Như Lan, chớ khóc nữa, con ngồi lên đây, nghe mẹ nói này.”

Như Lan tựa vào người mẹ khóc nức nở, Vương thị dường như nhớ lại chuyện khi xưa ở nhà mẹ đẻ, nói: “Bởi mẹ đã nhiều năm lấy chồng, trải qua không biết bao nhiêu ấm ức, có lúc là bị người ta hãm hại, có lúc là do mẹ hồ đồ tự chuốc lấy, giờ ngẫm lại, những lời bà ngoại con nói với mẹ trước đây thực sự là lời vàng ý ngọc, tiếc thay mẹ con ngày ấy một câu cũng không để trong lòng, nên hôm nay mới có con tiện nhân Lâm Tề các kia! Bây giờ con cần phải nghe lời mẹ.”

Như Lan ngừng khóc, kinh ngạc lắng nghe. Vương dừng lại một chút rồi nói: "... Việc hôn nhân đại sự này, xưa nay đều là phụ mẫu chi mệnh môi chúc chi ngôn[‘], không có con gái nhà nào tự mình đáp lời cả; cái loại điều bộ mặt mặt này là của phường vợ lẽ, con là tiểu thư dòng dõi, sao có thể làm vậy? Trai dựng vợ gả chồng phải môn đăng hộ đối, nếu người ta không ưng con, không xem trọng nhà ta, con chẳng nhẽ muối mặt đi bỏ đờ nịnh hót người ta?"

[‘] Cưới hỏi do bố mẹ và người mai mối làm chủ.

Như Lan vô cùng tâm cao khí ngạo, tức khắc đỏ mặt, phản nộ đáp: " Dĩ nhiên là không thể!"

Vương thị trong lòng dễ chịu hơn: "Con còn nhỏ, vui vẻ sống nốt những ngày khuê các. Sau này con xuất giá rồi sẽ biết thời con gái có bao nhiêu thoải mái, có mẹ ở bên, làm một tiểu thư ung dung tự tại, không phải rất tốt sao?"

Như Lan nhớ tới Tề Hành, vẫn không cam lòng: "Thế nhưng Nguyên... Cậu Tề đối với con vô cùng tốt, có khi nào quận chúa nương nương sẽ đổi ý?"

Cơn giận của Vương thị lại bốc lên, mắng: "Con, cái đồ chết tiệt không có mắt nhìn, người ta cho con ba phần tư sắc con đã bị lừa đến chẳng biết đông tây nam bắc, con nghĩ lại xem, nó đối với ba chị em con không phải đều khách khí như nhau à? Lại nói tiếp, nó đối với Minh Lan còn thân thiện hơn nhiều, chẳng qua tuổi con bé còn nhỏ, tính lại trẻ con! Huống hồ, kết thân là do cha mẹ nó quyết định, chẳng cần nó có ý định với con, Tề đại nhân và quận chúa tự lo được việc hôn nhân môn đăng hộ đối, cần gì đến con? Đừng có mà suy nghĩ vớ vẩn, coi chừng mẹ mách với cha con, cho con ăn đòn!"

Như Lan lại khóc ầm lên, giậm chân: "Mẹ...Mẹ..."

Vương thị lần này cứng lòng, chỉ vào Như Lan mà mắng: “Con không cần thể diện nữa phải không, một tiểu thư thế gia, chẳng qua là gặp được tên con trai bên ngoài liền rồi ruột rồi gan như vậy, rõ là mặt dày vô liêm sỉ!”

Như Lan bị mắng đến choáng váng, xấu hổ và giận dữ khôn kể, nghiêng đầu chạy đi, vừa khóc vừa chạy. Lưu Côn muốn đuổi theo nó thì bị Vương thị ngăn cản, ngược lại còn hướng về cái mảnh mà lớn tiếng mắng: “Cho nó khóc! Cái loại nghiệt chướng không biết hổ thẹn này, khóc xong mà hiểu ra được thì thôi, còn không tỉnh ngộ ta đánh! Đánh cho biết lễ nghĩa, biết liêm sỉ! Đi ra ngoài mà hỏi xem, làm gì có con gái nhà nào tự mình đề cập hôn nhân, tiểu thư đứng đắn nhà người ta đều nhờ trưởng bối làm chủ, bình thường một câu cũng không dám hỏi mới đúng, muốn nói một câu cũng còn phải hổ thẹn chán! Đành rằng tuổi nhỏ kém hiểu biết, nhưng cũng có thể học được một chút cử chỉ đoan trang của chị cả nó, đời này ta tạo nghiệt rồi, nên mới đẻ ra con ranh mặt dày chết tiệt kia, chi bằng đánh chết quách đi cho yên! ”

Như Lan ở bên ngoài nghe thấy được, lại khóc long trời lở đất, một mạch chạy về khuê phòng, cắm đầu vào gối chần, khóc chết đi sống lại, không chịu ngẩng lên.

Vương thị vẫn ngồi nguyên, lửa giận phập phồng trong ngực, Lưu Côn bước lên xoa dịu nàng: “Phu nhân đừng giận quá, cô chủ tuổi còn nhỏ, lại thường phân tranh với cô Tư. Cô ấy cũng không hẳn không thật sự hiểu được phép tắc, chỉ là thấy thủ đoạn của cô Tư thì bắt chước, nhất thời kèn cựa nhau nên học theo mà thôi.”

Vương thị căm tức nói: “Đều tại con tiện nhân kia! Khi không làm hư con ta!”

Lưu Côn bưng chén trà hầu Vương thị uống xong, thấy nàng ta xuôi xuôi liền thăm dò: “Tề gia bên kia..., phu nhân thực sự từ bỏ sao? Đó thực đúng

là một nhà tốt mà.”

Vương thị lắc đầu: “Cùng là người làm mẹ, ta biết rõ tâm tư quận chúa. Con nàng ấy như thế, tướng mạo ấy, gia thế ấy, sau này sẽ cưới cô gái thế nào chứ? Tuy nói lão gia nhà chúng ta cũng khá, nhưng rốt cuộc vẫn không phải con nhà hào môn quý tộc, lại chẳng phải tâm phúc quyền quý của thánh thượng. Bản thân Tề gia đã là dòng dõi công hầu, làm sao coi trọng nhà chúng ta được?”

Vương thị lại mím môi nói: “Một lời chết tâm, hôm nay nếu là Hoa nhi, không chừng ta còn đấu tranh một phen, nhưng là Như Nhi...” Thở dài rồi lại nói tiếp: “Không phải ta nói xui xẻo, luận nhan sắc luận học vấn, nó có gì xứng với Tề Hành nào?”

Lưu Côn cười nói: “Phu nhân thế mà đối tính đối nét rồi, sáng suốt như vậy, đảm bảo lão gia nghe thấy thích lắm.”

Vương thị thở dài: “Ta ăn quả đắng nửa đời người mới thấu được xưa kia cha mẹ sắp cho ta cửa hôn sự này là cực kì mỉa mai, mẹ chồng không lo, chồng lại thẳng tiến, dù không phải đại phú đại quý nhưng cũng cơm áo sung túc. Nếu không phải chính ta không cẩn thận, làm gì tới phiên con tiện nhân kia vào cửa! Ngẫm lại cuộc sống chị ta bây giờ, ài... Thật sự là hung hiểm, ta còn ganh tị ngày đó chị ấy sướng hơn ta, chị ấy bản lĩnh thế mà vào Khang gia còn thành như vậy, nếu mà là ta ... Ài...Thôi không nói nữa.”

Lưu Côn thu lại chén trà đã cạn, quay về tiếp tục xoa lưng cho Vương thị nguôi giận: “Lúc phu nhân mới năm tuổi, lão gia phải đi Tây Bắc tuần kiểm, lão phu nhân nhất quyết đi theo nên phó thác người cho ông chú. Cũng phải nói ông chú đối với phu nhân rất tốt, nhà họ không có con gái, lại là chốn anh em thâm tình với lão thái gia nên đối với phu nhân vô cùng nuông chiều. Nhưng mà nhà họ rốt cuộc là nhà buôn bán, tri thức so thế nào với lão thái gia và lão phu nhân được. Bản lĩnh này của dì cả là do học

từ lão phu nhân, phu nhân mười tuổi mới được đoàn tụ cùng cha mẹ, sao có thể chê trách phu nhân.”

Vương thị rầu rĩ nói: “Tốt xấu trên đời đều khó mà nói rõ, ta từ nhỏ xoàng xĩnh, chỗ nào cũng kém hơn chị ấy một bậc. Lúc lấy chồng, dòng dõi nhà chồng chị ấy cao hơn so với ta, ta còn ẵm ẵm một hồi suýt bị cha phạt gia pháp. Ngày ấy, mẹ nói với ta, Thịnh gia nhân khẩu đơn giản, mẹ chồng không phải ruột thịt, tất sẽ không lên mặt điều khiển con dâu, chồng là đứa biết vươn lên, hẳn được hậu thuẫn sau này chắc chắn sẽ có tháng ngày tốt lành, chỉ cần bản thân ta trọn đạo làm vợ là tốt rồi. Thế còn anh rể, mặc dù dòng dõi hiển quý, học vấn cũng không tồi, nhưng đối nhân xử thế không hề khoan dung, là một cậu ấm, mẫu thân lại không ưa, nhân Khang lão thái gia và cha giao tình sâu đậm nên mới kết thông gia. Giờ nghĩ lại, lời mẹ nói quả là thấu đáo.”

Lưu Côn cười nói: “Con gái á, chỉ có khi làm mẹ mới hiểu được lòng mẹ già, xem ra chính xác là như vậy.”

Vương thị cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười: “Trước kia ta còn vì anh rể mà tranh giành ẵm ẵm với chị ấy, về sau chị ấy thắng, nghĩ lại giờ thấy thực sự là nực cười! Tương lai ta chọn con rể, chỉ cần được nửa bản lĩnh của mẹ ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi.”

Lưu Côn cũng cười, một lát sau, bỗng nghĩ đến một chuyện mới nói: “Phu nhân, người nói xem, cô Tư trở về sẽ nói thế nào với dì Lâm? Dì Lâm liệu có tìm tới lão gia để thuyết phục không?”

Vương thị cười ồm lên: “Ta chỉ mong nó tìm lão gia thuyết phục! Nó mà thực sự nói thì chờ đấy mà ăn mắng!”

...

Vương thị khó mà được một lần liệu sự như thần. Đêm đó, Thịnh Hoàn tạm nghỉ ở Lâm Tê các.

“...Nàng nói cái gì?” Thịnh Hoàn hồ nghi hỏi, “Mặc Nhi còn muốn tiếp tục học Trang tiên sinh?”

Dì Lâm hờn dỗi: “Thiếp biết lão gia là để tránh tị hiềm, Như Nhi và Minh Nhi thì không sao, chúng nó vốn cũng không thích bài vở. Nhưng Mặc Nhi thì lại khác, tính nó giống lão gia, từ bé đã có tri thức hiểu lẽ nghĩa, nay nghe Trang tiên sinh dạy học rất thích thú, sao ngừng được? Giờ thiếp năn nỉ lão gia, cùng lắm thì học cách một bình phong được không.”

Thịnh Hoàn chau mày nói: “Không ổn, Mặc Nhi rốt cuộc cũng chẳng phải nam nhi, dù bụng đầy thi thư thì làm sao, chả nhẽ còn đi khảo trạng nguyên? Con gái nhà người ta học ngần này sách cũng đã đủ lắm rồi, sau đó ở trong phòng học nữ hồng mới là phải nhẽ! Minh Nhi hôm kia làm cho ta một cái hà bao màu đen, vừa đứng đắn vừa trang nhã, cực kì thích hợp, Mặc Nhi cũng nên học một ít may vá thêu thùa đi.”

Dì Lâm nghe đến mức nghiêng răng, cố nín nhịn, khẩn khoản đi tới bên người Thịnh Hoàn, giúp ông ta nhẹ nhàng xoa nắn bả vai, thư giãn gân cốt, hơi thở như hoa lan sập lại bên tai Thịnh Hoàn, khẽ khàng nũng nịu khuyên nhủ: “Học hay không học là chuyện nhỏ, sao lão gia không nghĩ đến chuyện lâu dài hơn? Nghĩ đến cậu Tề, lại ngẫm tới Mặc nhi nhà ta...”

Thịnh Hoàn đứng phắt lên, gạt ngón tay sơn đỏ mềm mại của dì Lâm ra, quan sát dì Lâm từ trên xuống dưới một lượt. Dì Lâm bị nhìn đến phát sợ, gượng cười nói: “Hoành lang nhìn gì thế?”

Thịnh Hoàn lạnh cười khẩy nói: “Nhìn chút xem nàng lấy đâu ra lá gan lớn thế, mở miệng ngậm miệng đòi làm mai với công tử hầu gia!”

Dì Lâm nắm chặt tay áo mình, run giọng nói: “Hoành lang có ý gì? Chẳng nhẽ thiếp nói sai.”

Thịnh Hoàn bước vài bước, phất tay cho bọn nha hoàn lui xuống, đến đứng trước song cửa sổ, quay đầu nhìn dì Lâm, trầm giọng nói: “Ông ngoại

Tề Hành là Tương Dương hầu, năm xưa Tương Dương hầu có công hộ giá, lại mất một chân, thánh thượng liền ban cho con gái độc nhất của ông ấy tước Bình Ninh quận chúa. Quận chúa nương nường từ nhỏ đã lớn lên trong cung, được sủng ái vô cùng. Tề đại nhân chức quan tam phẩm, vả lại chức chuyển vận muối sử ti là một công việc béo bở, không phải thân cận quyền quý của thánh thượng sẽ không được nhậm chức đâu. Còn chuyện này nữa, Tề quốc công chỉ có một đứa con trai ốm yếu, đến nay không con nối dõi, chẳng may có chuyện gì, không biết chừng tương lai tập tước chính là tề hành đó!” Thịnh Hoành ngắt giọng, nâng chén trà uống một ngụm rồi tiếp lời: “Từ trước tới nay công tử xuất thân công hầu bá phủ nếu không phải đứa xoàng xĩnh không chí tiến thủ thì cũng là đứa cường hào bừa bãi, được như Tề Hành có năng lực triển vọng như vậy chẳng có mấy người đâu!”

Dì Lâm nghe đến mắt sáng rực, lòng bùng bùng, hận không thể tức thì kén Tề Hành về làm rể. Ai ngờ Thịnh Hoành đổi giọng, dùng ánh mắt không thể tượng tưởng nổi nhìn dì Lâm, nói: “Tề Hành nhân phẩm gia thế như vậy, phụ mẫu xuất thân như thế, cưới con gái nhà hào môn nào mà chả được. Lúc trước ở trong kinh, bà mỗi đến nhà nó hầu như đập tung thêm cửa, đâu đến lượt một tri châu nho nhỏ như ta.”

Dì Lâm chợt thấy như dội nước đá vào đầu, lòng lạnh lẽo nhưng vẫn chưa từ bỏ ý đồ, nói: “Quý nữ chốn kinh thành tuy nhiều nhưng có mấy người được như Mặc Nhi, xinh đẹp, thi từ ca phú đều giỏi, sao lại không đến lượt cơ chứ?”

Thịnh Hoành cười lạnh: “Nàng quả thực không biết điều! Đường đường là con trưởng nhà công hầu, có bao giờ nghe thấy sẽ cưới con vợ lẽ về làm phu nhân chính thất không? Nàng dù mơ mộng hão huyền thì cũng phải có não chứ! Nói ra chớ để người ta cười mất mặt! Dù có là con đẻ phu nhân Như Lan người ta cũng chẳng coi trọng, huống hồ là con thứ do vợ lẽ sinh ra!”

Lời nói ra vừa nóng nảy vừa tàn nhẫn, tựa như một đao gọn gàng chém xuống tróc đi từng mảng trên người dì Lâm, chỉ còn lại hèn kém sa sút, dì Lâm không khỏi khóc nức lên: “Lão gia nói thì nói, hà tất mở miệng ngậm miệng con đích con thứ làm thiếp đau lòng? Trước đây thiếp đã nói rồi mà, thiếp sợ mình đây là vợ lẽ cản trở việc chung thân của Mặc Nhi, quả nhiên là nói trúng mà!”

Thịnh Hoàn hừ một tiếng nói: “Lỡ cái gì mà lỡ? Do tự nàng mắt cao hơn đỉnh đầu, trí óc không tinh táo nghĩ quàng nghĩ xiên, với cao cũng phải có chừng mực thôi chứ! Mặc Nhi xuất thân thế nào, nhà người ta xuất thân thế nào, nàng cũng không cân nhắc một chút xem, còn ở đây mà nằm mơ giữa ban ngày, sao không bảo Mặc Nhi đi làm hoàng hậu luôn đi! Rõ là mơ mộng hão huyền!”

Dì Lâm uất như bị đao khoét ngực, suy nghĩ một chút liền tựa vào người Thịnh Hoàn, giọng mềm như tơ: “Hoành lang, việc này cũng không hoàn toàn chỉ là vì thiếp và Mặc Nhi, chàng suy nghĩ một chút về Tề gia, dòng dõi tốt như vậy, nếu mà có thể kết thân với nhà họ, không phải con đường làm quan sau này của lão gia nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió sao, Thịnh gia cũng sẽ có lợi không phải sao? Lão gia đừng ngại, cứ thử một lần xem sao...” Giọng trầm mềm mại, dịu dàng xúc động.

Thịnh Hoàn nghe xong, trong lòng ầm một cái, liền quay sang dì Lâm nói: “Thử một lần? Nàng là đang bảo ta đi cầu hôn?”

Dì Lâm thấy vậy, mắt đẹp như tơ gật đầu.

Thịnh Hoàn hít sâu một hơi, định thần, nổi nóng: “Ta hôm nay thành thật nói cho nàng nghe, đây là ý quận chúa muốn nam nữ khác biệt, ám chỉ không nên để con gái trong phủ cùng học chung! Ý của họ cũng quá ư rõ ràng, chính là không muốn dây dưa cùng con gái nhà chúng ta! Hơn nữa, chính là sau này quận chúa có đổi ý cũng không tới phiên con vợ lẽ!”

Dì Lâm không ngờ tới việc này, cả kinh nói: “Là quận chúa nương nương...? Sao lại thế?”

Thịnh Hoàn ngẫm nghĩ hậu quả trong lòng, càng nghĩ càng thấy sợ, một tay kéo tay áo dì Lâm gạt té xuống đất, mắng: “Nàng bảo ta thử một lần? Nếu ta tới cửa cầu hôn bị người ta từ chối, nàng bảo ta về sau ở trước mặt Tề đại nhân làm sao đặt chân? Nàng là đồ đàn bà dốt nát, ngu xuẩn khôn tả, lúc nào cũng chỉ tính toán vụn vặt cho bản thân, cũng không suy nghĩ cho cả gia đình. Nếu ta mà nghe lời xuẩn ngốc của nàng, sau này phá hỏng đường làm quan thì biết sao cho phải?!”

Dì Lâm biết mình nói sai, sợ đến tái mặt, ngược lên khàn giọng nói: “Lão gia, Mặc Nhi từ nhỏ lớn lên, nhan sắc xinh đẹp không nói, còn thông thạo thi từ, ăn nói khéo léo, thiếp luôn nghĩ sau này không để con thiệt thòi việc hôn nhân mới được! Lão gia, nó cũng là con gái ruột chàng, chàng cũng không thể bỏ mặc nó được!”

Thịnh Hoàn thấy người đàn bà này còn lôi kéo dây dưa liền bặt tay gạt nàng ta ra, nói: “Chỉ cần nàng không tham lam, không mưu toan với cao, ta sẽ lưu tâm việc hôn sự của Mặc Nhi, sẽ không để nó thiệt thòi! Thôi thôi thôi, ta sẽ gọi người dọn dẹp Uy Nhụy Hiên ở phía Tây viện. Ngày mai bảo Mặc Lan đến ở cùng Như Lan, sau đó sinh hoạt đều do lão phu nhân quy định, ở lại Lâm Tê các chỉ tổ hư thân mất nết! Học theo nàng, chẳng nhẽ tương lai cũng muốn để Mặc Nhi đi làm lẽ?!”

Dì Lâm nghe xong, không nói được một lời, suýt ngất, ôm chầm Thịnh Hoàn đau khổ cầu xin, Thịnh Hoàn nghĩ tới tương lai của con gái liền nhấn tâm một cước hất văng nàng ta, nhanh chóng đi ra ngoài.

Dì Lâm phủ phục trên đất, Mặc Lan trốn sau rèm bước ra, mắt nhòe lệ, nhẹ nhàng đỡ dì Lâm dậy. Hai mẹ con nhìn nhau hai mắt đầm nước mắt. Một lát sau, dì Lâm kéo tay con gái nói: “Con của mẹ, đừng nghe theo cha con. Ông ấy là đại lão gia, không biết âm mưu thủ đoạn bên trong. Bàn về

xuất thân con không bằng Như Lan, nhưng luận dung nhan học vấn con cái gì chả hơn nó gấp mười gấp trăm lần, cùng một cha sinh, vì lẽ gì sau này con phải chịu kém cơ nó?! Nếu chính con không mạnh mẽ tranh thủ lấy cơ hội, thứ tốt đẹp làm gì đến phiên con?! Chả nhẽ cam tâm cả đời thua kém Như Lan?”

Mặc Lan hai mắt đầm lệ mịt mù: “Nhưng, nhưng mà, cha mà biết sẽ không tha cho con đâu...”

“Đứa ngốc này, con phải thông minh lên, đạt nhiều thành tích mượn thêm danh tiếng, cha con sẽ không phát hiện ra đâu. Con ngoan, con xinh đẹp giỏi thơ văn, thời gian lâu còn không lo cậu Tề trong lòng không có con sao... Con yêu, đừng khóc, sau này đến Uy Nhụy hiên cũng tốt, con lặng lẽ nhìn xem Như Lan có cái gì, thấy thiếu cái gì thì đi đòi phu nhân, phu nhân mà không cho ... Hừ, mẹ nghĩ mẹ ta cũng chẳng chịu nổi đâu! Lão phu nhân không phải nói con gái trước khi xuất giá đều tôn quý như nhau sao?”

Khuôn mặt thanh tú của dì Lâm chợt bén nhọn.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cơm Của Minh Lan, Cá Của Tề Hành

Hai đứa chị kêu trời kêu đất khác nhau, Minh Lan thì nghe nói không cần lên lớp, việc đầu tiên chính là sai Tiểu Đào đến chỗ Trường Đồng báo tạm nghỉ tự học ba ngày, chị đây cần phải nghỉ ngơi lấy sức.

Đời trước, Diêu Y Y đọc sách mấy chục năm đến phát ngấy. Ban đầu lên lớp học Trang tiên sinh là để hiểu biết thêm về đại sự, cũng không thể đi hỏi bọn nha hoàn hầu già trong phủ rằng đương kim thiên tử tên gì họ gì được. cái gì cần biết thì vẫn phải biết. Mấy năm nay, Trang tiên sinh tích cực tăng cường giảng văn bát cổ cùng nghị chương. Minh Lan bình sinh chỉ biết cách ghi chép biên bản tòa án, không biết sắp xếp về đối và số lượng chữ thích hợp, cho nên khi Trang tiên sinh giảng bài nàng liền buồn ngủ, sớm muốn gạt bản ghi chép sang bên.

Sau khi ăn xong cơm tối, nàng liền đẩy sách vở ra, rửa mặt mũi chân tay rồi đi gặp ngài Chu Công . Không phải công tác vào sớm hôm sau, ngủ một giấc ngon lành say sưa, sau khi tỉnh lại đuổi cái thắt lưng uể oải, nàng chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Lúc này đang vào giao mùa hạ thu, sắc trời quang đãng, Minh Lan chẳng khác nào đứa trẻ được xả hơi nghỉ hè. Sau khi thỉnh an xong, nàng liền đòi Thôi ma ma cần câu và sọt cá để đến hồ sen trong phủ thả câu. Thôi ma ma biết nàng từ trước đến nay ngoan ngoãn hiểu chuyện, dạo này thấy nàng học hành, dạy em vô cùng vất vả liền đồng ý, còn đưa cho nàng một chậu mồi câu nhỏ, rồi lại cẩn thận dặn dò Đan Quất, Tiểu Đào phải để ý trông

coi Minh Lan, cách xa bờ hồ một chút, chớ để ngã xuống bị cá xơi mất vân vân, Minh Lan gật đầu như già tởi.

Bên trong Thịnh phủ có hai hồ nước, một cái lớn hơn gần nơi thê thiếp của Thịnh Hoành ở, một cái chỉ to bằng lòng bàn tay, gần Thọ an đường và học đường. Trong hồ lớn, đài sen bông sen phớt hồng, tôm bơi cá lội nhiều người qua, Minh Lan ngấm nghĩ rồi đi thẳng đến cái hồ nhỏ. Chọn địa điểm xong, Đan Quất bê cho Minh Lan cái ghế bé xinh bằng trúc có tựa lót lụa xanh che bằng dù vải bố, Yến Thảo cùng Tần Tang một đĩa bưng trà nước một đĩa bê hoa quả điểm tâm đặt lên cái bàn trà trúc. Minh Lan thấy phô trương như thế mà không câu được mười con thì áy náy lắm, có điều càng nôn nóng càng chẳng có động tĩnh gì. Cũng may mà Tiểu Đào vốn là gái quê, câu cá bắt tôm cực kì có kinh nghiệm, liền chỉ cho Minh Lan cách móc mồi, nhìn bong bóng cá. Có danh sư chỉ điểm, quả nhiên lập tức có hai con cá bị mắc câu. Cá trong hồ nhỏ quen thói an nhàn, chưa từng bị câu bắt, nên ngu ngu dần dần. Mới nửa canh giờ mà Minh Lan đã câu được tám chín con nên cực kỳ đắc ý. Vừa lúc này thấy dưới hồ nước trong lẫn tăn sóng có một con gì đó đen tuyền, lòng khê động, liền vớ lấy cái vợt lưới, cùng Tiểu Đào hợp lực gắng sức nhắm vào hướng đó mà vớt lên. Mọi người nhìn vào thì thấy hóa ra là một con ba ba béo nhẫy, đang ngu ngơ đẩy lưới. Minh Lan hí hửng, tay bé xiu vung lên, mang theo cá dần cùng ba ba mập mà thu quân, đi thẳng đến sườn tây phòng bếp.

Trước kia dì Lâm thành công vào cửa sau, rồi lại bởi đủ mọi loại nguyên do, Thịnh lão phu nhân càng không muốn qua lại cùng người khác, liền viện cớ ăn chay, rồi lại bố trí một phòng bếp nhỏ có năm sáu cái bếp lò, hoàn toàn cách biệt với trong phủ, tới Đổng Châu vẫn giữ nguyên thói quen này. Phòng bếp nhỏ chỉ phụ trách ẩm thực của Thọ An Đường, nhìn thấy cô Sáu được lão phu nhân yêu thương tới đâu cũng kính cười hành lễ.

Minh Lan đổ giỏ cá ra, mấy con cá chép cùng với ba ba thì kêu Đan Quất thả vào trong nước nuôi, năm con cá diếc thì để làm món ăn: hai con làm

thành hai bát canh cá diếc, ba con làm thành cá diếc kho hành. Minh lan dựa vào trí nhớ kiếp trước mà hướng dẫn Thôi ma ma làm món ăn, đợi đến bữa trưa thì đưa một phần canh và cá kho lên bàn cơm, phần khác thì để cho Thôi ma ma cùng với Tiểu Đào và Đan Quất ăn.

Minh Lan ngồi bên cạnh bàn tâm tư nhảy nhót, chớp chớp đôi mắt to nhìn Thịnh lão phu nhân. Ai biết được lão phu nhân nhân thế mà vẫn không ra xơi cơm chỉ trông ra cửa. Nhà giàu lễ nghĩa nghiêm, người lớn chưa nói ăn cơm, Minh Lan ngay cả đùa cũng không dám động, đang muốn hé miệng hỏi bà nội, bỗng nhiên mình bị vén lên, một bóng dáng cao ráo nhẹ nhàng lướt tới. Minh Lan nhìn rõ người đang bước vào, miệng há hốc...

“Hành nhi ăn nhiều vào, sau buổi trưa còn phải học bài, phải ăn cho no, cứ coi như đây là nhà mình.” Thịnh lão phu nhân hiền hòa nói với Tề Hành, lại dặn Phòng ma ma gấp thức ăn cho cậu ta. Tề Hành môi hồng răng trắng, cười nhả nhận: “Cá này ăn ngon lắm, bà cũng ăn đi ạ... Ơ? Em Sáu thế nào lại không ăn?”

Minh Lan vẫn cúi đầu cắm mặt vào bát, mới khẽ ngẩng lên, miệng cười nhưng tâm không cười nói: “Anh ăn đi, ăn đi ạ.”

Thịnh lão phu nhân cười nói: “Hai món cá ngày hôm nay chính là tâm ý của con bé Minh này đấy, cá này là nó câu, cũng là do nó chỉ dẫn người nấu nướng, mùi vị rất được.”

Cá diếc hoang vốn đã rất thơm ngon, canh cá diếc được làm bằng cá diếc chiên sơ trong mỡ sôi tới vàng ruộm, nấu cùng măng tươi thái miếng, nấm hương và đậu hũ non, bỏ thêm vào chút gừng, om chừng hai canh giờ mới bắc ra, đợi cho đậu hũ nhừ tươi mới thành, màu canh trắng đục, thuận mắt ngon miệng, Thịnh lão phu nhân với Tề Hành cũng không nén được mà uống tới hai bát canh nhỏ.

Còn món cá diếc kho kia, trước tiên là phanh cá ra, dùng nước muối gừng cùng rượu ướp một canh giờ, dùng hồ tiêu cùng hành xắt chao dầu nóng, hương hành thơm nồng, cay nhẹ mặn mà, ngọt dịu thanh chua, cực kỳ ngon miệng, Tề Hành ăn được món ngon, không ngờ xới tận hai bát cơm, làm hỏng hết hình tượng công tử văn nhã như tiên giáng trần trong mắt mọi người, gã sai vặt phía sau chỉ nhìn cậu ta mà cứng họng.

Lúc dùng trà sau bữa ăn, Tề hành ngồi ở phía dưới Thịnh lão phu nhân trên chiếc đôn mây thường xuân chân cao, tao nhã xoa ngón tay nâng chén trà nói: “Thật là đa tạ em Sáu đã vì tôi mà tốn công.”

Tốn cái đầu mẹ người ấy! Minh Lan vùi vào cái ghế tựa hoa phú quý bằng gỗ mun rồi trèo lên rìa ghế, cùng ngồi sòng đôi với Tề Hành. Ghế cao chân ngắn nên đôi chân nhỏ treo lơ lửng, nàng trơ mắt nhìn Tề Hành ẩn phía dưới giúp nàng ngồi vào ghế, ha hả cười vài tiếng: “Vừa khéo, vừa khéo.” Khéo léo giấu đi vài tiếng khùng khục nho nhỏ.

Thịnh lão phu nhân cười nói: “Cái con khỉ con này nghịch ngợm ghê, hôm qua vừa nói không cần lên lớp, hôm nay nó liền vác giỏ lội đi bắt cá, chỉ là chơi vui thôi, Hành nhi không cần tạ ơn nó!”

Ánh mắt Tề Hành lóe lên tia vui vẻ: “Em Sáu, ngày mai cho tôi ăn gì thế?”

Cá giấm Tây Hồ và canh ba ba hầm, có điều người không có cơ hội đâu, đêm nay chúng nó sẽ lên mâm! Minh Lan thầm hạ quyết tâm, đập lên mặt nụ cười ngây thơ: “Anh Nguyễn Nhước hỏi thật hay, để em về em hỏi thăm nhà bếp một chút nhé.”

Thịnh lão phu nhân nghĩ tới một chuyện, nói: “Bà nghe đâu con đang nuôi mấy con cá chép và một con ba ba ở trong viện phải không?”

Ánh mắt Tề Hành tức thì sáng quắc chiếu về phía Minh Lan, Minh lại khúc khích cười mấy tiếng, không cam tâm nói thật, viện cớ: “Cá chép với

ba ba phải nuôi một hai ngày, để nhả hết bùn cát làm món ăn mới ngon...”

“Vậy đến khi nào mới nhả hết bùn cát nhỉ?” Tề Hành hỏi tới cùng, dường như đối với chuyện ăn uống cực kỳ hứng thú.

Minh Lan đành oán thầm “Người cái đồ quỷ đói đầu thai nha”, chỉ có thể cam chịu nói: “Ước chừng, tầm tầm, nếu không có gì thì khoảng ba ngày nữa, hờ hờ...”

Tề Hành vô cùng phấn khởi nói: “Cứ thế đi, ngày kia ăn cá chép với ba ba! Em đừng có mà keo kiệt không mang ra đấy nhé.”

Minh Lan ngượng ngùng cười mấy tiếng, cúi đầu hung hăng gặm quả sơn trà, đảo mắt, ngẩng đầu hồn nhiên nói: “Bà nội, sau này anh ấy đều ăn cơm trưa ở đây sao?”

Ánh mắt Thịnh lão phu nhân lóe lên, cười nói: “Hành nhi cùng anh cả con thoát cái sắp phải thi cử rồi, cần gấp rút học ôn thêm, thời gian này cậu ấy trước tiên ăn cơm ở đây, sau này chỗ học tại nhà được sắp xếp ổn thỏa sẽ cùng hai anh con ăn cơm bên kia.”

Minh Lan mừng rỡ, lập tức quay về phía Tề Hành vỗ tay nói: “Tốt quá, tốt quá, Trang tiên sinh giảng luận ngữ, giảng lời Khổng Tử, ba anh giỏi giang tất có kiến thức, nếu anh Nguyên Nhược và anh cả cùng nhau dốc sức thảo luận bài vở hẳn việc học sẽ bớt đi mà kết quả vẫn tốt, tương lai tất nhiên sẽ cùng đỗ đạt!”

Tề Hành vui vẻ, đưa tay vân vê búi tóc trên đầu Minh Lan, thấy cảm giác thích thú: “Cảm ơn lời may mắn của em.”

Minh Lan trên đầu bị chạm vào, khuôn mặt nhỏ hậm hực đến ửng đỏ, phồng má định nói rồi lại thôi, không ngờ Tề Hành thấy nàng đáng yêu, nhin không được lại sờ đầu nàng.

Uống trà xong, Phòng ma ma thu xếp cho Tề Hành qua phòng nghỉ ở bên phải ngủ trưa, lại sai mấy đứa nha hoàn mang khăn, nước cho cậu ta rửa mặt. Minh Lan vốn muốn cùng Thịnh lão thái thái trò chuyện, hỏi han một chút về sắp xếp sinh hoạt sau khi được nghỉ học, nhưng trong gian kế bên lại có nhân vật siêu phiến toái như thế, nàng chẳng còn lòng dạ nào nữa, liền trở về Lê Hoa Thụ của mình.

Thôi ma ma trải chiếu lên giường, lại nhân tiện dạy Tiểu Đào hong chiếu cho ấm, Đan Quất hầu Minh Lan cởi quần áo rửa mặt chải đầu. Lê Hoa Thụ yên tĩnh ấm áp, chỉ nghe thấy Đan Quất dịu dàng thì thầm lai rai: “...Cô chủ rốt cuộc cũng lớn rồi, vì sao còn chải kiểu tóc trẻ con này, trông rõ buồn cười, Phòng ma ma đã sớm dạy tôi cách vấn tóc, sau này tôi sẽ vấn cho cô kiểu tóc búi rủ xuống thật mỹ lệ, cài thêm châu thoa chẳng phải là rất đẹp sao?”

Minh Lan cách gương giả làm mặt quỷ với Đan Quất, cười khan nói: “Hăng khoan đi, kiểu tóc này thuận tiện hơn.”

Đan Quất tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, rủ rỉ bên tai Minh Lan: “... Cậu Tề kia tính tình hòa nhã, tôi thấy cậu ấy thực sự thích cô, sao cô cứ đeo bộ mặt lạnh lùng như thế?”

Minh Lan quay đầu, nhìn thấy Đan Quất bày ra vẻ mặt chị gái lo lắng thì hạ giọng thật thấp, nghiêm mặt nói: “Tôi biết chị có lòng, nhưng chị không thử nghĩ mà xem, anh ta là con cháu nhà công hầu hiển quý, tôi chẳng qua chỉ là con vợ lẽ của một tri phủ nhỏ nhoi, trên còn có chị cả dòng đích và chị thứ dòng đích, như thế thì thân thiết cũng vô nghĩa, đừng để đến lúc lại rước phiền.”

Ngại quá, nàng chính là kiểu người hiện đại thực dụng, Tề Hành kia cùng nàng một là không thân, hai là không thích, ba là cũng chẳng có khả năng cưới nàng làm vợ, tại nơi lễ giáo cổ đại hà khắc này, chẳng nhẽ hai người còn có thể vun vén một đoạn tình hữu nghị thuần khiết sao? Dù có là

anh rể nàng còn phải kiêng dè nữa là, nghĩ sao mà lại muốn cùng tên nhãi này qua lại thân thiết. Trái lại, nơi nơi đầy rẫy hiểm nguy, nhờ làm bấy lại chọc vào hai chị gái xuân tình nảy mầm khó đối phó kia thì chết dở.

Đan Quất là đứa thông minh, nghĩ một chút liền ngộ ra, sắc mặt âm đạm, trầm giọng nói: "...Tiếc quá, tôi cũng là nghĩ cho cô chủ, cậu Tề thực sự là rất tốt..."

Minh Lan nhìn Đan Quất một lát, lắc đầu mỉm cười, kéo Đan Quất vào ngồi cùng mình, khẽ nói: "Chị Đan Quất tốt với tôi thế, tôi hiểu mà, nay chúng ta đều lớn cả rồi, có mấy câu tôi phải dặn dò chị."

Đan Quất ngồi nghiêm thẳng lưng, Minh Lan chăm chú nhìn vào mắt nó, khẽ gằn từng tiếng một: "Con gái chúng ta thanh danh là quan trọng nhất, chỉ vài tin đồn thôi cũng đủ mất mạng. Tôi thân phận thế này, chẳng qua nhờ ơn lão phu nhân mới có thể sống ngẩng đầu như vậy. Dẫu là vì bản thân hay vì đền ơn lão phu nhân, cử chỉ hành vi cũng phải cẩn thận giữ lễ, mỗi lời nói mỗi hành động trước sau dù không làm lão phu nhân hãnh diện thì cũng không được bôi nhọ bà!"

Đan Quất thấy Minh Lan bỗng tỏ vẻ người lớn liền thật sự lắng nghe. Vài năm nay hầu hạ Minh Lan, trong lòng nó biết vị chủ tử này của mình trông thì trẻ con nhưng kì thực hiểu biết lỗi lạc, chỉ nghe Minh Lan tiếp lời: "Chị là người đứng đầu trong viện chúng ta, không riêng gì tôi trọng dụng chị, Tiểu Đào chân chất không nói, bốn đứa xanh kia cũng đều trông cậy chị quản lý, sau này có đưa thêm nha hoàn nào đến, tôi không tiện tự mình dạy bảo, chính là nhờ chị lo cho mấy việc vặt này. Trước tiên chị phải tự mình hạ quyết tâm, không thể để bọn nha hoàn bên dưới rối loạn kỷ cương, tùy tiện ngang ngược mới được, chuyện ở đây tôi phó thác cho chị đấy."

Từ ngữ da diết, dặn dò trịnh trọng, càng về sau lại càng nghiêm khắc, Đan Quất hiểu đây là Minh Lan ủng hộ địa vị của mình, trong lòng vừa phần chấn vừa cảm thấy được gánh nặng liền thành thật gật đầu.

Phòng ma ma sắp xếp ổn thỏa cho Tề Hành thì đến phật đường, chính giữa bàn thờ phật đặt một lư hương bạch ngọc bốn chân lung linh hình song long nhả châu, hương thấp lên khói lượn lờ, trước án bày một cái mâm bạc rỗng chạm hoa cỏ, trên mâm đầy những trái cây tươi rói. Thịnh lão phu nhân yên vị ở một bên, kinh phật mở ra trước mặt, tay lần chuỗi tràng hạt tử đàn quen thuộc, mắt khép hờ nhưng không niệm kinh.

Phòng ma ma bước lên, cười nói: “Mắt lão phu nhân không tốt, chi bằng bảo cô Sáu đến đọc kinh phật, tiếng cô ấy êm tai, lạnh lạnh lưu loát, đến tôi còn thấy thích nữa là.”

Thịnh lão thái thái mỉm cười: “Để nó ngủ, trẻ con phải ngủ nhiều mới lớn được, huống hồ nhiều ngày nay nó cũng nặng lòng, trong đầu toàn chuyện kiện cáo, nghỉ ngơi thật tốt mới được.”

Phòng ma ma nghe rồi khẽ cười một tiếng: “Hôm nay cậu Tề tới ăn cơm, lão phu nhân nhìn bộ dạng giật mình của cô chủ xem, tròn mắt như rớt vào trong bát, rõ là buồn cười. Có điều cẩn thận mà suy xét, cô ấy thật là người hiểu biết, không uổng lão phu nhân thương yêu cô ấy như vậy.”

Thịnh lão thái thái mở mắt, lật một tờ kinh Phật: “Lão gia đặt tự thật là đúng, nó gặp chuyện lại có thể sáng suốt như vậy, thận trọng tự đánh giá, cẩn thận tránh hiềm nghi, rất xứng với chữ “Minh”.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Ăn Trưa, Chuyển Nhà, Thi Cử

Tề Hành sinh ra vốn đã được trời cao ưu ái, gia thế hiển vinh, anh tuấn hơn người, đối xử với mọi người luôn hiền lành độ lượng, tính tình điềm đạm, không cần cha nhắc nhở hay trách mắng, tự giác chăm chỉ học hành, như anh Bảo (Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lôu Mộng nhé) đã là tốt lắm rồi nhưng so với anh Bảo lại còn thêm mấy phần chín chắn. Cậu ta ở Thọ An Đường ăn dặm ba bữa cơm trưa, chuyện trò vui vẻ, nói năng lễ phép, ngay cả Phòng ma ma thủ tiết hai mươi tám năm cũng mềm lòng đi nhiều.

Khoảng hai mươi năm trước, vận may rơi xuống phủ Tề quốc công. Hai vị công tử đều cưới được con gái nhà danh giá. Con trai cả cưới trưởng nữ nhà Binh Mã đại nguyên soái, cậu của Hoàng Thượng. Con thứ cưới con gái độc nhất nhà Tương Dương hầu. Tề quốc công vốn là công phủ [‘] đứng hàng thấp kém trong dòng dõi quý tộc, sau một đêm liền bước lên bậc cao nhất, nhưng mà vận may này phải trả giá cao. Hai con dâu đều có lai lịch phong tư hơn người nên tất nhiên tính tình đều không phải dạng vừa, trước tiên dỗ mẹ chồng đến đầu óc mù mịt, sau đó quản chồng chặt chẽ.

[‘]Tước Công, tước to nhất trong năm tước, Công Hầu Bá Tử Nam.

Con dâu cả áp dụng bản lãnh trị quân mạnh mẽ từ cha, lôi một đoàn oanh oanh yến yến trong phòng chồng ra nhổ hoa ngắt cỏ quét sạch, khiến cho hai vợ chồng đến nay dưới gối chỉ có một con trai, lại còn ốm đau liên miên, tuy thế lực nhà mẹ đẻ giờ không bằng lúc trước nhưng bảo đao của Tề đại lão gia cũng đã cùn, dù phấn đấu cũng không thêm được mụn con

traì nàò. Mấy năm sau, con dâu thứ hai vào cửa, cũng noi gương mà ăn sống nuốt tươi cha Tề Hành. Sau khi sinh hạ Tề Hành, Bình Ninh quận chúa không thể sinh thêm, nhưng Tề đại nhân cũng đừng mong xây dựng mặt trận thứ hai, chỉ có thể ngâm đắng nuốt cay theo quận chúa và một người vợ lẽ đã lớn tuổi không con mà sống qua ngày.

Ngoại trừ ông anh họ nằm trong phòng dưỡng bệnh quanh năm suốt tháng, ngay cả anh, chị, em, Tề Hành cũng không có lấy một người, thường ngày có thể chơi đùa với anh em họ hàng, thế nhưng quận chúa đối với tất cả con gái có khả năng trở thành con dâu mình đều phòng thủ nghiêm ngặt. Cho nên hằng ngày chị em họ cũng đừng mong qua lại. Sau khi vào Thịnh phủ học tập, Bình Ninh quận chúa ngày đêm đều giảng giải về chuyện trai gái phải giữ ý tứ. Tề Hành đối với Như Lan và Mặc Lan như hoa như ngọc đều kiên trì giữ khoảng cách. Duy chỉ có Minh Lan, quận chúa cũng không biết nên nói sao cho phải.

Cho nên đối với Tề Hành mà nói, Minh Lan chính là cô bé duy nhất mà cậu ta gặp từ trước đến nay, lại còn xinh xắn đáng yêu như chú sóc con mũm mĩm. Tề Hành vừa nhìn đã thấy yêu mến. Minh Lan lại còn hay bày ra khuôn mặt nghiêm túc của người lớn. Mới đến ăn mấy bữa cơm, Tề Hành không nhịn được mà muốn trêu chọc, ầm ĩ với nàng. Thực ra, Tề Hành rất biết đối nhân xử thế. Hôm ấy, được ăn món canh cá và món cá kho của Minh Lan, ngày thứ hai cậu ta liền mang một cái hộp lấy từ đáy ruộng nhà mình ra cho Minh Lan, là sách dạy nấu ăn, có cách nấu canh, làm được thiện, hay cách làm bún mì. Có hôm thấy Minh Lan đang thêu thùa may vá, ngày thứ ba cậu ta liền mang đến mấy quyển sưu tầm các kiểu họa tiết mới ra ở kinh thành, ngoài ra còn thêm một túi đựng dây cườm nhiều màu sắc.

Minh Lan không cự tuyệt được cảm dỗ, mà con người nàng lúc đầu thường hay gây khó dễ cho người khác nhưng sau khi thân thiết hơn sẽ chuyển sang ân cần niềm nở, rất đáng yêu. Bưng ghế, rót nước cho Tề

Hành, thấy cậu ta học xong, nàng liền ân cần hỏi han 'Anh Nguyên Nhược học hành vất vả nên tranh thủ nghỉ ngơi một lát', chú sóc nhỏ mập mạp bận rộn chạy tới chạy lui, tán gẫu với Tề Hành vô cùng lém lỉnh, hài hước.

"Em Sáu! Em đang ý mạnh hiệp yếu đấy." Tề Hành thấy Minh Lan cầm nhánh thủy táo trên chộc cá vàng, cố tình nói giỡn.

Minh Lan giả ngu nói: "Không phải đâu. Nó đánh em trước, em không biết nó yếu hơn em mà."

"Sao em không chơi nữa?" Tề Hành thấy nàng vứt nhánh thủy táo đi, lại hỏi.

Minh Lan rất thành thật nói: "Em nghe lời anh Nguyên Nhược, không ý mạnh hiệp yếu." Nàng cảm thấy mình thực sự rất thảo mai.

Tề Hành rất vui vẻ, vừa vò đầu nàng, vừa cười đến đau cả ruột. Mặt mày giãn ra, đẹp trai tuấn tú tỏa hào quang chói mắt, phảng phất phong nhã giống như trong bức tranh Ngụy Tấn(1) của Cố Khải Chi[‘], làm điên đảo mấy đứa nha hoàn trong Thọ An Đường.

[‘] Cố Khải Chi là một họa sĩ lớn thời Đông Tấn

Đến hôm thứ tư, cuối cùng cậu ta cũng không đến ăn cơm trưa. Minh Lan tiếp tục cầm nhánh thủy táo, hờ hững tiến đến bên cạnh chậu cá vàng.

"...Cô chủ." Từ bên ngoài, Tiểu Đào ngó đầu vào, trên tay cầm một sọt cỏ rất tinh xảo, vẻ mặt ngây ngô: "Cậu Tề bảo người đưa cái này đến cho cô chủ, nói lấy cỏ đùa cá vui hơn."

Minh Lan dừng một lúc, vô cùng mệt mỏi. Được rồi, có lẽ nàng suy nghĩ nhiều quá thôi...

...

Từ sau khi Mặc Lan vào ở Uy Nhuy Hiên, đầu Vương thị nở ra gấp đôi. Ngoài mặt thì tiền hàng tháng của các cô đều phân phát giống nhau, nhưng Vương thị lại có lòng riêng muốn cho con mình được nhiều hơn chút, chẳng là mỗi quý sẽ may ba bộ đồ mới mặc hàng ngày, đương nhiên con gái mình phải thêm hai bộ. Lão phu nhân biết cũng không nói gì nên Vương thị được đà lấn tới. Không ngờ, Mặc Lan nhìn nhu nhược thế mà lại tinh mắt, hôm nọ thấy Như Lan lấy đầu ra một cây trâm cài tóc mới cũng đòi khóc lóc cả buổi sáng, khóc đến hai mắt sưng húp cả lên, vẻ mặt đau thương, sau đó lại đi ra đi vào để cho ai cũng nhìn thấy. Vương thị tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn đến vả một cái cho bõ tức.

Lưu Côn khuyên nhủ: "Phu nhân đừng để bụng. Cô ấy có đi tìm lão gia khóc lóc than thở thì đã sao? Ba cô đều có chỗ dựa cả, lão gia cũng biết rõ. Cô nhà ta có phu nhân, cô Tư có dì Lâm, còn cô Sáu có lão phu nhân, đều có lòng riêng cả thôi. Có bản lĩnh thì đem tất cả tài sản của dì Lâm thu hồi hết đi, gọi cả cô Sáu dời Thọ An Đường đến Uy Nhuy Hiên luôn, để cho phu nhân dạy dỗ cả mấy cô luôn một thể. Khi đó, nếu phu nhân có nặng nhẹ thì lão gia mới dám nói chứ."

Vương thị ảo não nói: "Cái này tôi cũng biết, phía lão gia tôi nói ra cũng không sợ. Nhưng mà con ranh láo toét kia, cả ngày cứ vác mặt khóc tang đi ra đi vào, người ngoài không hiểu lại đồn thổi mang tiếng thì không biết thế nào mà lần."

Lưu Côn cười nói: "Con nít ranh chưa biết mưu sâu kế hiểm là gì, cứ tưởng rằng làm như thế có thể quản được phu nhân. Phu nhân đừng ngại đi trước một bước, đến nói với lão gia, nói là phu nhân một không đánh, hai không mắng, nhưng mà cô Tư cứ khóc suốt mướt cả ngày. Phu nhân sợ rằng mình chăm sóc không tốt, hay là để cho cô Tư trở về đi. Một ngón tay phu nhân cũng chưa từng chạm vào cô Tư. Chờ xem, cô ấy có thể nói gì được nữa? Nếu như cô ấy còn dám nói phu nhân bên trọng bên khinh, phu nhân càng dễ ăn dễ nói hơn."

Vương thị chần chờ nói:"... Nếu là nó cái gì cũng không nói, chỉ ngồi một chỗ khóc lóc thì sao?"

Lưu côn lắc đầu nói:" Phu nhân có thể nói là, người tận tâm chăm sóc cô ấy đến rạc cả người không nói làm gì, cả ngày cô ấy chỉ biết khóc, khóc đến mức sống dở chết dở, cứ làm như mẹ kế bắt nạt con gái không bằng, tiếng xấu này người không mang nổi, muốn hỏi lão gia phải làm sao đây?"

Vương thị cảm thấy có chút ái ngại, xác định không phạm phép tắc gì mới theo lời Lưu Côn mà làm. Thịnh Hoàn nghe xong, trong lòng có chút không vui, bèn đi tìm Mặc Lan nói chuyện, vừa vào cửa đã bắt Mặc Lan quỳ xuống nghe giáo huấn. Nha hoàn đứng bên ngoài chỉ nghe thấy 'Mặc Lan không được khóc', còn có 'Thịnh Hoàn tức giận mắng'...Học ở đâu mấy cái trò thấp hèn một khóc lóc hai ầm ĩ ba thắt cổ'...'Nên chăm chỉ học một ít phong thái của tiểu thư thế gia đi','...Tịch thu...tài sản' vân...vân, sau đó liền phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc Lan lớn như vậy nhưng lần đầu tiên bị cha mắng, khóc trọn một đêm, ngày thứ hai liền cun cút thành thật đi thỉnh an Vương thị, bưng trà rót nước làm tròn bốn phận của con gái. Vương thị nói cái gì, nó liền nghe cái đó, dù bị trách mắng cũng ngoan ngoãn vâng lời, cúi đầu lắng nghe. Thấy bộ dạng đáng thương của nó, Vương thị cũng không tiện lên mặt gây khó dễ, làm đúng bốn phận mẹ cả.

Cổ đại là xã hội nam quyền, nam nữ được phân chia công việc rõ ràng. Đàn ông kiếm tiền, đàn bà quản lý gia đình. Nhà thế gia con sinh ra thì mỗi người quản một phần. Thịnh Hoàn quản việc học hành làm quan của con trai. Vương thị chịu trách nhiệm rèn giũa phẩm hạnh con gái, phân phát tiền hàng tháng, xử lý việc trong nhà, còn quản lý đám người hầu kẻ hạ, lại còn phải may quần áo, trang sức cho con gái theo từng mùa. Như thường lệ, cùng giao lưu với đám nữ quyến nhà quan ở Đẳng Châu, Vương thị định dẫn ba cô Lan đi gặp khách. Nhưng mà, Thịnh lão phu nhân rất kì lạ, ba lần thì có tới hai lần không cho Minh Lan đi.

Mấy ngày sau, mẹ Vương thị đến. Vương thị mới chột hiểu ra, thở dài một tiếng: “Lão gia tính toán thật giỏi, đúng là tấm lòng người làm cha!”

Lưu Côn đang ngồi trên炕 cùng Vương thị đối chiếu sổ sách, nghe xong vội hỏi tại sao. Vương thị cười khổ nói: "Lão gia vẫn còn lưu chút tâm tư muốn đem hai đứa con gái đặt dưới danh nghĩa của tôi. Minh Lan thì thôi, lão phu nhân ôm nó qua, sau này gia đình nhà chồng cũng không cần tôi phải lo nữa. Nhìn lúc cậu Tề đến thì biết, con bé kia cũng là đứa biết suy nghĩ, không học cái thói nịnh nọt không biết xấu hổ là gì, biết thân biết phận, không tranh giành với chị. Đem nó đặt dưới danh nghĩa tôi cũng không sao, cùng lắm thì tôi cho nó thêm ít của hồi môn, nhưng mà cái Tư...Hừ! Lão gia cũng hiểu rõ, tôi với mẹ Lâm ghét nhau mấy năm nay, chuyện con cái chẳng đáng gì đến nhau, không tiện ép buộc tôi thu nhận cái Tư liền bày ra chủ ý chờ gạo nấu thành cơm. Trước tiên mang người đến, để cho tôi dạy dỗ dẫn đi gặp khách khứa, chờ Mặc Lan lớn, chuyện mai mối, muốn tôi nhớ nó ở dưới danh nghĩa mình, lúc đó tôi cũng không tiện từ chối."

Lưu Côn nghe xong, bụng thầm nghĩ, phu nhân có tiến bộ, cười nói: "Phu nhân nói có lý, tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng mà phu nhân cũng đừng lo lắng quá. Con gái dòng thứ được ghi dưới danh nghĩa mẹ cả là chuyện thường, gia đình nào cũng có. Chuyện này nếu ghi vào gia phả, trước là lừa gạt ông bà tổ tiên, tiếp nữa là lừa gạt con cháu thế hệ sau, chứ thời nay ai là con ai, đều biết rõ cả! Chẳng nhẽ còn nói với nhà thông gia, Mặc Lan là con ruột phu nhân, chẳng qua là nhìn vào thể diện của phu nhân mà tìm được mối hôn sự tốt mà thôi, nhưng mà cho dù có thể diện đến mấy thì cũng không thể hơn được khuê nữ dòng chính đúng không?!"

Vương thị thở dài nói: “Mấy lời chị nói, tôi cũng biết, chỉ là trong lòng khó chịu mà thôi." Nhớ đến điệu bộ được yêu chiều của dì Lâm ngày xưa, Vương thị lại âu lo phiền muộn, muốn nghĩ ra biện pháp gì đó hành hạ con

gái của tiện nhân kia thật thê thảm mới được, nhưng mà lại không thể làm bừa, sơ sẩy một chút là liên lụy con gái mình, mất cả chì lẫn chài cũng nên.

Lưu Côn nhìn sắc mặt của Vương thị, hiểu rõ nàng ta lại để tâm vào chuyện vụn vặt, liền khuyên nhủ : "Phu nhân nên nghĩ thoáng một chút, sau này cô ấy lấy chồng cũng chỉ có thể dựa vào thể diện của phu nhân, miễn là tương lai cậu Bách có tiền đồ, nàng ta còn phải nhìn sắc mặt của phu nhân ấy chứ. Như tôi nói đó, phu nhân chớ chấp nhặt với con nàng ta, nên để tâm đến chuyện học hành của cậu Bách mới là quan trọng. Thi hương sắp đến gần, chỉ mong cậu Cả có thể thi đỗ, vinh quang nửa đời sau của phu nhân đều phụ thuộc vào đó cả."

Wương thị nhớ đến con trưởng, tinh thần liền phấn chấn, vỗ ghế đôn nói: " Không sai. Tiện nhân kia suốt ngày khoe Phong nhi chăm học, thi huyện hai lần mới qua. Lão gia cứ cứng chiều như gì ấy, buồn cười là lần thi viện này lại rớt, để xem nàng ta còn dám nói láo nữa không! Chị nhắc nhở rất đúng. May mà mẹ bảo chị đến nhà tôi!"

Đọc sách một năm như vậy, gần đến kì thi hương, Trang tiên sinh tất bật giảng kinh dạy văn, buổi học Luận ngữ của Trường Đông cũng đổi thành nửa ngày, chỉ chừa ba thiếu niên ở lại học ôn thêm. Trường Phong mặc dù không phải sinh đồ, nhưng cũng một nửa cũng coi như thí sinh, cùng được lôi vào ban học bổ túc. Mỗi ngày, Vương thị bồi bổ lúc thì bát canh cá, cháo gà lúc thì cháo óc heo. Trong lòng Thịnh Hoành sốt ruột muốn đi hỏi han mấy câu, nhưng ngoài lại bình tĩnh cầm cuốn "Đạo Đức Kinh" lên giả bộ.

Chỉ có viên thư ký nhỏ tuổi, Minh Lan, là không có tính giác ngộ chính trị. Hai bà cháu ngồi trên giường, trước song cửa sổ ăn món khoai từ trộn với đậu đỏ, gạo xay nhỏ, hấp, vừa mới được lấy ra khỏi lồng. Đây là món ăn vặt phía Nam, Minh Lan vừa mới nghĩ ra. Hai bà cháu ăn, miệng còn vương vấn hương thơm. Minh Lan mơ màng nói: "..Oa! Ăn ngon thật...Còn một ít để tối bà nội ăn khuya cho ấm bụng."

Thịnh lão phu nhân cầm khăn ướt lau tay, nói: "Đem một ít đưa cho Bách nhi ăn lấy sức, thi cử không dễ dàng gì, đây cũng là việc mang đến vinh quang cho họ Thịnh chúng ta, sau này cũng có lợi cho các con." Nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Lần trước con may cho Đồng nhi cái túi sách kia, bà thấy rất được. May cho anh con một cái, mang đi thi, những việc khác tạm gác lại, làm cho anh trước đã. Anh con sẽ nhớ đến tình này."

Minh Lan gật đầu. Lúc đó, nàng thấy gã sai vặt bên người Đồng nhi sức yếu, đi học mang rất nhiều đồ, phải tự mình cầm, nghĩ làm cho nó cái túi ba ngăn lớn đeo hai bên vai, dây đeo thêu hoa văn, mây trắng trời xanh cỏ biếc các kiểu, lấy sợi thun bị đứt ở chuỗi tràng hạt đàn hương của Thịnh lão phu nhân làm dây chun, vừa nhẹ vừa tiện lại dễ nhìn. Đồng nhi có vẻ cũng thích.

Sau khi khẳng định tay nghề của bản thân, Minh Lan vô cùng hào hứng. Lần trước Trường Bách đưa đến đôi cá vàng, nàng liền làm bộ bao quạt màu thạch thanh hình mai, lan, trúc, cúc, mang sang. Trường Bách rất thích, về liền đưa ống đựng bút Đồng Thành đặc biệt bằng trúc đan hoa qua.

Minh Lan cảm thấy quyết định về phương hướng học tập của mình ban đầu vô cùng chính xác. Con gái có thể lựa chọn con đường học hành của bản thân, còn con trai chỉ có thể cố gắng vì một mục tiêu duy nhất, thi cử.

Thi cử có nhiều chỗ tốt, thi tốt có thể làm quan, thi kết quả thường thường cũng có thể làm lại(chức vụ không có phẩm cấp), thi không tốt có thể làm thầy giáo tư thực ở quê, quan trọng nhất chính là một khi có công danh liền được miễn thuế, mặc dù là tú tài nhưng thấy quan huyện không phải quỳ xuống. Đối với dân thường, thi cử có ý nghĩa trọng đại, đó là thay đổi vận mệnh. Đối với Thịnh Trường Bách, làm quan là chuyện rất hệ trọng. Mặc dù anh ấy là con dòng chính nhưng cũng phải dựa vào bản lĩnh của mình để thăng quan tiến chức, bằng không sự phồn thịnh của họ Thịnh cũng chỉ được một hai đời này.

Đó đều lời Thịnh lão phu nhân nói, lúc nói còn dùng giọng trịnh trọng tỏ ý nghiêm túc. Minh Lan lặng lẽ nhìn trộm bà vài lần. Từ rất lâu, trước kia, Minh Lan phát hiện bà nội rất kì lạ, xuất thân hầu phủ, con nhà quyền quý, nhưng đối với loại con ông cháu cha rất khinh thường. Dựa vào thực lực bản thân thi cử làm quan bà rất vừa lòng. Chắc là, lúc còn trẻ bà chính là coi trọng cha Thịnh Hoàn, Thám Hoa Lang văn thơ lỗi lạc.

Minh Lan một bên xác định tình hình, một bên thò tay cầm lấy bánh, nhưng lại sờ vào khoảng không, phát hiện Thịnh lão phu nhân đã bảo Phòng ma ma cất điếm tâm vào hộp mang đi. Thịnh lão phu nhân quay lại thấy bàn tay bé nắn giữa không trung, nhướng mày, tận tình khuyên nhủ: "Minh nhi à! Nghe lời bà nội, con mỗi ngày một lớn, không thể ăn uống như lúc còn bé được, béo lên mặc váy áo sẽ rất xấu."

Minh Lan xấu hổ thu móng vuốt lại. Nàng không phải đang che giấu nguy trang sắc đẹp đi hay sao!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Không Thích Vàng Nén À, Vậy Thì Bánh Trôi Nhá.[‘]

[‘]Nguyên tác là kim nguyên bảo và nguyên tiêu, chiếu theo chữ Nguyên trong tên của Tề Hành – Nguyên Nhược.

Sau khi xuất môn được một tháng, Trường Bách mặt tái xanh, chân liều xiêu trở về, gặp mặt bà nội cùng cha mẹ xong bèn tức khắc về phòng vùi đầu ngủ thiếp đi. Lúc này Thịnh Hoành cũng tự đắc mà kể lể, chính ông ta cũng từng trải qua thi cử, biết được thi hương cùng với thi huyện, thi viện, thi phủ trước kì thi tú tài hoàn toàn không giống nhau, thực sự như lọt đi một lớp da vậy.

Thi hương được tổ chức tại Tế Nam, sau khi thi xong mấy ngày là yết bảng. Thế cho nên ngay trước khi Trường Bách về nhà, tin vui đã truyền đến Đẳng Châu. Anh Trường Bách đứng thứ mười mấy, thành tích cực kì tốt. Thịnh Hoành vì tỏ vẻ liêu trước được kết quả nên cũng không phung phí khoa trương, chỉ làm mấy bàn tiệc Quỳnh Lâm [‘] tại phủ, mời một vài người bạn tốt, đồng liêu và cả Trang tiên sinh đến ăn mừng một chút.

[‘]vốn là chỉ tiệc tùng như côi tiên, ở đây chỉ tính chất long trọng của tiệc.

Trên bàn tiệc, nghe mọi người khen ngợi, Thịnh Hoành thâm hỉ hả, nhìn sang tri phủ đại nhân ở bên trái, nhớ tới đứa con trai chơi bởi lâu lổng chuyên phá của nhà ông ta, lại nhìn thông phán đại nhân ở bên phải, nhớ tới thằng con đầu heo chuyên ghẹo liễu tìm hoa nhà ấy, trong lòng thấy khoan

khoái vô cùng. Trong bữa tiệc của nhóm nữ quyến, Vương thị cũng được nở mày nở mặt, một đám phu nhân nhà quan tuôn ra những tràng nịnh nọt, nhà nào có con gái đến tuổi lấy chồng cũng đều kín đáo để lộ ra ý đồ muốn kết thân. Vương thị giả vờ ngốc nghếch, chỉ nói đến tối sẽ bàn bạc với Thịnh Hoành, lời nói bộc lộ niềm kiêu hãnh tự hào, như thể chị nông dân khổ cực nhiều năm thu hoạch cải trắng được người ta tán thưởng – đúng là ruộng tốt nha.

Thịnh Hoành một mực từ chối: “Phu nhân chớ sốt ruột, Bách Nhi là con trai trưởng, hôn sự của con tất nhiên phải trịnh trọng, vả lại lúc này cũng không phải vội làm mai, đợi sang năm mở kỳ thi xuân, nếu được ghi tên trên hội bảng [‘] thì sẽ tìm cho con một mối nhân duyên tốt với nhà có tiếng tăm mới phải.”

[‘] nguyên tác hạnh bảng, xuất xứ từ việc cống sĩ là những người đỗ trong kì thi hội ngồi dưới gốc cây hạnh.

Vương thị chần chừ nói: “Nếu không trúng thì sao? Chẳng nhẽ lại còn đợi đỗ trạng nguyên thì mới được lấy vợ, đừng để Bách Nhi lỡ tuổi.”

Thịnh Hoành trả lời: “Chờ đến sang năm thôi, giả mà không trúng thì ta cũng không đợi đến ba năm sau đâu. Phu nhân hãy vì Bách Nhi mà ngẫm lại, đời này ta hết hi vọng tham dự nội các [‘], giới lắm là sau này lăn lộn làm quan, đạt hàm tam phẩm danh giá rồi vinh dự về hưu. Bách Nhi sau này ở trong triều tuy là có ân sư đồng niên dẫn dắt, nhưng cũng không bằng tìm lấy một nhà thông gia vững chãi, mấy nhà thư hương cao quý tìm con rể khởi đầu ít nhất cũng phải đạt tiến sĩ mới được.”

[‘] Nội các triều Minh giống như bộ máy chính phủ ở hiện đại, sẽ gồm các tế phụ đứng đầu, chia làm các ban phụ trách các hoạt động đầu não của đất nước, nhập các sẽ được gọi là các lão

Những lời này vốn là những lời hai mươi năm trước đây Thịnh lão phu nhân nói với Thịnh Hoàn. Trước kia ông ta vừa đỗ cử nhân liền có người tới cửa đề thân, đều bị Thịnh lão phu nhân từ chối cả. Bà giải thích rằng phụ thân ông ta mất sớm, Thịnh gia khởi nghiệp là thương nhân, ngoại trừ mấy người nhớ tới tình bằng hữu với người cha đã mất năm xưa thì trong triều không có ai dẫn dắt ông ta. Vậy là đợi đến tận năm sau khi ông ta đậu tiến sĩ rồi mới cưới được cô hai nhà họ Vương. Sau này tuy là Thịnh Hoàn tự mình tiến thân nhưng cũng nhận được không ít trợ giúp từ nhà thông gia.

Giờ ngẫm lại, đường quan trôi chảy, chưa bao giờ bị cấp trên hiếp đáp hãm hại, trong chốn quan trường kẻ đến người đi cũng có thể diện, thế mới biết chẳng phải do nể mặt ân sư Dương các lão và nhà họ Vương sao? Thịnh lão phu nhân quả thực hiểu biết thấu đáo.

Thành tích của Tề Hành ước chừng đứng thứ một trăm trên bảng vàng, có điều đối với con cháu nhà công hầu quyền quý như họ Tề mà nói, Tề Hành dứt khoát là một đóa hoa lạ. Có người nói từ thời Thái Tổ đến giờ, trong toàn bộ đám con cháu những nhà được phong tước ở Đại Chu thì không đến bốn mươi người thi đậu khoa cử, tuy số người ra làm quan không ít nhưng đại bộ phận đều là chức quan kế thừa nhờ ân vua hoặc là chức quan do quyên tiền mà có được [‘], cho nên trước mặt đồng僚 xuất thân từ khoa cử chân chính thì có phần không ưỡn thẳng lưng nổi. Tề Hành thi cử lần này, Tề đại nhân cùng Bình Ninh quận chúa đều quá vui mừng, vội vã đưa tin về phủ Tề quốc công và phủ Tương Dương hầu trong kinh, trong chốc lát Tề Hành trở thành đại biểu kiệt xuất trong nhóm công tử vương tôn toàn quốc.

[‘] Chế độ phong kiến cho phép con nhà công hầu bá được kế thừa chức quan đời này qua đời khác theo tước vị. Ngoài ra khi quốc khố thiếu hụt, còn cho phép nhà giàu quyên một số tiền nhất định để đổi lấy một chức quan (loại này là hợp pháp, khác với hối lộ mua quan bán chức bất hợp pháp).

So với Thịnh gia chỉ làm mấy bàn tiệc, Tề gia bày tiệc rượu lưu thủy [‘] khắp nửa thành, pháo đốt rực cổng cũng tốn đến mấy trăm lượng bạc, còn gánh ra mấy sọt mần thầu bố thí cho người nghèo. Ngày thứ hai Tề đại nhân cùng với Bình Ninh quận chúa mới dẫn theo đứa con trai tân cử nhân mới ra lò của họ - Tề Hành tới phủ Thịnh cảm tạ.

[‘] Tiệc lưu thủy hay còn gọi là tiệc cơ động ở hiện đại, ngày nay vẫn còn phổ biến ở nông thôn. Gia chủ làm tiệc mời tất cả mọi người không cần phải quen biết, cứ đủ số người là ngồi vào bàn ăn, chỉ cần khách đến đem theo lễ vật, gia chủ sẽ ghi tên và lễ vào sổ để ghi nhớ.

Sáng sớm, Minh Lan vừa rời giường, ngồi trước bàn phấn ngáp, vừa nghe thấy mấy cô gái muốn đi gặp vợ chồng Tề đại nhân thì bảo ngay Đan Quất đổi kiểu tóc buông xõa để mái chòm đào vừa mới vấn xong thành kiểu mái chòm đào búi hai bên, cài một đôi thoa tua rua bằng vàng ròng khảm khảm mã não hình hoa, vận áo giao lĩnh bằng lụa mỏng màu hoa hồng thêu nhành ngọc lan vàng nhạt, vạt áo trước thắt ở eo, phối cùng váy xếp nếp bằng gấm xanh da trời nhạt, vẫn như trước đeo kiềng vàng rực rỡ lồng khóa ngọc trước ngực. Sau khi áo quần đâu ra đấy thì nhờ lão phu nhân xem thử. Lão phu nhân cảm thấy như vậy giản dị quá nên bảo người lấy một đôi vòng tay bằng ngọc phù dung màu hồng phấn nạm tơ vàng cho nàng đeo. Không ngờ tay Minh Lan nhỏ quá không đeo vừa, lão phu nhân thử dài, liền đổi thành đôi vòng vàng ròng bện xoắn khảm Nam châu [‘]

[‘] Đây là loại ngọc trai được xưng là nữ hoàng ở TQ, ngọc lấy từ trai nuôi ở biển Bắc Hải, phía đông bắc Đại Tây Dương.

Minh Lan nhắc tay lên xem, chỉ thấy hai chiếc vòng kêu leng keng treo lủng lẳng trên cánh tay tròn lẳn, mập mập, trắng trẻo, bỗng thấy mệt hết hơi.

Tề đại nhân dáng dấp không bằng Thịnh Hoành nho nhã hiên ngang, nhưng lại ăn đứt ở khí chất cao quý, đang dựa vào quận chúa nương nương

nói chuyện. Ông ta thấy mấy cô con gái phủ Thịnh thì hỏi han từng đứa một, sau rồi lại bảo quận chúa nương nương tặng một cái hà bao gấm nặng trĩu. Thịnh lão phu nhân nhận lễ xong thì trở về tạm nghỉ ngơi, chỉ còn hai vợ chồng cũng mấy đứa nhỏ ở lại trò chuyện, bởi họ Tề cùng với họ Vương còn có mấy phần quan hệ thân thích lòng vòng, luận ra thì đều là anh em họ hàng, cho nên cũng không kiêng dè nhiều.

“... Nhờ Trang tiên sinh ít nhiều dạy dỗ vất vả con ta mới có ngày hôm nay, vốn định cảm ơn thầy, ngờ đâu mấy ngày gần đây tiên sinh xin nghỉ đi thăm bạn bè thân thích, đành phải chờ lần tới đến nhà thầy cảm tạ sau vậy.” Tề đại nhân vuốt râu, nhìn vô cùng thoải mái.

Thịnh Hoành cười nói: “Khoảng thời gian Trang tiên sinh dạy học cho hai đứa nó một ngày cũng không cho nghỉ, quả thực là vất vả. Chúng nó vừa tới Tế Nam, Trang tiên sinh liền nằm không nhúc nhích, sau khi dậy rồi lại nói, muốn thừa dịp chúng nó đi thi còn chưa quay về thì mau mau rời đi, bằng không một khi khai giảng lại chẳng còn lúc rồi. Sau này, chờ Trang tiên sinh trở về, chúng ta sắp xếp một bàn tiệc, vui vẻ uống một chén.”

Tề đại nhân vỗ tay cực kỳ tán thành, rồi lại than thở: “Trang tiên sinh thực sự là có được phong thái dạy chữ dạy người của thánh nhân xưa, nghiêm cẩn nhiệt tình.”

Quận chúa cười nói: “...Thịnh đại nhân có thể mời Trang tiên sinh tới Đẳng Châu, thực sự là thuận lợi cho Hành nhi nhà tôi. Mấy ngày nay Hành nhi làm phiền trong phủ nhiều, phu nhân lại tốn tâm tốn sức chăm sóc nó, tôi quả thực có ý không muốn tới đây, sợ làm chậm trễ việc học hành của mấy cậu trong phủ.”

Vương thị cũng cười đáp: “Mấy anh em cùng học bài so với học một mình tốt hơn nhiều. Hành nhi lại là một đứa trẻ hiếu biết lễ phép, chớ nói tới phiền hà gì, quận chúa nương nương xin cứ yên tâm.”

Quận chúa nâng thoa trâm châu cài bên tóc mai lên, liếc Trường Bách một cái, ánh mắt hài lòng: “VẬY ĐI. CẬU CẢ NHÀ MÌNH VÀ TỀ NHI CÙNG ĐI HỌC TẤT NHIÊN LÀ TỐT HƠN RỒI.” Lời nói lễ độ, vẻ mặt lại khó nén được kiêu ngạo, dường như ngụ ý Tề Hành ở lại phủ học hành là vinh dự cho nhà họ. Vương thị rũ mắt không nói gì.

Vào những lúc thế này có thể thấy được bản lĩnh của Thịnh Hoành. Minh Lan lần đầu thấy được biểu hiện của cha ở trước mặt cấp trên, lễ độ đúng mực, khôn khéo luôn cúi, khéo ăn khéo nói lại vẫn phải phép. Ông ta hăng giọng: “Học hành phần nhiều là dựa vào cần cù, những sĩ tử xuất thân hàn hán há chẳng phải đều chú trọng điều này sao. Đời Thái Tổ có Lưu Lý hai tướng, đời tiên đế thì có Tam Dương, lôi kéo lực lượng, bàn mưu tính kế, bản lĩnh là thế, ấy mà bọn họ chẳng phải cũng xuất thân là con cháu nhà nghèo sao, quả thực khiến người khác nể phục.”

Tướng Lưu thời khai quốc chính là ông ngoại của Tề đại nhân. Tề đại nhân xưa nay cực kỳ ngưỡng mộ vị tổ tiên này, nghe xong thì sắc mặt tốt lên, khen: “Đúng thế! Hai nhà chúng ta tuy gia cảnh tốt đẹp nhưng nhà anh cũng không hề buông thả, làm hư hại thanh danh tổ tiên.”

Lời này đúng là nhằm về mấy cậu mà nói, ba cậu con trai họ Thịnh và Tề Hành cùng đứng lên, cúi đầu trả lời. Tề đại nhân nhìn thấy ba cậu con trai của Thịnh Hoành đều mặt mũi sáng sủa, không khỏi khen: “Anh Thịnh thật là có phúc, ba vị công tử đều tuấn tú lịch lãm.” Rồi lại nhìn sang mấy cô gái nói: “Con cái đông đúc, đúng là nhà có phúc.”

Quận chúa nường nường tức thì vẻ mặt mất tự nhiên, thế nhưng chớp mắt đã bình thường. Thấy quận chúa mất hứng, Vương thị tất hiểu rõ trước sau bèn cười nói: “Tuy nói nhiều con là may mắn nhưng chúng ta cũng không phải con nhà nông, châu chực đàn ông làm việc rồi sinh đẻ, có câu con quý không bởi nhiều, nếu chịu khó phấn đấu thì một đứa cũng đủ, mà nếu không có chí khí thì càng nhiều càng nhúc đầu.”

Quận chúa mặt mày giãn ra, cười nói: “Chị nói phải”.

Nói xong lại tiện tay kéo Như Lan sang bên, tỉ mỉ quan sát, không ngừng khen nó đoan trang nền nã, vô cùng yêu mến vân vân, còn tháo xuống một đôi vòng tay bằng ngọc lồng vào tay Như Lan. Như Lan được khen đến mức đỏ mặt, có vẻ đắc ý, cố tình liếc Mặc Lan và Minh Lan một cái, ánh mắt dường như đang ra oai. Sắc mặt Mặc Lan tái đi, từ sau khi vào nhà hành lễ nó chỉ nói một câu, đến giờ vẫn chưa có cơ hội mở miệng, ngón tay thon nỏn gắt gao siết chặt cái khăn. Minh Lan đang nắn cái hà bao găm kia cẩn thận đoán bên trong là gì, không hề nhìn thấy ánh mắt của Như Lan.

Bên này quận chúa và Vương thị lôi kéo Như Lan chuyện trò, bên kia Thịnh Hoành và Tề đại nhân đang kiểm tra việc học hành của bốn cậu bé. Tề đại nhân xưa kia cũng từng là thanh niên có chí hướng, tiếc là không đợi ông ta thi khoa cử thì đã được phong chức. Tuy nói sau này chức quan không nhỏ nhưng ông ta gặp được quan viên xuất thân từ khoa bảng chân chính thì luôn thấy hào hứng khôn nguôi, cho nên đối với thiếu niên học hành giỏi giang luôn vô cùng tán thưởng. Sau khi hỏi han vài câu, ông ta phát hiện Trường Phong ăn nói đỉnh đặc, xuất khẩu thành thơ mà Trường Bách lại quý lời như vàng, lòng dạ sâu rộng như khe núi thẳm. Tề đại nhân nén không được nói với Thịnh Hoành: “Cậu cả nhà ta phẩm cách quả nhiên giống y Vương lão đại nhân khi xưa.”

Vị Vương lão đại nhân trong lời ông ta nói chính là người cha đã mất của Vương thị, cũng là ông ngoại của Trường Bách.

Vị ông ngoại họ Vương này năm đó là một trong số những công thần quan giỏi đếm trên đầu ngón tay được chết già, trải qua ba triều mà không ngã quy, cân trọng trầm ổn, dù phát cao hay sa sút cũng không ngại vênh nhục, dù có phò trợ vị hoàng đế nào, dù cho ban đầu là bị lợi dụng thì cuối cùng cũng không khiến người yêu mến trọng dụng, có thể nói là một nhân vật kiệt xuất. Tiếc thay, mấy cậu bên nhà họ Vương năng lực, học vấn đều không xuất chúng, nhưng nhờ dựa vào ân tổ và sự chiếu cố của hoàng

để nên đường làm quan vẫn vững chãi, khiến cho Thịnh Hoàn vô cùng hâm mộ.

Thực ra Trường Bách đáng dấp giống Thịnh Hoàn cực kì, nhưng bản tính lại khúc khuỷu lạ kì, cứ như bản sao của ông ngoại với một phần tư huyết thống chảy trong mình. Thịnh Hoàn tuy không phải rất yêu thích Vương thị nhưng vô cùng vừa lòng đối với gien tốt đẹp mà nàng ta mang tới. Có điều khi ông ta đối mặt với con thứ Trường Phong thần thái giống mình thì tâm tình lại không khỏi khẽ biến động. Thịnh Hoàn nói: “Nếu được như nhạc phụ đại nhân thì đã tốt, chỉ e là vẽ hổ chẳng thành mà thôi.” Dẫu cho rất thỏa mãn, người làm cha thường không nói lời vàng ngọc về con trai mình.

Thịnh Hoàn cùng Tề đại nhân trò chuyện về Trường Bách lại nhớ tới giọng nói tiếng cười của Vương lão thái gia. Vương thị cùng Bình Ninh quận chúa nói chuyện với Như Lan. Vương thị nói được ba câu thì không quên sở trường, nén không nổi mà khen con gái mình tốt đẹp thế nào, đợi đến khi Vương thị khen đến tài may vá của Như Lan thì ánh mắt quận chúa lóe lên, lướt qua cô bé Minh Lan bé bỏng ngây thơ ở bên, giật mình, chợt nói: “Tôi cũng đang muốn nói chuyện này, lại nói, tôi còn phải cảm ơn cô Sáu nhà chị.”

Vương thị ngẩn người. Quận chúa gọi Tề Hành tiến lại gần. Tề Hành thấy Minh Lan ngồi ở một bên, vẻ mặt cô bé mù mịt thì buồn cười, bèn tỉ mỉ kể rõ đầu đuôi. Ngày ấy sau khi Thịnh lão phu nhân bảo Minh Lan may chút đồ cho Trường Bách, Minh Lan lập tức quán triệt chấp hành. Nàng hỏi thăm được quần áo trong trường thi không được phép may hai lớp, mà trời thì đổ rét đậm, liền từ trong kho tìm được một tấm nhung dày, cẩn thận cắt ra, làm thành một đôi nịt gối trùm tới tận mũi chân (tương tự tất ống hiện đại). Không ngờ Tề hành tới ăn cơm nhìn thấy hay hay bèn đòi một đôi, lại tặng một quyển “Kính hoa thác châm phổ” (đại loại là sách thêu thùa) không còn xuất bản nữa, Minh Lan đành miễn cưỡng đồng ý.

“Vừa rồi ở Tế Nam hai ngày trời đều đẹp, chẳng ngờ trước hôm thi một ngày, trời bỗng u ám rét mướt. Ngồi ở bàn đá trong nhà trọ thấy hơi lạnh len từ dưới chân lên, may mà có cái nịt gối em Sáu làm nên không thấy lạnh chút nào.” Trường Bách cũng tiến lại đây, đứng bên cạnh Vương thị ôn hòa nói.

Quận chúa cười nói: “Hành nhi, còn không cảm ơn cô Sáu đi, em ấy còn nhỏ như vậy đã lan lợi, thật là hiếm có.”

Tề Hành chớp mi nói: “Cảm ơn đương nhiên phải cảm ơn rồi, nhưng nợ nần thì tính thế nào đây?”

“Nợ nần gì cơ?” Như Lan kinh ngạc nhìn Minh Lan đầy hoài nghi.

Tề Hành bước tới trước mặt Minh Lan hừ một cái: “Em thêu gì trên nịt gối nào?”

Minh Lan vuốt vuốt bàn tay nhỏ, ngây thơ nói: “Không có gì mà! Trường thi không cho phép đồ vật có chữ viết nên em thêu ký hiệu trên nịt gối, tránh thất lạc thôi mà.”

Tề Hành nở nụ cười đẹp để khoe răng trắng: “Em còn bé mà đã xấu tính nhé!” Sau đó xoay người sai bảo đưa nha hoàn mấy câu rồi quay lại nói tiếp: “Em ấy thêu một cây bách nho nhỏ trên nịt gối của anh Tắc Thành, quả thực mạnh mẽ thẳng tắp, nhưng mà em ấy lại thêu trên nịt gối của con ... Hừm hừm...”

Lúc này đưa nha hoàn kia đã trở lại, Tề hành đón lấy một bọc nhung từ trong tay nha hoàn, đưa ra trước mặt mọi người. Chỉ thấy nịt nhung được gấp gọn gàng, bên trên lộ ra một hình ảnh be bé, mọi người sáp lại nhìn – hóa ra bên trên thêu ngay ngắn một nén vàng bé xinh, to tròn, ngây thơ đáng yêu, vô cùng thú vị.

Vương thị bật cười: “Thế là ý gì?”

Quận chúa nường nường lại hiểu: “Chà, Hành nhi tự là Nguyên Nhược, Nguyên trong nguyên bảo, cháu là thêu cái này?”

Minh Lan đỏ mặt gật đầu, lén lui ra ẩn phía sau Trường Bách, Trường Bách vô cùng hào hiệp che chắn ở đằng trước.

Mọi người nhìn Tề Hành tuần tú phóng khoáng rồi lại nhìn nén vàng nhỏ bé núc tức thì bật cười, ngay cả Như Lan, Mặc Lan cũng che khăn mà cười, nhóc Trường Đống che miệng cười khúc khích không ngừng.

Tề Hành cố tình nhéo tai Minh Lan, nói: “Mặc dù tôi so ra còn kém anh cả em nhưng cũng không thể nào giống nén vàng kia được! Con nhóc này, em bất công thiên vị nhé! Để xem về sau tôi trả miếng thế nào để em không còn nghịch ngợm nữa!”

Minh Lan bị nhéo tai trước mặt mọi người, khuôn mặt bụ bẫm xinh xắn lung túng đỏ ửng lên, gắng sức ngăn tay của Tề Hành lại, liều mình cãi: “Anh trong tự có chữ Nguyên, Nguyên trong nguyên bảo, không phải là cùng một chữ sao! Nén vàng to như vậy, tốn không ít kim tuyến của em đâu nhé! Anh không thích nguyên bảo chứ gì, em đây thêu nguyên tiêu (bánh trôi) cho biết tay!”

Mọi người hầu như cười lăn, Tề đại nhân cùng Thịnh Hoành ở bên kia cũng nghe thấy. Thịnh Hoành trở vào Minh Lan nói: “Cái con bé này, sắp béo thành cái bánh trôi rồi!”

Minh Lan một bên xoa tai, một bên giả bộ ngốc nghếch, trộm nhìn Vương thị, phát hiện nàng ta hình như vẫn chưa mất hứng liền hơi yên tâm, lại ngó sang Như Lan cùng Mặc Lan, đã thấy sắc mặt chúng nó đanh lại. Lòng Minh Lan trầm xuống, nàng hiểu rõ, những ngày nàng sắm vai con trẻ ngốc nghếch không còn dài nữa.

Áo giao lĩnh buộc eo và váy xếp nếp

Tóc mái đào xõa hai bên, thực ra phần mái sẽ được hót vào giữa giống trái đào còn thế này là rũ ra hiều hỉ nhi.

Tóc mái đào búi hai bên

Vòng ngọc phù dung hồng phấn nạm vàng, bạc

Vòng vàng bện xoắn

Chương Đặc Biệt: Special spoil

Đến hẹn lại lên, hôm nay theo đúng lời hứa, tớ post chương spoil mùi mẫn nhá hàng chị em, gọi là giải khát giữa ngày nắng nóng. Spoil đảm bảo các tiêu chí, có hot, có tình cảm, có hài mà không tiết lộ tình tiết, diễn biến. Tên nam chính và các tình tiết dễ gây suy đoán đều bị giấu đi, chị em yên tâm enjoy nhá

Đoạn trích 1:

X nhìn một chút, rồi lại rót một chén nữa cho nàng. Lúc này nàng uống không hết trà, chỉ uống nửa chén rồi thôi, đưa chén trả lại cho phu quân, tự giác ngã xuống, quay lưng vùi vào chăn ngủ tiếp.

X cầm chén trà trong tay, nhìn Minh Lan đang ngủ khì khì như con heo nhỏ, hồi lâu không nói gì, dứt khoát một hớp uống hết chén trà còn dư. Sau khi cất chén, chàng bước tới ổ chăn của Minh Lan. Thân thể thiếu nữ ấm mềm thơm ngát, xương nhỏ thịt dày, chàng áp vào thấy thỏa mãn vô cùng, ôm ấp thật chặt, luồn vào ngực áo sờ soạng, cảm thấy muôn phần nỡn nà.

Ban đầu ước chừng chỉ sờ soạng vài cái, ai dè càng vuốt ve lại càng hưng phấn, chàng phủ lên bên trên, tìm được đôi môi thiếu nữ mềm mại, vừa uống nước xong trên môi vẫn còn vương một giọt ướt át. Chàng hôn môi nàng, càng hôn càng thấy nóng ran, tay vuốt ve trên đùi một hồi.

Minh Lan cảm thấy thân thể là lạ mới vận vẹo tỉnh dậy, mắt mở to mê man, môi hé ra, luống cuống giãy giụa liền bị chàng chặn người dưới lại, vững vàng đè lên.

Thân nóng như thiêu, bỗng bị một vật nhọn nặng nề tiến vào, Minh Lan ban đầu còn chịu được nhưng nàng rớt cuộc vẫn là mới biết sự đời, về sau càng thấy đau nhức trướng nóng, chân cũng mất sức mà vắt vẻo trên cánh tay chàng. Nàng ai oán kêu lên chỉ mong chàng mau mau kết thúc cho rồi.

Ai ngờ chàng ngủ dậy giấc nên dồi dào sinh lực, đôi chân ra sức thảo phạt, xoa nắn thân thể nàng một hồi, hôn nàng đến mức xém nhũn ra như nước. Minh Lan quá sức chịu đựng liền hu hu khóc xin tha, tiếng cầu xin nỉ non êm ái vừa cất lên lại càng khiến chàng hưng phấn hơn, cắn vào đầu vai trắng nõn mơn mớn của nàng, trầm giọng gầm lên một tiếng.

Minh Lan nghe thấy tiếng ồm ồm hỗn hển trong cổ họng chàng, thân thể như bị hun lên, bứt rứt như thiêu như đốt, cuối cùng không chịu nổi nữa mà lịm đi.

Đoạn trích 2:

Vừa tân hôn được ba ngày, X đồng chí tựa hồ hoàn toàn không có yêu cầu cao đối với Minh Lan, cũng không bắt nàng quan tâm gia sự, càng không lập tức bắt nàng quản gia, nhu cầu duy nhất và lớn nhất trước mắt chính là hy vọng biểu hiện trên giường của nàng tốt đẹp.

Minh Lan đau khổ nâng cái đĩa sứ hoa sen lên, không khỏi bi ai nghĩ đến: đương gia chủ mẫu nhà giàu người ta vất vả hoạt động trí óc, đấu trí đấu dũng, nhưng nàng ngược lại thể lực cực nhọc, đúng là thể lực vẫn quan trọng! Này, này, này tính sao đây, trừ âm bổ dương à?

Càng nghĩ càng uất ức hậm hực, trong lòng bức mình, nàng bây giờ chính là một nhành hoa nhài non nớt, làm sao địch lại được gân cốt cường tráng của chàng, sao nào... Còn nhỏ không phối hợp được không bàn đến, sức bền thể lực còn kém xa, không phải chàng ta chẳng qua chỉ giỏi võ thôi sao! Hử! Có bản lĩnh đợi đến lúc nàng ba mươi như sói bốn mươi như hổ xem, đến lúc đó chàng ta có còn làm gì nổi không!

Đoạn trích 3:

“Vợ chồng mới cưới thăm thiết hơn một chút cũng là bình thường nhưng làm gì có cái kiểu như cậu ấy!... Cũng không thèm để ý xem có người hay không, thấy cô chủ một cái là y như lang sói trên núi, hai mắt hau háu phóng tia sáng, hể không ai nhìn là động chân động tay, từ sáng đến tối càn quấy!” Thôi ma ma vỗ nhẹ cái bàn, cắn răng: “Cô chủ thân thể mới dậy thì mà! Sao làm thế được?!”

Đoạn trích 4:

X trầm giọng tức giận nói: “Em cái đồ vô lương tâm này! Thành thân còn chưa đến một tháng em đã tính sẵn cả đường lui rồi! Em cái đồ vô lại này!”

Nói xong liền nhấc tay Minh Lan lên, mau chóng vén tay áo nàng, nhắm vào cánh tay nõn nà của nàng, há to miệng, lưu lại hai dấu răng ngay ngắn.

....

Minh Lan không nén được ngó nghiêng xung quanh, thấy không có người liền nhào về phía miếng chân giò hầm kia hung hãn cắn một miếng,

sau đó vén tay áo mình lên so sánh. Minh Lan nhếch môi cười vô cùng hài lòng.

Ai ngờ X lúc này mới ở ngoại thư phòng trở về, thấy Tiểu Đào bê chân giò gói lá sen chạy ở hành lang thì không nhịn được quát đứng lại, bước tới xốc lá lên thì nhìn thấy, tức thì sắc mặt xanh như tàu lá. Chỉ thấy trên cái chân giò hầm bóng nhoáng như nước có hai dấu răng tròn xoe xinh xắn ngay ngắn, rất sâu, thực là hung bạo.

Hàm ý không cần nói ra cũng hiểu.

X ngửa đầu nhìn trời, vừa bực mình vừa buồn cười.

....

Kết quả là đêm đó nàng liên ầm ỉ bỏ bữa, bụng chướng khó chịu, nước mắt lưng tròng ở đầu giường khế nấc lên...X thấy nàng khó chịu dường như nóng ruột muốn gọi thái y lại bị Minh Lan kéo góc áo, hu hu nói: “Để người ta biết em bội thực, em em em...Em chẳng còn mặt mũi gặp ai nữa!”

X nháo nhác đi tới đi lui trong phòng, nghiêm mặt mắng: “Đáng đời! Tự nhiên ăn hết tận nửa cái chân giò, có phu nhân tiểu thư nhà nào ăn giống em không!”

Minh Lan vuốt cái bụng to tròn, vừa khóc lóc vừa vỗ ngực, rất giống con sóc nhỏ ăn no đầy ruột, che mặt khế nức nở, vừa tủi vừa thẹn: “... Ai bảo chàng cắn em.”

X tức quá, trừng mắt mắng: “Em là đồ bắt nạt kẻ yếu! Không dám cắn tôi, chỉ dám cắn chân giò!” (bó tay với 2 anh chịT_T)

Đoạn trích 5:

X phút chốc nhìn Minh Lan không chớp mi, trong ánh sáng lơ mờ, chỉ có một tia le lói ở màn xe, rót xuống gương mặt trắng nõn như mỹ ngọc của nàng, mi thật dài buông xuống, phủ lên trên một tầng ánh sáng trong suốt âm đạm, chiếc cổ cong cong mướt mướt tựa vào, yếu đuối là thế, chán nản là thế, mờ mịt là thế, mang theo một nỗi lòng hận người hận đời mà không thể làm gì được.

Một sinh linh đẹp dễ đến mất hồn như vậy, cõi lòng tràn ngập buồn thương chế giễu bản thân. Nàng tha thiết cuộc sống, nàng chán ghét cuộc sống, nàng vui vẻ hăng hái, nàng suy sụp lạnh lùng, nàng tựa hồ luôn luôn quả quyết, lại tựa hồ luôn luôn chối bỏ, một sự mâu thuẫn cân đối hoàn mỹ – từ một khắc kia, chàng vẫn luôn hiếu kì về nàng, chàng chưa bao giờ mê muội một người nhiều đến vậy.

Đoạn trích 6:

Minh Lan không khỏi ghen ngào, ánh mắt chậm rãi di chuyển, ngần ngơ nhìn X ở phía trước, màu mắt trong suốt như nước: “Nhưng mà chàng không giống vậy! Chàng đứng ở phía trước em, che chở cho em, thay em chặn đi giông bão cùng khó khăn, khi đó em biết, dù là phía trước có núi đao biển lửa, phàm là có chàng ở đó, em hết thấy cũng không sợ gì cả!”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Không Ai Có Thể Che Mưa Chắn Gió Cho Nàng Cả Đời, Cuối Cùng Vẫn Phải Tự Mình Đối Diện Với Thế Giới Đây

Minh Lan hiểu được cái lợi khi ở Thọ An Đường không chỉ là cải thiện chuyện ăn mặc mà còn là hưởng thụ tháng ngày nhàn nhã thư thái, tự do tự tại, không cần dựa vào sắc mặt người khác mà sống mấy năm nay. Minh Lan chưa từng bị Vương thị hạnh huyệt, bình thường cũng ít trò chuyện với anh chị em trong nhà, ngày qua ngày đều bám lấy lão phu nhân ở cùng một chốn, hoặc là đọc sách luyện chữ hoặc là thêu thùa may vá, buổi tối lại ngủ tại phòng cách vách với lão phu nhân.

Mỗi lần Như Lan thấy bất bình trong lòng đều muốn tìm Minh Lan gây chuyện, nếu mà nó nhất quyết tìm Minh Lan chắc chắn phải qua tầng tầng lớp lớp cửa ải: cửa lớn Thọ An Đường, Phòng ma ma ở nhà chính, Thôi ma ma ở nhà giữa, Thịnh lão phu nhân niệm kinh ngay phòng cách vách chờ nó trên đường tới Lê Hoa Thụ bắt bớ Minh Lan. Nó làm cách nào mà gây chuyện được chứ, ngay cả việc thỉnh an Vương thị cũng được lão phu nhân tạm thời miễn cho vì nhẽ tuổi nhỏ sức kém.

Từ khi chuyển vào Thọ An Đường, không có ai làm khó Minh Lan nữa, Thịnh lão phu nhân lại hết mực bảo vệ nàng. Trong lòng Minh Lan rõ môn một, vô cùng biết ơn, chỉ là nếu chuyển vào Uy Nhụy Hiên cùng Mặc Lan thì Minh Lan biết những tháng ngày thông dong sắp kết thúc rồi.

“... Mấy chị em đang tuổi lớn, cũng nên có phòng riêng, hiện giờ Uy Nhiên Hiên vẫn còn trống một chỗ, chi bằng để cho Minh Lan chuyển qua

đó, cũng tiện cho chị em chúng nó thêm thời gian ở cùng nhau, đến lúc gả cho người ta rồi chẳng biết khi nào mới có thể gặp lại.” Vương thị cười nói với Thịnh lão phu nhân lúc thịnh an sau khi Trường Bách trở về một ngày.

Minh Lan ở buồng trong đang luyện chữ nghe thấy vậy, lòng chột căng thẳng, nhìn vào mắt Đan Quất đang giúp nàng mài mực ở đối diện bàn sưởi. Nó cũng cảm thấy chần động, nhất thời ở gian ngoài không có bất cứ tiếng nói nào, chỉ có tiếng ho khan của Thịnh lão phu nhân, lúc này Phòng ma ma cười nói: “Phu nhân nói phải, hôm qua lão phu nhân còn cùng tôi nói chuyện nên để cô Sáu ra ở riêng... Chỉ là, phu nhân cũng biết, mấy năm nay may mà có cô Sáu, Thọ An Đường này mới thêm phần náo nhiệt, tuy là thân thể lão phu nhân đã khỏe hơn, nhưng mà nếu như...”

Phòng ma ma kéo dài giọng, Vương thị có chút xấu hổ: “Đúng là do ta sơ suất, sức khỏe của lão phu nhân vẫn quan trọng hơn, chỉ là nếu để nhà khác biết được ngay cả phòng riêng Minh Lan cũng không có, lại nghĩ là ta đối xử không tốt với con bé...”

Phòng ma ma vội tiếp lời: “Phu nhân nói cũng có lý, không chỉ chị em trong nhà phải năng qua lại, mà con gái lớn rồi cũng cần học cách tự quản lý phòng ốc, không thể cứ bám lấy bà nội không chịu lớn được, theo như lời lão phu nhân nói, chi bằng sắp xếp phòng ở sườn đông của Thọ An Đường làm phòng riêng cho cô Sáu, như vậy không phải đều gần Thọ An Đường và Uy Nhụy Hiên sao?”

Đề nghị rất hợp lý, Vương thị bằng lòng, lập tức sai người làm thu dọn phòng ở. Minh Lan thấp thỏm từ buồng trong đi ra, tiến tới trước mặt lão phu nhân, cúi đầu kéo cánh tay già nua của bà, lắc lắc. Thịnh lão phu nhân kéo cô cháu gái nhỏ lên kháng (giường lò), ôm ấp yêu thương, thật lâu sau mới nói: “Con cũng đến lúc phải học cách sống tự lập, làm sao quản chế nha hoàn hầu già, thu chi tiền bạc, qua lại với anh chị em trong nhà... Bà nội không thể che chắn cho con cả đời được.”

Minh Lan ngẩng lên nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của Thịnh lão phu nhân, con người xám đục già nua, cảm thấy trong lòng chua xót, cứ thế mà ngơ ngẩn khóc, vùi vào lòng bà nội: “... Minh Lan sẽ ngoan ngoãn, nhất định không làm cho bà nội mất mặt.”

...

Tiểu thư ở lầu cao gác tía đích thị là đặc sản phương Nam[‘], còn người phương Bắc vốn chuộng cao rộng thoáng mát, cho nên mới lưu hành kiểu tiểu viện độc lập. Chỗ tiểu viện sườn đông Thọ An Đường kia ban đầu vốn chỉ là biệt viện để ngắm tuyết xem hồ, quy mô không bằng một nửa Uy Nhụy Hiên. Vương thị thu dọn sắp xếp ba lượt, nhưng Thịnh lão phu nhân nhìn thấy cũng chẳng vừa lòng, nói quá mức đơn sơ, ở không thoái mái. Sau khi Thịnh Hoành biết được, lập tức mời thợ mộc về tu sửa trong ngoài tiểu viện một lượt, lại quét vôi sơn sửa thêm một lần nữa, ước chừng tới lễ mừng năm mới lão phu nhân mới gặt đầu, bảo sang năm thì cho Minh Lan chuyển qua bên đó. Sau sự việc lần này, trên dưới Thịnh phủ đều biết cô Sáu Minh Lan là bảo bối yêu dấu trong lòng Thịnh lão phu nhân, chuyển khỏi Thọ An Đường cũng không có ai dám thờ ơ, coi thường.

[‘] Kiểu nhà lầu, các tiểu thư ở chung một khu nhà lầu, có thể là một người trụ tầng trên, một người trụ tầng dưới. Trong Thứ Nữ Công Lược, Thập Nhất Nương trước khi lấy chồng ở cùng một tòa nhà với Thập Nương, nàng ở lầu dưới, nàng kia lầu trên.

Vì duyên cớ này, năm mới Minh Lan cực kỳ khó chịu trong lòng, khi dập đầu trước bài vị tổ tiên nước mắt lưng tròng, ngày ngày đều đeo bám Thịnh lão phu nhân không buông, ngủ cũng phải ngủ trong phòng bà nội, tỉnh dậy hai mắt thường đầm lệ. Mỗi khi nhìn thấy thế, Thịnh lão phu nhân đều thở dài, nhưng cũng không nói năng gì.

Ra giêng, lão phu nhân chọn ngày lành, trời trong nắng ấm, Phòng ma ma chỉnh đốn lại mọi thứ, sắp xếp cẩn thận mọi việc liên quan tới Minh

Lan, chậm rãi chuyển phòng. Minh Lan bái biệt Thịnh lão phu nhân, bịn rịn từng bước rời khỏi Thọ An Đường. Đây là nơi đầu tiên, cũng là cái vịnh tránh bão duy nhất của nàng ở thế giới này, nơi đó có bà nội toàn tâm chăm lo bảo vệ nàng chẳng màng lợi ích, chỉ là, trên đời này chẳng có ai có thể che mưa chắn gió cho nàng cả đời, cuối cùng vẫn phải tự mình đối diện với thế giới.

Trước khi chuyển nhà một ngày, Minh Lan cầm một cái bao quạt mới làm xong đi tìm Thịnh Trường Bách, nhờ anh ấy đề tên cho tiểu viện của nàng. Kỳ thực nàng có cả một rổ tên hay để chọn, cái gì mà Tiêu Tương Quán, Hành Vu Uyển, Thu Sảng Trai, Đạo Hương Thôn, Lô Tuyết Am, cái nào cũng thực là nho nhã, chỉ là nghĩ tới số phận hẩm hiu của những nữ tử này, tốt nhất là không nên đụng tới mấy thứ xui xẻo đó mới phải.

(Mấy cái tên trong “rổ tên” của bạn Minh Lan đều xuất phát từ Hồng Lâu Mộng, Đại Ngọc ở Tiêu Tương Quán, Bảo Thoa ở Hoàn Vu Uyển, Thám Xuân ở Thu Sảng Trai, Lý Hoàn ở Đạo Hương Thôn, mấy vị này đều có số mệnh hẩm hiu nên bạn Minh Lan mới không muốn “chôm” tên.)

Anh Trường Bách nhận được “nhuận bút”, lập tức ý văn tuôn trào, tuyệt bút vung lên —— Mộ Thương Trai (dịch ra là hoàng hôn sẫm hoặc chiều biếc).

Mộ Thương Trai có ba gian phòng lớn từ bắc sang nam, chính giữa được Minh Lan gọi là chính đường, dùng làm phòng khách, sao gian bên trái làm phòng ngủ, sao gian bên phải làm thư phòng, hai bên phòng lớn đều có một gian nhĩ phòng (phòng vách), trước sau cũng có mái hiên, để cho nha hoàn hầu già ở. Nơi này rất gần Thọ An Đường, trên cơ bản là được vườn bên ngoài Thọ An Đường bao đến tận bên trong, một hành lang gấp khúc nối liền hai nơi. Nếu ở đây Minh Lan kêu thảm một tiếng, ở nơi kia, Thịnh lão phu nhân có thể nghe thấy rồi lập tức tới cứu hỏa. Lão phu nhân hết lòng vì mình, Minh Lan vô cùng cảm động.

Cô Sáu của Thịnh gia về cơ bản có Thôi ma ma, hai đại nha hoàn, tiểu nha hoàn xung quanh có sáu người, tạp dịch ở gian ngoài thì không tính, so với sự phô trương của Mặc Lan, Như Lan thì kém xa. Chẳng qua là Mộ Thương Trai vốn nhỏ, Minh Lan lại sợ người nhiều thị phi cũng nhiều, nên vui vẻ không thêm người nữa. Huống hồ Thịnh Hoàn xưa nay vốn coi trọng thanh danh làm quan, không thích tiêu xài hoang phí, tiền tiêu hàng tháng của tiểu thư Thịnh gia là hai lượng bạc trắng. Chẳng qua đây là cái vỏ bên ngoài, trên thực tế Như Lan có Vương thị giúp đỡ, Mặc Lan có dì Lâm tài trợ, Thịnh lão phu nhân hàng tháng cũng đưa thêm tiền cho Minh Lan, mọi người ngầm hiểu trong lòng nhưng không ai nói ra mà thôi.

Ngày chuyển phòng ấy, Thịnh lão phu nhân ngồi ở chính đường, mấy anh chị em trong nhà cũng tới chúc mừng. Anh Trường Bách tặng một cái lọ sứ Như Châu trơn bóng như ngọc, ở trên còn cắm mấy đóa hồng mai tươi mới. Như Lan tặng một ống đựng bút cầm thạch khắc tranh hoa và chim. Trường Phong tặng một bộ “Sơn hải chí”. Mặc Lan tặng một đôi câu đối tự tay viết treo hai bên cửa cùng một bức họa ngư ông câu cá. Cuối cùng Trường Đống do dự đưa lễ của mình, là một bộ màn trướng bốn mùa xuân hạ thu đông do Dì Hương tự tay thêu, chia làm bốn màu hồng phấn, xanh biếc, xanh lam, và vàng cam (nguyên tác là màu hạnh), thêu tranh hoa cỏ chim chóc, cá và côn trùng bốn mùa rực rỡ, thật là tinh xảo. Nhìn thấy đáng vẻ ngưỡng ngừng của Trường Đống, Minh Lan lén bước tới thì thầm bên tai thẳng bệ: “Nói với dì, chị rất thích.”

Sắc mặt Trường Đống lập tức tươi hẳn.

Sáng sớm hôm sau, Minh Lan phá lệ không làm sâu ngủ nữa, sớm đến Thọ An Đường thỉnh an, nhìn thấy mặt Thịnh lão phu nhân cũng hơi sững, hai bà cháu ôm nhau ôn chút chuyện. Thịnh lão phu nhân nhìn Minh Lan từ trước ra sau tổng cộng đến ba lượt, cứ như cháu gái nhỏ mới ngủ bên ngoài một đêm liền bay mất ba ký thịt, cứ hỏi mãi noãn các có kín gió không, đốt địa long(một loại than) có nóng không, giường lò có thoải mái không?

Vương thị ngồi một bên bưng chén trà, nét mặt có chút phức tạp. Trước đây mẹ chồng nàng dâu không có tranh chấp gì, nàng cũng từng có thời làm một đứa con dâu ngoan hiền. Kỳ thật Thịnh lão phu nhân là người tương đối khó hầu hạ, bản tính cao ngạo lạnh lùng, nói nhiều cười nhiều thì bà ngại người ta ầm ĩ, niềm nở thì bà ngại người ta phiền, quan tâm chăm sóc thì bà lại cảm thấy người ta quấy rầy mình, cho dù là dì Lâm lúc trước được nuôi bên cạnh bà cũng chưa từng thấy bà thân thiện như vậy. Đây là cũng là nguyên nhân lúc trước Vương thị không muốn Như Lan đến Thọ An Đường để bị lạnh nhạt, cũng không biết con bé Sáu này làm thế nào mà được sủng ái như vậy. Trước kia Lưu Côn từng nhắc nhở nên để Minh Lan chuyển đi, lúc đấy cũng không suy nghĩ nhiều, bây giờ nghĩ lại đúng là có lý.

Sau này cho dù Minh Lan không nuôi dưới danh nghĩa của mình thì bản thân cũng phải bỏ ra một khoản tiền dưới danh mẹ cả cho con bé, nên bồi dưỡng tình cảm thì bồi dưỡng tình cảm, nên chỉ bảo thì chỉ bảo. Vả lại con gái lớn rồi, cứ ở trong Thọ An Đường, Tề Hành kia lại thường ra ra vào vào sẽ nảy sinh quan hệ, như vậy cũng không tốt. Quan trọng là, gần đây đột nhiên phát hiện, lão phu nhân dạy dỗ Minh Lan hành xử rất khéo, đọc sách hay nữ hồng đều tiến bộ rất nhiều. Trái ngược với nó là Như Lan nhà mình thì vẫn thẳng như ruột ngựa, suốt ngày cùng Mặc Lan ganh hơn thua, chẳng có một chút tiến bộ nào, để Minh Lan chuyển ra cũng tiện cho Như Lan gần gũi con bé hơn, phần nào cũng lây chút ảnh hưởng tốt. Sau cùng, là ở bên ngoài Vương thị cũng có được tiếng thơm.

Nghĩ tới đây, tâm tình Vương thị trở nên khoan khoái hơn nhiều, nhắc chén trà lên nhấp một ngụm, ba nữ nhân vẫn an so với hai thì hình như cũng chẳng phô trương hơn là bao.

Một ngày sau khi chuyển vào Mộ Thương Trai, Minh Lan liền hăng hái thực hiện nghĩa vụ. Sau khi ném chút điểm tâm ở Thọ An Đường, để Đan Quất ở lại trông nhà, mang theo Tiểu Đào cùng Yến Thảo đến chính viện

thỉnh an Vương thị, đã thấy hai chị gái đã ngồi ở trong phòng, trước mặt là kháng phủ vải bông rực rỡ. Mặc Lan cùng Như Lan ngồi đối diện hai bên, luôn luôn dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc xéo nhau, cứ như ba ba với đậu xanh[‘].

[‘] Mắt ba ba tương đồng với đậu xanh, ý chỉ nhìn nhau trừng trừng không nói câu nào.

Minh Lan thầm than một tiếng, nghĩ bụng rốt cục cũng bắt đầu, đi vào trong, cười nói: “Chào hai chị, xem ra là em đến muộn.” Vừa nói vừa yên lặng ngồi xuống bên cạnh Như Lan. Chỉ là lão phu nhân kéo nàng lại nói thêm đôi câu, Thọ An Đường cách chỗ Vương thị khá xa, chẳng qua nếu nàng có thể xuất ra công lực 800 thước đạt tiêu chuẩn năm đó thì vẫn có thể đến đúng giờ, đáng tiếc tiểu thư đến tuổi này thì không được bước nhanh dù chỉ một chút, hại nàng chỉ có thể đóng cửa vụng trộm tập yoga rèn luyện thân thể.

Lúc này Mặc Lan cười khẩy một tiếng: “Em Sáu là tâm can bảo bối của lão phu nhân, chỉ là muộn một chút thì có gì cần lo lắng? Đến phu nhân có lẽ còn đến chậm nửa khắc, có thể tới trách phạt em được sao?”

Minh Lan sờ sờ tay áo mình, vuốt nhẹ vạt áo, giống như đang xoa dịu tâm tình của bản thân, chậm rãi nói: “Mới sáng sớm mà chị Tư đã nổi cơn thịnh nộ, nghe chị nói, nếu phu nhân không trách phạt em, thì đó là do phu nhân không dám, nếu như trách phạt em, thì lão phu nhân không tránh khỏi khó chịu, chị chỉ nói một câu mà lòng vòng tận hai vị trưởng bối nha.”

Như Lan mở mắt thật to, xoay mặt nhìn Minh Lan, trong mắt đọng đầy vẻ khó tin cùng mừng thầm. Mặc Lan bên kia cũng mắc nghẹn, Minh Lan là người xuyên không nên có thể không nhớ rõ, nhưng mà Mặc Lan thì vẫn nhớ như in Minh Lan trước năm tuổi yếu đuối dễ bị bắt nạt ra sa., Nó liên tục sai sử Minh Lan không dưới một lần. Như Lan không biết đã lên mặt với con bé bao nhiêu lần. Chỉ là sau khi Minh Lan chuyển vào Thọ An

Đường, đã nhiều năm chưa thân cận, ngày thường gặp cũng chỉ khách sáo vài câu, trong ấn tượng chỉ nhớ rõ Minh Lan rất yếu đuối, ngu ngu ngốc ngốc.

Ánh mắt Mặc Lan đột nhiên trở nên sắc bén: “Em... Nói cái gì? Sao em lại bẻ cong lời chị như thế!”

Minh Lan cười thầm trong lòng, thật là giống dì Lâm. Quả nhiên Mặc Lan bên ngoài thì ra vẻ yếu đuối nhưng kỳ thật bên trong lại cực kỳ ương ngạnh, nếu thật sự yếu đuối thì làm sao có thể sống vui vẻ đến hôm nay. Minh Lan cười nhạt: “Ồ, xem ra là em hiểu nhầm, thì ra chị Tư không muốn phu nhân trách phạt em.”

Mặc Lan tức đến nội thương rồi, Như Lan há hốc mồm, trong lòng nở hoa, vui vẻ cầm cánh tay Minh Lan thân thiết nói: “Trước kia em Sáu không khỏe, lão phu nhân miễn cho việc thỉnh an mẫu thân, hôm nay là lần đầu tiên đến muện cũng không sao? Vừa rồi dì Hương hầu hạ mẫu thân dùng bữa sáng, nhưng Lưu ma ma đến tìm mẫu thân có việc, vài dì cũng bảo lui đi rồi, lúc này mẫu thân cũng chưa ra đây đâu, đừng ngại!”

Kẻ thù của kẻ thù thì chính là bạn, đây là suy nghĩ mà Vương thị gieo vào đầu Như Lan. Ngày thường nàng cùng Mặc Lan đấu võ mồm mười lần thì thua đến bảy, hiện giờ lại có viện trợ, tinh thần lập tức phấn chấn. Minh Lan làm sao mà không biết chuyện này, chẳng qua là chọn chiến tuyến kiêng kị nhất là loại lắt lư bất định, có cái chết của dì Vệ lúc trước, nàng cùng dì Lâm bên này đúng là chẳng ra đâu vào đâu cả.

Như Lan tìm được chiến hữu, lôi kéo Minh Lan nói đông nói tây, lúc thì nói về áo choàng mới, ăn thịt thấy ngon ngoảnh lại đã đưa cho Minh Lan một miếng, một lúc lại nói nàng mới có được bức “Cửu cửu tiêu hàn đồ” muốn xem cùng Minh Lan: “Lúc trước chị còn cùng em Sáu ở chung một chỗ, đáng tiếc là sau này em lại vào Thọ An Đường nên không thể gần gũi, nếu chúng ta ở cùng một chỗ thì tốt rồi.”

Mặc Lan đã sớm nguôi giận, dùng nắp chén nghịch nghịch lá trà, vui vẻ nói: “Em Sáu thực biết nói đùa, em Sáu ở bên lão phu nhân ăn hương uống lạt, nhưng mà rất có thể diện, sao mà chuyển đến Uy Nhiên Hiên cho được? Aiz —— lại nói tiếp, chị là người không may mắn, lúc trước không vào được Thọ An Đường, nhưng em Năm gan lớn hơn chúng ta nhiều, sao đến cả lão phu nhân cũng dám xem thường?”

Nếu bàn về đạo hạnh, Như Lan xác thực kém xa Mặc Lan, nàng mắng người rất chuyên nghiệp, loại đấu võ mồm tinh tế này thường có sơ hở. Câu nói đầu tiên này trúng đích rồi, tức thì cánh tay nắm tay Minh Lan đột nhiên siết chặt, Minh Lan thương tiếc cho cái tay tội nghiệp của mình, đau đớn nói: “Chị Tư cũng thật biết nói đùa, lúc trước chị Năm cùng phu nhân là mẫu tử tình thân, không nỡ xa nên phu nhân mới khó xử, vẫn là chị Tư hiếu thuận, nhưng mà lão phu nhân cũng không nỡ chia rẽ cốt nhục thế nên mới chọn em.”

Như Lan được cảnh tỉnh, xì cười: “Đúng rồi, chị Tư thế mà cực hiếu thuận, xa được dì Lâm, nhưng mà lão phu nhân không nhẫn tâm được!” Lập tức thả lỏng cái tay, Minh Lan vội càng rút bàn tay béo nhỏ đáng thương của mình về.

Mặc Lan đứng dậy, nhìn Minh Lan gần từng chữ: “Em dám bình luận về trường bối và chị gái mình như thế à?”

Minh Lan cười mỉm: “Em bình luận như thế nào? Chị Tư có thể chỉ ra chỗ sai cho em được không, nói ra để em có thể sửa.” Có bản lĩnh thì tìm sai sót trong lời của nàng đi.

Lúc trước lão thẩm phán kia từng nói rằng: cái gọi là tòa án, chính là chỗ chỉ coi trọng luật pháp. Khi biện luận thì phủ đầu toàn những điều này khoản kia chương bao nhiêu luật XXX, nhìn sự việc chứ không nhìn người, kỳ thật đều là vì con người, đi kiện cũng là người, làm người khác một câu cũng không thốt nên lời, người mà năm xưa Diêu Y Y mong nhớ cũng

chính là vị luật sư đẹp trai có thể làm nguyên cáo tức đến chết đi sống lại mà vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc thành thực.

Mặc Lan không ngờ Minh Lan nói như vậy thì trừng mắt với nàng, đôi mắt xinh đẹp mở lớn. Minh Lan bình tĩnh nhìn lại, nàng không cố ý cùng Mặc Lan đối đầu, nhưng hôm nay vừa bước chân vào cửa thì Mặc Lan đã bám riết không tha, hùng hùng hổ hổ, câu chữ như giầu dao. Nếu lúc này Minh Lan tỏ ra yếu thế, thì chẳng những bị Như Lan khinh thường, mà còn phải chuẩn bị tinh thần về sau tiếp tục bị bắt nạt. Nàng để lộ móng vuốt cũng chỉ để người khác biết người không phạm ta ta không phạm người, nàng tuy rằng không có anh trai mẹ đẻ, nhưng không có nghĩa là không có chỗ dựa.

Ánh mắt hai cô gái giằng co, không gian xung quanh cũng tóe lửa, Như Lan cực kỳ hưng phấn, hai mắt sáng bừng. Minh Lan nhẹ nhàng cup mắt, làm bộ sợ hãi, đứng lên đi đến trước mặt Mặc Lan, ngoan ngoãn cúi người, kính cẩn nói: “Đều là lỗi của em, nếu không phải đã muộn rồi, em cũng sẽ không cùng chị nói mấy câu ương ngạnh, chị Tư đừng giận, em xin nhận tội.”

Như Lan thầm mừng Minh Lan quả nhiên không có tiền đồ, khả năng chống đỡ quá kém, mới kiên trì được bao lâu chứ, lập tức xăn tay áo tính tham chiến, lúc này màn ngoài cửa bị Thái Hoàn gạt ra, nói: “Phu nhân tới.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chị Em Giao Chiến, Mẹ Cả Bà Mưu

Vương thị tiến vào chính đường liền ngồi xuống. Thái Bội đi theo Vương thị cùng ba dì ngay lập tức đặt vào bên trong một cái lò sưởi đồng thau hình tròn dẹt hoa văn ngũ hoàn song phúc, rồi đứng ở một bên. Ba cô Lan cũng đứng lên, cúi người hành lễ. Vương thị nhếch mắt nhìn mọi người, phất tay nói: “Ngồi đi, trời lạnh, đốt lò sưởi mạnh lên.”

Câu sau là nói với nha hoàn, Thái Hoàn lập tức lấy kẹp gấp than từ góc phòng ra, bỏ thêm than vào lò, trong phòng ấm áp hơn hẳn. Như Lan bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh Mặc Lan. Minh Lan biết quy củ, theo thứ tự ngồi phía sau Như Lan, hàng đối diện là ba dì. Phía bên này là ba cái ghế dựa lớn, bên kia lại chỉ có ba cái đôn tròn cho ba dì.

Đây là lần đầu tiên Minh Lan chứng kiến phong thái của phu nhân chính thất, ngay lập tức liên tưởng tới bộ đội duyệt binh. Vương thị chỉ thiếu nước hô to “Các đồng chí thân mến, các đồng chí đã vất vả rồi”. Tuy suy nghĩ của Minh Lan đang nhảy nhót bay bổng, nhưng nàng vẫn quay sang đánh giá mấy dì ngồi đối diện. Đã vài năm không gặp dì Lâm nhưng có thể thấy nàng ta chẳng hề già đi, gương mặt như cũ vẫn mỹ miều, cử chỉ quyền rũ khéo làm sao. Dì Hương tuy vẻ ngoài không xuất sắc, dầu vậy nàng vẫn mang theo một hương vị dịu dàng thấm tận xương. Dì Bình cũng là mỹ nhân, miệng anh đào chúm chím, mày liễu cong cong mắt tú lệ, đáng tiếc vẻ mặt hơi kém sang, cử chỉ hèn mọn co ro khúm núm, có vẻ không được phóng khoáng cho lắm.

Thân phận của các dì khác nhau, cụ thể là: bạn cũ, nha hoàn hồi môn, thiếp do đồng liêu tặng, còn có dì Vệ đã chết là lương thiếp gả từ bên ngoài vào, về cơ bản thiếp thất xuất thân từ đủ mọi nguồn gốc, Minh Lan thăm than một câu —— chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn đủ nha.(ý chỉ Thịnh Hoành quan không to nhưng có đủ loại thiếp thất xuất thân khác nhau).

Vương thị nhấp một ngụm trà, hỏi thăm Minh Lan ở phòng mới đã quen chưa, Minh Lan nghiêm chỉnh làm theo lễ nghi mà Phòng ma ma đã dạy, kính cẩn nghe rồi trả lời từng câu. Vương thị vốn tưởng rằng con bé ở chỗ lão phu nhân được nâng niu đã quen nên hẳn sẽ có chút lơ là phép tắc, đang định lên mặt giáo huấn, không ngờ nó lại cung kính lễ phép như vậy, cấp bậc lễ nghi một chút cũng không sai, đáng vẻ ngoan ngoãn, nàng ta cảm thấy vô cùng thoải mái dễ chịu trong lòng.

“... Nếu như còn thiếu cái gì thì đến nói với ta.” Vương thị dịu dàng dặn dò Minh Lan.

Minh Lan mỉm cười nói: “Có lời này của phu nhân, Minh Lan trở về chắc chắn sẽ mặt dày tới lấy đồ.”

Vương thị mỉm cười rồi nói với Minh Lan vài câu, sau đó ánh mắt lưu chuyển, sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc nói: “Trước khi ta đi vào, chị em các con đang tranh cãi chuyện gì?”

Minh Lan thấy chấn động trong lòng, Vương thị nói thẳng chữ “tranh cãi” này, xem ra là muốn bối móc sự việc, cúi đầu nhìn về phía Mặc Lan. Trong lúc nó bất an xoắn cái khăn trong tay thì dì Lâm ở bên kia lại cười khê, khóe miệng nhếch lên lộ ra một chút khinh thường. Minh Lan biết bản thân mình cũng bị liên lụy, ngay lập tức trầm giọng nói: “Phu nhân thứ tội, là Minh Lan không tốt, ngày đầu tiên thỉnh an phu nhân đã tới muộn, các chị dạy con một ít quy củ ạ.”

Vương thị hết sức kinh ngạc liếc con bé một cái, trong lòng thầm nghĩ rốt cục cũng do một tay lão phu nhân dạy dỗ mà nên, lòng vừa xoay chuyển liền không biết phải nói sao, bảo với Mặc Lan, Như Lan: “Thân làm chị không phải cứ trách cứ là xong chuyện. Biết đây là lần đầu cô Sáu đến chỗ ta, sớm nay lúc thịnh an lão phu nhân các con nên nhắc nhở em nó một chút, không phải chờ tới khi em nó mắc lỗi mới bày ra điệu bộ người làm chị!”

Dù có là Như Lan thẳng tính thì nghe cũng ra ý tứ trong những lời này, nhin cười mà nói: “Mẫu thân['] nói phải, đã không nhắc nhở em thì thôi, lấy đâu ra tư cách răn dạy người khác?”

['] “Mẫu thân” là xưng hô chỉ dành cho mẹ cả, khi gọi “mẹ” thân mật nhân vật sẽ gọi là “nương” cho nên khi edit mình vẫn để nguyên “mẫu thân”, “nương” edit thành “mẹ”.

Mặc Lan cúi đầu, vẻ mặt phần hận, giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, không nói được câu nào. Minh Lan không nhin được liếc mắt nhìn dì Lâm, chỉ thấy nàng vẻ mặt thờ ơ, trong lòng thầm khen, quả nhiên là nội công thâm hậu. Lúc còn ở Thọ An Đường nàng từng nghe nói, bất luận dì Lâm ngày thường ngang ngược đến đâu, nhưng chưa bao giờ công khai gây sự với Vương thị, nói năng hành sự cũng không lộ nhược điểm, ngược lại thường có cách chọc cho Vương thị phát hỏa, vậy nên dù có gây sự trước mặt Thịnh Hoàn thì nàng ta cũng không sợ.

Hôm nay khó lắm Vương thị mới có cơ hội thể hiện phong thái mẹ cả, mặt dịu dàng nói với ba cô con gái: “Các con thân là chị em, làm gì mà vừa thấy mặt đã giương cung bạt kiếm? Ta không giống các con, đi theo thầy giáo có học vấn đọc sách nhiều năm như vậy, nhưng ta cũng biết, làm anh chị em, có kiếp này không có kiếp sau, tất phải thương nhau như thể chân tay, lúc trước Không ma ma đánh phạt các con cũng đã nói, chị em một nhà, có tội cùng phạt, các con đừng có kiểu đánh xong rồi quên đau.”

Lời nói uy nghiêm, ba chị em đều đứng dậy đáp vâng. Vương thị cảm thấy rất tốt, phất phất tay. Hai nha hoàn mười ba mười bốn tuổi từ trong phòng đi ra, một đứa vận áo trong đỏ bạc bỉ giáp ngoài xanh, một đứa vận áo dài xanh biếc bỉ giáp ngoài vàng nghệ, các nàng đều cúi đầu cung kính tiến lên thi lễ với Minh Lan. Vương thị khẽ gật đầu, lại hướng về phía Minh Lan: “Con bé bên cạnh con là do lão phu nhân cho, tuy là cũng khá, nhưng tốt cuộc vẫn còn nhỏ tuổi. Thôi ma ma lại vướng bận gia đình, thường phải về nhà, không thể hầu hạ con cả ngày. Ta đem Ngân Hạnh cùng với Cửu Nhi, hai đứa cũng coi như thận trọng, tặng cho con sai sử trong phòng.”

Minh Lan cười thầm, cuối cùng cũng tới, may sao đã sớm nghĩ đối sách. Mặc dù trong lòng thấy không ngoài dự đoán, nhưng cũng không thể biểu hiện ra mặt, làm bộ ngạc nhiên nói: “Phu nhân đưa người đắc lực bên người cho con, phu nhân không có người sai sử thì làm sao đây?”

Vương thị cười khoát tay, điềm đạm nói với Minh Lan: “Ban đầu ta muốn để con chuyển vào Uy Nhụy Hiên, nhưng lão phu nhân lưu luyến con, cho nên đành phải để con chịu khổ ở Mộ Thương Trai. Chỗ nhỏ nên cũng không điều được nhiều người tới. Có điều cũng không thể quá thua kém các chị của con được, ở đây cử thêm hai người, tính ra chỗ con vẫn còn ít hơn so với hai chị.”

Như Lan thân thiết nắm lấy cánh tay Minh Lan, cười nói: “Mẫu thân đáng nhẽ nên cho em Sáu thêm người từ sớm, đến lúc chúng con tới làm khách chỗ em Sáu chẳng nhẽ lại không có người hầu hạ?!”

Vương thị liếc con gái một cái, sẵn giọng: “Cứ tưởng là con yêu thương em gái, hóa ra là muốn bản thân được thoải mái thôi.”

Như Lan lè lưỡi, nũng nịu nở nụ cười, dì Hương cùng dì Bình cũng cười, Minh Lan cũng thấy không sao, liền vâng lời đáp: “Một khi đã như vậy, con xin cảm ơn phu nhân.”

Vương thị kéo cái tay nhỏ bé của Minh Lan, yêu thương mà nói: “Hai đứa nó mặc dù không lớn lắm, nhưng cũng đã ở bên người ta vài năm, việc trong việc ngoài đều làm được, con cứ yên tâm mà dùng người.”

Minh Lan tỏ vẻ biết ơn, vâng lời nói: “Người bên cạnh phu nhân tất nhiên là tốt rồi, con coi trọng còn không được, sao lại lo lắng chứ.”

Nói thêm đôi câu, Vương thị liền cho mọi người giải tán. Tâm trạng của Như Lan hôm nay đặc biệt hoan hỉ, vênh vênh vào vào lướt qua trước mặt Mặc Lan. Mặc Lan tâm tình buồn bực hăng giọng rồi đi ra ngoài. Minh Lan đi theo Mặc Lan, mấy dì đi ở phía sau, mọi người đi đến cửa thì tách ra. Như Lan khẽ ngáp, tự mình trở về Uy Nhụy Hiên, hình như là muốn ngủ bù. Dì Lâm phải về Lâm Tế Các, nàng ta tiến lên khẽ nhìn vào mắt Mặc Lan, giống như nháy mắt ra dấu. Dì Hương và dì Bình yên lặng trở về phòng của mình. Minh Lan đi về hướng Mộ Thương Trai, Mặc Lan đi về phía thư các, vừa hay hai người lại cùng đường.

Lúc này khí đông lạnh lẽo còn chưa phai, từng phiến băng mỏng phủ khắp mặt hồ, đầu cành lá khô phơ phất, phối với tuyết loang đường tan trên đất, thật là xác xơ tiêu điều tĩnh mịch. Hai chị em yên lặng bước đi một đoạn đường, không ai để ý tới người còn lại. Mặc Lan nhin rồi lại nhin, rốt cuộc không chịu được: “Em Sáu đúng là may mắn, phu nhân coi trọng em như vậy, rốt cuộc cũng là được lão phu nhân bên ấy nuôi dưỡng, chị đây đúng là thúc ngựa đuổi cũng chẳng kịp mà.”

Minh Lan thở dài thườn thượt, mới tới trưa mà đầu óc đã phải lao lực quá sức, thật sự là không muốn tốn công giáo dục em gái này, nhưng nghĩ kỹ, cảm thấy nên nói rõ ràng, miễn cho về sau lại chiến đấu không ngừng, vì thế ngừng bước, quay mặt sang phân phó: “Yến Thảo em trước tiên dẫn hai người này trở về, bảo Đan Quất trông nom. Tiểu Đào, Tần Tang, hai người các em đến bên hồ kiếm một ít đá cuội, hồ cá của ta lớn, bỏ thêm vài mấy thứ nhìn mới vui mắt.”

Chúng nó lên tiếp trả lời, Minh Lan lập tức quay mặt nhìn thẳng về phía Mặc Lan. Mặc Lan giật mình, nàng cũng là người cực kỳ thông minh, ngay lập tức hiểu được ý tứ của Minh Lan, nghĩ tới oán hận trong lòng ngày hôm nay vẫn chưa xả cho đã, để người hầu nghe được cũng không hay, liền cho mấy người bên cạnh lui xuống. Hai chị em đi đến dưới tàng một gốc cây khô thì dừng lại.

“Em Sáu có gì chỉ bảo?” Mặc Lan lắc lắc cài lồng trong tay, nhìn về phía Tiểu Đào và Tần Tang xa xa đang tìm đá, nghiêm nghị nói. Minh Lan nhúu mày, nghiêm mặt trả lời: “Chị là người thông minh, trước mặt người có thể tin tưởng thì không cần vòng vo, em hôm nay có vài lời muốn nói.”

Mặc Lan nghe lời lưu loát từ miệng Minh Lan thì hơi giật mình, mắt nhìn Minh Lan, chỉ thấy nàng hít sâu một hơi, nói không ngừng: “Từ sau khi chị cả lập gia đình, trong nhà chỉ còn ba chị em chúng ta. Em nói lời này thật lòng, xét tướng mạo, xét tài học, thậm chí là xét về vị trí trong lòng cha, chị đều là người đứng đầu trong nhà.”

Lời hay thì ai chẳng thích nghe, huống chi chỉ là một bé gái mới chừng mười mấy tuổi. Mặc Lan nghe xong, vẻ mặt lạnh nhạt quả nhiên bớt đi. Minh Lan thấy mở đầu thuận lợi, liền tiếp tục: “Chị Tư duy chỉ kém về xuất thân mà thôi...” Mặc Lan lập tức đen mặt, Minh Lan không dám dừng lại, lập tức nói tiếp: “... Nếu chị Tư cũng là do phu nhân sinh ra, tương lai chắc chắn cũng sẽ có phúc phận như chị Cả, nhưng mà cái này là do ông trời an bài, cố ý khiến chị Tư thua kém một phần như vậy.”

Trong mắt Mặc Lan ánh lên vẻ cực kỳ không cam lòng, mũi khê hừ một tiếng, nhưng tâm tình vẫn giãn ra, không hiện trên khóe miệng như ban nãy. Minh Lan thật cẩn thận lái về vấn đề chính: “Chị Tư, có câu này không biết nên nói hay không, em cũng là con vợ lẽ, ngoại trừ được lão phu nhân yêu thương hơn một chút, thì mọi thứ đều kém so với chị, chị tội gì phải tranh với em?”

Mặc Lan cả kinh, nhìn vào mắt Minh Lan, chỉ thấy con bé cũng đang nhìn thẳng mình. Thân hình Minh Lan mặc dù vẫn có vẻ trẻ con mập mạp, nhưng lại không thấy tính khí con trẻ bao xung quanh, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như hồ sâu, thanh tao lịch sự, trung trinh nhã nhặn, cứ như một người trưởng thành. Mặc Lan chần chờ nói: “Em Sáu nghĩ nhiều rồi, chị sao lại tranh giành với em chứ, là hôm nay nói nhiều đôi câu thôi.”

Chẳng biết vì sao Mặc Lan cảm thấy khí thế yếu đi trông thấy, sự giận dữ do vừa tranh cãi vừa nãy cũng biến mất tiêu.

Minh Lan thấy Mặc Lan không chịu thừa nhận, cũng không nói lời thừa thãi, cười bảo: “Trang tiên sinh từng nói, sự đời rốt cuộc đúc kết ở hai chữ ‘lợi hại’. Chúng ta đều là con vợ lẽ, nhưng chị Tư trên có dì Lâm che chở, dưới lại có anh Ba bảo vệ, so với em thì tốt hơn biết bao nhiêu, ‘lợi’ này tự em cảm thấy kém hơn so với chị. Chị Tư tưởng mạo xuất chúng, người người muốn gặp, hơn nữa còn có lòng muốn vươn cao. Chị cũng biết lão phu nhân yêu thương em, em chịu ơn giáo dưỡng của lão phu nhân cũng chỉ như bù nhìn cúi đầu mà sống, chữ ‘hại’ này em với chị hoàn toàn không có. Chúng ta không thể hòa hòa hợp hợp làm chị em được sao?”

Mặc Lan nghe xong trong lòng bắt đầu xoay chuyển không ngừng, có chút đặc ý lại cảm thấy bị nhìn thấu tâm can, nhưng mà vặn lại thì cũng chẳng được lợi lộc gì, chỉ cười khẩy hai tiếng: “Em nói rất đúng, đều là đạo lý cả, vừa rồi ở chỗ phu nhân, em cũng lợi hại thế còn gì!”

Minh Lan nhìn sắc mặt Mặc Lan, biết con bé này đã bị thuyết phục, chẳng qua là không cam tâm, liền cười nói: “Người cần mặt cây cần vỏ, em đây cho dù vô dụng thì cũng phải chú ý đến lão phu nhân chứ. Hôm nay lần đầu tới thỉnh an phu nhân đã phải cúi đầu nhận trách cứ, thử hỏi người dạy dỗ nuôi dưỡng em là lão phu nhân biết để mặt mũi vào đâu? Cũng giống như đạo lý bình thường chị muốn giữ thể diện cho dì Lâm vậy, chúng ta đã là con vợ lẽ thì đặc biệt không nên để người khác xem thường có phải không?”

Trong lòng Mặc Lan thành thịch một tiếng, đánh giá Minh Lan từ trên xuống dưới, chỉ cảm thấy hình như không quen biết người này. Nó từ trước đến nay đều tự phụ bản thân mềm miệng lạnh lợi. Như Lan nếu mà không có người giúp đỡ, thì thường xuyên bị nó chèn ép. Thế nhưng hôm nay đối mặt với Minh Lan nó chẳng nói lại được câu nào, thậm chí còn cảm thấy con bé này nói năng đúng đạo lý. Từng câu đọng lại trong lòng, tự ti cùng tự kiêu, không cam lòng cùng không phục, đây chính là tiếng lòng của nó. Nghe Minh Lan chậm rãi nói bằng giọng trẻ con thễ thọt, thế mà nó cũng không cảm thấy tức giận.

Minh Lan nhìn vẻ mặt biến đổi của Mặc Lan, biết hôm nay xem ra đã đạt được mục đích. Cùng người thông minh nói chuyện lợi là đây, chỉ cần nói rõ thiệt hơn, đối phương sẽ nhanh chóng tiếp thu, nếu đối lại là Như Lan, một khi đã hành động theo cảm tính thì mười con trâu cũng kéo không lại.

Minh Lan quay đầu đi, vẻ mặt dần giãn ra , vui vẻ nhìn Tiểu Đào cùng Tần Tang ở bên kia tìm đá trở về. Gió lạnh phất qua mặt lại chỉ cảm thấy mát mẻ dễ chịu, mắt dõi về phía hai cây hoa quế trơ trụi ở Thọ An Đường, lòng cảm thấy ấm áp mềm mại — Dù sao nàng cũng không mong mỏi Mặc Lan thật tâm đáp lại, chỉ cần có thể chung sống đã là tốt lắm rồi. Nàng cũng có người thật tâm yêu thương chăm sóc mình, đời trước có, đời này cũng có.

Rốt cuộc ông trời cũng không quá bạc đãi nàng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Báo Cáo Phân Tích Hoàn Cảnh Sinh Tồn

“Nó nói như vậy thật à?” Dì Lâm đã thay ra một chiếc áo ngắn giở cũ giờ mới màu thạch thanh (xanh của quặng azurite) bằng gấm thêu hoa ngọc lan trắng, cài trâm vàng ròng nạm đá sập ong hình giọt nước, cầm quyền sách tựa nửa người trên kháng, nhìn con gái đang ngồi bên bàn sưởi.

Mặc Lan gật đầu, chậm rãi tựa đầu nghỉ ngơi, vẻ mặt không chắc chắn. Trong mắt dì Lâm lóe lên vài tia tán dương, nàng ta cười nói: “Không ngờ chim sẻ lại ấp được trứng phượng hoàng, dì Vệ nhu nhược dạ vâng thế mà lại sinh ra đứa con gái như vậy, rốt cuộc vẫn là do lão phu nhân dạy dỗ.”

Mành khê động, một đĩa nha hoàn bưng cái chén mạ vàng ròng đặt trên cái khay khắc bằng gỗ lê đen bước vào. Mặc Lan nhận chén nhẹ nhàng uống một ngụm, khen: “Cái này vị ngon quá, lần trước phu nhân đưa đến Uy Nhụy Hiên mấy chén yến vừa bé lại vừa vụn, chả có chút mùi vị nào.” Nói xong tức thì phất tay cho nha hoàn lui, đặt chén xuống, nói khê: “Mẹ, mẹ nói xem, con bé Minh Lan kia nói có đúng hay không?”

Dì Lâm xoa thái dương, khê hừ một tiếng: “Có cái đúng, cũng có cái không đúng. Tính tình lão phu nhân mẹ biết. ở trong mắt bà ấy đồng hương giàu có không phải người quý. Nếu như Minh Lan sau này cũng như vậy, so với con cũng chẳng hơn. Nếu mà nói không chuẩn, vài năm nữa, nhìn lão phu nhân cưng chiều con bé đó hết mực mà xem, thân thể khỏe khoắn hẳn lên, không ăn chay nữa, tính tình cũng sôi nổi, còn chẳng phải sợ mình

không chống đỡ được đến lúc con bé Sáu kia lấy chồng hay sao, cho nên mới ra sức bồi bổ thân thể.”

Mặc Lan khê động lòng, hỏi: “Mẹ, hôm nay phu nhân tặng hai người sang, chẳng nhẽ...”

Dì Lâm nhìn Mặc Lan, ánh mắt tràn ngập kiêu ngạo: “Rốt cuộc vẫn là con mẹ, thông minh lanh lẹ, nghĩ chút là hiểu! Từ lúc Minh Lan vào Thọ An Đường, mụ già kia cũng không vờ vờ vịt vịt ra điều thanh cao nữa, sủng ái con nhãi kia... Chậc chậc, hôm nay may xiêm y mới, ngày mai đánh bộ nữ trang, trâm tóc của Thúy Bảo trai, ngọc của Lưu Ly các, lụa đoạn của Thụy Hòa tường, nào là phục linh, tổ yến, gan ngỗng nhồi chẳng cần bỏ tiền mà nổi gót nhau đến Thọ An Đường! Vượt ra khỏi tiền định mức của nó, nhưng cũng hoàn toàn không lạm vào tiền công, phu nhân cũng chẳng thể nói cái gì.”

Mặc Lan nhớ tới đồ trang trí ở Mộ Thương trai, tuy không nhiều nhưng từng món lại cổ quý tinh xảo, nhìn là thấy được đồ có lai lịch, trong lòng có chút cảm giác bất mãn. Dì Lâm càng nói càng tức, khinh thường bảo: “... Hừ, ngày đó mẹ mắt nhìn kém, còn tưởng rằng bà ta thật sự là liệt nữ trong sạch, đại nhân đại nghĩa, đem hết sản nghiệp của mình để lại cho đứa con không phải ruột thịt, bản thân thì lui về hậu trường ăn chay niệm phật, không ngờ vẫn còn chừa lại một tay! Còn cả ngày tỏ vẻ đại ân nhân khẩu phật tâm xà, giả bộ nghèo kiết hủ người gì nữa. Nếu mẹ có phần hồi môn thật hậu, làm gì không có người tử tế để gả? Nếu lúc đó bà ta đối với mẹ che chở nâng đỡ, mẹ sao đến nỗi...?!” (editor: con mẹ này bị hoang tưởng, người đừng đòi được đối xử như cháu gái +_+).

Lần này Mặc Lan không tiếp lời, nhìn mẹ mình ở đầu kia oán trách, chỉ khê giật khóe môi, thầm nghĩ: Mẹ họ Lâm, lão phu nhân họ Từ, trong phủ họ Thịnh, vốn riêng dưỡng lão của bà lại lấy ra làm đồ cưới cho mẹ ấy hả ...? (con này khôn hơn con mẹ một tí +_+)

Dì Lâm quảng sách đi, đứng dậy cười khẩy: “Hừ hừ, có điều cũng tốt ... Phu nhân cũng đã sớm mơ tưởng đến tiền bạc lão phu nhân tiêu tốn cho con bé Sáu vài năm nay rồi. Chẳng qua Thọ An đường cứ giống như cái rào sắt, phu nhân điều người không được mà mua chuộc cũng chẳng xong. Lão phu nhân cuối cùng có hay không có tiền, hoặc có bao nhiêu, phu nhân hoàn toàn không lẫn ra nội tình, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể ra tay từ chỗ con bé Sáu mà thôi ...”

Mặc Lan nghe xong, trong lòng không hiểu sao rất khoái chí, cười nói: “Để phu nhân thăm dò ngọn nguồn cũng tốt, không để con ranh kia hoàn toàn vớ bở. Lão phu nhân nuông chiều nó cũng phải xem chừng quy củ, con gái họ Thịnh không phải chỉ có một đứa. Con và Như Lan cũng là con cháu không phải sao, dù sao núi vàng núi bạc cũng không thể về tay một mình nó.”

Dì Lâm lắc đầu: “Không đến mức núi vàng núi bạc đâu. Lúc trước ông nội con mất sớm, để lại không ít rắc rối phải thu dọn. Sau khi lão phu nhân đưa lão gia về dưới danh nghĩa của mình, lại cùng ông Ba lôi nhau ra kiện cáo, suýt nữa thì kinh động nha môn, quả thực gia sản lỗ đi không ít. Về sau lại sắp xếp sản nghiệp giao lại cho cha con, lão phu nhân dù coi như có tiền thì còn được bao nhiêu? Nhìn xem, phu nhân vợ vét bạc như vậy, tính cách đánh đá hiếu thắng lại lạm quyền thì sớm muộn gì cũng khiến lão phu nhân trở mặt! Ha ha ...”

Dì Lâm kê gối nằm nghiêng cười một hồi, chậm rãi ngừng cười, nghiêm mặt với Mặc Lan: “Về sau con đừng đối đầu với em Sáu, hôm nay thấy nó cũng không phải loại dễ chọc vào, con nên làm chị em tốt với nó, lão gia cùng lão phu nhân đều vui vẻ, đừng học theo Như Lan cả ngày chửi chớ đánh người khiến người ta chán ghét ... Có điều, có thể khiến con bé Năm cãi cò với nó là tốt nhất.” (Ôi, con ả rắn rết này+_+).

Ánh mắt Mặc Lan lóe lên: “Mẹ nói phải. Con bé Năm với phu nhân giống nhau, tính như kíp nổ, dễ châm ngòi, dễ gạt gẫm!” Nó chột xị mặt

ra, “Anh cả lại chẳng giống nó tí nào, tâm tư sâu, tính nhanh nhạy, học hành giỏi giang. Ngược lại anh con lại nóng nảy, Trang tiên sinh nói học vấn anh ấy không chắc, không thích hợp chuẩn bị thi cử nhưng lại rất thích kết giao cùng đám tú tài.”

Dì Lâm nhặt cuốn sách từ dưới kháng lên, cười nói: “Đừng nghe Trang tiên sinh nói mò, ông ta giỏi thế sao không tự mình khảo công danh đi? Có câu người nhiều tuổi chưa chắc đã tài hơn. Mẹ thấy anh cả con chưa chắc đã giỏi thế. Có người ba bốn mươi tuổi còn đi thi kia kìa, anh Ba con mới có bao nhiêu tuổi chứ, kết giao bằng hữu nhiều một chút tương lai cũng dễ dàng xã giao chốn quan trường.”

Mặc Lan chậm rãi bưng chén tổ yến lên uống, lo lắng nói: “Kết giao hay không kết giao không quan trọng. Chớp mắt đã đến kì thi xuân, nói không chừng chỉ vừa đạt cử trung, thế nhưng hai năm nữa thi hương anh ấy cũng có thể đỗ cao trung mới là tốt.”

Dì Lâm bỗng nhíu mày lại, nhớ tới mấy con nha hoàn tiểu yêu tinh trong phòng con trai mình, suốt ngày áo đỏ quần xanh tô son trát phấn, không dụ dỗ đến hư con nàng ta mới là lạ...

Sau khi Ngân Hạnh và Cửu Nhi vào Mộ Thương Trai, Thịnh lão phu nhân lên tiếng: lời phu nhân nói cực kì có đạo lý, người bên cạnh cô Sáu lớn thì nhiều tuổi quá, nhỏ thì ít tuổi quá, không được việc, đưa nha hoàn nhị đẳng Thúy Vi ở Thọ An Đường sang cho cô Sáu sai sử, đợi cho mấy đứa lớn đến tuổi gả chồng, đứa nhỏ vừa vặn có thể thay thế.

Minh Lan ngồi trên kháng gỗ ở sao gian, phía dưới một đám nha hoàn đứng chen chúc, một bên là Thúy Vi, Ngân Hạnh cùng Cửu Nhi mới tới, bên kia là Đan Quất với Tiểu Đào, bên dưới là ba đứa nha hoàn tam đẳng còn nhỏ, đang nhìn Minh Lan cười nói: “Sau này nhờ cậy các chị, mấy đứa bên cạnh tôi vốn là cùng nhau lớn lên, tôi cũng không có cách nào quản giáo, không rành lắm về phép tắc. Ba chị đều là tâm phúc bên cạnh lão phu

nhân và phu nhân nên có thể thay tôi vất vả một phen. Viện chúng ta tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ cả, mỗi một cử chỉ hành vi đều phải hợp quy củ. Chị Thúy Vi do một tay Phòng ma ma dạy dỗ chỉ bảo, sau này mấy đứa em bên dưới đều nhờ cả vào chị.”

Thúy Vi có khuôn mặt thuần hình trứng ngỗng trắng nõn, nhìn vào thấy trầm ổn hòa nhã, nói: “Như cô chủ nói, về sau đều là chị em một nhà, chị không vì ý vào lão phu nhân mà coi thường ai, chỉ mong các em cũng đừng chê trách chị.” Chị ta tuy là nói với đám nha hoàn, nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn về phía Ngân Hạnh và Cửu Nhi.

Ngân Hạnh có gương mặt trái xoan xinh xắn nhưng hơi tái nhợt. Cửu Nhi cúi đầu, sườn mặt nghiêng nghiêng, chỉ thấy bĩu cái miệng nhỏ.

Đan Quất liếc mắt nhìn Tiểu Đào, chỉ thấy nó vẫn ngây ngây ngô ngô, rồi lại nhìn Minh Lan, chỉ thấy thân hình bé nhỏ đang ngồi ngay ngắn phía trên. Có lẽ là bởi dọn nhà vất vả, lại khổ sở chia biệt với lão phu nhân, sang năm mới nàng gày đi rất nhiều, vốn là khuôn mặt xinh xắn trắng mập giờ đã vẽ ra những đường nét đẹp dễ thanh tú dịu ngọt, lộ ra cái cổ tinh tế nhã nhặn, đôi mắt rất to, thăm thăm trầm lắng sâu không thấy đáy, đằng sau con người trong veo linh hoạt ấy không biết cất giấu bao nhiêu nỗi niềm? Trước đây lúc dọn đến Thọ An đường, lão phu nhân không phải không nhìn ra người bên cạnh cô chủ rất ít ỏi, mình cùng với Tiểu Đào, còn có bốn đứa xanh so với Minh Lan đều sần sần, Thôi ma ma còn có gánh nặng gia đình, không thể ngày đêm ở trong viện, vậy là lão phu nhân lúc ấy muốn đưa thêm người tới, không phải Thúy Hỉ thì là Thúy Vy, ai biết được Minh Lan lại từ chối.

“...Trước tiên hãy khoan đã ạ, tương lai con sẽ xin lão phu nhân người sau, bây giờ thì chưa phải lúc.” Trên mặt Minh Lan ánh lên vẻ bướng bỉnh của con trẻ, đáng vẻ từ chối đượm chút miễn cưỡng, “Chờ đến khi bên kia xuất chiêu, con mới có cách ứng phó.”

Khi ấy, chỉ có lão phu nhân với Phòng ma ma nghe là hiểu được, cũng lắc đầu cười khố. Đan Quất mù mù mờ mờ, cho tới tận bây giờ mới hiểu, phu nhân là mẹ cả của tất cả con cái trong nhà, nhúng tay vào việc ở Mộ Thương trai cũng là hợp nhẽ, đến cả lão phu nhân cũng chẳng thể ý kiến gì. Cô chủ nhà mình sớm đã đoán được phu nhân sẽ cắt người sang đây nên để lại một nước đi này.

Quả thế thật, ngày đầu tiên thỉnh an phu nhân đã tặng người sang đây. Ngân Hạnh cùng Cửu Nhi đến Mộ Thương trai liền tỏ ra phách lối, bày ra tư thái đàn chị đối với Đan Quất ít tuổi hơn, vả lại người do phu nhân đưa tới nên Đan Quất phải lập tức bàn giao quyền hành trong phòng. Tốt lắm, Thọ An đường bên kia vừa nhận được tin, thế là kịp thời đẩy Thúy Vy qua, tuổi tác cùng lý lịch vừa vặn đề bẹp Ngân Hạnh cùng Cửu Nhi, đúng là hầu cận của lão phu nhân có khác.

Đan Quất nghĩ lại mà thấy nể, ở Thọ An Đường mấy đứa hầu nhỏ chúng nó thường theo Thúy Hỉ Thúy Vy học này học nọ, giờ quen cửa quen nẻo cũng không phải sợ, trong lòng kính phục lại càng thêm yêu mến.

“... Giữ lại một chỗ trống này, vừa vặn để phu nhân phái một người qua. Nếu ngay từ đầu đã lưu Thúy Hỉ hoặc Thúy Vy ở Mộ Thương trai, phu nhân cử một đứa có lai lịch sang, chẳng nhẽ bà nội lại thêm người nữa đến áp chế? Đó chẳng phải là mẹ chồng con dâu đấu võ đài sao, chỉ mong sao con là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử thôi.” Minh Lan kéo tay lão phu nhân nói từng chữ từng chữ rành rọt, mặt thật như đếm, giọng nói chua chát.

Đan Quất khi ấy đứng ở cửa, nghe thấy được thì hết cả hồn, Thịnh lão phu nhân vài thập niên tích lũy uy quyền, dù là năm ấy cô cả Hoa Lan được sủng ái vô cùng cũng chẳng dám nói thẳng như thế. Than ôi bà trẻ của tôi, lão phu nhân cũng chẳng phải bà nội của mỗi mình cô, có mấy lời không thể cứ nói thẳng toẹt như thế được,... Ai mà ngờ được lão phu nhân ấy thế

mà chưa từng giận chút nào, trái lại còn yêu thương ôm ấp Minh Lan rất lâu.

Về sau Đan Quất len lén hỏi Phòng ma ma liệu lão phu nhân có bức mình hay không, Phòng ma ma thở dài nói: cô Sáu thật là thông minh.

Lão phu nhân sống hơn nửa đời người, có hạng người nào mà chưa gặp, dạng ma quỷ nào mà không biết. Cô Sáu từ nhỏ đã thông minh biết điều, duy chỉ có trước mặt lão phu nhân mới không mấy may giấu giếm điều gì, dầu là tốt hay xấu, sáng hay tối, lời trong lòng đều thản nhiên nói hết sạch, đây chính là sự tín nhiệm chỉ dành cho người thân thiết nhất. Lão phu nhân có nhiều cháu trai cháu gái như vậy, vì sao lại thì thương yêu cô Sáu, đó là bởi nhẽ chỉ có cô ấy mới thật lòng thật dạ đối với lão phu nhân tri kỉ hiểu thuận.

Đan Quất nghe xong, cảnh giác sâu sắc, chúng nó thân làm nha hoàn há chẳng phải thất lễ rồi sao.

Ngân Hạnh tính tình dễ mến, hay nói hay cười hay hóng hớt, thường nịnh bợ Thúy Vy, cũng sẵn lòng giúp đỡ việc hàng ngày. Cứ hai ngày lại lục đục với đám nha hoàn, Cửu Nhi tính cách đồng đánh, chỉ làm việc một mình, lại vô cùng hòa hợp với Tiểu Đào.

“Chị thấy Ngân Hạnh này thế nào?” Minh Lan ngồi ở sao gian bên phải đang viết chữ theo mẫu. Thúy Vi và Đan Quất đang dọn dẹp giá sách, Tiểu Đào ngồi ở bàn sưởi đối diện đưa cuộn chỉ cho nàng, nghe thấy thế liền ngẩng lên nói: “Tính tình hòa nhã, dễ chung sống.”

“Con bé ngốc này, không sợ bị người ta lừa gạt à! Ai biết được nó làm thân với em không phải do toan tính.” Đan Quất quay đầu lại bỏ một câu.

“Toan tính nỗi gì? Chuyện của cô chủ em một câu cũng không hé răng, roi vọt của Phòng ma ma cũng không thiếu nhá.” Tiểu Đào lần lần lòng bàn tay mình, trong bụng còn sợ hãi.

“Tiểu Đào được Phòng ma ma đào tạo mấy năm nay, dứt khoát sẽ không để lộ chuyện của cô chủ.” Thúy Vy nhẹ nhàng đi tới cửa, vén rèm nhìn ra bên ngoài, quay lại yên tâm nói: “Cô chủ chỉ để ý Ngân Hạnh, liền yên tâm Cửu Nhi sao?”

Minh lan cười nói: “Các chị em suy nghĩ một chút đi, mẹ Cửu Nhi là ai? Ngân Hạnh xuất thân thế nào?”

“Xuất thân nha hoàn ạ.” Tiểu Đào ra khỏi kháng, đẩy Thúy Vy lên kháng ngồi. Thúy Vi từ chối, sau lại ngồi xuống mép kháng bên cạnh.

Cửu Nhi là con gái Lưu Côn, ở nhà được chiều chuộng, vốn phải tới Uy Nhụy hiên làm nha hoàn thân cận cho Như Lan. Thế nhưng Như Lan tính cách không tốt, Cửu Nhi lại đông đánh, nếu có chuyện gì, phạt Cửu Nhi nàng ta đau lòng, đặc tội Như Lan Vương thị không hài lòng, chỗ Mặc Lan nghìn vạn lần không nên đến, vậy chỉ còn lại Minh Lan thôi.

Đan Quất đi tới, kéo Tiểu Đào cùng ngồi xuống ghế con: “Phòng ma ma thường nói Lưu ma ma bên người phu nhân là người hiếu lý lẽ, ngầm thấy bác ấy cùng lắm là tìm một nơi suôn sẻ cho Cửu Nhi thôi, sẽ không sai con gái làm chuyện ngầm ngầm ác ý. Thế nhưng Ngân Hạnh, ở trong phủ chưa có căn cơ, cần phải làm ra vài chuyện mới tiện kể công trước mặt phu nhân.”

Thúy Vy nhìn Đan Quất có chút tán thưởng, thầm nghĩ rốt cuộc cũng là tâm phúc của cô Sáu. Chợt Minh Lan ở phía bên kia nói một câu: “Thương thay cho tấm lòng mẹ hiền, Cửu Nhi có người mẹ như thế, đó cũng là cái phúc của chị ta.”

Đan Quất tuổi còn nhỏ, tư duy còn xoắn xít ở vấn đề của Ngân Hạnh. Thúy Vy đã mười lăm rồi, mặt đỏ ửng lên, lập tức nghĩ ra: Lưu ma ma nếu mà muốn trèo cao, sẽ đưa con gái làm hầu cận cho cậu cả, nhưng bác ta lại đưa nó đến chỗ cô Sáu, chứng tỏ không muốn con gái làm lẽ. Đợi đến khi

nó lớn, cẩn thận tìm một nhà chồng gả làm vợ, đường hoàng đi ra từ Mộ Thương trai.

Minh lan nhìn mặt Thúy Vy như đang có điều suy nghĩ, nhìn lại Đan Quất, đột nhiên hiểu được cố gắng của Ngân Hạnh, buồn buồn cất giọng: “Con gái sống trên đời này không hề dễ dàng, mọi người sống cùng nhau, sau này tôi sẽ tận lực tìm cho mọi người nơi tốt để trồng cây, giống như lão phu nhân đối đãi với Thúy Vy ấy.”

Thúy Vy tức thì đỏ mặt, Đan Quất phụng phịu, trừng mắt với Minh Lan: “Cô chủ gì mà trêu bọn nha hoàn chúng tôi như thế. Chị Thúy Vy đánh hôn rồi, về sau cô chủ thưởng thêm chút hồi môn là được, cũng không uổng chị Thúy Vy từ Thọ An đường qua trợ giúp cô chủ!” Nói xong liền híp mắt liếc nhìn Thúy Vy hàm ý trêu chọc.

Thúy Vy nghe nửa câu đầu còn được, gật gù liên tục, nghĩ Đan Quất trẻ nhỏ dễ bảo, kết quả nghe được nửa câu sau, thấy ý đồ trêu ghẹo mình, liền tức tối nói: “Cô chủ, tôi không cần đồ cưới đâu. Cô cho con ranh[‘] này về làm vợ thẳng em nhà tôi đi.”

[‘] Nguyên tác là “đề tử”, tiếng lóng là câu chửi “con đĩ”. Trong Hồng Lôu Mộng bọn hạ nhân chửi trêu đùa nhau cũng hay gọi con đĩ này, đĩ nọ, chỉ đơn giản là mắng trêu thôi, không quá miệt thị ác ý, mà là câu chửi dân dã. Có điều ở đây tớ đổi thành con ranh nghe đỡ ghê :))

Đan Quất tức khí, nhào lên muốn cào người. Thúy Vy trốn được phía sau Minh Lan, Minh Lan lập tức bị vạ lây. Cả bọn cù nhau cười đùa âm ỉ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Báo Cáo Hoàn Cảnh Sinh Tồn Có Dấu Hiệu Xấu

Vương thị biết Thọ An đường vừa đưa một nha hoàn lớn tuổi sang, suy tư hồi lâu mới cười lạnh nói: “Lão phu nhân coi như cũng nhanh nhẹn.”

Lưu Côn liên vội vàng khuyên bảo: “Phu nhân ngàn vạn lần đừng phạm phải sai lầm đáng tiếc. Lão phu nhân muốn đánh tiếng cho người biết đấy. Vẫn là ý kia, lão phu nhân hiểu rất rõ, người phải xử lý mọi việc công bằng, bà cũng sẽ không đối xử tệ bạc với cô Sáu, thấy bà thương yêu cô Cả như vậy, cứ dăm ba hôm lại gửi thư đến kinh thành thăm hỏi, rốt cuộc vẫn là cháu mình, chẳng qua tiếc thương cho dì Vệ mất sớm quá thôi. Vì một nha đầu, phu nhân hà tất phải làm khổ mình, xích mích với lão phu nhân chứ? Bây giờ, chuyện cậu Bách thi cử mới quan trọng nhất.”

Vương thị nắm chặt khăn tay, sắc mặt nặng nề, nói: “Để mấy nha hoàn kia đi cũng tốt, không thể cái gì cũng không biết, cái gì nên biết vẫn phải biết, biết chừng mực là được.”

Chuyện này vẫn chưa dừng lại, chiều hôm ấy lại có hai cô gái bị đưa đến Mộ Thương trai. Lưu Côn đích thân dẫn người sang, cười khố nói, đây là dì Lâm cầu xin Thịnh Hoành, bảo là em gái thiếu người sai bảo mà người làm anh đây lại hô nô gọi tỳ thoải mái thì không được. Vì thế tốt nhất là đẩy hai nha hoàn thông phòng của Trường Phong sang cho cô Sáu.”

Thịnh Hoành nhìn hai nha hoàn kia, đúng là người hiểu tri thức lễ nghĩa, từ diện mạo đến thêu thùa đều hơn người, lúc ấy liền hết sức thông cảm,

cực lực khen ngợi dì Lâm biết quan tâm đến đại cục và Trường Phong thương em như thể chân tay. Chắc được khen ngợi nên tinh thần phấn chấn, Trường Phong đóng cửa học bài liên tục mấy ngày liền.

Nhìn hai cô gái trẻ xinh đẹp mỹ miều khoảng mười ba, mười bốn tuổi, một người mang vẻ xinh xắn đáng yêu, một người mang vẻ lạnh lùng quyến rũ. Mộ Thương trai bấy lâu nay mọi người đều sống trong an bình, Tiểu Đào chưa từng gặp tình cảnh như vậy, lấy tay sờ lên khuôn mặt tròn trịa đầy thịt, nhìn muốn rớt quai hàm. Đan Quất đứng ngây ra nhìn Minh Lan. Ngân Hạnh và Cửu nhi đưa mắt nhìn nhau. Thúy Vy giữ được bình tĩnh, cười kéo tay hai đứa đến nói chuyện. Minh Lan muốn ngửa mặt lên trời than thở, đúng là đạo cao một thước, ma cao một trượng. Vì thế vội vàng tuyên bố ra bên ngoài: Mộ Thương trai mặc dù người chưa đủ biên chế, nhưng kho lương đã đầy, xin mọi người yên tâm, người đã đủ dùng.

Minh Lan nhìn hai cô gái như hoa như ngọc, nhớ đến bản tính của anh Ba – Trường Phong , rất muốn đến hỏi một câu: “Hai vị, cái ấy...Hoa cúc[‘] còn nguyên vẹn không?– Ý nghĩ này vừa mới nảy ra, Minh Lan cũng cảm thấy mình độc ác.”

[‘]Hình như bạn ý lộn chỗ rồi +_+

Kể từ đó, Mộ Thương Trai trở nên nhộp nhịp.

Cửu nhi có mẹ là quản gia nên rất thích ôm việc vào người, dù chuyện lớn hay bé cũng đều muốn xen vào. Vừa mới vào Mộ Thương trai được mấy ngày đã tự nhiên như người trong nhà, vừa nhìn thấy hai nha hoàn đang cãi nhau, Thúy Vy chưa lên tiếng, nó đã dắt hai nha hoàn ấy ra mắng, luôn miệng dọa sẽ bảo mẹ mình đuổi bọn kia đi. Mấy nha hoàn kia bị dọa cho một trận. Thấy Cửu nhi vượt quá bốn phận, Đan Quất rất không hài lòng.

Minh Lan cười khố nói: “Dù là mèo trắng hay mèo đen, có thể bắt chuột đều là mèo tốt.”(Độc giả nào biết xuất xứ câu này không). Cừu nhi suy cho cùng khiến mấy nha hoàn kia hoảng sợ cũng là không nên.

Ngược lại, Ngân Hạnh rất bận rộn, tay chân cần mẫn, thường đi hóng hớt hết đông lại sang tây, hở một tí là thấy lai vãng đến bên cạnh Minh Lan tiếp cận, miệng toàn lời xu nịnh. Đan Quất hao tổn biết bao nhiêu công sức mới tách được nó ra. Thúy Vy khiển trách nó nhiều lần: “Em có hiểu phép tắc hay không? Mới đến đây mấy ngày mà cứ xông đến phòng cô chủ là sao? Cô chủ là người em có thể chạm vào à? Việc đơn giản như quét dọn em cũng đừng làm, trước tiên đến phòng thuê thừa đi, đừng có suốt ngày dò la thám thính!”

Ngân Hạnh vâng vâng dạ dạ trả lời, nhưng xoay người một cái vẫn chứng nào tật nấy. Tiểu Đào đành phải bám theo. Minh lan an ủi bản thân: “Tốt xấu gì chuyện phiền phức này cũng có ý nghĩa thúc đẩy, hai đứa kia mới nguy hiểm.”

Có hôm tiết trời ấm áp, mấy nha hoàn mang đồ đạc ở trong phòng Minh Lan ra phơi nắng. Nghe tiếng vỡ vụn, Mị Nhi làm đổ thủy trì[1] bằng sứ Thanh Hoa rơi xuống đất, vỡ mỗi nơi một mảnh. Minh Lan đau lòng: “Cẩn thận chút nhé! Nếu không làm được thì để đó, bảo Đan Quất với Tiểu Đào làm cho.” Ai ngờ Mị Nhi nâng đôi mắt hạnh, cúi đầu bướng bỉnh nói: “Chẳng qua là cái thủy trì thôi mà. Hồi tôi ở trong phòng Cậu Ba làm vỡ không biết bao nhiêu đồ trân quý, nhưng chưa thấy Cậu Ba nói câu nào. Ai cũng nói, cô chủ tốt tính, không ngờ...”

[‘] Thủy trì là đồ dùng để đựng nước rửa bút, một trong bốn văn phòng tứ bảo.

Lúc ấy, Minh Lan liền nghiêm mặt lại, là một cô gái xuyên qua, mặc dù nàng không mang nặng tư tưởng giáo điều, nhưng nếu như đây là ở thời hiện đại, dù bạn bè hay người thân làm vỡ đồ đạc của mình thì cũng nên

nói một tiếng xin lỗi mới phải. Tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc này đứng trước mặt mình trừng mắt lạnh ra vẻ quật cường, còn cứ làm như Minh Lan phải đến dỗ nàng mới xong.

Minh Lan đâm ra mệt mỏi, không biết nên nói gì. Tiểu Đào bên cạnh tức giận, chống nạnh nói: “Chị đừng có đặt điều quá đáng! Cô chủ còn chưa nói gì đến chị, chị liền bôi nhọ nhân phẩm cô chủ! Đã làm vỡ đồ rồi còn cãi lý à? Cái thủy trì này với mấy thứ kia là cùng một bộ, năm ngoái bác Duy gửi quà từ phía Nam đến tặng sinh nhật cô chủ, làm vỡ một cái thì cả bộ văn phòng tứ bảo này coi như vứt đi! Chị luôn ngày nhớ đêm mong đến chỗ tốt của Cậu Ba thì còn đến Mộ Thương trai này làm cái gì, cảm thấy uất ức thì nhanh đi cho tôi nhờ! Chỗ chúng tôi là miếu nhỏ, không chứa được phật lớn như chị.”

Mị Nhi liền bật khóc chạy ra ngoài. Nghe đâu ở trong phòng khóc khoảng hai canh giờ, Thúy Vy còn phải đến dỗ dành mới xong.

Như thế cũng tốt, Mị Nhi tâm cao khi ngạo tính tình khó ưa cuối cùng cũng tận lực làm tròn bốn phận nha hoàn, còn Khả Nhi kia lại làm bộ đại tiểu thư học vấn đầy mình. Mỗi ngày nó đều trốn trong phòng cầm sách lên ưu tư, phân việc cho nó, nó cũng không làm, miễn cưỡng cầm kim lên thêu thùa, chằm được hai mũi lại buông xuống. Một lá cây rơi, nó cũng khóc đến nửa ngày trời. Nghe chim én hót, nó còn muốn viết đôi câu thơ bi tình ‘Chim quyên gọi sầu’. Về phòng thấy nó, không phải ngân ngấn giọt lệ thì cũng tràn trề giọt châu. Thúy Vy nhắc nó không nên sụt sướt, âu sầu cả ngày như thế, xúi quẩy trong nhà, đêm đó, nó liền đội gió rét đứng khóc sau vườn một đêm, sau đó ốm một trận.

Tần Tang dịu dàng, Yến Thảo lạnh lợi, trở hết bản lĩnh ra mới khiến nó cười một tiếng. Ba ngày thuốc không uống, hai ngày cơm không ăn, mấy nhân vật quan trọng đều đến chăm sóc dỗ dành nó. Thúy Vy giận đến mức muốn đi dạy dỗ nó một phen, nhưng bị Đan Quất ngăn cản. Sau đó nghe tin, cha nó vướng phải tội chứ nó vốn cũng là tiểu thư nhà quan.

“Vậy thì sao? Trước đây, nó là phượng hoàng, nhưng nay nó là một nha hoàn thì phải tròn bốn phận của một đứa nha hoàn chứ. Phũ chúng ta rước nó về chẳng lẽ để làm tiểu thư à? Vừa hay, chúng ta đều được hầu hạ nó cả rồi!” Thúy Vy đang chuẩn bị thuốc cho Khả Nhi, lửa giận sục sôi.

“Trước đây, nó cũng được hầu hạ như tiểu thư, giờ làm nha hoàn nên trong lòng cũng khó tránh khỏi bất bình.” Đan Quất nhận lấy bình thuốc, cẩn thận nhặt ra mẫu vụn, trong lòng sinh ra đồng cảm nói.

Bích Ti nói với giọng giận dữ: “Nó và chúng ta vào phủ cùng lúc, làm nha hoàn đã mấy năm mà còn bày đặt tiểu thư này nọ. Chẳng qua là ỷ vào chút tài năng làm thơ vẽ tranh mà thôi! Hừ! Trong phòng này ai mà chẳng biết dăm ba chữ.” Bích Ti hơi kém may mắn[‘], mặc dù nó vừa xinh đẹp là vừa biết chữ, tổng hợp các tố chất lại thì cũng so được với ba cô Lan. Mặc Lan và Như Lan mặc dù như nước với lửa nhưng lúc chọn nha hoàn thì gu thẩm mỹ lại cực kỳ hợp nhau, không muốn chọn người có dung mạo tài hoa hơn mình. Bích Ti bị loại là vì thế. Trường Phong vốn yêu cái đẹp, đáng tiếc số lượng có hạn nên Bích Ti lại bị bỏ qua, cuối cùng đến bên người Minh Lan.

[‘] cái này dùng tiếng lóng, vì trong tiếng Trung “bôi cù” (cái chén) đồng âm với “bi kịch” nên dân mạng chế “bôi cù” thành từ ám chỉ ảm ức vì kém may mắn.

Yên Thảo bưng ấm trà vào rót, chỉ có mỗi việc đổ dành mà nó cũng cảm thấy mệt mỏi, nhường Tần Tang vào trước, lát nữa quay lại đổi ca. Sau khi rót nửa ấm trà, Yến Thảo mệt nhọc nói: “Cô chủ chúng ta quá hiền lành. Một, hai người mà cũng dám lên mặt với cô ấy. Nếu như Phòng ma ma mà ở đây thì đã như đòn lêu rồi.” Mấy đứa hầu nhỏ đứng hai bên nghe xong, bỗng hoài niệm về sự nghiêm khắc của Phòng ma ma, thốn thức không thôi.

“Đều do cậu Ba làm hư, để cho cô chủ chúng ta phải đau đầu.” Cuối cùng, Lục Chi tổng kết lại sự việc.

Đan Quất được các chị em phái đến chỗ Minh Lan truyền đạt ý kiến nhân dân, sau cùng khéo léo nói: “Cô chủ! Cứ như thế này mãi thì không ổn, mấy người dưới vất vả quá, muốn gọi Phòng ma ma đến dạy dỗ chút phép tắc, nếu không toàn bộ bị làm hư hết.”

Minh Lan khỗ sở nói: “Bọn họ dù sao cũng là người của phu nhân cùng với anh Ba, không nên làm họ mất thể diện. Ta hiểu Khả Nhi khiến các em đều mệt mỏi, nhưng cha mẹ, người thân của nó đều không có ở đây, nên trong lòng thấy tủi thân, thiệt thòi là điều khó tránh. ”

“Thiệt thòi á...?” Thúy Vy dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Minh Lan, “Cô chủ đang nói gì đấy? Em nghe cha nói, cha con bé Khả Nhi kia là quan huyện nào đó cạnh Đặng Châu, lòng tham không đáy, bóc lột vợ vét không biết chán đấy. Nên mới bị cách chức, gia sản đều bị tịch thu, người thân đều bị bán đi. ”

“Có thể cha nó bị oan mà!” Minh Lan nhớ đến người nhà của mấy trung thần lương tướng thường bị oan trong mấy bộ phim điện ảnh, truyền hình.

Thúy Vy bật cười: “Tiểu thư của tôi ơi! Quan lại phạm tội bị cách chức có nhiều, nhưng liên lụy đến gia quyến mà không bị nhập vào giáo phường tư[‘], trăm dặm không có một ai, đâu nhiều oan ức đến thế! Chuyện của cha Khả Nhi có không ít người biết, chắc chắn là một tham quan không thể nghi ngờ, bình thường tiêu tiền như nước, bị tịch thu gia sản chưa đủ còn làm liên lụy đến người thân.”

[‘]Giáo phường tư nơi dạy hát múa, các lễ nghi cung đình, vợ con những quan lại phạm tội đều bị đưa vào đây.

Minh Lan vẫn chưa từ bỏ ý nghĩ đó: “Chồng phạm tội, vợ con bị vứt bỏ sẽ đi đâu?”

Vừa lúc Tiểu Đào bước vào nhà, gần đây nó đề phòng Ngân Hạnh như phòng cướp, nào càng phình to thêm, vừa nghe thấy hai câu này, tức giận nói: “Cô chủ, gia quyến nhà tham quan mặc trên người là lụa là gấm vóc, ăn toàn sơn hào hải vị, đều là mồ hôi nước mắt của dân chúng. Bao nhiêu bách tính lê dân bị cha nó làm cho tan cửa nát nhà? Đến bước đường cùng mới bán vợ bán con, nợ cha con phải trả! Được vào phủ nhà ta, nó có phúc lắm rồi ấy.”

Minh Lan xấu hổ đành im lặng, không thể trách nàng được, phim truyền hình đều diễn như vậy mà. Giận thì vẫn giận, Minh Lan vẫn nhân nhượng cho êm chuyện, nghĩ sẽ từ từ dạy dỗ, từ từ ngấm cái tạo mảy đưa không bớt phiền kia, đâu ngờ được kế hoạch giáo dục lại chẳng có chuyển biến tốt nào.

Sáng hôm nay, anh Trường Bách đến Mộ Thương trai kiểm tra tình hình. Minh Lan đồng ý làm giày vải cho anh ấy. Giờ đã đến ngày giao hàng, vì thế anh ấy nhân tiện đến tính toán sổ sách luôn một thể, Minh Lan đích thân ra nghênh đón. Trường Bách vừa đi vào cửa được mấy bước đã nhìn thấy tiểu mỹ nhân xinh đẹp lạnh lùng đang cầm chổi quét sân. Trường Bách thấy nàng ta là lạ nên nhìn thêm mấy cái. Không ngờ, nàng ta ngẩng đầu lên, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, vẻ mặt kiêu căng. Trường Bách lập tức nhú mày, quay sang Minh Lan nói: “Đâu ra đứa hầu không có phép tắc thế này? Em nên dạy bảo nhiều hơn.”

Mị Nhi giận dỗi buông cái chổi xuống đi vào nhà. Minh Lan càng thấy xấu hổ hơn.

Bước mấy bước vào trong sân, nhìn thấy một thiếu nữ dịu dàng mỏng manh như cành liễu đang tựa vào xà nhà, khe khẽ ngâm thơ. Trường Bách lắng nghe, hóa ra là ‘Tà áo xanh xanh, lòng em nhớ anh’[‘], lại nhú mày lần nữa, trách Đan Quất: “Dạy mấy nha hoàn biết đọc biết viết, hiểu chuyện là được rồi, sao còn dạy cả mấy cái này? Con gái vô tài mới có đức, huống hồ là đứa nha hoàn.” (Chết cười với anh Bách, ném đá hội nghị).

[‘] Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm.

Đi vào nhà ngồi xuống, Minh Lan còn chưa nói với Trường Bách được hai câu, Ngân Hạnh liền chiếm lấy việc của Đan Quất, lúc thì bưng trà rót nước, lúc thì bưng điểm tâm, đứng bên cạnh mỉm cười không ngừng, đôi mắt đẹp cứ dán lên người Trường Bách dò xét. Tiểu Đào kéo, nó cũng không đi. Trường Bách mang vẻ mặt không tin được, đặt mạnh chén trà xuống bàn, nghiêm giọng nói: “Em Sáu nên dạy bảo nha hoàn trong viện cho tốt đi!” (Bạn Bách này về sau đáng yêu lắm, tất nhiên bạn vẫn có 1-2 đứa thông phòng có lệ nhưng bạn rất đàng hoàng, uy thế, yêu thương và nể vợ, vợ bạn cũng là cao thủ, đẹp đôi lắm).

Nói xong, cầm lấy đôi giày mới bước đi. Minh Lan thiếu chút nữa thì hộc máu.

Vừa mới ăn trưa xong, Trường Phong dạo này đóng cửa học bài muốn đi dạo, dạo đến cả Mộ Thương trai. Minh Lan với anh ta không thân nhau lắm, nhưng cũng niềm nở mời anh vào nhà uống trà. Trường Phong mất hồn vất vĩa, vừa nhìn thấy Mị Nhi liền vội đứng dậy, liên tiếp hỏi han: “Mị Nhi, gần đây em có khỏe không?” Mị Nhi nói với giọng oán hận: “Bị đuổi đến đây, chưa chết được! Cậu Ba khỏi phải lo nghĩ.” Trường Phong run giọng nói: “...Em! Em chịu khổ rồi!”

Lúc này Khả Nhi liền run run bước từng bước đến, mỏng manh như gió thổi, ánh mắt Trường Phong ướt rượt: “Khả Nhi, em, em gầy đi!” Đến lúc không nhìn được nữa, nước mắt rơi không ngừng: “Cậu ba...Kiếp này em không nên gặp cậu...”

Trường Phong bước tới ôm lấy nó, Khả Nhi liền khóc nức nở, Trường Phong an ủi không ngớt, Mộ Thương trai tiếng khóc văng trời.

Mấy người Thúy Vy, Đan Quất đều nhìn nhau ngẩn tò te. Ngay cả Ngân Hạnh, Cửu Nhi cũng mắt tròn mắt dẹt, không biết nên làm gì mới phải, sau

đó dời tầm nhìn sang Minh Lan tỏ ý nên làm gì bây giờ? Minh Lan không nói gì, trong lòng bi thương không thôi.

Vốn tưởng như thế đã là tệ lắm rồi, không ngờ trò hay vẫn chờ ở phía sau.

Năm ngoái, Tề đại nhân đã trình sổ con cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng liền cho phép ba miệng ăn Tề gia về kinh đón năm mới. Trang tiên sinh liền thông báo nghỉ ngơi một thời gian ngắn. Trước khi đi Tề Hành còn tặng một phần lễ chúc mừng Minh Lan chuyển phòng, là một chiếc khánh treo miếng dương chi bạch ngọc hình con cá bơi ở giữa khung đen, hai bên còn treo cái chùy nhỏ xinh bằng ngọc. Miếng dương chi bạch ngọc thực sự rất lớn lại trong suốt, lóng lánh. Minh Lan sợ gây chú ý nên không dám đặt ở phòng khách, chỉ đặt ở bàn học trong phòng ngủ.

Đâu ngờ đến một ngày, Mặc Lan và Như Lan đều cùng đến buôn chuyện. Vốn Như Lan muốn ngồi trên kháng uống trà nhưng Mặc Lan đòi phải tham quan viện mới của Minh Lan, kéo Như Lan thẳng tiến vào phòng ngủ, chỉ nghe thoáng tiếng Mặc Lan chỉ vào cái khánh ngọc, nhẹ nhàng nói: “Đây là lễ anh Nguyên Nhược tặng cho em phải không?”

Hai mắt Như Lan bị hấp dẫn, nhìn chăm chú vào cái khánh ấy một hồi, sau đó nhìn Minh Lan hồi lâu. Ánh mắt ấy khiến cho Minh Lan đổ một trận mồ hôi lạnh sau lưng áo. Mặc Lan đứng bên cạnh hé miệng cười nói: “Em Sáu thật là có phúc, khiến cho anh Nguyên Nhược nhớ mong. Chị dọn vào Uy Nhụy hiên ở cũng không được anh ấy tặng lễ đâu. Anh Nguyên Nhược quý em như vậy, không biết có lý do nào khác không đây?”

Minh Lan mở to hai mắt mông lung, ngây ngô nói: “...Đúng vậy. Vì cái gì chị Năm biết không?” Nói xong lại dùng vẻ mặt ngu ngốc nhìn Như Lan. Như Lan nhìn Mặc Lan có chút hả hê, lửa giận từ đâu lại tuôn trào, nhìn sang Minh Lan một chút, hai tay nắm chặt lấy nhau, lớn tiếng nói: “Chuyện này vốn đơn giản, anh Tề thường xuyên ở Thọ An đường ăn uống với em

Sáu, xem em như em gái ấy mà. Mẹ nói, chúng ta và Tề gia là họ hàng với nhau, đều là anh em trong nhà cả thôi. ”

Càng nói càng to tiếng, Như Lan cũng phục tài ăn nói của mình, vừa nói vừa nhìn khuôn mặt trẻ con của Minh Lan, tự cảm thấy mình giải thích rất dễ hiểu. Minh Lan vỗ tay cười nói: “Chị Năm, chị nói một cái em liền hiểu hết. Chị thông minh quá!”

Trời cao thương tình, Như Lan lớn đến vậy nhưng lần đầu tiên được khen là thông minh.

Mặc Lan vẫn còn muốn khiêu khích mấy câu. Trong đầu Minh Lan chợt lóe, hồn nhiên nói: “Hèn chi thường ngày thấy chị Tư thường đến chỗ học đưa điểm tâm cho anh Nguyên Nhược, ra là anh em nhà mình cả!” Ánh mắt sắc như dao của Như Lan bắn về phía Mặc Lan. Mặc Lan đỏ mặt, lớn tiếng nói: “Em nói lung tung gì đấy? Chị vốn đưa thức ăn cho hai anh ruột!”

Minh Lan sờ đầu, mông lung nói: “Gì? Sao em thấy anh cả và em Đồng nhắc đến, điểm tâm của chị Tư mang đến đều kín đáo đưa cho anh Nguyên Nhược... Hay là em nghe nhầm?” Giọng nói hoài nghi nhìn Như Lan. Trong lòng Như Lan đã kết án từ lâu, dùng ánh mắt mỉa mai nhìn Mặc Lan, cười lạnh nói: “...Chị Tư thật thủ đoạn, đúng là nhà có di truyền!”

Mặc Lan vỗ mạnh một cái làm đổ cả ly trà, lạnh giọng nói: “Em nói gì thế hả?” Trong lòng Như Lan sợ hãi, nếu như kéo cả dì Lâm vào thì mọi việc lại chẳng ngon lành nữa. Minh Lan vội vã bổ sung: “Ý chị Năm là chiêu đãi khách khứa nhiệt tình vốn là quy củ có từ lâu của Thịnh gia. Chị Tư đúng là có phong thái của người họ Thịnh.”

Như Lan thở phào nhẹ nhõm, vui lòng vỗ đầu Minh Lan. Mặc Lan mặt hầm hầm nhìn hai chị em. Minh Lan thầm nghĩ: Không có cách nào khác, em chỉ tự vệ thôi.

Cười tiễn các nàng đi rồi, Đan Quất mặt lạnh lùng trở về, đóng hết các cửa, nghiêm nghị nói với Minh Lan: “Cô chủ, chúng ta phải chinh đồn lại viện, không thể để cho mấy đứa tiểu nhân làm mất hết thể diện, ảnh hưởng đến thanh danh của cô!” Tiểu Đào và Thúy Vy đều đáp phải.

Minh Lan ngồi trên giường, cầm một quyển sách dạy thêu cùng một cái khung thêu đối chiếu, cười híp mắt nói: “Không vội. Không vội. Mấy đứa không phải làm gì cả, cứ để chúng nó tự gây gổ với nhau. Lúc các em đi ra ngoài tán gẫu, chọn mấy người hầu được việc một chút kể hết chuyện ở đây, nhất là chuyện anh cả và anh Ba đến, phải để cho phu nhân biết nhé!”

Ánh mắt Đan Quất sáng ngời, vui vẻ nói: “Cô chủ, người...” lại không nói thêm gì nữa.

Thúy Vy lắc đầu: “Để cho mọi người biết thì sao, chẳng phải là cười chê cô không biết quản lý viện, tôi không thể nhịn được! Đến lúc đó, cô còn bị phu nhân mắng cho nữa là.”

Tiểu Đào cũng gật đầu nói: “Đúng vậy. Phu nhân chưa chắc đã làm chỗ dựa cho cô, có khi còn muốn nhìn cô bị cười chê đó.”

Minh Lan xua tay, ý bảo đừng nói nữa, bình tĩnh nói: “Sau bữa cơm tối, ba chị em lại đến đây, giúp tôi làm mấy việc.”

Ba nha hoàn đành phải buồn bực đi ra ngoài.

Minh Lan khẽ mở một cánh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy mai hồng rụng rớt một mảng, dập dờn đu đưa, băng tuyết ngợp trời cũng nồng hương hoa. Nếu nói nàng không tức giận là giả, bây giờ không phải là lúc nói đến vấn đề này. Mấy nha hoàn kia vốn xem thường nàng nên mới dám làm càn như vậy. Phu nhân quản lý Thịnh gia. Dì Lâm vừa có tiền lại có con. Nàng cũng chỉ là một đứa con vợ lẽ nhỏ nhoi, chỉ có bà nội tuổi già thương yêu mà thôi. Chúng nó chắc chắn không dám gây sự với mình, cũng không dám đắc tội với mấy chủ tử ở sau lưng.

Lần đầu tiên Minh Lan hiểu rõ sự phức tạp trong gia đình cổ đại. Nàng muốn xử lý mấy nha hoàn này, cũng không thể đắc tội với Trường Phong và phu nhân. Mặc dù có Thịnh lão phu nhân làm chỗ dựa, nhưng mọi chuyện không thể để bà giải quyết thay mình được. Phận làm cháu nên bà nội không thể thiên vị cho mỗi mình nàng được. Có một số việc bà không thể làm thì Minh Lan phải tự mình xử lý.

Nếu nàng có địa vị như Như Lan là có thể sống an nhàn, thoải mái như tiểu thư thế gia, ung dung qua ngày, nhưng nàng vốn không phải. Có người bản xứ thì cũng có kẻ giang hồ. Giờ đây, thân ở chốn giang hồ, nàng không muốn quan tâm mới là chuyện nực cười, nghĩ lại trước tiên nên làm gì đây?

Tối đến, Đan Quất và Tiểu Đào đóng hết cửa sổ lại. Thúy Vy giúp Minh Lan cắt một tờ giấy trắng thật to ra, chuẩn bị đầy đủ bút lông mực. Minh Lan nói: “Ba người giúp tôi ngẫm lại xem, ngày thường mấy nha hoàn trong viện có làm việc gì xấu thì liệt kê ra cho hết, chỉnh sửa lại lần nữa. Chúng ta đặt ra mấy quy tắc mới. Giấy trắng mực đen rõ ràng bắt bọn họ phải sửa chữa lỗi lầm cho tốt. ”

Thúy Vy thấy rất tốt. Đan Quất có chút bi quan: “Tôi hiểu rõ suy nghĩ của cô, nhưng mà dù viết ra thì sao, làm không tốt tại tôi lại phải xử phạt bọn nó.”

Minh Lan bắt đầu rót nước mài mực, khuôn mặt tinh xảo dưới ánh đèn mờ, lúm đồng tiền chúm chím bên môi, vẻ mặt giãn ra nói: ” Đừng tức giận. Đừng tức giận. Cơm nên ăn từng miếng, chuyện rắc rối cũng nên giải quyết từng chút một. Các chị em cứ làm theo lời tôi dặn.” Không nên vì những thứ này mà thay đổi bản tính mình, những người này không đáng để nàng mất đi tâm tình vui vẻ.

Tiểu Đào rất nghe lời, liền kể hết từ đầu đến đuôi hành vi của mấy nha hoàn thường ngày vẫn thấy. Thúy Vi mỉm cười, đứng bên cạnh tổng kết lại. Đan Quất cẩn thận, bổ sung lại đầy đủ những chỗ còn thiếu. Ba thợ giày

thối còn hơn một Gia Cát Lượng, nhưng đều mạnh hơn Minh Lan. Hai ba giờ trôi qua, chúng nó tóm tắt ý chính, liệt kê có thứ tự, nào là ‘Không được tự tiện bước ra khỏi Mộ Thương trai’, ‘Không được thảo luận cách cư xử của chủ tử’ ‘Lúc làm việc phải có trách nhiệm’ ‘Không được gây gỗ, đánh lộn’ ‘Nếu không phải việc của mình không được bước vào phòng khách’... v...v

Ba cô gái đều làm nha hoàn từ lúc nhỏ nên hiểu rõ nhất những điều kiêng kị của người hầu. Lúc đầu còn có chút e dè, sau đó càng thảo luận càng chu toàn. Minh Lan tự mình rút trà thêm điểm tâm cho cả bọn, sau đó cầm bút viết lại một bản, bàn đến khuya đêm mới cảm thấy ổn. Thúy Vy và Tiểu Đào thu dọn bút và giấy vụn vương vãi trên kháng. Đan Quất bưng chậu nước ấm cho Minh Lan rửa tay.

Cẩn thận rửa kỹ vết mực trên tay Minh Lan, Đan Quất không nhịn được đành nói: “Cô chủ, cái này có thật sự dùng được không? Chúng ta không thể mời lão phu nhân đến làm chủ sao?”

Minh Lan dùng ngón tay ướm nước dí vào mũi Đan Quất: “Kẻ ở núi cao ắt có diệu kế.” [‘] Đan Quất nghiêng mặt nên thoát được, bĩu đôi môi nhỏ, cầm khăn khô lau tay cho Minh Lan.

[‘] ý bảo đừng lo ta đây đã có diệu kế, câu này là của Khổng Minh Gia Cát Lượng

Minh Lan chợt nghĩ đến một chuyện, lại cầm bút viết thêm một câu cuối tờ giấy to: Chưa hoàn thiện, sẽ cập nhật thêm...

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tác Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bí Kíp Cải Thiện Hoàn Cảnh Sinh Tồn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dù sao cũng quản không nổi, Thúy Vi dứt khoát mặc kệ, chỉ dẫn theo Đan Quất và Tiểu Đào trông coi phòng chính của Minh Lan, những việc khác thì coi như mắt nhắm mắt mở. Mộ Thương Trai nhất thời chẳng còn thể thống gì nữa, mấy đứa hầu nhỏ bên dưới vào hùa nhau, không phải ra bên ngoài chơi đùa thì lảng vảng ở cổng biệt viện tán chuyện linh tinh, chỉ có mấy người như Yến Thảo là còn thành thành thật thật chăm lo công việc của mình, thật là không uống công mấy năm bồi dưỡng của Phòng ma ma.

Phụ nữ nội trạch đấu đá nhau chính là so tính nhẫn nại. Minh Lan tất nhiên nhẫn được, nhưng có người nhẫn không nổi. Đầu tiên là Lưu Côn tìm tới cửa, ám chỉ cũng có mà nói thẳng cũng có, bảo cô bé phải quản lý thật chặt bọn người hầu trong viện.

Minh Lan lại cực kỳ ngây thơ nói: “Bọn họ đều tốt lắm mà, có làm sai cái gì sao?”

Lưu ma ma nuốt cục tức xuống bụng, miễn cưỡng nói: “Cái con Mị Nhi kia sừng sừng sủa sủa với cậu Cả, cô chủ không quản đã đành, còn cả mấy đứa suốt ngày ăn mặc lòe loẹt nhảy nhót khắp nơi, lời ra tiếng vào sinh sự không hay đâu!”

Hàng ngày Trường Bách cũng có mấy lần xuôi ngược trên đường đi học, chỉ cần đi chệch vài bước là vào được Mộ Thương Trai. Thúy Vi cùng Đan Quất che chắn Minh Lan kín kẽ không một khe hở, Ngân Hạnh có thừa nhiệt tình nhưng không có đất dụng võ, đành phải ngày ngày canh giữ ở cửa, chờ dài cả cổ, vừa trông thấy Trường Bách là tiến lên thỉnh an vãn lễ, cực kỳ ân cần đón Trường Bách vào Mộ Thương Trai ngồi chơi. Trường Bách không chịu nổi phiền toái này, liền mở miệng oán giận mấy câu với Lưu Côn, người vẫn giúp phu nhân quản gia. Lưu Côn cả kinh trong lòng, vội vàng kéo Ngân Hạnh ra quở mắng một trận, nhưng tính tình của Ngân Hạnh gần đây cũng không vừa, vậy mà dám cự nự: “Ma ma bớt tâm tư điều khiển tôi đi, tôi giờ là người của cô Sáu, cô chủ còn chẳng nói câu nào, chuyện này người lo lắng gì chứ!”

Lưu Côn tức gần chết, Minh Lan ngại ngùng khó xử: “Ngân Hạnh chỉ là nhiệt tình thôi, huống hồ con bé là phu nhân đưa sang, ta làm sao có thể không cho nó chút thể diện chứ.”

Lưu Côn rời đi trong phần nộ, Đan Quất vội vàng nói: “Cô chủ, chúng ta có thể trừng trị cái bọn lăng lơ kia mà!”

Minh Lan mỉm cười lắc đầu: “Còn chưa đến lúc đâu.”

Lại qua hai ngày, Vương thị cố ý giữ Minh Lan lại sau khi thỉnh an, trách mắng một phen: “Mấy con bé trong viện của con càng ngày càng chẳng ra gì. Cái con bé gọi là Khả Nhi gì gì đó, dám lăng nhăng với anh Ba của con trên đường, thế mà con cũng không quản!” Thật ra nàng ta muốn nói Ngân Hạnh cơ, con bé đó gần đây càng ngày càng hay xuất hiện trước mặt Trường Bách.

Minh Lan tiếp tục giả ngu: “Khả Nhi vốn là người trong phòng anh Ba, anh ấy đã từ bỏ thứ mình yêu thích nhường lại cho con, con lại còn trách mắng người ta, sau này anh Ba không phải sẽ giận con sao?” Vương thị chỉ

tiếc rèn sắt không thành thép, nhiệt tình khích lệ Minh Lan còn Minh Lan thì chậm chạp vâng vâng dạ dạ.

Dù Minh Lan từ chính viện đi ra, Tiểu Đào hưng phấn nói: “Cô chủ, chuyện này ngay cả phu nhân cũng lên tiếng rồi, chúng ta có thể đi trừng trị cái đám lăng lờ kia được rồi!”

Minh Lan tiếp tục mỉm cười như trước: “Chờ thêm một chút, kiên nhẫn thêm chút nữa.”

Minh Lan đếm ngón tay tầm ba ngày, cuối cùng cũng đợi được Thịnh Hoành về nhà nghỉ ngơi. Nhân lúc sáng sớm cả nhà tỉnh an Thịnh lão phu nhân, Minh Lan vận trang phục có chút qua quýt. Sau khi mọi người tỉnh an xong, căn cứ theo tuổi tác mà tìm chỗ ngồi xuống. Thịnh lão phu nhân trưng ra khuôn mặt âm u, ngồi trên cao chẳng nói chẳng rằng. Thịnh Hoành thấy sắc mặt Thịnh lão phu nhân không tốt mới hỏi có chuyện gì vậy.

Thịnh lão phu nhân chỉ vào Minh Lan, không vui mà nói: “Con thử hỏi con bé Sáu xem, Mộ Thương Trai của nó sắp bị cái đám chẳng quy chẳng củ kia làm cho rối tung lên rồi, vậy mà cũng chẳng chỉnh đốn cho nghiêm.”

Thịnh Hoành lấy làm kinh hãi: “Chuyện này là thế nào? Minh Lan, sao lại thế này?”

Minh Lan trưng ra điệu bộ chẳng mấy khá khẩm, thật cẩn thận đứng lên. Vương thị cả kinh trong lòng, nàng ta biết mấy chuyện ồn ào chẳng ra gì gần đây ở Mộ Thương Trai, không ít quân sự cùng người hầu già đều bàn tán. Thịnh lão phu nhân sớm muộn cũng sẽ biết chuyện này, nhưng nghĩ đến Minh Lan trước sau không tìm Thịnh lão phu nhân tố cáo, thì cảm thấy con bé vừa mắt hơn một chút.

Người khác thì tốt rồi, nhìn Minh Lan ấp úng một lúc lâu, lén nhìn Trường Phong cùng Mặc Lan, lại chẳng nói rõ được nguyên do, Như Lan là người nóng nảy nhất, lớn tiếng nói: “Cha, để con nói cho! Em Sáu tính tình

hiền lành, người hầu trong phòng làm loạn cả lên. Bây giờ bọn người hầu trong Mộ Thương Trai chẳng lo làm việc, chỉ biết ra vườn chơi đùa, chẳng chăm sóc cây cỏ, đồ đạc trong phòng cũng không dọn dẹp, còn nói bậy nói bạ làm mất hòa khí gây chuyện thị phi. Người hầu của con nói chúng nó mấy câu, vậy mà chúng nó cũng dám cãi lại.”

Thịnh Hoành vỗ đùi một cái, cả giận nói: “Minh Lan! Con sao lại mặc kệ việc quản lý người trong viện của mình thế!”

Đây là lần đầu tiên Thịnh Hoành thụ lý cáo trạng của Như Lan, Như Lan cực kỳ phấn khích, không đợi Minh Lan tiếp lời, liền tranh nói: “Cái lũ tác quái nhất trong phòng em Sáu lại là hai người do anh Ba đưa sang, vậy bảo em Sáu phải xử lý thế nào đây.”

Thịnh Hoành vừa nghe thấy có liên quan tới dì Lâm thì hơi chần chừ, liếc mắt nhìn sang Trường Phong đang cúi đầu ở bên cạnh, lại hơi hoài nghi liếc nhìn Vương thị một cái. Vương thị thấy vẻ mặt của Thịnh Hoành như vậy thì biết ông lại nghi mình đổ oan cho dì Lâm, nhất thời lửa giận bùng bùng, vất vả lắm mới nuốt được lửa giận xuống, gượng cười mà nói: “Như Nhi, không được nói bậy, anh Ba con chắc chắn là chọn người tốt nhất mới đưa sang cho em Sáu của con.”

Như Lan phản bác ngay lập tức: “Con không nói bậy, hai cái con bé kia kia. Một đứa thì mắt cao hơn trời, vậy mà dám lên mặt với anh cả, một đứa thì làm bộ làm tịch tiểu thư, ngày ngày bệnh tật đòi kẻ hầu người hạ, giả bộ cũng giỏi lắm, sắp thành cô chủ đến nơi rồi! Minh Lan, em nói đi, có phải chị ăn không nói có ?!” Đồng thời kéo Minh Lan, để con bé làm chứng.

Minh Lan mày ử mặt ê nói: “Bằng lòng tới chỗ con đã là thiệt thòi cho họ rồi, đắc tội với anh Cả thì không nói, còn khiến Lưu ma ma mệt người năm lần bảy lượt tới trong viện của con mời thầy kê đơn. Mới ở nơi này hơn mười ngày, Khả Nhi đã bệnh năm đợt, cũng may anh Ba thường xuyên tới thăm Khả Nhi nên cũng mau khỏi bệnh.”

“Lại còn có cả loại chuyện này?” Thịnh Hoàn không khỏi kinh ngạc.

Giọng của Thịnh lão phu nhân trở nên lạnh lùng: “... Ngày hôm trước còn có người nhìn thấy, ở cửa Mộ Thương Trai, giữa ban ngày ban mặt mà một con hầu lôi kéo Bách Nhi, còn ra thể thống gì nữa!” Vương thị thầm giận trong lòng, ngón tay bấu chặt xuống cái đệm dựa Phù Dung Khói Mờ trên ghế.

Không ai hiểu con bằng cha[‘], Thịnh Hoàn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ủ dột của Trường Bách, lại nhìn sang khuôn mặt có chút chột dạ của Trường Phong, như vậy biết chuyện này là thật, thầm mắng dì Lâm không biết kiềm chế tâm tư của mình, muốn diệt cái gai trong mắt là con bé kia thì cần gì phải kéo Minh Lan vào cuộc chứ. Mặc Lan ở một bên thầm sốt ruột, ra sức nháy mắt với Trường Phong, một bên lại cười giả lả: “Cha đừng nóng, chẳng qua chỉ là chút chuyện vặt vãnh, trở về giáo huấn kẻ dưới không hiểu chuyện là được mà, cần gì phải tức giận chứ! Em Sáu cũng thật là, bất luận là người hầu do ai cho, một khi đã vào trong Mộ Thương Trai thì đã là nô tì của em, muốn đánh muốn mắng cũng không cần nhiều lời. Chắc là do em mềm lòng quá, làm cho bọn người hầu nhìn vào tưởng dễ ăn hiếp đúng không?”

Trường Phong bắt được ánh mắt của Mặc Lan, lập tức bày tỏ thái độ, thẹn đỏ mặt hướng về phía Minh Lan nói: “Đã gây rắc rối cho em Sáu rồi, chỉ có điều ngày thường hai đứa nó ở chỗ anh vẫn rất ngoan, đoán chừng là do chưa quen nề nếp, em chỉ bảo chúng nó một chút là được, hai đứa này đều là người thông minh lanh lợi cả!”

Nhẹ nhàng nói mấy câu, liền khiến chuyện này thành chuyện đã qua, Như Lan khinh thường nhếch miệng, một bên cười khẩy. Thịnh lão phu nhân giận dữ, đập một chưởng thật mạnh lên bàn, cao giọng mà nói: “Nói cái gì thế, chuyện này mà nói là chuyện nhỏ? Cái gì mà mềm lòng? Mấy đứa thân là anh là chị, nhìn Minh Lan xem, nó mới chuyển khỏi chỗ của ta có hai chục ngày, đã thành cái bộ dạng gì đây! Chẳng lẽ chủ còn không sai

khiến được người hầu sao?! Tôi tớ gian xảo còn bắt nạt cả chủ, chẳng nhẽ con bé Sáu mới là người sai?”

Trường Phong cùng Mặc Lan thấy Thịnh lão phu nhân tức giận thì vội vàng đứng lên, cung kính ở một bên.

Thịnh Hoành đảo mắt nhìn, quả nhiên thấy Minh Lan ước chừng đã gãy rộc đi, cằm cũng nhọn ra, khuôn mặt nhỏ lộ thần sắc uế oải, không còn là hình dáng béo tròn trắng trẻo như lúc còn ở Thọ An Đường nữa, nhất thời lông mày nhíu lại, chất vấn Vương thị: “Nàng chăm nom cái kiểu gì đây, trong phòng Minh Lan loạn thành như vậy, nàng cũng chẳng nghe chẳng hỏi?”

Vương thị bỗng nhiên bị liên lụy, giọng có phần tủi thân: “... Thiếp nghĩ con gái lớn rồi, nên tự mình quản lý mọi chuyện...” Nàng thật ra muốn để cho Minh Lan tự mình đuổi Khả Nhi cùng Mị Nhi đi, nói còn chưa hết câu thì đã bị Thịnh Hoành đánh gãy giữa chừng: “Cái gì mà lớn, Minh Lan trước giờ vẫn ở bên người lão phu nhân, bây giờ mới vừa chuyển ra ở riêng, nàng cũng không dạy con bé cách quản chế bọn người hầu kẻ dưới, chỉ ở một bên xem trò hay?!”

Mấy lời này nói ra có chút nghiêm trọng, có điều cũng đúng sự thật, sắc mặt Vương thị cực kỳ khó coi, trong lòng thầm hận không thôi. Minh Lan nhìn thấy cũng tạm tạm rồi thì chậm rãi đứng lên, trầm giọng nói: “Cha đừng trách phu nhân, phu nhân đối với con gái tốt lắm, còn tặng cho con hai người hầu để sai sử nữa, là do con không có bản lĩnh, không quản được bọn người dưới.” Càng nói thì giọng càng nhỏ, còn mang theo âm thanh nghèn nghẹn.

Sắc mặt Vương thị lúc này mới dịu đi một chút, giả vờ như đang rất ấm ức: “Hai con bé kia rốt cục cũng là người do Phong Nhi đưa tới, thiếp làm sao dám vuốt mặt không nể mũi, mấy con hầu nhỏ kia bắt chước theo thì có.” Nói xong thì cúi đầu liếc Thịnh Hoành một cái.

Thịnh Hoành vừa nghĩ thấy cũng đúng, cảm thấy hơi áy náy, liếc mắt an ủi Vương thị một cái. Thịnh lão phu nhân ở phía trên thấy thế, khoe miệng hiện lên chút mĩa mai, cuối cùng lên tiếng: “Vẫn phải làm phiền phu nhân rồi, dạy bảo con bé Minh Lan một chút làm thế nào để chinh đồn phòng ở, để con bé ngoan ngoãn học thêm đôi điều.”

Thịnh Hoành lập tức phụ họa: “Lão phu nhân nói chí phải, vốn nên để phu nhân tới dạy bảo.” Nói xong thì dưới tay len lén kéo Vương thị, Vương thị cũng vội vàng tiếp lời: “Minh Lan cũng là con gái con, tất nhiên nên để con quản.”

Trường Phong vẻ mặt lo lắng khẩn cầu nhìn Minh Lan. Minh Lan liếc mình không quay đầu, còn thành thành thật thật đứng ở trước mặt Thịnh lão phu nhân nghe răn dạy. Mặt Như Lan khiêu khích ngăm ngửa Mạc Lan vài lần. Mạc Lan chẳng mấy may quan tâm, sống chết của bọn người hầu kia, nó cũng chẳng màng, chỉ là cảm thấy có chút mất mặt.

Vương thị hùng hùng hổ hổ, nói là làm, cùng ngày liền dẫn theo ma ma quản sự cùng Lưu Côn đi “dọn dẹp” Mộ Thương Trai, để Minh Lan ở một bên ngồi xem. Như Lan nhất quyết đòi đi theo xem náo nhiệt, liền ngồi ở bên cạnh Minh Lan, nhìn Vương thị ở bên ngoài oai phong ra sao.

Lưu Côn tập hợp bọn người hầu trong Mộ Thương Trai lại, để bọn nó đứng ngay ngắn trong viện. Vương thị ngồi ở vị trí chính giữa phía trên, Thúy Vi cẩn thận bưng một chén trà sâm nóng. Vương thị vừa lòng nhấp một ngụm, ánh mắt nhất nhất quét qua mấy cô gái ở trong viện. Bọn chúng tuy rằng ngày thường chơi đùa ầm ĩ, nhưng cũng biết hôm nay không ổn rồi, người nào người nấy co đầu rụt cổ, nín thở mà đứng.

“... Ta vốn là muốn tha cho chúng bây tuổi còn nhỏ, không nghĩ là các người lại dám bắt nạt cô Sáu hiền lành, một đứa rồi lại hai đứa được nước lấn tới! Thật to gan!” Vương thị vỗ ghế dựa, nghiêm khắc trách mắng, “Đứa nào là Khả Nhi? Đi ra đây!”

Khả Nhi lão đảo đi lên, mặc một cái áo lụa vạt dài viền lông màu đỏ tươi, yếu đuối nũng nịu. Vương thị nhìn nó, cười lạnh một tiếng: “Hay cho một đứa bệnh Tây Thi! Nghe nói người đã tới đây được vài ngày, ba ngày thì hai lượt thuốc thang bệnh tật, chắc là cũng không mấy dễ chịu, xem ra người không hợp nơi này, thôi, cho người xuống làm nha hoàn tam đẳng, trả người về nơi cũ!”

Trong lòng Khả Nhi rất vui vẻ, có thể quay về bên người Trường Phong thì chẳng sợ bị giáng cấp, chỉ cúi đầu hành lễ với Vương thị. Trong lòng Vương thị cười thầm, khoát tay liền để cho người hầu già cùng Khả Nhi thu dọn đồ đạc!

Tiếp theo, Lưu Côn cúi xuống nói bên tai Vương thị hai câu, sau đó đứng thẳng người, lớn tiếng kêu: “Mị Nhi là đứa nào? Đi ra!”

Mị Nhi cắn răng, thẳng lưng đi ra, hành lễ với Vương thị, Vương thị nghiêng người liếc nó một cái, danh giọng nói: “Tiêu chuẩn cũng cao lắm, nghe nói người suốt ngày đánh người mắng chửi, cãi lộn với ma ma, cãi vã với chị em, ngay cả chủ nhân cũng có thể bị ăn mắng!”

Mị Nhi hơi hơi run rẩy, cố gắng nói: “Thưa phu nhân, lời phu nhân nói, con... con nào có dám, chỉ là quy củ trong phòng này cùng chỗ ban đầu không giống nhau, con chỉ lý luận đôi câu, cũng không phải cãi vã gì đâu ạ.”

Tinh quang trong mắt Vương thị chợt lóe lên, dùng sức vỗ thật mạnh xuống tay vịn. Người hầu già ở bên cạnh lập tức tiến lên, đưa tay ra chính là một cái tát vang dội giáng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Mị Nhi ngay lập tức sưng vù một bên, người hầu già kia quát: “Tiện nhân! Dám cãi lại phu nhân à! Người học quy củ ở đâu hả, lại cãi một câu ta sẽ đập nát cái miệng của người đấy!”

Vương thị “hừ” một tiếng, liếc mắt với Lưu Côn một cái, trong lòng Lưu Côn hiểu ngay, đề cao giọng tuyên bố: “Cắt bạc hàng tháng của Mị Nhi trong nửa năm, giáng xuống làm nha hoàn tam đẳng,.. Lôi ra ngoài nhị môn, đánh mười đại bản!”

Lời vừa ban ra thì có người tới ngay, giữ Mị Nhi đang khóc lóc kéo xuống. Vương thị cầm chén trà lên nhẹ nhàng lắc lắc, động tác ngạo mạn. Minh Lan ngồi ở một bên không nhúc nhích, Như Lan thì lại xem rất vui vẻ, còn hay kéo tay áo của Minh Lan: “Em cũng học cái này đi, đừng có ngoảnh đi ngoảnh lại đã khóc lóc tìm mẫu thân giúp đỡ!” Minh Lan cười gượng lên tiếng trả lời, bàn tay nho nhỏ trong tay áo siết chặt thành nắm.

Cuối cùng Vương thị gọi người kéo Ngân Hạnh ra, dùng ánh mắt sắc như dao quét một lượt từ trên xuống dưới để đánh giá nó. Ngân Hạnh đã bị dọa cho run như cây sậy, hai đầu gối nhũn ra liền quỳ xuống. Vương thị thân nhiên nói: “Người là người từ chỗ ta tới, nếu như nhớ thương người ở chỗ ta như vậy thì nên trở về đi.”

Ngân Hạnh cảm nhận được hàn ý trong những lời này, sợ đến nỗi liên tục dập đầu, rồi lại không nói ra lời. Lưu Côn cười khinh thường, gọi người lôi Ngân Hạnh đã mềm nhũn đi.

Vương thị xử lý xong mấy con chim đầu đàn, lại lê giọng trách mắng mấy đứa hầu nhỏ còn lại, sau đó đưa theo Như Lan rời đi. Minh Lan gần như chỉ đeo khuôn mặt tươi cười cứng ngắc, ngàn ân vạn tạ với Vương thị một hồi. Tiễn bọn họ rồi, trong Mộ Thương Trai bỗng nhiên yên ắng như bãi tha ma. Mị Nhi được khiêng trở về. Minh Lan kêu Đan Quất đi tới chỗ Phòng ma ma lấy ít thuốc về bôi cho nó, bản thân thì lẳng lặng tránh ở trong phòng, như bình thường nằm ở trên kháng, ánh mắt vô định nhìn chằm chằm vào nóc nhà rồi ngẩn người.

Buổi trưa tới Thọ An Đường dùng bữa, hai bà cháu ăn cơm trong yên lặng. Thấy thần sắc con bé uể oải, lão phu nhân cũng không nói câu nào,

đành tùy con bé vậy, sau khi ăn xong thì lặng lẽ uống trà. Minh Lan cũng không chịu trở về, ngậy người trong chốc lát, tựa như cún con lạc đường tìm được nhà, cụp tai tìm tới phòng ngủ của lão phu nhân, tự mình cởi giày cởi tất. Con sóc nhỏ lặn vào noãn các của Thịnh lão phu nhân, quần áo cũng không cởi, co thân thể bé nhỏ rúc vào trong chăn.

Thịnh lão phu nhân cảm thấy buồn cười, đi theo con bé vào nhìn xem thế nào, chỉ thấy Minh Lan trùm chăn kín mít. Nghe thấy có động tĩnh, nàng xốc chăn lên, sau đó từ trong chăn một cái tay nho nhỏ vươn ra kéo tay áo của Thịnh lão phu nhân, rầu rĩ nói: “Bà nội, bà ngủ trưa cùng Minh Lan đi.”

Thịnh lão phu nhân vốn dĩ là muốn tới Phật đường, nghe vậy thì thở dài, ngồi ở mép giường, xốc một góc chăn lên, kéo cái đầu nho nhỏ ra, hòa nhã nói: “Chuyện này kết thúc rồi?” Minh Lan ủ rũ gật đầu.

Lão phu nhân lại hỏi: “Con sợ?” Minh Lan ngẩng đầu lên, thành thật lắc đầu: “Không ạ, sớm biết chuyện, làm cũng đã làm rồi.” Thịnh lão phu nhân xoa đầu cô cháu gái, nói: “Thế sao con còn bày ra bộ dạng dờ sống sờ chết thế này hả?”

Minh Lan vui sâu trong lòng bà nội, mùi đàn hương từ quần áo bà quần quanh tóc nàng, bỗng nhiên nhớ tới hương vị cũng giống như vậy của mẹ Diêu, trong lòng xót xa, nói khẽ: “Bà nội, con không phải là người xấu chứ? Con cố ý dung túng bọn họ, mỗi lần Khả Nhi sinh bệnh, con lại để lộ tin tức khiến anh Ba biết. Anh Cả tan học cũng là con cố ý để Ngân Hạnh biết tin. Sau khi Lưu ma ma tới quở mắng lần đầu tiên, chính con đã che chắn phía trước cho Ngân Hạnh, để cho Ngân Hạnh không có cảm giác sợ hãi, cho nên nó mới hết lần này tới lần khác đi quấy rầy anh Cả!... Ngân Hạnh làm lộn xộn đồ đạc của con, dò la chuyện của người trong Thọ An Đường, con ghét nó từ lâu rồi! Con biết phu nhân hận nhất là người hầu đi câu dẫn anh Cả, chỉ cần làm lớn chuyện này lên, phu nhân nhất định sẽ trừng trị Ngân Hạnh. Con cũng biết dì Lâm không thích Khả Nhi nên mới phái nó đến, phu nhân nếu có cơ hội nhất định sẽ trả Khả Nhi về chộc tức

dì Lâm ... Con đã bắt đầu tính kế người khác, nhưng mà... Con không muốn làm người như vậy!”

Nói xong thì cảm thấy mũi chua xót, nước mắt liền rơi xuống, nàng cảm thấy bản thân càng ngày càng giống mấy nhân vật xấu xa trên TV.

Minh Lan nằm trong lòng Thịnh lão phu nhân không ngừng khóc hu hu, nước mắt làm ướt đầm một mảng quần áo. Thịnh lão phu nhân yêu thương vỗ về bờ vai bé nhỏ của nàng, ôm vào lòng rồi chậm rãi đu đưa, giống như hồi Minh Lan còn là đứa bé, ôm đầu nàng rồi không ngừng cất giọng dỗ dành: “Ừ, ừ... Được rồi, được rồi, đứa bé ngoan, đừng khóc, làm gì có ai không muốn quang minh chính đại mà sống, ai mà không muốn yên yên ổn ổn mà sống, có được mấy người như thế?”

Minh Lan cảm nhận được sự bất đắc dĩ cùng tang thương trong giọng nói của Thịnh lão phu nhân, khổ sở trong lòng. Từ lần đầu tranh chấp với bốn đứa nha hoàn kia, nàng đã bắt đầu cân nhắc. Cửu Nhi tuy rằng thích lo chuyện bao đồng, nhưng rốt cục vẫn có lúc yên tĩnh, mẹ của nó là tổng quản bên trong Thịnh phủ, không thể chuyển nó đi. Mị Nhi tính khi nóng nảy, từ từ chinh đốn là được, đoán chừng không thể không nếm chút vị đắng. Khả Nhi là môi nử, cũng là hỏa mù, có thể kéo Vương thị vào cuộc thuận tiện đuổi đi. Phiền toái nhất chính là Ngân Hạnh, là người phu nhân đưa tới, đơn giản là không động vào, động vào là đắc tội với phu nhân, biện pháp tốt nhất chính là để cho phu nhân tự mình xử lý, mục tiêu chính là Trường Bách...

Trong lòng Minh Lan cảm thấy chán ghét bản thân mình, khuôn mặt đầy nước mắt ngẩng đầu lên, nức nở nói: “Anh Cả đối với con tốt như vậy, con lại tính kế cả anh ấy, con... con...”

“Đây là chuyện không còn cách nào khác!” Thịnh lão phu nhân bỗng nhiên cắt ngang, băng quơ nói.

Minh Lan giật mình, chỉ thấy lão phu nhân như chưa xảy ra chuyện gì để cho Phòng ma ma múc nước lấy khăn, quay đầu thấy vẻ mặt kinh ngạc của Minh Lan, thì thản nhiên nói: “Nếu Bách Nhi là anh ruột của con, con có còn kiêng dè như vậy không?”

Tất nhiên là không, nó sẽ trực tiếp khóc lóc đi tìm anh trai làm chỗ dựa giúp đỡ— trong lòng Minh Lan phập phồng.

Minh Lan thông suốt điểm mấu chốt này rồi, lại khổ sở, hai mắt dầm lệ nhìn lão phu nhân, chỉ thấy khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà bình tĩnh như nham thạch, bà lẳng lẳng nói: “Con phải nhớ kỹ — Con không có cậu, không có anh em ruột thịt, phía trên có mẹ cả lợi hại, phía dưới có chị em đang trưởng thành, con nếu muốn sống thoải mái tự tại, thì phải khôn ngoan lên một chút.”

Minh Lan nghe được Thịnh lão phu nhân nói như vậy, thì giật mình.

Lúc này Phòng ma ma tiến vào, bưng một chậu nước nóng hầm hập, lấy khăn nhúng ướt rồi vắt khô. Thịnh lão phu nhân cầm cái khăn ấm, cẩn thận lau mặt cho Minh Lan, động tác dịu dàng hiền từ, nhưng giọng nói lại đặc biệt lạnh lùng: “Con nếu là do phu nhân sinh ra, tất nhiên là có thể ngẩng cao đầu mà sống. Con nếu do dì Lâm sinh ra, thì người khác cũng xem như không dám tính kế con. Con nếu có anh em ruột thịt, về sau cũng có nhà mẹ đẻ để dựa vào... Trừ bỏ cái bà lão chẳng còn sống được mấy ngày là ta đây, con còn có cái gì chứ, nếu con không tính toán, thì phải nhẫn nhịn mà sống, nhẫn nhịn khắp nơi, ăn nói khép nép, con có bằng lòng hay không?”

Trong đầu Minh Lan hỗn loạn, không thốt được câu tiếp theo. Thịnh lão phu nhân đưa khăn cho Phòng ma ma, nhận một miếng Bạch Ngọc Bối Hạp[‘], lấy một ít dầu hạnh nhân dịu dàng bôi lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Minh Lan, nhẹ nhàng xoa, cảm giác khuôn mặt Minh Lan gày đi không ít thịt, lão phu nhân có chút đau lòng, chậm rãi nói: “Tính kế người khác cũng không có gì phải áy náy, chỉ cần con không cố ý muốn hại

người là được, lúc này trừ mấy con hầu kia, chẳng ai mất tý thịt nào, dĩ nhiên là không tệ rồi.”

[‘]Cái này đại loại là một món ăn từ hải sản, nôm na trộn đều mực với trai trai cùng một ít muối, tiêu gia vị linh tinh rồi nhồi vào một khúc cải trắng cho lên hấp, có thể edit thành cải trắng nhồi hải sản, nhưng mà để tên kia cho nó nguy hiểm, chứ món ngon nhà giàu ai lại để tên thô nhĩ.

Phòng ma ma đứng ở một bên nhìn Minh Lan, ánh mắt dường như có chút thương xót, nhẹ nhàng nói: “Cô phải nghe những lời này, lão phu nhân đây đều vì muốn tốt cho cô, cô nên mở mang con mắt, ngẫm nghĩ về sau phải quản chế bọn người dưới như thế nào mới được.” Minh Lan ngây ngẩn, giống như mộng du, vô tình thốt lên: “Quản chế?... Phu nhân hôm nay rất đáng sợ, bọn họ tất nhiên đều sợ hãi, còn muốn quản chế cái gì nữa?”

Thịnh lão phu nhân lập tức nổi giận, buông Minh Lan ra, nghiêm nghị đứng ở bên giường, lạnh lùng nói: “Hiện giờ bọn nó sợ chính là phu nhân, không phải chủ nhân là con đây! Con nếu không tung ra chút bản lĩnh để áp đảo bọn người dưới, về sau gả cho người ta thì làm sao chủ trì việc bếp núc, chấp chương sự vụ trong nhà! Chính bản thân con không muốn tranh đấu, thì người ngoài cũng không giúp được đâu! Nhanh lên, mặc quần áo cho nó, để nó trở về, không được ở lại chỗ này! Cái loại không có tiền đồ như thế này, ta không muốn nhìn thấy! Nhanh! Nhanh lên!”

Nói xong liền vung tay ra ngoài cửa, dưới cơn thịnh nộ, dáng đi có chút chệnh vênh, thân hình hơi run rẩy. Phòng ma ma vội vàng tiến lên đỡ lấy, ra cửa kêu Thúc Bình tiến vào hầu hạ Minh Lan mặc quần áo. Thịnh lão phu nhân đi hơi vội, vào Phật đường thì bắt đầu thở gấp, Phòng ma ma vội đỡ bà ngồi xuống, nhẹ nhàng xuôi lưng cho bà: “... Lão phu nhân hơi nghiêm khắc quá rồi, chỉ là tính tình cô Sáu hiền lành, cũng không phải hoàn toàn vụng về, trong lòng cô bé cũng hiểu rất rõ.”

Thịnh lão phu nhân cũng hơi nguôi giận, bực cái chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thở dài: “Thông minh thì thông minh, hành động cũng không thiếu suy nghĩ, biết lấy lui để tiến. Ta cũng yên tâm nó có thể sống được khi ra ngoài, nhưng lại quá mềm lòng, không có nửa phần quyết đoán, mặc cho bọn người hầu làm loạn cũng không tức giận!”

Phòng ma ma cười nói: “Lão phu nhân đây là yêu thương cô Sáu mới nói những lời này, nếu như đổi lại là người khác, ngài không phải còn nói là tâm tư cay độc gì gì đó sao! Lão phu nhân yên tâm đi, cô Sáu trời sinh tính tình chất phác, lại là người thông minh, tương lai chắc chắn sẽ hưởng phúc.”

.....

Minh Lan đột nhiên bị mắng không nguyên cớ, ngơ ngác rời khỏi Thọ An Đường. Kỳ thật nàng cũng không hề thấy áy náy, nàng không phải thánh mẫu không có nguyên tắc, nàng biết bản thân làm như vậy chẳng qua là để tự vệ. Nàng chán ghét chính là tâm tư tràn ngập tính toán của bản thân, đánh mất tâm tình nhàn nhã thoải mái lúc ban đầu, bắt đầu phiền não chuyện mưu kế, cảm thấy bản thân thật đáng ghét.

Nàng ì ạch trở về Mộ Thương Trai, lúc đi qua đình viện, đột nhiên nói: “Đi xem Mị Nhi như thế nào.”

Nói xong thì xoay người đi, bởi vì bão vừa quét qua, nên hôm nay bọn người hầu đặc biệt thành thật, vừa nhìn thấy Minh Lan thì đều cung kính đứng ở một bên. Ở cửa đặt một cái bếp đun thuốc, Tần Tang cầm quạt hương bồ canh lửa, thuốc trong ấm sôi ùng ục bốc hơi nghi ngút. Đan Quất dẫn Minh Lan vào trong cùng nhĩ phòng bên phải. Mới vừa vén rèm lên, Minh Lan đã ngửi thấy mùi thuốc cao nồng nặc, lông mày nhú chặt, chỉ thấy gương mặt tái nhợt của Mị Nhi, cả người nằm sấp trên tháp, nghe thấy có tiếng động thì quay đầu lại. Thấy người đến là Minh Lan, nó ngọ nguậy

muốn đi xuống. Minh Lan nhẹ nhàng đẩy Đan Quất, Đan Quất vội đi lên đèo Mị Nhi lại.

Yến Thảo bê một cái đôn mềm từ bên ngoài vào cho Minh Lan ngồi, lúc sắp chuẩn bị trà thì bị Minh Lan ngăn lại: “Không cần vội, ta ngồi một lát rồi đi, các em ra ngoài đi, ta cùng Mị Nhi nói vài lời.” Đan Quất kéo mấy người hầu khác đi ra ngoài.

Dựa vào ánh mặt trời buổi chiều, Minh Lan tỉ mỉ quan sát Mị Nhi, chỉ thấy tóc nó rối tung, một bên mặt xanh tím, một bên mặt sưng đỏ, môi bị cắn nát, vết máu loang lổ, vẻ mặt dường như thấp thỏm, ánh mắt không dám nhìn thẳng. Minh Lan nhìn nó chốc lát, lẳng lặng nói: “... Khả Nhi trở về rồi, nếu em muốn quay về chỗ nào đó của anh Ba, ta có thể thay người đi nói...”

“Không!” Mị Nhi bỗng nhiên hét ầm lên, vươn thân ra kéo tay áo Minh Lan, khẩn cầu: “Cô chủ, xin người thương xót, đừng kêu tôi quay về, tôi không quay về đâu! Tôi may vá tốt, về sau tôi nhất định hầu hạ cô chủ thật tốt, tuyệt đối không gây chuyện sinh sự nữa!”

Minh Lan ngạc nhiên: “Đây là sao?”

Mị Nhi lại căn cứ vết thương trên môi, sắc mặt càng thêm trắng bệch, Minh Lan vẫn kiên nhẫn chờ nó, cuối cùng nó cũng mở miệng khẽ nói: “Chị em ngày trước đến thăm tôi, nói... Khả Nhi quay về đã bị dì Lâm đánh một trận nên thân, bị đuổi đi biếm thành người hầu chuyên làm việc nặng. Cậu Ba... Cậu Ba là người không có trách nhiệm, thường ngày cùng Khả Nhi nói không biết bao nhiêu câu tình thâm ý trọng. Nhưng hôm nay dì Lâm nổi giận, cậu ấy lại không dám đứng ra che chở cho Khả Nhi! Bệnh của Khả Nhi tuy có bảy phần là giả vờ, nhưng cũng có ba phần là thật, lần này cô ấy cố lẽ... có lẽ...”

Nói xong nước mắt tuôn rơi, Mị Nhi hít sâu một hơi, giơ một tay gạt nước mắt, nói: “Khả Nhi là người hồ đồ, chỉ một lòng dựa dẫm vào cậu Ba. Nhưng mà tôi thì không hồ đồ, mẹ ruột tôi chỉ là thiếp, cha mất rồi, mẹ cả như cạp kia liền đem hai mẹ con tôi đi bán. Cũng không biết... cũng không biết đời này kiếp này còn có thể được gặp mặt mẹ tôi không đây...!”

Minh Lan biết cha nó thi rất tú tài, gia cảnh nghèo túng mà còn không quên nạp thiếp, Mị Nhi ghen ngào lên tiếng: “Tôi tuyệt đối không làm thiếp, dù có phải cắn rơm cắn cỏ cũng được! Bọn họ đều nói mấy người hầu như tôi về sau phải làm thông phòng, chính vì vậy tôi mới bày ra cái bộ dạng người ghét chó chán đó, nên lúc này mới bị xa lánh! Cô chủ, là tôi ngu dốt, ở chỗ cậu Ba được tâng bốc hai ngày thì đã quên mất địa vị của bản thân, thấy cô chủ tính tình hiền lành liền lên mặt, cô chủ phạt đánh tôi cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng đuổi tôi đi!”

Minh Lan lặng lẽ nghe, từ từ nói: “Ta từng nghe được một câu nói như thế này, người kiêu hãnh thì tốt, nhưng không nên kiêu ngạo, em nghĩ thấu rồi thì ở lại đi,... Đúng rồi, em vốn dĩ tên là gì? Mị Nhi, cái tên này không nên dùng, nghe có cảm giác thiếu tôn trọng.” Minh Lan cũng thấy rất lạ là sao bản thân có thể nói giọng điệu tự nhiên như vậy, tùy ý sửa tên của người khác.

Mị Nhi trầm mặc trong chốc lát, khẽ nói: “..... Như Mi, cha tôi đặt tên cho tôi là Như Mi, bởi vì trùng tên cô Năm nên đổi lại như vậy.”

Minh Lan giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Về sau người tên là “Nhược Mi” đi, xem như lưu lại chút kỷ niệm.”

Nhược Mi nói khẽ: “Tạ ơn cô chủ ban tên.”

Minh Lan đứng dậy, rời đi rồi lại ngoảnh lại nói: “Em biết chữ chứ, ta làm một ít điều lệ quy củ, hãy mau mau khỏi bệnh, dạy dỗ bọn hầu gái nhỏ tuổi học quy củ nhé.”

Nhược Mi giật mình, sau đó vui mừng, cúi đầu nói cảm tạ.

Minh Lan rời khỏi nhĩ phòng. Đột nhiên có cơn gió mát phất qua mặt, đảo mắt nhìn lại, phía xa xa cỏ xanh mơn mơn đã mọc đầy. Minh Lan bình tâm nhìn một lúc phong cảnh đằng kia, quay đầu cười ngọt ngào với Đan Quất: “Gió cũng ấm hơn rồi, gọi Tiểu Đào đi xem băng trên mặt hồ đã tan chưa, chúng ta đi câu cá đi! Ngủ đông đã rồi, không chừng lũ cá kia béo lên không ít đâu.”

Đan Quất theo Minh Lan ra ra vào vào, biết tâm tình của nàng không tốt, vẫn lo sợ không dám khuyên nhủ, vừa thấy nàng cười, đã biết nàng không còn trở ngại trong lòng, vui mừng cười theo: “Được, tôi đi tìm một cái sọt cá thật bự cho cô chủ đây!”

——Thịnh Minh Lan, tên ban đầu là Diêu Y Y, không phải người cổ đại, là một cô gái vượt thời gian, tuổi giả là mười một tuổi, chưa lập gia đình, bỏ học, trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống thì chẳng ai bằng mình, đang nỗ lực nghiên cứu kỹ năng sinh tồn ở thời cổ đại.

Bạch Ngọc Bối Hạp

Ghế mềm (Thực ra lúc tìm hình ảnh minh họa thì muốn tìm một cái đôn tròn có đệm phía trên nhưng mà toàn ra mấy cái đôn cứng bình thường thôi, nên đành chấp nhận cái ảnh này)

Quạt hương bồ

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Bà Nội, Anh Cả, Tề Hành

Chiến sự qua đi, chiều hôm đó, Vương thị dẫn theo Minh Lan đến Thọ An đường báo cáo tình hình công tác.

“Cái đứa Ngân Hạnh con đưa tới kia về sau ra sao rồi?” Thịnh lão phu nhân đã thay một chiếc gối tử màu đen ánh xanh cài khuy giữa bằng tơ tằm thêu hoa bát đoàn, tựa vào song cửa sổ phía trên kháng, thản nhiên hỏi.

Vương thị nhíu mày nói: “Con vốn thấy nó hăng còn chịu khó, lúc đấy mới điều nó đến chỗ cô Sáu để sai sử, không ngờ lại là một đứa không biết xấu hổ, con đuổi nó ra thôn trang rồi.” Từ một nha hoàn nhị đẳng làm việc nhẹ nhàng trong nhà bị giáng đến thôn trang lao động, hình phạt này không thể nói là nhẹ được. Vương thị ngừng một lát, giãn mày, lại kéo bàn tay Minh Lan sang vỗ nhẹ: “Con cũng hiền lành quá thể, nha hoàn hỗn láo con nên sớm bảo ta mới phải, sao phải chịu đựng?”

Minh Lan then đỏ cả mặt, nói: “Là phu nhân thương con nên mới xử nghiêm như vậy, kỳ thật nha hoàn Ngân Hạnh kia làm việc rất nhanh nhẹn, tuổi nhỏ nên mới không hiểu chuyện. Cái đứa Cửu Nhi kia cũng rất khá, mấy ngày nay con gái không tiện quản chế, bọn nha đầu trong viện trở mặt ăm ỉ, chính là con bé đó còn thật thà làm việc, con vẫn chưa cảm tạ phu nhân đâu ạ.”

Vương thị bấy giờ mới cảm thấy lấy lại được chút thể diện, quay về phía Lưu Côn mỉm cười. Lưu Côn mừng thầm trong bụng, biết rõ con gái mình

cũng không tốt đến thế, nhưng nghe người ta khen ngợi thì cũng phấn chấn lên, gặp Minh Lan thông minh như vậy, nhìn lên trên thấy Thịnh lão phu nhân dường như vô tình liếc Minh Lan một cái. Minh Lan bắt gặp ánh mắt của bà nội liền thoáng cười gượng.

Thịnh lão phu nhân thu lại ánh mắt, nói: “Con như vậy khá lắm, vừa dạy dỗ được con bé Minh, lại có thể dọa cho cái lũ không biết điều kia một trận, có con ở đây ta cũng yên tâm.” Lão phu nhân khó có được một lần khen ngợi, Vương thị thầm đắc ý, cười nói: “Lão phu nhân khen nhầm rồi, con dâu nào dám nhận.”

Thịnh lão phu nhân mỉm cười nói: “Minh Lan từ nhỏ đi theo bên ta, không được nửa phần bản lĩnh của phu nhân, chỉ biết nhân nhượng dặng yên thân, yếu đuối bất lực như thế, còn dám đương nổi gì?!” Nói rồi hăm hăm trừng mắt liếc Minh Lan một cái. Minh Lan thận trọng đứng lên, yếu ớt nói: “Cháu gái về sau sẽ không thế nữa đâu, đề ra quy chế thật nghiêm cho bọn tôi tớ, không để bà nội và phu nhân bận tâm nữa ạ.”

Lưu Côn lẳng lẳng đứng một bên, thầm nghĩ: lão phu nhân thật là lợi hại, cô Sáu cũng không đơn giản, hơi ngẩng đầu lên thấy Vương thị dương dương tự đắc liền nắm chặt cái khăn trong tay, quyết định im đi không nói nữa.

Ngày đó, sau khi Vương thị ra oai, đám nha hoàn trong viện giống như bỗng dưng yên ắng như bị rút lưỡi đi vậy. Hôm sau Phòng ma ma đưa tới một cây roi, mấy đứa con gái càng nhanh nhẹn cần mẫn bội phần. Mấy đứa hàng ngày quen hỗn hào với Minh Lan thường trưng bộ mặt oan ức ra ra vào vào. Minh Lan cũng không mất đi sự thoái mái, chỉ viết cho xong bộ “quy tắc hành vi, nhiệm vụ ở Mộ Thương trai” phát xuống dưới, áp dụng quản lý phân quyền [‘], để cho nha hoàn lớn hướng dẫn nha hoàn nhỏ, mỗi ngày bớt ra chút thời gian rồi để bọn nha hoàn thảo luận phân nhóm học tập tài liệu. Cứ nửa tháng Thúy Vi lại chủ trì làm báo cáo tổng kết tháng, đốc

thúc trợ giúp khích lệ lẫn nhau, cùng xây dựng Mộ Thương trai hài hòa tốt đẹp.

[‘] Hình thức phân chia quyền hạn, công tác theo cấp bậc từ trên xuống dưới. Cùng một chức năng nhiệm vụ nhưng sẽ chia thành các cấp bậc quản lý quản chế từ trên xuống dưới, quyền hạn và trách nhiệm giảm dần theo hình kim tự tháp.

Cũng vào ngày đó, sau khi bị Thịnh lão phu nhân mắng một chập, Phòng ma ma tới truyền lời để cho Minh Lan tự mình dùng bữa tại Mộ Thương trai, ngoại trừ thỉnh an buổi sáng ra, thời gian khác để nàng thu xếp nhà cửa cho thật tốt. Minh Lan tức khắc tôi luyện gian khổ, khó khăn lắm mới lay lắt qua nửa tháng. Nhân một buổi sáng sắc trời quang đãng, nàng liền giấu một cái bọc nhỏ chuồn khỏi Mộ Thương trai, ra sức nịnh nọt một phen với Thịnh lão phu nhân đang làm mặt lạnh. Nàng ở bên bà nội nì nèo hơn nửa ngày, lại bóp vai đấm lưng, bưng trà rót nước, vô cùng bận rộn nịnh hót xung quanh. Thịnh lão phu nhân dần dần không nghiêm nổi nữa, trong lòng bà đưa cháu gái nhỏ nũng nịu đẩy cũng không ra, chỉ còn biết làm mặt lạnh.

Minh Lan vừa thấy tình thế chuyển biến tốt đẹp bèn vội vàng lôi cống phẩm ra, gương mặt nhỏ nhắn tinh tế đáng yêu cười lấy lòng, lấy đồ đặc này nọ ra để tặng: “... A a, bà nội xem này, đây là mũ ấm cháu gái làm cho bà, lót trong bằng vải bông mịn, may theo kiểu Vương Chiêu Quân, bà đội vào thử xem...”

Thịnh lão phu nhân liếc một cái, thấy cái mũ ấm kia trông tinh xảo nhẹ nhàng mà tiện lợi, màu vàng nghệ viền đen rộng độ một ngón tay, phía trên dùng chỉ nhung thêu nổi hoa văn trường thọ nền nã. Lão phu nhân nhìn là thích, bà còn chưa lên tiếng, Phòng ma ma đã chu choa khen ngợi: “Đúng là cô Sáu, biết tuyết vừa tan, lão phu nhân sẽ không chịu đội mũ lông nóng nực đi ra ngoài nên mới tặng cái mũ xinh xắn này tới, nhìn đường chỉ tỉ mỉ này mà xem, cái hoa thêu này nữa, chính là đồ ở Thiên Y các cũng chẳng được như vậy, lão phu nhân, người qua đây xem này...”

được nha hoàn lớn bên cạnh Trường Bách là Dương Hào dẫn vào trong ngòi, sau đó pha trà mời điểm tâm. Mấy đứa nha hoàn ra ra vào vào thế mà không gây ra tiếng động nào. Minh Lan ngẫm tới đoạn đường vào sân không thấy một người xinh đẹp nào, không nói so với nhan sắc của Nhược Mi và Khả Nhi, mà chính là tầm tầm như Bích Ti, Lục Chi, Thủy Bình cũng chẳng thấy một đứa. Minh Lan lại cảm thán lần nữa anh trai mình thật là một nhân vật thần kỳ.

Minh Lan còn nhớ rõ mấy năm trước lúc chọn người hầu, anh Trường Bách chọn người chú trọng thứ nhất không chọn tài, thứ nhì không chọn sắc, chỉ chọn về vài đứa hiền lành thật thà. Vương thị tức chết mất, cho rằng phòng ốc con trai mình ở rộng rãi còn phải thêm người, phải chọn mấy đứa xinh xắn duyên dáng mới phải. Trường Bách lại nói nữ tử tài mạo xuất chúng phần lớn đều có mắt cao tâm cao, dễ gây chuyện rắc rối, ồn ào khiến anh ấy học hành không được yên tĩnh, kiên quyết không cần. Vương thị ghen ở cuống họng, nói không nên lời – con trai à, mấy đứa con gái đó chính là để con “huyền nào”, thiếu niên mười mấy tuổi đầu còn yên tĩnh như vậy để làm chi hả? Còn ý tứ giải thích ý nghĩa của “thông phòng”[‘] một phen.

[‘] Hay còn gọi là con hầu ngủ.

Trường Bách nghĩ ngợi, đồng ý với đề nghị của mẫu thân, nhưng trở về lại mời Lưu Côn ra mặt, nói với bọn nha hoàn mấy câu. Vương thị nghe xong, sắc mặt bấy giờ xanh rớt như bột đậu.

Hai đời liên tiếp, nữ chủ nhân phủ Thịnh đều đối đãi với thông phòng na ná nhau. Thịnh lão phu nhân năm ấy vừa vào cửa đã lấy tư cách đại tiểu thư hầu phủ DISPOSE (trừ khử) hết đám thông phòng của Thịnh lão thái gia, không một ai dám nói bà. Sau này Vương thị vào cửa, học theo bà cũng tổng gả hết đám thông phòng ra ngoài, Thịnh lão phu nhân ngầm đồng ý. Bởi vậy Trường Bách mới để Lưu ma ma nói: Nề nếp họ Thịnh, thông

phòng cất nhắc hay không lên thiếp, sau này còn tùy thuộc vào thiếu phu nhân tương lai.

Vương thị lại tiếp tục thổ huyết. Nói nhảm, không hoài thai sinh con sao được nâng làm thiếp, ai mà chịu làm thông phòng cả đời cơ chứ! Nhìn con trai nhíu mày tròng mắt giống người cha quá cố, Vương thị liền bắt bẻ không nổi, thật sự chỉ muốn cắn cho một nhát.

Mấy đứa con gái hậm hực lắm, sau khi hầu hạ Trường Bách thời gian lâu, cũng biết vị thiếu gia này tuổi tuy còn nhỏ nhưng tính tình đứng đắn chừng chặc, nói một không hai, bình sinh hận nhất bọn ra vẻ diêm dúa không tuân theo quy tắc. Minh Lan hoài nghi nghiêm trọng rằng đây chính là bóng ma dì Lâm lưu lại cho Trường Bách từ lúc còn nhỏ.

– Tin tình báo là do Tiểu Đào cung cấp còn phân tích tâm lý là do Minh Lan tự bổ sung.

Còn cả thế này nữa cơ, Trường Bách phân biệt bọn nha hoàn trong viện bằng cách đặt tên như sau: Dương Hào, Lang Hào, Tử Hào, Kê Hào, Trư Hào, Kiêm Hào ... Trong đó Vương thị đưa tới một đứa con gái xinh đẹp, tên nó là Thử Tu @@~ ~! (emotion của tác giả đấy ạ) [‘]

[‘] Giải thích một chút: Hào là bút lông còn Dương, Lang, Kê, Trư, Thử lần lượt là Cừu, Sói, Gà, Heo, Chuột @_@ Đặc biệt em Thử Tu tên có nghĩa là Râu Chuột. Ak, bạn Bách thâm quá đi >.

Đúng vào lúc miên man nghĩ ngợi, Trường Bách đi học trở về, liếc thấy Minh Lan đang ngồi liên mở miệng: “Em Sáu tới đấy à? Lần trước đưa em mẫu “Vệ phu nhân thính đào thiếp”, sắp xong chưa?

Minh Lan tươi cười đứng giữa phòng: “Kìa... Vẫn chưa xong ạ, còn thiếu chút nữa thôi.”

Trường Bách ngồi đối diện Minh Lan, trà cũng không uống một hớp liền dùng dùng trách mắng: “Nghệp tinh vu cần, hoang vu hi[‘], em rời khỏi Thọ An đường cũng không thể lười nhác được. Tuy nói đây là việc của con gái, nhưng khéo tay hay làm vẫn phải luyện tập thường xuyên, bằng không sau này lúc ra tay lại khiến người ta chê cười...” Còn có cái gì mà đọc sách để mình mẫn, ví như không hiểu biết lễ nghi phép tắc chính là phường man di, ngu muội. thao thao bất tuyệt không ngừng.

[‘]“Nghệp tinh vu cần, hoang vu hi”, nghĩa là nghiệp học sẽ ngày càng tinh thông đối với người cần cù, nhưng sẽ mai một trong sự thiếu chuyên tâm, làm chỉ để cho vui. Câu này chỉ rõ ra rằng chỉ có cần cù học hành, khổ công luyện tập thì học thuật nghề nghiệp tất sẽ ngày càng thông thạo, kỹ năng ngày càng điều luyện.

Minh Lan rất ảm ức. Nàng cũng không hiểu, vị anh cả ít mồm ít miệng này bình thường cả ngày cũng chẳng nói nổi ba câu, cũng chưa từng thấy anh ấy quở trách Mặc Lan hay Như Lan bao giờ, thế nhưng đã giáo huấn là một mạch thao thao bất tuyệt. (Tớ đã bảo mà, anh Bách đáng yêu chết đi được). Lần trước chuyện của Ngân Hạnh đã đủ khiến anh ấy trách mắng nửa canh giờ mà chẳng thể cãi lại rồi. Mỗi lần bị trách mắng nhiều, nàng chỉ đành cụp tai thành thật lắng nghe, Tiểu Đào ở một bên vô cùng thiếu nghĩa khí mà cười trộm.

Khó khăn lắm mới chờ Trường Bách giáo huấn xong một chập, uống mấy ngụm trà nhuận cổ họng, bấy giờ mới hỏi: “Em Sáu tới làm gì thế?”

Minh Lan oán thầm rốt cuộc anh cũng nhớ ra mà hỏi tới cái này, liền bĩu môi sai Tiểu Đào đem đồ lên trình – là một đôi giày vải mới khâu: “Này, để tiện cho việc đi lại gấp gáp, em đã làm đế giày dày thêm một tấc, gấp mừa ở kinh thành cũng không sợ đau nhé.”

Dương Hào vội vàng đón lấy giày đưa cho Trường Bách xem. Chỉ thấy mũi giày đen bền chắc mà lại êm ái, bên trên thêu nhàn nhạt vài cây tùng

bách cứng cáp, giản dị phóng khoáng. Trường Bách sắc mặt không đổi nhận lấy giày: “Cảm ơn em Sáu đã hao tâm.”

Minh Lan nghiêm mặt lại: “Em cũng thành nha hoàn của anh Cả mất rồi, làm giày mất công lắm nhé, hơn nữa đôi guốc mềm lần trước cũng khiến em mệt hết hơi, nhìn tay em đây này, kim đâm thủng mấy lỗ rồi!” Nói rồi xòe đôi tay nhỏ xinh ra cho Trường Bách nhìn. Trường Bách nhìn một cái, gương mặt thản nhiên, chẳng nói chẳng rằng nhưng lại duỗi tay ra xoa xoa tóc mái mềm mại trước trán Minh Lan, rồi nói: “Thích gì nào, viết ra giấy gọi người đưa tới, sau này lên kinh anh tìm cho.”

Nét mặt Minh Lan lúc này mới giãn ra, giọng giòn tan: “Cám ơn anh Cả.”

Dương Hào cầm giày lật qua lật lại ngắm nghía, khen: “Cô chủ tay nghề giỏi quá, chủ nhân của chúng tôi luôn thích giày cô làm, nói trắng ra là đi vào cảm thấy vô cùng dễ chịu. Tôi cũng học theo cô, chiếu theo giày cũ của chủ nhân mà làm, như thế nào lại chẳng được tốt bằng giày cô làm?”

Minh Lan gật gù đắc ý: “Tuyệt kỹ này chỉ có thể ngẫm hiểu chứ không thể nói thành lời, giày vẫn ở đây, tự mình tìm hiểu đi.”

Kỳ thực cũng chẳng có gì là lạ, mỗi người đều có thói quen đi đứng riêng, hoặc cúi về phía trước hoặc ngửa ra phía sau, hoặc mở rộng chân hoặc thu chân vào. Mũi giày có thể dựa vào hình dáng và trọng tâm của bước đi, căn cứ vào cách khâu và mục đích sử dụng khác nhau của loại vải cứng hay mềm mà đo rộng chặt cho vừa vặn. Minh Lan vận dụng tinh thần nghiêm túc nghiên cứu tỉ mỉ điều khoản, điển tích pháp luật ngày ấy, khó khăn lắm mới nghĩ ra đấy.

Dương Hào cười nói: “Tốt, tôi sẽ ngẫm nghĩ thật kỹ lưỡng việc này”, lại tiện tay cầm lấy giày, xoay người lui xuống.

Minh Lan đoán chừng nên tới Thọ An đường ăn cơm chiều liền đứng dậy định chuẩn. Trường Bách nhìn nàng, đắn đo, vẫn là hỏi một câu: “Em Sáu..., mấy ngày trước cậu Tề quay lại Đăng Châu học, nghe nói cậu ấy cho người tặng em mấy thứ, lại bị em chặn ở bên ngoài à?”

Khoảng mười ngày trước, Tề Hành liền theo cha mẹ từ kinh thành trở về Đăng Châu, ngày đầu tiên tới phủ Thịnh học bài liền gọi gã sai vặt đến Mộ Thương trai tặng lễ. Minh Lan đấu tranh tâm lý rất lâu, kiên quyết cự tuyệt viên đạn bọc đường này. Tề Hành lại không thể tới cửa tóm lấy tai Minh Lan, ghen một hơi cực kì ầm ạch, lại tìm tới Trường Bách chỗ thân thiết nhờ thuyết phục.

Minh Lan đồng ý, nghiêm nghị nói: “ ‘Lễ Kí’ có câu, trai gái 7 tuổi không ngồi cùng chiếu. Mấy chị em em đều đã lớn cả rồi, đúng lý là phải kiêng dè, không thể nhận quà này nọ của con trai bên ngoài được.”

Nhìn thấy khuôn mặt búp bê như ngọc của em gái đang giảng giải đạo lý to tát, Trường Bách giật giật khóe môi, nói: “Nhưng con búp bê cầu phúc này là từ miền Nam đưa tới, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền đâu.”

Minh Lan đu đưa đỉnh đầu: “Hai chị đều không có, không lý gì em lại có cả.” Sau đó lại giảng giải đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân một hồi. Trường Bách nghĩ tới sự phàn nàn cùng lời nhờ vả của Tề Hành, lại nói: “Con búp bê cầu phúc này trông giống em lắm.” Ngừng một chút lại chêm vào một câu: “Khóe miệng cũng có má lúm nữa nhé.”

Khuôn mặt Minh Lan căng ra thật nghiêm trang, tiếp tục lắc đầu: “Anh cũng phải nghĩ cho em chứ, sau này chị Năm chị Tư mà biết thì em phải làm sao? Anh Cả cùng anh Tề đi học với nhau thì hãy nói chút đạo lý này với anh ấy đi.”

(Rất là thương bạn Tề Hành, con búp bê này là một đôi đó, và là độc nhất chỉ dành cho bạn ấy và Minh Lan, mỗi người sẽ giữ một con T_T)

Trường Bách đảo mắt, lẳng lặng nhìn Minh Lan một hồi, chỉ thấy nàng môi đỏ mào biếc, răng ngà mắt trong, trong mắt ánh lên vẻ tiếc nuối, trầm ngâm một hồi, chậm rãi gật đầu: “Nguyên Nhược từ nhỏ không có anh chị em, nhìn em thấy yêu thích cũng là phải, có điều bây giờ hẳn phải tránh hiềm nghi, anh sẽ đi nói với cậu ta.”

Minh Lan cười tạ, sau đó dẫn theo Tiểu Đào tới Thọ An đường ăn cơm tối. Trường Bách nhìn thân hình bé nhỏ sau bóng lưng mảnh mai duyên dáng của nàng, trong đầu bỗng nảy ra một ý niệm: nếu mà Minh Lan là em ruột mình thì tốt quá.]

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tin Vui Của Trường Bách

Kỳ thi mùa xuân thường tổ chức vào trung tuần tháng hai, năm nay bởi vì thân thể lão hoàng đế không khỏe nên kéo dài tới đầu tháng ba. Trường Bách cùng Tề Hành giữa tháng hai đã xuất phát. Từ khi cậu ta đi, Vương thị mỗi ngày đều thắp hương bái Phật tụng Đạo, khiến trong phòng sương khói mù mịt. Người bên ngoài còn tưởng rằng Thịnh phủ có hỏa hoạn, suýt nữa cho đội tưới nước tới. Minh Lan mỗi lần đến chỗ Vương thị thỉnh an đều bị hun cho hai mắt đỏ lừ. Thịnh Hoành ngay từ đầu đã trách cứ mấy câu “Tử bất ngữ quái lực loạn thần”[‘], nhưng theo tin tình báo đáng tin cậy, ông ta cũng lén bái lạy vài cái.

[‘]Khổng Tử không nói về bốn điều: quái dị, dừng lực, phản loạn, quỷ thần.

Kỳ thi kiểu này kéo dài ba ngày, mỗi đợt như đày đoạ, thi đậu cũng coi như lột đi một lớp da. Tề Hành vừa ra khỏi trường thi đã được người làm của phủ Tề quốc công khiêng về. Trường Bách kiên cường tự mình bước lên xe ngựa, sau đó được Trường Ngô chuẩn bị làm Vệ Võ Học ở kinh thành đón về nghỉ ngơi. Bởi vậy tin mừng tới sớm hơn các thí sinh khác một bước, Trường Bách đỡ hàng thứ năm bảng nhị giáp[‘].

[‘] Hay còn gọi là hoàng giáp, đứng sau đệ nhất giáp gồm tam khôi (Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa) và đứng trên đệ tam giáp hay còn gọi đồng tiến sĩ.

Vương thị vui mừng quá đôi, lập tức nghĩ tới đốt pháo mừng mừng, phát tiền chẩn gạo, lại bị Thịnh Hoàn vội vã ngăn lại - Tề Hành thi tốt.

Tề đại nhân thì không sao, ông ấy biết kiểu như Trường Bách mới thi một lần đã đậu tốt cuộc cũng là hàng hiếm có khó tìm, như long phượng hoàng với sừng kỳ lân. Đa phần các thí sinh đều thi hai ba lượt mới đỗ, cũng có người thi mười mấy năm cũng chẳng đỗ đạt gì, nhưng sắc mặt quận chúa Bình Ninh thì lại đen như đất nồi.

Tề gia giao thiệp rộng, cho dù chết cũng phải rõ ràng. Tề quốc công thỉnh giáo quan chủ khảo lần này. Vị đại nhân kia vuốt râu rồi ném ra mấy câu văn vẻ, ý là: Thí sinh nhà người ta vì cuộc thi mùa xuân mà gián lược mọi chuyện, sau khi thi Hương liền đóng cửa đọc sách. Tề gia thì ngược lại, sợ Đăng Châu không đủ náo nhiệt, còn chạy về kinh thành mừng năm mới, để Tề Hành này một hai tháng chìm trong ca hát tiệc rượu, cười ngửa xem hoa, tận hưởng đủ mọi cảnh vui, lúc chỉ còn nửa tháng cuối cùng thì nước đến chân mới nhảy, như vậy há có thể thi đỗ?

Quận chúa Bình Ninh hối hận không kịp, Tề đại nhân hiểu ra, vỗ đùi: Khó trách lễ mừng năm mới của Thịnh phủ lại thanh đạm như vậy, ra là thế! Sớm biết vậy đã để con trai ở Đăng Châu mừng năm mới, đối với Thịnh Hoàn không khỏi thêm phần kính trọng -- tốt cuộc cũng là xuất thân từ khoa cử, tất là có kinh nghiệm.

Lại qua vài ngày Hàn Lâm Viện kiểm tra lại, Trường Bách được chọn làm Thứ Cát Sĩ[‘], biên soạn ở Lưu Quán Thụ, năm sau nhậm chức. Tới cùng tin này là hôn sự của Trường Bách cũng được ấn định, ý trung nhân là cô Hai con vợ cả họ Hải ở Giang Ninh[‘], là thư hương thế gia. Cả nhà đều thanh quý, cha cùng anh đều làm quan trong triều. Đối với hai sự kiện này, phản ứng của Thịnh Hoàn với Vương thị không giống nhau.

[‘]Thứ Cát Sĩ, là quan viên của Hàn Lâm Viện thời Minh Thanh, làm cận thần của Hoàng Đế, phụ trách thảo ra chiếu thư, có thể đảm nhiệm trọng

trách giảng giải kinh thư cho Hoàng Đế, là một trong những phụ thần nội các quan trọng nhất.

[‘]Giang Ninh thuộc Nam Kinh ngày nay.

“Khó khăn lắm Bách Nhi mới thi tốt như vậy, vì sao không để nó ra ngoài làm quan, lại vào cái chỗ Hàn Lâm Viện quanh quẽ kia mà ngồi cho khổ chứ!” Vương thị khóc lên khóc xuống, còn oán trách Thịnh Hoành, “Lão gia không phải đã nói sao, cùng vài vị chú bác dẫn Bách Nhi bái môn trình thiếp, khơi thông quan hệ, sao lại đi làm loại quan phẩm cấp thấp như Thứ Cát Sĩ.”

“Đúng là tầm nhìn của đàn bà [‘]! Nàng có biết cái gì không, Hàn Lâm Viện là nơi thanh quý, Bách Nhi tuổi còn nhỏ, nếu để nó ra ngoài, ngược lại sẽ trở nên tầm thường!” Thịnh Hoành thấy một phen tâm huyết của mình bị Vương thị coi không đáng một đồng, giận muốn chết.

(Bởi vì trước đây phụ nữ bị khinh thường, câu này có ý dùng để so sánh tầm nhìn hạn hẹp.)

Vương thị không biết Hàn Lâm Viện có cái gì mà thanh với chả quý, chỉ biết Hàn Lâm học sĩ đều kham khổ, bần hàn. Chỉ có điều nàng hiểu rõ Thịnh Hoành trên phương diện này so với mình có kiến thức nhiều hơn, nên không nói thêm nữa, nhưng chuyện khác càng khiến nàng lo lắng hơn.

“Cái này thì cũng thôi, dù sao đàn bà con gái bọn thiếp cũng không am hiểu, nhưng rốt cục Bách Nhi cũng là do thiếp sinh ra, chuyện cưới con dâu cũng là chuyện duy nhất thiếp thể làm chủ. Lão gia đến nay nói cũng chẳng nói với thiếp một câu, đã mời chú Cảnh đi làm mai, người làm mẹ ruột như thiếp tới lúc này mới biết được dâu mình là con gái nhà ai! Lão gia đặt thiếp ở vị trí nào?!” Vương thị càng thêm tủi thân, liên tục cúi đầu gạt lệ.

Thịnh Hoành ngồi cạnh bàn sưởi, cầm một tách trà Thành Diệu[‘] phấn hồng có chân đế lên nhấp một ngụm, cười khẩy nói: “Đừng cho là ta không

biết, nàng nhắm trúng con gái chị Cả nhà nàng, nếu không phải ta tiên thủ hạ vi cường[‘], e là tháng này nàng sẽ mời cháu gái ngoại tới đây ở, đúng chứ!”

[‘] Cái này là trà đạo tớ không rõ lắm, đây là một cách sao trà phức tạp.

[‘] Ra tay trước chiếm ưu thế, xuất phát từ binh pháp Tôn Tử.

Vương thị bị một câu nói trúng tim đen, dứt khoát vứt ngay cái khăn xuống kháng, hai mắt trừng lên: “Duẫn Nhi có cái gì không tốt? Có tri thức hiểu lễ nghĩa, vẻ ngoài suất sắc, đầu óc thông tuệ, lại là con cô con bác đẳng ngoại với Bách Nhi, hai bên hiểu rõ lẫn nhau, thiếp thấy không có ai tốt hơn!”

“ĐÚNG! Chính là biết gốc biết rễ!” Thịnh Hoành đặt mạnh tách trà xuống kháng: “Chuyện khác không bàn tới, gia thế của anh vợ tốt như vậy, hiện giờ chức quan còn không bằng ta. Mấy năm trước có đại tang cha mất, thế mà lại sinh hản mấy đứa con liền. Ngự Sử hạch tội anh ấy trong kỳ để tang còn nạp thiếp, bị cách chức mà thỏa nguyện làm quan viên nhàn rồi còn gì. Anh ấy chẳng suy nghĩ làm sao để khơi thông quan hệ, ngược lại còn nạp thêm người, lại còn ngày ngày cùng mấy loại văn nhân ngâm gió ngời trăng bàn luận triều chính! Đây chính là thông gia mà nàng muốn?”

Vương thị túi hồ không chịu nổi, mĩa mai đáp lời: “Cho dù hiện giờ lão gia ngại Khang gia lụi bại, cũng không nên tìm Hải gia kia chứ. Nhà họ có gia quy mệnh lệnh rõ ràng, con cháu đến bốn mươi tuổi mà chưa có con mới được nạp thiếp, làm con dâu nhà họ thì tốt rồi, nhưng mà con gái nhà họ có thể như thế sao? Thiếp nghe nói cô Cả của Hải gia sau khi gả đi rồi, ba ngày hai lượt ngỗ nghịch với mẹ chồng, không cho chồng nạp thiếp. Dòng dõi Hải gia lại cao, như vậy có khác nào mời Bồ Tát sống vào cửa, lão gia bảo thiếp làm mẹ chồng thế nào đây!”

Thịnh Hoành mắng: “Nói lời vô nghĩa! Nếu không phải như vậy thì nhà chúng ta làm sao mà kết thông gia cùng Hải gia! Chỉ cần nàng không sinh sự tìm cách nhét người vào trong phòng của Bách Nhi, ngoan ngoãn làm mẹ chồng thì mọi chuyện đều ổn!”

Hai vợ chồng cãi nhau một trận, cụt hứng bỏ về.

Vương thị cực kỳ không cam lòng, bèn đến trước mặt lão phu nhân khóc lóc, muốn lão phu nhân làm chủ cho mình.

Thịnh lão phu nhân nửa nằm trên nhuỷên tháp, khép hờ hai mắt, nghe Vương thị khóc lóc kể lể xong, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, thở dài: “Lão gia không phải người vô cớ sinh sự, Khang gia kia hiện giờ rất cực như thế nào? Tuy nói Khang gia cùng nhà chúng ta cũng là quan hệ thông gia, nhưng mà cuối cùng cũng không quan trọng bằng tiền đồ của Bách Nhi, phu nhân phải thận trọng.”

Vương thị biết Thịnh lão phu nhân nhìn có vẻ không tranh cùng đời, nhưng thật ra trong lòng đều hiểu được, nên khóc càng dữ dội, đến mức choáng váng đầu óc, dứt khoát mở miệng nói: “... Anh rể cũng không biết phấn đấu, hiện giờ bên cạnh chị con lại có thêm mười mấy đứa con trai con gái vợ lẽ, không biết làm sao mà đám phụ nữ lộn xộn không biết trên dưới đó đông sinh một đứa, tây sinh một đứa, chen chúc chật ních cả phòng! Chị con phải chăm nom một đám người như vậy, cưới vợ thì phải có sính lễ, lấy chồng thì phải có hồi môn, anh rể thì chỉ biết làm quan không kiếm chác được gì. Hồi môn của chị con không biết đã thâm hụt bao nhiêu rồi, nếu chị ấy không chịu thì những vị chú bác ăn không ngồi rồi trong tộc sẽ nói chị ấy không hiền đức! Chỉ sợ Khang gia bây giờ đã là cái thùng rỗng rồi, cũng may con trai chị ấy coi như biết phấn đấu, mấy năm trước được làm chủ sự lễ bộ. Người làm em như con, dù sao cũng nên giúp đỡ đôi chút, hướng chi dòng dõi Khang gia cũng không coi là bôi nhọ thể diện nhà chúng ta mà.”

Thịnh lão phu nhân nhìn làn khói lượn lờ quần quanh tỏa ra từ huân hương vân hoa bằng kim loại, thở dài rồi dịu dàng nói: “Phu nhân vẫn là người có lòng tốt, có thể nói ra mấy lời xuôi tai như vậy, chị em đã thân lại càng thân hơn! Aiz... Ta cũng từng làm mẹ chồng, cũng hiểu tâm tư của phu nhân, chẳng qua là sợ Hải gia kia gia thế cao, sau này không áp chế được con dâu, hử -?”

Ánh mắt sắc bén của Thịnh lão phu nhân quét đến. Vương thị cảm thấy chột dạ, kỳ thật tình cảm của nàng cùng với chị Cả nhà mình cũng cũng không thật sự tốt cho lắm. Năm đó, lúc còn con gái đã từng cãi nhau ầm ĩ. Thế nhưng sau này Thịnh gia cùng Khang gia cái này mất đi cái khác lại tới, tình hình thay đổi, chị của nàng thường gửi thư ai oán tố khổ, vài năm trước đã bắt đầu thuyết phục ý đồ kết thân, nói lời ngon tiếng ngọt lấy lòng khiến nàng cực kỳ khoan khoái.

Thịnh lão phu nhân nhìn sắc mặt Vương thị không chắc chắn, nhẹ nhàng vỗ vai Vương thị: “Lúc đầu Từ gia cũng có vài người họ hàng tới làm mai với lão gia, ta đều kiên quyết mời về. Vương gia các con vốn không thân quen với nhà chúng ta, nhưng mà bà già này vẫn mong con tới làm dâu. Con đường làm quan của lão gia lúc đầu có thể thuận lợi có một phần không nhỏ là nhờ bên thông gia, con lại sinh con dạy cái, lo liệu gia vụ, hôm nay ta dám nói một câu này: Không hối hận ngày đó đã cưới con về! Thương thay tấm lòng mẹ hiền trong thiên hạ, tiền đồ của Bách Nhi cùng sự hài lòng của phu nhân, cái nào nặng cái nào nhẹ?”

Vương thị nghe nói đến mặt đỏ bừng, nghĩ tới mình là dâu cũng không làm tròn trách nhiệm, bắt đầu ngượng ngùng, thu lại cái khăn rồi cẩn thận suy nghĩ.

Thịnh lão phu nhân lại nói: “Con cũng không cần lo lắng, Khổng ma ma từng nói với ta về nhân phẩm đức hạnh của cô Hai nhà họ Hải kia rồi, tất cả đều tốt, có thể làm mẹ chồng con dâu hòa thuận. Cháu gái ngoại của phu nhân bên Khang gia kia, phu nhân có đề ra phép tắc mẹ chồng, có thể thẳng

tay dạy dỗ được không? Quay lại với tiền đồ của Trường Bách, phong hào cáo mệnh tất nhiên không thiếu phần phu nhân, chẳng phải rất tốt sao?”

Vương thị nghe nói thế thì động tâm, ngẫm lại cũng đúng, nhớ tới phương thức giải thích qua quýt lỗ măng của Thịnh Hoàn, tủi thân mà nói: “Con cũng không phải người không biết lý lẽ như vậy. Nếu như lão gia cũng nhẹ nhàng khuyên bảo con như thế, thì con cũng đâu cần đến chỗ lão phu nhân làm xấu mặt thế này. ... Chỉ là Duẫn Nhi làm sao bây giờ? Con bé cũng mười bảy rồi, anh rể hiện giờ cũng không làm quan, cao không được mà thấp không xong, chẳng nhẽ lại lỡ làng chuyện hôn nhân của con bé.”

Thịnh lão phu nhân mỉm cười, dịu dàng kéo tay Vương thị: “Phu nhân cảm thấy Ngô Nhi bên đằng nội như thế nào?”

Vương thị nghe xong lời này thì sửng sốt: “Ý của lão phu nhân là...”

Thịnh lão phu nhân thản nhiên nói: “Tuy nói Khang gia là thế gia, nhưng hôm nay làm quan cũng chỉ có một người là cháu ngoại trai của con. Nói đến gia sản, phu nhân rõ hơn so với ta. Bác cả Duy của con tuy rằng không dám nói gia tài bạc triệu, nhưng cũng là nhà sung túc, của cải dồi dào. Nhà bác ấy cũng chỉ có hai anh em, về sau Ngô Nhi ở riêng cũng dư dả. Nhân phẩm của Ngô Nhi thì người làm thím như con chắc rõ nhất, mấy năm nay ở kinh thành một thân một mình thành thật cầu tiến, chưa từng có dù chỉ là một chút tâm địa gian xảo, lại nói đây cũng là chuyện tốt đã thân càng thêm thân.”

Vương thị chần chờ nói: “Chỉ là... Chung quy cũng là thương nhân...”

Thịnh lão phu nhân thấy bộ dạng này của Vương thị thì khóe miệng hơi nhếch lên, muốn nói mĩa vài câu, lại nuốt xuống, nói thẳng: “Ngô Nhi đã được tiến cử làm Trung Uy Vệ Trấn Phủ, đảo mắt một cái là nhậm chức rồi. Thằng bé vừa có chức quan vừa có nhân phẩm, gia tài lại dư dả, nếu không

phải nhân duyên không tốt thì cũng không cần phải nhờ vả chuyện hôn nhân, thì bà chị dâu già như ta cũng chẳng ôm chuyện vào người. Nếu phu nhân thật sự cảm thấy không tốt, thì quên đi, ta đi hỏi thăm con gái nhà khác cũng được.”

Vương thị vừa nghe thế thì vội nói: “Lão phu nhân đừng vội, để con viết thư cho chị con. Đây quả thật là một cửa hôn nhân cực kỳ tốt, chắc là chị con cũng hiểu được.”

Nói xong thì vội cáo từ mà đi, nhìn thấy bóng dáng hấp tấp của Vương thị, Thịnh lão phu nhân thở dài một tiếng, chợt nghe thấy tiếng mảnh sột soạt ở phía sau, cũng không quay đầu mà nói: “Con bé này, nghe đủ chưa, còn không đi ra!”

Chỉ thấy Minh Lan dụi mắt, khuôn mặt ngái ngủ nhỏ nhắn trắng hồng đáng yêu, trên hai gò má vẫn còn in dấu vết của cái gối, chỉ khoác một cái áo tơ tằm màu phấn hồng thêu cảnh ngọc lan, bước từng bước từ trong buồng ra, nhào vào lòng của lão phu nhân, con sóc nhỏ uốn éo người vươn ra trên kháng. Thịnh lão phu nhân vội vàng đưa tay ra ôm cô cháu gái bé bỏng vào ngực, lại nghiêm mặt nói: “Bảo con về ngủ trưa, lại muốn ở lại chỗ này của ta, chắc là bị đánh thức chứ gì.”

Minh Lan ôm cổ bà nội, giọng nói mềm mại: “Bà nội, có phải con có chị dâu mới không?”

“Cái con bé này giả bộ cái gì chứ? Không phải là nghe thấy hết rồi sao?” Lão phu nhân vỗ một cái vào lưng Minh Lan.

Minh chớp mắt giao hoát: “Bà nội, cái chị nhà họ Hải kia thật ra là bà nghĩ tới đúng không?”

Thịnh lão phu nhân liếc Minh Lan một cái, quét mắt ra cửa sổ. Thúy Bình ở một bên hiểu được, xoay người đi kiểm tra một lần. Lão phu nhân vuốt tóc Minh Lan nói: “Cũng là bà của con nhiều chuyện, cưới con dâu

vốn là chuyện của người làm mẹ đẻ, lại phiền đến bà nội con, thôi thôi, Bách Nhi rốt cuộc cũng là đích tôn nhà ta, cuối cùng cũng không thể xem nhẹ được.”

Minh Lan ngẩng khuôn mặt tươi cười, hồng hào trong sáng ngậy thơ: “Cha cùng mẫu thân là vợ chồng cầm sắt cùng mình, tương kính như tân, nhất định là đối với bản lĩnh mai mối của bà cực kỳ hài lòng.”

Thịnh lão phu nhân nghiêm mặt muốn mắng, nhưng lại không nhin được nở nụ cười, chỉ véo cháu gái hai cái, lắc đầu nói: “Anh Cả của con bây giờ so với cha con năm đó thế mạnh hơn rất nhiều, có một người cha vừa mới thăng chức thành ngũ phẩm, có một anh rể ở phủ Trung Cần bá, còn có một người cậu danh giá, cho dù là Hải gia thư hương thanh quý cũng không thể khinh thường.”

Kỳ thật ngay từ đầu Hải gia đã không coi trọng Trường Bách, cảm thấy Thịnh gia gia thế không vững vàng. Nhưng Thịnh lão phu nhân cực kỳ tin tưởng, năm đó Vương gia cũng từng do dự chuyện hôn nhân của Thịnh Hoành. Chỉ có điều lúc Thịnh lão phu nhân đưa Thịnh Hoành tới cửa bái phỏng, lão phu nhân của Vương gia vừa nhìn thấy Thịnh Hoành ngọc thụ lâm phong, ôn tồn lễ độ thì lập tức đồng ý -- có cái gọi là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa mắt.

Thao tác mở màn của Thịnh lão phu nhân rất lão luyện, lần này cũng để cho bác gái Cảnh dẫn Trường Bách đi bái thiệp. Phu nhân Hải gia vừa nhìn thấy Trường Bách khí chất quang minh, dáng người thẳng tắp, trong lòng đã đồng ý một nửa, cũng không biết tiểu thư Hải gia kia có cách màn nhìn trộm không, nếu có, đoán chừng cũng mê mẩn rồi.

Đương nhiên chuyện này Minh Lan cũng không biết. Thịnh lão phu nhân lại nói: “Tiểu thư Hải gia kia vài năm trước Khổng ma ma từng kể với ta, đức dung công ngôn đều không tồi. Phiền nhất chính là đàn ông Hải gia đều không nạp thiệp, cho nên cũng nuôi ra con gái không dung nạp được

thiếp thất, vậy nên con gái Hải gia mới khó gả đi. Chỉ có điều anh Cả con cũng không ngại chuyện này, mấy năm nay tổng cộng cũng chỉ có một đứa thông phòng, gọi là gì... Hử...”

“Gọi là Dương Hào ạ.” Minh Lan tiếp lời.

Thịnh lão phu nhân nhẹ nhàng nói: “Cái này rất tốt, mấy đứa con gái bị đặt tên xấu làm phiền anh con phải tống hết đi thôi, con gái con đứa gọi là cái gì heo sói gà chuột. Dương Hào kia chẳng qua nhan sắc tầm tầm, được cái biết phận, giữ lại để sai bảo cũng không sao cả.”

Nghe lão phu nhân chỉ nhẹ nhàng băng quơ đã quyết định nhân sinh của một cô gái, ánh mắt của Minh Lan tối dần. Cô gái giống như Dương Hào bị nhà chủ thu mua, dùng xong mà chẳng có lấy một danh phận, tương lai kỳ thật rất đáng lo. Kết cục tốt nhất của các nàng là được lên làm thiếp, sau khi vợ cả sinh con, nếu như ân sủng của cậu chủ còn nhiều, còn có thể sinh con, nếu như nhà chủ vợ chồng hòa thuận, nàng từ nay về sau chỉ là đồ trang trí, thanh xuân từ từ héo mòn. Nhưng nếu mợ chủ không dung thứ loại thiếp này thì sẽ đuổi phắt ra ngoài, hoặc thả đi, hoặc gả cho người khác.

Nhưng mà có thể gả được cho người tốt nào đây? Chẳng qua chỉ là hạ nhân trong phủ, đàn ông ngoài chợ, tiểu phu trong núi, nông dân trong ruộng, hễ là nam nhân có năng lực có của cải, chịu thương chịu khó, đều không cưới một cô gái đã bị phá thân.

Nhưng cũng không thể nhân nhượng được. Minh Lan biết bi kịch năm đó của lão phu nhân. Hậu quả sau màn châm ngòi xúi giục của bọn hầu nữ cùng thiếp thất của Thịnh lão thái gia vô cùng nghiêm trọng. Loại người hầu này từ nhỏ hầu hạ cậu chủ, trên dưới đều quen thuộc, lại cùng với cậu chủ tình nghĩa thâm thiết, thông thường có địa vị vững chắc trước khi mợ chủ bước vào cửa, thậm chí còn ngáng chân mợ chủ.

Minh Lan để tay lên ngực tự hỏi: đến lúc đó, nàng có thể không do dự mà xử trí đối thủ sao?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trong “Hồng Lô Mộng” có mấy câu như thế này: Đại lão gia cũng quá háo sắc, trong phòng chỉ cần là đứa có diện mạo tử tế thì nhất định không bỏ qua... Bày đặt thân thể khỏe mạnh không được chăm sóc, làm cái gì mà trái một người phải một đứa lẽ... Uyên Ương không được, thì mua Yên Hồng mười bảy mười tám tuổi...

- Cổ đại còn có nô tì bán thân, cậu chủ nếu muốn đưa lên giường thì không có khả năng phản kháng, ngẫu nhiên nghĩ tới, Cổ Xá già như vậy, cô bé kia làm thế nào mà sống tiếp nửa đời người.

(Giả Xá là một nhân vật trong Hồng Lô Mộng, là cháu ruột của Vinh Quốc Công Giả Nguyên, là con cả của Giả mẫu, là chồng của Hình phu nhân, ông kế tục tước vị của Vinh Quốc Công. Người này trời sinh háo sắc, ở chương 46, ông ta muốn nhả hoàn bên người mẫu thân là Uyên Ương làm thiệp, không tiếc cường ép lợi dụng anh trai của Uyên Ương, sau này lọt vào tai Giả mẫu bị cự tuyệt mới từ bỏ. Sau này dùng bạc để mua Yên Hồng về thay thế Uyên Ương.)

Nhân tiện dông dài một chút về nhân duyên của anh Ngô kia. Kỳ thật tin tức ở cổ đại không thông suốt, lại không thể thăm tra nhân khẩu, chuyện cưới nhâm khó tránh khỏi. Chuyện làm mai ở cổ đại thường là từ thân bằng cố hữu xung quang của mở rộng dần ra, chính vì muốn tường tận gốc rễ, sợ nhất loại con gái không đáng tin, hoặc là loại chua ngoa!

Ngay cả thân bằng cố hữu cũng chưa chắc đã có con gái có thể kết hôn mà hợp độ tuổi, cái này đòi hỏi phải khuếch đại tầm xã giao bạn bè để tìm người.

Nhà Thịnh Duy ở kinh thành cũng không có bao nhiêu thân thích, trong tình huống không muốn cưới bừa, chỉ có thể khắp nơi nhờ vả.

Sự suy tàn của nhà Bảo Thoa có một phần lớn trách nhiệm thuộc về dì Tiết. Bà cũng không thực hiện nghĩa vụ của một quả phụ, quản giáo con cái không tốt còn chưa tính, cũng không chịu trách nhiệm chuyện làm ăn của dòng họ (Cùng một kiểu như dì Tiết nhưng lão phu nhân quản sự cũng không khiến mình bị lên án, Bảo Thoa là con gái chưa gả nên hành vi cũng không thể lộ liễu quá phận). Nghiêm trọng hơn chính là, dì ấy cũng không thể cưới về một con dâu tốt, Hạ Kim Quế vào cửa khiến cho Tiết gia liên tiếp gặp họa.

Mà tất cả những điều này đều là kết quả của việc dì Tiết phó mặc hết cả nhà. Họ Tiết không giống họ Giả gia nhân khẩu đông đúc, tệ nạn kéo dài lâu ngày thì khó khắc phục. Nếu bà có một chút kiên cường cùng trách nhiệm trong lời nói, Tiết gia có thể vì con gái mà lưu lại một chút của cải, không đến mức thảm bại. Lại nói tiếp, dì Tiết cũng là con gái của Vương gia ở Kim Lăng, sao lại vô dụng như vậy.

Cho nên mới nói cưới vợ là chuyện quan trọng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Kế Hoạch Lấy Chồng Của Con Gái

Hình như anh Trường Bách rất được người già và phụ nữ coi trọng, Hải phu nhân gửi hết phong thư này tới phong thư khác, lúc mới đầu còn có chút tư thái trên cao nhìn xuống, về sau hễ mở miệng là một câu “ông thông gia” hai câu “bà thông gia”. thấy Trường Bách lẻ loi một mình trong phủ Thịnh tại Kinh thành, hận không thể khiến Trường Bách vào nhà mình mà ở. Thịnh Hoành nghĩ đến nhiệm kỳ của mình sắp kết thúc, dứt khoát bảo người hầu từ từ sửa sang lại tòa nhà ở kinh thành, về sau hồi kinh cả nhà sẽ ở đấy.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, cuối cùng Trường Bách cũng trở về, tạm biệt mẹ vợ nông hậu thì ngay lập tức lại đón mẹ đẻ nhiệt tình. Vương thị vuốt đầu con trai, chỉ cảm thấy bản thân mười tháng mang thai cùng mười mấy năm vun đắp tình cảm cũng coi như không uổng phí, xúc động đến mức nước mắt rưng rưng. Thật ra lúc trước nàng có chuẩn bị một con bạch mã thượng hạng cùng một quả cầu hoa bằng lụa màu đỏ thắm, định cho con trai dạo phố tỏ vẻ vinh quanh. Trường Bách liều chết không nghe, Vương thị không tránh khỏi buồn bực. Kỳ thật Minh Lan rất thông cảm với Vương thị, gả cho một ông chồng như ông chủ, sinh thẳng con lại giống cha già của mình, đổi lại là người khác thì cũng đều hậm hực mà thôi.

Xem như để đền bù, Thịnh Hoành chọn một ngày mát mẻ ôn hòa mở tiệc trong phủ, đúng vào ngày nghỉ, liền mời một số quan đồng僚 và quan trên cùng chung vui.

Cuối xuân đầu hạ, cảnh trí trong vườn xanh biếc đỏ tươi, núi đá vững chãi, phong cảnh lộng lẫy. Để đãi khách, Vương thị vốn định mời một đoàn hí kịch nhỏ hát cho vui cửa vui nhà, nhưng Thịnh Hoành lại cảm thấy tốt hơn là không nên quá phô trương, vì thế chỉ mở mấy bàn tiệc rượu, khách nam thì ở phía trước uống rượu, khách nữ thì lánh ở hậu viện bày tiệc. Những người trong thành Đăng Châu giao hảo cùng Thịnh gia cũng không ít, chỉ cần hơi thân thiết một chút là đã tới từ sớm rồi, nhưng không ngờ người đến sớm nhất lại là Bình Ninh quận chúa.

Không phải do nhân cách của Vương thị có sức hút quá lớn, mà là ở khu vực Đăng Châu này, nữ quyền có thể sánh về vai vế với quận chúa tam phẩm được Hoàng đế ngự phong cũng không có mấy người. Nữ quyền của các quan lại khác chỉ biết một mực ton hót bợ đỡ, Bình Ninh quận chúa nhận lời khen tặng cả suốt ngày thì không tránh khỏi có chút ngán ngấm. Vương thị tốt xấu gì cũng xuất thân danh môn, rốt cục cũng từng ở trong giới khuê môn kinh thành, lúc giao thiệp cũng không qua loa. Phụ nữ trung niên tán gẫu về hoàng thân quý tộc tôn thất hào môn, đây là kiểu nhiệt tình như củi khô gặp lửa. Vương thị tuy có chút phách lối, nhưng không dám ra vẻ ta đây trước mặt quận chúa, hơn nữa Vương thị không hề “chào bán” con gái, tính tình bộc trực kia ngược lại cùng với Bình Ninh quận chúa tính cách vòng vèo lại hợp nhau.

Đầu tiên Bình Ninh quận chúa chúc mừng Vương thị vài câu, tiếp theo là cảm thán chuyện con trai nhà mình thi rớt. Hôm nay vốn dĩ Vương thị cực kỳ vui vẻ, nhưng đối với gương mặt ai oán của quận chúa thì không tiện lộ rõ nét mừng trên mặt, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một chuyện bi thương gần đây, nói: “...Đều nói gả con nhà giàu lấy con nhà nghèo [‘], Hải gia kia có dòng dõi gia thế như vậy, lại có nề nếp gia phong như thế, con dâu này bảo mẹ chồng như tôi về sau biết quản giáo thế nào đây!”

[‘]Câu gốc của nó là cao môn giá nữ đề môn thú tức, dịch nôm na là gả con gái vào nhà quyền quý cưới con dâu nhà thấp kém hơn, kiểu bố mẹ bao

giờ cũng muốn gả con gái nhà mình tới nhà giàu có quyền quý hơn, còn lấy con dâu thì muốn lấy con nhà có địa vị thấp hơn để mẹ chồng dễ quản giáo.

Vương thị hi sinh bản thân làm trò tiêu khiển cho đối phương, lập tức thu được hiệu quả, quận chúa không ừ ừ nữa, mỉm cười: “Chị cũng thật là! Vừa muốn cưới con dâu nhà dòng dõi, lại còn muốn thoải mái quản giáo con dâu, thiên hạ nào có chuyện tốt như vậy!”

Nếu đổi lại là người khác châm biếm như vậy, Vương thị đã sớm lật bàn, nhưng đối với quận chúa thì chỉ có thể âm thầm vò rồi lại xoắn cái khăn, sau đó cười ha ha coi như không có gì mà quên đi.

Chỉ một lúc sau, khách đến dần dần đông hơn, chỉ thấy khắp phòng toàn vòng ngọc trai, vòng phỉ thúy cùng ngọc bội kêu đình đình. Thịnh lão phu nhân ngồi ở vị trí chính giữa, ba cô Lan mặc quần áo mới, e thẹn đứng ở một bên đón khách, để mặc một đoàn bác gái cùng các thím tiến tới sờ nắn. Minh Lan giả bộ cười nói khiến cho khuôn mặt sắp co giật đến nơi, từng đợt son phấn huân hương khiến nàng choáng váng đầu óc. Ở phía đôi diện là phu nhân Dư các lão đứng cùng một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, váy áo màu tím nhạt có tay áo hẹp, áo sam thắt eo cùng với quần dài màu cánh sen có hoa văn Tương Giang xanh biếc. Nàng nhìn thấy Minh Lan giả bộ thực nữ thì cười trộm nháy mắt với Minh Lan một cái, Minh Lan bực mình, lén nhe răng về phía nàng.

Hàn huyên được vài câu, Thịnh lão phu nhân liền kéo Dư lão phu nhân đến Thọ An Đường tâm sự. Sau một lúc, Vương thị cùng các phu nhân thân thân ái ái xong, muốn tán gẫu một chút về đề tài nam cưới nữ gả, nhưng còn ngại mấy cô gái đang đứng ở một bên, nên để cho bọn trẻ tự đi chơi.

Mánh khéo của Mặc Lan rất tốt, kết thân chốn khuê phòng tích cực nhất, vừa ra khỏi cửa đã vây quanh bốn năm cô gái nói cười hi hi ha ha. Như Lan cậy có thân phận, chỉ quan hệ tốt với Lưu Lý hai cô con bà cả của hai vị đồng tri. Minh Lan được Thịnh lão phu nhân che chở chưa được gặp nhiều

khách, vừa muốn ở trước mặt Vương thị giả bộ thực nữ, lại không quen biết mấy cô kia, chỉ có lão phu nhân của Dư lão gia thường tới cùng Thịnh lão phu nhân bái phật, liền làm quen với cô cháu gái Yên Nhiên.

Dư Yên Nhiên trời sinh dáng mảnh eo thon, nhu hòa khả ái. Đã có lần Thịnh lão phu nhân còn muốn cưới nàng về làm vợ cho Trường Bách, chỉ tiếc vị thị lang ngũ phẩm ở Hộ Bộ kia, cũng là cha của Yên Nhiên thì lại cho rằng gả con gái cho nhà Thịnh Hoành là quan cùng cấp thì hơi lãng phí, cho nên việc này không được đề cập tới nữa.

Một đám con gái được dẫn vào Uy Nhụy Hiên thưởng trà. Bọn hầu gái sớm đã chuyển tới các loại cấm đồn tú ý cùng bàn trà kiều án, lại mang lên một ít bánh ngọt tinh xảo cùng chén trà, Như Lan cười nói: “Đây là bạch trà['] cậu tôi mang từ Vân Nam tới, các chị thử xem, uống có ngon không?” Mấy cô gái nghe xong thì cực kỳ hứng thú, liền cầm lên nhấp thử vài ngụm, khước mắt neho lại. Mặc Lan che miệng khẽ cười nói: “Em Năm, em cũng thật là, cái thật sự hiếm lạ thì hăng lấy ra khoe với mọi người, làm như các chị em ở đây còn chưa thấy bao giờ! Đừng nói là bạch trà của Vân Nam này, cho dù là bánh trà['] ở biên giới Tây Tạng, lần trước em Ngô cũng lấy cho chúng ta thử rồi mà!”

[']Tú ý là ghế dựa có thêu hoa văn

[']Bạch trà: một loại trà phổ biến, không lên men, không qua vò xoắn, kỹ thuật chế biến rất đặc biệt.

[']Bánh trà: trà được ép thành bánh trông như cục gạch đỏ

Như Lan ngạc nhiên, chỉ là nhần nhẹn không nổi giận. Chị em các nàng ở trong nhà không hợp nhau đã chẳng phải chuyện bí mật gì, mấy cô gái ngồi xung quanh cũng không đổi sắc mặt, tự quay về với mục đích ban đầu là phẩm trà mà trò chuyện, Ngô Bảo Châu kia biết điều nhất, cười nói: “Chị Mặc thôi đừng nói nữa, cái đồ bỏ đi lần trước khiến các chị cứ thế uống

xong miệng đắng ngắt, em đây cực kỳ hối hận, bạch trà hôm nay rất tốt, thanh nhã ôn hòa.”

Cô chủ nhà Lưu đồng tri cũng cười nói: “Mỗi thứ lại có hương vị riêng, làm gì có chuyện đồ tốt lại không lấy ra cho chị em thưởng thức , đây là em Như Lan hiếu khách đấy chứ.”

Trần Tân Nha là con gái một của tri phủ, tính tình từ trước tới giờ đều kiêu căng, cho nên không hợp với Như Lan, thân là con bà cả nhưng lại vui lòng bỏ đỡ Mặc Lan, bữu bữu môi buông tách trà xuống, nói: “Tôi chưa từng uống cái gì như thế này, nhạt nhẽo chẳng có tí hương vị gì, còn không bằng bạch lộ mà cha tôi mang từ Lư Sơn về.”

Như Lan hơi bữu môi, chợt quay về phía Minh Lan trong góc, nói: “Em Sáu, em nói đi?”

Minh Lan càng lúc càng tiến đến gần cửa, đang muốn thừa dịp người khác không chú ý thì chuồn, bất thành lình bị điểm danh, liền phát biểu: “Vị tuy hơi nhạt, nhưng thẳng ở dư vị thơm mát, hiển nhiên có phong vị khác lạ, em đây là nhờ phúc của các chị, trà này chị Năm đã giấu vài năm rồi, ngay cả chị em ruột cũng chưa từng bỏ ra mời uống, chỉ chờ tới hôm nay mới khoản đãi các chị đó!”

Lễ nhẹ nhưng tình nặng, nhất thời mấy cô gái xung quanh đều rối rít cảm tạ, Như Lan cảm thấy hài lòng.

Dư Yên Nhiên bên kia bị một cô con vợ lẽ nhà thông phán cuốn lấy, nhân cơ hội đứng lên, đi tới bên người Minh Lan, dùng ngón trỏ vào gáy Minh Lan, sáng giọng: “Cái con bé này, hôm nay sao thấy chị mà không bắt chuyện, thật không có lương tâm!”

Minh Lan nhú mày, nói: “Tháng trước em thấy trời trở nên ẩm, cỏ xanh hoa thắm, nước ấm cá lội, gọi chị tới đây vài lần để câu cá uống canh bảo

ngư, chị lại chỉ kêu người tới báo một tiếng không rảnh, ngay cả lý do cũng chẳng nói, em không thềm chơi với chị!”

Vừa mới nói xong, chỉ thấy vẻ mặt của mấy cô gái trong phòng đều kì lạ, mắt nhấp nháy. Minh Lan chẳng hiểu đầu cua tai nheo, nhìn Yên Nhiên, đã thấy nàng có phần không được tự nhiên, Trần Tân Nha quay đầu lại đây trêu chọc, nói: “Em Mặc Lan à, em gái nhỏ này của em thật chẳng biết điều, chị nhà họ Dư kia hiện giờ đang câu một con cá bự, sao còn thời gian mà đến nhà em câu mấy con cá be bé kia chứ.”

Hơn phân nửa cô gái trong phòng đều cười rộ lên, chẳng nói câu gì, chỉ có Hồng Thanh Ngọc nhỏ tuổi nhất còn khờ dại, vỗ tay nói: “Em biết, em biết, chị Dư đang bàn chuyện hôn nhân cùng với cậu Hai họ Cố phủ Ninh Viễn Hầu ở Kinh thành.”

Minh Lan kinh ngạc: “Thật vậy sao? Chuyện này phải chúc mừng chị rồi.” Tiếng chúc mừng chẳng biết thật lòng hay giả ý cũng vang lên ở xung quanh, nhưng mà Minh Lan cảm thấy bầu không khí hơi quái dị, giống như... có phần không thoải mái, liền quay đầu nhìn Yên Nhiên, chỉ thấy nàng xấu hổ đến mức chẳng dám ngẩng đầu lên, lại cười gượng chuyển hướng câu chuyện: “Cố gia nào, nhà mẹ đẻ của Bình Ninh quận chúa không phải cũng họ Cố sao? Hay là có họ hàng?”

Như Lan mau miệng nói: “Chính là người cùng tộc! Tổ tiên của Tương Dương hầu cùng Ninh Viễn hầu là anh em ruột, cùng với Thái Tổ đoạt giang sơn, về sau đều được phong tước!” Minh Lan hết sức vui mừng cho Yên Nhiên, cười nói: “Đấy đúng là chuyện tốt mà, nhà như vậy đích thị là vô cùng tốt.”

Mới vừa nói xong, chỉ thấy Mặc Lan đột nhiên chen mồm, bảo: “Chỉ là... Tôi nghe nói, cậu Hai của Cố gia kia tính tình có phần quái gở.”

Bốn phía lại một lần nữa vang lên những tiếng xì xầm to nhỏ, Yên Nhiên cực kỳ xấu hổ tránh ở sau lưng Minh Lan, không dám ho he câu nào, Minh Lan cười gượng mấy tiếng, nói: “Mọi người đừng nghe chị Tư em nói lung tung, chị em chúng em từ nhỏ tới giờ còn chưa từng tới kinh thành, làm sao mà biết được chuyện này?” Một bên thì ra sức nháy mắt với Mặc Lan, Mặc Lan vênh mặt bĩu môi, chẳng nói gì nữa.

Trong mắt Yên Nhiên lộ vẻ cảm kích, ai ngờ Trần Tân Nha kia lại thân nhiên nói tiếp: “Nội tình khác thì chúng tôi không biết, nhưng mà có một chuyện chắc chắn, tôi hiện giờ ở kinh thành, nghe nói một lần Ninh Viễn lão hầu gia từng trối anh ta lên phủ Tông Nhân [‘] vì tội ngỗ nghịch.”

[‘]Phủ Tông Nhân là cơ quan chuyên xử lý sự vụ có liên quan tới con cháu hoàng gia. Nhiệm vụ của phủ này là: trông nom sổ sách, ngọc phả, đền miếu trong hoàng tộc, giải quyết các vấn đề có liên quan đến các thân vương, công tử, công tôn...

Tiểu thư Lưu giả bộ kinh ngạc lắm, hít một hơi thật sâu, khiến cho mấy cô gái bên cạnh đều bàn tán. Minh Lan ngẩn cả người, quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ và giận dữ không nén nổi của Yên Nhiên, quét mắt nhìn mấy cô gái xung quanh, không phải vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa thì chính là tránh ra xa xa, trong lòng giận dữ, nàng biết bọn họ vì sao lại cư xử như thế, đơn giản chỉ vì hai chữ “ghen tị”.

Lại nói, trong các cô gái, Dư Yên Nhiên là có xuất thân hiển hách nhất, tuy cha nàng chỉ là một thị lang, nhưng ông nội của nàng chính là thủ phụ[‘], thanh danh vang khắp thiên hạ, tiên đế từng đích thân đề bốn chữ “Khắc cần thận miễn”[‘] để khen tặng, cho nên mới có tư cách trực tiếp bàn chuyện hôn nhân với con trai thứ phủ hầu tước, nhớ lúc trước cô cả Hoa Lan nhà họ Thịnh gả cho con trai thứ hai phủ Bá Tước sa sút cũng do nề mặt bà ngoại.

[‘]Thủ Phụ: là danh xưng thường để chỉ người đứng đầu đại học sĩ. Những quan viên được vào nội các thì gọi là đại học sĩ, những người khác thì gọi là học sĩ Hàn Lâm Viện. Thủ Phụ đứng đầu trong bốn chức quan là quan sử, quan bảo, quan nghị, quan thừa hay còn gọi là tứ Phụ. Thời Gia Tĩnh, Long Khánh chức quyền của Thủ Phụ rất lớn, chủ trì các chính sách quan trọng của nội các, quyền lực lớn nhất, trong nội các tranh nhau chức quan này rất kịch liệt.

[‘]Khắc cần thận miễn:khắc trong khắc chế, cần trong cần mẫn, thận trong thận trọng, miễn trong cố sức, cố gắng. Khắc cần là cần lao cần cù, thận miễn là siêng năng.

Minh Lan muốn giải vây cho Yên Nhiên, liền chỉ vào bản thân, lớn tiếng nói: “Con trai khi còn nhỏ đều bướng bỉnh mà! Huống hồ phần lớn lời đồn đều không đúng sự thật, chị Lưu trước đây chưa gặp em còn có thể “nghe nói” em lắm lì gàn dở nữa đó, chỉ là các chị nhìn em một cái xem, thật là bề ngoài xinh xắn tính tình tốt đẹp thế này còn gì!” Cô Lưu xấu hổ cười trừ, mấy cô khác đều phì cười, Minh Lan lại mặt dày nói tiếp: “Em nói có gì không đúng sao? Chẳng lẽ em không xinh đẹp? Không tốt tính?”

Như Lan chỉ vào Minh Lan, “Em, em, em.....” Cười ngả cười nghiêng, ôm bụng không nói được câu nào.

Tiếng cười nhạo nho nhỏ trong phòng đột nhiên biến thành tiếng cười vang. Minh Lan thấy hai gò má Dư Yên Nhiên ở bên cạnh lúc này còn đỏ bừng giờ đã nhạt bớt rồi, trong lòng rất là cảm thông, dứt khoát diễn nốt trò hề này, lại nói: “Các chị trách cứ quá lời rồi, chị Yên Nhiên không phải chỉ là bàn hôn sự thôi sao, em còn đang muốn làm mai cho Tiểu Hồng với Tiểu Bạch trong bế cá nhà em đây!”

Mọi người càng được thể ôm bụng cười nghiêng ngả, Minh Lan bày ra khuôn mặt nghiêm túc, nói: “Tiểu Hồng cùng Tiểu Bạch đã theo em từ lâu

rồi, nhìn thấy tụi nó không còn nhỏ nữa, em làm chủ cũng phải vì chung thân đại sự của tụi nó mà cân nhắc một chút chứ!”

Mấy cô gái cười đến mức ngã trái ngã phải, Ngô Bảo Châu tựa vào vai một cô gái cười đến mức mặt mũi đỏ bừng, lau nước mắt nói: “Chuyện kia không thành à?” Minh Lan lắc lắc cái đầu, nói: “Rất khó.”

Trần Tân Nha cười đến đau cả bụng, vất vả lắm mới nói được mấy từ: “.... Cái này là vì sao thế?” Vẻ mặt Minh Lan thận trọng, rung đùi đặc ý nói: “Hôn nhân đại sự, là lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, em..... đi chỗ nào mà tìm cá mẹ cá cha cùng với bà mai chứ?”

Trần Tân Nha cười lớn: “Đơn giản xem em như cha mẹ tụi nó đi, chị làm bà mai cho! Bây giờ bái đường thành thân đi!”

Mấy cô gái cười sắp điên rồi, Như Lan cười gần chết, dùng sức nhéo nhéo Minh Lan: “Cái con bé này, pha trò thái quá, làm các chị của em cười sắp chết rồi đây này, để xem em ăn nói thế nào?” Thấy Như Lan như thế, mấy cô gái kéo nhau vây quanh Minh Lan xoa xoa nắn nắn một hồi, Minh Lan ra sức giãy dụa, nhưng e ngại mình còn nhỏ sợ là chẳng được lợi gì, cho đến khi cù đến xốc xệch quần áo, lại lớn tiếng hô: “Nghiêm túc, nghiêm túc một chút, bây giờ đang bàn chuyện hôn nhân cơ mà!”

Các cô gái càng vui tộn, bắt đầu chạy vòng quanh phòng đùa giỡn. Thấy mọi người đều chuyển sự chú ý vào mình, Minh Lan nhẹ nhàng thở ra, nháy mắt với Yên Nhiên chuẩn bị chuồn ra cửa. Yên Nhiên gật gật đầu, thấy người khác không chú ý thì chuồn trước, Minh Lan khó khăn lắm mới tách được mấy cô gái kia ra, cả người quần áo lồi thoi lệch thếch chẳng còn hình dạng gì nữa, liền lấy cơ sửa sang trang phục để cáo lui, trước khi đi chỉ nghe thấy Như Lan còn đang cười: “Em gái nhỏ nhà tôi thật biết đùa mà, cha cùng anh Cả nhà tôi đều yêu thương con bé lắm...”

Sau đó là giọng nói của Mặc Lan, mang theo một chút ý vị khinh thường: “Ranh con chỉ được cái mồm mép!”

Lại nghe được giọng của mấy cô gái khác: “Tôi thấy em gái Thịnh gia rất tốt, biết pha trò lại phúc hậu.”

Có một cô kia còn nói: “... Người thẳng tính rất tốt.... cởi mở thú vị...”

Minh Lan không đi để ý các nàng, để cho Đan Quất giúp mình về thẳng Mộ Thượng Trai. Về phòng quả nhiên thấy Yên Nhiên đã ở đấy, Minh Lan vừa nhìn thấy nàng thì lông mày nhíu lại, chỉ vào mà mắng: “Chị còn dám nói em không có lương tâm! Làm chị em đã lâu, gọi chị tới câu cá thì chị không tới, chị bàn chuyện hôn nhân em chẳng biết cái gì, chị bị người ta mĩa mai lại muốn em lấp liếm giùm! Nhìn cái thân em bây giờ đi, nói đi, chị bồi thường thế nào đây?!”

Nhắc tới cái viền váy nhăn nhúm, vẻ mặt tức giận. Yên Nhiên đi đến trước mặt Minh Lan, chấp tay liên tục lạy, nói không ngớt: “Em gái ngoan, em gái tốt, đều là chị không phải, nếu chị có ý định giấu em, thì cứ rửa chị bị một cái nhọt dài thật dài trên mặt đi, chị hôm nay đến đây là để nói với em chuyện này, em gái ngoan vừa rồi thật vất vả, bằng không nhất định bọn họ đã giễu cợt chị rồi!”

Trong lúc trò chuyện, Thúy Vi đã cầm một cái áo vạt lệch màu xanh nõn bằng lụa cùng một cái quần thêu hoa đi ra, Minh Lan đi ra phía sau một cái bình phong Tứ Chiết gỗ lê đen khắc hoa thay quần áo, còn phụng phịu: “Nói đi, rốt cục sao lại thế này? Nói thật với em đi.”

Yên Nhiên vẻ mặt đau khổ nói: “Không có chuyện như vậy đâu, quan trên của cha chị đảm bảo mỗi này...” Muốn nói lại thôi.

Thúy Vi cùng Đan Quất rất hiểu ý, thấy mấy chủ nhân có chuyện cần tâm sự riêng, đợi sau khi TiểuĐào bưng trà và bánh ngọt lên thì đồng loạt lui xuống. Minh Lan liếc mắt nhìn cửa một cái, ngồi xuống bên cạnh Yên

Nhiên, nhẹ nhàng nói: “Chị Yên Nhiên, không phải em nói chị, bây giờ mới chỉ đang bàn bạc chuyện hôn nhân, còn chưa đính ước, sao chuyện này đã lan truyền khắp thành đều biết? Chuyện này nếu không thành, thì chị làm sao bây giờ?”

Yên Nhiên cảm động cầm tay Minh Lan, nói: “Em gái ngoan, khó trách lão phu nhân nhà chị đều khen em là người lương thiện, bình thường chị cũng có không ít chị em đối tốt với mình, nhưng chỉ có em là nói những lời tâm huyết như vậy với chị! Chỉ đáng tiếc mẹ chị mất sớm, chẳng để lại anh chị em nào cho chị cả. Người ta nói, có mẹ kế thì có cha dượng, sau khi cha chị tục huyền[‘], chỉ dẫn theo mẹ kế cùng mấy em trai em gái đi nhậm chức, để lại chị một mình ở chỗ này, cũng may là ông bà nội yêu thương, nếu không.....” Giọng nghẹn lại, nước mắt lưng tròng.

[‘]Tục huyền: cổ nhân ví vợ chồng như đàn cầm, đàn sắt, cho nên góa vợ gọi là đàn huyền, lấy vợ kế gọi là tục huyền.

Minh Lan cũng buồn theo, cúi đầu nhẹ nhàng vôn vê góc áo của Yên Nhiên, Yên Nhiên hít hít mũi, lại nói tiếp: “Chuyện hôn nhân lần này vốn dĩ không phải ý của ông bà nội, là mẹ kế của chị muốn leo lên vị trí thông gia với Ninh Viễn hầu chẳng biết đầu vào đâu kia, liền hối cha chị nhận lời bà mai, cũng may ông nội nói ông muốn thăm dò để cân nhắc một chút, lúc này mới chưa quyết định, chỉ là người đàn bà kia... người đàn bà kia... Âm ỉ đến mức nhà nhà đều biết.”

Yên Nhiên rốt cuộc không nói tiếp được nữa, chỉ cúi đầu khóc nức lên, trong lòng Minh Lan cùng vì nàng mà cảm thấy khó chịu, cũng không biết khuyên cái gì cho phải, chỉ nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay của Yên Nhiên, rút ra một cái khăn lau nước mắt cho nàng. Qua một lát, Yên Nhiên ngừng khóc, hít một hơi thật sâu, cúi đầu thật thấp, vẻ mặt hòa hoãn hơn, nói: “Nhìn chị này, ngày vui của nhà em mà chị lại bày ra cái bộ dạng như vậy, khiến em chê cười rồi! Có lẽ cha chị sẽ không hại con gái mình đâu, con

gái nhà nào rồi cũng phải gả đi, chị bảo ông nội thôi không cần tra đông tra tây làm gì nữa, dù sao cũng là chuyện đã rồi.”

“Chớ chớ!” Minh Lan vốn dĩ đang yên lặng lắng nghe, nghe thấy thế thì kinh ngạc thốt lên một tiếng, bắt đầu nhẹ giọng nói: “Chị không thể cứ hồ đồ mà gả đi thế được! Con gái cả đời chỉ có thể gả một lần, một lần chỉ có thể gả cho một người, bây giờ nếu chị không để tâm, về sau nhìn lại có muốn hối hận cũng không được đâu! Bảo ông nội chị đi điều tra, phải tra thật kỹ, nếu không tốt thì ngàn vạn lần không thể gả!”

Yên Nhiên nín khóc mỉm cười: “Cái con bé này, sao mà cứ mở miệng một câu “gả” hai câu “gả” là thế nào! Thì ra em cũng muốn gả cho người ta rồi hả!”

Trêu ghẹo ở mức độ này với Minh Lan thì chẳng đủ để nhét [‘]kẽ răng, sắc mặt nàng còn chẳng có chút thay đổi nào, nghiêm mặt nói: “Chị Yên Nhiên, em biết chị không muốn ông bà nội đối đầu cùng với cha, nhưng mà chị cũng nên ngẫm lại bản thân đi! Mẹ kế của chị mặc dù em chưa gặp qua lần nào, nhưng có nghe nói một chút, cũng không phải người dễ chung sống, lời nói thì khó nghe, nếu như chị gả đi được như ý, thì chắc chắn bà ta sẽ dựa hơi chị, nhưng nếu như chị bị ức hiếp, chị nói xem bà ta sẽ cho chị một chỗ để dựa dẫm sao?”

[‘]Kiểu như nói đùa như vậy chưa thấm vào đâu nhé, da mặt bạn dày, “châm chọc” như vậy thì không thủng được =

Sắc mặt Yên Nhiên trắng bệch, trong lòng rối loạn, Minh Lan đứng lên, đi ra giữa, giơ nắm tay lên, nói thật hào hùng: “Chị Yên Nhiên chớ để về sau hối hận, chị mặc dù không còn mẹ đẻ, nhưng rốt cuộc vẫn là con bà cả, ông bà nội vẫn còn mạnh khỏe, nhưng mà em thì sao? Chỉ là con vợ lẽ, chỉ có một mình bà nội! Chỉ là, mọi thứ của em tuy không bằng chị, nhưng nếu có người ép em cưới một tên thối tha, thì em cũng phải vẫy vùng, không thể không để cá chết lưới rách.”

Yên Nhiên nhìn Minh Lan đầy kinh ngạc, khuôn mặt mềm mại xinh tươi yên ổn, nhưng lại mơ hồ ánh lên vẻ kiên nghị quả quyết. Đáy lòng Yên Nhiên bỗng sinh ra dũng khí, đi qua thân thiết kéo tay Minh Lan lại, dịu dàng nói: “Em gái ngoan, em yên tâm, chị tất nhiên sẽ không buông xuôi! Em thật lòng đối đãi như vậy, chị có chết cũng không quên tấm lòng của em!”

Minh Lan bảo nàng nói như vậy rất mắc cỡ, nhìn thẳng nàng, thấy vẻ mặt nàng tự nhiên thì yên tâm nói: “Nói cái gì mà chết với chả sống, đừng có nói bậy! Về sau chị bớt qua lại với mấy người nhiều chuyện đi. Lão phu nhân nhà em không cho em ra ngoài giao thiệp với các chị, bà nói cái gì mà “chị em tri kỷ không cần nhiều, vài người là đủ rồi”, em hiện giờ mới biết bà thật sự là tinh tường!”

Yên Nhiên cười nói: “Dụng ý của lão phu nhân nhà em cũng không chỉ có vậy thôi đâu, bà nội của chị đã tiết lộ một chút, chuyện hôn nhân của em trong lòng lão phu nhân đã sớm có chủ ý rồi, đáng tiếc là các bà đều rất kín tiếng, chị làm cách nào cũng không moi được tin tức.”

Trong lòng Minh Lan cực kỳ tò mò, nhin không được, trên mặt hơi nóng lên: “Em mới có mấy tuổi, chị cứ lo cho thân chị trước đi!”

Kỳ thật dụng tâm của Thịnh lão phu nhân, Minh Lan đã nhanh chóng hiểu được. Cửa hôn nhân thích hợp trong thành Đăng Châu không nhiều, con trai qua lại trước kia thì đều đã rõ, có hai người chị tuổi cũng xấp xỉ, Vương thị cùng dì Lâm cũng không phải ngồi không, có tốt thì cũng không đến lượt Minh Lan, dứt khoát không cho Minh Lan xuất đầu lộ diện, mở “lối đi” khác.

Chính là ngày thường Thịnh lão phu nhân cùng Minh Lan không có chuyện thì không đề cập đến, một khi bàn chuyện hôn nhân thì một chữ cũng không lộ. Minh Lan lại không thể nôn nóng đến dò hỏi, aiz — đành

chờ vậy, chỉ mong ánh mắt tuyến cháu rể của bà so với tuyến con dâu cao minh hơn một chút.

A Di Đà Phật!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Quyển này về cơ bản là tất cả các nhân vật quan trọng đều lên sàn hết, mọi người yên tâm, chỉ có điều điền văn thì có chút dông dài, thực xin lỗi.

Đóng dấu! Cảm ơn!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Tranh Giành

Thịnh lão phu nhân lần đầu làm mai đã trúng điềm lành. Khang phu nhân tận mắt gặp mặt Trường Ngô. Bác gái cả họ Vương cả đời đã chịu đựng đủ cái loại thư sinh bất tài tự phụ háo sắc chẳng làm nên trò trống gì, vừa thấy Trường Ngô một lần đã vô cùng yêu thích. Chỉ thấy cậu ta chân dài vai rộng, phong thái hiên ngang, đối nhân nhiệt tình rộng lượng, tuy không trắng trẻo tuấn tú nhưng cũng trung hậu nhiệt huyết như mặt trời. Vừa vào cuối xuân, Khang gia liền đồng ý hôn sự này, ngẫm thấy nam nữ hai bên tuổi đều không còn nhỏ, hai nhà nhất trí nhanh chóng tiến hành hôn sự.

Bên này gió êm bể lặng, Dư gia bên kia lại vô cùng thảm thiết. Dư các lão đầu đã về hưu nhiều năm nay, nhưng trong kinh vẫn còn những mối giao thiệp, mặc kệ lời ngon tiếng ngọt của quận chúa Bình Ninh, trải qua mấy phen điều tra, tình hình đúng là chẳng lấy gì làm khả quan. Thật là ứng với câu nói xui xẻo của Mặc Lan, cậu hai phủ Ninh Viễn hầu quả là một nhân vật “càn gở”.

Ngang ngược từ thuở nhỏ không nói tới, lại còn động chút là phi ngựa giữa phố phường sinh sự, thường cùng đám phá gia chi tử cưỡi ngựa xem hoa. Lớn thêm chút nữa còn dám dây dưa với bọn hạ lưu giang hồ, ngủ với hoa nằm với liễu, bao nuôi con hát. Cổ gia khó khăn lắm mới lo được cho hẳn một mối hôn sự, ai biết được cậu hai này lại không bằng lòng đòi từ hôn. Vợ chồng lão hầu gia không đồng ý, hẳn ta làm trò ngay trước tiệc rượu mời khách của nhà kia, hai mắt trừng trừng, giễu cợt chế nhạo nhà người ta một trận, khiến nhà kia giận gần chết. Hôn sự cứ thế mà nhờ

nhà. Về sau này hể là nhà nào có chút thể diện trong kinh cũng đều không dám gả con gái cho hẳn. Cổ gia vô cùng nôn nóng mới chìa móng vuốt ra khỏi kinh thành.

Minh Lan chau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, Yên Nhiên không có người kể khổ, liền trung bình cứ ba đến năm ngày lại mời Minh Lan qua phủ một lần, nói về tin tức Dư các lão nghe ngóng được cùng với tâm tình của bản thân, mấy tin tức này cứ như phim bộ éo le. Tin mới nhất là, tên kia hình như còn có “mối tình cắt tay áo” [‘], cùng với mấy vương tôn công tử nổi tiếng thích nam sắc trong kinh qua lại thân mật, chơi bời kết bạn chốn tiêu quan[‘]!

[‘]Mối tình đoạn tay áo hay còn gọi là đoạn tỵ chi phích, kể về Hán Ai Đế Lưu Hân trót đem lòng yêu một người thanh niên tuấn tú tên là Đồng Hiền. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gãi lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Thế nên người đời sau mới gọi mối tình của Ai Đế và Đồng Hiền là mối tình “cắt áo”, nay gọi là “gay” ấy các thím :))).

[‘] Tiêu quan quán là nhà chứa nam.

Trời đất ơi, làm một cán bộ viên chức ngành pháp luật, Minh Lan hiểu rất rõ, thế giới hiện thực thật ra không hề YY chút nào. Tên rác rưởi chính là tên rác rưởi, làm gì có nhiều ẩn tình hay nhiều thể loại lãng tử cải tà quy chính như vậy. hơn nữa trai cong chính là trai cong, làm sao lại dễ dàng bề thẳng thể được, vợ nhà thơ quân bất kiến[‘] trứ danh người Nhật Mishima Yukio[‘] cuộc sống chẳng phải cũng bi thảm đấy thôi, bà ấy ôm mộng uốn thẳng ngài Mishima, kết quả thì thế nào? Con cái cũng đã sinh được hai đứa, ngài Mishima vẫn cứ là trai cong vang dội non sông, rạng danh quốc tế.

[‘]Quân bất kiến lấy từ bài:

Tương tiễn tửu – Lý Bạch

Quân bất kiến,

Hoàng hà chi thủy

Thiên thượng lai,

bôn lưu đảo hải bất phục hồi.

Hữu bất kiến,

Cao đường minh kính,

bi bạch phát,

triêu như thanh ty mộ thành tuyết.

Dịch thơ

Tương tiễn tửu

(Mời nâng ly)

Anh không thấy:

Nước sông Hoàng Hà chảy từ trên trời xuống

Chảy ra đến biển không quay trở lại nữa

Anh không thấy:

Ở tấm gương sáng treo trên nhà cao, bi thương soi tóc bạc

Sáng còn xanh mượt chiều tối đã thành trắng như tuyết .

Bài thơ “Tương tiễn tửu” hoàn toàn bộc lộ sự tự do và cái chân của cuộc sống.

[']Mishima Yukio (三島 由紀夫; phiên âm: Tam Đảo Do Kỷ Phu), tên thật Hiraoka Kimitake (平岡 公威; phiên âm: Bình Cương Công Uy) (14 tháng 1, 1925 – 25 tháng 11, 1970) là một nhà văn và nhà biên kịch Nhật Bản, nổi tiếng với các tác phẩm như Kim Các Tự (Kinkakuji 1956), bộ bốn tác phẩm “豊饒の海” (Hōjō no Umi, Biển cả muôn màu, 1965-70). Ông là một người đồng tính luyến ái, cái chết của ông vừa có ý nghĩa hi sinh vì Tổ quốc như 1 samurai nhưng cũng có liên quan đến tình cảm đồng tính của mình. Đọc thêm về Mishima Yukio ở đây: [http://maivang.nld.com.vn/van-ng ... -mishima-135247.htm](http://maivang.nld.com.vn/van-ng...-mishima-135247.htm)

Đời trước nàng từng đọc có vài bộ tiểu thuyết đam mỹ, hai nhân vật nam yêu đương lâm li oanh liệt. Nhân vật nữ hầu như chỉ đóng vai trò bia đỡ đạn. Diệp Công thích rờng['], các cô gái mê mẩn đọc thuyết đam mỹ mấy ai nguyện lấy GAY làm chồng đây?

[']Tích Diệp Công rất thích rờng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rờng. Rờng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

Minh Lan không đồng ý, nghĩ hẳn là Yên Nhiên cũng chẳng thích việc này.

Một ngày này, Minh Lan lại được mời đến phủ Dư một bận, ôm lấy Yên Nhiên hai mắt đỏ hoe đang khóc nức lên từng hồi. Dư các lão và dư đại nhân vừa thư tử tranh cãi vô cùng kịch liệt, Dư các lão đòi hủy hôn, Dư đại nhân lại không chịu, còn nói hôn sự của con gái phải tuân theo lời cha mẹ, ngụ ý chính là đây không phải phận sự của ngài! Dư các lão nói giỏi lắm, hôn sự của con cái do cha mẹ làm chủ phải không, vậy để ông gửi một

phong hưu thư [‘]không đề, nói con dâu hôn hào bất hiếu, bắt con trai ký tên bỏ nàng ta nhé!

[‘] Thư ly hôn thời xưa hay là thư bỏ vợ.

Bên kia mẹ kế Dư khóc lóc đòi dẫn con gái về nhà đẻ, bên này Dư lão phu nhân khóc cầu hai cha con ngừng bắn. Yên Nhiên là nguồn lửa, làm sao không đau lòng khổ sở, nói thẳng: “Em Minh Lan, chị đúng là bất hiếu, hại gia đình không yên, cứ gả bég đi cho rồi!”

Minh Lan ra sức động viên nàng: “Kiên trì đến cùng nhất định sẽ thắng lợi! Chị có sai chỗ nào đâu, đều do mẹ kế chị xúi giục, vùi một đóa hoa tươi vào vũng bùn, bọn họ muốn trèo cao, sao không bắt em gái khác mẹ của chị kết hôn ấy? Nó chỉ kém chị có hai tuổi, cũng có thể gả đi rồi, thế mà lại chỉ đẩy chị ra phía trước, cái này không phải hại người thì là cái gì?!”

Yên Nhiên nhiều ngày nay khóc đến rộc cả người, thân thể suy nhược: “Ông nội lớn tuổi, không chịu nổi giày vò, bệnh nằm trên giường đã nhiều ngày nay, nếu mà vạ nhất ...”

Minh Lan thở dài: “Ôi, còn giận gì nữa? Cha chị cũng chẳng phải lừa chủ phản quốc, chẳng qua chuyện kết thân lại bị người ta huyễn hoặc đến mức hồ đồ. Nhân sinh cõi đời này không tránh khỏi một số khiếm khuyết, em còn ăn vụng đồ cúng tại phật đường của bà nội bị đánh vào tay nữa là, qua được điểm mấu chốt này, máu mủ cha con chẳng nhẽ còn gây thù kết oán sao? Chị cũng thật là, bây giờ dù náo loạn âm ỉ, nhưng chị cũng phải gả cho người thật tốt, qua dăm mười năm, cuộc sống đẹp đẽ như ý, trở về dẫn theo chồng con, mang thêm vàng bạc tiền của, gà vịt thịt cá về nhà mẹ đẻ, lẽ nào cha chị còn không nhận chị?”

Yên Nhiên vẫn đầm đìa nước mắt xì một cái, trong lòng vô cùng mong mỏi: “Thật thế sao?”

Minh Lan ra sức vỗ vai Yên Nhiên: “Yên tâm! Ông nội giờ làm thủ phụ[‘], sóng to gió lớn đều đã trải qua, sao phải lo lật thuyền trong cồng? Khụ khụ, không phải nói cha chị là cái cồng đâu nha! Chị cũng phải lên tinh thần đi thôi, phải đứng trước giường chăm sóc ông nội cho thật tốt, đừng có trưng bộ mặt khóc lóc ra nữa, phải tươi cười vào! Còn việc này nhé, một là chưa dám ngõ hai chưa đưa sính lễ, không tính là từ hôn!”

[‘] một trong tứ phụ, quan giúp đỡ sát sườn vua.

Thật ra như Minh Lan thấy, việc này rất có khả năng thành công. Dư các lão giận dữ như vậy, chắc hẳn Dư đại nhân ở kinh thành nơi đó cũng không dám trái lời. Có phong hưu thư ép xuống, Dư phu nhân cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không đã sớm tiền trăm hậu tấu định hôn sự rồi, khi đó lại từ hôn thì rõ phiền toái! Nghe Minh Lan phân tích, Yên Nhiên cuối cùng cũng tạm buông lòng.

Chuyện này cứ căng thẳng như vậy, Minh Lan khác nào ngọn đèn sáng trong đêm tối của Yên Nhiên. Cứ mỗi khi nàng do dự lung lay thì lại cho mời Minh Lan đến, nói một hai chuyện vui an ủi bèn tạm gác lo âu lại. Với tư cách chốn thân thiết nơi khuê phòng, Minh Lan không thể nào thoái thác, thường xuyên qua lại, Dư các lão và lão phu nhân, thậm chí cả chú hai thím hai nhà họ Dư cũng đều khen Minh Lan không dứt lời, cứ khen nàng nhân hậu mãi thôi.

Chẳng biết có phải khổ tận cam lai hay không, mà qua vài ngày tình hình bắt đầu khởi sắc. Có người nói cậu hai nhà họ Cố cực kỳ thành ý tự mình báii phong Dư đại nhân, ngay trước mặt cầu thân. Lão hầu gia viết một phong thư cầu thân khẩn thiết. Dư các lão và lão phu nhân xem xong thì thấy hơi dao động, dầu sao cũng là con cháu dòng dõi quý tộc, nếu bản thân chịu hồi cải, chưa chắc đã không phải mối hôn sự tốt.

Yên Nhiên tính tình dịu dàng, nghe ông bà nói vậy thì cũng động lòng. Minh Lan trề môi, không nói gì.

Bò có được dắt đến Bắc Kinh thì vẫn cứ là Bò[‘], quanh năm dự thính ghi chép ở toàn án, Minh Lan rất tín nhiệm một câu nói của lão ma men Cổ Long: Nữ nhân có thể vì nam nhân mà thay đổi, nhưng nam nhân lại không thể vì nữ nhân mà thay đổi, chẳng qua là giả vờ một thời gian ngắn mà thôi.

[‘] Bò có được dắt đến Bắc Kinh thì vẫn cứ là Bò xuất phát từ Phúc Kiến vào đời Thanh, Bắc Kinh được ví như trung tâm văn minh cao nhất, cũng là biểu tượng cho tinh hoa Hán tộc. Đây là nói mỉa những người ngu dốt (tộc Mãn), học văn hóa Hoa Hạ, đi thi ứng quan nhưng bản chất vẫn là phường ngu dốt.

Thịnh Hoành định hôn sự của Trường Bách sang đầu năm sau. Đến lúc đó sẽ tiến hành hôn lễ tại kinh thành, để cuối năm nhậm chức luôn thể. Cuối hạ, phủ Thịnh lại bắt đầu kiểm kê tô tử, tài sản, một số ruộng đất, thôn trang đã mua trước kia cần bán thì đem bán, một số người hầu bán địa mua về trước đây cần thả thì thả người. Minh Lan cũng bắt đầu một mình nói chuyện với đám nha hoàn ở Mộ Thương trai, hỏi bọn họ có muốn đi theo hay không.

Con cái người hầu trong phủ thì không nói, mua về từ bên ngoài chỉ có Tiểu Đào, Nhược Mi và ba đứa hầu nhỏ khác. Thịnh gia đối đãi với người khoan hậu, Minh Lan lại là người tốt tính, bọn nha hoàn cũng không muốn rời xa, hỏi chừng mười một đứa con gái, chỉ có hai đứa là phải theo cha mẹ lưu lại.

Sau đó Minh Lan bắt đầu kiểm kê tài sản của mình. Kỳ thực nàng không có tiền riêng, thường ngày Thịnh lão phu nhân tuy cho nhiều tiền tiêu vặt, nhưng lót tay cho đám nha hoàn hầu già không ít. Chẳng qua là mười mấy lượng bạc, Minh Lan dựa theo vật giá bấy giờ mà cẩn thận tính toán, ước chừng đủ cho một nhà nông dân bảy miệng ăn dùng trong hai, ba năm, nhìn thì không ít, nhưng ở nhà quan thì lại chẳng làm được mấy việc. Có điều mấy năm nay nàng cũng tích được kha khá vàng bạc châu báu trang sức, đồ trang trí. Anh Trường Bách tặng cho không ít tranh chữ, sách vở, tính ra giá

trị không nhỏ. Minh Lan dứt khoát đóng một quyển sổ, tự mình phân loại đồ đạc rồi ghi chép lại, phác lại từng món đồ rồi nhập vào sổ sách.

Năm ngoái, trước khi nàng dọn vào Mộ Thương trai, Thịnh lão phu nhân bèn từ nhà cũ ở Kim Lăng lấy ra một bộ tráp trang sức tặng nàng. Cả bộ có chín tráp, tráp lớn nhất phải đến một thước, gồm chín tầng cùng với mười chín ô lộ ra và mười tám ô chìm. Tráp bé nhất chỉ lớn bằng bàn tay, vậy mà mở ra cũng có tới chín ô, tráp lồng vào tráp, từng ô cũng có thể tháo rời, tất cả đều đóng bằng gỗ mun khắc hoa hải đường khảm trai ánh đen kim loại, phối với chín thanh to nhỏ khác nhau lồng vào khóa song ngư cỡ đại cùng với mười tám thanh khóa bán ngư cỡ nhỏ leng keng.

Cả bộ tráp tuy hơi cũ, nhưng chất gỗ vẫn còn sáng bóng trơn mượt, đồng vàng đồng bạc cũng được đánh cho sáng loáng như mới. Minh Lan thấy đồ cổ tinh xảo thì cười không khép miệng, là đồ thượng phẩm năm đó do mấy vị sư phụ ở Thiên Công phường đang kỳ hưng thịnh ngày đêm gấp rút làm trong một tháng – đây chính là một trong những món hồi môn năm xưa của lão phu nhân đó!

Đồ này vừa được đưa vào Mộ Thương trai, Như Lan thì không ý kiến gì. Vương cũng có hồi môn quý nên không lấy làm hiếm lạ, có điều cũng ganh ghét nói vài câu, nhìn Minh Lan bằng con mắt khinh người mấy ngày mà thôi. Thế nhưng Mặc Lan lại dường như đui mù ngay tại chỗ, hận không thể ăn tươi Minh Lan, quay về liền khóc lóc với dì Lâm một trận. Dì Lâm lại quay sang Thịnh Hoàn khóc lóc trận nữa.

Thịnh Hoàn chấp hai tay mà than: Đồ cưới của lão phu nhân, bà thích cho ai thì cho, ông ta còn có biện pháp nào đây? Nói khó nghe một chút, lão phu nhân vào cửa Thịnh gia không hề có con trai ruột, giả dụ sau khi lão phu nhân qua đời, phủ Dũng Nghị hầu có tới đòi lại phần hồi môn, ông ta cũng chẳng tiện mà xen vào.

Dì Lâm rút kinh nghiệm xương máu, ngã ở đâu thì đứng lên tại đó, định tới Thọ An đường thỉnh an, lại bị Phòng ma ma chặn ở bên ngoài. Dì Lâm quỳ gối ở cửa khóc lóc cầu xin, khiến tất cả mọi người trong phủ đều đến xem. Thịnh lão phu nhân liền lừ khừ ngã bệnh nằm trên giường, đại phu bắt mạch xong chỉ phán hai câu: Nỗi lòng tích tụ, mạch không thông.

Nói huych ra chính là, trong lòng cụ không thoải mái! Thịnh Hoành tới lôi dì Lâm đi.

Minh Lan ban đầu vô cùng áy náy, cảm thấy mình đã chọc vào dì Lâm, không ngờ Thịnh lão phu nhân lại tỏ vẻ không lấy gì làm bất ngờ mà nói: “Đây cũng không phải lần đầu, mỗi lúc nó muốn cái này cái nọ tốt từ chỗ bà đều sẽ tới đây gây âm ỉ!”

Minh Lan rất tò mò, vội hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Thịnh lão phu nhân trái lại không hề giấu giếm, nói trắng ra: “... Năm ấy chuyện của nó lộ ra, phu nhân muốn đuổi nó ra khỏi cửa, lão gia che chở không đồng ý, nói nếu không đưa qua cửa liền lập thành ngoại thất. Phu nhân không chịu uống trà nó dâng, nó lại chạy đến trước mặt bà khóc lóc, quỳ trên mặt đất hơn mấy canh giờ không đứng dậy, chỉ cầu bà tác thành cho nó một lòng say mê, cả ngày lẫn đêm khóc lóc, nói nếu bà mà không đồng ý, nó chỉ có thể đập đầu tự tử. Bà thật sự rất mệt mỏi, bèn cho mọi người lui ra, tự mình hỏi nó một câu “vì sao nhất định phải làm lẽ của lão gia”. Nó cắn răng nói ngưỡng mộ nhân phẩm tài năng của lão gia! Hừ, nó mà nói thẳng ra, chính là vì thuở nhỏ sợ nghèo sợ khổ, tham hư vinh phú quý thì bà trái lại còn nuốt cục tức này xuống. Thế nhưng nó hết lần này tới lần khác giả vờ cái gì mà tình nghĩa chân thành tha thiết! Chẳng qua là nó chú ý danh tiếng trước kia của bà, cho nên mọi chuyện cứ vin vào hai chữ chân tình! Hừ, nó thì biết cái gì gọi là chân tình chứ? Chân tình chính là... Chân tình chính là...”

“Chân tình chính là, giàu sang không thể cảm dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục!” Minh Lan tiếp lời.

“Ha ha, lời của Thánh Mạnh, thế mà lại bị con trích dẫn vào đây, không sợ thầy giáo cho ăn thước à!” Lão phu nhân trong lòng khen lớn, nhưng giả vờ giận đánh vài cái vào lòng bàn tay Minh Lan.

“Rồi sao nữa ạ?” Hai mắt Minh Lan lấp lánh hỏi.

“Bà thấy chán ghét, bèn tìm lão gia tới nói chuyện trước mặt. Bà chấp nhận bọn họ nhưng từ này về sau sẽ không nhìn mặt nó nữa. Nó nếu bằng lòng, bà liền làm chủ đón nó vào cửa nhưng sau này không được lai vãng đến trước mặt bà! Nó lúc đầu khóc suốt mướt, giả bộ tình cảm khó mà song toàn, giả mù sa mưa được vài ngày thì ồm ồm ở ở, bà bắt ép phu nhân phải cho nó qua cửa.”

Minh Lan không nói lời nào. Lão phu nhân thở dài, nói: “Lời nó nói không có nửa phần thật lòng. Vừa vào cửa vài năm, nó không phải chưa từng tới chỗ bà, khóc cũng đã khóc đủ, xin cũng đã xin đủ, quỳ xuống, dập đầu không nhận tiền, muốn bà tha thứ cho nó vì tấm chân tình, muốn bà thứ lỗi nó đã vô tâm ... Bà liền trực tiếp tìm cha con nói chuyện, bảo nó mà còn đến giày vò bà nữa, bà sẽ dọn ra ngoài sống một mình. Cha con lúc này mới ra lệnh tử cấm không cho nó qua đây!”

Minh Lan nghe hồi lâu, thở dài thườn thượt. Từ rất lâu rồi nàng cảm nhận được tình cảm mãnh liệt đang âm ỉ cháy từ vẻ ngoài đạm như nước của lão phu nhân. Bà cũng là một nữ tử kiêu ngạo yêu hận mãnh liệt, kiểu người này thường có thể tổn thương người khác tuyệt đối nhưng cũng dễ dàng tự làm tổn thương mình.

Liên hệ với chuyện trước đây Mặc Lan lấy lòng bà, Minh Lan dần phát hiện lão phu nhân có tính rất lạ. Nếu người không đòi hỏi bà, bà lại nguyện

ý cho. Ngược lại là người trăm phương nghìn kế tính toán với bà, bà sống chết cũng sẽ không cho, nghĩ đến đây Minh Lan lại thầm thấy may mắn.

Minh Lan năm đó, tiền đồ xán lạn tươi đẹp lại bị lũ quét vùi lấp, sau khi đầu thai tình cảnh lại vô cùng tồi tệ. bởi vậy nàng trở thành cực kỳ bi quan. Từ khi vào Thọ An đường, nàng chưa từng mở miệng đòi bất cứ đồ gì, nhận định đối với hoàn cảnh của Thịnh lão phu nhân là rất bi đát. Nàng thấy Thọ An đường không giống chỗ Vương thị thường bày la liệt điểm tâm, thậm chí còn tiết kiệm tiền tiêu vặt mua đồ đến ăn cùng lão phu nhân, khiến lão phu nhân dở khóc dở cười một phen.

Dì Lâm và Mặc Lan cái gì cũng không sai, thủ đoạn tâm kế cộng thêm tâm tư mạnh dạn, thế nhưng lại luôn luôn không biết lão thái thái mong muốn, chính là “Không tranh giành.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Matta Mattatane [‘]

[‘] Có nghĩa là “vẫn còn nhiều việc phải làm lắm!” trong tiếng Nhật (thoại của manga Hoàng Tử Tennis).

Làm phụ huynh của nam nữ thanh niên quá lứa lỡ thì, tiềm lực chuẩn bị cưới hỏi quả là vô hạn, Thịnh Duy cùng Khang gia không ngừng thúc đẩy trù bị mọi sự cho thật thỏa đáng. Hôn sự định vào tháng chín tầm cuối thu, để con dâu mới cuối năm ở từ đường thấp hương tổ tiên. Thịnh Hoàn nhận được tin khẩn, bèn ngay sáng sớm định đến nha môn trễ một chút, gọi con cái tề tựu đông đủ để nói chuyện.

Minh Lan cố nén ngáp, lúc bị Đan Quất lôi vào phòng thì trông thấy Thịnh Hoàn cùng Vương thị đã an tọa trên ghế đầu gỗ ngô đồng ở phòng khách, người ngồi phía Đông, người ngồi phía Tây, ở bên dưới con cái đứng lần lượt theo tuổi tác. Chỉ thấy ở phía cuối bên trái Trường Đông nhẹ nhàng quăng cho nàng một cái nhìn trấn an, Minh Lan biết vậy là không sao, nhẹ nhàng luồn đến bên cạnh Như Lan, ngay ngắn đứng thẳng.

Thịnh Hoàn nhấp ngụm trà nóng, Vương thị thấy ông ta để trà xuống mới nói: “Các con ngồi hết cả xuống, lão gia có chuyện muốn nói.”

Minh Lan ngồi xuống, nâng mắt nhìn Thịnh Hoàn, chỉ thấy ông ta hớn hở nói: “Nhà bác cả các con sắp có hỉ, là chuyện vui đã thân lại càng thêm thân.” Nói xong thì vuốt chòm râu mà cười.

Không ai dám vận vẹo Thịnh Hoàn, liền đồng loạt nhìn Minh Lan, Minh Lan rất phối hợp nói: “Là anh Ngô họ nội và chị Duẫn họ ngoại. Bác gái cả sau khi gặp thì vô cùng ưng ý chị họ, nói chị ấy có đức hạnh lại dịu dàng lịch sự. Bà bác gửi thư tới nói lão phu nhân nhà chúng ta đúng là làm mai mát tay, cha, bác cả có tặng bà mỗi tiền lì xì không?”

Thịnh Hoàn trở vào Minh Lan cười to: “Con bé này! Con gái có lứa lớn thế rồi, còn nghịch ngợm như vậy.”

Vương thị đặc ý nói: “Nói về nhân phẩm gia thế của Duẫn Nhi, thì không phải dẫn đo, nhà bác cả có thể đón về cô con dâu như vậy đúng là có phúc, việc này mà thành thì đúng thật là duyên phận!”

Mặc Lan thản nhiên cười: “Duyên phận thì đúng là duyên phận, thế nhưng cẩn thận mà nghĩ lại, nhà bác cả có được may mắn này cũng phải kể đến thể diện của cha.”

Mấy lời này đầy ẩn ý, nhà thế gia như họ Khang có thể gả con gái dòng đích đến nhà thương nhân như nhà Thịnh Duy, nhiều hay ít cũng là vì nể mặt Thịnh Hoàn. Mặc Lan ám chỉ đúng chỗ ngứa của Thịnh Hoàn, quả nhiên, Thịnh Hoàn nghe xong tuyệt không nói một lời, sắc mặt lại càng hí hửng, liên tục gật gù với Mặc Lan, ánh mắt tràn đầy khen ngợi.

Minh Lan cúi đầu, nhìn hai nắm tay trái phải siết lại của Như Lan, âm thầm thở dài: Nếu nói là Mặc Lan trước kia theo phái thần tượng, thì mấy năm nay đã chuyển qua phái thực lực. Bất kể nó ở trước mặt Minh Lan thể hiện tính tình gì, chỉ cần có mặt Thịnh Hoàn ở đây, nó luôn là đứa con gái ngoan ngoãn nhu mì chu đáo, quan tâm bề trên, săn sóc em gái.

Thịnh Hoàn cười nói: “Bà bác gửi thư nói, hôn sự lần này nhất định phải mời lão phu nhân tới uống rượu, nếu bà mà không đi thì sẽ đích thân đến đây mời, cuối tháng liền khởi hành tới Hựu Dương. Cha còn bận việc không đi được, cuối tháng mười cha mãi chúc tri châu, Trường Bách gần

đây cũng phải tới kinh sửa sang phòng ốc. Trường Phong phải thi hương, Trường Đống còn nhỏ, Minh Lan nhất định phải cùng lão phu nhân đi rồi. Mặc Nhi, Như Nhi, các con có muốn đi không?”

Như Lan quay đầu liếc Minh Lan một cái. Thật ra Minh Lan cũng bất ngờ, theo tính cách lãnh đạm ghét ồn ào của lão phu nhân, Minh Lan cho rằng lần này bà sẽ không chịu đi, đang nghĩ giúp bà viện cớ, không ngờ bà lại bằng lòng.

Mặc Lan liếc nhìn Minh Lan, cười nói: “Việc vui như thế, vốn là con cũng rất muốn đi, chỉ là cả nhà ta phải dọn đến kinh thành, phu nhân rồi rắm việc nhà, bận bịu cũng chẳng giúp gì được. sửa soạn thu dọn hòm xiểng đồ đạc thì chúng con tự mình làm. Con, em Năm và anh Ba cũng phải giúp đỡ sắp xếp một hai, như vậy không tiện đi, đành nhờ em Sáu thay chị chúc mừng anh Ngô.”

Minh Lan mỉm cười đồng ý.

So với kinh thành phồn hoa, Hựu Dương đương nhiên còn kém xa, huống chi nơi đó còn có Tề Hành! Như Lan cũng nghĩ tới bèn lạnh lùng nói: “Ai đòi chị giúp đỡ thu xếp đâu! Chị Tư không muốn đi thì không đi là được rồi, đừng lấy em ra làm bia!”

Vương thị nhăn mày, nhìn Thịnh Hoành, quả nhiên ông ta trầm giọng quát: “Con ăn nói kiêu gì thế? Con từ tấm bé đã lơ là cầu thả, chị con có lòng giúp đỡ, sao lại không biết tốt xấu như vậy?! Không biết phép tắc như thế cũng không nên đi, không lại mất mặt xấu hổ!”

Như Lan ghen đỏ mặt cũng không dám cãi lại. Vương thị sợ nó lại bị mắng nên vội vàng khuyên nhủ: “Trẻ con không hiểu chuyện, chị em có lúc cãi nhau, lão gia có chuyện gì thì mau nói đi, không còn sớm nữa đâu, chàng còn phải đến nha môn!”

Thịnh Hoành trừng mắt với Vương thị, quay sang nói hòa nhã: “Minh Lan, lần này con đi một mình với lão phu nhân tới Hựu Dương nhé, lão phu nhân lớn tuổi, dọc đường con nên chú ý hơn!”

Minh Lan sẵn lòng đi đây đi đó. Từ khi tới cổ đại nàng chưa từng ra khỏi cửa, nhưng mà vừa nghĩ tới ngòi xe ngựa, nàng liền mặt ủ mày chau nói: “Cha nói ngược rồi, thân con vừa thấy xe ngựa là ngất ngư, làm phiền lão phu nhân chăm sóc con ấy chứ, không thì con đi bộ nhé?” Thịnh Hoành thấy Minh Lan mặt mày rầu rĩ thì buồn cười, nghiêm mặt mới: “Con cái đồ chân ngắn, chạy đứt hơi cũng chỉ vừa kịp lễ đầy tháng mà thôi!”

Trong phòng không khí vui vẻ, mọi người đều nở nụ cười, Minh Lan càng thêm lo lắng: “Hay là con không đi nữa?”

Thịnh Hoành nhìn khuôn mặt xinh xắn nõn nà của Minh Lan, trong lòng vui vẻ, nói: “Đi chứ! Nhân cơ hội này mà thăm nom họ hàng luôn, còn thấp hương nhà thờ tổ nữa, anh chị con có quà gì muốn đưa đi tặng thì con mang hộ nhé.”

Nói xong, Thịnh Hoành đứng lên, con cái hai bên cũng đi theo. Vương thị đứng lên giúp ông ta sửa sang lại áo gấm thêu mây hạc. Thịnh Hoành đến bên cạnh Minh Lan, dặn dò: “Minh Lan, khẩn trương sửa soạn đi, chớ để lão phu nhân bận tâm, ra ngoài phải duy trì phép tắc lễ nghi, sau này tới kinh thành cũng vừa vận năm mới, cha dẫn con ra phố ngắm đèn Tết.”

Minh Lan gật đầu như giã tỏi. Thịnh Hoành cười xoa đầu Minh Lan, xoay người vẫy tay với Trường Bách, sau đó đi nhanh ra cửa. Trường Bách đuổi kịp theo sau, Trường Phong đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hai cha con.

“Cha gọi anh cả đi cùng, cũng không biết có chuyện gì nhỉ?” Mặc Lan nhìn ra tâm sự của Trường Phong liền giả vờ thuận miệng hỏi băng quơ.

Như Lan khinh thường liếc nó một cái: “Muốn biết hả, đi mà hỏi cha.”. Sau đó phất khăn theo Vương thị tiến vào phòng trong. Minh Lan sợ nhất việc này, chân bước không ngừng chuồn ra phía cửa.

Vừa vào buồng trong, Như Lan đã bị Vương thị phủ đầu mắng cho một trận: “Con quả thực càng lớn lại càng thụt lùi, dù không học được tâm cơ của con bé Tư thì cũng phải học được chút xiu khôn ngoan biết lấy lòng của con bé Sáu chứ. Mấy năm nay cha con yêu quý nó hơn, trước mặt mẹ khen nó không ít lần là hiền lành nhã nhặn, lòng dạ thuần hậu, còn thường ra rả bảo mẹ chi phí sinh hoạt hàng ngày nhất định không được để nó chịu thiệt thòi!”

Như Lan hừ khan một tiếng: “Chẳng qua là làm vài đôi giày, mấy cái hà bao lấy lòng mà thôi!”

Vương thị cả giận: “Giày tuy là chuyện nhỏ nhặt, những đó cũng là tấm lòng hiếu thảo. Ngay cả mẹ đi đôi giày nó mang tới tặng cũng cảm thấy có tâm ý, con sao không làm đi? Chỉ biết chăm chặp kèn cựa cãi cộ với cái Tư! Cha con bây giờ bảo Minh Lan đi nhà thờ tổ dâng hương, đó chính là để các chú các bác thân thích biết, đứa trẻ này sẽ được ghi dưới danh nghĩa của mẹ!”

Như Lan hoảng sợ: “Thật ạ? Chị Tư, năm mới chị ta cũng đi nhà thờ tổ, chẳng nhẹ chị ta cũng ...”

“Không rõ, gặp chiêu thì phá chiêu thôi.” Vương thị chán nản ngả người ra trên kháng.

Bên này hai mẹ con đầu đầu không dứt, bên kia, Thịnh Hoàn tóc bay rối đang đi men theo vườn hoa cùng trò chuyện với Trường Bách: “Mấy rường lễ vật cha đã bảo Lai Phúc sắp xếp. Trước khi đi, mẹ con sẽ điểm qua lại lần nữa, cha sẽ viết phong thư cho chú Liễu, nếu không có gì bất trắc, sau khi mãn nhiệm cha sẽ quay về Đại Lý tự nhậm chức hộ bộ thị lang. Con

cũng viết phong thư cho anh Ngô, nói nhiều một chút với anh ấy về lòng tốt cùng với tình hình gia quyến nhà Liễu đại nhân , khi nào hồi kinh thì tới nhà bái phỏng.”

Trường Bách gật đầu, một lát sau chợt nói: “Bác cả rất có bản lĩnh nhé.”

Ngắn ngủn bảy chữ, Thịnh Hoành chợt quay đầu nhìn con trai, ánh mắt vô cùng tán thưởng: “Con có thể thấy được điểm này là rất tốt. Trên đời này dù là thân thích, cũng là người nhường ta một thước ta kính người một trượng. Lại nói tiếp, bác cả con cực kì giống ông cố con, chỉ dựa vào chút trợ giúp của cha liền tay không gậy dựng nên sản nghiệp lớn như vậy. Hai đứa con trai, đứa lớn kế thừa gia nghiệp, đứa nhỏ làm quan, tương lai nhà bác ấy tất không thể lụi. Bách nhi à, cha chỉ trông ngóng tương lai con và Trường Phong có thể hỗ trợ lẫn nhau chốn quan trường. Đồng Nhi không có tố chất của người đọc sách, có điều cũng coi như chu đáo lạnh lợi, chờ nó lớn thêm chút nữa thì để em nó làm kinh thương. Cứ như vậy thì ba anh em các con đều phú quý toàn vẹn!”

Trường Bách nhìn sườn mặt hăm hở của cha mình liền ho nhẹ: “Lão phu nhân lần này đi Hựu Dương, e là muốn gặp ông Ba, bà bác ... Cũng rất là được.”

Thịnh Hoành hơi hơi u oán nhìn vẻ mặt nghiêm chỉnh của con trai cả. Nếu là Trường Phong, hẳn là sẽ hò reo hưởng ứng tích cực kế hoạch ông ta vừa vẽ ra, không chừng còn vỗ đùi hai cái, nhưng Trường Bách lại hoàn toàn chẳng thú vị như vậy. Có điều ông ta một mực nể trọng đứa con cả này, nghĩ rồi thở dài nói: “Nhà ông Ba mấy năm gần đây cũng suy tàn, mỗi ngày lại đến tổng tiền bác cả con. Ông ấy thấy vợ chồng Tùng nhi chưa có con trai, còn xúi bẩy các cụ trong tộc để cháu mình làm con thừa tự, giờ thấy Ngô nhi lấy vợ, ông ấy nhất định sẽ làm loạn lên cho mà xem. Bà bác e ngại thể diện của người trong tộc, cuối cùng cũng không làm quá lên, chỉ có bà nội con, địa vị cao tính tình mạnh mẽ, mới có thể lấn át ông Ba này.”

Thịnh Hoàn liền tục cười gượng mà nói, Trường Bách nhú mày, không nói thêm gì.

...

Minh Lan thu dọn rương xiềng cũng hòm hòm, muốn từ biệt mấy người bạn thân chốn khuê phòng. Người ta chỉ biên bức thư là được rồi, Hồng Thanh Ngọc kia so với nàng còn nhỏ hơn hai tuổi, lại vô cùng bướng bỉnh, bắt nàng nhất định phải đến chia tay bạn, lại đặc biệt viết phong thư xin phép lão phu nhân đi từ biệt Yên Nhiên lấy chồng. Lão phu nhân biết Minh Lan say xe, lại sai Phòng ma ma chuẩn bị kiệu che rèm bốn người khiêng cho nàng đi từ biệt Yên Nhiên.

Vừa tới cách phủ Dư năm mươi thước, Minh Lan chợt thấy không ổn, thoáng xốc một bên màn kiệu, chỉ thấy cửa lớn phủ Dư đóng chặt, cửa nách có không ít người đang chỉ trỏ. Minh Lan nghe mang máng vài câu:... Trần Thế Mỹ...Bỏ rơi vợ con...Ý thế hiệp người...", v.v... Minh Lan lập tức sai Thôi ma ma đang đứng hầu bên ngoài bảo phu kiệu đi vòng qua cửa sau vào.

Hầu gái giữ cửa phủ Dư sớm nhận ra kiệu phủ Thịnh, thế nhưng hôm nay lại lung túng, không biết có nên để Minh Lan vào trong hay không, đang lưỡng lự, bà vú bên người Yên Nhiên đi tới, đón Minh Lan vào trong, liên tục run rẩy nói khẽ bên tai Minh Lan: "...Cô Minh đối với cô chủ nhà tôi còn thân hơn cả chị em ruột, bà già tôi cũng chẳng giấu cô làm gì, sớm hôm nay có ả đàn bà, chẳng biết tên là gì ấy. Ắ ta dẫn theo một đứa con trai một đứa con gái, dập đầu trước cổng lớn nhà chúng tôi, đòi gặp cô chủ và lão phu nhân nhà chúng tôi, nếu không cho ả ta gặp mặt ả sẽ dập đầu chết ngay tại cửa!... Ôi trời, thế này còn nước non gì nữa? Cô chủ nhà chúng tôi sao mệnh lại khổ như vậy..."

Minh Lan nghe bà ta nói chẳng ra đầu ra đuôi, trong lòng hơi nghi ngại một chút liền rõ ràng, chần chừ nói: "À kia...Là cậu hai Cố phủ Ninh Viễn

hầu...?”

Vú già khóc càng tợn, che khăn nói: “Đúng là tạo nghiệt! ... Cái này thì liên quan gì đến cô chủ nhà tôi? Ắ kia luôn mồm nói kính trà cô chủ, nói mong cô chủ cảm cảnh mẹ con ả ba người mà cho ả một danh phận, nếu không sẽ quỳ không đứng dậy. Hai đứa bé kia khóc cả phủ đều nghe thấy. Lão thái gia tức quá nôn một ngụm máu rồi ngất đi, lão phu nhân cũng không chịu nổi, lại đúng lúc cả nhà ông hai đi Tế Nam, này, này, này đây cũng chẳng có lấy một người có thể làm chủ! Cô chủ nhà chúng tôi tính tình nhu mì, chỉ biết khóc, chẳng biết làm sao nữa... Ôi, Phạt tổ trên cao, đây là tạo nghiệt gì thế!”

Minh Lan trong lòng căng thẳng, bước nhanh tới hậu viện, vừa rời khỏi cửa bán nguyệt liền thấy một đám nha hoàn hầu gái đang xì xào bàn tán, hoặc nói hoặc cười hoặc bình luận. Minh Lan quay sang vú già sai bảo: “Bác mời ma ma quản sự bên cạnh bà hai nhà bác ra đây, xem xung quanh xem, rốt cuộc là có chuyện gì?!”

Vú già giật mình, đột nhiên phấn chấn lên, vội vã rời khỏi. Minh Lan quen thuộc phủ Dư, bèn dẫn theo Tiểu Đào Đan Quất trực tiếp đi vào trong, đi thẳng đến đình viện, chỉ thấy một người đàn bà áo trắng quỳ ở giữa, hai bên trái phải ôm một đứa bé trai một đứa bé gái. Ba mẹ con ả khóc lóc ỉ ôi, Minh Lan bước chậm vòng qua người ả, bước thẳng vào trong nhà.

Vừa vào nhà đã thấy Dư lão phu nhân thở hắt ra nằm trên tháp mềm, Yên Nhiên yếu ớt ngồi ở bên cạnh tháp, mặt trắng bệnh, thần thái hốt hoảng. Vừa thấy Minh Lan, nàng liền nắm chặt lấy tay, môi run rẩy nói lẩm bẩm: “Khiến em chê cười rồi...” Ngay lập tức lên tinh thần, quay về phía ả kia nói: “Người còn không mau đứng lên, ta sẽ không uống trà người kính! Cút đi!”

Ắ kia ngẩng đầu lên, chỉ thấy ả ta dung mạo đẹp đẽ, dáng vẻ đáng thương, trán loang lỗ vết máu, chắc là do đập đầu mà chảy ra, hai mắt đỏ

hoe đầy lệ: “Sau này cô sẽ làm chủ mẫu của tôi, nếu cô không chịu chấp nhận tôi, vậy trời đất bao la mẹ con tôi còn chỗ nào dung thân. Hôm nay cô mà không chấp nhận tôi, ba mẹ con tôi chỉ bằng chết ngay tại chỗ này thôi! Chẳng nhẽ cô nhẫn tâm nhìn chúng tôi chết sao?!”

Yên Nhiên xưa nay mặt mỏng lòng mềm, nghe ả ta nói vậy càng ghen lời, trước mặt Minh Lan càng xấu hổ vô cùng, yếu ớt nói một câu: “Người đứng lên trước đi, ta, ta sẽ không để người chết...”

Minh Lan nghe trợn trắng cả mắt. Dư các lão kiêu chế nghiêm khắc, cả đời không lấy vợ lẽ. Dư lão phu nhân yên ổn sống đến ngày nay, con dâu lại không dám hỗn láo. Yên Nhiên được ông bà chở che mà lớn lên, hai ông cháu đoán chừng cho tới bây giờ chưa từng thấy loại trận chiến thế này, sức đề kháng đối với đòn tấn công tự nhiên yếu đi, đối lại mà là Vương thị hay Như Lan, Mặc Lan mà xem, ha ha... Minh Lan bỗng nhiên vô cùng nhung nhớ ba nữ nhân tràn trề sức chiến đấu này. Nhìn Dư lão phu nhân hít thở không thông, Minh Lan cắn răng, bước tới rí tai lão phu nhân: “Lão phu nhân xin lượng thứ, Minh Lan muốn ra mặt.”

Dư lão phu nhân mở mắt, thấy đó là Minh Lan, trong lòng hiểu rõ, lại không còn sức để nói, chỉ chật vật hỗn hển: “Con cũng giống như cháu gái bà, đi... Đi giúp con bé không có bản lĩnh nhà bà chiến đấu thôi!”

Minh Lan đứng ở cửa, nhìn thấy người đàn bà kia ở bậc thềm, giọng lạnh lạnh cất lên: “Người nào đang quỳ kia? Muốn chị ta uống trà người kính thì cũng phải xưng danh đi chứ!”

Ả kia khẽ ngẩng đầu, nhìn vú già xung quanh cung kính với Minh Lan, bèn cho đây là tiểu thư chi thứ hai nhà họ Dư, ngừng khóc nói: “Tôi, tôi tên là Mạn Nương, đây là hai đứa nhỏ mệnh khổ con tôi!”

Minh Lan ôn hòa cười nói: “Nạp thiếp không phải chuyện chủ mẫu uống chén trà. Có câu gia đình không yên họa từ trong nhà, dù là nhà thường dân

nap thiếp cũng cần phải hỏi lai lịch, huống chi phủ Ninh Viễn Hầu lại là dòng dõi danh môn vọng tộc chốn đế đô. Nếu mà chị ta ngay cả lai lịch của người cũng không rõ ràng liền tùy tiện uống chén trà này của người, chẳng phải sẽ khiến người ta gièm pha Dư gia chẳng ra thể thống gì?!”

Giọng nói rõ ràng, mạch lạc minh bạch, mọi người nghe xong đều gật đầu cho là đúng. Mạn nương ngẩn mặt, nhìn Minh Lan hơi sững sờ. Lúc này nha hoàn bưng cho Minh Lan một cái đôn mềm, Minh Lan ngồi xuống tao nhã, mỉm cười hỏi: “Hiện tại ta thay bà nội và chị ta hỏi người vài điều, hỏi cho ra nhẽ thì chị ta mới uống trà người kính được! Không rõ người muốn quỳ đáp lời hay là đứng đáp lời đây?”

Thấy điệu bộ Minh Lan như vậy, vú già bốn phía dần dần ngừng bình luận, nhìn ba mẹ con kia mà cười nhạo. Mạn nương cắn chặt răng, rồi đứng lên, trầm giọng nói: “Chẳng bằng cô cứ hỏi.”

Một đĩa nha hoàn bưng tới một cái khay cho Minh Lan, nàng dù rồi ren nhưng vẫn thông dong uống trà, ôn tồn hỏi: “Không biết người có phải người trong phủ Cố không?” Mạn Nương cúi đầu rầu rĩ: “...Không phải.”

Minh Lan cười thầm trong bụng hỏi tiếp: “Chà, vậy là người ở bên ngoài rồi, không biết cha mẹ anh em người thế nào? Làm nghề gì?”

Mạn Nương tái mặt rồi chột xanh mặt, môi run run, nói đứt quãng: “... Tôi, tôi không có cha mẹ, chỉ có một anh trai, anh tôi buôn bán...”

“Buôn bán cái gì?” Minh Lan truy hỏi sít sao, vú già bốn phía trợn to mắt.

“Dạ... Vận chuyển ở bến tàu.” Mạn Nương lí nhí dường như không nghe thấy nổi.

Minh Lan đang muốn bảo, cửu vạn khuân vác ở bến tàu cũng là một nghề đấy, bỗng nhiên ma ma bên cạnh lão phu nhân cúi đầu nói một câu,

Minh Lan nhăn mày nói: “Vậy người có quan hệ gì với gánh Lục Hi?”

Mạn Nương lí nhí như muỗi kêu: “Anh trai tôi ban đầu làm tạp vụ ở đó.”

Minh Lan bỗng tỉnh ngộ, nàng chỉ biết, cậu Hai Cỗ quần lụa['] này có thể nhận biết đám đàn bà con gái không phải chốn thanh lâu thì cũng là gánh hát liền khó xử nói: “Thế thì khó lắm! Chị ta sợ không làm chủ nổi đâu, không bằng người tự đi cầu xin Cỗ gia?”

['] Quần lụa, nguyên tác là hoàn khố, dùng để chỉ công tử nhà giàu ăn hại đái nát, chỉ biết chơi bời không được tích sự gì.

Mạn Nương lại quỳ phịch một tiếng, nước mắt cuồn cuộn, đập đầu liên tục: “Cỗ gia ghét bỏ tôi xuất thân thấp hèn, không chịu thu nhận, tôi chẳng có cách nào... Chỉ cầu cô ấy thương xót, nhìn hai đứa trẻ nhỏ này, dù sao cũng phải để chúng nó nhập tịch chứ!”

Minh Lan nhìn hai đứa trẻ kia chỉ khoảng ba tuổi, ngây ngô vô tri, trong lòng hơi thương hại, liền ướm thử: “Cỗ gia không chịu thu nhận người, mấy đứa trẻ này thì vẫn nhận đấy! Chỉ e là thiệt thòi cho người thôi.”

Mạn Nương hoảng sợ, kêu lên: “Chẳng nhẽ lại chia rẽ mẹ con tôi? Nhìn cô phong thái trông có vẻ tử tế, hóa ra lại ác độc như thế! Nếu phải xa con, tôi không bằng đi chết...”

Nói xong đập mạnh đầu trên đất, vú già bên cạnh vội lùi lên.

Minh Lan bắt đầu thầm cười khẩy, giọng điệu dần cứng rắn: “Người tính kế giỏi lắm, biết Cỗ gia không dung được người bèn muốn khiến cho chị ta mang tiếng con dâu bất hiếu, còn chưa vào cửa đã trái lời người lớn!”

Ánh mắt Mạn Nương lóe lên nhưng đầu lại cúi, thê lương thống thiết nói: “Xin cô thương xót, tội nghiệp cho tôi! Cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp, tính mạng ba mẹ con tôi đều ở trong tay cô ấy! Tương lai tôi

với chị cô cùng hầu một chồng, chắc chắn tôi sẽ cung kính ngoan ngoãn, chỉ nghe lời chị cô, hai đứa con này của tôi cũng chính là con chị cô...”

À còn chưa dứt lời, tiếng Yên Nhiên khóc rầm rức vọng ra, Dư lão phu nhân kiệt sức hỗn hển: “Đuổi nó đi, đuổi đi! Từ hôn! Từ hôn!...” Giọng rất nhỏ, bên ngoài không nghe thấy, chỉ có Minh Lan đứng ở cửa là nghe thấy, liền đứng lên, quát lớn: “Câm mồm!”

Giọng con gái lạnh lạnh, âm lượng rất cao, bỗng làm mọi người trong đình ngây người. Minh Lan vụt đứng lên, đi đến bậc thềm, từ trên cao nhìn Mạn Nương, giọng lạnh lùng nói: “Cái gì chung một chồng? Không mai không sính, chị ta cùng Cố gia có quan hệ gì, người nếu mồm miệng còn không sạch sẽ, ta vả vào miệng người!”

Mạn Nương dờ dẫm, ả không thể tưởng tượng được cô gái nhỏ xinh như hoa này khi nổi giận lại khiến người ta sợ hãi như vậy, trước đó một khắc còn ôn tồn nhã nhặn, khắc sau lập tức trở mặt, trong lòng瑟瑟, chợt thấy nhiều người ở xung quanh, cố lấy lại dũng khí, lớn tiếng: “Cô đã không cho tôi sống, chúng tôi liền không sống nữa!”

Nói xong liền ôm con định đập đầu vào cạnh tường thì bị vú già xung quanh lập tức cản lại. Sau đó ả gào khóc không ngừng, hai đứa con cũng khiếp hãi, liên tục hét chói tai khóc inh ỏi, chốc lát toàn tiếng kêu “mẹ ời, con ời”, ầm ĩ không chịu nổi.

Lúc này vú già đã mời được ma ma quản sự đến, thấy cảnh tượng như vậy, lập tức gọi đám người giải tán, rồi sai hai hầu gái tráng kiện một giữ bên phải một giữ bên trái Mạn Nương. Mạn Nương kinh hoàng không dám khóc nữa. Minh Lan nhẹ nhàng phất tay, lạnh lùng nhìn các nàng, giọng nói trong trẻo thông thả: “Xuất thân của người tuy kém nhưng cũng không đến nỗi quá tệ hại, an phận mà gả cho người bình dân thì cũng có thể sống yên ổn cả đời. Thế nhưng người biết rõ xuất thân của mình khó để nhà hào môn vọng tộc tiếp nhận, biết rõ phủ Cố không dung được người, vậy vì sao còn

đi làm ngoại thất, nếu đã chịu làm ngoại thất thì hà tất còn đến nơi này khóc lóc đòi sống đòi chết! Chẳng nhẽ trước đây người bị ép phải làm như thế à?... Hừ hừ, người bảo chị ta chịu nhận người không phải vì phủ Cố không chịu nhận người mà vì muốn hãm hại chị ta mang tội bất hiếu. Người làm kinh động phủ Dư trên dưới gà bay chó sủa người người chỉ trở, hãm hại chị ta vu tội bất nghĩa. Người mở mồm ngậm mồm kêu chủ mẫu thiệp thất, chị ta là người thuần khiết như ngọc, vô duyên vô cớ lại bị người phá hủy danh tiếng! Người với chị ta không thân cũng chẳng quen, người cứ thế này không đầu không đuôi tìm tới cửa, làm chị ta mang tiếng bất hiếu bất nghĩa, bại hoại danh dự, ta hôm nay có vả vào mặt người, đánh một trận đuổi ra ngoài cũng chẳng quá đáng!”

Minh Lan mắng có đạo lý rõ ràng, ngay cả vú già có mặt trước đó còn đồng tình với Mạn Nương cũng cảm thấy khinh thường. Mạn Nương thấy tình thế đảo ngược, lại muốn mở miệng cãi lại, Minh Lan giành phần nói trước: “Giờ người có hai con đường, một là người tự mình đi ra ngoài, người phủ Dư sẽ cho người ít tiền đi đường, một là người bị trói tay chân ăn tát, bị đuổi ra từ cửa sau, ném lên thuyền đuổi về kinh! Cho người tự chọn đấy!” Ma ma quản sự rất nhanh trí, vừa nghe xong thì lập tức sai người đem dây thừng ra để trói.

Mạn Nương ngẩng khuôn mặt lộ ra chút nhan sắc, cắn môi dưới, dịu dàng nhu nhược, ra vẻ đáng thương nhìn Minh Lan, lại chần chờ nói hai câu: “Cô ời, tôi...”

Minh Lan lại ngắt lời ả, nhìn ả bằng nửa con mắt, lạnh lùng nói: “Người chỉ cần nói được hoặc không được! Ma ma, dây thừng xong chưa?”

Sau khi nói xong câu này với ma ma quản sự, bà ta lập tức trả lời: “Xong rồi ạ! Chỉ chờ cô lên tiếng nữa thôi!” Hầu gái thô khỏe hai bên trái phải vận sức chờ ra lệnh, chỉ cần có lệnh là động thủ.

Mạn Nương trơ mắt nhìn Minh Lan, Minh Lan chẳng e dè chút nào trừng mắt lại, nhiều năm thấy mẹ con Vương thị với mẹ con dì Lâm so tài nghệ, cùng ra sân đấu thể thao, tình hình hôm nay đúng là không dọa nổi nàng.

Hai người độ mắt một hồi lâu, Mạn Nương chán nản bất lực, tự mình lôi hai con dậy, bị vú già kéo đi ra ngoài.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nhận Lỗi...Bé Minh Và Bé Hoàng

Minh Lan dựa vào thành xe nôn ra hộp nước cuối cùng, sau đó trở mình ngã nằm lên chiếc đệm mềm mại. Lão phu nhân yêu thương sờ nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Chỉ mới mấy ngày, dáng hình trẻ con vạm vỡ năm không đổi của Minh Lan đã nhanh chóng sụp đổ. Đối với đứa cháu béo trắng mập mạp nay đổi thành dáng hình yếu điệu thướt tha, Thịnh lão phu nhân chưa từng nghi ngờ điều gì. Đáng tiếc bà đoán được kết quả nhưng không đoán được quá trình.

Minh Lan say xe đến mức long trời lở đất, thành ra nhìn gà hóa cuốc, gọi Phòng ma ma là bà nội, gọi ông Trương phu xe là Thôi ma ma, hỏi tại sao bà có ria mép. Lão phu nhân rất đau lòng, dọc đường đi đều ôm Minh Lan để cho con bé ngủ trên đùi mình.

Sau ngày phủ Dư đại loạn, Minh Lan về phủ liền bị Thịnh lão phu nhân cấm túc. Ngoài cấm túc còn phạt chép kinh Phật, Thịnh lão phu nhân hỏi cháu biết sai chưa? Minh Lan thật thà gật đầu: Dạ biết, quá mức phờ phạc.

Chép một mạch đến lúc lên đường, trước sau Minh Lan không có cơ hội gặp lại Yên Nhiên. Toàn bộ phủ Dư đều được bưng bít kín kẽ, tin tức gì cũng không lọt ra ngoài được. Người ngoài chỉ biết Yên Nhiên bệnh nặng, hôn sự với phủ Cố tạm thời hoãn lại.

Thấy khuôn mặt bà nội đen như đất nồi, Minh Lan không dám biện minh, mãi đến lúc lên đường, lão phu nhân nhìn cháu say xe mà đau lòng, thái độ dịu đi nhiều mới dám vì mình giải thích một chút, vừa nôn vừa lắp bắp hỏi: “Bà nội, bà nghĩ lại xem, cháu gái đâu có ngốc như vậy?”

Năm ấy, Minh Lan mấy lần đứng trước tòa án, tổng kết kinh nghiệm nhiều năm ném người vào hầm tối, đúc ra một câu kết luận huyền diệu như sau: Có một số việc nhìn rất an toàn, nhưng lại cực kì nguy hiểm. Có một số việc nhìn cực kỳ nguy hiểm nhưng thật ra rất an toàn.

Trước hết, nàng làm chuyện tốt không lưu danh. Chỉ cần vú già Dư gia không rêu rao ra ngoài, Mạn Nương có mắng nửa ngày cũng không biết là mắng ai. Huống hồ chuyện này đối với phủ Dư chẳng phải vẽ vang gì, bọn họ tất nhiên sẽ bưng bít kín kẽ, càng chẳng tiết lộ chuyện do Minh Lan khơi mào, ngay cả màn biểu diễn của Mạn Nương cũng không để đám tôi tớ hé ra nửa lời. Hơn nữa, Thịnh gia sẽ chuyển đi trong nay mai, mà Dư các lão lại muốn ở Đãng Châu dưỡng lão, chờ đến khi tới kinh thành hoặc Thịnh Hoành chuyển tới vùng đất khác thì đã chẳng liên quan nữa.

Thịnh lão phu nhân không thay đổi sắc mặt nói: “Cháu đâu cần phải ra tay? Nói đi nói lại, đó cũng là chuyện của Dư gia!”

Mấy câu này nói trúng tim đen. Khuôn mặt ồm yêu trẻ con của Minh Lan chợt trầm lắng. Hồi lâu, bà cụ non mới thở dài sâu xa: “Sinh ra làm thân con gái, cả đời này đều phải cẩn thận từ lời nói đến hành động, không được lơ lờ với người khác, nhưng mà...Cả đời cứ như vậy còn gì vui vẻ nữa đâu? Đi một bước là nói đến quy củ, nói một câu cũng là quy củ, từ lúc mở mắt đến lúc đặt lưng nằm ngủ lúc nào cũng phải tính toán thiệt hơn. Cháu không thích cuộc sống như vậy, không khác gì rồi gổ sống qua ngày mà thôi. Cháu muốn tự do...Được tự do tự tại một lần, có thể làm cái gì mình thích, muốn nói gì thì nói...Bà nội! Minh Lan biết sai rồi.”

Minh Lan nằm trong lòng bà nội, tâm trạng sa sút, một phần là vì khả năng ăn nói của nàng rất tốt, nhưng cũng bởi vì một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, cảm giác đồng bệnh tương liên. Như Yên Nhiên còn có ông nội thông thái khỏe mạnh, mặc dù có người cha vì vinh hoa phú quý mà không màng hạnh phúc của con gái, còn mình thì sao đây? Nếu có một ngày cha mình muốn hy sinh con gái, dùng hôn nhân để đổi lấy lợi ích cho bản thân, Thịnh lão phu nhân có đủ sức che chắn cho mình không? Ở trên đời này, vận mệnh đàn bà như thế bèo trôi, vì cuộc sống tôn quý không phải lo đến cơm áo gạo tiền mà phải dờ dẫm hết tính cách và nguyên tắc sống của bản thân để sống xu nịnh, nhường nhịn thậm chí còn ác độc, giả dối nữa thì sao? (Giờ mới để ý, quả đúng là chị tiên tri như thần +_+).

Thịnh lão phu nhân cũng im lặng, sờ lên búi tóc bị nổi lông mềm mại như lông chim của Minh Lan. Thực ra, sau đó bà Dư cũng từng qua phủ gửi lời cảm ơn, còn khen Minh Lan viện trợ kịp thời, rất nghĩa hiệp, còn nói kiếp này Yên Nhiên có được chị em như vậy cũng coi như có phúc. Bà cũng biết việc này không có gì đáng lo, chỉ là muốn rèn giũa tính cách Minh Lan để mai sau lưỡi dao dù sắc bén cũng không làm hại mình.

Nếu Minh Lan nhận tội và chịu phạt, sửa đổi tính cách, Thịnh lão phu nhân sẽ gỡ bỏ tin tức, phong tỏa kể sách:

Chuyện hôn nhân của Yên Nhiên trăm biến ngàn chuyển. Dư các lão bị viêm phổi, ngày đại loạn còn ho ra đờm có máu, ngược lại gặp dữ hóa lành đả thông kinh mạch, khí huyết lưu thông. Sau khi hồi phục sức khỏe, Dư các lão nhanh chóng giải quyết công việc, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai sắp xếp cho Yên Nhiên một mối hôn mới, là nhà ông bạn cũ. So với Hoa Lan thì không tốt bằng nhưng cũng không tệ lắm, còn hơn gả cho cậu Hai nhà họ Cố.

Nhà thông gia ở tỉnh Vân Nam, cháu ruột mấy đời của nhà họ Đoàn cũng có tiếng tăm nơi đó, lớn hơn Yên Nhiên mấy tuổi, nghe nói nhân phẩm rất

được, cho đến giờ hôn sự vẫn trì hoãn là vì có tật ở chân do bị ngã lúc nhỏ, nên không thể làm quan.

Lần này ông Dư hạ quyết tâm, hành động nhanh gọn chính xác, trực tiếp bảo con đưa tiền đặt mua đồ cưới, còn dám nói thêm nửa câu ông liền khai trừ khỏi tộc, đuổi ra khỏi nhà luôn. Ngày Minh Lan lên đường, Dư gia vừa mới ăn hỏi với Đoàn gia.

“...Vậy cũng tốt.” Minh Lan cố gắng suy nghĩ tích cực. “Dù không thể làm quan, cũng có thể hành nghề y, buôn bán mưu sinh, còn nhiều thứ để làm. Quan trọng là đối xử tốt với chị Yên Nhiên.” Nghĩ đến Yên Nhiên cuối cùng cũng thoát khỏi cạm bẫy, Minh Lan lại vui vẻ, vỗ tay nói: “Bây giờ, Ninh Viễn Hầu lại phải tìm thông gia khắp nơi thôi, mấy bà mỗi ở kinh thành lại có dịp làm ăn tốt!”

“Không phải tìm.” Thịnh lão thái thái nặng nề nói: “Dư đại nhân đã hứa gả em gái Yên Nhiên rồi, chờ đến tuổi cập kê liền rước về.”

Minh Lan đỡ đỡ, cảm thấy vô cùng tức giận, tức đến mức muốn nắm chặt tay chạy hai vòng bên ngoài, hoặc nguyên rửa ông trời mấy câu. Đến hết buổi, nàng mới thấy buồn nôn, liền cúi đầu, ôm lấy cái chậu rửa tiếp tục sự nghiệp nôn mửa.

Một mạch hướng về phía Nam, xe chạy lộc cộc không ngừng. Cuối tháng tám, bầu trời phương Bắc ấm áp dễ chịu, trời cao trong xanh. Minh Lan say xe suốt dọc đường, từ đầu đến cuối đều nhờ người khác đến hỗ trợ. Vì để Minh Lan giải khuây, cộng thêm được đi đây đi đó nữa nên tâm tình mọi người đều thả lỏng, Phong ma ma bắt đầu giảng chuyện xưa cho Minh Lan: “Cô ấy à! Cô đừng trách lão phu nhân phạt cô. Bà ấy vì tốt cho cô thôi, đàn bà cả đời muốn sống tốt, đường còn dài rộng lắm!”

Nhân lúc lão phu nhân nghỉ tạm ở xe khác, Phong ma ma ngồi trong xe chăm sóc Minh Lan, vừa trải thảm cho Minh Lan, kê thêm gối mềm, vừa

nói liên hồi.

Năng lực phản biện của Phòng ma còn thiếu sót, nhưng hơn ở chỗ mấy chục năm tai nghe mắt thấy nhiều trường hợp cụ thể. Theo kinh nghiệm của bà, đời người phụ nữ tốt hay xấu là do: một là mệnh, hai là số, ba là bản lĩnh. Ba điều này chỉ cần chiếm được hai thì cả đời suôn sẻ.

Đối với lão phu nhân mà nói, bà được sinh ra trong gia đình đại nho ở Sơn Đông. Cha mẹ đều là người hiền lành, có nề nếp gia phong, đó là mệnh tốt. Sau này đính hôn với Dư các lão, học trò ưng ý nhất của cha bà. Dư các lão lúc gia cảnh bần hàn được ân sư tán thưởng mà gả con gái cho nên ông dành trọn tình cảm cho Dư lão phu nhân. Tiếp đó con đường làm quan thuận lợi, một bước lên mây, tình nghĩa vợ chồng cũng không đổi, toàn tâm toàn ý với vợ con đến đồng bạc răng long, Dư lão phu nhân vô cùng tốt số.

Vì thế, bản lĩnh đầu đá của Dư lão phu nhân là số không cũng không vấn đề gì. Nói cách khác, cả đời Dư lão phu nhân chưa từng trải qua sóng to gió lớn nên không cần phải đấu trí hay dùng đến thủ đoạn, vận tốt được làm hoa thơm trong nhà kính. Ợ! Cũng vì thế nên bà không áp chế được mẹ kế của Yên Nhiên, nhiều khi còn cần ông Dư thay mặt răn dạy con dâu.

“Haiz...Không có bản lĩnh thì đã sao?Không bằng gả đến nhà chồng tốt đấy!”Phòng ma ma than thở.

Minh Lan nghe rất nhập tâm. Cái này so với kể chuyện nghe còn thú hơn.

“Xem ra đầu thai vào đâu mới là quan trọng nhất! Nếu cha mẹ tốt, chuyện thành hơn nửa rồi!” Minh Lan cảm động từ đáy lòng. Bản lĩnh chọn con rể của cha mẹ Dư lão phu nhân quá được. Ai ngờ Phòng ma ma không đồng tình cho lắm: “Cũng chưa chắc. Cô Yên Nhiên lọt lòng không được bao lâu thì mất mẹ. Cha lại là người nhẵn tâm, may mà cô ấy được ông bà

Dư bao bọc có thừa. Nếu mình có chút bản lĩnh, tương lai còn có thể được đứng tên sản nghiệp, chỉ e...Cô ấy giống như Dư lão phu nhân nha!”

“Thật không?” Minh Lan từ chối, sắc tái nhợt, không có sức để tranh cãi, yêu cầu sự thật phải được chứng minh.

Phòng ma ma sáng khoái bê nguyên câu chuyện của chính mình ra để nói, còn mang theo chút đắc ý.

Bà sinh ra trong một hộ nông dân nghèo khổ. Cha bệnh nặng quẩn thân. Đến bảy tuổi chưa từng được ăn bát cơm no, mẹ bà hết cách mới phải bán bà làm nha hoàn cho nhà người ta. Sau khi bán vào phủ Dũng Nghị hầu, cuộc sống của bà cũng chưa khấm khá hơn.

Nhưng từ khi bà vào phủ hầu, vừa chăm chỉ lại thật thà nên nhanh chóng được lựa làm nha hoàn bên cạnh tiểu thư. Sau này nhờ vào bản thân ham học không biết mệt mỏi, viết chữ, tính sổ sách, thêu thùa cái gì cũng tinh thông, toàn tâm toàn ý hầu hạ chủ tử, tuyệt đối không hai lòng, cuối cùng mới được vẻ vang thăng làm nha hoàn nhất đẳng bên người cô chủ. Sau đó theo hồi môn vào phủ Thịnh, được lão phu nhân làm mai, gả cho một quân sự. Vợ chồng đồng lòng ra ở riêng tự mình mưu sinh, sau này con cháu đông đúc, giàu có sung túc. Một đứa thi đậu tú tài mở lớp tư, một đứa mở thêm mấy cửa hàng, một đứa nữa thì mua đất đai làm địa chủ nhỏ.

“Vận số của ma ma rất tốt đó nha! Quả nhiên người tốt ắt được báo đáp.” Minh Lan càng nghe càng phấn chấn.

Phòng mẹ mỉm cười xua tay:

Chỉ là người tốt thì không đủ. Trước kia, tôi biết mình chắc chắn bị bán đi, vất vả làm lụng để dành được mấy đồng tiền đều cho người nợ, cố sống cố chết cầu xin ông ta bán tôi vào nhà tốt. Cũng may tốt số, gặp được người phúc hậu sau này mới có duyên được gặp lão phu nhân. Tôi ở hầu phủ bằng lòng chịu thiệt làm nhiều việc nên mới được lão hầu gia và phu nhân để ý.

Cũng là tôi thúc giục ông chồng ra ở riêng kiếm sống mới có con cháu đầy đàn, cuộc sống tốt đẹp. Giờ tôi hầu hạ lão phu nhân, làm một ngày tính một ngày, bầu bạn với lão phu nhân cho đỡ buồn. Khi nào bà ấy yên nghỉ, tôi về quê ôm cháu chắt thôi!”

Ở độ tuổi trung niên bà ấy đã mất chồng, con cái đều lập gia đình, không nỡ để lão phu nhân lẻ loi một mình, liền vào phủ Thịnh làm người hầu, muốn tròn đạo nghĩa chủ tớ. Con cháu bà cũng có hiếu, ngày lễ tết đều mong bà về hưởng phúc nhưng Phòng ma ma lại chẳng chịu về.

Minh Lan lú lờ không thôi. Tấm gương cố gắng phấn đấu ắt đạt được thành công đang sống sờ sờ trước mặt đây! Nhìn Phòng ma ma bằng ánh mắt mang theo mấy phần sùng kính, số nàng mặc dù sinh ra không tốt, nhưng vận số + bản lĩnh = cuộc sống thịnh vượng, to (cái này nguyên tác, tiếng Anh bồi đó+_+).

Thật ra Phòng ma ma cũng ít nói, bình thường nói chuyện rất có chừng mực. Lần này cộng thêm mấy ngày căn nhần nữa, Minh Lan biết bà muốn nói cho mình nghe. Cô lúc sinh ra cũng mệnh không tốt, cha không thương, mẹ mất sớm, phận làm thứ nữ nhưng may vận số cũng tốt, được bà nội yêu thương, chỉ nhiều đây thì chưa đủ, mình còn cần phải đấu tranh.

Người nghe nhiệt liệt cổ vũ, Phòng ma ma càng được khích lệ nhiều hơn. Mỗi ngày bà đều giảng một ít, kể những chuyện mình đã trải qua kể cho Minh Lan nghe. Lúc kể chuyện xưa, Đan Quất đứng canh bên ngoài cửa xe, ai rảnh rồi cũng không được bước vào, nhiều chỗ kể tỉ mỉ, cặn kẽ, thỉnh thoảng còn thảo luận với nhau, chiều chỗ vướng mắc Minh Lan phải tự mình lĩnh hội.

Minh Lan liên tục truy hỏi, Phòng ma ma rốt cuộc giận dữ nói: “...Ai cũng nói lão phu nhân nhà chúng ta lợi hại, can ngăn không cho chồng nạp thiếp, cả ngày muốn đánh muốn giết, sinh sự, nhưng mà...Ài! Cha cô không phải sống rất tốt sao? Lão phu nhân chịu thiệt ăn uống trong này,

không dưng gánh lấy cái danh khó tính, thực ra.....Tính cách bà ấy thẳng thắn rõ ràng, chỉ biết tranh cãi với lão thái gia, nhưng không đề phòng thủ đoạn bỉ ổi của tiểu nhân, con mình chết non...Nên mới đau xót tận tâm can.”

Nói đến chuyện cũ, Phong ma ma lại khóc thút thít, nước mắt tuôn rơi, kéo Minh Lan nói: “Lão phu nhân giận cô ra mặt vì Dư gia cũng có nỗi khổ riêng. Cô nên biết, đàn bà có bản lĩnh nên để trong đầu thôi, vẽ lên mặt chỉ có nhận phần thiệt, không những bị người đời chửi rủa mà còn chưa chắc đã áp dụng được! Càng cao tay, càng không hiện ra trên mặt!”

“Tôi biết lỗi của mình rồi.”Minh Lan nhỏ giọng nói. Lúc này, cô mới thật lòng nhận sai.

Thấy Minh Lan hiểu được nỗi khổ của lão phu nhân, Phòng ma ma lại phần chấn tinh thần, hứng thú dạt dào kể tiếp chuyện xưa cho Minh Lan: “Vị tiểu thư kia, ôi dào...Bây giờ cũng là lão phu nhân, gia thế đến diện mạo cũng không phải xuất sắc, gả cho người cũng không tài năng như ông nội cô dù gì cũng là thám hoa. Nhưng mà bà ấy mấy năm cứ thế sống cùng chồng đến bạc đầu, một đứa con vợ lẽ cũng không có đâu! Tôi nghe nói, ông chồng bà ấy tuổi đã lớn, mấy bà dì cũng chẳng thấy đâu,ngược lại vợ chồng càng vui vẻ.”

Minh Lan cực kì ao ước như thế. Cũng không biết có phải vì ngấm ngấm bình luận sau lưng người khác hay không mà không tới mấy ngày sau, Minh Lan lại tới tìm Phòng ma ma nhiệt liệt hồi tưởng lại chuyện xưa.

Xe đi đến bến đò, phải xuống xe đổi sang đi thuyền tiếp tục xuôi về phía Nam, tình cờ gặp người nhà họ Hạ đang lên thuyền đến Kim Lăng. Hạ lão phu nhân vén rèm bên ngoài nhìn thấy ký hiệu xe của phủ Thịnh, liền gọi người đến hỏi thăm. Hai người đều đáp lại, không cần chích máu nhận người thân, hai bà ấy gần nửa đời người chưa gặp lại liền ôm chầm lấy nhau, hai mắt đầm lệ nói chuyện.

Chỉ thấy Hạ lão phu nhân da ngăm đen, người đầy đà, sắc mặt hồng hào, nếp nhăn trên mặt ngang dọc, lúc cười toàn nếp nhăn, gặp người liền cười ha hả, cởi mở nhiệt tình. Bà thấy Minh Lan xinh xắn, đáng yêu, liền ôm hôn mấy cái, tiếp đó tặng thêm một hà bao nặng trình trịch làm lễ gặp mặt, bên trong là một nén vàng to và đôi khuy áo bình an làm từ ngọc dương chi.

Lúc ấy Minh Lan liền ngăn người. Nàng nghĩ vị lão phu nhân này hẳn phải y chang dáng vẻ mẹ Bảo Ngọc mới đúng, không nghĩ đến hóa ra lại là một bà lão nông thôn hoan hỉ vô tư, nghe nói bà lớn hơn Thịnh lão phu nhân hai tuổi nhưng hôm nay nhìn thấy giống nhỏ hơn mười tuổi.

“Ma ma không nhầm chứ? Bà ấy nhìn đâu giống.” Minh Lan nắm chặt hà bao, lập trường lập tức dao động, nhân lúc không có ai liền ghé tai Phòng ma ma nói nhỏ. Phòng ma ma mang vẻ mặt tươi cười, cũng nhỏ giọng trả lời: “Nếu như giả vờ ra vẻ tử tế, trong lòng lại độc ác hèn hạ, không những tổn hại phần âm mà cả đời còn sống mệt mỏi trong sợ hãi. Nhìn vị lão phu nhân này đi, bà ấy mới thật sự bản lĩnh đó! Ngày qua ngày sống trong vui vẻ, chưa bao giờ để bụng việc gì, ai cũng không lại được với bà!”

Hạ lão phu nhân nói năng hóm hỉnh, Thịnh lão phu nhân gặp bà liền cười không ngừng, vì thế quyết định hai nhà đi chung một thuyền.

“Chị, tôi đang chờ mấy lời này của chị! Lần này tôi lên đường vội vàng, không thì đã chuẩn bị thuyền rồi.” Hạ lão phu nhân vỗ ngực mình, dáng vẻ gặp may, liền xoay người sai bảo: “Nhanh! Đi gọi cậu Hoảng về đây, chúng ta có thuyền rồi! Nói là bà nội nó có bản lĩnh, mới một tí đã túm được thuyền của bà chị đây!”

Trong phòng mọi người đều cười to, Thịnh lão phu nhân đập bà hai cái, cười mắng: “Làm bà nội rồi mà còn không nghiêm túc như vậy! Đừng để cháu gái nhà tôi học được cái tính già rồi còn nghịch này đây!”

Minh lan vừa nôn hết xong, có chút tinh thần, ngoan ngoãn ngồi cạnh bà nội nghe, ít khi thấy bà nội vui vẻ như vậy, cũng vào góp vui nói: “Bà nội ra tay, một cũng thành hai.”

Hạ lão phu nhân cười đến nỗi cả người nghiêng ngả, ôm lấy Minh Lan hôn mấy cái, quở mắng lão phu nhân: “Đứa nhỏ này được lắm, đổi thành cháu ta đi. Cái tên kia nhà ta cứ hay làm bộ đứng đắn, không năng nổ như cháu!”

Đang nói chuyện, vú già Hạ gia bước vào, cung kính bẩm báo: “Cậu Bảy đã về ạ!” Hạ lão phu nhân vội bảo: “Nhanh bảo nó vào đây chào!” Chỉ thấy rèm được vén lên, thiếu niên cao lớn, cả người sáng như ngọc chậm chậm bước vào, thấy người liền cúi đầu hành lễ. Thịnh lão phu nhân bảo người nâng cậu ta dậy. Chờ cậu ta ngẩng đầu, Minh Lan mới nhìn rõ khuôn mặt cậu ta.

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, gương mặt trắng trẻo, mày thanh mắt tuấn, không đẹp trai như Tề Hành, nhưng đậm đà phong thái của người trí thức, hành động ổn trọng, có hơi thở phú quý của Hạ gia. Cậu ta chỉ mặc chiếc áo gấm màu trắng giản đơn, ngoài dải lụa như ý treo miếng ngọc xanh mang bên hông, trên người không mang chút trang sức nào. Hai bên chào hỏi nhau xong đều ngồi xuống.

“Đây là em gái Thịnh gia, Minh Nhi.” Hạ lão phu nhân nhiệt tình giới thiệu, thuận miệng dùng luôn cách gọi thường ngày của bà nội Minh Lan. “Đây là cháu trai ta, Hoằng Nhi. Tên gốc này lớn hơn cháu ba tuổi.”

Hạ Hoằng Văn nhìn thấy một đứa bé xinh xắn, trắng trẻo như búp bê ngồi bên cạnh Thịnh lão phu nhân, mi cong mắt cười, trông rất đáng yêu, nhưng hơi thiếu sức sống, có chút ốm yếu, buột miệng nói: “Em Minh à! Mơ này không nên ăn nhiều, rất có hại cho sức khỏe.”

Đột nhiên Minh Lan bị điểm danh, ngẩn người nhìn hộp mớ trên tay mình, nghiêng đầu nhìn bà nội, lại nhìn thiếu niên kia, chợt ngửi thấy mùi hương thơm ngát phảng phất đâu đó, ngơ ngẩn nói: “Đây là cho anh ăn, giải nhiệt...À, nếu đã vậy thì anh đừng ăn.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Gió Thu Toại Lòng Người

Mấy tháng sau khi hồi kinh lúc cả nhà Thịnh Hoàn đoàn tụ, từng có người hỏi Minh Lan Hạ Hoảng Văn là người như thế nào?

Minh Lan suy tư một lúc lâu, đáp lời: người tốt.

Hạ gia thuộc loại danh môn, ông cố họ Hạ là người lập nên thư viện Bạch Thạch Đàm, là người đọc sách trước hết vì thiên hạ, làm thủ lĩnh Thanh Lưu['] hơn mười năm. Đời sau bây giờ tuy không được hưng thịnh như tổ tiên, nhưng cũng phú quý sung túc. Hạ lão phu nhân được gả đến một chi khác thuộc Hạ gia, con trai thứ ba của bà mất sớm, chỉ để lại một đứa con trai là Hạ Hoàng Văn, được ông bà nội vô cùng quan tâm.

[']Thanh Lưu Là một huyện của thành phố Tam Minh, tỉnh Phúc Kiến, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Hạ Hoảng Văn từ nhỏ đã nghiên cứu y thuật, lên thuyền không lâu đã đun trà thảo cho Minh Lan ổn định tỳ vị['], mặc dù vị đắng nhưng hiệu quả không tệ. Minh Lan chỉ uống một thang mà đã cảm thấy dễ chịu, chỉ có điều Minh Lan một mực tin tưởng tự thân rèn luyện sức đề kháng mới là vương đạo, sau đó không chịu uống nữa, nhưng cũng không tiện từ chối ý tốt của đối phương, chỉ lén lén lút lút đổ thuốc.

[']Tỳ vị là từ dùng trong Đông y, tương đương với lá lách.

Một ngày nọ, Hạ Hoảng Văn đến thăm Minh Lan, thuận miệng hỏi: “Trà thảo dược mới đưa tới đã uống chưa?”

Minh Lan vẻ mặt nghiêm túc: “Vừa uống xong ạ.” Ai ngờ đúng lúc này, Tiểu Đào cầm chén từ bên ngoài tiến vào, miệng nói “Cô chủ yên tâm, không ai nhìn thấy....” Tiểu Đào nhìn thấy Hạ Hoảng Văn, nói được một nửa thì mắc nghẹn.

Minh Lan nương theo ánh mắt Hạ Hoảng Văn, trên bát sứ sen trắng đưa nở vẫn còn lưu lại chút hương quen thuộc của nước thuốc màu xanh. Hạ Hoảng Văn lẳng lặng quay đầu lại nhìn Minh Lan. Minh Lan cố nén chột dạ, cực kỳ điềm tĩnh nói: “Tiểu Đào, em có rửa cái bát thôi mà sao lâu vậy?” Tiểu Đào ngơ ngơ ngác ngác, chỉ có thể nói: “Cái bát.....rất khó rửa ạ.”

Minh Lan chỉ biết cười gượng vài tiếng, không dám nhìn thẳng Hạ Hoảng Văn, nói: “Ha ha, khó rửa, đúng là khó rửa.”

Hạ Hoảng Văn giống như chẳng có chuyện gì, mỉm cười nói: “Mọi việc trên thuyền đúng là không tiện bằng lúc còn trên đất liền.”

Minh Lan.....=_=, Đan Quất hầu hạ ở một bên da mặt không dày như vậy, nghiêng đầu sang bên.

Ngày hôm sau, Hạ Hoảng Văn đưa tới chén trà thảo dược lớn gấp đôi. Trước mặt Hạ Hoảng Văn, Minh Lan vô cùng anh dũng giơ chén lên, ừng ực một hơi uống hết chén trà thảo dược đó, sau đó giơ cái chén trống trơn lên cho Hạ Hoảng Văn kiểm tra.

Hạ Hoảng Văn mỉm cười vuốt cằm, cứ như giáo viên chủ nhiệm ngợi khen học trò nhỏ vừa mới chép phạt xong.

Nghiêm túc mà nói, Hạ Hoảng Văn là người con trai bên ngoài đầu tiên mà Minh Lan chính thức tiếp xúc. Bà nội của bọn họ là tri kỷ lâu ngày gặp

lại, trốn trong khoang thuyền, muốn nói chuyện bù cho mấy chục năm kia. Giữa sự chăm sóc của một đoàn ma ma già cùng người hầu nhỏ, Minh Lan và Hạ Hoảng Văn cũng đã gặp nhau vài lần.

Trai gái thời xưa lần đầu gặp mặt, chủ đề nói chuyện theo thường lệ đều bắt đầu như thế này: “Em Minh đã đọc những sách gì rồi?”

Minh Lan nghe thấy quen quen, là đoạn “Lâm Đại Ngọc bước vào phủ Giả” trong sách giáo khoa trung học mà thầy giáo từng yêu cầu đọc thuộc lòng, chiếu theo tiêu chuẩn kinh điển của Giả mẫu mà trả lời, che tay áo kín đáo nói: “Chỉ biết được vài chữ, cũng chưa đến mức mù chữ.”

Trả lời xong, tự thấy bản thân rất có phong phạm thực nữ.

Hạ Hoảng Văn nhú mày, không thể phủ nhận, liền dời ánh mắt về bên phải, bình tĩnh nhìn lên một chồng giấy Tuyên Thành dùng để luyện chữ trên án thư, nét mực loang lỗ, rõ ràng là viết không ít chữ. Minh Lan xấu hổ, trả lời thêm: “Chỉ mới vừa đọc “Nữ Tắc” cùng “Hiếu Kinh” thôi ạ.”

Hạ Hoảng Văn vẫn không nói lời nào, lại dời ánh mắt về bên trái, chỉ thấy trên giá sách ngổn ngang mấy đồng sách cũ, y học, bói toán, tử vi, thiên văn địa lý, đều do Minh Lan năn nỉ Trường Bách cùng Trường Đồng giúp mang tới để làm sách đọc tiêu khiển.

Minh Lan lại bị nể thóp, gượng gạo cười vài tiếng: “.....Đây là anh Cả em bảo em mang theo đưa cho anh họ.”

Hạ Hoảng Văn bày ra bộ dạng “tôi hiểu mà”, mỉm cười nói: “Anh trai em đúng là đọc nhiều biết rộng.”

Khóe miệng Minh Lan giật giật, cười xòa vài tiếng —— giờ ới là giờ, anh Trường Bách chỉ đọc chính thư[‘], anh Trường Tùng chỉ xem sổ sách, còn có anh Trường Ngô vừa nhìn thấy chữ đã xui, thôi thôi tha cho nàng đi!

[‘]Là kiểu sách “đứng đắn” như kiểu luận ngữ các kiểu ý, không phải kiểu chuyên đọc để giải trí như trong cái đồng sách của bạn Minh Lan.

Hạ Hoảng Văn là kiểu người cực kỳ hiền lành, chẳng ngại anh ta vạch trần Minh Lan ngay tại trận, mà còn có thể vô cùng chân thành giả ngu rồi gật đầu. Dù Minh Lan có lấy cớ dốt tới đâu cũng ra vẻ cực kỳ tin tưởng. Người ta đã nói như thế, Minh Lan cũng không tiện giả đồ nữa, bèn đối đãi chân thành với người ta.

Tối gần Kim Lăng, khí trời dần ấm lên, lần trước từ phía Bắc đi Đãng Châu là lúc Minh Lan mới đầu thai đến không lâu, ốm yếu bệnh tật, lại đúng khi cuộc đời chạm đáy, nào có tâm tư mà thưởng thức phong cảnh. Hiện giờ tâm tình đã khác, chỉ thấy cảnh trí ven bờ đẹp để êm ái. Minh Lan ngồi gần cửa sổ ngắm phong cảnh ven bờ cùng với tàu thuyền vận chuyển hàng hóa ngược xuôi. Hạ Hoảng Văn đi đi về về từ Nam chí Bắc đã từng thấy nhiều lần bèn mỉm cười giải thích.

“Chim trắng to, chim miệng rộng, ... thuyền bao tải!” Minh Lan ngơ ngác vừa chỉ vừa nói, ngôn từ cực kỳ nghèo nàn.

Hạ Hoảng Văn cười giải thích: “Đó là chim cốc, chuyên bắt cá..... đó là hải âu....., không đúng, đó là thuyền chở lương thực.....”

Minh Lan hoạt bát vui tươi, Hạ Hoảng Văn thận trọng hướng nội, hai người ở chung vô cùng hòa hợp.

“Mẹ muốn anh thi cử làm quan, nhưng anh không phải người thích ganh đua, chỉ thích loay hoay với dược thảo châm cứu.” Hạ Hoảng Văn xấu hổ nói.

“Anh Hạ lại hạ thấp bản thân rồi. Đọc sách thánh hiền, trước là muốn phụ tá minh quân trợ giúp xã tắc, sau là muốn làm rạng rỡ tổ tông phù hộ con cháu, nhưng mà trăm sông cũng đổ về một bể, hành y tế thế cũng có thể tạo phúc cho dân chúng, rạng danh gia tộc. Cụ ông thân sinh bà nội anh,

năm đó y thuật y đức đều vô cùng giỏi giang, thời niên thiếu, đích thân đi tới khu bệnh dịch cứu người tai qua nạn khỏi, lúc về già lại chấp chương thái y viện, ban hành y điển, người đời vô cùng kính ngưỡng!” Minh Lan cực kỳ chân thành, thầy thuốc thực sự là nghề nghiệp cao thượng nhất, nếu tay nghề cao, thì thu nhập cực cao.

Ánh mắt Hạ Hoảng Văn rực sáng, tươi cười nhìn cô gái đối diện.

“Cha mất sớm, mẫu thân ốm yếu, anh không thể y theo nguyện vọng của mẫu thân mà đọc sách thi cử, thật là bất hiếu.” Nỗi buồn của Hạ Hoảng Văn mông manh như che phủ sắc thu.

Minh Lan chìa hai bàn tay be bé trắng nõn ra, trên bề mặt có thể nhìn thấy mấy cái lỗ: “Xưa nay em không thích thêu, bà nội có mời vài vị sư phó tới dạy em, cho tới bây giờ đồ em thêu được dù là bướm bướm cũng chẳng khác ruồi là mấy, ngẫm lại cũng coi như bất hiếu.”

Hạ Hoảng Văn mỉm cười nói: “Em tuổi còn nhỏ, từ từ luyện tập thì sẽ khá hơn, em họ Cẩm Nhi của anh thêu thừa giỏi cũng do ngày ngày tập luyện mà thành.” Minh Lan vuốt vuốt ngón tay của mình, thuận miệng hỏi: “Ồ? Chị ấy cũng ở Kim Lăng à?”

Hạ Hoảng Văn vẻ mặt âm đảm: “Không... vài năm trước vì án mỏ quặng ở núi Tiểu Lương mà cả nhà bị lưu đày tới Lương Châu rồi.”

Minh Lan không nói năng gì. Vài năm trước mỏ quặng ở núi Tiểu Lương bị sập, làm chết hơn trăm thợ mỏ, chủ mỏ quặng câu kết với quan viên địa phương, cắt xén bạc cứu trợ, ai ngờ cô nhi quả phụ của những thợ mỏ đã chết bao vây vấn tội, suýt chút nữa làm dân chúng phản hận mà nổi dậy, gây nên đại loạn.

Sau khi hoàng đế biết được thì tức giận chết. Ông ta kỳ thật cũng biết, chuyện này chẳng qua chỉ là kết quả của việc đấu đá, nhưng mà chỉ có thể xử phạt mấy tên đầu xỏ, mấy tên tông phạm đều là người có chức tước

không thể động vào, cứ thế dễ dàng bỏ qua, cho nên những quan viên chịu liên lụy không nhiều lắm, không nghĩ tới em họ của anh ta cũng là một trong những vật hi sinh.

“...Ừm, nếu như là lưu đày, chắc cũng không phải tội gì nặng lắm, nếu như tội nặng thì đều chém đầu cả rồi. Không phải là còn có đại xá thiên hạ sao, em họ của anh chắc là có thể trở về thôi.” Minh Lan chỉ có thể an ủi như vậy. Tân hoàng đăng cơ thì sẽ có đại xá, chỉ cần không phải tội ác tày trời, thì tội phạm bị lưu đày như vậy đều có khả năng được đặc xá, hiện giờ người trong thiên hạ đều biết ông vua già kia đã gần đất xa trời rồi.

Hạ Hoảng Văn rất cảm kích tấm lòng của Minh Lan, một lúc lâu sau mới nói: “Năm đó dưỡng cũng phạm phải sai lầm, đã xử phạt đúng mức, cũng không coi là oan uổng, chỉ là nếu có thể đặc xá thì tất nhiên là chuyện tốt.” Dừng một lúc, lại nói: “Ở chỗ anh có cao trai tuyệt do anh tự bào chế, để cho em Minh bôi tay nhé, ngày đông mà thâm thùa thì ngón tay có thể không được linh hoạt, chỗ cao kia có thể lưu thông mạch máu.”

Lời nói của thiếu niên dịu dàng, ánh mắt ấm áp, tựa như dòng nước mát cuối thu. Một tia nắng vàng nhạt nhẹ lướt qua, từ từ chiếu lên khuôn mặt Minh Lan, làm cho gương mặt nàng hơi ửng đỏ.

Lại vất vả vượt qua năm sáu ngày ngồi thuyền, rốt cục cũng cập bến bờ neo. Trên bến tàu, không ít gã sai vặt cùng quân sự ăn mặc đẹp đẽ đang đứng đều nghênh cổ ngóng về nơi này, một nửa là Thịnh Duy phái tới đón đoàn người Minh Lan đi Hựu Dương, một nửa còn lại thì vẻ mặt bị thương, là tới đón Hạ lão phu nhân tới Kim Lăng thăm người cha đang bệnh nặng.

Hạ lão phu nhân kéo tay Thịnh lão phu nhân một hồi lâu mới buông ra, Hạ Hoảng Văn ân cần dặn dò Minh Lan: “Em Minh phải quan tâm tới sức khỏe của bản thân, lặn lội đường xa lại thêm xe thuyền mệt nhọc, rất dễ sinh bệnh, sau khi đến nơi thì trước tiên phải nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt, sau đó thích đi chơi thì đi.”

Minh Lan ra sức gặt đầu.

Thịnh Duy cùng con cả Trường Tùng đích thân tới đón thuyền. Minh Lan lần đầu tiên nhìn thấy vị anh họ này, chỉ thấy anh ấy ngăm đen, mày rậm mắt to, giọng nói vang dội, khi khải hào sảng, rất giống với Trường Ngô. Anh ta vừa thấy Minh Lan tới liền cười ha hả nói: “Đây là em Sáu có đúng không, cha anh cứ nhắc mãi em ở trước mặt Phẩm Lan, vài năm nay nó cứ âm ỉ đòi gặp em!”

“Chắc là em Minh chưa từng tới Hựu Dương đúng không, đấy chính là nơi đất lành, từ đường Thịnh gia chúng ta đều đặt ở đấy, đi xe ngựa khoảng một canh giờ là có thể tới Kim Lăng, đến nơi anh đưa em cùng với Phẩm Lan ra ngoài chơi.”

“Kim Lăng quan to quý nhân nhiều lắm, người làm ăn như chúng ta không thấu được sự náo nhiệt này đâu, ở chỗ lão gia vẫn là ổn nhất, là chỗ gió to cảnh đẹp, em Minh không phải thích câu cá sao? Đến nơi sẽ chuẩn bị dụng cụ câu cá cho em, cái hồ cá mấy chục dặm đấy để cho em tha hồ câu, chỉ cần thả dây là cần câu!”

“Núi rừng ngày thu là đẹp nhất, trước khi bắt đầu vào đông, em nên đi ngắm rừng phong ở Mạn Sơn, không giống với Kinh Thành đâu, không có quý khí như vậy, mà rất hoang dã...”

Ngày ấy trời trong nắng ấm, gió thu mát mẻ, ngay cả ngôi kiệu cũng không thấy bí bức. Thịnh Duy cùng Thịnh lão phu nhân nói chuyện, anh Trường Tùng thì cưỡi ngựa bên ngoài kiệu của Minh Lan liên tục nói chuyện giải sầu, Minh Lan có cảm giác khoái trá giống như cùng người bạn nhỏ dạo chơi ngoại thành.

Thịnh gia tuy rằng họ Thịnh, nhưng kỳ thật lúc ban đầu tuyệt không thịnh, trái lại còn có phần thặng[‘]. Cho đến khi ông tổ Thịnh nắm bắt cơ hội làm giàu lúc triều đại thay đổi, nhờ cậy vào mấy đại quan, đi theo

con đường móc nối với quan thương, lúc ấy Thịnh gia mới bắt đầu phát lên, tu sửa tổ miếu, xây dựng từ đường, còn xây một tòa nhà to như vậy tại nguyên quán Hữu Dương để ở. Phàm là những người xuất thân thương nhân thường mong muốn đi theo con đường văn hóa. Sau khi khá giả, chuyện đầu tiên mà ông tổ làm chính là chuẩn bị sính lễ thật dày để cưới một tiểu thư nhà quan thư hương đã sa sút làm vợ, sinh được ba người con.

[‘]Thịnh ở đây là thịnh trong thịnh vượng, phồn thịnh, còn thặng là thặng trong thặng dư, có nghĩa là thừa thãi – đây là dùng từ đồng âm chơi chữ.

Người con cả kế tục gia nghiệp nhưng lại tham hoan háo sắc, say mê một người thiếp có xuất thân ca cơ, làm ra chuyện khôi hài sùng thiếp diệt thê, nghe nói khi chết gia sản đều tiêu tán. Người con thứ hai chính là ông nội của Minh Lan, là thám hoa phong độ ngời ngời, hảo sảng phóng khoáng, gặp được thiên kim hầu phủ tính tình mạnh mẽ, vợ chồng như kẻ thù, chưa đến ba mươi đã chết trong một trận phong hàn. Người con thứ ba mới là cực phẩm, ăn uống vô độ, chơi gái đánh bạc, vậy mà vẫn sống tới bây giờ.

Minh Lan thở dài thật dài: cải thiện gen thất bại, toàn quân bị diệt.

Sớm đã có gã sai vặt về nhà cũ báo tin. Lúc đoàn người Minh Lan tới, cửa lớn phủ họ Thịnh đã rộng mở, một loạt nữ quyến quần áo chỉnh tề đứng ngay ngắn ở cửa, thấy Thịnh lão phu nhân cùng Minh Lan xuống kiệu, một thím trung niên mặt tròn tiến lên, hành lễ với Thịnh lão phu nhân, cười nói: “Cuối cùng thím cũng đến, lão phu nhân nhà con đã chờ lâu lắm rồi, mấy năm rồi không gặp thím, thấy tinh thần của thím tốt hơn, cháu dâu cũng vui thay người!”

Đang nói thì đã thấy một cô bé xinh xắn đứng ở phía sau Thịnh lão phu nhân, liền hỏi thử: “Đây là cháu gái nhà mình?” Thịnh lão phu nhân cười ha hả nói: “Chính là con khỉ nhỏ này đây, từ nhỏ đã nuôi ở bên người ta, vừa vụng bần bạn với Phẩm Lan.”

Sau đó liếc Minh Lan một cái.

Minh Lan ngay lập tức bước lên, thành thật cung kính đứng ở bên cạnh, khéo léo cúi chào: “Con thỉnh an bác gái cả, bác cả mạnh khỏe ạ.”

Mắt Lý thị cười híp cả lại, không kìm được nói: “Tốt tốt tốt, cháu gái ngoan.” Lại cẩn thận xoa xoa mặt Minh Lan, trong mắt toát lên sự khen ngợi: “Đứa bé này đúng là ngoan, nề nếp cũng tốt, lần này ở thêm mấy ngày đi, khuyên bảo cái con khi nghịch ngợm Phẫm Lan chị họ con đó, cứ như ngựa hoang vậy.” Sau đó chỉ vào một thím còn trẻ ở bên cạnh: “Đây là chị dâu cả của con, mấy ngày ở đây, nếu muốn cái gì thì cứ nói với nó.”

Minh Lan lại khom người hành lễ: “Em chào chị dâu.”

Văn thị lập tức đỡ Minh Lan đứng lên, dịu dàng nói: “Em đừng đa lễ, đợi sau khi gặp lão phu nhân, em nhìn qua một chút căn phòng được chuẩn bị cho em, xem có thích không? Nếu không thích, chị sẽ cho người đổi, đây chính là nhà em, không cần phải khách sáo.”

Lý thị trông rất phúc hậu, ân cần nhã nhặn rồi lại chững chạc uy nghi, trong lúc nói chuyện đã dẫn đoàn người Thịnh lão phu nhân đi vào bên trong, xuyên qua nhị môn cùng chỗ bọn người hầu ở, đi theo hành lang vào bên trong, vượt qua chỗ treo lồng đèn, đi vào chính đường chỗ bà bác. Minh Lan tiến vào, chỉ thấy lão phu nhân đầu tóc bạc trắng ngồi ở giữa, vẻ ngoài gầy yếu tiều tụy, chỉ có đôi mắt là trầm tĩnh có hồn. Bà vừa nhìn thấy Thịnh lão phu nhân thì lập tức đứng lên, hai tay mở ra đi tới.

Thịnh lão phu nhân vội tiến thêm vài bước, gọi: “Chị dâu.”

Đại lão phu nhân thân thân thiế đáp lễ: “Em dâu, đã lâu không gặp. Sức khỏe em không tốt, lại theo Hoành Nhi đi khắp nơi nhậm chức, dù sao chị cũng không muốn em phải mệt nhọc, chỉ mong mỗi lúc sinh thời còn có thể gặp em một lần nữa, hôm nay được toại nguyện âu cũng là Phật Tổ phù hộ.”

Nói xong, giọng hơi chút ghen ngào, Thịnh lão phu nhân có phần cảm động, cũng đáp lại vài lời thân mật, sau đó lại bảo Minh Lan dập đầu bái kiến. Bà bác kéo Minh Lan lại, nhìn thật cẩn thận, gật đầu liên tục: “Đứa bé này đáng vẻ khá lắm, xinh đẹp lại có phúc khí.”

Hôm nay đây là lần thứ hai có người khen bản thân xinh đẹp, Minh Lan cổ lắm mới không đưa tay sờ lên mặt mình. Mới là bé gái mười hai tuổi thì có thể xinh đẹp tới mức nào chứ, xem chừng là kiểu khen của thân thích, dù thế nào thì cũng không thể mới gặp mặt đã nói “Con bé nhà cô ăn cái gì mà lớn lên nhìn như quả bí ngô ý” được.

Trường Ngô ngày thường lúc nào cũng chính trực, hôm nay lại có chút ngại ngùng, từ lúc Minh Lan vào cửa nói với anh ấy một câu “Chúc mừng anh Ngô nhé”, anh ta liền ngượng chín cả mặt. Sau khi Thịnh lão phu nhân nói mấy câu thì xấu xấu hổ hổ trở về, sau đó cúi đầu mặt đỏ lù, đứng thẳng tắp một bên, âm thầm bồi dưỡng phong độ tinh tú của tân lang.

Thấy Thịnh lão phu nhân trò chuyện cùng bà bác, Lý thị kéo Minh Lan đi, chỉ vào một thiếu nữ cùng tuổi Minh Lan đang đứng bên cạnh, nói: “Đây là chị họ của con, Phẫm Lan, hơn nữa, hai đứa cùng tuổi.”

Minh Lan chăm chú nhìn cô gái kia, chỉ thấy nàng mặt tròn mắt to, dáng dấp khá giống Lý thị, lông mày thanh tú kiên nghị đầy khí khái, cả khuôn mặt tràn trề sức sống. Nàng cũng đang nhìn Minh Lan, Minh Lan và nàng bốn mắt nhìn nhau, mỉm cười bày tỏ thiện ý: “Em chào chị Phẫm Lan.”

Đôi mắt nàng kia cũng lóe lên, đáp lời: “Chào em Minh Lan nhé.”

Nói xong, lén liếc mẫu thân nhà mình một cái, thấy Lý thị đi qua hầu hạ hai vị lão phu nhân bèn nháy mắt với Minh Lan. Minh Lan càng hoảng, vội vàng liếc xung quanh, tâm lý vui đùa nổi lên, cũng nháy mắt đáp lễ với nàng kia một cái, rồi nhanh chóng hạ khốe miệng xuống, bày ra vẻ mặt ngoan ngoãn thành thật.

Phẩm Lan nhìn mà trố cả mắt, trong đôi mắt to kia lại tràn ngập ánh cười.

Lời editor:

Các bạn đã lung lay chưa, đã thấy đồ rầm rầm tiểu Hoảng chưa :)) Soán ngôi Tề hành được không, hí hí. Bạn Hoảng cute nhỉ, bất ngờ còn ở đẳng sau, chờ xem nhé.

Nhân nói về câu từ tiêu đề truyện của Lý Thanh Chiếu. Tác giả có giải thích rằng hẳn là Lý Thanh Chiếu hôm sau không cần hầu hạ mẹ chồng nên hôm trước uống say miên man, ngủ dậy lơ mơ hỏi nha hoàn hải đường thế nào rồi? Nha hoàn cũng trả lời qua loa là vẫn vậy thì nàng ấy mới giật mình “phải là hồng phai xanh thắm” chứ. Như vậy thể hiện cuộc sống một nữ tử cổ đại an nhàn thư thái, không phải lo lắng sợ hãi, là cuộc sống đáng ước ao, lý tưởng thời xưa mà trong truyện này chính là cuộc sống mà Minh Lan hằng mong ước.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Anh Họ, Anh Họ, Anh Họ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xế chiều hôm đó, người cô đã gả ra ngoài là Thịnh Vân cùng với chị họ Thực Lan về nhà mẹ đẻ bái kiến Thịnh lão phu nhân. Lý thị vội kêu nha hoàn gọi hai cô gái đang chơi trong phòng Phẩm Lan lại đây. Chị cả của Phẩm Lan đã sớm lấy chồng, anh cả cũng đã lấy vợ, anh hai Trường Ngô lại đến Kinh thành, ngày thường chẳng có ai làm bạn vui đùa, đành phải khổ tâm nghiên cứu Cửu Liên Hoàn. Minh Lan chưa từng chơi thử trò này, bản lĩnh không bằng người thì cam lòng chịu thua. Phẩm Lan hả hê cực kỳ, một bên sai nha hoàn sửa sang lại xiêm áo đầu tóc trâm cài, một bên thao thao bất tuyệt bí kíp giải Cửu Liên Hoàn.

Đan Quất lấy ra một cây trâm rủ phượng hoàng đỏ bằng vàng kết tơ bao hồng ngọc từ trong một hộp trang sức khảm trai. Minh Lan cẩn thận chịu đựng, chỉ cảm thấy cổ mình ngứa hằn đi ba tấc. Ở bên kia cũng có một nha hoàn đang gấp rút cài lên đầu Phẩm Lan một cây trâm hoa điệp khảm trâm châu đá quý. Phẩm Lan thoáng mếu máo đẩy ra, miệng không ngừng la hét: “Tôi không cài cái thứ đồ chơi kia, lần trước mới cài một buổi trưa làm cái cổ tôi đau liền ba ngày.”

Nha hoàn kia lại dịu dàng khuyên bảo: “Cô chủ của tôi ới, ngoan ngoan cài lên nào, nếu người tới chỉ có cô ruột cô cùng với chị họ cả thì tôi cũng

không dám ép, nhưng mà cô Tuệ cùng thím ba cũng tới, cô nhìn cô Minh cũng cài kia kìa, cái trâm của cô Minh so với cái này còn nặng hơn đây.”

Phẩm Lan ngẩng đầu nhìn cây trâm của Minh Lan có hạt trân châu to lủng lẳng kia thì cảm thấy hòa hoãn hơn một chút, sau đó bữu môi để cho người hầu cài trâm.

Chầm chậm đi đến chính phòng, rẽ ở chỗ ngoặt của hành lang, một hầu gái canh cửa vén rèm, nói: “Cô Hai cùng cô Minh tới.” Minh Lan sải bước theo Phẩm Lan tiến vào, Thịnh lão phu nhân cùng với bà bác đang ngồi ở giữa, bác gái cả Lý thị ngồi trên đôn, Văn thị đứng một bên lo liệu trà và hoa quả, đang cười nói cùng mấy người phụ nữ quần áo hoa lệ.

Một thím có chồng tầm hơn bốn mươi tuổi liên tục ghé tai thăm thì trò truyện cùng Thịnh lão phu nhân, da bác ấy hơi đen, nhưng cặp mắt lại rất linh động, chẳng phù hợp với tuổi của bác ấy. Thấy một cô bé lạ mặt đi bên cạnh Phẩm Lan thì lập tức kéo Minh Lan lại, tỉ mỉ quan sát một lượt. Chỉ thấy làn da cô bé như tuyết, đôi mắt trong veo, hai lúm đồng tiền tựa hai hạt gạo lúc ẩn lúc hiện, ánh mắt của bác ấy chột bưng sáng, quay đầu lại cười nói: “Thím à, đây chắc là cháu gái Minh Lan của cháu đúng không! Ấy chà chà, nhìn dáng người bé nhỏ này mà xem, cứ như trong tranh ý nhị, ai cũng nói nói cháu gái thì giống bác, quả nhiên không sai, cứ như cùng một khuôn đúc ra với cháu vậy.”

Bá bác chỉ vào bác ấy, cười nói: “Hay cho con cái người không biết xấu hổ này, con đây là khen cháu Minh hay là tự dất vàng lên mặt mình thế? Nhìn tấm da của con kia kìa, chỉ là đầu thai thêm mười lần nữa, cũng không làm sao mà có được làn da đẹp như vậy đâu!” Thím kia vậy mà lại làm nũng, chà chà chân: “Mẹ! Con đây là lấy chút sĩ diện cho mẹ, con giống mẹ, con tự khen mình cũng giống như khen mẹ mà? Mẹ chẳng khen con thì thôi, lại còn phá!”

Bà bác đành chịu thua lắc đầu. Thịnh lão phu nhân cũng bị chọc phát cười, gật đầu nói: “Cháu Vân quả nhiên là đứa hiếu thuận!” Mọi người trong phòng đồng loạt cười to, nha hoàn hầu gái đều che miệng cười khúc khích.

Bà bác chỉ vào thím kia rồi nói với Minh Lan: “Đây là Bác Vân của con.” Lại chỉ vào một thím ngồi trên đôn mắt hẹp mày cong, nói: “Đây là thím bên nhà ông Ba.” Sau đó chỉ vào một người phụ nữ còn trẻ đã lập gia đình đương đứng thẳng ở một bên cùng một thiếu nữ đương cúi đầu, nói: “Đây là chị cả Thục Lan của con, còn đây là chị họ Tuệ Lan bên chi thứ ba.”

Minh Lan ngay lập tức cúi người, uyển chuyển hành lễ, gọi tên từng người một. Mọi người trong phòng thấy cô bé hành lễ nghiêm chỉnh đâu ra đấy, tư thế khom người từ vai tới gối tới chân đều nhẹ nhàng mềm mại, tao nhã hồn nhiên. Đợi tới khi bà bác kéo cô bé tới trò chuyện vài câu, cảm thấy cô bé tự nhiên phóng khoáng, cử chỉ khéo léo, kính cẩn thành thật lại gần gũi, mọi người mới thấy tương đối quý mến.

Thịnh Vân là thẳng tính nhất, kéo Minh Lan qua thân thiết trò chuyện, hỏi thích ăn gì, thói quen ra sao, vân vân. Một mặt lấy từ trong ngực ra một cái hà bao viền kim tuyến quanh mép đưa cho nàng: “Minh Lan nhà ta thật xinh đẹp, để trở về bác lại tặng con mấy cuộn gấm Vân Cẩm, sa Oa['] để con may quần áo nhé! ”

[']Vân Cẩm là gấm Vân Nam, Oa Đoạn là một loại vải sa tanh sản xuất ở Nhật.

Phẩm Lan bình sinh tính tình rộng rãi, thấy Minh Lan được người khác yêu mến cũng không ganh ghét, chỉ giả vờ buồn bực, nói: “Cô thiên vị nhé, giờ thấy em ấy xinh hơn con, thì vứt con ở chỗ nào rồi.” Thịnh Vân dùng sức chỉ vào gáy Phẩm Lan, cười cười, mắng: “Con nha, cái đứa vô lương tâm này, mấy năm nay con lấy đồ từ chỗ cô còn ít hả!”

Mọi người trong phòng nói chuyện, chỉ có thím ba kia là không có ai để ý tới, cô ấy lẻ loi một mình uống trà, đột nhiên ngắt lời, chen vào: “Cháu Minh Lan chắc chị đã biết lâu rồi, tuy nói đều là cháu gái, nhưng hăng còn chị Tuệ Lan của nó chả biết bị bỏ quên ở đâu ở đâu rồi.”

Minh Lan cúi đầu, lén nhìn Tuệ Lan, chỉ thấy một gương mặt đỏ ửng, cúi đầu không nói, lại nhìn về phía thím ba, quần áo có vẻ gọn gàng, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy thấy góc tay áo bên kia đã có chỗ bị mòn có dấu vết được vá lại.

Thịnh Vân không để ý tới cô ấy, chỉ nhàn nhàn quơ một câu: “Thím đối với anh em chúng ta có đại ân, tất nhiên cháu Minh Lan cũng không giống cháu gái bình thường.” Thím ba kia bị đo ván, quay đầu hung hăng trừng mắt với Tuệ Lan, chỉ gà mắng chó, nói: “Con là loại chẳng nên thân, nếu con có được một phần bản lãnh khiến người ta yêu mến của em họ Minh Lan, thì có phải cũng được mấy món từ bác con rồi không! Bây giờ hư danh mười mấy năm có người bác này, thế mà nửa các bác cũng chưa được sờ đến!”

Thịnh Vân phản pháo ngay lập tức: “Có vẻ tôi nghe không hiểu lời chị Trứ thì phải, chẳng lẽ con nhà chị gọi tôi một tiếng bác, đều là vì để tâm tới “đồ” của tôi.”

Lông mày thím ba dựng đứng, giọng the thé: “Ấy, tôi nào dám! Chỉ là bây giờ bên ngoài mọi người nói, chi thứ nhất chi thứ hai nhà họ Thịnh đều núi vàng núi bạc chồng chất, lại trơ mắt nhìn anh em chú bác nhà mình nghèo túng đến mức phải xin ăn mà chẳng thèm quan tâm! Dù mỗi ngày ban cháo cấp gạo cho mấy người chẳng phải máu mủ, chẳng qua cũng chỉ là bánh vẽ cho cái tiếng người lương thiện thôi, thì ra cũng chỉ giả vờ!”

Phẩm Lan vừa nghe đến có người vũ nhục cha mình, lập tức lớn tiếng nói: “Cha tôi ngày hôm trước vừa mới đưa sang nhà thím Ba mấy xe ngựa

củi gạo, về phần ngân lượng thì có tháng nào không đưa, cái này cũng là diễn kịch cho thiên hạ nhĩ?”

Bác gái cả Lý thị trầm giọng nói: “Phẩm Lan, chớ có vô lễ! Còn không mau lui ra!”

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc giống như đao kiếm khốc liệt.

Minh Lan cảm thấy nghẹn lời, chỉ cúi đầu để cho người khác không thấy vẻ kinh ngạc trên gương mặt mình. Trước kia, khi ba chị em nàng cãi cọ có lẽ Vương thị cùng dì Lâm đều từng dùng thủ đoạn ngấm ngầm hoặc công khai, thế nhưng cũng chưa từng có hành vi trở mặt với nhau bao giờ. Chỉ thấy sắc mặt mọi người trong phòng vẫn như thường bao gồm cả Thịnh lão phu nhân.

Bà bác hừ một tiếng: “Con dâu Trứu à, con hôm nay tới bái kiến thím Hai của con hay là tới gây sự đây, ở trước mặt bề trên mà hô to gọi nhỏ, cũng không sợ mấy đứa bé nó cười cho!”

Thím ba đỏ mặt, không nói được câu nào đã ngồi xuống, uống một ngụm trà ăn một miếng bánh.

Minh Lan quay đầu, chỉ thấy vẻ mặt Phẩm Lan đặc ý, nhìn Tuệ Lan đầy khiêu khích, trái lại Thục Lan có chút không nỡ, lời Tuệ Lan đi trò chuyện, hóa giải không khí ngượng ngùng trong phòng, lúc này một hầu gái tiến vào, bẩm: “Mợ bên họ Lý[‘] đến.”

[‘] Chương này anh em họ hàng loạn xạ, giải thích chút, mợ này là vợ của em trai Lý thị, Lý thị là vợ Thịnh Duy coi như đàn ngoại nên em trai gọi là cậu, vợ của cậu gọi là mợ.

Đại phu nhân vội hỏi: “Mau mời vào.” Hầu gái vén rèm, chỉ thấy một phụ nhân da thịt đầy đà, đầu đầy châu ngọc tiến vào, thấy bà bác cùng Thịnh lão phu nhân thì cung kính hành lễ, cười nói: “Con đến làm phiền,

lão phu nhân chớ trách, chỉ là thường nghe em chồng con nhắc mãi về thím, nói thím ôn hòa từ ái, hôm nay liền mặt dày tới bái kiến.”

Thịnh lão phu nhân cười, nói: “Mợ cũng quá khiêm tốn rồi, đều là người một nhà, nói cái gì mà nhà này với chả nhà kia, già rồi cũng thích náo nhiệt, mọi người có thể tới thì ta rất vui..... Minh Lan, tới đây ra mắt mợ con đi.”

Minh Lan tiến lên khom người hành lễ, chần chờ không biết xưng hô như thế nào cho phải, phu nhân kia vội mở miệng: “Con cũng gọi ta là mợ như Phẩm Lan đi.” Minh Lan giương mắt nhìn Thịnh lão phu nhân, thấy bà hơi hơi gật đầu thì dịu dàng gọi một tiếng: “Con chào mợ.”

Mợ Chu cười híp cả mắt, nói: “Con gái ngoan, lão phu nhân thật có phúc nha.” Nói xong thì lấy một cái hà bao màu cánh sen từ chỗ hầu gái nhét vào tay Minh Lan, Minh Lan đương cúi đầu bèn ngược lên, chỉ thấy hà bao này thêu châu ngọc rực rỡ, nạm trân châu đính bảo ngọc, cực kỳ hoa lệ chói mắt, không cần xem bên trong có cái gì, nguyên cái hà bao này đã cực kỳ xa xỉ.

Mọi người ngồi xuống tự trò chuyện, mợ Chu như cũ không để ý tới thím ba, chỉ cùng mấy người Thịnh lão phu nhân nói chuyện, nói từ chuyện Kim Lăng tới chuyện Kinh Thành, từ chuyện gia quyến đến chuyện con cái. Minh Lan không xem thường chuyện phiếm của mấy phụ nhân nội trạch, chỉ cẩn thận nghe kỹ, mới biết được trước kia ông cố Lý cùng ông cố Thịnh là cùng nhau phát lên. Lúc bắt đầu tuy không được thịnh vượng như Thịnh gia nhưng con trai nhà người ta được nuôi dưỡng vô cùng tốt (chưa từng nhập gen ngoại lai mà là góp nhặt từ người vợ kết tóc ở quê), ba đời cần cù chăm chỉ kinh doanh, gia nghiệp phồn thịnh, thành một trong những nhà đứng đầu thành Hựu Dương.

Thím ba vài lần muốn chen miệng nhưng không thành công. Bà bác nói chuyện một lúc, đột nhiên quay sang nói với Thịnh Vân: “Thái Sinh đâu?

Hôm nay thằng bé không tới cùng với con sao?” Thịnh Vân cười nói: “Ngô Nhi hiếm dịp mới trở về từ kinh thành, thằng nhóc kia con nói thế nào cũng không chịu vào cùng, a, vợ Lý, cô hôm nay tới đây một mình sao?” Chu thị cười nói: “Úc Nhi cùng Đô Nhi cũng tới, đều ở bên ngoài đó.”

Bà bác cười nói: “Đều là người một nhà, mau mau gọi vào.”

Nói xong thì bảo hầu gái cho truyền người. Sau đó màn được xốc lên, ba bé trai sần sần tuổi nhau bước vào, đồng thời hành lễ với Thịnh lão phu nhân. Bà bác cười cười chỉ vào một bé trai có khuôn mặt tươi cười, môi hồng răng trắng, nói: “Đây là Úc Nhi, cậu Hai nhà vợ Lý.” Sau đó chỉ vào một bé trai còn đang thẹn thùng, nói: “Đây là Đô Nhi, cậu Ba nhà họ Lý.” Cuối cùng chỉ vào một bé trai mặt ngăm đen nhưng có vẻ khỏe mạnh, nói: “Đây là con trai của con bé Vân nhà ta, Thái Sinh.”

Ba đứa trẻ, ba phong thái khác biệt, chốc lát trong phòng hừng hực khí thế, ngoại trừ Minh Lan, tất cả mọi người đều quen nhau từ trước. Vì thế Minh Lan chỉ cần tiến lên hành lễ với từng người, học theo Phẩm Lan, gọi cả ba là “anh họ”.

Chu thị cười với Minh Lan, nói: “Con còn có một anh họ Cả nữa, lúc này đang ở bên ngoài lo chuyện hàng hóa với người ta, chị dâu họ của con tử tế lắm, về sau phải tới nhà của vợ chơi đấy nhé.”

Thịnh lão phu nhân khen: “Vợ Lý thật có phúc, hai cháu đều sáng sủa nho nhã, quả là đẹp trai lương thiện.” Vợ Lý cười nói: “Hai thằng quý nhỏ này cũng nghịch ngợm lắm, lão phu nhân khen lắm rồi.”

Thịnh lão phu nhân kéo hai bé trai Lý gia qua, cẩn thận hỏi chuyện học hành đọc sách, biết được đứa lớn cũng sắp thi tú tài, đứa nhỏ cũng là mầm sinh, càng yêu thích: “Giỏi giỏi giỏi, đúng là có cố gắng, có chí cầu tiến.” Chu thị cười nói: “Bọn nhỏ cũng chẳng có tài cán gì, nghe nói cháu cả nhà lão phu nhân, bất kể là tú tài, cử nhân hay tiến sĩ đều chỉ thi một lần là đậu,

hiện giờ được chọn làm Thứ Cát Sĩ, nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, đây mới đích thị là mệnh cách sao Văn Khúc hạ phàm đó.”

Thịnh lão phu nhân quay đầu liếc bà bác một cái: “Nhất định là chị lại đi rêu rao khắp nơi rồi, khen quá lại hư thẳng bé.” Bà bác cười nói: “Nó giỏi thì tất nhiên phải khoe rồi, ngoảnh đầu lại chờ hai thằng bé này lên kinh dự thi, em nhận lời chăm sóc tụi nhỏ một chút thì tốt rồi.”

Thịnh lão phu nhân nói: “Chuyện này còn cần phải nói sao, cháu nhà Duy Nhi cũng giống như con nhà em, vợ Lý, anh em nó mà lên kinh thì đến chỗ ta đi, trong nhà còn có hai thằng bé chuẩn bị dự thi, vừa hay để tụi nó bầu bạn.”

Chu thị chỉ đợi mấy lời này, liên tục cười nói: “Chuyện kia thật cảm ơn lão phu nhân, Úc Nhi, Đô Nhi, còn không mau dập đầu tạ ơn.”

Lý Úc Lý Đô lập tức quỳ gối, vợ Lý hết cảm ơn lại cảm ơn.

Phẩm Lan thì thầm bên tai Minh Lan: “Chỉ là đến ở chỗ người nhà, làm gì đến mức mà cảm với chả tạ?”

Minh Lan cười khố, con bé này thật là, cái gì cũng dám nói, chỉ đáp: “Nhà của em nhiều sách.”

Sự thật là, chuyện khoa cử không chỉ cần cố gắng ở bề ngoài, mà còn cần chuẩn bị rất nhiều việc trước và sau khi thi. Phương diện này lại có rất nhiều “con đường”: đầu tiên, phải biết được quan chủ khảo và phó khảo yêu thích kiểu văn như thế nào, khuynh hướng chính kiến ra sao, thậm chí cả kiểu chữ yêu thích, tiếp theo là tình hình triều chính hiện tại, không được đề cập tới đề tài cấm kỵ cũng như tranh chấp phe phái các kiểu, cuối cùng, còn phải kết giao bạn bè, mời thầy dạy học, ở Thanh Lưu tìm người quen.

Tuy rằng bài thi không ghi tên thí sinh, nhưng trên thực tế có thể làm thượng quan chủ khảo, về căn bản có thể dựa vào văn chương, kiểu chữ

cùng cách hành văn để đoán ra thí sinh mình quen. Cái này cũng không coi là gian dối, miễn không thái quá, là có thể đạt được kết quả tương đối cao. Có Thịnh gia làm quan như vậy, lại có gia tộc hỗ trợ việc giới thiệu gặp mặt, Lý Úc Lý Đô rất có thể làm chơi ăn thật.

Minh Lan cảm thấy, việc này..... Không ngờ, thí sinh thi đậu không hẳn là thí sinh giỏi, nhưng trường thi mà không kết nối quan hệ mới đúng là trường thi tốt.

Lúc này Phàm Lan đã đi qua, cùng Hồ Thái Sinh nói chuyện, âm thanh cười đùa hơi lớn, Thịnh Vân quay đầu lại nhìn, nhú nhú mày, liền dính lấy Thịnh lão phu nhân, cười nói: “Thái Sinh nhà cháu không phải kiểu thích đọc sách, thím chính là chê thằng bé nha.”

Thịnh lão phu nhân hình như rất thích cô cháu gái tinh nghịch này, cười mắng: “Cái con khỉ nghịch ngợm này, khi cháu còn nhỏ ta ít nhiều cũng có dạy cháu đọc sách luyện chữ, cháu học kiểu ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới [‘], ngay cả Tam Tự Kinh không không thuộc hết, còn có mặt mũi tự khen mình?! Thái Sinh này cũng là học theo cháu đấy! Thái Sinh, lại đây.” Kéo tay Thái Sinh qua, cười nói: “Cháu ngoan, con trai mà, nghề nào chả có trạng nguyên, ta thường nghe cậu cháu khen ngợi, nói cháu cần cù phúc hậu, thật tâm làm việc, lo liệu gia nghiệp cực kỳ có năng lực, ta nghe xong tự nhiên thấy vui thay mẹ của cháu nữa đấy!”

[‘]Câu này ở đây chỉ việc học tập không thể ba ngày học lại có hai ngày nghỉ ngơi, việc học tập cần phải liên mạch, liên tục hỏi hỏi.

Hồ Thái Sinh chỉ cười hiền hậu, Phàm Lan sấn lại gần, cười nói: “Anh họ, em Minh nhà mình mới tới, anh có mang theo đồ tốt gì không?” Thái Sinh thành thật trả lời: “Bánh ngọt của hồ Tây Dương, cho em nếm thử cái có nhân hải sản đó.”

Thím ba không chịu làm người ngoài cuộc, nhịn đã lâu rồi cuộc cũng mở miệng nói: “Cả đời ta chưa từng thử bánh ngọt Tây Dương, nghe nói hương vị cực kỳ ngon ngọt, cũng cho ta một chút đem về cho chú Ba nhà cháu nếm thử đi, hay là cháu cũng học theo người ta xem thường chú Ba nhà cháu!” Tuệ Lan cũng cười nói: “Xem mẫu thân nói gì kìa, anh Thái Sinh hiền lành nhất, sao có thể nhất bên trọng nhất bên khinh nhà chúng ta chứ?” Ngữ khí của Tuệ Lan vô cùng thân thiết, một đôi mắt long lanh ánh nước nhìn về phía Thái Sinh. Mặt Thái Sinh đỏ tới mang tai, cứ đứng đó cúi đầu, đánh chết cũng không mở miệng.

Mọi người còn lại trong phòng tất cả đều giả bộ không phát hiện, chỉ có Phàm Lan vừa tức giận vừa muốn tiến lên. Minh Lan thầm than một tiếng, nàng vốn định kéo tay áo Phàm Lan, đánh giá một chút, thấy sức lực của bản thân cùng vị chị họ này không bì được, quyết định thay đổi chiến lược.

Minh Lan nhẹ nhàng xoay người, không dấu vết ngăn trước mặt nàng, nhất thời còn chưa biết lấy lý do gì cho tốt, nhưng mà tên đã trên đây, vì thế nàng nói một câu mà bản thân tự cho là cao minh: “Chị Phàm Lan, chị nói cho em cái Cửu Liên Hoàn kia làm sao mà giải được đi, nó cứ luẩn quẩn trong đầu, làm lòng em ngứa ngáy không chịu được.”

Phàm Lan quả nhiên bị ngăn lại, quay đầu lại, ngạc nhiên: “Hả? Vừa rồi không phải chị đã giải thích hết với em rồi sao? Mới được một lúc mà em lại không biết rồi?” Giọng nàng hơi lớn, mấy bé trai đứng ở một bên đều nhìn về phía này, nhất là đứa nhỏ tuổi nhất Lý Đô. Minh Lan quần bách mặt mũi đỏ bừng, mắng thầm trong lòng mấy câu.

Lý Úc kia nhẹ nhàng cười, rồi liếc mắt Minh Lan một cái: “Mấy cái cao siêu như Cửu Liên Hoàn thì chỉ có người thông minh như em Phàm mới học được thôi, chúng ta đều ngốc lắm, tất nhiên là phải nói lại mấy lần.” Hồ Thái Sinh là thành thật nhất, liên tục đáp lời: “Đúng đấy, đúng đấy, anh có học cũng không thạo nổi.”

Phẩm Lan nghe thế thì cực kỳ đắc ý: “Anh họ nói rất đúng.” Quay đầu lại kiên nhẫn lặp lại lần nữa bí quyết giải Cửu Liên Hoàn cho Minh Lan.

Minh Lan cảm thấy hơi phiền muộn: cao siêu cái đầu người ý, cao với chả siêu! Chỉ có điều méo mó cũng đã đạt được mục đích rồi.

Minh Lan cười tủm tỉm lắng nghe, không ngừng gật đầu đáp lại, tùy ý quay đầu, bỗng thấy Thịnh lão phu nhân đang ngồi phía trên, chỉ thấy bà cùng các nữ quyến đang trò chuyện, liên tục mỉm cười. Minh Lan bỗng ngỡ ngẩn, chỉ cảm thấy nụ cười của bà nội lúc này có vài phần quen thuộc..... A, đúng rồi, khi còn bé, lúc bà ngoại lấy trứng gà luộc dụ nàng xỏ lỗ tai, cũng chính là cười như vậy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khi khi khi, loáng một cái đã có ba bạn lên sàn, để xem mọi người đoán thế nào!

Cửu Liên Hoàn

Gấm Vân Nam

Trâm hoa điệp khảm bảo thạch trên châu

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ 【Bảng Nhân Vật Phụ】

Bầu không khí của nhà họ Thịnh ở Hữu Dương đúng là hài hòa mỹ mãn, người trong nhà từ trên xuống dưới đều dễ gần, thích nói thích cười, đối nhân xử thế hào phóng nhiệt tình, Minh Lan giống như tội phạm đã ngồi tù nhiều năm bỗng một ngày được tạm tha, cả người đều thả lỏng.

Chắc nàng và Phầm Lan chính là kiểu nguơ tầm nguơ mã tầm mã[‘], gần như là ăn ý[‘], một đứa ngang tàng thuộc phái hành động, một đứa tòng phạm chuyên quân sự chuyện xấu, cộng thêm một công dân tốt quen bị em gái họ sai bảo Thái Sinh. Đã nhiều ngày nay Thịnh gia thực là náo nhiệt: Minh Lan câu cá, Phầm Lan hỗ trợ khâu bắt giun đất, Thái Sinh ở một bên phụ trách bê cái sọt cá, còn căn nhắc như gà mái mẹ “Cẩn thận dưới chân trơn” hoặc “Đừng đi về phía trước nữa” vân vân và vân vân. Phầm Lan bắt chim sẻ, Minh Lan hỗ trợ khâu rải hạt kê, Thái Sinh ngồi xồm canh giữ ở sau tường căng dây thừng trên gậy....

[‘]Nguơ tầm nguơ, mã tầm mã: câu gốc bạn Minh Lan dùng là xú vị tương đầu, nôm na nó là mùi xấu hợp nhau.

[‘]Nhất phách tức hợp này xuất xứ từ “Kỳ lộ đăng” của Lý Lục Viên hồi thứ mười sáu: Cổ nhân rằng: quân tử chi giao, định nhi hậu cầu; tiểu nhân chi giao, nhất phách tức hợp. Ở đây bạn Minh Lan dùng về dành cho tiểu nhân nhé =))). Kiểu như quân tử chơi với nhau thì ước định trước rồi mới ra yêu cầu, còn tiểu nhân chơi với nhau th ìgõ “cách” một cái là tự biết điều

mà tụ lại thành đoàn với nhau, không cần bàn với chả bạc cái gì sất. Cái “nhất phách tất hợp” ở đây là chỉ hai bạn rất ăn ý với nhau.

Lý thị lo chuẩn bị hôn sự, đành phải sai con dâu là Văn thị đi bắt tội nhỏ về. Thế nhưng ngay từ ban đầu Văn thị đã không phải đối thủ của cô em chồng Phấm Lan, Minh Lan thì lại không tiện dạy dỗ, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Kệ tội nhỏ đi, trẻ con nhà ai mà chả vậy, muốn chơi thì để tội nó chơi thêm một lát, tung tăng một chút còn hơn là như đầu gỗ.” Ba bác mỉm cười giải vây, Thịnh lão phu nhân thấy vẻ mặt khó xử của Lý thị, vốn định giáo huấn Minh Lan một trận, nhưng trông thấy mấy hôm vui đùa khiến khuôn mặt Minh Lan hồng hào hơn, tinh thần so với lúc còn ở nhà cũng tốt hơn, bèn cảm thấy không đành lòng, liền thở dài, nói: “Cháu dâu sao lại không thương yêu mấy đứa nhỏ chứ, chỉ là mấy đứa này... Hiện tại không quản tội nhỏ, tương lai sợ lại phải chịu khổ. Thôi được, cháu dâu cứ thả một chút, đợi hôn sự của Ngô Nhi xong xuôi, lại tiếp tục chỉnh đốn hai con khi nhỏ này.”

Phấm Lan Minh Lan đứng một bên bị Lý thị tóm đến nghe giáo huấn, vốn dĩ là đứng ỏ rừ, nghe vậy thì sắc mặt lộ vẻ vui mừng, Lý thị lại liếc con gái nhà mình một cái.

Thịnh lão phu nhân và Phòng ma ma đều đã có tuổi, từ lúc ở Đãng Châu đã bảo Minh Lan quản lý một số chuyện. Lần này lặn lội đường xa, các bà đã sớm mệt mỏi, liền bảo Minh Lan sửa soạn sắp xếp hành lý, ghi chép lại lễ vật mà thân thích tặng. Minh Lan cùng Phấm Lan mới chơi được hai ngày đã bị bắt đi làm vài chuyện. Phấm Lan rất ư là hậm hực, đành phải thuận theo, miệng không ngừng cắn nhả, chẳng qua là thấy dù là hầu gái hay hầu già nào cũng đều cung cung kính kính hồi sự bẩm báo, mà Minh Lan không phải nói đến lần thứ hai, kỷ luật nghiêm minh, mấy vú già kia cũng chẳng đông dài, Phấm Lan cực kỳ bội phục.

“Chị cũng từng giúp chị dâu quản lý sự vụ, cái đám người dưới kia đều thích chây lười, giờ thói khôn vặt, mỗi lần đều khiến chị gặp khó khăn, mẩu thân lại không dạy bảo kỹ càng, cái này.... Có bí quyết gì không?” Thật không ngờ Phẩm Lan lại rất khiêm tốn.

Minh Lan không phải là chưa từng nếm qua chút cay đắng, đã vui đùa với Phẩm Lan nhiều ngày rồi, cũng biết đôi chút về tính tình của nàng, nhân tiện nói: “Em đoán xem thử nhé? Chị trước đây xử lý chuyện không tốt, thế nhưng ban đầu có từng hỏi quản sự ma ma làm thế nào không?”

“Không có.” Phẩm Lan một mực phủ nhận, “Chị đều hỏi rất kỹ mẩu thân cùng chị dâu về nguyên nhân hệ quả, còn hỏi bọn người dưới làm gì?”

Minh Lan lại hỏi: “Chị đây là trực tiếp bảo người thân cận đi làm việc, qua mặt luôn mấy ma ma này hả?”

Phẩm Lan gật gật đầu: “Mấy ma ma này đều ỷ vào chút thể diện ở trước mặt lão phu nhân và phu nhân, chẳng thèm coi chị ra gì, vả lại rõ ràng một chuyện thì làm một lần là được rồi, cứ gì còn muốn qua hai ba tay cho phiền phức?”

Về mặt Minh Lan “quả nhiên là thế” cực kỳ uyên thâm, trong lòng Phẩm Lan càng ngứa ngáy, liên tục truy vấn, Minh Lan liền cười nói: “Mấy tôi tớ này đều có thân khế nằm trong tay chủ nhân mỗi nhà, làm sao có gan nêu yêu cầu với cô chủ trong nhà? Chỉ cần cứ theo nếp cũ mà làm (Tiêu Hà định ra, Tào Tham làm theo) thì không vấn đề gì nữa. Chị sau này trước khi làm gì, đầu tiên gọi ma ma quản sự tới hỏi thật cẩn thận trước đây làm việc kiểu gì? Nếu có thể làm theo thì làm, nếu không thích mà muốn sửa cách thức, chị không cần tự mình chủ trương, cũng không nên lộ ra ý tứ trước mặt mấy hầu già, đầu tiên đi tìm phu nhân hoặc chị dâu hỏi một chút xem cách đó có thỏa đáng hay không, rồi lại làm tiếp cũng không muộn.”

Phẩm Lan nhăn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, oán trách: “Mẫu thân hay bới móc lỗi sai của chị, chị mới lười hỏi bà!”

Minh Lan dùng sức kéo kéo làm cho khuôn mặt nhăn nhó của Phẩm Lan bình thường lại, xụ mặt, nói: “Hành sự trong phủ đều phải có lệ, chị làm sao mà biết phương pháp của mình nhất định có tốt hay không? Bác cả là người từng trải, phương pháp của chị tốt hay không tốt, bà nghe một cái là biết, chung quy so với việc chị làm sai thì vẫn ổn hơn. Đây là thứ nhất, thứ hai là, việc gì cũng có người liên quan ở bên trong, chị vừa lên đã lột mất miếng mỡ của người ta, người ta làm sao mà vui cho được? Tất nhiên hẳn sẽ âm thầm hoặc công khai ngáng đường chị, nếu như ngay từ đầu chị sớm thông báo với lão phu nhân cùng phu nhân, cũng chính là báo cho mấy ma ma lớn tuổi có máu mặt đó rằng chị là cô chủ đúng tiêu chuẩn!”

Thấy Phẩm Lan vẫn còn do dự, cuối cùng Minh Lan tặng một câu cho nàng: “Quản gia vốn dĩ đã chẳng dễ dàng, chị chưa từng nghe “đương gia ba năm, chó mèo cũng phiền” sao? Nếu như chị sợ phiền phức, đơn giản là đừng nhúng tay vào, còn nếu đã muốn quản, thì không thể sợ phiền sợ khó. Hiện giờ chị còn có cha mẹ bà nội làm chỗ dựa đó, đến lúc làm dâu nhà người ta, đối phó với mẹ chồng, chị em dâu, em chồng, lúc đấy mới thực sự nan giải!”

Có mấy lời Minh Lan chưa nói, làm con vợ lẽ, nàng so với Phẩm Lan càng khó khăn hơn, Như Lan cùng Mặc Lan đều không phải kiểu ăn không ngồi rồi, Vương thị cũng không chắc sẽ làm chỗ dựa cho nàng.

Theo như Minh Lan thấy, làm nhiều sai nhiều, làm ít sai ít, muốn không hỏng chuyện thì chỉ có cách không làm gì hết.

Tâm nguyện của người làm thuê chỉ là làm ít mà kiếm được nhiều tiền, mà mục tiêu của người đi thuê là người làm thuê làm nhiều mà lương thì trả ít, mâu thuẫn này xưa nay đều giống nhau. Cho dù chủ mẫu có đối nhân xử

thế tốt tới đâu, chỉ cần “động chạm” đến lợi ích của người khác, thì chắc chắn không tránh khỏi bị ngửa mặt.

Nhà “dùng mười vạn lượng như một vạn lượng bạc”, để cho người hầu làm việc thoải mái, tiền tiêu vật hàng tháng gấp bội, lễ tết ngày nghỉ thì lương gấp đôi, cuối năm lại phát tiền thưởng, cộng thêm hàng năm ba lượt du lịch đó đây, chỉ cần bà chủ không quá mức ngu dốt vô tích sự hoặc bị người ta lừa lọc, về cơ bản có thể được người người ca tụng “từ bi nhân thiện”. Nhưng cũng có nhà “dùng mười vạn lượng bạc như một vạn lượng bạc”, hôm nay bác cả mua thiếp tám trăm lượng, ngày mai cô em chồng lại mở thi xã năm trăm lượng, ngày một ông cụ quyên một ngàn lượng tiền nhang đèn, trong nhà nuôi trên ngàn vú già hầu gái, đàn ông thì không kiếm được tiền, cái này thất tiên nữ hạ phàm may ra mới quản gia được — người ta là thần tiên, mới có thể hô biến từ đá sỏi thành ngân phiếu nha.

Phương pháp bình thường là, dùng tiền phù hợp với quy mô của gia đình, không nên xa xỉ lãng phí, không nên phô trương, cũng không nên quá mức hà khắc, tính toán quá mức với vú già, rộng rãi được thì cứ rộng rãi, có rò rỉ chun chút bằng kẽ móng tay thì cũng chẳng hề gì. Dựa trên cơ sở này, nghiêm chỉnh gia quy, quy phạm hành vi của người làm trong nhà, dạy quy chế cho người làm thủ lễ, làm cho gia phong nề nếp, đó là chuyện tốt nhất.

Thật ra Phẫm Lan rất thông minh, chẳng qua là lúc trước Lý thị không biết cách dạy, nói năng lại không bù tai bằng Minh Lan, chị dâu Văn thị lại cách một tầng quan hệ, không tiện dạy bảo tí mĩ. Phẫm Lan cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy cũng hơi có lý. Sau khi trở về liền đi theo mẫu thân, xem quang cảnh lúc bà xử lý công việc. Thấy mẫu thân chỉ huy người thu của hồi môn, khen thưởng vú già, bố trí giường, chuẩn bị tiệc, mỗi ngày đều có mười mấy hầu gái vây quanh hết hỏi đông lại hỏi tây, bận bịu chân không chạm đất. Phẫm Lan bỗng thấy mẫu thân vất vả, liền ngoan ngoãn cùng Minh Lan làm bài tập mỗi ngày: tập viết theo mẫu chữ, thêu thùa. Cứ thành thật vài ngày như vậy.

Lý thị thấy con gái thu bớt tính tình, thở phào nhẹ nhõm. Ngày hôm trước bác ấy nhìn Minh Lan chỉ huy người làm kiểm kê hòm xiềng hay là thu xếp công việc đều cực kỳ rõ ràng lưu loát, ghi sổ không cần bàn tính, tay vạch vài nét trên giấy là đã rõ ràng, con bé này mới có mấy tuổi chứ! Lý thị kinh ngạc, lại quay đầu nhìn đứa con gái nhà mình đi theo phía sau Minh Lan nói không ngừng “vẫn còn tốt, chúng ta đi chơi đi” thì không khỏi âm thầm phiền muộn.

Hiện giờ thấy Phẫm Lan đã bắt đầu hiểu chuyện, Lý thị cảm thấy rất vui, nhưng nhìn bộ dáng ủ rũ của Phẫm Lan thì lại thấy đau lòng, xoa đầu con gái nói: “Em Minh của con ngày thường ở nhà quy củ rất nghiêm, hiện giờ đến ở nhà chúng ta, con chỉ cần không làm gì quá khác người, thì đưa con bé vào vườn chơi loanh quanh một chút, cũng hay.”

Tối ngày đón dâu ấy, trang trí trong phủ họ Thịnh từ trên xuống dưới đôi mới hoàn toàn, ngay cả vú già ai ai cũng may áo dài mới. Phẫm Lan dắt Minh Lan chạy khắp nơi xem náo nhiệt, chiêm trống vang trời, chỉ thấy anh Trường Ngô mặc áo hỉ đỏ thắm cười ngựa trắng nghênh đón hỉ kiệu đi đến.

“Anh Hai cũng chẳng khá khẩm gì cho cam, nhìn anh ý cười kìa, khoe miệng kéo tới tận mang tai rồi!” Phẫm Lan ôm vai Minh Lan nói nhỏ, Minh Lan gật đầu, hôm nay anh Trường Ngô thực sự là cười như thẳng ngốc, có điều coi như vẫn thông cảm được.

Nguyên nhân bà bác không cho phép nạp thiếp là để tránh thiếu niên đương thì thanh xuân phạm phải sai lầm. Con trai thường cưới vợ tương đối sớm, Trường Ngô từ mười lăm tuổi đã bắt đầu bàn chuyện hôn nhân, một mạch liên tục gặp khó khăn, nên ngay cả tên chăn ngựa, đầu bếp, phu xe cũng đến xem cảnh tượng náo nhiệt. Mắt nhìn của bà bác và Lý thị tương đối cao, không chịu con dâu dòng dõi thấp, vì thế Trường Ngô ước chừng tới hai mươi một tuổi mới cưới được vợ, bảo anh ý làm sao mà không vui được cơ chứ!

Minh Lan còn gặp được cha của Thái Sinh, vị dượng họ Hồ này đại danh là Nhị Ngưu. Minh Lan vốn tưởng rằng đã có Nhị Ngưu, phía trên tất nhiên còn có Đại Ngưu, nhưng thật ra lại không phải vậy, nghe nói năm đó lão phu nhân nhà họ Hồ đêm trước khi sinh năm mộng có người cho không nhà họ hai con trâu, về sau liền đặt tên con là Nhị Ngưu, con người dượng Ngưu rất tốt, vẫn luôn theo sau bác cả Thịnh Duy bận tối tăm mặt mũi.

Chỉ có điều vị hôn phu của chị họ Thục Lan là Tôn Chí Cao kia thì Minh Lan thực sự không thích. Đúng là vẻ ngoài mi thanh mục tú, nhưng mà hình như mắt mọc trên trán hay sao ấy, ra vẻ ngạo mạn, về sau mới biết được vị anh rể này vốn nổi danh là thần đồng ở Hựu Dương, mười hai tuổi đỗ tú tài, hừ.... Chỉ là đến bây giờ vẫn là tú tài, biết được Thịnh lão phu nhân xuất thân hầu phủ, con cháu đều là người làm quan, lập tức trước kiêu sau kính.

Con gái không tiện xuất đầu lộ diện, vừa không thể đi ra hỉ đường xem lễ, cũng không thể đi đi lại lại giữa đám quan khách bên ngoài. Phàm Lan vài lần muốn đột phá vòng vây lên phía trước xem chuyện vui, đều bị Minh Lan bóp chết từ trong trứng nước, bị lôi đến sau vườn xem cây hoa mới trồng. Lý thị biết rõ tính Phàm Lan, vội vội vàng vàng bảo người đi gọi con gái đến hậu đường tiếp lão phu nhân cùng chúng nữ quyền trò chuyện.

“Mấy tiểu thư của chi thứ ba đến hết chưa?” Phàm Lan hỏi. Nha hoàn kia cười nói: “Đã tới hết rồi ạ, ngay cả bà cô Tú Lan ở huyện bên cùng bà cô Nguyệt Lan cũng tới rồi ạ.” Phàm Lan lập tức giận tái cả mặt, một mực từ chối: “Ta đây không đi!”

Nha hoàn kia khó xử nói: “Tiểu thư ơi, cái này không được, phu nhân đã dặn dò...” Minh Lan thấy hầu gái nhỏ mồ hôi đầy đầu, nhân tiện nói: “Em đi trước đi, ta và tiểu thư nhà các em đi sau!”

Tiểu nha hoàn biết tiểu thư Minh Lan này mặc dù mới tới chưa lâu, nhưng cực kỳ hợp ý với tiểu thư nhà mình, thường thường có thể khuyên

nhủ Phẫm Lan đôi câu, bèn liên rỗi rít cảm ơn.

Phẫm Lan trừng mắt với Minh Lan: “Em lấy cái gì cam đoan? Chị không đi.” Minh Lan lạnh nhạt nói: “Em thì không sao cả, chỉ là bác gái cả lo lắng cho chị, còn phải cả người tới bắt chị đi, mời hết lần này tới lần khác, cuối cùng chỉ khác nhau là rượu mời hay rượu phạt thôi.”

Phẫm Lan nhớ tới sự lợi hại của bà mẹ nhà mình, không khỏi nản lòng nói: “Chị thực sự không muốn thấy mặt mấy người bên chi thứ ba kia đâu! Ngoài trừ chị Tú Lan còn tử tế một chút, Tuệ Lan kia em đã từng gặp, còn có một chị Nguyệt Lan con vợ lẽ nữa, haiz, lại càng không cần phải nói.”

Minh Lan kéo Phẫm Lan từ từ đi tới chính đường, vừa đi vừa hỏi, nhân tiện đánh lạc hướng chú ý của Phẫm Lan: “Rốt cục có thâm cừ đại hận gì? Chị lại nhớ kỹ như thế.”

Phẫm Lan vô cảm để Minh Lan kéo đi phía trước, căm giận nói: “Nhà các em chỉ sống ở bên ngoài, không biết quý đáng ghét chi thứ ba kia đâu! Mới trước đây thím Ba thoái thác nói gia cảnh khó khăn, còn nói nuôi con gái tốn tiền, liền đưa ba cô con gái đến nhà của chị, chị cùng chị cả nể không ít quả đắng của bọn họ! Chị Tú Lan chỉ biết tự bảo vệ bản thân, vậy thì cũng thôi, Nguyệt Lan kia, hừ, ngày lễ ngày tết mà phân chia đồ thì kiểu gì chị ta cũng phải âm ỉ một trận. Không phải đoạt xiêm y của chị thì là thì là trộm trâm vòng của chị cả, chị đi cáo trạng, chị ta còn thản nhiên khóc âm ỉ, nói bọn chị ức hiếp chị ta!” “Chị ta còn trộm đồ sao?” Minh Lan thật đúng là không ngờ tới.

Phẫm Lan nhớ tới chuyện cũ, một bụng tức tối: “Không phải trộm? Chính là quang minh chính đại đoạt! Cứ hể trong phòng chị cả không có ai, chị ta lại vào phòng lục lợi đồ vật loạn cả lên, lượm được cái gì tốt đeo lên thấy hợp thì không bao giờ trả lại nữa! Chị cả thành thật, cũng không nói chị ta, chị ta lại càng được nước làm càn, có mấy lần còn dám vào phòng mẹ chị lục lợi lung tung. Lúc đầu mẹ còn nhin, nói chẳng qua chỉ là ít trang

sức, con gái con đưa yêu thích trang sức thì để nó lấy đi, cho đến về sau lại phát giác thiếu mấy tờ khế đất, bên trong còn có văn khế nhà tổ, mẹ mới bắt đầu sốt ruột.”

“Sau thì sao, khế thư đã trở lại chưa?” Minh Lan nổi hứng truy vấn.

Vấn đề này làm cho Phẩm Lan rất hưng phấn, chị ta đặc ý dào dạt nói: “Khi đó chị ta còn hai tháng nữa thì thành thân, ỷ vào việc sắp thành vợ nhà người ta, người nhà mẹ đẻ sẽ không dám động đến chị ta. Ai ngờ mẹ chị khách khách khí khí đi tới chỗ chi thứ ba nói là sẽ tiếp nhận chị ta, sau đó phái người đi nói với thông gia kia là chị Nguyệt Lan nhiễm phong hàn, việc cưới hỏi lùi lại nửa năm, tiếp theo nhốt chị Nguyệt Lan lại, bất luận người chi thứ ba tới âm ỉ kiểu gì cũng không thả ra. Có điều chi thứ ba cũng không dám âm ỉ quá mức, sợ lớn chuyện bị người ta từ hôn, ha ha ha, chị Nguyệt Lan phỏng chừng bị nhốt mấy chục ngày, lúc chị ta giao ra khế thư mới thả người. Thì ra chị ta ngay cả chú Ba cũng không nói câu nào, lén giấu trong yếm của mình, muốn mang tới nhà chồng.”

Phẩm Lan nói đến mức mặt mày hớn hở, Minh Lan lại há hốc miệng, trong lòng thầm giơ ngón cái —— quả nhiên chân nhân bất lộ, không thể tưởng tượng được bác gái cả mặt tròn nhả nhận kia lại có thủ đoạn đáng gờm như vậy!

Phẩm Lan được khơi lên hứng thú trò chuyện , tiếp tục nói: “Còn có Tuệ Lan, lúc còn nhỏ không biết đã từng đánh nhau mấy trận, đây, em nhìn đi, cái sẹo này này! Chính là năm năm trước nó đẩy chị ngã trên tảng đá sứt, may mắn chị lấy tay chống được, bằng không mặt của chị không còn được nhẵn nhụi thế này đâu!” Nói xong vén tay áo lên đi đến trước mặt Minh Lan, Minh Lan thò đầu lại xem, quả nhiên phía trên có một vết sẹo rất lớn, giống như con rết đang uốn éo màu hồng nhạt.

“Sau đó, nó bị đuổi về nhà mình.” Phẩm Lan oán hận nói, “Hừ! Đều là sói mắt trắng!”

Tuệ Lan đoán chừng kém Phấm Lan ba tuổi, vậy mà cũng ra tay độc ác như vậy? Minh Lan nhìn thấy cái sẹo dài năm sáu tấc, có thể tưởng tượng được Phấm Lan lúc mới tám chín tuổi đã đau tới mức nào, liền giúp Phấm Lan buông tay áo, an ủi: “Em thường nghe bà bác nói tới chị Tú Lan, nói là chị ý thực ra cũng tốt, giúp chồng dạy con, vợ chồng hòa thuận, có thể thấy được bác gái cả cũng không uổng công nuôi nấng!”

Phấm Lan cuối cùng cũng tươi cười: “Đó còn không phải là chuyện tốt của mẹ chị sao! Năm ấy chị Tú Lan chạy tới nhà chị khóc suốt đêm, đập bể cả đầu chảy cả máu, cầu cha mẹ chị đừng để chú Ba gả chị ấy làm vợ kế cho một địa chủ lòng dạ hiểm độc. Mẹ của chị khó khăn lắm mới bảo vệ được chị ấy, còn làm chủ gả chị ý cho anh rể hiện tại, anh rể sau khi thi tú tài xong vẫn không thi lên được nữa, cũng nhờ cha chị đi khơi thông quan hệ, để cho anh rể làm giáo dụ ở huyện lân cận.”

Minh Lan gật đầu liên tục: “Bác Cả cùng bác gái Cả thật sự là người tốt, như vậy mà cùng bằng lòng ra tay vì cháu gái, ấy? Đúng rồi, bác cả vì sao không để anh rể Tôn làm giáo dụ.”

Phấm Lan hừ lạnh một tiếng: “Anh rể kia lúc còn nhỏ từng được một quán xem quẻ nói là có mệnh Tể Tướng, anh ta liền quyết định phải làm lưỡng bảng tiến sĩ[‘], làm sao có thể chịu thiệt làm một tiểu lại đơn thuần bát cữu phẩm như vậy chứ? Vài lần từ chối ý tốt của cha chị, hừ hừ, có tài học nhưng không đủ chí xuất chúng!”

[‘]Khoa cử ngày xưa, bảng thi đậu cử nhângọi là ất bảng, bảng thi đậu tiến sĩ gọi là giáp bảng, danh tiến sĩ liệt vào lưỡng bảng.

Nghe Phấm Lan oán giận, Minh Lan không khỏi mỉm cười, thầm nghĩ Phấm Lan nếu sinh ở hiện đại, có thể đăng một bài post ở Thiên Nhai «Tám nào tám nào, chú thím, chị họ, anh rể cực phẩm nhà tôi đây» cực kỳ máu chó, chắc chắn có thể gây phản nộ!

Đội Phấm Lan nói một đoạn, hai chị em đã đi tới cửa nhà giữa, trước mặt là một hầu gái đang chờ dài cả cổ, xa xa nhìn các nàng lại gần, nhất thời mừng rỡ, vội vàng đi lên nghênh đón: “Cô chủ của tôi ơi, cuối cùng hai cô cũng tới đây, lão phu nhân bên trong đã hỏi vài lần rồi, nếu không đến có khi phải phái người đi tìm các cô đấy.”

“Lải nhải cái gì? Không phải tới đây rồi sao!” Nói hết ân oán năm xưa, tâm tình của Phấm Lan vui vẻ hơn nhiều, kéo Minh Lan nhắc chân đi vào bên trong, hầu gái cạnh cửa mới vừa vén rèm lên, một giọng nữ già nua xa lạ ở bên trong đã truyền ra: “.....Hứa gả cháu gái Minh nhà bà cho cháu trai nhà tôi đi!”

Phấm Lan kinh ngạc, theo phản xạ quay đầu nhìn Minh Lan, sững sốt phát hiện nàng ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe nàng tùm tùm cười, nói: “Lần trước lúc vâng lời bác gái Cả chép sách chị nói thế nào ý nhỉ? A, thò đầu cũng một đao rút đầu cũng một đao. Được rồi, chúng ta đi vào thôi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói như vậy, từ tứ ngũ phẩm trở lên mới là quan viên thượng phẩm, chỉ có tiến sĩ mới có thể thăng lên, nhưng mà cũng có ngoại lệ, tỷ như nói bối cảnh gia thế, hoặc giả có tài năng xuất chúng, nhưng dù sao cũng là số ít. Trong đoán lệ nổi tiếng nhất là bạn học Hải Thụy.

Nhìn “Một chút chuyện Minh triều” về Hải Thụy kia về sau này, tôi không khỏi thầm than, mộ phần nhà họ Hải này chắc chắn là cỏ tốt tươi hương vẫn vít. Giống Hải Thụy kia hở ra là đặc tội đồng nghiệp thủ trưởng là tú tài, khắp nơi phá vỡ quy tắc ngầm, từ địa phương tới kinh thành không biết đã đặc tội bao nhiêu người, ngay cả hoàng đế cũng mắng đến mức máu chó đầy đầu, vậy mà dạo một vòng trong ngục lại lành lặn đi ra. Kinh qua tri huyện, châu phán quan, một đường thăng chức tới thượng thư bộ hộ, thượng thư bộ binh, thượng thư thừa, cùng chức vị với ngự sử, đến lúc chết thì nhị phẩm vẫn hoàn nhị phẩm.

Tự đáy lòng tôi rất kính nể, RP (nhân phẩm, vận may) của Hải đại nhân chắc chắn là cực tốt, nhưng mà đây không phải lúc thuyết minh về Minh triều mà cũng không có viết sách về sự thối rửa của văn nhân Thanh triều?

(Bảng nhân vật)

Cụ Thịnh + tiểu thư con quan nào đó = ba đứa con

————— (Xếp theo thứ tự tuổi tác)

Chi đầu: Ông bác + Bà bác

Thịnh Hồng (Con gái đầu đã chết)

Thịnh Duy + Lý thị = Thục Lan, Trường Tùng, Trường Ngô, Phầm Lan

Thịnh Vân + Hồ Nhị Ngưu = Hồ Quế Tỷ, Hồ Thái Sinh

Chi thứ hai: Ông hai (thám hoa) + Thịnh lão phu nhân (Tứ thị, cô cả phủ Dũng Nghị hầu)

Thịnh Hoành (con vợ lẽ) + Vương thị = Hoa Lan, Trường Bách, Như Lan

+ Dì Lâm = Trường Phong, Mặc Lan

+ Dì Vệ = Minh Lan

+ Dì Hương = Trường Đống

Chi thứ ba: Ông ba (lúc trước muốn mưu đoạt di sản của Thịnh Hoành) + Bà ba (đã mất)

Thịnh Trứ + thím ba = Tú Lan, Nguyệt Lan (con vợ lẽ), Tuệ Lan, Trường Lương, còn lại không rõ (về sau bổ sung)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cảm Giác Hạnh Phúc Đây, Quả Nhiên Phải Đi So Với Người Khác Mới Thấy Được

Phẩm Lan xung phong cất bước vào trong. Minh Lan nhắm mắt theo sau. Bước vào trong phòng, chỉ thấy không khí ồn ã, rộn ràng, cả phòng toàn đàn bà con gái. Phu nhân, bà chủ, con dâu, tiểu thư, người đứng, người ngồi. Cả phòng lấp lánh châu ngọc. Thím ba ngồi phía trên, thấy Minh Lan bước vào, vỗ đùi cười nói: “Ôi chao! Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới, chính chủ tới rồi đây!”

Minh Lan giả như không nghe thấy, học theo Phẩm Lan, tiến lên hành lễ với từng trưởng bối, sau đó lễ phép đến đứng bên cạnh Thịnh lão phu nhân đang ngồi ở vị trí chủ tọa. Chị họ Thục Lan ngồi bên cạnh bà ngoại mình, vận chiếc áo bồi tử[1] màu đỏ sẫm, trên đầu gắn lộn xộn năm, sáu trâm ngọc lớn kèm thêm mấy bông hoa hồng vải, trên cổ và tay cũng đeo đầy đồ, khắp người cài vàng đeo bạc, chói lọi khiến người ta hoa mắt.

Tôn mẫu từ lúc Minh Lan bước vào liền nhìn nàng từ trên xuống dưới, nhìn đến nửa ngày trời, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hé ra nụ cười, mới nói: “Hôm trước tôi nghe thím ba nhà thông gia nhắc đến cháu đã cảm thấy tốt rồi, hôm nay vừa thấy quả nhiên là phong thái tiểu thư thế gia. Chậc! Chậc! Dáng dấp rất được!” Nói xong hướng về phía hai lão phu nhân chủ tiệc cười nói: “Cháu tôi cùng đứa bé này xứng đôi với nhau, nhân ngày vui hôm nay, chúng ta thân càng thêm thân. Nhà thông gia thấy thế nào?”

Nói xong liền nhìn chăm chăm vào đối phương, chờ bên kia trả lời. Hầu hết đàn bà, con gái khắp phòng đều dừng nói chuyện, ngẩng đầu ngóng sang bên này nhìn xem.

Trong lòng Minh Lan cười nhạt, thường thì mai mối vì sợ nhà thông gia từ chối nên không cầu hôn trắng trợn như vậy. Da mặt mẹ Tôn tú tài cũng dày thật, dám xin cưới trước mặt nữ quyền của nửa huyện, khiến nhà người ta từ chối thế nào được.

Được rồi. Thực ra Minh Lan ghét kiểu soi xét dáng vẻ cô của Tôn mẫu, y như chọn trứng gà trên chợ.

Thịnh lão phu nhân lấy nắp chén gạt qua gạt lại lá trà, không nói câu nào. Bà bác nhú mày, định nói mấy câu hòa hoãn, Thịnh Vân đã cướp lời: “Ái chà! Bà thông gia thật biết nói đùa, cháu bà sắp đến hai mươi mà cháu tôi giờ mới lớn? Nói xứng đôi vừa lứa là sao? Ôi chao! Không được. Không được”. Nét mặt Tôn mẫu có chút không vui: “Hơn có mấy tuổi thì sợ cái gì? Trước thả hết mấy đứa hầu trong phòng đi là được, chờ con dâu gả đến cũng tiện hầu hạ chu đáo luôn.”

Đám nữ quyền trong phòng mỗi người một vẻ mặt, có người buồn cười, có người kinh ngạc, cũng có người lắc đầu ngao ngán, nhiều hơn là khinh thường, chụm đầu với người bên cạnh bắt đầu xì xào bàn tán. Minh Lan đối với mẹ tú tài kính nể không thôi, con dâu còn chưa nói gì, mẹ chồng đã lên đài. Tôn mẫu này nếu không cố ý đến mưu lợi, thì cũng là thực sự cho rằng thế này cũng chẳng vấn đề gì, là kiểu người không biết thì không sợ tội đây mà.

Không thể để lộ ra ý muốn đuổi người, kéo lại đeo cái danh ‘Ghen’, đôi mắt Thịnh Vân đảo qua đảo lại cười nói: “Bà thông gia chọn cháu dâu. Tôi đây cũng muốn tìm cháu rể. Họ Thịnh chúng tôi da mặt hơi mỏng, ông anh họ tôi cũng là quan, chức vụ cũng không thấp, chứ nói chi đến cháu tôi được Hoàng Thượng đích danh bổ nhiệm làm quan lớn ở Hàn Lâm Viện.

Tôi nói này bà thông gia, cháu bà muốn cưới vợ thì có gì để khoe nào? Công danh có chưa? Điền trang cửa hàng ở đâu? Có câu ‘lấy chồng, cơm no áo ấm’, bà nói một mà không nói hai rồi?”

Thịnh Vân nói chuyện vừa nhanh lại vừa trong trẻo, thêm nữa tính bác ấy nhanh nhẹn hoạt bát có tiếng ở huyện. Lần này nói nửa thật nửa giả, mọi người trong phòng đều mỉm cười. Mọi người đều hiểu ý nói cháu trai Tôn mẫu cha mẹ đều đã mất, chẳng qua bám vào nhà cô, thường ngày chơi bời lêu lổng, chỉ mở miệng đổ Tôn mẫu vui vẻ.

Từ khi Tôn mẫu có con đậu tú tài thì tự nhận mình là dòng dõi thư hương. Nhìn nhà bình thường thì chướng mắt, thấy nhất định phải tìm một đám thật tốt gả cho cháu mình. Mấy nhà trong huyện có gia thế một chút đều bị bà tới làm phiền. Thấy thần thái người nhà họ Thịnh chẳng tỏ vẻ vô lễ, Tôn mẫu đã mấy lần ăn phải đing mềm, bắt đầu thấy nản lòng. Mấy ngày trước, nghe thím ba nhắc tới Minh Lan đã thấy ngứa ngáy trong lòng. Nghĩ Minh Lan mặc dù xuất thân nhà quan nhưng chẳng qua là con dòng thứ, bà đi cầu hôn cũng coi như coi trọng rồi. Ai dè hai lão phu nhân chẳng nói lời nào, cũng chẳng thềm đếm xỉa gì đến ... Thịnh Vân kia lại vung đao không thương tiếc, câu nào câu nấy đều đâm vào tim gan. Tôn mẫu giận đến tái mặt: “Cháu tôi mặc dù không có công danh, tiền tài nhưng cũng do phu nhân chính thất sinh ra đấy!” (sorry chị em nhưng con mẹ này vô sỉ, mặt dày kinh hồn >_

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: ... Sau Đây Nàng Biết Gả Cho Ai?

Nơi khác thì Minh Lan không biết, nhưng phong tục ở Hữu Dương thì không có màn “náo động phòng”, thêm nữa, lượng tin tức Minh Lan tiếp nhận quá nhiều, cho nên Phàm Lan và Minh Lan đã sớm tắm tãp rồi đi ngủ.

Chị dâu mới Khang thị có cái tên rất là Hàn Xẻng[‘] – Duẫn Nhi [‘], sáng sớm hôm sau thì kính trà hai vị lão phu nhân và cha mẹ chồng. Minh Lan cẩn thận để ý, quả nhiên là khéo léo diễm đạm, then thùng đáng yêu, rồi lại nhìn anh họ Trường Ngô ở bên cạnh cười ngây ngô như quả bí to, xem ra tối qua vô cùng hài hòa.

[‘] Hàn Xẻng là từ tứ dùng, nguyên tác là Cáp Hàn, dùng để chỉ thanh thiếu niên Đài Loan bị cưỡng văn hóa Hàn Quốc.

[‘] Duẫn Nhi phiên âm giống Yuna đó :D

Thịnh Duy cùng Lý thị đều thực sự yêu mến con dâu mới, tặng cho một cái hồng bao thật dày cùng với một đôi vòng phỉ thúy long phượng màu nước biếc hảo hạng. Khang Duẫn Nhi đội mũ ngũ phượng triều dương (năm phượng châu trời) run rẩy, đỏ mặt nhận quà. Lý thị e ngại con dâu cả nên không nói thêm gì về khai chi tán diệp (con cháu đầy đàn), chỉ ôn hòa bảo ban vài câu “chị em dâu hòa thuận”.

Sau khi thỉnh an, Phàm Lan lén nói cùng Minh Lan, hồi môn Khang Duẫn Nhi đem tới còn chả nhiều bằng lúc Thục Lan gả cho Tôn tú tài. Minh Lan thoáng nhìn Phàm Lan không hề biết đến tâm cơ – xem ra Khang

gia quả thực có vẻ sa sút, khó trách Duẩn Nhi tuy là con dòng đích có cha mẹ đều là dòng dõi thế gia lại chịu gả thấp (so về dòng dõi thì nhà Thịnh Duy là thương nhân kém hơn nhà họ Khang cả hai bố mẹ đều là thế gia vọng tộc). Có điều Tái ông không mất ngựa làm sao gặp may mắn, cứ nhìn dâu cả Văn thị vài năm chưa có con mà cả chồng lẫn cha mẹ chồng đều bảo hộ như trước mà xem, Duẩn Nhi hẳn cũng là có phúc.

Nghĩ đến đây Minh Lan nhin không được thở dài, ông trời ơi, vì sao mấy nam nhân cổ đại tử tế nàng biết đều là thân thích trong vòng ba đời vậy! Cũng không biết bạn đời của nàng sau này trông ra làm sao nữa, nếu mà gặp phải người như anh rể Tôn, chắc nàng chỉ còn nước lựa chọn giữa hồng hạnh (hồng hạnh xuất tường = ngoại tình đó) hoặc là bách hợp (=lesbian) mà thôi, hu hu ~ ~ ~

Nhìn vào biểu hiện mấy ngày sau, Thịnh lão phu nhân lần này làm mai tốt vô cùng, Khang Duẩn Nhi khiêm tốn lễ phép, cung kính với chị dâu cả, nhã nhặn với em chồng, có điều cực kì rụt rè, hở một tí là thẹn thùng, ấy thế nhưng phối với Trường Ngô tùy tiện lại là hợp.

Duẩn Nhi đặc biệt cung kính với Thịnh lão phu nhân. Có lần lúc gặp thức ăn, khi biết Thịnh lão phu nhân thích món rau chay xào vừng, chị ấy bèn liên tục gắp thêm món đó vào bát Thịnh lão phu nhân, đến mức Thịnh Vân lúc ăn cơm cũng phải nói gheo: “Đều nói cô dâu mới động phòng, vứt luôn bà mối ra ngoài tường, đưa cháu dâu này của ta thế mà không quên bà mối chút nào đâu nhé! Quả nhiên là đứa trẻ ngoan, không quên gốc rễ!”

Duẩn Nhi xấu hổ đến chin như cả hai tai, hận không thể chui tọt vào bên trong. Bà bác đánh Thịnh Vân hai cái, chính bản thân mình cũng không nhin được mỉm cười. Ăn cơm ở gian bên cạnh, Phẫm Lan hận bản thân mình không ở hiện trường, không thể chen vào một cước, chị ta đặc biệt thích đùa bà chị dâu mới hay ngại ngùng này. Mỗi lần như thế Minh Lan lại rút đao tương trợ, ngăn cản Phẫm Lan trêu người, hơn nữa có Trường Ngô

đuổi theo phía sau giáo huấn, Phầm Lan cũng không thể thực hiện ý đồ, hai anh em thường trêu đùa ầm ĩ.

Lý thị thấy gia đình hòa thuận thì lấy làm vui mừng, nhưng nghĩ tới con gái cả Thục Lan, lại không khỏi u ám, chỉ niệm A di đà Phật trong lòng, hi vọng con trai con gái mọi sự đều mỹ mãn hòa hợp.

Sau hôn lễ bảy ngày, trên dưới Thịnh gia đồng loạt đi từ đường bái tổ tiên. Con trai cắt thịt dâng cúng xong sẽ lui ra để nữ quyến bước tới bái lạy, hạng mục quan trọng nhất chính là giới thiệu Duẩn Nhi trước bài vị tổ tiên và để các cụ còn sống trong tộc nhận cháu, sau khi nhập tịch, Duẩn Nhi sẽ thành người nhà họ Thịnh.

Họ Thịnh phát tài muộn, cho nên tổ tiên đã mất không nhiều người lắm. Minh Lan sau khi bừa đầu bừa cổ bái lạy, chốc chốc thắp hương, chốc chốc lại dập đầu, đầu óc vô cùng vág vất chột nhớt lại sau khi Duẩn Nhi được ghi tên vào gia phả, bà bác cùng bà nội mình và mấy cụ bà trong tộc có nói mấy câu, tiếp đó tộc trưởng Thịnh Duy liền viết thêm mấy chữ, là chữ gì nhỉ?

Ngồi xe ngựa trở về, Minh Lan liền nhin không được hỏi lão phu nhân, ai ngờ lão phu nhân lại thản nhiên quăng ra một câu nặng tựa trái bom: “Ghi tên con dưới danh nghĩa của mẹ cả, sau này con cũng sẽ giống Như Lan.”

Minh Lan trố mắt, một lúc sau mới lắp bắp: “Sao ạ, sao thế được ạ...? Quá, hự, mẫu thân biết không ạ?” Thịnh lão phu nhân liếc Minh Lan một cái, mặt không đổi sắc: “Bà báo cho nó rồi.”

Suy nghĩ của Minh Lan quánh lại như keo, ngờ ngác ngồi trong xe ngựa: lão phu nhân hành sự gọn gàng lưu loát, trước đó không để lọt tin tức nào, sự đã thành mới băng quơ nói ra. Minh Lan có đầy một bụng những lời muốn nói lại chẳng biết bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ ôm cánh tay bà nội

lắc lắc, vùi đầu vào lòng bà, khẽ nói: “Cảm ơn bà nội, khiến bà phải hao tâm.”

Lão phu nhân khép hờ nửa mí mắt, chỉ nói một câu: “... Nói thừa.”

Rèm nhung gấm màu thạch thanh khẽ lay động, Minh Lan lẳng lặng ngẩng lên nhìn, nàng biết chỉ có ghi tên dưới danh mẹ thì mới coi là con dòng chính, thật ra như vậy chẳng qua chỉ là gọi cho xuôi tai mà thôi, thân bằng cố hữu ai chả biết nàng là con vợ lẽ, có điều đến cuối cùng, khi kết hôn nàng sẽ có thể diện hơn một chút.

Minh Lan bỗng cười thầm, sau này Như Lan muốn nhiecs nàng “con vợ lẽ” cũng không được nữa rồi ...Minh Lan chợt giật mình, kéo tay áo bà nội khẽ hỏi: “Chị Tư, chị ấy cũng nhập tên dưới danh phu nhân sao?”

Thịnh lão phu nhân hé một mắt ra, chỉ thản nhiên nói: “Con không tranh giành với Như Lan, Mặc Lan ... Còn phải xem cái số của nó.”

Minh Lan suy nghĩ hiểu chỗ được chỗ chẳng, xem ra là ghi dưới danh phận của Vương thị, cũng không đề cập tới việc nàng sẽ ngang hàng với Như Lan. Nàng vẫn như trước kém Như Lan một bậc, nếu nàng mà phát sinh xung đột lợi ích với Như Lan, vậy thì ...

Minh Lan gượng cười, hóa ra chỉ là hàng nhái thôi, có điều cũng được, méo mó có hơn không.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Trường Ngô phải hồi kinh nhậm chức trung uy vệ trấn phủ. Lý thị đầu không nở xa con trai nhưng cũng biết được chức quan giành được lần này khiến biết bao người tranh nhau vỡ đầu, ít nhiều cũng nhờ Thịnh Hoành dùng mọi cách thu xếp mới đạt được. Chỉ có Khang Duẩn Nhi là thấp thỏm bất an, vô cùng sợ mẹ chồng mở miệng bắt chị ấy lưu lại, kinh thành phồn hoa như vậy, Trường Ngô một thân một mình làm sao mà thủ thân được? Chỉ e tới lúc phu thê hội ngộ lại nhiều thêm mấy đứa vợ lẽ, lại ngấm đến mẹ mình mà tủi thân.

Nghĩ tới đây, Khang Duẩn Nhi trong lòng buốt lạnh một hồi, không biết làm gì hơn là cúc cung tận tụy hầu hạ cha mẹ chồng, ngủ muộn dậy sớm mọi việc nhún nhường, càng khiến cho trên dưới phủ Thịnh thêm phần yêu mến.

Vào một ngày kia lúc thỉnh an lão phu nhân, Lý thị nói đến việc này, không khỏi thở dài: “Con trai cháu phải chạy vạy công danh, cháu làm mẹ cũng không nên cản trở, chỉ thương cháu nó còn nhỏ đã phải xa cha mẹ, khi nào hồi kinh còn nhờ thím chiếu cố một hai.”

Duẩn Nhi đứng ở một bên, trên trán lấm tấm mồ hôi, Lý thị quay đầu lại nhìn chị ấy một cái, chậm rãi nói: “Con dâu mới vào cửa được vài ngày, ta cũng không yên tâm cho lắm, muốn con ở lại để ta dạy dỗ thêm mấy hôm, Duẩn Nhi, con thấy thế nào?”

Duẩn Nhi trong lòng lạnh băng, vành mắt nóng hổi, nhưng vẫn mạnh mẽ cười như cũ: “Có mẫu thân dạy dỗ, con dâu vui mừng còn chả kịp.”

Minh Lan vốn đang tựa vào bà nội ngủ gật, lúc này hơi tỉnh ngủ, nhin không được chen miệng vào: “Bác cả, hãy để chị dâu đi theo anh hai tới kinh thành đi.” Lý thị cố tình hỏi: “Vì sao?”

Minh lan ngượng ngùng nói: “Cái này, là con lưu luyến chị dâu ạ.” Lý do này rất kém thuyết phục, chả ai tin cả, Minh Lan bèn khẽ thêm vào một câu: “Chuyện đó... Thực ra là anh Ngô không nỡ rời xa.”

Duẩn Nhi mặt mũi đỏ bừng, tuy biết Minh Lan chẳng qua là nói lời trêu con, nhưng trong lòng cũng cảm kích, lén phát ra ánh mắt biết ơn.

Lại thêm mấy ngày nữa trời qua, con dâu cả Văn thị được đại phu chẩn mang thai ba tháng. Thịnh Duy và Lý thị vui mừng quá đỗi, nói hần là do Duẩn Nhi đem may mắn tới. Văn thị nghe xong cũng tin là thật, vô cùng cảm kích em dâu. Chị em dâu nắm chân nắm tay trò chuyện hồi lâu.

Kỳ thực Lý thị không phải mẹ chồng xấu, chỉ là bác ấy e ngại Duẫn Nhi xuất thân nhà quan, không có cha mẹ chồng kiềm chế sẽ được chiều mà sinh hư, ở kinh thành cậy có Vương thị làm chỗ dựa mà coi thường con trai mình. Giờ ngấm lại thôi quên đi, sau này mà không ổn thì gọi con dâu về là được mà. Duẫn Nhi mừng suýt khóc, cũng không dám lộ rõ ra mặt, chỉ khéo léo nghe Lý thị dặn dò ở kinh thành làm sao chăm sóc chồng, mấy ngày sau thì hồi kinh cùng Trường Ngô.

Phủ Thịnh dần dần yên tĩnh trở lại, một ngày gió thu dần ngừng thổi, trời bắt đầu ấm, sau khi ăn điểm tâm xong Thịnh lão phu nhân nói với Minh Lan: “Minh nhi, con theo bà nội vào thành sắm sửa đi.”

Minh Lan đứng trước bàn cắt vải, ở bên cạnh Đan Quất lấy thước đo, Thúy Vy lật mấy tấm vải hoa, Tiểu Đào ở một bên lo trà nước. Đã nhiều ngày nay, Phàm Lan bị bác gái cả bắt phải xem sổ sách, Minh Lan rảnh rồi bèn nghĩ tới làm cho chị dâu họ Văn thị cái yếm trẻ con, nghe vậy thì ngẩng đầu, cũng không phản ứng mấy, thuận miệng nói: “Vào thành ạ? Chúng ta không phải đang ở trong thành sao?”

Hựu Dương không phải huyện thành sao? Chẳng nhẽ lại là trấn quê.

Thịnh lão phu nhân cười nói: “Đứa trẻ ngốc, đợi đến lúc tới Kim Lăng con sẽ biết thành là như thế nào. Chúng ta về nhà cũ xem xét một chút, mấy năm rồi chưa quay lại đây, rất nhiều vật dụng không dùng đến phải sắp xếp lại, không lại mỗi một hòng hóc trống rỗng hết cả.”

Năm đó cụ Thịnh khi ở riêng đã để lại cho mỗi đứa con một tòa nhà. Bởi vì con trai thứ hai hoàn thành việc chuyển đổi từ thương nhân sang giới trí thức, rồi lại cưới được tiểu thư hầu phủ, cụ bèn để tòa nhà ở Kim Lăng lại cho cậu hai này.

Thịnh lão phu nhân và Minh Lan cùng lên xe ngựa, đưa theo một nửa số nha hoàn hầu gái. Thịnh Duy lo lắng chăm sóc không đến nơi đến chốn,

bền phái thêm bảy tám tôi tớ hầu gái khỏe mạnh. Xe ngựa đã chuẩn bị tốt, một mạch chậm rãi đi tới Kim Lăng. Vừa tới cổng thành Kim Lăng, Minh Lan liền cảm thấy bên ngoài xe ồn ào náo nhiệt khác thường, nhưng mà tiểu thư nhà giàu ra cửa không nên xốc màn xe nhìn ra bên ngoài. Minh Lan chỉ có thể học theo cao thủ võ lâm, ngồi ở trong xe nghe ngóng, dựa vào tiếng hét ở bên ngoài mà đoán xem có những chuyện gì.

Thịnh lão phu nhân thấy Minh Lan ngựa ngáy khó nhìn giống con sóc nhỏ nhấp nha nhấp nhồm, có nín không vén màn lên, rồi dán khuôn mặt nhỏ lên vách xe cẩn thận hóng hót, bên thẳm thấy buồn cười trong lòng, rồi cố ý không vạch trần nàng, chỉ tiếp tục để nàng chịu đựng.

Tới lúc đến phủ Thịnh, Đan Quất dìu Minh Lan xuống xe, sau đó Minh Lan xoay người đỡ bà nội xuống xe. Ở cổng chính đã sớm có tới mười mấy hầu già đón người. Một lão quản sự đứng đầu tiên lên quỳ xuống hành lễ, cất giọng nói: “Chúng tiểu nhân ở đây cung nghênh lão phu nhân và cô Sáu hồi phủ!” Sau đó một loạt hầu già tạp dịch ở phía sau đều đồng loạt quỳ xuống dập đầu, tiếng hô vang cũng vô cùng có trật tự.

Thịnh lão phu nhân gật đầu, dường như vô cùng hài lòng, phất tay mọi cái cho phép mọi người đứng lên, rồi để Minh Lan dìu, đoàn người nối đuôi nhau vào phủ. Quản sự nhìn thấy lão phu nhân thì vô cùng kích động, dọc đường đi lắp ba lắp bắp nói không ngừng: “Đã rất nhiều năm không gặp chủ nhân, lão nô vui mừng quá. Tòa nhà này trống không chẳng có thần sắc gì cả, lão phu nhân có muốn ngồi kiệu trúc đi xem một vòng phủ không, ái chà, đây là cô Sáu ạ! Lão nô vẫn chưa được gặp bao giờ, giống hoa chân trâu cây ngọc thạch quá, quý phái quá!”

Thịnh lão phu nhân cũng mỉm cười nói: “Nhà không có người ở, lạnh lẽo cũng phải thôi, cũng không cần đi xem làm gì, ta thấy ông đáng tin, thẳng nhóc nhà ông hầu hạ bên cạnh Bách nhi đặc lực lắm.”

Lão quản sự nghe thấy cháu trai mình được chủ nhân khen ngợi, hớn hờ ra mặt, vui vẻ nghênh đón mọi người ngồi xuống chính đường. quản sự vội gọi tôi tớ trong phủ tới dập đầu với Thịnh lão phu nhân. Minh Lan được nghe đủ kiểu khen nịnh, đến mức hai tai ong ong, chẳng nhớ được ai với ai, bận bịu cả buổi, mãi mới yên được.

Thịnh lão phu nhân dẫn theo Minh Lan vào bên trong, rẽ qua mấy sao gian, rồi lại vòng qua mặt sau nhà kho, cuối cùng đi tới một gian nhà âm u vắng lặng. Phòng ma ma đã chờ ở đó từ lâu, Thịnh lão phu nhân thấy bà, thân nhiên nói: “Đồ đạc đều mang ra đây cả rồi chứ?”

Phòng ma ma khom người đáp vâng, sau đó dẫn Thúy Vy Đan Quất và đám nha hoàn hầu gái đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai bà cháu.

Những hành động này khiến Minh Lan thấy mơ hồ, nhìn thấy dáng vẻ thần thần bí bí của bà nội, dường như phải dò điều gì đó. Nàng vừa quay đầu lại đã thấy Thịnh lão phu nhân ngồi trên một chiếc ghế gỗ cũ kĩ, sau đó bà chỉ vào bảy tám cái rương chỉnh tề trên mặt đất, nói với Minh Lan: “Những thứ này đều là hồi môn của bà nội khi xưa.” Nói rồi nhẹ nhàng hất miêng, dường như có vẻ trào phúng, lại nói thêm nửa câu, “Cũng chỉ còn lại ngần này.”

Minh Lan sững người nhìn mấy cái rương, Thịnh lão phu nhân có ý bảo nàng mở ra. Minh Lan bèn đi tới từng cái rương đã mở khóa nhấc nắp lên. Sau đó một mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi, Minh Lan ho khan một trận, chà, cũng phải đến ba mươi năm chưa mở ra ấy nhỉ! Cũng không biết có bị nhiễm vi khuẩn có hại từ nấm mốc hay không nữa, cô gắng mở mắt ra nhìn, đen thui tích đầy bụi bặm, phía trên còn có một ít mạng nhện giăng vào, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra những món sứ món đồng đồ cổ các kiểu, hai rương nhỏ cuối cùng khóa rất chặt, bên trong rương gỗ trắc nặng trĩch dường như còn có một lớp rương sắt.

Ánh mắt Thịnh lão phu nhân thăm lại, tựa như nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, lẳng lặng nói: “Vốn là còn hơn mười rương vải vóc hạng nhất, lụa là gấm vóc đủ kiểu, đã bảo người một đuốc đốt hết đi rồi. Có có mấy thứ bị bà đổi thành bạc, thu xếp quan hệ đều cần đến bạc, dù sao cũng không thể để cha con hai tay trắng bôn ba quan trường được, trước đây từ hầu phủ đưa tới, giờ chỉ còn lại nhiều đấy thôi... Cho con đấy.”

Minh Lan vừa ho khan, suýt chút nữa thì sặc, vội vàng trả lời: “Đồ của bà nội để lại cho các anh là được rồi, hì hì, cho con bạc là được mà.” Đừng đùa chứ, nếu mà nàng khiêng mấy thứ này ra ngoài, còn không bị Vương thị bóp chết, hoặc là anh Trường Bách chưa chắc đã đối xử tốt với nàng nhé.

Thịnh lão phu nhân dường như không nghe thấy, nói: “Mấy anh chị em con, ngoài đồ cưới do cha con cho, bà theo lệ sẽ cho mỗi người thêm một nghìn lượng bạc, con trai dòng đích dòng thứ có khác biệt, anh cả con cưới vợ bà cho một nghìn rưỡi lượng bạc, hai anh còn lại bà cho mỗi đứa tám trăm lượng là được rồi. Bà cả đời ở nhà họ Thịnh, tình cảm với ông nội con coi như đã trả hết, những rương hòm này của bà không liên quan gì đến họ Thịnh cả.”

Lời nói bình thản, thế nhưng cứ như lời trăn trối, Minh Lan thấy đau lòng. Cần biết rằng của hồi môn của Dư Yên Nhiên tổng cộng cũng chỉ đến một ngàn rưỡi lượng bạc, đây là Dư các lão thương xót nàng gả xa nhà mà trợ cấp, đương nhiên từ một phương diện khác điều này phản ánh Dư các lão rất thanh liêm, Dư đại nhân thì vô cùng keo kiệt.

Minh Lan đi tới nắm tay bà nội, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Bà ơi, cứ để lại cho anh cả thôi, anh ấy mới là con cả đích tôn nhà ta mà.” Thịnh lão phu nhân rất lâu mới lấy lại tinh thần, nhìn Minh Lan, ánh mắt kia kì dị đến mức làm lòng người sợ hãi, rồi chậm rãi nói: “Cái rương này không dám nói là vô giá, nhưng cũng đủ cho con một đời không phải nghĩ, con thật sự không cần à?”

Minh Lan thở dài, dứt khoát nói: “Nói thật lòng, thứ tốt ai mà chả thích, nhưng mà nôi nào úp vung nấy, cho nên của con thì chính là của con, không phải dành cho con con quyết không dùng ... Những đồ quý đó là để cho chị cả gả tới nhà anh rể thì mới đủ xa hoa, chứ như con thì làm sao mà nhận được? Còn nữa ...” Dưới cái nhìn đầy hứng thú của bà nội Minh Lan không nói được nữa, ngượng ngùng nói nốt: “Nói chung là, cháu gái tuổi còn nhỏ, nếu có phúc phận ắt sẽ có ngày lành, mấy đồ đồng đồ cổ này hay là thôi đi bà.”

Ở cổ đại, tiền không phải vạn năng, nếu như không có năng lực và gia thế tương ứng bảo hộ, thương nhân có tiền dễ dàng bị quan phủ hoặc nhà quyền quý tống tiền, khinh bỉ. Thịnh Duy càng ngày càng phát tài mà không gặp trắc trở nào, cho dù có em trai họ làm quan thì cũng vẫn phải hòa thuận với quan huyện lệnh thất phẩm thành Hựu Dương thay đổi mỗi nhiệm kỳ. Lý gia vì sao sống chết cũng muốn con trai học hành làm quan, nhà bọn họ đều sớm giàu có, cũng là cùng một đạo lý mà thôi. Nếu chỉ vì mấy cái rương đồ đạc này nọ mà đắc tội với Vương thị và Trường Bách, vậy thì lợi bất cập hại rồi.

Thịnh lão phu nhân nhìn Minh Lan buồn cười: “Ai nói bảy tám cái rương này đều cho con hết?”

Minh Lan dừng lại, được rồi, là nàng cả nghĩ, không thể làm gì hơn là xấu hổ cười cười, Thịnh lão phu nhân chỉ vào hai cái rương cuối cùng nói: “Đây mới là cho con, đều là ngọc ngà trang sức bà đã từng dùng, nôi nào úp vung nấy bà biết, sẽ không để con vượt ra khỏi khuôn phép đâu.” Rồi lại dịu dàng nói, “Con mắt sáng tâm sáng, có thể không tham lam tiền bạc, bà rất vui, những đồ này cho con đựng không uống. Mấy cái rương kia cũng không phải để cho anh cả con, sau này bà nội tự có dự định khác, con hôm nay được nhìn thấy, đây đều là đồ cổ tiền triều đấy.”

Minh Lan nín tay Thịnh lão phu nhân nín nọt, lí nhí nói: “Con nhìn chả biết gì cả, bà giải thích cho con với.”

Thịnh lão phu nhân trừng mắt với nàng, đành phải dắt cháu gái tới phía trước cái rường, nói rõ xuất xứ tên gọi từng cái từng cái một, Minh Lan nghe ngóng, bỗng thốt lên một câu: “Nếu không thì hay là bà cũng giữ lại nốt hai rường này đi.”

Lão phu nhân lần này thực sự kinh ngạc, nheo mắt nhìn cháu gái. Minh Lan lưỡng lự một hồi, vẫn nói tiếp: “Cha, mẫu thân, còn có các anh các chị tất nhiên đều vô cùng hiếu thảo! Nhưng mà bà nội dù sao cũng phải giữ lại chút bạc chứ, có lương thực trong tay tâm không e sợ...”

Kỳ thực nàng muốn nói thế này, trăm con nghìn con cũng chẳng bằng tiền trong tay, huống hồ con này còn chẳng phải con ruột, đây là tâm huyết của cô thư ký nhỏ quanh năm công tác tại tòa án dân sự đó.

Lão phu nhân cảm động, dịu dàng nói: “Con ngoan, con yên tâm, quan tài của bà đầy tiền.”

Trong phủ có không ít hầu già vốn là thị tì của lão phu nhân, bà còn phải hàn huyên với bọn họ, sợ Minh Lan buồn, bèn bảo nàng đi dạo trong vườn, Minh Lan bĩu môi: “Con không thích đi dạo trong vườn đâu.” Nàng còn tưởng là đi dạo phố cơ.

Thịnh lão phu nhân xụ mặt nhét vào tay nàng một bàn tính nhỏ: “Thế thì luyện tập một chút đi, ngay cả một trăm cũng đánh không xong, coi chừng sau này lấy chồng, quản gia cũng nên hồn.” Minh Lan u oán nhòm bà nội, nghĩ ngợi đôi chút, đau khổ nói: “Thôi, thế con đi dạo vậy.”

Người ta đã trải qua toán tiểu học, sơ trung, cao trung['] uyên thâm rồi có được không, cái cơ bản nhất chính là tính nhẩm đó!

['] Cách phân chia hơi khác với HTGD Việt Nam. Tiểu học 6 năm, sơ trung 3 năm, cao trung 3 năm.

Minh Lan chẳng hề lấy làm vui thích mà dạo quanh hồ một vòng, sau đó ngồi trên một tảng đá dưới một gốc liễu héo vàng, hai tay chống vào gò má, ngẩn người trông ra hồ: Nước hồ Kim Lăng trong trẻo sóng gợn, cực kì khác biệt với Sơn Đông, phản chiếu gương mặt nhăn nhó đau khổ của Minh Lan. Minh Lan bỗng nổi tính trẻ con, nhặt một cục đá, cứ một viên lại một viên lia lung tung vào trong hồ.

Ngay cả đồ cưới cũng chuẩn bị xong xuôi, xem ra bà nội đã tính toán hôn sự cho mình đâu ra đấy. Không cho nàng hỏi, dù cho thương nàng đến mấy, dù cho bị nàng dỗ dành đến mê mẩn, Thịnh lão phu nhân trước sau như một vẫn cự tuyệt không để nàng tham gia bàn bạc hôn sự. Nghe nói năm ấy hôn sự của bà là do bà tự định đoạt, kết quả thì ... Ở tiệc Trâm Hoa trộm nhìn thấy vị thám hoa mới đỗ đạt, nghe người ta ngâm dăm câu thơ, trúng tình ngay tại trận, cãi lại lời cha mẹ yêu thương mình, tự gả cho Thịnh gia, chỉ sau tân hôn vài năm, yêu nhạt tình phai, vợ chồng trở mặt.

Nghe thì giống như thoại bản thời xưa, quả thực nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống là những lẽ có căn cứ. Nhưng mà nàng là người làm việc theo lý trí pháp luật nhá. Nàng sẽ không nhất kiến chung tình rồi ngơ ngơ lập gia đình bừa bãi! Minh Lan rất đau buồn tiếp tục ném đá, nàng thực sự rất muốn biết bạn đời tương lai của mình là ai.

“Em Minh Lan.” Tiếng nói trong trẻo của một thiếu niên vang lên.

Minh Lan ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn đảo dác xung quanh một vòng, mới thấy quả nhiên có một thiếu niên tuấn lãng đang đứng. Anh ta đang bước về phía này, nhìn Minh Lan sững người. Hạ Hoảng Văn vừa đi vừa nói: “Em không biết tôi sao?”

Minh Lan cười xán lạn, đứng lên cúi chào di dỏm: “Anh Hoảng Văn, em ở bên này xin chào anh ạ!”

Hạ Hoảng Văn đi ba bước tới chỗ Minh Lan rồi dừng lại, chấp tay khom người: “Hôm nay bà nội đưa anh theo tùy tiện tới thăm, thất lễ thất lễ.”

Minh Lan thấy Hạ Hoảng Văn vận áo tang màu trắng liền nghiêm mặt nói: “Đám ma cụ ngoại anh, em và bà nội vốn muốn đi, nhưng mà ...” Hạ Hoảng Văn vội xua tay, cười ôn hòa: “Các em vốn là đến ăn cưới, ở nhà bác trai, việc hiếu hỉ trùng nhau là không tốt, em không đến là đúng rồi.”

Minh Lan trầm giọng nói: “Hạ lão phu nhân hẳn là đau buồn lắm.”

Hạ Hoảng Văn đi tới, nhìn Minh Lan, nhã nhặn nói: “Bà nội rộng lượng, câu cửa miệng nói làm người có sống có chết, đây là số trời, cụ ngoại như vậy cũng là thọ, mất khi đang say ngủ, coi như là hỉ tang. Chết thì có gì đáng sợ?”

Minh Lan ngẩn ra, gật đầu nói: “Hạ lão phu nhân nói rất có lý, em không sợ chết, chỉ lo sống không được vui vẻ.”

Hạ Hoảng Văn nghe xong thì cười nói: “Tôi cũng không sợ chết, chỉ sợ không sống lâu mà thôi.”

Minh Lan cuối cùng cũng bật cười, Hạ Hoảng Văn thấy nàng nở nụ cười mới hỏi: “Ban nãy em làm sao mà mặt ủ mày chau thế? Anh họ em cưới vợ lì xì thiếu tiền cho em sao?”

Minh Lan lắc đầu, bi thương nói: “Em không gây bàn tính, bà nội bảo em sẽ phá sản mất.” Đương nhiên nàng không thể nói mình lo lắng vì chuyện cưới đui gả mù[‘], buộc lòng phải thuận miệng bịa một câu.

[‘]nguyên văn “manh hôn ách giá” ý chỉ hôn nhân do cha mẹ bề trên sắp đặt, không được gặp mặt, biết trước hay tiếp xúc với đối phương.

Hạ Hoảng Văn bật cười: “Thế đã là gì, ngày bé tôi còn lấy cao nhân sâm ném cho cá vàng ăn cơ, lãng phí không biết bao nhiêu, cá vàng còn chẳng

thêm vào, cha tôi đuổi theo phía sau mắng tôi là đồ phá của.” Nhớ tới người cha đã mất, nét mặt Hoảng Văn buồn bã.

Minh Lan lắc đầu nguầy nguậy: “Bác ấy mắng sai rồi, đây không phải phá của mà là lang băm! Lỗi của hai đứa mình hoàn toàn không giống nhau tí nào, xin đừng lấy ra để dễ em.”

Hạ Hoảng Văn hì một tiếng, không khỏi mỉm cười, chỉ nhìn Minh Lan lắc đầu liên tục. Chàng thiếu niên điềm đạm ung dung, tiếng cười ấm áp trong trẻo, non xanh nước biếc, gió thu hiu hiu nhàn nhạt hương cỏ nội, Minh Lan chợt thấy cõi lòng thoáng đãng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Sự Nghiệp Rèn Luyện Chuyên Môn Của Một Tên Nghe Lén Nghiệp Dư

Quay về nhà họ Thịnh ở Hữu Dương đã là chạng vạng, Hạ Hoảng Văn để lại cho Minh Lan một bao lớn trần bì phơi khô. Minh Lan nếm thấy giòn ngọt mát dịu, khi về chia ra một nửa đưa cho Phầm Lan, ai ngờ Phầm Lan không ở trong phòng, nha hoàn ấp úng nói cô cả đã về nhà mẹ đẻ. Minh Lan tức thì thấy không ổn, vội vàng đến chỗ Thục Lan. Vừa mới vào phòng liền thấy Thục Lan mặt mũi đầm đìa nước mắt, sắc mặt tiêu tụy như bà lão, tựa ở giường thiếp đi. Phầm Lan tay nắm thành quyền bước đến, Minh Lan vội hỏi chuyện gì vậy, Phầm Lan nghiêng rằng một phen giải thích sự tình.

Hóa ra ngoại thất của Tôn tú tài mang thai. Mẹ con Tôn thị vui mừng quá đổi muốn nạp người vào phủ. Thục Lan tính tình nhu nhược, may nhờ ma ma bên người quyết đoán, thấy tình hình không tốt bèn đưa nàng về nhà mẹ đẻ.

Buổi chiều Tôn mẫu đánh đến tận cổng, ngạo mạn yêu cầu Thục Lan đón người kia vào cửa. Thịnh lão thái thái nhất quyết không chịu, chỉ cho bốn chữ “Giữ con đuổi mẹ”. Tôn mẫu cười khẩy rồi phui tay áo mà đi.

Phầm Lan tức quá mới chạy ra gốc cây liễu khô chửi ầm lên nửa canh giờ. Minh Lan ở bên cũng không biết nên khuyên thế nào, chỉ đứng yên lặng, mãi đến lúc chập choạng tối cả hai mới ủ rũ đi về, vừa đến cửa thì

chợt nghe trong phòng truyền ra tiếng khóc đau đớn cùng tiếng an ủi của Lý thị.

“ ... Sau khi kết hôn, mẹ chồng nói không thể quấy rầy tướng công đọc sách, trong một tháng...không đến thăm ba ngày... Oán trách con không có khả năng, con bèn nạp thiếp cho chàng. Chàng ấy lại chê mấy người đó không thú vị... Như thế nào cho phải đây.!”

Nhan sắc Thục Lan bình thường, vừa thật thà vừa nhu nhược. Tôn Chí Cao tự xưng là tài tử trí thức, nhìn vợ và thông phòng thấy chối mắt, khó khăn lắm mới gặp được một nữ nhân xinh đẹp hiểu phong tình lại có chút tài hoa, tất nhiên là bị mê hoặc rồi.

Minh Lan khế thờ dài, thế giới này luôn luôn tương đối bao dung với nam nhân, chỉ sợ Thục Lan phen này phải chịu thiệt thòi.

Quả nhiên, mấy ngày nay phủ Thịnh bị đám người quấy nhiễu đến gà bay chó sủa, có người trong họ Tôn đến biện hộ, có nữ quyền chi thứ ba đến xem vui, còn có hương thôn phụ lão có tiếng nói đến khuyên giải, có điều nói tới nói lui, đa số ý kiến đều chỉ cùng một kiểu: Bảo Thục Lan đại nhân đại lượng, để cho cô gái kia vào cửa, có sinh được con trai thì cũng ghi dưới danh Thục Lan mà thôi.

Thịnh gia trước sau vẫn không buông, lâu dần, bên ngoài đồn đại, nói ngắn nói dài, đều trách cứ con gái họ Thịnh ghen tuông, không chịu nhận người. Tôn Chí Cao trước sau cũng chưa từng đến đón vợ, càng dứt khoát đón vũ cơ vào cửa, bên trong bên ngoài o bế như phu nhân chính thất. Lý thị dần dần không chịu đựng nổi, chỉ có bà bác vững chãi trầm mặc như tảng đá, mặc cho ai nói cũng chỉ ngậm miệng.

Sau nửa tháng, bà bác bỗng nhiên lên tiếng, nói bà muốn gặp mặt vũ cơ kia. Tôn mẫu cho rằng người nhà họ Thịnh không nhận được nữa, hôm sau bèn hí hửng dẫn vũ cơ kia tới cửa. Ai ngờ bà bác không nói một lời, chỉ soi

xét vũ cơ kia một hồi lâu, hỏi han thêm mấy câu, sau đó xoay người vào nhà. Tôn mẩu còn chưa hoàn hồn đã bị tổng ra cửa.

Một ngày này, Phẫm Lan không yên lòng nhìn Minh Lan can hình hoa lên chiếc yếm, không được ra bên ngoài nhìn ngó xung quanh. Bỗng một đứa hầu nhỏ chạy nhanh vào, thì thầm vào tai Phẫm Lan một câu. Phẫm Lan lập tức bật dậy như lò xo, kéo Minh Lan ra ngoài. Minh Lan suýt nữa ngã ngửa, khung thêu hoa rơi trên đất cũng không kịp nhặt, không đầu không đuôi chạy theo.

Lảo đảo chạy vội một mạch, xuyên qua khóm hoa bụi cây, chỉ thấy đường ngày càng hẹp dần. Sau đó thì ngay cả đường chính cũng chẳng đi nữa, thất tha thất thểu đạp cả lên bùn cỏ nơi hẻo lánh, vòng qua mấy gian nhà chính, đi tới một gian nhà lá u ám.

Minh Lan cuối cùng cũng gạt tay Phẫm Lan ra, hốt hển nói: “Em cũng không đi nổi nữa, chị rút cuộc là muốn làm gì?”

Phẫm Lan hưng phấn mặt đỏ bừng bừng: “Ngày đó sau khi bà già Tôn tới, bà nội tự giam mình trong phật đường mấy ngày, chỉ nói với bà nội em mấy câu, ngay cả mẹ chị cũng không chịu gặp. Chị vẫn sai người để ý, hôm nay bà nội bỗng nhiên bảo mẹ đến gặp bà. Nếu chị đoán không sai, bọn họ sẽ bàn bạc chuyện chị cả ấy mà.”

Minh Lan gật đầu liên tục, cảm thấy người chị họ này suy nghĩ phân tích rất chặt chẽ bèn hỏi: “Thế rồi sao?”

Phẫm Lan trách một tiếng, hung tợn nhéo tay áo Minh Lan: “Chuyện sống chết đại sự của chị cả chị, em lại còn nói “Thế rồi sao”? Có tin chị đánh em bây giờ không! Giờ chị muốn đi nghe họ nói chuyện, em có đi không?”

Minh Lan kinh ngạc rớt cả tròng mắt. Tiểu thư khuê các chính là ngay cả hỏi thăm chuyện riêng tư nhà người ta còn không được, huống hồ là nghe

trộm, được rồi, tuy là nàng cũng đã nghe trộm vài lần, nhưng mà là cơ hội trời cho nha!

Minh Lan lo sợ nói: “Ấy, thế này không được đâu? Sao có thể nghe trộm được!” Vừa nhìn vẻ mặt không ngờ của Phẩm Lan vừa nhanh nhẩu nói: “Huống hồ chị định nghe trộm thế nào! Bà nội chị chả nhẽ lại ra cửa sổ nói oang oang à?”

Phẩm Lan vung tay lên: “Không phải lo, chỗ này có một cái ổ chó, khi còn nhỏ chị bị phạt cấm túc ở phạt đường thường ra ngoài bằng đường này, rất là kín khuất. May mà bà nội lại nói chuyện ở phạt đường, không thì chị cũng chẳng có đường nào, chị coi em như ruột thịt, chị em tốt có phúc cùng hưởng, mấy lần trước em đều kề vai sát cánh với chị, vô cùng nghĩa khí, cho nên chị có chuyện tốt cũng sẽ không quên phần em!”

Minh Lan xiêu vẹo, hầu như cười ngất, có nhăm không vậy, chui lỗ chó và nghe trộm cũng tính là chia sẻ ngọt bùi à!

Phẩm Lan không để ý tới việc Minh Lan đang lập cập chống đối, nhanh chóng gạt đám cỏ cây phía sau hòn núi giả, lộ ra một cái lỗ rộng hơn một thước, một bên uy hiếp Minh Lan bằng ánh mắt, một bên lấy tay ấn Minh Lan vào trong lỗ chó. Minh Lan mặt mũi đau khổ, chờ Phẩm Lan chui vào, xắn tay áo cuộn váy lại, bò như chó trong cái lỗ, một lát sau, Phẩm Lan nhô đầu ra, rồi kéo Minh Lan khỏi lỗ chó. Minh Lan quay đầu nhìn lại, cửa lỗ vốn là bị chặn bởi cỏ dại và một cái vại nước.

Phẩm Lan trầy trật dịch cái vại nước sang bên: “Chị đã đặc biệt dặn dò chúng nó từ nhiều ngày nay là không được dời cái vại nước này đi.”

Sau đó hai cô gái lăm la lăm lét đi qua một cái sân nhỏ, nhanh chóng cẩn thận tiến vào trong. Phẩm Lan quen cửa quen nẻo chạy vào một cái cửa hẹp, sau đó thấy tối om. Phẩm Lan ngồi xổm xuống, Minh Lan vụng về

theo Phẫm Lan bò mấy cái, sau đó nằm sấp chui vào một nơi giống như là hộc tủ.

Phẫm Lan ghé sát vào tai Minh Lan, nói khẽ như muỗi kêu: “Chỗ này là gian vách phía sau bàn thờ phật, yên tâm đi, gian này rộng lắm.”

Minh Lan dần cảm thấy sợ sệt, nghĩ bản thân mình hôm nay rất sai phạm. Các nàng nằm đợi một lúc, chợt nghe tiếng mảnh sột soạt, sau đó tiếng Lý thị vọng tới hai bên cứ xa dần, tựa như hai mẹ con đang ở rồi ra xa bàn thờ phật.

Sau đó Lý thị nhẹ nhàng hỏi: “Lão phu nhân, người, người... Gọi con tới, chẳng nhẽ là ...?”

Bà bác nói: “Ta đã ngẫm nghĩ mấy ngày nay rồi, đã hạ quyết tâm, bảo Thục Lan hòa ly đi thôi.”

Minh Lan bỗng cả kinh, trong bóng tối cảm thấy hơi thở của Phẫm Lan cũng trầm hẳn đi, chỉ nghe tiếng Lý thị rấm rức: “Lão phu nhân, người nghĩ lại một chút xem ạ, Thục Lan tuổi còn nhỏ, thế này ... Nửa đời còn lại làm sao bây giờ!”

Qua một hồi lâu, mới nghe giọng bà bác khàn khàn kiên định: “Ta làm sao tình nguyện chứ? Ta suy đi tính lại, nghĩ đến mấy ngày mấy đêm, giờ chẳng có biện pháp nào cả, chính lúc nó hăng còn trẻ, nhanh chóng giải quyết việc này, sau này có lẽ còn có ngày lành.”

Lý thị thút thít, bà bác lại nói: “Nữ nhân đời này chỉ dựa được vào ba nam nhân, cha, chồng, con trai. Mẹ con họ Tôn nhân phẩm con thấy rồi đấy, mẹ chồng như thế, chồng như thế, bảo Thục Lan sống cả đời kiểu gì? Nếu mà nó có con trai đã đành, dựa vào con thì cuối cùng cũng có thể hết khổ, nhưng mà hôm nay nó ngay cả một đứa con cũng chả có, đợi đến lúc con và cha nó nhắm mắt xuôi tay, anh trai và chị dâu nó luôn luôn cách một tầng quan hệ, con nói xem về sau nó làm sao mà sống đây?!”

Lý thị nhịn không nổi, khóc òa lên: “Thục nhi đáng thương của tôi, đều do con hại nó, trước kia có mắt như mù, coi trọng cái thằng họ Tôn bất tài! Nghĩ nhà nó nghèo, thấy chúng ta hậu đãi mẹ con nhà nó chắc sẽ đối xử tử tế với Thục Lan, ai mà biết, ai mà biết ... Đúng là còn chẳng bằng heo chó!”

Bà bác thở dài: “Ta vốn cũng chẳng nhịn nổi nữa, vốn cũng định chờ xem cái thằng súc sinh kia định làm thế nào? Con cũng thấy đấy, con bé Thục về nhà đẻ đã nhiều ngày rồi, nó đến một cái liếc mắt cũng chẳng buồn nhìn! Ta cuối cùng cũng nản lòng, hôm nay trường bối nhà vợ nó còn khỏe mạnh, thế mà nó còn dám chà đạp con bé Thục, sau này nếu mà mưu được cái chức quan thật thì còn đặc ý đến đâu! Thôi thôi thôi, con cũng tỉnh táo lại cho ta đi, đừng mong chờ gì thằng đó nữa.”

Phẩm Lan nắm chặt cổ tay Minh Lan. Minh Lan bị đau, nàng rất hiểu tâm tình của Phẩm Lan nhưng cũng không khách khí mà nhéo lại.

Lý thị đau đớn nói: “Con cũng không phải tiếc rẻ gì thằng súc sinh kia, chỉ sợ là làm hỏng thanh danh nhà mình, nếu mà trở mặt, nhà nó không chịu có thiện ý, cố tình đòi hưu thê thì phải làm sao?”

Bà bác cười nhạt vài tiếng, trầm giọng: “Họ Tôn được người ta thối phồng mấy năm nay, sớm đã quên trời cao đất dày. Nó còn cho rằng người ta sợ nó là do coi trọng nó sao, hừ, cũng không xem xét lại mình đi, chẳng qua chỉ là do bảy phần tiền tài ba phần giễu cợt mà thôi, nhà ta ngày hôm nay chẳng nhẽ còn phải sợ nhà nó sao? Xét về tư, nhà ta có người, xét về công, nhà ta có tiền, kể cả có phải kiện, chẳng nhẽ trong quan trường nhà ta chẳng có người nào?! Nó nếu mà tử tế hòa ly với Thục Lan, thì để lại một nửa đồ cưới cho nhà nó, bằng không thì, hừ hừ, họ Tôn nhà chúng nó vốn là tình cảnh gì thì cho chúng nó về tình cảnh đó!”

Lý thị nghe dứt lời, có vẻ trầm mặc, dường như có chút lưỡng lự. Bà bác lại nói: “Vốn là để bất kì đứa lễ nào sinh được con trai hay con gái thì con

bé Thục nhận con về danh nghĩa mình cũng được. Thế nhưng con tiện nhân kia con cũng gặp rồi đấy, lẳng lơ xinh đẹp, mồm miệng lưu loát, quen thói nịnh nọt lại có tâm kế, con xem thấy liệu có thể là một đứa đơn giản được không? Sau này nó sinh con trai, Thục Nhi còn không bị nó nuốt cả da lẫn xương chắc!”

Lý thị im lặng, tiếng khóc cũng dần ngừng lại, Minh Lan cảm thấy bác ấy đang dạo động. Bà bác thở dài một tiếng, sâu thẳm nói: “Con dâu à, con chưa từng trải qua cảnh ngộ như ta lúc bấy giờ, cả nhà từ trên xuống dưới đều do con tiện nhân kia nắm giữ, thực sự là kêu trời trời chẳng thấu kêu đất đất nào có hay. Con gái cả của ta, chẳng qua chỉ nhiệm phong hàn, chỉ một thang thuốc là cứu được mạng, ấy thế mà lại bị giày vò mà chết! Ta đây mới cực lực hạ quyết tâm, đưa theo chồng con và cái Vân trốn về nông thôn, may thay thím hai con chìa tay giúp đỡ, ngăn cản cha chồng con viết hưu thư. Ba mẹ con ta ở nông thôn nếm đủ khổ cực, không dễ gì mới thoát khổ...”

Nói rồi dường như nghẹn ngào. Minh Lan trong lòng xót xa, nghĩ đến nếp nhăn héo hon già hơn tuổi của bà bác, từng đường từng đường ẩn giấu biết bao đau thương khổ cực. Phấn Lan ở ngay bên hình như cũng khe khẽ nghiêng rặng.

(Độc đoạn này thương quá, thế mới biết nhà họ Thịnh rất là cưu mang nhau, tình cảm gia đình ấm áp, lại phục bà nội ML hơn. Nói thực bà ấy chính là thánh mẫu đấy, Mary Sue đấy nhưng ai mà không ngưỡng mộ bà chứ^^).

Lý thị nhẹ nhàng nói: “Lời của lão phu nhân con đều ngộ ra được, con bé Thục là khối thịt con đứt ruột đẻ ra, thấy nó khổ con cũng như bị dao cắt vậy, nhưng ... Nhưng ..., chỉ e là, chỉ là sẽ làm lỡ dở Phấn Nhi, nó cũng lớn rồi, nhà chồng tương lai mà vin vào cố này, không muốn cưới nó thì sao?”

Minh Lan đột nhiên thấy gió lùa ào bên người, Phầm Lan không nhìn được nữa, khẽ đẩy Minh Lan vào trong góc, lăn từ trong xó rồi chui ra, xốc mình lên, cất giọng: “Con không sợ, bảo chị ấy hòa ly đi! Con dù cả đời không lấy chồng cũng không thể bảo chị ấy ở nhà họ Tôn chịu tội được!”

Minh Lan quỳ rạp trên đất như chó con, chỉ cảm thấy chân tóc mình dựng đứng lên, sợ đến mất hồn mất vía, trong bụng mắng heo chửi chó Phầm Lan một trăm lần, tay chân lạnh ngắt, thế này mà bị bắt được thì ... Hợ, chẳng biết sẽ làm gì nàng nữa. Minh Lan cố tự trấn an, vẫn nằm sấp kiểu chó như cũ không dám nhúc nhích.

May mà nàng trốn trong góc gian ngách bằng gỗ, lại có một lớp rèm ngăn cách, mẹ chồng nàng dâu vẫn chưa phát hiện ra bên trong còn một người nữa, lại bị Phầm Lan bất chợt chui ra làm cho hoảng sợ. Lý thị tức quá mắng chửi Phầm lan, Phầm Lan cãi lại, tất nhiên chị ấy sẽ không nói bên trong còn một đứa nữa. Lý thị và bà bác cũng không nghĩ ra bên trong có tới hai đứa nghe trộm.

Sau đó hình như Phầm Lan bị vả cho một cái, nhưng chị ấy cứng rắn như thép, một tiếng cũng không khóc, lại sầm một tiếng quỳ xuống, sau đó lớn giọng nói: “Số mệnh con người, trời đã định trước, nếu con gái có phúc, thì chị cả hòa ly cũng chẳng sao cả, còn nếu để chị cả sống khổ sống sở, con có làm thần tiên cũng chẳng mừng!” Sau đó liên tục dập đầu cầu xin Lý thị.

Minh Lan càng hoảng sợ nên cũng chẳng nghe rõ nữa, cuối cùng dường như hai mẹ con ôm đầu khóc nức lên.

Tận đến khi Minh Lan trấn tĩnh lại, Lý thị đã đưa Phầm Lan rời đi, tựa hồ muốn cùng họ Tôn cứng rắn một phen. Minh Lan nằm sấp bên trong lưng tựa mồ hôi lạnh. Bên ngoài vô cùng yên ắng, bởi vậy nàng cũng không dám ho he tiếng nào, trong lòng khẩn cầu vô số lần, chỉ mong bà bác hôm nay đừng tụng kinh, mau chóng về nghỉ ngơi, để nàng còn chuồn đi.

Ai biết được nằm sắp quá thời gian uống một chung trà, bà bác chẳng may may định rời đi, chỉ nghe tiếng bà lần lần trảng hạt. Minh Lan cảm thấy đầu gối tê như, mồ hôi lạnh rùng rùng, trên người rét run, chỉ âm thầm than khổ. Lúc này, Thịnh Vân đi tới.

Hai mẹ con đều là người thẳng tính, hàn huyên vài câu bèn đi thẳng vào chuyện chính, Thịnh Vân nói: “Mẫu thân và chị dâu đã có quyết định?”

Bà bác không nói gì, Minh Lan suy đoán hẳn là bà ấy gật đầu. Sau đó Thịnh Vân lại nói: “Cũng do trước đây chị dâu tính sai, không muốn dựa dẫm nhà anh họ, không phải là chị Vương lên mặt với chị ấy vài lần còn gì! Thì đã sao nào, chị ta ngay cả mẹ chồng mình còn coi thường nữa là, huống hồ nhà thương nhân như nhà ta. Thế nhưng thím hai với anh họ rất tốt, nâng đỡ trợ giúp cho đến giờ cũng chẳng than một lời, hai chị chúng ta có qua có lại, có gì mà không tốt? Nhưng mà chị dâu không phải cũng muốn nhà mình tự bởi ra một người làm quan sao, thế nên mới dung túng cho họ Tôn thành như vậy!... Được rồi được rồi, không nói nữa, mẹ, mẹ tính lúc nào thì ra tay?”

Bà bác thở dài, nói: “Đều chuẩn bị đâu ra đấy, hai ba ngày nữa, khi nào xong chuyện bảo con bé Thục đến ở nhà con. Con chịu khó nói chút đạo lý với nó, con gái tình tình nhu nhược không biết đấu tranh, đi đâu cũng bị người ta coi rẻ thôi! Con nếu thấy ổn, cũng có thể bảo nó đến nhà chồng cái Quế ở nông thôn. Mẹ chồng nhà kia với mẹ cũng là người quen cũ, tính tình cũng vô cùng tốt, tất sẽ không soi mói, để con bé Thục ở nông thôn cho khuây khỏa một chút cũng được.”

Thịnh Vân hừ một tiếng: “Thục nhi hồi còn nhỏ khá lắm, cùng với Quế Nhi nhà con leo núi chần trâu, nhanh nhẹn gan dạ, sau này lại bị chị dâu nhốt thành như vậy, học cái gì mà tiểu thư khuê các, tốt lắm tốt lắm, học thành đũa vô dụng! Cứ nhìn Quế nhi nhà con mà xem, nhà thông gia với con rể đúng là phúc hậu, cha mẹ chồng và em gái chồng đều thân thiết, cuộc sống gia đình êm đẹp mỹ mãn!”

Lời nói hàm chứa đắc ý, bà bác khẽ cười: “Đó là do nó không chịu thua kém, nhà kia con một chín đời, nhân khẩu ít ỏi, Quế nhi vào cửa bốn năm sinh liền ba đứa nhóc, giờ trong bụng cũng hoài một đứa, nhà kia còn không xem nó như bồ tát mà thờ, có điều con cũng phải nhắc nhở nó, không được sơ ý, cẩn thận kéo sau lại khố!”

Thịnh Vân thấy mẹ đùa, bèn nói vài câu chê con gái, sau đó chợt hỏi: “Ấy dà, mẹ, ... Chà, được rồi, chuyện này thím hai đã biết chưa ạ?”

Bà bác nói: “Nói thừa! Con lần này mời thím ấy đến không phải suông, ông ba tuy càn quấy, mấy năm nay nhà ta luôn luôn nhận nhịn, chẳng lẽ còn không đối phó được?! Từ lúc thằng ranh súc sinh kia lấy ngoại thất, mẹ đã có ý định này. Lúc này thím hai con mang theo phong thư của anh họ con gửi đến quan huyện rồi. Kim Lăng lại là quê nhà thím ấy, bạn cũ khắp nơi, mẹ xem thằng ranh súc sinh kia làm sao lọt khỏi lưới trời!”

Thịnh Vân cảm tức nói: “Hừ, họ Tôn kia một lũ khốn kiếp, chờ Thục Lan thoát rồi, xem chúng nó còn tự đắc thế nào? Ai dà, lại nói tiếp, thím hai tốt quá đi thôi.”

Bà bác hình như ừ một tiếng, nói: “Nhà thân thích chính là như vậy, nhà chúng ta tự gây dựng nên gia sản vững chãi, cũng coi như không phụ lễ nghĩa của thím hai con. Thân thích đang lúc êm đẹp, anh giúp tôi tôi lại giúp anh, chị dâu con ngay cả điều này cũng không nghĩ ra. Còn nữa, con ít làm bộ làm tịch hộ mẹ! Thím hai con lần này tới đây, không chỉ vì để con bé Minh nhập tịch, con tính toán cái quỹ quái gì thì cũng cẩn thận lại tranh chấp với chị dâu con!”

Tiếng đồn sứ lách cách, Thịnh Vân hình như đang chậm rãi rót trà: “Con biết mẹ có chủ ý, mau chóng để Ngô nhi thành thân, sau đó tới kinh thành xa xôi, thế là chỉ còn lại một Phẩm Lan. Nó mới chỉ mười hai mười ba, nghị thân hăng còn sớm, thừa dịp này để Thục Lan hòa ly. Chờ qua một vài

năm, mọi đều quên lãng, việc làm mỗi cho Phẫm Lan cũng không lỡ làng, dù có lỡ cũng không lo. Không phải còn có Thái Sinh nhà chúng ta sao!”

Bà bác dường như rất giận, to tiếng: “Con ra cái vẻ quái đản này cho ai xem hả?! Phẫm Lan phối với Thái Sinh nhà ta, thân càng thêm thân, có gì mà không tốt!? Chẳng nhẽ con không xem trọng?” Thịnh Vân cười lạnh: “Ô hay, mẹ nói ngược rồi? Không phải là con không coi trọng Phẫm Lan, mà là chị dâu không coi trọng Thái Sinh nhà con nhé!”

Bà bác không nói gì, Thịnh Vân hình như đang thổi trà nóng, nói tiếp: “Nói thật, Phẫm Lan tính tình ương bướng không phép tắc như vậy, không nhiều người muốn lấy nó về làm vợ đâu, rốt cuộc cũng là cháu gái con, dù bình thường nó vẫn hô hô hét hét với Thái Sinh, con cũng bằng lòng cưới nó vào cửa, đối đãi thật tốt. Có điều chị dâu cả mắt nhìn cao lắm, không coi trọng con rể xuất thân nông gia đâu, muốn kết thân với Úc nhi nhà họ Lý cơ! Nhưng mà họ Lý lại không xem trọng Phẫm Lan, chị ấy mới quay lại thấy Thái Sinh nhà ta là ổn. Hừ, chị dâu cũng khinh người quá, Thái Sinh nhà con đâu gì muốn nói tiền là có tiền, muốn nói nhân phẩm là có nhân phẩm, mấy năm nay vì Phẫm Lan, chẳng biết con đã từ chối bao nhiêu nhà làm mai tử tế! Chị dâu chê bai, Thái Sinh nhà con là cái thá gì? Muốn là có, không muốn thì thôi, tùy chị ấy chọn chọn lựa lựa đấy à? Lúc này con còn chưa theo ý chị ấy đâu nhé!”

Thịnh Vân dường như tức giận, đặt mạnh chén trà lên trên bàn.

Trong phòng lặng ngắt hồi lâu, bà bác mới nhẹ nhàng nói: “Cho nên con viết thư cho thím hai, khen Thái Sinh một chập.” Thịnh Vân thẳng thắn thừa nhận: “Không sai! Con biết trong nhà anh họ có mấy đứa bé gái, khuê nữ bảo bối của chị Vương con không dám mơ, có điều con bé nuôi bên cạnh thím hai kia con nghĩ cũng là đứa chu đáo.”

Bên trong, Minh Lan nghe đến kinh hồn bạt vía, nhịn không được chửi cho Phẫm Lan trận nữa: Bảo chị là đồ nghe lén thiếu kiên nhẫn! Bảo chị chỉ

nghe được nửa đoạn đầu! Chuyện liên quan đến chung thân đại sự của chị thì lại không nghe! Đáng đời! Trở về em không nói với chị đâu!

Bên kia, bà bác lạnh nhạt nói: “Như hôm nay? Chị dâu con luống ca luống cuống, ngày ngày cười cười làm lành với con, con thấy thế là hả dạ?”

Thịnh Vân cười ha hả: “Được rồi, con lúc trước mời thím hai tới, là muốn diệt cái uy của chị dâu, có điều về sau ... Khụ khụ, mẹ, con chẳng dối mẹ, con thực sự động lòng. Đứa bé kia thím hai dạy dỗ tốt quá, cũng không ra cái kiểu tiểu thư khuê các ông à ông ọ, tự nhiên hào phóng. Chắc chắc, cả người nề nếp quý phái, mẹ, mẹ có nhìn dáng ăn, dáng đi, dáng chào của nó không? Đúng là do ma ma trong cung dạy dỗ, mỗi một hành động vừa ưa nhìn lại vừa danh giá, đối xử với người khác hòa nhã gần gũi, thêu thùa quản gia đều giỏi ... mẹ, mẹ chớ có coi Thái Sinh như cháu ngoại nữa, mẹ hãy nghĩ nó như cháu nội mình xem, nếu chọn cháu dâu cho cháu nội trai mình, mẹ sẽ chọn đứa thế nào?”

Minh Lan nghe người khác khen mình như thế, trong lòng thấy lâng lâng, muốn nói Thái Sinh cũng là một chàng trai hiền hậu, cơ mà, cơ mà ... Hu hu, vì sao, vì sao, lại là một mối quan hệ huyết thống trong vòng ba đời vậy? Phẩm Lan, chị thực sự phải gả cho anh ấy à, di truyền không an toàn chút nào nhé.

Hình như bà bác lại chẳng còn chỗ để nói nữa, sau một lát, khẽ thở dài: “Nhưng Phẩm Lan thì phải làm sao đây?”

Thịnh Vân tùy tiện cười: “Mẹ, mẹ đừng để bụng, chuyện này bất tự còn chưa trao đổi, con thích Minh Lan thì thím hai cũng phải thích Thái Sinh mới được cơ, ái dà! Mẹ, mẹ có nhìn thấy không, mợ bên họ Lý hình như cũng có ý với Minh Lan đấy?”

Bà bác tức giận nói: “Con cái con khỉ gió này còn nhìn ra được, người khác chẳng nhẽ lại không thấy? Không chỉ nhà đó đâu, mẹ nghe nói thím

hai con ở Kim Lăng có gặp lại một người bạn khuê các ngày xưa, nhà người ta cũng có đứa cháu trai, xem ra nhân phẩm rất được thím hai con yêu thích.”

Thịnh Vân thế mà không giận: “Đúng rồi! Cho nên nói thế thôi, chuyện sau này thì cứ chờ xem, nếu Thái Sinh nhà ta có phúc, được thím hai coi trọng thì tốt, nếu thím hai có ý tránh cũng không sao, không phải còn có Phàm Lan sao! Ha ha... Thế này có tính là phong thủy luân chuyển không nhỉ!”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhân Chứng Ghi Chép Từ Hiện Trường Vụ Án Ly Hôn Cổ Đại

Hai mẹ con nhà họ Thịnh chuyện trò hơn nửa canh giờ, cái gì nghe hay không nên nghe Minh Lan đều nghe thấy hết. Thấy cụ mệt mỏi, Thịnh Vân dìu đi nghỉ ngơi. Minh Lan quỳ gối khó khăn, chậm chậm lui ra ngoài, hai chân mỏi nhừ đau nhói, lưng còng như bà già, còn phải cẩn thận kéo người khác nhìn thấy. Minh Lan thầm bội phục chính mình, trong tình huống như vậy mà nàng còn không quên bê vại nước đặt lại chỗ cũ, gạt cỏ dại sang hai bên, chui ra khỏi ổ chó.

Khắp người toàn là bùn, nhếch nhạch nhếch nhác, Minh Lan không dám về phòng mình, lén lút chạy đến chỗ Phàm Lan, vừa lúc thấy tên phản bội vứt bỏ đồng đội kia đang đứng ngồi không yên chờ mình. Vừa thấy mặt đã nở nụ cười lấy lòng, lấy ra bộ quần áo mới mời Minh Lan đi tắm rửa thay đồ.

Minh Lan bước đến cù cho chị ta một trận, đến lúc thở hắt ra mấy cái mới bắt đầu tắm. Lúc cởi quần áo, hai cô gái đều giật mình. Chỗ khuỷu tay sưng tấy một vùng trên làn da ngọc ngà tựa như ấn con dấu khắc hoa văn phật đường trên đá cẩm thạch. Phàm Lan tự mình cầm lọ cao đến xoa bóp hồi lâu, nấu canh gừng cho Minh Lan uống giữ ấm cơ thể. Dù là vậy nhưng vết thương ngày hôm sau vẫn chuyển thành vết lõm đốm màu xanh tím giống như màu viên gạch lát ở nhà xí. Minh Lan bực bội, dùng sức véo hai gò má của Phàm Lan. Phàm Lan thét gào ầm ĩ nhưng rất thành thực chịu tội, mấy ngày liền đều giống con chó nhỏ lanh lợi, không ngừng nhận lỗi.

Chờ đến khi vết xanh tím trên đầu gối Minh Lan biến mất, bà bác liền tập hợp tộc trưởng, các bô lão của hai nhà Tôn Thịnh và mấy ông bà đức cao vọng trọng có giao tình xưa nay, cuối cùng mời mẹ con họ Tôn tề tựu dưới một mái nhà để giải quyết việc này. Việc trọng đại như vậy, Phẫm Lan cố nào chịu ngồi yên, đứng trước mặt Lý thị năn nỉ nguyên một buổi, Lý thị mới chịu cho con gái đi xem người lớn cãi nhau. Nhưng ngược lại, bà bác chỉ nói một câu: “Con bé không còn nhỏ nên để cho nó biết thói đời gian nan, đừng giống như đoá hoa mềm yếu sống không nổi qua đợt sóng gió.”

Đạo lý sinh tồn của bà bác và con dâu không giống nhau, bà cho rằng cô đại mạnh mẽ hơn giống lan cảnh nhiều. Lý thị không dám cãi lời bà, liếc mắt trừng Phẫm Lan một cái rồi mặc kệ. Phẫm Lan vội vàng đến tìm Minh Lan, luôn mồm bảo ‘Đi cùng đi. Đi cùng đi.’ Trong lòng Minh Lan thực ra cũng ngửa ngáy, nhưng trước hết vẫn bám báo với bà nội, không ngờ bà nội lại không ngăn cản nàng. Vì thế hai cô gái hưng phấn lén vòng qua phòng khách đến gian giữa ‘Không xử chết anh ta đâu mà!’ Phẫm Lan cực kì phấn chấn.

Đến gian giữa phát hiện Thục Lan đang ngồi ở một góc, khuôn mặt tiêu tụy như bà góa.

“Là lão phu nhân bảo chúng tôi đưa cô chủ đến.” Nha hoàn bên cạnh Thục Lan khẽ nói. Minh Lan và Phẫm Lan đưa mắt nhìn nhau một cái, e là lần này bà bác muốn hạ độc được chặt đứt triệt để ý niệm của Thục Lan.

Mẹ con họ Tôn thấy người hầu nhà họ Thịnh cung kính đến mời, nghĩ rằng họ Thịnh muốn thoả hiệp nên nghênh ngang bước đến cửa. Vừa đến đã thấy nửa phòng đầy kín người, ngồi ở phía trên kia hẳn là hai vị trưởng bối đức cao vọng trọng của hai nhà. Nghiêng đầu lại thấy ông thông phán[‘] vùng này đã ở đây, bên cạnh còn đưa theo hai vị lục sự[‘], Tôn Chí Cao dần thấy bất an. Chỉ có Tôn mẫu vẫn không biết gì, vênh vênh vào vào chọn cái ghế dựa đầu tiên ngồi xuống.

['] Thông phán: vị quan trông coi giấy tờ, sổ sách

['] Lục sự: người chịu trách nhiệm ghi chép giấy tờ.

Hành lễ với mọi người xong, dưỡng Hồ và Trường Tùng mời ông thông phán và hai vị lục sự ra ngoài dùng trà. Phẩm Lan cẩn thận nhìn qua khe cửa, quay lại nói nhỏ: “May mà chi thứ ba không tới, nếu không nhất định bị bọn họ cười chê.”

Qua một chén trà nhỏ, Thịnh Duy nhìn lướt qua mọi người trong sảnh chính, rồi vỗ tay nói: “Hôm nay mời các vị phụ lão đến đây chính là muốn bàn bạc về chuyện con gái tôi và con rể Tôn, việc nhà rối rắm, mong mọi người chớ chê cười.”

Tôn Chí Cao thấy cách hành xử này, nghĩ thầm trong bụng họ Thịnh các người ỷ mạnh muốn điều khiển mình đây mà, mình nên ra tay trước chiếm ưu thế, bèn lạnh lùng hừ một tiếng: “Cha! Tôi bất hiếu có ba điều, không có con là tội lớn nhất, là con cháu Tôn gia, Chí Cao thật hổ thẹn, giờ đã hơn hai mươi tuổi mà vẫn chưa có con nối dõi, quả thật bất hiếu. Nay trong nhà vợ bé hoài thai, đúng là việc vui của Tôn gia, vợ cả tất nhiên phải chăm sóc, lo liệu ổn thoả nhưng nàng ta sinh lòng đổ kỵ đến nước này, không chịu dung người. Cha là người hiếu rõ đại cuộc phải răn dạy nàng một hai mới phải.”

Thịnh Duy nghe anh ta đối trắng thay đen như vậy, tuy bác ấy xưa nay hiền lành, nghe vậy cũng không nén được lửa giận dâng trào. Lý thị thấy sắc mặt chồng khó coi, liền chậm rãi đứng lên nói: “Đây là chuyện trong nhà, chủ nhà như tôi đây nói cũng không tiện, thôi thì đứng vị trí của người làm mẹ mà nói vậy.” Nói xong xoay người về phía Tôn Chí Cao, “Con rể! Mẹ muốn hỏi con, con gái ta làm dâu được ba năm, cho con nạp bao nhiêu thiệp thất?”

Tôn Chí Cao sững lại, hừ một tiếng không nói lời nào. Lý thị nói tiếp: “Con tôi làm dâu chưa được nửa năm vì anh mà thu xếp ba đứa thông phòng, một năm sau lại mua thêm hai đứa từ bên ngoài vào, năm thứ hai cưới thêm một vợ lẽ, ngoài ra con có ba đứa thông phòng nữa, năm thứ ba lại thêm năm đứa nữa. Nay anh hai mươi lăm, tổng cộng đã có mười hai, mười ba người trong phòng.”

Thấy Lý thị nắm rõ như lòng bàn tay nội tình nhà mình, da mặt Tôn Chí Cao đỏ bừng. mấy vị trưởng bối trong họ đều xầm xì, liếc xéo. Một ông chú trong họ có xích mích mới nhà Tôn Chí Cao lạnh lùng nói: “Thảo nào cháu thi cử mấy lần đều rớt, ra là bận bịu thế này đây.”

Tôn Chí Cao xấu hổ, tức giận vô cùng. Tôn mẫu thấy con mình lúng túng, vội vàng nói: “Đàn ông ba vợ bốn hầu là bình thường, huống chi con tôi vì muốn con nối dõi. Ông thông gia có ý gì?”

Thịnh Vân lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Suy cho cùng là vì muốn có con nối dõi hay là vì háo sắc, có trời mới biết được ~~~~!”

Tôn Chí Cao tức điên người, suýt chút nữa thì đập bàn.

Ông tộc trưởng họ Tôn thấy tình hình không ổn, vội vàng ra mặt hoà giải, nói: “Mong ông thông gia hãy bớt giận trước đã, thôi thì đây cũng là chuyện vợ chồng với nhau, đầu giường đánh nhau cuối giường giảng hoà. Người cùng một nhà cả, có gì cứ bình tĩnh nói chuyện với nhau, đâu cần phải cãi nhau làm gì phải không?”

Tôn mẫu thấy có nấc thang bước xuống, nhanh chân nói: “Đúng đấy. Đâu cần chuyện bé xé ra to, con dâu không có khả năng thì thôi không nhắc đến. Nếu trong nhà có ai mang thai, nàng cứ khoan dung tiếp nhận, chờ đến khi sinh ra trai hay gái cũng là cái phúc của nàng.”

Lý thị lạnh lùng nói: “Hôm nay đã nhắc đến chuyện này, tôi chỉ muốn hỏi nhà thông gia một câu, nếu con tôi kiên quyết không chịu tiếp nhận

nàng kia, nhà ông bà định đối xử với con tôi thế nào đây?”

Bỗng nhiên Tôn Chí Cao đứng lên, vẻ mặt kiêu ngạo: “Cái loại vô đức ấy còn được tích sự gì nữa, một tờ hưu thư là xong chuyện thôi!”

Cuối cùng, Thịnh Duy không nhẫn nhịn được nữa, liên tục cười gằn nói: “Tốt! Tốt! Tốt! Hay cho một đứa con rể ngày ngày đọc sách thánh hiền!”

Trong lòng Minh Lan đau xót, quay sang nhìn Thực Lan, chỉ thấy ánh mắt chị ấy trống rỗng, người lung lay như sắp ngã, gần như chỉ dựa vào nha hoàn mới đứng được. Phẩm Lan nghiêng răng liên tục, nói thầm bên tai Minh Lan: “Nếu chị là con trai thì sẽ ra ngoài đánh cho hắn ta một trận!”. Minh Lan thấy dáng vẻ uy phong của Phẩm Lan, thầm nghĩ: Thật ra chị là con gái, anh rể chị cũng không thắng được chị đâu.

Tôn Chí Cao thấy người nhà Thịnh gia không nói được lời nào, lại nở nụ cười ngạo mạn: “Một ngày vợ chồng, trăm năm tình nghĩa là gì. Nếu nàng ta hiền lành hơn một chút, hầu hạ chu đáo con cháu Tôn gia, Tôn gia sẽ không thiếu nàng ta miếng cơm manh áo! Mong cha mẹ vợ cẩn thận suy nghĩ!” Nói lời đao to búa lớn rồi ngồi xuống, làm như chắc chắn Thịnh gia không bỏ được con rể như anh ta.

Lý thị nhìn thấy bộ dạng anh ta thế này, chút do dự trong lòng cũng tiêu tan, trong đầu còn nghĩ muốn giết người, lớn tiếng nói: “Khỏi phải suy nghĩ nữa. Người như Tôn đại tài tử nhà chúng tôi trèo cao không với nổi, nhưng mà không thể hưu thê chỉ có thể hoà ly. Tất cả của hồi môn đều gom về hết!”

Mẹ con Tôn thị sững sờ, không nghĩ đến họ Thịnh lại quyết liệt như vậy. Mọi người tham dự giạt mình không ít, sau khi hết ngạc nhiên, mọi người đều rối rít khuyên bảo

‘Đừng hành động theo cảm tính’, ‘Thà phá mười cây cầu chứ đừng huỷ một mối hôn’ v..v

Tôn Chí Cao khó khăn lắm mới phục hồi được tinh thần, hét lên: “Hoà ly là sao? Loại vô đức lại bất hiếu như nàng ta, đưa một tờ hưu thư là quá hời rồi!” Tôn mẫu vội vàng tiếp nối: “Đã gả vào cửa nhà họ Tôn rồi thì của hồi môn cũng là của nhà họ Tôn. Dựa vào đâu mà các người muốn lấy về?”

Lý thị nhìn phẩm hạnh hai mẹ con nhà này, con gái nhà mình hiền lành chăm chỉ là thế mà một chút thiên vị nuôi tiếc cũng không có. Cuối cùng bà cũng hiểu nỗi khổ của mẹ chồng mình, trong lòng lại thêm kiên định, cao giọng nói: “Loại vô đức lại bất hiếu là thế nào hả? Đồ lòng dạ độc ác, mấy lời này mà cũng nói ra được à? Anh muốn sinh con nối dõi để báo hiếu, con tôi cũng không ngăn cản. Gia đình chúng tôi tuy là thương nhân nhưng cũng biết thế nào đạo hiếu phận dâu con? Vào cửa bảy năm chưa có con mới tính là quá giới hạn, còn con tôi thành thân chưa đến nửa năm, anh liền nạp thêm hầu gái. Thế mà anh còn nói nó ‘Ghen tuông’ à? Nó làm dâu ba năm, trung bình một tháng có hai mươi ngày ngủ trong phòng mẹ anh, bưng trà rót nước, hầu hạ ăn uống, từ nhà trên xuống nhà dưới, canh ba mới đi ngủ, canh năm đã phải dậy, đánh đập, mắng chửi không một câu cãi lại, thế này mà còn không đức hạnh?”

Lý thị nghĩ đến con gái mình tuổi còn trẻ mà gầy rộc giống như bà lão, trong lòng đau nhức khó kiềm nén, suýt thì bật khóc. Ai nấy nghe xong cũng thốn thức không thôi, ánh mắt chỉ trịch đều bắn về phía mẹ con Tôn thị. Có người thầm nghĩ: Không để cho vợ chồng ngủ với nhau, còn bảo người ta sinh con cái nổi gì? Làm mẹ chồng hà khắc, đáo để quá mức.

Tôn mẫu bị mọi người chỉ trích cực kỳ khó chịu, dù da mặt có dày cũng phải đỏ lên. Tôn Chí Cao tức giận, ngồi cúi đầu, cổ họng bứt rứt. Hận ý trong lòng Lý thị càng tăng, lớn tiếng nói: “Các người còn muốn đối xử như vậy với con tôi ư? Còn muốn bỏ vợ? Còn muốn cả của hồi môn! Tôi nói cho các người biết, mơ hão!”

Tôn chí cao lạnh lùng cười một tiếng: “Đàn ông bỏ vợ là chuyện bất di bất dịch, bà ngăn thế nào được?”

Lý thị cười nhạt đáp lời, lấy tờ giấy từ trong tay áo giơ lên, nói: “Anh nạp kỹ nữ làm thiếp, bồi nhọ người đọc sách. Đây là giấy làm chứng của dân phụ kia ở Thiên Kim Các ngày xưa, mặc dù anh đã chuộc thân cho nàng ta nhưng lại quên đốt tờ giấy này. Hừ! Hừ! Nàng ta vốn là tiện nhân. Giờ tôi viết một phong thư kèm cả tờ giấy này đưa cho thầy anh và các vị học sĩ ở Kim Lăng thì sao nhỉ? Để xem mấy thư sinh ngày ngày cùng anh ngâm thơ làm thi nhìn anh bằng ánh mắt thế nào. Mặc dù không thể cách chức của anh nhưng thanh danh của anh ở Sĩ Lâm này thì...”

Lần này, Tôn Chí Cao thực sự thay đổi sắc mặt, cố gắng trấn định bản thân: “Hừ! Người đọc sách sinh ra vốn đã phong lưu. Dư Hàng tứ tử nổi danh khắp thiên hạ, ai mà chẳng có hồng nhan tri kỷ xuất thân phong trần.”

Thịnh vân cười nói: “Nhưng mà người ta không rước về nhà như anh đâu! Chứ đừng nói để cho nàng ta sinh đẻ tiếp nối đời sau.”

Tôn Chí Cao nổi trận lôi đình nhưng lại không dám phát tiết vì ông thông phán đứng ngay ở bên ngoài. Tộc trưởng họ Tôn thấy khí thế này của Lý thị, biết bọn họ có chuẩn bị mới đến, xem ra việc hôm nay không thể nhẹ nhàng mà cho qua được, liền quay sang khuyên bảo Tôn Chí Cao: “Một khi đã vậy thì chờ nàng ta sinh con, cháu liền tổng nàng ta đi, đừng vì loại đàn bà lăng lơ mà bỏ vợ con.”

Tôn Chí Cao nghe thế, chợt hoá thành tình lang, hốc mắt rưng rưng lệ: “Chuyện này tuyệt đối không thể được! Nàng! Nàng bán nghề không bán thân, là nữ tử hiếm có chốn thanh lâu!”

Ở gian giữa, Phẩm Lan cúi đầu, mắng: “Thối lắm!” Minh Lan lại thở dài nói: “Chuyện này cũng bình thường, cho đến giờ phần lớn nữ tử hiếm thấy đều ở chốn thanh lâu mà. Mấy cô nương làng hoàng đều xuất thân từ gia đình bình thường.” Mà bình thường loại đàn bà hiếm có này sẽ gặp được một vài anh hùng đi chơi gái, trình diễn một đoạn chuyện tình ân ái làm xúc động bao người.

Nhưng Thục Lan không thể nghĩ thoáng như Minh Lan được, nghe đến đó, đôi mắt trống rỗng của chị cuối cùng cuộn cuộn tuôn lệ, che môi để không khóc bật ra tiếng.

Lúc này, một quân sự ăn mặc như phụ nhân từ bên ngoài bước vào, bà cung kính bước đến bên cạnh Lý thị, giao một chồng giấy tờ cũng một chuỗi chìa khoá. Lý thị nhận hết đồ vật, mỉm cười gật đầu. Mẹ con Tôn thị vừa thấy người này liền hoảng hốt kêu lên: “Biện ma ma, sao bà tới đây?”

Biện ma ma kia mỉm cười nói: “Tôi vốn theo của hồi môn của cô cả sang, vốn là người nhà họ Thịnh, có gì mà không thể?” Quay sang nói với Lý thị: “Phu nhân, đây là khế ước điền sản, thôn trang của cô chủ, nô tỳ đều đã đưa qua, còn đây là tờ kê khai của hồi môn lúc trước.”

Bà bác tính toán lâu như vậy, tất nhiên mọi sự đều lo nghĩ chu toàn. Mẹ con Tôn thị chân trước vừa đi, người hầu ở Tôn gia đều lập tức hành động. Máy người hầu to khoẻ đứng chặn ở cửa, quân sự hầu gái nhanh chóng thu xếp vào rương hòm, đếm đủ người liền mang hết cả đồ lẫn người hầu hồi môn về Thịnh gia.

Tôn Mẫu nhảy lên ba trượng, như muốn nhào đến: “Hay lắm, cái đồ Thịnh Lý thị kia, sao mụ dám cướp của nhà họ Tôn hả? Máy đồ kia đều là của nhà ta, mụ mau trả lại đây! Ta! Ta! Ta liều mạng với mụ!” Nói xong liền muốn tát vào mặt Lý thị, mấy vú già bên cạnh vội vàng ngăn cản. Hầu hết vú già ở đây đều là tâm phúc của Lý thị, thấy cô chủ nhà mình chịu nhục đều nén giận trong lòng, chỉ nghe thấy ‘bịch’ một tiếng, không biết sao chân Tôn Mẫu không đứng vững, ngã xuống như chó liếm bùn.

Tôn Chí Cao vội vàng chạy đến nâng lên, chỉ thấy Tôn Mẫu đang cắn đầu lưỡi, lắp bắp nói không thành lời. Trong lòng Phàm Lan và Minh Lan cực kì sáng khoái.

Lý thị giờ khế ước trong tay lên, lạnh lùng nói: “Tờ kê khai của hồi môn ở đây! Tôi sẽ không tính toán từng đường kim mũi chỉ với Tôn gia các người đâu, thật ra thiếu mấy ngàn lượng và rất nhiều trang sức coi như con tôi ba năm ở nhà các người chi tiêu! Hừ! Nếu còn không phục, muốn kiện cáo gì tôi cũng chiều!”

Tôn Chí Cao không nén giận được mà hét lớn: “Nàng ta gả vào đây, sống là người nhà họ Tôn, chết làm ma họ Tôn gia, đồ đạc của nàng tất nhiên đều là của họ Tôn! Của người với của ta là thế nào, đều là của họ Tôn hết!”

Thịnh Vân cười thành tiếng, chỉ vào cười nói: “Mặc dù tôi không phải người đọc sách những cũng nghe nói ‘thấy cái chuông nhớ ngựa quý’. Nếu cháu tôi khiến anh thấy chói mắt thì cần gì phải giữ lại đồ của con bé? Chẳng lẽ thấy vật nhớ người. A! Hay là...” Thịnh vân kéo dài âm cuối, vẻ mặt như đã hiểu ra “Hay là đại tài tử đệ nhất Hựu Dương tiếc của? Chậc! Chậc! Cái này cũng quá tầm thường rồi!”

Tôn Chí Cao bị chặn ngang họng, nghẹn ở cổ, mặt mày vắn vẹo. Mọi người trong phòng ai cũng khuyên nhủ, trong phòng ồn ào hẳn lên. Lúc này, bà bác trầm tĩnh này giờ bỗng nhiên mở miệng: “Các vị hương thân phụ lão à! Xin nghe của bà già này nói một lời.”

Mọi người xung quanh dần im ắng, giọng bà bác khàn khàn, nói chậm chậm: “Họ Thịnh chúng tôi ở Hựu Dương nay đã mấy đời, từ cái thời cụ cố ngày xưa là đã có giao tình mấy đời với mọi người. Không phải là con cháu họ Thịnh chúng tôi đây ghen tuông mà không tiếp nhận người ta, mà làm, mà là...Hài...” Bà bác thở dài thật sâu, nét mặt bi thương.

Một vị nhà họ Lý hành lễ nói: “Hay là lão phu nhân có lời gì khó nói? Cứ nói một hai lời cho mọi người cùng nghe.”

Bà bác âu sầu nói: “Mấy chục năm trước, họ Thịnh chúng tôi cũng thu nạp một ca kỹ. Chuyện sau đó thế nào thì các chú, các bác đều biết đấy.

Đứa con gái đầu của tôi, Hồng nhi mất khi chưa đầy mười tuổi! Cha Duy nhi vì nàng ta mà khiến cho sản nghiệp lụn bại, ngay này, cả đất tổ tiên để lại cũng...” Bà bác chỉ lên nóc nhà “Cũng bán đi!”

Hồi đó, chuyện ông bác sùng thiếp diệt thê nổi tiếng gần xa. Hễ lớn tuổi một chút, mọi người đều biết cả. Các cụ đang ngồi đều chứng kiến chuyện đó xảy ra, tận mắt thấy gia tài từng chút từng chút tiêu tán. Chuyện này đều được vô số tộc trưởng lấy ra làm gương để răn dạy con cháu đừng có lai vãng chốn thanh lâu.

Bỗng nhiên bà bác xuất ra bài ca bi tình, mẹ con Tôn thị đều không hiểu nổi. Nét mặt bà bác trở nên ảm đạm, nói tiếp: “May nhờ tổ tiên phù hộ, các chú, các bác đến giúp đỡ nên những năm ấy mẹ con tôi mới chịu đựng được, mãi sau này mới chuộc lại mảnh đất tổ tiên để lại. Tôi có nhắm mắt xuống dưới cửu tuyền cũng không làm phụ lòng liệt tổ liệt tông. Bà già này xin tạ ơn các vị ở đây.”

Nói xong, bà bác lại đứng lên, hành lễ với các bô lão đang ngồi. Mọi người đều đứng dậy ngăn cản, luôn mồm bảo không được. Thanh danh của Thịnh Duy ở Hựu Dương rất tốt, không chỉ góp tiền sửa đường, bắc cầu, chăm sóc người già neo đơn mà chuyện ông phục hưng gia nghiệp có ý nghĩa cổ vũ rất lớn.

Bà bác lập tức đứng thẳng người, kiên quyết nói: “Ngày ấy chuộc lại được mảnh đất tổ tiên, bà già này đã thề với trời, những người khác ở trong tộc tôi không xen vào, nhưng cái chi này, dù là nam hay nữ tuyệt đối không có quan hệ gì với ca kỹ! Nếu làm trái lời thề, bà già này chết không được tử tế, rơi xuống mười tám tầng địa ngục, để cho Ngưu Đầu, Mã Diện['] rút lưỡi, nhúng chảo dầu!”

['] Ngưu Đầu, Mã Diện là hai quỷ quan dưới âm phủ, có trách nhiệm tuần tra tứ phương và bắt tội nhân trốn ngục

Mấy câu nói chắc như đinh đóng cột, mọi người đều kinh hãi, trong lòng cũng hiểu được mấy phần: Năm đó nhà này bị một đứa ca kỹ làm cho cửa nát nhà tan, giờ cháu mình phải xưng em gọi chị với một đứa vũ cơ, há chẳng quá khinh người?

Nói mấy câu xong, không khí sảnh đường nhanh chóng thay đổi, tất cả đều hướng về họ Thịnh, không ai đồng tình với họ Tôn. Người trong họ Tôn chỉ có thể im lặng ngồi yên. Mẹ con Tôn thị bắt đầu hoảng hốt, cái danh này cứ thế chụp xuống khiến bọn họ rơi vào thế bị động.

Lúc này bà bác bỗng nhiên đổi giọng nói mềm mại dần chuyển sang giận dữ: “Chỗ khó của họ Tôn tôi cũng hiểu được, nhưng khó khăn hơn còn chồng chất ở phía sau sao không chịu buông tay đi. Với lại Chí Cao với nàng kia có tình ý với nhau mà con cháu Thịnh gia lại không thể sống chung mái nhà với nàng kia...” Mọi người đều dài cổ, ngẩng đầu lắng nghe.

Thịnh lão phu nhân nói: “Chi bằng chúng tôi lùi mấy bước để cho hai đứa hoà ly. Cửa hồi môn Thực nhi mang đi ngày ấy, để lại một ít ở Tôn gia cũng coi như thành toàn cho một mối nhân duyên trọn vẹn của hai nhà, thế nào?”

Mấy lời này vừa dứt, mọi người trong phòng đều thở phào nhẹ nhõm. Tộc trưởng họ Tôn liền lớn tiếng nói: “Cuối cùng thì lão phu nhân là người hiểu lý lẽ, như thế thì còn gì tốt hơn mà hai nhà cũng không tổn thương tình cảm với nhau! Chí Cao, ý cháu thế nào?”

Minh Lan âm thầm khen, thường ngày bà bác nhìn hiền lành thật thà không nghĩ đến vừa ra tay đã bất phàm như thế, xoay chuyển thế trận, các tuyến nhân vật đều được bố trí rõ ràng, không chế được cả nhịp điệu, lợi dụng tình cảm để dễ dàng hoà ly, từng bước một dụ mọi người nhập cuộc, tự biên tự diễn, thật sự là nhân tài, nhân tài đấy!

Trong lòng Tôn Chí Cao vẫn không phục, cảm thấy uất nghẹn. Tôn mẫu cũng không chịu bỏ qua, đồ cưới Thục Lan bà đã nhắm vào từ đầu, nếu không phải có mấy hần già quá lợi hại bà đã nuốt sạch sẽ rồi. Bây giờ chỉ nhổ ra một nửa, bà sao yên lòng được đây!

Lý thị liếc nhìn hai mẹ con nhà này một cái, lớn tiếng nói: “Nếu không chịu thì chúng ta liền đến cửa quan! Lôi loại đàn bà lăng lơ bêu ra phố, để cho mọi người ở huyện Hựu Dương đều biết nhân phẩm của Tôn đại tài tử!”

Tôn Chí Cao rất chú trọng đến thể diện, nghe vậy liền lạnh lùng nói: “Hoà ly thì hoà ly, tôi còn hiềm lạ à?” Dù sao một nửa của hồi môn đã nằm chắc trong tay, coi như không ít lắm.

Vẻ mặt Thịnh Duy trầm tĩnh, liền đi ra ngoài mời ông thông phán bước vào, còn gọi cả hai vị lục sự, nhỏ giọng giảng giải một lúc, nhanh chóng viết văn thư ở ngay sảnh đường. Tiếp đó Lý thị lấy tờ kê khai của hồi môn, Tôn mẫu còn cẩn thận xem xét, chọn đồ này đồ kia. Tôn Chí Cao làm trò ngay trước mặt ông thông phán khiến mọi người đều cứng lưỡi, không thèm nhìn đến xé tờ kê, bỏ lại một nửa.

Lý thị lại nói: “Đám tôi tớ lúc mang đi đều là con cháu người hầu trong viện, giờ chúng ta đã là hai nhà khác nhau, không nên để con cái nhà họ phải chia lìa. Cứ thế này, tôi đưa đủ bạc, người không để lại một ai.”

Nói xong lấy mấy tấm ngân phiếu từ trong tay áo đưa qua, mấy cô hầu, người trong họ đứng ở giữa, liếc mắt thấy mỗi tờ đều là một trăm lượng, hình như có bốn hay năm tờ, thầm nghĩ: họ Thịnh thật hào phóng, chừng này bạc mua bao nhiêu người cũng đủ.

Văn thư viết xong, ông thông phán nhìn Thịnh Duy nói: “Giờ ký tên vào đây.” Tôn Chí Cao bước lên trước đầu tiên, viết cái tên rồng bay phượng

múa, sau đó ấn dấu vân tay xuống. Lý thị vội nói: “Con tôi sức khoẻ yếu, vậy để chồng tôi ký đi.”

Lúc này, nghe rầm một tiếng, Minh Lan và Phấn Lan đều giật mình, quay lại nhìn, thấy Thục Lan đã đứng dậy từ lúc nào, dùng sức đẩy tấm bình phong, bước nhanh ra ngoài. Phấn Lan định đuổi theo thì bị Minh Lan kéo lại sau ván cửa, có thể nhìn qua khe cửa.

“Thục Lan, con ra đây làm gì?” Lý thị ghen ngào nói.

Nước mắt trên mặt Thục Lan còn chưa khô, quỳ xuống trước mặt cha mẹ, nước nở nói: “Là do con bất hiếu khiến cho bà, cha mẹ phải lo lắng cho con!” Lý thị che mặt lại khóc thầm. Lòng Thịnh Duy đau đớn, không quay lại nhìn. Ánh mắt bà bác lại có chút vui mừng.

Chỉ thấy Thục Lan kiên quyết, nét mặt kiên định, hành lễ với mọi người trong sảnh đường, từ từ bước đến bàn lấy bút viết, ấn dấu tay xuống.

Tôn Chí Cao thấy mặt Thục Lan héo úa, khinh thường nói: “Loại đàn bà xấu xí không có đức hành này không xứng đôi với ta. Trước kia nhà ta định làm hôn sự, giờ nàng đi đường nàng, sau này có lấy được tên nông dân thì cũng nên hiền lành hơn một chút.”

Thật khinh người quá mức! Lý thị và Thịnh Duy đều giận dữ, mọi người xung quanh đều thấy quá đáng.

Tôn Chí Cao còn cười, đột nhiên Thục Lan quay ngoắt sang, trong mắt lửa giận bùng nổ. Nhìn đây, đây là người chồng nàng lấy cả tính mạng để dựa vào, cái mặt này khiến người ta buồn nôn, nàng vận hết sức nhổ một bãi nước miếng lên mặt Tôn Chí Cao, sau đó thở hổn hển nhìn tên đàn ông kia, lạnh lạnh nói: “Loại đàn ông háo sắc vong ơn bội nghĩa. Đồ cặn bã vô tài vô đức. Liếc mắt nhìn người một cái cũng thấy ghê tởm.”

Nói xong lại hành lễ với mọi người lần nữa, sau đó vẫy tay áo đi, Tôn Chí Cao vội vã lấy ống tay áo lau mặt, nghe tiếng châm biếm khe khẽ bên tai, hận muốn giết người.

Trên mặt mọi người đều lộ vẻ khinh thường, nói lời tạm biệt với Thịnh Duy nhưng không một ai quan tâm đến mẹ con Tôn thị. Mấy người trong họ cũng chỉ cúi chào Tôn Chí Cao rồi đi. Tôn Chí Cao nghĩ hôm nay để cho ông thông phán chứng kiến phải chê cười, vội vàng bước lên hành lễ với ông thông phán nhân tiện làm quen. Ai dè ông thông phán không thèm để ý đến hãnh chỉ lạnh lùng nhòm một cái, rồi cùng Thịnh Duy nói mấy câu bèn cáo từ.

Tôn Chí Cao tức giận, quay lại nói với Tôn mẫu: “Được lắm! Lão già tham lam! Mấy hôm trước còn uống rượu làm thơ với con, hôm nay đã trở mặt. Chờ con thi đậu công danh liền vạch tội ông ta cho mà xem!”

Thịnh Vân khẽ cười một tiếng: “Ấy! Thi mấy lần nữa đây? Ngay cả cử tử cũng không vớt được còn đòi vạch tội người ta. Đúng là “con cóc ngáp”, khẩu khí lớn thật!”

Tôn Chí Cao tức đến nỗi phải khóc thét, đấu võ mồm hãnh không phải đối thủ của Thịnh Vân nên lại bị châm chích mấy câu.

Phẩm Lan ở gian giữa đã đi từ lâu, chạy theo an ủi Thục Lan, chỉ có Minh Lan vẫn ở đấy. Hai nha hoàn hầu hạ liếc nhìn nhau thấy Minh Lan vẫn đứng đấy không nhúc nhích, vẻ mặt trầm tư có chút lạ lùng.

Minh Lan từ từ bước chân, cúi đầu ngẫm nghĩ, mấy ngày nay có rất nhiều việc khó hiểu, kể cả tấm lòng nhọc công suy tính của bà nội, giờ nàng đã hiểu được đôi chút.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Lên Kinh

Lúc đi là hai chiếc thuyền, lúc về có tận sáu chiếc, nếu người làm quan mà có tư thái thế này, Ngự Sử kia hẳn là sẽ lập tức xắn tay áo mài mực viết sớ hạch tội, may thay, Minh Lan cùng bà nội chỉ là thăm người thân. Kinh thành gửi thư về, nói lần này đánh giá thành tích, Thịnh Hoành vẫn đạt loại ưu, đã bổ nhiệm làm công bộ lang trung, làm chủ trì việc tu sửa thanh lọc lại ti, phẩm cấp không thay đổi, nhưng tốt xấu gì cũng tính là quan lại kinh thành.

Nếu phải an cư ở kinh thành, chỉ cần đem đồ đạc từ nhà cũ bày biện thêm vào, hơn nữa, Thịnh Duy cùng dưỡng Nhị Ngưu cũng đưa tặng vật dụng ăn mặc, chỉ riêng tơ lụa da nhung các loại đã mấy chục thùng, lương thực vô cùng nhiều. Hai bà cháu vẫy tay từ biệt họ hàng, lên thuyền rời đi.

Thật ra Minh Lan cảm thấy rất khó hiểu, cha già nhà mình từ năm trước đã bắt đầu móc nối quan hệ đi cửa sau, hơn nữa thành tích của ông cũng không tệ, còn tưởng rằng ông có thể “chui vào” lại bộ đứng đầu lục bộ, hay ít nhất cũng là mấy đơn vị béo bở như Hộ bộ Hình bộ cơ đấy. Đương kim hoàng đế đã tại vị hơn hai mươi năm, cung điện thái miếu các kiểu cần kiến thiết cũng sớm đã kiến thiết hết rồi, Công bộ lúc này thái bình nhàn rồi giống như viện dưỡng lão, Thịnh Hoành sao lại đi vào chỗ đó? Minh Lan hỏi Thịnh lão phu nhân như vậy, lão phu nhân hỏi ngược lại một câu: “Minh nhi tự cảm thấy vậy sao?”

Minh Lan trợn trắng mắt, Thịnh lão phu nhân chính là người đề xướng dạy bảo theo kiểu gợi ý dẫn dắt vấn đề, bà rất ít khi nói cho Minh Lan vì sao lại thế hoặc là nên làm như thế nào. Mọi việc đều là Minh Lan phải tự động não suy nghĩ, Minh Lan nghĩ rồi lại nghĩ, nói: “Thánh thượng tuổi ngày một cao, người kế vị chưa rõ, kinh thành hiện giờ đúng là gió nổi mây vần, nếu thực sự tranh giành mấy vị trí đứng đầu kia, thì đúng là sẽ gặp phải thị phi, cha thật là sáng suốt.”

Thịnh lão phu nhân mỉm cười vuốt ve tóc cháu gái, nhẹ nhàng gật đầu khen ngợi. Sông nước yên ả, thuyền lướt vững vàng, chỉ khẽ lắc lư một chút làm người cũng cảm thấy thoải mái. Mấy ngày này ở Hữu Dương, Minh Lan ngày ngày chơi chung với Phẩm Lan, hai bà cháu cũng chưa có nhiều thời gian trò chuyện, sau khi lên thuyền, mới trò chuyện đôi điều.

“Cháu gái gốc, trên quan trường làm gì có người nào không sáng suốt? Nhất là chốn kinh thành, chẳng qua có vài người còn tham lam, tự cho là thông minh, muốn nhân cơ hội đặt cược vào ngôi vị hoàng đế. Nhưng mà chuyện trong cung vô cùng phức tạp, may mà cha con là người linh hoạt không tham lợi trước mắt.” Thịnh lão phu nhân tựa trên giường trái thảm nhưng, thanh thoi trò chuyện cùng Minh Lan, “Vừa rồi lúc con từ biệt Phẩm Lan, đã nói những chuyện gì? Thúy Vi nói cả đêm hôm qua con ngủ không ngon.”

Minh Lan cân nhắc một chút rồi quyết định vẫn nên nói thật ra: “Con bảo Phẩm Lan về sau đừng có thích thì tùy ý hô to gọi nhỏ với anh Thái Sinh, ít nhiều cũng nên dịu dàng cẩn trọng hơn một chút, bác có thể không thích đâu.” Thịnh lão phu nhân liếc Minh Lan, chậm rãi nói: “Con quá nhạy cảm rồi, bác con thích nhất là con gái nhanh nhẹn mạnh mẽ, sao lại không thích chứ?”

Minh Lan thở dài nói: “Làm cháu gái, tất nhiên là thích, nhưng nếu làm con dâu, thì cũng khó nói.” Trên đời chẳng có bà mẹ chồng nào thích nhìn thấy con trai mình thành thê nô cả.

Thịnh lão phu nhân nhíu mày nói: “Con dâu cái gì? Con gái con đứa, chớ có nói bậy.”

Minh Lan vội nói: “Con với bà nội thì có gì không thể nói, con cũng không tiết lộ ra bên ngoài, Phẩm Lan với anh họ Thái Sinh là trời sinh một cặp, người có mắt đều nhìn ra được.”

Thịnh lão phu nhân nghe xong mấy lời này, hình như có vẻ hứng thú, chậm rãi ngồi dậy, nhìn Minh Lan chăm chăm, mỉm cười nói: “Chân thành mà nói, Thái Nhi thực sự là một đứa bé tốt, trong nhà có tiền tài cửa hàng, lại không có anh em tranh giành, trên đất Hựu Dương người nể mặt nhà nó cũng không ít. Mấy ngày này, bác con quả thật thương con, mấy bảo bối cất tận đáy hòm ngay cả Phẩm Lan cũng tiếc không cho, sợ là đều rơi vào túi con đi.”

Minh Lan nhìn thấy ánh mắt của bà nội, nghiêm túc nói từng chữ thật rõ ràng: “Bác đối đãi với con tốt, hơn phân nửa là nhờ phúc khí của bà nội, cháu gái có ngọc cũng không kiêu ngạo chuyện này. Phẩm Lan với anh Thái Sinh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, chuyện kia.... Hựu, thanh mai trúc mã.”

Thịnh lão phu nhân cảm thấy hơi bất ngờ, chỉ thấy hai mắt Minh Lan trong vắt sáng ngời, vẻ mặt không chút do dự, lão phu nhân liền cười nói: “Con thật sự nhìn ra à? Cũng không ngốc lắm nhỉ.”

Minh Lan thực hồ thẹn, nếu không phải ngày đó nghe lén được, mấy ngày nay cùng Phẩm Lan chơi đùa đùa, còn chưa nghĩ ra đâu.

Thịnh lão phu nhân bắt đầu ngồi xuống, Minh Lan vội lấy một cái gối dựa nhét vào sau lưng bà nội, bản thân cũng rất tự giác chui vào trong đệm của bà. Lão phu nhân ôm bờ vai nhỏ của cháu gái, nói: “Tháng này ở nhà bác con, con nhìn không ít, nghe cũng không ít, cũng coi như thấy được thói đời khác nhau, có hiểu được cái gì không?”

Minh Lan dựa vào cái bụng mềm mềm của bà nội, nằm rất thoải mái, lười biếng nói: “Lúc đầu thì không rõ lắm, hiện tại cũng coi như hiểu rõ. Lúc ở nhà nghe nói bên chi thứ ba cực kì vô dụng, không chỉ muốn nhà bác Cả chu cấp mọi bề, còn chẳng biết điều. Sau này cháu gái tận mắt chứng kiến, cũng hơi hơi xem thường hành vi của chi thứ ba. Thế nhưng mà lạ ở chỗ, nhà bác Cả lại nhường nhịn hết mức, chẳng những thường thường chu cấp, ngày lễ tết còn mời dự tiệc uống rượu, hết thấy đều không quên mời bọn họ tới. Khi đó con đã nghĩ, rõ ràng bác gái cả cũng không thích gặp bọn họ cho lắm, sao không xa lánh một chút?”

Thịnh lão phu nhân vỗ bàn tay nhỏ bé của Minh Lan, nói: “Bây giờ đã hiểu?”

“Vâng.” Minh Lan cọ cọ bụng bà nội, nói rất thoải mái: “Đối với mình thì nghiêm khắc, đối với người ngoài thì khoan dung, toàn bộ Hựu Dương đều nói nhà bác Cả thật là tốt bụng, đều hiểu được chi thứ ba không đúng, bất luận xảy ra việc gì, mọi người đều cho rằng là lỗi là của chi thứ ba.”

Thịnh lão phu nhân vừa lòng gật đầu, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái một phen, cười nói: “Con từ nhỏ đã lười nhác, ghét giao tiếp với người vắng lai. Bà vốn lo tính tình con hơi hợm thì không tốt, bây giờ thấy con cũng hiểu biết chuyện đời, bà rất vui. Minh Nhi, nhớ kỹ, nếu không chu cấp cho chi thứ ba, mà ông Ba vẫn còn sờ sờ đấy, nếu thực sự mặc kệ không ỏ ê, chỉ lo phú quý nhà mình không giúp đỡ, chẳng phải sẽ bị người ta nói là ngại bần yêu phú sao. Thương nhân người ta đa phần đều đeo danh bất nghĩa, nhưng bác Cả con lại tiếng thơm khắp huyện, chẳng qua chỉ là tốn chút bạc, cũng không phải là cho suông rất nhiều thịt cá cho chi thứ ba, lại có thể thu được mỹ danh, con cháu sau này chẳng phải rất tốt sao?”

Minh Lan biết lão phu nhân đang dạy nàng, chăm chú lắng nghe, nói chêm vào: “Ngày đó lúc chị Thục Lan hòa ly[‘], con với Phàm Lan đều tức gần chết. Mẹ con nhà họ Tôn đáng ghét như vậy, vì sao còn để lại một nửa hồi môn cho bọn họ? Sau này ngẫm lại, nếu thực sự đem hết hồi môn về,

người nhà họ Tôn chắc chắn sẽ cá chết lưới rách, nhất định không chịu hòa ly, phải viết giấy từ hôn thì sao? Đây cũng là đạo lý của đi thay người.”

[‘]Hòa ly: chỉ chế độ ly hôn thời cổ đại, dựa theo nguyên tắc dĩ hòa vi quý, hai bên vợ chồng đàm phán trong hòa bình, còn giấy từ hôn hay nguyên văn là hưu thư thì là do bên nhà chồng đơn phương đưa ra, khi mà cảm thấy vợ mình phạm vào thất xuất.

Thịnh lão phu nhân nhẹ nhàng vuốt tóc mai mềm mại của Minh Lan, chậm rãi nói: “Đúng vậy, có ai mà không bực người nhà kia cơ chứ! Cũng không còn cách nào khác, người chân trần thì không sợ kẻ đi hài, hòa ly nói dễ hơn làm, dù sao cũng phải có cách nói. Chồng không có đạo đức, mẹ chồng không đức hạnh, cái này khó mà nói toẹt ra. Chị dâu già của bà kia thủ đoạn cao thâm, dùng tình cảm khiến người ta cảm động, dùng đạo lý để người ta thấu hiểu, dùng tiền bạc để khuyên nhủ người ta, lấy lợi hại để bức người ta. Loại chuyện như thế này nhất định phải dùng dao sắc chặt đay rồi, kết thúc ngay lập tức. Tiếp đó lập tức đưa Thục Lan xuất môn, đợi lời ong tiếng ve bớt đi, thì lại tốt rồi.”

Minh Lan liên tục gật đầu, đột nhiên trở mình, bữu môi nói: “Nhưng mà người nhà họ Tôn đáng ghét như vậy, làm cho người ta giận ngứa cả răng, cứ bỏ qua như vậy sao ạ?”

“Cái con bé này tính nết cũng ghê gớm quá cơ!” Thịnh lão phu nhân cười mỉm nói, “Bác gái Cả của con cũng không phải dạng ngồi không, có điều ngày thì giận mà người thì tận sức, cũng không thể biểu hiện ra ngoài quá độc ác được, còn quan hệ với người nhà họ Tôn trong tộc khác nữa chứ, đành đợi sau này vậy. Chỉ có điều bà thấy mẹ con Tôn thì đều là phường tham lam hồ đồ, có lẽ không cần người khác ra tay, bọn họ cũng không có kết cục tốt đâu.”

Minh Lan hứng thú nói: “Phẩm Lan đã nhận lời con rồi, nếu Tôn tú tài kia mà có chuyện gì thì lập tức viết thư cho con, đến lúc đó con đọc cho bà

nội nghe nhá.” Thịnh lão phu nhân mắng: “Cái con quỷ nhỏ này, hay kiếm chuyện sinh sự như vậy, cũng quá là ghê gớm! Lúc con cùng Phẩm Lan chơi đùa, bà chưa từng nói câu nào, đợi con về nhà, thì phải bớt phóng túng đi một chút.”

Minh Lan ôm cánh tay bà nội thành khẩn cam đoan: “Bà nội, bà yên tâm, lúc này con đã thấy sự đời, đã biết nhiều đạo lý đối nhân xử thế, đợi khi trở về, nhất định sẽ ngoan ngoãn, sẽ không khiến bà lo lắng ạ.”

Thịnh lão phu nhân yêu thương ôm cháu gái nhỏ vào lòng, chậm rãi nói: “Có người để lo lắng, ngày ngày trôi qua thật là tốt đẹp.”

Tới bến đò ven sông kinh thành, rời thuyền ngồi xe, dọc theo quan đạo thẳng đến kinh thành, vừa đến cửa kinh thành, liền có vú già nhà họ Thịnh đang chờ, sau khi đổi sang kiệu xe trong phủ, lại tiếp tục đi về phía trước.

Lại nói cái đất kinh thành này, đủ loại quan tập hợp, quyền quý đầy đường, giá nhà cửa không thể rẻ như thủ đô của Diêu Y Y lúc trước. Hơn nữa ở cổ đại lại càng hữu danh vô thực [‘], ngoại trừ tiền bạc ra còn phải có thân phận, thêm nữa, mấy đoạn đường càng gần hoàng thành càng quý, chức nghiệp không cao cấp, lai lịch không sạch sẽ, có tiền cũng không mua được.

[‘]từ gốc quy mao: lấy từ “quy mao thổ giác” tức là rùa mọc lông thỏ mọc sừng, ban đầu là chỉ dấu hiệu chiến tranh, sau này là chỉ thứ không có khả năng tồn tại, hữu danh vô thực).

Ví dụ như chủ cho vay nặng lãi hoặc ông chủ bán thịt nho nhỏ nào đó, sợ là cho dù có lấy bao nhiêu tiền ra thì đều không được. Thịnh gia xuất thân là thương nhân vốn không được coi trọng, nhưng mấy chục năm trước, cụ tổ Thịnh thừa dịp mộ phần tổ tiên hương hỏa hưng thịnh, con trai thi đậu thám hoa, lấy danh vọng cùng tiền bạc mua một căn nhà lớn có bốn năm lối vào bên ngoài Thái An môn, trên đoạn đường trung đẳng, bên phải sát với

Lâm Thanh phường là chốn tụ họp của kẻ đọc sách, bên trái thì có đến một nửa là chỗ ở của người quyền quý, lại nhân cơ hội con trai cưới được thiên kim hầu gia, tiện thể mua một dinh thự đằng sau có hoa viên, thông với phía sau liền thành một khối.

Đồng niên hoặc đồng liêu của Thịnh Hoàn, có không ít người gia cảnh bình thường, dựa vào khoa cử để làm quan thì chỉ có thể ở bên ngoài kinh thành hoặc trong một góc của ngõ nhỏ nào đấy dựng nhà, mà Thịnh Hoàn trở thành số ít trong những quan viên đồng cấp có nhà ở lại có cả hoa viên. Minh Lan lại một lần nữa cảm thán đầu thai thật là quan trọng.

“Năm đó lão hầu gia biết ông nội cô có một tòa nhà như vậy, cảm thấy cũng không phải là kẻ không căn cơ không của cải như người khác, mới miễn cưỡng đáp ứng hôn sự.” Phòng ma ma kể tai nói nhỏ với Minh Lan.

Minh Lan ngửa mặt lên trời thở dài: đàn ông muốn kết hôn, quả nhiên phải có nhà.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tâm trạng hơi xuống dốc, làm tốc độ của tôi bị chậm lại (chị ấy bị chỉ trích vì một vài bình luận nào đó trên mạng dù chị ấy ko ác ý, và bị tố đạo văn +_+ Chương sau tác giả có viết vài lời, nói rằng, ngoại trừ tham khảo tác phẩm Hồng Lâu Mộng và bộ phim HLM 87 ra thì chị ấy không đạo văn của ai cả, khổ thân tác giả :D)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Sum Vầy

Rời nhà gần hai tháng, Minh Lan chợt thấy hốc mắt hơi nóng, lúc này mới phát hiện ra không biết bắt đầu từ bao giờ mình đã coi người nhà này như người thân thực sự của mình. Dưới cằm Thịnh Hoành cũng mọc thêm ba cọng râu lùn cùn, kiểu rả rác ngắn dài ngắn, nghe nói đây là kiểu râu thịnh hành nhất hiện giờ trong giới quan văn ở kinh thành. Vương thị vì chuẩn bị hôn sự của Trường Bách mà mệt đến mức mọc mụn nước ngay mép, son phấn kiểu gì cũng không che được.

“Lão phu nhân người nếu không trở về, con dâu có khi phải nhảy sông tự vẫn mất, ở đây trong trong ngoài ngoài thành cái cửa hàng lớn rồi!” Vương thị đỡ tay lão phu nhân, vẻ thân thiết chưa từng có từ trước tới nay.

Lần này Hải lão gia mưu một chức quan địa phương[‘], vì lo sợ tương lai gả xa khó khăn nên dứt khoát đẩy hôn dự lên năm trước. Vương thị một mặt phải thu xếp cho già trẻ trong nhà khi vừa tới kinh, một mặt phải chuẩn bị hôn sự, bận đến mức đầu vầng não phình.

Hải lão thái gia là đế sư hai đời, tuy đã về hưu nhưng uy vọng trong Thanh lưu vẫn như lúc còn tại vị. Bây giờ ở Hải gia gả con gái, gần nửa nhân vật có máu mặt trong sĩ lâm phương Bắc đều phải đến, gia quyến của bọn họ chưa chắc đã người người phú quý, nhưng ai cũng có thể nói đôi câu văn hoa.

“Bức tranh đúng là tuyệt, chỉ là đề tự này có phần cứng nhắc, chặn mất phần khí chất phiêu dật, nếu có thể dùng bút pháp của Tham Vi tiên sinh, tăng lên vẻ đẹp của “Cổ Lục”, Thịnh phu nhân, chị nói có phải không?” Phu nhân của một học sĩ nào đó nói xong, sau đó cả hai đồng loạt nhìn về phía Vương thị.

Wong thị =_=. cười ha ha vài tiếng, vội vàng chuyển hướng đề tài, bắt đầu chuyện trò.

Ai có thể nói cho nàng, vừa rồi mấy người kia nói cái gì không?

Đầu sỏ làm liên lụy Vương thị là Trường Bách thì vẫn một vẻ ông cụ non, kéo Minh Lan ra so sánh chiều cao với mình, mặt không biến sắc nói: “Hai tắc kém sáu phân.” ——Anh ấy phán một câu như vậy.

Lúc này Trường Phong lại thi rớt kỳ thi Hương, nhưng vẫn ở lại kinh thành kết giao với mấy thi văn bằng hữu, gần đây mới nhận được một mỹ danh “gia phong công tử”, trời thì lạnh căm căm mà cầm cây quạt phe phẩy chẳng màng gió rét. Trường Đống là thay đổi nhiều nhất, giống như mầm non mới nhú, nói một mạch: “Chị Sáu, em vẫn trông chừng đồ của chị đấy, đến vô rương cũng chưa hột cái nào đâu.” Trường Đống vội vàng nói.

“Đống Nhi giỏi quá, trở về thì qua chỗ chị lấy đồ, chị để dành cho dì Hương đấy.” Minh Lan tới gần kề tai thủ thi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Đống chín tuổi đỏ bừng, giống như ngại ngùng: “Lại khiến chị tốn kém, dì bảo là không cần, lão phu nhân đã theo lệ cũ mà phân đồ tặng rồi.” Minh Lan cúi người nói khẽ: “Là bác đưa tới một ít vải tốt, em đang tuổi lớn, bảo dì Hương làm cho hai bộ quần áo sáng sủa một chút, trở lại học đường cũng mát mặt, đây là đang ở trong kinh thành đó.”

Trường Đống cảm kích trong lòng, cúi đầu khe khẽ cảm ơn.

Minh Lan trong lòng hiểu rõ, nếu chỉ dựa vào tiền tiêu hàng tháng mà sống, Mặc Lan và Trường Phong làm sao có quần áo đẹp như vậy? Tất cả mọi người đều biết, nhưng Thịnh Hoành là đại lão gia, không để ý mà thôi.

“Em Sáu, cuối cùng em cũng trở về, về trễ chút nữa, hòm xiềng này của em khó tránh bị mở ra rồi.” Như Lan bản tính khó dằn, vừa mở miệng là hục hặc, chọc tức Mặc Lan. Minh Lan vội vàng khoác vai Như Lan, cười hì hì, nói: “Em đã có chị Năm, dù mất đồ cũng biết là nó ở đâu! Bây giờ nhé, em để dành cho chị Năm vài lọ dầu hoa quế đó!”

Đôi mắt Như Lan sáng lên: “Là của Thương Hương?”

“Còn không phải?” Minh Lan cười đến dáng mày cong cong, cực kỳ đáng yêu, khẽ nói, “Mặc dù hoa quế Thương Hương không tốt như của núi Tây Vân, nhưng chính là đồ tiến cống thánh thượng vẫn dùng, hàng năm có bao nhiêu bình đều ghi chép lại. Bác vất vả lắm mới san từ quan phòng ra đây, em thật sự rất thèm muốn, nhưng một lọ cũng không giữ lại, để dành cho chị bôi tóc đấy.”

Như Lan cũng cực kỳ vui vẻ, ôm chầm lấy thắt lưng Minh Lan, cười nói: “Thì ra là thế, cái chị đang dùng cũng tốt lắm rồi mà, em gái ngoan, may là em còn nhớ đến chị.” Từ nhỏ tóc nàng đã khô vàng thưa thớt, dưỡng nhiều năm rồi mới chỉ hơi hơi tốt lên, Minh Lan tặng đồ thật là hợp ý chị ấy.

Mặc Lan bĩu bĩu môi, lạnh lùng nói: “Em đi về quê, nhưng mà học được không ít mẹo vặt nha, võ công ngựa kiêu này, xem em Năm mừng ra mặt kìa!” Minh Lan cũng không tức giận, xoay người lại cười tít mắt: “Vậy sao, võ công ngựa của chị em cũng nào dám quên, chà, đây là mực thuần hương ở phía Nam đưa tới, nói là bên trong có trộn hương liệu, cực kỳ phong nhã, em đây chỉ là đứa nhóc biết đôi con chữ, sẽ không lãng phí đồ tốt, cho chị đó.”

Mặc Lan nhận lấy một hộp gỗ sơn đen khám trai xinh xắn, mở ra thì hương mực thanh nhã lan tỏa, lại nhìn mấy thỏi mực kia, hơi hơi lộ ra sắc xanh, không có lấy một vết rạn, hiển nhiên là thượng phẩm, không khỏi thầm thích, trên mặt lại thản nhiên: “Cái này lại phải cảm ơn em rồi, trở về chị lại lấy Nam châu nhận được lúc gặp Hải phu nhân chia cho em một nửa.”

Minh Lan cũng không khách khí, vỗ tay cười nói: “Thế thì tốt quá, chị Năm, của chị đâu?” Mắt mở to, duỗi bàn tay nhỏ, dáng điệu “nhất định phải lấy”. Như Lan trừng mắt một cái, mắng: “Em cái con bé không tiền đồ này, không thiếu của em đâu, cho em một đôi vòng ngọc kang thủy đó.”

Minh Lan kéo hai chị gái, hài lòng khen ngợi: “Rốt cục có chị vẫn là tốt nhất, dù về trễ, cũng có thứ tốt phần em, em thật đúng là may mắn!” Xem ra là tâm tình vui sướng của Minh Lan cuốn hút các nàng, Như Lan cùng Mặc Lan đều cười lắc đầu, bầu không khí tương đối hòa thuận.

Buổi tối Thịnh Hoành về phủ, mẹ con lại một phen vui mừng. Vương thị dứt khoát mở bàn tiệc lớn, người trong nhà ngồi cùng nhau ăn bữa cơm chiều. Trên bàn tiệc, Minh Lan kính Thịnh Hoành một chén rượu, cất cao giọng nói: “Chúc cha đường quan suôn sẻ, không có cha vất vả thì các con gái cũng không được hưởng phúc như vậy, mong cha thân thể an khang, đa phúc đa thọ!”

Thịnh Hoành thấy giọng điệu chân thành của Minh Lan, phong thái lỗi lạc, cảm động trong lòng, một ngụm uống cạn chén rượu, luôn miệng khen: “Minh Nhi nhà chúng ta đã hiểu chuyện rồi!” Một đám con cái thấy thế cũng nâng chén chúc rượu với Thịnh Hoành, Thịnh Hoành trong lòng cực kỳ vui sướng, nói: “Tốt tốt tốt, các con biết phấn đấu, so với việc thăng quan của cha còn vui hơn!”

Mấy anh con trai đều một hơi cạn sạch. Thịnh lão phu nhân nhỏ giọng phân phó, chỉ để cho mấy cô con gái nhấp một ngụm nhỏ.

Hôm nay người một nhà đều cực kỳ thoải mái, không khỏi trò chuyện đôi chút trên bàn tiệc, chỉ nghe Minh Lan hưng phấn kể về những điều tai nghe mắt thấy trong chuyến về quê vừa rồi.

“Lúc đến nơi, vừa hay thu vàng trắng tròn vành vạnh, oa, hoa quế nở vàng khắp núi Mãn, hương bay bốn phương, chỉ cần đi một vòng trong rừng quế, cả người đều lây hương!”

“Thời điểm chúng con hái hoa quế, gọi người buộc dây thừng trên trạc cây, sau đó người phía dưới cầm một đầu dây thừng dùng sức giật, rung một hồi là hoa quế rụng đầy người! Tay Phầm Lan rất thối, người ta rung thì hoa quế rơi, chị ý rung thì rụng đầy sâu róm! Chị ý còn ở dưới tàng cây há hốc miệng mà nhìn, ôi trời ơi, có một sâu tí nữa thì rơi vào miệng chị ấy!”

“Con trâu trên bờ ruộng tính tình cũng tạm được, con lấy dây thừng khe khẽ dắt đi, nó cũng đi chậm thong thả. Phầm Lan ngốc, cố sức kéo, chọc giận con trâu kia, suýt nữa bị đả ra sau cọc gỗ, làm con sợ gần chết!”

Giọng Minh Lan trong trẻo, vẻ mặt sinh động, chọn chuyện cũ thú vị rủ rỉ một hồi, lúc nói chuyện cơm nước thì trầm bổng du dương, kể về phong cảnh thì văn nhã thư sướng, này thú hoang trong núi, này phong cảnh điền viên, giống như rành rành trước mắt, nói đến mức mọi người đều bật cười một hồi. Con gái Thịnh gia đều lớn lên trong nhà lớn, từ nhỏ sống trong gấm vóc, làm sao từng có lạc thú như vậy.

“Quê nhà mình đúng là nơi tốt nha! Địa linh nhân kiệt, phong cảnh kiêu diễm.” Thịnh Hoành cũng bị gọi lên nỗi nhớ quê hương, ca ngợi.

Trường Phong nhin không được nói: “Hựu Dương chơi vui như vậy sao? Con cũng từng đi rồi mà.” Mặc Lan thấy Minh Lan hôm nay nổi trội hơn hẳn, trong lòng hơi chua: “Anh là người đọc sách, sao có thể so với mấy con bé nghịch ngợm chứ?”

Thịnh Hoàn nhú mảy nói: “Em con tuổi còn nhỏ, ham chơi là lẽ thường, huống hồ có bọn người dưới trông coi, cũng không thể chạy lung tung! Bác cả bác gái nhà chúng ta viết thư đến, trực tiếp khen Minh Nhi tính tình tốt lại hiếu chuyện, cũng khiến cho Phầm Lan nề nếp hơn rất nhiều.”

Mặc Lan cúi đầu không nói, bất mãn trong lòng, Như Lan thấy Mặc Lan bị trách mắng, so với việc được khen còn vui hơn, hớn hờ gặm một cái đùi gà.

Minh Lan ngượng ngùng khẽ nói: “Bà nội đã dặn con rồi, bảo con với Phầm Lan chơi cho đã, sau đó về kinh thì phải thành thành thật thật.” Thịnh Hoàn cười nói: “Quan hệ tốt với thân thích cũng là phải, không nên ra vẻ ta đây, sau khi về thu liễm tính tình cũng được.”

Minh Lan thầm nghĩ: thân thích đương nhiên tốt, lúc này lên kinh, Thịnh Duy sợ kinh thành gạo châu củi quế, Thịnh Hoàn vừa muốn an cư vừa muốn tổ chức hỉ sự, lo lắng tiền bạc không đủ dùng, lại tặng không biết bao nhiêu là tiền đến.

Nhưng nghiệp quan nghiệp quan, chẳng phải là tôi giúp ông thì là ông giúp tôi, lợi cả đôi bên thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Nhà Mới Cùng Người Mới

Không có khí hậu biến điều hòa, tháng mười một ở kinh thành đặc biệt giá rét. Phòng ma ma nấu cơm trưa xong thì đốt địa long. Buổi tối Minh Lan cùng bà nội đang nằm ngủ trong phòng sưởi, ấm thì đúng là đủ ấm, chỉ là quá khô, Minh Lan không quen. Ban đêm thức dậy uống mấy ngụm trà, vẫn thấy miệng khô lưỡi khô như trước. Ngày thứ hai sau khi tỉnh dậy, nàng choáng choáng váng váng nghe Phòng ma ma nói chuyện.

Kinh thành là nơi đứng đầu, xứ nhỏ gần vua, vả lại ngôn quan ngự sử tai thính mắt tinh nước miếng có thừa. Thịnh Hoành cực kỳ thận trọng, dành phòng tốt nhất trong phủ cho Thịnh lão phu nhân ở, vẫn gọi là Thọ An đường. Tiếp đó bản thân mình cùng Vương thị ở nhà chính. Lâm Tê các của dì Lâm vẫn gần hướng Tây, bên cạnh lần lượt là tiểu viện của Trường Phong, Trường Bách ở riêng một viện, sẵn sàng làm tân phòng.

Pủ Thịnh ở kinh thành không được rộng rãi như ở Đãng Châu. Ba cô Lan không thể ở riêng, liền sống chung trong một đại viện có không gian rộng rãi. Dùng rào giậu cùng ảnh bích ngăn sơ sơ ba dãy sương phòng lại. Sau đó mỗi người trước sau lại xây buồng và hiên cho hầu gái hầu già ở. Vậy cũng coi như một nửa viện độc lập, không đến nỗi nào. Uy Nhụy hiên lúc trước ngụ ý là tên của Hoa Lan. Mặc Lan cùng Như Lan từ lâu đã không thích cái tên này, lúc này gấp rút đổi một cái tên khác cho tiểu viện của mình, của Mặc Lan gọi là Sơn Nguyệt cư, của Như Lan gọi là Đào Nhiên quán, của Minh Lan vẫn như cũ.

Minh Lan nghe mơ mơ hồ hồ, ngược lại Thúy Vi cùng Đan Quất đều nhớ kỹ, một người chuẩn bị chuyển hành lý từ Thọ An đường đến Mộ Thương trai, một người chỉ huy hầu gái hầu già nâng nâng chuyển chuyển nhúng nhúng rửa rửa, ước chừng chuẩn bị đến trưa mới ổn định. Thỉnh lão phu nhân lo lắng, lại kéo Minh Lan tới gần nhìn một lượt, Vương thị ngồi ở một bên, trong lòng hơi thấp thỏm, thấy lão phu nhân gật đầu mới nhẹ nhàng thở ra.

Mộ Thương trai ở kinh thành chỉ có ba gian phòng lớn, ở giữa là nhà chính, trái phải hai phòng kê. Minh Lan thích có không gian riêng tư, đặc biệt ngăn phòng ngủ ra, sau đó lấy giá Bách Bảo cùng với rèm ngăn gian bên phải thành thư phòng. Đan Quất cùng Tiểu Đào lần lượt mở từng hòm xiềng, lấy sách vở bên trong ra bày biện rồi lau chùi sạch sẽ, xếp đặt gọn gàng theo ý Minh Lan.

Minh Lan còn chưa thu xếp xong phòng ở. Như Lan đã lại lân la, mới đến kinh thành, theo tính tình Như Lan, làm sao có thể tìm bạn nhanh như vậy, cả ngày hết tròng nhau lại đấu võ mồm với Mặc Lan, chị ta gom góp một bụng những lời muốn nói với Minh Lan. Chờ Đan Quất pha một chén Mao Tiêm nóng hằm hập, Như Lan đã vội vã kéo Minh Lan vào buồng trong.

“Em Sáu à, em có nhận ra không, lúc này chị Tư rất là không vui đó?” Còn chưa ân cần được hai câu, Như Lan đã vội vã nhắc đến ý chính.

Minh Lan lấy lại bình tĩnh, thoáng suy nghĩ rồi do dự nói: “Có phải không, em thấy chị Tư chỉ là có chút tâm sự, lúc ăn trưa, chị ý vào phòng em nhìn một lượt, chẳng nói được mấy câu đã đi rồi.” Chuyện này đúng là kỳ lạ, Mặc Lan là kiểu sĩ diện, cho dù trong bụng nghĩ như thế nào thì trên mặt vẫn điềm điềm đạm đạm, không có việc gì góp vui vài câu.

Về mặt Như Lan đúng kiểu “quả nhiên như ta sở liệu”, nhỏ giọng thần bí nói: “Lúc em không ở đây, chị Tư ở chỗ quận chúa Bình Ninh lại gặp sự

xúi quấy.”

Theo lý mà nói, ngoại trừ thái tử cùng hoàng tử còn quá nhỏ, những vương gia còn lại như nhau phải có đất phong. Người nào được sủng ái hơn thì đến mảnh đất màu mỡ dân cư đông đúc, bị lạnh nhạt thì đến biên khu hẻo lánh, nhưng tình hình bây giờ có chút quỷ dị, thái tử thì mãi chưa lập, hai vị vương gia Tam Tứ đều được hoàng đế ngầm đồng ý cho ở lại mà vị Lục vương gia này địa vị không cao không thấp, phong vị Quận Vương, đất phong ở Đại Lương.

Năm ngoái lúc lão hoàng đế chính thọ sáu mươi tuổi, Lục vương gia đến chúc thọ có dẫn theo ba thằng nhóc, làm Tam vương gia không sinh được thằng con nào nhìn mà đỏ cả mắt, nhất là thằng bé mới bốn năm tuổi kia, mập mạp trắng trẻo, đáng vẻ ngây thơ đáng yêu. Tam vương gia càng nhìn càng thích, Lục vương gia huynh đệ tình thâm, Lục vương phi thấu hiểu lòng người, thường đưa theo thằng bé tới chơi nhà anh Ba.

“A, em hiểu rồi, lúc còn ở Kim Lăng em có nghe nói Tam vương gia muốn nhận một thằng cháu làm con thừa tự, có phải con của Lục vương gia không?” Minh Lan bình tĩnh đại ngộ, nhưng ngay lập tức lại hồ đồ, “Ể? Nhưng cái này có liên quan gì tới chị Tư? Đây là chuyện trong hoàng thất, chúng ta làm sao mà chen miệng?”

Như Lan hài lòng: “Nhà Lục vương gia còn có một vị huyện chúa['] nường nường khỏe mạnh, thọ đản thánh thượng sắp tới đây, Lục vương phi đưa một trai một gái lên kinh.”

['] cấp bậc của nữ quyền được phong tước hoàng gia, kiểu như quận chúa.

Minh Lan động não suy nghĩ một lát, thử thăm dò hỏi: “Hay là họ với quận chúa Bình Ninh tình cảm sâu đậm.”

Như Lan vỗ vỗ bả vai Minh Lan, cười nói: “Em Sáu thật thông minh..... Ngày ấy quận chúa Bình Ninh đãi khách, mẫu thân mang theo hai chúng ta đi. Chị Tư đối với quận chúa rất ân cần, hết lấy lòng lại ra về thông minh, xu nịnh cũng quá là lộ liễu, ai ngờ quận chúa bỏ rơi chị ta, cũng chẳng thèm để ý. Chị ta không ngừng trò chuyện cùng mẹ con Lục vương phi, sau khi trở về phu nhân báo với lão gia, bảo lão gia quở trách thật nặng, còn phạt cấm túc nửa tháng nữa, ha ha ha.....”

“Này, cái này cũng thật dọa người nha.” Minh Lan có thể tưởng tượng ra tình cảnh kia, cũng cảm thấy khó xử, khó trách lần này trở về, Thịnh Hoàn có vẻ nghiêm khắc với Mặc Lan.

Hiện giờ lão hoàng đế ngày một già. Tam vương gia còn thiếu một đứa con trai mới danh chính ngôn thuận. Lục vương gia chi thứ nhất này bắt đầu gia tăng quyền thế, quận chúa Bình Ninh muốn bỏ đỡ, coi trọng vị con dâu nhà Thành huyện chúa này, cẩn thận nghĩ lại, Mặc Lan cùng gia thế nhà huyện chúa thật sự là không thể bì được.

Như Lan rất vui, vốn là muốn tìm người cùng chia sẻ, không nghĩ tới Minh Lan chẳng cổ vũ, còn có vẻ mặt u sầu, không khỏi nhú mày nói: “Em làm sao vậy? Đừng nói là em buồn thay chị Tư nhá!”

Minh Lan cười khố nói: “Chị Năm, em là buồn cho chúng ta. Tuy rằng chuyện mất mặt này là do chị Tư làm ra, nhưng chị em chúng ta cũng không tránh khỏi liên quan, bên ngoài sẽ bắt đầu nói, con gái nhà họ Thịnh không được dạy dỗ cẩn thận.”

Như Lan cả kinh trong lòng, âm thầm xoay chuyển suy nghĩ vài lần, thầm nghĩ đúng vậy, khó trách mấy ngày nay mở tiệc trà thi xã, mấy tiểu thư nhà quan cũng không để ý tới chị ta, trong lời nói còn ẩn giấu ý châm chọc. Chị ấy vốn tưởng rằng chỉ hướng về phía Mặc Lan, không nghĩ tới.... Thì ra là chị ta bị liên lụy! Như Lan nhất thời giận không chịu được: “Này, này cái con—— !”

(Đoán là bạn Như Lan định chửi là tiểu chân, tức là con đĩ nhưng không dám mắng ra miệng.)

Muốn mắng nhưng lại không thể mắng, Như Lan ghen cục tức đến đỏ cả mặt, Minh Lan vội vàng khuyên: “Nói nhỏ thôi, đừng nói có hay không có, bây giờ mà có người đứng gần đây, cẩn thận kéo người ta nghe thấy!”

Như Lan vỗ mạnh cái bàn, phun ra một câu: “Chẳng sao cả, chị ta vừa mới đi Lâm Tê các rồi, hừ! Chị ta lại qua lại với bên đó, sợ là lại làm ra cái chuyện xấu mặt gì nữa cũng nên!”

Minh Lan nhìn không nổi, cái chén tan nát trên mặt đất kia là trong một bộ mà.

Lâm Tê các, trên kháng nhỏ có đốt một lò xông hương bằng vàng hình đầu dơi, dì Lâm nhìn thấy con gái ở trước mặt rầu rĩ không vui, ôm sóc con vào lòng, nhíu mày nói: “Chẳng qua là bị lão gia giáo huấn một hồi, con làm gì mà phải trưng cái mặt này mà đến?!”

Mặc Lan vân vê một cái túi hương gấm có hoa văn phúc lộc thọ, liếc nhìn dì Lâm: “Lần đầu bị phạt như vậy, cũng đâu đến mức chết người! Nếu không phải mấy người lão phu nhân trở về, con sợ là chẳng được ra khỏi viện nữa.”

Dì Lâm giận dữ nói: “Vô dụng! Bản thân không bản lĩnh, chỉ biết rầu rĩ như đưa đám, không biết đường mà tính toán, thôi thôi thôi, mỗi người mỗi số phận, con chỉ có chút bảnh lĩnh như này, trở về lại tìm cho con một nhà bình thường cũng được!”

Mặc Lan mặt phẫn ửng hồng, không cam lòng nói: “Huyện chúa kia luận nhân phẩm diện mạo chẳng qua chỉ là tầm trung, đáng thương thay anh Nguyên Nhược.”

Dì Lâm cũng trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Số người ta sinh ra đã tốt hơn con, cái này so với bất cứ thì gì cũng mạnh hơn! Con bớt thương nhớ Tề Hành kia thôi, để mẹ bảo anh Ba con ra ngoài hỏi thăm xem, ánh mắt của quận chúa Bình Ninh cũng rất tinh tường, thấy Lục vương gia đặc thế, đã vội vàng bỏ đỡ đó! Quên đi, không nói..... A, mẹ gọi con đi xem con bé Minh Lan kia, con thấy thế nào?”

Mặc Lan mệt mỏi ngẩng đầu: “Bài trí vẫn rất mộc mạc, sắp đặt vô cùng tinh xảo, đồ vật quý trọng ấy mà, chẳng qua chỉ có vài món, trong trong ngoài ngoài bê ra bê vào rất nhiều hòm xiềng, con cũng không nhìn ra được cái gì. Mẹ, lão phu nhân yêu thương Minh Lan, chúng ta dù tranh giành thế nào cũng vô dụng, làm sao bây giờ?”

Dì Lâm đập tay lên trán, trừng mắt mắng: “Nói con vô dụng, con đúng là vô dụng thật! Con đã xấu mặt thì chớ nên lại muốn lộ ra, cái cần giành lấy thì lại chẳng để ý tới! Lần này Minh Lan trở về quê ở Hựu Dương, cũng không biết lấy lòng kiểu gì, cả nhà bác cả con đều thích nó, con cũng thật là, lúc trước bảo con dỗ ngọt Phẩm Lan, con lại chê nó thô tục vô văn hóa! Như thế thì hay rồi, nhìn Minh Lan bao lớn bao nhỏ trở về, con lại không tức? Xuất thân của con giống nó, hơn nữa, mẹ của nó chỉ là thôn nữ, mẹ của con là xuất thân nhà quan, con còn có anh ruột làm chỗ dựa, càng phải mạnh hơn nó gấp bội mới đúng, trái lại giờ còn chẳng bằng nó!”

Mặc Lan bỗng quay đầu, lăm bằm hàm hực: “Lão phu nhân tính tình mạnh mẽ, bà không thích con, con còn có cách nào chứ?”

Cơn giận qua đi, dì Lâm cũng yên lặng lại, nhìn hương khói vẫn vút xung quanh, chậm rãi nói: “Nhìn thần sắc lão phu nhân, sợ là ngay cả hôn sự của Minh Lan cũng đã có manh mối, với Như Lan thì phu nhân đã sớm có tính toán, đợi người cậu bên nhà họ Vương hồi kinh nhậm chức, sợ là sẽ bắt đầu bàn bạc, con của mẹ, chỉ còn con, vẫn lửng lơ chưa có bến đỗ.”

Mặc Lan nghe vậy thì không khỏi bắt đầu lo lắng, lo sợ nhìn mẹ. Dì Lâm quay đầu lại nhìn chị ta cười cười, nói: “Nếu con tìm tiền sĩ cử tử hoặc con cháu nhà quan bình thường, bất kể là lão gia hay là anh cả con đều quen biết không ít, nếu muốn nhân phẩm tài năng, còn muốn người ta phú quý song toàn, cũng khó khăn! Cũng không biết lão phu nhân tìm nhà nào cho Minh Lan?”

.....

Minh Lan nhìn người bà già trước mặt khóc lóc nước mắt rùng rùng, vẻ mặt đờ đẫn, nhìn Phòng ma ma ngơ ngác. Trang phục của người vú già kia, áo kép lụa đỏ sẫm hoa văn tinh tế, bên ngoài khoác một chiếc áo nhung hảo hạng, kéo tay Minh Lan kêu kêu khóc khóc: “..... Cô chủ ơi, dì Vệ đi sớm, bà già này cũng chẳng được tích sự gì, khi đó đột nhiên ngã bệnh, không thể săn sóc cô chủ!.....”

Minh Lan thực sự không bắt kịp tình hình, chỉ có thể ngẩn người.

Phòng ma ma hắng giọng, nói: “Thôi ma ma tuổi cao, con trai con dâu muốn đón bà ấy về dưỡng lão, bên người cô chủ không có người chăm sóc thì cũng không ổn, phu nhân đã tìm Vưu ma ma từ thôn trang đến đây, vốn dĩ là vú của cô chủ, để chăm sóc cho cô chủ cũng tốt hơn.”

Minh Lan gật gật đầu, thật ra nàng chẳng có tí ấn tượng nào với Vưu ma ma này, chỉ nhớ rõ lúc trước giả ngu nghe bọn hầu gái trong góc phòng, nhớ mang máng tụi nó có nói dì Vệ yếu đuối hiền lành, bên cạnh chỉ có một người tên là Điệp Nhi có thể coi như trung thành, còn lại đều là kiểu tham lam nạt chủ, khi vừa xảy ra chuyện, thì đều lo tìm lối thoát chẳng thấy tấm hơi. Vị Vưu ma ma kia....?

Đợi cho mọi người lui xuống, Phòng ma ma mới thành thật khai báo: “Vốn lão phu nhân tính tìm một người có thể tin cậy, chỉ là phu nhân cũng đưa người tới, cũng không tiện bác mặt mũi của phu nhân.”

Minh Lan suy đi nghĩ lại, chợt hỏi một câu: “Bà ấy đã ở trong thôn trang rồi, vậy thì vào nhà bằng đường nào?”

Vú nuôi của tiểu thư chính là nghề béo bở, tiền lương hậu hĩnh thì cũng thôi, trên thì có thể ngang vai với quản sự ma ma, dưới thì có thể sai bảo bọn hầu gái nhỏ nhỏ, lúc trước chắc là bà ấy sợ liên lụy bởi cái chết của dì Vệ, mới nhanh chóng lủi mất, giờ lại tới nữa.

Phòng ma ma thấy Minh Lan có thể hỏi đến vấn đề này, trong lòng bớt lo một nửa, nói nhỏ: “Cô chủ có tâm, nghe nói bà ấy từ mấy năm trước đã có suy nghĩ muốn quay lại đây, nhưng khi đó bên người cô chủ đã có Thôi ma ma, lần này nghe nói là dùng tiền cùng người bên cạnh phu nhân.”

Minh Lan lại hỏi: “Không có người đứng sau ạ?”

Phòng ma ma lắc đầu: “Nếu như có, lão phu nhân tuyệt đối không cho phép. Bởi vì bà ấy vốn là vú nuôi của cô chủ, hiện giờ bà ấy đến cũng là thuận lý thành chương, tôi đã nghe ngóng cẩn thận rồi, nhưng mà thu làm hầu già còn có chỗ dùng được, chỉ sợ ma ma là vú nuôi của cô chủ, nếu là loại lười nhác thích sinh sự, cô chủ cũng không tiện vứt thể diện đi áp chế người ta.”

Khóe miệng Minh Lan khẽ nhếch, cười nói: “Ma ma yên tâm, tôi cũng từng này tuổi rồi, cũng không thể để lão phu nhân che chở suốt đời được.” Nói xong thì cười cười, bất đắc dĩ nói tiếp: “Nếu như thực sự không ngăn cản được, thì lại nhờ viện binh thôi.”

Đợi Phòng ma ma đi rồi, Minh Lan ngồi trên sạp Tương Phi ở nhà giữa, cúi đầu trầm tư một lát, đột nhiên nói: “Mời Vưu ma ma.”

Tiểu Đào đáp lời đi ngay. Vưu ma ma vừa vào, lập tức lại nước mắt rùng rùng, kể chuyện ngày trước rồi đi bất đắc dĩ tới mức nào, rồi lại kể ở thôn trang mong nhớ Minh Lan ra sao. Minh Lan mỉm cười nghe, còn ra hiệu cho Tiểu Đào bê một cái ghế con đến.

Vưu ma ma cũng chưa lớn tuổi lắm, cũng là một người phụ nữ trung niên, mặt trái xoan miệng rất rộng, nhưng nhìn lại tháo vát nhanh nhẹn. Bà rời đi lúc Minh Lan mới được có năm tuổi, lúc này Minh Lan đã mười ba, bà không ngừng nhắc lại những chuyện thú vị lúc còn nhỏ của Minh Lan cùng việc bà ta khổ sở nuôi nấng ra sao, Minh Lan lẳng lặng nghe, đợi bà ta báo cáo được một đoạn, mới từ từ nói: “Tôi sợ là không nhớ gì đâu.”

Vưu ma ma giật mình, chiêu bài “kỷ niệm xưa” chính là chiêu bài duy nhất trong tay bà ta, khăn cấp nhỏ vài giọt nước mắt, vội hỏi: “Cô chủ khi đó tuy còn nhỏ, nhưng cực kỳ thông minh lanh lợi, cái gì cũng không cần dạy đã biết, sao đã quên rồi.”

Minh Lan nhận tách trà từ tay Đan Quất đưa qua, nhẹ nhàng lắc cái tách, nhỏ giọng nói: “Sau khi dì Vệ qua đời, tôi có một thời gian bị bệnh nặng, hôn mê rất nhiều ngày, sau khi tỉnh lại có nhiều chuyện đều rất mơ hồ, đáng tiếc lúc ấy ma ma không có mặt, bằng không tôi cũng khỏe nhanh hơn một chút.”

Trên mặt Vưu ma ma hiện lên một chút xấu hổ, cười gượng nói: “Đều tại bà già vô dụng này, lúc ấy lại đổ bệnh.” Bà ta rất muốn nói đôi câu về chuyện của dì Vệ, chỉ là quân sự đã từng nhắc nhở, nên không dám nói.

Minh Lan khẽ thở dài, ưu thương: “Quãng thời gian không vui kia cũng đã qua, ngày ngày uống thuốc, triền miên giường bệnh, ngay cả một người gần gũi chăm sóc cũng không có, chỉ có mỗi Tiểu Đào ngốc này ở bên cạnh. mấy lần đại phu cũng nói sợ là không xong, may thay phu nhân dốc lòng chăm sóc, lão phu nhân rủ lòng thương, tôi mới nhặt được cái mạng nhỏ này về.”

Sắc mặt Vưu ma ma hết xanh lại đỏ, siết chặt cái khăn trong tay, xấu hổ nói vài câu cho có, ngay cả bản thân cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Minh Lan khép nắp tách trà, cười thật xinh đẹp, nói: “Giờ thì tốt rồi, mấy người hầu trong phòng tôi bây giờ đều là lão phu nhân cùng phu nhân một tay dạy dỗ, cực kỳ hiểu chuyện, hiện giờ lại có thêm ma ma, cái viện nhỏ này của tôi cũng coi như thỏa đáng rồi.”

Vưu ma ma cả kinh trong lòng, nhin không được ngẩng đầu lên, trộm nhìn cặp mắt xinh đẹp của Minh Lan, cái cằm có đường cong nhu hòa cực kì giống dì Vệ chết trẻ nhiều năm về trước, nhưng thần sắc lại hoàn toàn không giống, cho dù nói cái gì nghe cái gì, cặp lông mi dài dài kia cũng chưa động đậy tí nào, tựa như cánh bướm tĩnh lặng, chỉ tươi cười xinh đẹp yên ả như nước.

Trên người cô gái thanh lịch trước mặt này lộ ra một loại bình tĩnh, một loại thần nhiên của người ở địa vị cao. Vưu ma ma hơi thất thần, cảm thấy người này cùng ấn tượng về đứa bé nhất gan theo sau mình ngày trước không giống nhau, một sự kính nể từ từ trườn vào sống lưng bà ta.

Minh Lan bình tĩnh nhìn Vưu ma ma: nếu bà ta đủ thông minh, thì không nên tự rước phiền toái, lĩnh một phần tiền lương, lấy trọn phúc lợi, bớt vọng tưởng tham lam đi, làm thật tốt bốn phận, thì mọi người sẽ cùng vui vẻ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Hoa Lan Đến Chơi

Minh Lan thờ ơ, thấy Vưu ma ma ít nhiều còn biết điều, mấy ngày nay còn nhiệt tình chăm lo đồ ăn thức uống hằng ngày cho Minh Lan, chưa từng động tay đến ruộng hòm đựng châu báu tiền tài, nhưng mà... Có phải do ở thôn trang quá lâu hay vốn dì Vệ ít dạy dỗ, cách hành xử của Vưu ma ma khá là hống hách. Ba ngày đầu đã đánh người mắng chửi, nếu phạm lỗi sẽ bị mắng chửi ngay, chỉ có Thúy Vy là lão phu nhân điều sang nên bà ta không dám, còn lại từ Đan Quất trở xuống đều bị dạy hết ráo. Nhược Mi và Lục Chi vốn nóng tính, có mấy lần suýt thì xông lên đánh trả.

Minh Lan chỉ im lặng, âm thầm nhớ kỹ. Trong viện có nha hoàn lười biếng nhưng chưa bị phạt theo nội quy lần nào, có hôm liền bị Vưu ma ma xách lỗ tai kéo vào viện mắng mỏ hết cả buổi, vừa mắng vừa đánh, đuổi nha hoàn kia đến gà bay chó sủa. Minh Lan ngồi đọc trong sách ở trong phòng cũng chỉ im lặng, Lục Chi không nhìn nổi nữa muốn đi chặn lại thì bị Minh Lan ngăn cản bằng ánh mắt.

Minh Lan lướt qua ba trang sách, chờ đến khi Vưu ma ma mắng thoải mái mới bảo Tiểu Đào đi gọi người đến. Vưu ma ma vén rèm bước vào nhà. Minh Lan ngồi ngay ngắn trên kháng. Thúy Vy ngồi ở góc kháng thêu hoa. Đan Quất đứng xếp sách vở trên bàn. Vưu ma ma thấy nét mặt Minh Lan lạnh nhạt, trong lòng hơi lo lắng. Qua mấy ngày hầu hạ, bà biết cô Sáu là người có chính kiến, không hay tính toán, nên mỉm cười trước lấy lòng. Không đợi bà mở miệng, Minh Lan quay sang nói: “Tiểu Đào! Đi pha trà mời ma ma dùng. Ma ma! Mời ngồi.”

Vưu ma ma kéo cái ghế con lại, chỉ ngồi một góc nhỏ, rồi cười hỏi: “Cô chủ gọi tôi có việc gì đấy ạ?”

Minh Lan cười ấm áp, nói: “Ma ma đến chỗ tôi được mấy ngày rồi, quản giáo rất tận tâm nhưng có chỗ tôi thấy không được ổn thoả lắm. Tôi với ma ma đều là người một nhà liền nói thẳng. Mong ma ma chớ giận.”

Trong lòng Vưu ma ma trầm xuống, kéo khoé miệng: “Cô chủ cứ nói đi.”

Minh Lan đặt cuốn sách xuống, năm mười ngón tay nồn nà, mềm mại, giọng nói dịu dàng, dáng vẻ thong dong: “Ma ma thấy nha hoàn bướng bỉnh, dạy bảo một hai là được, nhưng ma ma lại khiến cho gà bay chó sủa. Nếu mọi người biết được thì không ổn lắm!”

Vưu ma ma không hài lòng, đứng thẳng dậy cãi lại: “Cô chủ còn nhỏ tuổi hay mềm lòng, không hiểu được lợi hại trong đó. Con đi kia tính tình có gì tốt, suốt ngày dùng mách khoé để trốn việc, nói mãi không nghe nên phải cho một trận mới tỉnh ra được!”

Minh Lan nhú mày, ánh mắt chột loé, đánh trả ngay: “Ma ma nói lời ấy là sai rồi! Tôi mặc dù còn ít tuổi, nhưng cũng biết mấy chữ này “Việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài”. Tuy là người một nhà nhưng đều được phân chia cai quản “một mẫu ba phân ruộng”. Nếu trong viện của ai có nha hoàn bướng bỉnh đều bị người ta kéo vào phòng từ từ dạy bảo. Có ai giống như ma ma, còn muốn khua chiêng gõ trống cho cả thế gian này đều biết. Người biết thì nói ma ma có năng lực, kẻ không biết lại nghĩ tôi không biết cai quản cái viện này đấy!”

Trong lòng Vưu ma ma hoảng hốt, biết Minh Lan nói đúng nhưng bị giáo huấn ngay trước mặt ba nha hoàn kia nên không thể làm mất thể diện được, trong lòng khó chịu liền lẩm bẩm: “Nhà người ta chỉ có ma ma dạy

bảo cô chủ, chứ có nơi nào để cô chủ giáo huấn ma ma. Bà già này làm ngược rồi, mới vào chưa được mấy ngày đã làm cho cô chủ ghét bỏ.”

Minh Lan tai thính, nghe thấy hết, khẽ cười nói: “Đúng vậy! Tôi vốn không nên nói ma ma như thế! Vậy để tôi về nói lão phu nhân và Phòng ma ma nói chuyện với bà nhé!”

Nói xong giả vờ muốn đứng lên, Vưu ma ma liền đặt chén trà xuống, vội vàng kéo Minh Lan ngồi xuống, nặn ra nụ cười miễn cưỡng, nói: “Cô chủ đừng vội đi, đều do bà già này quẩn trí. Có chuyện gì cô cứ nói, đâu cần ầm ĩ trước mặt lão phu nhân, quấy nhiễu sự thanh tịnh của cụ.” Lúc ở thôn trang, Vưu ma ma nghe đồn từ nhỏ cô Sáu đã được lão phu nhân cưng chiều, chiếm vị trí rất lớn trong lòng lão phu nhân. Bà ta biết mình là nhờ Vương thị đưa vào, chắc hẳn lão phu nhân sẽ không ưa. Giờ mới vào mấy ngày mà đã làm ầm lên trước mặt thì không ổn, liền lập tức nhận thua.

Minh Lan thấy Vưu ma ma nói thế, không đuổi cùng đánh tận, một lần nữa chui vào ngồi thoải mái trên đệm kháng, nâng lò sưởi lót đồng, lớp ngoài tráng men khắc tơ đồng[‘] lên ủ ấm tay, dịu dàng nói: “Ma ma dạy dỗ bọn nha hoàn, tâm ý là tốt nhưng mà có đôi khi lòng tốt lại gây ra chuyện xấu. Đám nha hoàn nếu phạm lỗi, ma ma cố gắng ghi nhớ, sau đó từ từ dạy bảo, muốn mắng liền mắng, muốn đánh thì ở đây có thước, nếu muốn phạt tiền tiêu vặt hàng tháng bảo Cửu nhi thông báo với Lưu ma ma một tiếng là được. Ma ma lớn tuổi rồi, đâu cần phải đỏ mặt tía tai tranh chấp với mấy đứa con nít, không nên khiến cho mình không được tôn trọng, phải không? Hôm nay tôi và ma ma nói chuyện với nhau, đâu cần phải hô to gọi nhỏ cho cả viện đều biết.”

[‘]: Khấp ti pháp lang (掐丝珐琅): Pháp lang làm theo kiểu ngăn chia ô học. Chế tác bằng cách dùng những sợi tơ đồng mảnh và nhỏ kết thành các hoạ tiết gắn lên cốt bằng đồng. Sau đó, đổ đầy men pháp lam nhiều màu lên phần trong và phần ngoài các ô trang trí ấy rồi đưa vào lò nung đốt nhiều lần, cho đến khi bên ngoài sản phẩm phủ kên men pháp lam với độ dày

thích hợp. Mài nhãn và mạ vàng (nếu có) các đường chỉ đồng là khâu cuối cùng, hoàn thành sản phẩm.

Thực ra, hầu hết vú nuôi đều trung thành với cô chủ, cậu chủ, người mình tự tay nuôi nấng. Các bà đều do phu nhân chọn ra, tiền đồ của cả nhà đều nằm trong lòng bàn tay của phu nhân. Sau này con trai có thể trở thành tay sai của cậu chủ, con gái thì trở thành nha hoàn của tiểu thư, lợi ích đều đi liền với nhau. Giống như vú nuôi Mặc Lan là ma ma của dì Lâm, vú nuôi Như Lan là nha hoàn của Vương thị, chỉ có mình là... Vưu ma ma này nửa đường xen vào, hoàn cảnh gia đình bà Minh Lan chỉ biết sợ, tất nhiên độ tín nhiệm cũng ít đi. Hài! Thôi được! Lúc còn nhỏ Trường Đông được bà vú chăm sóc một thời gian, đến khi dứt sữa vú liền bị đuổi đi, nghĩ lại số mình cũng không tệ.

Sắc mặt Vưu ma ma lúc trắng lúc xanh, thầm nghĩ cô Sáu này thật lợi hại, năm được chút sai sót sẽ dạy bảo có trình tự, chỗ nào ra chỗ đấy. Nhưng nàng vẫn luôn giữ thái độ hoà nhã, phong thái đoan trang lịch sự, khiến cho người ta không mở được miệng. Vưu ma ma cố gắng mỉm cười trả lời: “Cô chủ nói phải. Tôi sẽ tự kiểm điểm lại mình, sửa lại cái sai.”

Nói xong lại ngập ngừng bắn mấy câu giảng hoà, Minh Lan cười thản nhiên, nói mấy câu vào hùa, nể tình Vưu ma ma mà xuống nước, nói xong đột nhiên nhắc đến: “Nghe nói hôm qua ma ma vừa có thêm một cháu trai. Thật đáng mừng!” Vưu ma ma ngẩn người, chốc lại cười nói: “Không thể nói là chuyện vui được, chỉ là thêm một miệng cơm mà thôi.”

Minh Lan nhìn Vưu ma ma cười, quay sang nói: “Đan Quất! Chị lấy năm lượng bạc thưởng cho ma ma, nhiều hay ít cũng là góp vui, dù sao đây cũng là cháu trai đầu lòng của ma ma.”

Vưu ma ma nhận tiền thưởng, luôn mồm cảm tạ, trong lòng lại nhảy nhót không thôi. Không phải bà chưa được thấy tiền bao giờ mà mà cuối cùng

bà cũng hiểu Minh Lan không phải như dì Vệ năm đó nữa, nàng không phải là người có thể để người khác tùy tiện nắn bóp.

Tiểu Đào đưa Vưu ma ma đi ra cửa sau, cuối cùng chuyên gia bận rộn Đan Quất cũng ngẩng đầu lên, cười nói: “Cô chủ nói hay quá! Cuối cùng cũng chinh được ma ma.” Minh Lan trợn mắt liếc nàng một cái, bê chén trà nóng lên uống hớp, nói: “Suy cho cùng bà ấy cũng là ma ma, lo lắng nên mới muốn mọi thứ được chu toàn. Các chị vẫn nên kính trọng một ít. Huống chi bà cũng không mắc sai.”

Đan Quất hiểu ý Minh Lan, xấu hổ cúi đầu lặng thinh. Nghĩ đến cái viện mình, Minh Lan lại thấy đau đầu, đặt chén trà xuống thở dài, quay sang Đan Quất nói: “Tiếp nữa, chị cũng có lúc không phải, cứ hiền lành thật thà để cho bọn nó dè đầu cười cổ. Tôi biết chị và Yến Thảo đều lớn tuổi hơn, khó nói nặng lời. Trước kia có Thôi ma ma còn đỡ nhưng hai tháng nay tôi đi ra ngoài chúng nó liền làm biếng. Hôm nọ phải châm lò ở trong phòng mà bọn nó chạy đi không còn một mống, lỗi to như vậy mà chị cũng cười xoà cho qua, may mà nhờ chị Thúy Vy dọa nạt mấy câu. Nhưng mà chị nên nghĩ chị Thúy Vy còn ở với chúng ta được mấy ngày nữa đâu, chờ mấy năm nữa chị ấy cũng phải thành gia lập thất.”

Đang ngồi thêu ở góc kháng, Thúy Vy không nhịn được đành sẵn giọng: “Cô chủ muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm sao lại lôi tôi vào?”

Minh Lan quay sang, nghiêm giọng nói: “Chị yên tâm. Mấy phần đồ cưới của chị lão phu nhân đã chuẩn bị từ lâu. Chị giúp tôi mấy năm, tôi sẽ không để chị về tay không đâu. Thêm nữa, tôi cũng chuẩn bị một phần cho chị rồi nhưng mà tôi mắc bệnh hay quên. Lúc nào chị sắp đi nhớ nhắc tôi nhé, kéo tôi lại quên.” Mấy năm nay, Thúy Vy bị trêu thành quen, da mặt dày, đến xấu hổ cũng chẳng thẹn, chỉ nhăn mũi trước mặt Minh Lan, xong lại cúi đầu luôn chỉ thêu hoa.

Nhưng mà Đan Quất bị nói thế lại thấy xấu hổ, thẹn thùng cúi đầu, ngập ngừng nói: “Tôi nói các em ấy mấy câu, chúng nó liền nói tôi dựa vào chức cao coi thường các chị em.”

Minh Lan lại quay sang tiếp tục công tác giáo dục: “Ở trong phòng này, ngoài Tiểu Đào đi theo tôi lâu nhất, Thúy Vy bốn phận ở hai nơi thì không nói đến, còn lại đều nhìn vào tiền tiêu vật hàng tháng và sự coi trọng của lão phu nhân, còn ai hơn chị nữa đây? Nếu chị không muốn để ma ma phạt chúng nó thì phải đưa chúng nó vào khuôn phép, không gây chuyện thì còn đỡ, chứ nếu có chuyện gì làm kinh động đến phu nhân và lão phu nhân thì ai cũng không thoát được đâu? Viện chúng ta có quy tắc cả, chị cứ theo nội quy mà làm, ai còn nói gì được nữa?”

Suy nghĩ của Minh Lan rất đơn giản, trong công việc chức vị tương xứng tiền lương. Đã là đại nha hoàn, ngoài hầu hạ tiểu thư còn có phần trách nhiệm lớn lao chính là quản lý đám hầu nhỏ, trước kia Đan Quất làm tốt lắm nhưng sau thì chưa được.

Mặt Đan Quất tái nhợt, đứng đờ đẫn. Thúy Vy thở dài, chị cũng là con người trong viện nên hiểu chuyện gia đình Đan Quất. Cha nàng mất sớm, mẹ nàng tái giá, sau đó lại sinh đông con. Cha dượng không muốn nhìn thấy nàng, mẹ ruột không chở che, trước năm sáu tuổi giống như con hoang không người chiều cố. Cuối cùng, dì nàng nhìn thấy không đành lòng, dùng mọi cách đưa nàng vào thôn trang mới sống an ổn qua ngày.

Thúy Vy đặt khung thêu xuống, kéo Đan Quất ngồi xuống kháng, dịu dàng nói: “Em à! Chị biết em là người thật thà, nhưng em thử đứng ở vị trí cô chủ mà nghĩ xem, cô chủ dần trưởng thành, nếu như chút gió thổi cỏ lay cũng phải tìm đến lão phu nhân viện trợ chẳng phải để mọi người chê cười cô chủ chúng ta hay sao? Nay hai vị kia –”

Thúy Vy chỉ chỉ hướng Sơn Nguyệt Cư và Đào quán, dịu giọng nói: “Ở gần đều nhìn chăm chăm vào đấy! Lúc cô chủ vừa trở về để cho mấy nha

hoàn bê đồ đạc, rõ là viết thẻ phân đầu vào đấy rồi, thế mà chúng nó làm lộn xộn, không có phép tắc gì. Cái này cũng không tính đến, sau này có mất cái gì thì biết phải làm sao? Bảo cô chủ đích thân kiện quan hay gọi ma ma quản sự đến xử lý, như thế mới là tôn trọng tình cảm chị em. Giờ đến đây lại thêm một ma ma không dễ động vào, càng phải cẩn thận hơn. Em à! Em nên bày ra chút khí thế đi, nếu không lão phu nhân đối người đấy! Mấy năm nay, nếu không phải cô chủ thích em thì lão phu nhân đã chọn mấy đứa Thuý trong kia cấp cho cô chủ rồi.”

Minh Lan nhìn Thuý Vy bằng ánh mắt sùng bái, cảm thấy Phòng ma ma thực sự giỏi huấn luyện nhân tài. Thuý Vy nói một hồi đầu ra đấy, phân tích kỹ tốt xấu lại chỉ rõ hậu quả. Quả nhiên, vẻ mặt Đan Quất dần hăng hái, nghiêm túc gật đầu lia lịa, nghe Thuý Vy chỉ bảo nét mặt cực kỳ nghiêm túc cung kính. Nếu phía sau đầu treo thêm lá cờ búa liềm là được trực tiếp kết nạp vào Đảng rồi.

Mặc dù Minh Lan chưa từng lăn lộn ở chốn thương trường, nhưng cũng biết tư tưởng cốt lõi của quản lý chính là làm cho doanh nghiệp dần phát triển, làm tròn chức trách của mình, không có chuyện CEO đi kiểm tra nhân viên đi sớm về muộn. Nhiều lần Minh Lan muốn lao ra hét một trận cho thoả mãn nhưng vẫn phải nhịn xuống. Mắng người không phải là công việc của nàng, chỉ có khi nào trọng tài cần đưa ra quyết định nàng mới đứng ra làm chủ.

“Cô chủ! Cô chủ!” Tiểu Đào cũng nhảy lò cò từ ngoài vào, chạy đến trước mặt Minh Lan thở gấp nói: “Cô chủ! À không! Cô Cả đến đây. Lão phu nhân gọi các cô qua đó.”

Minh Lan mới phản ứng, vui vẻ nói: “Chị cả đến à! Thật tốt quá, lão phu nhân chắc mong lắm đây.”

So với mồm mép, tay chân Đan Quất còn nhanh hơn, lập tức vào trong tìm một đôi giày da dê màu hồng phấn khảm tơ đồng để đi trên tuyết, ngồi

xuống giúp Minh Lan đi vào. Thúy Vy vội vàng xuống kháng, vào trong phòng tìm được chiếc áo khoác lông chuột màu xám bạc trong tủ gỗ. Tiểu Đào lấy lò sưởi cầm tay cho vào trong thêm ít than, đẩy lửa cháy rừng rực. Ba nha hoàn bận rộn chuẩn bị kỹ càng từ trên xuống dưới cho Minh Lan. Cuối cùng Thúy Vy vẫn đang do dự giữa đội mũ hay cài trâm quyết định chọn mũ lông đội giúp Minh Lan. Thúy Vy ở lại trông nhà. Minh Lan mang theo Tiểu Đào và Đan Quất tiến thẳng đến Thọ An Đường.

Thực ra, Hoa Lan định sẽ đến vào ngày thứ hai Thịnh lão phu nhân về phủ, vừa khéo mẹ chồng nàng, phu nhân phủ Trung Cân Bá đổ bệnh, phận làm dâu vốn phải ít về nhà đẻ, cho nên mới rề rà đến hôm nay.

Bước đi vội vã, vừa vào phòng khách, Minh Lan liền bắt gặp hình ảnh một cô gái ngồi dựa vào lão phu nhân khóc thút thít. Lão phu nhân mang vẻ mặt yêu thương, nhẹ nhàng vỗ về cô gái đó. Vương thị để khăn trên mặt để che giấu cảm xúc, trong lòng có chút chua xót. Hai tháng trước, mẹ con phải xa nhau, Hoa Lan cũng không khóc đến đứt ruột đứt gan như vậy.

Mặc Lan và Như Lan đứng cùng nhau, cười đùa vây quanh cô bé bốn năm tuổi.

Nghe tiếng nha hoàn vén rèm truyền đến, mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn lại, nước mắt trên mặt nàng còn chưa khô, bèn đứng lên cười nói: “Em Sáu phải không? Nhanh! Lại đây chị nhìn xem.”

Đan Quất giúp Minh Lan cởi mũ và áo choàng. Minh Lan lập tức bước đến gần Hoa Lan, vui vẻ gọi: “Chị Cả!”

Hoa Lan cẩn thận quan sát Minh Lan, ánh mắt thoáng kinh ngạc, thấy Minh Lan hành xử khéo léo, độ lượng, nhớ đến ngày trước nàng rất ngoan ngoãn, trong lòng lại thích hơn, quay sang cười nói: “Vẫn là bà nội giỏi chăm cháu. Lúc con đi, Minh Lan giống như con mèo bệnh gầy trở xương, giờ đã thành tiểu mỹ nhân rồi.”

Minh Lan cũng trộm nhìn người chị đã mấy năm không gặp, chỉ thấy chị mặc áo bồi tử thêu hoa mẫu đơn bằng lụa Tứ Xuyên, khuy cài khảm tơ vàng, dưới mặc chiếc váy dài sọc màu nhạt, cả người thanh tao cao quý, vẫn xinh đẹp như trước nhưng mang theo chút phong thái của phụ nữ đã trưởng thành, có điều ánh mắt nhiễm đôi chút phiền muộn.

Nha hoàn bên người Hoa Lan lấy ra một cái túi thêu, Hoa Lan dúm vào tay Minh Lan, tiện tay rút xuống cây trâm hoa bằng vàng cài vào kiểu tóc búi giản đơn của Minh Lan, cười nói: “Nhiều năm không gặp em, chị có chút tâm ý này mong em đừng ghét bỏ.”

Minh Lan hoa mắt, chưa nhìn rõ cây trâm kia hình dáng thế nào, cảm giác đầu nặng nặng, nghĩ đến khối vàng kia cũng không nhẹ lại ánh chừng cái túi gấm trên tay mình, mân mê thấy hơi giống miếng ngọc bội liền gập người cảm ơn, ngẩng đầu cười nói: “Cảm ơn chị Cả. Chả trách chị Tư, chị Năm cứ mong ngóng chị đến.”

Mọi người cười rộ lên. Vương thị kéo Minh Lan qua, chỉ vào bé gái kia nói: “Đây là cháu ngoại con, gọi là Trang nhi.”

Minh Lan quay lại nhìn, thấy cô bé xinh xắn đáng yêu, mặt mũi giống Hoa Lan nhưng cử chỉ, phong thái lại trái ngược, hơi nhút nhát trốn ở sau lưng mẹ không chịu ra, nghe Vương thị bảo mới ló ra nửa cái đầu, lí nhí gọi một tiếng: “Dì Sáu ạ!”

Giọng nói ngọt ngào, đáng yêu giống như con vật nhỏ mới cai sữa. Minh Lan lập tức bị hạ gục, ngồi xuống đối diện Trang nhi, cười híp mắt nói: “Cháu Trang thật ngoan. Dì Sáu cho cháu ít quà nhé!”

Nói xong nhận một cái hộp vuông vắn từ tay Đan Quất, đặt lên tay Trang nhi. Trang nhi ngơ ngác hai tay ôm lấy hộp, đôi mắt to vụt sáng, rất ngạc nhiên. Hoa Lan đi lên mấy bước, ngồi xổm xuống, giúp con gái mở hộp.

Chỉ thấy trong hòm chứa rất nhiều đồ vật, một cái Cữu Liên Hoàn mạ vàng sáng loáng trông rất tinh xảo, một cái trống bỏi[1]màu đỏ tía, một con thỏ trắng béo múp bằng ngọc nhỏ bằng lòng bàn tay, đeo dây màu đỏ, một đôi hoa tai hình hoa mai màu xanh ngọc giúp trừ tà cầu an, chất ngọc trong suốt hiển nhiên là giá trị xa xỉ. Trang nhi một tay cầm cái trống bỏi lắc tùng tùng, một tay cầm con thỏ trắng mập mập. Khuôn mặt trắng trẻo hiện lên nét vui vẻ, nhìn Minh Lan bằng ánh mắt gần gũi hơn trước.

Hoa Lan thấy con gái thích, trong lòng rất vui vẻ, cười nói với Minh Lan: “Để em dốc lòng dốc sức thế này, chắc là đã chuẩn bị từ lâu phải không? Cháu gái em chắc có phúc lắm mới khiến em tiêu tốn thế này.”

Minh Lan mở cái túi gấm trong tay, lại sờ tiếp cây trâm trên đầu, nghiêm mặt nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Cứ nghĩ mình thua thiệt không ngờ còn được lời. Chị cả về sinh thêm một bé trai mũm mĩm cho chúng em làm dì, may ra mới vớt vát được vốn liếng.”

Đôi mắt hạnh Hoa Lan mang theo ý cười, nhéo nhéo lỗ tai Minh Lan, cười mắng: “Con bé lừa đảo này! Dám trêu cả chị cơ đấy, chán sống rồi hả? Để xem chị xử em đây!” Minh Lan bị véo đau quá, vội vàng lợi dụng sơ hở trốn sau lưng lão phu nhân. Mọi người trong phòng cười ầm lên. Vương thị cười nắc nẻ, chỉ vào Minh Lan cười nói: “Nhanh vá cái miệng nó lại đi!”

Hoa Lan véo Minh Lan hai cái, đảo mắt nhìn sang thấy Tiểu Đào, liền nói đùa: “Em có phải là cô bé theo Minh Lan từ lúc đầu đúng không? Cô nương nhà em giờ còn đá cầu không?”

Tiểu Đào hưng phấn bước lên hành lễ. Năm ấy, nàng cũng từng nhận lệnh giám sát Minh Lan đá cầu, nhận được không ít thưởng của Hoa Lan, trong lòng luôn có cảm tình với cô Cả, liền cười xoa nói: “Bẩm cô Cả, tôi là Tiểu Đào...Từ lúc cô xuất giá, cô Sáu không có thói quen tập đá cầu nữa, một ngày kéo rê đến hai ngày đấy ạ!”

Tất cả mọi người đều biết tình nết Minh Lan, cười ha ha, còn thêm một Như Lan muốn bỏ đá xuống giếng. Nàng nhìn thấy tình hình này, vội vàng nói lớn: “Chị cả không biết đấy thôi. Thường ngày em Sáu ngoài thỉnh an ra, còn có ba cái không ra, trời mưa không ra, tuyết xuống không ra, nhức đầu cũng không ra.”

Trong phòng cười rộ lên, mọi người đều trêu đùa Minh Lan. Minh Lan đỏ mặt, dáng vẻ thành thật, mặc cho mọi người chòng ghẹo. Tiếc là nơi này không có nhiệt kế, nếu trời quá 28 độ hay dưới 15 độ thì nàng cũng không đi ra ngoài.

Mọi người đều vui vẻ, cởi mở, ngồi vây quanh lão phu nhân, cười nói hỉ hả lời hết chuyện lông gà vỏ tỏi trong nhà. Mấy năm trở lại đây, Hoa Lan có vẻ ăn nói khéo léo hơn nhiều, kể những chuyện kỳ thú được mắt thấy tai nghe trong kinh thành mà mặt tươi như hoa khiến mọi người cười không ngừng được. Đối với Mặc Lan cũng khách sáo, chưa lần nào tỏ ý lạnh nhạt với chị ta. Nhưng Minh Lan cảm thấy cách hành xử Hoa Lan hơi quá, giống như đang giấu giếm gì đó. Mà nàng, cô em gái dòng thứ cũng đâu có gì, chỉ có thể đứng bên cạnh nói đùa mấy câu chiều lòng.

Trong lúc nói chuyện, Hoa Lan cẩn thận quan sát ba đứa em. Mặc Lan như khóm trúc mảnh mai thanh nhã, phảng phất phong vị thanh cao. Minh Lan thì mặt mày như họa, hơn nữa còn xinh đẹp xuất chúng, mặc dù tuổi nhỏ nhưng luôn dịu dàng đáng yêu, hành xử rất đúng mực, vừa rồi thân thiết quần lấy chị cả nhưng không có ý qua mặt Như Lan, người gặp người thích. Hoa Lan âm thầm gật đầu.

Cuối cùng nhìn đến đứa em ruột thịt của mình, Hoa Lan âm thầm thở dài. Khuôn mặt Như Lan có nhiều nét giống Vương thị, nhan sắc bình thường, cũng may nhờ có da trắng, mắt sáng, phong thái phú quý, hành xử trầm ổn, điệu bộ giống con gái dòng chính nhưng mà...Hoa Lan không muốn dối mình, nói đúng ra Như Lan chưa đủ thành thực.

Nói chuyện hồi lâu, Thịnh lão phu nhân có ý nhắc Vương thị, lại nhìn sang Hoa Lan. Vương thị hiểu ý, liền đứng lên tươi cười bảo đám con gái đưa Trang nhi đi dạo. Minh Lan vừa nhìn thấy liền biết lão phu nhân muốn nói chuyện riêng với Hoa Lan, đứng dậy để cho Đan Quất và Tiểu Đào mặc áo khoác và đội mũ lông giúp mình. Mặc Lan, Như Lan cũng thế. Vương thị mang theo mũ áo đưa Trang nhi ra ngoài trước. Ba Lan đuổi theo sao. Đám nha hoàn, hầu già dần rút khỏi Thọ An Đường.

Chờ mọi người đều tản đi hết, Phong ma ma và Thuý Bình đóng cửa sổ lại, đứng ở cửa canh chừng. Hoa Lan thấy Thịnh lão phu nhân làm thế, trong lòng có chút lo lắng, vẫn cười nói: “Bà có chuyện gì muốn nói với cháu ạ? Nhưng đâu cần phải làm thế.”

Thịnh lão phu nhân không nói nữa chỉ kéo Hoa Lan đến gần, cẩn thận quan sát nét mặt, tinh thần của nàng cho đến khi Hoa Lan bắt đầu thấy lo lắng, mới từ từ nói: “Con bé này! Mấy năm nay trong thư cháu viết mọi chuyện đều tốt cả. Hôm nay, bà muốn hỏi con một câu. Con không được giấu diếm đâu đấy! Rốt cuộc con sống ra sao?”

Nét cười trên mặt Hoa Lan có chút miễn cưỡng, vẫn gượng cười nói: “Sao bà lại nói thế. Con vẫn ổn mà.”

Lão phu nhân khép hờ đôi mắt, thở dài kéo Hoa Lan đến bên người mình, khẽ than thở: “Đến cả bà con cũng muốn giấu sao?”

Trong lòng Hoa Lan nảy lên mỗi nghi ngờ, cúi xuống, nói giọng run run: “Con cũng không rõ mình sống có tốt hay không nữa?”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trân Châu Và Mắt Cá

Ra khỏi Thọ An đường, Hoa Lan liền đến phòng Vương thị. Vốn là Vương thị đã đốt địa long chờ chị ấy, thấy con gái đến bèn kêu nha hoàn dâng trà đốt lò. Hoa Lan thấy trong phòng chỉ có Vương thị liền hỏi : “Trang nhi đâu rồi ạ?”

Vương thị kéo con ngồi lên kháng, cười nói “ Chơi cùng các em gái con, chúng nó dọn hết bàn ghế đi để lấy khoảng trống chơi bịt mắt bắt dê, có ma ma bên cạnh, con yên tâm”.

Hoa Lan nhận lấy lò sưởi tay từ Thái Hoàn, cười với Vương thị “ Con không lo lắng, chỉ ngại em Sáu thôi, chứ Như Lan Mặc Lan đều không có kiên nhẫn dỗ trẻ con đâu.”

“Con bé Sáu cũng là trẻ con, tính còn ham chơi, vừa vặn ở cùng Trang Nhi.” Vương thị nhìn ra cửa, đuổi hết nha hoàn trong phòng, sau cùng Thái Hoàn buông rèm xuống, canh ở cửa.

Vương thị đến ngồi cạnh Hoa Lan, cẩn thận ngắm nhìn con gái, thấy như mới trang điểm, lông mi có phần ướt bèn khẽ hỏi: “Con đã kể hết với lão phu nhân à?”

Hoa Lan mệt mỏi nhìn sang Vương thị, khép hờ mắt nói “Ánh mắt bà nội tình tường như vậy, con làm sao giấu giếm được, cũng đã nói sơ hết rồi.” Vương thị thấy con gái tuy thần sắc mệt mỏi nhưng tinh thần thoải mái

hơn, nghĩ cũng nhờ lần nói chuyện này bèn hỏi “ Lão phu nhân nói gì với con?”

Hoa Lan mở mắt, mỉm cười nói:” Rốt cuộc vẫn là bà nội có kinh nghiệm, nghe xong chuyện nhà chồng con, chỉ dạy con hai chuyện. Một là nhanh chóng buông việc quản gia kia ra.” Vương thị vừa nghe liền nóng nảy ngắt lời: “ Lão phu nhân thật hồ đồ, khó khăn lắm con mới được nhận việc này, mấy năm nay tốn bao nhiêu sức, nói buông là buông được sao.”

Hoa Lan thờ dãi nói: “Con cũng tiếc, nhưng bà nội nói cũng đúng, phủ Trung Cần bá tương lai cũng không phải do con rể mẹ làm chủ, quản tốt thì cũng là may áo cho người mặc, mà làm không tốt thì chính mình còn hao của ấy. Huống hồ việc cấp bách trước mắt con là sinh con trai.”

Vương thị vừa nghe liền hừ nhẹ: “Vô nghĩa, mẹ cũng biết việc của con là phải sinh con trai, lão phu nhân nói cũng như không.”

Hoa Lan liếc mẹ một cái, giận dỗi nói: “Mẹ mới là nói cũng như không. Bà nội chẳng những nói mà còn bày cách cho con. Người biết Bạch Thạch Đàm – Hạ lão phu nhân, vị lão phu nhân kia thưở nhỏ ở nhà mẹ để học y, chính là Trương gia tam đại ngự y, phụ thân tinh thông y thuật, chỉ tiếc bà là khuê nữ, nếu là nam nhi thì đã có thể hành nghề y cứu người rồi. Sau này lập gia đình cũng không người nào biết. bà nội bảo con nhờ cậy bà ấy.”

Vương thị vừa nghe đuôi mày hân hoan: “Thật không? Cái này mẹ cũng không biết, may mắn lão phu nhân lại rõ ràng như vậy. Tuy bên cạnh con có đứa con vợ lẽ nhưng lại chẳng có đứa con ruột nào. Trước đây vì thế diện, con không dám giống trống khua chiêng mời thầy thuốc, vả lại bọn họ toàn là nam nhân, làm sao bắt mạch tỉ mỉ được. Thật tội cho con mẹ.”

Hoa Lan trong mắt ánh lên tia chờ mong, vui sướng nói: “Bà nội còn bảo chuyện này không nên nói ra, chỉ mời Hạ lão phu nhân đến làm khách

trong nhà ta khi nào con về nhà để là được, cho nên mới muốn con buông việc quản gia, để dễ bề đi lại, cũng từ từ mà chữa trị.”

Vương thị chấp tay trước ngực, luôn miệng niệm Phật: “A di đà Phật, Thái Thượng Lão Quân, thế là cháu trai con có hi vọng rồi. Lão phu nhân là người ăn nói chắc chắn, chuyện Hạ lão phu nhân kia không mưòi thì cũng tám chín phần đúng.” Sinh con là nhiệm vụ trước mắt, quản gia cũng không quan trọng bằng.

Hoa Lan miễn cưỡng dựa vào vai Vương thị nói: “ Mẹ, mọi người đến kinh thành thật tốt, con có nhà mẹ để dựa vào.”

Vương thị ôm con gái, trong lòng yêu quý vạn phần, ngoài miệng thì mắng: “Đều là do con tính cậy mạnh, trong thư không chịu nói thật. Mẹ chồng con cũng bất công, chị dâu con không sinh được thì bồi bổ đến mấy năm mới có mụn con trai. Con sảy đứa nhỏ cũng mới qua vài năm, liền vội vàng vàng đưa một đứa hầu ngủ qua. Cũng may con còn có đầu óc, đưa ngay một đứa hầu hồi môn sang làm hầu ngủ, sinh được đứa con trai mới khiến mẹ chồng ngậm miệng.”

Hoa Lan trong lòng không vui, giọng căm hận nói: “ Chị dâu là cháu đằng ngoại của mẹ chồng, tất nhiên thân hơn so với con, nay nhà mẹ đẻ chị ta không có người làm quan mà còn tự cao tự đại.” Vương thị vỗ về lưng con gái, cười nói: “Con biết thế là tốt rồi. Con rể là người có khả năng, tương lai hai đứa ra riêng là tốt đẹp thôi. Nay đừng so đo với nó, trước hết vẫn là sinh con trai quan trọng hơn.”

Hoa Lan cũng rất chờ mong, nhẹ nhàng nói: “Chỉ hi vọng như thế.”

Vương thị ôm con gái, suy nghĩ sâu xa: “ Nay hôn sự em trai con đã định, em gái cũng tìm một nhà tốt, mẹ chẳng còn mong gì hơn.”

Hoa Lan ngẩng đầu, cười nhẹ, kéo dài giọng nói: “Mẹ, mẹ vẫn nên gả Như Lan cho em họ đi, nhân lúc bà ngoại còn mạnh khỏe, mợ cũng không

tiện đông dài. Người mà thay đổi chắc mợ cười vào mặt cho ấy.”

Vương thị then quá hóa giận, làm bộ đánh Hoa Lan: “Con cái đồ vô tâm, con được gả vào phủ bá tước, chẳng nhẽ em con cũng không tìm được mối nào ổn...? Cậu con mặc dù tốt, nhưng ..., cháu trai cũng thật thà chất phác quá, mẹ sợ em gái con chê là nhu nhược.”

Hoa Lan vừa cười vừa tránh Vương thị, chặn tay lại nói: “Chức quan của cậu dù không cao nhưng nhà ngoại bấy nhiêu năm của cái cũng không ít, em họ lại là người thành thật, không có tâm địa gian xảo.” Nói đến tự dừng thương cảm, “ Mẹ, mẹ cho rằng con ở nhà chồng sống dễ chịu sao, lại nói phủ Trung cần bá cũng tương đối đều hieu, nếu đổi lại một nhà chồng có tước vị danh giá, còn chưa biết sẽ ra vẻ đến thế nào đâu. Mẹ nói tính tình con không tốt, nhưng mà Như Lan còn không được bằng con, nhan sắc thường thường, ở nơi nhà cao cửa rộng như thế làm sao mà sống được.”

Vương thị thấy nét mặt con gái chán nản, biết nàng không đổi ý, cũng khẽ thở dài, lặng im trong chốc lát. Hoa Lan nhoẻn miệng cười: “Không ngờ em Sáu trở mã xinh đẹp như vậy, cử chỉ nói năng cũng khiến người ta yêu thích. Qua năm con đưa em ấy ra ngoài gặp gỡ nhiều người, có thể tìm thấy một mối nhân duyên tốt, bà nội sẽ cao hứng lắm.”

Vương thị thấy con gái cả xem thường em gái ruột, lại coi trọng Minh Lan, trừng mắt nói: “Con đừng nhiều chuyện, việc hôn nhân của cái Minh, lão phu nhân đã sớm có ý định, chính là cháu trai nhà họ Hạ ở Bạch Thạch Đàm, à, hình như còn có em trai nhà cô họ và cậu ấm bên nhà để bác gái cả con nữa, vì chuyện này, lão phu nhân đặc biệt về quê một chuyến, ghi tên Minh Lan dưới danh nghĩa mẹ.”

Hoa Lan nghe Vương thị nhắc đến ba ứng cử viên cùng một lúc thì hơi bất ngờ, lập tức cười nói: “Lão phu nhân đây là ý gì nhỉ? Bà trước đây không phải chỉ ưng người đọc sách thôi sao. Nhà bác cùng nhà để bác dâu đều là thương nhân, Hạ gia kia cũng không tệ, mặc dù người làm quan

trong tộc cũng không nhiều, chức quan tuy không cao, nhưng cũng là một gia tộc lớn. Nhưng mà, nhà họ sao lại coi trọng Minh Lan?”

Vương thị cũng cười, mặt mày hớn hở nói: “Ai bảo không phải? Ngày trước tìm mỗi hôn cho con tiện nhân kia lão phu nhân cũng không để tâm nhiều, giờ đến lượt Minh Lan, bà lại toàn tâm toàn ý. Tóm lại là thiên vị đi, không muốn con bé Sáu chịu khổ.! À, đúng rồi, đứa con trai Hạ gia kia là thuộc chi thứ.”

Hoa Lan nhướn mày, sáng giọng nói: “Mẹ, mấy năm này mẹ với dì Lâm tranh đấu đến mù mị rồi à? Dì ấy làm sao bì được với em Sáu nhà mình, cùng lắm là dì ta được lão phu nhân tốt bụng nuôi dưỡng, không tiền không thế, không quen không thân, coi như muốn tìm nhà phú quý, người ta cũng chẳng thèm để mắt. Ngược lại, em Sáu là ruột thịt nhà mình, là cháu chắt của lão phu nhân, bên trên còn có bà nội và cha anh, bên dưới còn có phu nhân và chị em, lại không thể ngang vai với con và em Như Lan, nhưng cũng không phải là thua kém.”

Vương thị đành mặt nói: “Con nhiệt tình thế để làm gì? Nó với con cũng không phải cùng một mẹ sinh ra.” Hoa Lan vuốt vuốt tay, có ý trêu chọc nói: “ Cũng không còn cách nào, cùng một mẹ sinh ra đâu có được lựa chọn.”

Nói xong bèn nghịch ngợm tránh ra, ai ngờ Vương thị không tức giận, lại thở dài nói: ‘ Hài.. Hai cha con miệng lưỡi thật giống nhau, cha con cũng nói như vậy. Qua mấy ngày nữa là đến đại thọ bảy mươi tuổi của Tương Dương hầu, cha con còn dặn dò mẹ đưa cả Mặc Lan, Minh Lan theo.”

Hoa Lan có vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu rõ: “Cha nghĩ như vậy cũng có lý, tìm được mỗi hôn tốt chung quy cũng là trợ giúp cho nhà mình , chính là... Nếu Mặc nhi gả được chỗ tốt, há chẳng phải tiện nhân kia càng đắc ý hơn sao?”

Hai mẹ con nhìn vào mắt nhau, trong lòng có cùng suy nghĩ. Kì thật Vương thị làm sao không nghĩ chuyện động tay động chân, nhưng Như Lan còn chưa xuất giá, ném chuột sợ vỡ đồ, cũng không thể làm hỏng thanh danh con gái họ Thịnh được.

Tối nay, Viên Văn Thiệu xong việc bèn đến phủ Thịnh, thỉnh an lão phu nhân rồi cùng cha vợ và ba em trai vợ nói chuyện. Viên Văn Thiệu là người khôn ngoan, làm võ quan thừa chức nhờ gia tộc, ban đầu còn khó khăn trong việc khơi thông quan hệ cùng quan văn, nhưng việc Thịnh Hoành gả con gái đúng là một cước khơi thông dòng chảy, mọi bề vừa vận suôn sẻ.

Vương thị thấy trong nhà náo nhiệt bèn mời vợ chồng chị gái tức vợ chồng Khang thị đến tụ họp, đến cùng còn có đôi vợ chồng trẻ Trường Ngô, thế là nhà họ Thịnh bèn mở hai bàn tiệc.

Bàn tiệc ngoài, cánh đàn ông ăn uống linh đình, nói chuyện quan trường rồi đến chuyện nhân tình, nhiệt tình say sưa. Cách vách là nơi thiết đãi nữ quyến. Minh Lan cẩn thận nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, thấy rất thông cảm, cổ đại quả nhiên là kiểu xã hội gia tộc, chính là phái Thanh lưu đề cao đọc sách khoa cử cũng vô cùng chú trọng mối quan hệ đan xen phức tạp với thầy trò cùng khóa, có điều ... Xã hội hiện đại chẳng phải cũng thế sao

Minh Lan còn nhớ đã từng thấy trong tạp chí, mấy vị lãnh tụ chính trị ngoại quốc đều được bồi dưỡng từ những trường đại học hàng đầu, ví dụ như vụ trường Oxford Cambridge mở đại hội sinh viên, một quả lựu đạn ném vào bên trong, các nhân vật chính trị đầu não nước Anh có thể một mẻ tóm hết thủ phạm vào lưới.[i] (Quả này chắc là đang nói về một vụ ném lựu đạn gì đấy ở bên Anh, hic, bạn Minh Lan lan man quá, tớ cũng không hiểu lắm, mọi người thông cảm!). [/i]

Tuy rằng ở ngoài kia một bàn đều là quan phẩm cấp không cao, cao nhất cũng là Thịnh Hoành – quan ngũ phẩm, nhưng tập hợp lực lượng gia tộc

cũng không nhỏ.

Cả nhà tề tựu, Vương thị hết sức vui vẻ, uống nhiều thêm mấy chén, khuôn mặt đỏ bừng cũng thêm mấy phần tư sắc. Bên cạnh là dì Khang ngược lại có vẻ tiêu tụy, có phần thua kém em gái. Cũng may nhìn Duẩn nhi sắc mặt hồng hào, sau tân hôn lại thêm mấy phần kiều diễm nên dì ấy cũng được an ủi ít nhiều, cuối cùng thì mỗi hôn này cũng không tệ, bèn kính lão phu nhân liên tục vài chén. Lão phu nhân cũng sảng khoái uống, sau đó bèn bảo Phòng ma ma đưa về nghỉ ngơi.

Trang nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như bôi son, cùng với Minh Lan người chạy ta đuổi chơi vui vẻ đến trưa, người ngợm hoạt bát, đến ăn cơm cũng ngồi cạnh Minh Lan. Hoa Lan thấy con gái nói chuyện lanh lảnh càng thêm vui vẻ.

Minh Lan sức cùng lực kiệt, nàng thấm sâu đạo lý: Cho dù thoát nhìn là đứa bé thẹn thùng nhưng đùa nháo lên cũng vô cùng hao tổn năng lượng. Giờ nàng chỉ muốn thoát khỏi cái bọc nhỏ này thôi.”

Cuối buổi tiệc tối, Thịnh lão phu nhân sợ Minh Lan uống rượu trúng gió, mấy đứa hầu không chăm sóc tốt bèn để Phòng ma ma đưa nàng về Thọ An đường ngủ. Sau chường một nén nhang uống canh giải rượu, Minh Lan thoải mái mặc người rửa mặt chải đầu thay đồ, ăn thêm một bụng bánh đậu xanh rồi ôm tay bà nội ngủ. Nằm một lát không hiểu sao lại chẳng ngủ được, có chút tinh thần, hai bà cháu bèn trò chuyện.

“Con mới lần đầu thấy dưỡng Khang, sao lại.. Khác hẳn với lời đồn, còn kém xa cha.” Minh Lan nhớ lại lúc thịnh an, dưỡng Khang khi trẻ chắc là cũng giống Thịnh Hoành, thiếu niên tuấn tú, nhưng hiện giờ Thịnh Hoành mang dáng vẻ trung niên khí thế, dưỡng Khang lại có vẻ tửu sắc quá độ, ánh mắt đục ngầu, thái độ kiêu căng.

Lão phu nhân thở dài nói: “Cha con ngày bé trải qua nhân tình ấm lạnh, mới biết hôm nay không dễ dàng, nên sinh ra mấy phần thận trọng, vả lại dưỡng con là con trai độc nhất, Khang lão phu nhân cưng chiều vô cùng...” Thế rồi không nói nữa.

Minh Lan âm thầm bổ sung: Con hư tại mẹ.

“Dì Khang thật xinh đẹp, không giống phu nhân.” Minh Lan nhớ tới người phụ nữ trung niên đáng vẻ tiều tụy, trong lòng xôn xao, úp cái bụng tròn vo bên người lão phu nhân: “Lúc ấy vì sao bà không cưới dì ấy làm dâu?”

Thịnh lão thái thái cười than lò trên mặt đất, néo mặt Minh Lan mắng: “Con bé này, giả bộ thành thật, cái gì cũng dám nói với bà, lời này con cũng hỏi được à?” Minh Lan làm nũng ngọ nguậy trong lòng bà nội, lão phu nhân vui vẻ cười rộ lên.

“ Năm đó bà chỉ là đến cửa cầu thân, cũng không nói chính xác muốn cưới người nào. Đây là ý tứ của Vương lão thái gia, cũng là dì Khang con cách màn sau đó tự mình chọn lựa.” Lão phu nhân thản nhiên nói, “Vương lão thái gia và Khang lão thái gia đều là trọng thần đặc lực của tiên đế, hai nhà môn đăng hộ đối. Khi đó dưỡng Khang của con mới đỗ tiến sĩ, khí thế bừng bừng; mà nhà chúng ta, ông nội con mất sớm, trên quan trường cũng không có chỗ dựa, dì ấy chọn như vậy cũng không sai.”

Minh Lan gật gù, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, nhẹ nhàng nói: “ Bà nội, chẳng nhẽ... bà ban đầu đã không nhắm đến dì Khang?”

Khang Vương hai nhà giao hảo, sớm đã có hôn ước, chỉ chưa định là ai, nhưng mọi người đều biết cô cả nhà họ mới là vượt trội chứ không phải cô thứ được người chú nuôi dưỡng, cho nên nhà họ Vương vốn định gả cô cả cho họ Khang, còn cô hai gả cho nhà kém hơn là họ Thịnh.

Trời tối nên không thấy rõ nét mặt Thịnh lão phu nhân, bà vỗ vỗ đầu Minh Lan, tựa như khen ngợi: “Vừa muốn dòng dõi cao, lại muốn cô gái mười phân vẹn mười, đâu đến phiên bà? Vả lại bà cũng nghe ngóng rồi, mẫu thân con tuy tính cách bộc trực, lại nóng tính, nhưng rốt cuộc tâm địa cũng không xấu, lại biết quản gia, việc ác độc hẳn tâm thật sự mẫu thân con không làm được, như vậy cũng rất tốt. Nếu không ..., khụ, nhà chúng ta coi như cũng là hòa thuận.”

Minh Lan cũng đồng ý, Vương thị lòng dạ hẹp hòi, thích tính toán chi li, đối với người ngoài cũng không hào phóng, nhưng thực ra không phải người xấu, không kê thuốc phá thai vu tội ly gián, loại việc ác độc này nàng ta không dám làm... Cho nên lúc trước mới bị dì Lâm tính kế.

“Dì Khang của con, nhìn mặt thì hiền lành, thực ra thủ đoạn lại lợi hại, mấy năm nay trong phòng dưỡng con chết không ít người; bán ra ngoài cũng vài người thiếp.” Lão phu nhân lại nói.

Minh Lan lần này không vội tiếp lời, suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói: “Nếu không lợi hại e rằng nhà họ Khang hiện tại càng sa sút. Dì Khang coi như bị ép buộc phải ra tay, khó tránh trên lưng mang tiếng “Ghen tuông”, mấy người trong nhà kia coi như gặp vạ thôi, dì ấy cũng không tránh khỏi vung tay, nếu có làm gì thái quá, người đời cũng không hẳn đã trách mắng dì ấy nhiều.”

Đây là xã hội nam quyền, ai mà không muốn làm ngọc quý, có ai lại muốn làm mắt cá đầu[‘]. Chỉ là cuộc sống bức bách, có mấy viên trân châu có thể duy trì dáng vẻ sáng bóng đẹp để ấy mãi.

[‘] Đây là lấy từ câu nói của Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng về người con gái. Trích đoạn:

....

Chẳng trách cậu Bảo thường nói: “Khi con gái chưa đi lấy chồng, khác nào một hạt châu rất quý; lấy chồng rồi, không hiểu sao lại sinh ra rất nhiều tật xấu. Dù vẫn là hạt châu đấy, nhưng đã trở thành hạt châu chết, phai mờ ánh sáng; đến già thì không phải là hạt châu, mà là mắt cá đấy! Cũng là một người, saolại hóa ra ba dạng như thế?” Tuy là nói nhảm, nhưng nghĩ kỹ thì rất đúng.

“Ha ha, xem ra Minh Lan của bà đã thành người lớn rồi.” Lão phu nhân giống như đang cười : “ Con đã hiểu được, vậy là tốt nhất. Con phải biết rằng con gái mạnh mẽ vượt trội, mà gặp phải kẻ không ra gì thì cũng vứt đi. Con gái lấy chồng nghĩa là đầu thai lần nữa.”

Minh Lan dựa vào người lão phu nhân, chỉ ngửi thấy một mùi đàn hương hiền hòa ấm áp, trong lòng cảm thấy thân thiết, cúi đầu nói: “ Chỉ là, một số điều học thì dễ dàng, nhận biết một người lại thật khó khăn, rất nhiều kẻ không ra gì nhưng lại đeo mặt nạ.”

Lão phu nhân nghe xong buồn cười, ôm cháu gái nhỏ vào lòng, cười một trận mới nói : “Bé con, sao con nói chuyện giống Tĩnh An hoàng hậu thế. Bà ấy cũng ít khi trách vấn phi tần hậu cung, chỉ tính sổ lên đầu tiên đế mà thôi.”

Minh Lan giật mình, còn chưa kịp nói, Thịnh lão phu nhân đã tiếp lời, lần này giọng lãnh đạm nghiêm túc chưa từng thấy: “Thế nhưng Minh Lan, con phải nhớ kỹ, vào hoàn cảnh đó, chính là người chết ta sống. Nếu con mềm lòng thì người chết chính là con. Năm xưa, Tĩnh An hoàng hậu chết sớm cũng bởi người chị em tốt của mình đó thôi.”

Minh Lan trong lòng bàng hoàng.

Nàng biết lão phu nhân thực ra là nói chính bản thân mình. Khi xưa cốt nhục của bà cũng bị hại chết trong tay một nữ nhân diễm đam đáng yêu, cuối cùng vợ chồng lại trở mặt với nhau.

Cuộc chiến của phụ nữ, không có nhượng nhịn, nhất định không được mềm lòng.

Minh Lan trong lòng âm thầm thở dài: Nàng không muốn làm mất cá
đâu nha

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Một Ngày Dạo Chơi Ở Phủ Tương Dương Hầu. Phần Thượng

Thịnh lão phu nhân hồi phủ, hai nhà Thịnh Hải bắt đầu đưa lục lễ. Hải gia là danh môn Đông Dương, Thịnh Hoành quyết chí tuân thủ toàn bộ cổ lễ. Lúc Minh Lan đến thỉnh an thì thấy Vương thị thả một con nhạn thật béo khỏe bị trói chân trên bàn ở chính đường, nàng tò mò lấy ngón tay chọc chọc, khổ thân con chim nhạn bị buộc mỏ, chỉ có thể đảo con người khinh bỉ đầy cá tính nhìn Minh Lan.

“Chim sống à?” Minh Lan khẽ thở ra, “Không phải bây giờ đều dùng đồ sơn khắc sao?”

Như Lan cũng trề môi: “Nhà thư hương mấy đời mà, hay câu nệ, mấy hôm trước đưa tới đây, chăm nó cứ như chăm các cụ tổ ấy.”

Thịnh Hoành đặc biệt mời vị bằng hữu tốt, Liễu đại nhân ở đại lý tự tới nhà họ Hải làm lễ nạp thái cầu thân. Nhân lúc Hải đại nhân sắp rời kinh, thời gian hữu hạn, hôm đó tiện cầm canh thiệp bát tự của tiểu thư Hải gia về. Sau đó Thịnh Hoành làm bộ mời một quan môi cùng thầy bói đối chiếu bát tự, lại đặt lên bàn thờ tổ tiên cúng bái hai ngày, đương nhiên, nhất định sẽ rút được quẻ cát triệu (quẻ lành).

Cứ như vậy, mới quyết định hạ sính, hôn sự định vào tháng sau, mười tám tháng chạp, đại cát đại lợi.

Cuối năm nhiều việc vui, năm nay là đại thọ của Tương Dương hầu, phụ thân Bình Ninh quận chúa, nhân họ Thịnh với họ Tề có họ hàng xa, Trường Bách với Tề Hành lại là bạn học nhiều năm bèn mời họ Thịnh tới.

Sớm hôm nay, Thúy Vy bắt Minh Lan dậy sớm trang điểm tỉ mỉ, vận áo dài đối khâm gấm trù màu đỏ nhũ nhạt, phối với váy hoa xếp li màu hồng, tóc dày búi thành kiểu loan nguyệt dụ dàng, cài trâm vàng ròng nạm điểm thúy, bên mai lại cài thoa kim tước bằng tơ vàng bọc trân châu, thoa hình sải cánh đang rộng, khẽ rung rinh, trông xinh xắn có hồn.

Cả bộ này đều là kiểu mới nhất được làm ở Hựu Dương. Đợi đến lúc vào phòng phu nhân, thấy hai cô Lan kia cũng đều mặc áo mới. Mặc Lan vận áo lụa dài xanh nhạt thêu ngọc lan toàn thân cùng với váy thêu chìm sen xanh dưới trắng bằng kim tuyến, thắt eo nhỏ nhắn yêu kiều, xinh xắn nhã nhặn. Như Lan vận áo bối tử đối khâm (áo vạt dài tầm trung cài khuy hai bên) đỏ chót thêu trăm bướm đậu hoa, trông cũng phú quý lộng lẫy.

Vương thị đứng ở vị trí phụ huynh mà dặn dò ba cô con gái mấy câu “phải tuân thủ phép tắc nghe nhiều nói ít” các kiểu. Minh Lan hiểu rõ đây là đang nói Mặc Lan, lén nhìn một cái, thì thấy đến cuối Mặc Lan cũng không có lấy một phen biến sắc.

Mành vải dày che trong xe ngựa dừng đưa ước chừng một canh giờ thì tới phủ Tương Dương hầu. Cửa lớn hầu phủ rộng mở, hai bên treo hai câu đối đỏ, ở trên cao còn treo chằng chịt những pháo là pháo đỏ chót. Vì đoàn người Vương thị là khách nữ, cho nên đi vào từ cửa bên, rời khỏi xe ngựa nhà mình bước lên kiệu mềm bên trong hầu phủ, lại thêm một lát nữa thì đến cổng trong, nhóm khách nữ mới hạ kiệu.

Ở cổng, từ sớm đã có nha hoàn hầu gái chờ đón người. Đám người Vương thị bấy giờ mới có cơ hội cẩn thận quan sát, chỉ thấy phía trước mặt rộng rãi, trong phủ cao rộng trang nhã, phóng tầm mắt ra xa còn thấy cầu nhỏ nước chảy cùng với núi giả hàng cây. Một hầu già dẫn nhóm Vương thị

đi trên đường, đi qua cổng man tử , từ từ đi dọc hành lang. Vương thị và mấy đứa con gái đều không lộ thần sắc nhìn bốn phía xung quanh, chỉ thấy nơi nơi treo tranh điêu khắc, quả thực là phong thái phú quý, ngay cả chấn song của cửa cũng mạ vàng.

Vương thị thầm giật mình, chả trách quận chúa Bình Ninh trời sinh đôi mắt gần trên đỉnh đầu, đảo mắt nhìn sang ba đứa con gái. Mặc Lan trong lòng cực kì hâm mộ, vẻ mặt coi như bình tĩnh, chỉ là nụ cười hơi cứng nhắc trên mặt. Như Lan thì rõ rệt hơn, trong mắt không che giấu nổi vẻ vui sướng ao ước. Vương thị lại nhìn Minh Lan – chốc lát ngẩn cả người.

Chỉ thấy Minh Lan dường như chẳng hề gì, vẻ mặt như bình thường, thái độ thản nhiên trôi chảy, cũng không có vẻ giả vờ, thế nhưng trông như là không để mắt đến phú quý trước mặt. Vương thị không khỏi nhìn với cặp mắt khác xưa.

Không phải Minh Lan có ánh mắt cao giá. Ở tòa án mỗi ngày không có án vi phạm pháp luật thì cũng là thăm kịch luân lý gia đình, tâm tình cán bộ cũng bức bối, áp lực công việc lớn, du lịch do đơn vị hàng năm tổ chức Minh Lan đều tham gia.

Nàng đi qua cổ cung, đi qua vương phủ, dạo chơi Thẩm viên, trèo lên thiên đàn, coi như cũng biết mặt biết mũi, chỉ có khi xem lâu đài ngầm trong “Chúa Tể Những Chiếc Nhẫn” trên màn ảnh 3D, Minh lan mới oa vài tiếng. Đành chịu thôi, làn gió phương Tây dần lan tới phương Đông, chủ nghĩa tư bản xâm nhập toàn cầu. người hiện đại đối với thẩm mỹ kiến trúc vốn là càng thêm phần Tây hóa.

Quản sự dẫn đường là một người mồm miệng lanh lợi, dọc đường đi còn thuyết minh sơ qua cảnh vật các chốn. Vương thị thuận miệng cười: “Phủ viên phú quý trong thiên hạ nhiều, cũng khó có được vẻ tao nhã như cách bài trí trong quý phủ, rõ là núi tốt sông tốt, đúng là diễm lành.”

Như Lan kể vào bên tai Minh Lan, khẽ nói một câu: “Em Sáu, chốn này phi phạm hơn phủ của anh rể cả nhiều.” Minh Lan gật gù, nàng chưa từng đến phủ Trung Cần bá, không có quyền phát ngôn, chỉ răm rắp đi trên đường.

Thượng tầng xã hội cổ đại, nhà thư hương cùng nhà quyền quý tuy có thông hôn nhưng vẫn tồn tại giới hạn rõ rệt. Con cháu nhà quyền quý đa phần đều dựa vào chức quan kế thừa hoặc là dựa vào sự yêu thích của hoàng đế, mưu chức trong quân hoặc trong đội cấm quân cảnh vệ, không thì treo một cái chức hão ở một bộ nào đó. Mà con đường khoa cử của quan văn đọc sách lại là, thi đồng sinh, tú tài, tiến sĩ, thành tích tốt thì vào hàn lâm viện, thành tích xêm xêm thì vào lục bộ rèn tư lịch hoặc ngoại phóng (về tình lẻ làm quan), cứ như thế mà tích lũy phẩm cấp, hoặc làm quan to, hoặc về quê làm hương thân phú nhàn.

Tất nhiên, rất nhiều con cháu thân sĩ, vốn cũng không mặn mà làm quan, khảo công danh chẳng qua để giảm chút thuế cho gia tộc, hoặc thêm ô dù bảo hộ mà thôi; điểm mấu chốt thực sự nằm ở những vị hàn lâm học sĩ có phẩm cấp, nhất là thứ cát sĩ.

Từ tiền triều trở đi, triều đình đã thành lệ: Không trúng tiến sĩ không vào hàn lâm viện, không ở trong hàn lâm viện không vào nội các. Bởi vậy, thứ cát sĩ được xưng là “Cửa để dành”, nói khác đi, trong tương lai Trường Bách có thể một bước lên mây, vào nắm quyền trong nội các.

Hôm qua lúc đi ngủ, Minh Lan đã cảm thấy lễ mừng thọ Tương Dương hầu đứng đầu nhà quyền quý như vậy giờ hẳn không cần mời nhà mình, về sau cần thận suy xét mới hiểu được, đây chẳng qua là coi trọng Trường Bách và thể diện nhà họ Hải mà thôi. Nếu Trường Bách sau này có cơ phát lên thì đầu cơ tình cảm sớm một chút dù sao cũng tốt, hưởng hồ mức đầu tư cũng chẳng lớn.

Đang nghĩ ngợi, thì đã đến chính đường, bởi vì nhóm Vương thị đến sớm, khách khứa còn chưa tới, quận chúa lập tức mời Vương thị đưa đám con gái tới thỉnh an chúc thọ ông cụ. Vừa tới cửa, chợt nghe thấy bên trong truyền ra từng hồi cười nói rôm rả.

Minh Lan cúi đầu bước vào, chỉ thấy dưới chân êm ái, hóa ra trong phòng trải thảm lông lạc đà dày màu đỏ thẫm thêu hoa văn “Cát tường phúc thọ”, trong phòng rất rộng, giống như liên thông mấy căn phòng lại với nhau, chỉ dựng mấy cái kệ chia ô, trên kệ bày biện rất nhiều đồ sứ đồ đồng cổ quý giá, tinh xảo.

Trong phòng vô cùng ồn ã, rất nhiều trai gái đứng ngồi lẫn lộn, đang nói chuyện rộn rã. Có điều tiếng cười duyên của Bình Ninh quận chúa cực kì có khả năng xuyên thấu, xuyên thẳng vào trong tai Minh Lan.

“Chị Vương đã đến rồi.” Bình Ninh quận chúa chậm rãi đi tới, cười với Vương thị, dáng vẻ thân thiết.

Vương thị này, nói dễ nghe thì là làm ra làm chơi ra chơi, mà nói khó nghe thì là ánh mắt thiên cận, từ khi cắt đứt ý niệm kết thân với Tề Hành, nàng liền thấy không còn chỗ nào phải cầu xin với quận chúa, cho nên qua lại vô cùng tự nhiên, cũng không ít nhiều nịnh bợ ton hót, ấy thế mà lại có thể kết giao với quận chúa.

Sau khi cùng hàn huyên với Bình Ninh quận chúa, nàng lập tức cung kính hành lễ với ông cụ ngồi ở vị trí cao nhất, khuôn mặt tràn đầy tươi cười, miệng chúc thọ: “Con chúc mừng lão hầu gia, chúc lão hầu gia phúc như Đông hải, thọ tựa Nam sơn!”

“Tốt tốt tốt, đứng lên, đứng lên.” Lão hầu gia họ Cố đầu đầy tóc bạc, tấm thân vồ vàng, vận áo gấm vạt thẳng hoa văn thọ đỏ sẫm, vóc người cao, tinh thần dồi dào, thoạt nhìn chỉ khoảng ngoài sáu mươi.

Ông cụ cười nói với Vương thị: “Thời tiên đế, ta với cha con đã từng cùng nhau ở dưới trướng tổng đốc Cam Thiêm, lúc bấy giờ ông ấy quản lý sổ sách kiểm kê kho lương hàng ngày. Ta thường dẫn theo người ngày ngày đến tìm ông ấy lĩnh vật dụng này nọ, dù được hay không được chúng ta cũng phải đấu võ mồm một phen. Mấy ngày trước ta gặp cậu cả nhà con rồi, giống cha con như đúc ấy, ài ... Năm tháng hồi thúc con người già nua, chớp mắt một cái đã chỉ còn lại lão già này thôi.”

Nhắc tới người đã khuất, viền mắt Vương thị rơm rớm, Bình Ninh quận chúa lắc lắc lão hầu gia, cười nói: “Ôi, chị Vương tới chúc thọ mà, không có việc gì cha nói chuyện này làm chi?” Lão hầu gia dường như rất yêu thương đứa con gái này, luôn miệng nói: “Tốt tốt, ta không nói nữa, còn không mau dọn chỗ; còn có mấy đứa bé gái ở phía sau con nữa, đều là con gái nhà con hết à?”

Vương thị vội vàng để cho ba cô Lan bước lên dập đầu, các cô gái bước tới trước rồi quỳ xuống, cung cấp dập đầu lạy ba cái, do đã luyện tập tốt trước đó nên đồng thanh nói: “Chúc lão hầu gia tùng bách trường thanh, đa phúc đa thọ!”

Lão hầu gia họ Cố nhận lễ, Bình Ninh quận chúa gọi nha hoàn dâng lên cái khay đựng ba chiếc túi thêu. Đúng là quà của lão hầu gia, Minh Lan nhận chiếc túi, hơi nhướng mắt lên, cuối cùng cũng có cơ hội quan sát một chút, chỉ thấy phía sau lão hầu gia ngồn ngộn một đám thanh thiếu niên, bé nhất chắc chỉ tám tuổi, mà lớn thì cũng trạc hai mươi, mặt mũi giống nhau, đoán chừng đều là người trong họ Cố.

Bình Ninh quận chúa chỉ vào bọn họ, cười nói: “Đây đều là con cháu anh em nhà tôi, nhân lúc khách còn chưa tới nên tới đây trước dập đầu chúc thọ, chúng ta đều là người trong nhà, không cần câu nệ giữ lễ đâu.” Nề nếp gia tộc ở cổ đại vốn là, còn chưa thành thân thì vẫn coi như là vị thành niên, nữ quyến trong tộc không cần nghiêm ngặt cấm kỵ.

Ở bên cạnh lão hầu gia thấy nhiều thiếu phụ thiếu nữ đang đứng, mỗi người lại châu ngọc xúng xính, quần áo mặt mũi đoan trang. Bình Ninh quận chúa mới giới thiệu: “Đây là đều là chị dâu em chồng trong nhà tôi, còn đây đều là cháu gái tôi, mọi lại đây làm quen với nhau chút đi.”

Nhóm các cô gái bước lên trước, hàn huyên pha trò một hồi. Nhưng tội cho ba chị em, các nàng mơ mơ màng màng hành lễ với rất nhiều phu nhân, rồi lại gọi chú kêu em đầy một phòng người. Minh Lan dập đầu đến váng vất, đứng dậy thì thấy trời đất quay cuồng. Thật không ngờ Như Lan thân thể tráng kiện mà bước chân cũng lão đảo, ngã cả vào người Minh Lan, hại Minh Lan thiếu chút nữa úp mặt chồng bốn chân như chó, may mà nàng nhân phẩm tử tế, tốt xấu gì cũng mỉm cười mà liều mạng đứng vững.

Tay Minh Lan nêm chặt những túi là túi, theo thói quen nàng ước lượng, nặng nhẹ khác nhau, rồi lại liếc trộm hai chị mình một cái. Như Lan rõ ràng không còn choáng váng như lúc nãy, Mặc Lan cúi đầu, miệng lẩm bẩm mặt trang nghiêm. Minh Lan khẽ nghiêng người nghe ngóng, miệng vênh lên, à ha, hóa ra chị ta âm thầm ghi nhớ danh tính lai lịch mấy vị phu nhân này, có điều đáng thương nhất hôm nay là Vương thị, hôm nay nàng quả là hao tài.

Rốt cuộc thì nam nữ cũng bất tiện, sau khi nói vài câu, Bình Ninh quận chúa bèn dẫn đầu cả đám nữ quyến lánh sang một viện khác. Tại một phòng rộng khác, bày rất nhiều ghế đẩu gấm, rồi từng vị nữ quyến lần lượt ngồi xuống. Hầu gái lại dâng trà dâng điểm tâm hoa quả lên, bấy giờ mới thoải mái trò chuyện, ở một bên tán gẫu chờ khách khứa lục tục đến.

Minh Lan ngoan ngoãn ngồi ở một góc, bưng chén trà nhìn kỹ món sứ Phấn Thái (một loại đồ sứ trắng men có họa tiết màu rất đẹp và được ưa dùng đời Thanh) phía trên kia, thầm than thực sự là tinh phẩm. Ở bên cạnh Mặc Lan đang trò chuyện cùng một cô gái nhà họ Cố, có vẻ đã quen biết nhau từ trước.

“Sao người bên phủ Tề quốc công vẫn chưa tới nhỉ? À, hay là không tới sớm?” Như Lan đối mặt Minh Lan, ánh mắt lại liếc qua phía cô gái họ Cố.

Minh Lan không biết chị ta đang hỏi ai, mà cố gái họ Cố kia hiển nhiên là không tiếp lời. Minh Lan thở dài, thuận miệng nói: “Chắc là giống chúng ta thôi, ngày đông nghĩ muốn ngủ thêm một lát?”

Cô gái họ Cố bên kia nghe thấy được, phì một tiếng bật cười, nàng ấy xinh xắn khả ái, dáng vẻ ngây thơ, cười nói với Mặc Lan: “Em gái này nhà chị đùa hay thế.” Mặc Lan miệng cười nhưng tâm không cười nhoen miệng, sau đó giả bộ không để ý tới mà hỏi: “Vừa nói xong, ơ? Liên Nhi, vừa rồi sao không thấy cháu ngoại trai lão hầu gia vậy?”

Liên Nhi là cháu gái Bình Ninh quận chúa, có điều ở phòng này đại đa số con gái đều là trẻ nhỏ dưới mười tuổi, chỉ có mấy đứa nàng là tuổi tác xấp xỉ nhau bèn nói chuyện.

“Hôm qua anh họ tôi đã sang rồi, sớm nay cũng đã qua vái thọ, hôm nay chẳng biết lại đi phụ giúp một tay ở đằng nào ấy.” Liên Nhi cố tình ra vẻ cụ non, ba cô gái nhỏ lại mỉm cười.

Có nụ cười này, nhóm bốn cô gái bèn ngồi cùng nhau hàn huyên. Liên Nhi rất khéo nói, riu ra riu rít hồi lâu từ chuyện gánh hát trong kinh thành, chuyện trâm cài hoa trắng thịnh hành bấy giờ, đến chuyện hội thơ của các tiểu thư chốn kinh thành... Mặc Lan với chị ta kẻ hát người xướng, vô cùng hòa hợp. Thật ra Như Lan và Mặc Lan đều quen Liên Nhi cùng lúc, thế nhưng hiển nhiên là Mặc Lan giao tiếp khéo léo hơn, Minh Lan cũng không nhiều lời, chỉ ở bên cạnh nghe ngóng tươi cười.

Nói tới nói lui, Liên Nhi nhìn Minh Lan, liếc mắt một cái rồi lại một cái, tựa hồ có lời muốn hỏi rồi lại do dự, rốt cuộc lại nhin không nổi mà mở miệng: “Chị nghe chị gái em nói lúc ở Đẳng Châu em rất thân thiết với cháu gái cả nhà Dư các lão phải không?”

Minh Lan liếc nhìn Mặc Lan, Mặc Lan bị nhìn trúng, ngời nhấp nhồm. Minh Lan quay đầu, cân nhắc giọng điệu nói: “Không thể nói là thân nhất được, chẳng qua là hợp ý nhau thì nói nhiều thêm hai ba câu mà thôi.”

Liên nhi là kiểu người không biết che giấu, lập tức nói: “Sao chị kia không chịu gả cho chú hai nhà chị?”

Minh Lan như lọt vào sương mù, hoàn toàn mù mờ, hỏi ngược lại: “Chú hai chị là ai?” Liên nhi thấy vẻ mặt Minh Lan ngô nghê, sốt ruột, găm nhẹ: “Thì là cậu hai phủ Ninh Viễn hầu đó! Vừa rồi có đứng bên cạnh lão hầu gia mà!”

Minh Lan chớp mắt đã hiểu, giống như bị đánh cho một cơn ngửa ra phía sau, trong bụng tự mắng mình là heo, vừa rồi đập đầu đến choáng váng, dĩ nhiên quên bống gốc rễ vụ này rồi.

Thế hệ đầu nhà Tương Dương hầu với nhà Ninh Viễn hầu vốn là anh em, có điều đời thứ hai nhà Tương Dương hầu không có con trai, cũng chẳng biết vì sao lại thế, ông ta không nhận con cháu anh em nhà mình làm thừa tự, mà lại về quê nhận một người tộc Cố hầu như chẳng quan hệ gì làm thừa tự, từ đó trở đi, Tương Dương hầu với Ninh Viễn hầu bèn cắt đứt liên hệ, ngay cả tên tự vai vế lớp con cháu cũng không giống nhau nữa.

Có điều bây giờ, con trai độc nhất của Tương Dương hầu mất sớm, chỉ còn một đứa con gái là Bình Ninh quận chúa, ông ta cố gắng đến năm sáu chục tuổi thì hay bản thân mình đến cùng là không thể sinh được con trai, buộc phải nhận cháu trai họ làm thừa tự. Cho nên vừa rồi bên cạnh lão hầu gia mới có một đám con cháu họ Cố tụ tập như thế, e là đều nhắm vào tước vị cả, cha của Liên nhi chính là một trong những đứa cháu của lão hầu gia.

Vừa rồi trong đám người đứng đó có vị hôn phu trước kia của Yên Nhiên sao? Chết tiệt, thế mà lại không để ý nhìn!

Minh Lan cố sức mà nhớ lại tình hình lúc này, hình như... Hình như là..., nàng đã lạy một đám chú họ trong đó có hai vị đầu trâu mặt ngựa, có điều là vị đầu hoẵng này, hay là vị mắt chuột kia nhỉ? Minh Lan hận không thể cào đầu mình ra, làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

“Hai nhà chúng ta vốn không qua lại, lúc này nhà bác cả đặc biệt tới mời, muốn mời nhà Ninh Viễn hầu tới để chọn con thừa tự, chị cũng là lần đầu tiên gặp người nhà kia, ông cả nhà chị thân thể không khỏe nên không tới, chỉ có ông hai và ông ba tới thôi.”

Liên nhi ngẩng đầu, chu môi nói, sau đó lại tiếp tục truy vấn Minh Lan: “Em nói xem, vì sao tiểu thư nhà họ Dư không chịu gả sang bên này, có phải là do nghe ngóng lời đồn đại gì không?” Liên nhi nói như thể người nhà đang vô cùng quan tâm, nhưng nét mặt lại bán đứng chị ta, bộ mặt chị ta chính là kiểu hưng phấn muốn hóng hớt chuyện thị phi.

Minh Lan có được cái cơ mắt thấy tai nghe từ nhà họ Dư, ra vẻ không quan tâm, thản nhiên nói: “Không phải, chẳng qua là lúc ấy Dư các lão với nhà họ Đoàn ở Đại Lý đã có hôn ước bằng miệng. Về sau hai nhà trời Nam đất Bắc chia cách, nhà họ cũng quên mất, ai dè đầu năm nay, nhà họ Đoàn lại gửi thư nhắc tới hôn sự. Dư các lão giữ tín, bèn không nói hai lời đồng ý hôn sự.”

Liên nhi khó nén được vẻ thất vọng: “Chính là như vậy sao?”

“Đúng vậy, còn thế nào nữa?” Minh Lan cố hết sức khiến cho giọng mình có vẻ thành thật, “Thật ra Dư các lão rất vừa ý hôn sự với nhà Ninh Viễn hầu, bằng không, lại hứa gả cô hai qua bên đó còn gì, việc cưới hỏi định chưa? Lúc nào thế?”

Không nghe được điều mình dự đoán, Liên nhi vô cùng thất vọng, vẫy vẫy tay áo, nói tùy ý: “Định rồi, định vào tháng giêng đó.”

Sau đó lại chuyển hướng quay sang trò chuyện với Mặc Lan. Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, học theo động tác của Vương thị chắp hai tay dưới ống tay áo, thầm niệm: A di đà phật, may mà nhà họ Dư giải quyết tốt hậu quả, không lộ ra chút tin đồn nào, bằng không nàng cũng chết dở, Thái thượng lão quân chứng giám, sau này nàng sẽ không bao giờ kích động nữa.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Một Ngày Đạo Chơi Phủ Tương Dương Hầu. Trung

Khách nữ lục tục kéo đến, một đám phu nhân quần áo trang sức lộng lẫy tùm nãm tùm bầy ngồi cạnh nhau uống trà tán gẫu. Nhóm các tiểu thư đương thì thanh xuân cũng dần đến nhiều, những người quen biết nhau từ trước thì ghé vào cùng một chỗ hàn huyên. Nhóm nữ quyền đang ngồi nếu không phải con cháu nhà công khanh thì cũng là con em nhà đại quan phẩm cấp cao, ít nhất cũng phải là xuất thân từ nhà quan lại.

Mặc Lan hình như nhìn thấy ai đó, cười đứng dậy, bước tới kéo hai ba cô gái mặc áo hoa lại nói chuyện, Liên Nhi quay sang Minh Lan cười nói: “Chị gái em nhân duyên tốt thật.” Như Lan nhìn Mặc Lan cười nói trong đám người, bĩu môi không vui, nói: “Cái loại bản lĩnh này từ trước tới nay không phải ai cũng biết được đâu.”

Minh Lan nhìn sang, phát hiện Mặc Lan tươi cười giữa đám quý nữ, góp vui đôi câu một cách triệt để, rất có ý nịnh bợ lấy lòng, không khỏi âm thầm lắc đầu – đều không phải thuộc cùng một giới, chẳng nhẽ cứ nịnh bợ thì sẽ mọc ra một tình bạn thực sự sao?

Trong phòng này Liên Nhi chỉ là con cháu chi thứ, chị ta cũng chỉ quen biết vài người quyền quý, lại chỉ quen qua quýt, nên vẫn như trước ngồi bên hai cô Lan.

“Tiếc là hôm nay trời lạnh, trên đất cũng đã kết băng mỏng, nếu không chúng ta đã có thể ra ngoài đi dạo, phu nhân đã khuất của lão hầu gia đến từ

đại tộc ở Giang Nam, cho nên khuôn viên ở đây cũng phỏng theo khuôn viên kiểu Giang Nam, nếu như vào lúc xuân về hoa nở thì rất thích hợp để ngắm nhìn.” Liên Nhi tiếc hận nhìn ra ngoài cửa sổ, đáng vẻ vô cùng mong muốn được ra bên ngoài.

Minh Lan nhìn bên ngoài trắng mịt mù, lạnh đến rùng mình khẽ rụt ngón chân, nhìn Liên Nhi cười nói: “Chị là người trong tộc, lúc nào mà chẳng tới được? Đợi trời ấm lên thì đi.”

Liên Nhi lắc đầu, khổ sở nói: “Quận chúa nhiều phép tắc lắm, thân thích ở chi thứ như bọn chị có muốn lui tới cũng khó khăn, huống hồ gần đây cô ấy thường mời khách quý đến, bình thường cũng chẳng gọi bọn chị đến nhà.”

Như Lan đang buồn phiền thì nghe được mấy câu này, cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, hỏi: “Có phải Gia Thành huyện chúa không? Bên ngoài đều nói quận chúa và Lục vương phi qua lại thân thiết đấy.” Liên Nhi giả bộ thần bí: “Tôi cũng không nói thế,... Ai da, nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến.”

Đương lúc nói chuyện, hầu gái bên ngoài truyền vào, Lục vương phi cùng Gia Thành huyện chúa tới.

Bình Ninh quận chúa dẫn đầu ra nghênh đón, khách nữ đang ngồi lập tức đứng lên, hoặc theo ra bên ngoài, hoặc đứng chờ ngay gần tại chỗ. Hai cô Lan và Liên Nhi ngồi ở góc không làm người khác chú ý, ba cô gái ung dung lui sang một bên.

Một lúc sau một đoàn nữ quyến phần phật áo gấm trầm rạng tiến vào, dẫn đầu là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đang nói chuyện thân thiết với Bình Ninh quận chúa. theo sau là một thiếu nữ bồng bồng khí thế, Minh Lan biết rõ, đó là mẹ con Lục vương phi.

Lục vương phi trắng trẻo phúc hậu, vận áo bồi tử đỏ thắm hoa văn tròn kim tuyến, trông vô cùng nhã nhặn, bên người có rất nhiều nữ khách tụ tập vấn an. Minh Lan lại nhìn Gia Thành huyện chúa, chỉ thấy nàng ta duyên dáng, khí độ cao quý, lộ khuôn mặt trái xoan dậm phần mỏng, Minh Lan không nhịn được cười, khẽ nói: “Huyện chúa cũng có vài phần tương tự quận chúa.”

Liên Nhi vỗ vai Minh Lan, khẽ nói: “Em nói đúng quá, chị cũng cảm thấy như thế.”

Gia Thành huyện chúa ước chừng khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đương thì hoa ngâm nụ hé nở, được bảy tám vị quý nữ vây quanh nói chuyện, tựa như muôn sao vây quanh trăng, chốc lại cười duyên chốc lại pha trò, có vài phần tương tự Bình Ninh quận chúa.

Lại nhìn Bình Ninh quận chúa, nàng ta hôm nay vận hết nhiệt tình để đối đãi với Lục vương phi, nhiệt tình như thể chị em ruột thịt, những người còn lại cũng không thể nào chen vào, Như Lan âm thầm trừng mắt, bỗng nói khẽ: “Rõ là nịnh bợ!”

Minh Lan lại càng hoảng sợ, vội nhìn ra bốn phía, cũng may tiếng người ồn ào, không ai nghe thấy. Minh Lan vội kéo Như Lan vào giữa đám người, bước tới góc tường tìm cái ghế con, Liên Nhi cũng đi theo.

Minh Lan lựa câu chuyện, lôi kéo Như Lan nói về phong cảnh Tuyên Châu ở phía nam một hồi, Liên Nhi còn chưa rời kinh thành bao giờ, vô cùng tò mò. Minh Lan lúc bấy giờ ồm tới mức nhũn cả đầu, nên cũng chẳng hay, hai cô gái liên tục truy vấn. Như Lan cuối cùng cũng hăng hái lên, kiêu ngạo tiếp tục kể tỉ mỉ, ba cô gái hì hì hả hả, ấy thế mà lại hợp nhau.

Mãi mới nói đến món ăn vặt ở Tuyên Châu, bánh bao nhân củ cải xắt sợi, Như Lan nói đến thơm nức mũi, dường như khiến cho Liên Nhi chảy cả

dãi, lúc này Bình Ninh quận chúa chợt cất cao giọng: “... Hí kịch đã dựng cảnh đầu vào đấy rồi, chúng ta qua bên đó thôi.”

Quận chúa kéo tay vương phi trước tiên, dẫn đầu đi ra, các phu nhân tiểu thư nối đuôi nhau theo sau, chỉ còn lại đám nha hoàn hầu gái từ từ dọn dẹp bàn ghế chén đĩa.

Liên Nhi khẽ nhảy lên, kéo tay một cô Lan, cười nói: “Đi, chúng ta đi xem kịch đi, cô tôi mời ban kịch nổi nhất hiện nay là ban Song Hỉ đấy, hai vở “Huyền nữ bá thọ” với “Túy đả kim chi” của họ ở kinh thành nổi lắm đó!”

Minh Lan nghe cũng cảm thấy hơi có hứng thú, vừa định đứng lên khỏi chiếc ghế, sau khi đặt chén trà xuống, bỗng thấy đứa hầu gái nhỏ bên cạnh đang dọn dẹp nghiêng tay, làm đổ chỗ mứt táo không còn lại bao nhiêu lên tay Minh Lan.

Minh Lan khẽ á lên một tiếng, Liên Nhi nhin không được mắt: “Con hầu ngốc này, người làm gì thế?!”

Con bé kia tầm mười một mười hai tuổi, thấy mình gây họa, lập tức quỳ xuống, luôn miệng nói mình thất lễ. Minh Lan bất đắc dĩ nói: “Thôi quên đi, may mà chỉ dây vào tay, nếu mà dây vào y phục thì phiền lắm.” Nói rồi vẫy vẫy tay, chỉ thấy ngón tay dính dính, hơi hơi ẩm.

Đứa hầu kia vô cùng thông minh, nhanh nhẹn nói: “Mời cô ra phía sau lau tay ạ, rửa tay cho thật sạch sẽ ạ.”

Như Lan cau mày nói: “Thế kịch thì phải làm sao đây? Muộn đoạn mở màn bây giờ.” Liên Nhi là người mê xem kịch, cũng sốt ruột khó nhin. Chị ta ngưỡng mộ ban Song Hỉ đã lâu. Minh Lan thấy đáng vẻ bọn họ bèn cười nói: “Các chị đi trước đi, em rửa tay xong sẽ trở lại tìm các chị.”

Liên Nhi mừng rỡ, lại dặn dò đứa hầu mấy câu, sau đó kéo Như Lan đi trước.

Minh Lan vừa thầm kêu không may vừa đi theo sau đứa hầu kia ra ngoài, đến một gian phòng thì ngồi xuống. Đứa hầu nhỏ nhanh chóng bưng ra một chậu nước ấm, giúp Minh Lan xắn ống tay áo, tháo vòng tay xuống, cẩn thận rửa sạch sẽ, sau đó lại lấy khăn sạch cho Minh Lan lau khô tay, rồi lại giúp Minh Lan đeo lại đồ trang sức. Sau một lát thì mọi thứ đều hoàn hảo.

Minh Lan thấy động tác nó lưu loát, thì hơi bất ngờ, vừa gỡ tay áo vừa trêu nó: “Nhìn em lanh lẹ như thế, như thế thường xuyên rửa tay cho người khác, chẳng nhẽ em hay làm đổ mứt táo lên tay người khác đúng không?”

Đứa hầu kia cực kì lạnh trí, cười ngọt ngào nói: “Xem cô nói kìa, nô tỳ nào có gan đó.” Nói rồi nó không ngừng lén quan sát Minh Lan, còn khen một câu: “Cô xinh đẹp quá, tính cách cũng hòa nhã, cứ như là tiên nữ ấy.”

Minh Lan thầm than: Rốt cuộc là hầu phủ, nhìn tố chất đứa hầu này mà xem, mồm miệng tay chân đâu ra đấy!

Sau đó, đứa hầu này bèn xung phong dẫn đường cho Minh Lan: “Cô đi đường tốt lành, em dẫn đường cho cô. Đường này tuy quanh co nhưng đến sân khấu kịch thì gần hơn đấy ạ.”

Minh Lan là đứa mù đường, chỉ biết thành thật đi theo, xuyên qua cửa thùy hoa, thấy nha hoàn hầu gái đi đi lại lại như thoi đưa. Minh Lan bỗng thảng thốt, thấy không ổn, nha hoàn hầu gái hôm nay đều đồng loạt mặc bi giáp bó màu xanh lam, sao đứa hầu này lại không mặc thế? Có điều chuyện tôi tớ trong phủ, nàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Đứa hầu dẫn Minh Lan đi nhanh, rẽ đông quẹo tây, càng đi lại càng thấy hẻo lánh. Minh Lan bắt đầu thấy bồn chồn trong lòng, liên tục hỏi, mỗi lần đứa hầu kia đều nói: Sắp đến rồi.

Minh Lan càng nhìn càng thấy con bé này giống phường buôn người, thế nhưng bản thân không biết đường, không thể làm gì khác hơn là lại nhin đi một chút, tới tận khi đã đi hết hai đoạn hành lang, còn định đi thêm nữa, tới một chỗ hoa viên vắng vẻ. Minh Lan cuối cùng cũng không nhin nổi mà hất tay đưa hầu ra, trợn mắt nói: “Em cuối cùng định dẫn ta đi đâu thế?”

Đưa hầu đi tới phía trước chỉ ngón tay nói khẽ: “Cô nhìn xem, chúng ta đến rồi đó.” Minh Lan hơi giận, lạnh lùng nói: “Đến cái gì mà đến? Sân khấu kịch nhà ai mà đến nửa người cũng không thấy vậy?”

Chợt nghe thấy tiếng cười khẽ, có người nói: “Lẽ nào tôi không phải là người sao?” Minh Lan giật thót, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một thiếu niên đẹp đẽ vận cẩm y kim quan, tựa vào hành lang mà cười, không phải Tề Hành thì là ai?

Đưa hầu thấy nhiệm vụ đã xong xuôi, hành lễ với Tề Hành rồi nhanh như chớp đã không thấy bóng. Minh Lan cũng không kịp gọi lại, không khỏi tức giận: Người luyện thần hành bách bộ hả.

Tề Hành mỉm cười, đi tới bên cạnh Minh Lan, làm bộ chấp tay nói: “Em Sáu, đã lâu rồi không gặp nhỉ.”

Minh Lan giận trong lòng, lại sợ người khác nhìn thấy, không để ý đến cậu ta, quay đầu định đi. Tề Hành sốt ruột, vội chắn trước mặt Minh Lan, nói: “Nơi này rất vắng vẻ, sẽ không có ai lui tới đâu, Xuân Nhi lại là người hầu của tôi, em cứ yên tâm đi.”

Minh Lan vừa nghe, cảm thấy lời này ái muội biết bao, vì vậy đành mặt nói: “Xin cậu Tề hãy tự trọng ạ.”

Tề Hành lập tức vui vẻ, lại định thò tay xoa đầu Minh Lan: “Con bé này, em lại khoe chữ với tôi, trước kia tôi đến nhà em, mọi người đều ở đấy, em lại không thấy đâu, có chuyện gì à?”

Minh Lan vội tránh đầu ra, vô cùng nghiêm túc nói: “Đi đường vất vả, chợt thấy không khỏe, nghỉ ngơi tại giường.”

Tề Hành xụ mặt mắng: “Em cái đồ lừa đảo này, từ bé đã thích lừa tôi. Tôi đã hỏi anh Ba em rồi nhé, cậu ta nói em rất khỏe, trước khi tôi đến hai canh giờ vẫn còn nhanh nhẹn lắm.” Nói rồi lại muốn nhéo tai Minh Lan.

Trong một ngày bị anh và chị mình bán đứng hai lần, Minh Lan cũng nổi giận, cố sức đẩy cánh tay Tề Hành ra kêu lên: “Anh là Thiên Vương lão tử phải không, anh đến một cái là cả nhà chúng em phải đi ra tiếp giá à! Thiếu đi một người là em, anh thấy không thoải mái à?”

Minh Lan vận nhiều sức lực, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng lên, làn da non nớt tựa men sứ dường như có thể bầm ra nước. Tề Hành bỗng thấy trong lòng rung động, kéo tay Minh Lan lại, sắp lại gần thì thầm: “Tôi chỉ muốn gặp em thôi, em biết mà.”

Giọng nói mềm mại, tâm ý triền miên.

Minh Lan gần như thổ huyết, từ bé đến lớn, nàng rõ ràng luôn luôn hòa nhã với cậu ta, lời hay ý đẹp cũng chỉ nói vài câu. Thế nhưng cậu ta lại cứ quấy rối nàng, cũng không biết cậu ta đầu óc kiểu gì nữa. Mắt thấy Tề Hành cầm tay mình, tựa sát vào đến mức gần như có thể cảm nhận khí tức của nam tử, Minh Lan nôn nóng, tim thành thịch, cúi đầu nhắm lấy, nhắc chân vận sức giẫm một cái.

Tề hành đau lùi lại phía sau, ngồi xổm xuống sờ chân mình. Minh Lan bấy giờ thở phào nhẹ nhõm, nghiêm mặt nói: “Anh nói chuyện cho tử tế, không cần phải động chân động tay đâu!”

Tề Hành nhìn Minh Lan giậm chân kiểu trẻ con, nàng chu cái miệng bé xinh đỏ bừng lên. Tề Hành không khỏi thấy mê mẩn, hùng hồn nói: “Nếu mà em chịu nói chuyện đàng hoàng với tôi, tôi hà tất phải ra hạ sách này.” Minh Lan lạnh lùng nói: “Cậu Tề quả nhiên tiến bộ, nếu mà chịu bỏ phần

tâm tư này vào việc đọc sách, không biết chừng còn đổ trượng nguyên, báng nhãn đó.”

Tề Hành tái mặt, tiến lại gần Minh Lan mấy bước, rồi đứng lại, khẽ nói: “Em không cần khích tôi như vậy, tôi biết em giận; hơn nửa năm rồi không gặp em, tôi chẳng qua chỉ muốn nhìn xem em thế nào mà thôi.”

Minh Lan nghe thấy túi hờn trong lời cậu ta, trong lòng mềm nhũn, biết mà không thể hành động theo cảm tính, dù sao vẫn phải giữ gìn khoảng cách, cũng không thể đắc tội với người ta, bèn hòa hoãn nói: “Em ở đây rồi, anh cứ nhìn đi.”

Tề hành cẩn thận nhìn Minh Lan từ trên xuống dưới, chỉ có mấy tháng không gặp, Minh Lan dường như thay da đổi thịt, mặt như nước rạng sắc xuân, mắt như trăng rọi ánh ngời, Tề Hành dường như hơi chút thất thần, cười nói: “Em cao lên, cũng ... Xinh đẹp hơn.”

Minh Lan ngẫm nghĩ một chút, tới trước mặt Tề Hành, nghiêm túc nói: “Anh Nguyên Nhược, anh đã gặp Gia Thành quận chúa chưa?”

Tề Hành ngần ngừ: “Gặp rồi. Sao thế?”

Minh Lan nặng nề thở dài, quyết định nói thẳng ra: “Anh Nguyên Nhược là người thông minh, lẽ nào chuyện cả kinh thành đều biết, anh lại không hay? Tâm ý của quận chúa, anh làm con chắc phải sớm biết rồi.”

Tề Hành mân môi, mặt biến đổi trong giây lát, sau đó từ vẻ mặt hoảng hốt dần biến thành quyết tâm, chợt ngẩng lên nói: “Tôi không tình nguyện, nàng ấy, nàng ấy... Tôi không thích.”

Minh Lan cực kì bất lực, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Không nói việc có thích nàng ấy hay không, nhưng anh cũng chớ nên tới tìm em. Em biết anh từ nhỏ giao hảo cùng anh chị em em, nhưng nay chúng ta đều lớn cả rồi,

sao anh không kiêng kị em? Nếu nói dăm ba câu, chị em em đều bị liên lụy cả.”

Tề Hành cũng không biết đã nghĩ thông suốt điều gì, nhướn mày cười, cười tươi như hoa, phảng phất mấy phần ngây ngô, dịu dàng nói: “Tôi không phải là đùa giỡn em, cũng sẽ không làm như thế. Tôi cũng biết tốt xấu, chỉ là anh cả em vào hàn lâm viện, sau đó tôi e ngại không tiện đến nhà em.” Nói nhẹ nhàng, khẽ khàng, “Chỉ là muốn gặp em thôi, nhớ vô cùng.” (úi dời, này thì tỏ tình =)).

Cho dù Minh Lan ở tòa án đã tới thành thếp, lời tỏ tình rầm rức triền miên bức này giáng xuống, nàng cũng không nhin nổi mà đỏ mặt. Thế nhưng hiện thực như thanh sắt cắm trước mặt, Minh Lan nỗ lực răn lòng: “Cậu Tề, xin hãy có chừng mực, nhà chúng tôi kém cỏi, không đảm nhận nổi hậu ý của cậu đâu ạ.”

Vẻ mặt Tề Hành mịt mù, ngơ ngác nói: “... Tôi chỉ là thích em.” Nàng vừa gàn dở, lại soi mói, trước mặt thì ngoan ngoãn thành thật, sau lưng lại hẹp hòi lười biếng, đối đãi với cậu ta cũng không tốt, còn lừa cậu ta trốn cậu ta, thế mà cậu ta vẫn một mực thích nàng.

Minh Lan trong lòng thấy đau xót, ép buộc chính mình nhìn thẳng vào mắt cậu ta, khẩn khoản nói: “Coi như tôi van cầu cậu, cậu trước sau cũng đừng nhắc tới tôi nữa câu, nếu có chút lời đồn đại nào, đừng nói là quận chúa, mà là Lục vương gia, nhà tôi làm sao động vào được? Mặc dù có không phải là Gia Thành quận chúa đi chăng nữa, thì cũng chẳng tới phiên một đứa con vợ lẽ nhỏ nhoi như tôi, cậu Tề từ nhỏ đã mắt thấy tai nghe, lẽ nào lại không hay?”

Tề Hành biết nàng nói sự thực, mặt xám tái, đáng vẻ chán nản.

Minh Lan nhẫn tâm, thêm vào mối lửa: “Sau này đừng tìm tôi nữa, dù có gặp cũng đừng nói chuyện, cần phải nói thì cũng hãy dùng lễ mà đối đãi!

Trên đời này, con gái sống khó khăn tới mức nào, nếu có lời ong tiếng ve, tôi chỉ còn đường chết thôi! Cậu hãy nhớ kĩ!” Minh Lan trực tiếp nhìn Tề Hành, ánh mắt khẩn cầu mãnh liệt, Tề Hành thành thật gật đầu.

Minh Lan bất đắc dĩ thở dài, cúi đầu, xoay người rời đi. Tề Hành chỉ ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Minh Lan, dần dần ở cuối hành lang cũng không còn thấy bóng dáng

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Một Ngày Đạo Chơi Phủ Tương Dương Hầu. Hạ

Hành lang nhỏ cong cong uốn khúc cứ một đoạn lại tiếp một đoạn, tựa như mãi mãi cũng không kết thúc. Minh Lan trong lòng thấy buồn bực muộn phiền, dứt khoát ra khỏi hành lang, sai bước trên con đường đá lác đác tuyết đọng, nhưng cũng không xóa đi được uất ức trong lòng.

Sắp đến buổi trưa, mặt trời dần nhô cao, tuyết bắt đầu tanh, nhiều cây mai được trồng đó đây hoặc xa hoặc gần, hương mai nhàn nhạt như sương khói làm cái lạnh lẽo của băng tuyết dần dần thấm vào chóp mũi Minh Lan. Minh Lan hít sâu một hơi, hương thơm dịu ngát giá buốt tràn đầy khoang ngực, thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều, mới từ từ bước chậm lại.

Minh Lan cúi đầu bước đi, chợt nghe một loạt tiếng bước chân, sau đó từ đỉnh đầu vang lên một giọng nam trầm thấp: “Thịnh...Cô Sáu?”

Minh Lan càng sợ hãi, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy một nam tử đứng phía sau gốc mai cổ thụ, khoác áo ngoài đỏ sậm thâm chìm họa tiết dơi và mây, bên góc viền bằng chỉ gấm kim tuyến, vận áo đoạn màu tương phối lông chồn. Hắn ta bước tới mấy bước, vóc người cao lớn khuất sáng như một bóng ma, Minh Lan cứ thế bị che phủ.

Minh Lan tránh sang bên mấy bước, cuối cùng cũng thấy rõ mặt hắn. Hắn ước chừng khoảng hai mươi tuổi, trên khuôn mặt trắng trẻo khuất sáng là chiếc mũi thẳng tắp, mắt híp lại thành một đường, đường nét cực kì

thanh tú thành thực, nhưng lại lộ ra mấy phần thiếu kiên nhẫn và nham hiểm.

Minh Lan giật mình, nàng cuối cùng cũng nghĩ ra, thử dò xét nói: “Chú ... hai ạ?” Lúc chị em nhà họ Thịnh vừa hành lễ xong, đúng là Bình Ninh quận chúa có gọi người kia đến đứng bên.

Nam tử kia gật đầu, trầm giọng nói: “Cô quen với tiểu thư nhà họ Dư à?” Nét mặt mang theo mấy phần không vui cùng tức giận, ánh mắt nhọn như đinh, lời này mặc dù âm cuối lên cao nhưng cũng không phải câu nghi vấn.

Tim Minh Lan đập thành thạch, cố kiềm chế sự bất an, cung kính cúi người, nói: “Dư lão phu nhân cùng bà nội cháu thường cùng nhau lễ Phật, cô cả nhà họ Dư cũng thường tới nhà cháu.” Nàng thế nhưng cũng không thừa nhận gì.

Nam tử cười nhạt hai tiếng ngắn ngủn: “Dư các lão thật là phách lối, có hôn ước với họ Đoàn ở Đại lý trước đây sao không sớm gửi thư hỏi, lại phải chờ người ta tìm đến cửa mới nhớ lại hôn ước?” Giọng nói tràn trề phần nộ bất bình bị đè nén.

Minh Lan cúi đầu, nhanh chóng tự hỏi. nàng biết người được làm mai với Yên Nhiên là cậu hai phủ Ninh Viễn hầu tên Cố Đình Diệp. Hẳn ta mặc dù có tiếng xấu bên ngoài, nhưng lúc cầu hôn Yên Nhiên lại là lúc dốc lòng thành thật đứng đắn, còn tới cửa tỏ thái độ thành khẩn, kết quả là cố gắng cả buổi mà vẫn không thể cầu hôn được cô cả, lại chỉ cầu được cô thứ do mẹ kế sinh ra.

Hẳn ta vốn không phải kiểu tốt tính, ghen một hơi đến tận giờ, đoán chừng nghĩ sao cũng không thông, vừa rồi hơi thả lỏng, ngủ một giấc tỉnh lại bỗng giở quẻ, vận tốc độ sét đánh mà đi Vân Nam.

“Xem ra Dư các quả là một người trọng chữ tín! Chỉ là vì sao không nói sớm cho ta biết, phải hiểu là Cố mỗ ta cũng không phải không lấy nàng

ta thì không được!” Giọng điệu Cố Đình Diệp trào phúng, nện một quyền vào gốc mai, cành mai già thô khỏe rụng đầy cánh hoa trên đất.

Minh Lan lùi về sau mấy bước, cảm nhận được hắt là người ẩn nhẫn mà vừa rồi lại bộc phát tức giận, kinh hồn bạt vía nhìn quả đấm nổi gân xanh của hắt, chợt nhớ tới cảnh tượng “Lỗ Đề hạt đánh Trình Quan Tây” trong quyển sách giáo khoa, trái tim bé nhỏ run rẩy, trong tâm tính toán, biết ở trước mặt nam tử này mà nói nhăng nói cuội như với Liên nhi là không xong.

Nàng trầm mặc hồi lâu, mới ngẩng lên, nói ngắn gọn: “Đầu tháng chín năm nay, có một người đàn bà, tên Mạn Nương, dắt hai đứa bé một trai một gái tới phủ Dư, Dư các lão ho ra máu mà bệnh, sau đó mới truyền tới tin tức về hôn ước cùng họ Đoàn ở Đại Lý.”

Kỳ thực là không nghiêm trọng đến vậy, sau khi Dư các lão thổ huyết thì lại càng thêm nhanh nhẹn. Nhà họ Dư bưng bít chuyện này vô cùng kín kẽ, nhưng về sau Dư đại nhân lại khẳng khẳng phải kết thành hôn sự này, trước khi hứa gả con gái thứ, Dư các lão đưa tin, Dư đại nhân cũng mặc kệ, hiển nhiên cũng không nói ra, vô duyên vô cớ lại mất mặt.

Sắc mặt Cố Đình Diệp chợt biến đổi, giọng nói cất cao một bậc: “Thật thế à?!”

Minh Lan gật đầu, lại không nhin được lui ra mấy bước, anh bạn này khí thế quả thật hơi bị dọa người, nghĩ hắt nhất định sẽ trở về hỏi lại, nếu như Mạn Nương trình độ mồm mép cao siêu, không biết chừng còn có khả năng vặn hỏi, bèn chêm vào hai câu: “Nghe nói, cậu Đoàn kia hình như có tật ở chân, bằng không ..., Dư các lão không đến mức như thế.”

Cầu thần phủ hộ (đồng âm với phiên âm A Mễ Đậu Hũ – , tiếng lóng dịch là gạo ời đậu phụ ời), vâng mệnh Thái Thượng lão Quân, hi vọng không ai biết nàng đã từng ra oai trước mặt Mạn Nương.

Cố Đình Diệp cúi đầu, sắc mặt u ám, dường như sa vào trầm tư. Minh Lan vừa thấy hần như vậy, vội cúi người, cung kính nói: “Chú hai à, cháu đi nhé, chú... Cứ từ từ thường mai đi ạ.”

Nói xong, không đợi người nọ mở miệng, Minh Lan đã chuồn mất, lại không dám chạy, chỉ có thể khẽ nâng váy, cố hết sức bước mấy bước nhỏ gấp gáp. Sân khấu kịch ở phía Tây hầu phủ, Minh Lan nhìn mặt trời, tuy nàng mù đường nhưng cũng không phải mù hướng, mau chóng đi về phía Tây.

Chắc là lâm vào hiểm cảnh, sẽ sinh ra một loại sức mạnh tiềm tàng, dọc đường đi Minh Lan ấy thế mà không bị hành lang rừng cây cong cong khúc khuỷu khiến cho hồ đồ, chỉ một mạch đi về phía Tây, sau đó thấy người dần dần đông lên. Nàng tóm lấy một đứa hầu hỏi đường rồi được dẫn đến sân khấu kịch một cách an toàn.

Chỉ nghe đàn nhị í a, đào kép ngâm xướng véo von, hần là vở kịch đã mở màn, Minh Lan lập tức đi tới rạp kịch.

Nói là rạp kịch, thực ra tựa như một sảnh lớn mở rộng cửa, bên trong người người nhốn nháo, phục sức lấp lánh đầy phòng, nhóm khách nữ đã ngồi xuống từ sớm, ở chính giữa hiển nhiên là Bình Ninh quận chúa và Lục vương phi, tiếp đó hai bên chia thành hàng xuống dưới, đặt rất nhiều băng ghế dài, hơn mười chiếc bàn như ý sơn khắc hải đường, bảy tám đứa hầu gái vận áo bồi tử gấm xanh lam đứng xen kẽ, dâng trà bưng điểm tâm cho nhóm khách nữ.

Ánh mắt Minh Lan đảo vào trong đám người, chỉ thấy Vương thị ngồi ở bàn thứ tư bên phải, cùng một vị phu nhân vận áo bồi tử hoa màu phấn tay áo rộng đang nói chuyện. Mặc Lan ngồi cùng một đám tiểu thư. Lại nhìn lượt nữa, thấy Liên Nhi với Như Lan ngồi ở trong góc bên trái, chỗ đó gần sân khấu nhất, nhưng lại xa trung tâm nhất. Hai cô gái, một người đang

cầm chén trà, một người đang bóp hạt dưa, say sưa xem hí kịch, một bên xem một bên lại nói vài câu.

Minh Lan rón ra rón rén đi tới, ngồi bên cạnh hai nàng, giả bộ không có việc gì nói: “Ái chà, vẫn đến chậm mất, đã bắt đầu được một lúc rồi.”

Liên Nhi đang xem chăm chú, cũng không quay đầu lại nói: “Không sao, không sao, vừa hát được một lúc thôi, vai chính còn chưa ra đâu.”

Như Lan quay đầu cau mày nói: “Rửa có cái tay thôi sao mà lâu thế? Em đi rửa tay ở chỗ nào?”

Minh Lan cười gượng gạo: “Nếu em tự rửa thì đã xong rồi, hầu phủ lắm quy củ, đưa hầu bưng chậu nước tới thoa bánh tầy thơm rồi lấy khăn lau khô, đi đi về về còn chưa xong, thế mới chậm trễ.”

Như Lan hừ nhạt nói nhỏ: “Em lắm chuyện, bây giờ đã mở màn rồi, không nên đi lung tung, cẩn thận mất mặt...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tràng cười duyên thật dài, vượt qua sảnh đường vang tới, người mê kịch như Liên Nhi cũng bị cắt ngang, không vui quay đầu lại nói: “Ai mà cười lớn thế? Làm chi không nghe rõ câu cuối của chủ gánh hát rồi!”

Mọi người đều quay lại, chỉ thấy ở chính giữa, Bình Ninh quận chúa siết lấy Gia Thành huyện chúa, nói chuyện thân thiết, tựa như một đôi mẹ con, Gia Thành huyện chúa nâng cao cằm, kiêu ngạo nhìn ra xung quang, tựa như con phượng ngũ sắc, nói cười không hề kiêng dè.

Liên Nhi nhú mày, quay đầu xem tiếp màn vui, Như Lan bĩu môi, nói bên tai Minh Lan: “Chị thấy Gia Thành huyện chúa chẳng có nề nếp gì cả, nếu Khổng ma ma mà ở đây, nhất định là mắng cho một trận, đây mà là hoàng gia à? Ai dà, nghe nói bên ngoại Lục vương phi xuất thân vốn là đồ tể đó...”

Minh Lan cười thầm, triều đại này tuyên bố rõ ràng, con cháu ngoại thích không được giữ chức quan thực sự, nếu mà vào triều thì cũng không được vượt quá tứ phẩm, mà nếu làm phò mã công chúa, chỉ có thể được phong tước nhậm chức suông, cho nên công chúa đều là gả cho nhà công huân hưởng tước, hoặc gả cho nhà võ tướng cha truyền con nối, dù sao những người này cũng không đi khảo khoa cử. Còn trọng thần thư hương chân chính thì lại trái ngược, bọn họ e sợ công chúa còn chả kịp, bởi nếu một ngày cưới công chúa thì chẳng khác nào tuyên bố cuộc đời chính trị của họ chấm dứt.

Nghe Thịnh lão phu nhân nói, năm mươi năm trước có hai vị công chúa. Một người nhìn trúng bảng nhãn khóa đó, một người nhìn trúng con trai của thủ phụ đương triều. Hai thanh niên kia không chỉ có phong độ văn nhã, mà gia thế cũng rõ ràng, ngay cả thái hậu cũng lung lay, nhưng hai nhà kia nghe được phong thanh, không hẹn mà cùng nhanh chóng hành động, một nhà lập tức chìa ra nhà thông gia có “hôn ước từ trong bụng mẹ”, một nhà tức thì truyền ra tin con mình có bát tự khắc thù, thế là hôn sự này chỉ còn nước bị hủy, nhưng người nào sáng suốt lại chẳng nhìn ra.

Có thể thấy được công chúa là một loại hoa không quả cao cấp, như một loại đồ trang trí thủy tinh cao cấp, nhìn thì hoa mỹ, thực ra là vô dụng. Hoàng gia tình thân nhạt nhẽo, có mấy vị hoàng đế còn tiếc thương chị em gái mình, nếu không phải cùng mẹ sinh ra, nói không chừng ngay cả mặt mũi thế nào cũng chẳng biết. Những nhà công huân cưới công chúa về, chẳng qua là dẹt hoa trên gấm, phò mã không thể nạp thiếp, ngủ ở chỗ thông phòng cũng phải nơm nớp e dè, cha mẹ chồng chị em dâu còn phải nhìn sắc mặt, còn phải khách khí đối đãi, mệt chết người.

Vị Gia Thành huyện chúa này lại ở vào vị trí rất kì diệu, là con gái duy nhất của Lục vương gia, nếu thuận buồm xuôi gió, sau khi em trai nàng nhập từ tiểu tông vào đại tông, nàng không cần gánh chịu đủ loại hủ kỵ của công chúa, nhưng lại có thể sở hữu toàn bộ ưu đãi của công chúa, chồng

nàng vẫn có thể làm quan như cũ, nắm đại quyền, ngay cả ngôn quan ngự sự cũng không thể lấy lễ pháp mà công kích trắng trợn được.

Thảo nào Bình Ninh quận chúa nhiệt tình như vậy.

“A!” Như Lan bỗng nhiên khê thốt, kéo Minh Lan, trở vào quận chúa ở bên đó, “Nguyên...Anh Tề tới.”

Minh Lan liếc Liên Nhi, thấy chị ta không để ý mà vẫn xem kịch, bèn ra dấu im lặng với Như Lan, sau đó mới nhìn, chỉ thấy Tề Hành đang chào Lục vương phi. Lục vương phi vội kéo Tề Hành đẩy thân mật nhìn trái nhìn phải, quan sát từ trên xuống dưới, tươi cười nói với Bình Ninh quận chúa mấy câu.

Minh Lan gần như có thể lồng tiếng cho các nàng, tất nhiên hẳn là khen Tề Hành tuần tú vượt trội làm sao.

Bình Ninh quận chúa trời sinh tính mạnh mẽ, lại không có anh em ruột để dựa dẫm, bèn tranh cao thấp với chị em dâu bên đằng chồng, quản giáo Tề Hành vô cùng nghiêm khắc từ tấm bé, như thế cậu ta là vương tôn công tử, sớm đã biết cười ngửa xem hoa đá gà nuôi chim không bằng, mà Tề Hành lại vô cùng thành thật ngồi ở thư phòng, bất kể là ở kinh thành hay Đãng Châu, mỗi lần về nhà là lại đọc sách, đông hạ không thay đổi.

Tề Hành từ nhỏ đã trắng trẻo tuần tú, bản tính hiếu thuận thật thà, qua lại các nhà không tránh khỏi có nữ quyến hỏi thăm. Bình Ninh quận chúa sợ con trai mê sắc, ngay cả con gái thân thích trong nhà cũng không cho tiếp xúc, lại càng giáo dục con trai phải luôn luôn đề phòng mấy cô gái ân cần, đến nỗi nha hoàn trong phòng cũng làm quận chúa cảnh giác như phường trộm cướp, phàm là có nửa phần không biết trên dưới, nhẹ thì đánh phạt mấy cái, nặng thì đuổi đi bán đi, thậm chí còn giết người.

Lúc ở Đãng Châu, Tề hành nửa đùa nói: “Em Sáu e chừng là cô gái tôi nói chuyện cùng nhiều nhất đấy.”

Như Lan nhìn phía bên kia, khẽ cắn răng, chằm chọc nói: “Em xem? Gia Thành huyện chúa được hoan nghênh chưa kìa, không giống nhà chúng ta, ơ? Sao lai, anh Tề sao lại ... co vẻ như không khỏe?”

Minh Lan ngược lên nhìn, không biết Bình Ninh quận chúa nói gì, chỉ thấy huyện chúa kề bên nàng e thẹn nhin không được mà cười duyên, đôi mắt to nhìn Tề Hành chẳng chút kiêng dè nào, toát ra vẻ mong chờ.

Mà Tề Hành lại có vẻ uể oải, câu có câu chẳng trả lời, mặt nhợt nhạt, thần sắc muộn phiến, đóa hoa trang trí trên trần nhà sắp bóng nắng loang lổ, bóng hoa mờ mờ in lên khuôn mặt tuần mỹ như ngọc, tinh xảo rực rỡ như hoa cài của thiếu nữ.

Minh Lan dường như sững sờ.

Mới trước đây thôi, cậu ta thích nhất véo má nàng, lại còn thích nhéo tai nàng. Minh Lan trốn ở Thọ An đường, cậu ta bèn sớm sớm chiều chiều thỉnh an lão phu nhân, thừa dịp không ai thấy sẽ tiện tay trêu nàng một hen. Minh Lan vào Mộ Thương trai, cậu ta bèn lôi kéo Trường Bách kiếm cơ tìm nàng, nàng ham sống sợ chết, sợ chọc vào rắc rối, trêu tức cậu ta lừa gạt cậu ta chằm chọc cậu ta, thế mà cậu ấy vẫn cứ đến.

Nàng thích gì, chỉ cần lộ ra ý tứ trước mặt Trường Bách, không quá mấy ngày sẽ thấy đồ được tặng sang trên danh nghĩa Trường Bách. Mỗi món nàng đều trả lại, cậu ta vẫn cứ tặng tiếp, sau này, ngay cả Trường Bách cũng không giúp cậu ta nữa...

Minh Lan tùy ý liếc sang, chỉ thấy sườn mặt cậu ta đang ngược mắt lên, cách đám đông huyền ảo, chợt đối diện ánh mắt nàng. Minh Lan lập tức tránh mắt, không tỏ vẻ gì quay đầu xem kịch chăm chú.

Tề hành chỉ có thể thấy sườn mặt Minh Lan, cái cằm nhỏ dịu dàng xinh xẻo, cậu ta không dám lưu lại ánh mắt, lập tức quay đầu, lại thấy một sức nóng ngay trên đỉnh đầu, Gia Thành huyện chúa vừa nói xong gì đó với

mình, cậu ta một câu cũng không lọt tai, mặt tái nhợt bỗng ửng đỏ, vụt đứng dậy, hành lễ thật mạnh với mẫu thân và Lục vương phi rồi xoay người rời đi.

Gia Thành huyện chúa dường như hơi ngượng ngùng, Bình Ninh quận chúa có phần xấu hổ, Lục vương phi còn bình tĩnh. Quận chúa một bên nói cười với vương phi, một bên sai người hầu: “Thọ yến đã nhiều ngày nay, đứa ngốc này chắc là mệt lắm rồi, đi theo nó mau, bảo nó tạm nghỉ ngơi đi!” Những lời này nói rất to, dường như cố ý để giải thích cho nhóm khách nữ đang nhìn trộm ở đây nghe.

Tề Hành còn chưa đi được mấy bước, một đám người phần phật xúm đến, hỏi han ân cần, Lục vương phi còn cố ý phái ma ma bên cạnh mình tinh thông y thuật qua, nhìn một cái xem có ổn không.

Minh Lan ngồi cúi gằm, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Cậu ta ở trung tâm đám người, sao vây quanh trắng, mà mình ở thì ở nơi xó xỉnh, một mình một phương.

Đường lớn hướng lên trời, đi đâu cũng giống nhau mà thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Con Dâu Gương Mẫu

“Đang yên đang lành, nàng làm gì mà phát giận lên thế, Hành nhi cũng lớn rồi, nàng hờ một chút là đánh người trong phòng nó, mặt mũi con còn ra sao nữa.” Tề đại nhân đối thường phục, ngả người trên kháng nói chuyện cùng vợ.

Bình Ninh quận chúa khoác áo bối tử gấm Vân Nam dệt màu xanh lá, bưng bát thuốc trà lung linh uống, nghe vậy thì trầm mặt: “Cái gì mà mất thể diện, ông ngoại nó mừng thọ, nó không giúp đỡ việc vật, cũng có thể nhân cơ hội làm quen thêm nhiều chú bác bề trên. Thế mà nó lại giỏi lắm, vận hết tâm tư nghĩ ra mảnh khéo thậm thụt nhường ấy, hừ, thấy người ta không đáp ứng nó liền thất hồn lạc phách cả ngày, lúc vừa tiễn khách xong, mặt mũi khó coi, còn tưởng là đòi nợ đấy.”

Tề đại nhân cũng thở dài nói: “nàng cũng đừng tức giận, nàng đã đưa Xuân Nhi đi xa rồi, việc này cũng không có ai biết cả; ai... Rốt cuộc là nhà thư hương, con gái nhà người ta cũng có chừng mực, chuyện này cứ thế chưa từng xảy ra thôi.”

Bình Ninh quận chúa ngạc nhiên hỏi: “Vậy chàng than giận cái gì?”

Tề đại nhân ngược mắt nhìn xà nhà chạm hoa văn mây, buồn bã nói: “Ta và nàng chỉ có đứa con trai này, nó từ nhỏ nghe lời hiếu chuyện, đọc sách tấn tới. Lúc nó tám tuổi, đi theo con trai nhỏ nhà Lệnh quốc công ra ngoài

đá dể, lúc về bị nàng trối lại đánh cho một trận nên thân, ban đêm ta đi thăm nó, nó lại gắng gượng sức lực làm bài tập tiên sinh giao cho.”

Bình Ninh quận chúa trầm mặc không nói, Tề đại nhân lại nói: “Hành nhi từ nhỏ chưa từng khiến chúng ta bận tâm, chưa từng đòi hỏi cái gì, chỉ có lần này, nó không thuận theo mong muốn của nàng. Lại nói, mấy năm trước ta cũng nhìn ra được nó vô cùng để ý khuê nữ nhỏ nhà anh Thịnh, khi ấy ta cũng không nói gì, chỉ nghĩ nó chưa từng gặp thế nào là con gái, đứa trẻ có chút si mê cũng là phải, lớn thêm chút nữa thì sẽ ổn thôi. Ai, nhưng hôm nay, ta thấy nó đúng là thực sự thích cô bé kia...”

Bình Ninh quận chúa sắc mặt biến đổi mấy lần, khẽ mấp máy cười nói: “Đều nói mẹ hiền cha nghiêm, chúng ta lại đổi vai cho nhau, thiếp làm mẹ nhần tâm, chàng làm cha từ bi, nhưng chàng có bằng lòng để con trai cưới con vợ lẽ một vị quan ngũ phẩm về làm dâu được không?”

Tề đại nhân im lặng, Bình Ninh quận chúa hé mắt nhìn trộm sắc mặt của chồng, thấy ông ta rũ mí mắt bèn chậm rãi nói: “Đứa cháu kia của chàng tuy ốm yếu, nhưng đến ngày hôm nay nói cho cùng vẫn là êm đẹp, thiếp cũng không thể vì để con trai mình có khả năng kế tước vị mà nguyên rủa thẳng bé kia mất sớm, nhưng cứ thế này, chúng ta cũng phải nghĩ cho tương lai Hành nhi chứ! Thiếp cũng sớm đã dò xét ý tứ trong cung, thánh thượng vẫn là ưng ý tam vương gia, duy chỉ có điều ngài ấy không có con trai. Như hành động của Lục vương phi ngày hôm nay cũng là ở trong cung có quan sát, thánh thượng cái gì cũng chưa thấy nói, thế không phải là ngầm cho phép sao? Thiếp thấy Gia Thành huyện chúa ngoại hình tính tình đều ổn, cửa hôn nhân tốt như việc còn tìm ở đâu ra.”

Tề đại nhân lại thở dài, luận tài ăn nói ông ta chưa bao giờ là đối thủ của bà vợ quận chúa này: “Chỉ mong Hành Nhi có thể quay đầu.”

Bình Ninh quận chúa nhìn khuôn mặt hiền lành của chồng mình, nhớ tới bộ dạng đứa con trai vừa mới quỳ gối khóc lóc đầu khổ khăn cầu mình,

cũng hơi hơi mềm lòng. Hai vợ chồng ngồi đối diện nhau một hồi, chỉ nghe âm thanh Bình Ninh quận chúa quấy thìa trong chén thuốc bằng sứ trong trẻo. Một lát sau, sắc mặt Bình Ninh quận chúa giãn ra, dịu giọng nói: “Thiếp cũng yêu thương con trai, nếu... Nó thích thật, chỉ bằng sau khi huyện chúa vào cửa, chúng ta đến cầu làm vợ lẽ cho Hành Nhi? Chẳng qua cũng chỉ là một đứa con vợ lẽ, thế cũng xứng rồi...”

Lời còn chưa dứt, Tề đại nhân gần như bị sặc, ho khan, ông ta liên tục xua tay nói: “Chớ chớ chớ, nàng chớ có ý nghĩa này!... Bản thân anh Thịnh không nói làm gì, cậu cả nhà anh ấy mắt thấy là có tiền đồ, mới vừa được tấu trước mặt thánh thượng hai lần, đã được thánh thượng khen ngợi một hồi. Anh thịnh là người có tâm kế, nàng nhìn hôn sự hai đứa con trai con gái mà xem, một bên gả nhà quyền tước, một bên cưới nhà thanh lưu, anh ấy há lại tùy tiện gả con mình làm thiếp? Sau này ở trên quan trường còn gặp ta hay không? Vả lại anh ấy cũng nói với ta, khuê nữ nhà người ta từ nhỏ đã được lão phu nhân nuôi dưỡng, lão phu nhân nhà anh ấy là người nào nàng so với ta phải rõ hơn chứ.”

Bình Ninh quận chúa vẫn không phục: “Chỉ là một đứa con vợ lẽ, có gì mà không được?”

Tề đại nhân liếc vợ một cái: “Ta nói thêm câu này thôi, nàng mấy ngày nay chớ bị người ta thổi phồng vài câu đã lung lay, nếu anh Thịnh thực sự định để con gái làm thiếp người ta, hà tất gì mà không phải Hành nhi thì không được, trong kinh, trên đất này, có biết bao vương công quý tộc, anh ấy nếu thật sự có thể mặt dày mà đem tặng con gái, nói không chừng còn có thể làm được trắc phi ấy!”

Bình Ninh quận chúa nhớ tới tình hình hôm nay mình thấy Minh Lan, ngay cả bản thân cũng không nhịn được mà nhìn bằng hai mắt, nhan sắc như vậy kiểm chức trắc phi e là cũng không khó, suy nghĩ một chút bỗng nhiên cười khê một tiếng, Tề đại nhân ngạc nhiên nói: “Sao thế?”

Bình Ninh quận chúa khẽ đặt bát thuốc xuống, cười nói: “Thiếp cười hai cha con chàng giống nhau, vừa rồi Hành nhi cầu xin trước mặt thiếp, lời hay lời thề thốt đầy một sọt, thiếp bị nó nhùng nhằng dây dưa mãi, lúc đó có nói chi bằng nạp Minh Lan làm thiếp. Nó bấy giờ mới luống cuống tay chân, cuống quýt bảo không thể, nói Minh Lan là người tính cách kiên cường, suýt nữa quỳ ngay xuống mặt đất đầy mảnh sứ vỡ.”

Tề đại nhân hừ một tiếng trong mũi: “Đó là đương nhiên, Thịnh lão phu nhân năm đó quyết tuyệt như thế.”

Quận chúa cũng than thở: “Lại nói trong ba chị em nhà nó, thật ra nó lại là đứa được nhất, nhu thuận biết điều, dung nhan hơn người, lại nhìn dáng điệu ngoan ngoãn hiếu thuận bà nội mẹ cả của nó, thiếp cũng thích, tiếc thay, không có duyên.”

Lại qua một lúc, Tề đại nhân bỗng nghĩ tới một chuyện, quay sang hỏi vợ: “Thế, nàng bèn nhắm vào phía Lục vương bên kia, thế tiểu Vinh phi thì tính sao? Anh cả nhà đó cũng sang đây tỏ ý mấy lần đấy.”

Nhắc tới chuyện này, Bình Ninh quận chúa giận phát run người, đôi vòng tay vàng chạm hoa văn phượng khảm bảo thạch va vào nhau leng keng: “Hứ! Tổ tông tám đời đều là loại nô tài thợ xây, chẳng qua ỷ vào trẻ tuổi nhan sắc đẹp, dụ dỗ thánh thượng vui vẻ, cả nhà đều là hạng thô tục không chịu nổi, đừng dám tới vọng tưởng nhà chúng ta ! Bảo hăn năm mơ mộng Xuân Thu đi! Nay thánh thượng cũng dần già yếu rồi, nàng ta cũng không sinh được mụn con trai con gái nào, tháng ngày tươi đẹp của nàng ta cũng đếm trên đầu ngón tay đi!”

Tề đại nhân trầm ngâm một hồi, kết luận: “Như vậy cũng tốt, có điều nàng cũng không thể quá dứt khoát được, cứ thế mà đẩy chuyện này về phía Lục vương phi đi, nàng giả bộ khó xử, bảo hai nhà kia tự đua với nhau, như vậy cũng không đắc tội người ta, cũng có thể để Lục vương phi biết nhà chúng ta cũng không phải là nôn nóng, tốt xấu gì cũng ra vẻ một

chút, không có sau này Hành Nhi lại không ngóc đầu lên nổi trước mặt huyện chúa. Chuyện giữa Hành Nhi và khuê nữ nhà họ Thịnh, nàng phải giấu kín đi.”

Bình Ninh quận chúa cười nói: “Đều nghe theo chàng.”

...

Ngày ấy, sau khi từ phủ Tương Dương hầu trở về, đêm xuống Minh Lan bèn ngủ ở Thọ An đường, kể lại từ đầu đến cuối chuyện của Tề Hành, nhân tiện biểu hiện cõi lòng mình. Thịnh lão phu nhân ôm cháu gái nhỏ không nói gì, chỉ thở dài thật dài. Hai bà cháu nằm trọn mắt, đêm khuya yên ắng, trong lúc Minh Lan nửa tỉnh nửa mê, chợt nghe lão phu nói khe khẽ: “Con là một đứa trẻ thông minh, biết phách trước là ngộ cụt thì sẽ không tiếp tục đi con đường này.”

Một mối uế oải thoáng cái ập tới, Minh Lan thấy khoe mắt ẩm ướt, gồi đầu lên cánh tay bà nội, để vãi vóc thắm đi mềm yếu và do dự, nàng tự nhủ, chờ đến khi tỉnh lại, nàng phải sống thật tốt giống trước kia, phải thật vui vẻ.

Mùng hai tháng chạp, Vương Thị mời sư phụ từ Thiên Y các tới đo quần áo cho các con. Trường Bách đến mí mắt cũng không thèm nhắc lên một cái chọn mấy cái nhuộm màu đen thùi, Trường Phong như lễ thường chọn mấy loại vải phiêu dật đắt tiền, Trường Đống chỉ dám nhặt lấy mấy cái không ai để ý tới, đợi sư phụ cắt may xong thì đến lượt mấy chị em...

“Sau bao nhiêu lâu, ngay cả bọn nha hoàn sai vặt cũng đã mặc đồ mùa đông, bây giờ chúng ta mới được may áo mới.” Mặc Lan tùy ý xem xét vãi vóc, hàm ý có chút ám chỉ.

Như Lan có tính cảnh giác cao độ, lập tức nói: “Chị cũng không phải một năm chỉ may mỗi một bộ đồ, thường phục bốn mùa có khi nào thiếu đâu, vừa tới kinh thành, mẫu thân bận bịu nên mới hơi chậm trễ chút thôi.”

Mặc Lan che miệng, cười khẽ nói: “Ờ, chị lại chưa nói gì cả, em gấp gấp cái gì thế ... Có điều nhé, theo em nói, mẫu thân mệt như vậy, sao không nhờ người cùng xử lý việc nhà, mình vừa được thư thả, lại không chậm trễ công việc, thế chẳng phải tốt sao?”

Đợt này Vương thị bận chân không chạm đất, giao lưu gặp gỡ chuẩn bị hôn sự, việc nhà không tránh khỏi sơ suất. Dì Lâm nhân cơ hội xin Thịnh Hoành chia việc, Thịnh Hoành cảm thấy cũng được, nhưng Vương thị sống chết không chịu.

Như Lan biết ý đồ của Mặc Lan, cười nhạt nói: “Chị vẫn nên bớt tính kế đi, an ổn mà làm tiểu thư qua ngày, mẫu thân làm phu nhân như bình thường cũng cảm ơn trời đất.” Mặc Lan ra vẻ lo lắng: “Em nói thế sai rồi, chị chỉ là quan tâm thân thể phu nhân thôi, làm con thì quan tâm việc nhà, cái gì mà “tính kế”? Em Sáu, em nói xem?”

Nòng súng vừa chĩa đi, lại quay sang người Minh Lan, Như Lan cũng trừng to mắt nhìn về phía Minh Lan. Minh Lan cực kì đau đầu, Tam Quốc Diễn Nghĩa chính là không tốt ở điểm này, bất kể phát sinh điều gì, thế nào cũng không thiếu nàng.

Minh Lan ấn huyết thái dương, thở dài nói: “Đồ bán ở Thiên Y các tốt, mũi thêu tinh xảo, ở kinh thành là số một, vì làm ăn phát đạt, hàng năm mà muốn may xiêm y mới vào cuối năm thì phải đặt trước từ tháng chín tháng mười. Chúng ta tới kinh thành muộn, hôm nay có thể may đồ, đã là vô cùng may mắn rồi. Đồ mới của nhà hoàn sai vặt đều là đồ thêu may vội, cũng là phu nhân cẩn thận, nghĩ anh cả lấy vợ, để chúng ta nở mày nở mặt trước chị dâu mới, lúc này mới không chịu bằng lòng với hàng thêu may tầm thường.”

Mặc Lan lập tức trầm mặt: “Lại không chỉ có mỗi một chuyện này, chẳng nhẽ chuyện gì cũng phải gấp gấp thế? Em Sáu không nghĩ chút nào đến

chuyện sau này à?” Minh Lan mỉm cười nói: “Sau này á? Sau này đã có chị dâu mới rồi.”

Mặc Lan âm thầm nghĩ rằng, cả phủ đều khen cô Sáu là người hòa nhã, rất ít khi bực tức với người khác, nhưng nếu nó nghiêm túc, bản thân mình cũng chẳng bắt thóp được nó.

Như Lan nghe mà mặt mày rạng rỡ, kéo tay Minh Lan nói: “Em nói đúng rồi, tới tới tới đây, chị ở bên này có nhiều đồ len dạ, em tới mà chọn!”

Hôn lễ vừa tới, đồ cưới nhà họ Hải như nước chảy vào phủ Thịnh. Đồ dùng bao gồm giường, bàn ghế, bình phong, toàn một màu đỏ đẹp mắt, quần áo mấy chục rương lớn, còn có các loại đồ trang trí, còn có mấy trăm mẫu ruộng điền cũng không biết bao nhiêu cửa hàng hồi môn, Minh Lan chỉ nhìn thôi mà trợn mắt há mồm.

“... Người xưa nói mười dặm hồng trang, đó là nói chuẩn bị đầy đủ vật dụng xiêm y tiền bạc cho con gái cả đời, gì gì gì từ cái bó cái chậu đến cái áo liệm cũng có hết. Lão phu nhân năm xưa chính là vậy.” Phòng ma ma mặt mũi hồng hào, nói đầy tự hào.

Minh Lan lắp bắp nói: “Cần nhiều đồ cưới đến vậy sao? Có cần thiết đến thế không?”

Phòng ma ma gật mạnh đầu: “Con gái đi làm vợ người ta là đã thấp đi ba tấc, nếu hồi môn nhiều, thì sẽ được ưỡn thẳng người, vì ăn uống sinh hoạt của nàng đều là từ nhà mình, không phải dựa vào nhà chồng mà sống.”

Minh Lan bấm đốt ngón tay tính toán một chút, nói: “Mấy cái này đừng nói nuôi sống một chị dâu, đồ là nuôi anh cả cộng thêm mấy đứa vợ bé cũng được ấy chứ. Đều nói nhà họ Hải là thanh lưu, ừ thì, xem ra, thanh trong thanh lưu với trong thanh bần không phải cùng một chữ nha.”

Da mặt Phòng ma ma giật giật mấy cái.

Việc cưới hỏi này con gái chưa lập gia đình không thể tham dự, một là không thể thay tân lang uống rượu, hai là không thể gây rối náo động phòng. Cho tới tận ngày thứ hai, ba cô Lan mới được nhìn thấy rõ ràng chị dâu mới Hải thị. sau khi dập đầu với lão phu nhân, bèn đến chính phòng hành lễ với cha mẹ chồng.

Hải thị vận bối tử gấm thêu hoa văn tròn bằng kim tuyến đỏ thẫm, bên dưới là váy sườn thêu mây và con dơi, trên đầu cài trâm phượng vàng rờn nạm trên châu giương cánh như chực bay. Chị ấy dịu dàng bái lạy Thịnh Hoành cùng Vương thị, cổ tay đeo chín chiếc vòng vàng mà không có lấy một tiếng leng keng.

Minh Lan thầm than một tiếng: Kỹ thuật giỏi quá!

Chờ chị ấy khẽ ngẩng lên, Minh Lan quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy khuôn mặt chị dài, mắt mi vừa nhỏ lại vừa mảnh, không kiêu diễm bằng Hoa Lan, cũng không xinh đẹp như Duẫn Nhi, có điều lại hơn ở phong tư rực rỡ cao quý, lấy văn mà tả thì chính là “Bụng có thi thư hăn là thanh tao”. Minh Lan thấy trong lúc hai vợ chồng làm động tác, Trường Bách đối với vợ rất có ý che chở, lại biết anh cả rất hài lòng về chị dâu.

Có điều, hoa có người thích người chê, Vương thị lại hơi bất mãn, nghĩ con trai mình tướng mạo như vậy, mặc dù không phối với Hằng Nga thì ít nhất cũng pahir là Tây Thi Vương Tường chứ. Nhận lấy chén trà con dâu dâng lên, Vương thị chưng vể mặt vô cùng quý phái tặng hồng bao, thấy ánh mắt Thịnh Hoành quét tới, nàng ta lại cời chiếc vòng dương chi bạch ngọc ra làm quà cho Hải thị, ngụ ý sum vầy viên mãn.

Thịnh Hoành hăng giọng một cái, khích lệ con trai con dâu mấy câu”Cử án tề mi khai chi tán diệp”[‘]. Minh Lan nhớ rõ trước đây lúc bác cả Thịnh nói như thế với Trường Ngô và Duẫn Nhi, Duẫn Nhi then thùng đến mức không ngẩng lên được. Thế nhưng hôm nay bà chị dâu họ hải này lại thoải

mái, chỉ có hai vạch đỏ nhàn nhạt phớt qua trên mặt, ngay cả ma ma nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ cũng nề nếp quy củ.

Minh Lan cảm thấy hơi thương hại liếc nhìn Vương thị, chợt có một loại dự cảm: Bà chị dâu này không phải bã đậu đâu.

Sau khi hành lễ với cha mẹ, thì đến lượt hai em trai và ba em gái hành lễ với anh trai và chị dâu. Hải thị đã sớm chuẩn bị xong năm cái hà bao gấm hoa tinh xảo thật dày. Hai cái hình hồ lô, màu thạch thanh và màu xanh chàm, ba cái hình hoa sen, màu đỏ nhũ, màu cánh sen, và màu hồng tím, dựa theo tuổi tác Minh Lan xếp thứ hai đếm ngược, cũng chẳng còn gì hay để chọn.

Không tới mấy ngày, dự cảm của Minh lan thành hiện thực.

Giáo dục khuê phòng của hải thị vô cùng thành công, cung cung kính kính hầu hạ Vương thị, sớm chiều thăm hỏi không nói, tứ sớm tinh mơ đến chiều muộn Thỉnh Hoành và Trường Bách về phủ, vẫn luôn đi theo hầu hạ Vương thị. Vương thị ăn, chị ấy đứng gắp thức ăn, Vương thị uống trà chị ấy bèn thử nóng lạnh. Vương thị rửa tay rửa mặt chị ấy bèn bưng chậu vắt khăn, lại luôn luôn niềm nở, không lộ chút ý mệt mỏi nào, chẳng những không có lấy nửa câu oán giận nào, mà còn nói cười vui vẻ, tựa như hầu hạ Vương thị chuyện vui thích đến cỡ nào.

Mặc Lan rất muốn đâm chọc vài câu, bới đầu bới não cũng không tìm ra được. Như Lan muốn ra vẻ cô em chồng nhỏ, hai ba hiệp là bị đỡ trở về. Minh Lan nhìn kinh hồn bạt vía: “Làm con dâu, đều phải như thế sao? Chị cả ở nhà chồng cũng vậy à?”

Editor: quá kinh @_@ !!!

Mặc Lan Như Lan lập tức liên tưởng đến mình, không khỏi thốn thốn hãi hùng.

Đến cả Vương thị từ đầu định ra oai phủ đầu với con dâu, cũng hoàn toàn bởi không ra một khuyết điểm nào, có đôi khi không việc gì bởi lòng tìm vết nói hai câu, Hải thị cũng thành tâm thành ý nhận sai, còn ra vẻ cảm kích mà cảm ơn Vương thị chỉ bảo, vẻ mặt chân thành, thái độ ngoan ngoãn, là hoàn toàn toát ra từ tấm lòng, hay là ảnh hậu diễn viên vậy.

“Con ngốc, làm gì có ai muốn chịu khổ? Chẳng qua nó có thể đạt được đến tình cảnh này, cũng là đứa khá.” Thịnh lão phu nhân ôm cháu gái nhỏ vùi trên kháng cười ha hả nói.

Quả thật Vương thị nhanh chóng biết được lợi hại, sau vài ngày trôi qua may mắn, Thịnh Hoành lại nhìn không được chua chat mấy câu, tuy không nói trực tiếp, nhưng cũng ám chỉ, năm xưa nàng hầu hạ mẹ già ta thế nào, nay làm mẹ chồng lại yên tâm thoải mái hưởng thụ con dâu cung phụng các kiểu. Thịnh Hoành cứ không ngừng như thế, đến cả ma ma hầu già lâu năm trong phủ cũng lén nhìn, đều khen ngợi mợ cả, nhìn không được thâm chế giễu Vương thị hai câu, tin đồn nhiều lên, Vương thị không biết làm sao.

Quả thực Vương thị rất chột dạ, nàng ta ở với chú thím đến mười mấy tuổi, rồi chưa ở với mẹ ruột đến hai năm đã lấy chồng. Chú thím không có con gái, đối đãi với nàng chu đáo như ruột thịt, mẹ ruột lại hồ thẹn với nàng, cũng chưa từng nghiêm khắc bắt ép nàng. Chờ đến khi nàng vào phủ Thịnh, lão phu nhân cũng không hề bày ra điệu bộ mẹ chồng, nàng bèn cứ thế đấu đá bừa bãi mà sống đến giờ.

Hôm nay có một tấm gương song sờ sờ chiếu bên người, nàng giờ thấy cả người bứt rứt. Cuối cùng vào ngày 30 Tết, người nhà họ Thịnh tề tựu ăn tất niên, lão phu nhân nhìn Hải thị bận bịu xoay vòng vòng như vậy, quay sang Vương thị mỉm cười, chậm rãi nói một câu: “Con so với ta thật là có phúc, có con dâu để sai khiến như vậy.”

Lời này thâm sâu vô cùng, Vương thị đổ mồ hôi lạnh.

Vừa qua Tết, Vương thị ám chỉ Hải thị không cần kè kè hầu hạ mình. Hải thị ban đầu giả dò không rõ, Vương thị lại chịu đựng vài ngày, từ ám chỉ thành công khai. Hải thị liệu chết không theo, nói như vậy không đúng phép tắc, chị ấy không dám bất hiếu. Vương thị gần như thổ huyết, thêm dì Lâm đổ dầu vào lửa, lần gần nhất Thịnh Hoành đến chỗ Vương thị, suýt nữa lấu mẹ chồng nàng dâu ra làm bài tựa, còn thêm phần khoái trá.

Cuối cùng Vương thị quyết tâm, cố ý không cho phép Hải thị hầu bên cạnh mình, nói chị ấy tới Thọ An đường hầu hạ. Hải thị phân ra nửa ngày hiếu kính với lão phu nhân, Vương thị bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão phu nhân tất nhiên sẽ không hà khắc với cháu dâu, thường bảo Hải thị nghỉ ngơi, có khi cùng Minh Lan chơi cờ đọc sách, có khi hợp với Phòng ma ma và Như Lan thành bốn người chơi bài. Sau khi thắng tiền chị dâu, Minh Lan lập tức thấy được chị dâu mới vừa hòa ái lại phóng khoáng. Hải thị tuy từ nhỏ đọc thi thư, nhưng cũng không có vẻ hủ lậu, đối xử với em trai em gái chồng rộng rãi hiền hòa, thân thiết rõ ràng.

Trường Đồng còn mách với Minh Lan, từ lúc Hải thị tiếp nhận việc nhà, cuộc sống của nó với dì Hương cũng ấm lên nhiều, tiền tiêu tháng cũng nhiều hơn, quần áo đồ ăn cũng là đồ thượng thừa có chọn lựa.”

“Chị dâu, chị vừa tới đã hiếu thuận phu nhân như thế, không thấy mệt thấy sợ sao? Con dâu mới nào cũng phải thế nhỉ.” Minh Lan ra vẻ trẻ con không biết gì, thử thăm dò Hải thị.

“Thì anh cả em bảo chị cứ làm thế.” Hải thị thì thầm, ở với Minh Lan hai tháng, biết nàng dễ mền ngoan ngoãn, không phải kiêu người hay chọc ngoáy, cũng không phải con ruột Vương thị, lại không tùy như Mặc Lan Như Lan, chị em dâu có phần hòa thuận.

“Anh ấy bảo nhé, mệt không đến nửa tháng, chị có thể qua ải.” Hải thị tinh nghịch nháy mắt mấy cái.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Làm Phụ Nữ Không Dễ

Vừa sang năm, ở thôn trang lại đưa lời đến Thọ An đường, bảo rằng cha của Thúy Vy có lẽ không ổn, bảo con gái phải mau chóng thành thân để xung hỉ, xin lão phu nhân ban cho ân điển. Thúy Vy là gái già trong nhà, anh chị đều đã lập gia đình, cha mẹ chỉ còn bận lòng về chị ấy, lão phu nhân bèn gật đầu, sai Phòng ma ma ban cho nhà chị ba mươi lượng bạc để mua đồ cưới.

Minh Lan nhận tin, lập tức lấy từ trong phòng mình ra hai mươi lượng bạc cho Thúy Vy làm hồi môn, chị ấy đẩy tay không muốn: “Cô chủ tốt ời, làm thế này không được đâu, hôm trước cô vừa cho hai miếng vàng đánh trang sức cùng với năm xấp vóc rồi còn gì, cái này thôi cũng đủ nhiều lắm rồi, cứ so với Thái Trâm trong phòng phu nhân lấy chồng trước đây thì, phu nhân cùng lắm cũng chỉ cho có hai mươi lượng bạc thôi, tôi vốn là người trong phòng lão phu nhân nên lúc này đây mới được thưởng hậu, cô chủ mà còn cho tôi thêm nữa, thì thứ nhất là phu nhân sẽ không vừa mắt, thứ hai là sau này chị em trong phòng lấy chồng, cô định sắp xếp thế nào đây?”

Minh Lan vô cùng cảm động, biết chị ấy là suy nghĩ hộ mình, hơi hơi ngượng ngùng: “Tôi biết chị có ý tốt, nhưng ... Nếu không phải chị không an tâm về tôi, thì năm ngoái đã phải lấy chồng rồi.”

Thúy Vy nhìn trái nhìn phải không thấy ai, bèn lẳng lẳng đóng cửa sổ, buông rèm ở sao gian xuống, rồi mới nói: “Có câu này tôi muốn hỏi cô, lúc này tôi đi rồi, cô phải đề bạt ngay một người, bọn nhỏ sớm đã nhìn trừng

trường rồi, cô đã có chủ ý gì trong lòng chưa?” Minh Lan cũng đã sớm nghĩ đến vấn đề này, ướm hỏi: “Chị thấy sao?”

Thúy Vy nói không cần nghĩ: “Nếu xét về tư lịch, thì là Yến Thảo, nếu xét về nhanh nhẹn được việc thì là Cửu Nhi, mà nói về... Nhan sắc tính tình thì là Nhược Mi.” Hầu gái hồi môn phần lớn đều ban làm thông phòng cho chàng rể, Thúy Vy nghĩ đến Nhược Mi bèn hơi do dự.

Minh Lan trầm ngâm chốc lát, trầm giọng nói: “Tôi nghĩ cất nhắc Lục Chi.”

Thúy Vy giật mình nói: “Lục Chi mồm miệng đánh đá, sao cô lại nghĩ đến nó?”

Minh Lan mỉm cười, hỏi lại: “Nếu nói cất nhắc một đứa, bên dưới lại phải thêm vào một đứa nhỏ khác, Vưu ma ma lúc này đây cũng không thể thiếu phần muốn đề cử con gái mình, chị coi thế nào?”

Thúy Vy suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Vưu ma ma không phải là một người sáng suốt, toàn phải dựa vào cô chủ áp chế, nay lại đưa người nhà bà ấy vào đây, thế chẳng phải sẽ lại có thị phi à, còn không bằng trực tiếp xin người lão phu nhân, phu nhân hoặc mợ cả, thứ nhất thể hiện cô kính trọng trưởng bối, thứ hai, còn có sự việc năm ấy, chắc là họ cũng sẽ không đưa mấy đứa không biết điều đến đâu.”

Minh Lan gật đầu, nghiêm mặt nói: “Chị yêu quý, chị nói có lý lắm.” Nói rồi vẫn cứ đẩy cái hộp hai mươi lượng bạc qua, trầm giọng nói: “Mấy năm nay chị cũng đã vì tôi, vất vả không nói, lại còn đặc tội không ít người, chỗ bạc này chị không thể không nhận, nếu sợ gây chú ý, thì đừng để lộ ra, cất ở đáy giường mà mang đi.”

Thúy Vy dường như ghen ngào, từ trước tới nay chủ tử thưởng cho tôi tớ, vì để có danh tiếng tốt, hận không thể nói ra xung quanh, như cô Sáu tâm địa rộng rãi thế này, cũng không uống mình một phen dốc lòng, chợt

nghe đến lời ám chỉ của Phòng ma ma ngày đó, nói mai sau cô Sáu gả chồng, sẽ để chị làm nô tì hồi môn, trong lòng Thúy Vy xôn xao.

Thúy Vy là do đích thân Phòng ma ma bồi dưỡng, tin tức qua lại nhanh chóng, ngày hôm sau lão phu nhân bèn tìm đến chỗ Minh Lan, cười như không cười hỏi: “Con định để cử con bé Lục Chi hả? Suy nghĩ gì vậy?”

Minh Lan thành thật thẳng thắn: “Cửu Nhi sẽ không ở lại dài lâu với con, Lưu ma ma nhất định sẽ giữ con gái lại, có cất nhắc cũng mất công. Yến Thảo với Đan Quất thì giống nhau, cái uy còn chưa đủ. Nhược Mi rất kiêu, chính là như hiện giờ nó còn xem thường cái này cái nọ, giả mà được lên làm đại nha hoàn, sợ lại sinh chuyện thôi. Cuối cùng, cháu gái thấy Lục Chi là còn được, tuy mồm miệng sắc bén, nhưng lại bớt đi một phần kiêu căng, thêm một chút ghét ác như thù, dạy dỗ cho tốt, chưa chắc đã không dùng được;... Thoạt tiên là con nghĩ vậy đó.”

Lão phu nhân thích thú hỏi: “Thoạt tiên? Thế còn bây giờ?”

Minh Lan ra vẻ gật gật gù gù: “Sau này con lại suy nghĩ thêm, không muốn để mấy chị em sinh ra giận dữ nhau, luận về tư lịch thì nên cất nhắc Yến Thảo, nó chu đáo hiền hậu, giữ bên người cũng an ổn.” – Hiệu quả và lợi ích không phải điểm mấu chốt, tính ổn định áp đảo tất cả.

Lão phu nhân nghe xong, khẽ gật đầu nói: “Bà vốn cũng biết là chưa thỏa đáng, ai chà ... Có một số việc vô vi an ổn lại là tốt,... Suy cho cùng vẫn hơn.” Ngửa đầu nhìn với một chút buồn ngủ, thấy khuôn mặt Minh Lan thanh tú trắng trẻo, nhớ tới đứa bé xinh xắn mũm mĩm ngày đó, thế mà nay cũng đã có ý thức cẩn thận suy xét quản sự, tâm tư gà mái mẹ cứ thế mà nảy sinh.

Mãi rồi cũng ra giêng, phụ thân của Hải thị là Hải đại nhân bèn muốn rời kinh. Trước khi đi, Hải phu nhân đặc biệt tới phủ Thịnh một chuyến, lôi con gái vào dặn dò rất nhiều, lại cùng trò chuyện với Vương thị hồi lâu,

trong giọng nói đều là vẻ ôn hòa nhã nhặn, mà nhóm Minh Lan đi ra bái kiến rồi về phòng ngày. Ba cô Lan theo lệ thường ngồi lại phòng Minh Lan thưởng trà.

“Hải phu nhân thật là ôn hòa, nói năng vừa khéo léo lại vừa lễ độ.” Mặc Lan vô cùng hâm mộ khí độ thanh quý kia, “Nghe nói Hải đại nhân bây giờ đảm nhiệm chức bố chính sử ti tham chính hàm tam phẩm đó.”

Như Lan cười nói: “Đó là hiển nhiên, thông gia nhà ta mà.”

Mặc Lan liếc mắt nhìn Như Lan, thối chén trà, nói: “Cái đó cũng không chắc, lần trước chúng ta tới phủ Trung Cần bá, mẹ chồng chị cả cũng không dễ nói chuyện như vậy, ngồi nửa ngày mới thấy mang điểm tâm và trà lên.”

Như Lan lại sắp trưng mặt nổi giận.

Này nhá, mấy người một ngày một đêm không đấu võ mồm thì sẽ chết à! Minh Lan than thở đổi chủ đề, giả vờ tò mò: “Ôi chao, trong nhà chị dâu thực sự không được nạp thiếp sao? Thế thì chị dâu nhà chị ấy chẳng phải là vô cùng thoải mái à.”

Như Lan bị đánh lạc hướng, đặc ý nói: “Nhà họ là nhà thư hương nhiều đời, trong nhà không biết đã có bao nhiêu tiến sĩ cử nhân, nề nếp nghiêm khắc, có điều cũng bởi thế cho nên muốn gả vào nhà họ Hải thì phải có quyền có thế hơn nhiều, nhà họ tuyển con dâu còn kỹ lưỡng hơn cả thánh thượng tuyển trạng nguyên, cần nhân phẩm, cần tài mạo, gia thế mọi thứ đều phải toàn vẹn, còn nhất định không phải con dòng chính thì không lấy nữa ~~~!”

Một câu cuối cũng kéo thật dài, cố tình nói cho hai cô Lan kia nghe. Minh Lan mặt dày, chẳng sao hết, trong lòng biết mình chỉ là hàng nhái mà thôi. Ngược lại Mặc Lan như có luồng giận xông tới, cười gằn nói: “Cái gì mà gia quy? Đó là! Đó là không nạp thiếp, nhưng thông phòng thì cũng

chẳng ít đâu nha, à, còn mua nhà ở bên ngoài, hừ, chẳng qua là mua chuộc danh tiếng, bằng mặt mà không bằng lòng thôi.”

“Thật sao?!” Minh Lan ngớ ra, cảm thấy hệ thống tình báo của mình quá là lạc hậu.

Như Lan cãi chày cãi cối: “Rừng lớn còn có chim này chim nọ, mấy chi bên nhà họ Hải nhân khẩu phức tạp, làm sao mà quản hết được?”

Minh Lan kinh hồn bạt vía nhìn Mặc Lan cầm cái chén mình yêu thích nhất đập mạnh lên bàn một cái, nguy hiểm thật, còn chưa vỡ.

Chỉ nghe thấy Mặc Lan cười khẩy nói: “Chị cũng có nói gì đâu, chẳng qua là nghĩ có được danh tiếng cũng thật là khó, vừa khó giữ được, lại ra oai đánh tiếng hàng đầu thế làm chi?”

Như Lan tức phát điên, Minh Lan thì lại nghĩ cũng chẳng sao, ở nhà quan thời cổ đại mà tìm được nhà một vợ một chồng, thì khó như kiếm nhân vật nam thuần khiết trong văn ngựa đực, nếu đã làm nữ nhân cổ đại, thì phải nghĩ thoáng ra, đừng có tự làm khó mình.

Lại qua mấy ngày, Thúy Vy từ biệt lão phu nhân và Minh Lan, gọi người nhà đón về. Yến Thảo được đề bạt, mấy chị em cùng nhau chúc mừng, lại bổ sung một con bé tên Thúy Tụ từ Thọ An đường vào, mới mười một mười hai tuổi. Minh Lan thấy mọi người vui vẻ, bèn lập tức gọi Đan Quất cắt hai ba lượng bạc cho ma ma phòng bếp, đặt làm hai bàn tiệc đơn giản rồi nhanh chóng khóa cửa viện lại, để nhóm mấy cô gái uống một hai chén, cũng thấy phấn chấn hơn.

“Cô chủ vô cùng tốt bụng, để cho mấy đứa con gái tha hồ vui vẻ, mỗi người đều say túy lúy, may mà Vưu ma ma không ở đây, bằng không thì đã chẳng thể buôn chuyện thế này; như hôm nay, tôi mới yên tâm đấy.” Đan Quất chỉ kính một ly, rồi lại đi ra trông phòng, “Yến Thảo cũng được, cái Tiểu Đào đáng giận kia chẳng có đầu óc gì cả, cũng không tới trông chừng

lò lửa; vẫn là Nhược Mi có để ý, không uống lấy vài chén, giờ đang cầm đèn đi kiểm tra phòng ốc.”

Minh Lan vừa rồi cũng uống mấy chén, vầng đầu vầng óc, nhìn Đan Quất đang tất bật sắp xếp giường chiếu cho mình, lo lắng nói: “Lúc này qua năm bận như vậy, mấy chị em cũng không được vui vẻ tử tế, đều là đương thì ham chơi thì quá tội nghiệp rồi, nhân tiện Thúy Vy có hỉ thì mở tiệc rượu. Ai dà, không biết Thúy Vy thế nào rồi? Tân lang đối với chị ấy có tốt không? Liệu có bắt nạt chị ấy không?”

Đan Quất quay đầu lại cười nói: “Việc mai mối là Phong ma ma xem xét, sẽ không tệ đâu ạ.” Nói rồi thương cảm, “Làm người hầu mà có thể diện như chị Thúy Vy vậy, âu cũng là may mắn, chúng tôi có thể gặp được cô chủ như cô, ấy cũng là cái phúc, nếu mà không ai để ý chiếu cố tới, còn không biết sẽ bị người ta chà đạp thế nào.”

“... Nếu mà như thế nào cơ?” Minh Lan chợt hỏi.

Đan Quất trải giường, lại phơi một tấm thảm sây trên huân hương, cúi đầu thở dài: “Dì Lâm thực sự ác độc, thừa dịp lão phu nhân đi Hựu Dương, phu nhân bận việc dọn nhà lên kinh, lại đem gả cô gái như hoa như ngọc cho thằng con trai khốn nạn của bà hầu giữ cửa trước, thằng nọ nát rượu cờ bạc, Khả Nhi bị trói tay trói chân bịt mồm ép đưa sang bên ấy, chưa đến hai tháng đã chết rồi.”

“Anh Ba cũng không nói gì à?”

Đan Quất xưa nay mặt mũi hiền hòa cũng phải tỏ ra chán ghét: “Cậu Ba thế mà khóc lóc thảm thiết một chập, qua đêm ba ngày cũng buông tay, giờ á, cậu ấy thích nhất một đứa tên Nhu Nhi.”

Minh Lan trong lòng thấy đôi chút khó chịu, nói khẽ: “Vẫn là lão phu nhân nói phải, làm con gái sợ nhất là lòng tham.” Minh Lan sa sút tâm trạng một lúc rồi định thần, nghiêm mặt nói: “Từ ngày mai, chị với Yến

Thảo Tiểu Đào phải đôn thúc lời nói việc làm của tất cả mọi người cho cẩn thận, không cho phép bọn họ cười nói với bọn sai vặt bên ngoài, phải nghiêm khắc với mọi người.”

Đan Quất nhìn sắc mặt nghiêm trang của Minh Lan, chăm chú đồng ý.

... Thiên, thảo. Vi! Lộ, chinh, lý.

Minh Lan đương ghé vào kháng ở sao gian, thay lão phu nhân sao chép một phần kinh thư. Thịnh lão phu nhân ngồi trên giường la hán ở bên ngoài chính đường, ở phía dưới Vương thị cùng mẹ con Hoa Lan liên tục ngoái cổ ra ngoài nhìn, nói chuyện kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, lão phu nhân vốn bình tĩnh cũng không chịu nổi, bèn nói: “Yên một chút cho ta. Họ Hạ ở ngõ Hồi Xuân, chính là trời chưa sáng đã khởi hành thì cũng không nhanh đến vậy, giờ cũng biết sốt ruột, thế sao đã sớm giấu diếm đến một điểm cũng không lọt?”

Hoa Lan ngượng ngùng cười: “Bà nội, cháu gái, cháu gái... Chẳng phải là không muốn khiến bà phiền lòng sao?” Lão phu nhân liếc chị ấy một cái, mắng: “Biết sớm lợi hại, thì sẽ không kéo dài đến nhiều năm!”

Ba người nói không rõ ràng, có điều Minh Lan ở bên trong cũng đoán được ra là chuyện gì.

Đang nói chuyện, nha hoàn bên ngoài truyền vào: khách tới.

Lão phu nhân vội hỏi: “Mau gọi Minh Nhi ở trong nhà ra đây.” Một bên thì liên tục mời khách vào.

Tiếng người đi lại một hồi, Minh Lan xốc màn đi ra, thấy Hạ lão phu nhân đã lâu không gặp. Bên cạnh là một chàng thiếu niên dong dỏng, Thịnh lão phu nhân ít khi lại niềm nở nói: “Có thể nói là mong mỏi bà lắm, mời ngồi.”

Hạ lão phu nhân vẫn vậy, mặt mũi tròn trịa hồng hào, tóc hoa râm búi thành búi nhỏ, cài bằng một cây trâm biễn phương bạch ngọc cát tường bốn chỉ. Sau đó hai bên hàn huyên một hồi, bèn gọi vãn bối ra chào hỏi. Hoa Lan và Minh Lan trước tiên dập đầu với Hạ lão phu nhân, rồi đến Hạ Hoảng Văn hành lễ với Thịnh lão phu nhân và Vương thị.

Vương thị kéo Hạ Hoảng Văn lại nhìn trái nhìn phải, ríu rít khen ngợi: “Quả nhiên là một chàng trai ưa nhìn, chẳng trách lão phu nhân từ khi hồi kinh cứ khen không dứt miệng.” Vừa nói vừa ôn hòa hỏi tuổi tác Hạ Hoảng Văn, đọc sách gì, thích ăn gì, lão phu nhân nhin không được ngắt lời, cười nói: “Được rồi! Mau để thằng bé ngồi xuống đã, con đây là hỏi cung đấy à, hay là đòi nợ thế!”

Mọi người trong phòng đều nở nụ cười. Hoa Lan tiến tới kéo Vương thị, quay đầu lại cười nói: “Hạ lão phu nhân có thể trách mắng bây giờ, cũng là do mẹ cháu vui mừng quá thôi.” Hạ lão phu nhân lắc đầu, đảo mắt nhìn Minh Lan, bèn cười nói: “Qua một năm, thế mà Minh Nhi nhìn cao hơn nhĩ.” Lão phu nhân cười nói: “Con bé này chỉ lớn người không lớn tính, chỉ biết ương bướng thôi.”

Mặt Hoa Lan sáng bừng, trách yêu: “Bà nội xem kìa, đó là có khiếm tổn chút đi nữa, thì cũng không thể bêu xấu em Sáu thế được, em gái cháu đây vừa hiếu thuận lại vừa hiếu chuyện nhé.”

Vương thị cũng góp vui: “Đây cũng là lời thật lòng, mấy đứa con gái trong nhà cháu đều rất hài lòng về con bé Sáu này.”

Lời khen cao độ đến thế, Minh Lan cũng trợn tròn mắt, trong lòng thấy kì cục. Nàng nhìn Hạ Hoảng Văn ngồi ngay ngắn ở đối diện, chỉ thấy sắc mặt cậu ta ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh, mình nhìn sang, cậu ta bèn chớp mắt như thỏ non.

Tiếng cảnh báo trong lòng Minh Lan vang lớn, nàng nhìn năm người phụ nữ lớn nhỏ đang ngồi, thầm nghĩ: Có điều gì mà họ biết nhưng mình lại không biết sao?

Mọi người nói chuyện một chút, Thịnh lão phu nhân chỉ vào Hoa Lan, cười nói: “Cháu gái cả nhà tôi đây có mang đến mấy tấm len lông ngựa thật dày, bà nhìn xem, tôi đang muốn tặng bà một ít, chi bằng bà vào phòng trong một chút, xem xem thích tấm nào?”

Hạ lão phu nhân mặt đầy nếp nhăn cười tươi như hoa, lộ ra vài phần tinh nghịch, giả bộ nói: “Đã là đồ cháu gái cả bà đưa tới, chi bằng bảo cháu nó theo vào xem luôn.”

“Cùng đi, cùng đi thôi.” Thịnh lão phu nhân nét mặt tràn đầy tươi cười, Hoa Lan dường như đỏ mặt, nhưng đứng lên rất nhanh, theo hai bà đi vào phòng, đứa hầu gái phủ Hạ đứng bên cạnh ôm một cái hòm cũng theo vào.

Mấy câu nói đó dường như ám hiệu, Minh Lan thầm nghĩ trong bụng: Thôi đi, không phải là chuyên gia chữa vô sinh sao!

Chớp mắt một cái đã không thấy ra nữa, chỉ còn lại Vương thị không yên lòng câu được câu chăng chuyện trò cùng Hạ Hoảng Văn, qua một chén trà, sau khi Vương thị đã ba lần hỏi Hạ Hoảng Văn “Bà nhà có khỏe không?”, nàng ta thực sự không nhịn nổi nữa, cười nói không được tự nhiên: “Ta vào bên trong xem một chút.”

Sau đó chỉ còn lại Minh Lan và Hạ Hoảng Văn, hai người họ ngồi đối diện nhau, một người đang cầm chén trà có hoa văn tinh xảo, một người hai mắt dán xuống đất, giống như trên đất mọc ra đóa hải đường. Bọn họ vốn là có quen biết, trước đó gặp nhau vài lần cũng là cười nói không kiêng kị, nhưng lần này Minh Lan cảm thấy không khí khác thường, cho nên nàng kiên quyết không mở miệng trước.

Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lửa than tí tách bên trong ấm lò đồng thau hình đóa sen bảy tầng ở chính giữa, vẫn là Hạ Hoảng Văn không nhin được trước, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nói: “Len dạ thế nào mà vẫn còn xem chưa xong nhỉ?”

Minh Lan cũng đáp lại theo khuôn sáo: “Nhất định là rất nhiều hàng len dạ.”

“Có nhiều len hơn nữa thì cũng phải xem cho xong rồi chứ.” Hạ Hoảng Văn hơi nóng ruột.

“Nhất định là hàng len rất tốt.” Minh Lan rất bình tĩnh.

Lặng im một hồi, hai người thoáng nhìn nhau một cái, xì một tiếng bật cười. Ánh mắt Hạ Hoảng Văn đẹp đẽ như nắng xuân lan ra ven hồ, nhìn người ấm áp vui tươi, cậu ta trầm trầm thở dài: “Làm thầy thuốc không dễ đâu nhé.”

“Cần gì phải thế? Đường đường xem bệnh không được sao?” Minh Lan cũng thở ra một hơi.

Hạ Hoảng Văn hé miệng cười: “Từ trước tới nay thì vẫn là giấu bệnh sợ thuốc mà, huống hồ là phụ nữ, “bệnh khó chữa” là những chữ tổn thương người nhất, chị gái em cũng là bất đắc dĩ thôi.”

Minh Lan lẳng lặng nhìn cậu ta, nói: “Anh cũng hiểu được làm phụ nữ là khó khăn?”

Hạ Hoảng Văn mặt mày hiền hòa, thuần hậu như dòng suối ấm sâu rộng vậy, nghiêm túc nói: “Nếu bà nội sinh là thân nam nhi, bản lĩnh y thuật của bà thiên hạ tất nhiên đều biết tới, đáng tiếc bà chỉ có thể ở trong nhà lo liệu việc gia đình, về già thì dạy dỗ tôi đây, một đứa cháu trai chẳng nên thân.”

Minh lan mỉm cười: “Không có đâu, sao có thể chẳng nên thân, em nghe nói anh đã mở được phòng chẩn bệnh rồi, có điều nói là phòng khám tiệm thuốc, em sẽ không chúc anh ăn nên làm ra, làm ăn phát đạt đâu.”

Hạ Hoảng Văn buồn cười trong bụng, liếc thấy Minh Lan hai má ửng đỏ bất thường, trong lòng bắt đầu suy xét, nghiêm mặt nói: “Nếu cứ nói bừa mà khen nhằm tại hạ thành kẻ tài, tại hạ bèn phải nói một câu này.”

“Xin mời nói.” Minh Lan không thềm để ý.

“Không nên uống rượu lạnh, đặc biệt là trước khi đi ngủ.”

“Ấy-“ Minh Lan theo phản xạ định che miệng, có loại cảm giác tức giận khi bị vạch trần ngay tại trận, chịu thua nói, “Anh –“ đang muốn chống chế, thấy Hạ Hoảng Văn cười trong suốt đang nhìn mình, dáng vẻ ung dung tự tại, bèn lúng túng, tức tối nói: “Anh đây cũng nhìn ra được à?!”

Hạ Hoảng Văn giả bộ than thở: “Không biết làm sao, người nào đó bảo tôi là nhân tài mà.”

Minh Lan đang túm tay áo khẽ buồn bực, thiếu chút nữa cong miệng cười.

Hạ Hoảng Văn nhìn Minh Lan ở đối diện, miệng uống cong, lộ ra hai hàm răng trắng trẻo khả ái, lại vô ý mà lộ ra dáng vẻ vừa giận vừa thẹn, mày biếc ánh lên trên làn da trắng ngần gần như trong suốt, tựa như màu xanh của chim công vậy.

Trong lòng cậu ta nóng lên, bèn cúi đầu, không dám nhìn nữa.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Một Màn Chị Em

Tháng hai mới tới, xuân se se lạnh, lộc non mơn mớn trên cành, tâm tình Minh Lan rất tốt, quyết tâm viết hai chữ Phúc thật to mừng xuân về, trái một đám vật dụng đã vứt xó suốt mùa đông lên bàn, bảo Đan Quất cẩn thận mài một nghiên mực nông, mới đề bút viết một câu “Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi”. Mặc Lan đến chơi, Minh Lan vội đặt bút xuống, cười cười ra ngoài cửa đón.

Sau màn chào hỏi, Mặc Lan vừa ghé mắt đã nhìn thấy bên dưới tượng gỗ lê khắc hải đường khảm cẩm thạch có một tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết trải trên bàn, nét mực còn chưa khô, cười nói: “Đã quấy quả việc học của em rồi.” Minh Lan cười cười: “Chỉ là viết chơi thôi, cũng không phải học hành gì đâu ạ.”

Mặc Lan đi đến trước bàn, cầm tờ giấy lên xem, bối mốt, nói: “Em như vậy mà cũng dám dùng bút lông lớn để viết?! Một chút lực cũng không có, chữ viết không ra sao, chữ nhĩ (乚) thì cứ như chữ đoàn (団)!” (ý là hai nét nó dính vào nhau ấy)

Mới bắt đầu mà Minh Lan đã bị phê bình, ngượng ngùng nói: “Chữ Khải nhỏ của em thì còn dám khoe, chính là do chép kinh thư mà luyện thành.” Làm ơn đi má, người ta đây là sau giờ học mới học thêm chút tài nghệ nho nhỏ để lúc thi đại học có thêm ưu thế, cùng cái người ngày đêm khổ luyện theo đuổi nghệ thuật có thể so bì được sao?

Mặc Lan khinh khỉnh nhìn Minh Lan, không nói hai lời đã hạ bút viết, nối tiếp một câu “Xuân giang thủy noãn áp tiên tri”, quả nhiên nét chữ sung mãn mượt mà, so với mấy con chữ kia của Minh Lan thì đẹp hơn rất nhiều, chỉ là..... tuy nàng viết không đẹp, nhưng vẫn có thể nhìn ra, mấy chữ này so với lão phu nhân vẫn còn kém xa.

(Hai câu này nằm trong bài “Xuân giang văn cảnh” của Huệ Sùng

Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chi,

Xuân giang thủy noãn áp tiên tri.

Lâu hao mãn địa lô nha đoán,

Chính thị hà đồn dục thương thì.

Dịch nghĩa:

Bên ngoài bụi trúc, hoa đào nở hai ba cành,

Sông sang xuân, nước ấm lên, con vịt là biết trước tiên.

Cỏ lâu hao mọc đầy đất, mầm lau mới lên còn ngẩn,

Chính là lúc loài lợn nước muốn lên ăn.

Nguồn: Thivien)

Đương nhiên, Minh Lan vẫn trầm trồ khen ngợi không ngớt, dốc toàn lực mà ca ngợi. Mặc Lan nhìn mấy chữ này, cũng cảm thấy hơi hơi đặc ý, lại bắt đầu viết tiếp, vừa viết tới chữ cuối cùng, đến chữ “thì” thì chấm đậm hơn một chút, Như Lan cũng tới đây, nàng vừa vào thấy Mặc Lan đã ở đây, thì nhú mày, nói: “Sao chị lại ở đây?”

Minh Lan chưa kịp khen nét cuối của Mặc Lan đã đi lên mời Như Lan vào nhà, Yến Thảo ở một bên vén rèm đã sớm quen, không đợi sai bảo liền đi pha trà. Mặc Lan buông bút, đi ra từ sau bàn, cười nói: “Em tới thì được còn chị thì không được sao?” Minh Lan vội vàng hòa giải, tự pha trà nói: “Chính là người như em quá hấp dẫn rồi, trà thơm, điểm tâm ngon, chủ nhà lại càng “ngon” hơn.”

Mặc Lan, Như Lan đồng thời ‘xì’ nàng một cái.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, ba chị em thường tụ tập ở Mộ Thương trai. Thực ra nói chính xác là, Đào Nhiên quán của Như Lan là rục rở thoải mái nhất, nhưng mà mỗi lần Mặc Lan đi vào đều phải nói móc một trận cái gì mà “tục tăng quê mùa”, mà Sơn Nguyệt cư của Mặc Lan thanh nhã hợp ý nhất thì khắp đất đều bày đầy bút mực giấy nghiên, Như Lan vừa vào cửa là lại phải khiêu khích một trận “giả dối hủ lậu”, cứ như thế, thường chưa nói được hai câu đã có chiến tranh. Chỉ có da mặt của Minh Lan là chịu đựng được, có thể nhún vai cho qua.

Như Lan vòng ra sau bàn xem mấy chữ kia, mặc dù không bình chữ xấu hay đẹp, nhưng mà cũng phải chen vào mấy câu: “Sao không dùng giấy Yến Tử? Tết năm nay không phải cậu của chị mang tới rất nhiều sao?” Minh Lan lồng tay vào trong tay áo, e dè nói: “Cái đấy quý quá, bình thường luyện chữ thì em không dùng.

Mặc Lan hừ một tiếng: “Xem chữ viết chính là xem bút pháp, “Lan Đình tự” của Vương Hi Chi không phải cũng viết trên giấy thường sao, vẫn được lưu truyền thiên cổ đấy thôi, chẳng lẽ nói là do loại giấy kia?”

Minh Lan vội vã chêm vào: “Hai chị nói đều không sai, chẳng qua là bút pháp của em như thế, cũng rất xứng đôi với giấy Tuyên Thành thường thường bậc trung này, sau này nếu các chị muốn tới chỗ em đây viết đôi câu, thì mời tự mang theo giấy thượng hạng đi.”

Nàng không sợ bọn họ cãi nhau, nhưng tốt nhất đừng dẫn chiến trường tới Mộ Thương trai là được. Lần trước hai bà chị này giận lên, Mặc Lan tiện tay đập vỡ một cái hộp tráng men Kháp Ti đựng hương liệu, Như Lan vung tay một cái đánh rớt ba cái chén Tây Thi men xanh, bắt đền thì không tiện, Minh Lan thì lòng đau khôn tả.

Yến Thảo bưng khay trà lên, Đan Quất đi theo phía sau bê một hộp điểm tâm, Minh Lan vội kéo hai chị ngồi xuống bàn, cười nói: “Đây là bánh đậu Phòng ma ma mới làm hôm qua, em lấy từ chỗ lão phu nhân đó, các chị nếm thử xem.”

Mặc Lan lại nói vài câu phẩm trà như bình thường, Như Lan cũng bắt bẻ mấy câu về điểm tâm cho có lệ, lúc này bầu không khí mới hòa hoãn .

Sau vài câu chuyện trò, thì nói đến chuyện khách tới chơi hôm qua, Như Lan nói: “Mẫu thân nói, Hạ lão phu nhân kia khá am hiểu y thuật, đến để cùng ôn chuyện với lão phu nhân, chưa nói được mấy câu đã bắt mạch cho lão phu nhân, xem xong thì đứng dậy đi, nên không gọi chúng ta đi bái kiến.”

Mặc Lan nhẹ nhàng lắc chén trà, cười nói: “Nghe nói cái cậu nhà họ Hạ kia tới cùng, cũng là người học y. Haizzzzz..... đại phu tốt thì cũng tốt đấy, chỉ tiếc là cho dù có vào được thái y viện, leo lên được viện sử viện phán, cùng lắm cũng chỉ là ngũ phẩm lục phẩm thôi.”

Như Lan hừ một tiếng: “Có bản lĩnh thì cả đời chị đừng có mời thầy lang!” Mặc Lan không thèm để ý Như Lan, chỉ liếc Minh Lan một cái, cười đầy ẩn ý: “Chỉ là..... Cũng may nể nếp trong nhà gia giáo, nhân khẩu đơn giản.”

Minh Lan cúi đầu uống trà, cũng không tiếp lời. Như Lan không biết nội tình, tự thay đổi đề tài nói chuyện: “Ngày mai đi chùa Quảng Tế, em Sáu

đã nghĩ sẽ cài cái gì chưa? Chị định dùng bộ trâm phượng khảm ngọc có tơ rủ, vấn tóc kiểu Bảo Hà hơi chếch lên, đi chơi mới vui.”

Minh Lan cười, nói: “Em á, chắc là cài trâm sen bạc khảm ngọc bích .” Như Lan chun mũi, không vui, nói: “Ki bo thế, em có thể đừng làm cả nhà mất mặt không? Nếu không tiện, thì chị cho em mượn là được chứ gì!” Khí thế ép người.

Trái lại, Minh Lan không để bụng, buông chén trà, lấy vè mặt tiêu chuẩn mà nói: “Chúng ta là đi dâng hương cầu phúc, chị đeo nhiều cài nhiều vàng thế, đi đi lại lại, cẩn thận làm Bồ Tát lóa cả mắt, lại không nghe thấy chị cầu khẩn cái gì! Thế diện? Cẩn thận lại bị cướp bị trộm, vậy cũng thật là có thể diện!”

Như Lan trừng mắt, nói: “Dưới chân thiên tử, ai dám giở trò cướp bóc? Đã nhiều ngày buồn bực thế rồi, chị phải chơi cho đã mới thôi, chị còn muốn cài cây trâm hoa đá quý, đeo vòng ngọc trai phu nhân kia nữa cơ.” Ý khoe khoang đã lộ ngay trong câu chữ.

“Ôi mẹ ời, một thân này của “ngài” cũng đủ mở một tiệm trang sức rồi, mong chị Năm đại nhân thương tình, tha cho cái cổ đáng thương kia của “ngài” đi.” Minh Lan nói đùa, Như Lan vươn móng vuốt ra véo mặt em gái, Minh Lan chuồn luôn.

Mặc Lan thấy hai người bọn họ chơi đùa đến là vui, cảm thấy bị làm lơ, thì lành lạnh nói: “Năm trước đều là đi dâng hương trong tháng giêng, mà năm nay kéo dài tới tận bây giờ mới đi, còn có cái gì vui nữa chứ? Các em còn vui như vậy.”

Như Lan ngoảnh đầu ngay lập tức, phản bác: “Lão phu nhân nói, trong kinh thành vàng thau lẫn lộn, nếu trong tháng giêng vội đi dâng hương như nhiều người, thì sẽ có nhiều chỗ không thỏa đáng, đến lúc đó đừng phạm phải việc cũ! Chị tưởng là đang ở Đàng Châu chắc, có thể đuổi người tạp

vụ trong chùa ngoài chùa đi sao? Nếu bị mấy tên háo sắc nhìn thấy thì làm sao?”

Mặc Lan khẽ cười, nói: “Em Năm xem kịch hơi nhiều rồi, nghĩ nhiều như vậy, trong tháng giêng đa phần là danh môn thế gia đi dâng hương, cho dù chúng ta không kín kẽ, bọn họ cũng sẽ đề phòng cẩn mật, có cái gì phải sợ chứ? Lão phu nhân cũng quá cẩn thận rồi, rốt cục cũng là người già.”

Minh Lan nghe xong thì rất khó chịu, nhưng mày nói: “Chẳng lẽ trong danh môn thế gia thì không có kẻ háo sắc sao? Chị Tư xinh đẹp như vậy, người gặp người thích, vẫn nên nghĩ cho cha và anh cả, bớt kiêu phiến toái đi.” Trong giọng nói vô ý có vài phần lạnh nhạt.

Mặc Lan tức đến nghiến răng, nói: “Em là có ý gì?!”

Minh Lan mỉm cười nói; “Chị nói xem?”

Mặc Lan rất hận, trừng mắt liếc Minh Lan. Minh Lan cũng không thèm nhượng bộ, Như Lan thì rất hưng phấn, đáng tiếc hai vị này chỉ đấu mắt trong chốc lát, Minh Lan đã gạt ánh mắt nóng rực kia sang một bên, cười đến là ấm áp, nói: “Ý của em là, người lớn suy nghĩ so với chị em chúng ta chắc chắn chu toàn hơn, chúng ta là phận con cháu thì nên nghe lời.”

Mặc Lan tức tối ngồi xuống, Như Lan còn ngại nhưng vẫn thích chí, đang muốn bỏ thêm hai thanh củi vào. Bỗng màn hình được vén lên, một cô bé xinh đẹp xinh xắn đi vào, chính là hầu gái bên người Như Lan, Tiểu Hỉ Thước, cô nàng nhún người chào mấy cô Lan, sau đó hướng về phía Như Lan, bẩm báo: “Cô Năm, phu nhân gọi cô qua bên đó.”

Như Lan ngạc nhiên vỗ vỗ mặt mình một cái, thở phào, nói: “A, chị lại quên mất! Phu nhân bảo chị xem hộ một ít sổ sách.” Còn cố tình nhìn sang hai cô Lan, có chút đắc ý, “..... Chị Tư, em Sáu, tôi đi trước nhé.” Nói xong thì vội vã đi luôn.

Đợi sau khi người đi xa rồi, Mặc Lan mới vỗ mạnh cái bàn , tức giận nói: “Nhìn xem, nhìn cái dáng vẻ tùy tiện của nó kìa! Phu nhân cũng quá là bất công!”

Minh Lan lại nâng chén trà lên, thối nhẹ rồi nói: “Dì Lâm dạy chị Tư làm thơ ca hát, phu nhân dạy chị Năm quản lý nhà cửa thu chi sổ sách, em đi theo Phòng ma ma học ít thuê thừa, vậy không phải rất tốt sao.”

Mặc Lan nhìn Minh Lan, chỉ cảm thấy như đâm vào bịch bông, cục tức bị nghẹn, lại dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Nghe nói ông nội của công tử họ Hạ kia đã về hưu, trong nhà chỉ có một bác cả đang làm tri phủ ở phía Nam, cũng không biết có thể chiếu cố cho cậu cháu trai này không.”

Minh Lan chẳng nói câu nào, chỉ yên lặng nghe chị ta nói xong, mới đặt chén trà , hơi nghiêng người để mặt đối mặt với Mặc Lan, nghiêm mặt nói: “Chị có còn nhớ chị Mỹ Vận ở Đãng Châu không?”

Mặc Lan không ngờ Minh Lan bỗng dừng nhắc tới chuyện này, giật mình, đáp: “Vẫn nhớ, làm sao vậy?”

Minh Lan thông thả nói: “Chị Mỹ Vận là con vợ lẽ nhà Lưu tri phủ. Lưu phu nhân cũng coi như con mà đối xử hòa nhã nhân từ, năm trước chị ý gả cho một vị cử tử nghèo đói.” Thấy Mặc Lan vẫn chưa hiểu, Minh Lan tiếp tục nói, “Không chỉ riêng chị ý, chúng ta ở Đãng Châu nhiều năm như vậy rồi, chị cũng quen biết không ít các chị em chốn khuê phòng, kết cục của mấy người con vợ lẽ đều như thế nào?”

Mặc Lan dần dần hiểu được ý của Minh Lan, sắc mặt cực kỳ khó coi, lông mày xinh đẹp dựng thẳng đứng: “Hơn nữa, chị Vân Châu là người may mắn nhất trong bọn họ, chẳng qua cũng được gả cho con trưởng của đồng nghiệp, đấy là do phu nhân nhà chị ấy không có con gái, xem chị Vân Châu như con đẻ. Người khác thì sao, chị Kim Nga gả cho một ông chú đứng tuổi làm vợ kế, cũng may trước đó chưa có con, chị Thụy Xuân thì gả

cho một viên ngoại ở trấn trên. Đáng thương nhất chính là hai chị em Thuận Nương. Tiền tri huyện chỉ dăm dăm tham tài háo sắc, con vợ lẽ thế nào thì sống chết mặc bay, các chị ý đều bị phu nhân giày vò đủ kiểu, một người bị đưa cho Án sát sứ Sơn Đông làm thiếp, một người thì bị gả cho phú ông đã hơn trăm tuổi bẻ đôi ở nông thôn làm vợ kế, đổi về rất nhiều tiền cùng lễ vật.....”

Mặc Lan nhớ tới mấy cô gái từng quen một thời này, xinh đẹp nồn nà như vậy, chỉ cần chớp mắt một cái là gió lay người đổ, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề. Minh Lan nhỏ giọng than thở: “Có thể ra khỏi khuê phòng đi giao du với mọi người thì cũng coi như là người có thể diện, còn kiểu con vợ lẽ bị phu nhân trói buộc trong nhà, thì không biết là sẽ đi về đâu? Chị Cả đúng là vào phủ bá tước, những khuê tú kinh thành những ngày trước có quan hệ tốt với chị ấy đều rất có máu mặt, nhưng mà chị em ta có thể so với bọn họ được sao?”

Cái tốt của con vợ cả so với con vợ lẽ không chỉ là xuất thân cùng dạy dỗ, con vợ cả là vị trí có thể công cũng có thể thủ, cho dù muốn chơi trò “trèo cao” thì đều có thể, nhưng mà con vợ lẽ thì không như thế, cao không được mà thấp thì không xong, cuộc sống cùng với chị em con dòng chính thành một cái vòng luẩn quẩn, nhìn thì có vẻ cùng một loại người sống cùng một kiểu cuộc sống, nhưng cuối cùng đến lúc kết hôn, chẹp chẹp, cách nhau đến mười vạn tám ngàn dặm, cái kiểu này sẽ sinh ra cảm giác lạc lõng cực kỳ đáng sợ.

Mặc Lan hăng giọng nói: “Chúng ta không giống, cha làm quan có năng lực, anh Cả lại tuổi trẻ tài cao.” Ngừng lại một chút rồi khẽ nói: “Đừng nói cái gì mà chính chính với cả thứ thứ, luận tài học, tướng mạo, chị có thua kém người khác không? Không phải chỉ là không đầu thai trong bụng phu nhân thôi sao? Nhìn Trường Đống mà xem, bọn người dưới trong phủ có thể thích thì nịnh nọt không thích thì ức hiếp, nếu ta không lưu tâm để ý

một chút, thì cũng sẽ đẩy vào vũng bùn. Dựa vào cái gì mà chị cả đời phải luồn cúi với người khác?”

Minh Lan bỗng thấy bức mình, đứng dậy đi mở cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Chỉ mong chị được như mong muốn.” —— Làm thế nào để phân biệt giữa người có chí tiến thủ và không an phận? Trèo cao ngã đau, nếu sự không thành thì làm sao giờ? Đều là chị em, có thể khuyên thì cũng đã khuyên rồi, nếu chị ta vẫn u mê không tỉnh ngộ, thì cũng không thể oán trách người khác, Minh Lan cũng không phải thánh mẫu.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nửa Ngày Đạo Chơi Chùa Quảng Tế

Hôm nay là ngày nhà họ Thịnh dâng hương làm lễ tạ, mới sáng sớm trong nhà đã bắt đầu rục rịch, ở cửa nhị môn đã chuẩn bị ba chiếc xe ngựa lớn, một chiếc cho lão phu nhân, Vương thị, Hải thị, một chiếc cho ba cô Lan, một chiếc cho hầu già cùng hầu gái, riêng Vương thị thì thêm tám chín hầu già to khỏe cùng một tá hộ vệ lên đường.

Bởi vì thức dậy từ sáng sớm, Mặc Lan với Như Lan mệt mỏi uể oải, chẳng còn hưng phấn đấu võ mồm, chỉ còn dáng vẻ buồn ngủ giống như Minh Lan, dựa vào đệm mềm trên xe tranh thủ chợp mắt. Như Lan ghét Mặc Lan, nên chỉ liên tục dựa vào người Minh Lan, đề đến mức Minh Lan trần trọc khổ sở ngay cả trong mơ, qua một lúc lâu mới tỉnh, lại nghe tiếng chuông từ xa vọng lại, thì biết sắp tới rồi.

Minh Lan xuất ra công phu “đánh” thức bạn cùng phòng năm đó tự lĩnh ngộ được, rất lão luyện bóp mũi hai cô Lan kia, hai bọn họ bị khó thở nên chỉ một lát sau đã tỉnh, đồng loạt trợn mắt với Minh Lan, chỉ thấy Minh Lan cười tủm tỉm nói: “Hai chị à, sắp tới chùa Quảng Tế rồi.”

Mặc Lan nghe thấy thế, vội vàng cúi xuống chỉnh lại quần áo trang điểm mặt mày của mình. Như Lan chậm hơn một nhịp, cũng đưa tay chỉnh lại đôi trâm sen rủ sương lấp lánh cạnh tóc mai. Ba cô Lan ngồi trong xe nghe được tiếng người bên ngoài ngày một to, đa phần là giọng của phụ nữ, pha lẫn một chút giọng trẻ con, hình như có không ít nhà tới dâng hương, mùi đàn hương nhàn nhạt len vào trong xe.

Nghe bên ngoài náo nhiệt, ba cô gái chị nhìn em em nhìn chị, trong lòng thì như mèo cào, hai mặt nhìn nhau, chẳng ai chịu vén màn đầu tiên để nhìn, Minh Lan cúi đầu thở dài: lý thuyết ba hòa thượng['] thật là kinh điển.

[']Ngày xưa, ở trên núi có một miếu đồ nát, có một ngày, một hòa thượng lùn muốn đi lên cái miếu nát trên núi, cách một con sông, bởi vì trời rất nóng, nên đến một cái ao gần đấy uống nước, ông ta đi vào trong miếu, thấy cái vại trong miếu không có nước, thì đi đun nước, đổ thêm nước vào trong cái bình Quan Âm, canh liều khô quắt queo cũng . Không lâu sau, một hòa thượng béo cũng vào trong miếu, bởi vì trời nóng, đến cạnh cái ao uống nước, ông ta lại đi vào miếu uống hết nước trong miếu, lại gánh một thùng, sau đó chẳng ai đồng ý đun nước, nhưng sau đó bọn họ ý thức được làm như vậy thì không được, vì thế hai người đành đun nước, nhưng mà phân công không đều, ai cũng muốn việc nhẹ, cuối cùng vẽ lên thẻ tre, sóng gió cũng qua đi. Sau đó không lâu, một hòa thượng gầy đi vào trong miếu, bởi vì trời nóng, đến cạnh ao uống nước, ông ta lại đi vào miếu uống hết nước trong miếu, lại gánh một thùng, sau đó ba người này cũng không đồng ý đun nước, canh liều cũng rủ, cuối cùng gió khô vật hanh, chuột lộng hành, dẫn tới một trận cháy lớn, ba người ra sức chữa cháy. Sau khi sóng gió qua đi, ba người chung sức tát nước.

Bầu không khí trong xe đang âm ảm, bỗng nhiên xe ngựa rung mạnh, cả ba cô gái đều không ngồi vững, đồng loạt chúi về phía trước, suýt nữa thì ngã, bên ngoài xe lập tức truyền đến giọng trách mắng rất to, trong lòng Minh Lan cảm thấy kích động, chẳng lẽ xe ngựa ngày xưa cũng có kiểu tông vào đuôi xe?!

Như Lan là người tay chân mau lẹ nhất, gượng dậy đầu tiên, dù cho bên trong xe lót nhung rất dày, nhưng vẫn khiến cái gáy của chị ấy bị đập rất đau, lúc này mới quát: “Sao lại thế này?!” —— Đương nhiên chẳng có ai trả lời chị ấy.

Sau khi Mặc Lan ngồi dậy, đã rất tỉnh táo dựa vào bên cạnh trực tiếp xốc mình lên nhìn. Như Lan không thèm châm chọc nàng, cũng cúi người qua xem, Minh Lan là người ngồi dậy cuối cùng cũng thò đầu ra nhìn, may sao người đánh xe nhà họ Thịnh đánh xe vào sau một cây đại thụ ở ven đường, có thể che được một chút, ba cô Lan lén vén rèm cũng không bị ai nhìn thấy.

Vừa nhìn thấy liền hoảng sợ, mấy người trên xe lão phu nhân đổ ở phía trước, bên ngoài một đám hỗn loạn, một hồi ầm ĩ kêu cha gọi mẹ, vì thế xe ngựa không thể đi tiếp. Chỉ thấy cách đó không xa, mấy công tử áo gấm đeo ngọc cưỡi ngựa lớn đang nhểch mắng. Minh Lan nghe sơ sơ, mới biết được bọn họ vừa phóng ngựa chạy như bay qua, làm mấy cửa hàng nhỏ ven đường đều bị đổ rạp, bởi vì chạy quá nhanh, làm liên lụy nhiều người đi đường cũng bị giẫm ngã, nhất thời phụ nữ và trẻ em thút thít. Người ngã ngựa đổ, làm cản trở đường đi.

Mặc Lan khẽ mắng: “Lũ quần là áo lượt!” [‘]

[‘] Nguyên tác “hoàn khố” nghĩa đen là quần lụa, ám đám công tử bột quần là áo lượt chỉ biết ăn tàn phá hại, vô tích sự.

Như Lan khẽ rống: “Bại hoại!”

Minh Lan nghĩ thầm: “Quản lý trong thành?!”

Chỉ nghe thấy một người đàn ông áo gấm đỏ thẫm trong đó giơ roi đánh ngựa, chửi ầm lên: “Nô tài chó má, cái loại mắt chó nhà mày, dám cản đường của ông đây, ông giẫm chết mày, dẫm chết con cháu nhà mày!”

Một chàng trai phía dưới nâng mẹ già nhà mình lên, đầu bà bê bết máu tươi đang thoi thóp, phẫn nộ: “Các người... các người, còn có vương pháp không? Vô nhân tính, coi mạng người như cỏ rác!”

Người đàn ông áo đỏ kia lại đánh thêm một roi, trên mặt chàng trai kia liền xuất hiện một vết máu, cúi đầu ôm lấy mẹ già nhà mình, khuôn mặt dữ tợn của người đàn ông áo đỏ giật giật, nhổ một bãi nước bọt xuống: “Vương pháp? Ông đây chính là vương pháp! Còn không tránh ra!” Chàng trai kia đột nhiên kích động, cực kỳ bất chấp, chạy lên ôm đùi của người đàn ông áo đỏ nhất quyết không buông, người đàn ông áo đỏ chỉ liên tục quất roi, chàng trai kia vẫn nhất quyết không buông tay.

Mấy thanh niên dòng dõi quý tộc khác ở bên cạnh đang ngồi trên ngựa đều cười cười: “Vinh Hiển! Roi của cậu nhẹ quá!”

“Chớ không phải là đêm qua đưa Tiểu Thúy, Tiên Đào “lên mây” sao? Ha ha ha.....”

“Tôi nói nha người anh em, cậu quất nó vừa vừa thôi, đừng có làm đau thắt lưng, nếu như cậu có mệnh hệ nào, một nửa người trong Thiên Tiên các có thể bị bán đó!” mấy người bạn ngựa oai áo lụa xung quanh có liên can đều cười không ngớt.

Vinh Hiển kia càng tức giận, càn vựt càng mạnh, ác độc muốn đánh chàng trai kia tróc da bong thịt, bên cạnh đang trêu chọc thì chợt nghe một giọng nam lạnh lùng: “Nếu muốn đánh người thì về tìm một tên nô tài mà đánh cho thoải mái, nếu có đánh chết thì cũng không có ai quản cậu, ở chỗ này thể hiện cái gì? Hôm nay cậu chủ nhà Dương các lão tổ chức hội thơ ở sau núi Mai Lâm, một lát nữa là có người lên núi rồi!”

Minh Lan vốn dĩ đã hết kinh ngạc quay đầu không nhìn nữa, chợt nghe thấy giọng nói có vẻ quen tai này, lại quay đầu lại len lén nhìn, chỉ thấy một người đàn ông mặc áo vạt thẳng màu xanh ngọc cổ tròn, ngồi trên ngựa thôi cũng có vẻ lưng thẳng vai rộng, cực kỳ cao lớn, kia không phải Cố Đình Diệp thì là ai.

Lúc này xe ngựa dần đỗ lại giao lộ, đều là xe ngựa xa hoa, người người tráng kiện, đã có mấy nhà sai gia đình đi lên hỏi. Đám công tử áo gấm kia vừa nhìn thấy khác thường, vút ra một đồng tiền, giục ngựa phi như tên bắn, nghênh ngang dời đi, chỉ để lại đám dân thường khóc lóc, vô duyên vô cớ bị đá bị đập cho thương tích đầy mình, nhưng vẫn vội vã nhặt tiền.

Minh Lan lắc lắc đầu lui về trong xe, xem ra đồn đại cũng không phải giả, Yên Nhiên nguy hiểm thật.

Đa số nữ quyến xuất thân nhà giàu trong xe ngựa, thấy một đám gào khóc, thì lập tức giúp đỡ tương trợ, đưa tiền cho người bị thương, đám người bên ngoài mới dần dần tản đi, còn xe ngựa lại tiếp tục đi về phía trước, đi về phía trên núi.

Chùa Quảng Tế tọa lạc tại thành Tây phía đông ngọn núi Ngọc Mai, là một trong ba ngôi chùa tiếng tăm. Lúc vương triều này khai quốc, thái tổ gia từng chính tay viết bốn chữ đề tự “phổ độ chúng sinh” mà nổi danh, chùa miếu cũng không đặc biệt to lớn lộng lẫy, trước sau chỉ có ba tòa đại điện, chia nhau mà thờ phụng Như Lai Phật Tổ, Quan Âm đại sĩ cùng Mễ Lặc La Hán, hai bên lại có một cái gác chuông, hương khói cũng không hưng thịnh như hai ngôi chùa lớn còn lại, bởi vậy Thịnh lão phu nhân vì muốn thanh tịnh đã chọn nơi này dâng hương.

Thắp hương bái Phật thì Minh Lan làm rất thành thực, đoàn người đi theo vị sư tiếp khách vào đại điện, vừa nhìn thấy chủ trì Diệu Thiện đích thân tới nghênh đón, hai bên bèn hàn huyên một lúc. Thịnh lão phu nhân quyên một khoản tiền đầu đèn, Vương thị cùng Hải thị cũng làm theo quyên một chút tiền, sau đó mấy nữ quyến bắt đầu từ chính điện, từ trái tới phải y theo tượng Phật nơi nơi đều thắp hương dập đầu, âm thầm cầu nguyện trong lòng, đốt rất nhiều tiền giấy.

Bởi vì cầu thần bái Phật phần lớn là phụ nữ và trẻ em, vì thế bận rộn đi lại trong chùa không phải hòa thượng già đã móm mà đổi thành tiểu sa di[‘]

răng sữa, liếc mắt một cái, vậy mà chẳng có lấy một sư sãi trẻ tuổi nào. Minh Lan thầm than một tiếng: Nhìn tính chất nghề nghiệp này xem!

[‘] Tiểu sa di là chú tiểu mới xuất gia.

Lúc làm lễ đến đại diện cuối cùng, chính là đại diện thứ ba thờ Dương Chi Quan Âm, Minh Lan nghĩ đến ba Diêu Mẹ Diêu và anh Diêu, liền thành tâm thành ý dập đầu thêm vài cái, chỉ mong họ hết thủy đều bình an, đợi đến lúc ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Vương thị kéo Hải thị tới một góc phía sau Tống Tử Quan Âm, sắc mặt Hải thị ửng hồng, xấu hổ ngại ngùng hết vái lại lạy. Thịnh lão phu nhân thì lại đứng ở một bên, ngẩng đầu nhìn tượng Quan Âm lặng im không nói. Minh Lan quay đầu, chỉ thấy Mặc Lan đang ngơ ngác nhìn một cái ống thẻ trên hương án, ánh mắt tựa như rất muốn thử, nhìn thấy Minh Lan đang nhìn mình, chị ta khép tay áo khẽ cười nói: “Em muốn thử hay không?”

Không đợi Minh Lan mở miệng, Như Lan cầm lấy ống thẻ rồi quỳ xuống, lăm bắm rồi lắc ống thẻ. Mặc Lan cắn cắn môi, bởi vì ở bên ngoài không tiện nổi giận, nhìn thấy Như Lan lắc ra một tấm thẻ, còn chưa thấy rõ là cái gì, Như Lan đã nắm ở trong tay, sau đó nhìn các nàng nói: “Có phải các em muốn xin xăm? Xin xong rồi cùng đi giải xăm đi.”

Mặc Lan bị Như Lan đoạt lượt đầu tiên, thì không còn trì hoãn, lập tức lấy ống thẻ rồi quỳ xuống, dập đầu liên tiếp ba cái, mới thật cẩn thận lắc ống, sau đó cũng lắc được một tấm thẻ, như trước vừa thấy thẻ đã nằm ở trong tay, sau đó nhìn Minh Lan.

Minh Lan lắc đầu nói: “Em không cần, các chị cứ đi giải xăm đi.” Như Lan không bỏ qua, kéo Minh Lan lên bồ đoàn, nói: “Không được không được, hai chúng ta đều đã xin, em cũng không thể thiếu.” Mặc Lan cũng nhẹ nhàng nói: “Hay là em cứ xin đi, nếu bị bà nội phát hiện, thì cứ trách người làm chị này không trông chừng em là được rồi.”

Minh Lan cười khố quỳ trước mặt Bồ Tát, một bên lắc ống thẻ, một bên chọt nhớ tới cái ngày Hạ Hoảng Văn rời đi, Thịnh lão phu nhân đã nói với nàng, mặt không khỏi đỏ lên. Thật ra không phải là nàng chưa từng nghĩ tới tương lai của bản thân, nhưng mà ở cái thế giới bế tắc này, nàng có thể quen biết được bao nhiêu người, người để tín nhiệm hay không tín nhiệm đều không ổn.

Sau nửa đời đau thương của lão phu nhân, cảm thấy được công danh lợi lộc đều là mây trôi, vui vẻ là được, quan trọng hơn chính là người phải ôn hòa hiền hậu. Ngay từ đầu người bà cân nhắc chính là người anh họ Thái Sinh, nhà họ Hồ tuy là thương nhân, cha con dượng Hồ lại cực kỳ phúc hậu, mà bác Thịnh Vân lại nợ nhân tình của lão phu nhân, Minh Lan nếu vào nhà đó, nhất định có thể cả đời thuận lợi, vui vẻ bình yên.

Ai ngờ trên đường nhảy ra hai tên Trình Giáo Kim, đầu tiên là gặp gỡ bà cháu nhà họ Hạ. Hạ lão phu nhân nhìn thấy Minh Lan thì rất thích, đã để lộ tâm tư muốn kết thân, sau đó lại quen biết phu nhân nhà họ Lý, rất có tâm tư cười gả với Minh Lan. Sau khi vào ở nhà tổ họ Thịnh, Thịnh lão phu nhân lại tinh tế quan sát, phát hiện bà bác cùng Lý thị ngầm lộ ra mong muốn Phàm Lan cùng Thái Sinh kết thân, lão phu nhân không muốn người trong nhà khó xử, liền phai nhạt ý tứ với Thái Sinh.

Như vậy mỗi hôn nhân của Minh Lan chỉ còn lại hai người, Hạ Hoàng Văn và Lý Úc.

Tuy rằng nhà họ Lý cũng có tiền, nhưng rốt cục xuất thân là thương nhân, vả lại trong nhà hiện tại không có căn cơ (lời Minh Lan: nếu vừa có tiền vừa có căn cơ là nhà làm quan thì làm chi muốn kết hôn với nàng). Hạ Hoảng Văn nhân phẩm nho nhã, vẻ ngoài tuấn tú thanh tao, Thịnh lão phu nhân thực ra là hơi thích, chỉ là lo lắng năm đó còn nhỏ đã mất cha không có chỗ dựa, vả lại quả phụ ốm yếu, về sau con dâu không khỏi vất vả.

Ngày ấy sau khi Hạ lão phu nhân gấp rút tới chẩn mạch cho Hoa Lan, thì đã thông suốt ngọn nguồn với Thịnh lão phu nhân. Thứ nhất vợ chồng già bọn họ yêu thương nhất là thằng cháu trai này, lúc trước cha nó mới mất, hai vợ chồng già bọn họ lo lắng cho tương lai của thằng nhỏ, đã sớm chia nhà, đã sớm lấy lại một phần sản nghiệp từ chi thứ ba kia rồi, hiện do Hạ lão phu nhân thay thế chưởng quản, chờ hai lão mất rồi, lại chia đều tổ nghiệp với chi thứ ba, bản thân Hạ Hoảng Văn có năng lực hành y chữa bệnh, còn có bác cả đang làm quan cùng với người trong tộc khác có thể dựa vào, như vậy thì cuộc sống cũng không cần lo lắng.

Sau đó lại nói thêm vài câu, rồi Hạ lão phu nhân mau miệng còn lộ ra, bệnh tình của quả phụ nhà Hạ Hoảng Văn đã sớm nguy kịch, chẳng qua là dựa vào điều dưỡng từ mẹ chồng, chống đỡ thân thể muốn nhìn con trai thành gia lập nghiệp, nàng ấy nhiều nhất chỉ chống đỡ được dăm ba năm —— nghĩ đến đây, Minh Lan sám hối thật sâu, cảm thấy tâm tư mình quá xấu xa, lúc ấy mà trong lòng mình lại có một tia mừng thầm rằng không cần đối phó mẹ chồng nữa.

Mặc Lan và Như Lan lại cười nhạo nàng không có chí khí. Thật ra Minh Lan cảm thấy hai chị ấy sau khi quen với phồn hoa ở kinh thành, mắt nhìn rất cao, ở trong kinh thành có bao nhiêu hoàng thân quốc thích quan to quý nhân, đó là đại diện cả nước, nhưng mà kiểu như Thịnh Hoành ở kinh thành làm sao mà được để mắt tới. Kể ra mà ở Hựu Dương thì cũng là một nhân vật lớn.

Tạm thời để cho Hạ Hoảng Văn ở trong kinh thành học thêm vài thứ, ở trong thái y viện mạ vàng, tìm một thị trấn nhỏ non xanh nước biếc, mở một y quán hoặc hiệu thuốc bắc thì có thể thanh thoi qua ngày, hơn nữa nguyên quán nhà họ Hạ ở ngay một huyện gần Hựu Dương.

Căn cứ vào phản hồi của Hạ lão phu nhân, Hạ Hoảng Văn cũng rất thích nàng, so sánh tình cảnh vài lần gặp mặt, tin tưởng là sau khi bọn họ thành thân, cũng có thể nâng khay ngang mày. Đến lúc đó, nàng chăm lo gia

nghiệp thật tốt, ra sức để thành phú hộ số một trong huyện, sau đó nuôi một hai con chó chăm ba bốn nhành hoa, dù thế nào đi chăng nữa, đây chẳng phải là quá mỹ mãn ư!

Nhưng mà Thịnh lão phu nhân cũng nói: không vội, lại quan sát thêm một chút, vạn nhất lại có người thích hợp hơn, tóm lại bà muốn quan sát Hạ Hoảng Văn thêm chút nữa, cân nhắc rồi lại cân nhắc Lý Úc, nói không chừng lại có thêm một Trình Giảo Kim nữa nhảy vào (-S).

Mặc Lan cùng Như Lan nhìn Minh Lan ở nơi này liên tục lắc ống thẻ, trên mặt nở nụ cười ngây ngô. Như Lan không kiên nhẫn đẩy nàng một cái, sau đó tùy tiện lắc ra một tấm thẻ, Minh Lan đứng dậy, ba chị em giơ thẻ ra so sánh, từ lớn tới nhỏ theo thứ tự là: thượng trung, trung hạ, hạ hạ.

Mặc Lan cùng Như Lan đều có vẻ mặt rất đặc ý, sau đó làm như cảm thông nhìn cái thẻ đáng thương trong tay Minh Lan kia, cùng khuyên giải an ủi: “Chẳng qua chỉ là một cái thẻ rách thôi mà, em đừng để trong lòng.”

Minh Lan rất bình tĩnh: cái thẻ này phản ánh cảnh ngộ của nàng thật chân thực.

Cửa đại diện là chỗ giải xăm, dăm ba vị sư già ngồi ở chỗ đó. Ba cô Lan bầm qua với lão phu nhân và Vương thị, sau đó cùng hầu gái hầu già đi qua chỗ giải xăm, mới đi tới gần chỗ kia, đã gặp một thiếu nữ trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ được một đám vú già vây quanh ngồi ở chỗ đó. Nàng ta ngồi quay lưng lại nên không nhìn được dung mạo, chỉ nghe thấy vị sư già đối diện nàng nói: “.....khi Tần Quỳnh bán ngựa, chính là lúc có hi vọng, trước mắt mặc dù cô có chút không thuận lợi, nhưng cứ thuận theo tình thế mà làm, chắc chắn có thể vén mây mù thấy trăng sáng.....”

[‘]Tần Quỳnh bán ngựa: Tần Quỳnh là một trong những khai quốc công thần phò trợ Đường Thái Tông, sáng lập nên triều đại nhà Đường, có một câu chuyện nổi tiếng về Tần Quỳnh và chú ngựa quý Hoàng Phiêu của ông.

Trong thời gian ông bị đày ải ở biên giới vào cuối đời Tùy, ông trở nên nghèo khó đến nỗi không có tiền để trang trải việc ăn ngủ. Khốn cùng, không còn cách nào khác, ông đành phải bán ngựa. Trước lúc rời xa, người ngựa buồn tủi, Hoàng Phiêu ghim chặt không chịu rời đi. Đột nhiên có một ông lão đi qua, nhìn thấy cảnh ấy, bèn khuyên Tần Quỳnh bán ngựa lại cho Đan Thông, người cũng đang mong tìm ngựa quý.

Không nói rõ danh tính, Tần Quỳnh đã bán ngựa cho Đan Thông và bỏ đi. Tuy nhiên một trong những hào kiệt đến làm khách tại nhà Đan Thông đã nhận ra Tần Quỳnh và nói lại với Đan Thông. Nghe thấy vị anh hùng Tần Quỳnh đã bán ngựa, Đan Thông vội đuổi theo. Ông không những trao trả ngựa quý cho Tần Quỳnh mà còn giúp anh vượt qua lúc nguy khốn.)

Minh Lan bật cười, tất cả chữ trên thẻ đều là kiểu vạn năng, chỗ nào cũng dùng được.

Mặc Lan cùng Như Lan đều hứng thú đi tìm một vị sư già giải xăm, Minh Lan ở phía sau đứng nghe sơ sơ, có thể tổng kết một chút: tiền đồ thì sáng ngời, đường đi thì quanh co, chỉ cần cố gắng phấn đấu, chẳng sợ người là đầu heo —— hôn nhân, sự nghiệp, sức khỏe, đều thích hợp.

Minh Lan cảm thấy bản thân không thể quá khác người, nên cũng đi giải xăm, chỉ thấy một vị sư già kỳ quặc xấu hoắc ngồi bên cạnh, mặt nhăn như vỏ quýt phơi gió, vẻ mặt còn hung ác đáng sợ. Lão ấy một mình ngồi ở một chỗ vắng vẻ, không có ai tìm lão giải xăm, Minh Lan không kiên nhẫn xếp hàng, nên lập tức đi tới rồi ngồi xuống, hai tay đưa thẻ qua. Vị sư già kia vừa thoáng thấy, đang muốn mở miệng, chợt nhìn tướng mạo Minh Lan, tựa như hơi giật mình, liền tiện tay vứt cái thẻ đấy đi, phất tay giống như đuổi ruồi để Minh Lan rời đi: “Cái thẻ này không phải của cô, cô về sau cũng không cần xin xăm, xin cũng vô dụng.”

Minh Lan kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ gặp được cao nhân rồi, đang muốn mở miệng hỏi, lão sư già kia đã có vẻ mặt không kiên nhẫn mắng:

“Đi đi đi, nói nhiều sai nhiều, chẳng có việc gì lại liên lụy ta.”

Trong lòng Minh Lan cái hiểu cái không, còn muốn nói chút chuyện, Như Lan cùng Mặc Lan ở bên kia đã giải xăm xong rồi, một hầu già đến gọi ba nàng mau trở về. Minh Lan được Vưu ma ma dắt đi được vài bước, nhìn lại, chỉ thấy lão sư già kia vội chạy như bay, cứ như bị ma đuổi. Minh Lan giận dữ trong lòng: ai nói thế ngoại cao nhân đều thích giúp người làm niềm vui chứ?!

(Editor: Có ai lý giải gì vụ này không? Tớ cũng chẳng hiểu mô tê gì:P)

Trước tiên ba cô gái được đưa vào một phòng dùng trà, chỉ thấy Thịnh lão phu nhân Vương thị ,Hải thị còn có trụ trì đi ra từ chỗ này. Mấy phu nhân quần áo rực rỡ vẫn ngồi, một đám phụ nữ liên tục nói chuyện không ngừng, có chút chuyện mà con gái mới lớn không tiện nghe, Vương thị đã phái ba cô Lan đến một gian nhỏ bên cạnh nghỉ tạm.

Tiểu sa di tìm một gian nhỏ thanh tịnh trang nhã còn trống, mời ba cô gái đi vào, ai ngờ Như Lan đi vào từ một góc, nhìn thấy bên trong đã có một cô gái ngồi cạnh bàn dùng trà, nhìn quần áo thì đúng là cô gái vừa mới giải xăm kia, cô nàng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dung mạo kiều diễm, mặt mày mang theo vài phần quyến rũ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Nửa Ngày Đạo Chơi Chùa Quảng Tế. Hạ

Bên trong có người đẹp, ba cô Lan chần chờ không tiến vào. Mặc Lan nhìn Như Lan, Như Lan vừa ngẩng đầu, liền sải bước đi vào. Mặc Lan Minh Lan đuổi kịp, ba chị em ngồi xuống cái ghế dài la hán ở đối diện, sau đó hầu già hầu gái tiến vào như nước, bày hết hoa quả trà bánh mang từ trên xe lên trên bàn, lại đi ra ngoài đun nước pha trà để dâng lên.

Cô gái kia nhìn mấy vú già này hầu hạ, cũng chỉ chăm chú nghịch nghịch cái chén, Minh Lan cẩn thận nhìn nàng, chỉ thấy nàng một thân áo gấm Hàng Châu vạt chéo, eo có đính hoa lụa, cổ áo cổ tay được viền bởi lông sóc, chỗ nào cũng thêu hoa cỏ màu vàng quần quýt, phía dưới lộ ra chân váy màu xanh nhạt có đường thêu ở mép, trước ngực đeo một cái khóa như ý lục phúc bằng vàng ròng rất to, ánh vàng sáng rực, lóa mắt chói lọi, đầu cài một cặp trâm vàng bích ngọc khảm châu bảo. Trong lúc đó cô gái kia cũng cúi đầu đánh giá ba cô Lan, chỉ thấy quần áo các nàng đẹp đẽ quý giá, trước ngực đeo vòng vàng vòng ngọc có treo một cái khóa ngọc, sắc ngọc thượng thừa, cử chỉ của ba chị em đều nhã nhặn hào phóng.

Sau khi Mặc Lan nhấp vài ngụm trà, thì đi lên bắt chuyện với cô gái kia, mới được hai câu đã khai báo xong lai lịch nhà mình, cô gái kia rụt rè nói: “Tôi họ Vinh, tiểu tự là Phi Yến, cha tôi là Phú Xương bá.”

Mặc Lan dừng một chút, cười nói: “Thì ra chị là cháu gái của Vinh phi nương nương.”

Vẻ mặt của Như Lan cùng Minh Lan “khác thường”, nhà này nghe thì có vẻ rất tốt, thực ra lại rất thảm. Trong nhà thợ xây tự dựng bay ra một con phượng hoàng vàng, mai kia mỹ nhân được chọn ở bên người quân vương, thì người nhà sẽ được phong tước. Ai cũng biết, trừ khi có thể sinh được con trai có thể lập trữ hoặc phong vương, nếu không loại phong tước này ở đại đô không phải cha truyền con nối không thay đổi, tốt thì kế tục được dăm ba đời, kém hơn thì chỉ dừng ở một đời có lẽ đã bị giáng cấp bậc thẳng thành thứ dân, cho nên gia đình như vậy đều nắm chắc cơ hội mà kết thông gia hoặc bồi dưỡng nhân tài, để kéo dài phú quý của gia tộc.

Tiểu Vinh phi được sủng ái đứng đầu hậu cung, đáng tiếc hoàng đế già có tâm mà không có sức, cho tới nay chắc chắn không thể sinh được con trai nữa, đặt dấu chấm hỏi cho con đường tìm thông gia của nhà người.

Vinh Phi Yến cười cười nói: “Anh trai chị dâu tôi đưa tôi tới đây, trong phòng kia nhiều người quá, ầm ĩ khiến tôi đau cả đầu, nên mới tìm phòng này để yên tĩnh một chút, không ngờ lại làm phiền mấy em đây rồi.”

Lời nói tuy khách khí, nhưng vẻ mặt rõ ràng lại có ý “ta ngồi chiếu trên”. Cuộc đời Như Lan hận nhất là người mạnh hơn chị ta, nên xoay chén trà uống một ngụm điều hòa hơi thở, không đáp lời, Minh Lan lại nhớ tới cái tên Vinh Hiến kia buổi sáng cười ngựa đánh người, thì ra chính là anh trai ả, trong lòng thấy ghét, cũng biết chừng mực không nói ra, chỉ còn lại một mình Mặc Lan ở nơi đó ân cần xã giao. Chị ta một mực hạ mình phụ họa, nên từ từ đã khơi mào hứng thú nói chuyện của Vinh Phi Yến, nói tới nói lui đã nói tới cuộc sống của nhà họ Thịnh ở Đãng Châu.

“..... Các em có họ hàng với nhà họ Tề?” Ánh mắt Vinh Phi Yến phát sáng, chợt nhận ra bản thân hơi quá, nên nghiêm mặt một chút, sau đó cẩn thận nhẹ nhàng hỏi, “Các em đã từng thấy cậu hai nhà họ?”

Mặc Lan cười nói: “Sao mà không biết chứ? Lúc ở Đãng Châu, anh ấy với anh cả nhà em cùng đọc sách, thợ yến của Tương Dương hầu năm

trước, mấy chị em em cũng đi..... Còn thấy Lục vương phi cùng Gia Thành huyện chúa đó.”

Vương Phi Yến “hừ” một tiếng, dường như không vui nói: “Vợ con của Phiên vương không ngoan ngoãn mà đợi ở đất phong, lại chạy tới kinh thành là có chuyện gì? Một người rồi lại hai người như vậy, không phải là phá hỏng tổ chế sao?”

Mặc Lan thần thái dịu dàng, nhìn giống như chốn an nói: “Chị đừng nói thế, lục vương gia hiện giờ quyền thế bồng tay, về sau có thể có vận may lớn còn chưa biết đâu!”

Sắc mặt Vinh Phi Yến không tốt, tay nắm thành đấm dừng ở trên bàn, nhẵn vàng hoa lưu đỉnh kim cương cạ vào mặt bàn phát ra tiếng động chói tai, cười lạnh nói: “Vận may lớn? Hẳn là thành trò cười lớn đi.”

Mặc Lan cười cực kỳ lấy lòng, chỉ có Minh Lan đã ở chung nhiều năm mới nhìn ra chị ta thật ra cũng rất ghét Vinh Phi Yến này, sau đó Mặc Lan chọn một ít chuyện của khuê tú kinh thành hiện giờ để trò chuyện cùng Vinh Phi Yến.

Nhà Lục vương gia cùng với nhà họ Vinh đúng là điển hình cho kiểu cùng một thân thể nhưng lại có hai mặt, một nhà là hiện tại hiu quạnh nhưng tương lai có thể đứng đầu, một nhà là hiện tại có quyền nhưng lại dễ dàng trôi theo năm tháng, Minh Lan cúi đầu gầy gầy bánh sữa giòn nhân hạt thông trong đĩa, vô tình liếc Mặc Lan một cái.

Kinh thành kể ra cũng không phải lớn lắm, tập hợp một đám nữ quyền nhà quyền quý nhìn thì trang nghiêm kỳ thật máu buồn chuyện đã ngấm vào trong cốt tủy. Chuyện nhà họ Vinh để ý Tề Hành thì người ta đã sớm chẳng còn lạ gì nữa rồi, thế nhưng họ Vinh vài lần lộ ý muốn kết thân, nhưng đều bị họ Tề khéo léo từ chối, giờ lại nhảy ra một Gia Thành huyện

chúa, giống như có một khúc xương mà cả hai nhà đều nhảy vào tranh, thật là náo nhiệt!

Nói được vài câu, một hầu gái nhà họ Vinh đi vào mời Vinh Phi Yến về, một ma ma bên người Vương thị cũng đến gọi ba cô Lan trở về dùng đồ chay. Từ sáng tới giờ, ba cô Lan đã sớm đói bụng, ngay cả người quen ăn kiểu văn nhã như Mặc Lan cũng ăn hết một bát cơm đầy, chỉ một mình Minh Lan đã xử lý nửa tô cải bạch chước[‘], Như Lan gắp một miếng măng xuân hăm nếm. Sau khi ăn xong, mọi người nâng một chén trà xanh chùa Quảng Tế tự sao chậm rãi thưởng thức. Minh Lan chỉ cảm thấy trong bụng ấm áp, cực kỳ thoải mái.

[‘]bạch chước là một kỹ thuật nấu ăn của Quảng Đông, chước là hầm chín thực vật sống bằng nước sôi hoặc là canh, món ăn làm ra phải thanh tiên mà không thanh đậm, kiểu phải tươi mới nhưng không được nhạt nhẽo, rất xin lỗi vì cái phạm trù này mình rất mơ hồ TT_____TT

Lúc này vốn dĩ phải đi rồi, nhưng Hải thị thận trọng, thấy vẻ mặt Thịnh lão phu nhân mệt mỏi, thì nhẹ nhàng nói: “Lúc này mới vừa dùng bữa xong đi ngay thì đường xóc, cũng không tốt, chi bằng nghỉ tạm một lát rồi lên đường, lão phu nhân cùng phu nhân cảm thấy có được không?”

Vương thị cũng mệt, cảm thấy cũng tốt, Thịnh lão phu nhân cũng gật đầu, Minh Lan thấy người lớn đều đồng ý, thì lập tức đi tìm Vưu ma ma lấy cái đệm nhỏ, muốn nghỉ ngơi một chút.

Ai ngờ Mặc Lan đến trước mặt lão phu nhân cùng Vương thị, cười nói: “Bà nội, phu nhân, chị dâu, cháu gái từ lâu đã nghe đình Tích Lộ ở hậu viện thiền tự của chùa Quảng Tế là di tích cổ của triều trước, trên cột còn lưu lại thơ của đại học sĩ năm đó, còn có Cửu Long phủ trên tường lại càng là số một, cực kỳ tao nhã, hôm nay đã đến đây rồi, cháu muốn đi thăm thú một chút, cũng tiện nhìn việc đời.”

Như Lan vốn dĩ cũng không muốn thành thật mà ở lại, vừa nghe đến đây thấy hứng thú, chạy đến bên người Vương thị lắc lắc tay làm nũng nói: “Mẫu thân, người nói trong kinh thành nhiều quy củ, ngày thường trói buộc bọn con, một chút tự do cũng không có, bây giờ khó có được lúc đi chơi, để chúng con đi chơi một lúc đi.”

Thấy con gái cầu xin, Vương thị cũng động lòng, quay đầu nhìn Thịnh lão phu nhân, chỉ thấy lão phu nhân tựa lưng vào giường la hán, mắt nhắm hờ nói: “Bảo mấy ma ma đi cùng đi, trông coi cho kỹ.” Vương thị biết là bà đã đồng ý, thì quay đầu nói với Như Lan: “Chỉ được đi một canh giờ, xem xong thì lập tức trở về!”

Như Lan mừng rỡ, cúi chào Vương thị cùng lão phu nhân rồi nhảy nhót như con khỉ con, quay người liền đi rủ rê Minh Lan. Minh Lan đang mệt, nhờ Vưu ma ma bên người chuyển lời: “Tôi không đi, bảo là tôi nằm một lát, các chị tự đi đi.”

Như Lan trừng mắt: “Em mới ăn cơm xong không đi lại một chút, cứ thế này ngồi xe lại nôn cho xem!” Sau đó cúi đầu, đến gần bên tai Minh Lan, gằm nhẹ: “Chị không muốn đi chơi cùng chị ta, em không đi cũng phải đi!” Ngón tay dùng sức, véo tay Minh Lan một cái.

Minh Lan bất đắc dĩ, chỉ có thể đi cùng bọn họ một lúc.

Phía sau đại điện thứ ba của chùa Quảng Tế là một khu lát gạch rộng rãi thoáng mát, có thể dùng để tổ Phật, ở giữa có một cái ao linh thiêng thanh bạch, phía sau là một bức tường rất dài, bức tường này hình vòm, một bên hướng về phía đình Tích Lộ, một bên thông với núi Mai Lâm, trong viện cực kỳ thanh tĩnh, có mấy tiểu sa di nhỏ tuổi đang quét lá rụng.

Vì là đầu xuân, nắng chiếu trên người cũng không gắt lắm, ngược lại cực kỳ ấm áp thoải mái, ba chị em thêm mấy hàu gái hàu già chậm rãi bước đi, Dọc theo con đường nhỏ lát đá trứng ngỗng thì thấy phía trước chính là

trung tâm của bức tường Cửu Long, ở giữa có một con rồng lớn lượn vòng, giống như muốn phá tường mà ra, màu men của con rồng kia trải qua mưa nắng mà vẫn tươi tắn như trước.

Dường như Mặc Lan đột nhiên nảy sinh hứng thú cực kỳ lớn đối với nghệ thuật chạm nổi dân gian, một bên xem một bên khen, khen từ vảy rồng còn nguyên đến cái vảy bị tróc màu men sứ. Như Lan không muốn bị gò bó, để một đám hầu gái hầu già ở lại trong viện, lúc này mới thoải mái nhảy nhót, hi hi ha ha cười nói. Minh Lan miễn cưỡng đi cùng, nỗ lực đè nén cảm giác muốn đánh người, cứ đi như thế, chợt thấy hương mai phảng phất, ngẩng đầu nhìn, thấy cây mai quanh mình nhiều hơn, Minh Lan chợt thay đổi vẻ mặt, ngừng ngay bước chân, nói: “Chị Tư, lại đến chỗ kia đi, chúng ta tránh qua đầu kia, còn chưa nhìn thấy đình Tích Lộ mà.”

Mặc Lan đang hưng trí bừng bừng đi về phía trước, nghe vậy quay đầu lại nói: “Bên này còn chưa xem hết mà, đi thêm một lát nữa đi.”

Minh Lan thấy vẻ mặt chị áy cười khẽ, hình như là không giả, thì cũng cười nói: “Vách tường Cửu Long này là đối xứng hai bên, chúng ta xem bên kia, cũng giống như nhìn bên này, chẳng phải tiết kiệm chút thời gian còn đỡ mệt người sao.”

Bất luận Minh Lan nói thế nào Mặc Lan cũng không đồng ý, nhất định muốn xem hết phần còn lại. Như Lan lúc đầu còn chưa rõ, nhưng thấy vẻ mặt dịu dàng đáng yêu của Mặc Lan, lại nhớ tới lúc mới đi nó còn cố ý sửa sang lại trang phục đầu tóc thì cũng nhìn ra chút manh mối, liền lớn tiếng nói: “Nếu đi tiếp về phía trước, thì chính là rừng mai, lúc này ở đó đang có một đám người tổ chức hội thơ, để cho người ta thấy thì không tốt.”

Mặc Lan cười dịu dàng: “Chúng ta chỉ đơn thuần xem tường Cửu Long, có liên quan gì tới người ngoài, dù cho có bị nhìn thấy thì cũng không sao đâu.” Nói cũng thật là quang minh lỗi lạc, nói xong còn ngẩng cao đầu, bày tỏ tấm lòng trong sạch.

Như Lan cười khẩy, nói: “Trước giờ chị vẫn nói hay lắm, chị cho rằng tôi không biết trong lòng chị đang tính toán cái gì sao, tôi nói cho chị biết, sớm chết tâm đi! Nhìn lại cái bộ dạng ngả ngớn diêm dúa của chị đi, đừng có để chúng ta mất hết thể diện!”

Khuôn mặt cười của Mặc Lan nhất thời đỏ lên, lập tức mở miệng phản bác: “Lời em nói chị nghe không hiểu, chị em trong nhà làm gì mà phải nói nhau khó nghe như vậy, nếu như chị nhất định phải đi xem cho hết, thì sẽ xảy ra chuyện gì sao?! Em nếu có bản lĩnh thì lớn tiếng gọi người đến bắt chị về đi!” Nói xong xoay người đi luôn.

Như Lan tức mà không làm gì được, chỗ này đã rất gần rừng mai, chị ấy cũng không dám lớn tiếng gọi người, chỉ bực mình dậm chân.

Minh Lan khẽ bước vài bước, chặn lối đi của Mặc Lan, mặt trầm như nước, Mặc Lan oán giận nói: “Em cũng muốn đối đầu với chị?! Vô duyên vô cớ bôi đen thanh danh của chị, đã thế, chị nhất định phải đi xem cho hết!”

Minh Lan vừa nhắc tay đã kéo Mặc Lan lại, thản nhiên nói: “Chị thật sự không quay về?”

Mặc Lan bỗng hung tợn, giận dữ nói: “Không về!”

“Được!”

Nói xong không biết Minh Lan giơ vật gì trên tay lên nhắm thẳng người Mặc Lan mà ném, một tiếng thét chói tai của Mặc Lan, chỉ thấy một khối bùn to đùng trên cái váy gấm Tô Châu xanh lam của chị ta!

“Đây là cái gì?” Mặc Lan giận tím cả mặt, quát.

Chỉ thấy Minh Lan nhẹ nhàng mở cái khăn trên tay ra, bên trong đầy bùn, thì ra Minh Lan lúc nãy thừa dịp Như Lan đang nói chuyện, dùng khăn bọc

một đồng bòn trong tay.

“Mày mày mày.....” Mặc Lan tức run cả người, chỉ thẳng vào Minh Lan, Như Lan ở một bên cũng sợ ngây người.

Minh Lan thản nhiên nói: “Có bản lĩnh thì chị cứ như vậy mà đi gặp mấy vương tôn công tử đi, nếu chị vẫn muốn đi, tôi sẽ ném thẳng vào mặt chị đó.”

“Mày dám làm thế với tao?!” Mặc Lan rốt cục không nhịn được nữa.

Minh Lan cười khẩy, nói: “Tôi vốn định tát một cái cho chị tỉnh táo! Nhưng mà nhìn lại dù sao cũng là chị em nên thôi! Tôi chỉ tặng chị một câu, chị không biết xấu hổ, nhưng bọn tôi thì có! Cha cả đời cẩn thận, lão phu nhân cùng với phu nhân chăm lo chuyện nhà, sao có thể để chị phá hỏng hết chứ!” Nói thật, nàng đã muốn đánh chị ta từ lâu rồi.

Mặc Lan giơ tay lên, muốn đánh Minh Lan, lại bị Minh Lan lanh lẹ tránh thoát, sau đó Như Lan từ phía sau giữ được Mặc Lan, hai mắt Mặc Lan đỏ lên, vừa khóc vừa nói: “Tao muốn đi nói với cha, hai người chúng mày hợp lực ức hiếp tao!”

Cái này thì Như Lan lại vui vẻ nói: “Chị cứ đi mà nói! Tôi cũng không tin cha nghe được tin chị muốn đi xuất đầu lộ diện, còn có thể vỗ tay khen hay, cha không đánh chị là may rồi đấy!” Suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: “Em Sáu xưa nay thành thật hiền lành, cha dù không tin tôi nhưng chắc chắn tin em ấy!”

Mặc Lan căn môi không phục, ánh mắt hừng hực lửa giận trừng Minh Lan cùng Như Lan. Minh Lan không sợ gì, quay đầu nói với Như Lan: “Lúc xem vách tường Cửu Long, chị Tư vô tình bị ngã, hai người chúng ta dìu chị ấy đi về đi, xem thời gian cũng không còn sớm nữa, chắc lão phu nhân cũng muốn về phủ rồi.”

Như vỗ tay cười nói: “Chị Tư, chị còn chưa về sao?”

Mặc Lan giận dữ dậm chân, xoay người bước đi, Như Lan vội vã đuổi theo, hô to: “Chị Tư, em đến dìu chị!” Lúc này, nàng hận không có nhiều người nhìn thấy bộ dáng bần thiêu của Mặc Lan lúc này.

Minh Lan ở phía sau cười thầm, trong lòng cực kỳ vui sướng, mệt nhọc lúc buổi trưa cũng không thấy đau nữa. Những năm gần đây, mỗi khi Mặc Lan nổi cáu, chiếu theo tính tình nguyên bản của Minh Lan thì muốn lên giáo huấn một chút, lại bị Thịnh lão phu nhân khuyên nhủ, bà nói: Con gái nhiều trói buộc, trừ phi nắm được nhược điểm của đối phương, một kích tất trúng, bằng không thì không thể nói, tránh để lại ấn tượng xấu cho người khác, ngược lại về sau không tiện hành động.”

Tính tình Mặc Lan giống dì Lâm, thường ngày nói không ít những lời khiêu khích, nhưng vừa đến trước mặt Thịnh Hoàn lại ra vẻ điềm đạm đáng yêu, giống như cả phủ đều ước hiếp hai mẹ con chị ta. Lần trước ở trước mặt quận chúa Bình Ninh bị mất mặt, Thịnh Hoàn mặc dù phạt chị ta, nhưng vừa quay đầu đã bị nước mắt của dì Lâm làm cho hồ đồ, còn tưởng rằng Vương thị cố ý làm Mặc Lan xấu mặt trước mặt người ngoài.

Bất công thế này, nguyên nhân không phải do người ta, nhưng mà Vương thị cùng Như Lan đã sớm để lại ấn tượng xấu cho Thịnh Hoàn, là kiểu ương ngạnh càn quấy, một đôi mẹ con hung hãn lợi hại như sư tử VS một đôi mẹ con đáng thương yếu đuối như cừu, lúc này suy nghĩ của đàn ông bình thường có thể sẽ kém đi, hooc – môn giống đực sẽ làm nhiều phán đoán.

Cho nên bình thường nàng cũng không tranh chấp cùng Mặc Lan, nhất là làm trò trước mặt Thịnh Hoàn, càng có vẻ chị em hòa thuận.

Minh Lan giữ giữ cái khăn, sau đó vo thành một nhúm nhét vào trong tay áo, lúc đang muốn rời đi, chợt nghe thấy phía sau có tiếng cười khẽ, cả

người Minh Lan cứng lại, lập tức quay đầu, bởi vì là cúi đầu, nhìn thấy đầu tiên là một đôi giày gấm đen đế trắng, cùng với một góc áo bào xanh ngọc thêu chỉ bạc, lại ngẩng đầu, thì có một bóng rất lớn đổ ập xuống đầu mình.

Minh Lan lập tức lui ra phía sau hai bước, hé mắt nhìn, giờ phút này nắng vừa đẹp, chiếu lên nửa người mặc áo bào màu xanh ngọc của người con trai, sắc màu thuần túy sáng rõ, mà nửa người còn lại bị cái bóng của bức tường che thành màu xanh đen u ám, đường vân trên áo bào tựa như khắc ngăm lên lớp men màu xanh ngọc quanh co khúc khuỷu.

“Chú hai.”[‘] Minh Lan cung kính nhún mình một cái.

[‘]Chú ở đây nguyên là biểu thức, không phải thức, nhưng mà ở bên mình chẳng thấy ai gọi chú họ bao giờ, nên thôi để chú thôi cho nó xuôi.

Cố Đình Diệp nhếch nhếch khóe miệng, châm chọc: “Cư xử với chị em nhà mình như vậy, cũng không tốt đi?”

Minh Lan cúi đầu, giọng vẫn cung kính như trước: “Thanh quan khó quyết việc nhà, nếu cháu gái làm sai, đã có cha cháu đến phạt.” Ngụ ý là, chú bắt chó đi cày quản chuyện người khác!

Hai hàng lông mày của Cố Đình Diệp xoắn lại, vẻ mặt ngưng đọng: “Cháu đã gọi ta một tiếng chú hai, vậy ta sẽ dạy cháu một chút.”

Minh Lan ngẩng đầu lên, cười tinh nghịch, đột nhiên nói: “Còn chưa chúc mừng tân hôn của chú hai mà.” Sau đó một đôi móng vuốt béo trắng nắm lại, nhẹ nhàng vui vẻ nhún người: “Chúc chú hai cùng thím hoa khai tịnh đế, bách đầu giai lão!”

Sắc mặt Cố Đình Diệp lập tức trầm xuống, ánh mắt hung dữ, Minh Lan cảm thấy hơi hối hận, nhịn không được lui về sau một bước.

Cuối tháng trước, Cố Đình Diệp cưới em gái của Yên Nhiên, vị mợ hai này được nuông chiều từ bé, tính tính cực kỳ mạnh mẽ, vừa về nhà chồng ra dốc toàn lực giúp cậu ấm nổi tiếng phóng đảng nơi kinh thành quay đầu. Ngày thứ năm vào cửa đã bán hai con hầu ngũ của cậu hai nhà họ Cố, ngày thứ mười đã ép cậu hai nhà họ Cố đọc sách tập võ, không cho phép ra ngoài “bậy bạ”, ngày thứ mười lăm đã tìm tới tận hang ổ của Cố nhị, lúc người ta đang xem diễn với bạn bè thì túm cổ bắt về, ngày thứ hai mươi, cũng không biết là nghe được tin từ nơi nao, rờn rợn kéo theo một đám hầu già gia đình, tìm được chỗ ở ngoại thất của Cố nhị, tới nơi làm một trận đánh người đập đồ. Cũng may Cố nhị tới nơi đúng lúc, bằng không ba mẹ con Mạn Nương đã bị trói rồi bán đi.

Tính tình của Cố nhị vốn dĩ cũng không phải loại hiền lành, làm ấm lên đòi phải bỏ vợ, nhà Ninh Viễn hầu tất nhiên không chịu, sau đó cha con hai người cãi nhau một trận gà bay chó sủa, suýt nữa là ấm ỉ tới tận Tông Nhân phủ. Liên tiếp có trò hay đặc sắc, làm kinh thành vốn đang buồn tẻ cũng có thêm không ít chuyện để nói lúc trà dư tửu hậu.

Mắt thấy vẻ mặt nguy hiểm của Cố Đình Diệp, đầu Minh Lan tự động sinh ra báo động SOS, lập tức bày ra vẻ mặt ăn năn, cúi đầu nói khẽ: “Chú ơi, đừng tức giận, đều là Minh Lan sai rồi.” Tức giận của Cố Đình Diệp cũng hơi giảm, nhìn cái đầu nhỏ của Minh Lan cúi xuống, thầm nghĩ tức giận với trẻ con làm cái gì, hắng giọng nói: “Mạn Nương thì có tội gì chứ?”

Minh Lan ngay lập tức đồng tình, nói: “Chú hai nói đúng! Thím..... Cũng hơi nóng tính.” Còn rất là chân chó ra sức gật đầu.

Cố Đình Diệp vừa nghe lời này, tự dừng lại bị khơi mào cơn giận, anh ta nghech mặt lên liếc Minh Lan, cười khẩy, nói: “Cháu bớt giả bộ đi, các người đều giống nhau hết, dùng mắt chó để nhìn người hèn! Nổi khổ của Mạn Nương nào ai hay!”

Minh Lan nhứt chí, nàng phát hiện cái người này rất là khó chiều, thờ dài, nói: “Chú hai, người bên ngoài nghĩ sao thì có sao, Mạn Nương..... Chỗ tốt của Mạn Nương chỉ cần mình chú hiểu là được rồi! Đối với người nhà họ Dư mà nói, một người phụ nữ một thân một mình mang theo hai đứa bé, có thể bình an từ kinh thành đến Đãng Châu, còn có gan đến Dư phủ làm ầm ỹ, là ai thì cũng có thể thấy được người phụ nữ này không đơn giản.”

Cố Đình Diệp hừ một tiếng, nhìn Minh Lan bằng nửa con mắt: “Nàng từ nhỏ tự kiếm sống cũng không dễ dàng, vốn cũng mưu trí, tất nhiên không như các người cái gì mà khuê tú mỏng manh!”

Hay lắm! Lại là một Thịnh Hoàn, một dì Lâm! Đối với dì Lâm, dù giết người phóng hỏa, cũng đều là lỗi của người khác!

Minh Lan bắt đầu có ác cảm, ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương, cố nhịn bực bội trong lòng, gắng sức tỏ ra bình tĩnh nhất, nói: “Chú hai, Minh Lan có một câu hỏi, không biết chú hai có thể giải thích nghi hoặc hay không?”

Cố Đình Diệp giật mình, nói: “Nói.”

Minh Lan hít một hơi thật sâu, cất cao giọng, nói: “Chị cả nhà họ Dư vẫn theo Dư các lão ở kinh thành đến tận năm mười ba tuổi, trong khuê môn vẫn luôn có tiếng là hiền thực tuệ tĩnh, chắc hẳn chú hai cũng đã từng nghe nói, mới thành tâm tới cửa vài lần để cầu thân đúng chứ? Như vậy, nếu như Mạn Nương kia thật sự chỉ muốn vào cửa làm thiếp, thì chỉ cần chờ chị cả nhà họ Dư vào cửa, theo như tính tình dịu dàng điềm đạm của chị ý, cho dù nhất thời vợ chồng lão hầu gia không đồng ý, thì sớm hay muộn cũng bị lời nói bên tai làm cho mềm lòng, đến lúc đó Mạn Nương chẳng phải có thể được như mong muốn? Làm gì còn cố tình chạy tới Đãng Châu làm ầm lên chứ? Làm cho Dư các lão bức bối, chẳng phải là gà bay trứng vỡ, ngược lại hỏng việc?”

Cố Đình Diệp giật giật miệng, hăn mới vừa nói Mạn Nương vốn mưu trí, lúc này tất nhiên không thể nói cái gì mà Mạn Nương không thể biết hết chữ “ngờ”.

Minh Lan thầm cười lạnh trong lòng, có một số việc nàng đã nghĩ tới từ sớm.

Mạn Nương tới Đẳng Châu gõ cửa khóc lóc cầu xin, căn bản không phải muốn Yên Nhiên tiếp nhận ả ta, mà là ngược lại, chẳng phải sợ Yên Nhiên hiền lương thực đức, tướng mạo hơn người, có thể sẽ lung lay trái tim Cố Đình Diệp sao? Mong muốn thật sự của Mạn Nương chính là, Cố Đình Diệp có thể “rước” một cô vợ hung hãn độc ác về, sau đó vợ chồng bất hòa, cãi lộn, xích mích, ngoại thất như chị ta mới có thể tự do tự tại, địa vị vững như thái sơn!

Minh Lan thấy sắc mặt Cố Đình Diệp không ổn, vui giận không rõ, vội mềm giọng, vẻ mặt chân thành nói: “Chú à, chú là người quang minh, cứ coi như Minh Lan là kẻ tiểu nhân đi, đều do Minh Lan từ nhỏ đã thân với chị cả nhà họ Dư, cảm thấy bất bình cho chị ấy thôi. Cho dù Mạn Nương kia thực sự có việc khó nói, thì cũng không nên nói như thế đi.”

Nói đến cùng, Minh Lan dám làm càn như thế, cũng là do ít nhiều nhìn ra tình tình của cậu hai nhà họ Cố này, người này kiêu lại bướng, vô pháp vô thiên, thích gì làm nấy, nếu đặt vào thời hiện đại, chẳng qua chỉ là một thanh niên tiền vệ, đáng tiếc ở cổ đại lễ giáo sâm nghiêm này, hăn chỉ có thể làm một tay chơi quần là áo lượt, người như y, không phải phần tử xấu thì chính là phần tử vô cùng xấu, không phải nguy quân tử, lại càng không phải loại vô loài bỉ ổi, chỉ cần vô môn ngựa hai cái là được rồi.

Trong lòng Cố Đình Diệp đang loạn cào cào, nghe xong mấy lời nghĩ một đằng nói một nẻo này của Minh Lan thì càng tức hơn, khế găm gừ, nói: “Còn không mau cút đi!”

Minh Lan như được đặc xá, nhấc mép váy chạy như ma đuổi, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Người Mà Phạm Đến Ta, Ta Tất Sẽ Phạm Lại Người

Sau khi trở về, Minh Lan lập tức thành thật khai báo với lão phu nhân về sự kiện ném bùn kia, lão phu nhân nằm nghiêng trên giường la hán, tuyệt nhiên không nói một lời, Minh Lan lo lắng nói: “Bà nội thực sự cảm thấy cháu gái làm sai ạ?”

Lão phu nhân lắc đầu, sờ sờ mái tóc mềm mại của Minh Lan, chậm rãi nói: “Con không sai, con bé Tư cũng sẽ không khua chiêng gõ trống cáo trạng, chẳng qua...” Minh Lan thở ra một hơi, chờ lão phu nhân nói tiếp, “Chỉ sợ mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng.”

Minh Lan nghĩ lại trong phút chốc liền hiểu, ngẩng đầu lên nói: “Ngày kia phụ thân được nghỉ (mộc hưu – từ thời Tần Hán, quan lại làm việc 5 ngày sẽ được nghỉ ngơi 1 ngày), con liền đưa đôi giày đế bằng mới làm xong qua, việc này bà chỉ làm như không biết là được.”

Lão phu nhân gật đầu.

Một ngày này, Thịnh Hoành được nghỉ, sáng sớm khuyên bảo Trường Phong và Trường Đống cố gắng học hành xong, liền mặc bộ thường phục, ở yên trong thư phòng viết vài chữ, ngâm vài câu thơ, biểu hiện mình làm quan đã nhiều năm nhưng vẫn chưa quên gốc rễ văn nhân.

Lúc này Minh Lan mang vẻ mặt đáng yêu tươi cười bước tới. Thịnh Hoành nhướng mày, sắc mặt có chút lạnh nhạt. Minh Lan lại tự nhiên như không biết, lấy ra đôi giày mình tự làm đưa tới trước mặt phụ thân, bảo nha

hoàn hầu hạ Thịnh Hoàn mang vào, sau đó đứng ở một bên cười hì hì chờ khích lệ.

Thịnh Hoàn đi đôi giày nhung dày dặn kia, chỉ cảm thấy xúc giác mềm mại thoải mái nơi bàn chân, kích cỡ phù hợp, không khỏi ấm áp trong lòng, nhớ tới Minh Lan từ nhỏ hàng năm đã vì mình mà làm hết cái này đến cái khác, thật là hiếu thuận, bèn nói: “Con của ta thật ngoan ngoãn.”

Minh Lan vui vẻ chạy qua, níu tay áo Thịnh Hoàn nói đông nói tây, lại ríu rít chọn lựa kể vài mẫu chuyện thú vị, Minh Lan vốn có tài ăn nói, nói có duyên, Thịnh Hoàn cũng không nhịn được cười ha ha.

Minh Lan mặt nhăn nhó nói: “. . . Kim thêu khó hầu hạ hơn bút lông, con gái cố gắng cầm nó, nó lại trái phải không nghe lời, nhưng mà sau khi đổi đầu với cái đề khâu tay ngang ngạnh, nó bèn ngoan ngoãn lại! Hừ, con gái cuối cùng cũng hiếu, nó cũng là cái phùng chuyên bắt nạt kẻ yếu!”

Sau đó xòe đôi tay nhỏ bé trắng nõn cho Thịnh Hoàn xem, chỉ thấy trên mấy ngón tay có không ít lỗ kim châm.

Thịnh Hoàn vừa bức mình vừa buồn cười, trong lòng cảm động, chỉ vào Minh Lan nói đùa vài câu, Minh Lan làm nũng ra vẻ rất hưởng thụ. Nhìn con gái út đáng yêu lanh lợi, Thịnh Hoàn mấp máy môi mấy lần, cuối cùng không nhịn được nói: “Hôm kia các con đến chùa Quảng Tế, vì sao con lại ném bùn lên người chị Tư con?”

Trong lòng Minh Lan trầm xuống, tới rồi!

Sau đó mở to đôi mắt ngây thơ, nhìn Thịnh Hoàn ngơ ngác nói: “Đây là. . . chị Tư nói ạ?”

Thịnh Hoàn nhất thời im lặng, đêm đó ông ta đến chỗ dì Lâm nghỉ ngơi, Mặc Lan bèn tới khóc lóc mách tội. Dì Lâm cũng thương tâm khóc một trận. Thịnh Hoàn rất tức giận, định đến răn dạy Minh Lan, lại bị dì

Lâm hết lời khuyên nhủ: “. . . Lão gia, cô Sáu là tâm can bảo bối của lão phu nhân, hôm nay nếu vì Mặc Nhi mà lão gia phạt nó, sau này Mặc nhi lại càng không được lão phu nhân đối đãi tốt! Hai mẹ con thiếp biết làm thế nào để sống qua ngày đây? Lão gia, chỉ cần chàng biết mẹ con thiếp chịu tủi thân, thiếp đã thỏa mãn rồi, việc này vẫn nên bỏ qua đi thôi.”

Nói xong còn liên tục dập đầu, khẩn cầu Thịnh Hoàn không nên nhắc tới chuyện này nữa, còn không ngừng nói Minh Lan ý vào được lão phu nhân sủng ái, coi thường Mặc Lan ra sao, chọn đúng mấu chốt mà nói. Lúc đó Thịnh Hoàn tức giận mà đồng ý, trong lòng lại hết sức bất mãn với Minh Lan, nhin một hơi, càng nghĩ lại càng giận; nhưng hôm nay nhìn thấy Minh Lan ngây thơ hiểu chuyện, trong lòng vui thích, nhin không được liền nói ra hết.

“Không cần quan tâm là ai nói! Con chỉ cần trả lời có hay không thôi?” Thịnh Hoàn tận tình khuyên nhủ, “Chẳng qua chỉ là chị em cãi nhau, nếu con sai thì nói lời xin lỗi với chị Tư con là được rồi.”

Ai biết Minh Lan lại không nói một lời, chỉ có từng giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, căn môi không để phát ra bất kì thanh âm nào, đôi mắt to tròn ngậm nước, chỉ nức nở nói: “Cha cảm thấy con gái là người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Thịnh Hoàn nhớ tới mấy năm nay Minh Lan hành vi cử chỉ đều rất đáng tin cậy, cũng ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ lại có sự tình khác mà cha không biết?”

Minh Lan chỉ sợ Mặc Lan mách kiêu hiểm độc, làm mình chết như thế nào cũng không biết, bây giờ mọi chuyện đều bày ra trước mắt, nàng trái lại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngẩng đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn Thịnh Hoàn nói: “Xin phụ thân cho mời chị Tư đến đây đi ạ, dù sự việc có như thế nào thì chung quy

nên có chị ấy ở đây thì con gái mới dễ nói chuyện”.

Thịnh Hoàn suy nghĩ một lát, liền phất tay sai nha hoàn đi gọi Mặc Lan, chỉ chốc lát sau Mặc Lan tới. Chị ta đang ở Sơn Nguyệt cư luyện chữ, nghe bảo Thịnh Hoàn cho gọi mình, bèn cầm lấy vài bức thư pháp mà mình hài lòng nhất, định để phụ thân nhìn một chút, ai biết được vừa vào thư phòng liền nhìn thấy Minh Lan hai mắt đỏ bừng còn Thịnh Hoàn thì không ngừng an ủi Minh Lan. Thịnh Hoàn nhìn Minh Lan khóc thảm thiết, trong lòng từ sớm đã hết giận, chỉ coi nàng là đứa bé không hiểu chuyện, tiếp tục khuyên nhủ: “Đứa ngốc khóc cái gì mà khóc, chỉ là một ít buồn mà thôi, sai cũng đã sai rồi, chị con sẽ tha thứ cho con thôi. . .”

Mặc Lan vừa nghe, lòng chợt lạnh ngắt.

Cho dù Thịnh Hoàn khuyên bảo ra sao, Minh Lan cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu nức nở khóc, nàng vừa thấy Mặc Lan tới, lập tức đứng lên, mắt hàm chứa lệ, mở miệng hỏi: “Cha nói hôm kia em ném bùn lên người chị, đây thật sự là do chị nói ạ?”

Mặc Lan lập tức ngược mắt nhìn Thịnh Hoàn, dường như muốn nói “Phụ thân vì sao lại không giữ lời”, Thịnh Hoàn bối rối, bèn bày ra dáng vẻ người làm cha nói: “Hôm nay hai chị em con đều ở đây, có gì muốn nói thì nói cho rõ ràng đi!”

Minh Lan tiến lên kéo lấy tay áo Mặc Lan, yếu đuối không có sức lực khẽ lay lay, vừa khóc vừa nói: “Chị nói đi, chị nói gì đi, có gì khó nói đâu mà không nói được, chị là chị của em, tới dạy bảo em là xong, vì sao phải đi tìm cha mách lẻo, bây giờ lại không nói gì à!”

Mặc Lan bị ánh mắt của Thịnh Hoàn thúc ép, bèn cắn răng nói: “Không sai, là em ném mà, chẳng lẽ không đúng ư?”

Minh Lan nhẹ nhàng lau nước mắt, hỏi: “Tốt lắm! Chị có nói hay không, chúng ta rốt cuộc vì sao lại cãi nhau, em mới phải thô bạo như vậy, lấy bùn

ném lên người chị?”

Mặc Lan đỏ mặt, úp úp mở mở nói: “Chỉ là một vài xích mích nhỏ mà thôi.” Hồi tới đến tốt cùng là xích mích gì, chị ta lại nói không nên lời.

Minh Lan quay đầu nhìn Thịnh Hoàn, tủi thân nói: “Mấy năm nay con với chị Tư chưa hề cãi nhau, nếu có thì hôm sau đã làm lành, cha ngấm lại mà xem, có chuyện gì nghiêm trọng mà con gái lại ở bên ngoài làm chị khó xử ạ?”

Thịnh Hoàn thấy Mặc Lan giống như đang xấu hổ nên trong lòng sinh nghi, nhớ tới Mặc Lan và Như Lan thường xuyên cãi nhau, liền trừng mắt quát Mặc Lan: “Chẳng lẽ con lại nói xấu em gái con!”

Mặc Lan bị phụ thân quát, trong lòng càng thêm buồn rầu, liền hoảng sợ chùi mắt, cái gì cũng không nói, định dùng nước mắt kéo dài thời gian, ai biết Minh Lan lại phủ nhận nói: “Không phải đâu ạ, phụ thân, con gái đúng là đã lấy bùn ném chị, nhưng con gái không then với lương tâm.”

Thịnh Hoàn vừa nghe xong liền hồ đồ, vẻ mặt Minh Lan trấn định thản nhiên, chỉ hai ba câu đã nói rõ ràng tình cảnh ngày ấy, ngôn từ chính xác, giọng nói lạnh lạnh. Mặc Lan càng nghe càng đỏ mặt, Thịnh Hoàn trái lại càng nghe càng tức, nhin không được vỗ bàn mắng: “Người đúng là cái đồ không biết quy củ! Trong rừng mai có không ít nam nhân tụ tập, người còn dám dẫn đầu xông vào trong! Thật không biết liêm sỉ là gì, lại còn tự cho là đúng à?!”

Đầu gối Mặc Lan mềm nhũn, lập tức quỳ xuống, hu hu khóc lên, nói: “...Con gái nào dám? Chỉ là nhìn bức bích họa Cửu Long lịch sự tao nhã, chỉ muốn thưởng thức một hồi, các em ấy vừa chỉ trích lại vừa chống đối, con gái mới tức lên, bèn nhất quyết phải đi!”

Minh Lan nhìn Mặc Lan khóc như hoa lê trong mưa, cũng vội vàng quỳ xuống bên cạnh, lôi kéo tay áo Mặc Lan, vẻ mặt khổ sở oan ức, nói: “Chị

thật hồ đồ, dù bức bích họa Cửu Long đẹp đến mấy, chẳng lẽ lại quan trọng hơn danh tiếng của cha? Người làm quan đối nhân xử thế thậm trọng biết bao, chúng ta là con gái, đã không san sẻ với phụ thân thì thôi, chẳng lẽ lại còn khiến cho người mang tiếng xấu sao?! Trong rừng mai phần lớn là công tử có máu mặt trong kinh thành, chị nếu bị bọn họ nhìn thấy thì thật, thật...”

Minh Lan không nói tiếp được nữa, giọng nghẹn ngào, quay đầu che mặt khóc. Thịnh Hoành rất tức giận, thẳng tay ném tách trà làm mảnh sứ vỡ văng khắp nơi trên mặt đất, sắc mặt tái xanh, không nhịn được run run cổ tay chỉ về phía Mặc Lan mắng: “Khóc cái gì mà khóc? Uống cho mày làm chị mà lại không hiểu chuyện bằng em gái! Không biết học từ đâu cái suy nghĩ không đứng đắn, người cho rằng người khác đều là người ngu sao? Đã không biết xấu hổ thì thôi, lại còn mặt dày trách tội em gái mày!”

Mặc Lan lần đầu bị Thịnh Hoành mắng khó nghe như vậy, khóc càng thêm dữ dội.

Minh Lan cũng không ngừng khóc, nàng di chuyển đầu gối vài bước đến trước mặt Thịnh Hoành, kéo vạt áo ông ta, nước mắt lưng tròng, đau thương nói: “Con chỉ cho rằng chị ấy nhất thời hồ đồ sợ nói toạc ra ngoài bà nội biết sẽ trách tội chị, con bèn giữ kín chuyện này trong lòng, ngay cả với bà nội cũng không dám nói nửa lời, thậm nghĩ chúng con, vả lại chỉ là khó chịu mà cãi nhau, sang hôm sau là ổn, ai biết, ai biết... Chị lại còn ở sau lưng mách tội con?!”

Vẻ mặt Minh Lan thống thiết muốn chết, khóc ruột gan muốn đứt đoạn, quay đầu đau xót chất vấn Mặc Lan: “Chị Tư, chị Tư, chị vì sao lại đối xử với em như vậy?!” Biểu hiện đau lòng như bị người thân yêu nhất phản bội.

Mặc Lan ngạc nhiên tròn mắt, nói thật là ở phương diện giả bộ khóc lóc đáng thương, hai mẹ con chị ta chưa thất bại bao giờ, ở Thịnh phủ làm

độc cô cầu bại bao lâu nay, giờ mới gặp phải tình huống có tính khiêu chiến cao như vậy.

Minh Lan ngã vào bên chân Thịnh Hoành khóc thê lương, Thịnh Hoành đau lòng đỡ Minh Lan ngồi lên ghế, quay đầu lại chỉ vào Mặc Lan giận dữ mắng: “Mày đúng là cái đồ nghiệp chướng! Cha bình thường thương yêu mày hết mực, mày lại xấu xa bỉ ổi như vậy! Em gái mày vì thế diện cái nhà này nên mới khuyên can mày, mày thế nhưng lại ghen ghét trong lòng, báo đáp nó như thế, mới tí tuổi đầu mà lòng dạ thâm độc, ngay cả với chị em mình cũng không tha, cha còn nuôi mày làm gì nữa! Người đâu, đi mời lão phu nhân đến đây!”

Vương thị đang dạy Như Lan xem sổ sách, Như Lan không kiên nhẫn được lâu, làm sai hai lần đã muốn bỏ cuộc. Vương thị bực mình muốn mắng con gái, ai ngờ tin vui từ trên trời rơi xuống, nàng vội vàng vàng chạy tới thư phòng, chỉ thấy chồng mình mặt tái mét, ra sức mắng chửi Mặc Lan không thương tiếc, bên cạnh còn có dì Lâm đang quỳ khóc tu tu.

Hiếu rõ nguyên nhân hậu quả xong, Vương thị không kìm nén được vui mừng, lại nhìn Minh Lan ở một bên khóc đến mức hỗn hển mất sức, lập tức bày ra tư thế mẹ cả hiền hậu, gọi người đỡ Minh Lan quay về nghỉ ngơi.

Chuyện sau đó Minh Lan không có cơ hội nhìn thấy tận mắt, bởi vì nàng thật sự “rất thương tâm”. Buổi tối Như Lan hưng phấn chạy tới báo tin, nói cả hai tay Mặc Lan đều bị đánh ba mươi cái, sưng hơn nửa ngày trời, còn bị phạt cấm túc nửa năm, sau này không được xem thơ từ nữa, phải chép 《Nữ giới》 và 《Nữ tắc》 mỗi quyển 100 lần.

Vương thị còn tưởng dì Lâm sẽ bị liên luy, ai ngờ Mặc Lan lại kiên cường như vậy, thề thốt nói dì Lâm cũng bị mình lừa gạt, thật không hay biết gì, nên dì Lâm chỉ bị phạt đánh năm mươi cái, cấm túc ba tháng.

...

“Việc này nàng đã biết từ sớm?” Vất vả lắm mới được nghỉ một ngày, Thịnh Hoành bị chọc tức tới nửa đêm, nằm trên giường khó chịu nói.

Vương thị ngồi trước gương, cẩn thận xúc nước hoa, thoải mái nói: “Vâng, hôm đó Như Lan đã nói với thiếp.”

“Sao nàng lại không nói với ta?!” Thịnh Hoành tức giận đập đập vào giường.

Trong lòng Vương thị vui vẻ, cố ý thay một bộ lụa sa mỏng, là lăng la Tô Hàng thêu con dế đậu lá sen màu xanh vàng, cực kỳ tinh xảo, nàng quay đầu lại cười nói: “Thiếp nào dám dám nói chuyện trong phòng bên kia? Lão gia lại oán lòng thiếp hẹp hòi, không tử tế với cái Tư; thiếp nào dám tự làm mình mất mặt! Không chỉ không nói, ngay cả Như Nhi thiếp cũng không cho nói, tránh cho bị lão gia trách cứ.”

Ngữ điệu lại cố tình kéo dài, như là trêu tức.

Thịnh Hoành bị ghen một hơi, Vương thị chân thành đứng dậy, ngồi ở mép giường, cười nói: “Bây giờ chàng hẳn đã biết cái Tư không hề đơn giản? Không cần thiếp phải nói nhiều, nếu bàn về đầu óc, mười đứa Như Nhi cộng lại cũng không bằng một nửa cái Tư, thật đáng tiếc, có đầu óc mà lại không biết sử dụng đúng cách thì cũng như không!”

Thịnh Hoành vô cùng buồn bực trong lòng, thay đổi suy nghĩ nói: “Lão phu nhân cũng không biết chuyện?”

Vương thị cười giấu một tiếng, nói: “Trong mắt lão phu nhân không dung nổi một hạt cát, nếu người biết, liệu mọi chuyện còn có thể tốt đẹp đến giờ? . . ., Còn cái Sáu đúng là một đứa bé ngoan, vì sợ làm mất mặt con bé Tư mà ngay cả lão phu nhân cũng dám giấu diếm; đáng tiếc, lòng tốt lại bị coi là lòng lang dạ thú, còn bị cắn ngược một cái!”

Vương thị nói mát xong, trong lòng cực kỳ thoải mái.

Thịnh Hoành thở dài, lắc đầu nói: “Đây là do lão phu nhân biết cách dạy dỗ, đứa bé kia vừa hiểu thuận lại hiểu chuyện, hiền lành chất phác, còn biết đạo lí anh em hòa thuận.” Nói đến đây, ông ta bỗng nhiên ngồi bật dậy, giọng căm hận nói, “Không thể để con bé Tư gặp mặt Lâm thị nữa, chỉ giỏi học những thủ đoạn xấu xa mờ ám.”

Hắn không phải là không biết những việc làm sai trái của dì Lâm, nhưng có tình yêu ngăn trở, có thể bỏ qua liền dễ dàng tha thứ, không thể nhẫn nhịn liên tục hăng hái quở trách một trận, không để nàng vượt quá giới hạn là được, chỉ là một thiếp thất không chịu yên vị mà thôi. Thịnh Hoành cho rằng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục, nhưng nhìn thấy con gái mình thành ra như vậy, hắn lại không vui, lập tức quyết định chia cắt hai mẹ con nàng.

“Em đừng khóc nữa! Chị biết trong lòng em khó chịu, đều tại chị Tư không tốt, chúng ta về sau không thêm để ý tới chị ta nữa!”

Như Lan chẳng tốn sức đã được chứng kiến trò đùa mà mình thiết tha mơ ước, nhìn Mặc Lan bị đánh đến hô to gọi nhỏ, lại bị Thịnh Hoành dùng giọng điệu ghét bỏ mắng to một trận, hài lòng xuất ra mười phần kiên trì, tận tình khuyên bảo đại công thần, khuyên hơn nửa ngày, ai ngờ Minh Lan vẫn không ngừng khóc, chị ấy nhịn không được oán trách nói, “Em tại sao vẫn còn khóc nữa!”

Minh Lan cúi đầu, không ngừng dùng khăn ướt lau mắt: Haiz, đầu hoa quế mà Phẩm Lan gửi tới thật lợi hại! Đúng là không xem quảng cáo chỉ nhìn vào kết quả mà.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tháng Ngày Thái Bình

Một khoảng thời gian dài sau đó, cuộc sống của Minh Lan trôi qua rất yên bình, Thịnh Hoàn hiền từ, Vương thị quan tâm, Như Lan nhiệt tình, Thịnh lão phu nhân véo lỗ tai nàng, cười mắng: “Con bé ranh này giả thần giả quỷ!”

Minh Lan đỏ mặt, xoay xoay ngón tay, ngượng ngùng nói: “Bà nội không trách con tính kể như vậy ạ?”

Lão phu nhân chuyển ánh mắt đến bên ngoài cửa sổ, nơi nơi phủ sắc xanh mơn mớn của chồi non, bà chậm rãi nói: “Nhà chúng ta tạm coi là sống yên ổn, con còn chưa kinh qua “tính kế” chân chính đâu, chút bùn gài bấy kia hãy còn sạch sẽ lắm .”

Minh Lan tâm tình có phần suy sụp nói: “Không có biện pháp nào một lần vất vả suốt đời nhàn nhã sao ạ? Không thể hết lần này đến lần khác phải đề phòng chứ.”

Khóe miệng đầy nếp nhăn của lão phu nhân hiện lên chút ý cười: “Đương nhiên là có, quan trọng là có quyết tâm hay không thôi”.

Minh Lan không hiểu ngắc đầu, lão phu nhân nói: “Cha con thì vẫn có nhu cầu như vậy, đằng kia thì cũng có tuổi rồi, mua một đứa con gái phong tình lại biết thơ văn đến, để cho nó sinh con sinh cái, thế là xong.”

Minh Lan im lặng phút chốc, khẽ thở dài: “Phu nhân sẽ không đồng ý, đây là tự cầm dao đâm vào tim mình rồi”.

Lão phu nhân cười châm biếm nói: “VẬY cũng chỉ có thể nhịn, nhẫn được tạm thời, đổi được một đời; nhẫn được cả đời, suốt đời bình an.”

“Nếu như không thể nhẫn được nữa thì sao ạ?”

Lão phu nhân nhìn vẻ mặt trống vắng của Minh Lan, thản nhiên nói: “Bà và bà bác con đều là người không tính toán, bà là mắt cao hơn đầu, xem thường, mà bà ấy lúc bấy giờ nhân từ nương tay, không đành lòng, về sau, bà không nhẫn nhịn chịu đựng, bà ấy cũng không nhịn được nữa.”

Minh Lan trầm mặc, Thịnh lão phu nhân một thời đặc chí đối lấy nửa đời còn lại sống trong cô độc, cả phủ họ Thịnh không có ai là máu mủ ruột thịt của bà, nhưng bà bác lại mấy chục năm sống trong đau khổ, chịu đựng được đến một ngày mở mắt, giờ đây con cháu chật cả sảnh đường, an hưởng tuổi già.

Minh Lan khe khẽ thở dài, người chết thì ta sống, đàn ông nên đối xử với mình kiên quyết một chút, phụ nữ nên đối xử với người khác kiên quyết một chút.

Mùa xuân tháng ba, chim khách đậu đầu cành ríu rít hót vang, cuộc sống hòa thuận ấm áp, mấy ngày nay Vương thị không giấu được sự vui vẻ trong lòng, xuân tâm đặc ý.

Đầu tiên là Hoa Lan có tin vui, hỉ mạch vững vàng hữu lực, Hạ lão phu nhân kiên quyết cho là con trai. Vương thị mừng đến chảy nước mắt, vội đặt mua một phần hậu lễ, thỉnh cầu Thịnh lão phu nhân thay Hoa Lan tạ ơn Hạ lão phu nhân, sau đó liên tục đến đạo quán chùa miếu rải bạc. Sau khi phương trượng chùa Quảng Tế biết được thì vô cùng bất mãn, ông cho rằng mỗi người đối với tín ngưỡng cần phải thủy chung một lòng một dạ, đã tin Phật lại còn tin Đạo như vậy có khác gì một vợ thờ hai chồng, muốn bị

ngâm lồng heo đây mà! Vương thị hết sức ưu sầu, nàng ta chỉ nghĩ đơn giản muốn vì thần linh đóng góp hết mình, nhưng nếu như chỉ chọn một bên, bên kia giận thì phải làm sao bây giờ?

Trong khi Vương thị đang ưu sầu về vấn đề tín ngưỡng. Dì Lâm lại đen đủi đủ đường, bởi vì lệnh cấm túc lần này dì ta nghiêm túc chấp hành, sản nghiệp bên ngoài liền xảy ra sự cố, ở kinh thành không dễ làm ăn buôn bán, nếu không có người chống lưng thì tiền thuê cửa hàng cũng không trả nổi, vì vậy dì ta quyết định cho vay nặng lãi, cuối cùng còn dính dáng đến vụ án bức tử người khác, và sự việc đã bại lộ.

Kỳ thực ở cổ đại cho vay nặng lãi cũng được coi là một nghề chính đáng, chẳng qua đối với danh tiếng của quan lại thì rất không tốt. Thịnh Hoành sau khi biết được tức giận cười lớn, dưới cơn giận dữ, dứt khoát thu lại quyền sở hữu ruộng đồng thôn trang đã cấp cho dì Lâm năm đó, tất cả đều giao cho lão phu nhân tự mình quản lí.

Có người nói lúc Thịnh Hoành nổi giận dùng dùng tiến vào, Vương thị đang gõ mõ. Sau khi Thịnh hoành mắng dì Lâm xong rời đi, Vương thị lập tức quyết định chọn tin Phật tổ, suy cho cùng thì đây cũng là hàng nhập khẩu['] mà phải không?

['] Đạo Phật không xuất phát từ TRung Quốc mà du nhập từ Ấn Độ. Theo quan điểm người hiện đại của Minh Lan, đồ nhập khẩu là đồ tốt, đạo Phật thế coi như là hàng nhập khẩu :)

Minh Lan thầm nghĩ, Thịnh Hoành vẫn còn để lại đường lui cho Mặc Lan và Trường Phong. Thịnh lão phu nhân có tiếng là phẩm cách cao thượng, nhất định sẽ không tham phần sản nghiệp này, chẳng qua chỉ khiến dì Lâm thu lại dáng vẻ kiêu ngạo, rốt cuộc cũng không tịch thu tiền riêng mà dì ta tích trữ những năm gần đây.

Sau đó, dì Lâm ở sau cửa đấm ngực giậm chân, sống chết náo loạn nửa ngày. Thịnh Hành cũng không thèm để ý dì ta, hạ quyết tâm lại lạnh nhạt với dì ấy thêm một năm rưỡi nữa.

Vương thị gần như ngày nào cũng đến phủ Trung Cân bá hỏi thăm sức khỏe Hoa Lan, mỗi khi đến đều mang theo một xe thuốc bổ, sau đó khi trở lại mang theo một bụng bát quái về các vương công quý tộc khiến cho đời sống tinh thần của nữ quyến phủ họ Thịnh mới tới kinh thành càng thêm phong phú, ngược lại cũng không tính là lỗ vốn.

Dựa theo trình tự thời gian, đầu tiên là Cố Đình Diệp và gia đình có xích mích, cha, mẹ, vợ đều không cần, lẻ loi một mình bỏ nhà ra đi. Có người nói ngay cả ngoại thất cũng không đưa theo. Ninh Viễn Hầu lão hầu gia tức giận ngã bệnh nằm giường không dậy nổi, nhưng vì thể diện gia tộc, phủ Ninh Viễn hầu còn tuyên bố ra bên ngoài: Vì muốn thấu được khó khăn của nhân dân bách tính nên đã đi trải nghiệm thực tế rồi.

Minh Lan có phần chột dạ: Chắc là...không liên quan gì đến mình đâu.

Sau đó lại nghe được lời gièm pha, tiểu thư Phú Xương hầu ra ngoài du ngoạn, lại bị một nhóm cướp bắt cóc, chỉ có một đứa nha hoàn chạy trốn được, may mắn trước khi đi vào dâng hương trong điện thờ có gặp gỡ kết giao với phu nhân Đại học sĩ Triệu phu nhân và phu nhân tri huyện Tiền phu nhân, hai người họ liền sai khiến gia đình đi cứu người, cô gái Vinh gia được cứu về rồi, tiếc là...

“Tiểu thư nhà Phú Xương hầu? Chẳng lẽ là chị Phi Yến ạ?” Minh Lan mãi một lúc sau mới phản ứng lại.

“Nói thừa!” Như Lan liếc mắt nhìn Minh Lan, sau đó cân nhắc ngữ khí hỏi, “Lẽ nào. . . nàng bị. . . ?” Chị ta dừng lại đứng chỗ rất có tính nghệ thuật.

Hải thị thở dài nói: “Dù là không có thì thanh danh cũng bị hủy, thật đáng tiếc, một cô gái tốt như vậy, Phú Xương hầu gia tức đến nỗi bệnh liệt giường luôn, Vinh phi cũng khóc đến mức bất tỉnh nhân sự.”

Trong lòng Minh Lan cũng không dễ chịu, khẽ hỏi: “Có bắt được đám cướp kia không ạ?”

Hải thị thần bí lắc đầu, kín đáo nói: “Thuận Thiên phủ doãn lục soát thành cả đêm, thế nhưng hoàn toàn không có dấu vết.”

Như Lan ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ bọn họ có thể thắng thiên độn thổ? Không ngờ quan binh lại vô dụng như vậy.”

Hải thị hàm súc cười cười, nói: “Nhà mẹ đẻ Vinh phi xảy ra chuyện, quan binh đương nhiên là phải dùng tới.”

Minh Lan cúi thấp đầu, không nói một lời.

Vì chế độ quản lý hộ tịch ở kinh thành hết sức nghiêm ngặt, đừng nói chỉ là một tên cướp tầm thường, đến cả Tây Môn Xuy Tuyết, phủ Thuận Thiên và Binh Mã ti năm thành cũng đã nghe phong thanh từ lâu, vậy mà cũng không tra ra được, như vậy đám cướp kia cũng không phải là cường đạo chân chính rồi.

Vài ngày sau, truyền ra tin tức, Vinh Phi Yến không chịu được nhục nhã, treo cổ tự sát.

Một tháng sau, phủ Tề quốc công và Lục vương gia kết thân, con dâu nhà đại trưởng công chúa là bà mai, thế tử phủ Lương quốc công là ông mai, Tề Hành cưới Gia Thành huyện chúa, mười dặm hồng trang, mở đại tiệc mời khách ba ngày ba đêm, tiệc lưu thủy['] ngoài thành rải đến mấy dặm.

['] Tiệc này đã chú thích trong chương Tề Hành đồ cử nhân, nhà này có vẻ chuộng làm tiệc lưu thủy mời bàn dân thiên hạ, quá sức phô trương +_+

Ngày ấy, Mặc Lan bị cấm túc rất mệt mỏi, chỉ ăn hai bát cháo. Như Lan thì lại biến bi phần thành động lực ăn uống, ăn những ba bát cơm, còn tăng thêm đồ ăn khuya/ Minh Lan đóng cửa lớn Mộ Thương Trai, ngăn cách với mọi người, tự mình đem những món đồ mà Tề Hành tặng nàng những năm qua ra, cầm từng món một lau chùi sạch sẽ, bọc lại ổn thỏa rồi cất vào rương, khóa lại bằng khóa lớn.

Đầu hạ thời tiết mát mẻ, bệnh tình của mẫu thân Hạ Hoảng Văn chuyển biến tốt đẹp, Hạ lão phu nhân liền gửi thiệp mời nữ quyến họ Thịnh đến chơi. Hải thị có thai, đang nôn nghén rất khổ, Như Lan nhiễm phong hàn, Vương thị muốn chăm sóc chị ấy nên không đi được. Mặc Lan bị cấm túc, nên chỉ có Thịnh lão phu nhân dẫn theo Minh Lan đi.

Đây là lần đầu tiên Minh Lan gặp mẹ chồng tương lai, trong lòng vốn lo sợ, ai biết Hạ phu nhân tuy rằng tiêu tụy xanh xao, xương cốt rã rời, tính tình lại rất ôn hòa, mỉm cười thì đặc biệt giống Hạ Hoảng Văn, nhu hòa như có dòng nước ấm chảy qua vậy.

Hạ phu nhân vốn lo ngại Minh Lan là con vợ lẽ, không tránh khỏi có phần e dè thiếu phóng khoáng, thiết thòi cho con trai mình, ai ngờ gặp Minh Lan lại thấy nàng ôn hòa điềm đạm, cử chỉ đứng đắn tự nhiên, cười lộ lên khoe miệng lộ ra đôi má lúm đồng tiền, trông vô cùng xinh đẹp đáng yêu, lại nghĩ suy cho cùng cô bé này là do Thịnh lão phu nhân nuôi dưỡng, nhân phẩm tất nhiên là đáng tin, trong lòng càng thêm yêu thích, lôi kéo tay Minh Lan cười cười nói nói, lúc ho khan thì lại tránh ra xa, chỉ sợ truyền bệnh cho nàng, biết họ Thịnh có thai phụ, nên tỉ mỉ dặn dò Minh Lan sau khi trở về, phải tắm sạch bằng nước nóng có ngâm dược thảo hoa kim ngân và cây ngải ngiễn nhỏ mới được đi gặp người.

Về phần những được thảo kia, đương nhiên là do bạn nhỏ Hạ Hoảng Văn cung cấp rồi.

“Mẹ của anh Hoảng Văn tính cách thật ôn hòa, thật ra bệnh của bác ấy không phải là bệnh truyền nhiễm, hà tất phải cẩn thận như vậy chứ.” Minh Lan trên đường trở về, cuối cùng không nhịn được thở phào một hơi.

Thịnh lão phu nhân hòa ái ôm cháu gái, cười nói: “Đừng yên tâm sớm như vậy, kể cả sau này nàng không sai khiến con dâu hầu hạ, lẽ nào con dâu còn có thể yên ổn nghỉ ngơi hay sao.”

Minh Lan suy nghĩ một chút, ngẩng đầu, hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Cháu gái bằng lòng hiếu thuận bác ấy, bác ấy sống một mình rất cô đơn, cháu có thể nói chuyện với bác ấy để giải sầu.”

Thịnh lão phu nhân cười lộ ra khuôn mặt vui vẻ yên tâm, nhẹ nhàng xoa tóc Minh Lan, cười nói: “Minh Nhi nhà ta đúng là một đứa bé ngoan.”

Minh Lan vui đầu vào trong ngực lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: “Cháu sẽ chăm sóc bác ấy thật tốt, để bác ấy yêu thích cháu. Cháu gái cũng có thể đưa bà nội đến ở cùng mấy ngày, đến lúc đó, Hạ lão phu nhân hai người bọn họ, thêm hai bà cháu chúng ta, thì có thể thường xuyên chơi mát chược, mọi người đều không thấy buồn tẻ nữa.”

Thịnh lão phu nhân nghiêm khắc mắng: “Nói bậy! Nào có khuê nữ nhà nào đã xuất giá lại dẫn bà nội qua nhà chồng ở!”

“Có mà, có mà!” Minh Lan sốt ruột ngẩng đầu lên, “Từ lâu cháu đã từng nghe nói, mẹ vợ Liễu đại nhân sẽ sống ở nhà ông ấy, như vậy có thể dễ dàng phụng dưỡng như mẹ ruột của mình, hai bà thông gia đều bằng lòng rồi ạ!”

Lão phu nhân bật cười: “Đó là do bà ấy dưới gối không con, tuổi già cô độc, mới đến nhà con gái ở, còn bà lại con cháu đầy đường nha.”

Minh Lan lại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thế mới nói là “ở tạm”, thì thoảng “ở tạm” .”

Lão phu nhân nghe xong ngẩn người, trong lòng ấm áp, viền mắt hình như hơi ướt, cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng ôm Minh Lan lay khẽ, như đang vỗ về một đứa bé không hiểu chuyện.

Bụng của Hoa Lan càng ngày càng lớn, Minh Lan bèn gấp rút chuẩn bị làm cho bé con một ít quần áo và yếm. Như Lan bị Vương thị bắt ép cũng ở trong phòng Minh Lan cầm kéo khâu thùa may vá hai ngày, chỉ ít khi rời đi cũng có thể khâu được tên của mình.

Cứ như vậy ngày qua ngày, Minh Lan sống rất tự do thoải mái, buổi tối cùng lão phu nhân trò chuyện, chơi vài ván bài, ban ngày thì khâu thùa may vá, chép kinh thư, cùng Như Lan đá cầu trong vườn. Như Lan lấy Minh Lan để luyện tập, trăm trận trăm thắng, tâm trạng đương nhiên rất tốt.

Thỉnh thoảng Hạ Hoảng Văn sẽ lấy lí do tặng thuốc bổ theo mùa mà tới, nhân cơ hội lén lút gặp mặt Minh Lan, nếu may mắn còn có thể nói chuyện hai ba câu, còn xui xẻo thì chỉ có thể cách rèm mà nhìn. Nhưng mà dù chỉ như vậy, trong lòng Hạ Hoảng Văn cũng thấy mãn nguyện rồi, gương mặt trắng nõn thanh tú ửng đỏ cả một mảng, vui vẻ nhảy nhót quay về, nhưng cứ đi được một bước là lại ngoái đầu nhìn.

Mặc Lan cũng có niềm vui, chị ta bị cấm túc được hai ngày, Vương thị đã từ chỗ Hoa Lan mang về tin tức mới, rất thoải mái tinh thần nói Tề Hành và Gia Thành huyện chúa bất hòa. Huyện chúa kiêu ngạo ngang ngược, không chỉ động một tí lại đánh người hầu, còn khiến một nhà phủ Tề quốc công đến cả người lớn cũng không ngóc đầu lên được. Một lần, dường như là Tề Hành có ý định nạp một đứa hầu nữ, sang ngày thứ hai, Gia Thành huyện chúa liền tìm lí do, đánh chết đứa nha hoàn đang sống sờ sờ kia.

Tề Hành giận dữ, thu dọn chăn đệm tới thư phòng ngủ, cho dù huyện chúa khóc lóc om sòm ra sao, cậu ta sống chết cũng không chịu ngủ cùng phòng với nàng ta, duy trì như vậy được hai tháng, về sau vẫn là do Bình Ninh quận chúa ngã bệnh, ở trước giường bệnh khổ sở khuyên bảo hết lời, Tề Hành mới chịu trở về.

“Hừ hừ, đây đều là ơn huệ do con dâu của quận chúa mang lại cả!” Như Lan truyền đạt xong xuôi, dương dương đắc ý nói thêm cảm nghĩ của mình.

Mặc Lan thì lại suy nghĩ nhiều hơn, bộ dạng thuận theo khế nhũ mảy, mềm mại than thở: “Anh Nguyên Nhược thật đáng thương! Sống ở phủ Tề quốc công cũng không dễ dàng gì.” Chị ta xin lỗi Minh Lan, cũng bày tỏ mong muốn khôi phục quan hệ chị em thân thiết, Minh Lan đương nhiên “chân thành” đồng ý.

Minh Lan thản nhiên nói, “Sau này rồi cũng lấy lại được vốn liếng cả thôi.” Chỉ có điều đầu tư vào chính trị rồi, mọi người có thể nhận được thứ mình muốn, không ai dám nói ai mới đáng thương.

Những ngày hồi vốn rất nhanh đã tới.

Lão hoàng đế bệnh nặng một trận cuối cùng cũng quyết định, giữa lúc hấp hối hạ chỉ Tông nhân phủ một lần nữa chế tác ngọc điệp, lại sai Tam vương gia nhận con trai Lục vương gia làm con thừa tự, đồng thời mở kho thóc phát lương, để khắp chốn cùng vui mừng, hành động này chẳng khác nào tuyên cáo ngôi vị Thái tử đã định.

“A di đà phật, hoàng thượng đúng là một đấng minh quân!” Hải thị bắt đầu đi theo Vương thị lễ Phật, “Chuyện này cuối cùng cũng có tin tức, chung quy dù như thế nào, nhân tâm cũng không yên.”

Minh Lan oán thầm: Hoàng thượng tất nhiên phải là người sáng suốt, nếu không thì làm sao có thể trở thành Hoàng thượng đây?

Tối hôm đó, Vương thị mở một bàn tiệc ở trong nhà, để người một nhà tề tụ ăn bữa cơm. Thịnh Hoành mặt mày vui vẻ, uống mấy chén rượu, nhiều lần mở miệng tán dương hoàng đế vĩ đại ra sao, ngay cả Trường Phong luôn nghiêm túc cũng không nhịn được đọc thuộc một đoạn trong “Thái tổ huấn”, Trường Phong làm một bài thơ ngay tại chỗ, đánh giá cao quyết sách sáng suốt và sự ảnh hưởng sâu sắc của lão hoàng đế.

“Có gì đâu mà phải vui mừng như vậy chứ?” Đối với chính trị Như Lan cực kỳ không thông hiểu nên có chút buồn bực.

“Đương nhiên phải thế, đương nhiên phải thế.” Minh Lan uống rượu làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng một mảng, nhào đầu về phía trước cười hì hì nói, “Dân chúng có quỳ lạy chủ nhân, quan viên có hướng về một phương thuần phục, thì mới có thể cố gắng hoàn thành mục tiêu của quốc gia, mọi người đều vui vẻ a!”

Đúng thật là mọi nhà đều vui mừng, một nhà Tề quốc công tiêu hơn vạn lượng bạc mua pháo đốt, toàn bộ kinh thành giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, chỉ có một nhà Tứ vương gia bị thương; nhưng dù sao cũng là người một nhà, nhờ Đức phi Thục phi khơi thông quan hệ, hai huynh đệ ở trước mặt lão hoàng đế không kiềm chế được xúc động nghẹn ngào, lại hòa thuận như lúc ban đầu.

Chỉ thương thay Hữu trưởng sử và hai vị sư phụ giảng kinh của Tứ vương gia, bởi vì mạo phạm Tam vương gia nhiều lần, nên bị biến thành bia đỡ đạn, đã bị cách chức điều tra, thanh toán món nợ khi trước.

Đây cũng là quy củ hoàng gia, nếu các hoàng tử nhỏ không chăm chỉ học hành, bị đánh là thư đồng, lớn hơn một chút, khi hoàng tử phạm sai lầm, bị đánh chính là cung nữ thái giám hầu hạ bên người, sau khi trưởng thành, hoàng tử lục đục với nhau tranh quyền đoạt vị, đứng mũi chịu sào tất nhiên là đội bộ đỡ.

Minh Lan thật sự cảm thấy kính nể các bậc tiền bối xuyên không giữa lúc các hoàng tử tranh đấu mà vẫn bình an vô sự, bây giờ tình hình ngày một xấu đi, đời nay không bằng đời trước, nàng phải tự mình lăn lộn thôi!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Loạn Thân Thìn [‘]

[‘] Thân: là giờ thân từ 3h – 5h chiều. Thìn ở đây chỉ năm, năm thìn.

Rất lâu về sau, lúc Minh Lan nhớ tới mấy ngày này, vẫn còn cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

Vào ngày thứ năm sau khi Tam vương gia nhận con thừa tự, Như Lan mới có một bồn văn trúc Vân Dương, xanh non mơn mớn, mời Mặc Lan cùng Minh Lan tới thưởng thức, Mặc Lan chẳng thích nghe Như Lan khoe khoang, lại bắt đầu nửa nạc nửa mỡ trêu ghẹo đến chuyện nhà họ Hạ.

“Hạ lão phu nhân cùng lão phu nhân cũng có nhiều năm giao tình, khó lắm người ta mới gửi thiệp một lần, nhưng phu nhân, chị dâu cùng các chị lại không cách nào đi được, hiển nhiên là chỉ còn lão phu nhân cùng với em.” Minh Lan lấp liếm trót lọt.

Như Lan che miệng cười trộm có vẻ xảo trá, cố ý kéo dài giọng mình ra, nói: “Ồ ~~~~, chị Tư lúc ấy đúng là không thể đi được.”

Ánh mắt của Mặc Lan giận dữ, trừng mắt liếc chị ta một cái.

Theo như ý của lão phu nhân, hai nhà gặp đôi trẻ xong đều rất vừa lòng, chuyện này cũng thành hơn một nửa, chỉ có điều hai bà chị gái phía trên Minh Lan đều chưa nghị thân, như thế khó tránh khỏi hơi khó nghe, lại tổn hại danh dự con gái, nên chỉ thông báo cho Thịnh Hoành cùng Vương thị biết, đối với những người còn lại vẫn một mực giấu diếm.

Thịnh Hoành theo thường lệ cũng cố hết sức dò xét những chuyện bên trong nhà họ Hạ, sau vài lần cân nhắc, gật đầu liên tục nói: “Mặc dù trong nhà có hơi đơn bạc, nhưng cũng coi như một gia đình sung túc, cậu kia cũng là người hiểu chuyện giỏi giang, Minh Nhi có lão phu nhân chiếu cố, chính là người có phúc.”

Vương thị mím môi, nói: “Cha cái cậu kia mất sớm, ông nội lại về hưu non, chỉ có một bác cả ở bên ngoài làm đồng tri, có điều phối với con bé Minh thì cũng được rồi.”

Kỳ thật nàng ta đang ghen tị, thoát nhìn điều kiện của Hạ Hoằng Văn chỉ thuộc loại trung bình, nhưng tỉ lệ mọi phương diện lại vô cùng thích đáng, có tiền tài của cải, có bối cảnh nhà quan, cái chính là không phải hầu hạ cha mẹ chồng, qua bên đó có thể tự mình quản gia, mặc dù nhìn thì không được khá khẩm lắm, nhưng lợi ích thì rất thực tế.

Vương thị cũng không biết được, kiểu đối tượng như thế này ở thế giới của Minh Lan gọi là “trao kinh tế”, rất đắt hàng. Sau khi vợ chồng nói chuyện một phen, Thịnh Hoành đi Công bộ, Trường Bách đã xuất phát đi Hàn Lâm viện trước một bước.

[‘]Trao kinh tế không phải là trao học khoa kinh tế, mà là kiểu như thế này: bằng cấp chính quy trở lên có thể kiếm cơm, có kiên nhẫn, hiểu thảo, có tình yêu, có chí tiến thủ, cử chỉ nhã nhặn, không ăn nói thô tục, khiêm tốn, cẩn thận, ổn trọng, hào phóng, đối với tình yêu thì một lòng chung thủy, có trách nhiệm, đại loại là như vậy ý hi hi.

Ngày ấy đặc biệt âm u, mới tinh mơ đã mờ mịt chẳng thấy mặt trời, tới buổi trưa cũng vẫn u ám như trước, rõ ràng đã là đầu đông, cái nóng sau lập thu lại kéo về, hấp cho người ta cả người đầy mồ hôi sinh bực, không thở nổi.

Mới tới giờ Thân một khắc buổi chiều, trong thành lại vang lên tiếng trống canh, từng tiếng từng tiếng nặng nề gõ thẳng vào lòng người, ngay lập tức toàn thành giới nghiêm, nhà nhà đóng cửa không ra ngoài, trên đường chẳng còn người đi lại, nơi nơi đều có binh sĩ tuần tra, thấy người khả nghi thì một đao đâm chết, chỉ mới qua mấy canh giờ, trên đường đã có tương đối nhiều người vô tội bị chết.

Gia đình giàu có đều đóng cửa thật chặt, đợi đến tận đêm, Thịnh Hoàn cùng Trường Bách vẫn chưa về nhà. Vương thị lập tức luống cuống tay chân, Hải thị coi như bình tĩnh, chỉ đỡ bụng ngăn người, cả nhà hoang mang khiếp sợ, liên tiếp ba ngày, hai cha con cũng chưa trở về, sống không thấy người chết không thấy xác, chúng nữ quyến đều tề tụ ở Thọ An đường, ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Lão phu nhân tái mặt, quát mọi người không được hoang mang, một bên sai gia đình lên ra ngoài hỏi thăm.

Ai ngờ ở bên ngoài càng ngày càng nghiêm, ngay cả mua thức ăn chọn củi đốt bình thường cũng không được phép ra vào, biện hộ thêm vài câu cũng dễ dàng bị mất đầu trên phố, cái gì cũng không hỏi thăm được, chỉ biết là Cấm vệ quân đã khống chế kinh thành, còn có một ít tử ngũ thành binh mã ty điều động tới. Lão phu nhân lại lên sai người đi hỏi Khang Duẩn Nhi, mới biết được Trường Ngô cũng đã mấy ngày chưa về nhà. Duẩn Nhi kiên quyết không chịu tránh sang nhà mẹ đẻ, chỉ một mình ở trong nhà khóc cả ngày.

Cánh phụ nữ đều ngồi cùng nhau, chân tay luống cuống, thần trí sợ hãi, cả phòng đều im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng khóc khe khẽ của Mặc Lan. Như Lan dựa vào ngực Vương thị, hai mắt Hải thị mở to, ngơ ngác vô định. Trường Phong nôn nóng đi tới đi lui ở cửa, đôi mắt Trường Đống mở to, níu chặt tay áo Minh Lan không dám nói câu nào. Minh Lan chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, từ trong xương rỉ ra, thời tiết oi bức như thế, nàng lại lạnh đến run rẩy cả người.

Lần đầu tiên nàng nhận thấy tầm quan trọng của cha anh trong gia đình, nếu như Thịnh Hoàn hoặc Trường Bách chết mất rồi? Minh Lan không dám tưởng tượng nữa.

Thịnh Hoàn có lẽ không phải đứa con trai tốt, người chồng tốt, nhưng ông ta làm cha cũng đã đủ tư cách, chỉ cần ông ấy rảnh rỗi thì sẽ kiểm tra chuyện nữ công của con gái, chỉ bảo con trai đọc sách đi thi, dạy bảo con gái lễ nghĩa hiếu chuyện, cũng không mắng mỏ. Vì tương lai của con gái, ông cẩn thận tìm kiếm khắp nơi, thăm dò danh sư tứ xứ, dù là Trường Đông, cũng Thịnh Hoàn tìm cách “lót đường”, tìm học đường tốt nhất ở kinh thành.

Minh Lan rất muốn khóc, nàng không muốn mất đi người cha này.

Ngày thứ tư, vẫn như trước không có người trở về, chỉ mơ hồ nghe nói Tam vương gia mưu phản, chuyện không thành đã bị ban chết. Hiện giờ Tứ vương gia đang phụng chỉ lùng đồng phạm mưu nghịch khắp nơi, mấy vị sư phó giảng kinh ở phủ Tam vương gia đều đã dền tội. Văn Hoa điện đại học sĩ Trầm Trinh đại nhân, thứ phụ nội các Vu Viêm đại nhân, còn có Lại bộ thượng thư bị xử tội đồng mưu, ban lựa trắng để chết, còn có rất nhiều quan viên chịu liên lụy, sau khi bị bắt vào chiếu ngục thì không biết sống chết ra sao.

Tin này quả thực là họa vô đơn chí, trong lúc nhất thời cả kinh thành sợ bóng sợ gió, nữ quyến Thịnh phủ càng thêm hãi hùng.

“Chiếu ngục là chỗ như thế nào?” Như Lan lo sợ không yên nói, “Cha cùng anh cả chính là tới đó phải không?”

Mặc Lan khóc, nước mắt giàn giụa: “Đấy là nhà lao Hoàng Thượng đích thân hạ chỉ, ai cũng bảo nếu đã đi vào thì không chết cũng bị lột da! Chẳng lẽ..... Cha với anh cũng.....” Minh Lan nghiêm mặt quát lớn: “Chỉ

Tư chó nói bậy, cha với anh cả cẩn thận, cũng không kết đảng, cũng không qua lại với phủ Tam vương gia, sao có thể bị liên lụy?”

“Vậy cũng chưa chắc!” Dì Lâm vẫn đứng sau cửa này giờ nhin không được nói, “Phu nhân với quận chúa Bình Ninh thường qua lại, quận chúa kia chính là thông gia với Lục vương gia, Lục vương gia với Tam vương gia có ràng buộc trên...”

“Câm mồm!” Dì Lâm còn chưa nói xong, lão phu nhân bỗng nhiên tức giận, ném một chén trà nóng xuống đất, nước nóng văng khắp nơi, lão phu nhân đứng thẳng dậy, đến trước mặt mọi người. Minh Lan chưa bao giờ cảm thấy bà oai phong凛冽 như vậy.

“Hiện giờ còn chưa rõ, không được nói mấy lời xúi quẩy! Nếu ai còn dám nói nửa câu, lập tức vả miệng!” Lão phu nhân đằng đằng sát khí, quét phía dưới một lần, Vương thị rưng rưng nước mắt khẽ nức, dì Lâm cúi đầu trầm mặc.

Nét mặt lão phu nhân quả quyết, gằn từng chữ: “Vợ con nhà võ tướng, cha anh xuất chinh, bọn họ vẫn đàn ông mà sống, lẽ nào cũng như chúng bay không có triển vọng thế sao!” Mọi người dần dần thu nhỏ tiếng khóc, lão phu nhân nói như chém đinh chặt sắt: “Chuyện sống chết đã có số, giàu sang do trời định, nhà họ Thịnh có tổ tông phù hộ, thần linh che chở, bọn họ chắc chắn có thể thuận lợi trở về!”

Có thể do những lời này của lão phu nhân, có lẽ do lo lắng qua đi, mọi người ngược lại bắt đầu bình tĩnh hơn, Vương thị lau khô nước mắt, thu xếp chuyện nhà cửa như cũ, lờ mờ rồi răn dạy đám hạ nhân đang thấp thỏm lo âu, trông coi nhà cửa.

Vào lúc đêm tối, không biết đội quân nào thừa dịp trời tối mò vào kinh thành, phát sinh chiến đấu kịch liệt trên đường với quân phòng thủ trong thành, cũng may phủ Thịnh không ở khu hoàng kim, chỉ biết là cái khu

hoàng cung vương phủ kia, tiếng chém giết rung trời, khói lửa ngùn ngụt, máu chảy thành sông, rất nhiều dân chúng bình thường chết trong loạn đao.

Nhóm nữ quyến đành phải lui vào trong nhà, hoang mang lo sợ, chém giết như vậy một ngày hai đêm. Sáng sớm ngày thứ sáu, tiếng chém giết bỗng dừng, ông trời ban cho một trận mưa nhỏ, mấy ngày oi bức cuối cùng cũng được xua tan, gió lạnh thổi vào trong phòng, làm cho người ta thoải mái, sau đó, giữa lúc mưa bụi giăng đầy trời, Thịnh Hoàn và Trường Bách rốt cục cũng hồi phủ.

Cả hai cha con đều cực kỳ nhếch nhác, một người thì râu ria đầy mặt, hốc mắt hãm sâu, cứ như đã dạo một vòng trong nhà lao, một người thì hai má hóp vào, môi trắng bệch, hình như đã liên tục lễ bái trong hoảng sợ.

Vương thị đi tới vừa cười vừa khóc, dì Lâm cũng muốn nhào lên, đáng tiếc bị vợ Lưu Côn khéo kéo ngăn cản, Hải thị cũng không chú ý lễ nghi, kéo cánh tay Trường Bách sống chết không buông. Ba cô Lan vui mừng lôi kéo tay áo cha, nước mắt giàn giụa, trong lúc đó là một đám hỗn loạn anh hỏi tôi đáp, chẳng ai nghe rõ ai, vẫn là lão phu nhân lên tiếng, bảo hai cha con đi trước nghỉ ngơi.

Một phen sinh tử, tựa như mấy đời, sau khi rửa mặt chải đầu, Thịnh Hoàn ôm lấy đầu gối lão phu nhân cũng không nhìn được nước mắt tuôn rơi. Trường Bách kéo Vương thị cùng Hải thị đang khóc lại nhẹ nhàng an ủi, một lúc lâu mới yên tĩnh. Lão phu nhân cho hầu gái hầu gái lui ra, bảo cha con Thịnh Hoàn nói rõ ràng tiền căn hậu quả.

Sáu ngày trước, lão hoàng đế như cũ cáo ốm không lên triều, sứ từ chủ sự các bộ dâng lên cho nội các, vốn hết thầy không có việc gì, nào biết phong vân đột nhiên nổi lên. Đầu tiên là Chỉ huy sứ Cấm vệ quân Từ Tín bị phục kích ngoài Tây Hoa Môn mà chết, sau đó phó Chỉ huy sứ tiếp quản vệ đội kinh kỳ, cũng tuyên bố giới nghiêm toàn thành, Tứ vương gia phụng chỉ tiến cung hộ giá.

Thịnh Hoàn lúc nghe đến tin này là biết Tứ vương gia phát động binh biến.

Phó Chỉ huy sứ Ngũ thành binh mã ty Ngô Dũng giam lỏng Đậu chỉ huy sứ, lãnh binh khống chế nội các lục bộ đô sát viện cùng các bộ quan trọng, nhốt hết các quan viên có liên can lại. Sau đó Cấm vệ quân bao vây hoàng cung vùng với phủ Tam vương gia. Tứ vương gia cầm trong tay chiếu chỉ giả, một ly rượu độc ban chết cho Tam vương gia, lập tức binh gián hoàng thượng, bức vua thoái vị lập mình làm trữ.

Minh Lan thầm run trong lòng, sờ sờ ra lại là biến Huyền Vũ Môn.

[‘]Biến Huyền Vũ Môn là sự kiện tranh giành quyền lực diễn ra vào ngày 2/7/626 khi Tần vương Lý Thế Dân, một người con trai của Đường Cao Tổ, trong một cuộc tranh giành ngôi vị với anh mình là thái tử Lý Kiến Thành đã tổ chức một cuộc phục kích trước cửa Huyền Vũ, trên con đường tới cung của Đường Cao Tổ, giết chết Lý Kiến Thành cùng em là Tề Vương Lý Nguyên Cát. Sau khi biết chuyện, Đường Cao Tổ đã truyền ngôi cho Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông, còn mình làm Thái thượng hoàng cho đến hết đời.

Chỉ có điều, Tứ vương gia không phải Lý Thế Dân, lão hoàng đế cũng không phải Lý Uyên. Ông vẫn để đường lui cho bản thân, cha con Thịnh Hoàn cũng không biết lão hoàng đế làm thế nào, chỉ biết mấy ngày sau, cho ba đại doanh đồn trú ở ngoài kinh thành phản công trở lại, thuộc hạ của mấy phó Chỉ huy sứ khác thuộc Ngũ thành binh mã ty tìm cơ hội trốn ra, cứu được Đậu Chỉ huy sứ, sau đó chờ dịp tấn công Ngô Dũng, lại tiếp quản vệ đội, về sau nội ứng ngoại hợp, mang ba đại doanh tiến vào trong thành, cùng nhau phản công hoàng thành.

Vậy nên tình thế lập tức bị đảo ngược, nhân mã hai phe đánh giáp lá cà. Tứ vương gia binh bại bị bắt, những đồng mưu tòng phạm liên can còn lại

hoặc bị giết hoặc bị giam hoặc là trốn, kết thúc bảy ngày “Loạn Thân Thìn”.

Thịnh Hoành không nhịn được thở dài: “Cũng may Thượng thư đại nhân của chúng con chạy bén, vừa nhìn thấy bất thường, vội vàng dẫn bọn con vào phòng mật của Công bộ, chỗ bọn con còn dự trữ đồ ăn nước uống, tránh được mấy ngày là tốt rồi, không có ai chết, chỉ là đồng nghiệp ở bộ khác..... Có vài người ngay thẳng bất khuất lúc bị giam giữ thì bị tặc binh hại, những người khác qua đêm trong loạn binh, không biết lại chết bao nhiêu.”

Trường Bách trước giờ vẫn trầm mặc, lúc này đột nhiên nói: “Thủ phụ đại nhân chạy trốn. Thủ phụ đại nhân bị hại. Bọn gian tặc kia lại đe dọa Đường đại học sĩ mô phỏng rồi viết chiếu lệnh, đại học sĩ không nghe theo, cũng thẳng thắn trách mắng bọn họ là loạn thần tặc tử, nói xong thì đâm đầu chết trên Kim Giai, máu tươi kia bắn lên người bọn con. Sau đó bọn chúng bức bách thị giảng học sĩ Lâm đại nhân, ngài ấy cự tuyệt không tuân lệnh, mỉm cười rồi chết. Tiếp đó là thị độc học sĩ Khổng đại nhân, ngài ấy nhổ nước bọt vào mặt bọn chúng, ngẩng đầu rồi bị giết.” Nói xong, con mắt Trường Bách cũng đỏ, Hải thị đứng ở một bên yên lặng lau nước mắt, mấy vị kia đều là môn sinh của ông nội năm xưa, thường ngày cực kỳ chiều cố Trường Bách.

“..... Đậu đại nhân lại chém giết bên ngoài thêm nửa ngày, sợ là bên trong lại đến phiên tiểu biên tu thất phẩm là con đây.” Sắc mặt Trường Bách tái mét, cười khổ nói: “Khi đó cháu ngay cả di thư cũng đã viết xong, giấu trong tay áo.”

Vương thị biết rõ giờ phút này con trai còn sống, vẫn còn tái mét vô cùng thê thảm, níu chặt tay áo Trường Bách. Trường Phong ở một bên vẻ mặt thê lương, môi mấp máy, dường như đang nghĩ bản thân nên đối đáp thế nào, sau đó vẫn cúi đầu. Dì Lâm ngồi ở phía sau mắt lóe lên, hình như không cam lòng.

Trong phòng an tĩnh hồi lâu, có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, Thịnh Hoành lại than thở: “Máu mủ thiên gia, sao lại đến mức này!”

Không có ai trả lời, sau một lúc lâu, Trường Bách thu lại cảm xúc, lẳng lặng nói: “Nếu Thánh Thượng sớm lập trữ thì tốt rồi.”

Căn nguyên của mọi chuyện chính là ở chỗ trữ vị bỏ trống lâu ngày, lão hoàng đế do dự khiến cho hai vị vương gia trường kỳ đối lập. Hai bên đều tự thu thập thế lực cho mình, quan văn đả kích lẫn nhau, võ tướng tự hình thành phe phái, thế đôi bên giống như nước với lửa, sau đó tất cả đều đâm lao thì phải theo lao, hai bên đã lâm vào thế không chết không dừng, cái thời khắc lão hoàng đế đồng ý cho Tam vương gia nhận con thừa tự kia, đã nhen lên một ngọn lửa.

Khi đó dù Tứ vương gia đồng ý buông xuôi, những người bên cạnh y vì tiền đồ của bản thân, cũng không thể lui bước.

“Cũng may con rể Viên cùng Ngô Nhi đều mạnh khỏe, nhà chúng ta cũng coi như được tổ tông phù hộ!” Lão phu nhân thở dài một hơi.

Viên Văn Thiệu là thân tín của Đậu Lão Tây, cùng bị giam lỏng, cùng được cứu ra, sau đó cùng nhau phản công hoàng thành, ưu khuyết ngang nhau, chắc là không có chuyện gì. Trường Ngô ở chỗ Trung Uy Vệ, tình mơ đã bị chiếu chỉ giả điều khỏi kinh kì, vậy nên y không bị cuốn vào vòng hỗn chiến, trong lúc phản công còn lập được chút công lao không tính lớn chẳng tính nhỏ, đoán chừng có thể thăng tiến đôi chút.

Chém giết kịch liệt. Triều đình bạo loạn. Bao nhiêu đầu rơi xuống đất. Bao nhiêu nhà tan cửa nát. Tinh thần và thể xác của mọi người đều cạn kiệt. Người nói mệt mà người nghe cũng mỏi. Lão phu nhân kêu mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi đi, mọi người nối đuôi nhau rời đi. Thịnh Hoành đi trước, ông phải về thư phòng viết hai tờ sớ, Trường Phong, Trường Đống đi theo phía sau, tiếp theo là mấy cô gái.

Cuối cùng đến phiên Trường Bách phải đi, anh ấy đứng lên, chần chờ một lát, đột nhiên xoay người lại, nói với lão phu nhân và Vương thị đang ở bên cạnh: “Còn có một chuyện, ... Lục vương phi cùng với Gia Thành huyện chúa đã qua đời.”

Lúc này ba cô Lan đã đi ra ngoài cửa, chỉ có điều, khi đó đêm khuya yên tĩnh, các nàng đều nghe được một câu này, ngơ ngác nhìn nhau, tất cả đều đứng bước, nhẹ tay nhẹ chân đi đến cửa ngóng.

Lão phu nhân cùng Hải thị trong phòng đều cả kinh, Vương thị vội hỏi: “Chết như thế nào?”

Trường Bách khó khăn lắm mới mở lời: “Phú Xương hầu cầu kết với Tứ vương gia, tiểu Vinh phi làm nội ứng. Trước khi bạo loạn, bọn họ tuyên triệu một số nữ quyến nhà thân vương tiến cung làm tin. Sau khi binh biến, Vinh Hiến xông vào cung, trước mặt mọi người bắt Lục vương phi cùng Gia Thành huyện chúa đi, cho đến hôm qua Đẩu Chỉ huy sứ đánh vào, mới phát hiện thi thể hai mẹ con Lục vương phi cùng Gia Thành huyện chúa trong một cung thất, là.....”

Trường Bách dừng một chút, dường như rất khó để tìm từ, nhưng ngẫm lại lúc ấy cũng có rất nhiều binh lính nhìn thấy thi thể, chuyện này cũng không phải bí mật gì, nên nói ngắn gọn: “Là cưỡng bức đến chết.”

Không khí bỗng như ngưng trệ, nháy mắt như có khí lạnh ập vào trong tim mấy cô gái. Như Lan cùng Mặc Lan bị dọa, sắc mặt trắng bệch, che miệng khó tin. Minh Lan không nhìn thấy tính cảnh trong phòng, chắc là mọi người cũng đang hoảng sợ.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe thấy giọng lão phu nhân gượng gạo vang lên: “Chẳng lẽ.... là vì con gái nhà họ Vinh?”

“Đúng vậy.” Giọng Trường Bách khe khẽ, “Vinh Hiến kia lúc nào cũng nói muốn báo thù cho em gái, mấy tháng trước bọn họ đã điều tra được bọn

bắt cóc cô chủ nhà họ Vinh, chính là gia đình cùng với hộ vệ của Lục vương phi giả trang. Lúc ban đầu chẳng qua là muốn hủy thanh danh của cô Vinh kia, làm cô ta không thể yên ổn sống ở kinh thành nữa, ai ngờ giữa đường lại có sự cố. Không ai ngờ huyện chúa còn trẻ, nhưng lại ác độc như vậy, mà cô Vinh kia cũng là người cương trực, nên.....” Trường Bách nói hàm hàm hồ hồ, nhưng mọi người nghe lại hiểu hết.

“Bọn họ có thể cáo trạng với Hoàng Thượng mà!” Vương thị vội nói.

“Cho dù cáo trạng, thì có thể như thế nào?” Trường Bách bình tĩnh nói.

— Đúng vậy, cáo trạng thì có thể như thế nào, chẳng lẽ lão Hoàng Đế có thể giết con dâu hay là cháu gái mình, lấy mạng đổi mạng cho Vinh Phi Yến sao? Tiểu Vinh phi lại không có con nối dòng, lão Hoàng Đế còn chưa xuống mồ. Lục vương gia đã kiêu ngạo như vậy, nếu lão Hoàng Đế mà đi rồi, nhà họ Vinh lập tức trở thành cá trên thớt, còn không bằng gia nhập cùng Tứ vương gia trong lúc khốn cùng, nhất cử lưỡng tiện, mà cái chết của Vinh Phi Yến đã châm ngòi cho hận thù.

Trong phòng không có ai nói chuyện, Minh Lan một tay kéo một cô chị, nhẹ nhàng xoay người tránh đi. Đến nửa đường, Mặc Lan che miệng, bắt đầu khóc nức lên, rốt cuộc cũng là người từng trò chuyện, thưởng trà với mình, mấy tháng trước còn là hai sinh mệnh tươi đẹp lấp lánh, giờ lại đều chết oan chết uổng.

Như Lan nhịn không được khẽ nức, nói: “Chuyện này, chắc là kết thúc rồi chứ?”

Minh Lan thầm nghĩ: sợ là còn chưa yên, còn phải một hồi thanh toán, cộng thêm một tân thái tử.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Bình Yên Sau Đại Loạn

Đầu xuân tháng hai, lớp tuyết đọng dần dần tan đi, trên mặt đất một cái lò bạc rất to hai bên mạ chữ thọ vàng vẫn đang đốt than bạc, trong phòng được sưởi ấm, đầu giường gỗ lê chạm hoa sen đặt ba bốn chén thuốc cùng kiểu gốm sứ phấn thái['] màu thạch thanh vẽ phù văn mỹ nhân cung đình, cạnh giường đặt chiếc ghế thái sư bọc da báo đen tuyền trơn bóng, bên trên, một người đàn ông trung niên vận cẩm y hoa phục đang ngồi, vẻ mặt ôn hòa, dưới cằm để râu ngắn.

[']Đồ gốm phấn thái: một loại kỹ thuật nung gốm nhiều màu thời Minh – Thanh, đã minh họa ở những chương trước.

“... Hành nhi đã đi một ngày một đêm rồi, cũng không biết nó thi cử ra sao?” Bên trong giường truyền tới một giọng nữ.

Tề đại nhân nói: “Lần này Hành nhi quyết tâm khổ luyện, mấy tháng nay chăm chỉ học hành cả ngày lẫn đêm, nhất định có thể thu được công danh trở về, nàng cũng đừng chỉ lo lắng cho nó, điều dưỡng thân mình thật tốt mới quan trọng, nếu không thì dù đông này nàng không ngừng uống thuốc, thân thể bệnh tật, năm mới không thể trôi qua vui vẻ được.”

Bình Ninh quận chúa dựa đầu trên chiếc gối gấm thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, sắc mặt xanh xao, lộ rõ xương gò má, vẻ mặt tiêu tụy, hoàn toàn không thể nhìn thấy thần thái phấn chấn khi xưa, chỉ ồm yếu nói: “Hành nhi vẫn đang oán trách thiếp.”

“Nàng đừng nghĩ nhiều nữa, giữa hai mẹ con làm gì có chuyện qua đêm đã thành thù chứ.” Tề đại nhân khuyên nhủ: “Trận đại loạn năm trước, quan lại các bộ thương vong quả thực không ít. Hàn Lâm Viện và nội các bởi vì cận kề cung điện, nên chức quan gần như trống hơn nửa, vì vậy Thánh thượng mới quyết định mở khoa thi vào đầu năm nay. Hành nhi cả đêm không về vất vả đọc sách, muốn đem công danh trở về, như vậy cũng là phải đạo.”

Bình Ninh quận chúa yếu ớt thở dài, nói: “Chàng đừng lừa thiếp nữa. Hành nhi ở kinh thành vốn được coi là số một số hai cả về ngoại hình, nhân phẩm lẫn tài học, đi đến đâu cũng được mọi người khen ngợi, vậy mà bây giờ trở thành người góa vợ không nói, còn vô duyên vô cớ bị người người chỉ trỏ chê cười, tất cả đều là do thiếp có lỗi!”

Tề đại nhân không nói, trong lòng suy nghĩ, thật ra thì vợ mình cũng không tính sai, nàng ấy gửi gắm đúng cửa rồi, chẳng qua do xui xẻo mà thôi.

Hai mắt Bình Ninh quận chúa đỏ hồng, nước nở nói: “Khi tiểu thư Vinh gia gặp chuyện không may, thiếp đã mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao. Huyện chúa qua cửa đã lâu mà vẫn chưa có tin mừng, kiên cường đoán, coi mạng người như cỏ rác, quả thật là gia môn bất hạnh mà, thiếp lại còn ép Hành nhi phải thân cận với nó! Nhưng... cho dù thế nào thiếp cũng không hề muốn nó phải chết thảm như vậy đâu!”

Đang nói, Bình Ninh quận chúa lại tu tu khóc lên. Tề đại nhân cũng bó tay, chỉ vỗ nhẹ lên tay vợ, quận chúa lấy khăn che mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thiếp mấy tháng nay thường mơ thấy cảnh Vinh Hiến xông vào cung ngày ấy, đám quân phản loạn kia vẻ mặt hung ác, trên thân kiếm còn ròng ròng máu, các cung nữ khóc kêu chen vào trong, Lục vương phi và huyện chúa bị bắt đi ngay trước mặt thiếp...” Trong mắt Bình Ninh quận chúa không giấu được vẻ kinh hoàng, hoảng sợ nói: “Thiếp lúc ấy mới hiểu, đằng sau cuộc hôn nhân tốt đẹp này lại công theo mấy mạng người!”

Nàng tựa bên người chồng mình, nhin không được mà khóc như mưa.

Tề đại nhân và quận chúa là vợ chồng từ thuở niên thiếu, dù ngày thường có cãi nhau tranh chấp, nhưng bây giờ thấy vợ mình yếu đuối như vậy thì không nhin được mềm lòng, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Mẹ con Lục vương phi dám cả gan làm xằng làm bậy như vậy, có thể tưởng tượng ra tội ác của Lục vương gia ở đất phong. Thánh thượng nổi giận, liền đoạt lại vương vị, chỉ cho làm một tôn thất nhàn tản, nếu không phải vì Tam vương phi bơ vơ không con, thì ngay cả con nối dòng cũng bị tước vị luôn rồi. Tiểu Vinh phi và Thục phi tự tử, Tứ vương gia bị ban chết xong con cháu đều bị biếm làm thường dân, haiz... mười năm tranh đấu, một mai hóa hư không, trong kinh vương tôn quý tộc bị liên lụy nhiều vô kể, may mắn Hoàng thượng anh minh, nhiều lần an ủi cha vợ và phủ ta... Chúng ta cũng nên thông suốt thôi.”

“Thiếp cũng không phải bởi vì thế mà bi thương.” Bình Ninh quận chúa khẽ lau nước mắt, lắc đầu nói: “Thiếp lớn lên trong cung, nên biết rõ đường đi nước bước trong đó, Hoàng thượng mặc dù vẫn coi trọng chúng ta như trước, nhưng cũng có thể do long thể ngày một xấu đi, cho dù như thế nào, chúng ta cũng đã liên can rồi, vua nào triều thần nấy, sau này... sợ là sẽ không nhận được thánh sủng như bây giờ nữa.”

Nói tới đây, Tề đại nhân cũng không nhin được mà than thở: “Quả thật là người tính không bằng trời tính! Ai lại nghĩ tới, cuối cùng sẽ là Bát vương gia đâu!”

“Đã xác định là ngài ấy rồi ạ?” Bình Ninh quận chúa chần chờ nói, nàng ta bây giờ cũng không dám chắc chắn nữa.

Tề đại nhân ấn quận chúa nằm yên trên gối, cười khổ nói: “Hoàng thượng đã sắc phong Lý thực nghi làm Hoàng hậu. Đức phi tấn phong Hoàng quý phi, sắc phong Đức phi là vì nàng mất con đau lòng. Nhưng Lý thực nghi, vốn là cung nữ Hoán y cục, chẳng qua vì sinh một hoàng tử mới

được sắc phong, trước giờ không được Hoàng thượng sủng ái, chỉ luôn ở cạnh lãnh cung dưỡng lão. Thánh thượng làm vậy, người sáng suốt đều nhìn ra, huống chi Hoàng thượng còn tuyên gọi Bát vương gia vào kinh.”

Bình Ninh quận chúa hồi lâu không nói gì, mãi mới thở dài một tiếng: “Trước giờ Hoàng thượng không quan tâm tới hai mẹ con họ, bây giờ lại... Haiz, ai có thể lay chuyển được lão nhân gia chứ, thôi vậy, nước muốn mạnh phải nhờ quân vương, các hoàng tử khác đều chưa trưởng thành, cũng chỉ có ngài ấy... Thiếp nhớ đất phong của Bát vương gia ở tận đất Thục xa xôi, khi nào ngài ấy mới có thể tới kinh thành?”

“Đường đi Thục khó khăn gian khổ, ít nhất cũng phải mất một tháng.” Tề đại nhân nói, sau đó tiến lại gần phía quận chúa, ôn hòa nói: “ Vì vậy nàng phải cố gắng điều dưỡng thân thể thật tốt, lần này nếu Hành nhi trúng cử, nàng còn phải vì nó mà thu xếp nữa.”

Bình Ninh quận chúa nghĩ đến tiền đồ của con trai mình, tự nhiên sinh ra khí lực, từ trên gối dựa ngồi dậy, ánh mắt lấp lánh, chột than thở: “Không biết Hành nhi giống ai, tư tưởng lại bảo thủ như vậy!”

“Nó có chỗ nào không hợp ý nàng à?” Tề đại nhân cười nói.

Bình Ninh quận chúa nhìn hoa văn điêu khắc trăm con nghìn cháu trên nóc giường gỗ đàn, chán nản nói: “Năm ngoái Hoàng thượng hạ chỉ mở Ân khoa, thiếp vốn nghĩ Hành nhi và cậu cả Trường Bách nhà họ Thịnh qua lại thân thiết, liền bảo con mình nên chịu khó đi tìm người ta nói chuyện học hành thi cử, ai biết nó lại thà đến Hàn Lâm Viện trong thời tiết lạnh giá như thế này chứ không chịu đến phủ Thịnh.”

“Hà? Vì sao lại thế?” Tề đại nhân không giải thích được.

Bình Ninh quận chúa không hài lòng lườm chồng mình một cái: “Chàng nhớ lại đứa nha hoàn mà huyện chúa đánh chết đi, nó có đôi mắt trông giống ai?”

Tề đại nhân suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng “a” một tiếng, vỗ trán nói: “Ta đã nói huyện chúa đều chọn những nha hoàn dung mạo bình thường lại vụng về để hầu hạ Hành nhi, thằng bé sao có thể để mắt tới chứ, chẳng lẽ nó vẫn còn nhớ nhung con gái anh Thịnh?”

Quận chúa gật đầu, lại bất đắc dĩ nói: “May mà con bé Minh Lan kia rất ít khi qua lại với bạn cũ, nếu để cho huyện chúa nhìn thấy, sợ là nó sẽ sinh nghi... Chàng làm sao vậy? Đang nghĩ gì thế?” Nàng ta kéo kéo góc áo chùng.

Tề đại nhân đang cúi đầu, bình tĩnh nhìn lơ đãng màu tím trên đất, bị kéo góc áo mới giật mình tỉnh lại, vội nói: “Vừa rồi ta nghĩ, anh Thịnh thật may mắn. Lô lão thượng thư ngày thường nhìn như người lãng tai hồ đồ, hỏi gì cũng nói không biết, không ngờ tới trong lúc nguy cấp đầu óc lại linh hoạt, không chỉ mang theo cấp dưới bình yên vượt qua kiếp nạn, các loại công văn bí đồ của Công bộ cũng không hư hại chút nào. Đại loạn qua đi, Hoàng thượng ngự khen quan lại Công bộ bốn chữ “Gặp nguy không loạn”, lão thượng thư được vào nội các thì không nói, anh Thịnh cũng được thăng Chính Tứ phẩm Tả thêm Đô ngự sử.”

Bình Ninh quận chúa cười nói: ” Không chỉ như vậy, chị Vương gần đây toàn gặp việc vui tinh thần thoải mái, con trai lớn đề làm điển tích, cháu trai được đề làm võ quan, tiếp theo là con rể nhậm chức Chỉ huy phó sứ, haiz... Ngày hôm kia chị ấy còn mang tới trứng hỉ, những hai phần cơ, tháng trước con gái thì sinh được một thằng nhóc béo mập, tháng này con dâu cũng sinh, cũng là một thằng nhóc!” Trong giọng nói không che giấu được sự ghen tị.

Trên chiếc bàn tròn như ý gỗ lê khắc khảm cẩm thạch bày một mâm toàn trứng hỉ đỏ tươi, Tề đại nhân nhìn tới, trong lòng xúc động, quay đầu nhìn về phía thê tử nói: “Tháng sau chính là ngày giỗ của Ninh Viễn lão hầu gia, nàng có muốn đi không?”

Bình ninh quận chúa nhìn một mâm trứng hỉ, thấy có chút quen mắt, liền nói: “Không đi, đã sớm không còn quan hệ thân thích, tặng đồ tế lễ là được rồi, lại nói vợ của Đình Diệp cũng qua đời gần một năm rồi” nói xong lại nặng nề thở dài, không cam lòng nói, “Chỉ thương chú thiếp một đời cẩn thận, không ngờ con cháu lại dính dáng đến loạn đảng, thân thể Đình Dục lại không tốt, giờ đây cả nhà đều vô cùng hoảng sợ, lo có người trình tấu tố lên trên, thì lập tức bị đoạt tước xét nhà.”

Tề đại nhân nghe xong không rõ tư vị gì, lại nhìn trứng hỉ, liền sinh ra một vài ý nghĩ khác: “...Nếu Hành nhi còn nhớ tới con gái anh Thịnh, nàng không bằng đi hỏi một chút, ta thấy đây cũng là một cửa hôn nhân tốt. Nàng thấy thế nào?”

Bình Ninh quận chúa lăm bằm nói: “Muộn rồi, nhà họ sớm đã có sắp xếp rồi.”

Tề đại nhân cả kinh nói: “Nàng đã hỏi rồi á?” Trong lòng lại nghĩ họ Tề và con trai mình thật xui xẻo, nếu lại thêm cửa hôn nhân bị từ chối nữa, thì đúng là đen đủi đủ đường mà.

“Thiếp sao có thể lỗ mãng như vậy được!” Bình Ninh quận chúa biết suy nghĩ của chồng, vội vàng trấn an nói: “Chị Vương là người thẳng tính, nói vài ba câu là đã bị thiếp khiến cho tuôn ra hết rồi; con gái ruột của chị ấy, đoán chừng là muốn cùng nhà mẹ đẻ thân càng thêm thân, chẳng qua vẫn chưa quyết định, vẫn còn đang xem xét. Minh Lan thì đã được lão phu nhân lo liệu tính toán cả rồi, chính là một cậu thuộc chi bên nhà họ Hạ ở Bạch Thạch Đàm.”

Tề đại nhân không giấu được sự thất vọng, ông ta nhớ tới dáng vẻ mất mát trầm mặc của con trai, do dự nói: “Như thế,... Vẫn còn dư một đứa con gái mà, con bé đó thế nào?”

“Hừ.” Quận chúa nhã nhặn phun một ngụm, quay về phía chồng mình cau mày nói: “Hành nhi dù không tốt, cũng không đến mức phải chấp nhận một đứa con vợ lẽ! Nếu không phải vì con bé Minh Lan được lão phu nhân nhà họ nuôi dưỡng, tính tình đáng dấp đều là hạng nhất, thì sao thiếp có thể cam tâm tình nguyện chứ? Cũng vì thiếp có lỗi với con trai chúng ta, muốn thỏa mãn tâm ý của nó thôi.”

Tề đại nhân trầm mặc một lúc lâu, mới nói: “Lúc này nếu có nhà nào, nàng để ý một chút, cũng hỏi Hành nhi xem ý tứ nó thế nào, dù sao cũng phải là nó cam tâm tình nguyện mới tốt.”

Quận chúa nhìn đáng vẻ yêu thương con trai của chồng, không nhịn được nói: “Nghe nói, nhà họ Thịnh vẫn chưa cùng họ Hạ công khai mối nhân duyên này, bây giờ họ Thịnh đường làm quan rộng mở, không biết chừng sẽ đổi ý đấy.”

Kỳ thực, đường làm quan rộng mở như nhà họ Thịnh cũng có tin tức xấu.

“Mẫu thân ơi, người nghĩ lại đi ạ, tuổi tác người đã lớn, bốn ba như vậy không tốt chút nào.” Thịnh Hoành ngay cả quan phục cũng chưa thay, vừa từ nha môn về đã tới Thọ An Đường, bên trong Vương thị và những người khác đều đã có mặt.

Thịnh lão phu nhân cố chấp lắc đầu, ngón tay vân vê một chuỗi tràng hạt làm từ gỗ trầm hương: “Chúng ta có duyên làm chị em dâu đã mấy chục năm, hôm nay bà ấy có chuyện, ta làm sao có thể lờ đi không để ý tới được?”

Thịnh Hoành nhú mày, nhìn về Thái Sinh đang đứng ngồi không yên bên cạnh: “Thân thể bà bác rốt cuộc là làm sao?”

Vài năm không gặp, Thái Sinh cao hơn rất nhiều, tự một cậu bé vừa béo vừa lùn, nay đã dần có khuôn dạng của một thanh niên trẻ tuổi, vẻ mặt anh

ta áy náy, đứng dậy, khom người về phía Thịnh Hoàn làm lễ, thấp giọng nói: “Mong dưỡng tha thứ, từ lúc sang năm mới, sức khỏe của bà ngoại đã không tốt, cho mời rất nhiều danh y, họ đều nói, sợ là người chỉ còn sống được thêm vài tháng nữa. Tin tức sau khi bị lọt ra ngoài, chỉ thứ ba bên kia liền suốt ngày thay phiên nhau tới thăm, qua một lúc lại nói quỹ chung vẫn còn tiền giữ ở chỗ bà ngoại, bây giờ là lúc nên phân chia tiền bạc, sau đó còn nói, muốn thay thế em trai em dâu quản lí lo liệu việc nhà. Ông ba tuổi tác đã cao, động một chút là ngồi lì không chịu đi, cả nhà sợ ông ấy có mệnh hệ gì, cũng không dám lay chuyển...Thật sự là hết cách rồi.”

Thịnh Hoàn nghe xong, thở dài thật lâu, quay về phía Thịnh lão phu nhân nói: “Nếu người xảy ra chuyện, con làm sao có thể sống tốt được?”

Trường Ngô ngồi một bên vẻ mặt xấu hổ, lập tức quỳ xuống trước mặt Thịnh Hoàn, ngược mắt thành khẩn nói: “Đều tại cháu bất hiếu, bà ngoại có bệnh, cháu lại không thể hầu hạ bên người, còn khiến Nhị lão phu nhân phải vất vả cực nhọc, lần này trở về...Lần này trở về sẽ do em họ Thái Sinh hộ tống lão phu nhân, đợi mọi chuyện xong xuôi, mẹ cháu sẽ lo liệu thỏa đáng, xin dưỡng yên tâm!”

Vương thị không bằng lòng, vẻ mặt sa sầm nói thầm: “Nói thì dễ lắm.”

Thịnh Hoàn còn định nói thêm, Thịnh lão phu nhân đã buông tràng hạt, nhẹ nhàng khoát tay áo, than thở: “Không cần nói nữa, ý ta đã quyết, ngày mai khởi hành.” Ngừng một chút, nhìn thấy thần sắc lo âu của Thịnh hoàn, liền thả chậm tốc độ nói: “Ta biết các con có hiếu, nhưng mọi việc đều có nặng nhẹ, bộ xương già này còn có thể đi được, thì đi một chuyến thôi. Ai... lại nói tiếp, trận đại loạn lúc trước, nhà chúng ta đều bình an không nói, con và Trường Bách Trường Ngô đều được đề bạt, đây đương nhiên là do các con ngày thường cẩn thận, còn có thần linh tổ tông phù hộ. Vì thế ta mới nhiệt tình giúp đỡ mọi người, tích nhiều phúc đức, vả lại đây còn là người trong nhà.”

Thịnh Hoàn và Vương thị trao đổi ánh mắt, cũng không biết nên nói gì. Nói chuyện thêm một lúc, Trường Bách liền tiễn Trường Ngô và Thái Sinh ra về. Minh Lan nhìn mọi việc đã định, bèn đứng lên bảo đảm với Thịnh Hoàn, chỉ thiếu nước vỗ ngực, nói: “Phụ thân yên tâm, có con đây, dọc theo con đường này, con sẽ chăm sóc bà nội thật chu đáo.”

Ai biết Thịnh lão phu nhân lắc đầu nói: “Không được, lần này cháu không được đi.”

Minh Lan thất kinh, mấy năm nay gần như nàng và lão phu nhân như hình với bóng, bây giờ phải xa cách thì làm sao chịu được, nhưng không chờ nàng mở miệng, lão phu nhân đã quay đầu dặn dò Vương thị: “Con bé Minh sắp trưởng thành rồi, không thể ở bên ta suốt, càng không thể chạy ngược chạy xuôi, ta một mình đi Hựu Dương trước, nếu chị dâu ta..., đến lúc đó mới cho mấy đứa nhỏ tới.”

Vương thị đứng dậy, cung kính vâng dạ, lão phu nhân lại nói: “Hiện tại con dâu con đang trong tháng, việc nhà vừa mới phân chia, đã lại khiến con phải nhọc lòng rồi.” Sau đó lại nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu của Minh Lan, không nhịn được nói: “Bé Sáu từ nhỏ đã ở bên cạnh ta không rời, nó là đứa không có đầu óc, làm ta không thể yên lòng, con cần phải trông coi nó cẩn thận, đừng để nó gây chuyện.”

Vương thị hiểu rõ ý tứ lão phu nhân, cười nói: “Mẫu thân cứ nói đùa, con thấy Minh nhi rất tốt, so với 2 chị gái nó đều hiểu chuyện hơn, Thịnh lão phu nhân gật đầu: “Con phải lao tâm rồi.”

Mặc Lan thấy lão phu nhân như vậy, trong lòng khó chịu, cười duyên nói: “Bà nội thật thiên vị, người chỉ không yên tâm mỗi em Sáu, còn cháu và em Năm thì không ai thương ai yêu rồi.”

Như Lan trong lòng cũng không thoải mái, nhưng lại không muốn bị Mặc Lan sai đâu đánh đấy, bèn nói: “Em Sáu nhỏ nhất, bà nội không yên

lòng là phải, nhưng mà... bà nội đúng là người thương em Sáu nhất.” Nói xong liền bĩu môi.

Thịnh lão phu nhân cười cười, không nói gì, Thịnh Hoàn nhú mày, giáo huấn: “Đây là quy củ do ai dạy? Lão phu nhân ngày mai lên đường, các con không nghĩ cho thân thể người, ngược lại chỉ biết nghĩ cho bản thân!”

Hai cô Lan lập tức cúi đầu không nói.

Ban đêm, Minh Lan ở lại Thọ An Đường, vẽ mặt cầu xin cợ cợ Thịnh lão phu nhân, thuyết phục đi thuyết phục lại, bình thường chiêu này rất hữu dụng, nhưng lần này lão phu nhân quyết tâm, Minh Lan lẩm bẩm: “Cháu không bị say xe nữa, ngồi thuyền cũng quen rồi, trên đường còn có thể cùng người nói chuyện giải sầu, nhà bác cả đâu thể tính là người ngoài chứ? Đều là người nhà cả...”

Lão phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười, vỗ một cái lên đầu Minh Lan, nghiêm mặt nói: “Con cũng đã học từ chị dâu nhiều thứ, nhìn chị ấy nói năng hành sự ổn thỏa cẩn thận biết bao, thế còn con? Đã thế còn dính ta như sam, tương lai sao có thể gả cho người tốt?” Càng nghĩ càng lo lắng, chén trà và nắp chén trên tay chạm vào nhau kêu choang choang.

Cái miệng nhỏ nhắn của Minh Lan vĩnh cao, rầu rĩ không vui nói: “Nếu không thì bà nội và cháu cùng gả đi là được rồi.”

Thịnh lão phu nhân nhịn không được, suýt nữa phun một miệng nước trà ra ngoài, buông chén trà đến nhéo mặt Minh Lan, mắng: “Đều do bà mềm lòng, khi còn bé phải hung hăng đánh con dạy dỗ con mới phải!”

Minh Lan mắt thấy thuyết phục vô vọng, liền thay đổi trọng tâm câu chuyện, bắt đầu dận dò lão phu nhân chú ý thân thể, buổi tối không nên nhiều uống nước, đi tiểu đêm nhiều dễ bị lạnh, sáng sớm không vội ra ngoài, đợi ánh sáng mặt trời xuất hiện mới bắt đầu tản bộ, lộn xộn nói một

tràng dài, đến tận khi Phòng ma ma và Thúy Bình tiến vào, nghe xong đều cười: “Thực sự là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, cô chủ thể mà đã lớn, biết săn sóc thân thể lão phu nhân rồi, trước đây đều là lão phu nhân kè kè thao thao bên tai cô, nay lại đổi vị trí cho nhau rồi.”

Thịnh lão phu nhân nghe Minh Lan lải nhải đến mức tê cả hai tai, lại trốn không được, chỉ bất đắc dĩ thở dài: “Không phải Thái Sinh có cầm thư của Phẩm Lan tới cho con sao? Mỗi khi nhận được thư của bé Phẩm con đều vui vẻ cả ngày, còn không mau đi đọc đi?”

Minh Lan lắc lắc ngón tay, tỏ vẻ vô lại, như con chuột béo mập bò tới trên người lão phu nhân, lấy cái đầu nhỏ cọ tới cọ lui trên cổ bà, cọ mãi tới khi lão phu nhân bị nhột cười rộ lên, hai bà cháu cứ bà xoa cháu kéo, bà chạy cháu đuổi vui đùa ầm ĩ. Phòng ma ma và Thúy Bình nhìn vậy muốn cười nhưng lại không dám, chỉ yên lặng lui ra ngoài, sau một lúc lâu hai bà cháu mới kết thúc cuộc chơi.

Lão phu nhân bị giày vò đầu tóc đều rối loạn, nhưng lại cảm thấy vui vẻ trong lòng, nhẹ nhàng vỗ bàn tay nhỏ bé của Minh Lan: “Không được nghịch ngợm, nghe bà nói xong đã.”

Minh Lan lúc này mới ngoan ngoãn ngồi yên, lão phu nhân nhìn Minh Lan, thân tình nói: “Hài... Bà vốn tưởng rằng đời này không có máu mủ ruột thịt, cứ thế trôi qua như vậy, không nghĩ tới ông trời lại tìm đứa tiểu yêu tinh như con này đến ở cùng bà, làm bà phải bận tâm lo nghĩ.”

Minh Lan cũng không nói gì, chỉ thân thiết vùi đầu ôm cánh tay lão phu nhân, trong ngực lão phu nhân ấm áp, ánh mắt từ ái, ôm cháu gái đung đưa, chậm rãi nói: “Bà từ nhỏ đã bướng bỉnh cố chấp, sinh ra đã được bố mẹ cưng chiều gây sự khắp nơi, bị thương chảy máu cũng không biết hối cải. Bây giờ nghĩ lại, còn không bằng lúc nhỏ phải trải qua bao nhiêu khó khăn. Bà có thể che chở cho con thêm bao lâu nữa? Tương lai con gả cho người ta, muốn dựa vào nhà mẹ đẻ thì phải trông cậy vào mẫu thân và chị dâu

con, bà không thể lúc nào cũng giữ con bên mình, không trải qua mưa gió sao có thể trưởng thành được. Lần này con phải ngoan ngoãn cùng mấy đứa chung sống. Nghe rõ chưa?”

Minh Lan gật đầu, viền mắt ươn ướt, những giọt nước mắt vương trên hàng lông mi dài, làn da trắng sứ tựa như bầm ra nước, lão phu nhân tiếc thương nhất cái dáng vẻ đáng yêu này của Minh Lan, yêu thương nói: “Không có bà ở đây, bọn họ sẽ không chịu bó chân bó tay, phu nhân cái khác bà không nói, chuyện quản gia quản lý sổ sách cũng được coi là cao thủ, chị dâu con là người thông minh biết thấu hiểu, con có thể cùng bọn họ học một vài thứ có ích, hãy... qua một năm nữa, con cũng đến tuổi cập kê rồi.”

Minh Lan ghen ngào: “Con không nỡ rời xa bà nội đâu.”

Lão phu nhân vỗ về nàng, chỉ thở dài không nói.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Con Cả Con Thứ, Con Dòng Chính Con Vợ Lễ, Khổng Dung

Sau khi Thái Sinh hộ tống lão phu nhân lên đường, Minh Lan vẫn còn chìm trong buồn thương chia ly. Như Lan hùng hùng hổ hổ đánh tới Mộ Thương trai, thì thấy Minh Lan uể oải nằm trên tháp, ôm một cái gối ngăn ngực, bèn tiến lên vỗ lên mặt Minh Lan: “Này này, tỉnh ngay, còn khổ sở cái gì! Được được rồi, chỉ có một mình em là cháu gái hiếu thảo, còn bọn chị là lũ lòng lang dạ sói hết!”

Minh Lan không còn sức lực đấu võ mồm với chị ta, chỉ ngắc ngoải nói: “Đâu đâu, các chị là buồn khổ trong lòng, em gái thiếu tu dưỡng, cho nên mới buồn khổ ra mặt.”

Như Lan như đánh một quyền vào bị bông, chị ấy chẳng còn gì để nói, bèn đi thẳng vào vấn đề: “Hừ, chuyện kia... Thư của Phẩm Lan gửi tới, mau kể chị nghe, Tôn tú tài giờ sao rồi?”

Minh Lan ngó nóc nhà trợn trắng mắt.

Một loạt thư của Phẩm Lan gửi tới cơ bản chỉ có hai chủ đề, một là “ký sự lụi bại của gia đình cực kỳ táng tận lương tâm, vô đức bại hoại, rác rưởi cám bã”, hai là “ký sự hồi sinh mãnh mẽ của nữ sĩ Thịnh Thục Lan tâm địa thiện lương bị bạc đãi”. Từ sau khi Minh Lan trong lúc vô ý có nhắc tới một lần, Như Lan trở thành thính giả trung thành của câu chuyện dài kỳ này.

Chuyện kể rằng lúc bấy giờ, Tôn Chí Cao đổi một tờ hưu thư lấy nửa phần hồi môn, thì lập tức rước vị vũ cơ gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn vào nhà chính, còn Thục Lan thì được người nhà đưa đến thôn trang nhà Quê Nhi. Nơi này đông dân nhiều của, người dân thuần phác, cộng thêm cha chồng Quê Nhi là lý chính ở địa phương, cho nên cũng chẳng có người nào lời ra tiếng vào.

Tôn mẫu lỗ tai mềm, dẫn đo không biết tiêu xài tiền bạc sao cho tốt, mới quyết định học người ta đầu tư, một hồi thì vào cửa hàng son phấn, một hồi lại vào hàng lương thực, có đôi khi còn cho vay nặng lãi. Ngành nghề thì phong phú, nhưng kết quả lại nhất quán, là thua lỗ. Minh Lan vô cùng hoài nghi bác cả Thịnh Duy liệu có âm thầm thả thêm thanh củi vào không.

Cứ như vậy, đợi cho đến sau khi cô ả lâu xanh kia sinh một đứa con trai, nhà họ Tôn tất nhiên không được như trước, có điều Tôn Chí Cao sĩ diện lắm, vẫn như cũ ra vẻ phung phí, để tiếp tục những tháng ngày hô nô gọi tỳ nên đành phải bán dần gia sản. Tôn mẫu cũng từng khuyên con trai phải tiết kiệm bớt đi, nhưng Tôn Chí Cao mở mồm ngậm mồm cho là – đợi sau khi con đỗ cử nhân thì thế nào, thế nào.

Có điều vị nữ tử lâu xanh kia hiển nhiên không kịp đợi. Vào một ngày kia mẹ con Tôn thị ra ngoài dự tiệc muện về, sau khi uống một chén thuốc giải rượu xong, hai mẹ con đều ngủ mê man, vừa tỉnh lại thì phát giác tiền bạc cùng ngân phiếu trong nhà chẳng thấy đâu, chỉ có phong thư “vô cùng cảm động” của cô gái lâu xanh cùng cháu trai Tôn mẫu lưu lại:

Bảo rằng hai người kia vốn là đã sớm quen biết nhau, đứa con trai ả sinh ra cũng là con người kia, hai người yêu thương nhau đã lâu, chân tình đến độ lay động trời đất, thế nhưng trời không cho, người có tình không được gặp nhau, khổ sở chịu đựng mấy ngày, bọn họ cuối cùng cũng không có cách nào tự lừa gạt tình cảm của mình, vì vậy quyết định cùng nhau cao bay xa chạy, xin Tôn mẫu “nhân từ khoan dung” và Tôn Chí Cao “vô cùng

cao quý vô cùng vĩ đại” thông cảm cho phần tình cảm này của bọn họ; à, tiện xin tha thứ thêm cho hành động tẩu tán tài sản của bọn họ.

Sau khi chuyện này truyền ra, mẹ con Tôn thị lập tức trở thành trò cười ở Hữu Dương, còn đôi uyên ương thăm thiết kia thì vội vội vàng vàng chuồn đi, không bán nhà ở nhưng lại bán hết điền trang đất đai mà hăn vô cùng quý trọng. Lần này Tôn Chí Cao lập tức bắt đầu những tháng ngày khó khăn, quán ăn tửu lâu trấn trên không còn đồng ý cho hăn thiếu nợ nữa, nhà sách tiệm giấy cũng ào ào đòi nợ hăn. Nhìn đũa muối cháo loãng trên bàn, hai mẹ con Tôn thị lúc này đây mới nhớ tới cái tốt của Thục Lan, lại hỏi thăm mò về thôn Thương. Ban đầu Tôn Chí Cao còn muốn sĩ diện, ra vẻ phải hạ mình mới bằng lòng tái hôn Thục Lan, ai dè sau khi bọn họ tới, Thục Lan không chỉ gả cho người ta, mà ngay cả cái bụng cũng đã lùm lùm rồi.

Nhà chồng Thục Lan là phú hộ thôn bên, trong nhà vừa có phòng ốc lai vừa có đất đai, anh rể mới là một hán tử phúc hậu chất phác, lúc bấy giờ đã được Thịnh Duy và Lý thị xem xét kĩ lưỡng nhân phẩm, cũng xem xét sự giàu có, mới thật sự hài lòng gả con gái.

Mẹ con Tôn thị nhìn cái bụng nhô lên của Thục Lan mà há hốc mồm. Tôn Chí Cao chắc là giận quá mà buông lời khó nghe. Có điều Thục Lan tất nhiên không còn là đứa ngốc năm đó, cười khẩy chế nhạo bọn họ một phen. Quê Nhi còn ác hơn, trực tiếp vạch trần yếu điểm của Tôn Chí Cao – “Chi bằng anh đã không có khả năng sinh con thì chịu khó mà đi khám đại phu đi, đừng có làm lỡ dở con gái nhà lành nữa.”

Tôn Chí Cao xấu hổ giận muốn chết, thì lúc này mấy hán tử nông thôn chân chất dũng mãnh xông đến. Bọn họ sẽ không nói lời vô ích, mà trực tiếp vung tay ra đòn, đánh cho Tôn Chí Cao một trận nên thân rồi đuổi ra ngoài.

Tin tức gần nhất là, Thục Lan hoài một đôi thai long phượng, Tôn Chí Cao thành khách quen của tiệm cầm đồ.

Như Lan lưu lại một đồng vỏ dừa, vẫn còn chưa tận hứng với kết cục này, đồng thời cũng vô cùng bất mãn với cách kể chuyện thiếu kịch tính của Minh Lan. Minh Lan cũng khó chịu vô cùng, lời sổ sách lão phu nhân giao cho ra xem.

Đề 1: Một mẫu ruộng cạn loại trung giá năm lượng bạc, ruộng nước đất gấp đôi, ruộng nước thượng đẳng còn có giá bán hơn hai mươi lượng, nếu mà nàng có tới hơn nghìn lượng bạc thì nên đặt mua thế nào?

Trả lời: Chiều theo tình hình và công việc.

Đề 2: Trong nhà có mười hộ tôi tớ, trải qua ba đời chủ, sinh con đẻ cái nhiều, còn ỷ vào bối phận mà lên mặt, không thể dùng được nữa, tiền lương phải trả ngày càng nhiều, vậy làm sao cắt giảm?

Trả lời: Thượng sách là, kế hoạch hóa gia đình, quản giáo thật nghiêm. Trung sách là, thả ra ngoài, hạ sách là, bán tuốt đi.

Đề 3: Nhân khẩu trong nhà nhiều, nam đinh không có việc lại sinh con, tiền vào chẳng bằng tiền ra, vậy phải làm sao?

Trả lời: Ở riêng, tự nuôi nhau.

Đề 4: Cha mẹ chồng hồ đồ, thiên vị chi khác mà không chịu cho ra riêng, chị em dâu tham của mà an em trai thì háo sắc, quỹ chung thâm hụt, chồng thì sủng thiếp diệt thê, nhà mẹ đẻ lạnh nhạt không quản sống chết, lên trời không lối xuống đất không cửa.

Trả lời: ... Đầu thai lại lần nữa.

Trên đề không chỉ là bài toán thu chi, mà còn có việc đối nhân xử thế phức tạp, quan hệ thân sơ, cuối cùng nháo nhào thành một mớ keo hồ. Minh Lan xem xét cả ngày, chỉ thấy đầu nhức muốn nứt ra. Toàn gia đình chính là có lẫn lộn đi nữa, các chi đều tự có tính toán của riêng mình đi nữa, có một số vấn đề căn bản là không lời giải, chỉ có thể từ từ kéo dài, chờ tới khi con dâu hằm thành lão làng, lại truyền gậy kế thừa, tiếp tục cầm cự thêm nữa.

“Cô chủ.” Đan Quất vén màn bước vào, cười bẽn, “Phu nhân cho gọi cô ạ, nói mới có y phục mùa xuân và thoa thơm, mời mấy cô qua chọn ạ.”

Minh Lan bèn xuống khỏi tháp, Đan Quất ở một bên chỉnh trang đào tóc quần áo, vừa nói: “Mấy ngày nay trong viện ổn chứ?”

Đan Quất chỉ hơi trầm ngâm, khẽ trả lời: “Tất nhiên là không tốt bằng lúc lão phu nhân ở nhà, có mấy đứa hầu nhỏ buôn chuyện lung tung.”

Minh Lan mỉm cười, sai bảo: “Chị cũng không cần tốn sức quở trách chúng nó làm gì, cứ quan sát nhiều một chút cho tôi là được.” Đan Quất không hiểu, Minh Lan cong môi, “Người ở trong nội viện, đều là phú quý cùng hưởng, hoạn nạn cùng chịu, chúng ta tạm thời quan sát là được.”

Trước đây lão phu nhân vì điều dưỡng thân thể cho Minh Lan, đồ ăn đồ dùng đều là hạng nhất, lưu ý tỉ mỉ vô cùng, điểm tâm sáng, bơ, sữa chua, bột hấp, ăn luân phiên, bữa khuya, tổ yến chưng đường phèn, canh táo đỏ tơ vàng, cái nào cái nấy đều hảo hạng, Minh Lan ăn đến mức da thịt trắng bột cũng hồng hào, bọn nha hoàn hầu hạ cũng được ăn sái, đến nay cũng được tính là công trung.

Đan Quất nghe rõ, mặt nghiêm nghị: “Xưa kia cô chủ đối đãi với chúng nó ân dày biết bao, nếu vừa sai sót đã bỏ rơi thì chúng nó sẽ sinh oán hận, thế thì chết dở! Cô chủ, tôi sẽ để ý.”

Tiểu Đào dìu Minh Lan đi tới phòng Vương thị, chỉ thấy Vương thị đương tựa trên tháp tương phi, nói chuyện với vợ Lưu Côn (cái này mình sửa nhé, bà này là nô bộc có vai vế nên được gọi là Lưu Côn gia, mà Lưu Côn là tên chồng bà ý chứ ko phải tên bà ý, mình nhầm nên những chương trước sẽ sửa sau^^), ở chính giữa là hai cái bàn vuông kê lại với nhau, phía trên xếp những bộ xiêm y tơ lụa ngay ngắn, gấm vóc dệt vẽ hình, thật là lóa mắt. Mặc Lan với Như Lan đang đứng cạnh bàn, quan sát những món này, thấy Minh Lan tới, đều trừng mắt nhìn nàng.

Vương thị biết Minh Lan làm gì cũng chậm một nhịp, đập đầu thỉnh an cũng đều miễn cả, mỗi lúc phân đồ đều đến muộn, chỉ chọn đồ dư đồ thừa, cứ như vậy, mọi người cũng không nói gì được. Vương thị đặt chén trà xuống, cầm một cái hộp gỗ mộc lan sơn đen khảm trai, gọi vợ Lưu Côn đưa qua, nói: “Mẫu mới của Thúy Bảo trai, năm trước lúc chị cả các con đính hôn, nó đã xem kĩ, rồi đưa sang, mấy chị em con tự mình chọn lựa đi.”

Vợ Lưu Côn mở cái hộp ra, để trên bàn bên cạnh xiêm y gấm lụa, chỉ thấy trong hộp sáng loáng châu ngọc, vàng ngọc rực rỡ. Minh Lan giương mắt nhìn, trong hộp bày song song ba hàng trang sức, một hàng là trâm hoa uyên ương có tua rủ khảm ngọc lưu ly, một hàng là trâm kim bộ điêu hình con dơi cười mây khảm nam châu, một hàng là thoa cài đầu thạch anh mật, kiểu dáng quả thực mới mẻ độc đáo, đẹp dễ hài hòa.

Ba cô Lan nhìn nhau, Như Lan bĩu môi: “Chị Tư chọn trước đi, phụ thân thường nói lớn bé có thứ tự.”

Mặc Lan cười nhạt, bước ngay lên chọn trái chọn phải, lấy cái trâm kim bộ điêu vàng ngọc nổi bật nhất kia, Như Lan chột cười nhẹ một tiếng, quay sang Minh Lan nói: “Em Sáu, em nói trong truyện “Khổng Dung nhường lê”, là anh nhường em hay em nhường anh ý nhỉ?”

Minh Lan đáp phải không được mà đáp không phải cũng chẳng xong, không thể làm gì hơn là cười khở: “Chị Tư, em gái trong bụng có bao nhiêu

chữ chị còn không biết sao? Đừng làm khó em chứ.”

Như Lan liếc nàng một cái, quay sang Mặc Lan nói: “Phụ thân thường khen chị Tư nhà chúng ta đúng là nhiều chữ nhất, chị Tư nói sao?”

Mặc Lan đỏ mặt cười, ra vẻ xấu hổ, miễn cưỡng cười nói: “Em gái nếu vừa ý cái trâm này thì cứ nói thẳng, hà tất phải viện điển cố làm chi? Chị em nhà mình, chẳng nhẽ chị lại còn tranh với em gái à?”

Như Lan thông thả nói: “Chuyện cái trâm này không gấp, chẳng qua em gái muốn học một chút đạo lý với chị thôi.”

“Thế em chọn trước đi!” Mặc Lan bỏ cái trâm kia xuống, rũ mắt đầy căm giận.

Như Lan chấm biếm nói: “Chị đã chọn rồi, em gái làm sao lại đoạt đồ người khác thích, sau này cha lại mắng cho.”

Minh Lan thấy Như Lan không chịu bỏ qua mà thuận theo, khẽ nhún mày, ngược mắt nhìn Vương thị, chỉ thấy nàng ta chỉ nói chuyện với vợ Lưu Côn, không thèm chớp mắt liếc sang đây một cái, giống như chẳng hay biết gì. Minh Lan cúi đầu, nàng hiểu rồi.

Khoa thi lần này lão hoàng đế khai ân, không ít đồng liêu của Thịnh Hoành đều có đệ tử ứng thi, Trường Phong ngay cả cử nhân còn chưa đỗ, chỉ có thể trông mắt nhìn cơ hội vút bay, Thịnh Hoành nhìn Trường Phong tức đến mắt mũi méo xệch. Ngày hôm trước hôm thi, đến một nửa quan viên Đô Sát viện đều ở đây đàm luận về con cháu đó đây trong nhà đi ứng thi, Thịnh Hoành nghe vô cùng mất hứng, sau khi đen mặt về nhà, đi thẳng đến thư phòng Trường Phong, định bụng dạy cho Trường Phong một phen ra hồn, năm sau phải trúng thi Hương, mùa xuân sang năm phải trúng thi Hội.

Ai biết vừa tới cửa chợt nghe thấy tiếng nam nữ cười nói từ bên trong truyền ra. Thịnh Hoàn một cước đá văng cửa đi vào, chỉ thấy thằng con mình đang nhoèn miệng cười, phong lưu phóng khoáng nhấc một cây bút thân ngọc, kể bên là một con hầu lả lướt xinh đẹp, nó vén hai tay áo lên, Trường Phong bèn viết hai câu thơ đậm đà lên hai cánh tay nõn nà trắng mịn.

Thịnh Hoàn quắc mắt, liếc thấy bên trên viết câu ướm át “Thanh cao thoát tục lộ hương nồng, cỡi áo tháo đai đợi chàng thương” (nguyên tác “Bằng cơ ngọc cốt thấu nùng hương, giải đai thoát y đãi nhĩ thường”, thường là nếm, dịch thơ xuôi là thương cho câu thơ nó vần, định dịch là ăn mà nghe xôi thịt quá nhể :)), cơn giận trong bụng liền xoàn xoạt xông ra, tức điên lên, không nói hai lời trối Trường Phong lại, rồi dùng tới gia pháp, cho ăn nhừ đòn, chỉ đánh cậu ấm phong nhã đến khóc cha gọi mẹ. Dì Lâm tới cầu tình, quỳ trên đất đau khổ cầu xin.

Thịnh Hoàn tức giận, ngay trước mặt mọi người trong phủ, chỉ vào hai mẹ con bọn họ mà mắng to “bùn nhão không trát được tường”.

Dì Lâm cũng rất oan ức, dì ta làm sao không muốn quản con trai ngoan chứ, nhưng dì ta rốt cục chỉ là vợ bé, danh không chính ngôn không thuận, con trai cũng không chịu nhiều quản giáo, lại sợ quản nghiêm, ảnh hưởng tình mẹ con, nửa đời còn lại dì ta còn phải dựa vào nó nha.

Thịnh Hoàn đã làm là làm cho ra nhẽ, dứt khoát lục soát thư phòng Trường Phong từ trên xuống dưới, thế mà cũng thò ra hơn mười bản “?xxx” cùng với thơ từ ướm át, và lại chất giấy đã nhàu cũ, hẳn là hậu quả của việc thường xuyên ôn cũ biết mới.

Thịnh Hoàn phần nộ cực kì, tự cầm gậy đánh Trường Phong một trận, sau đó cấm túc anh ta, rồi tìm đến phòng thu chi bên ngoài, lại nghiêm lệnh không cho chép tùy ý chi lĩnh tiền bạc cho Trường Phong, phàm là vượt quá năm lượng bạc là phải bẩm báo.

Dì Lâm đắc thế chẳng qua là dựa vào hai điều, bản thân dì ta đắc sủng, con trai lại được Thịnh Hoành coi trọng, giờ sự sủng ái của dì ta đã không bằng trước kia, con trai lại bị chán ghét, bọn tôi tớ trong phủ đều là tim gan thủy tinh, theo chiều gió nhất thời đổ về phía Vương thị.

“Em gái muốn thế nào đây?” Mặc Lan cười nhạt nói, chị ta trước đây làm sao mà phải chịu sự mĩa mai như vậy.

“Chả thế nào cả.” Như Lan lật lật quần áo một cách ngạo mạn, cố ý nói, “Chẳng qua là chị chọn trước rồi, chẳng phải là trái với ý tứ của phụ thân sao, cũng phải có cách giải thích mới được chứ, chị em nhà mình, chẳng nhẽ người này còn tôn quý hơn người kia sao?”

Chị ta kéo dài giọng, khiêu khích nhìn Mặc Lan.

Mặc Lan cắn môi, chị ta biết Như Lan muốn ép mình nói ra mấy chữ “con vợ cả con vợ lẽ khác biệt” mới được, những năm trước lúc dì Lâm còn đắc sủng, chị ta không ít lần giờ bài “vợ cả vợ lẽ”, trước mặt Thịnh Hoành nhận được không ít tiếc thương ưu ái.

Tuy nói nay không như xưa, nhưng chị ta rốt cuộc vẫn không xuống nước, liếc thấy Minh Lan đứng cúi đầu bên cạnh, suy nghĩ rồi nói: “Em Năm nói không sai, Khổng Dung nhường lê là anh nhường em, đã vậy, để em Sáu chọn trước đi thôi.”

Minh Lan liếc nhìn Mặc Lan, được rồi, một chút thương hại vừa dấy lên đã tan thành mây khói, thấy Mặc Lan đi tới kéo mình, Minh Lan nhẹ nhàng xoay người một cái, tránh tay Mặc Lan ra, cũng đã sớm chọn được câu từ, định nói chuyện thì bên chột truyền tin: “Lão gia đã về.”

Vương thị đang khoanh tay xem diễn trò một bên ngăn cả người, nhìn đồng hồ cát một chút, mới giờ Thân, còn chưa tới giờ nha môn tan sở mà?

Vợ Lưu Côn tương đối nhanh nhẹn, lập tức đỡ Vương thị dậy nghênh đón Thịnh Hoàn, chỉ thấy Thịnh Hoàn một thân quan phục mũ chuồn tiến tới, mặt vô lo, mấy sợi râu rối hơi tán loạn. Ông ta đi thẳng đến ghế thái sư ngồi xuống, Vương thị bèn vội vàng sai người dâng trà, đi tới cười nói: “Lão gia đã về, sao hôm nay về sớm thế?”

Thịnh Hoàn tháo mũ quan xuống, thuận miệng nói: “Hôm nay kết thúc khoa thi, ngay cả Tả Đô Ngự Sử cũng đi trước rồi, còn lại mấy người bọn ta nên cũng về nhà.” Người làm quan không tiện hành xử khác người, chỉ cần không liên quan đến vấn đề chốt yếu thì tốt hơn là nên thuận theo số đông.

Ba cô Lan đều ngoan ngoãn đứng lên, cung kính hành lễ với Thịnh Hoàn.

Thịnh Hoàn thấy ba con gái đều ở đây, khẽ gật đầu, lại thấy một bàn xiêm y trâm thoa bèn cau mày nói: “Những món này không phải hôm qua Hoa Nhi đưa tới sao? Sao hôm nay nàng mới chia cho các con.”

Vương thị cứng mặt, giấu giếm nói: “Mấy ngày nữa, phủ Trung Cầm bá sẽ tổ chức đầy tháng cho thằng cu nhà Hoa Lan, thiệp nghĩ mấy cô nhà mình không nên mộc mạc quá, bèn cho thêm chút xiêm y đồ đạc, hôm nay mới chia đồ.”

Thịnh Hoàn gật đầu, chợt nhớ tới lúc vừa mới đi vào, liếc thấy Mặc Lan cùng Minh Lan đang đứng ở rìa, chỉ có Như Lan là đứng sát bàn, lại thấy trên bàn bày một cái rương trang sức đang mở, ông ta nhìn Vương thị, trong lòng không vui, nói thẳng: “Sao giống như chỉ có Như Nhi đang chọn thế? Mặc Nhi và Minh Nhi đã được chia đồ chưa?”

Mặc Lan nhả nhận đến trước mặt Thịnh Hoàn, cười nói: “Mời em Năm chọn trước.”

Thịnh Hoành biết Như Lan với Vương thị cùng một kiểu tính tình, không phải loại rộng rãi gì cho cam, nghĩ Vương thị có lẽ sẽ khắt khe với con vợ lẽ, bèn lập tức quét mắt liếc Như Lan, sắc mặt Như Lan tái nhợt.

Minh Lan thấy không ổn, bèn vội vàng bước tới bắt lấy tay áo Thịnh Hoành, cười nói: “Phụ thân, ngài phân giải cho chúng con đi, vừa rồi chị Năm nói lớn bé có thứ tự, mời chị Tư chọn trước; thế nhưng chị Tư nói chuyện “Khổng Dung nhường lê”, bèn bảo con chọn trước. Con nghĩ nhé, bất kể chọn kiểu gì, hoặc là chị Tư hoặc là con, thế nào cũng không đến lượt chị Năm chọn trước, chị ấy thế cũng thua thiệt. Vậy nên mới bảo chị ấy chọn trước, phụ thân, ngài nói vậy có ổn không?”

Thịnh Hoành xưa nay vẫn quý Minh Lan, thấy nàng xinh xẻo đáng yêu, nghe xong lời giải thích trẻ con của nàng, bèn cười với ba cô Lan, nói: “Tốt, các con biết tình chị em, làm cha đây cũng thấy an lòng.”

Mặc Lan âm thầm cắn răng, lại không tiện phản bác, chỉ có thể cười lớn đồng ý, Như Lan cũng thở dài một hơi. Vương thị thuận thế nói ngay: “Rồi ta sẽ đưa mấy đồ này qua, để các con tự chọn lựa, phụ thân các con cần nghỉ ngơi một chút.”

Ba cô Lan cung kính lui ra.

Thịnh Hoành nhìn ba cô con gái đi ra ngoài, đứng dậy vào buồng trong cũng Vương thị, giang hai tay để cho Vương thị tháo đai lưng, nói: “Toàn Nhi khỏe không? Con dâu khỏe chứ?”

Vương thị nhớ tới cháu trai bụ bẫm, cười tươi: “Khỏe, tốt lắm! Đứa trẻ còn nhỏ, không nên ra gió, bằng không thì đã ôm ra ngoài cho lão gia cưng nựng rồi, thằng nhóc này, tay chân có lực lắm!”

Thịnh Hoành cũng cười, luôn miệng nói: “Nhìn cái mặt nó mà xem, đấy là mặt có phúc! Khỏe mạnh là tốt, khỏe mạnh là tốt!” Có câu cháu đích tôn là của quý của các cụ, thấy cháu trai đu đưa cánh tay mập mập bé xinh, tim

gan Thịnh Hoành đều mềm nhũn, không ngừng bảo Vương thị phải chăm chút thật tốt.

“Không chỉ Toàn Nhi đâu, thằng bé nhà Hoa Lan cũng xinh xắn lắm, lần trước thiệp tới thăm, đã biết nhoẻn cười rồi, ôi ôi, cười rộ lên trông ngọt ngào lắm, hoạt bát như dáng vẻ Hoa nhi hồi còn nhỏ ấy!” Vương thị trong lòng tràn đầy niềm vui cảm thán, “Thế thật là tốt, Hoa Lan cũng có thể ưỡn thẳng thắt lưng, tránh phải nhìn sắc mặt mẹ chồng.”

Thịnh Hoành quả thực vô cùng thương yêu cô con gái cả này, trong rất nhiều đứa con, chỉ có Hoa Lan là khi còn bé ông ta thực sự ôm ngủ, dỗ ăn, làm một vị quan ít khi bàn luận chuyện thị phi của người khác, Thịnh Hoành cũng không nhịn được nói: “Trung Cần lão bá gia làm người không tệ, chỉ có bà thông gia là ... Nay thì cũng tốt hơn rồi.”

Vương thị hừ lạnh nói: “Hừ, nếu không phải thiệp đến tận cửa nói, bà ta ngay cả tiệc đầy tháng cũng chỉ định mở hai bàn rượu cho xong chuyện, đều là con trai ruột, một đứa mở tiệc năm mươi bàn, một đứa thì như thế, cũng không sợ người ta chê cười bà ấy thiên vị quá thể đi! Con rể thì một mực ngu hiếu, chỉ thương Hoa Nhi thôi, cũng không biết bị tính toán bòn rút bao nhiêu đồ cưới rồi, lúc này lão gia với Bách Nhi thăng quan, bà ấy mới yên ổn một chút, hừ, cũng không nghĩ lại một chút những ngày nhà bà ấy điêu hiu à. Hoa Lan bằng lòng gả qua đó là nhờ tổ tiên bà ấy tích đức rồi!”

Thịnh Hoành trầm ngâm chốc lát, nói: “Ngày ấy ta cùng với lão bá gia cũng nói sơ qua, ông ấy sẽ quản thúc bà thông gia.”

Nói đến đây, Thịnh Hoành chợt nhớ đến một chuyện, hỏi: “À... Việc hôn nhân của Mặc Nhi bàn đến đâu rồi?”

Vương thị thắt chặt quan bào, nhú mào thở dài: “Thiệp không phải là không tìm, nhưng lão gia đều không ưng. Biên tu ở Hàn Lâm viện chỗ

Bách Nhi, ngài chê nghèo, thiệp sai người đi hỏi thăm, ngài lại chê không có căn cơ, nếu như là nhà giàu, vậy chỉ có con trai vợ lẽ thôi. Thành thật mà nói, không phải là không tốt, mà nhà ta tìm con rể, nhà người ta cũng chọn con dâu nha, Mặc Nhi, là đứa con vợ lẽ, có thể có được bao nhiêu triển vọng? Tìm kiểu gì đây?”

Thịnh Hoành trong lòng buồn bực, kỳ thực ông ta cũng hiểu được những đối tượng đó là cũng khá rồi, nhưng không chịu nổi sự cầu xin khóc lóc của dì Lâm, tình hình trước mắt, dì Lâm không thể không cúi đầu, lúc này đây mới phát hiện Hạ Hoảng Văn điều kiện quả thực không tệ.

“Nhưng nói trước nhé, qua mấy tháng nữa là Mặc Lan cập kê rồi, nó lại lựa trái chọn phải như thế, thiệp cũng chịu không xía vào được. Có điều, nó kéo dài như thế, Như Nhi với Minh Nhi cũng chẳng chờ được, đến lúc đó, đừng trách làm em lại chẳng chờ người làm chị nhá!” Trước mặt Thịnh Hoành, Vương thị đánh đòn phủ đầu.

Thịnh Hoành nhú mi, đầu đầu nói: “Lão phu nhân đã đề cập với ta, lần trước cụ về Hựu Dương có thấy cháu trai nhà chị dâu cả, gọi là Úc Nhi, đọc sách tấn tới, gia sản giàu có, nghe cũng không tệ, nhìn xem năm tới có thi trúng khoa cử hay không.”

Ông ta vẫn rất tín nhiệm ánh mắt lão phu nhân, khi đó lão phu nhân nhắc đến, cười như không cười nói, thằng bé kia có vài phần giống mình khi còn niên thiếu, nghĩ tới đây, Thịnh Hoành tâm tình tốt lên, giống mình ư, vậy phỏng chừng cũng là một thanh niên có tướng mạo có tài cán đây!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tiệc Đầy Tháng, Nhà Có Tước, Tai Bay Vạ Gió

Sinh ra trong nhà quan lại xuất thân từ khoa cử chính thống, Minh Lan vốn tưởng rằng tước vị chính là bát cơm sắt, miễn là không dính líu đến kết các kiểu phạm tội cao cấp như kết đảng đoạt vị, chủ yếu là dựa vào ấm [‘] tổ mà sống nhàn tản. Minh Lan bèn không khỏi hâm mộ mà cùng Trường Bách thảo luận về vấn đề này. Kết quả là đổi lấy con mắt mắt vô cùng khinh bỉ của anh Trường Bách.

Thái Tổ dựng nước, để phong thưởng các vị tướng tài và mưu sĩ có công, đã phong năm vị vương khác họ, mười chín vị quốc công, bốn mươi hai vị hầu tước, một trăm mười lăm vị bá tước, những vị tướng sĩ cha truyền con nối thì nhiều không đếm xiết. Thái Tổ tính đa nghi, chẳng qua chỉ một đời, đã đoạt chức tru diệt ba vị vương khác họ cùng với một nửa số công hầu bá tước. Từ rày về sau, Thái Tông kế vị, tức là tiên đế, Bắc đánh Thát Đát, Nam dẹp Man hoang, đông tây nam bắc mở mang bờ cõi vô số, lại lần lượt phong rất nhiều tước vị, nhưng chia ra nhánh Lưu và Thế, cũng không phải là tất cả đều đời đời cha truyền con nối.

[‘] Ấm: thời đại phong kiến, do cha ông có công mà đem lại quyền lợi cho con cháu được đi học và được bổ làm quan.

Sau khi hoàng đế Thái Tông bình định bốn vùng biên cương, đầu tiên là phong thưởng chức đệ nhất mưu thần cho Trương các lão đứng đầu gián ngôn “Dĩ vô thượng chi phú quý thù vô biên chi công tích”[‘], võ tướng đứng đầu là Tĩnh Quốc đại tướng quân phong làm Anh quốc công dẫn đầu

phụ nghị. Hoàng đế Thái Tông, lại thuận tay gỡ bỏ quyền lực của hơn một nửa số quý tộc quân sự, từ nay về sau quyền nghị chính nghiêng về phe quan văn.

[‘]Lấy phú quý tối cao để thưởng cho công lao vô biên.

Như vậy, phú quý có hạn, con cháu vô tận, sau khi nhà có tước sinh sôi ba bốn đời, đều nhiều nhân khẩu, quản cũng không xuể, lúc này mới muốn nhìn xem trong quân hay trong cung có thể lực nào, nhân tài nhà nào xuất hiện. Nếu gia thế suy đồi, có tang mà buông thả, áo quần phung phí, chiếm đoạt của dân, từng cái từng cái một, đều bị ngôn quan ngự sử tố cáo, sau đó còn phải xem tâm tình hoàng đế.

Thái Tổ con nổi dõi đông đảo, khi tiên đế kế vị, Nhữ Dương vương cùng một đám hào thích quý tộc tấu lên “Cửu vương nhiếp chính”. Hoàng đế Thái Tông ra tay cứng rắn, tự mình dẫn ba ngàn thiết kỵ đánh lên đại đoạn Tây Sơn, một lần đánh phá bộ phận đầu não của Nhữ Dương vương, sau đó truy tìm gốc rễ, một mạch phế bỏ mười mấy nhà vương tước, trong đó, còn có con chốt thí bóng chạm biên[‘] phủ Trung Cần bá.

[‘] sát biên cầu (edge ball, touch ball) tức là đánh bóng vào đường biên của sân bóng, lúc này chia làm hai trường hợp, bóng đánh trên vạch thì được điểm, ngoài vạch thì không được điểm, thường dùng trong bóng bàn hoặc tennis. Ở đây ý là chỉ cần không vượt quá giới hạn thì luật vẫn cho phép, ý chỉ phủ Trung Cần Bá có liên lụy nhưng hành động vẫn trong giới hạn cho phép, có điều vẫn bị thí tốt.

Tiên đế tại vị không lâu, sau khi hoàng hậu Tĩnh An hoẵng thệ [‘] không bao lâu thì cũng đi theo, đương kim hoàng đế nhân từ, sau khi đăng cơ mấy năm bèn phục tước cho một số nhà không phạm trọng tội, nhưng mấy nhà đó cũng đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề, tựa như chim sợ cành cong, cũng không còn dám ho he gì nữa.

[‘] hoảng thê là chết, đây là tử cổ, chỉ dùng cho dòng dõi vua chúa, chứ hầu hoặc đại thần khi chết. Tớ quyết định vẫn giữ Hán Việt cho nó đặc trưng.

Lúc Minh Lan lần đầu đến phủ Trung Cần bá, đã khe khẽ “à” một tiếng, bước vào bốn năm sân viện, kèm theo hai hoa viên nhỏ hai bên, chỉ to hơn ở phủ Thịnh chút xíu, bàn về thế đất còn không bằng phủ Thịnh. Về sau Trường Bách mới nói với Minh Lan, ban đầu đất phủ Trung Cần bá bị thu hồi đã sớm được thưởng cho nhà công huân quý tộc khác, khu nhà hiện nay là lão hoàng đế sau này ban thưởng riêng.

Hôm nay bày đầy tiệc rượu mừng cháu trai thứ, trong trong ngoài ngoài ba mươi sáu bàn tiệc, sáu nhân sáu số đại cát. Họ Thịnh làm đàn ngoại tất nhiên là khách quý, Minh Lan vừa xuống khỏi xe ngựa bèn lên kiệu, tiến vào nhị môn rồi đi bộ, vòng qua một bức bình phong phú quý cát tường, thì chạm mặt một cô gái vận áo bối tử hoa màu hồng đào thêu kim tuyến tới đón tiếp, cười nói: “Các em cuối cùng cũng đến nơi, chị chờ từ sáng sớm, thế mà các em vẫn đến muộn nhé.”

Mặc Lan ngênh đón đầu tiên, tươi cười nói: “Sớm biết là chị chờ chúng em thế, có bay chúng em cũng phải bay ngay tới!” Như Lan nửa cười nửa không: “Chị Văn Anh là chủ nhà, tất nhiên là chờ khách rồi, lại còn bảo khách phải chờ chủ nhà chắc?”

Viên Văn Anh mặt trứng ngỗng trắng trẻo xinh xắn, nhã nhặn phóng khoáng, cũng không để tâm Như Lan, chỉ kéo Minh Lan đứng phía sau, cười nói: “Em Minh Lan thật là khách hiếm, từ khi nhà các em tới kinh, hai chị của em còn hay tới chơi, chỉ có em, sang nhà chị tất cả mới có hai lần thôi!”

Minh Lan xoa thái dương, còn thấy đầu óc choáng váng, bèn thành thật thừa nhận: “Chị Văn Anh, em mệt, chị đừng trách em, em tuy không tới,

thế nhưng hà bao tua đeo quạt em đều nhờ chị Năm đem tới mà.” Nói rồi cười nhẹ, nụ cười này làm cho Viên Văn Anh cũng giật mình.

Chẳng qua chỉ mấy tháng chưa gặp, da dẻ trắng ngần tựa như có thể bấm ra nước, trên mặt khoác một vẻ đẹp thật như không thật, màu môi hồng phớt như nước ép cánh hoa sen in trên giấy Tuyên Thành trắng tuyết mong manh, làm cho lòng người không khỏi thương tiếc, quả là nhan sắc đào hoa, tóc dày đen nhánh buông xuống búi thành búi trắng răm lệch, chỉ cài một đôi trâm lẳng hoa ngọc bích, bên mai cài đóa châu kết từ hạt thạch anh lấp lánh, nhìn một cái, giữa một phòng rực rỡ gấm hoa, dường như chỉ có thể thấy một mình nàng, vô cùng thuần khiết, vô cùng diễm lệ.

(Nhan sắc bạn Minh Lan nhà chúng ta là thuộc hàng chim sa cá lặn đó, không phải xinh xắn đáng yêu tầm thường đâu =)), xinh thuộc hàng tiếng tăm trong giới quý tộc kinh thành luôn nhé . Cũng vì xinh đẹp như thế nên mặc dù có dì Lâm nhưng dì Vệ cũng vẫn được Thịnh Hoàn ưu ái, mỗi tội hiền quá, bị hại chết .)

“... Đã lâu không gặp, em trở nên xinh đẹp quá.” Viên Văn Anh nói thực lòng, “Em cũng nên đi lại nhiều hơn một chút đi.”

Vẻ mặt Mặc Lan trầm xuống, lập tức khôi phục nguyên hình, nói: “Em gái em đây cực kì uế oải, chỉ thích theo bà nội chúng em niệm kinh lễ Phật, chị cũng đừng khuyên em ấy nữa.”

Viên Văn Anh cười khẽ, quay sang nói với Minh Lan: “Nghe chị dâu thứ nói, khi còn bé em không được khỏe, bây giờ thì khá hơn nhiều, hôm nay trời lạnh, không thì chúng ta đã có thể câu cá.”

Minh Lan thấy Viên Văn Anh khách khí như vậy, không thể lại giả bộ xấu hổ, bước tới kéo tay chị ta, nói: “Cảm ơn chị Văn Anh đã nghĩ đến em, cái thân em cũng đã sớm khỏe lên rồi, chẳng qua là ... Chẳng qua là sáng nay thiếu ngủ thôi ạ.” Ngượng ngùng lè lưỡi.

Viên Văn Anh phì cười: “Thế đấy, sớm hôm nay chị cũng bị gọi dậy, giờ vẫn còn ngáp đây này!”

Như Lan bị làm lơ một hồi, không nhin được nữa, nói: “Thế cuối cùng có vào không đây?!”

Viên Văn Anh biết tính Như Lan, chỉ nhúu mày, bèn dẫn ba cô Lan vào buồng trong, bên trong đã ồn ào nói cười.

Hoa Lan hôm nay tràn trề vui sướng trên mặt, vận áo bối tử đỏ chót hoa văn trăm bướm vờn hoa, đầu cài trâm kim phương ngọc trai đúc hình năm phượng châu trời, bên cạnh là một bà vú khỏe khoắn đang ẩm một bọc tã gấm đỏ chót. Ba cô Lan vội đi lên nhìn, chỉ thấy một đứa bé trắng mập xinh xẻo, nhắm tịt mắt ngủ say, cái miệng nhỏ chúm chím nồn nà như nụ hoa còn đang phun nước bọt, vô cùng đáng yêu mà.

Một đám phu nhân đều chúc hỉ, còn có mấy bác gái đeo nhẫn đá quý đang sờ má em bé, chỉ lát sau quả thực đứa bé liền khóc lớn, Hoa Lan bèn sai vú em bế xuống dưới.

Vương thị vô cùng hưng phấn, mặt ửng sắc hồng khoáng trá, nàng ta ngồi ở vị trí đầu, thấy Như Lan một cái bèn ngoắc tay gọi tới, kéo con gái vào giữa đám phu nhân nói. Ở một bên, Viên phu nhân phủ Trung Cần bá vẻ mặt lãnh đạm, nhìn đứa con dâu thứ theo nhà mẹ đẻ thuyền lên nước cũng lên theo, trong lòng cực kì không thoải mái. Một năm gần đây Hoa Lan cũng đã có kinh nghiệm hơn, viện cớ ốm yếu suy nhược, lại từ chối việc quản gia, bà ta cùng con dâu cả sao bằng lòng lấy vốn riêng bù vào quỹ gia đình được.

Vả lại, gần đây, con trai cũng không còn vâng lời như trước nữa.

“Toàn bộ bổng lộc của phụ thân với con đều nộp cho mẫu thân, ruộng đồng cửa hàng trong nhà cũng đều nằm trong tay mẫu thân cả, trước đây Hoa Lan quản gia thì cần chi phí, mẫu thân ra sức khước từ không chịu cấp

cho, quản gia như vậy thì có gì tốt đâu mà làm?!” Viên Văn Thiệu là quân nhân, vốn là vô cùng hiếu thuận, bình thường cũng không tức giận, nhưng Viên phu nhân thiên vị quá đáng chọc vào anh ấy, anh ấy buồn phiền buồn một câu, “Nếu mà muốn đồ cưới của Hoa Lan thì nói một tiếng, nếu mà sinh hoạt phí gia đình khó khăn, khiến cho người bên ngoài khinh thường, khiến cho nhà thông gia cũng phải coi rẻ, thì con trai nhất định sẽ hai tay dâng lên! Con cũng chẳng cần tỏ vẻ gì cả, không hại thân thể lại hại tình thân!”

Trung Cầm bá sau khi biết liền gọi vợ già đến mắng cho một trận: “Nhà vọng tộc, có thể giữ được bí mật gì nào? Bà cho rằng bà làm việc không lưu dấu vết, bên ngoài người ta đã sớm cười vào mặt rồi kia kìa! Nhà này không phải chưa từng sa sút, lại không có khoản chi quá tốn kém nào cả, bà tính kể lên đồ cưới của con dâu, cũng không cổ kị cái mặt tôi! Con dâu cả trước khi con dâu Văn Thiệu gả qua đây, một ngày cũng có thể ăn năm bữa, giờ nó lại quý quá cơ, hờ một tí ra là năm ườn rên hừ hừ? Nó không quản được thì bà quản! Bằng không đòi vợ thằng Văn Thiệu quản thì bà nộp hết ruộng đất cửa hàng ra đây!”

Viên phu nhân giận chết gần chết, cũng không thể làm gì, về sau Hoa Lan lại mang bầu, bà ta lại liên tục đến phòng con trai dúm người vào, từng đưa từng đưa xinh đẹp lòe loẹt. Hoa Lan thế mà cũng nhin, chỉ sai ma ma sắc thuốc chữa đẻ rót từng thang từng thang một, quả thực là nhin cho đến khi sinh được con trai. Viên phu nhân nhìn thấy không ổn, lại muốn nạp thiệp cho Viên Văn Thiệu.

Hoa Lan đến trước mặt lão bá gia khóc: “Tuy nói cha con ba vợ bốn nàng hầu là chuyện tầm thường, thế nhưng mẫu thân cũng nên xử lý mọi sự công bằng, trong phòng chị dâu cả, mẫu thân một người cũng không cấp cho, thế mà lại nhét hơn tám đứa vào phòng con, nói là để hầu hạ chủ, chẳng nhẽ là chê con dâu không có đức, không chăm lo được cho chồng

sao?! Giờ thì hay rồi, lại phải nạp vợ lẽ cho nhị gia nữa, nếu hai vị bề trên thực lòng chê con dâu, vậy con dâu xin đi ngay đây ạ!”

Viên Văn Thiệu vừa mới có đứa con trai mũm míp, chỉ yêu thương vô cùng, cũng tức tối nói: “Ở chỗ anh cả cùng lắm chỉ một vợ một lẽ, thế mà con lại đây một phòng vợ lẽ, lại biết rằng do mẫu thân cấp cho, ai không hiểu, lại còn không bàn tán rằng con là đứa háo sắc vô đức sao!”

Trung Cần lão bá gia lại càng hết hồn, một trận phong ba qua đi, ông ta còn đang suy nghĩ tìm đường cho con cháu nhà mình, làm sao có thể kết oán với họ Thịnh, bèn vội vàng an ủi con trai con dâu mấy câu, sau đó nạt cho bà vợ già một trận, không cho phép bà ta nhúng tay vào chuyện trong phòng con trai nữa.

Cứ thế, hôm nay Viên phu nhân làm sao vui cho nổi, chỉ cười bên ngoài chứ trong lòng không cười cho qua chuyện. Vương thị cũng không để ý đến bà ta, chỉ vui vẻ uống trà tán chuyện, người ở bên trong đều biết, ngày hôm nay phủ Trung Cần bá chỉ có cậu hai Văn Thiệu là có tiền đồ, Hoa Lan lại sinh con trai, tất nhiên là kết giao phụ họa theo nhiều hơn.

Viên phu nhân phát bực, chỉ cúi đầu cùng nói chuyện với một phụ nữ trung niên cài trâm bộ điều song hỉ bằng bạc. Bên người bọn họ là một thiếu nữ vận áo dài vạt lệch màu hạnh hoa văn chỉ bạc, nhan sắc khả ái, diễm đạm thanh tú. Mặc Lan nhìn thấy, nhỏ giọng hỏi Viên Văn Anh, Văn Anh đang cùng nói chuyện với Minh Lan về mười hai cách nấu canh cá cá trắm cỏ. Minh Lan đã từng thử làm tám loại, hai người đang nói đến độ nước miếng tứ tung, sau khi nghe Mặc Lan hỏi, Văn Anh ngẩng đầu nhìn, nói: “Đây là bên đằng nhà đẻ chị dâu cả, dì với em gái họ tôi, họ Chương.”

Nói rồi vênh môi, quay lại cùng Minh Lan đàm đạo tiếp.

Mặc Lan không có hứng với chuyện cá trắm cỏ, chịu đựng nghe một chút thì không nhịn được nói: “Mấy người làm tiểu thư, sao suốt ngày ăn ăn

uống uống thế, đúng là một đôi tham ăn!”

Văn Anh quay đầu lại cười nói: “Em lần trước còn lôi chị ra nói chuyện son phấn nước hoa hồi lâu cơ mà.”

“Sao mà giống nhau được?” Mặc Lan nhú mày.

Minh Lan lắc mạnh đầu: “Cũng không phải, không phải nha, cái gọi là từ trong ra ngoài, trong trắng lộ hồng, thuốc bổ không như đồ ăn bổ, ăn tinh tế tỉ mỉ tốt hơn nhiều so với son phấn tốt, da dẻ sắc mặt sẽ tốt tự nhiên.”

Mặc Lan giật mình, nhìn làn da Minh Lan nõn nà như thế, ngập ngừng nói: “Thật à?”

Vừa dứt lời, phía trước ồ ào, hai vị phu nhân có tuổi vận hoa phục mây biếc tiến vào. Viên phu nhân mặt tươi cười ra nghênh đón mời ngồi, tự mình dâng trà bắt chuyện, vô cùng ân cần. Văn Anh lập tức kể cho Minh Lan, vị phu nhân phúc hậu đang cười kia là Hoàng phu nhân nhà Thọ Sơn bá, chính là chị cả của Trung Cần lão bá gia, vị bên cạnh vẻ mặt lãnh đạm ăn mặc thanh quý là Vĩnh Xương hầu Lương phu nhân, bà ấy không nói nhiều, chỉ có Viên phu nhân tự biên tự diễn.

“Đó không phải bác của chị sao? Bác làm mẹ chồng, chị Văn Anh may mắn quá nha.” Mặc Lan trêu ghẹo Văn Anh, ánh mắt toát lên vẻ vô cùng hâm mộ.

Văn Anh xấu hổ đỏ mặt, buồn bực không đáp lại, Minh Lan vội tới giải vây, đổi đề tài: “Lương lão phu nhân cũng có họ với nhà chị à?” Hôm nay tiệc rượu đầy tháng này vì ngại phô trương, nên chỉ mời mấy nhà thân thiết. Minh Lan ít kiến thức, nhưng cũng biết nhà Vĩnh Xương Hầu này không thể đi so với nhà Trung Cần bá và Thọ Sơn bá, tuy không cực kì phú quý chức to, nhưng nhân khẩu phồn thịnh, nhân thân trải rộng, rất có căn cơ.

Văn Anh thở phào nhẹ nhõm, đáp: “Chị ba nhà bác chị gả qua phủ Vĩnh Xương hầu.”

Bên kia, Viên phu nhân đã đưa Chương Tú Mai đến trước mặt hai vị phu nhân, cười nói: “Đây là cháu gái ngoại tôi, Tú Mai, con chào đi.” Chương Tú Mai đoan đoan chính chính chình lại y phục hành lễ, cười dịu dàng. Viên phu nhân lại ngồi ở bên cạnh, kín đáo khen ngợi Chương Tú Mai, từ nhan sắc nhân phẩm đến xuất thân, tới cả tài thi văn thơ văn, khen đến nỗi Viên Văn Anh cũng phải nhú mày.

Minh Lan đã nhìn ra, khẽ cười hỏi: “Nhà bác chị còn con trai khác sao?”

Văn Anh nhìn mẹ mình có nhiều cử chỉ không thích hợp, thấy mất mặt, tức giận siết khăn tay: “Không phải là nhà bác chị, mà là nhà Vĩnh Xương hầu, bà ấy có một đứa con trai, hôm nay được anh hai đưa đến, sắp được bổ nhiệm vào ngũ thành binh mã ti làm phó chỉ huy sứ.”

Mặc Lan vênh tai, quay đầu dò xét: “Vị công tử kia... Là người thế nào?”

Văn Anh nhớ lại tin tức nghe được: “Anh ta tên là Lương Hàm, khoảng mười bảy mười tám tuổi, là con sinh ra khi lão hầu gia và Lương phu nhân sinh khi về già.”

Sau đó trừng mắt về phía hai mẹ con Chương thị, cúi đầu tức giận nói, “Mẹ chị không biết đã tìm bao nhiêu nhà, cuối cùng dì Chương chọn đông chọn tây, đòi nhà cao cửa rộng cơ! Có điều Lương lão phu nhân cũng từng nói một câu, con út nhà mình tính tình ương bướng, sau này chọn dâu, không bàn giàu có căn cơ, nhưng cần phải có tài sắc đức hạnh mới được. Dì Chương nghe thế, liền xúi bầy mẹ mỗi ngày đi nịnh bợ phu nhân Vĩnh Xương hầu, liên lụy đến thể diện của bác, hử, không phải là đầu óc chị xấu xa, dượng đã mất rồi, chị họ muốn tìm một người tốt thì không có gì đáng

trách, có điều cũng phải nhìn phân lượng của mình một chút chứ! Chị ấy cũng không soi mình xuống chậu nước mà xem, xứng cũng chẳng xứng!”

Văn Anh nói lời này ra, Minh Lan nhin không được liếc Mặc Lan, chỉ thấy trên mặt chị ta bỗng dưng bừng lên, cười lớn nói: “Ôi, chị Văn Anh, chị Văn Anh còn chưa gả chồng đã thương mẹ chồng rồi?”

Lúc này phu nhân Thọ Sơn bá quả thực cần sự thương hại, bác ấy nhìn em dâu mình khen Chương Tú Mai dịu dàng ngoan ngoãn tao nhã đến lần thứ ba rồi, trong lời nói âm thầm có ý kết thân, đã có chút ngồi không yên, nhìn sắc mặt phu nhân Vĩnh Xương hầu tiếp tục lạnh nhạt, phu nhân Thọ Sơn bá trong lòng không vui, chen lời: “Cháu dâu cả tôi dâu rồi?”

Viên phu nhân ngăn người, khề thờ dài: “Người nó không khỏe, đang nghỉ ngơi rồi.” Khóe mắt liếc Hoa Lan, không mẫn không nhạt chêm một câu, “Tôi chính là mệnh lao碌, cũng chẳng có ai giúp việc quản gia.”

Hoa Lan vẻ mặt cứng đờ, phu nhân Thọ Sơn bá lập tức tiếp lời: “Ngày hôm trước chị có mời Hồ thái y tới bắt mạch cho cháu dâu cả, chị có hỏi thăm, cũng không có việc gì nghiêm trọng cả, hay là trong lòng không thoải mái? Em cũng đừng một mực chỉ thương đứa lớn, nó nhàn mảy một chút em đã cho là bệnh nặng, cũng nên thương yêu cả đứa nhỏ nữa chứ, hồi năm trước, nó bầu bảy tám tháng, em còn bắt nó tròn phận dâu với em, có kiểu mẹ chồng như em vậy sao?! Nhìn mặt con bé trắng bệch ra kia, nghĩ hẳn là nó còn chưa được điều dưỡng cho tốt!”

Vương thị và Hoa Lan âm thầm cảm kích, vẻ mặt Viên phu nhân xấu hổ, vị bác gái này giỏi nhất là giáo huấn người khác, bởi vì là chị cả, bà ta lại không tiện cãi lại, chỉ có thể nín nhịn.

Thực ra lần kia bà ta chỉ để Hoa Lan đứng nhiều nhất nửa canh giờ, ông chồng đã chạy tới mắng cho một trận. Từ đầu tới cuối có không ít thì nhiều hầu già khóc cha gọi mẹ, tối đó nói là Hoa Lan động thai, không xuống nổi

khỏi giường, con trai lại tới khóc một chập, về sau chuyện này truyền ra, người thân lui tới đều ngấm ngầm bảo bà ta thiên vị độc ác, chỉ thiên vị cháu gái đằng ngoại, không coi con gái nhà người ta là người.

Viên phu nhân mấp máy môi cười cười: “Con dâu cả không có năng lực như Hoa nhi, em bèn nghĩ để nó chịu nhiều khổ cực hơn một chút...”

Lời còn chưa dứt, phu nhân Thọ Sơn Bá bèn ngắt lời: “Các em sau trăm năm, tước vị phủ đệ này cũng phải do hai đứa nhà cháu cả giữ gìn, cháu dâu thứ còn có thể liên can gì nữa, còn thế chỗ cháu dâu cả quản gia được sao? Cháu dâu cả nếu mà không được việc, chi bằng để chị đi tìm một đứa có năng lực, đưa đến phòng cháu trai cả, sau này cũng có người giỏi trợ lực, cũng không thể giao cái bá phủ này vào đứa ốm đau bệnh tật được nha!”

Lời vừa nói ra, Viên phu nhân và Chương phu nhân mặt mũi trắng bệch. Vương thị trong lòng thoái mái biết bao, Hoa Lan ra sức cúi đầu đi xuống, khiến cho người khác khó mà thấy được khóe miệng chị ấy nhếch lên. Phu nhân Thọ Sơn bá nói gay gắt, nhưng giọng điệu lại hoàn toàn là vẻ quan tâm đến nhà mẹ đẻ, xung quanh đều là thân thích tốt, đều biết nội tình nhà này, ngược lại có thấy cũng không thể trách.

Vị bác gái này trong nhà vốn là con gái cả, từ nhỏ thận trọng có năng lực, cha mẹ coi trọng bậc nhất, em trai Trung Cần bá cũng vô cùng tín nhiệm, kiên cường hậu thuẫn ông chồng yếu đuối thành thật của mình rèn luyện tấn tới. Bà ấy trước đây rành rành có thể tìm cho con trai mình một mối hôn tốt đẹp, nhưng nể mặt em trai, nên vẫn đồng ý hôn sự của Văn Anh. Viên phu nhân trông thấy vị chị cả này cho tới vẫn là lùn hăn đi một bậc, mà bà ấy lại khá hợp với Hoa Lan.

Phu nhân Thọ Sơn bá hiểu rõ cũng không thể truy cứu quá mức được, lại sợ cô em dâu này không biết điều mà lại làm phiền phu nhân Vĩnh Xương

hầu, thoáng liếc Vương thị, bèn cười nói: “Khiến bà thông gia chê cười rồi.”

Vương thị vội lắc đầu, loại chuyện cười này nàng ta bằng lòng xem suốt mấy ngày đêm, vui vẻ đến trước mặt phu nhân Thọ Sơn bá: “Chị đây không phải là tâm luôn đặt ở nhà mẹ đẻ sao; đều là người một nhà thì có gì không thể nói ra lời chứ.”

Phu nhân Thọ Sơn bá cười cười, chỉ vào Như Lan ở một bên nói: “Khuê nữ nhà thông gia càng lớn càng được nhỉ? Còn một đứa nữa đâu?”

Mặc Lan ở bên kia đã sớm rình nửa ngày, vừa nghe lời này, lập tức cười, xấu hổ hành lễ, nói thỉnh an, phu nhân Thọ Sơn bá chỉ vào Mặc Lan, nói với phu nhân Vĩnh Xương hầu: “Đứa trẻ này tho văn rất giỏi, tính cũng ngoan ngoãn.”

Phu nhân Vĩnh Xương hầu gật đầu, nói: “Là một đứa trẻ thanh tú, phu nhân nhà họ Thịnh thật là có phúc.” Nói rồi thôi.

Mặc Lan lập tức cười nói: “Phu nhân khen lắm rồi, Mặc Lan sao dám.” Chị ta dù có đầy một bụng muốn nói, lại thấy phu nhân Vĩnh Xương hầu lạnh lùng như vậy, cũng chẳng biết bắt đầu thế nào.

Ánh mắt Hoa Lan lóe lên, che miệng cười nói: “Bác à, em gái út cháu hôm nay cũng đến đây.”

Phu nhân Thọ Sơn bá vui vẻ nói: “Còn không cho bác gặp đi.”

Hoa Lan vội vã lôi Minh Lan từ phía sau Văn Anh ra, Văn Anh là đã gặp trước rồi, nhưng vừa mới thấy Minh Lan, phu nhân Thọ Sơn bá và phu nhân Vĩnh Xương hầu đều không nhìn được ngấn người, sau một lúc, phu nhân Thọ Sơn bá kéo tay Minh Lan, cười nói với Hoa Lan: “Chả trách cháu cứ khen với ta một trăm lẻ tám lần, quả nhiên là người xinh đẹp.” Ấy rồi lại

sắc giọng, “Lão phu nhân nhà cháu cũng keo kiệt quá, giấu giấu diếm diếm thế, bà ấy sợ người khác đoạt mất phải không!”

Sau đó kéo Minh Lan ngồi xuống bên cạnh, tỉ mỉ hỏi ngày sinh tháng đẻ, hỏi thường ngày thích làm cái gì, lại hỏi thích ăn gì mặc gì, Minh Lan cúi đầu thành thực trả lời. Phu nhân Thọ Sơn bá thấy Minh Lan tự nhiên cởi mở, lời nói thông minh thẳng thắn, rất hợp với tính mình, thế là vô cùng yêu thích, lãnh đạm luôn với cả Chương Tú Mai và Mặc Lan ở bên.

Chương Tú Mai viền mắt ánh lệ, lui mấy bước về phía sau Viên phu nhân sắc mặt khó coi.

Mặc Lan rất không cam lòng, chợt nhớ tới dì Lâm kể về mấy lần gặp dì Vệ, quả nhiên là trâm gai vấy bố cũng không giấu nổi tuyệt sắc, mặc dù nhu nhược vụng về, những cũng làm Thịnh Hoành say đắm non nửa trái tim. Mặc Lan thầm mắng hai vị phu nhân quý hóa này không biết nhìn hàng, chỉ biết trông vào vẻ ngoài, không nhìn vào bên trong, không biết được trình độ tài hoa xuất chúng của chị ta.

Phu nhân Thọ Sơn bá lôi kéo Minh Lan hen một hồi lâu, quay sang tròng bà thông gia một cái: “Bà cũng nói thử xem nào, چرا cái miệng hồ lô ra chứ hả?”

Phu nhân Vĩnh Xương hầu vẻ mặt lạnh nhạt lúc này mới mỉm cười, chậm rãi nói: “Nếu tôi mà có con gái như vậy, hẳn cũng sẽ giấu đi thôi.”

Vương thị góp vui: “Đứa trẻ này từ nhỏ nuôi dưỡng ở chỗ lão phu nhân, bà cụ vô cùng thương yêu nó, luôn luôn không rời, không ra ngoài mấy, lẽ nghĩa nếu có không chu toàn xin hai vị phu nhân lượng thứ.”

Phu nhân Vĩnh Xương hầu cười nhạt nói: “Lão phu nhân nhà chị nề nếp vô cùng nghiêm khắc, bé gái bà ấy dạy dỗ chẳng nhẽ còn kém sao.”

Vương thị liễu Mặc Lan đứng cúi đầu ở một bên, trong lời nói càng thêm khách khí, cộng thêm Hoa Lan ở một bên khen ngợi, bầu không khí cũng trở nên hài hòa. Chỉ có Minh Lan là ngửa ngáy da đầu, nàng chỉ thấy sau lưng có mấy tia mắt bùng bùng lửa giận xuyên thấu, rõ là tai bay vạ gió, bèn lợi dụng lúc mấy vị phu nhân nói chuyện, viện cớ có món quà nhỏ tặng Trang Nhi, xin Hoa Lan cho một đứa hầu gái dẫn đi, Văn Anh lại cũng nói giúp mấy câu, Minh Lan mới có thể thoát thân.

Đi qua một cái cửa bán nguyệt nho nhỏ, là tới phòng Trang Nhi, mới thấy một cô bé con mặc áo the ngắn đỏ thắm họa tiết hoa lựu màu vàng đá, đang ngẩn người buồn bực không vui, ở bên cạnh là một ma ma vận áo chên màu thạch thanh áo trong màu đỏ sậm đang liên tục dỗ dành mà không được. Trang Nhi vẻ mặt ngơ ngẩn, thấy Minh Lan nhìn mình, mới khẽ mỉm cười, yếu ớt gọi “Dì ơi”. Minh Lan nhận lấy một cái hà bao nhỏ từ tay hầu gái, lấy ra con búp bê vải mình mới làm xong cho Trang Nhi.

Búp bê bụ bẫm khéo léo, sợi vải nhiều màu sắc làm nên cái mắt cái mũi cái miệng xinh xắn, bên ngoài còn mặc quần áo trẻ con bằng tơ, mặt mày cong cong vô cùng đáng yêu. Trang Nhi ôm khuôn mặt bé trái táo be bé cọ cọ, quyến luyến không rời, vui vẻ ra mặt, nhảy hai bước xuống dưới khàng, kéo Minh Lan đòi ra ngoài. Hầu gái hầu già một bên bèn vội vàng thay cho Trang Nhi chiếc áo khoác nhung hồng phấn nạm kim tuyến.

Minh Lan biết Trang Nhi có tâm sự, từ con một đã biến thành “Chiêu Đệ”[‘], khó tránh khỏi mất mát, bèn thuận theo cô gái nhỏ, nắm bàn tay non nớt, một lớn một nhỏ, cười hi ha từ từ đi ra.

[‘] Chiêu Đệ là một nhân vật nữ trong truyện “Tứ Thế Đồng Đường” của Lão Xá kể về một gia đình hết sức bình thường nhà họ Kỳ bốn đời chung sống với nhau, xoay quanh cái trục sống chết, chìm nổi, vinh nhục và số phận của mỗi một con người trong cái “xóm Chuồng Dê” nhỏ bé heo hút nhưng không kém phần phức tạp của thành phố Bắc Bình vào những ngày

bị phát xít Nhật chiếm đóng. Chiêu Đệ sinh ra trong gia đình có hai con gái, đây là một gia đình Hán Gian L , không xem phim này không hiểu lắm :P

“Dì Sáu ơi, có phải mẹ không thích con đúng không?” Trang Nhi cúi đầu, “Từ lúc có em trai, mẹ không còn tốt với con nữa rồi.”

Minh Lan quan tâm vỗ vỗ đầu Trang Nhi, khuyên bảo: “Không phải, em trai con mới sinh, mọi người đều thấy mới mẻ, nếu con có búp bê mới, có phải con cũng rất thích không? Sau một thời gian sẽ ổn thôi, Trang Nhi nhà chúng ta vừa ngoan vừa thông minh, là cục cưng của mẹ con, làm sao lại không tốt với Trang Nhi được!”

Trẻ con dễ dỗ, trong lòng mở ra, bèn vui vẻ kéo Minh Lan dạo chơi trong vườn, vừa đi vừa líu ríu kể chuyện cười trẻ con, thấy Minh Lan vẻ mặt không yên, bèn hỏi: “Dì Sáu, sao dì lại cau mày?”

“Dì Sáu đang ngẫm nghĩ chuyện nha.”

“Chuyện gì thế?”

Minh Lan dừng một chút, cúi đầu hỏi: “Trang Nhi, dì Sáu hỏi con nhé, con thích mỗi ngày mặc đồ mới, có đồ chơi, có đồ ăn ngon nhưng cha mẹ con có thật nhiều em trai em gái cần yêu thương? Hay là, không có đồ ăn ngon, quần áo đẹp, đồ chơi tốt nhưng cha mẹ chỉ yêu mỗi mình con hả?”

Cô gái nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ, khuôn mặt nồn nà nhăn thành cái bánh bao, trầm tư suy ngẫm, khổ sở nói: “Có thể vừa có đồ tốt, vừa được cha mẹ yêu thương mỗi mình mình được không?”

Minh Lan bật cười, nghiêm túc nói: “Ai cũng muốn thế, nhưng không được, chỉ được chọn một thôi.”

Trang Nhi đau khổ chọn lựa hồi lâu, nhập ngừng nói: “Vẫn là cha mẹ chỉ thương mỗi mình con thì tốt hơn.”

Minh Lan mỉm cười gật đầu, thở dài thật dài: “Dì Sáu cũng nghĩ vậy đấy.”

Vừa đi mấy bước, Trang Nhi chợt dừng lại, ngẩng đầu, chớp đôi mắt to, cũng rất nghiêm túc hỏi: “Dì Sáu, vừa không có đồ tốt, lại vừa có thật nhiều em trai em gái chung cha mẹ với con, vậy phải làm sao?”

Minh Lan lão đảo, suýt trượt chân, đứng vững lại mới nói: “Chắc là ... Sẽ không thế đâu.” Nhớ tới Hạ Hoảng Văn hiền hòa như nước suối mát, trong tâm lắc đầu một cái, thiên hạ nào có chuyện gì cực kì đáng tin đâu, chẳng qua là vấn đề hệ số nguy hiểm cao hay thấp mà thôi, tỷ số trạch nam bên ngoài dù sao cũng thấp hơn CEO một chút.

Hai dì cháu chơi một lát, Minh Lan ngẩng đầu nhìn mặt trời đang ở chính giữa, nàng nhớ kỹ Văn Anh nói tiệc rượu mở tại Thiên Hoa thánh, nghĩ bây giờ nên đi ăn cỗ rồi, nàng cũng không tiện trốn lâu, bèn gọi hầu gái đưa Trang Nhi về, còn mình thì chậm rãi đi bộ trở lại.

Nàng đã tới phủ Trung Cần bá hai lần, nơi này không lớn, vả lại Văn Anh đã dẫn mình đi dạo rồi, cho nên biết đường, dọc theo mép khu vườn hải đường vừa nở hoa một loạt mà chậm rãi đi tới, cũng không sợ lạc đường, chỉ thông thả tự mình thưởng hoa lúc tản bộ, chợt thấy đằng trước một gốc cây hải đường xanh tốt um tùm, một người đàn ông dong dỏng đang đứng, trong lúc mơ hồ không rõ ràng, dường như đã từng quen biết.

Người kia hình như nghe tiếng bước chân, quay đầu, sau khi Minh Lan khó khăn lắm mới thấy rõ thì trong lòng rụng rời.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Dưới Tàng Hải Đường, Con Dế, Ve Sầu, Núi Đá

Người đàn ông ngũ quan sắc sảo, đôi đồng tử sâu như đêm thẳm, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, bóng tán lá hải đường đổ nghiêng nghiêng phủ trên mặt hắn, nửa che đi khuôn mặt không rõ ràng, áo dài vạt thẳng bằng lụa hoa văn ánh kim xen kẽ ánh đen, viền áo lấp ló vẻ cũ sờn.

Nửa người Minh Lan đã chực vào thế xoay đi, hai chân lại cứ chôn cứng tại chỗ, cuối cùng hành lễ, cười khổ: “Cháu xin thỉnh an chú hai ạ, gần đây chú hai khỏe chứ ạ?”

Cố Đình Diệp hai tay chấp sau lưng chậm chậm bước tới, cặp mắt đen sâu không lường, híp lại nhìn Minh Lan, cũng không biết đang nghĩ gì, bầu không khí tĩnh mịch bức bối. Minh Lan cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy hạt châu bên tóc mai, đang nhè nhè run run.

Sau một lát, Cố Đình Diệp mới nói ngắn gọn: “Cha tôi mất đã một năm rồi.”

Minh Lan phản ứng nhanh nhạy, nói trôi chảy: “Chú hai hãy nén bi thương thuận theo biến cố.”

Cố Đình Diệp cố nhin không giật khóe miệng, do dự một chút, lại nói: “Tiểu thư nhà họ Dư... Lấy chồng tốt không?”

Minh Lan đột nhiên ngẩng lên, chỉ thấy vẻ mặt hắn ôn hòa, ngữ ý có vẻ áy náy. Minh Lan không nghĩ ra, Cố Đình Diệp thấy vẻ mặt Minh Lan mơ

hồ, khẽ nhếch miệng, lại nói: “Tôi xưa nay kính trọng Dư các lão, xảy ra... Chuyện như vậy, cũng không phải mong muốn của tôi.”

Minh Lan hơi hơi hiểu, Cố Đình Diệp đã làm ra chuyện không tốt chính là cố ý ở đây chờ mình, nhà Dư các lão một đời công minh liêm chính, trước khi về già, hai đứa cháu gái đều gặp trắc trở bởi nhà họ Cố, một đứa gả xa đi tận Vân Nam, một đứa chưa tới nửa năm đã qua đời, tuy là Dư đại nhân lòng tham không đáy, nhưng vị “thủ phạm” trước mắt này cũng ít nhiều có phần áy náy.

Minh Lan ngẫm nghĩ, thuận miệng nói: “Vân Nam đường xa, một năm nay cháu cũng chỉ nhận được ba phong thư của chị cả nhà họ Dư, chị ấy gả đi ổn cả, cha mẹ chồng hiền hòa, chồng lại ôn hậu. Vân Nam mặc dù dân không đông, nhưng trời cao sông dài, phong cảnh quanh co, chị Dư sống tốt lắm.”

Nàng biết được tin tức trong thư Yên Nhiên gửi, Cố Đình Diệp chân trước rời khỏi nhà, chân sau Cố lão hầu gia cũng tạ thế, hắt lại vội vàng vàng trở về để tang cha, tang sự vừa xong xuôi, vợ hắt cũng chết, rui ro liên tiếp giáng xuống bất thường, sau đó, trong kinh không còn nghe thấy tin tức của Cố Đình Diệp nữa.

Thi thoảng có tin đồn, nói hắt “sa đọa”, kết giao cùng với một đám hạ lưu trên giang hồ. nhậu nhẹt chơi gái, càng thêm buông thả, dường như cũng làm nên chút trò trống, có điều, loại “thành tích” này trong mắt quan lại quyền quý cũng chẳng có gì ghê gớm.

Cố Đình Diệp nghe vậy, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, khẽ ưỡn thẳng thân hình cao lớn, hòa nhã nói: “Nếu nàng ấy có khó khăn gì, xin cứ báo cho tôi; Cố mỗ bất tài, dốc hết sức tương trợ.”

Minh Lan cực lực nhịn không trở mặt, đồng ý qua loa, nhưng lại nhìn Cố Đình Diệp với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, rồi nhìn về phía mặt trời, chả

nhẽ lại mọc từ hướng Tây?

Cố Đình Diệp cử chỉ tự nhiên phóng khoáng, dường như hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ của Minh Lan, mỉm cười nói: “Em[‘] tên là Minh Lan hả, cũng là có họ hàng với nhà họ Tề.” Minh Lan cố sức gật đầu, cho dù trong đầu có nghĩ thế nào đi nữa, nét mặt của nàng cũng vô cùng chân thành.

[‘] Đối xứng hô nhé, anh này trẻ thôi, mới ngoài 20, lần trước giận Minh Lan nên gọi cháu gái vì ML gọi chú mà. Giờ có suy nghĩ áy náy, xưng Cố mỗ với ML thì theo kiểu ngang hàng chứ anh ý cũng không phải quá già.

Cố Đình Diệp lại khiêm tốn nói: “Hai lần trước Cố mỗ đã đắc tội nhiều, xin chớ trách móc, Mạn... Đều do Cố mỗ không biết nhìn người.”

Minh Lan nhin không được muốn ngẩng đầu nhìn mặt trời, rốt cuộc làm sao vậy?! Trước đó nàng tổng cộng chỉ gặp Cố Đình Diệp hai lần, một lần hấn khởi binh vấn tội, một lần hấn mĩa mai chế giễu, cuối cùng đều là Minh Lan chạy mất dép. Minh Lan rõ ràng còn nhớ về tàn bạo sắc lẹm tóa ra từ thân hình hấn, những câu cười nhạt, từng chữ gây tổn thương, nói không được ba câu, Minh Lan đã muốn vả vào miệng hấn.

Nhưng hôm nay ... Minh Lan lén nhìn sườn khuôn mặt anh tuấn của hấn, tóc mai đen nhánh rậm rì mang theo mấy phần phong sương, công tử hầu môn trắng trẻo bị phong trần giang hồ nhuộm thành màu nâu nhạt, giữa hai mày là vẻ tang thương, dường như qua một năm này cũng chẳng hề dễ dàng gì, thế nhưng nhìn vẻ mặt hấn thoải mái, lời nói chân thành, phong thái lởi lạc, tựa hồ bỗng biến thành “chính nhân quân tử”.

Cố Đình Diệp trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng nói: “Nếu em có gặp nguy khốn, cũng có thể nói với tôi, tôi có thể giúp một hai.”

Một tiểu thư được nuôi ở khuê phòng, trên có cha anh, lại có dòng họ, có khả năng gặp nguy khốn gì chứ? Có điều nghe nói hấn lẩn lộn bên ngoài

giang hồ, lẽ nào chồng của Minh Lan sau này vượt rào, lại mời hẳn gọi người đến tấn cho một trận?! Với phủ Ninh Viễn Hầu bấp bênh ngày hôm nay, hẳn còn dám quả quyết như vậy, giỏi lắm, có cá tính! Minh Lan ha ha cười mấy tiếng, rồi đáp vâng.

Chắc là nhìn ra tâm tư Minh Lan, Cố Đình Diệp mỉm cười, thản nhiên nói: “ Thằng nhãi Lương Hàm kia cũng là kẻ thực sự trọng nghĩa, có điều hơi hơi phong lưu hưởng thụ, nhà họ Tề kia nhiều người phức tạp, có điều quận chúa là người bao che khuyết điểm, Tề Hành lại tao nhã hiền hòa, có bọn họ che chở chắc không tệ lắm đâu.”

Minh Lan thẽ mà hít một hơi khí lạnh, trợn mắt, nói lắp: “Chú – ”

Cố Đình Diệp đi tới trước mặt Minh Lan, từ trên cao quan sát cô bé, uy nghiêm bình tĩnh nói: “Trẻ con, vẫn là chịu khó vâng lời lão phu nhân nhà mình đi, đừng có tự tiện làm theo ý mình.”

Sau khi nói xong, nam tử nghênh ngang rời đi, mang theo một đám vụn lá hải đường đung đưa nhảy múa. Minh Lan chợt ngây người tại chỗ một hồi lâu, vuốt mồ hôi lạnh trên gáy: Chẳng nhẽ hẳn ta mở văn phòng thám tử tư trên giang hồ sao?

Cảnh ngộ như vậy, Minh Lan còn có thể vô cùng bình tĩnh dự tiệc. Mặc Lan ra vẻ thực nữ, mím miệng ăn cỗ, còn thỉnh thoảng đối đáp với mấy quý nữ bên cạnh. Như Lan lợi dụng không ai chú ý, thẽ mà dám uống một bầu nữ nhi hồng, cuối cùng Vương thị mặt tái mét nhìn con gái mình uống đến hai má đỏ bừng bước lên xe ngựa, Mặc Lan mặt châm chọc: “Em ấy tình tình bột phát, giả bộ đến tận trưa, cuối cùng cũng lộ ra, thật đúng là lãng tử quay đầu đi.”

Minh Lan hiếm khi đồng ý với Mặc Lan một hồi, là người làm ở tòa án, nàng chính là người thực sự hoài nghi cái lý luận “lãng tử quay đầu”, vì thế thường bị bác thẩm phán phê bình thiếu tính giác ngộ, thiếu sự nhiệt tình

của đảng viên trong việc răn trước ngựa sau chữa bệnh cứu người, thảo nào bác ấy cũng bình bầu không hơn được hạng tiên tiến.

Dù thế nào cũng chẳng liên quan, Minh Lan đơn giản là buông ra không nghĩ đến nữa.

Không có lão phu nhân ở bên mỗi ngày, cuộc sống Minh Lan vô cùng buồn chán. Trước đây nàng viết được hai chữ là chạy ngay đến bên bà nội dâng vật quý, thuê được hai mảnh vải hoa bèn chạy đến chỗ Phòng ma ma khoe khoang, bây giờ ... Ai dà, giả làm trẻ con lâu, nàng quả nhiên không còn tự chủ? Cần có người cố vũ giám sát mới có thể tiếp tục học tập?

Như vậy, trong lúc rảnh rỗi, nàng thường tới chỗ Hải thị chơi đùa với cháu trai, thằng bé nho nhỏ, cánh tay non nớt như ngó sen được buộc vào tay áo bằng một sợi dây đỏ thẫm, chạt vật vẩy vẩy, tính tình Toàn Nhi rất ngoan, thích cười, không khóc ầm ĩ, hơi trêu một chút, bèn lộ ra cái miệng nhỏ không răng cười khanh khách không ngừng, cười đến không nhìn thấy mắt đâu.

Vương thị liên tục niệm A di đà phật, cuối cùng cháu trai cũng không liệt cơ mặt giống con trai, không phải thấp hương. Hải thị có con mọi sự đầy đủ, cả ngày mặt mày rạng rỡ, sắc mặt hồng hào, sau khi ra tháng thì chỉnh trang sơ sơ, nhan sắc so với lúc bấy giờ mới cưới còn kiều diễm hơn.

“Nó sao cứ thối nước bọt thế?” Minh Lan lấy nhẫn ngọc xanh lục phá vỡ cái bong bóng thứ N bên mép đứa bé.

Hải thị cười nói: “Trẻ con đều vậy mà, có lúc còn ỏi sữa cơ.”

Minh Lan ôm bọc tã mềm mại, chợt nảy ý nghĩ kỳ lạ: “Anh cả có ẵm Toàn Nhi không?”

Hải thị che miệng cười khê: “Anh ấy nha, có ẵm mấy lần, còn như Trương Phi cầm bút ấy, phu nhân nhìn thấy, cười mấy câu, anh ấy sùng sộ

nói cái gì mà thánh nhân dạy “ôm cháu không ôm con”.

Minh Lan nhẹ nhàng lắc lư bọc tã, nhìn cái miệng nhỏ của đứa trẻ trề ra, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại, nhắm mắt ngủ khì khì, Minh Lan ngồi chán, tỉ mỉ đếm lông mi thật dài của đứa trẻ.

“Cô chủ, đưa tôi đi, cậu ấy ngủ rồi, chớ làm cô mỏi.” Một bà vú phúc hậu trắng mập cười nói, Minh Lan biết sức lực cánh tay mình, bèn cẩn thận đưa cháu sang.

Trong phòng không nên để gió lùa, liền hơi oi oi, Hải thị nằm bên mép tháp, thò tay kéo Minh Lan ngồi sang bên cạnh, tay cầm quạt cung đình trắng mịn khẽ phẩy cho Minh Lan, cười nói: “Toàn Nhi nhà chúng ta có phúc, có tận ba cô, người nào người nấy thân thiết chu đáo.”

Mành trúc bên ngoài được nhẹ nhàng xốc lên, Dương Hào bưng hoa quả ngọt nước tới, đặt trên án phía trước tháp, Minh Lan thấy hoa quả màu sắc tươi tắn trong cái đĩa sứ trắng hoa văn diên vĩ, bên trên cắm mấy cái xiên bạc, thơm lừng mọng nước, vô cùng ưa nhìn.

“Mời mợ và cô nếm thử.” Dương Hào sắp xếp mau lẹ rồi cung kính lui ra ngoài.

Minh Lan đưa mắt nhìn dáng vẻ lui ra của Dương Hào, quay đầu nhìn Hải thị muốn nói lại thôi: “Chị ta ... Không đuổi ra ngoài à?”

Hải thị xiên một miếng táo, nhét vào miệng Minh Lan, không khỏi tự giễu: “Nhà chúng ta như vậy, anh cả em không có ai bên người cũng không ổn, nếu không lại khiến người ngoài chê cười con gái họ Hải có máu ghen. Hồi trước còn có người trong lúc tiệc rượu, muốn tặng thiệp cho anh cả em cơ, cũng may còn có nó ở đây, anh cả mới có thể từ chối đấy.”

Minh Lan phồng má, ú ớ nói: “Phiền nhất là mấy người tặng thiệp kia! Đưa cái thứ chẳng tử tế chút nào, vàng bạc châu báu nhà ở cửa hàng, thứ

nào mà không biểu đạt được tình cảm đồng liêu, sao cứ tặng thiệp? Thật là vô vị! Chắc chắn là không tốt đẹp gì!”

Hải thị khẽ cười lên, trừng mắt với Minh Lan, lắc đầu nói: “Chớ có nói bậy.” Thấy quần áo Minh Lan hoa văn như ý màu mật kết hợp với xanh lục hơi nhàn, bèn đưa tay giúp nàng vuốt phẳng, vừa nói: “Dương Hào là đứa thành thật, cũng tuân thủ phép tắc, nên giữ lại thôi.”

Minh Lan nuốt miếng táo, liếc nhìn Hải thị sắc mặt ôn hòa, trong lòng nghĩ: Quan trọng nhất là, chỉ e Dương Hào nhan sắc tầm thường, tính cách cũng không quá mức khôn khéo linh động, Trường Bách một tháng cũng đi không được một lần, vốn là không có tính uy hiếp; bằng không, vì sao chị ấy vừa vào cửa đã đuổi ngay Thử Tu và Trư Hào đi?

(Tên anh Bách đặt kinh quá :)).

“Ấy dà, chị dâu cầu em một chuyện nha.” Hải thị nghĩ tới một chuyện, kéo cái tay nhỏ của Minh Lan, “Lần trước em làm cho Toàn nhi một cái túi thơm tốt lắm, bên trong nhồi cái gì vậy? Mùi vừa sạch sẽ lại vừa thơm mát, đeo trên người còn tránh được côn trùng.”

Minh Lan nhớ lại, bẻ ngón tay nói: “Hoa quế khô, dầu hoa quế, cây ngải phơi khô...” Nàng ít ra ngoài, là phương thuốc thảo dược do Hạ Hoảng Văn phối, viết thành đơn đưa nàng, đối với trẻ nhỏ là vô hại, lại dễ ngủ.

Hải thị cũng không phải thực sự muốn biết bí quyết, bèn nói thẳng: “Làm cho chị dâu thêm cái nữa nhé, lần trước chị họ chị qua nhìn thấy, vô cùng yêu thích, em có rồi không, làm ba bốn cái thôi.”

Minh Lan ngẩn cổ lên, trố mắt nói: “Ba bốn cái?! Chị cho là cái trắng à, một khoảnh ruộng chỉ thu được có mấy gốc cây thôi! Chị cả có muốn em còn chả làm được nữa là, huống hồ loại đồ như túi hương này, làm thì không khó, nhưng làm cái tốt thì không dễ nha.”

Hải thị giả bộ hờn, chỉ ngón tay vào trán Minh Lan, cười mắng: “Cái con bé hư này, đến chỗ chị dâu uống trà ăn món ngon, cũng không bạc đãi em, bắt người tay ngăn cản người miệng mềm! Vừa rồi ăn đồ nhà chị thì phải làm giúp chị đi nhá!”

Minh Lan trừng mắt một lúc lâu, nhụt chí nói: “Chị dâu à, phiếu nợ của ngài cũng đắt quá đi, còn ác hơn cả cho vay nặng lãi nha.”

Hải thị miệng che quạt cười, dường như vô cùng đắc ý, còn tiếp tục yêu cầu: “Còn cái hoa văn lần trước nữa, chính là cái hình con dế con bò trên lưng con ve sầu ấy, bên cạnh là một ụ đá nhỏ, vô cùng dễ thương nha.”

Ánh mắt Minh Lan quái dị: “Các chị...đều thích à?”

Hải thị gật đầu nói: “Đúng, rất mới mẻ nha, không giống đồ bình thường, lại có điềm tốt nhé.”

“Điềm gì tốt?” Minh Lan ngu ngơ.

“Em là cái đồ ngốc, phải “thức thời” chứ!” Hải thị lại chọc vào trán Minh Lan.

Minh Lan bừng tỉnh, hóa ra là thế, nàng còn tưởng chính là đạo diễn Lý vĩ đại ẩn náu giữa quần chúng xưa nay.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tác Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hai Mối Hôn

Minh Lan đang tập trung tinh thần vẽ, nhờ vào ánh mặt trời mà vẽ râu trên đầu mấy con để sống động như thật. Đan Quất bưng trà lên, thấy dáng vẻ không dám nháy mắt của Minh Lan thì vô cùng đau lòng, nói: “Cô chủ nghỉ ngơi một chút đi, đừng tham vẽ mà hại mắt.”

Trên trán Minh Lan lấm tấm mồ hôi, không dám cự quây, nói: “Chính là sợ hại mắt nên mới kiên nhẫn làm vào ban ngày.” Vẽ xong nét cuối cùng, Minh Lan mới thở phào nhẹ nhõm, đặt bút xuống: “Vẽ xong rồi, chị với Yến Thảo cắt giống mẫu thế này đi.”

Đan Quất sờ chén trà thử nhiệt độ, đặt chén trà vào trong tay Minh Lan rồi mới đi đến trước bàn nhìn, cười nói: “Cô chủ vẽ đẹp lắm, con để với con ve bé bằng cái móng tay mà cứ như thật.”

Tiểu Đào ở sao gian đang chỉnh lại quần áo nghe vậy thì buông việc trong tay, đi ra than phiền: “Còn chẳng bằng bắt mấy con còn sống cho nó nhẹ nhàng, cô chủ, từ nay về sau, hễ là chuyện có thể đơn giản thì người đừng làm phức tạp, ôm đồm lại mệt thân. Chả trách người ta vẫn nói, người sợ nổi danh lợi sợ.....” Nó hoảng hốt nhận thấy mình lỡ lời, vội vàng che miệng lại.

Minh Lan chỉ vào Tiểu Đào lắc đầu thở dài, Đan Quất cũng bật cười, lập tức nghiêm mặt nói: “Đều lớn cả rồi, còn nói vớ nói vẩn cái gì thế, nếu đổi lại là chủ nhân khác ở đây, nhất định là lột da của em đấy!”

Tiểu Đào xấu hổ cúi đầu, nói: “Lần sau em không dám nữa.” Lại lách người đi về sửa soạn.

Lúc này, có tiếng mảnh trúc vọng lại, Lục Chi cười đi vào, lại còn khách khí nghiêng người đỡ mảnh trúc, lộ ra khuôn mặt mập mạp của một hầu già bước vào.

“Chào cô Sáu.” Hầu già này một mặc áo bối tử đối khâm đỏ tươi thêu hoa chìm, bên trong mặc áo dài lụa hoa màu xanh thẫm, trong ngực còn ôm hộp gấm dài, nhún người hành lễ với Minh Lan. Bà này là thị tỳ của Vương thị, trước khi vợ Lưu Côn tới thì được Vương thị vô cùng tín nhiệm, nay lại lui về một phương, chính là do trong lúc đấu đá với dì Lâm không đủ trợ lực.

Minh Lan cười nói: “Tiền ma ma khách khí quá. Lục Chi, mau dọn chỗ bày trà.” Mặt khác, liếc mắt với Đan Quất, Đan Quất hiểu ý, lập tức đi vào buồng trong.

Tiền ma ma mỉm cười ngồi xuống, nghiêng người về phía Minh Lan, nói: “Hôm nay tôi dẫn mấy thợ may thêu đến, để đo người bọn hầu gái trong viện cô chủ, chuẩn bị may quần áo hè thu.”

“Mấy việc nhỏ này sao lại phải phiền ma ma đích thân đến.” Minh Lan chỉ vào bánh hoa hồng nhân hạt thông trước mặt, bảo Lục Chi đưa đến trước mặt Tiền ma ma, “Món này là Phòng ma ma dạy ta làm, nguyên liệu phức tạp, công đoạn cũng nhiều, ta thấy vừa ngọt lại vừa mềm, lão phu nhân cũng rất thích, ma ma nếm thử xem.”

Tiền ma ma cầm một miếng nhỏ lên, cho vào miệng, chỉ cảm thấy vị ngọt thanh thuần, mềm dẻo. Lục Chi lại ân cần đưa một chén trà xanh Vân Lam mới pha lên, Tiền ma ma nhấp một ngụm, càng cảm thấy hương vị ngập tràn trong miệng, khen không ngớt lời.

“Nếu ma ma thích thì đem một ít điểm tâm với trà này về, rảnh rồi giết thời gian thôi.” Minh Lan dịu dàng nói.

Trong lòng Tiền ma ma thấy thích, lúc nói cũng không quá kiên quyết: “Cái này sao được, đã ăn lại còn gói mang về.”

Miệng lưỡi Lục Chi là dẻo nhất, vội vã khẽ lay tay Tiền ma ma, nũng nịu nói: “Ma ma, đừng khách khí với cô chủ nhà chúng cháu mà, nếu ma ma thấy ngại, thì về sau lên làm thêm hai bộ quần áo cho chị em bọn cháu là được mà.”

Minh Lan mỉm cười nói: “Nhìn con bé kia kìa, có khác gì quỷ tham lam đâu chứ, ma ma đừng để ý đến nó.”

Lúc này Đan Quất từ buồng trong đi ra, trong tay còn cầm cái bọc nhỏ, đưa đến tay Tiền ma ma, Minh Lan quay về phía bà dịu dàng nói: “Nghe nói mấy ngày trước ma ma cảm phong hàn, người ta nói rét tháng ba là ghê nhất, ma ma cũng có tuổi rồi, thường ngày vất vả, càng phải cẩn thận chăm sóc sức khỏe, đây là ít vải nhung nâu bông lau còn thừa lại lần trước làm áo khoác ngắn cho lão phu nhân, ghép lại cũng được một cái áo trấn thủ (dạng gile tay cộc đó), ma ma nếu không chê thì cầm lấy mặc ở bên trong đi, ấm mà thoáng.”

Tiền ma ma vội nhận lấy, không ngừng nói cảm ơn, rồi thở dài: “Ai cũng bảo cô Sáu là người hiền hậu nhất, nha hoàn khắp viện đều nuôi cho vừa béo lại vừa trắng, ai da..... Vẫn là Cừu Nhi nhà Lưu ma ma có phúc, không giống con bé kia nhà tôi, không có phúc vào được nơi này.”

Minh Lan cũng không tiếp lời, chỉ cười nói vài câu nhã nhặn. Mọi người trò chuyện một lúc, Tiền ma ma đưa hộp gấm kia cho Lục Chi, nói: “Trong này có mấy nhánh hoa lụa [‘], phu nhân bảo đem tới cho cô chủ.” Minh Lan vội hỏi: “Chị Tư với chị Năm cũng có?” Tiền ma ma nói: “Đã có rồi.” Minh Lan thoải mái nói: “Vậy thì tốt.”

(cung hoa nhi là ngày xưa lúc đón tân nương, cha mẹ vợ thường cài bông hoa làm bằng giấy bẹ choặc là lụa mỏng lên mũ chú rể, cái bông đấy gọi là cung hoa nhi.)

Lúc này mới mở hộp gấm, chỉ thấy bên trong có màu phấn hồng, màu xanh lá, màu xanh lam như bầu trời sau cơn mưa, hoa hồng cùng hải đường đỏ có năm nhánh hoa lụa, lụa mỏng làm cánh, tơ nhung làm nhị, màu sắc tươi tắn, hình dáng tinh xảo.

Tiền ma ma tới gần, nói nhỏ: “Cái này là tôi giữ lại từ trước cho cô chủ, không phải là đồ thừa còn sót lại đâu.”

Minh Lan khen: “Hoa lụa này đẹp quá, cảm ơn ma ma, cái này từ đâu mà có?”

Tiền ma ma buông chén trà, cười rồi giải thích: “Mấy ngày trước yết bảng, cậu chủ nhà quận chúa Bình Ninh nằm trong mấy người đứng đầu nhị giáp, hôm qua phủ Tề quốc công mở mấy bàn tiệc, phu nhân nhận lời mời đến dự, nên có mấy cái này, phân cho các cô trong nhà.”

Vẻ mặt Minh Lan không thay đổi, cũng cười nói: “Chuyện này rất đáng chúc mừng, phu nhân vốn thân với quận chúa, nhất định là cũng vui mừng. Chả trách sáng nay lúc ta đi thỉnh an, mặt phu nhân còn ửng hồng, không biết hôm qua uống mấy chén?”

“Đúng vậy.” Tiền ma ma vỗ tay cười nói: “Hôm đó tôi cũng đi theo, tận mắt nhìn thấy, quận chúa nương nương kia đối với phu nhân nhà ta thân thiết nồng nhiệt, giống như chị em bình thường, còn ở trong phòng trò chuyện một lúc lâu.”

Ánh mắt Minh Lan khẽ đưa, nói tiếp lời thân thiết: “Đêm qua ta nghe nói tối muộn chị Tư mới từ phòng phu nhân trở về, sợ là phu nhân say lắm, chắc là chị Tư một mình chăm sóc đi? Aiz nha, ta lại không biết gì, thật là bất hiếu.” Vẻ âu lo ngập tràn khuôn mặt.

Tiền ma ma vội xua tay: “Không có gì đáng ngại, phu nhân uống canh giải rượu xong thì đỡ rồi, nhưng mà phu nhân rất vui, nên gọi cô Tư đến trò chuyện.” Minh Lan tựa như trút được gánh nặng, mỉm cười: “Vậy thì ta yên tâm rồi.”

Trước khi Tiền ma ma rời đi, có đi đến bên tai Minh Lan thủ thi: “Hôm qua trên tiệc rượu, phu nhân còn cùng Vĩnh Xương hầu phu nhân trò chuyện nửa ngày, tôi loáng thoáng nghe thấy, hình như có đề cập tới cô chủ trong phủ.”

Minh Lan thầm giật mình.

Tiền Tiền ma ma đi rồi, qua một lúc lâu, Lục Chi mới bĩu môi đi vào, oán trách: “Yến Thảo kia đúng là vô dụng, ngay cả mấy con ranh con kia cũng không quản được, mặc cho tụi nó tính kế ngược... Hiện giờ Tiền ma ma cũng không được phu nhân trọng dụng, cô chủ việc gì phải như vậy?”

Minh Lan lẳng lẳng nhìn nó một chút. Lục Chi lập tức ngậm miệng, cúi đầu đứng đó, Đan Quất đi đến véo mũi nó một trận: “Không được ăn nói linh tinh, cô chủ đều có đạo lý của mình, em bây giờ cứ ngoan ngoãn làm việc là được.”

“Cây cỏ hay khúc gỗ cũng đều có chỗ dùng.” Minh Lan chậm rãi nói: “Người không được để mắt tới cũng có chỗ hữu dụng.” Nói xong nhìn về phía Lục Chi, nói: “Tính Yến Thảo mềm mỏng, nhưng dù sao nó cũng vào phủ sớm hơn em, là người làm việc chín chắn, em đừng có khinh nó.”

Lục Chi hoảng hốt đáp lời, che gót chân nắm ngón tay, không cả dám thở mạnh, Minh Lan lại từ tốn nói: “Phàm là người đối đãi thật lòng với ta, thì cuối cùng ta cũng sẽ ghi nhớ điểm tốt của họ, Yến Thảo... Chung quy lớn tuổi hơn so với em, em cũng nên bớt mồm miệng kiểm chế tính tình mới đúng.”

Lục Chi thầm nghiền ngẫm câu chữ ở trong lòng nửa khắc, hình như ngộ ra điều gì, đôi mắt sáng lên, ngẩng đầu nói: “Cô chủ, Lục Chi đã hiểu.”

Đợi sau khi mấy cô bé lui ra ngoài, Minh Lan trầm tư một lát, lấy giấy viết thư đặt ở trên bàn, trải cho phẳng, thoáng suy tư rồi bắt đầu đặt bút viết.

Đêm đó, Thịnh Hoành ở chỗ dì Hương dùng cơm, vì mấy ngày liên xã giao nhiều nên cảm thấy mệt mỏi, vốn tính toán ngủ lại đây, ai ngờ lại bị Vương thị dứt khoát gọi về. Tới nhà chính rồi, thấy bà vợ cả ngồi ngay ngắn ở mép giường lò, mặt mũi đỏ ửng, chân mày còn có mấy phần vui mừng, Thịnh Hoành quyết định bàn với nàng ta về vấn đề “mưa móc cùng chén trà”, không thể tối nào cũng ngủ với nàng ta, cũng phải quan tâm tới cảm xúc của quần chúng nhân nhân chứ. Ai ngờ ông còn chưa mở miệng, Vương thị đã chạy vội ra đóng cửa phòng, kể lại như vũ bão, dọa cho ông sợ ngây người.

“Nàng nói cái gì? Gả con cho Tề Hành? Quận chúa thật sự nói như vậy?” Thịnh Hoành ngây người một lúc lâu, mới giật mình nói, “Vậy..... nhà mẹ đẻ nàng thì thế nào? Như Nhi không phải muốn kết thân với nhà anh vợ sao? Chỉ thiếu hạ lễ thôi.”

Vương thị do dự, nhưng nhớ tới vẻ mặt chị dâu lúc nhìn thấy Như Lan tương đối không hài lòng, nói thẳng: “Đây không phải là còn chưa đưa lễ sao? Sẽ làm chậm trễ con gái chúng ta tìm tằm chồng tốt đó.”

“Tề Hành tốt lắm sao?” Là đàn ông, Thịnh Hoành nghĩ đến đầu tiên chính là nhan sắc của Lục Du Du trong Tề phủ kia.

(Lục Du chắc các bạn đọc ngôn tình đều biết, nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc, rất đẹp trai và thơ hay nhưng nổi tiếng nhất là ông này bạc nhược, nghe lời mẹ bỏ vợ là nàng Đường Uyển tài năng xinh đẹp, có gì xin mời GG caca nha.)

Vương thị hạ giọng, sốt ruột nói: “Thiếp cần thận tính toán, là cửa hôn nhân tốt đó. Bất luận cái tước vị kia có phần của Hành Nhi hay không, bây giờ cậu ta còn có công danh, tương lai cũng có tiền đồ, lại có công phủ dựa vào, cho dù thế nào cũng tốt! Còn có, Tương Dương hầu không con, tước vị kia của ông ta là phải truyền cho con cháu, nhưng trừ bỏ sản nghiệp tổ tiên ở bên ngoài thì sản nghiệp mấy chục năm nay của Tương Dương hầu này cũng nhiều lắm, đều đã lần lượt cấp cho quận chúa, à, còn có Tề đại nhân, cái chuyện buôn muối kia béo bở đến mức nào chứ, lão gia chắc còn rõ hơn thiếp, ông ấy làm đô kiểm sử đã nhiều năm, bạc kia còn không chất thành núi sao? Tương lai những cái này còn không phải đều là của Hành Nhi sao! Cuộc sống như thế còn có thể kém à?”

Thịnh Hoành bị ánh hoàng kim từ đôi mắt Vương thị bức cho chói mắt choáng váng, cứ như có vô số bạc tuôn từ trong mắt Vương thị ra, Vương thị trong đầu rất rõ ràng, nói rành mạch: “Năm trước Tề phủ có chuyện dọa người như vậy, thể diện của Hành Nhi có vẻ không ổn lắm, không tiện đề nghị kết thông gia ngay lập tức, quận chúa vừa lên nói với thiếp.”

Vương thị lại hạ thấp giọng xuống, thần bí nói: “Quận chúa nói, thân thể của Hoàng Thượng..... chỉ hai tháng, đến lúc đó những người như chúng ta với họ đều phải thủ tang một năm, qua một hai năm, ai còn nhớ rõ cái chuyện bắn thiêu be bét của tiên đế chứ! Dù sao thì Như Lan còn một năm nữa mới cập kê, chúng ta cứ từ từ xem xét đã.”

Thịnh Hoành từ từ tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ một hồi, nói: “Lúc này ân khoa yết bảng, Thánh Thượng lại chậm trễ chưa thi đình, nói là chờ sau khi Bát vương gia vào kinh sẽ đi luận danh, rõ ràng là đẩy những người xuất sắc trong bảng này ra, để lại cho tân Hoàng Thượng dùng,.... Hành Nhi thật sự là có chút tiền đồ, hôn sự này cũng không hẳn là không thể?... Chỉ là, chỗ anh vợ thì làm sao bây giờ?”

Vương thị lưỡng lự nói: “ Nếu Hoàng Thượng anh cả cũng làm quan, cũng phải giữ đạo hiếu, để xem lại xem.”

Thịnh Hoành ngẫm nghĩ, gật đầu.

Vương thị thấy chồng cho phép tự mình quyết định, càng đắc ý, lại quăng ngay một quả bom nữa xuống: “Hôm qua uống rượu, thiếp còn gặp phu nhân Vĩnh Xương hầu.”

Thịnh Hoành ừ một tiếng, ngáp một cái tựa vào đầu giường, cởi áo ngoài cho Vương thị cất, Vương thị một bên thì sắp xếp quần áo, một bên cười nói: “Lương phu nhân tỏ ý với thiếp, nàng nhìn trúng Minh Lan nhà chúng ta!”

“Cái gì?! Chuyện khi nào?” Thịnh Hoành hết cả buồn ngủ, giật nảy người, đầu lại hỗn loạn, mới quát khê, “Lão phu nhân mới đi được hai tháng nàng đã dám tính kế lên đầu Minh Lan? Không phải bà đã chọn nhà họ Hạ sao!”

“Nhìn chàng hoảng sợ kìa, chẳng lẽ thiếp còn có thể hãm hại bé Minh sao? Cứ nghe thiếp nói đã.” Vương thị dùng sức đè chồng xuống, vui sướng tràn ngập khuôn mặt, nói: “Ngày Thực Nhi làm đầy tháng ấy, yến tiệc ở quý phủ nhà thông gia, Lương phu nhân liếc mắt một cái đã vừa ý Minh Lan, cũng không ngại Minh Lan là con vợ lẽ, khen nhân phẩm và tướng mạo của con gái tốt. Vĩnh Xương hầu Lương gia, đó là nhà nào chứ, cậu nhà đó tuy là có hơi nhiều tuổi, nhưng cũng là con dòng chính, hiện tại đang nhắm tới chuyện bổ sung vào vị trí phó chỉ huy sứ đang khuyết ở ngũ thành bình mã ti, đã có chức thất phẩm doanh vệ ở trong Cẩm vệ quân rồi. Thế nào? Cửa hôn sự này không để bé Minh thiệt thòi chứ, so với họ Hạ tốt hơn nhiều!”

Thịnh Hoành rất muốn giữ vững quyết định của lão phu nhân, nhưng nghĩ tới căn cơ cùng thế lực của nhà họ Lương thì lại do dự.

Vương thị nhìn nét mặt dao động của chồng mình, lại thêm một ít củi cho lửa cháy bùng, nói: “Chàng cứ ngẫm xem, tướng mạo con bé Minh đẹp

như thế, phối với họ Hạ chẳng phải là thiệt thòi sao? Nếu có thể kết thân cùng Tề gia Lương gia, tương lai Bách Nhi cũng có chỗ mà nhờ vả.” Thật ra quan trọng hơn chính là, Minh Lan không có anh em ruột thịt, ngoại trừ con mình, còn có thể dựa vào nhà mẹ đẻ nào chứ.

Thịnh Hoành bị thuyết phục, khẽ cắn răng, hỏi: “Cậu nhà kia nhân phẩm thế nào? Nếu lão phu nhân không muốn, nói cái gì cũng vô ích.”

Vương thị biết việc đã thành một nửa, nên ngữ khí chậm lại, ra vẻ tủi thân nói: “Xem lão gia nói kìa, cứ như là thiếp bán con cầu vinh không bằng. Bé Minh mấy năm nay ở trước mặt thiếp cũng coi như ngoan ngoãn hiếu thuận, anh em yêu thương, chị em hòa thuận, lại thương Toàn Nhi, thiếp tất nhiên là phải suy nghĩ cho con bé rồi. Cậu kia tên là Lương Hàm, nhân phẩm ra sao thì lão gia tự mình đi hỏi thăm đi, miễn cho sau này để người ta nói thiếp không ra gì.”

Nói xong thì chu miệng, vẻ mặt không vui, chẳng nói câu nào. Thịnh Hoành vội dỗ ngọt, lại ôm vào lòng thủ thủ mấy câu bên tai, nói đến khi Vương thị vui vẻ trở lại.

“Như vậy đi.” Vương thị trình bày toàn vộ tính toán của mình ra, “Lão gia cứ từ từ hỏi thăm, cũng nghĩ lý do từ chối cho tốt, đợi lão phu nhân trở về thì từ từ khuyên nhủ. Tính tình lão phu nhân ngài cũng biết đấy, nếu nhân phẩm của Lương Hàm kia có thể qua ải, chắc hẳn lão phu nhân cũng sẽ không cản chặ họ Hạ kia không buông.”

Thịnh Hoành mặc dù động tâm với việc hôn nhân nhà họ Lương, nhưng nghĩ tới phải thuyết phục lão phu nhân thì không khỏi cảm thấy đau đầu, những năm gần đây gần như mọi chuyện ông đều nghe theo lão phu nhân, chưa từng trái ý, lúc này lại..... Ông nhin không được nói: “Chúng ta tới kinh thành lâu như vậy rồi, lại không có ai nhìn trúng Mặc Lan sao?”

Nếu người nhà họ Lương vừa ý chính là Mặc Lan, thế chẳng phải là vẹn cả đôi đường, ông cũng không phải đau đầu.

Vương thị đang xấu hổ cời đai lưng của Thịnh Hoành, nghe thấy thế, lập tức thay đổi sắc mặt, nhin không được hừ vài tiếng: “Lão gia! Lời này ngài không thích nghe, con bé Mặc cái tốt không học, lại cứ học cái dáng vẻ của vị kia, cha con nhà người ta có lẽ thích, nhưng các phu nhân lại không thiết nhất là cái loại bộ dạng như vậy.”

Lần này Thịnh Hoành thật sự không phản bác, chỉ có thể thở dài. Vương thị nghiêng nghiêng nhìn thấy sườn mặt của Thịnh Hoành, cười khẩy trong lòng, lại thiên vị thiếp thất, năm rộng tháng dài, yêu thương cũng sẽ nhạt phai, chỉ có danh phận cùng con nối dõi mới là bền vững. Cho đến bây giờ, nàng ta mới ngộ ra đạo lý này.

Cũng không biết vì sao, vui sướng qua đi, trong lòng lại là một khoảng tịch mịch.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cũ Không Đi, Mới Không Đến

Ngàn chờ vạn đợi, Bát vương gia được nhân dân cả nước chờ mong cuối cùng cũng mệt mỏi đội gió bụi mà tới. Đã gần mười năm lão hoàng đế không gặp mặt Bát vương gia, lúc gặp nhau chính là hình ảnh cha hiền con thảo hòa thuận đẹp đẽ, không có một chút ngăn cách, cha già tay nắm run rẩy, an ủi con trai đã chịu nhiều gian khổ vất vả ở biên giới đất Thục. Con trai thì nước mắt lưng tròng, luôn miệng nói cha trăm công nghìn việc vất vả lâu ngày thành bệnh mới thật sự là khổ cực, đứng bên cạnh là mẹ hiền có tuổi chân tay luống cuống còn chưa thật nhập vai là Lý hoàng hậu, chính xác là một nhà ba người cát tường.

Một đám bá quan văn võ ở phía dưới cũng rất phối hợp cùng bầu không khí, người người lấy tay áo lau nước mắt, cảm động trước tình cha con thâm sâu của hoàng gia Thiên triều, thảo nào triều ta quốc thái dân an mưa thuận gió hòa vạn sự tốt đẹp, thì ra là tấm gương vất vả! Cha con nhận mặt xong, lão hoàng đế kéo tay con trai, run run rẩy rẩy giới thiệu quần thần, tới đây tới đây, vị này chính là Thủ phụ Nội các người đã tìm được đường sống trong chỗ chết, vị kia là Đại học sĩ Văn Uyên các chăm chỉ bấy lâu, mấy người bên kia là năm vị quan trọng nội các, mấy vị ở phía sau là..... tên người quá nhiều, Minh Lan hoàn toàn không nhớ được.

“Cha, Bát vương gia trông như thế nào?” Như Lan mau miệng, thật ra câu hỏi của nàng cũng là điều nữ quyền ngồi đây muốn biết.

Về mặt Thịnh Hoàn trung quân ái quốc, ngẩng đầu nói: “Điện hạ tất nhiên là mắt phượng mày ngài, văn võ song toàn, diện mạo bất phàm.”

Chúng nữ quyến hoàn toàn tin tưởng chẳng nghi ngờ gì, người đứng đầu một quốc gia chắc cũng phải có chút tuấn tú. Trường Bách lại lén liếc cha già một cái, mặt không đổi sắc duy trì trầm mặc. Thật ra diện mạo Bát vương gia là kiểu mặt vuông tai to, cùng lắm thì gọi là cân đối. Có người nói Phương Đan Cao hoàng đế là hào kiệt thời loạn, cũng là người xấu trai từ trước đến nay hiếm có, cái gen xấu trai này lại quá dai dẳng, trải qua mấy đời mỹ nữ mà cải thiện gen vẫn chưa tiến triển là mấy, chẳng qua là nói về sau này, đối với hoàng đế một nước đây là là kiểu mặt an toàn.

Đoán chừng lão hoàng đế chống đỡ không được, thế là người tinh ý trong Khâm Thiên Giám tính toán ngày lành gần đây nhất, lập tức tổ chức đại lễ sắc lập thái tử, quần thần dâng biểu chúc mừng. Lễ bộ cùng quan viên thái thường túc đã chuẩn bị từ lâu, thời khắc trọng đại đã đến, tinh mơ ngày lành hôm đó, trời còn chưa sáng, cha con nhà họ Thịnh đã mò mẫm trong đêm tối ra ngoài, đến phụng thiên điện dự lễ, quỳ rồi lại quỳ, lúc đứng lên ước chừng đã một ngày trôi qua. Cuối cùng thái tử tiếp nhận sắc phong, vào trong cung tạ ơn Hoàng hậu đã tạ thế, lại bái kiến tông miếu, báo cáo với tổ tông, mới tính là kết thúc đại lễ. Tuy là như vậy, Thịnh Hoàn còn nói là bởi vì năm trước đại loạn, lão hoàng đế cả thể xác và tinh thần đều lao lực quá độ, nghi lễ sắc phong như thế này đã là giản lược đi rất nhiều rồi.

Sự giác ngộ của dân chúng kinh thành rất cao, biết hoàng gia có việc hi, đêm đó bèn đốt pháo mừng mừng, nhà có tiền thì cúng cô hồn, bố thí cho bách tính khốn khổ muôn phương, biểu hiện nhà nhà vui mừng. Trường Đông bé nhỏ cũng rất vui vẻ, bởi vì đại điển sắc lập thái tử, học đường của tụi nó được cho nghỉ vài ngày, ngày nghỉ đó, lúc trở về nó lén nói cho Minh Lan, nó nghe thấy mấy tên ăn mày lúc đi lĩnh cháo nhận gạo có nói “mấy

tháng này, nếu ngày nào cũng sắc lập thái tử thì tốt rồi, vân vân” Minh Lan nghe thế không khỏi mỉm cười.

Trường Đồng mười một tuổi, mất dần dáng vẻ trẻ con, cũng từ từ trưởng thành, ngày thường ở trước mặt cha anh thì kính cẩn lễ phép, thấy Minh Lan thì lại tinh nghịch như cũ. Minh Lan lại cố vũ Trường Đồng cầm bài văn được tiên sinh khen cho Thịnh Hoành xem. Thịnh Hoành xem xong cũng khen mấy câu, Trường Đồng lại càng chăm chỉ chịu khó đọc sách, dậy từ tinh mơ lúc trời còn chưa sáng, lúc người hầu nói chuyện mắt cũng đại ra.

Minh Lan sợ thằng bé đọc sách đến ngu người, thường khuyên nó đừng quá cố chấp: “Học xong văn võ, rồi đều “bán” cho nhà đế vương, mười người đọc sách thì đa phần đều vì muốn làm quan, nhưng mà học tập giỏi giang thì nhất định có thể làm quan sao? Em lên lớp tất nhiên là rất tốt, lẫn lộn cũng chưa chắc đã được cái danh bậc gì, thuận lợi thì có thể lấy được một vị trí trên yết bảng. Quan trọng hơn là học nhân tình thế thái, mai này ở cùng một chỗ với ân sư đồng nghiệp nhất định có thể thuận hòa, nếu làm quan cũng có thể tạo phúc cho bách tính một vùng, đừng cố chấp đọc đến hỏng đầu.” Nói cho cùng, tư chất của Trường Đồng cũng không được tốt như Trường Bách, thằng bé chỉ là kiểu cần cù bù thông minh thôi.

Cậu thiếu niên Trường Đồng cười khở: “Em chẳng qua chỉ là muốn cho dì một cuộc sống tốt hơn thôi mà.”

Minh Lan nhìn cậu một lát, sau đó vuốt tóc cậu rồi thở dài.

Sau đại điển sắc phong, lão hoàng đế vốn định giao chính sự cho thái tử, để mình rảnh rỗi dưỡng bệnh. Ai ngờ thái tử thuần hiếu, một lòng không để ý tới triều thần cầu kiến cùng các hạng mục từ khắp nơi dâng lên, chỉ chăm chăm ở bên cạnh lão hoàng đế, ban ngày hầu chuyện thuốc thang, trước khi hoàng thượng uống thuốc thì nếm thử, ban đêm thì ngủ tạm trên giường nhỏ trong tấm điện của lão hoàng đế, chưa ngày nào ngừng, chưa lúc nào

ngôi. Chẳng qua mới có mười ngày, thái tử mới “nhậm chức” đã gây một vòng, áo bào rộng lay động trong gió.

Lão hoàng đế thở dài nói: “Con ta thật có hiếu, ta cảm thấy rất vui, nhưng con là thái tử đương triều, lúc này phải lấy quốc sự làm trọng.”

Thái tử rơi lệ nói: “Mấy anh em bọn con đều có thể làm thái tử, nhưng cha thì chỉ có một mà thôi.”

Lão hoàng đế cảm động suýt rớt nước mắt, vì thế hai cha con ôm nhau khóc nức cả lên, triều thần trong ngoài nghe được, đều ca ngợi hết lời.

Hữu đại đô đốc Ngũ quân đô đốc phủ Bạc Thiên Vị tuổi tác đã cao, từ năm trước đã ở nhà dưỡng bệnh, không phải vẫn nói ‘con muốn nuôi mà cha mẹ chẳng còn’ , thái tử quả là người hiền hiếu, sau đó đêm khuya phụng chỉ tiến cung, cưỡi binh phù giao cho thái tử.

Minh Lan nghe Trường Đông nhắc tới tin tức nghe được, khoe miệng khê cong.

Nửa tháng trôi qua, vào một buổi đêm khuya khoắt, chuông báo tang trong kinh thành đột nhiên vang lên, rồi có tiếng keng. Minh Lan cẩn thận đếm, có bốn tiếng, sau đó có bên ngoài có tiếng bước chân hỗn loạn hoảng sợ, một chốc sau, Đan Quất đi vào khê nói: “Hoàng thượng băng hà.”

Minh Lan không đủ giác ngộ, cũng không cảm thấy bi thương lắm, cái chết của lão hoàng đế tựa như chiếc ủng thứ hai trên nóc nhà, mọi người cẩn rắng cùng chờ, nhưng cứ chậm chạp không rớt, trái lại nóng ruột, thành thử ra còn bổ sung thêm rất nhiều vật hi sinh.

Tất cả đều đã được chuẩn bị từ lâu, ngày tiếp theo tân hoàng liền đăng cơ, lập tức đại xá thiên hạ.

Nghi lễ ma chay của tiên đế được tiến hành đâu vào đấy, thánh chỉ bố cáo khắp thiên hạ, phàm là nhà có tước cùng với gia đình có quan từ lục phẩm trở lên, trong vòng một năm không được bày tiệc chơi nhạc, một năm không được tổ chức hôn sự. Dân chúng thì nửa năm, cáo mệnh bình thường thì chịu tang theo đại thần trong triều. Quần thần cũng không nhàn rỗi, ngoài việc đứng giờ đến khóc, còn phải đặt thụy hào cho tiên đế là “Nhân”. (Nhân trong nhân ái)

Ngay sau đó tân hoàng phong điển, sắc phong Lý hoàng hậu là Thánh An hoàng thái hậu, Hoàng quý phi làm Thánh Đức hoàng thái hậu, tất cả phi tần còn lại trong hậu cung ấn theo cấp độ mà phong thưởng, đồng thời sắc phong thái tử phi Thẩm thị làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, sau đó dân chúng cả nước chìm trong một màn bi thương.

Trong lúc đó phát sinh một sự việc, thái phó tự tả tự thừa thấy cung tân hoàng hậu trống vắng, giai nhân chẳng có mấy, bèn nghiền ngẫm thánh ý, rồi dâng sớ xin tân hoàng tuyển tú cả nước để chọn người hiền thực bổ sung hậu cung, để duy trì nòi giống hoàng thất. Kết quả bị tân hoàng mắng cho một trận, tiện tay lột luôn cái mũ ô sa của ông ta, tân hoàng nghiêm túc tuyên bố: Trẫm đã có con, đang chịu tang ba năm cho tiên đế.

(Thái phó tự tả tự thừa hình như là một chức quan trong cửu khanh thì phải.)

Chỉ dụ này vừa ra, có nhà vui mừng, có nhà sầu lo, trong kinh có mấy gia tộc hoạn quan có quyền, trông ngóng từ lâu muốn đưa con gái nhà mình vào hậu cung, như vậy phải đợi ba năm, rất nhiều con gái nhà quyền quý đã qua thời kỳ xinh đẹp nhất. Chẳng qua là cũng có không ít người yên tâm, Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, ba năm sau chắc nàng cũng gả đi rồi.

Nghi lễ ma chay của tiên đế ước chừng làm hơn nửa tháng, cuối cùng đưa quan tài vào lăng tẩm, chào người cũ đón người mới này coi như là một ‘nốt trầm’.

Như Lan cực kỳ sốt sắng cởi bỏ quần áo trắng đã mặc nhiều ngày, vội vàng lấy quần áo sặc sỡ vẫn yêu thích ra mặc vào. Mặc Lan như trước làm một bài thơ ‘oán ca thể’, thường thường nhỏ mấy giọt nước mắt, hầu già trong phòng Vương thị lén chiêm chốc cái dáng vẻ giả tạo này của Mặc Lan ‘người không biết còn tưởng là chồng nó chết cơ đấy’. Minh Lan thì tiếp tục sáng tác hệ liệt ‘bối bối sơn’ về đồ thù của nàng, nói thật nàng cũng không phải dạng phụ nữ cổ hủ, nhưng sau khi đi tới cái nơi gò bó này, nếu không tìm trò tiêu khiển qua ngày như vậy thì sợ là tâm tình sẽ càng lúc càng biến thái.

Phủ Tề quốc công lúc này đã cởi bỏ đồ tang, mấy gia phó yên lặng mà lưu loát tháo đèn lồng trắng cùng lụa trắng xuống, trong phòng chỉ thứ hai lại loạn cào cào, trông coi ở ngoài cửa là quản sự hầu già cùng hầu gái đặc lực của quận chúa Bình Ninh, chỉ để hai mẹ con trong phòng nói chuyện.

“Nghịch chương. Mà nói cái gì?!” Quận chúa Bình Ninh giận run cả người.

Tề Hành hờ hững, khẽ cười mỉa mai: “Con nói, bây giờ con đã vào Hàn Lâm Viện, nếu sau này có mối tốt hơn, chắc mẹ lại muốn đổi ý, cần gì phải quyết định sớm như vậy chứ?”

‘Bốp’ một tiếng, mặt Tề Hành lệch đi, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú bắt đầu hiện lên mấy dấu tay đỏ đỏ, quận chúa lạnh lùng nói: “Cái thằng bất hiếu ngỗ ngược này, lão xược!”

Mặt Tề Hành đã hơi hơi ngấn nước, cười có phần thê lương: “Mẫu thân đã hiểu rõ lòng con, chỉ còn cách một bước chân, sao lại nhẫn tâm như vậy.”

Quận chúa Bình Ninh nhìn tay mình, trong lòng cảm thấy hơi nhói nhói, run run lui về phía sau vài bước, lại cố gắng đứng lại, khẽ nói: “Ngày ấy mở tiệc, ba người chúng ta ngồi cùng một chỗ, mẹ vốn định thử thăm dò

Vương phu nhân một chút xem sao, thì giữa đường phu nhân Vĩnh Xương hầu nhảy ra chặn lời, mở miệng đã nói vừa ý Minh Lan. Người ta lần nào chọn người cũng nói rõ ràng, con bảo mẹ nói làm sao? Đi tranh giành với người khác à?”

Tề Hành biết mẹ mình trời sinh tính tình cao ngạo, nếu đổi lại là mọi khi thì đã sớm êm xuôi, nhưng hôm nay cậu ta lại rất là tức giận, cười khẩy nói: “Xưa nay mẹ suy nghĩ nhanh nhạy, khi đó đã ngay lập tức nghĩ đến chuyện có thể chuyển hướng hôn sự này sang phủ Vĩnh Xương hầu, và lại con dâu người phải là con vợ cả, phải cao hơn người khác một bậc!”

Quận chúa bị ghen lời, nàng chưa bao giờ nghĩ con trai từ trước tới nay ngoan ngoãn nghe lời lại có thể có dáng vẻ này, từ sau khi biết chuyện này, chỉ trưng cái mặt lạnh chẳng có bất kỳ phản ứng gì với mình, quận chúa thờ dài, khó nói: “Mẹ chẳng qua chỉ mới nói qua với chị Vương, còn chưa quyết định. Nếu con thật sự không thích, thì quên đi, chỉ là..... con sau này đừng mơ nhìn thấy nó.”

Những lời này làm cho Tề Hành giật mình, trong lòng sóng lớn sóng nhỏ không ngừng nhấp nhô, chật vật một lúc, nhin không được nước mắt lưng tròng.

Quận chúa thấy con trai như vậy, không kìm được cũng thấy mắt hơi ươn ướt: “Con chớ trách mẹ ham quyền thế, từ nhỏ đến lớn con được mọi người nâng niu, chưa từng nếm mùi khổ sở, nhưng từ sau ‘loạn thân thần’, thái độ mấy người nịnh bợ đó con cũng thấy, còn có người lén chê cười sau lưng chúng ta....”

Tề Hành nhớ tới quang cảnh năm trước, sắc mặt tái mét, lông mày bắt đầu nhăn lại.

Quận chúa đau lòng kéo con trai qua, mềm giọng nói: “Bây giờ ai chả thế, chẳng phải đều vì hai chữ ‘quyền thế’ kia sao? Nếu con còn cậu ruột,

nếu cha con là thế tử, nếu chúng ta đủ năng lực đủ bản lĩnh, con thích lấy ai thì cứ lấy người đó, làm sao mẹ lại không muốn thỏa tâm nguyện của con, cho dù có bảo phủ họ Thịnh tặng con gái dòng thứ sang đây làm thiếp thì cũng không phải là không thể? Chỉ là..... Hành Nhi à, nhìn tình hình nhà mình bây giờ, ông ngoại con đã ngoài trăm tuổi, phủ Tương Dương hầu phải để cho người ngoài, bác cả con lại có khúc mắc với nhà mình, chúng ta giờ không có chỗ dựa đâu. Tân hoàng đăng cơ, có câu vua nào triều thần nấy, cha con như thế nào còn chưa rõ, mấy năm nay ông ấy làm bên thuế muối, có không biết bao nhiêu người ghen đỏ con mắt, chỉ ngóng trông sai lầm để dẫm lên cha con, mẹ làm sao có thể không suy nghĩ cho nhà mình cơ chứ?”

Nói xong, bắt đầu bi bi ai ai khóc nức lên.

Ánh mắt Tề Hành mơ hồ, trong lúc hoảng hốt bỗng nhớ tới một chuyện trước đây của Minh Lan. Cô bé nhỏ nhỏ, đáng ngồi xõm, dùng nhánh hoa vẽ hai đường thẳng trên đất bùn, nói là hai đường thẳng song song, hai đường thẳng tuy nhìn thì rất gần, nhưng vĩnh viễn không giao nhau.

Cậu cố ý trêu cô, bắt con sâu róm thả trên váy, cô bé bị dọa hét âm lên, liên tục dậm chân lắc người để con sâu rơi ra, cậu lại cười ha ha, chỉ vào hai đường thẳng bị dấu chân dẫm nát trên đất, cười nói: “Giờ không phải giao nhau rồi sao.”

Cô bé xinh đẹp tinh tế như búp bê sứ, lộ vẻ cực kỳ cực kỳ tức giận, làn da trắng như sương trên sen, khiến người ta nhìn không được muốn vươn tay chạm vào, cậu vội chấp tay bồi tội, cô bé không dễ dàng tha thứ, bốc một nắm bùn ném về phía cậu, sau đó xoay người bỏ chạy.

Cậu muốn đuổi theo quá khứ, lại bị gã sai vặt nghe tiếng mà tới kéo về hiện tại.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ặn Trung Thì Dễ Mà Tận Hiếu Lại Khó

Bất kể vui hay buồn thì Minh Lan cùng Mặc Lan vẫn có khoảng cách, về cơ bản là chẳng có cái gì gọi là cùng yêu cùng thích cùng đam mê, nhưng thiếu nữ mảy thanh áo gấm ở trước mắt này lại thành công khiến cho cả hai chị em đều ghét chị ta.

“Em Như à, lần trước em đưa bạch trà tới chị uống thấy ngon lắm, mẹ chị ban đầu thấy hình dáng là lạ, búp thì trắng bạc, ai ngờ uống vào thì thơm mát tươi mới.”. Trong Đào Nhiên cư, mấy cô gái đang dùng trà, Khang Nguyên Nhi cầm tay Như Lan trò chuyện.

Như Lan cười mỉm: “Chị họ đã thích, em vốn nên tặng thêm một ít cho chị, nhưng mà bạch trà này là em Sáu chia cho tụi em, hay là chị đến hỏi em ý đi.”

Khang Nguyên Nhi lập tức nhìn về phía Minh Lan, Minh Lan thối thối tách trà, cười nói: “Cũng chẳng phải đồ tốt gì, đều là chị Yên Nhiên gửi từ Vân Nam tới, chẳng qua chỉ là hiếm lạ thôi, vốn cũng không nhiều lắm, em là người chẳng giữ được cái gì, của mình đều tặng hết đi rồi.”

Khuôn mặt trái xoan thanh tú của Khang Nguyên Nhi trầm xuống, nhìn chăm chăm Minh Lan mà nói: “Xem ra em Sáu không coi người chị này như chị em trong nhà rồi, lúc chia đồ sao không thấy phần của chị đây?” Trong ánh mắt ẩn chứa tức giận.

Mặc Lan cười duyên nói: “Ấy, chị Khang ơi, em Sáu của em thành thật lắm, có một tý trà, chị em trong nhà còn chẳng đủ chia, tất nhiên là phải trong trước ngoài sau rồi.”

Lời này chính là lửa cháy còn đổ thêm dầu, Khang Nguyên Nhi là con gái nhỏ nhà dì Khang, từ nhỏ đã ỷ được mẹ yêu thương, ở nhà quen thói hắt hòm sai khiến, chị em con vợ lẽ ở trước mặt chị ta ngay cả thờ cũng chẳng dám, chị ta chưa từng chịu sự sỉ nhục thế này bao giờ, nghe xong câu đó của Mặc Lan thì lập tức cười khẩy nói: “Tặng đồ này đồ kia, ngay cả chị Văn Anh bên chồng chị cả cũng có, mà chỉ mình chị đây không có phần! Hóa ra là em xem thường người chị này, chị thật sự muốn nói chuyện với dì một chút.”

Như Lan cũng nhú mày nói: “Em cũng thật là, sao không chia một chút đưa sang chỗ chị họ, đều là người trong nhà.”

Minh Lan buông tách trà nóng trong tay, phẩy phẩy cái tay bị nóng, chậm rãi nói: “Chị Yên Nhiên gửi đến chỉ có hai cân bạch trà, một cân em đưa đến Hữu Dương cho lão phu nhân, bà đến đây thay một nhà chúng ta chăm sóc bà bác, quả thực vất vả, phận làm cháu như chúng ta vốn nên hiếu thuận. Sau đó nửa cân cho phu nhân, còn lại bốn chị em chúng ta gộp cả chị dâu cả cùng chị Duẩn Nhi chia ra. Chị Cả từ nhỏ đã chăm sóc em, nên em gộp cả phần của mình chia qua đó, vậy nên chị Văn Anh cũng có phần; nếu chị họ thật sự thích, sau này em viết thư cho chị Yên Nhiên, xin chị ý lại gửi một ít đến, nhưng mà Vân Nam đường xa, có lẽ phải đợi.”

Nói tới cùng, đối tượng Minh Lan chia trà đều là người nhà họ Thịnh, chị là cái loại chó sủa bậy không cùng họ, Minh Lan ngay cả bản thân còn chẳng giữ lại, toàn bộ đều cho Hoa Lan, cho dù bầm báo trước mặt Vương thị, Minh Lan cũng ăn nói được.

Khang Nguyên Nhi không tìm được nhược điểm, giật giật khóe miệng tỏ vẻ không vui, lập tức cười nói: “Chị chẳng qua chỉ nói thể thôi, em hà tất

coi là thật.”

Chị ta vốn là con gái dòng chính nhà thế gia, bởi vì cha không có chí tiến thủ, nên gia thế ngày một suy giảm. Ăn mặc ở kém Hoa Lan Như Lan thì cũng thôi đi, chị ta nhìn Mặc Lan với Minh Lan cũng thấy chướng mắt, lúc nào cũng châm ngòi Như Lan, giáp mặt thì cười giả lả, sau lưng lại lạng lẽ nói với Như Lan, lúc ở nhà chị ta oai phong trước mặt chị em dòng thứ ra sao. Cứ lúc nào chị ta đến, là Như Lan lại “lập trận” với Mặc Lan, Minh Lan.

Mắt Khang Nguyên Nhi vừa chớp thì cười nói: “Vẫn nghe nói em Sáu khéo tay khéo miệng, thêu thùa may vá được khen rất nhiều, lần trước chị nhờ em Sáu làm hai tấm màn trướng cho mẹ chị, không biết thế nào?” Minh Lan chỉ băng quơ nói: “Còn sớm, sợ là phải chờ.”

Khang Nguyên Nhi quen thói nổi điên với chị em dòng thứ nhà mình, hừ một tiếng nói: “Làm chút việc cho người lớn mà cũng một mực từ chối, đều nói cô hiếu thuận hiền hậu, lần nào cũng đùn đẩy như vậy sao? Hay là coi thường mẹ tôi?”

Minh Lan nhìn Mặc Lan vẫn cúi đầu dùng trà ở một bên, quyết định hay là đơn binh tác chiến đi, nên tỏ vẻ khó xử nói: “Nhìn chị họ nói kìa, em cũng đâu phải từ chối. Lúc trước trời nóng, em nghĩ trẻ con dễ bị cảm trong ngày nóng nhất, bèn gấp rút làm hai cái yếm lụa mềm hai lớp cho Thực Nhi với Toàn Nhi, em thì ngốc, tay chân lại chậm chạp, khó khăn lắm mới làm xong đưa qua đó, dì Khang là bề trên, chắc là cũng thương tội trẻ con còn nhỏ.”

Ánh mắt Như Lan sáng lên: “Cái yếm kia..... Em làm hai cái?” Minh Lan khẽ nháy mắt với nàng, ngầm ra hiệu, nói: “Đúng vậy.”

Như Lan lập tức cúi đầu không nói, mỗi lần Minh Lan làm đồ gì đó cho Hoa Lan đều là hai phần, một phần nói là Như Lan làm, như thế trong lúc

lui tới, Như Lan cũng có vẻ cực kỳ hiền lương thực đức, Minh Lan ở mặt này cho tới bây giờ đều rất thức thời.

Khang Nguyên Nhi thấy Như Lan không giúp đỡ, giận quá nên nói: “VẬY tóm lại màn trướng kia bao giờ mới xong? Hay là muốn trì hoãn hả, mấy chị em trong nhà tôi đã làm xong từ lâu rồi.”

Minh Lan vuốt hai bàn tay trắng nõn, tỏ vẻ vô tội nói: “Làm sao có thể so với nhà của chị họ chứ? Chị Năm chỉ có một cô em là em thôi, nhà chị họ đông đúc, ây da, chị Năm à, nếu chị có thêm mấy em gái nữa thì tốt rồi, vừa náo nhiệt, vừa có thể làm đồ.”

Sắc mặt Như Lan là lạ, đừng nói con vợ lẽ, chính là chị em ruột thịt thì nàng cũng không muốn. Mặc Lan xì một tiếng bật cười, lập tức che miệng run run, Khang Nguyên Nhi đậm chân nói: “Ai nói thế, tôi là nói tay chân cô quá chậm chạp!”

Minh Lan còn thành thật nói: “Chị họ nói đúng lắm, em đúng là cần chăm chỉ luyện tập, cần học hỏi mấy chị họ nhiều hơn, như thế nào cũng phải bắt kịp thợ thuê ở bên ngoài mới được!”

Lần này ngay cả Như Lan cũng không quản được khóe miệng của mình nữa, bắt đầu cong cong rồi. Dì Khang là kiểu nhịn miệng khổ lòng, thường làm khó mấy đứa con vợ lẽ, cưới vợ thì không cưới được vợ hiền, gả chồng thì không gả được nhà tốt. Dì Khang đến nhiều lần như vậy rồi, mà Minh Lan chỉ thấy hai cô con gái dòng thứ nhà họ Khang, diện mạo đúng là như hoa như ngọc, đáng tiếc, một người thì rụt rè nhút nhát, không với được tới nơi tốt, một người dụng tâm lấy lòng, nịnh hót em gái mẹ cả.

Mỗi lần thấy tình cảnh này, Minh Lan đều cảm ơn ông trời đã để mình đầu thai đến một nhà như thế này, nếu không phải vậy, có lẽ nàng lập tức chết quách cho xong. Lại nói, Khang Nguyên Nhi này cũng là mềm nắn rắn

buông, chẳng qua là thấy mình đã không có mẹ để lại chẳng có anh ruột, nghĩ mình là quả hồng mềm mà nẫu.

Khang Nguyên Nhi chán nản, cãi lại cũng chẳng được cái gì, trên câu chữ của Minh Lan chưa bao giờ để người ta nắm được nhược điểm.

Lúc này bên ngoài bỗng âm ỉ một trận, hình như có âm thanh tranh chấp. Như Lan nhú mày, gọi Hỉ Thước đi xem. Qua một lát, Hỉ Thước trở về, cười nói: “Cô chủ, không có gì đáng lo đâu ạ. Hỉ Chi ở trong phòng thử cái thoa cài tóc mới, Hỉ Nghiệp nhìn thấy, tưởng rằng là của mình bị thiếu, ai ngờ là nhà Hỉ Chi đưa tới, nên cãi nhau nhau mấy câu, bảo em nói mấy câu thông suốt, nên đã làm hòa rồi ạ.”

Như Lan đang muốn nói, Mặc Lan lại cướp lời mở miệng trước, nửa đùa nửa thật nói: “Con bé kia cũng quá là không biết ý, tuy cùng là người hầu trong phủ, nhưng cha mẹ Hỉ Chi là người hầu đắc lực của lão gia phu nhân, anh trai chị dâu cũng tài giỏi, mẹ Hỉ Nghiệp làm lao dịch từ lâu, cha lại là con sâu rọu, sao có thể so với Hỉ Chi? Nếu muốn so, cũng phải nhìn lại mình xem có xứng không đã chứ?”

Sắc mặt Khang Nguyên Nhi tái mét, Như Lan hơi bất an, lại không biết nói gì. Mặc Lan cố ý liếc nàng một cái, tiếp theo nói với Hỉ Thước: “Còn có, mặc dù đều là hầu gái trong viện cô chủ, nhưng cha mẹ mỗi người không giống nhau, dòng họ tổ tông cũng khác, cả ngày chỉ chăm chăm dòm ngó chuyện trong nhà người khác, cho hai phần nhan sắc thì mở phường nhuộm, đừng để bản thân làm những chuyện như vậy.”

(từ nhan sắc này cũng có nghĩa là thuốc nhuộm)

Khang Nguyên Nhi vỗ bàn đứng lên, cái tay nho nhỏ nổi đầy gân xanh bị vỗ cho đỏ, giận dữ nói: “Mày có ý gì?”

Mặc Lan tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng qua là dạy con bé kia đôi câu, không đánh cũng chẳng mắng, hay là chị họ cảm thấy bất an? Em cũng

không dám đi quá giới hạn, nếu thích quản giáo hầu gái, sẽ về viện của mình mà quản.” Mặc Lan mỉm cười nhìn Khang Nguyên Nhi, chỗ dựa vững chắc của chị ta chưa bao giờ là Vương thị. Khang Nguyên Nhi không ít lần châm chọc thân phận con vợ lẽ của chị ta, dè Khang lại tích cực khuyên bảo Vương thị không cần tìm mối hôn sự tốt cho con vợ lẽ, miễn cho sau này chèn ép chị chính, tự mình tích oán quá sâu.

Khang Nguyên Nhi tức giận đình điểm, còn nói thêm mấy câu, rồi đi chẳng vui vẻ gì.

Minh Lan nhìn lá trên cành bên ngoài run rẩy, hình như sắp rụng rồi, quay đầu cười nói với Như Lan: Trời sắp lạnh, đầu gối cha bị lạnh thì sẽ đau, không bằng làm hai cái bao đầu gối cho cha đi, chị Năm, nếu không thì chị tới vê vải nhung đi?”

Thịnh Hoành đối với con gái mình vẫn có mấy phần hiểu rõ, không tiện giả đồ, nhưng mà giúp một chút cũng có tính một phần, có thể khiến Thịnh Hoành khen ngợi đôi câu, Như Lan lập tức vui vẻ đáp: “Được đấy, bây giờ chị vừa vặn có mấy tấm vải tốt, đợi em tới chọn.” Kỳ thật ngay cả việc chà xát cũng là hầu gái làm, chị ấy đơn giản chỉ góp chút vật liệu mà thôi.

Ấn theo tước quan chịu tang, phụ nữ ở trong nhà thì có phận sự gì nào, chẳng qua là đừng nghe hí, đừng mở tiệc lớn là được, dù sao cũng có thể la cà thăm người thân, thăm thừa may vá, chuyện trò linh tinh, ngày qua cũng nhanh.

Chỉ là đàn ông thì khó chịu rồi, đám con cháu quan lại quyền thế nhện mấy tháng đầu, mấy nhà đặc thế dần dần hiện nguyên hình, có ở nhà tụ tập mở tiệc nghe nhạc mua vui, cũng có người tới kỹ viện chơi bời, còn có người vụng trộm nạp tiểu thiếp.

Tân hoàng vừa đăng cơ, chúng thần chưa biết tính tình hoàng đế, lúc viết tấu dâng sớ không khỏi có chút rụt rè. Nào biết trong đơn vị Thịnh Hoành

có một người là Lăng Đầu Thanh vừa được phân công vào, dâng lên một tờ sổ, vạch trần chuyện có liên can tới kỹ nữ của nhóm già trẻ ăn chơi trong kinh thành, Hoàng Đế tức giận, sắc mặt xanh mét, nổi giận ngay trong triều.

(Lăng Đầu Thanh là từ chỉ loại người lúc làm việc không sử dụng đầu óc hoặc không động não, không phân tích đúng sai phải trái đã hành động, kết quả là sự việc phát triển có mâu thuẫn với hành động, cuối cùng thì chuyện nhỏ hóa chuyện lớn, chuyện tốt hóa chuyện xấu.

Truyền thuyết kể lại, Lăng Đầu Thanh tên đầy đủ là Bách Hưởng Thiên Túc Trùng, thiên túc trùng nghĩa là sâu ngàn chân, còn gọi là rồng đất, là quái vật hiếm thấy ở Đông Bắc, kể rằng nó trông như con rết bình thường có rất rất nhiều chân, màu xanh biếc, lại rất rất to, đầu nó to như nắm tay người trưởng thành. Nhìn thấy cái gì thì trước tiên nó cũng tấn công trước, bởi vậy người ta mới gọi nó là Lăng Đầu Thanh, nghe đồn ở nông thôn, Lăng Đầu Thanh lớn rất chậm, từ lúc nhỏ cho tới lúc trưởng thành cần phải mất mấy trăm năm. Miệng nó nhiều răng mọc thành cụm, con người một khi bị nó cắn thì không còn đường sống, nhưng sinh vật thần kỳ này xác thực là bảo bối hiếm có. Ngoại trừ răng nọc trên miệng nó ra, còn lại cái gì trên người nó cũng là báu vật. Lăng Đầu Thanh sau khi chết, xác nó có thể trăm năm không cứng không mục, dùng chân dài của nó để trị bệnh thấp khớp của người già cùng bệnh phong thấp sẽ có hiệu quả kỳ diệu. Da của nó còn là khắc tinh của bệnh ngoài da. Nội tạng nó lại càng kỳ diệu, có thể nói là dùng gì bổ nấy, hiệu quả cực kỳ rõ rệt.)

Làm Hoàng Đế thật khó khăn, vì giữ đạo hiếu với cha già, y không dám ngủ với phi tần, không dám bày tiệc rượu, ngay cả nhạc nữ trong cung cũng giải tán, cuộc sống so với hòa thượng còn thanh tịnh hơn, so với nước khoáng còn thuần khiết hơn, nhưng cái đám con cháu có tước có quyền hưởng bổng lộc hoàng thượng lại dám “phóng hỏa” bách tính?! Xem châu quan như hăn là người chết hả!

Hoàng Đế ra tay rất nhanh, đầu tiên là không ngừng khen ngợi Ngự Sử Lãng Đầu Thanh một phen, khen hăng cường trực trung hiếu, không xu nịnh, sau đó lập tức thăng quan ban thưởng, tiếp theo, buộc thuận thiên phủ doãn gia tăng lực đả kích, ngôn quan mở rộng chức năng giám sát, ngũ thành binh mã ti chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt người.

Có người làm gương, đô sát viện lập tức trở nên bận rộn, bản thân Thịnh Hoành có chút căn cơ, tất nhiên không muốn đắc tội nhiều người quyền quý, chỉ chọn chút lỗi nhẹ mà viết, nhưng mấy ngôn quan ít tóc này lại mọc gan hùm, gần như buộc tội toàn bộ “tôm cá tươi sống” trong kinh thành. Ngày xưa yêu cầu đối với phẩm đức của đàn ông rất đơn giản, trăm thiện lấy hiếu làm đầu, tân hoàng định ra “Vì tiên đế tận hiếu làm đầu, ai cũng không nói được gì, nhất là ngôn quan thanh lưu vốn không vừa mắt nhà quyền tước.”

Ngắn ngủi nửa tháng, hoàng đế phạt bổng lộc một hơi hơn mười nhà, phạt gây giáng chức khiến trách nặng nhẹ khác nhau.

Có mười mấy hoàng thân quốc thích đặc biệt gây chú ý, không phục quản chế, ở trên đường nhục mạ quan viên tuần tra, hoàng đế lập tức điều động cấm vệ quân, bắt bọn chúng vào trong cung đánh cho mấy gậy, sau khi dưỡng thương thì kéo vào túc xá Quốc Tử Giám giam lại, mời mấy tiến sĩ ghét ác như cừu tới mở lớp huấn luyện, tập trung học tập lễ nghĩa liêm sỉ trung hiếu tiết nghĩa.

Hoàng đế đích thân phái hai vị đại học sĩ định kỳ khảo sát, tùy cơ kiểm tra việc học thuộc lòng, không đọc thuộc được thì sẽ không cho về nhà, coi thường thầy giáo thì sẽ đánh bằng roi, má nó chứ, còn đánh nữa thì cũng phục cái sự thiện cận của mấy người!

Cái đám quần là áo lượt ngày thường chỉ biết chọi gà chọi chó, nạt nam cường nữ, quá là bận rộn, làm sao có thời gian học tập văn hóa tri thức, thời gian tạm giam lại lần nữa kéo dài. Thời tiết dần lạnh, bọn chúng còn ở bên

trong khổ khổ sở sở gặm rau xanh màn thầu, mấy người đặc biệt không ngoan ngoãn bị đánh cho mặt mũi bầm dập, trong đó người kêu cha gọi mẹ ghê nhất chính là con trai bảo bối của Khánh Ninh đại trưởng công chúa, bà ta vừa vào cung khóc lóc cầu xin, còn chưa nhìn thấy mặt hoàng thái hậu hai cung, đã bị ngăn ở bên ngoài.

Một nội thị mặt lạnh như băng đọc chỉ: “Quân phụ băng hà, cả nước khóc thương, trong người người chảy dòng máu hoàng gia, nhận hoàng ân sâu nặng, há lại dung túng loại phóng túng ngỗ nghịch, loại người bất trung bất hiếu như thế, giữ lại vô ích.”

Khánh Ninh công chúa nghe xong, vạn phần kinh hãi. Nhân Tông hoàng đế xưa nay khoan dung nhân từ, đối với hoàng tôn nội ngoại có liên can đều thiên vị hơn, đối với thân thích trong kinh thành có lỗi gì cũng trách phạt rất nhẹ, công chúa lúc này mới ý thức được, hoàng đế đã đổi người rồi. Đến lúc này, không còn người nào dám vào cung cầu xin, đợi sau khi cái đám quần là áo lượt này tốt nghiệp lớp huấn luyện, còn phải vào trong cung tạ ơn, không ngừng biểu hiện trình độ văn hóa của mình đã tăng vọt, về sau viết đôi câu đối chút thiệp mời cho nhà mình cũng không vấn đề, có mấy người trong lúc lao động cải tạo tâm hồn bị tổn thương, còn có thể làm hai câu thơ méo mó bày tỏ nỗi lòng, trái lại bằng trắc về đối cũng coi như ngay ngắn.

Đòn tiến công như vậy, trong ngoài triều đình đều hiểu rõ trong lòng, tân hoàng đế là người thông minh không nói lời tối nghĩa, nhưng tuyệt đối không dễ chọc, không như hoàng đế già trước kia dễ dàng bị thao túng.

“Đây là hoàng thượng đang lập uy.” Thịnh Hoành đứng trước bàn, mặc áo xanh cổ tròn như thường ngày, đặt bút viết xong một chữ phúc, sau đó vuốt râu, “Cũng đúng, trước yên ổn trong kinh rồi mới nói tới bên ngoài.”

Trường Bách đứng ở một bên trầm ngâm giây lát, nói nhỏ: “Hoàng thượng tự đăng cơ, chẳng lẽ còn có người không phục?”

Thịnh Hoành đổi sang loại bút lông nhỏ, ở góc chữ phó viết vào chữ nhỏ: “Tất nhiên có, Kinh vương là em trai thứ năm của tiên đế, nếu luận tuổi tác, thì phải là ngài ấy lên ngôi. Nhưng tiên đế không thích tính tình bạo ngược của ngài ấy, đã sớm phong đất phiên, đuổi ra ngoài kinh. Sau loạn thân thìn, tiên đế gấp rút lập mẹ đương kim thánh thượng làm hoàng hậu, phá vỡ lễ thối lập trưởng, lập thái tử này, Kinh vương làm sao chịu phục?”

Trường Bách khẽ gật đầu, càng thêm sáng tỏ: “Hiện nay danh phận quân thần đã định, đại nghĩa ở phía hoàng thượng, chỉ mong hoàng thượng khoan dung độ lượng, chớ có so đo với Kinh vương, thái bình không đổi.”

Thịnh Hoành dừng bút, dường như đối với chữ phúc mình viết cảm thấy hài lòng, hạ bút, lấy con dấu riêng ấn vào, nói với con trai: “Chuyện nhà hoàng đế, không phải thứ chúng ta có thể nắm bắt; vẫn nên nghĩ cho nhà mình thì hơn.” Sau khi ấn con dấu lên, Thịnh Hoành lại nói: “Trong thư lão phu nhân nói, sợ là bà bác sẽ đi trong mấy ngày nữa, khi đó Ngô Nhi phải đại tang một năm, đáng tiếc, cái ghế võ quan kia của nó còn chưa ngồi đầy một năm đâu.”

Trường Bách nhỏ giọng nói: “Chuyện của anh họ cũng dễ xử lý, công việc của anh ấy đang lúc rất tốt, quan hệ với cấp trên với đồng nghiệp đều rất tốt, chờ chín tháng sau, chúng ta giúp đỡ khơi thông quan hệ là được, nhưng mà..... Hôm qua dì lại tới nữa.”

Thịnh Hoành giơ tác phẩm thư pháp lên, dựa theo ánh sáng mà nhìn, nghe vậy thì nhếch lông mày: “Chuyện của dượng con, không phải là chúng ta không chịu giúp sức. Chỉ là hãn cật tài khinh người, vọng ngôn thị phi nội các, lại to gan lớn mật, muối trên đùi cũng dám đập.”

Trường Bách cũng không thích dượng Khang, nhưng mà dù sao cũng là thân thích, dì liên tục tới cửa cầu xin, cũng không thể mặc kệ, nhân tiện nói: “Không bằng chúng ta giúp anh họ một chút, con thấy anh ấy cũng chẳng chạch hữu dụng.”

Thịnh Hoành buông tác phẩm thư pháp, đi qua đi lại vài bước, ngẩng đầu nói: “Cái này thì có thể.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vẫn Là Anh Trường Bách Được Phúc Nhờ Vợ

Cuối thu, gió bắc bắt đầu nổi lên, bởi vì đang trong thời gian quốc tang, nên lễ cập kê của Mặc Lan diễn ra hết sức đơn giản, Vương thị chỉ mời mấy vị phu nhân có quan hệ tốt với mình từ xưa tới nay, cho may một bộ y phục mới, lại bày thêm hai ba bàn thức ăn cho có lệ, dì Lâm cảm thấy con gái mình chịu thiệt thòi, nhưng nàng ta cũng biết là gần đây tin tức siết lại nghiêm ngặt, ngay cả con cháu nhà quyền quý cũng đều lần lượt bị nghiêm trị, huống chi là họ Thịnh, nào dám trắng trợn phô trương.

Vì thế, dì Lâm khóc thảm thiết trước mặt Thịnh Hoành cả đêm, bày tỏ mình hiểu lí lẽ nhưng vẫn thể hiện ra mặt mình đang chịu thiệt. Thịnh Hoành mềm lòng, liền lấy ra ba trăm lượng bạc cho Mặc Lan mua một bộ trang sức làm bằng vàng, từ sự rộng rãi của Thịnh Hoành có thể nhìn ra, tiết mục dì Lâm biểu diễn tối hôm đó hẳn không phải chỉ là khóc thôi đâu.

Kinh thành không thể so với Đãng Châu và Tuyên Châu, vừa vào đông là đã lạnh thấu xương, hầu gái hầu già trong phủ lần lượt khoác lên mình những bộ quần áo mùa đông dày cộp. Trong bầu không khí trắng xóa này, đứng từ xa chỉ thấy người tròn vo, loại thời tiết lạnh giá như thế này làm Minh Lan không muốn ra cửa nhất, trong tay đang cầm một lò sưởi ấm áp làm ổ trên giường thật thoải mái, có điều tính một đằng ra một nẻo.

Lão phu nhân gửi thư về, nói rằng bà bác đã mất nhiều ngày rồi. Mặc Lan thì sắp bàn chuyện cưới hỏi, không tiện tham gia tang lễ, sợ xung, Như Lan “rất không may” nhiễm phong hàn. Trường Phong sắp phải thi, Hải thị

phải chăm sóc Toàn nhi. Thịnh Hoàn giờ tay đếm một lượt, ngay sau đó bảo Minh Lan chuẩn bị hành lí và bảo Trường Đồng cùng về đó trước đi.

Nhìn con trai con gái út đang đứng trước mặt, Thịnh Hoàn bỗng cảm thấy áy náy trong lòng, nghĩ tới mình và Thịnh Duy có mấy chục năm tình nghĩa anh em, anh ấy hàng năm đều tự mình đến tặng quà Tết, bây giờ mẹ người ta đã mất, mình lại chỉ cho hai đứa con út đến, không khỏi....

“Như vậy... hình như có chút không thỏa đáng, vẫn là để cha đích thân đi một chuyến vậy.” Thịnh Hoàn do dự nói.

“Cha lo nghĩ gì, con đều hiểu.” Trường Bách đứng lên, khom người về phía cha nói: “Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa ổn định, với lại bây giờ tân hoàng mới đăng cơ, chính là lúc Đô Sát viện có nhiều đất dụng võ nhất, cha không nên xin nghỉ, để em Sáu và em Đồng đi trước tận hiếu, rồi... con cũng xin nghỉ về chịu tang cũng chưa muộn.”

Thịnh Hoàn thở dài nhẹ nhõm, ông ta cũng biết Trường Bách làm một Điển tịch nhân rồi ở Hàn Lâm Viện, thỉnh thoảng xin nghỉ cũng không sao, nhưng một Chính Tứ phẩm Tả thêm Đô Ngự Sử như ông lại không thể vì bác gái bệnh mất mà xin nghỉ, miễn cho bị người khác lên án, khinh thường.

Trường Bách nhìn sắc mặt cha mình, hiểu rõ tính tình của ông ta, mới nói: “Cha không cần phải áy náy trong lòng, anh họ cũng đã xin nghỉ hồi hương, nếu bà bác thật sự... thì anh ấy phải để tang, lúc đó cha ra tay giúp đỡ thêm một chút là được.”

Nói đến đây, Thịnh Hoàn mới hết nhăn mày, quay đầu nhìn Minh Lan và Trường Đồng nói: “Các con khi nào thì lên đường?”

Minh Lan đứng lên, cung kính nói: “Thưa cha, anh Trường Ngô đã thuê được thuyền rồi ạ, năm ngày sau sẽ đến đón con và em Đồng.”

Thịnh Hoàn gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Các con lần này đi Hựu Dương, phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể bướng bỉnh hồ đồ, không thể khiến anh cả và chị dâu ta thêm phiền toái, chăm sóc lão phu nhân thật tốt, không nên để người phải mệt nhọc, trên đường phải nghe lời anh họ các con.”

Minh Lan và Trường Đông khom người thưa vâng. Thịnh Hoàn nghe thấy thanh âm non nớt của hai đứa con thơ, lại thở dài. Vương thị ngồi một bên ôn hòa cười cười với bọn họ, dặn dò vài câu: “Không được tự ý xuống xe”, “Trên thuyền không nên chạy loạn”, “Không nên đứng gần mạn thuyền”, “Không nên xuất đầu lộ diện”,..., cuối cùng còn dặn dò Minh lan: “Con là chị, trên đường nhớ phải quan tâm đến ý em Đông nhiều hơn.”

Thấy Vương thị đối xử tử tế với hai đứa nhỏ, Thịnh Hoàn nghiêng đầu, hài lòng liếc nhìn Vương thị.

Sau khi trở về, Minh Lan cho gọi tất cả người hầu trong viện đến, phân phó rõ ràng từng việc cho mỗi người, sau đó sai Đan Quất Tiểu Đào cùng đến Thọ An Đường. Hầu già phụ trách trông coi vừa thấy là Minh Lan bèn tránh ra một bên, bảo Đan Quất lấy từ trong tủ quần áo làm bằng gỗ xà cừ sơn đen một chiếc mũ ấm áp màu vàng nghệ làm từ lông chồn, một cái áo khoác lông cừu màu xám tro, và một cái áo choàng lụa màu nâu đen, ngoài ra còn có một số bộ quần áo mùa đông khác, Tiểu Đào cùng giúp đỡ sắp xếp đóng gói.

Minh Lan đi tới sau giường lão phu nhân, lấy từ dưới váy ra cái chìa khóa, mở mấy cái rương lớn đc khóa kĩ, lấy ra một bọc lớn gồm bạc và ngân phiếu, nghĩ lại mình phải đi xa, ở đây sẽ không an toàn, dứt khoát cầm luôn toàn bộ khế đất, cất kĩ vào túi mang bên người.

Mấy ngày sau đó, Minh Lan đều bận bịu đóng gói rương hòm. Tiểu Đào bản lĩnh không tệ, dốc hết tâm sức vào việc sắp đặt tiền bạc châu báu quý giá vào trong rương, Minh Lan nhìn không được cười nói với nó: “Lần này

là đi..., mang theo nhiều tiền bạc đồ trang sức, nhiều đồ quý giá như vậy, nếu không may gặp phải cướp thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Đào rất nghiêm túc: “Đủ để chuộc cô chủ ạ.”

Minh Lan: ...

Đan Quất vừa gom lại hai cái nghiên mực và mấy cái quản bút, Lục Chi vén rèm tiến vào, cười nói : « Phu nhân Vĩnh Xương hầu vừa tới, phu nhân cho gọi tiểu thư qua ạ. » Nàng vừa nói vừa nháy mắt mấy cái.

« Chị Tư và chị Năm đã đến chưa ạ? » Minh Lan cảm thấy vẻ mặt Lục Chi có chút kì quái.

« Không ạ, phu nhân chỉ cho gọi một mình tiểu thư, nói là Hầu phu nhân hôm nay vừa vặn trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, biết cô Sáu sắp phải đi xa, tiện đường đến thăm cô ạ. » Lục Chi vẻ mặt phấn khởi, vui sướng nói : « Tiểu thư mau qua đi ạ. »

Đan Quất và Tiểu Đào biết chuyện của nhà họ Hạ, nhìn nhau một cái, hơi sa sầm mặt.

Nửa năm nay vị Lương phu nhân này tuy chỉ đến phủ Thịnh có hai lần, nhưng mỗi lần đều có người khác đi cùng, lần thứ nhất là cùng Hoa Lan và phu nhân Thọ Sơn Bá đến, lần thứ hai là cùng mấy vị phu nhân quan lại khác đến. Kì thật giữa phủ Thịnh phủ và phủ Vĩnh Xương hầu không có mối quan hệ thân thiết, vốn không cần thiết phải tới tới lui lui như vậy, bà ấy lại hành động như thế, trong phủ đã mớ hồ xuất hiện tin đồn, nói phu nhân Vĩnh Xương Hầu đến là để chọn con dâu, điều này khiến dì Lâm nổi lên tâm tư, thường kêu Mặc Lan đến khoe khoang nịnh nọt.

Nhưng Lương phu nhân cư xử rất cẩn thận, nói chuyện chặt chẽ đến giọt nước cũng không lọt, không lộ ra nửa điểm tâm ý trong lời nói. Đến Vương thị cũng không đoán được tâm tư của bà ấy, là nhà gái, Vương thị cũng

căng thẳng mất tự nhiên, không thể hỏi về hôn sự trước, cũng đành phải giả bộ hồ đồ, cái gì cũng không nói, mỗi lần chỉ gọi ba cô Lan đến đi đi lại lại một lượt là xong chuyện.

Lần đầu tiên tới, Lương phu nhân đối với ai cũng lạnh như băng, chỉ thấy Vương thị nói chuyện trên trời dưới đất với người bên cạnh rất náo nhiệt, còn bà ấy thì thỉnh thoảng có hứng mới góp một hai câu, phần lớn thời gian đều chỉ ngồi yên lặng. Về phần Mặc Lan thân thiện hỏi chuyện, bà chỉ thản nhiên cười, không hề tiếp lời, khiến Mặc Lan trước mặt bao nhiêu người ồn ào mấy lần vì không có người tiếp chuyện mà xấu hổ.

Nhưng lần thứ hai đến, Lương phu nhân thể hiện rõ ràng là có thiện ý với Minh Lan, sau khi ngồi xuống liền lôi kéo Minh Lan tỉ mỉ hỏi chuyện, vẻ mặt ôn hòa, thái độ đối với Vương thị cũng thân thiết hơn nhiều, Mặc Lan không ngừng nghiêng răng, chị ta rất muốn gợn gàng dứt khoát nói ‘Minh Lan đã hứa hôn với họ Hạ rồi’, nhưng một thiếu nữ như chị ta nếu trước mặt khách lạ nói về chuyện tế nhị này của em gái thì danh tiếng của bản thân cũng bị hủy theo.

Khó khăn lắm mới tóm được cơ hội, một vị phu nhân nói về việc ngự y xem bệnh cũng không được chuẩn cho lắm, Mặc Lan vội vã chen miệng nói : « Hạ lão phu nhân ở Bạch Thạch Đàm cũng xuất thân từ hạnh lâm thế gia, bà nội cháu cùng Hạ lão phu nhân quan hệ rất thân thiết, lần nào hai người gặp mặt cũng gọi em Sáu cháu theo. »

Vương thị nghe xong ngay lập tức đặt mạnh tách trà xuống bàn, trong phòng cũng không có người nói tiếp, hoặc cúi đầu dùng trà, hoặc tự lẩm bẩm một mình. Mặc Lan không khỏi có chút ngượng ngùng, chị ta không tiếp tục khoe khoang trình độ học vấn của bản thân nữa, chỉ cúi đầu, ra sức nịnh nọt mọi người, bưng trà bưng đĩa, lời nói dí dỏm, dẫn tới các vị phu nhân đều cười không khép miệng, liên thanh khen Vương thị thật may mắn, đến cả Lương phu nhân cũng khen vài câu, chị ta đang đắc ý, ai ngờ Lương phu nhân lại nhẹ nhàng nói một câu : « Cô Tư của quý phủ cũng sắp cập kê

rồi, nên nhanh chóng bàn chuyện cưới xin thôi, chậm trễ sẽ không hay đâu.
»

Câu nói ấy lạnh nhạt biết bao, viền mắt Mặc Lan liền đỏ lên như sắp khóc.

Sau khi khách khứa rời đi, ba cô Lan trở về, trước mặt hai cô em Mặc Lan cười nhạt : «Cứ làm như mình có giá lắm không bằng ? Vĩnh Xương Hầu phủ nhiều chi như vậy, con trai Hầu gia đâu ít, sau này phân chia đến tay từng người, thì có thể được mấy phần đây ?! »

Giữa mùa đông lạnh giá, Như Lan tươi cười rạng rỡ nói : « Lời chị Tư nói luôn đúng. » Trái ngược với lời Vương thị từng ám chỉ, nhà chồng tương lai của nàng không thiếu tiền.

Minh Lan không tham dự.

Hôm nay là lần thứ ba phu nhân Vĩnh Xương Hầu tới chơi.

Nha hoàn vén rèm, Minh Lan hơi cong nghiêng người bước vào, từ vai trái rồi đến thắt lưng rồi đến làn váy rồi đến mũi chân, Lương phu nhân ngồi bên cạnh Vương thị, trong ánh mắt không giấu được sự tán thưởng.

Minh Lan chỉnh đốn trang phục, khom người hành lễ với Vương thị và Lương phu nhân, nhìn thấy trước mặt Vương thị bày một cái rương, bên trong dường như có một vài đồ vật làm từ lông rất mềm mại, chỉ nghe thấy khẩu khí Vương thị có chút sợ hãi nói : « Phu nhân cũng thật khách khí, tôi làm sao có thể không biết xấu hổ đây ? »

Lương phu nhân chậm rãi nói : « Nhà mẹ đẻ tôi, an hem đều sinh sống ở phương Bắc, chỗ đó thời tiết cực kì lạnh lẽo, cho nên da lông vô cùng tốt, hàng năm đều gửi tới cho tôi không ít, tôi chỉ chọn qua loa vài cái đưa tới, phu nhân chớ chê cười. »

Vương thị vội vã xua tay, cười nói: “Sao có thể chứ? Phu nhân đã nói vậy, tôi ở chỗ này cảm ơn phu nhân. Chà chà, đồ da thuộc tốt như vậy trước giờ tôi vẫn chưa từng thấy đâu, may mắn nhờ phúc của phu nhân mới được thấy tận mắt như thế này, sau này tôi phải cố gắng chăm chỉ thêu thùa, không thể làm lãng phí đồ tốt, ơ kìa..., Minh nhi đừng ngờ ra như vậy nữa, mau đến cảm ơn phu nhân đi nào. »

Minh Lan oán thầm trong lòng chỗ đồ da kia đâu phải tất cả đều là tặng nàng, nhưng vẫn cung kính tiến lên cảm tạ, Lương phu nhân đứng yên không nhúc nhích, chỉ ôn hòa nhìn Minh Lan, ngữ khí quan tâm nói : «Lạnh như vậy mà phải đi xa, nhớ giữ gìn sức khỏe, phải mặc quần áo đầy đủ giữ ấm cơ thể nhé. » Đối với người lãnh đạm như bà ấy mà nói, những lời này đã là rất ôn nhu rồi.

Minh Lan giãn mặt ra cười nói : « Minh Lan cảm ơn phu nhân đã chỉ điểm, phu nhân nhà cháu đã làm cho cháu một cái áo choàng bằng lông tốt lắm ạ, lạnh đến mấy cũng không sợ. » Thật ra cái áo đó là của Như Lan, may dựa trên số đo cơ thể vào mùa xuân của chị ấy, ai biết, đến mùa đông Như Lan lại cao lên rất nhiều, không thể mặc vừa chiếc áo choàng kia.

Thấy Lương phu nhân mỉm cười với mình, trong lòng Vương thị rất thoải mái, cười mắng : « Con đúng là một đứa nhỏ không có đầu óc mà, phu nhân đến tặng đồ da, con lại khoe khoang như vậy, không phải là khiến người ta chê cười sao ? »

Minh Lan cúi đầu, mặt ửng đỏ vì xấu hổ.

Sau khi Lương phu nhân đi, trong ngực Minh Lan trầm xuống, luôn cảm thấy có chút bất an, dụng tâm chỉ gặp mặt một mình mình như vậy, lại biểu lộ rõ ràng sự quan tâm, cộng thêm thái độ thân thiện bất thường của Vương thị, giống như sự tình đã định rồi. Minh Lan cau mày, chậm rãi trở về Mộ Thương Trai, nhìn thấy Trường Đống đang ở đó, Tiểu Đào vẻ mặt đau khổ bưng một chén trà nóng cho cậu, Trường Đống vừa thấy Minh Lan, liền

cười nói : « Chị Sáu, em đã uống xong ba tách trà, cuối cùng chị cũng trở về, hôm nay học xong em đã xin phép nghỉ rồi ạ. »

Minh Lan nghiêm mặt nói: “Đừng cao hứng quá sớm, chị đã nói với dì Hương đóng gói tất cả sách vở của em theo rồi, trên đường đi em vẫn phải chăm chỉ đọc sách đấy! » Tiện tay giao áo lông chồn Lương phu nhân tặng giao cho Đan Quất cất vào rương.

Trường Đồng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo cười hì hì với Minh Lan : « Chị Sáu, chị đừng vội nhốt em trong lồng như thế, bây giờ em đã có khả năng để lập công lớn rồi, chỉ nửa năm nữa thôi, em cuối cùng cũng hỏi thăm được...

Chưa nói hết câu, rèm vải bọc gấm bị vén lên, chỉ thấy Mặc Lan nổi giận ùng ùng đứng đó, tay nắm chặt thành năm nắm, mặt hầm hầm. Minh Lan nhin không được phải lùi lại mấy bước, ở sau lưng quay về phía Trường Đồng khoát khoát tay, lại ngoảnh mặt về phía Tiểu Đào nháy mắt mấy cái.

« Giỏi giỏi giỏi ! » Mặc Lan cười lạnh, bước từng bước một tiến vào, « Tao đúng là đã coi thường mày rồi, không ngờ mày lại là đứa ăn trong bát nhìn trong nồi ! » Hai mắt chị ta đỏ ngầu, như có thể phun ra lửa vậy, mấy đứa hầu muốn tiến tới ngăn cản đều bị chị ta đẩy ra ngoài, rồi nhanh tay cài chốt cửa.

Minh Lan trầm giọng nói : « Chị phải chú ý lời nói ! Không quan tâm đến bản thân mình thì cũng phải nghĩ đến thanh danh gia đình chứ. » Nàng không sợ đánh lộn, cũng chưa chắc là đánh không lại Mặc Lan, nhưng nếu tin tức chị em trong nhà có xung đột, động tay động chân với nhau truyền đi thì đúng là thật không tốt, đến lúc đó cho dù ai đúng ai sai đều bị mang tiếng xấu.

Về mặt Mặc Lan dữ tợn, phần nộ quát : « Mày là cái đồ hèn hạ ! Lúc nào cũng quen thói chụp mũ đổ tội cho tao ! Hôm nay tao phải cho mày biết tay

! » Nói xong tiến lên phía trước, chỉ nghe vù vù một cái, chiếc bàn tròn giữa phòng đã bị lật ngược, chén trà nóng Trường Đống chưa kịp thưởng thức đã rơi vỡ trên mặt đất, nước trà còn bắn tung tóe lên trên mặt trên tay cậu.

Minh Lan không nghĩ tới Mặc Lan lại có sức lực hung hãn như vậy, một mặt nàng đau lòng nhìn bên mặt bị che và mu bàn tay Trường Đống, quay đầu lại mỉm cười nói : « Chị Tư đúng là văn võ song toàn, vừa có thể làm thơ, lại còn có thể nâng được bàn ! Bất luận em gái có làm gì sai, cũng mong chị bớt giận, rồi đâu sẽ có đó. »

Ai biết lúc này Mặc Lan liếc mắt thấy cái áo lông chồn trắng kia, càng thêm tức giận không kiềm chế được, khuôn mặt thanh tú vằn vẹo vô cùng, chỉ vào Minh Lan la mắng: « Mày là đồ con hát không biết xấu hổ ! Nói thật dễ nghe, cái gì mà cuộc sống bình thường mới tốt , cái gì mà không tranh, ngoài mặt thì tốt bụng thiện lương, trong bụng bắn thù xấu xa chẳng khác gì đồ rẻ tiền, nói một đằng làm một nẻo... »

Trường Đống sợ ngây người, không biết nên nói cái gì. Mặc Lan càng mắng càng khó nghe, trong lời nói dần dần đả động đến cả lão phu nhân, sắc mặt Minh Lan dù chưa thay đổi, nhưng trong mắt mang lửa, khẩu khí trái lại vẫn vô cùng trấn định, lẳng lặng nói : « Chị Tư hẳn là đang nói mê rồi, cái gì bắn thù hôi thối cũng dám nói ra, em phải đi mời người đến xem bệnh cho chị thôi. » Nàng vốn muốn bỏ qua, nhưng xem ra vẫn phải dạy dỗ chị ta một chút.

Nói xong Minh Lan liền muốn đi ra ngoài, nàng chậm rãi đếm, quả nhiên không bao lâu đằng sau truyền đến một loạt tiếng bước chân. Mặc Lan xông đến đẩy Minh Lan ngã xuống đất, lại thêm một cái tát giáng tới, Minh Lan cắn răng chịu đựng, để gò má húng lẩy, không đợi Trường Đống qua khuyên can, chỉ nghe « bốp » một tiếng. Mặc Lan cũng ngần ngại, chị ta chẳng qua chỉ muốn mắng chửi Minh Lan một trận, sau đó đập bể đồ đạc trong phòng, chỉ là nhìn thấy dung nhan như ngọc của Minh Lan, liền như

trúng tà, cầm mảnh sứ vỡ rơi trên đất, hướng về phía mặt Minh Lan mà rạch tới !

Minh Lan thấy khổ nhục kế đã được thực hiện, bản thân không cần phải tự chịu khổ nữa, dùng hai tay đẩy Mặc Lan ra, tiện thể gạt chân khiến chị ta ngã sòng soài trên mặt đất. Minh Lan sờ sờ lên gò má đang nóng rát của mình, không cần soi gương cũng có thể đoán được chỗ đó đang lưu lại một dấu tay hồng hồng – làn da này vốn rất dễ để lại dấu vết mà.

Minh Lan nhu thuận tiến đến, một tay khéo léo nắm cánh tay Mặc Lan, người ngoài nhìn vào, chỉ thấy hai chị em đang nắm tay, Minh Lan nhỏ giọng nói : « Nói cho chị biết việc này, mẹ chị là năm Tiềm Nguyên thứ tư tháng Một, uống trà của phu nhân bước vào cửa, nhưng anh chị lại sinh ra vào tháng năm cùng năm đó, đều nói hoài thai mười tháng, chị có hiểu được nguyên nhân tại sao chuyện này lại xảy ra không? »

Khuôn mặt Mặc Lan đỏ lên, liễu mạng giãy dụa, trong miệng thì hùng hùng hổ hổ, toàn lời khó nghe, Minh Lan cố ý dùng thanh âm nhu hòa, tiến lại gần tiếp tục nói : « Mẹ chị mới đúng là thứ đồ rẻ tiền chân chính đấy ! Bà ta mới là nói một đằng làm một nẻo, được lão phu nhân chăm sóc, ăn của lão phu nhân, dùng của phu nhân, một mặt thì cảm tạ chảy nước mắt, vừa quay đầu đã leo lên giường cha tôi ! Lấy oán trả ơn ! »

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hô to lạnh lạnh : « Phu nhân ! Người cuối cùng cũng tới ! » Đây đúng là giọng của Thúy Tụ.

Minh Lan lập tức buông Mặc Lan ra, nhảy ra bên ngoài cách chị ta hơn ba bước, bên ngoài lập tức truyền tới tiếng đập cửa mãnh liệt và tiếng kêu. Trường Đồng vội vàng đi mở cửa,. Vương thị tiến vào, thấy trong phòng hỗn độn, Mặc Lan trên mặt tức giận, Minh Lan cúi đầu đứng, thần sắc không rõ, trên mặt in một dấu tay rõ ràng, nhìn trên mặt trên tay Trường Đồng cũng có vài chỗ hồng hồng như bị bỏng.

Vương thị giận dữ nói : « Mấy đứa đây là muốn làm phản rồi ! » Sau đó quay qua mắng nha hoàn : « Lũ chúng bay chết hết rồi phải không ? Còn không mau đỡ cô Sáu đi nghỉ ngơi !... Thái Hoàn, đi tìm vợ Lưu Côn, lấy gia pháp ! Mấy người các người, còn không mau bắt cái Tư lại ! »

Mặc Lan nghe thấy gia pháp, lúc bấy giờ mới sợ hãi hốt hoảng.

Ai biết lúc này bên ngoài lại có giọng nữ vang lên: “Hai đứa nó là chị em cãi nhau, sao phu nhân hỏi cũng không hỏi một câu đã đòi đánh người ?! »

Dì Lâm vận áo bối tử dệt gấm màu trắng rằm đông đưa tiến vào, đi theo bên cạnh là Tài Vân bên người Mặc Lan, phía sau còn có mấy hầu gái hầu già. Thấy mẹ mình tới, Mặc Lan đột nhiên sinh ra dũng khí, vùng thoát khỏi sự trói buộc của nha hoàn, nhanh như chớp chạy tới đứng bên cạnh dì Lâm.

Nhìn bộ dạng hai mẹ con họ, Vương thị không nhịn được cười nhạt : « Cô là ai ? Cũng dám bò ra đây kêu gào ầm ĩ ? Ở đây lại có chỗ cho cô nói chuyện à ? »

Dì Lâm cười giả lả, nói : « Sống ở phủ này cũng gần hai mươi năm rồi, hôm nay có chuyện bất bình, chẳng lẽ thiếp thân ngay cả lời cũng không được nói ra sao ? Phu nhân thiên vị, chẳng lẽ là sợ người đàm tiếu ? »

Vương thị tức giận xông lên, chỉ vào Mặc Lan nói : « Cô dạy con giỏi lắm ! Làm càn vô lễ, đánh chửi em traie m gái, chẳng lẽ không được trách phạt ? »

Dì Lâm che miệng cười duyên , giọng nói thánh thót như chuông bạc : « Phu nhân lại nói đùa rồi, chỉ là chị em cãi nhau, cùng lắm phạt năm mươi đại bản là được rồi. »

Lục Chi nhịn không được, to tiếng kêu : « Tôi khinh ! Chỉ có năm mươi đại bản thôi ư ? Cô Sáu bị cô Tư đánh đến mức mặt mũi sưng hết cả lên rồi,

tay và mặt cậu Tư cũng bị phỏng, mọi người ở đây đều có mắt, có ai bị mù dẫu mà không nhìn thấy ? »

Dì Lâm biến sắc, mắng : « Cái đứa hầu lăm mồm này, ở đây không đến phiên mày lên tiếng nói bậy bạ ?! »

Mặc Lan từ phía sau thò đầu ra, lật lọng nói : « Chúng nó đều là người hầu người cùng phe của con bé Minh, lời bọn họ nói sao có thể tin được, đều tại con bé Minh ra tay trước, con chỉ đánh lại vài cái mà thôi ! »

Lục Chi tức giận đang muốn phát tác tiếp, bị Yến Thảo ở đằng sau kéo lại, mới tức tối ngậm miệng, lúc này vợ Lưu Côn chạy đến, đúng lúc nghe được Vương thị tức giận nói : « Ta là chủ mẫu cái nhà này, muốn dạy dỗ con cái, mắc mớ gì tới cô ? Cô chẳng qua cũng chỉ là một nô tài mà thôi, đừng tưởng sinh con sinh cái cho cái nhà này là đã trở thành phượng hoàng ! » Vợ Lưu Côn nhú mày, mọi lần đều là như vậy, Vương thị bị chọc tức khiêu khích liền nói bậy một tràng, sau bị thêm mắm thêm muối một phen, cuối cùng vẫn chịu thua thiệt.

Vương thị mắng thống khoái, dì Lâm di nương một mặt chống chế, Vương thị trong cơn giận dữ liền sai hầu già hầu gái đi bắt Mặc Lan, ai biết những người mà dì Lâm di nương mang tới cũng không hề yếu kém, hai bên lập tức động tay động chân, phối với tiếng khóc thảm thương của Mặc Lan, còn có dì Lâm kêu to ‘Còn không mau gọi cậu Ba đến đây, em gái nó sắp bị đánh chết rồi đây !’. Mộ Thương Trai lúc này đúng thật là vô cùng nóng ruột.

Chỉ một lúc sau, Trường Phong chạy đến, tự mình bảo hộ hai mẹ con dì Lâm, người hầu lo sợ do dự, lại một trận náo loạn nữa, cuối cùng Vương thị được vợ Lưu Côn nửa đỡ nửa nâng, chỉ có thể thở hổn hển.

Minh Lan ở trong nghe được thì thở dài, rất muốn ra ngoài chỉ điểm một chút, kỹ thuật chiến đấu của Vương thị quá đơn giản rồi, không có biến

hóa, dễ bị đối thủ nhìn thấu.

« Dừng tay ! » Một giọng nữ trong trẻo vang lên, mọi người đều quay đầu lại, chỉ thấy Hải thị đứng ở cửa viện, ánh mắt chị ấy lạnh lùng nhưng uy nghiêm quét qua từng người một, cũng không nhiều lời, chỉ ngoảnh mặt hướng về phía vợ Lưu Côn nói : « Phu nhân thân thể không khỏe, Lưu mabma hãy đưa người trở về nghỉ ngơi đi. »

Vợ Lưu Côn chờ những lời này rất lâu rồi, lập tức cứng rắn đỡ Vương thị trở về. Hải thị đưa mắt nhìn thấy Vương thị rời đi rồi, mới quay đầu nhìn Trường Phong, thản nhiên nói : « Ngoại trừ gia chủ, chưa từng nghe nói nội viện có chuyện mà có chỗ cho đàn ông con trai nhúng tay vào, em Ba đọc đủ thứ thi thư, chẳng lẽ trong đó lại không đề cập tới ?... Vẫn nên nhanh đi về đọc sách thi hơn, kỳ thi Hương năm sau mới là trọng yếu. »

Trường Phong mặt đỏ tía tai, ảo não bước đi.

Dì Lâm thấy Hải thị khiến từng người một rời đi như vậy, giả cười nói : « Rốt cuộc vẫn là người xuất thân từ dòng dõi thư hương, mợ cả thật sáng suốt, phân biệt được phải trái đúng sai, thiếp thân tại đây cảm ơn trước, Mặc nhi, còn không mau qua tạ ơn đại tẩu con, chúng ta về thôi. »

« Chậm đã ! » Hải thị bỗng nhiên lên tiếng, hướng về phía nha hoàn xung quanh nói : « Ba người các em, đến, đỡ cô Tư lại đây, đến phòng ta ngồi chờ, một khắc cũng không được rời khỏi, một cái nháy mắt cũng không được chớp. »

Đôi mi thanh tú của dì Lâm nheo một cái, đang muốn nói chuyện, Hải thị ở trước mặt đã đoạt trước nói : « Một canh giờ nữa, phụ thân sẽ rời nha môn, con đã sai người đi mời người nhanh chóng trở về, đến lúc đó sẽ mời phụ thân phân xử ; dấu tay trên mặt em Sáu tất cả mọi người cũng đều nhìn thấy rồi, thế nhưng em Tư... Thôi, đến trong phòng con đợi, con sai nha hoàn trông coi cẩn thận, một đầu ngón tay của em ấy cũng không chạm

vào. » Nửa câu cuối cùng, nhấn mạnh từng chữ, trong lòng dì Lâm chấn động, biết đã đụng phải một nhân vật lợi hại, miễn cưỡng cười nói : « Cần gì phải thế, vẫn là... »

Hải thị ngắt lời bà ta, dứt khoát nói : « Nếu không ở trước mắt con, trên người em Tư có thêm một vết thương nào, đến lúc đó không thể nói rõ ràng được ! Dì, người kiên quyết muốn đưa em ấy về, thì cứ đưa về đi vậy. »

Nói xong, ba nha hoàn bên người Hải thị liền đi tới mời Mặc Lan, trong lòng chị ta sợ hãi, lại cầu cứu dì Lâm . Hầu già hầu gái sau lưng dì Lâm rục rịch ngóc đầu dậy, khóe miệng Hải thị nhếch lên tạo một độ cong trào phúng, lạnh lùng nói : « Hôm nay mỗi một người ở trong sân này, người nào cũng chạy không thoát, ai vẫn muốn thông đồng gây chuyện, ta sẽ nhớ tên từng người, hừ ! Người tôn quý ta trị không được, nhưng các người thì... » Hải thị nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng, « Người đánh người thì ta bán người, ta vẫn là chủ nhân của các người đấy, không giải quyết được toàn bộ cũng không sao, chỉ cần chọn vài đứa cầm đầu là được ! »

Giọng nói tràn ngập sát khí, dì Lâm đứng đó, hầu già hầu gái có liên can hai mặt nhìn nhau, ai cũng không muốn làm chim đầu đàn, từng người thành thật rụt tay rụt chân về.

Minh Lan âm thầm gật đầu, vẫn là anh Trường Bách được phúc nhờ vợ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tác Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Cứng Nhắc

Sau khi quản sự Lai Phúc đến ngoài cửa Đô Sát viện chờ Thịnh Hoàn, Thịnh Hoàn đang định đi uống vài chén với mấy Lãng Đầu Thanh mới chuyển đến, thuận tiện bồi đắp tình cảm, bồi dưỡng thể lực riêng, ai ngờ Lai Phúc đến báo gấp, Thịnh Hoàn đành phải vội vàng vàng về phủ.

Mặc Lan bị giam lỏng, dì Lâm không có cách nào trao đổi khẩu cung với chị ta, cũng không thể động tay động chân gì được, bèn tính toán chờ ở cửa phủ, đi trước một bước khóc lóc kể lể với Thịnh Hoàn. Ai ngờ Hải thị đã chuẩn bị từ sớm, bảo quản sự Lai Phúc lấy cớ đường gần, dẫn Thịnh Hoàn đi vào từ cửa hông, đi tới Mộ Thương Trai trước thăm Minh Lan.

Thịnh Hoàn thấy Minh Lan nằm trên giường nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc có dấu tay rõ mồn một, hình như con gái nhỏ bị dọa cho ngây người, chỉ sợ sệt run run túm tay áo mình, nước mắt rơi tí tách tí tách. Thịnh Hoàn nghe một nha hoàn mồm miệng lạnh lợi vừa khóc vừa kể rõ ngọn nguồn, nhìn lại trong phòng thì thấy một đám hỗn độn, chén bị đập vỡ tan nát dưới đất, chốc lát sắc mặt trầm xuống.

“Người đâu?” Thịnh Hoàn trầm giọng nói.

Hải thị cung kính nhún người, nhỏ giọng nói: “Dì Lâm sốt ruột, sợ em Tư chịu thiệt, nhất quyết không chịu để phu nhân dẫn đi, con bèn tự chủ trương, dẫn em Tư về phòng mình, đợi cha về lại xử lý.”

Thịnh Hoàn vừa lòng gật đầu, nhớ tới ân oán nhiều năm nhiều năm của Vương thị cùng dì Lâm, lại lo lắng bên trong có gì khuất tất, sắc mặt hơi do dự, Hải thị lén liếc nhìn ông, lại hòa nhã nói: “Con dâu là sau này mới chạy tới, chuyện này đến tột cùng là thế nào cũng không rõ lắm, cha thử hỏi em Tư một chút xem sao, đừng để con bé bị oan uổng.”

Thịnh Hoàn nghĩ cũng đúng, bèn phân phó mấy hầu gái chăm sóc Minh Lan cẩn thận, sau đó vung tay áo đi ra ngoài. Hải thị vội vã đuổi theo, lại gọi Đan Quất cùng Lục Chi, đoàn người kéo nhau đi tới trong nhà chính, lúc này Hải thị đã bố trí ổn thỏa từ lâu.

Chỉ thấy trong nhà chính, Vương thị ngồi vỗ ngực không ngừng thở dốc, bên cạnh có vợ Lưu Côn đang đứng, đứng phía dưới có ba mẹ con dì Lâm, mẹ con dì Hương, hầu già hầu gái không có liên can đều bị đuổi ra ngoài, chỉ có mấy vú già tâm phúc đứng canh cửa. Thịnh Hoàn biết đạo lý việc xấu trong nhà không nên rêu rao ra ngoài, thầm khen con dâu làm việc cẩn thận.

Thịnh Hoàn không nói câu nào cứ thế đi vào. Dì Lâm vốn đang bận rộn chùi nước mắt, thấy Thịnh Hoàn đi qua bên người, vội vàng kéo lại, vừa khóc vừa nói: “Lão gia~~~~” còn chưa nói xong, Hải thị bước một bước lên, đi đến trước mặt dì Lâm, kéo nàng trở về, mỉm cười nói: “Lão gia bỏ cả công việc quan trọng mới gấp rút về được, dù sao cũng phải để lão gia nói trước chứ.”

Dì Lâm nước mắt lưng tròng, giọng run run nói: “Mợ cả, chẳng lẽ thiếp thân ngay cả nói cũng không được sao? Dẫu sao cũng không thể trơ mắt nhìn cô Tư chịu oan khuất, chẳng có lấy người nói hộ một câu à.”

Hải thị vẻ mặt hiền hòa, cười nói: “Hôm nay mời mọi người đến, là muốn để mọi người nói cho rõ ràng trước mặt lão gia, đều là người một nhà, máu mủ ruột già, có cái gì mà không nói rõ ràng được. Nếu từng có gì sai, lão gia tự có cách xử trí, nếu có gì hiểu lầm, chúng ta nói cho rõ ràng,

hòa hòa thuận thuận như trước không tốt sao? Nhưng mà, dì Lâm, con nghe nói, dì cũng đến sau phu nhân, sợ là không nhìn thấy chuyện của em Tư và em Sáu, dì..... bây giờ muốn nói gì?”

Dì Lâm lập tức ghen hòng, Hải thị vẫn chưa nói cái gì, nàng ngay cả cơ hội kêu oan cũng không có.

Thịnh Hoàn đi lên phía trước, sau khi ngồi lên ghế chủ tọa, đi lên phía trước nhìn Mặc Lan, chỉ thấy trên người con bé chẳng vấn đề gì, chẳng thấy tí ti vết thương nào, chỉ có vẻ mặt bối rối, lại nhìn Trường Đồng bé nhỏ bên cạnh, trên gò má trái non nớt nổi lên mấy bọng nước, giống như bị bóng, trên tay phải quấn băng gạc, trên mặt có nét đau đớn, cuối cùng nhìn Trường Phong, chỉ thấy dáng vẻ rụt rè của nó, trong chốc lát trong lòng Thịnh Hoàn bốc hỏa, khoát tay, đập bể một tách trà, rơi xuống bên chân Trường Phong. Trường Phong hoảng sợ nhảy mấy bước.

Thịnh Hoàn tức giận mắng: “Mày có tiền đồ lắm? Không ở trong thư phòng ngoan ngoãn đọc sách, suốt ngày trêu hoa ghẹo cỏ, bây giờ còn chen chân vào chuyện nữ quyến trong nhà nữa à, mày có cần mặt mũi nữa không, sách thánh nhân đọc xong đều rơi vào bụng chó hết rồi hả?! Mày muốn thế nào! Mau cút đi, về sau sẽ tính sổ với mày!”

Trường Phong bị dọa cho sắc mặt tái mét, thất tha thất thểu đi ra ngoài.

Thịnh Hoàn nổi giận với con trai xong, lại nhìn Mặc Lan, quát: “Con Tư mày quỳ xuống.”

Mặc Lan ‘bịch’ một tiếng, mắt rưng rưng quỳ xuống, vội vàng bắt đầu biện bạch: “Cha minh giám, con chẳng qua chỉ cãi nhau với em Sáu mấy câu, nhất thời lửa giận bốc lên, trong lúc đánh cũng không biết ra tay nặng nhẹ thế nào, con gái không phải cố ý đâu ạ. Ai ngờ phu nhân bảo phải bắt con chịu gia pháp, dì thương con, bây giờ mới ầm ĩ lên, con gái biết sai rồi, xin cha trách phạt, ngàn lần vạn lần đừng trách phạt anh ba với dì, bọn

họ..... bọn họ đều vì thương con gái.” Nói xong thì khóc nức nở, thật là đầm đìa đáng yêu.

Thịnh Hoàn ngưng sắc mặt, nghĩ đến bọn trẻ con đánh nhau quả thực cũng chú ý nặng nhẹ, nhíu mày nói: “Những người khác cũng nói như vậy hả.”

Dì Lâm che tay áo, vội vàng nức nở nói: “Hầu gái trong viện cô Sáu tất nhiên là bệnh chủ nhà mình rồi.”

Thịnh Hoàn vẻ mặt do dự. Hải thị thấy thế, bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, cung kính nói với Thịnh Hoàn: “Cha, lúc ấy cậu Tư cũng ở đấy, không bằng hỏi cậu ấy một chút?” Thịnh Hoàn là người thận trọng, tự thấy nghe ít dễ thiên vị, cảm thấy con dâu nói có lý, bèn hỏi ngay Trường Đống: “Con nói đi, tình hình lúc ấy là như thế nào?”

Dì Lâm với Mặc Lan liếc nhau, sắc mặt cả hai đều xấu đi.

Dì Hương cúi đầu, ở trong tay áo khẽ véo tay Trường Đống một cái. Trường Đống hiểu ý, bèn cúi đầu bước lên, ngẩng đầu lên, trên mặt dù không có nước mắt, nhưng nói chuyện thì giọng nức nở như khóc, kể một lượt quá trình lúc đó: “..... Phải ra ngoài, con sợ có sơ xuất, nên đến hỏi chị Sáu, đi Hựu Dương còn phải mang cái gì, Tiểu Đào vừa mới châm một tách trà nóng, thì chị Tư đi đến, ...”

Trường Đống ăn nói không được lưu loát, nhưng hơn ở chỗ dù lớn dù nhỏ cũng không quên, mỗi chi tiết mỗi động tác đều nói rõ ràng, ngay cả Mặc Lan mắng Minh Lan là ‘tiện nhân’, ‘con hát’ cũng không bỏ sót, nói chi tiết đến như thế thì muốn bịa cũng không được, lúc kể có phần trúc trắc nhưng lại tăng độ tin cậy, dì Lâm vài lần muốn chen miệng, đều bị Hải thị cản lại.

Sắc mặt Thịnh Hoàn càng lúc càng khó coi, đợi đến lúc Trường Đống nói đến đoạn Minh Lan phải đi, Mặc Lan lại đuổi theo tát một cái, không

nhìn được nữa, đập bàn một cái, nổi giận: “Cái con nghiệp chướng này!”

Mặc Lan bị dọa cho run cả người, đã không nói lên lời. Dì Lâm vừa thấy sự tình cấp bách, lập tức cũng quỳ xuống, khóc lóc với Trường Đông: “Cậu Tư, toàn phủ đều biết, nói cậu với cô Sáu quan hệ thân thiết, giày bông mùa đông, khăn tay mùa hè, cô sáu đều làm cho cậu, chị Tư của cậu sơ suất, chưa từng chiều cố đến cậu, nhưng cậu cũng không nên như thế.... như thế..., cậu như thế không phải muốn hại chị Tư cậu hay sao?”

Trường Đông cho dù có ngốc cũng nghe hiểu, dì Lâm đang trách mình vì tình riêng mà nói dối, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bịch một tiếng quỳ gối với Thịnh Hoàn, vươn thẳng cổ nói: “Lời con nói đều là sự thật! Nếu con có nửa câu nói dối, thì con, thì con.....” Trường Đông tự thấy không thẹn với lương tâm, nói rõ ràng: “Thì để con cả đời này đi thi không đỗ!”

“Nói bậy!” Hải thị vội vàng đi qua che miệng Trường Đông lại, khề mắng, “Những câu như vậy cũng có thể nói bậy được sao?”

Dì Hương cũng khóc rồi quỳ xuống, liên tục đập đầu với Thịnh Hoàn: “Lão gia, không ai hiểu con bằng cha, ngài là người hiểu cậu Tư nhất, cậu ấy... cậu ấy là người thành thật, bình thường ngay cả nói cũng không lưu loát mà, sao có thể giả vờ?!”

Đối với người đọc sách có ý định làm quan, lời thề này độc không thua gì “cả nhà chết hết”, Thịnh Hoàn tuy rằng trong bụng tức con trai nhỏ dễ kích động, nhưng trong lòng lại một mực tin tưởng, liền dịu nét mặt, an ủi mấy câu, bảo người đỡ mẹ con dì Hương lui xuống. Đi tới trước cửa, Trường Đông bé nhỏ còn nghẹn ngào nói một câu: “.... Sau đó, chị Tư còn nhặt mảnh sứ vỡ trên mặt đất muốn rạch mặt chị Sáu nữa.....”

Lời nói tan biến ngoài cửa, bọn họ đi ra ngoài, chỉ là mọi người trong phòng lại đồng loạt biến sắc, hai chị em đánh nhau, vẫn còn thuộc về vấn

đề giáo dục, nhưng muốn hủy dung em gái mình, chính là vấn đề về tính cách. Vợ Lưu Côn nhanh tay lẹ mắt, kéo tay phải của Mặc Lan, vội lật, dưới ánh sáng, chỉ thấy trên ngón cái ngón trỏ cùng ngón giữa, rõ ràng có vết xước nhẹ, không cần Tống Từ xuất mã, mọi người cũng đều nhìn ra, đây là do cầm vật sắc gây nên.

Ánh mắt Thịnh Hoành lạnh như băng, giọng sắc như kiếm về phía Mặc Lan, nói: “Con bé Tư, cha hỏi con một câu cuối cùng, lời vừa rồi của Đồng Nhi, con nhận hay không nhận?”

Sắc mặt Mặc Lan trắng đến dọa người, lưng lay muốn ngã suýt nữa thì bất tỉnh, ngẩng đầu nhìn người cha xưa nay vẫn yêu thương mình, đang hung ác trừng mắt với mình, môi chị ta run run, cúi đầu nói: “Đúng vậy.” Sau đó thân thể nghiêng, ngã về một phía, dì Lâm kêu giời kêu đất nhào lên, ôm cơ thể con gái.

Thịnh Hoành sắc mặt xanh mét, cũng không thềm liếc các chị ta một cái, ngay lập tức muốn thi hành gia pháp, dì Lâm ở một bên khóc lóc, một bên khua cánh tay, tách hầu già hai bên, khóc càng to: “Dù cho cô Tư ra tay trước, lão gia cũng phải hỏi nguyên do một chút chứ! Ngài hỏi phu nhân đi, trong lòng bà ấy bất công thế nào, lại làm cái chuyện bất công gì?”

“Điều toa!” Vương thị nhìn lâu lắm rồi, cuối cùng mắng ầm lên: “Cũng tại con gái cô chẳng chịu yên phận, lại mơ tưởng dựa dẫm vào người bên ngoài, tiện nhân sinh tiện chủng, đức hạnh của con bé Tư chính là giống cô!”

Mắt thấy thẳng lợi đang ở ngay trước mắt, nhưng Vương thị lại không chịu nổi đòn khích tướng. Hải thị suýt nữa thở dài, chị ấy bỗng nhiên nhớ tới lúc chơi đùa cùng Minh Lan, Minh Lan từng nói một câu “không sợ đối thủ như sói, chỉ sợ đồng đội như lợn”, hiện tại nàng cảm thấy những lời này quá là đúng, nhưng lại cảm thấy nghĩ như vậy đối với mẹ chồng thì quá là vô lễ, nên cố gắng đè ý niệm này trong đầu xuống.

Quả nhiên, nghe thấy Vương thị mắng như vậy, lập tức nhướng mày, vào lúc này, dì Lâm đã vừa quỳ vừa bò tới bên đầu gối ông ta rồi kéo lấy vạt dưới áo bào của ông ta, khóc thảm thiết kể lể: “Lão gia, thiếp biết phu nhân trước giờ nhìn thiếp không vừa mắt, nhưng giờ cũng được hai mươi năm rồi, thiếp cúi đầu dâng trà, quỳ gối bưng nước, thành thật hầu hạ phu nhân, không dám không hết lòng hết dạ phục vụ, thiếp dù có ngàn vạn điều không phải, nhưng phu nhân không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật! Sao lại trút oán hận lên đầu cô Tư chứ ạ? Con bé dù sao cũng là cốt nhục của lão gia, nếu so thì có kém so với cô Năm, nhưng mà cũng giống như cô Sáu mà! Cô Tư đã cập kê rồi, hôm nay có khách quý đến, vì sao không gọi cô Tư ra gặp? Cô Tư đáng thương quá, hai em gái đều có sắp xếp rồi, ông trời lại gửi hồn cô Tư vào cái bụng vô dụng này của thiếp, khiến phu nhân ghét, để lỡ đến giờ, nó lúc này mới ôm một bụng lửa giận đi tìm cô Sáu là không đúng? Tuy là chuyện không nên, nhưng về tình có thể tha! Lão gia, người toàn phủ đều giã lên mẹ con thiếp mà đi, người phải làm chủ thay mẹ con thiếp!”

Vừa nói vừa tuôn nước mắt như mưa, dì Lâm khóc thì như cảnh hoa lê trong mưa, Thịnh Hoành nhìn không được ngơ ngẩn cả người. Vương thị thì giận run cả người, ngón tay run rẩy không ngừng, chỉ vào: “Cô, cô..... cái loại không biết xấu hổ này, phu nhân Vĩnh Xương hầu tự mình muốn gặp Minh Lan, liên quan gì đến ta? Bà ấy không vừa mắt con bé tư, chẳng lẽ cũng là lỗi của ta?!”

Về mặt dì Lâm vừa buồn vừa tủi, nước nở nói: “Thiếp là loại hạn hẹp chưa ra khỏi cửa bao giờ, không thể tới chỗ các phu nhân tụ tập, nhưng mà thiếp cũng biết, nhà người ta chọn con dâu, bảy phần là lúc trò chuyện, ba phần mới là lúc gặp mặt, nếu phu nhân nói tốt cho cô Tư thêm mấy câu, thì đã không thành ra như vậy! Phu nhân, xin ngài thương xót, nể mặt lão gia, giúp cô Tư với, đây chính là chuyện cả đời của cô Tư mà! Ngài muốn đánh muốn mắng đều được, thiếp thân ở đây dập đầu với ngài!”

Nói xong thì dập đầu bình bịch, dập đến khi trán đỏ bừng, vẻ mặt Thịnh Hoành giãn ra/ Mặc Lan cũng từ từ tỉnh dậy, kéo lấy dì Lâm khóc như mưa, quả là một bày đau khổ đáng thương.

Hải thị từ cửa đi vào, một hồi nhìn bản lĩnh của dì Lâm, không kìm được thầm khen trong lòng, khó trách mẹ chồng bị nàng ta kiềm chế hai mươi năm, thì ra là vừa có bản lĩnh vừa có mưu trí, cái chuyện rõ ràng rành như thế mà nàng ta có thể đổi trắng thay đen, rõ ràng Minh Lan là người chịu thiệt, sau một hồi biện bạch của nàng ta, đổi lại thành Mặc Lan bị oan ức.

Nghĩ tới đây, Hải thị đánh mắt với vợ Lưu Côn, vợ Lưu Côn lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng đi qua đỡ lấy Vương thị, chậm rãi xoa lưng cho nàng, kiên quyết không để Vương thị mở miệng nữa.

Hải thị thấy vẻ mặt lúng túng của Thịnh Hoành, nghiêm nghị bước lên vài bước, khom người trước mặt Thịnh Hoành, nhẹ giọng nói: “Cha, chi bằng để con dâu nói mấy lời.” Thịnh Hoành yên lặng một lúc, chậm rãi gật đầu.

Hải thị bảo hầu gái đỡ dì Lâm đã dập đầu gần chết dậy, nhã nhặn nói: “Dì Lâm à, con là phận con cháu, có chuyện này thật sự không rõ, không biết dì Lâm có thể giải thích giùm con được không?”

Dì Lâm ngơ ngác lau mặt, Hải thị nhìn nàng, lẳng lặng nói: “Theo như lời đó của dì, giữa chị em hề có gì bất công, thì cô Tư có thể tùy ý đánh chửi em gái, làm bị thương em trai, đập đồ đạc, cãi lời mẹ cả sao?”

Lời vừa nói, Thịnh Hoành lập tức chấn động, dì Lâm biến sắc.

Hải thị quay đầu về phía Thịnh Hoành, nói thật chậm: “Cha, trong nhà mẹ đẻ con chỉ có một người chị ruột, nhưng cũng biết đạo lý đối xử giữa anh chị em, ngày rộng tháng dài, dù sao cũng có lúc này lúc kia, đừng nói là đấu nhau đến đỏ mặt tía tai, dù chỉ là cãi nhau đôi câu, cũng sẽ khiến người khác chê cười. Phu nhân mới chỉ một lần không gọi em Tư qua, em

Tư đã dùng lời lẽ bắn thủ nhục mạ em gái mình, còn có ý đồ gây thương tích cho em gái, hôm nay nếu có gì sơ sẩy, mặt em Sáu đã có thể.....”

Sau khi cơn giận của Thịnh Hoàn dần tan, suy nghĩ ngược lại rõ ràng hơn, ánh mắt nhìn về phía Mặc Lan hoàn toàn thất vọng. Dì Lâm vô cùng tỉnh táo, vừa muốn mở miệng, lại bị Hải thị đi trước một bước: “Hơn nữa, dì à, người nói một câu đúng với lương tâm đi, từ sau khi đến kinh thành, mỗi lần phu nhân ra ngoài, đã lần nào không mang theo em Tư, ngược lại có mấy lần em Sáu không đi cùng. Huống hồ việc nam hôn nữ gả, làm gì có chuyện nhà gái vội vã đi yêu cầu chứ?! Dì bảo phu nhân làm sao giúp đỡ em Tư đây?”

Lời Hải thị rất đơn giản, nhưng câu nào cũng nhắc tới điểm quan trọng, dì Lâm không cam lòng, giọng đầy đau thương thốt lên: “Vậy cô Tư làm sao bây giờ? Chẳng lẽ mắt thấy chị em đều bay lên đầu cành, chỉ còn một mình nó rớt xuống vũng bùn?”

Hải thị cười ghen cả giọng, khế che miệng nói: “Dì nói cái gì đấy? Cô Tư trên có lão phu nhân, lão gia, phu nhân, dưới có anh em chị dâu, sao có thể rớt trong bùn?! Vả lại nhân duyên là chuyện ông trời đã định sẵn, duyên số của người ta là do tu luyện từ kiếp trước, ghen tị cũng không được.”

Dì Lâm bị chặn họng, trên mặt lại là cái vẻ không phục, trong ánh mắt lộ ra vẻ hung dữ, giọng khàn khàn nói: “Mợ cả nói thì hay lắm, không phải thật trên người mợ thì mợ không đau, mợ đâu phải người gả cho tú tài cử nhân gì đó chứ?!”

Hải thị thở dài: “Hiện giờ mấy vị quan to không phải là đi từ cử nhân tú tài mà lên sao? Có ai ngay từ đầu đã là các lão thủ phụ chứ? Dù là lão gia, cũng phải thi khoa cử, hai bảng tiến sĩ, sau đó chăm chỉ nỗ lực, tích lũy tư lịch, tạo phúc cho dân chúng địa phương, dần dần trở thành rường cột nước nhà. Sao dì lại xem thường tú tài cử nhân vậy?”

Lần vô môn ngựa này Thịnh Hoàn rất khoan khoái, nhin không được suy nghĩ nếu lúc ấy mình chỉ là một tên tú tài cử nhân, vậy dì Lâm.....?

Dì Lâm bị một câu hăm lại, hung tợn trừng mắt với Hải thị, mắt thấy vẻ mặt không hài lòng của Thịnh Hoàn, ánh mắt sắc bén quét về phía này, tâm tư của nàng chuyển cực nhanh, lập tức chuyển cách xử lý, mềm giọng bắt đầu bồi tội: “Mợ cả nói đúng lắm, đều tại thiếp thân không biết lý lẽ, thiếp thân bồi tội với phu nhân, sau này cô Tư cũng sẽ đi bồi tội với cô Sáu, lão gia cảm thấy có được không, lại đánh mấy gậy, để cô Tư nhớ đòn đau này. Nhưng đừng cấm túc, nó..... nó cũng phải chuẩn bị lấy chồng.”

Lời lẽ thành khẩn, đáng vẻ nhận sai.

Hải thị cười lạnh trong lòng, nghĩ thầm, thị muốn cứ như vậy cho qua? Vì thế vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc, cung kính nhún người với Thịnh Hoàn, nghiêm túc nói: “Cha, vốn có câu này con dâu không tiện nói, nhưng chuyện hôm nay, chuyện tuy nhỏ, cũng không gây hại tới gia tộc, tình trạng tuy nhẹ, lại có thể tổn hại tới con cháu đời sau.”

Thịnh Hoàn có chút vừa lòng với con dâu, giọng dịu hơn: “Con nói đi.”

Hải thị đứng thẳng, vẫn cúi đầu như trước, cung kính nói: “Hôm nay cô Tư có thể điên cuồng vô lý như thế, dù về tình có thể tha, nhưng về lý thì không thể thứ, cô Tư lớn rồi, còn ở nhà được mấy ngày, nếu cứ như vậy mà gả ra ngoài, sau này ở nhà chồng cũng không yên. Em Ba lại càng hoang đường, chuyện nữ quyến trong nhà cãi đôi câu, cậu ấy là con trai lại đi nhúng tay vào, haiz..... Nhưng mà cũng đúng, dù sao cũng là một tay dì Lâm nuôi dưỡng, không thể trơ mắt nhìn em gái với dì bị thiệt được, nhưng như vậy thì cũng không ổn. Còn nữa, há lại có chỗ cho bọn họ nhúng tay vào cản trở phu nhân? Nếu như lại không cẩn thận, để chuyện này truyền ra bên ngoài, chẳng lẽ không tổn hại danh dự của cha sao?”

Trong lòng Thịnh Hoành chấn động. Hải thị lại phủ đầu thêm một câu nữa, chị ấy thấp giọng nói: “Cha, phủ Vĩnh Xương hầu chưa chắc đã kết thân với phủ nhà mình, nếu em Tư lại làm loạn, sợ là em Sáu cũng xong luôn. Còn có chuyện quan trọng hơn..... Người cũng biết đấy, tân hoàng đăng cơ, tối kỵ chính là bất phân dòng chính dòng thứ đó!”

Trên trán Thịnh Hoành lập tức lăn xuống mấy giọt mồ hôi, ông nhớ tới hội quyền quý bị phế tước đoạt vị trong mấy tháng này, mấy vị các lão cùng quan lớn liên tục vấp ngã, lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi.

Vương thị cuối cùng cũng tìm được con đường cho mình, lấy khăn bưng mặt, bắt đầu khê khóc: “Lão phu nhân trước khi đi, đã giao phó cho thiếp phải cẩn thận chiếu cố bé Sáu, nói con bé thành thật phúc hậu để bị người ta ức hiếp mà cũng không biết nói, hiện giờ Minh Lan sắp khởi hành đi Hựu Dương, nếu vết thương trên mặt không mờ đi, để lão phu nhân nhìn thấy, còn không biết sẽ đau lòng đến mức nào đây?”

Công phu khóc của nàng cũng không được giỏi cho lắm, chỉ gào khóc mấy tiếng là không khóc nổi nữa, bèn âm thầm than thở, quả nhiên mỗi nghề mỗi khác, phải có kỹ thuật chuyên môn.

Hôm nay mọi người đều nói không ngừng, sau khi nói tới đây, trong lòng Thịnh Hoành đã rất rõ ràng, họa trong nhà hết thấy đều nảy ra từ một chỗ, ông suy nghĩ rất nhanh, trầm ngâm chốc lát, cuối cùng tuyên án: “Mặc Lan ức hiếp chị em, miệng nói lời ác, không hề có phẩm hạnh đoan chính hiền thực, bắt đầu từ hôm nay, cấm túc trong viện, ngoan ngoãn chép lại ‘Nữ giới’, tu dưỡng tâm tính, không cho phép ra ngoài.”

Mặc Lan ngay từ đầu còn tưởng phải ăn gậy, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng trong lòng dì Lâm lại hoảng sợ, cũng không phạt roi, vậy mà vẫn phạt nặng như thế, mà lại không nói rõ thời gian cấm túc, kia không phải là trực tiếp giam lại sao?

Thịnh Hoàn quay đầu nói với Vương thị: “Mặc Lan cũng cập kê rồi, cái cậu cử nhân Văn Viêm Kính mà lần trước ta đã nói với nàng đó, ta thấy rất tốt, qua mấy ngày nữa nàng xin Văn lão phu nhân một chút, hỏi về ngày sinh rồi kiêng kỵ, nếu tất cả đều tốt, đợi ngoài quốc tang, thì xử lý chuyện này đi.”

Mặc Lan cùng dì Lâm sợ quá lập tức thét chói cả tai, cầu xin Thịnh Hoàn, Thịnh Hoàn liếc mắt, mắng rõ to: “Ta đã quyết ý, các người không cần lăm lờ! Nói thêm một câu nữa, cha sẽ coi như không có đứa con gái như mày nữa.”

Mặc Lan mặt mội, dì Lâm thì dùng ánh mắt không thể tin nhìn Thịnh Hoàn, Vương thị cúi đầu mừng thầm.

Ánh mắt uy nghiêm của Thịnh Hoàn quét mọi người một lượt, lại nói: “Lâm thị quản giáo không nghiêm, từ hôm nay trở đi bắt đầu cấm túc, cho đến lúc cô Tư lấy chồng, nếu trước lúc đó, cô lại gặp con bé Mặc, ta sẽ lấy giấy cam kết ra, ngay lập tức đuổi cô ra khỏi phủ! Từ nay về sau, không có phân phó của ta, cô cũng không thể gặp Phong Nhi! Cô là cái loại vô đức, con cái vốn ngoan ngoãn cũng bị cô xúi bậy làm hỏng rồi, đừng có liên lụy tội nó nữa!” Thịnh Hoàn nói rất nghiêm túc, dì Lâm che mặt khóc nức nở, vốn định đi kéo áo Thịnh Hoàn, Thịnh Hoàn ghét đến mức đạp một cái đá bay cái tay của ả, nhìn cũng chẳng thèm nhìn, dì Lâm chỉ cảm thấy mất hết hi vọng, lần này thật sự khóc rống lên.

Thịnh Hoàn cũng cảm thấy cực kỳ mặt mội, đứng dậy, thông thả đi đến bên cạnh mẹ con dì Lâm, nhìn Mặc Lan, giọng dịu đi: “Con từ nhỏ đã được cha chiều chuộng, cha dạy con thì từ ca phú, không nghĩ trong miệng con lại đầy lời lẽ bẩn thỉu như vậy, dạy con đọc sách viết chữ, là muốn con từ nhỏ hiểu rõ đúng sai, không nghĩ con lại ngang ngược độc ác vô lễ như thế, động một tý là oán thán trong lòng, bắt nạt các em....., cha đối với con cực- kỳ- thất- vọng!” Thịnh Hoàn nhìn Mặc Lan đầy vẻ ghét bỏ, trong im

lặng lợ ra vẻ không bằng lòng, Mặc Lan cảm thấy như rơi vào hầm băng, gần như không thở được.

Sau đó ông lại nói với dì Lâm: “Lão phu nhân nói đúng lắm, hết thầy nguyên do đều từ một chữ ‘tham’, nếu không phải ta yêu thương quá mức, mẹ con các người cũng sẽ không có ý nghĩ ngông cuồng như thế.” Nói xong, cũng không thèm nhìn dì Lâm khóc lóc vật vã cầu xin, lập tức đi ra ngoài, đi đến cửa lại quay đầu, nhìn mẹ chồng con dâu Vương thị, gần từng tiếng: “Hai người có lẽ nên thanh lọc bọn hầu già hầu gái đi, nên bán thì bán, nên đánh thì đánh, trong nhà dù sao cũng phải an bình mới phải.”

Vương thị lần này thật sự là vui mừng quá đổi, vợ Lưu Côn vội vàng nhéo tay Vương thị một cái, Vương thị khó khăn cúi đầu xuống, cố gắng nén cười, Hải thị thì lại là vẻ mặt như lúc trước, còn trấn an: “Cha đừng để trong lòng, không phải con khoe khoang, khắp kinh thành này, có mấy hộ được thái bình như nhà chúng ta, chẳng qua chỉ là một ít khuyết điểm nhỏ nhỏ, vài ngày là tốt rồi.”

Trong lòng Thịnh Hoành thoáng cảm thấy an ủi, quay đầu là đi ra ngoài luôn.

.....

Đan Quất với Lục Chi trở về, kết án rồi, chứng cứ cũng có thể không cần giữ lại nữa, Đan Quất chạy đi tìm thuốc mỡ bôi cho Minh Lan, Lục Chi mồm miệng lạnh lợi, chống eo kể lại chuyện vừa rồi một lần.

“Mợ cả đúng là cao thủ, ngày thường thấy mợ ấy nhã nhặn ôn hòa, ai ngờ đến lúc mở miệng lại lợi hại như vậy, câu nào câu nấy trúng ngay điểm yếu của dì Lâm, trở mình cũng không nổi!” Lục Chi vẻ mặt sùng bái thần tượng, “Như vậy, chúng ta có thể yên tĩnh được rồi, cô tư không tới làm loạn nữa, lão gia nhất định cũng ghét cô ấy lắm, em nghe nói nhà Văn cử nhân kia nghèo lắm ý.”

Minh Lan lắng lắng nghe, lắc đầu: “Cha là sợ chị Tư lại làm ra chuyện gì sai trái, đây là muốn tốt cho chị ấy, chỉ cần có thể cố gắng cho qua, nếu về sau chồng chị Tư có năng lực, con đường làm quan thuận lợi, chị Tư có thể sống những ngày tốt đẹp như trước.”

Lục Chi lắc đầu, mở cái miệng quạ đen: “Cử tử trong thiên hạ nhiều không kể xiết, ba năm thi một lần, sẽ là tiến sĩ, rồi lại làm quan, có mấy người có thể thành công? Hay là sau này còn muốn lão gia với cậu cả giúp đỡ mới xong.” Nàng là mua từ bên ngoài, lúc đầu ở trong thôn, nàng cũng từng gặp tú tài cử tử nghèo túng, hoặc là mấy ông quan huyện, bởi vì không thể kinh doanh cũng không thể ‘lót đường’, được miễn về quê, tốt thì còn có thể đặt mua ít sản nghiệp làm thân sĩ, kém hơn thì còn phải tìm kế sinh nhai mà sống tạm qua ngày.

Minh Lan vẫn không đồng ý, về cơ bản, ánh mắt Thịnh Hoành cũng không tồi, nhìn Viên Văn Thiệu, nhìn Hải thị mà xem, thậm chí nhìn luôn thời cuộc bây giờ đi, đa phần hậu sinh có thể được ông coi trọng thì nhất định không kém, chẳng qua là..... bảo Mặc Lan sống những ngày nghèo khổ, vậy chẳng phải là lấy mạng chị ta sao! Được rồi, cũng coi như một sự trừng phạt.

Đan Quất nhẹ nhàng xoa chỗ khủy tay bị đập mà bầm tím của Minh Lan, ngẩng đầu cười nói: “Dù thế nào thì..... dì Lâm cũng thảm rồi, về sau phải xem cậu Ba có tiền đồ hay không, nếu không có, thì dì ta cũng hết hi vọng rồi.”

Lần này Minh Lan đồng ý, nhớ tới cái vẻ nhát gan của Trường Phong, nhin không được gật đầu.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nguyên Nhân Hậu Quả

Đêm đó, “cha mẹ già” của Minh Lan đến an ủi thương binh. Vương thị vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Lan, yêu thương trong mắt sắp nhỏ ra thành giọt đến nơi rồi, nhìn Minh Lan chăm chăm làm người ta rung cả mình. Thịnh Hoành thì ngược lại, là thật sự đau lòng, hỏi thăm rất dịu dàng, cũng rất quan tâm con gái. Coi như để đền đáp lại tấm ‘chân tình’, mắt Minh Lan ngân ngấn, nhỏ nhẹ thanh minh cho hành vi của Mặc Lan, thứ nhất hy vọng Thịnh Hoành đừng tức giận, thứ hai là nói rõ hành động của Mặc Lan cũng không phải cố ý, tất cả đều chỉ là hiểu lầm vân vân và mây mây. Thịnh Hoành cực kỳ xúc động, cảm thấy bản thân giáo dục con gái cũng không phải không có thành quả, rung râu khen Minh Lan mấy câu.

Minh Lan thâm sátm hối, không còn cách nào khác mà, lãnh đạo đều thích kiểu như thế này, nhu nhược hiền lương, tất cả đều vì vấn đề sống còn mà thôi.

Cũng không biết Hải thị nói cái gì với Vương thị, ngày thứ hai Vương thị đã mượn cớ ốm không dậy nổi, việc chấn chỉnh trong nhà đều giao cho Hải thị. Hải thị bắt hết đám vú già ngày đó ở Mộ Thương Trai từng xô xô đẩy đẩy, mỗi người đánh hai mươi gậy, sau đó vợ Lưu Côn đích thân dẫn người xông vào phòng bọn chúng lục soát một phen, tìm được rất nhiều đồ trang sức vàng bạc. Hải thị lợi dụng tội danh tham tiền của chủ muốn tống bọn chúng đến cho quan phủ điều tra, bọn người dưới hết hoảng, vội vàng đùn đẩy trách nhiệm cho nhau. Nhổ hết đám củ cải dính bùn lên, ngay lập tức kéo theo quản sự vú già đắc lực của dì Lâm vào, Hải thị chiếu theo mức độ

nặng nhẹ, nha hoàn cần cưới gả thì gả đi, cần bán thì bán, còn lại đều đuổi đến thôn trang.

Ngăn ngủi chỉ có một ngày, Lâm Tê các đã đổi mới một đám người từ trên xuống dưới. Dì Lâm vốn dĩ muốn khóc rồi náo loạn một trận, Hải thị lại chỉ mỉm cười mà nói: “Vốn là từ phòng vợ Hạ Hiến cũng lục soát ra mấy thứ không hợp quy củ, nhưng con chợt nhớ ra đây là người đặc lực nhất bên cạnh dì nên không bấm với phu nhân.” Sắc mặt Tuyết Nương đang diu diu Lâm ở một bên lập tức tái mét, quỳ ngay lập tức, dì Lâm không nén được cơn giận, tức run cả người, nhưng cũng không dám ầm ĩ nữa.

Nhược Mi sau khi dò la từ bên ngoài về bẩm báo từng việc với Minh Lan: “Bây giờ bên chỗ dì Lâm chỉ còn có vợ Hạ Hiến với vợ Ma Quý thôi, còn lại đều đuổi đi hết rồi ạ, chỗ cậu Ba với cô Tư thì đỡ hơn, chỉ đuổi mấy con bé lắm mồm nhất đi thôi. Bọn họ thấy em đi ra, đều nài nỉ em giấu giúp một ít tiền của, chỉ lo mợ cả đối ý lại đến lục soát một trận nữa; em lựa lấy hai đứa ngày thường thành thật có thể tin tưởng, không sao chứ ạ, còn lại thì không để ý, nếu cô chủ thấy không ổn thì em lại trả về.”

Minh Lan đang làm ố trên giường ấm, đuổi cánh tay trên giường ra: “Vậy thì không cần, chắc chị dâu cả không gây sức ép nữa đâu.” Mục đích của Hải thị chỉ là thu lại quyền lớn trong phủ họ Thịnh. Mặc Lan cũng sắp gả đi rồi, chị ấy tội gì phải chuốc lấy phiền phức, Trường Phong tự có cha mẹ quản thúc, càng không cần bà chị dâu này nói lời thừa thãi.

Đang nói thì bên ngoài có người tới báo, là Hỉ Thước hầu gái thân cận của Như Lan, nói là hôm sau Minh Lan sẽ khởi hành, mời Minh Lan sang chơi một lát. Không đợi Minh Lan mở miệng, Nhược Mi đã không nhịn được mà nói: “Cô Năm cũng cao giá quá đi, tiền em gái, không đích thân đến thì cũng thôi, còn bảo cô chủ nhà chúng tôi qua đó, đây là quy củ cái kiểu gì vậy?”

Hỉ Thước đáp ứng: “Cô chủ nhà tôi..... không phải là bị phong hàn sao.” Vừa nói xong, từ Minh Lan trở xuống, Nhược Mi, Đan Quất, Yến Thảo đều che miệng cười khúc khích. Tiểu Đào thì ngốc, nói thẳng luôn: “Đã bị phong hàn sao còn bảo cô chủ nhà tôi đi, nếu bị lây thì làm sao? Đi đường ngại nhất là bị đau đầu cảm sốt các kiểu đó nhá!”

Hỉ Thước rất là khó xử, nhưng mà nó cũng coi như thông minh, vội vàng đến thì thầm bên tai Minh Lan: “Hai ngày này trong phủ náo nhiệt quá, cô chủ nhà em ruột gan như có mèo cào, nhưng mà lại không được ra ngoài trời, cô chủ coi như thương cho phận hầu gái bọn em đi một chuyến đi mà.”

Minh Lan nhấp một ngụm trà, nhếch miệng cười, trừng bọn hầu gái nhà mình một cái, cười rồi đứng lên bảo Yến Thảo sửa sang lại quần áo. Hỉ Thước lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Đan Quất cầm một cái lọ sứ trắng nhỏ như ngón tay cái từ bên trong đi ra, cười nói: “Chị đừng để bụng nhé, cô chủ nhà bọn em khoan dung quá, lại dung túng cho cái bọn ranh con ăn nói lung tung không biết trên dưới này, đây là mớ trai ghê, lúc trời lạnh bôi tay bôi mặt thì tốt lắm, nếu chị không chê thì cầm lấy nhé.”

Hỉ Thước vui vẻ ra mặt: “Ai cũng bảo cô Sáu đối với bọn hầu gái rất tốt, tôi là người mặt dày, cũng không khách khí nữa.”

Minh Lan theo Hỉ Thước vòng qua Sơn Nguyệt cư, đi được một lúc thì tới Đào Nhiên quán. Sau khi vào nhà, chỉ thấy Như Lan sắc mặt hồng hào đang ngả ở đầu giường, diễn rất sâu, trên đầu còn buộc mảnh vải bố, chị ta vừa thấy Minh Lan đã nói rõ to: “Sao giờ em mới đến? Còn muốn ba giục già bốn mươi mốt nữa cơ à? Không phải nói chỉ bị tát vào mặt thôi sao, chẳng lẽ ngay cả chân cũng gãy rồi.”

Minh Lan trợn mắt, nói: “Xem ra bệnh của chị Năm nặng lắm rồi, thôi em đành đi vậy, nếu để lây bệnh thì lại không đi được nữa rồi.”

Như Lan lập tức hô “Này”, sợ Minh Lan đi thật luôn, Hi Thước cười đẩy Minh Lan qua, luôn miệng nhận lỗi: “Cô chủ ơi, dù sao cũng đã tới đây rồi, đừng giỡn với cô chủ nhà em nữa.” Lại quay đầu nói với Như Lan, “Cô chủ cũng thật là, em vừa mới đi Mộ Thương trai mà, chỗ cô Sáu cũng đang bận nữa, cô ấy lại đang bị thương, có thể đến đây là tốt rồi.” Như Lan phồng má chẳng nói câu nào.

Minh Lan tâm không cam tình không nguyện ngồi xuống bên giường Như Lan, xụ mặt nói: “Không còn cách nào khác, thương binh hạng nhẹ sao dám so với người bệnh nặng, vẫn phải đến thôi!”

Như Lan vui vẻ, xoay mặt Minh Lan lại, cẩn thận đánh giá một lượt, nói như chim: “Chả trách chị thấy sắc mặt em cứ là lạ, thì ra là đánh phẫn, êu ôi, vẫn còn dấu tay này.”

Minh Lan thở dài: “Nói chung là ‘vác’ dấu tay trên mặt đi khắp nơi thì không được hay ho cho lắm, đành phải đánh phẫn.”

Như Lan tức tối nói: “Chị dâu cả lợi hại thì đúng là lợi hại thật, nhưng mà cũng hơi mềm lòng, bọn chúng dám chống đối phu nhân như vậy, vừa không quyết tâm chinh đồn lại còn để bọn chúng ăn ngon ngủ kỹ, giữ thể diện cho bọn chúng làm gì?”

Minh Lan trầm tư giây lát, thản nhiên nói: “Chị dâu cả nhân từ, đó là chuyện tốt, vả lại..... chị ấy cũng có chỗ không tiện.”

Xử lý chuyện trong nhà trừ khi là đậpphát chết luôn, nếu không đánh răn không chết thì ngược lại người bị thiệt lại là mình. Hôm nay dì Lâm vừa không bị niêm phong viện lại không bị đuổi đi, vẫn là thiếp của Thịnh Hoành, chỉ cần Thịnh Hoành tới chỗ nàng ta ngủ một đêm, có lẽ chuyện này lại có biến cũng nên, làm việc gì cũng nên giữ lại đường lui. Dì Lâm dù muốn cáo trạng cũng chẳng bới móc được cái gì, Thịnh Hoành cũng sẽ cảm thấy cô con dâu này rất phúc hậu, không phải người cay nghiệt.

Như Lan thở dài thườn thượt, nhíu mày nói: “Đáng ghét, thích thì nói là thích, không thích thì nói là không thích, lại còn muốn làm bộ làm tịch cái gì chứ.”

Minh Lan sờ sờ mảnh vải trên đầu chị ta, cũng khẽ thở dài. Như Lan bỗng nhiên thích thú đứng bật dậy, kéo Minh Lan nói: “Lần này em đi, nhớ lại lấy ít dầu hoa quế về cho chị nhé, phải là cái loại không màu như cũ ý nhé, bôi cái này được hơn một năm rồi, em nhìn tóc chị đi, khỏe hơn nhiều rồi đó.”

Minh Lan nghẹn họng trố cả mắt, chỉ Như Lan mà nói: “Lần này em đi là vì....., bác gái cả với cả cô khóc còn không kịp nữa, chị vẫn còn thời gian nhớ đến tóc với chả tai nữa à? Em cũng không còn mặt mũi mà đi nữa đâu!”

Như Lan quen thói ngang ngược rồi, muốn cái gì thì phải có cái đó, thấy Minh Lan không đáp ứng, ánh mắt bắt đầu không vui, đứng lên, bỗng thấy mặt Minh Lan, tròn mắt chuyển động, nói: “Chẳng qua chỉ là mấy lọ dầu thôi mà, em lấy cho chị đi mà, chị kể cho em một chuyện này, em nhất định sẽ thích.”

Kỳ thật trong tay Minh Lan còn mấy lọ, chẳng qua là không quen nhìn cái tính ích kỷ chỉ biết nghĩ đến bản thân này của Như Lan, Minh Lan nghe thế thì ngạc nhiên, nói: “Chuyện gì mà vui vậy?”

Như Lan vẽ mặt thần bí sáp lại, nhỏ giọng nói: “Em có biết cái người mà chị Tư phải gả kia là người như thế nào không?” Minh Lan lắc đầu, nàng làm sao mà biết chứ, ở đây cũng đâu có cái trò ‘Tìm kiếm người thân’.

(Thực ra cái này ở bên như kiểu công cụ tìm kiếm, mọi người hỏi nhau, cái khẩu hiệu ở bên là thế này ‘vấn đề của một người nhưng mà mọi người cũng tìm đáp án, một hòn đá ném xuống làm dậy lên hàng ngàn tầng sóng, một tiếng kêu làm bừng tỉnh vạn tấm lòng thành’, nghe nó cứ củ chuối sao

sao ý, mình thấy đại loại kiểu như Như chưa từng có cuộc chia ly bên mình ý, đùa đấy, sau đợt động đất Tứ Xuyên, mọi người trên mạng khởi xướng tìm kiếm người thân là điển hình của cái này)

Như Lan bắt đầu nhỏ giọng yêu sách: “Nghe nói nhà Văn cử nhân kia nghèo lắm, cha mất từ nhỏ, mẹ già lại khó tính, anh em thì khốn nạn! Tính lại do dự thiếu quyết đoán, điểm tốt đẹp duy nhất có thể nói đến là ‘thành thật’! Đến lúc đó để xem chị ta bị mẹ chồng em chồng chèn ép thế nào!”

“Chắc là không tệ như vậy đâu? Người cha coi trọng dù sao thì cũng là người có năng lực chứ.” Minh Lan không hề kích động hay kinh ngạc.

Cái này cũng không phải không đúng, cử nhân cách tiến sĩ chỉ một bước chân. Nếu như hoàn cảnh gia đình vượt trội, nhân phẩm xuất chúng, quan to quý nhân trong kinh kia còn ít sao, con gái dòng chính dòng thứ có mà cả rồi, còn đến phiên con gái dòng thứ nhà quan tứ phẩm tép riu à, đừng nói là Văn Viêm Kính, cho dù là Lý Úc, nếu mà mở rộng việc tìm thông gia đến tận kinh thành, còn sợ không tìm được nhà tốt hơn nhà họ Thịnh sao? Chẳng qua là nhà họ Lý sợ tìm phải nhà nào gốc gác không rõ thôi, về sau lại lên mặt dạy đời, nhà mẹ đẻ thì gây sức ép, vợ thì ngang ngược kiêu căng, khiến không khí trong nhà ngột ngạt thì mới nhận ra mất nhiều hơn được.

Như Lan thấy Minh Lan không đồng tình với mình, rất là mất hứng, mặt dài ra, nổi cáu, Minh Lan cười làm lành, nói: “Được rồi, dầu hoa quế kia em sẽ tìm cho chị là được chứ gì!”

Sáng sớm ngày thứ hai, Trường Ngô mang sáu bảy chiếc xe ngựa tới đón người, Thịnh Hoành căn dặn Trường Ngô mấy câu. Duẫn Nhi đã có bầu, hiện giờ đã được năm sáu tháng. Vương thị nắm tay cháu gái đăng ngoại nói mấy chuyện cần chú ý, dặn bảo một lúc lâu, Minh Lan với Trường Đồng lúc này mới bái biệt cha mẹ, Hải thị thì tiễn tới tận cửa, lén nhét một tờ ngân phiếu vào trong tay Minh Lan, sau đó lại ân cần nói với Trường

Ngô và Duẩn Nhi: “Từ lúc em vào cửa còn chưa về quê bái lạy lần nào, lần này vốn là em phải đi, nhưng em đi thì sợ trong nhà không ổn, nên mới phải để em Sáu và em Tư vất vả một chuyến, anh họ với chị Duẩn Nhi ngàn vạn lần đừng trách nhé, đợi lúc gặp bác cả với bác gái cả, nhất định phải thay em xin lỗi một chút nhé.”

Trường Ngô liên tục nói được, Minh Lan cũng gật đầu đáp lại, cười ngây thơ, nói: “Bác cả với bác gái cả tốt lắm, cho dù lần này tức giận thì sau này gặp lại, nếu có hai thằng cháu vừa mập vừa trắng thì tức đến mấy cũng chẳng còn.”

Mọi người xung quanh đều cười, Hải thị trực tiếp lắc đầu, giả vờ mắng: “Cái con bé này!” Duẩn Nhi thì đỏ bừng cả mặt, khé lấy khăn che mặt rồi cười. Trường Ngô vốn là mây đen đầy trời, nghe vậy cũng bật cười.

Trên đường đi xe ngựa lộc cộc, Trường Đồng vốn dĩ muốn cùng Trường Ngô cười ngựa, kết quả bị đuổi về, đành phải ngồi xe ngựa với Minh Lan, nghển cổ ngắm cảnh bên ngoài. Duẩn Nhi ngồi xe ngựa ban đầu cảm thấy không khỏe, nhưng vì có hai chị em Minh Lan nói nói cười cười nên cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Trường Ngô rời nhà từ nhỏ đi bên ba khắp nơi, giỏi nhất là bố trí chỗ nghỉ khi đi đường, trên đường đi sắp xếp chỗ nghỉ tạm, dùng cơm đều rất thỏa đáng, cũng không bỏ lỡ chỗ ngủ đêm. Duẩn Nhi lặng lẽ nhìn, cũng không biết Minh Lan sai bọn người dưới như thế nào, hầu gái chuẩn bị giường, đốt bếp lò làm ấm giường, sửa sang lại quần áo trang sức, hầu già thì đun nước nấu cơm, làm nóng chén bát, hầu hạ cơm nước. Mặc dù không có người lớn bên cạnh, nhưng mọi việc đều thỏa đáng có trật tự, nếu lúc đi tìm chỗ trọ mà có tranh chấp động chạm gì với khách quý khác đều nhẹ nhàng dàn xếp, bảo bọn người dưới nhượng bộ một chút, nhét thêm ít bạc, thế là mọi chuyện êm đẹp.

Có một lần, Lục Chi cãi nhau với người hầu của một thân thích nhà quan nào đó, trở về thì thở hổn hển, nói: “Chẳng qua chỉ là một tên tham chính, quan hệ với cái gì mà con cháu hầu tước danh giá, ra về cái gì chứ? Còn tưởng là lão già thiên vương cơ đấy!”

Minh Lan vừa cười vừa than: “Còn có cách gì nào? Mấy cô nàng các em chỉ có bản lĩnh này. Núi cao còn có núi cao hơn, chỉ có đưa cô Lục Chi nhà chúng ta vào cung, về sau hầu hạ hoàng hậu nương nương, lúc đấy muốn lên mặt kiêu gì cũng xong!”

Lục Chi đỏ mặt, lúc này Tiểu Đào từ bên ngoài về, đang dương dương tự đắc, lại nói tới gia quyến Quần thượng thư, còn có họ hàng với Liêm quốc công, người hầu nhà tham chính kia ngay lập tức nhường lại phòng thượng hạng, nói đến cái này, mấy hầu gái trong phòng bắt đầu cười khúc khích. Từ đó về sau, Minh Lan càng thắt chặt quy củ với bọn người dưới, không cho phép gây chuyện. Con gái muốn ra ngoài thì đều phải bảo đầy tớ to khỏe đi theo.

Quan sát mấy ngày liền, cuối cùng Duẫn Nhi không nhịn được nữa, ban đêm nói với chồng: “Thảo nào dì em vẫn cứ bảo Minh Lan sẽ gả cao cho mà xem, chàng nhìn em ý mà xem, làm chuyện gì cũng rành mạch rõ ràng, không hề loạn dù chỉ một chút, hơn nữa tính tình rộng lượng, em tự thấy mình chẳng bằng em Minh, sinh ra đã có khuôn mặt như thế, ngật nổi không có anh em ruột; nếu đầu thai làm con phu nhân, aizzzz —— cũng do số phận cả.” Trường Ngô ôm vợ, cười nói: “Nói vậy nào, ta vẫn thấy nàng là tốt nhất.”

Doãn Nhi cười đắm yêu chồng mình một cái.

Lại đi tiếp mấy ngày, cuối cùng cũng tới bến đò qua sông. Trường Ngô đã thuê được một con thuyền lớn hai tầng bằng gỗ ngô đồng đỏ au, sau đó Duẫn Nhi bảo Minh Lan xuống xe lên thuyền, cho dù mình đồng da sắt đến đâu thì cũng đã bôn ba nhiều ngày, đã thấm mệt. Vừa lên thuyền, Duẫn Nhi

đã nằm xuống dưỡng thai, Minh Lan trò chuyện với chị ấy một lát, thấy chị ấy ngủ rồi thì nhẹ tay nhẹ chân rời đi.

Đi thuyền so với đi xe dầu sao cũng ổn định hơn một chút. Duẩn Nhi cũng có thể ngủ được rồi, không như mấy ngày trước, đến nằm cũng nằm không yên. Mấy ngày tiếp theo, Minh Lan một mặt trông coi Duẩn Nhi uống thuốc nghỉ ngơi, tiếp chuyện giải sầu, một mặt túm Trường Đống từ trên mạn thuyền về, ôn tập bài vở lại lần nữa.

“Lần trước chúng ta từ Tuyên Châu đến Đặng Châu, cho dù là đi xe hay đi thuyền thì tay anh cả chưa lúc nào rời quyền sách, em nhìn lại mình xem, mấy ngày nay em đã chạm vào sách vở lần nào chưa?” Minh Lan nhắc đến tấm gương tiên tiến điển hình.

Trường Đống lại tiếp tục chăm chỉ học tập, rốt cục cũng là tâm tính trẻ nhỏ, lần đầu tiên mới được tự do như vậy, ở đây chẳng có Thịnh Hoàn Vương thị, dì Hương, vợ chồng Trường Ngô không quản chặt, nên bắt đầu lộ ra cái tính ham chơi, nhưng Minh Lan vừa nói như vậy thì ngay lập tức cụp tai đi đọc sách.

Duẩn Nhi thấy thế, khẽ cười nói: “Em Sáu thật là lợi hại, về sau nhất định có thể đốc thúc vị hôn phu của mình tiến tới.” Minh Lan đảo mắt qua: “Chị cứ nói đi, chờ em bé trong bụng sinh ra, xem chị có phải lúc nào cũng giục nó đọc sách thi trạng nguyên hay không?”

Duẩn Nhi giả vờ tức giận, đánh Minh Lan, trong lòng lại cực kỳ vui sướng, chị ấy cũng hi vọng lần sinh đầu tiên này là con trai.

Lại đi tiếp mấy ngày, sóng êm thuyền lặng tiến, gió bắc thổi buồm căng phồng như cái trống, nước chảy mạnh, thuyền tăng tốc, lần lượt dừng ở Thạch Châu, Tế Ninh, Thương Châu rồi Hoài Âm. Trường Ngô vui vẻ thông báo cho mọi người, cứ thuận buồm xuôi gió như thế này, chắc khoảng ba bốn ngày nữa là đến nơi.

Đêm nay sóng yên gió lặng, Trường Ngô bảo người neo đậu thuyền lại giữa sông, nghỉ cả đêm, còn mua được ít tôm cá tươi từ ngư dân trên bờ, làm một nồi lẩu hải sản cho em trai em gái thưởng thức. Duẩn chỉ cười hì hì rồi ăn ít cháo cá, ba anh em Trường Ngô thì xử lý một hơi hết năm sáu giỏ cá với tôm, nào là nướng, nào là chấm muối, nào là kho tàu, nào là than nướng, khắp thuyền đều là mùi tôm cua cá, nhất là Minh Lan, cứ như có thù oán với bọn cua sông kia ý, ăn như chưa bao giờ được ăn. Vẫn là Duẩn Nhi sợ bụng nàng không chịu nổi, cố gắng ngăn lại, bấy giờ Minh Lan giận dỗi ngừng lại, Trường Đống đã gỡ tám con cua to dùng làm ai nhìn thấy cũng sợ phát khiếp.

Ăn cua thì phải uống ít rượu Thiệu Hưng để tránh lạnh bụng. Trường Ngô uống xong thì hơi chuệnh choáng, nên đi ngủ sớm với vợ, mấy đứa hầu gái cũng uống ngà ngà, đều đi ngủ sớm, Minh Lan lại bảo Trường Đống bé nhỏ đến phòng mình, vào phòng, Minh Lan liền thay đổi vẻ mặt, thận trọng đóng cửa sổ.

Trường Đống không rõ nguyên do, nhưng cũng thành thực theo Minh Lan ngồi vào cái ghế ở trong cùng, chỉ thấy Minh Lan nghiêm mặt nói: “Mấy ngày nay không được rảnh rồi, bên cạnh có người không tiện nói chuyện, cũng may em không thích ăn cua, cũng không uống rượu, bây giờ em kể chị nghe mấy chuyện chị bảo em nghe ngóng đi.”

Trường Đống chững lại một chút, biết Minh Lan đang hỏi chuyện gì, kỳ thật cậu đã ghen trong lòng lâu lắm rồi, lúc ở phủ họ Thịnh đã muốn nói, nhưng mà ngại nổi lại có chuyện kia của Mặc Lan, sau đó lại vội vội vàng vàng lên xe, dọc đường thì lúc nào cũng có người bên cạnh. Minh Lan rất cẩn thận, lúc ở bên ngoài thì một câu cũng không nói thừa, nên ra lệnh bắt Trường Đống không được nhắc đến.

Khoảng hơn nửa năm trước, Minh Lan từ mấy câu ngăn ngui của Tiền ma ma mới biết, Vương thị trong buổi tiệc ở phủ Tề quốc công đã cùng quận chúa Bình Ninh và phu nhân Vĩnh Xương hầu đề cập chuyện hôn

nhân, nên Minh Lan đã âm thầm quan sát, nàng đã mơ hồ đoán ra Vương thị muốn kết thông gia với hai nhà Tề Lương.

Dựa theo tính tình Vương thị, nếu có chuyện tốt thì tuyệt đối sẽ không để Mặc Lan được lợi, vậy chỉ còn Như Lan với mình, dựa vào thứ bậc mà chọn chồng, thì Minh Lan rất không tình nguyện đưa ra kết luận: sợ là Vương thị muốn gả nàng cho Lương Hàm.

Tâm trạng của Minh Lan cứ bị treo lơ lửng không biết phải làm sao, lúc trước nàng có thể vui vẻ đi khắp nơi, đó là bởi vì tin tưởng vào mắt nhìn người của lão phu nhân, nàng đã từng tiếp xúc với Hạ Hoảng Văn, cảm thấy thực sự có thể sống chung, nhưng mà hiện tại..... Thật ngại quá, không phải nàng nghi ngờ Vương thị, mà là Vương thị sẽ không lo lắng cho chuyện hôn nhân của nàng có hạnh phúc hay không.

Thế nhưng chuyện kết hôn lại phải theo mệnh lệnh của cha mẹ, lúc trước ngay cả ông bà nội của Dư Yên Nhiên đó, cũng đâu có lay chuyển được Dư đại nhân, nếu kết thông gia với nhà họ Lương thì đối với phủ họ Thịnh thật sự rất có lợi, đối với Thịnh Hoành Trường Bách thậm chí là cả nhà đều có lợi, lại không tìm được thói xấu hay ốm đau bệnh tật gì, vậy Thịnh lão phu nhân sẽ nói như thế nào.

Lần đầu tiên Minh Lan cảm thấy lo lắng không yên, nàng hoàn toàn không hiểu rõ về người kia, vì thế âm thầm bảo Đan Quất về thôn trang thăm người nhà rồi thuận tiện nghe ngóng một chút, nhưng hầu gái trong nhà, nhất là mấy hầu gái thân cận bên người cô chủ, để đề phòng lén trao đổi với bên ngoài, đều bị quản rất nghiêm ngặt, cứ như vậy một hai lần, đâu có nghe ngóng được chuyện gì đâu, chỉ biết Lương Hàm chưa từng phạm lỗi nặng, không đánh chết người, cũng không có tai tiếng ong bướm, không có khuynh hướng đồng tính, trong phủ cũng không có chuyện kỳ lạ gì.

Nhưng Minh Lan vẫn cảm thấy lo lắng, sau lại được Nhược Mi nhắc nhở, học đường mà Trường Đông theo học kia, đã có con cháu nhà thư

hương thế gia, thì cũng có con trai nhà quan có tước vị trong kinh thành, phải biết rằng nhà họ Lương quan hệ rộng khắp, các chi rất nhiều, mặc dù cũng không quá hiển hách, nhưng mà chuyện bàn tán chắc cũng không ít nhĩ, nên Minh Lan bảo Trường Đống đi hỏi thăm. Trường Đống là người thành thật chất phác, kiểu người như vậy bình thường ít bị người khác đề phòng, cậu cứ chậm rãi nghe ngóng từng ngày, khoảng nửa năm, rốt cục cũng biết được tình hình cơ bản.

Lương Hàm là người hào phóng, làm việc cầu thả, hăng hái nhất là đối với anh em bạn hữu, bởi vì phu nhân Vĩnh Xương hầu quản nghiêm, trừ bỏ hai ba đứa hầu nữ, còn lại cũng sạch sẽ, nhưng mà mấy tháng trước, phủ họ Lương không còn an ổn nữa rồi, nguyên nhân là vợ con trai cả dòng thứ nhà Vĩnh Xương hầu mang một cô gái vào trong phủ.

“Nói là con gái dòng thứ của em gái dòng thứ nhà dì họ của mợ cả phủ họ Lương.” Trí nhớ của Trường Đống rất tốt, đếm ngón tay kể quan hệ, “Tên là cái gì mà Xuân Kha ý ạ.”

Lúc đấy Minh Lan không nhịn được mà cười ha ha, thì ra là ‘Xuân Ca’.

(Xuân Ca với Xuân Kha đồng âm)

Cái cô Xuân Kha này tất nhiên là xinh đẹp, đoán chừng thủ đoạn rất được, ở ngay dưới mắt Lương phu nhân mà vẫn có “gì đó” với Lương Hàm được, mợ cả nhà họ Lương bèn khóc lóc đòi Lương phu nhân xem làm thế nào.

Con gái dòng thứ của em gái dòng thứ nhà dì họ của vợ con trai dòng thứ nhà mình (thứ của các loại thứ =))), cái loại thân phận này thì làm sao mà lọt được vào mắt Lương phu nhân, cái dáng vẻ này cùng với thân phận này, cho dù là làm thiếp thì Lương phu nhân cũng chả thèm. Cái cô Xuân Kha này lại rất “cứng”, bảo là nếu phủ họ Lương không cho cô ta một đáp án công bằng thì cô ta sẽ đâm đầu chết ngay ở cửa phủ Vĩnh Xương hầu, cực

cái mạng này, cô ta muốn để cả kinh thành này biết nhà họ Lương là loại cay nghiệt không có đạo đức.

Nghe Trường Đông kể xong, câu vấp câu không, Minh Lan hít sâu một hơi, ngửa ngửa ra phía sau, tựa vào trên ghế ngấn người, bây giờ mới đúng, bây giờ mới phù hợp với lo lắng của nàng. Nói thật, nàng cũng chẳng nghĩ rằng mình là châu báu ngọc ngà gì, đáng để phu nhân Vĩnh Xương hầu nhiều lần xem mặt, dùng lễ hậu hĩnh, một người là con út dòng chính nhà có tước hầu kết duyên với một người là con gái dòng thứ nhà quan tứ phẩm, vậy thì hơi thừa thãi.

Vậy rốt cục là vì sao, để phu nhân Vĩnh Xương hầu đối xử đặc biệt với mình đây?

Minh Lan hơi nghiêng đầu, dựa vào cái bàn trang điểm bằng gỗ sồi đơn giản bên cạnh tường, kính lảnh hoa được đánh bóng rất sáng rất rõ, đúng lúc soi rõ khuôn mặt Minh Lan, sáng như ngọc, ngọc đẹp sẽ làm mờ mắt, chẳng trách Mặc Lan điên lên rồi muốn rạch mặt mình.

Đáp án này thật sự khiến người ta mệt mỏi, thế nhưng “phần cứng” của nàng trời sinh đã như vậy, làm bản thân rơi vào tình huống xấu, đây chỉ sợ là lời giải thích hợp lý nhất.

Sự tình phía sau phát triển cũng hay lắm.

Sau khi chuyện đó phát sinh, phu nhân Vĩnh Xương hầu quyết định rất nhanh, đồng ý cho Xuân Kha làm thiếp, nhưng phải để Lương Hàm cưới phu nhân trước đã, hai bên giằng co rất lâu. Lương phu nhân chờ được nhưng cái cô Xuân Kha kia thì không chờ được, Lương Hàm đành phải đồng ý cưới vợ trước.

Lương phu nhân là người rất khôn ngoan, bà biết nếu chọn bừa một cô nhà cao cửa rộng, thì đúng là làm chuyện vô bổ, lại còn âm ỉ về sau.

Bà đã có con cả dòng chính cùng với con dâu cả xuất thân cao quý, cũng không thiếu con dâu dòng dõi cao, bà hiểu rất rõ con trai mình. Lương Hàm còn chưa đến mức tình thâm tựa biển, nhưng mà lại bị một con bé có nhan sắc có thủ đoạn nắm trong tay. Chuyện mà bà phải làm chính là, tìm một người đẹp hơn Xuân Kha, từ điệu bộ tới cách ăn nói đều có thể đè được Xuân Kha. Sau khi cưới về rồi, nếu có thể đoạt lại Lương Hàm thì là tốt nhất, nếu không được, chỉ cần nắm chặt lễ pháp là được, như thế sẽ không xảy ra chuyện rắc rối.

Cái cô Xuân Kha kia rất đẹp. Lương phu nhân chọn tới chọn lui, kiểu gì cũng không vừa ý, đúng lúc này, Minh Lan lại xuất hiện trước mặt bà, mắt bà liền tỏa sáng. mấy tháng tiếp theo, Lương phu nhân từ từ tìm hiểu Minh Lan, càng nhìn càng thuận mắt, xuất thân thư hương, cha anh có năng lực, tuy rằng là con dòng thứ, nhưng cho dù là cử chỉ hay giáo dục đều rất vừa ý bà, vì thế nên.....

Trong lòng Minh Lan vô cùng thoải mái, kỳ lạ nhất chính là, nàng không tức giận, thật lòng mà nói, việc kết hôn với Lương Hàm này coi như là nàng trèo cao, nếu không có cái cô ‘Xuân Ca’ thì làm sao đến phiên nàng? Cho dù là Hạ Hoảng Văn, thì cũng không phải kiểu không phải Minh Lan thì không được, chẳng qua là nhớ tình cũ của bà nội cùng Hạ lão phu nhân thôi, hơn nữa hai nhà cũng vừa ý nhau.

Nhưng bỗng nhiên Minh Lan cảm thấy yên tâm, giống như người lái đò không biết ở phía trước, trong sương mù có bao nhiêu hiểm nguy, sau đó sương tan, mặc dù biết là phía trước có đá ngầm dày đặc, cũng tốt hơn nhiều so với cái lúc mù mịt chẳng biết gì.

Thật ra vấn đề ‘Xuân Ca’ cũng không thật sự nghiêm trọng lắm, nhìn dì Lâm là biết, đối với con cháu nhà quan mà nói, cái gì mà tình yêu cơ chứ, đều ngăn ngại lắm, chỉ có gia tộc, tiền đồ, con nối dòng mới là vĩnh hằng. Gả cho Lương Hàm, có chỗ dựa là lễ pháp, có mẹ chồng hộ tống, cộng

thêm chút nhan sắc tâm cơ cùng thủ đoạn, năm rộng tháng dài, không sợ không lật đổ được ‘Xuân Ca’.

Trừ phi Lương Hàm là loại kiểu như “Ngũ A Ca”, nhất quyết đòi chết trên người một con chim, vậy thì chỉ có thể than trời sao số mình quá đen, nhưng mà cái loại này tỷ lệ rất là thấp.

Trường Đồng lo lắng nhìn Minh Lan, mặc dù tuổi cậu còn nhỏ, nhưng mà từ nhỏ không được chiều chuộng, từ lâu đã học được chiêu nhìn sắc mặt người khác mà lựa lời, cậu biết tin này đối với Minh Lan không phải tin tốt, cậu thấy Minh Lan ngần ngại dựa lưng vào ghế, ánh mắt vô định, không yên tâm nên đi lay tay áo Minh Lan, Minh Lan phục hồi tinh thần, cười với Trường Đồng, nói: “Đừng lo, đợi gặp lão phu nhân, tất cả sẽ ổn thôi.”

Minh Lan tự ‘cân đo đong đếm’ bản thân, chưa chắc đã đấu được với cái cô Xuân Kha kia, thôi đi, để Lương phu nhân mời cao nhân khác đi, lần này công của Trường Đồng không nhỏ, có chuyện này rồi, chắc là lão phu nhân cũng có thể đứng thẳng người mà cự tuyệt. Vương thị từ đầu tới cuối vẫn một mực giấu phu nhân Vĩnh Xương hầu chuyện nhà họ Hạ, đợi lão phu nhân trở về, chỉ cần nói mình đã đính hôn, thì thiên hạ lại thái bình.

Đang suy nghĩ thì từ xa truyền tới một tiếng nổ “Bùm”, làm chấn động cả mặt nước, Minh Lan ở trên ghế mất một lúc mới đứng vững, sau đó cùng Trường Đồng dựa vào ghế, hai mặt nhìn nhau.

——Xảy ra chuyện gì thế?

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bị Tập Kích, Được Cứu Giúp

Minh Lan vội mở cửa sổ, ngược mắt nhìn, chỉ thấy nơi xa ánh lửa ngút trời, dường như một chiếc thuyền lớn trong đó đang bốc hỏa. Giữa lúc ấy có bóng người vụt qua, lơ mờ thấy được có người ngã xuống nước. Theo tiếng gió tiếng nước, Minh Lan loáng thoáng nghe được từng trận gào thét và tiếng đánh nhau, Trường Đồng nằm úp bên cửa sổ, mặt trắng bệch. Lúc này bên mạn thuyền cũng vang lên tiếng huýt bén nhọn, giống như tiếng cảnh báo của lái đò đi tuần.

Chỉ lát sau, người trên thuyền đều tỉnh lại, Minh Lan vừa gọi Đan Quất dậy, bảo chị ta gọi mấy cô gái khác dậy, vừa kéo Trường Đồng đi tìm Trường Ngô. Dọc đường đi, lái đò hầu gái hầu già nằm ở mạn thuyền nhìn xung quanh, nét mặt mọi người đều hốt hoảng. Minh Lan không nhìn tới bọn họ, một mạch vọt tới khoang thuyền Trường Ngô, chỉ thấy Duẩn Nhi sắc mặt bợt bạt, đang đỡ bụng ngồi ở đằng kia. Chị ấy nhìn thấy Minh Lan, vội vàng kéo tay nàng nói: “Anh em ra bên ngoài tra xét rồi, chị vừa gọi người đi tìm các em, bồ tát phù hộ, nhà ta không việc gì là tốt rồi!”

Minh Lan không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ ngồi bên cạnh Duẩn Nhi. Trường Đồng thả lỏng muốn ra bên ngoài, bị Minh Lan chụp một cái lôi về.

Vừa qua một chén trà, Trường Ngô mới hỗn hển trở về, nói: “Là thủy tặc!” Nhóm nữ quyến vô cùng sợ hãi, sau đó Trường Ngô dùng dăm ba câu kể lại rõ ràng sự tình.

Hôm nay, đường thủy mọi người đi gọi là kênh Vĩnh Thông, dọc nam bắc về phía đoạn sông đào Hoài Âm, tối nay gió êm sóng lặng. nhiều thuyền bè cùng cập bến nghỉ ngơi, trừ thuyền của họ Thịnh ra, còn có hai thuyền lớn của nhà quan phú hộ, hai thuyền hộ vệ, cộng thêm mấy con thuyền buôn của Bảo Xương Long. Vì cùng cập neo ở giữa sông, lại đều cập ở miệng hồ lô tránh gió này, trước sau là thuyền buôn, ở giữa là thuyền hộ vệ và thuyền khách.

Đợi sau khi mọi người ngon giấc, một nhóm thủy tặc thừa dịp mò lên thuyền, đầu tiên cướp giết một lượt mấy chiếc thuyền buôn, ai ngờ một trong những con thuyền buôn của Bảo Xương Long chở toàn là dầu ngô đồng, trong lúc dây dũa đánh nhau, mấy tiểu nhị ở hăng buôn châm lửa đốt hàng, cả khoang thuyền chở đầy dầu nổ bùng, lập tức lửa cháy phừng phừng, bọn tiểu nhị không chỉ thừa cơ nhảy xuống nước thoát thân, mà còn báo luôn cho các đội thuyền khác.

Minh Lan thấy Duẩn Nhi sợ đến mức không nhìn được mà run cầm cập, vỗ tay chị ấy trấn an: “Chị dâu, chị chớ lo lắng quá mức, em thấy bọn thủy tặc cũng phải quá cao siêu đâu, bọn có kinh nghiệm đều biết phải đánh cướp thuyền khách trước tiên, sao lại đâm đầu ngay vào thuyền hàng như thế? Đây chẳng phải là rút dây động ... Người mà.”

Lời vừa dứt, Trường Ngô vẻ mặt luôn căng thẳng không nhìn được mỉm cười, khen: “Em Sáu nói phải lắm, chính là như vậy! Chắc là bọn giặc ăn hại thôi, giờ đang bị hộ vệ thuyền đối phó rồi, phía dưới là thuyền ba lá, các em sửa soạn một chút, đến mạn trái thuyền nhé.”

Nhóm nữ quyền tức thì giãn mặt ra.

Số lượng thủy tặc cũng không nhiều, có điều lại hơn ở hai chữ “đánh lén”, vả lại trên thuyền nhỏ hẹp, bị người tập kích thì không tiện tránh né, bọn chúng mới có thể làm dữ, kênh Vĩnh Thông bên bờ phải quanh co, vừa vặn tạo thành một nơi tránh gió, nhiều đội thuyền đều dừng ở nơi này, mà

bờ trái lại là một vùng lau sậy mênh mông, lau sậy thẳng đứng tầng tầng lớp lớp cao cỡ đầu người, mà nơi đó nổi thẳng tới vệ sở doanh Hoài Âm gần nhất, nếu tới bờ trái, sẽ có quân vệ sở doanh tới ứng cứu không nói làm gì, thủy tặc mà có chia ra đuổi theo cũng đuổi chẳng kịp.

Thời đại này còn chưa có khái niệm thuyền cứu hộ, vốn là các nhà dò trên bờ đã sớm bị thủy tặc nhân đêm tối mà khống chế. Trường Ngô khó khăn lắm mới lấy được hai chiếc thuyền ba lá, may mà anh ấy suy cho cùng cũng hơn người ở chỗ làm quan võ, biết chút chiến thuật chống địch, thế là một bên thì sai người thu xếp xuống khỏi thuyền lớn, một bên sai người thấp sáng từng gian phòng trên thuyền lớn, lại sai người chạy tới chạy lui, ra vẻ người trên thuyền lớn vô cùng hoảng loạn. mà trên thuyền ba lá lại không được thấp đèn, trong bóng đêm lén xuống thuyền, là có thể im hơi lặng tiếng lên bờ.

Vội vàng đi xuống, bọn hầu gái lại càng thêm luống cuống tay chân. Trường Ngô không ngừng giục, Duẫn Nhi bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, đỡ bụng, dường như đau đớn, có vẻ là động thai. Minh Lan mắt thấy lửa rực cách mười mấy trượng. giống như đang chem. giết say sưa, bèn nói: “Chị dâu không khỏe, như thế này sợ càng không thể động đây, không bằng anh họ trước tiên hộ tống chị dâu với em Đống qua trước, em sửa soạn một chút là bắt kịp thôi.”

Duẫn Nhi và Trường Ngô vốn không chịu, nhưng mắt thấy thủy tặc còn chưa tới, Trường Ngô cắn răng, bèn lưu lại một nửa hộ vệ và một con thuyền ba lá, trước khi đi ân cần dặn dò: “Một ít tiền bạc mất thì cứ để mất, em khẩn trương lên nhé!”

Minh Lan gật đầu, còn để Yến Thảo lưu lại bên Trường Ngô.

Thật ra nàng áng chừng khoảng cách bờ bên kia, làm thanh niên đầy hứa hẹn chí lớn từ thành phố về nông thôn, dù cho Minh Lan chỉ còn lại một nửa kỹ năng bơi của Diêu Y Y trước đây, chắc là cũng đủ khả năng bơi

qua, còn thì, Đan Quất phải bơi chó, Tiểu Đào có thể kéo nó bơi cùng, Lục Chi cùng mấy đứa hầu lưu lại bên Duẩn Nhi đều ít nhiều biết bơi.

Lần này Trường Ngô vội về nhà chịu tang, bà bác vừa qua đời là anh ấy có đại tang, dường như toàn bộ tài sản tích cóp từ lúc Trường Ngô lên kinh đều mang theo, quả là không ít, không lý gì lại bỏ cho bè lũ sâu dân một nước hàm lượng kỹ thuật thấp kia. Minh Lan một mặt chỉ huy mấy đứa hầu gái gom toàn bộ đồ ngọc, đồ sứ, đồ cổ cùng tiền bạc trang sức vào các túi vải bố nhỏ tự chế, đang lúc dọn đồ, chợt nghe tiếng reo của Lục Chi ở bên mạn thuyền: “Đáng đời! Bắn chết chúng nó đi!”

Minh Lan vội nhào qua nhìn, chỉ thấy cách đó không xa trên mạn mấy chiếc thuyền lớn, mấy hộ vệ đang giương cung lắp tên bắn xuống nước, từng trận từng trận giữa những tiếng mắng chửi, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết và tiếng kinh hô, trong lòng Minh Lan siết lại, lập tức nói: “Không ổn rồi! Thuyền của chúng nó bị chặn rồi, sẽ cho người tản ra, theo dòng nước bơi tới đây!”

Mấy cô gái đều sợ hãi. Minh Lan trầm ngâm chốc lát, dõi mắt theo thuyền nhỏ của Trường Ngô đã đi tới giữa sông, nàng nhanh chóng phản ứng, chỉ vào nhóm cô gái trước mặt, trầm giọng quát lên: “Ba người các em ném toàn bộ đèn trong các phòng trên thuyền xuống sông, không được giữ lại bất kỳ vật chiếu sáng nào, ta sẽ đưa theo Lục Chi đi, Tiểu Đào với Đan Quất buộc bao nhỏ với rương sắt nhỏ lại, Tiểu Đào bơi giỏi, buộc sợi dây vào đáy thuyền, sau đó thả hòm xiềng vào trong nước! Xong việc thì đến phòng bếp tập hợp! Phải nhanh lên!”

“Cô chủ, vì sao chúng ta không mau mau lên trên thuyền con ạ?” Một đại nha hoàn bên cạnh Duẩn Nhi ngập ngừng hỏi.

Lục Chi trừng mắt phần nộ mắng: “Láo toét! Cô chủ bảo làm thì làm đi, còn nói nhảm gì nữa! Nếu không phải vì chủ nhân của mấy đứa, cô chủ nhà chúng tôi đã sớm đi được rồi! Mấy đứa bây còn dám dồng dài hả!” Đan

Quất tính tình ôn hòa, vội giải thích: “Bây giờ dưới sông đã có thủy tặc, chúng ta có thể chạy nhanh bao nhiêu chứ, ngược lại mà bị đuổi kịp, đực một cái là thuyền ba lá lật ngay!”

Đứa bé gái kia bèn đỏ mặt cúi đầu.

Minh Lan cũng lười phát giận, chung quy vẫn không phải nhóm của mình, nàng lập tức chạy ra ngoài mép thuyền, bảo mấy hộ vệ chia làm 4 nhóm, chia nhau che chở cho bốn tốp cô gái hành động. Chỉ lát sau, cả con thuyền lập tức tối đen như mực, ông trời rất nể mặt, tối nay không sáng trăng, giơ tay không thấy bốn ngón.

Minh Lan chạy một mạch, gọi mấy hầu già tạp dịch hãy mau mau trốn đi, ai khỏe mạnh thì ra mạn thuyền nghênh địch, bản thân nàng thì xông vào phòng bếp, lấy ra rất nhiều dao đĩa nhọn, nôi sắt, chày, đợi mấy đứa con gái đã phân nhóm tới, chia những vũ khí này cho chúng. Tiểu Đào là một cái chảo sắt, Lục Chi là một cái dao phay, mấy đứa còn lại cũng cầm một thứ.

Sau khi chuẩn bị xong, Minh Lan sai bọn hộ vệ ở bên ngoài đề phòng, lại tới một khoang không bắt mắt ở đáy thuyền để trốn.

Trong bóng tối, mấy cô gái lẳng lặng đợi, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng nuốt nước bọt, loại cảm giác này dài đằng đằng. Minh Lan biết các cô đều hồi hộp vô cùng, bèn an ủi cả lũ: Đầu tiên, không phải là tất cả thủy tặc đều có thể bơi tới, sẽ bị tên bắn chết bớt một ít; thứ nhì, nơi này có tổng cộng ba chiếc thuyền khách, chắc chắn toàn bộ bọn chúng sẽ không ập hết lên thuyền này, như vậy người lại bớt thêm một ít, nữa là thuyền này trên dưới hai tầng có tổng cộng mười hai phòng, nếu như nào bọn thủy tặc kia không bị úng thủy, bọn chúng sẽ đi tìm ở chái nhà trước (hai gian nhỏ ở hai đầu nhà gọi là sương), thế này thì sẽ lại phải chia người ra tiếp, còn nữa, thủy tặc là bơi đến, trên người nhất định sẽ không có lửa, đèn trên thuyền cùng củi trong bếp đều đã bị vứt xuống nước hết rồi, bọn chúng trừ phi phá

ván thuyền hoặc dỡ cửa ra làm củi đốt, đáng tiếc là gỗ trên thuyền này đã sớm bị nhúng nước ẩm rồi, cũng không dễ bắt lửa, không nhìn rõ, bọn chúng lục soát cũng không dễ, cuối cùng, sau khoang thuyền có một cửa, thông thẳng ra sông, vốn là để lấy nước đổ nước, nếu tình hình không ổn, thì lập tức nhảy xuống sông ngay.

Huống hồ đám thủy tặc kia sẽ không dây dưa lâu ở trên thuyền, thấy không có thu hoạch gì, chưa biết chừng lại đổi sang thuyền khác đánh cướp, mọi người lại thoát được ... Vừa nói vậy. mấy cô gái an tâm hơn rất nhiều.

Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe bên trên một hồi gào thét, tiếng chém giết binh khí va chạm nổi lên. Minh Lan biết thủy tặc đã mò đến, ngấm ngầm nắm chặt cây trâm dài trong tay, hô hấp mấy đứa con gái dần trở nên dồn dập hơn, nghe trên đầu không ngừng truyền đến tiếng chém giết, còn có tiếng hét cứu mạng, tiếp đó trong một hồi tiếng hít thở và tiếng bước chân hỗn loạn, ván cửa “phịch” một tiếng bị đá văng ra.

Hai bóng người đen thui vọt vào, miệng hùng hùng hổ hổ, Minh Lan đã sớm chờ đợi, cùng với Đan Quất ra sức kéo căng một sợi dây trên đất, chỉ nghe bịch một tiếng, tên kia ngã xuống phía trước. Bên ngoài thắp sáng, Tiểu Đào vận sức lực bú mẹ, một nhát chdao sắt đập xuống đầu tên kia, tên cướp hự một tiếng, bèn ngất luôn.

Tên thứ hai lão đảo một chút, thấy trong phòng toàn là con gái, lập tức gọi người, một đứa hầu gái lập tức giơ cái ghế đầu trong tay lên, vận sức đập tới, tên cướp kia kêu đau đớn một tiếng, lắc lư, tiếp theo một đứa hầu khác nhảy tới đánh vào người y, trong chốc lát đẩy y ngã nhào xuống, Minh Lan ra chiêu, một mình bước nhanh về phía trước, đạp một cước lên ngực hắn, bồi thêm một trâm xuống nữa, cắm thẳng vào ngực tên một nước sâu dân, chỉ thấy máu phụt ra, tên cướp kia phải kêu lên thảm thiết, liền bị nhét một nùi tro cỏ vào mồm, sau đó thì chẳng rõ đầu đuôi liền bị đồ đạc gì đó

đập rất nhiều lên đầu, đảo mắt một vòng, đã hôn mê rồi, chỉ còn mùi máu tươi lợm giọng tràn ngập không trung.

Đan Quất cố nhin buồn nôn, nhẹ nhàng nhắc cửa đóng lại. Minh Lan chỉ đạo mấy cô gái lấy dây trói tên sâu dân một nước gần như thoi thóp lại, miệng cũng bịt lại, không để phát ra âm thanh. Làm xong, trong phòng bảy cô gái gồm cả Minh Lan ngơ ngác nhìn nhau, sau khi tiêu diệt xong hai tên cướp chợt thấy dũng khí bùng bùng, sự sợ hãi trong mắt tan biến đi không ít, ngược lại thêm chút phần hưng phấn.

Phía trên, một hồi âm ỹ qua đi, sau đó là một hồi im lặng, trong không trung lơ mơ nghe thấy các loại câu kiểu “Ở đây không có! Đi tìm chỗ khác đi”, trên mặt mấy cô gái lộ ra vẻ vui mừng, ngay cả Minh Lan cũng thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên bên trên truyền đến tiếng gọi thô lỗ, âm thanh vô cùng vang dội, mấy cô gái cẩn thận nghe ngóng, đúng là: “... Mấy con mụ kia đã khai rồi, mau đi xuống đáy thuyền! Bảo là tiểu thư nhà này vẫn còn ở trên thuyền, mấy anh em mau mau lên! Bắt được là kiếm chác lớn đấy! Còn có mấy đũa hầu gái da nõn thịt thơm cho anh em giải khuây nữa nha!”

Sắc mặt Minh Lan trắng nhợt, Lục Chi bấy giờ chửi ầm lên: “Mấy con mụ đó dám bán đứng cô chủ!” Minh Lan không dám đợi thêm nữa, lớn tiếng quát các cô gái: “Cởi áo ngoài ra, nhảy xuống nước mau!”

Giờ đã bắt đầu vào đông, các cô gái đều mặc áo bông gấm dày, sau khi cởi ra thì nhảy xuống nước, bên ngoài là một loạt âm thanh hô hoán ầm ỹ, tiếng bước chân trùng trùng vọng xuống. Các cô gái hoảng hốt, tất cả đều nhảy xuống.

Minh Lan vừa xuống nước, chỉ cảm thấy nước sông lạnh buốt xương, cũng may chưa phải rét đậm, bên tai vẫn còn nghe thấy một hồi mắng chửi “Không xong rồi, có người nhảy xuống nước! Mau đi bắt đi!” Minh Lan lập tức khóa hai cánh tay, chịu đựng rét thấu tim, ra sức bơi về bờ bên kia,

phía sau liên tiếp truyền đến tiếp âm thanh ùm ùm không dứt của người nhảy xuống nước, tiếp đó là một hồi tiếng con gái thét chói tai, không biết là người nào bị bắt được rồi. Minh Lan hít một hơi, lặn xuống nước, ra sức không để đầu trôi lên khỏi mặt nước.

Vừa bơi vài cái, bỗng thấy lưng căng lại, phía sau có một cánh tay vòng qua giữ lấy nàng. Minh Lan hết hồn hết vía, lập tức đuổi người thoát ra, ai dè người phía sau thân thủ linh hoạt, nghiêng người tới bên cạnh Minh Lan, hai tay giữ lấy hai cánh tay Minh Lan. Minh Lan chỉ thấy hai tay bủn rủn, sau đó cả người bị người kia giữ lấy, áp vào. Minh Lan lập tức cảm giác được phía sau là một người phụ nữ!

Người phụ nữ kia đạp chân mấy cái, hai người nổi lên mặt nước. Minh Lan đón gió sông lạnh như băng, hít sâu một hơi, bèn thấy cảm căng ra, người phụ nữ phía sau giữ mặt nàng xoay qua nhìn. Minh Lan bị đau, nghiêng răng rít lên xuýt xoa, sau đó người kia cất giọng hô lớn: “Tìm thấy rồi! Chính là cô này!” Trong giọng nói không giấu nổi vẻ vui sướng.

Minh Lan vừa được thả ra, hai tay lập tức đánh tới, người kia đau kêu lên một tiếng, dùng sức, người ta rốt cuộc cũng là người có võ, chặn huyết vị Minh Lan, rồi vững vàng bắt lấy Minh Lan, còn cười nói: “Cô đừng sợ, chúng tôi là tới cứu người! Cô là cô Sáu nhà họ Thịnh phỏng, nói lên là khỏe miệng nổi hai cái má lúm!... Ôi chao! Mau tới, người đây rồi!”

Người phụ nữ kia nói xong câu đó, còn chưa chờ Minh Lan kinh ngạc, chỉ nghe một hồi nước sông rào rào, một con thuyền nhỏ đốt mấy cây đèn lớn đi tới. Người kia kỹ năng bơi dờng như vô cùng giỏi, ưỡn người lên là áp Minh Lan lên mạn thuyền, sau đó một đôi tay to khỏe mạnh ấn toàn thân Minh Lan lên trên.

Vừa rời khỏi mặt nước, một luồng gió sông lạnh thấu xương như kim châm chích vào người Minh Lan, có điều trong giây lát đó, một cái chăn bông thật dày bỗng chụp xuống, bao lấy trên dưới trái phải Minh Lan. Sau

đó người phụ nữ dưới nước cũng bò lên, cách nước rũ tóc. Minh Lan ngờ ngờ thấy một người đàn ông lưng hùm vai gấu đưa quần áo cho nàng.

Minh Lan run rẩy cả người, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn khắp nơi, chỉ thấy thuyền nhỏ được đèn lồng chiếu sáng rõ. Trên thuyền một người đàn ông đứng thẳng, đang bận rộn quăn mình thành một cái bánh chưng to, thân hình cao lớn trắng kiện, chỉ thấy toàn thân vận áo bào dài màu đen cũ rách, râu quai nón trên má che đi hai phần ba khuôn mặt, trên người không có lấy nửa món trang sức, chỉ có một đôi đồng tử tuần tú sâu thẳm tựa như đã từng quen biết.

Minh Lan cố sức nháy mắt một cái, trong lòng bỗng vui mừng, lớn tiếng nói: “Chú hai!”

Cuối cùng nàng cũng biết cái loại cảm giác ở trong ngõ tối đọng phải bọn lưu manh ý đồ xấu xa mà gặp được chú cảnh sát là như thế nào, cho dù chú cảnh sát này đã từng vô duyên vô cớ phạt tiền nàng.

Con người Cổ Đình Diệp sáng ngời, râu trên mặt làm nhìn không ra biểu cảm, chỉ nghe thấy hắn ta nói khề: “Em nhận ra tôi à?”

Minh Lan thấy rất lạ, lúc này trên mặt sông rõ rành rành tiếng ầm ỉ, tiếng gào, tiếng vật lộn, tiếng kêu rên, hỗn loạn thành một tràng, nhưng phút chốc hắn mở miệng, nàng cảm thấy nghe rõ từng chữ từng chữ, Minh Lan vội nói: “Tất nhiên tất nhiên, không nhận ra ai chứ không thể không nhận mặt ân nhân cứu mạng nha!”

Minh Lan nhớ tới bọn Tiểu Đào, Đan Quất, lại vội vàng sán lại bên cạnh Cổ Đình Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như bạch ngọc cười vô cùng ngọt ngào lấy lòng, hi hi cầu xin: “Chú hai à, mấy đứa hầu gái của cháu vẫn còn ở dưới nước, chú mau giúp cháu vớt chúng nó lên đây đi, trời lạnh lắm, đừng để chúng nó ngâm nước ồm người!” Lúc có chuyện cần người giúp đỡ, Minh Lan luôn thể hiện vô cùng dễ thương.

Con người sâu thẳm của Cố Đình Diệp chợt trầm xuống, ánh mắt tuần tú ánh lên vài tia tức giận nho nhỏ, tựa như ánh sáng le lói lướt trên mặt hồ, dường như muốn trừng Minh Lan một cái nhưng rồi lại thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đêm Lạnh, Mặt Sông, Tiết Lộ, Vạch Trần

Gió đêm lạnh lẽo, Minh Lan hắt xì một cái, người đàn ông lưng hùm vai gấu đang cầm một bình rượu đưa cho người phụ nữ bờ môi kia uống. Cô ta nhìn dáng vẻ co ro vì lạnh của Minh Lan, liền đưa tới một chén nhỏ. Nương theo con gió se lạnh, Minh Lan ngửi thấy một làn hương rượu nhàn nhạt, chị ta cười nói : « Nếu không chê thì uống một chút cho ấm người. »

Minh Lan lập tức ngẩng đầu nhìn Cố Đình Diệp —— trẻ nhỏ phải nghe lời người lớn mà. Cố Đình Diệp thấy Minh Lan ngược đôi mắt to đen trắng rõ ràng nhìn mình, trong lòng rất thoải mái, khẽ gật đầu. Minh Lan thấy vậy mới chịu vươn tay từ trong lồng ngực ôm chặt lấy mình như cái bánh ú, nhận lấy chén rượu, khẽ lật cổ tay uống một hơi cạn sạch, rồi trả cho đối phương, còn sáng khoái nói: « Đa tạ. »

Hương rượu nồng đậm, trong người như có một luồng khí ấm áp luân chuyển khắp cơ thể.

Cô gái kia và mấy người đàn ông trên thuyền hình như đều hơi giật mình. Bọn họ ngày thường cũng đã từng thấy tiểu thư nhà quyền quý xuất môn, ai nấy đều yếu đuối rụt rè, không nghĩ tới cô bé này xinh đẹp mềm mại như búp bê, lại có phong thái bậc này, không có lấy nửa phần nhút nhát tự nhiên, người đàn ông cao lớn kia giờ ngón cái lên, to giọng khen : « Cô bé này thật thẳng thắn ! »

Nàng kia cũng mỉm cười tự giới thiệu mình : «Cháu chớ chê cười, chàng ấy xưa nay lăn lộn trên giang hồ, không hề có quy củ, chị là Xa Tam Nương. »

Minh Lan lúc này mới tỉ mỉ quan sát người phụ nữ này, chỉ thấy chị ta khoảng mười tám mười chín tuổi, mặt tròn ngăm đen, mắt to miệng rộng, trông khá xinh đẹp có sức sống. Nàng ta chỉ vào từng người trên thuyền giới thiệu : người đàn ông to cao chính là chồng chị ta, tên là Thạch Khanh, người thấp hơn ở bên cạnh thân hình cường tráng tên là Thạch Thương, em trai anh ta ; « thư sinh mặt trắng » đứng ở đầu thuyền gọi là Vu Văn Long, bọn họ đều là người của Tào bang ; đứng cạnh Cỗ Đình Diệp là một người đàn ông trung niên ăn mặc kiểu văn sĩ, từ này đến giờ vẫn luôn híp mắt cười, gọi là Công Tôn Bạch Thạch, cậu thanh niên đằng sau trông khá giống ông văn sĩ kia, khuôn mặt thông minh lanh lợi, tên là Công Tôn Mãnh, hai người họ là chú cháu.

Minh Lan lại nỗ lực vươn thêm một cánh tay nữa từ trong đồng chần bông ấm áp, sau đó chấp hai tay về phía mọi người, rất khách khí nói : « Mặc dù chưa từng nghe tiếng, nhưng ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. »

Hai huynh đệ họ Thạch tính tình chất phác, đoán chừng là nghe không hiểu, còn rất nhiệt tình chấp tay đáp lại, Xa Tam nương và chú cháu Công Tôn phì cười, Vu Văn Long liếc nhìn Minh Lan, cảm thấy nàng mặt mày như họa, xinh đẹp không sao tả xiết, mặt liền ửng hồng, cúi thấp đầu, Cỗ Đình Diệp quay đầu, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng cả bầu trời đầy sao không có gì sáng hơn đôi mắt hần.

Lúc này có một chiếc thuyền nhỏ chèo tới, ngoại trừ anh em họ Thạch, những người còn lại đều nhảy qua, Xa Tam Nương ngồi cạnh Minh Lan, cười nói : « Thuyền của em hần là đã được dọn tương đối sạch sẽ rồi, chúng ta quay về đó, em có thể thay y phục, bọn họ đi xử lý nốt đám cặn bã

còn sót lại, các anh em trong bang đều có kỹ năng bơi cực tốt, đảm bảo có thể tìm thấy nha hoàn của em .»

Minh Lan liên tục cảm ơn, nhưng trong lòng nàng đang rất buồn bực, từ khi nào Tào bang đã trở thành lực lượng trị an trên vùng sông nước vậy.

Lúc này tranh đấu trên sông đã dần chấm dứt, anh em họ Thạch một trước một sau che chở thuyền nhỏ. Xa Tam Nương ôm chặt Minh Lan, đề phòng tứ phía, Minh Lan thấy thuyền nhỏ đang chuyển động về phía thuyền lớn nhà mình, nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Đình Diệp một chân đạp ở đầu thuyền, trong tay cầm một cây cung lớn, giương cung cài tên, gập cánh tay cong lưng, vù vù liên tiếp mấy mũi tên, mấy chỗ xao động trên mặt sông lập tức nổi lên từng gợn máu loãng. Những người đàn ông đứng xung quanh cũng đồng loạt bắn tên. Về phần những người đang ở dưới nước kia, đương nhiên là trở thành tấm bia di động rồi.

Dưới ánh trăng mờ ảo, sắc mặt Cổ Đình Diệp bị che lấp, thân hình cao lớn nhìn xuống mặt sông đang nổi lên từng thi thể, thấy ai kêu rên hay ngọ nguậy, một mũi tên bay xuống liền kết liễu tính mạng người đó, tựa như chim ưng rình mồi, trong mắt tỏa ra sát khí khát máu. Minh Lan không nhin được run cầm cập.

Anh em họ Thạch lái thuyền rất thành thạo, không hề thấy sóng nước lăn tăn chuyển động, thuyền nhỏ lại chạy như bay, nhẹ nhàng chậm rãi đi về phía thuyền lớn. Dọc theo đường đi Minh Lan và Xa Tam Nương rảnh rỗi nên tán gẫu vài câu. Nữ tử giang hồ vô cùng thẳng thắn dũng cảm, Minh Lan mới nói có vài câu, liền hỏi được một vài tin tức, nhất thời cảm thấy sợ hãi không thôi. Thạch Khanh vậy mà lại là phó bang chủ mới của Tào bang, thấy hấn gọi Cổ Đình Diệp là ‘đại ca’, nên cứ tưởng hấn chỉ là một người vô danh tiểu tốt trên giang hồ mà thôi.

Minh Lan ngơ ngác thở dài, nhẹ giọng nói : “Được Thạch Bang chủ giúp chèo thuyền, hôm nay gặp nạn cũng không tính là lỗ vốn rồi.” Trong mắt

Xa Tam Nương như lóe ra tia lửa, cười nói : « Cháu gái vậy mà lại không lần nào từ chối. » Minh Lan xoa xoa hai tay, rất thành thật nói : « Cháu không biết chèo thuyền, từ chối rồi, thì ai đến giúp cháu chứ ? Đành chịu thôi, vẫn nên để da mặt dày chút mới sống tốt được. »

Xa Tam Nương cười đến mức run rẩy hết cả người, nhẹ nhàng vỗ lên người Minh Lan hai cái.

Thuyền lớn nhà họ Thịnh vẫn chưa bị hư hại nhiều. Minh Lan vừa lên thuyền liền nhìn thấy Tiểu Đào đứng ngốc ở mạn thuyền đang nhìn ngang nhìn dọc, bên cạnh là Đan Quất đang nôn nóng tới xanh cả mặt. Minh Lan trở mặt, để yên cho hai đứa này nhào tới trên người mình vừa khóc vừa cười, đợi vào đến sương phòng rồi, Minh Lan mới vội vàng hỏi : « Các em sao lại vẫn ở trên thuyền ? Không bị ... chứ ? » Nói xong quan sát trên dưới hai người bọn họ, chỉ thấy trên người các nàng không có lấy một vết thương, thật là kì quái.

Tiểu Đào thập phần đắc ý, nói : « Mang theo cả chị Đan Quất, em làm sao có thể bơi nhanh được ? Vì thế em đành dẫn theo chị ấy nhịn thở trốn dưới đáy thuyền, cách một chốc lại ngoi lên hít thở không khí, lũ cướp kia vội vàng đuổi bắt người khác, không hề để ý tới đáy thuyền, trời lại tối, không ai chú ý, em vốn định bơi tới bờ bên kia, ai biết lại xuất hiện một đám người, đuổi hết bọn cướp thuyền đi, chúng em quyết định quay về luôn. »

Minh Lan nhìn Tiểu Đào, thật lâu không nói một lời, thầm than : Đây mới đúng là bậc đại trí đại dũng nha!

Đan Quất hầu hạ Minh Lan thay một bộ trang phục sạch sẽ từ trong ra ngoài, lại cầm khăn lau khô tóc cho Minh Lan, búi một kiểu tóc đơn giản. Thân hình Xa Tam Nương lớn hơn Minh Lan một chút, Tiểu Đào liền tìm một bộ quần áo vừa vặn để chị ta thay. Sau đó Minh Lan tìm người đến kiểm tra nhân số trên thuyền, hầu già và hộ vệ đều bình an, tổng cộng chết

hai người chèo thuyền, bị thương khoảng bảy tám người. Minh Lan bảo Đan Quất nhớ kỹ tên từng người, để sau này còn biết đường mà trợ cấp.

Tiếp đó hai gia đình bắt ba hầu già tiến vào, một người ngã trên mặt đất. Đan Quất thấy mấy người họ liền cảm giận nghiêng răng nghiêng lợi : « Cô Sáu, chính là ba người họ nói ra bí mật của chúng ta ! »

Minh Lan ngồi ngay ngắn ở phía trên, nghiêng mắt nhìn ngọn đèn dầu leo lét đặt cạnh án, đương u u ám ám chiếu khắp phòng khiến mọi thứ có vẻ ma quái, nàng cúi đầu khẽ vuốt ve nếp gờ trên bộ bối hoa bằng tử tơ tằm, chạm vào thấy mát lạnh trơn nhẵn , đúng là gấm Giang Nam thượng hạng, ba bà hầu già đang quỳ ở dưới tóc tai rối bời, không ngừng đập đầu thống khổ, trên mặt đều là nước mắt.

Minh Lan lẳng lặng nói : « Lúc ấy, tình hình ra sao ? »

Một bà trong đó nhìn qua hai người bên cạnh, đánh bạo biện hộ : « Cô chủ mình giám, những tên cướp kia bắt được tiểu nhân rồi, lại tìm không thấy đồ quý giá nào, trong cơn tức giận liền muốn chém giết tiểu nhân. Tôi chỉ là quá sợ hãi, mới nói ra... Cô ơi, chúng tiểu nhân thật sự không có ý bán đứng chủ nhân, cô à ! Mong cô tha mạng ! »

Nói xong ba bà hầu không ngừng cầu xin, liên tục xin tha, người đầy tớ đứng bên tức giận đá họ mấy cái. Đan Quất hoảng sợ nhớ lại, trong lòng cũng tức giận không thôi, lớn tiếng nói : « Vì chủ nhân mất mạng cũng đáng, nếu không thì còn bỏ tiền nuôi các người làm gì ? Tôi đã sớm đi hỏi thăm rồi, lúc đó bọn cướp chẳng qua đánh có mấy cái, các người chỉ cần y theo lời cô chủ nói, nói rõ các chủ tử đã mang theo tất cả tiền bạc ngồi thuyền nhỏ sang bờ bên kia rồi, thuyền này hiện giờ không còn gì không phải là xong rồi sao ? Chẳng qua là bản thân sợ chết, mới cuống cuống nói ra tất cả, suýt chút nữa liên lụy tới tính mạng của cô chủ ! »

Vẻ mặt Minh Lan không chút thay đổi, cúi đầu tiếp tục vắn vê hoa văn trên áo, chậm rãi ngẩng đầu, thở dài nói : « Thôi, các em sai người trông coi ba người họ, đợi đến Hựu Dương rồi, chị sẽ để lão phu nhân xử lý bọn họ. » Bà bà hầu già kia vẫn còn cầu xin tha thứ. Minh Lan mệt mỏi phất tay một cái, nói thẳng : « mấy người vì quá hoảng sợ mới phạm sai lầm, về tình thì cũng có thể tha thứ ; thế nhưng, mạng của các người cũng là mạng, mạng của người khác cũng là mạng, ta không phạt mấy người, nhưng cũng không thể giữ các người lại được. »

Nói xong, liền gọi người đưa ba bà hầu già kia ra ngoài giam giữ lại. Đúng lúc Xa Tam Nương đi vào, nhìn thấy một màn này, liền cười nói : « Cháu gái hiền quá, chuyện này nếu xảy ra trong bang chúng tôi, bán đứng anh em, tiết lộ cơ mật, thì lập tức khai đường xét xử, trước mặt Quan Nhị Gia (người Trung Quốc thờ Quan Công) cho ba đao sáu xiên luôn!»

Đan Quất vốn đang tức giận, nghe thấy những lời này thì ngập ngừng nói : « Nghiêm ... thế ạ ? » Tiểu Đào đi vào sau Xa Tam Nương vội vàng nói tiếp : « Chị lại mềm lòng rồi, lúc em bị sặc nước, ho tới đứt cả hơi, lúc ấy cũng tức giận nghĩ phải trừng phạt họ một phen thật nặng cơ ! Hóa ra vết thương kết sẹo liền quên đau ngay ! »

Minh Lan nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Đan Quất, nghiêm trang quay về phía Đan Quất và Tiểu Đào nói : « Vậy nên, qua chuyện này chúng ta biết được, không phải là anh hùng nào cũng lẫn lộn trong bang phái, nhưng hễ là người trong bang phái, thì đều là anh hùng hào kiệt ! » Tiễn thể vô môn ngựa, không tổn chút sức lực.

Xa Tam Nương hì hì cười, lôi kéo tay Minh Lan thân thiết nói : « Cháu gái đúng là một diệu nhân mà ! Tam Nương tôi vào Nam ra Bắc, không phải chưa từng thấy tiểu thư thế gia vọng tộc xuất môn, nhưng chưa từng thấy người nào thú vị như cháu cả ! »

Minh Lan đỏ mặt khiêm tốn nói vài câu ‘Đâu ạ đâu ạ’.

Không bao lâu sau, một hồi tiếng bước chân nặng nề vang lên, bỗng nhiên Thạch Khanh bước vào, vừa nhìn thấy trên bộ bối tử lụa màu chàm hoa văn kim tuyến quý giá trên người Xa Tam Nương, trước mắt liền sáng lên, cười nói : « Tam Nương, nàng mặc thế này trông thật đẹp nha ! Trông không đen lắm, người cũng thon thả hơn nhiều! »

Minh Lan há to miệng, anh chàng này thật không biết ăn nói mà, sau này nhất định bị vợ phạt quỳ trên tấm ván giặt cho coi, ai biết Xa Tam Nương lại không tức giận, cười ha hả nói : « Đều do quần áo đẹp, người đẹp vì lụa mà ! » Thạch Khanh kéo vợ mình nhìn tới nhìn lui, liên tục gật đầu nói : « Sau này chúng ta đến Thiên Y Các may quần áo đi ! Cũng chỉ tốn chút bạc vụn thôi mà. » Xa Tam Nương khanh khách cười khen hay.

Minh Lan thấy hai vợ chồng họ nói chuyện cũng hòm hòm rồi, cung kính đứng lên, chân thành nói : « Đêm nay nếu không nhờ sự giúp đỡ của hai anh chị và mọi người trong bang, Minh Lan và các cô bé này sợ là đã gặp chuyện không hay rồi, đại ân đại đức, chỉ cảm ơn thôi không đủ, xin hãy nhận một lạy của Minh Lan ! » Nói xong liền chình đồn trang phục cúi người, đầu gối gần như chạm đất, Tiểu Đào và Đan Quất cũng vội vàng quỳ theo.

Hai vợ chồng họ Thạch vội vàng đến nâng họ dậy, Thạch Khanh còn luôn miệng nói : « Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, cháu gái của đại ca, đương nhiên cũng là cháu tôi, tôi sao có thể làm ngơ không cứu chứ ! »

Minh Lan vẫn nhiều lần bái tạ, lúc này mới đứng dậy, Xa Tam Nương chỉ sợ Minh Lan lại cảm ơn, mới nhanh chóng đổi chủ đề, hỏi : « Chồng à, em trai chàng đâu ? » Thạch Khanh nói : « Ta bảo nó ra ngoài giúp đỡ rồi, những vết thương ngoài da này là sở trường của nó. »

Lúc này trên thuyền đang bề bộn, Minh Lan kêu Đan Quất đi ra ngoài, chỉ huy các hầu già sắp xếp lại đồ đạc trong tất cả các phòng. Tiểu Đào đi

tìm củi khô rơm rạ để nấu nước pha trà, sau đó mời hai vợ chồng họ Thạch ngồi xuống nói chuyện.

Minh Lan nói chuyện rất có duyên, thái độ cởi mở, ngữ khí lại khiêm tốn lễ độ, làm hai vợ chồng họ rất là thoải mái, chỉ chốc lát sau liền nói chuyện rôm rả.

Thạch Khanh vốn là đệ tử giang hồ, bạn cùng thế hệ với cha hẳn đều kiếm ăn ở bến tàu, còn Xa Tam Nương là con gái ngư dân sống ven biển, sau gia đình gặp nạn, chị ta theo sư phụ đi biểu diễn xiếc kiếm tiền, rồi làm quen với Thạch Khanh. Hai người liền kết làm vợ chồng. Minh Lan nghe bọn họ nói những chuyện lí thú cực kì mới lạ trên giang hồ, say sưa nghe, đợi Tiểu Đào bưng trà nước điểm tâm đến cho Thạch Khanh thấm giọng rồi nói tiếp.

Khoảng hai năm trước, bọn họ quen biết Cố Đình Diệp đang bỏ nhà ra đi, vừa gặp đã thân, liền kết làm anh em. Thạch Khanh đối với thân thủ và nhân phẩm Cố Đình Diệp đều khen không dứt miệng, kể sinh động như thật Cố Đình Diệp anh hùng như thế nào, trợ giúp chú mình nhậm chức bang chủ ra sao, nói đến nước miếng tung bay, vợ chồng họ nhìn thì thô lỗ nhưng cũng rất tỉ mỉ, ngoại trừ những sự vụ trọng yếu trong bang thì đều thoải mái nói ra hết.

« ...Haiz, mỗi ngày đại ca trải qua cũng thật khổ sở, đang là cậu ấm Hầu phủ, muốn tiền có tiền, muốn danh tiếng có danh tiếng, hà tất phải... » Thạch Khanh bắt đầu thở dài, « Tôi thấy, chị dâu Mạn Nương cũng không tệ nha, từ xa tìm đến, bằng lòng cùng đại ca chịu khổ, đối với một đám anh em chúng tôi ai nấy đều nhiệt tình, chăm sóc mọi nơi, vậy mà đại ca lại không để ý đến chị ấy, thà một mình ở bên ngoài màn trời chiếu đất còn hơn ! »

Xa Tam Nương nhú mày, vội vả đẩy trượng phu một cái, chặn lại nói : « Cháng chớ nói nhảm ! » Lại bất an nhìn Minh Lan một chút, tựa hồ lo lắng

chồng mình lỡ miệng, Minh Lan hứng thú nói : « Mạn Nương cũng tới ạ ? Chị ta không phải đang ở kinh thành sao, đứa nhỏ đã mang đến chưa ạ ? »

Thạch Khanh thấy Minh Lan cũng biết, mặc kệ cái liếc mắt của thê tử, yên tâm nói : « Ấy, thì ra cháu cũng biết. » Sau đó toét miệng hướng Minh Lan nói : « Cháu gái, cháu có biết vì sao đại ca lại ghét chị Mạn Nương không ? »

Minh Lan cúi đầu, trầm ngâm trong chốc lát, hời hợt nói một câu : « Chị ta ... đã phạm sai lầm ạ. »

Ánh mắt Xa Tam Nương lóe lên, trong lòng tựa hồ đã hiểu rõ. Thạch Khanh lại không cho là đúng, vẫn càu nhàu : « Nhưng đại ca dài nắng dầm mưa, dù sao vẫn cần một người phụ nữ chăm lo mình nha, tôi thấy Mạn Nương chị ấy tốt vô cùng, đại ca cho chị ấy một danh phận, hôn sự anh trai đại ca làm mối bào là ổn thỏa, thế mà cũng không xong ... »

Xa Tam Nương dùng sức huých chồng mình một cái, quát lớn : « Người hồ đồ như chàng thì biết cái gì chứ ?! Chuyện trong phòng của đại ca chàng ít dây vào đi, lần trước chàng gọi chị ta một tiếng ‘Chị dâu’, nửa năm liền đại ca không thềm nói chuyện với chàng ! Chàng quên rồi à ? Đại ca ghét chị ta bám dính lấy mình, chàng lại còn theo gậy rối ! » Thạch Khanh nghe vậy, thân hình to lớn rụt một cái, lắc đầu im lặng không nói gì.

Xa Tam Nương đánh vài cái lên người chồng mình, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng nhẹ : « Chàng là người nói mà không biết nghĩ, chỉ cần nổi lên hứng thú, thì cái gì cũng dám nói ra ! » Quay đầu sang Minh La cười nói : « Cháu gái, cháu đừng nghe lão này nói bậy nha. »

Minh Lan nhàn nhạt mỉm cười, nói lời an ủi : « Chú hai nói cửa hôn sự kia có phải là họ Bành ở thành Cống Nam Khánh không ạ ? » Một năm này, để giữ đạo hiếu với tiên đế, trong kinh thành cấm tiệt tất cả các hoạt động vui chơi giải trí, kết quả của cuộc sống hưu nhân dị thường này là, sự

ngiệp buôn chuyện phát triển ngày càng hưng thịnh. Minh Lan hỏi dò : « Hôn sự vẫn chưa thành ạ ? »

Xa Tam Nương lo sợ liếc nhìn Minh Lan, thấy vẻ mặt nàng hiền lành, liền thở dài thấp giọng nói : « Bị hầu gia anh cả của đại ca làm mối, chúng ta đã đi nghe ngóng rồi, tuy nói họ Bành gia địa vị không cao, nhưng con gái lại dịu dàng thanh nhã, ai biết... haiz ! » Xa Tam Nương hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói : « Họ Bành cũng thật khinh người, không đồng ý thì cự tuyệt đi, lại còn, lại còn vọng tưởng để con vợ lẽ chi bên thay thế, coi như đại ca chúng ta không cưới vợ, còn cần bọn họ thương hại sao?! »

Họ Bành vốn là con cháu của Cẩm Hương hầu, khi Thái Tông Võ hoàng đế còn tại vị thì phạm lỗi, bị tước vị xét nhà, toàn tộc phải trở về quê hương. Sau khi tiên đế lên ngôi mặc dù không khôi phục tước vị cho nhà họ, nhưng cũng ban thưởng nhiều thứ, họ vẫn ra sức luồn cúi, nhưng cuối cùng tước vị Cẩm Hương hầu vẫn thuộc về nhà khác, nhà đó mới hết hi vọng được khôi phục như xưa. Nhưng họ Bành và quý tộc trong kinh thành rất cuộc vẫn có chút quan hệ thân thích, lại thêm trong nhà cũng có con cháu thành tài, nên mới không bị sa sút, nhưng nói về quyền thế, còn không bằng Thịnh Hoành, dưới có thể giám sát đủ loại quan lại, trên lại có thể can gián vua.

Đường hôn nhân của Cố Đình Diệp cũng quá lộn độn rồi. Minh Lan sau khi nghe xong, trầm ngâm không nói, đầu tiên là gật đầu, sau lại lắc đầu, Thạch Khanh không giải thích được, lớn giọng kêu : « Cháu gái à, cháu nói gì đi chứ ? »

Minh Lan vốn không muốn nói, nhưng hai vợ chồng họ đều là người thẳng tính, không ngừng thúc giục, Minh Lan không muốn nói dối, không thể làm gì khác hơn đành dẫn đo suy nghĩ nên nói gì, rồi chậm rãi nói : « Bành gia để con gái chi bên đến thay thế, việc này đúng là không phải phép, nhưng bọn họ không đồng ý hôn sự, ngược lại về tình là có thể thứ. »

Mặt Thạch Khanh đỏ lên, lập tức to giọng phản bác : « Sao cháu lại nói thế ? Đại ca ta... ai ui, nàng làm gì thế ? » Bị Tam Nương đập một cái, Thạch Khanh kêu đau quay người lại xoa nhẹ cẳng chân, lại thấy ở cửa có một thân hình cao lớn đang đứng, Cố Đình Diệp mặt râu quai nón chẳng biết đã đến từ lúc nào.

Xa Tam Nương lo sợ đứng lên. Thạch Khanh ha ha cười gượng vài tiếng đi đến bên người Cố Đình Diệp ân cần hỏi han : « Đại ca đã trở về, lữ sâu mọt hại nước hại dân kia nhất định đã bị xử lý sạch sẽ, thật là nhanh nha. » Xa Tam Nương vội vã nói tiếp : « Tất nhiên rồi, đại ca đích thân ra tay, có chuyện gì mà không thành được chứ ?! »

Hai người họ cứ vợ hát chồng khen hay, ra sức tâng bốc, muốn che giấu sự bối rối khi tán gẫu về chuyện riêng người khác lại bị chính chủ bắt quả tang tại trận. Minh Lan cũng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, giống như đã làm việc gì sai trái, thành thật đứng một bên, ngây ngô cười hai tiếng.

Cố Đình Diệp lẳng lặng quét mắt nhìn vợ chồng họ Thạch một lần, trên trán hai người họ lập tức toát ra một ít mồ hôi lạnh. Cố Đình Diệp không nói gì, hai tay chấp sau lưng chậm rãi đi tới, trầm giọng nói : « Chuyện bên ngoài đã giải quyết xong, hai người nhanh chóng lên đường đi, tôi dặn dò mấy câu rồi sẽ xuất phát. »

Hai vợ chồng họ rất kính nể Cố Đình Diệp, vừa nghe thấy những lời này liền vội vã tạm biệt Minh Lan rồi đi ra ngoài, sau đó trong phòng chỉ còn lại Minh Lan đang lúng túng và chú hai râu quai nón của nàng.

Cố Đình Diệp tìm cái ghế dựa, tư thế trầm ổn ngồi xuống, cách Minh Lan khoảng chừng mười bước, cao ngạo ra lệnh : « Ngồi đi. » Minh Lan lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ đợi chỉ thị của lãnh đạo.

Ngữ khí Cố Đình Diệp ôn hòa, chậm rãi nói : « Có hai chuyện. Thứ nhất, chuyện tối nay em rơi xuống nước sẽ không có người ngoài biết, em chỉ cần xử lí tốt hầu gái nhà mình, còn những người khác, tôi sẽ tự giải quyết. »

Minh Lan bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ rõ sự vui mừng, miệng lộ ra màu phần hồng, trên làn da trắng như tuyết xuất hiện hai lúm đồng tiền nho nhỏ, ngọt như hoa hải đường tháng sáu. Cố Đình Diệp méo miệng trong phút chốc, nhưng nhờ có bộ râu quai nón kia che giấu nên không ai biết cả, hắn nói tiếp : « ...Thứ hai, không được nói với người khác về tôi, chỉ cần nói Tào bang đã cứu em là được. »

Minh Lan liên tục gật đầu, cho dù Thạch Khanh đối với thành tựu trên giang hồ của Cố Đình Diệp sùng bái như thế nào, giang hồ chính là giang hồ, đối với quan lại quý tộc, họ và những người mưu sinh ngoài chợ chẳng qua cũng chỉ là thứ dân, không làm chân sai vặt cho gia đình quyền quý thì cũng là chó giữ nhà, làm kẻ hầu người hạ cho người ta, mặc họ muốn đánh thì đánh muốn giết thì giết.

Công tử hầu phủ thành đại ca giang hồ cũng không phải là chuyện về vang gì, Trần Gia Lạc cầm đầu Hồng Hoa Hội trên giang hồ oai phong lẫy lừng, nhưng đối với Trần gia ở Hải Ninh đã mấy đời thanh quý hiển hách mà nói, hắn ta chỉ là một tên phá gia chi tử không có tương lai, đầu heo còn học theo người khác làm phản, nhắc cũng chẳng buồn nhắc đến.

« Chú hai yên tâm !» Minh Lan lập tức biểu hiện sự quyết tâm, chỉ thiếu mỗi vỗ ngực, « Ngoại trừ trên thuyền nhỏ cháu có gọi tên chú một lần, sau đó cháu vẫn chưa hề nhắc tới nửa chữ nha, người khác tuyệt đối không biết được. »

Cố Đình Diệp hài lòng gật đầu.

Sau đó hai người trong phòng nhìn nhau không nói gì, Minh Lan nhìn Cố Đình Diệp đang ngồi bất động, không biết nên nói cái gì, không thể làm gì

khác hơ là ngơ ngác nhìn ngọn đèn dầu bên cạnh, ánh đèn bằng hạt đậu, hơi hơi lóe vàng, trên đỉnh ngọn lửa chỉ lập lòe chút, tựa như chân mày thiếu nữ khẽ nhú lên, quầng sáng màu xanh nhạt lúc này, lúc này, Cố Đình Diệp bỗng nhiên lên tiếng, hết sức bất ngờ nói nửa chừng : « ...Vì sao về tình lại có thể thứ ? »

Thật kì lạ, Minh Lan dường như biết được anh ta sẽ không nhịn được mà hỏi nàng câu này. Cố Đình Diệp rốt cuộc vẫn là Cố Đình Diệp, bất luận là con người phóng túng nơi kinh thành, hay bộ dạng hào sảng của dân giang hồ, thì vẫn giữ cái tính khí muốn tìm hiểu rõ căn nguyên ở Tương Dương hầu phủ năm đó.

Minh Lan đã sớm chuẩn bị xong một bụng câu trả lời, bảo đảm người người nghe xong cả thể xác lẫn tinh thần đều phấn chấn, đang muốn mở miệng vỗ mông ngựa, ai biết Cố Đình Diệp lại cướp lời, nhẹ nhàng nói một câu : « Em nếu còn nhớ tới chỗ tốt của tôi thì hãy nói thật đi, những lời sáo rỗng tôi đã nghe hai mươi năm rồi. »

Râu dày che lấp khuôn mặt, âm đạm như nước sông đêm, hai mắt khép hờ, lại mơ hồ lộ ra chút tăm tối.

Minh Lan ghen một hơi, những suy nghĩ đã chuẩn bị sẵn trong đầu bị cắt đứt, lúng túng không ngừng vân vê hoa văn trên tay áo, từ chỗ Cố Đình Diệp nhìn sang, có thể thấy cái cổ trắng trẻo xinh xắn, tròn nồn như ngó sen non, dưới ánh đèn mờ, gần như có thể nhìn thấy sau làn trong suốt, vài mạch máu non nớt mềm mại yếu ớt .

Minh Lan bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng lạ thường: « Chú hai, trước đây chú mấy lần chân thành xin cưới đại tiểu thư nhà họ Dư, rốt cuộc là vì lí do gì ạ ? Ở kinh thành đâu phải là không có những cô gái thù mị nết na cho chú chọn ạ ? »

Cố Đình Diệp ngẩn người, không nghĩ tới Minh Lan lại đột nhiên hỏi điều này, không chờ hẵn trả lời, Minh Lan đã tự mình nói tiếp : « Hẳn là vì xưa nay chị ấy dịu dàng hiền hậu, khiêm tốn nhân nhượng, mọi chuyện đều vì người nhà làm trọng, một người vợ như vậy, nhất định có thể chấp nhận Mạn Nương, đối xử tử tế với con vợ lẽ nữa. » — Còn có thể vì, Dư phu nhân là vợ kế, sẽ không toàn tâm toàn ý che chở chị ấy.

Nghe Minh Lan ung dung nói ra dụng tâm của hẵn, Cố Đình Diệp trầm mặc một lúc lâu, Minh Lan hơi ngẩng đầu lên : « Con gái chưa chồng bị nhốt trong nội trạch một mẫu ba tấc đất , cả ngày suy xét cũng chỉ có mỗi chuyện này, đạo lí này đến Minh Lan cũng hiểu, huống chi là người khác ? » Minh Lan khẽ cười ra tiếng, « Bởi vậy, nếu cha mẹ thật lòng yêu thương con cái, thì làm sao có thể đồng ý đây ? Giả sử họ không biết rõ tính tình của chú, vội vàng muốn bàn chuyện cưới xin, thái độ còn vô cùng niềm nở, nguyện ý cùng chú kết thân, vậy thì phải cân nhắc xem có phải gia đình họ đang toan tính gì không chú nhỉ. »

Minh Lan nói đến đó thì ngừng, người thông minh như Cố Đình Diệp sao có thể nghe không hiểu, hẵn vốn có tiếng xấu hư hỏng, lại có vết nhơ bất hiếu bất nghĩa, thế mà vẫn còn muốn tìm người vợ tốt biết bao dung ngoại thất con thứ, dựa vào cái gì chứ ?! Nếu thật tâm vì con gái mình thì chẳng nhà nào đồng ý hẵn cả, nếu đồng ý chẳng qua là vì địa vị gia tộc của hẵn thôi, chẳng qua như đã nói, bản thân hẵn không có quyền thế địa vị nào hết.

Minh Lan nhìn khuôn mặt tối sầm của Cố Đình Diệp, do dự một chút, nhẹ giọng nói : « Thứ lỗi cho Minh Lan đi quá giới hạn, chú hai vì sao người không dứt khoát cưới Mạn Nương ? Hai người đã có nhiều năm tình cảm, lại còn có con có cái. » Cố Đình Diệp khẽ hừ một tiếng, cười lạnh nói : « Thịnh đại nhân dạy con có khác, con gái khoan dung hiền lành thật đấy. »

Minh Lan nghe ra ý châm chọc trong đó, nghiêm mặt nói : « Bất kể Mạn Nương lúc trước đã làm sai chuyện gì, cô ta suy cho cùng đối với chú hai là một tấm chân tình, không cầu vinh hoa phú quý, làm tất cả mọi việc đều vì chú ; cô ấy so với những người khác đều tốt hơn rất nhiều. »

Cố Đình Diệp bật cười : « Em thay đổi nhanh thật. » Minh Lan nói thẳng : « Trước đây chú hai phải dựa vào phủ Ninh Viễn hầu, nhận nhiều ơn huệ, phải tuân theo quy củ của hầu phủ, nhưng bây giờ chú hai sống dựa vào chính bản thân mình, có thể tự do thoải mái cưới người mình yêu, không bị người khác cản trở mà ? »

Về mặt Cố Đình Diệp lạnh lùng nghiêm nghị, chậm rãi lắc đầu như trước. Minh Lan thích thú nhìn chăm chăm hẳn, trong ngực dâng lên vài tia châm chọc :

—— người đàn ông này, mặc dù thể hiện ra ngoài bản thân là người ương ngạnh coi thường phép tắc, nhưng trong xương lại vẫn là một vương tôn công tử chính hiệu, loại người này bẩm sinh đã kiêu ngạo và sự cao quý từ lâu đã khắc sâu vào trong huyết quản, một người xuất thân là đào hát thấp kém, hẳn bằng lòng sủng ái, đồng ý bao nuôi, nhưng vẫn không muốn cho người đó làm vợ mình, hẳn muốn cưới một người con gái thùy mị môn đăng hộ đối, một người vợ hiền hậu nhã nhặn, thấu hiểu đại cục, có thể giúp chồng dạy con và có bản lĩnh.

Minh Lan cảm thấy thú vị trong lòng, lạnh lạnh nói : « Chú hai, tuy nhìn toàn thân ngài là nổi loạn, nổi danh là người khinh thường quy củ thể tục nhất kinh thành, kì thực trong xương tủy vẫn là một người rất tuân thủ quy định phép tắc nha. » —— Hẳn ta từ đầu đến cuối vẫn sáng suốt, không giống các cậu ấm khác, bị mê muội đầu óc, cái gì cũng không quan tâm.

Cố Đình Diệp giương mắt, chỉ thấy trong mắt Minh Lan ẩn giấu tia châm chọc, hẳn hơi híp mắt một cái, không đợi Minh Lan lên tiếng lần nữa, hẳn

đã dứt khoát giơ tay, ngăn không cho nàng tiếp tục nói, nói thẳng : « Không cần phải nói nữa, toan tính của Mạn Nương bị phá hỏng rồi. »

Chỉ trong chớp mắt, trong đầu Minh Lan lóe lên, buột miệng nói ra : « Chẳng lẽ cái chết của cô Hai nhà họ Dư có liên quan tới chị ta ạ ? »

Nói xong, nàng lập tức hối hận, không ngừng che miệng mình, làm việc ở tòa án không hay ở điểm này, lúc nào cũng từ trong lời nói của người ta tìm ra điểm đáng ngờ và kẻ hở, một khi tìm được liền lập tức nói ra, bất kể việc xấu của họ là gì cũng tự tuôn ra hết.

Âm thanh của Cố Đình Diệp lạnh lẽo như khi Minh Lan mới ngâm mình trong nước sông, lạnh thấu xương, hằn uy nghiêm nhìn Minh Lan, gằn từng chữ : « Em còn không biết sống chết như vậy, sớm muộn gì cũng mất mạng ! » Minh Lan cúi thấp đầu, rầu rĩ nói : « Cháu xin lỗi ạ. »

Cố Đình Diệp xoay người đứng dậy muốn rời đi, đi tới cửa, bỗng nhiên dừng bước, quay lại nhìn Minh Lan.

« Tặng em một câu. » Giọng nói Cố Đình Diệp mang ý trêu tức, cười lạnh nói : « Mỗi một hành động của em mặc dù nhìn thì không vượt quá phép tắc, kì thực trong tâm lại khinh thường cười nhạt, ngày thường có thể giả bộ tự nhiên như thật, nhưng vừa có biến cố, lập tức lộ ra sơ hở ! Mong em có thể diễn tốt cả đời, không bị người khác vạch trần ! » Nói xong sải bước, xoay người rời đi.

Cửa phòng khép hờ, một luồng gió lạnh lẽo thổi lùa vào, ngoài cửa, bóng đêm dần tan, nhường chỗ cho ánh sáng mặt trời dần lan tỏa, trên mặt nước bóng loáng lộ ra chút sắc sáng hồng, cùng với những đám mây mù giao nhau, lẫn lộn thành những mảng loang lổ.

Minh Lan đứng tại chỗ, thật lâu không nói gì.

Thật ra nàng đã sớm biết khuyết điểm chết người của bản thân, từ lúc sinh ra đến khi trưởng thành đều bình thường đơn giản, trời sinh nhát gan ham vui, nhưng trong tâm lại ẩn chứa một lòng nhiệt huyết, cũng muốn làm việc nghĩa, cũng muốn rút đao tương trợ làm anh hùng một lần.

Vậy nên nàng mới có thể ăn no sống qua ngày, có thể xen vào chuyện của người khác mà thay Yên Nhiên ra mặt, có thể liều lĩnh lưu lại trên thuyền xử lý mọi việc, làm ra đủ loại chuyện ngu ngốc.

Ba Diêu từng xoa dịu khuyết điểm của con gái : Trong cuộc sống mà con người ta chưa từng phạm sai lầm thì không phải là cuộc sống nữa rồi, không có kị ức làm người ta tiếng nuối thì sống không có ý nghĩa gì, cuộc đời buồn chán dài đằng đẳng, thuận theo tính khí bản thân làm những việc ngốc nghếch không gây tổn hại đến ai, kì thật rất có ý nghĩa.

Minh Lan suy sụp tinh thần cúi đầu : Cha à, con đã hi sinh vì nhiệm vụ rồi, đây có thể coi là việc ngu ngốc không nhỉ, lần sau mà còn tái phạm thì không biết sẽ như thế nào đây, đều tại cha cả.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nghĩ Về Việc Nghĩ Về Người

Sau khi Trường Ngô và Duẩn Nhi trở về, thấy Minh Lan ngồi ngay ngắn ở tháp mềm kiểm tra tiền vật. Đan Quất ở một bên, nhẹ nhàng bóc quýt, sau đó bỏ từng miếng vào miệng nàng. Tiểu Đào và Lục Chi ngồi đối diện, quay mặt vào sổ sách, một đứa đọc to, một đứa gạch tên. Ngoài cửa sổ sắc trời trong xanh, phong cảnh rất đẹp dễ.

Hai vợ chồng trẻ nhìn mà rớt cả cằm. Minh Lan rất bình tĩnh báo cáo quá trình: Thu dọn đồ đạc, cướp đến, nhảy xuống nước, Tào bang tới giúp, cướp chạy, cả lũ lại về thuyền.

Tóm tắt gọn gang, rõ ràng khái quát, Minh Lan cảm thấy mình ngày càng có phong phạm của anh Trường Bách.

Hai vợ chồng trẻ rất áy náy, vì thế lấy áy náy làm động lực, bọn họ biết lợi hại của sự việc, chiếu theo tội mà xử, ắt sẽ có dính líu tới gia tộc, lại nhanh chóng hành động. Duẩn Nhi rốt cuộc là con dì Khang, xử trí giờ tay xuống đao, tuyệt đối không nường tay, xử lý thỏa đáng một đám tội tớ già, cần ngậm miệng thì tuyệt nhiên không được hé ra một lời, chờ đến lúc lên bờ, thì hết thủy đều sóng êm bể lặng.

Trường Tùng đã sớm nhận được thư, dẫn theo một đám người làm chờ ở bến đò, anh em gặp lại vô cùng thăm thiết. Duẩn Nhi mạnh mẽ chịu đựng mệt mỏi cũng nói mấy câu, sau đó được hầu già cẩn thận đỡ vào trong xa kiệu vải bố màu xanh chàm thêu màu hồng. Minh Lan vốn cũng muốn

bước theo, lại bị hầu già đỡ vào một chiếc xe phía sau, đi vào, chỉ thấy Phẫm Lan đang cười tủm tỉm cầm một hộp bát bảo chờ mình.

Hai năm không gặp, khuôn mặt Phẫm Lan xinh đẹp ra rất nhiều, dáng vẻ cũng nở nang hơn. Hai năm qua Lý thị gò ép chị ấy rất chặt, thành quả rõ rệt, cử chỉ không còn nóng nảy bộp chộp như xưa nữa, cũng có chút dáng dấp thiếu nữ rồi.

Phẫm Lan vô cùng nhớ Minh Lan, hôm nay biết Minh Lan đến, trong lòng như mèo cào nửa ngày, xin xỏ thêm nửa ngày nữa, mới xin được mẹ và chị dâu gạt đầu bảo anh trai đưa đi đón người.

Hai chị em xưa nay hợp nhau, vừa thấy mặt đã ôm lấy Minh Lan, chị nhéo mặt em một cái, em bóp cánh tay chị một cái, hỉ hỉ hả hả ầm ỹ một hồi lâu, cho tới tận khi ma ma hầu hạ bên ngoài không vui ho khan một tiếng, các nàng mới yên.

“Con bé chết tiệt này, chị nhớ em muốn chết đây này!” Phẫm Lan dấn vào cánh tay Minh Lan, cười ửng đỏ mặt, Minh Lan bị kéo đến rồi bù tóc tai, đang cố sức rút tay ra vắn lại tóc, gắng sức hất tay nói: “Chị bớt rửa em chết đi nhá!”

Phẫm Lan hung tợn nhe răng, nhào tới cù nắn một trận, Minh Lan tài nghệ không bằng người, giơ hai tay đầu hàng.

“Bà bác thế nào rồi?” Hai chị em yên tĩnh lại, Minh Lan vội hỏi. Sắc mặt Phẫm Lan ảm đạm: “Tháng trước vốn là có khá hơn, ai biết được trời vừa lạnh, lại không ổn nữa, đã nhiều ngày nay chỉ mê man, một câu hoàn chỉnh cũng không nói nổi, đại phu nói, sợ là còn được thêm mấy ngày thôi.”

Bên trong xe trầm mặc, Minh Lan vỗ tay an ủi Phẫm Lan một hồi, lại hỏi đến bà nội mình, Phẫm Lan tươi cười: “Làm phiền bà thím rồi, thường kể những chuyện vui của người già, bà nội chị mới thấy khá hơn, có lúc ông ba tới gây chuyện, bà thím đi tới ngồi xuống, chỉ thứ ba mới lại thành thật.”

“Thành thật thế nào cơ?” Minh Lan hứng trí hỏi.

Phẩm Lan hắng giọng một cái, ra vẻ như thầy giáo kể chuyện võ xuống bàn, sinh động như tiết học thực sự –

Ông ba: Cháu cả à, trước đây lúc cụ mất thì vẫn còn năm vạn lượng bạc được giữ ở chi trưởng, bây giờ chia ba đi.

Thịnh Duy: Chuyện này ... Chưa từng nghe nói đến ạ.

Ông ba: Thằng nhóc này nghĩ lại xem! Dám vô lễ với chú, ta đây vẫn còn giữ bản chép tay của cụ ngày đó đấy nhé!

Thịnh lão phu nhân: Ai da, đúng là có việc này, có điều năm ấy chú ba đòi chuộc thân cho hoa khôi Thúy Tiên lâu, không phải đã ứng trước rồi sao, trước đây vẫn tự ứng tiền do cụ Thôi xử lý vẫn còn đây, để tôi chạy đi mang phong thư tới mới được... Thế nào, chú trừng mắt dựng mày gì, còn muốn vô lễ với chị dâu à?!

Ông ba: ...

Thịnh lão phu nhân: Thật ra mà nói, chú ba thiếu bạc, bèn ứng cả một phần của chi thứ hai nhà tôi ra đấy, tôi đây vẫn còn giữ giấy nợ của chú ba đây này, bây giờ chúng ra đều già rồi, cũng nên nói một chút xem khi nào thì trả nhờ.

Ông ba: Hôm nay ngày không tốt, cả nhà nên sớm về nhà nghỉ ngơi, trời tối đừng quên rút quần áo, chúng tôi đi trước nhé.

Phẩm Lan và Minh Lan cười nghiêng ngả, nằm xoài ra án mà phát run.

Lại nói tiếp, ông ba quả là một diệu nhân, ông ấy tuy rằng vẫn không nên thân, nhưng rất hiểu cái tốt thì nắm lấy, thấy gió là bẻ lái, thế nên vẫn luôn

không để trở mặt cùng chi trưởng và chi thứ hai, thỉnh thoảng đòi tí bạc, gây chút gió là đã đủ.

Thịnh Duy rất thông minh, việc buôn bán cần phải hòa thuận sinh lợi, nên là bác ấy cũng không cãi vã với người lớn tuổi. Ông ba còn sống được bao lâu nữa, chờ ông ấy chết đi. Thịnh Duy là đích tôn cũng sẽ là tộc trưởng, về cơ bản có quyền định đoạt trong tộc, khi đó chi thứ ba nếu vẫn không tiến bộ lên, cả ngày gà bay chó sủa, vậy coi như chi trưởng cũng không dễ dàng nói chuyện như xưa nữa.

Xe chạy hơn một canh giờ, mắt thấy sẽ đến trấn, Trường Tùng kêu dừng xe, nghỉ tạm ở cửa thôn. Phu xe cho ngựa uống nước kiểm tra bánh xe, hầu già hầu gái hầu hạ mợ và các cô rửa mặt đi vệ sinh. Sau khi Minh Lan và Phẫm Lan xong việc, lại mau mau được đưa về xe ngựa. Vừa lên xe, Phẫm Lan bèn phẩn khích lạ thường vúi lấy cửa sổ xe, vén rèm lên nhìn. Minh Lan ngạc nhiên nói: “Nhìn gì thế?”

“Lúc vừa xuống dưới, chị nhìn thấy người quen cũ... A, lại đây, lại đây, mau tới xem!” Phẫm Lan lui về sau liên tục vẫy tay, Minh Lan nghi hoặc cũng nhoài ra nhìn, theo hướng ngón tay Phẫm Lan, thấy ở cửa thôn, dưới một gốc cây hòe vài người đang đứng, Minh Lan nhẹ nhàng “à” một tiếng.

– Quả thật là người quen cũ.

Tôn Chí Cao chật vật ngồi xồm trên đất, ôm đầu run rẩy, trường sam trên người hằn là ố bẩn khắp nơi, đứng bên cạnh là một người phụ nữ cao lớn, tay cầm một cái gậy to, Tôn mẩu đứng một bên chỉ vào chửi đổng: “Ở đâu ra loại phụ nữ có chồng như thế? Ngang ngược như vậy, nam nhân ra ngoài uống chút rượu, mà lại dám đánh chồng?! Xem mày đánh con tao kìa!”

Người phụ nữ kia cao giọng: “Dù là anh ta cũng đánh!” Vẻ mặt như thường.

Tôn mẩu giận dữ, nhào tới định đánh người phụ nữ kia. Người kia lắc mình tránh ra. Tôn mẩu nặng nề ngã xuống đất, chống cả vó, người phụ nữ kia cười ha hả. Tôn mẩu nằm thượt trên đất, mắng to: “Mày là loại quả phụ muốn chết, từ lúc vào nhà tao, ba ngày hai lần cãi mẹ chồng, đánh chồng, thiên hạ nào có loại con dâu như mày! Thấy mẹ chồng té ngã, cũng chống mắt lên nhìn?”

Quả phụ ném cái gậy. không thèm để ý tí nào, cười nói: “Mẹ chồng à, tôi trước kia đúng là quả phụ, nhưng nay đã gả cho con bà, bà cả ngày quả phụ ngắn quả phụ dài, chớ không phải là nguyên rủa con trai bà à?”

Thôn dân vây hai bên trái phải để xem đều cười rộ lên, chỉ trỏ.

Mặt quả phụ vô cùng hả hê, nhe răng ra, có phần hung hãn, ngay trước đám thôn dân chị ta lớn tiếng nói: “Tôi tuy là quả phụ tái giá, nhưng lúc gả lại đây, cũng là mang theo tiền tài gả sang, nhà ở bây giờ, ruộng cấy cày, cái nào không phải là của tôi? Mẹ chồng, bà ăn không ngồi rồi chả phải lo gì, tốt xấu cũng nên để ý con trai mình chứ. Anh ta là tú tài, học cho giỏi khảo công danh, mở trường tư kiếm chút tiền, cả ngày lúi đông lúi tây, một chốc cùng người uống rượu mua vui, một chốc lại dẫn một đám hổ bằng câu hữu nhụ một bữa, chẳng để ý mọi việc, tôi mà không quản anh ta! Sau này lại đòi bán nhà, chẳng nhẽ mẹ chồng muốn chờ đến sau khi đồ cưới của tôi mất hết, thì lại tìm một mối hôn khác à?”

Thôn dân xung quanh đều biết chuyện nhà họ Tôn, nghe xong đều phá lên cười, có ý tốt còn nói vài câu mát mẻ. Tôn mẩu thấy không có người giúp bà ta, bèn nằm trên đất khóc rống lên: “Mọi nghe một chút xem, đây không phải là lời con dâu được nói, từ trước đến nay con dâu đều phải phục tùng mẹ chồng, làm mẹ chồng vui, nào có đũa xắc láo như vậy?! Còn bảo tôi làm việc, làm làm cái gì, mệt gần chết, tôi không sống nổi nữa, không sống nổi...”

Có mấy ông chú ông bác trong thôn nhìn không nổi nữa, nhin không được chêm mấy câu, nói mĩa: “Con dâu hung tợn như vậy, hừ luôn chứ còn gì nữa, sao có thể đối đãi với mẹ chồng như vậy?”

Sắc mặt quả phụ tối sầm, hung hãn trợn mắt, nói the thé: “Tôi lấy chồng lần thứ hai rồi, nếu ai rửa cuộc sống tôi không được tử tế, tôi sẽ liều chết với nhà đấy, phóng hỏa thất cổ, ai cũng đừng nghĩ dễ sống nhá!”

Mấy ông chú kia bèn lập tức ngậm miệng. Quả phụ nhìn Tôn mẫu, lớn tiếng chế giễu: “Mẹ chồng à, bà còn tưởng mình là lão phu nhân phú quý chắc, một nhà trông chừng hơn mười mẫu ruộng mà sống, trong thôn nhà ai mà chả có lão phu nhân giúp đỡ chút việc, tôi chẳng qua chỉ bảo bà trông nom đám gà vịt ở vườn sau, thứ nhất không phải động chân tay thứ nhì không phải khom lưng, bà còn mết cái nổi gì! Muốn sông sung sướng hả, thế đừng có bỏ người vợ thần tài trước kia đi! Đã có gan hừ người ta, lại còn liếm mặt muốn tìm người ta quay lại à, bà cũng đừng có làm ô uế người khác đi.”

Tôn mẫu nhớ tới những ngày tốt lành lúc còn Thục Lan, ghen một hơi.

Quả phụ đối diện với mọi người xung quanh, nói: “Các vị chú thím bác trai bác gái không biết, mẹ chồng tôi đây vô cùng hồ đồ, lúc đầu chồng tôi cưới một người vợ không thể tốt hơn, người ta cũng là mang theo vàng bạc nhà cửa đất đai tôi tớ gả lại đây. Nàng dâu kia nửa đêm bưng trà, canh ba đấm chân, còn kém không hầu hạ mẹ chồng như Vương mẫu nương nương thôi, ai biết được mẹ chồng tôi còn chưa sướng, cả ngày ức hiếp con dâu, cuối cùng còn đuổi người ta đi! Con dâu tốt như vậy, mẹ chồng tôi không ưa, chỉ ưa cái loại kỹ nữ bán thiu ở chốn ấy thôi, được cái đồ rẻ tiền kia nịnh hai câu, thế là coi nó như khuê nữ ấy! Sau đó con kỹ nữ kia cho chồng tôi đeo nón xanh không nói làm gì, còn sinh con hoang, cuối cùng, còn cùng với gian phu cuỗm tiền chạy mất! Tôi nói mẹ chồng nghe nhá, bệnh cũ của bà sao còn không sửa đi, từ xưa thuốc đắng dã tật mà lời thật thì khó

nghe, thấy tôi không vừa mắt hả, chẳng nhẽ lại muốn tìm kỹ nữ về đây làm con dâu nữa hả?”

Quả phụ người tuy cao to thô kệch, mồm miệng lại vô cùng lưu loát, một phen nói năng, thôn dân vây quay cười to xôn xao, một vài thím còn cười vỗ bụng, không còn bênh bọn Tôn mẫu nữa. Tôn mẫu tức run người, thoáng cái nhào lên người Tôn Chí Cao, một bên đánh con trai một bên khóc nói: “Mày trơ mắt nhìn mẹ mày bị con dâu bắt nạt mà cũng không quan tâm hả! Tao uống công sinh mày ra đời rồi!”

Tôn Chí Cao cả gan, chỉ vào quả phụ nói: “Bách thiện lấy hiếu làm đầu, cô sao có thể ức hiếp mẹ chồng như thế? Còn dám cãi mẹ chồng nữa, vợ trước dòng dõi tốt tôi còn dám hưu, nói tôi không dám bỏ cô à!”

Tôn mẫu tinh thần tỉnh táo, cũng giật dây nói: “Đúng! Hưu nó đi, chúng ta tìm mối tốt khác!”

Quả phụ cười to ba tiếng, lạnh mặt, cao giọng mắng to: “Tìm mối tốt? Bà chớ có nằm mộng giữa ban ngày! Trước đây hai mẹ con bà táng gia bại sản, không chốn dung thân, nếu không phải tôi gả sang đây, thì có mà ăn đói mặc rách! Con trai bà là cái loài vô sinh! Suốt ngày chỉ biết đọc hai câu thơ quèn, còn tìm hoa hỏi liễu, anh còn cho anh là Cam La Phan An sao, tôi nếu không phải là tái giá, thì có quý mới ở cùng anh! Ngay cả con cũng chẳng đẻ nổi, còn phải xin con thừa tự trong tộc, tôi còn chẳng biết nửa đời sau có đáng tin cậy không nữa! Hưu tôi cũng được thôi, trước đây tôi đã viết rõ ràng văn thư ở chỗ mấy bô lão lý chính, nhà ở ruộng vườn tôi đều phải thu lại!”

Tôn Chí Cao tức giận mặt đỏ bừng, xấu hổ phần nộ không chịu nổi. Tôn mẫu thương con trai, thấy thôn dân xung quanh đều trêu ghẹo cười cợt, nhìn mẹ con bà ta với ánh mắt kì thị, vừa giận vừa thẹn nói: “Cô là đàn bà, không thấy thẹn thấy ngượng à, chuyện thế này mà cũng nói bậy ra bên ngoài được sao?”

Quả phụ ngẩng đầu nói: “Con trai bà trước đây thiếp thất chẳng ai sinh được con, khó khăn lắm con kỹ nữ kia mới sinh một đứa, lại là phường con hoang! Còn nữa, con dâu trước kia của bà nay tái giá, nay sinh một đứa lại một đứa đều là con trai đó! Hay là chúng ta nói trước cho rõ ràng đi, để mọi người làm nhân chứng, không sau này bà lại gán cho tôi tội “không đẻ được”, muốn hưu tôi à, tôi cũng không nghe theo đâu!”

Lại nói, Thục Lan dường như muốn rửa sạch nhục nhã trước đây, sau khi tái giá xong tiểu vũ trụ bùng nổ, bùng bùng bùng bùng, hai năm sinh hai đôi song sinh, ba nam một nữ, bây giờ đang ở cữ. nhà chồng vốn nhân khẩu đơn bạc bỗng nhảy vọt cái thành nhân khẩu hưng thịnh, cha mẹ chồng đổi ngay thái độ có phần bất mãn do chị ấy tái giá trước đây, vừa thấy con dâu là mặt mày rạng rỡ.

Tôn mẫu phát điên, nhắc cây gậy dưới đất lên, cố sức đánh lên người quả phụ, quả phụ nhanh chóng nghiêng người, chụp lấy Tôn mẫu, xoay rồi đẩy bà ta ra, đoạt lấy cái gậy, một nhát một nhát đánh lên người Tôn Chí Cao, miệng mắng chửi: “Anh là cái đồ bất lực! Có gan ra ngoài uống rượu tìm hoa, có gan vung tiền, kết giao bậy bạ hồ bằng cầu hữu, không để cho tôi tử tế nhân nhả ở nhà!”

Đánh Tôn Chí Cao đến gào khóc, nhảy tránh trên đất, quả phụ dừng mãnh vô địch, vụng lổ tai hăn, vừa đánh vừa chửi. Tôn mẫu bò dậy muốn cứu con trai, nhưng lại thành đẩy ngã, ba người lập tức ẩu đả thành một nùi, thôn dân xung quanh hô hố chê cười.

Minh lan nhìn bộ dạng Tôn Chí Cao chật vật mê man, đâu còn nửa phần đáng dấp tài tự cao ngạo vênh váo tự đắc trước đây. Tôn mẫu mặc xiêm y vải thô, làm Minh Lan nhớ tới trước đây bà ta trân ngọc đầy đầu, lẳng la đoạn trù, ngồi ở chính đường họ Thịnh, trước mặt Lý thị chế nhạo nhan sắc Thục Lan. Thực sự là chuyện cũ như khói, không dám nhớ lại nha.

Chỉ lát sau, xe ngựa phải dời đi. Trường Tùng biết mẹ con Tôn thị đang làm ầm ĩ phía trước, sợ bọn họ lại dây vào, bèn vòng sang đường khác. Phầm Lan bám lấy cửa xe lưu luyến nhìn không rời, cho tới khi không còn thấy nữa mới buông mình, xoay người lại ngồi vào trong, chậm rãi nâng chén trà uống một ngụm, thở ra một hơi thật dài.

Minh Lan nhìn thấy chị ấy có chút vẻ hỉ hả, cười lộ má lúm: “Lần này trong lòng hả hê lắm nhỉ?”

Phầm Lan thỏa nguyện lắc lư đầu, mặt mũi sáng khoái: “Hết đau tiêu bệnh, kéo dài tuổi thọ nha.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Về Lại Nhà Tổ

Lần này quay về nhà tổ họ Thịnh, bầu không khí vui vẻ của hai năm trước đã không còn, các vú già ra vào trong nhà đều nhẹ chân nhẹ tay, không dám gây ra chút tiếng ồn ào nào.

Minh Lan trước tiên đến bái kiến vợ chồng Thịnh Duy dáng vẻ gầy yếu suy nhược. Lý thị mặt mũi tiều tụy, đều nói ốm lâu thì con cái cũng chẳng tận hiếu trước giường bệnh, nhưng bà bác không phải là một người mẹ bình thường, năm đó bà ấy mang theo con nhỏ trải qua biết bao sóng gió mới đổi được vẻ phồn thịnh của phủ Thịnh ngày hôm nay. Lý thị là con dâu trưởng, đương nhiên phải cúc cung tận tụy, vất vả liên tiếp mấy tháng nay khiến bác ấy mệt tới như đã ngót nửa cái mạng.

«Cha mẹ chăm sóc bên giường bệnh bà nội, thật là cực khổ, đều tại con về muộn !» Trường Ngô khóc ngã nhào tới trước gối vợ chồng Thịnh Duy, Duẫn Nhi cũng quỳ ở một bên. Lý thị vội vàng nâng con trai con dâu dậy, sau đó lôi kéo Duẫn Nhi ngồi ở một bên, nói liền: «Con của mẹ, con đang có thai, quãng đường dài này đã khiến con mệt nhọc rồi, đợi lát nữa thăm vào lão phu nhân xong thì con nghỉ ngơi đi, sẽ không ai trách móc gì con đâu. »

Duẫn Nhi kiên quyết không chịu, Thịnh Duy cũng nói : «Nghe lời mẹ con đi, đây cũng là lời lão phu nhân đã dặn dò từ trước.» Lý thị xoay người lại, mỗi tay mỗi bên kéo tay của Minh Lan và Trường Đống, thương tiếc nói : «Đứa bé ngoan, hai con cũng mệt mỏi rồi, nhanh đi theo bác nào.»

Đi vào phòng ngủ của bà bác, Minh Lan ngửi thấy một mùi thuốc Đông y rất gay mũi, giữa phòng bày một lò sưởi hoa sen bát bảo năm tầng, bên trong than bạc bập bùng cháy, bên ngoài lạnh lẽo, vừa vào trong phòng bỗng thấy ấm áp hơn nhiều. Trường Đồng nhin không được rùng mình một cái, Minh Lan nhẹ nhàng vỗ lưng cậu.

Thịnh lão phu nhân ngồi ở đầu giường, nhìn thấy cháu gái cháu trai của mình, vẻ mặt vốn nghiêm trang cũng lộ ra một chút tươi cười, khẽ gật đầu, nhưng cũng không nói lời nào, Trường Ngô tiến lên từng bước, té nhào trước giường, bi thương khóc ròng nói : «Bà nội, cháu đã về rồi ạ !»

Minh Lan bước đến gần, chỉ thấy bà bác tóc bạc cả đầu đã được chải thật chỉnh tề, hốc mắt hõm sâu xuống, sống mũi cũng hơi lõm xuống. Bà suy yếu nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, nghe thấy tiếng của Trường Ngô cũng chỉ có thể giật giật khóe môi, không phát ra được âm thanh nào, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của hầu già uống xong chén thuốc mới khó khăn gật đầu một cái, nhưng không bao lâu sau thì lại ngất đi.

Văn thị ngồi một bên chăm sóc, nhẹ nhàng lau nước mắt, nước nở nói: «Từ mấy ngày trước, bà đã không nói chuyện được, chỉ có thể ăn chút cháo, như hôm nay đã là khá hơn nhiều rồi.» Trường Ngô vội vàng khom người nói: «Chị dâu đã vất vả rồi.

Vì sợ làm phiền bà bác nghỉ ngơi, mọi người đều lui ra ngoài, sau khi an vị tại chính thất, vợ chồng Trường Ngô và Minh Lan, Trường Đồng làm lễ thỉnh an Thịnh lão phu nhân. Thịnh lão phu nhân hỏi vài câu về chuyện trong kinh thành, Trường Ngô đều cẩn thận trả lời từng câu một, Lý thị thấy bên ngoài chất một đồng rương hòm lớn, cảm thấy kỳ lạ, Trường Ngô úp mở nói: “. . .Con đã xin nghỉ phép. . .”

Trong lòng Lý thị cảm thấy xót xa, sau khi con trai được thăng chức, bác ấy ở cả nhà mẹ đẻ lẫn nhà chồng đều có tiếng nói hơn không ít, nhà bác bây giờ cũng được xem là muốn tiền có tiền, muốn địa vị có địa vị, cho dù

chăm sóc bà bác cực khổ ra sao, nhưng cứ nghĩ tới tương lai con cháu cũng sẽ hiếu thuận với mình như vậy thì dù vất vả như thế nào cũng chịu đựng được, nhưng đây không hề biểu thị bác bằng lòng để con trai bỏ mặc tiền đồ về chịu tang như vậy.

Lý thị mắng :« Tự tung tự tác ! Ở kinh thành chăm chỉ làm việc là được, ở nhà đã có chúng ta và anh chị dâu con lo liệu ! Triều đình cũng không hề có quy chế quy định cháu trai phải chịu tang mà ! » Khó khăn lắm mới có được chức quan, nhờ bị người khác thay thế thì biết làm sao bây giờ ?

Thịnh Duy nhìn thoáng qua Thịnh lão phu nhân, uy nghiêm nói: « Con nó trước đó đã nói chuyện với tôi rồi, mặc dù không có mệnh lệnh rõ ràng, nhưng thằng Ngô có lòng hiếu thảo, chung quy vẫn đáng khen hơn đáng trách ! Bà đừng nói nữa, trong lòng tôi tự có tính toán ! »

Thịnh lão phu nhân lôi kéo đôi tay nhỏ bé của Minh Lan, quan sát kĩ càng cháu gái bảo bối béo lên hay gầy đi, nghe thấy những lời ấy, quay về phía Lý thị an ủi : « Cháu dâu chớ lo lắng, Thịnh Hoành sớm đã dặn dò phía Trung Úy Vệ và mấy vị Phó chỉ huy sứ rồi, vị trí kia sẽ giữ lại cho Trường Ngô, nếu trong khoảng thời gian ngắn, đất nước cần người tận sức, quan trên cũng sẽ vì tình mà cho gọi nó về phục chức. »

Vợ chồng Thịnh Duy rất vui mừng, lập tức bảo vợ chồng Trường Ngô dập đầu với Thịnh lão phu nhân, Minh Lan nhanh trí, ngay lập tức tiến lên đỡ hai người họ dậy, luôn miệng nói :« Chị dâu có thai rồi, không thể hành động tùy tiện, chị mau ngồi xuống đi ; anh Ngô có hiếu như vậy, sau này bất kể về sự nghiệp hay gia đình chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió nha. »

Lý thị thấy Minh Lan thông minh lanh lợi, lời nói dễ nghe, trong lòng vô cùng yêu thích, từ trong tay đưa hầu gái bên cạnh lấy ra hai cái hà bao đã chuẩn bị sẵn, kín đáo đưa cho Minh Lan và Trường Đống mỗi người một cái, lại từ trên cổ tay mình tháo xuống một đôi vòng tay phỉ thúy đeo vào cho Minh Lan.

Minh Lan thấy chiếc vòng có màu ngọc bích, trong suốt lạ thường, chỗ tiếp xúc với da thịt cảm thấy ấm áp trơn nhẵn, không có lấy một chút tạp sắc, chính xác là món đồ tốt hiếm thấy, nàng lập tức luôn miệng từ chối. Lý thị không thuận theo, vẻ mặt hiền từ nói : « Đứa bé ngoan, sang năm cháu cập kê rồi, bác không thể đến dự, nên đương nhiên phải tặng quà trước cho cháu, cháu đừng từ chối nữa nhé. »

Minh Lan quay đầu lại, thấy Thịnh lão phu nhân khẽ gật đầu mới nhận lấy, cung kính cúi người nói lời cảm tạ, nàng vừa cúi người vừa nghĩ :

Bác à, thật ra bác không cần phải lo nghĩ nhiều như vậy, chuyện chốn quan trường cánh đàn ông họ hiểu rõ nhất, tuy rằng phạm cháu không cần kiên quyết về chịu tang bà, nhưng giữa võ tướng và quan văn có một điểm khác nhau rất lớn, ở thời bình, có hay không có võ tướng cũng không khác nhau là mấy, còn không bằng về chịu tang chín tháng, lấy được danh tiếng tốt, dù sao Thịnh Hoàn và Trường Bách cũng sẽ thay anh ấy “bảo quản tốt” chức quan này.

Sau đó người lớn nói chuyện với nhau, đám con nít bọn họ đều lui ra ngoài. Trường Đống đã cười ngựa hai giờ đồng hồ rồi, mới đầu còn thấy chơi thật vui, sau đó thì ăn đủ, cơ bắp trong đùi đau nhức từng trận, Trường Ngô đã sớm sai hầu già chuẩn bị thuốc mỡ bôi lên cho cậu nhóc.

Minh Lan vốn muốn đi vào chăm sóc, gặp phải Trường Đống xì mặt chạy ra, Minh Lan nhìn thấy cánh cửa trước mặt ‘sầm’ một tiếng đóng chặt lại, oán thầm trong lòng : Không phải chỉ là có mỗi con chim nhỏ thôi sao, có cái gì hơn người chứ, đâu phải là nàng chưa từng thấy qua nha.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Phàm Lan đang chờ ở bên ngoài, thấy Minh Lan ra liền kéo tay áo cô bé, vẻ mặt hung ác nói : « Nhanh giao vòng tay ra đây ! » Đôi vòng tay này là vật mà Lý thị yêu thích nhiều năm qua, Phàm Lan từ lâu đã muốn sở hữu chúng nó nha.

Minh Lan ủ rũ hừ một tiếng : « Đạo này đúng là quá đen đui rồi, mấy ngày trước thì gặp thủy tặc, hôm nay lại đụng phải cướp đường ! » Kỳ thực Lý thị đã sớm chuẩn bị quà tặng cho lễ cập kê của ba cô Lan ở kinh thành rồi.

Minh Lan vừa nói vừa cười vòng tay đưa cho Phẩm Lan, Phẩm Lan hào hứng nói : « Chị đã nghe chị dâu kể lại rồi, mấy tên thủy tặc kia trông như thế nào ? Em có trông thấy chúng không ? Minh Lan ra vẻ khí phách đầy mình ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói : « Không chỉ vậy thôi đâu, em còn lấy một chọi mười, đánh lui cái lũ hại dân hại nước ấy nữa nha ! »

Phẩm Lan hiểu rõ liếc nàng một cái, tiếp nhận vòng tay, cười hì hì ngấm mặt một lát, lại đeo vào cổ tay xem xét hồi lâu, sau đó vẫn trả lại cho Minh Lan. Minh Lan chỉ nhận một cái, cái kia thì đưa trở lại: « Hai chúng ta mỗi người một cái đi ! »

Trong lòng Phẩm Lan mặc dù thích thật, nhưng lại ngượng ngùng, do dự nói : « Đây là mẹ chị tặng cho em, chị sao có thể... » Minh Lan vỗ vai chị ta, trêu chọc nói : « Chị cầm đi mà, gặp một lần chia một nửa, không phải là quy củ làm ăn của nhà chị sao. » Kết quả của việc khua môi múa mép là bị Phẩm Lan dùng sức cù một trận nhớ đời.

Ăn xong bữa tối, Minh Lan theo Thịnh lão phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này mới có cơ hội nói chuyện riêng, ai biết Minh Lan mới ôm lấy cánh tay lão phu nhân, hì hì cười chưa kịp nói câu nào, lão phu nhân đã lạnh mặt quát : « Quỳ xuống ! » Minh Lan ngẩn người, lão phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị, giận dữ nói : « Còn không mau quỳ xuống ! »

Minh Lan vội vàng từ trên người lão phu nhân nhảy xuống, thở phò phò quỳ gối, sau đó Phòng ma ma nghiêm mặt xuất hiện, trong tay còn cầm một cái thước to dài khiến ai cũng phải kinh sợ.

« Tay trái ! » Lão phu nhân cầm thước trong tay, lạnh như băng nói.

Minh Lan rút rè đưa tay trái ra, lão phu nhân nâng thước lên cao, nghiêm khắc nói : « Đã biết sai ở đâu chưa ? »

Minh Lan nhìn cái thước đồng sáng loáng trước mặt, nghĩ thầm bản thân thường xuyên phạm lỗi, có thể gợi ý một cái được không? Phòng ma ma ở bên cạnh tốt bụng nhắc nhở : « Buổi trưa, mợ hai đã nói ra chuyện gặp thủy tặc trên đường rồi. »

Minh Lan bất đắc dĩ nhắm mắt, Duẫn Nhi thật nhanh mồm nhanh miệng, nàng biết lần này bản thân đập trúng mìn rồi, đành thấp giọng thừa nhận : « Cháu gái biết sai rồi ạ, cháu không nên tùy ý làm bậy, khiến chính mình bị vây trong hiểm cảnh. »

« Biết sai là tốt rồi. » Lão phu nhân thiết diện vô tư, nhận sai chỉ là điều lệ xử phạt đầu tiên quan trọng nhất, kế tiếp còn có chịu đòn, giáo huấn, giảng đạo lý và phạt chép sách, hàng loạt quy trình, nếu như cố chấp không nhận sai, thì thời gian chịu phạt sẽ nhiều hơn, hình phạt cũng nặng thêm, nhưng do thái độ nhận sai của Minh Lan tương đối tốt nên đã được giảm nhẹ hình phạt.

« Cô bé ngốc, lão phu nhân là vì thương yêu cháu nên mới phạt cháu thôi ! » Phòng ma ma bôi lên lòng bàn tay của Minh Lan một lớp thuốc mỡ, chậm rãi càu nhàu : « Lần này là do cô may mắn, đều là người một nhà, sự tình cũng phát sinh ở bên ngoài, mọi việc đều đã được xử lý ổn thỏa, sẽ không bị người ngoài đàm tiếu ; lúc mợ hai kể lại mọi chuyện cho lão phu nhân nghe, lão phu nhân bị kinh sợ hai tay run lẩy bẩy, nấp chén cũng cầm không vững. Chuyện này mặc dù đã chấm dứt, nhưng cô chủ cũng nên thay đổi tính tình, cô lớn như vậy mà còn không nên người, lão phu nhân cũng sẽ không thể sống yên ổn được. »

Minh Lan mang trong mình tư tưởng của người trưởng thành, đương nhiên biết tốt xấu, biết bản thân đây là đang khiến người già tức giận, cũng áy náy không yên, vì vậy sau khi được bôi một lớp thuốc mỡ thật dày, nàng

liền mặt mày rạng rỡ chạy vào phòng lão phu nhân, như con chó nhỏ vẫy đuôi lấy lòng lão phu nhân, hết chấp tay thi lễ thì lại cúi đầu khom lưng, cuối cùng còn chui tọt lên giường của lão phu nhân, cứ như cây kẹo dẻo dính chặt vào người mè nheo mãi không buông.

Mấy năm nay, toàn bộ công phu làm nũng hay ra vẻ thông minh của Minh Lan đã đạt đến trình độ thuần thục như nước chảy mây trôi, lão phu nhân trước giờ đều chịu thua không chống đỡ được, giận đến mấy cũng tiêu tan hết, cho dù còn thì chỉ cần đánh Minh Lan vài cái là lại như quả bóng xì hơi.

Phòng ma ma liếc mắt, đoán chừng lực đạo kia vừa đủ để đập chết một con muỗi.

Vì bà bác bệnh nặng nằm trên giường, chứ nếu không thì dựa vào tính tình của Phẩm Lan, chắc chắn sẽ kéo Minh Lan trèo cây xuống sông bắt chim bắt cá, hôm nay lại chỉ có thể thành thật ở trong nhà. Minh Lan viết chữ chép sách, Phẩm Lan ở một bên xem sổ sách, Minh Lan thêu thùa, Phẩm Lan gảy đàn tính, một bên thì dáng điệu thêu thùa múa bút xinh đẹp tao nhã, một bên thì bộ dạng đếm tiền đếm ngân phiếu rất đậm chất con buôn nha.

Hiện thực tàn khốc, Phẩm Lan uất ức, Minh Lan thành thật nói : « Kỳ thực em rất muốn được như chị. »

Cứ cách mấy ngày, Thịnh Vân sẽ dẫn Thái Sinh đến thăm bà bác, Thịnh Vân ở đầu giường thấy mẹ già đang nằm thoi thóp thì khóc nức lên, còn Thái Sinh phụ trách an ủi cô em họ đang đau lòng nha.

Tất nhiên cô em họ này không phải là Minh Lan.

Phẩm Lan đã lớn thật rồi, thấy Thái Sinh cũng biết đỏ mặt, cũng không nổi nóng nói năng thô lỗ như trước, còn biết giả bộ dịu dàng đáng yêu trước

cô Thịnh Vân, aiz, chỉ có điều đối với một người có trình độ có chuyên môn như Minh Lan mà nói, Phấn Lan vẫn còn phải tập luyện nhiều.

Gió bắc lạnh như dao, cuối năm rét đậm, những phiến tuyết dày đặc bao trùm toàn bộ đình viện, bà bác rớt cuộc không chịu được nữa, trong phòng đốt than trở nên ấm áp, bầu không khí lại ngưng trọng đau thương. Bà bác đã hôn mê từ đêm qua, chỉ có dấu hiệu tim đập biểu thị bà còn sống, cha con Thịnh Duy từ đầu đến cuối đều túc trực bên cạnh giường.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường có để một cái khay, bên trong có mấy cọng lông chim mềm nhỏ, hầu già phụ trách thuốc thang thỉnh thoảng lấy lông vũ đặt trước chóp bà bác xem bà có còn thở hay không. Thịnh Vân vẫn nằm sấp trước giường, thấp giọng khóc thút thít, không ngừng gọi ‘Mẹ ơi’, xung quanh con cháu đều có mặt đầy đủ, chỉ có Duẩn Nhi, vì sợ chị ấy bị lây bệnh nên miễn cho phải hầu hạ trước giường.

Bỗng nhiên bà bác thở hỗn hển một trận, tiếng thở dốc ngắn ngủi trở nên nổi bật trong căn phòng yên tĩnh, Thịnh Duy vội vàng nhào qua đỡ bà bác dậy : « Mẹ, mẹ muốn nói gì ạ ? Con và em gái đều đang ở đây ạ ! »

Bà bác khó khăn giật giật mí mắt, đột nhiên mở mắt, đôi tay gầy trơ xương dùng sức tì lên người Thịnh Duy và Thịnh Vân, giẫy giụa muốn đứng lên, trên gương mặt khô gầy vàng như nền hiện lên sắc đỏ kỳ lạ.

« Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ nói gì đi ạ ? » Thịnh Vân lảng lạng ôm thân bà bác, khóc hỏi.

Hai mắt bà bác như không có tiêu cự, không biết đang nhìn cái gì, trong mồm lẩm bẩm vài tiếng, rồi bỗng nhiên lớn tiếng hét : « ...Hong nhi ! Hong Nhi của ta ! » tiếng rít gào thê lương khiến mọi người trong phòng đều sợ ngây người.

Cử chỉ của bà bác không được bình thường, khàn giọng nói : « Hong Nhi ! Đều tại mẹ không tốt ! Mẹ đã không thể che chở cho con ! »

Hai anh em Thịnh Duy mặt đầy nước mắt, bà bác ho sặc sụa một trận, người ngã về phía sau, trong cổ họng liên tục phát ra những âm thanh đứt quãng : « ...Hồng nhi, con yên tâm, mẹ đã báo thù cho con rồi, cái đứa hầu gái làm hại con, mẹ đã tìm được nó rồi ! Nó cho rằng có tiền là có thể sống sung sướng, hahaha... không có cửa đâu ! Mẹ đem bán nó vào kỹ viện, nó chết rồi... xương cốt cũng hóa thành tro bụi ! ... Báo được thù rồi... Báo được thù rồi... »

Tiếng cười so với tiếng khóc còn khó nghe hơn, Minh Lan không cách nào tưởng tượng được người xưa nay vốn hiền từ ôn hòa như bà bác lại có thể nói ra những lời hung ác như vậy, rốt cuộc lúc đó phải có bao nhiêu oán hận đây.

Hơi thở bà bác yếu ớt, dần dần không thở nổi nữa nhưng vẫn cúi thấp đầu gào thét : « ...Thịnh Hoài Trung !... Ông là cái đồ ái thiếp diệt thê, ham mê nữ sắc, làm hỏng cuộc đời của con gái, tôi đến chỗ Diêm Vương cũng sẽ kiện ông ! » Trong lời nói tràn ngập ý hận.

Sau một trận thở dốc kịch liệt, bà bác run rẩy vài cái, sau đó nhắm chặt hai mắt, không còn thở nữa.

Hầu già cầm lông chim thử một chút, sau đó quay về phía mọi người lắc đầu. Thịnh Duy và Thịnh Vân nhìn khuôn mặt tiều tụy của bà bác, nhớ tới mẹ mình cả đời khổ cực thì cao giọng khóc, một đám hậu bối cũng khóc theo, hầu gái hầu giá bên ngoài nghe thấy tiếng khóc bên trong thì cũng kêu khóc theo.

Minh Lan cúi đầu dựa trên đầu gối Thịnh lão phu nhân thút thít khóc, nàng vẫn chưa trải qua loại cực khổ này, nhưng trong lòng cũng cảm thấy rất xót, cuộc đời của một người con gái, chính là cứ trôi qua như vậy.

Tất cả hậu sự đều đã sớm chuẩn bị tốt, lau chùi, thay đồ tang, bố trí linh đường, đưa tang, liệm. Lý thị và Văn thị đều đã xử lý ổn thỏa. Thịnh Duy ở

vùng này cũng có thanh danh tốt, yêu trẻ thương già, nhiều lần hành thiện cứu trợ dân nghèo, vả lại nhà họ Hồ cũng là hô buôn giàu có, cho nên tang sự cũng rất rình rang, mời năm mươi một vị hòa thượng, làm đủ 35 ngày đạo tràng cả trên cạn lẫn dưới nước.

Trong thành Hựu Dương, phàm là người có máu mặt đều đến phúng viếng, từ tri phủ cho đến tiểu thương, không có ai vắng mặt. Thịnh Duy vốn muốn đợi Thịnh Hoành hoặc Trường Bách xin nghỉ phép đến, ai biết đợi đến ngày đưa tang cũng không thấy bóng dáng hai người đâu, vì thế nên đành phải hạ táng trước.

Mấy hộ gia đình xưa nay có quan hệ tốt đã bố trí tế lễ dọc đường, trưởng tang sắc sỡ kín một đường, đội khiêng quan tài đi quanh Hựu Dương đủ 1 vòng, cuối cùng dừng chân ở vùng ngoại ô nơi chôn cất phần mộ tổ tiên họ Thịnh rồi tiến hành hạ thổ.

Ngày thứ hai sau tang lễ, bên ngoài truyền đến tin tức, Kinh Vương tạo phản muốn soán ngôi vua. Kinh Vương mưu đồ đã lâu, binh khí tài vật đều đã chuẩn bị đầy đủ, nhất thời, khói lửa mịt mù, phản tặc đi thẳng hướng Bắc tới kinh thành, cả đường thủy lẫn đường bộ từ kinh thành đến Kim Lăng đều đã bị chặn đứt.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Con Đường Thăng Chức An Toàn Của Quan Võ

Tháng mười năm Sùng Đức đầu tiên, năm nhánh Yết Nô làm loạn ở Bắc Cương, tập hợp tàn quân Thát Đát trên thảo nguyên, nhắm quân vào trọng địa kinh đô và vùng lân cận, tổng binh Gia Dự Quan cấp tốc tấu về từ tám trăm dặm, phủ đô đốc ngũ quân tức thì sai hai lộ đại quân tới tương trợ. Tháng mười một cùng năm, con trai thứ năm của Nhân Tông, phiên vương Kinh vương mưu phản, dẫn phủ binh cùng vệ sở binh mưu phản mười vạn người, phản chính về phía Bắc.

“Mười vạn?!” Lý thị cả kinh.

Minh lan quay đầu nói: “Bác gái đừng hoảng hốt, nhất định là đầu bếp, thợ thuyền, sai tốt, bảy cô tám dì cũng cho đi cả rồi, có đến năm vạn cũng không sai đâu.” Tào Tháo kia trăm vạn hùng binh chân chính thực ra chỉ có đến hai ba mươi vạn thôi.

Trường Ngô đứng lên, gật đầu nói: “Nói phải. Anh có nghe ngóng cẩn thận, thực ra chỉ có hai ba mươi vạn nhân mã thôi.”

“... Em nhớ rõ là sau khi Thái Tông Vũ hoàng đế bình định “Loạn Cửu Vương” đã ra mệnh lệnh nghiêm ngặt, thân vương là phiên vương, phủ binh (lính trong phủ) không được quá ba trăm, mà đất phong, vả lại không có đất phong, không có dân, không quan quyền, Đô chỉ huy sứ ty địa phương phải dựa theo quy định để đốc thúc hành vi của phiên vương, hồi báo tình hình định kì về kinh. Làm sao mà thời gian ngắn như vậy, Kinh

vương lại chuẩn bị xuất được ba vạn binh thế?” Minh Lan tới trước mặt Trường Ngô, nghi hoặc hỏi.

Trường Ngô cười khổ, đáp: “Em gái không biết, Kinh vương mặc dầu khiến tiên đế ghét, đã sớm bị tách ra điều đến phiên bang, nhưng suy cho cùng, tiên đế nhân hậu, mà mẹ đẻ quý phi của Kinh vương lại mất sớm, tiên đế không đành lòng để con trai ở bên ngoài chịu khổ, bèn rất khoan dung đối với nhiều hành vi xấu xa của Kinh vương ở bên ngoài. Mấy năm nay ở doanh vệ, anh cũng thường nghe Kinh vương ở Hoàn Tây quyền thế ngút trời, quan lại địa phương không dám mở miệng, còn dung túng phần nhiều.”

Minh Lan nhú mày, hỏi tiếp : « Làm sao mà anh biết được những chuyện Kinh Vương làm ở đất phong ạ ? » Trường Ngô ngậy người mất một lúc : « Em có... ý gì ? » Minh Lan nhanh chóng vào thẳng vấn đề : « Trước tiên anh nói về việc lão ta huấn luyện binh sĩ kiểu gì đi ạ ? »

Trường Ngô suy nghĩ một lát rồi mới trả lời : « Mẹ đẻ Kinh Vương vốn là con gái trưởng dòng chính của Hộ quốc Đại Tướng quân khi Tiên đế còn tại vị, sau khi Kinh Vương đến đất phong, Đại tướng quân đã phái không ít người tài dưới trướng của mình qua đó, trong phủ Kinh Vương có mấy người hộ vệ rất có năng lực, có điều dường như Kinh Vương chỉ trọng dụng mấy cậu em vợ, thường dẫn họ hàng của mấy phi thiếp (gồm các vị phi và thiếp thất) tới kinh thành đòi binh khí, lương thực và tiền bạc.

Minh Lan lại hỏi : « Vậy ngài ấy đối xử với dân chúng ở đó như thế nào ạ ? »

Trường Ngô lắc đầu nói : « Kinh Vương phải nuôi sống nhiều người hầu và binh sĩ như vậy, chỉ dựa vào bổng lộc của bản thân làm sao mà đủ được, kể cả Tiên đế có ban thưởng nồng hậu đến mấy thì cũng chưa đủ, phần còn lại chỉ có thể lấy từ dân chúng, còn có... rất nhiều gia đình quyền quý giàu

có đều đưa con gái vào phủ Kinh Vương làm thiếp, cứ như vậy, các gia tộc kia đã trở thành ‘người nhà’ với Kinh Vương rồi. »

Minh Lan không nhịn được cong cong khóe miệng, hỏi tiếp : « Vậy xưa nay Kinh Vương hành sự có biết phân biệt nặng nhẹ không ạ ? » Trường Ngô bị những câu hỏi liên tiếp này hành cho chóng cả mặt, chỉ cảm thấy cô em gái này giọng nói thì ôn nhu, nhưng câu hỏi đưa ra lại vô cùng hiểm hóc.

Thịnh lão phu nhân ngồi trên cùng không hài lòng nhú mày, khê quát : « Minh Nhi ! Phải chú ý lời nói của mình chứ ! Những câu hỏi kia, một cô bé như con có thể hỏi sao ? » Minh Lan không nói gì, chỉ thành thật đứng yên tại chỗ cúi đầu.

Mọi người đều nghe tới hai mắt tởm lửa, Lý thị và Văn thị đã sớm ngăn người ra, Trường Tùng há to miệng. Thịnh Duy chăm chú nghe tới gần người, vội vã khoát tay, nói : « Thím không cần phải quở trách Minh Lan đâu ạ, cháu nó hỏi thật hay, chúng con vốn còn hồ đồ không hiểu rõ, Minh Lan và Ngô nhi cứ người hỏi người đáp, giúp cháu hiểu thêm không ít. Chính ra, vị Kinh Vương kia không biết trọng dụng người tài, lại bóc lột người dân, tướng sĩ họ sẽ không toàn tâm toàn ý phục tùng, nói như vậy lần tạo phản này của Kinh Vương sẽ không kéo dài được lâu đúng không ? Minh Lan, cháu muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi. » Những lời này đều là nói với Thịnh lão phu nhân.

Phẩm Lan cũng hưng phấn nói : « Đúng nha, em nói tiếp đi. »

Thịnh lão phu nhân nhìn những người trong phòng một lượt, đều là người nhà Thịnh Duy, mới gạt đầu với Minh Lan, những điều nàng thắc mắc vẫn còn nhiều lắm, liền không khách khí bước lên trước một bước, hỏi Trường Ngô : « Lúc anh rời kinh thành, tình hình của bên Kinh vệ chỉ huy sứ và binh mã ngũ thành ra sao ạ ? Binh lính có đủ quân số không ? Binh khí có được chuẩn bị sẵn chưa ? Các chỉ huy sứ có thể điều động chứ ạ ? »

Mặt này Trường Ngô hiểu rõ nhất, lập tức trả lời : « Từ khi Hoàng thượng đăng cơ tính đến nay đã gần một năm, chỉ huy sứ chỉ điều đi hai ba người, nhưng đồng thời Đô thống võ quan cũng thay đổi không ít, đề bạt rất nhiều hàn môn đệ tử, con chính là một trong số đó. Sau khi nhậm chức, mọi người đều phải tiếp nhận rất nhiều mệnh lệnh chinh đồn tác phong từ cấp trên, không được ăn không ngồi rồi, không được trễ nải thao luyện, ... »

Về mặt Thịnh Duy buông lòng, có chút yên lòng liếc mắt nhìn Lý thị.

Minh Lan lại hỏi tiếp : « Phản loạn ở Bắc Cương, Kinh thành xuất ra bao nhiêu nhân mã ạ ? » Trường Ngô tính toán ước lượng một hồi, nói : « Lúc chúng ta đi tới đất Lỗ, anh nghe nói, phủ Đô đốc ngũ quân điều động khoảng hai phần ba tổng số tướng sĩ. »

Minh Lan trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng hỏi một câu : « Vậy còn Dự Trung và Tô Tây... thì sao ạ ? »

Trường Ngô hiểu ý của Minh Lan, thở dài : « Mười mấy năm qua, mỗi năm Kinh Vương hồi kinh vài lần, đều đi theo con đường này... haiz, vệ sở và tôn thất phiên vương nơi đó đều có quan hệ tốt với ông ta. »

Minh Lan không nhịn được mỉm cười : « Vậy anh còn không mau hồi kinh tận sức đi nha ? »

Trường Ngô đập tay xuống mặt bàn, ngữ khí hối hận nói : « Giờ vẫn kịp sao ? »

Văn thần dựa vào mồm mép và đầu óc thể hiện năng lực bản thân, còn con đường thăng chức nhanh nhất của võ quan lại là đánh trận, vụ phản loạn lần trước đã tạo điều kiện giúp không ít người giống Trường Ngô xuất thân từ tầng lớp ‘thấp cổ bé họng’ được thăng chức rồi.

Minh Lan nhìn vẻ mặt chán nản của Trường Ngô, trong lòng âm thầm thay anh ấy bổ sung lời muốn nói : Kinh Vương thật quá bỉ ổi mà, muốn

làm phản thì trước đó cũng phải thả ra ít tin đồn chứ, nếu sớm biết có cơ hội kiến công lập nghiệp, thì anh đây đã chẳng quay về, nhưng bây giờ...

Lý thị vội vàng qua vỗ vai Trường Ngô, hết lòng khuyên nhủ : « Ngô nhi à, chiến tranh đúng là cơ hội tốt để thăng quan tiến chức, nhưng bây giờ bên ngoài đã loạn không biết thành dạng gì rồi, con tốt nhất là ở nhà đừng đi đâu nữa, vợ con còn đang có thai, con không được để bản thân mình xảy ra chuyện gì đâu. »

Thịnh Duy tuy rằng cũng mong con trai được thăng tiến, nhưng rốt cuộc vì yêu thương con, cũng nói : « Mẹ con nói đúng, tính mạng là quan trọng nhất, hưởng hồ...cũng không biết là... » Phầm Lan nhanh mồm nhanh miệng nói leo : « Không biết bên nào sẽ thắng nha ! »

Thịnh Duy vỗ bàn một cái, tức giận quát : « Con ranh chết tiệt kia câm miệng ngay ! Nói bậy cái gì đó ! Cho phép mày có mặt ở đây đúng là sai lầm mà ! »

Phầm Lan rút cổ về, không nói lời nào.

Trường Ngô khổ sở trong lòng, úp úp mở mở nói : « Cha mẹ còn nhiều điều chưa biết, lũ võ quan chúng con chính là phát lên nhờ hiểm nguy, tướng sĩ liều mạng nào có ai ngại nguy hiểm đâu! Dẹp loạn mặc dù hung hiểm, nhưng đâu thể so với cái lạnh khủng khiếp ở Bắc Cương, trận này là dễ đánh nhất rồi ạ. »

Thịnh Duy không khỏi do dự, thời bình mà vẫn có thể thăng chức trong quân đội thì đa số đều là con cái nhà quyền tước, còn với gia tộc không có căn cơ gì như họ Thịnh, thì đây đúng là cơ hội tốt, vả lại quan võ và quan văn không giống nhau, quan văn có thể giữ chức tới khi bảy mươi tám mươi tuổi lưng còng mắt hoa, còn có thể ‘gừng càng già càng cay’, nhưng quan võ lại dựa vào thể lực sức khỏe bản thân, nếu tới sáu mươi tuổi còn không làm một Đô thống, vậy thì...

Từ mấy ngày trước biết được tin Kinh vương làm phản, Trường Ngô lập tức tìm hiểu tin tức ở Kim Lăng, biết thủ phủ Trung Nguyên đã loạn nháo nhào nhào, Trường Ngô sốt ruột khó nhịn muốn về kinh tận sức. Thịnh Duy và Lý thị sợ tới hồn phi phách tán, Trường Tùng và Văn thị cũng hết lời khuyên can, còn nhờ Thịnh lão phu nhân tới răn dạy, đương nhiên, Phẫm Lan Minh Lan và bạn nhỏ Trường Đống cũng đục nước béo cò thường xuyên lui tới.

Bầu không khí trong gia đình Thịnh Duy tương đối hòa thuận ấm áp, lại không đặt nặng quy củ như gia đình quan lại, con cái ở trước mặt cha mẹ đều là có sao nói vậy, không có Như Lan cản lại, không có Mặc Lan nói mát, cũng không sợ Vương thị nghi kỵ, nên Minh Lan mới dám nói chuyện thoải mái trước mặt vợ chồng Thịnh Duy.

Lý thị còn đang hết lời khuyên nhủ, không muốn Trường Ngô đi đâu hết, Trường Ngô bị mẹ mình quan tâm tới phiền, bất đắc dĩ nói : « Mẹ không biết đấy thôi ! Kinh thành phồn hoa, phàm là binh lính có thể làm việc ở cái đất kinh kỳ trọng yếu này, đều là con ông cháu cha cả, con đây là nhờ chú giúp đỡ, mới cầu được chút việc vặt, sau này trong vụ « Loạn Thân Thìn » mới lập được chút công trạng, thăng lên làm bả tổng, tới Vệ sở làm việc, cũng có thể làm một chỉ huy thêm sự. Mẹ cũng biết đấy, nếu thành thật ở biên quan chịu khổ tám năm hay mười năm, có thể công thành danh toại hay sao ? »

Lý thị nghe xong thì nói lắp, khổ sở nhìn người nhà đang ngồi xung quanh, cuối cùng quay về phía Thịnh Duy lớn tiếng nói : « Cha nó à, ông nói gì đi chứ ! »

Thịnh Duy không phải là không muốn nói, chỉ là không biết nên nói gì, ánh mắt ông từ từ đảo qua gương mặt từng người nhà mình — Lý thị, Trường Tùng, Văn thị, Phẫm Lan... Về mặt bọn họ có hoang mang, có khó xử, Thịnh Duy lại chuyển hướng, nhìn Thịnh lão phu nhân đang ngồi ngay ngắn ở vị trí thượng tọa, bên cạnh là Minh Lan và Trường Đống.

Thịnh Duy Thịnh chấp tay với lão phu nhân cung kính nói : « Thím hiểu sâu biết rộng, trải qua sóng gió nhiều hơn chúng cháu, nếm muối còn nhiều hơn chúng cháu ăn cơm, kính mong thím ra tay chỉ bảo. » Thịnh lão phu nhân liếc nhìn Trường Ngô, trong lòng vẫn đang phân vân, khoát khoát tay, chậm rãi nói : « Ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, sao có thể hiểu được quốc gia đại sự, nếu có Thịnh Hoàn hay Trường Bách ở đây, thì may ra có thể nói rõ căn nguyên được. »

Thịnh Duy không nhịn được liếc mắt nhìn Minh Lan, rồi quay đầu nhìn về phía Trường Ngô, Trường Ngô hiểu ý của cha mình, cha không tiện nói thì tự nhiên con trai phải ra mặt, liền nói : « Em Minh à, em nghĩ thế nào ? »

Minh Lan vẫn một mực cúi đầu đứng cạnh Thịnh lão phu nhân, nghe xong những lời này thì trả lời rất khiêm tốn : « Việc lớn thế này, bác và các anh làm chủ là được ạ, trên có bà và hai bác, một cô bé như em thì biết gì mà nói ạ. »

Thịnh Duy ôn hòa nói : « Cháu gái à, cháu nghĩ gì thì nói nấy đi, ba chị em cháu, hồi bé cùng đi học với Trường Bách mà, Trang tiên sinh lại có học thức cao như vậy, cháu cứ nói đi. »

Thịnh Duy đã kinh doanh buôn bán hơn hai mươi năm, cho nên đối với kinh doanh quan thương cũng hiểu rõ mười mươi, các phe phái chốn quan trường, mối quan hệ giữa các gia đình quan lại quyền quý, ông cũng có thể nói rõ ràng, nhưng việc liên quan đến vận mệnh quốc gia, ông thật sự không chạm tới được, vừa rồi nếu không nhờ những câu hỏi sắc bén Minh Lan đặt ra liên tiếp, ông chưa chắc đã hiểu rõ tính nghiêm trọng của tình thế bên ngoài.

Điều này không thể trách ông được, thời đó đâu có chuyện học sinh cấp hai cấp ba bắt buộc phải học lịch sử, càng không có nhiều tiệm internet mọc lên như nấm để tìm hiểu lịch sử quân sự nha, ở cổ đại tin tức bưng bít,

một thương nhân như ông cùng với mấy người phụ nữ quanh năm suốt tháng làm bạn với bốn bức tường thì sao có thể biết được những điều này cơ chứ.

Minh Lan thấy Thịnh lão phu nhân nhìn về phía mình khẽ vuốt cằm, mới chậm chạp bước lên vài bước, suy nghĩ một lát, mới nói : « Em hiểu anh Ngô nghĩ gì, anh sợ mất đi cơ hội được đền đáp quốc gia. Nhưng anh không nghĩ kĩ mà xem, lần này đến kinh thành, tất nhiên phải đi qua mấy nơi Hoàn, Tô, Dự, Lỗ, mà những chỗ ấy bây giờ sợ chiến loạn đã nổi lên bốn phía rồi, lũ sơn tặc hại dân hại nước cũng sẽ không chịu đứng yên, không biết chừng còn nhân cơ hội đi cướp bóc. Anh bây giờ bên cạnh không có nhân mã, giỏi lắm thì dẫn theo vài gia đình dưng cảm, nhưng như thế vẫn chưa đủ đâu nha. »

Lý thị nghe xong liên tục gật đầu, luôn miệng nói : « Em Minh con nói đúng đấy ! Trường Ngô à, mẹ sợ chính là điều này ! »

Trường Ngô dò hỏi : « Nếu anh cải trang thành người bình thường, cùng dân chúng chọn đường nhỏ mà đi, như vậy chưa chắc đã gặp tai họa mà ? »

Minh Lan gật đầu nói : « Chuyện anh nói không phải là không có khả năng xảy ra. » Sắc mặt Lý thị chợt biến, Trường Ngô thì ngược lại vui vẻ ra mặt, ai biết Minh Lan lại nói tiếp một câu : « Sao anh lại chắc chắn có thể báo đáp thành công ? »

Trường Ngô không trả lời được.

Minh Lan bước tới gần lò sưởi đồng thau ở giữa gian mấy bước, khiến cơ thể ấm lên không ít, tươi cười nói : « Phía trước có loạn Bắc Cương, đằng sau có Kinh vương giương cờ làm phản, cũng không biết khi nào Kinh vương động thủ, vẫn là tùy thời ứng biến thôi, chẳng qua phản quân một đường tiến quân thẳng theo hướng bắc, muốn tốc chiến tốc thắng, chỉ cần nằm nơi Hoàn, Tô, Dự, Lỗ và Tấn không gặp trở ngại gì lớn, nếu có thể

thừa dịp kinh đô và vùng phụ cận trống không, là có thể hạ hoàng thành chỉ trong một trận đánh, thay trời đổi ngày, chuyện này đã thành công hơn nửa.
»

Hoàng đế đối với người anh Năm này sớm đã không vừa mắt, liền xóa bỏ một số đặc quyền của Kinh vương, không cho khai thác than đá, không cho đúc tiền đồng, còn cắt giảm lương bổng và binh lính trong phủ, khiến trong lòng Kinh vương từ lâu đã tồn tại ý muốn làm phản.

Lại nói bi quan một chút, luận về thuyết âm mưu một chút, lại bàn về điều dưỡng như không tưởng, nói không chừng loạn Bắc Cương là mỗi câu hoàng đế thả ra, chẳng qua Minh Lan nghĩ bản thân đã đọc nhiều bộ tiểu thuyết quân sự, trên đời này không có mấy vị hoàng đế nào có đầu lại dám dùng phản quân thực hiện âm mưu quỷ kế.

Đôi môi Lý thị trắng bệch, hoảng sợ nói : « Vậy... Kinh vương có thể thành công á ? »

Minh Lan ngoẹo đầu, hồi tưởng nói : « Năm đó Trang tiên sinh cùng chúng cháu bàn về lịch sử có nói, từ xưa đến nay vương gia hay phiên vương tạo phản, đều mượn danh nghĩa ‘phù minh quân’ mà đánh; nhưng vị Kinh vương này lại khác hoàn toàn, một mực nhắm vào hoàng đế, mà Thánh thượng rõ ràng là do Tiên đế sắc phong, làm lễ đăng cơ thông cáo toàn thiên hạ, chỉ riêng điều này, Kinh vương càng danh bất chính ngôn không thuận. »

Thông thường khởi nghĩa nông dân sẽ trực tiếp chỉ trích hoàng đế là kẻ bại hoại, ví dụ như đồng chí Trương Giác dùng khẩu hiệu «Trời Xanh [tức nhà Hán] đã chết, Trời Vàng phải lập» (Thương Thiên dĩ tử, Hoàng Thiên đương lập), nếu bề tôi tạo phản, cho dù lợi hại như An Lộc Sơn kết thúc cơ nghiệp nhà Đường, hẳn cũng không dám nói là do lỗi của Lý Long Cơ, chỉ có thể đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu nhà họ Dương, quả vài quý như vậy,

còn suốt ngày ăn, làm khổ dân chúng, chúng ta cùng nhau diệt gian thần đi, vì vậy mới có loạn An Lộc Sơn.

« Hơn nữa những lời anh Ngô vừa nói, đủ để thấy nhược điểm của Kinh vương không ít. » Minh Lan bổ sung : «Vả lại Hoàng thượng rất dụng tâm chấn chỉnh quân đội vùng kinh kỳ, tường thành vừa cao vừa dày, chưa chắc sẽ bị công phá, chỉ cần kéo dài thời gian, chờ đội ngũ Cần vương bốn phía chạy tới, vậy thì Kinh vương sẽ thảm rồi. »

Trường Ngô vui mừng, vội vàng lớn tiếng nói : « Em nói đúng lắm, anh phải lập tức lên đường thôi ! »

Minh Lan lại nhẹ nhàng hắt một chậu nước lạnh : « Vậy vẫn chưa chắc sẽ thắng mà, năm đó quân đội Cửu vương vật tư nhân lực mạnh gấp mấy lần Thái tông Võ hoàng đế, ai biết chỉ một năm ngắn ngủi đã bị Võ hoàng đế tiêu diệt rồi. »

Phẩm Lan vội la lên : « Em rốt cuộc có ý gì ? Nói ngược xuôi này giờ đều là nói nhảm! »

Thịnh Duy trợn mắt nhìn con gái, cũng nghi ngờ liếc nhìn Minh Lan, chỉ thấy Minh Lan trưng ra vẻ mặt cười khổ, vuốt đôi tay bé nhỏ, khó xử nói : « Em cũng không biết mà ! Loại chuyện này ai có thể nói rõ được chứ. » Như thế này giống chơi xúc xắc, trước khi nhắc bát lên cái gì cũng không biết.

Trường Ngô đen mặt không nói gì, Minh Lan đứng trước mặt Thịnh Duy, cân nhắc nói : « Ý của cháu là, kinh thành biến số quá lớn, không nhất thiết phải tới kinh thành, đến rồi thế cục ra sao vẫn không đoán trước được, nhưng anh Ngô lại không muốn ngồi không, không bằng... đến Kim Lăng đi, đến Đô úy phủ Kim Lăng tận sức. »

Trường Ngô kì quái nói : « Em nghĩ sai rồi, quân đội Kinh vương đều đi về phía bắc, phía nam không có chiến sự. »

Minh Lan lắc đầu : « Đúng là không có chiến sự, nhưng có lưu dân, có nạn trộm cướp, thậm chí còn có kẻ trộm binh khí. »

Trường Ngô hít nhẹ một hơi, trầm ngâm, Minh Lan gằn từng chữ : « Trang tiên sinh từng nói, ở đâu có chiến tranh, ở đó có lưu dân. Kim Lăng phồn hoa đông đúc như vậy, cách đất Hoàn cũng gần, anh cứ đi nghe ngóng mà xem, không phải nói chỗ đó dân quân lỏng lẻo, khuyết thiếu tướng sĩ sao ? Bất luận ra sao, giữ thành bảo vệ dân, đảm bảo an toàn cho bách tính một phương, thì sẽ không có tội nha. »

Lý thị rốt cục cao hứng trở lại, trên mặt ửng đỏ : « Đúng, đúng vậy, Kim Lăng cách đây chỉ có một canh giờ ngồi xe ngựa, người một nhà ở gần nhau có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau ! » Hựu Dương ở phía nam Kim Lăng nên còn an toàn hơn một chút.

Thịnh Duy cũng cảm thấy khả thi, quay đầu nói với Trường Ngô : « Phủ Đô úy Kim Lăng con quen biết không ít người, con cầm theo lệnh bài Trung Úy Vệ và giấy tờ đến đó, để cha viết thư gửi cho Đô chỉ huy ti Lưu Kinh Lịch. » Có chú ruột là Ngự sử chuyên cáo trạng, chắc hẳn không ai dám tranh công của Trường Ngô đâu.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, ai cũng khuyên Trường Ngô nên đến Kim Lăng. Trường Ngô bị nói tới choáng váng đầu óc, chần chừ nói với Minh Lan : « Thực sự sẽ có lưu dân sao ? » Mấy ngày trước lúc anh qua đó, Kim Lăng vẫn còn rất yên bình nha.

Minh Lan khẽ tách mấy ngón tay đếm ngày : « Cái này...phải chờ thêm mới biết được ạ. »

Trường Ngô trừng mắt nhìn cô em họ, Minh Lan rất vô tội nhìn lại —— quân sự quạt mo đúng là một nghề tốt, chỉ phụ trách nghĩ kế, còn việc tiếp nhận hay không là của người khác, nói đúng thì công lao cũng chiếm một

phần, còn không đúng, thì là do người không có sức phán đoán, nhẹ dạ cả tin, quân sư nói gì cũng nghe, bảo người nhảy lầu người cũng nhảy chắc ?

Sau khi mọi người rời đi, Thịnh lão phu nhân mới kéo Minh Lan tới trước mặt mình, nhẹ giọng nói : « Những lời cháu vừa nói, đều do cháu tự nghĩ ra hả ? »

Minh Lan gật đầu, nghĩ đi nghĩ lại những điều mình vừa nói, hẳn là không đi trước thời đại đâu nhỉ, những điều này Thịnh Hoành và Trường Bách, hoặc bất kì một quan văn có con mắt tinh tường đều có thể nói được nha.

Biểu cảm trên mặt Thịnh lão phu nhân rất phức tạp, ánh mắt di chuyển trên người Minh Lan hai lượt, mới khẽ hỏi : « Kim Lăng thật sự sẽ có lưu dân sao ? Cháu nắm chắc mấy phần ? »

Minh Lan bước tới kề tai nói nhỏ : « Cháu hoàn toàn không nắm chắc ạ. »

Lão phu nhân kinh ngạc.

Minh Lan ghé vào bả vai lão phu nhân, kề sát tai bà chậm rãi nói : « Kỳ thực cháu đồng ý với ý kiến của bác gái, tính mạng so với thăng chức quan trọng hơn nhiều, nhưng anh Ngô lại không chịu buông xuôi, dứt khoát tạo việc cho anh ấy làm là xong. »

Lão phu nhân ngậy người hồi lâu, mới nghi ngờ nói : « Vậy tất cả những lời cháu nói đều là nói bậy sao ? »

« Đâu ạ ! » Minh Lan dùng sức hạ thấp giọng : « Những lời nói lúc đầu phần lớn đều là sự thật ạ, mấy câu cuối mới là thực hư lẫn lộn, Kim Lăng được coi là thủ đô thứ hai, thành trì cao dày chắc chắn, lưu dân sao có thể dễ dàng tiến vào nha. »

Lão phu nhân móm miệng, lăm bằm nói : « Con bé này cũng thông minh phết nhỉ. » Sau đó nhìn trời thở dài, lo lắng nói : « Cũng không biết cha và anh cháu ra sao ? Dù có chuyện gì xảy ra cũng phải bình an nhé. »

Minh Lan suy nghĩ một lát, nghiêm mặt nói : « Cháu vừa mới nghĩ tới một chuyện, hiện tại quân phản loạn cách chúng ta so với cách kinh thành càng gần, nếu trên đường hành quân về phía bắc gặp trở ngại, quân lính sẽ quay lại đánh về nơi yếu thế hơn – chính là Kim Lăng, hoặc là cướp bóc một phen bổ sung quân lương, hoặc là đánh hạ thành trì làm sào huyệt, vì vậy bây giờ...chúng ta nên lo cho thân mình trước, đợi Kinh vương đánh thắng vài trận rồi hãy lo lắng cho người thân ở kinh thành ạ. »

Minh Lan ngưng một lúc, tốt bụng bổ sung thêm : « Những lời này đều là nói thật ạ. »

Lão phu nhân vừa mới thở ra hơi đã bị nghẹn trở lại, bà nhìn chăm chăm Minh Lan hồi lâu, cảm xúc trong lòng phập phồng không yên, đột nhiên cảm thấy mình nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Gà Mái Già Hoá Vịt, Thế Giới Thật Diệu Kỳ

Năm ấy rét đậm, sắp sửa đến tết, Minh Lan dự định viết cho mình bộ câu đối, vế trên là ‘Liệu sự như thần’, vế dưới là ‘Thiết khẩu trực đoạn’ (lời nói đánh thép, thẳng thắn quyết đoán), đặt trên bức hoành phi ‘bán tiên’.

Ngày ấy sau khi nghĩ thông suốt, hôm sau Trường Ngô đi Kim Lăng. Tình hình ở cửa khẩu bất ổn, thêm nhiều quân nhân đến bảo vệ thành luôn luôn tốt. Chỉ huy sứ ti Kim Lăng đã kịp bố trí người xung quanh năm vùng phụ cận chỉ tiếc nhân lực quá ít, nên Trường Ngô rất được hoan nghênh, liên tục năm bận được mời thiết yến ngỗng vịt béo quay , Trường Ngô xin nghỉ về Hữu Dương một chuyến.

‘Em à! Em đoán mò thôi! Anh đã nói phía nam không có chiến loạn mà? Anh vào Kim Lăng mấy ngày liền, chả có chuyện gì, nhưng mà mấy hộ nhà giàu ở Kim Lăng biết sắp có chiến loạn đều sợ gần chết, lúc này không... Mới hơn nửa tháng mà đã có ba lần quyền góp bảo vệ thành đấy! Này, đến cả anh cũng được phân cho năm mươi lượng bạc” Trường Ngô đặt cái túi thêu tơ vàng nặng trĩu lên bàn, cười khổ, đối với cuộc sống nhà binh thì đây là một khoản tiền rất lớn, nhưng mà nhà họ Thịnh không thiếu tiền.

Lý thị thấy con mình có ý muốn lùi bước, khổ nỗi không biết khuyên thế nào cho phải, mùa đông mà đầu mướt mồ hôi.

‘Anh Hai chớ nóng vội.’ Minh Lan ung dung nói ‘Anh nghĩ xem. Tháng trước chiến loạn vừa mới xảy ra. Lưu dân đi bằng hai chân chứ phải cưỡi

ngựa đâu mà nhanh thế được, chờ thêm một thời gian đi.’

‘Thật không...’ Trường Ngô dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Minh Lan.

Minh Lan gật đầu, sau đó lấy điển tích ngày xưa để cổ vũ anh ấy, dùng cách nói của tiên sinh để kể: ‘Nhớ năm đó, Võ hoàng đế ngự giá thân chinh đi Ngột Lương Cáp. Vào mùa đông rét mướt, nước đóng thành băng, dẫn mười vạn đại quân làm nô dịch ở Cổ Thành khoảng hai tháng, không kiêng không vội, cuối cùng chớp thời cơ quân Ngột Lương Cáp khinh địch, mấy bộ tộc tinh nhuệ đều xuất ra hết, về sau Võ Hoàng đế một lần đem quân tiêu diệt sạch! Anh Hai! Cái anh học là lấy trăm người địch ngàn người, biết đâu tương lai còn địch cả vạn người. ‘Kiên nhẫn’ chính là yếu tố then chốt đấy! ’

Tấm gương này ảnh hưởng vô cùng lớn, Trường Ngô bị dọa đến sững sờ, đêm hôm ấy liền đi Kim Lăng luôn. Đến giờ cơm chiều, Lý thị gấp liên tiếp mấy món rau vào bát Minh Lan. Duẩn nhi thì gấp nguyên hai cái chân gà dành cho phụ nữ có thai vào đĩa Minh Lan.

‘Cháu dâu à! Cháu cứ chiều con bé!’ Thịnh lão phu nhân mỉm cười ‘Con bé này cứ mở miệng lại làm người ta yêu thích.’

Thịnh Duy nét mặt nặng nề nói “Mặc dù chưa xảy ra, nhưng con thấy lời cháu nói rất có lý. Mấy ngày nay, con đến trấn trên đi dạo mấy vòng, mời trà các bô lão trong đại tộc giàu có, nhắc nhở họ đón năm mới đừng quá mức phô trương, tích thêm lương thực, củi lửa đề phòng khi cần thiết, rốt cuộc bên ngoài đang loạn lạc.”

Linh cảm Thịnh Duy thật nhạy bén. Trường Ngô cho người mang thư về: Lưu dân đến rồi.

Âm mưu của Kinh Vương ấp ủ đã lâu, luôn cần lượng lớn tiền tài, lương thực nuôi quân. Dân chúng đã bị bóc lột nhiều năm qua. Các cấp quan lại từ trên xuống dưới dùng mọi cách để bóc lột dân chúng thậm tệ. Vừa lúc

đông đến, tuyết rơi nhiều, dân chúng đói rét khổ cực, chịu không nổi khổ sở nữa, dân chúng trôi giạt khắp nơi chỉ có thể rời đất Hoàn, lưu dân nổi lên, trốn chạy đến tỉnh Tô, Dự, Ngạc, Cống, Chiết[‘].

[‘] Giang Tô, Hà Nam, Hồ Bắc, Giang Tây, Chiết Giang.

Tháng Giêng, đầu năm Sùng Đức, năm vạn lưu dân hội tụ dưới thành Kim Lăng. Quan phủ mở kho phát lương, phú hộ trong thành cũng dựng lều phát cháo, bố thí củi lửa cho lưu dân ở ngoài thành sống qua mùa đông.

Cuối cùng Trường Ngô cũng có nơi dụng võ, sợ lưu dân gây sự làm loạn, mỗi lần mở cửa thành cứu nạn đều phải bố trí quân hộ vệ ở hai bên, tuần tra ngày đêm không ngừng. Tháng Giêng, Sùng Đức năm thứ hai, Hữu Dương cũng như vậy, nghênh đón làn sóng lưu dân đầu tiên.

May thay họ Thịnh đã chuẩn bị từ trước, tính cả huyện chỉ có mấy đại tộc, dựng rất nhiều lều trại cho lưu dân có chốn nương thân. Ngày hai lần phát cháo, tìm thêm ít chăn, áo bông không dùng nữa giúp họ sống qua mùa đông.

Minh Lan cũng theo Lý thị ngồi kiệu đi ra ngoài nhìn xem, sau khi về buồn rầu rất lâu. Với một đứa lớn lên ở thời hiện đại, áo cơm không lo thật khó để tưởng tượng được cảnh tượng đó như thế nào. Trời mù mịt tuyết, đất phủ băng sương, nhiều người già, trẻ con đều chỉ mặc áo đơn run rẩy, lần lượt xòe đôi tay để sưởi ấm. Da lạnh đến tím tái, da tay, da đầu đứa nhỏ đều nứt nẻ. Ánh mắt đờ đẫn, đói khát chỉ chăm chú nhìn vào chén cháo loãng, đó là hy vọng duy nhất của họ.

Lều không có tiếng khóc to, chỉ có tiếng thút thít, người mẹ ôm đứa con bị sốt, nóng hầm hập, thoi thóp muốn khóc cũng không ra hơi, chỉ có từng tiếng yếu ớt ‘đói’, làm cho tim Minh Lan cũng nhói đau.

‘...Lúc ấy lũ đến, nhà em ở quê, ruộng đất đều ngập trong nước lũ, thu hoạch xong không đủ cái ăn. Em trai lại bị bệnh, cha mẹ liền mang em đi

bán.’ Tiểu Đào nhớ lại ký ức mờ nhạt, nói thật bình tĩnh: ‘Nghe các cụ trong thôn kể, cuộc sống ở triều đại này còn tốt lắm. Các hộ gia đình đều có ruộng đất của mình, không phải đi làm thuê làm mướn. Lúc tiền triều chiến loạn, dân chúng đều có ruộng đất riêng, còn tích cóp được. Nhưng hễ có thiên tai lũ lụt, một văn tiền địa tô cũng không đóng nổi, phải bán con bán cái, ăn đói mặc rách.’”

Minh Lan khẽ gật đầu, mỗi triều đại càng về sau, ruộng đất bị sát nhập càng nghiêm trọng, đến khi nông dân sống không nổi nữa, triều đại liền thay đổi, tất cả lại bắt đầu một lần nữa.

Cảm xúc của Tần Tang cũng đi xuống, nhỏ giọng nói: “Nhà của em vốn có hơn mười mẫu, lúc mưa thuận gió hoà, cả nhà cũng sống tốt. Năm ấy có Huyện lệnh mới đến, mỗi ngày đều tìm cách moi tiền, còn đòi lấy chị Ngân Hoa trong thôn làm thiếp. Gia đình chị Ngân Hoa không đồng ý, lão ta liền lấy lý do cha anh chị ấy là điêu dân chống chế, không giao nộp lương thực, nhốt trong địa lao, dụng hình. Ngày thứ ba, chị Ngân Hoa vào phủ Huyện Lệnh, ai ngờ cha anh chị ấy chịu không nổi hình phạt đã sớm chết trong lao tù. Người dân trong thôn đến nói lý, quản gia Huyện lệnh nói, chết thì cũng chết rồi, đừng đến làm chi cho bề mặt. Sau đó, chị Ngân Hoa liền đâm đầu chết trước cửa phủ huyện.”

Trong lòng Minh Lan âu sầu, thật sự là ‘Huyện lệnh phá nhà, phủ doãn diệt môn’. Đầu năm nay, cuộc sống hạnh phúc của dân chúng như tờ giấy mỏng, một chút thiên tai lũ lụt cũng dễ dàng đâm thủng. Minh Lan chợt thấy nơi mình đầu thai rất tốt.

‘Anh trai đằng ấy thì sao?’ Lục Chi nghe xong một lúc lâu mới nắm bắt trọng tâm.

‘Chị Ngân Hoa là vợ sắp cưới của anh tôi.’

— Mọi người đều nghiêm lại.

Tân Tang gầy gầy than trong bếp lò, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt ôn hoà bình thản của nó ‘Anh em tức quá muốn đi liều mạng với bọn chúng, bị bọn sai nha đánh cho máu me bê bết rồi đuổi ra ngoài. Cha em cũng tức đến đổ bệnh. Hai người đàn ông trong nhà đều đổ bệnh, không có ai đi làm. Đâu phải có nhiều tiền nhiều bạc gì, bà nội nói không thể bán ruộng, chờ khoẻ lại sẽ trông trọt tiếp, đành phải bán em đi. Em và cả em trai, em gái chị Ngân Hoa đều bị bán cùng nhau, không biết hiện giờ họ ra sao.’”

Đan Quất nhẹ nhàng hỏi: “Em còn nhớ rõ Huyện lệnh kia tên như thế nào không?”

Tân Tang lắc đầu, đôi hoa trên búi tóc song hoàn khẽ lay động: “Không nhớ rõ. Lúc đó em mới mười lăm hay mười sáu tuổi, chỉ biết lúc em đi, trưởng thôn và lý chính[‘] đang bàn bạc với nhau. Mọi người gom góp ít tiền bạc, kiên quyết gọi thêm vị tú tài ở đầu thôn đến, ví như sau này bị ức hiếp còn biết đường ăn nói... Sau đó nghe nói, vị Huyện lệnh bị người tố cáo, xét nhà cách chức, còn bị đi sung quân. Em vui lắm, đáng tiếc gia đình chị Ngân Hoa nay cửa nát nhà tan, gian nhà ruộng đồng bỏ hoang, không ai nhắc tới họ nữa.”

[‘] Lý Chính là một chức quan chủ yếu phụ trách quản lý hộ khẩu, nộp thuế.

Mọi người đều đau lòng, im lặng hồi lâu. Tân Tang vui vẻ đứng lên, cười nói: “Hai năm trước, nhà em nhờ người đến đưa thư, giờ gia đình đều ổn cả. Anh trai cưới được vợ hiền, em trai chăm chỉ học hành, cha mẹ chờ hoàn cảnh gia đình tốt hơn sẽ chuộc em ra ngoài. Em nói không cần, em ở chỗ này rất tốt. Một tháng còn có hai ba đồng bạc, so với cha anh còn kiếm được nhiều hơn. Chờ đến khi để dành được nhiều, em về nhà mua thật nhiều ruộng đất.”

Minh Lan lặng lặng nghe mấy đứa nói chuyện, lúc này không nhịn được mới hỏi câu: ‘Nhà em thà rằng bán em chứ không bán ruộng, em có trách

họ không?’

Tần Tang cười, khuôn mặt ửng hồng: ‘Em cũng trách một thời gian, sau đó nghĩ thông suốt. Có cha có anh còn có thể trông cậy được, mẹ cũng hỏi han kỹ càng mới bán em đi. Số em tốt, được vào phủ chúng ta, không bị đánh không bị mắng, còn có phúc khí hầu hạ cô chủ. Nhiều năm qua, được ăn được mặc, mấy chị em đều đối xử với em rất tốt, còn có gì phải oán trách nữa đâu.’

Minh Lan không khỏi giật mình. Ở Mộ Thương Trai, Tần Tang không phải nha hoàn đắc lực, tính tình cũng bình thường, không chu đáo cẩn thận như Yến Thảo, không nhanh nhẹn, giỏi giang như Lục Chi, nên tiền tiêu vật hàng tháng và ban thưởng đều xếp sau. Nghe cách nói của nó, giống như cuộc sống đã vạn phần đủ đầy, nói đến chuyện gia đình, một lòng lưu luyến. Người có phẩm chất hiền lành, thật thà như vậy khó mà có được.

Lần đầu tiên Minh Lan chứng kiến cuộc sống của dân chúng ở tầng lớp thấp, thật thà thiện lương. Bàn chân họ đều mang bùn đất giống nhau, tầm thường nhưng lại khiến cho Minh Lan yêu quý, liền cười nói: “Nếu nhà em hoàn cảnh tốt hơn, không cần lấy tiền chuộc thân đâu. Ta cho em đi, hy vọng cha mẹ em chọn được cho em một hôn tốt, đến lúc đó ta lại thêm cho em một phần đồ cưới!”

Tần Tang đỏ như son, xấu hổ giậm chân nói: “Cô chủ à! Chuyện này cô không thể nói linh tinh được, em đi mách với Phòng ma ma đây!”

Tiếng cười cũng thối tan mây mờ, sau khi Minh Lan nói qua với lão phu nhân, lấy ba phần tư tiền riêng của mình, mấy nha hoàn cũng quyên góp ít bạc vụn, đi mua gạo thóc, chăn bông giúp đỡ lưu dân.

‘Tiền tích cóp mấy năm nay cũng tiêu hết, thấy lòng thư thái phải không? Chẳng lẽ thiếu một phần của cháu, thì bên ngoài sẽ không lạnh làm chết người nữa à? ’ Thịnh lão phu nhân cười mĩa mai Minh Lan.

Minh Lan còn thật thà gật đầu: ‘Cháu sẽ biết như muối bỏ biển, nhưng cháu sẽ cố hết sức có thể, làm những gì cháu có thể làm, chỉ như vậy thôi. Nghe anh hai nói, chờ đến đầu xuân năm sau, quan phủ đồng ý án bài cho bọn họ, nguyện về quê hương thì về, không chốn về thì đi khai khẩn đất hoang làm lại từ đầu, chỉ mong họ có thể sống qua mùa đông giá rét này thôi.’

Lão phu nhân ôm đứa cháu nhỏ, khuôn mặt mỉm cười, khẽ thở dài: “Con bé ngọc này!”

Tháng giêng, Sùng Đức năm thứ hai, Hoàn Đông, Chiết Tây, Tô Nam và Giang Tô có mấy nơi sơn phỉ làm loạn, thường cướp bóc dân chúng chạy nạn, các thành trấn, sở phòng bị lơ lửng đến mức, giết người phóng hỏa không có chuyện ác nào không làm, lại thêm lưu dân không có nơi ở nguyện vào rừng làm cướp rất nhiều.

Trường Ngô và một đám tướng sĩ nhiệt huyết dâng trào nhiều lần xin lệnh từ trên nhưng đều bị Tri phủ Kim Lăng và Chỉ Huy sử ép quay về. Nay binh đao nổi lên bốn phía, cửa thành Kim Lăng phòng thủ còn sợ không giữ được, nào dám mở thành đi trừ phiến loạn.

Mấy lần Trường Ngô xin lệnh đều bị bác bỏ, lòng khó chịu nên xin nghỉ về nhà.

‘Đã nói với con bao lần rồi, đừng mặt nặng mày nhẹ với quan trên, kiềm chế cái tính đi! Chốn quan trường thật giả lẫn lộn không phải là nơi dễ vào!’ Thịnh Duy lo lắng con trai và quan trên chống đối nhau, trực tiếp dạy con một thôi một hồi.

‘Cha! Con đâu có làm gì? Mấy anh em đều vỗ bàn ném chén can ngăn Chỉ Huy sử đại nhân, nhưng con đâu nói gì!’ Trường Ngô cố cãi, mặt đỏ lên: “Chính vì thế nên con mới xin nghỉ ở nhà! Chứ không có mặt mũi nào đi gặp các anh em!”

Minh Lan ở bên cạnh, an ủi nói: ‘Anh Hai! Anh đừng vội. Anh không trực thuộc võ quan của Kim Lăng, không nên khuyên nhiều là đúng. À! Đúng rồi! Chiến sự bên ngoài thế nào rồi? Em thấy phía nam chúng ta xem như yên ổn, hay là Kinh Vương ra bắc thuận lợi rồi!’

‘Lão ta nằm mơ!’ Trường Ngô cực kỳ khinh thường nói ‘Một đám ô hợp thế kia gây náo loạn âm ỉ, nhưng mà toàn loại vô năng vừa đến đã niếm mùi thất bại. Đạo quân bị chia làm hai nửa, một nửa chạy đến Tù Châu bị mai phục ở sơn cốc, một nửa trốn đến Trang Châu, chắc cũng không khác bao nhiêu.’

Lời vừa nói ra, vẻ mặt mọi người trong phòng đều buồn lòng, cha con Thịnh Duy, Trường Tùng đều nhìn nhau cười. Cuối cùng yên tâm, lão phu nhân lần tràng hạt mỉm cười. Lý thị chấp tay niệm A di đà phật. Văn thị vui vẻ chuẩn bị làm bánh trà quả [‘] ở trong phòng. Phàm Lan khẽ kêu ‘hầy’, nói với Minh Lan: ‘Kinh Vương thật là quá ngu!’

[‘] Trà quả là món ăn dân gian của người Hán. Trà quả chia làm ba loại, một loại dùng bột gạo nhân đậu; loại hai dùng bột gạo nếp nhân củ cải phơi khô trộn với thịt băm; loại ba là bánh sủi cảo, dùng bột mỳ nấu lấy nhân thịt lợn hoặc sủi củ cải. Có thể nấu thành bánh ngọt hoặc bánh mặn tùy từng khẩu vị, dùng bột nếp hoặc bột gạo làm vỏ ngoài, bên trong là nhân bánh, dùng lá quăn quanh bánh, hấp lên là ăn được.

Minh Lan xoa ngực, ngồi bên bàn tự rót cho chính mình một ly trà, chậm rãi uống.

Trường Ngô đi hai vòng quanh phòng, thở dài một hơi, giọng nói tuyệt vọng: “Em Minh, coi như em nói đúng, anh không cần trở lại kinh thành nữa. Anh thấy có đuổi Kinh Vương cũng không đến được kinh thành chứ chẳng chơi! Giờ có thể lập công lao, chỉ có đội quân đi bình loạn, nếu biết thế anh nên đi nhập ngũ từ trước!”

Thịnh Duy thấy nét mặt chán nản của con liền nói tránh đi: “Không biết lần dẹp loạn là đội quân nào?”

Trường Ngô không đi nữa, ngồi xuống nói: “E là Thánh Thượng đã sớm đề phòng ở phía nam, mấy tháng qua ngoài thì đề phòng trị an ở kinh thành, thực ra đã sớm điều động một nửa quân doanh ở ngoại ô kinh thành tập luyện. Sau chiến loạn ở Bắc Cương, Hoàng Thượng cũng không động chạm gì đến việc điều quân, sau đó Kinh Vương làm phản đội quân mới âm thầm xuôi nam, mai phục phản loạn ở Từ Châu.”

Trong lòng Trường Ngô dễ chịu hơn, anh ấy ở chỗ Trung Uy Vệ trực thuộc Tam Thiên Doanh, cho dù anh ấy có ở kinh thành cũng không đến lượt anh ấy xuất chinh.

‘Ngũ quân doanh? Đội này không phải do Cam lão tướng quân thống lĩnh sao? Hoá ra là lão tướng đây mà.’ Thịnh Duy đã vài lần buôn bán với quân đội nên cũng có chút hiểu biết tình hình trong quân.

Không ngờ Trường Ngô lắc đầu: “Không phải là Cam lão tướng quân đâu, là một vị tướng quân mới được Hoàng Thượng đề bạt, cũng là con cháu nhà quyền tước trong kinh. Nghe nói Hoàng Thượng vì loạn phiên vương lần này nên rất coi trọng, nhân dịp này tìm cơ hội đề bạt, tương lai chắc chắn rất có tiền đồ.”

Mắt Minh Lan sáng lên, mỉm cười lại rót thêm cho mình nửa chén trà, nói: ‘Thật không? Vị tướng quân đó thật tinh mắt.’

Năm đó, Bát Vương gia ở giữa các hoàng tử, có thể nói là bình thường đến mức không thể bình thường hơn, vẫn không bằng Tam Vương gia, võ không bằng Tứ Vương gia, tôn quý lại không bằng Ngũ Vương gia, giao tiếp cũng không bằng Lục Vương gia, cũng không được tiên đế yêu thương đến lúc già như những người con khác, chỉ có mẹ ruột xuất thân ti tiện số

một, thế mà lại có người nghĩ đến đầu tư vào loại cổ phiếu ít gây sự chú ý này, quả thực là một tay lão luyện như Buffy [‘].

[‘] Nếu mình không nhầm, đây là so sánh a tướng này với nàng Buffy trong phim Thợ Săn Ma Cà Rồng, ai còn nhớ phim này không +_+?

Thịnh Duy cũng vô cùng hứng thú, âm thầm tính toán nên tạo quan hệ với vị tướng quân mới này: “Là vị nào? Trước đó có thể từng nghe nói đến.”

Trường Ngô tựa hồ hết hy vọng, giận dữ nói “Nghe nói, tên là Cố Đình Diệp.”

Mọi người trong phòng đều mờ mịt, chưa ai nghe nhắc đến tên này.

Minh Lan uống một ngụm nước, nâng chén trà lên nhìn khoảng nửa khắc mới khó khăn nuốt xuống, cẩn thận hỏi lại: “Này...Sao trước đó chưa ai nghe nói nhỉ? Anh hai, cho dù quan võ khác quan văn nhưng không phải từ từ thăng tiến à, chẳng lẽ có năng lực có thể từ tay trắng một bước đề bạt lên làm tướng quân?”

Nháy mắt cái! Gà mái già hoá vịt! Ba tháng trước, còn cùng Tào bang hành hiệp trượng nghĩa, đại ca giang hồ, thế nào lại thành đại tướng quân dẹp loạn? Quả nhiên quân dân hợp tác mà.

Trường Ngô phấn chấn tinh thần, từ lúc Kinh Vương làm phản đến nay, anh ấy luôn bị bác cả và cô em họ chỉ điểm, thừa nhận lời của nó quả thực sâu sắc mà có lý, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội khoe mẽ kiến thức của anh cả.

Anh ấy thở phào nhẹ nhõm, lớn giọng nói: “Em à! Người này em không biết đâu. Cố tướng quân năm đó là thất phẩm của đồn thứ mười hai trong doanh vệ.”

“Đây chẳng qua là chức quan nhàn rồi, trong kinh thành nhiều con cháu nhà quyền tước đều có đấy nhé, sao họ không được làm đại tướng quân.” Minh Lan bật cười, cái vị định theo đuổi mình Lương Hàm công tử cũng có chức vụ này.

Giọng nói Trường Ngô mang phần hâm mộ, kể lại tin quân Kim Lăng đưa đến: ‘Quan trọng là, vị Cố tướng quân này được Hoàng Thượng xem trọng. Từ sau khi đăng cơ, anh ta đã nhận chức ngũ phẩm là Chỉ Huy Sử Trấn phủ kinh vệ (chỉ huy sứ bảo vệ kinh thành và vùng lân cận), giờ lĩnh quân đi dẹp loạn cũng là do Hoàng Thượng ám chỉ trước đó.’

Minh Lân hết ý kiến, chép miệng cười hì hì mấy tiếng, đến rót thêm trà cho Thượng Ngô, vẻ mặt ngoan ngoãn: “Anh Hai! Anh hiểu biết thật nhiều, khó trách cha em cứ hay khen anh giỏi giang.”

Trường Ngô nhếch miệng cười, cảm thấy khí huyết lưu thông. Cô em họ mình đáng yêu như vậy, sau này em rể nếu dám lạnh nhạt với nàng, anh ấy nhất định sẽ tấn cho một trận ra trò.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tương Lai Mù Mịt Của Ba Chị Em

Tháng giêng Sùng Đức năm thứ hai, đô chỉ huy tướng quân khâm phong (do vua đích thân phong) Cố Đình Diệp dẫn ba nghìn bộ binh, một nghìn kỵ binh xuôi Nam, mai phục tại cầu Kiều, huyện Dương, Sơn Đông, kỵ binh tung hoành với phản quân ba hiệp, với thế sét đánh không kịp bưng tai, cắt đứt ba vạn phản quân với phía sau, phản quân đại loạn, tức thì Kinh vương tự mình dẫn quân tiên phong tinh nhuệ hồi hải ra bắc tiến về Trang Châu.

Tháng hai năm ấy, Cố Đình Diệp phân một nửa số binh sĩ và quân phòng thủ Trang Châu ở lại kháng địch, còn bản thân mình thì dẫn số quân lính còn lại tiếp tục xuôi Nam, một ngày một đêm hành quân thần tốc, đi trước một bước tới con đường mà khi quân địch thua trận nhất định phải đi qua, bố trí mai phục ở Từ Châu và khe núi Nam Linh, dựa vào ưu thế về địa hình, lấy ít địch nhiều, bao vây tiêu diệt hơn một vạn ba nghìn tên phản quân, bắt sống tông phạm Đàm Vương, sau đó Vệ Sở chỉ huy ở Việt Châu và Mã Long nghe lệnh đã tiêu diệt toàn bộ tàn dư phe địch. Read more...

Cho đến cuối tháng ba, Cố Đình Diệp rút quân về phía Bắc, cùng em trai ruột của Thẩm hoàng hậu là Thẩm Tông Hưng hợp quân, cùng tấn công tàn quân Kinh Vương dưới thành Trang Châu. Kinh Vương thất bại thảm hại, tàn quân tháo chạy tán loạn, sau đó, Vệ sở các nơi đều nhanh chóng mở cửa thành dọn sạch phản quân còn sót lại. Mãi đến tháng tư nam Sùng Đức thứ hai, Kinh Vương chạy tới núi Tiểu Thương, bị chính thân vệ của mình ám sát lấy thủ cấp xin hàng, loạn “Kinh Đàm” kéo dài gần nửa năm mới kết thúc.

...

Tháng năm, xuân về hoa nở, nơi nơi yên bình, giặc cỏ trộm cướp các nơi đều đã được thanh trừ. Thịnh lão phu nhân dẫn Minh Lan và Trường Đồng xuôi thuyền về kinh, lúc đi kinh biển, lúc về bình yên, lại gặp được thời tiết ấm áp, hai bên bờ sông đâu đâu cũng là cảnh xuân tươi đẹp hoa đỏ liễu xanh, trên bầu trời xanh trong chim én bay về phương Bắc, phong cảnh tuyệt đẹp, tâm trạng của mỗi người lại không giống nhau.

Bà bà cháu thường ngồi trong sương phòng tầng hai, đun một ấm trà thơm, bày vài đĩa hạt dưa và hoa quả, mở cửa sổ ngắm cảnh, nói cười vui vẻ, nhìn những ngư dân đang bận rộn hai bên bờ, còn có những công nhân không ngừng bốc vác hàng hóa, cứ như cuộc binh biến mấy tháng trước chưa từng xảy ra vậy.

“Trường Đồng à, uống xong cốc trà này thì nhớ về phòng đọc sách nhé, từ giờ đến lúc về đến nhà phải chăm chỉ học tập đừng mãi chơi nữa.” Thịnh lão phu nhân ngồi trên giường mềm, mặt vẫn ngắm cảnh bên ngoài.

Gương mặt nhỏ nhắn của Trường Đồng đỏ lên, Minh Lan nói giúp: “Bà nội ơi, em Đồng đâu có bỏ bê học hành, cho dù bên ngoài loạn đến mức nào, em ý vẫn thành thật đọc sách nha.”

“Bà biết.” Thịnh lão phu nhân thản nhiên nói: “Cha hai con đã nói với bà, đợi đến khi chịu tang xong trở về, tháng hai năm nay sẽ bảo Đồng Nhi thi thử kì thi Đồng, ai biết lại phát sinh trận biến loạn này, lỡ mất một cơ hội trải nghiệm.

Minh Lan thương hại liếc mắt nhìn Trường Đồng, mới chỉ là một đứa con nít mười hai tuổi thôi nha. Trường Đồng cũng thành thật đặt tách trà xuống, làm bộ đáng thương nhìn Minh Lan. Thịnh lão phu nhân không để ý tới ánh mắt của hai chị em họ, tiếp tục nói: “Bỏ lỡ kì thi Đồng năm nay, trong lòng cha con hẳn sẽ không thoải mái, không biết chừng ngay khi trở

về sẽ nghiêm khắc dạy bảo Trường Đông, chỉ mấy ngày nữa là về đến nhà rồi, đợi tới lúc đó nước đến chân mới nhảy cũng không sao.”

Trường Đông biết rõ tốt xấu, hiểu được lão phu nhân đây là đang nhắc nhở chính mình, cung kính khom người hành lễ sau đó quay trở về phòng mình đọc sách. Minh Lan nhìn theo bóng lưng Trường Đông, không khỏi thở dài nói: “Bạc đầu vẫn học, mới hiểu hết được thi thư thì có tác dụng gì, hài...”

Lão phu nhân nặng nề hừ một tiếng, Minh Lan vội vàng bổ sung: “Ông Táo bắt đầu vẽ tranh, phải biết hiểu chơi một chút phép vẽ cũng cần cái tâm nha.”

Khóe miệng lão phu nhân mang ý cười, nói: “Chỉ giỏi nhìn mặt người khác nói chuyện thôi! Đọc sách vài ngày đã dám mồm mép tép nhảy khoe khoang? Rượu hòm đã chuẩn bị xong hết chưa? Đừng quên chú thích trên mỗi cái đấy.”

Minh Lan gật đầu, bóc vỏ quýt đưa cho lão phu nhân nửa quả, còn mình thì ăn từng múi một, cười nói: “Vâng ạ, cháu đã thu thập mấy đêm liền nha! Quà tặng cho lễ cập kê của hai chị và của phu nhân với chị dâu cháu đều đã phân chia rõ ràng rồi ạ.”

Hai anh em Thịnh Duy Thịnh Vân có khiếu làm ăn, kiếm tiền rất giỏi, tặng quà cũng hào phóng, lão phu nhân lúc trước tặng cho Phẫm Lan lễ vật cập kê là một đôi chén bạc khắc cánh sen nạm ngọc bích, vậy mà bọn họ lại tặng thêm cho Mặc Lan một cây trâm kim phượng tơ vàng bọc trân châu vào lễ cập kê, ba tháng sau lễ cập kê của Như Lan là cây trâm vàng chạm hoa mai khảm hồng ngọc, còn của Minh Lan là đôi chén tơ vàng khảm ngọc hình bát quái, ngoài ra còn tặng cho Vương thị và Hải thị nhiều thứ có giá trị nữa.

Đáng nhắc tới chính là, sau khi lưu dân rời đi vài ngày, mọi người lại tụ tập buôn dưa lê, mợ bên nhà để bác gái cả lại nhiều lần tới chơi, mỗi khi sắp về đều lôi kéo tay Minh Lan nhìn không rời mắt, từ hoa văn trên giày thêu cho tới khuyên tai đang đeo, còn khen Minh Lan không dứt lời, trước khi đi thì tặng cho Minh Lan một đôi vòng tay bạch ngọc, chất ngọc vô cùng tốt, còn lờ mờ lộ ra sắc nước.

Minh Lan ban đầu liều chết không nhận, con gái ở cổ đại không thể tùy tiện nhận quà từ người khác nha, cuối cùng bác gái cả lên tiếng, nói chỉ là quà gặp mặt của trưởng bối, Minh Lan mới chịu nhận.

Nghe nói cậu Úc nhà họ Lý đang đi học ở thư viện Tùng Sơn, trình độ học vấn cao, kỳ thi Hương năm nay vốn muốn thi thử.” Thịnh lão phu nhân chậm rãi, “Đáng tiếc cái Mặc không đợi được, không thì bà thấy đôi này cũng không tệ.”

Vương thị rõ ràng không muốn giữ Mặc Lan ở lại, nên mới không chịu chờ Lý Úc thi xong lại bàn về chuyện hôn sự, cũng không biết hôn sự của Mặc Lan và vị Văn cử nhân kia bàn đến đâu rồi nữa. Minh Lan nghĩ tới chuyện của mình, vội vã tiến tới trước mặt lão phu nhân, nhỏ giọng nói: “Bà nội ơi, đánh chết cháu cũng không làm dâu phủ Vĩnh Xương hầu đâu.”

Lão phu nhân buồn cười liếc nàng một cái, nghiêm túc nói: “Nhà họ vẫn chưa ngó ý đâu đấy! Cháu bớt tự kiêu đi ha!”

Minh Lan ngượng ngùng nói: “Đây là cháu phòng ngừa chu đáo mà, không có là tốt nhất, còn nếu có thì...” Minh Lan cắn môi một cái, nhào tới ôm đầu gối lão phu nhân, vẻ mặt đưa đám nói: “Nếu phu nhân muốn kết thân, bà ngàn lần phải giữ vững lập trường nha! Cháu tự biết sức mình không phải là đối thủ của người ta, chỉ sợ đấu một hồi là khai ra hết!”

Lão phu nhân trợn mắt mắng: “Con nhà gia giáo mà cứ mở mồm lại nói linh tinh?! Việc chung thân đại sự của cháu đã có trưởng bối lo liệu, thành

thật chờ đi! Dù thế nào cũng không có hại với cháu đâu!”

Minh Lan cọt lên cổ lão phu nhân lấy lòng, ngậy ngô cười ha ha.

Đội Trường Đồng ngoan ngoãn đọc sách xong một lượt thì mọi người cũng đến điểm dừng chân, ba bà cháu tinh thần hưng phấn xuống thuyền, thấy quán gia Lai Phúc cùng một đám người hầu đã đứng đợi ở bến tàu, lại đổi sang ngồi xe ngựa lộc cộc chạy về phía kinh thành, đi mấy ngày đường mới tới chân cổng thành, chỉ không ngờ Hải thị lại đích thân ra đón.

Thịnh lão phu nhân và Minh Lan đều cảm thấy được sự khác thường, nhưng vẫn bình tĩnh chuyển sang ngồi một chiếc kiệu khác, trước mặt đúng là một chiếc xe ngựa lớn vững chắc phủ lụa xanh rủ xuống ở góc treo đèn đồng, lúc sắp xếp lại chỗ ngồi, có mấy hầu già định dẫn Trường Đồng và Minh Lan qua chiếc xe ngựa ở đằng sau, lão phu nhân liếc mắt nhìn Hải thị, chỉ thấy mặt chị ấy vàng vọt, khuôn mặt cũng khá tiều tụy.

“Gọi con bé Sáu đến đây đi, mấy tháng nữa nó cũng đến tuổi cập kê rồi, những điều nên biết thì cũng để nó hiểu rõ đi.” Lão phu nhân thản nhiên nói.

Hải thị cúi thấp đầu, mặt ửng đỏ, sai hầu già đỡ Minh Lan lên chiếc xe ngựa này.

Sau khi kiểm tra lộ trình ở cổng thành, mấy chiếc xe ngựa nhà họ liền chậm rãi đi về phía Thịnh phủ.

“Nói đi, trong nhà xảy ra chuyện gì rồi?” Thịnh lão phu nhân dựa lưng vào một cái gối gấm Vân Nam sắc thu, Minh Lan tiến tới sửa lại chiếc gối cho bằng phẳng một chút, lại lấy từ trong hòm nhỏ bên cạnh ra một ít hương hoa bách hợp ném vào trong lư hương.

Về mặt Hải thị vẫn được coi là bình tĩnh, chỉ là trong giọng nói không che giấu được sự mệt mỏi, suy nghĩ một lát mới nói: “Chuyện này... vốn

muốn gửi thư cho lão phu nhân nói rõ ngọn ngành, nhưng cha tính lại ngày, nói có thể lão phu nhân đã khởi hành, không nên tùy tiện truyền tin, nhỡ bị người ngoài biết được.”

Lão phu nhân đang khép hờ mắt đột nhiên mở lớn, nói thẳng: “Có phải là hai con bé kia lại gây chuyện gì rồi, đứa nào thế?”

Hải thị giật mình, viền mắt lập tức đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Cái gì cũng không giấu được lão phu nhân, là... là em Tư ạ.”

“Đừng nói nhảm nữa, cháu nói mau đi! Trước khi về đến nhà phải nói cho rõ ràng!” Lão phu nhân đúng là gừng càng già càng cay mà.

Hải thị lấy khăn lau khô nước mắt, chậm rãi kể lại: “Em Tư bị cấm túc, việc thình an mỗi ngày đều được miễn, phu nhân thấy em ấy thành thật chỉ ở trong phòng, liền toàn tâm toàn ý vì em ấy chuẩn bị hôn sự. Còn về vị Văn cử nhân kia, cha và anh em trong nhà đều hài lòng, vốn đã hẹn xong ngày gặp Văn lão phu nhân, ai biết lại xảy ra binh biến, đi đường không tiện, nên mới bị trì hoãn; khó khăn lắm mới chờ tới khi chiến loạn kết thúc, nhưng tháng trước... tháng trước...”

Nước mắt Hải thị lại tuôn ra lấp đầy hốc mắt, chị ấy vội vàng lau rồi tiếp tục nói: “Bởi vì loạn lạc được dẹp yên, kinh thành không bị hư hại chút nào, nên nhiều hộ gia đình có con trai đi lính đều đến chùa miếu am ni cô dâng hương lễ tạ, hôm ấy ban ngày vẫn còn tốt đẹp, lúc trời gần tối, đột nhiên người gác cổng truyền lời tới, nói phủ Vĩnh Xương hầu phái người hầu đưa cô Tư về. Phu nhân khi đó liền mờ mịt, cháu dâu vội vàng tới Sơn Nguyệt Cư nhưng không hề thấy bóng dáng em Tư, cháu tức giận sai người trói mấy đứa hầu gái lại gặng hỏi, thì ra em Tư sáng sớm đã trốn ra ngoài rồi!”

Hải thị khóc thút thít, bây giờ không ít chuyện trong phủ đều do chị ấy phụ trách, xảy ra cơ sự này, chắc chị ấy cũng bị quở trách ít nhiều, Minh

Lan nhìn bộ dạng mệt mỏi vì lao tâm khổ tứ của Hải thị, cảm thấy không đành lòng, nên đi qua vỗ nhẹ lên lưng giúp chị ấy hít thở dễ dàng hơn.

Hải thị cảm kích liếc nhìn Minh Lan, lau khô nước mắt, nói tiếp: “... Cháu đi ra cổng đón em Tư, lại gắng hỏi một phen, mới biết được, hóa ra em Tư sáng tinh mơ đã tự ý đến Tây Sơn Long Hoa tự, trùng hợp khi đó cậu Lương Hàm lại cùng Lương phu nhân đến dâng hương. Cũng không biết tại sao, em Tư lại ngã xuống từ trên xe ngựa, suýt nữa lăn xuống sườn núi, đúng lúc ấy Lương Hàm công tử phóng ngựa tới, cứu được em ấy, dưới con mắt nhìn chăm chăm của bao người, em Tư nhà mình được người ta ôm về.”

Nói đến đây, Hải thị cúi đầu, Minh Lan và lão phu nhân bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp, không biết là mừng hay lo. Với Minh Lan, không lo chọc Thịnh Hoành Vương thị mất hứng, còn với lão phu nhân, bà không cần phải ra mặt một phen vì Minh Lan, nhưng với phủ Thịnh thì đây chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.”

“Chuyện này mà xảy ra được, ắt phải có người ngoài giúp đỡ, làm sao mà cháu tra ra được thế?” Lão phu nhân nhìn chăm chăm Hải thị, chậm rãi nói.

Hải thị ngừng khóc, ngẩng đầu lên nói: “Sự tình vừa lộ ra, phu nhân liền trối hết người làm ở Sơn Nguyệt cư, lại sử dụng gia pháp tra hỏi, từ Vân Tài giả làm em Tư nằm trên giường, tới người gác cổng giúp em ấy chuẩn bị xe ngựa, đánh vài cái đã khai ra dì Lâm, lúc ấy cha rất tức giận, hung hăng đánh dì Lâm và em ấy một trận, sau đó nhốt vào phòng chứa củi ba ngày ba đêm, mỗi ngày chỉ được ăn một bữa.”

Minh Lan cảm thấy nói không nên lời, dì Lâm thật quá lợi hại mà, rất có năng lực ở phương diện bày mưu tính kế nha, đầu tiên thì đi nghe ngóng xem phu nhân với cậu ấm phủ Vĩnh Xương hầu đi dâng hương vào lúc nào, có những đường tắt nào, sau đó mua chuộc người hầu giúp dì ta che giấu,

lại còn giấu được những một ngày trời, là một người có nghị lực có thủ đoạn nha.

Lão phu nhân tức giận trong lòng, ngực phập phồng mấy cái, lại hỏi: “Cái chuyện mất mặt này mọi người dự định xử lí thế nào?”

Mặt Hải thị xám ngoét, khẽ nói: “Từ khi việc này xảy ra đến nay, phủ Vĩnh Xương hầu vẫn có tin tức gì. Dì Lâm quý trước mặt cha ngày đêm khóc lóc, còn luôn mồm nói, xin phu nhân đến cửa Vĩnh Vương hầu cầu hôn ạ. Nếu không thì em Tư chỉ còn một con đường chết; phu nhân sau đó liền bị bệnh.”

Lão phu nhân cười giễu một tiếng: “Mẹ chồng cháu cũng thật vô dụng mà. Chỉ chuyện con con này mà đã không gượng dậy nổi, sức lực trước đây ném đi đâu hết rồi, không phải chỉ là dọa chết thôi sao, bọn họ dám dám làm thì phải có gan chịu! Để ý nhiều làm gì cho mệt!”

Trong ánh mắt Hải thị lộ ra tia khó xử, nhẹ nhàng nói: “Phu nhân cũng không phải vì việc này mà bị bệnh.”

“Lại còn chuyện gì nữa?” Lão phu nhân nói ngắn gọn.

Hải thị vân vê khăn tay, dứt khoát ngẩng đầu lên nói: “Nội các thủ phụ Thân đại nhân trọn trúng cậu hai phủ Tề quốc công, chính là Tề Hành con trai Bình Ninh quận chúa, không bao lâu sau liền tới cửa đề nghị kết thành thông gia, phủ quốc công vậy mà lại đáp ứng ngay được!”

Khóe miệng lão phu nhân khẽ nhếch, ánh mắt như mang ý châm chọc: “Vậy thì sao? Có liên quan gì tới nhà chúng ta?”

Hải thị khổ sở nhìn lão phu nhân, lắp bắp nói: “Lão phu nhân không biết đấy thôi, trước đó vài ngày, Bình Ninh quận chúa lộ ra ý muốn hỏi cưới em Năm với phu nhân, phu nhân cũng rất hài lòng, mặc dù chưa nói rõ, nhưng ai cũng hiểu lòng đối phương, ai biết Bình Ninh quận chúa nói đối liên đối!”

Phu nhân sai người đến chất vấn, quận chúa chỉ đáp một câu, cô Tư của quý phủ hôn sự thế nào rồi?”

Lão phu nhân vỗ bàn, tức giận mắng: “Đúng là cái đồ vô liêm sỉ, chỉ giỏi rước họa vào nhà!”

Minh Lan cũng rất uất ức, sống trong một gia đình cổ đại khổ thế đấy, một đứa con gái mà mất đi danh dự, thì những chị em khác trong nhà cũng bị vạ lây, Mặc Lan ở bên ngoài quyền rũ con nhà người ta đâu có liên quan gì đến nàng đâu nha.

Hải thị vẫn còn ngập ngừng chưa nói tiếp, lão phu nhân không nhịn được, quát lên: “Còn gì nữa thì nói luôn đi! Cái thân già này vẫn còn chịu đựng được!”

Kỳ thực Hải thị cũng là một người nhanh nhẹn thẳng thắn, nhưng mấy ngày nay hàng loạt những việc liên tiếp xảy ra như sét đánh giữa trời quang, khiến mọi người chậm chạp lấy lại tinh thần, Hải thị điều hòa hô hấp, quyết định nói một hơi: “Lão gia muốn phu nhân đến phủ Vĩnh Xương hầu cầu thân, phu nhân sống chết không chịu, hai người đang ở thế giằng co, mợ nhà họ Vương gửi thư tới, nói là em họ đã cùng Nguyên nhi của họ Khang gia đính hôn rồi, đến ăn hỏi cũng đã xong xuôi!... Phu nhân biết đây là việc quan trọng, liền sai người phi ngựa suốt đêm tới Phụng Thiên hỏi cho ra nhẽ, mợ viết thư trả lời, nói mẹ sớm đã có rể quý ở phủ quốc công, con trai nhà mình đành phải kết hôn với người khác thôi, người hầu còn mang về lời của Vương lão phu nhân, nói mình đã phí công sinh ra phu nhân, phu nhân hết lần này đến lần khác đều hành xử như vậy, coi cháu đích tôn nhà họ Vương là cái gì! Lão phu nhân còn nói, mẹ và Bình Ninh quận chúa xác định chuyện kết hôn mà không hề thông báo với bên ngoài, cho rằng nhà họ Vương này ở Phụng Thiên xa xôi thì sẽ không biết được ư? Phu nhân nghe xong ghen một hơi, liền đi tìm dì Khang nói lí lẽ, bị người ta giày vò tức giận quay về mới thực sự ngã bệnh.

Minh Lan hít vào một hơi. Vương thị sở dĩ sau khi chuyện xấu của Mặc Lan xảy ra vẫn kiên cường là vì Như Lan đã sớm cùng nhà họ Vương bàn chuyện hôn sự, dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của mình, sẽ không tính toán chi li, Như Lan về nhà chồng sẽ không gặp nhiều khó khăn, ai biết lại bị chi ruột mà mình tin nhiệm chặn đứt đường lui như vậy!

Đối với Vương lão phu nhân mà nói, mặc dù cũng thương yêu con gái, nhưng dù sao vẫn thương yêu cháu trai mình hơn, huống hồ hành vi kén cá chọn canh của Vương thị thật sự đã làm tổn thương nghiêm trọng tới lòng tự ái nhà họ, lại còn dì Khang không ngừng nỗ lực, con gái nhà nào cũng đều là cháu gái ngoại, vì thế, vấn đề chung thân đại sự của chị họ Khang Nguyên Nhi được giải quyết xong rồi.

Nghe xong những lời này, lão phu nhân cũng không muốn nói chuyện, chỉ ngồi thở vắn than dài, nhìn đứa cháu gái nhỏ cúi thấp đầu, nhẹ nhàng dấm chân cho mình, bà bỗng nhiên cảm thấy mình thật may mắn, dù sao với nhân phẩm của Hạ lão phu nhân và giao tình giữa hai người họ, hôn sự của Minh Lan sẽ không có biến gì đâu.

Haiz... nhưng còn cục diện rối rắm này, phải giải quyết thế nào đây?

Lúc này trong lòng Vương thị sợ là chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hai mẹ con dì Lâm.

“Ngoài những việc này, mọi việc khác trong nhà vẫn tốt đẹp cả chứ.” Giọng nói lão phu nhân pha chút mệt mỏi, hơi nghiêng người chọn tư thế dựa thoải mái nhất.

Hải thị buông khăn, nỗ lực nở một nụ cười: “Đều tốt ạ, răng của Toàn Nhi đã mọc dài hơn, bây giờ đã có thể chào một vài người, trở về sẽ để lão phu nhân nhìn kĩ, ... à, còn có, dịp Tết vừa rồi, cháu dâu đã dựa theo phân phó của lão phu nhân, như cũ tặng quà mừng năm mới cho họ Hạ, Hạ lão phu nhân tính tình thật tốt, liên tục nói cảm ơn, cách đây không lâu, cháu

nghe nói nhà họ đang tìm một căn nhà thích hợp, nói là để nhà dượng của Hoảng Văn đến ở, cháu có chị dâu họ, lại vừa khéo có một sân viện, không tính là lớn, chẳng qua sạch sẽ ngăn nắp, không cần phải dọn dẹp sửa sang gì nhiều, dọn vào là có thể ở rồi, cháu muốn chờ người trở về bàn bạc một chút, có thể thương lượng với họ Hạ...”

Động tác trên tay Minh Lan ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, chỉ thấy lão phu nhân khẽ chớp mắt.

Mẹ của Hạ Hoảng Văn chỉ có một người chị, vì thế nên Hạ Hoảng Văn cũng chỉ có một người dượng duy nhất, trước đây hai gia đình thường xuyên qua lại, mấy năm nay lại cắt đứt liên lạc với họ Hạ. Thỉnh lão phu nhân cũng biết họ Hạ và họ Tào có khúc mắc, không biết thùy thổ Lương Châu có nuôi hư người hay không.

Lão phu nhân hít một hơi dài, ngón tay cẩn thận lần tràng hạt, đốt ngón tay trắng bệch, mọi việc cứ từng cái từng cái mà đến, bà phải nhanh chóng lên tinh thần thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Bản Lĩnh Của Lão Phu Nhân, Chỗ Của Dì Lâm, Quyết Tâm Của Mặc Lan

Bắt đầu từ lúc bước vào cổng chính phủ Thịnh, lão phu nhân bèn lộ ra gương mặt lạnh băng, đầu tiên bảo nhóc Trường Đống quay về gặp dì Hương, rồi lại đến nhà chính gặp Vương thị, vừa tới cửa đã nghe thấy một tràng tiếng nữ nhân kêu bén nhọn: "...Ông['] có mà chết tâm đi! Tôi chính là cả đời nuôi con gái, cũng không cho phép con tiện nhân kia sống yên ổn!" Tiếp đó là tiếng Thịnh Hoành rống lên: "Bằng không bà muốn giải quyết thế nào đây!"

['] Bây giờ con gái con trai dựng vợ gả chồng có cháu rồi nên đôi xưng hô nhé, vợ chồng nhà này cũng chẳng ân ái lắm

Lão phu nhân nghiêng mặt nhìn Hải thị, Hải thị đỏ mặt, vội vàng huých đưa hầu, đưa hầu kia lập tức hô lớn truyền báo: "Lão phu nhân đến đây!"Read more...

Trong phòng lặng đi, đoàn người lão phu nhân vén rèm bước vào, băng qua Bách Bảo các, tiến thẳng vào sao gian, chỉ thấy Vương thị nằm trên giường, nàng ta mặc áo trong bằng gấm kim tuyến màu cánh sen đậm, sắc mặt vàng như sáp, gò má đỏ ửng bất thường, lộ vẻ vừa phát giận, bên cạnh là Thịnh Hoành đang nhìn lão phu nhân tiến vào, bèn vội vàng hành lễ.

Lão phu nhân lạnh lùng liếc ông ta một cái, nói cũng chẳng buồn nói. Vương thị chật vật định đứng lên chào, Minh Lan vội tới đỡ nàng ta lại.

Lão phu nhân đi tới ôn hòa nói: “Đừng đứng dậy, nghỉ ngơi cho tốt.”

Minh Lan trộm quan sát vợ chồng Thịnh Hoàn một cái, chợt thất kinh trong lòng, tóc mai Thịnh Hoàn đột nhiên bạc đi, tựa như già đi hẳn bảy tám tuổi, gương mặt Vương thị tiêu tụy, dường như bệnh nặng một trận. Minh Lan thấy tình hình không ổn, bèn không dám nán lại lâu, cung kính hành lễ với Thịnh Hoàn và Vương thị, vắn an xong liền lui ra, đi thẳng về Mộ Thương trai.

Vương thị nhìn Hải thị đứng ở bên, chỉ thấy Hải thị khẽ gật đầu, biết lão phu nhân đã rõ ràng chân tướng sự việc, lệ ứa viền mi: “Lão phu nhân ... Con dâu là đồ vô dụng, dưới mí mắt mình mà lại để xảy ra sự việc mất mặt như thế! Con...con...”

Lão phu nhân xua xua tay, ngắt lời Vương thị: “Chuyện của con bé Mặc không trách con, chỉ có ngàn năm làm trộm, chứ không có ngàn năm phòng trộm, huống hồ lại còn là người lão gia yêu mến coi trọng, ai mà không để cho vài phần mặt mũi, liệu mình đi quản chế chứ.”

Lời này ngấm mang theo mĩa mai, Thịnh Hoàn đỏ mặt, chỉ cúi đầu thờ dãi, không dám trả lời. Vương thị thấy lão phu nhân cắt lời vì mình, bèn khóc tu tu lên, khóc lớn tiếng: “Mẹ nói phải ạ! Nếu không phải ỷ mặt lão gia, ai lại để chúng nó lén lút giở thủ đoạn này chứ! Làm hại con tôi rồi...”

Lão phu nhân lại ngắt lời nàng: “Chuyện của con bé Mặc không trách con, nhưng chuyện của con bé Như cũng là lỗi của con! Một đứa con gái của con cuối cùng định hứa gả cho mấy nhà hủ, đứng núi này trông núi nọ, chốc lại nhắm hướng đông, chốc lại nhắm hướng tây, bà thông gia thương con như vậy, giờ cũng giận con rồi, con còn không ngấm cho thấu đi!”

Vương thị nhớ tới cơn giận của mẹ hiền và sự phản bội của chị gái, trong lòng đau khổ một chập, nằm trên gối khóc thút thít.

Thịnh Hoàn mặt xấu hổ, cúi đầu nói: “Mẫu thân, người xem xem... Nên làm sao bây giờ?”

Thịnh lão phu nhân vẫn lơ ông ta đi như cũ, nói với Vương thị: “Con vẫn là nghỉ ngơi cho khỏe, trước tiên đừng nghĩ ngợi mấy chuyện phiền lòng đó nữa, Như Lan vừa mới cập kê, chuyện kết hôn cứ từ từ rồi nói.” Lại dặn dò Hải thị chăm sóc chu đáo này nọ, sau đó mới quay đi. Thịnh Hoàn thấy vẻ đanh lại của lão phu nhân, cũng không dám lên tiếng, trơ mắt nhìn người đi ra ngoài mất.

Minh Lan đi một hồi về Mộ Thương trai, chỉ thấy Nhược Mi dẫn một đám hầu nhỏ nghênh đón ngay ngắn ở cửa. Minh Lan cười cười, đợi đi vào trong phòng, thấy cửa sổ trong phòng rộng mở, bên cạnh là ấm trà đun lăn tăn, trên bàn bày một bộ chén sứ trắng vẽ men màu mà Minh Lan dùng ngày xuân, ở giữa còn bày một đĩa hoa quả tươi mơn mớn, Minh Lan thấy hơi hơi hài lòng, bèn khen Nhược Mi mấy câu.

Đi vào trong phòng, Đan Quất bèn mỉm cười mở một cái hòm nhỏ, lấy ra một cái bọc lụa mỏng màu tím nhạt nhét vào tay Nhược Mi: “Chả trách cô chủ thưởng cho em phần đặc biệt hậu hĩnh này, quả nhiên là rất tốt nha!”

Nhược Mi kiêu ngạo nhú mày, nhận lấy đồ, thản nhiên nói: “Em là đứa ăn nói vụng về, đâu bằng các chị khiến cô chủ yêu thích, một mình lưu lại trông coi viện này, tất nhiên là phải dốc chút sức lực rồi.”

Lục Chi đang vui đùa vào rường lớn ở bên ngoài nghe thấy được, nhin không nổi muốn xông ra đấu võ mồm, bị Yến Thảo kìm lại, Đan Quất cười ôn hòa, cũng không đáp lời nhiều, Tiểu Đào nhin không được nói: “Chị Nhược Mi, em nghe cô chủ nói, nếu để người khác lưu lại, chưa chắc đã trông coi được viện mình, cô chủ mới yên tâm để chị trông nhà.”

Nhược Mi ậm ừ nhếch môi, xoay người đi ra ngoài, sau đó Thúy Tụ gạt màn trúc tiến vào, cười ngọt như mật nói: “Các chị vất vả ạ, giường đệm

của các chị chị Nhược Mi đã sai chúng em thu dọn đầu vào đấy rồi, chốc nữa chờ các chị mau mau làm xong việc của cô chủ thì nghỉ ngơi cho khỏe. Chị Nhược Mi miệng nói vậy, thực ra là nhớ nhung các chị lắm đấy ạ.”

Nghe xong lời này, Lục Chi phì ra một hơi, tiếp tục cúi đầu làm việc. Đan Quất nhìn không được khẽ cười.

Loáng cái dọn dẹp tới trưa mới rảnh, Minh Lan hùng hổ tắm rửa một phen, mới cảm thấy hơi hơi bớt mệt, thấy trên người khoan khoái được một chút, lúc này mới chậm chậm nhắm thẳng tới Thọ An đường dùng cơm

Quy tắc của lão phu nhân là không nói chuyện, hai bà cháu ngồi ngay ngắn xuống dùng cơm. Minh Lan một bên xới cơm, một bên trộm nhìn về mặt lão phu nhân, dường như không có vẻ đặc biệt hờn giận, chính là lông mày nhăn sâu lại, như là vô cùng đau đầu.

Sau khi uống xong một chén trà xanh, Minh Lan không biết nói gì với lão phu nhân cho phải, bèn bước tới nhẹ nhàng bóp vai.

“... Con nói việc bê bối này, bà nên quản hay là mặc kệ đây?” Lão phu nhân từ từ mở lời, hơi trà nóng mờ mịt phủ đầy khuôn mặt bà, vẻ mặt chán ghét. Vừa rồi Phòng ma ma đã báo lại, dì Lâm bị nhốt ở nhà kè, Mặc Lan bị nhốt tại chính phòng mình. Thịnh Hoành hạ tử lệnh, ai cũng không được gặp.

“... Quản chứ ạ.” Minh Lan thốt ra, thấy vẻ mặt lão phu nhân bất ngờ, lập tức bổ sung nói, “Nhưng không thể dễ dàng mà quản được, ấy dà ... Ít nhất phải để phụ thân đến cầu bà... Phải rồi, ba lượt!” Ba ngón tay non nót dựng thẳng lên trên bàn tay mũm mĩm nõn nà.

Lão phu nhân lại xem thường nàng, hừ hừ nói: “Vừa mới tới trưa, cha con đã đến cầu hai lần rồi.”

Minh Lan ngượng ngùng, oán thầm cha già Thịnh rất thiếu kiên nhẫn, ha hả cười ngượng: “Kia ... Ít nhất năm lần ạ.” Toàn bộ năm ngón tay béo múp đều xòe ra.

Lão phu nhân thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Máu mủ tình thâm, rốt cuộc là cốt nhục nhà mình, thôi được rồi, chuyện này cuối cùng không thể bế tắc như vậy được, chính là...” Lão phu nhân nhin không được căn răng, “Lại không muốn thỏa mãn tính toán của cái phường rác rưởi mặt dày kia được.”

Minh Lan chậm rãi ngưng tay, cân nhắc nói: “Việc nào ra việc nấy, lỗi của dì Lâm là một chuyện, thể diện nhà mình lại là việc khác, nên phạt thì phải phạt, nên cứu vãn thì cũng phải cứu vãn thôi ạ.”

Lão phu nhân nhắm mắt lại trầm ngâm chốc lát, mở miệng nói: “Có lý.”

Hôm sau, lão phu nhân bảo Minh Lan chia những thứ đem về từ Hựu Dương từng cái từng cái một đi. Vương thị vẫn nằm trên giường bệnh như cũ. Hải thị thấy lão phu nhân hồi phủ, sau khi thở phào một hơi thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, vẻ mặt cũng không còn khó coi như vậy nữa. Buổi chiều Minh Lan cầm đầu hoa quế tươi mới đến Đào Nhiên cư thăm hỏi người bị hại.

Theo như Minh Lan đoán, lúc này Như Lan không phải đang tức giận, mà chính là vừa hết giận xong, bằng không chính là chuẩn bị phát giận, không ngờ, Như Lan cũng không phần nộ như dự đoán, tuy là nhắc tới mẹ con Mặc Lan thì vẫn miệng độc mắng vô đức như trước, có điều lại vô cùng lí trí, còn có tâm tình sai hầu gái can hình hoa.

“Chính chị ta tìm chết, chẳng trách người khác được, lại còn liên lụy chúng mình xui xẻo!” Như Lan căm giận nói, sau đó lại giãn mày, “Nhân duyên tự có duyên phận, ông trời ban cho, không có gì là phức tạp cả.”

Xem ra, chị ấy không có hứng thú với Tề Hành và anh họ Vương lắm, cho nên mới ra vẻ không hề gì.

“Chị Năm, chị trưởng thành rồi nha.” Minh Lan bùi ngùi tận đáy lòng, sau đó trên trán đã trúng một cái búng thật mạnh.

Mấy ngày này, Thịnh Hoàn cũng sống không dễ chịu gì, thể diện gia tộc mất hết, thời gian vừa rồi bà vợ hung hãn lại còn mặc kệ, chỉ còn cầu được lão phu nhân. Hai ngày thì bốn lần tới tìm lão phu nhân, còn chưa mở miệng đã bị lời mắng lời nhạt chặn họng tổng về. Thịnh Hoàn biết lão phu nhân luôn luôn ngăm trách ông ta quá nường tay với dì Lâm, chưa từng ràng buộc cho đúng đắn, nhìn xem, thế mới sinh chuyện, đấy!

Sáng sớm ngày thứ ba, Thịnh Hoàn lại vượt mũi đi cầu lão phu nhân. Lão phu nhân hai tay thu trong tay áo, thăm dùng ngón tay để đếm, đếm tròn 1 bàn tay, mặt tươi lên. Thịnh Hoàn vui mừng quá đổi, vội khẩn cầu: “Con biết sai rồi ạ, ngàn lần xin mẫu thân dạy dỗ!”

Lão phu nhân lẳng lặng nhìn Thịnh Hoàn, ánh mắt lạnh lạnh: “Nghe nói Lâm thị đưa một đứa hầu bên người cho con hả, giờ lại còn có bầu nữa? Đang giữa kì quốc tang đấy nhé.”

Thịnh Hoàn mặt đỏ tía tai, phù một tiếng rồi quỳ xuống, luôn mồm: “Con hồ đồ ạ!”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Chả trách nó lại có năng lực gây sóng gió, hóa ra là làm cho con sung sướng có khác.”

Vương thị trông chừng Thịnh Hoàn như thể quản tù, dì Lâm thân thiện lại hiểu ý người, chuẩn bị cho ông ta một con hầu xinh đẹp ông ọ, đúng mong muốn ông ta, nhưng về sau, trong lòng Thịnh Hoàn cũng cực kì hối hận. Ông ta xưa nay coi trọng tiếng quan, lần này là bị khiêu khích đến quên hết thầy.

“Đều là lỗi ở con ạ! Xin mẫu thân hãy trách phạt con thật nặng!” Thịnh Hoàn cúi đầu quỳ gối trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân đập mạnh một chương lên bàn, cười gằn nói: “Con cái đồ ngu! Để người khác tính kế mà không biết! Con cũng không ngẫm lại xem, chuyện của con bé Mặc đâu phải ngày một ngày hai mà bày ra được? E là có kẻ đã sớm tính kế, hiển nhiên là đầu tiên phải dụ dỗ thể xác con! Khiến con làm chuyện đui lý, rồi mới tiện bắt bí con!”

Trán Thịnh Hoàn rùng rùng mồ hôi. Lão phu nhân hớn hển mấy hơi mới quyết định, nói chậm rãi: “Hoàn Nhi, con còn nhớ cách đây vài năm, sau khi dì Vệ bỏ mạng mẹ con ta đã nói chuyện một phen?” Thịnh Hoàn trong lòng ngẩn ra, phản ứng lại: “Con nhớ rõ ạ.”

Lão phu nhân giận dữ nói: “Khi đó ta nghĩ con sẽ quản thúc Lâm thị cho đàn hoàng, thế mà con cũng chẳng lọt tai; hôm nay mới ủ thành cái họa lớn này. Trước đây ta đã nói, gia đình không êm, quan lộ sao có thể trôi chảy, tình hình như bây giờ thì ...”

Thịnh Hoàn xấu hổ không chịu nổi, thời tiết tháng năm đang ấm dần, trên người ông ta lại đổ từng đợt từng đợt mồ hôi lạnh, trong lòng bắt đầu hận dì Lâm, nếu không phải nàng ta nhiều lần gây rối, ông ta làm sao lại bị đồng liêu chỉ trích.

Lão phu nhân nghiêm nghị hỏi: “Con lần này thật sự muốn ta quản?” Thịnh Hoàn đập đầu một cái, cất cao giọng: “Con trai vô đức vô tài, những năm gần đây toàn bộ dựa vào mẫu thân chỉ điểm, thỉnh cầu mẫu thân lại vất vả thêm một chút ạ!”

Lão phu nhân nhìn chằm chằm Thịnh Hoàn, gằn từng chữ: “Lần này ta không chỉ nói suông đâu, xong chuyện là phải xử phạt thẳng tay, con thể có chịu không?!” Thịnh Hoàn nghe ra ý tầm tối trong lời lão phu nhân, ngẫm nghĩ, cắn răng nói: “Tất nhiên là được ạ!”

Lão phu nhân truy tới cùng: “Dù cho ta đòi mạng của nó?” Thịnh Hoành nghĩ quan hệ thiệt hơn trong đó, hưởng hồ những năm gần đây, tình đối với Lâm thị đã sớm phai nhạt rất nhiều, cắn răng gật đầu.

Lão phu nhân nhìn chăm chăm Thịnh Hoành hồi lâu, không thay đổi sắc mặt gật gật đầu, thản nhiên nói: “Sẽ không đòi mạng nó, có điều ... Cũng không thể giữ nó lại được.”

Sau giờ cơm chiều, lão phu nhân đuổi Minh Lan trở về, Minh Lan để một đứa thân tín ở lại, viện cớ lưu Đan Quất ở lại Thọ An đường, để lúc sau còn truyền lại tình hình thực tế.

Phong cách làm việc của Thịnh lão phu nhân và Hải thị không giống nhau, Hải thị xuất thân từ dòng dõi chi, hồ, giả, dã, thích lấy đức thu phục người, giỏi nhất khiến đối phương tâm phục khẩu phục lại còn bội phục, lão phu nhân lại xuất thân là con dòng chính nhà quyền tước, làm việc từ xưa đến nay là nói một không hai, cực kì không kiên nhẫn dây dưa cùng người khác, chỉ nói rõ ràng, ta hiểu không cần người hiểu.

Thịnh Hoành cùng Vương thị ngồi ở buồng trong Thọ An đường, một người ở cạnh bàn, một người tựa bên cửa sổ La Hán trên giường. Hai vợ chồng đều nén giận, ai cũng không nhìn ai, bên ngoài, Thịnh lão phu nhân một mình ngồi ngay ngắn ở chính đường, gọi người đưa dì Lâm với Mặc Lan tới đây.

Dì Lâm rất biết điều quỳ xuống, bên cạnh là một đứa hầu xinh đẹp xiêm y đỏ thắm dịu. Lão phu nhân nhìn đứa hầu xinh đẹp kia vài lần, chỉ thấy nó mắt hạnh má đào, mặt mày ẩn tình, chính là eo hơi to, trong lòng không nhìn được cười giễu. Mặc Lan bên kia thì cứng hơn, tuy rằng mấy ngày nay hứng không ít khổ, ăn mặc qua quýt, vẻ mặt ủ rũ, nhưng vẫn như trước ngẩng cổ đứng ở giữa.

Lão phu nhân nhìn Mặc Lan, chậm rãi mở miệng: “Đạo lý lớn bà không nói, chắc là lão gia phu nhân cùng với chị dâu cả cháu cũng nói không ít, bà chỉ hỏi cháu một câu, nhà họ Văn kia cháu không được rồi, giờ cháu định giải quyết thế nào?”

Mặc Lan một bụng tức nén ở ngực, hăm hừ nói: “Cháu cùng lắm có một cái mạng, có gì mà khó lường! Mọi người muốn cháu chết, cháu chết ngay là được chứ gì!”

Lão phu nhân nhanh như chớp quát: “Nói phải! Bưng lên.” Phòng ma ma tiến vào, trên tay bưng cái khay, lão phu nhân chỉ vào vật trong cái khay kia nói, “Nơi này có một tấm lụa trắng, một chén thạch tín, cháu chọn một cái đi, cũng coi như rửa sạch thanh danh họ Thịnh chúng ta!”

Khuôn mặt nhỏ của Mặc Lan tái nhợt, vẻ mặt quật cường cuối cùng không duy trì được, nhìn thấy khay lụa trắng cùng thuốc độc, thân mình run rẩy lấy bối, dì Lâm kêu thảm một tiếng, đập đầu nói: “Lão phu nhân tha mạng! Mặc Lan, còn không mau quỳ xuống bồi tội với bà nội con!... Lão phu nhân ngàn vạn lần không được, cái Mặc không hiểu chuyện, chộc giận lão phu nhân, lão phu nhân hãy nể mặt lão gia với ạ...”

Lão phu nhân vung tay lên, choang một tiếng, một chén trà rơi xuống đất, chỉ vào dì Lâm, lạnh giọng quát: “Câm cái miệng cô lại! Ta đời này việc cuối cùng hối hận là, nhất thời mềm lòng cho cô vào phủ rồi lại vào cửa, những năm gần đây, cô phất gió phá hoại bao nhiêu việc, ta giờ không nói lí với cô, nếu cô lại còn chen thêm câu nào, ta lập tức cho cái con đàn bà nhà cô uống hết chỗ thạch tín kia! Cô biết ta rồi đấy, ta nói được, là làm được!”

Cổ họng dì Lâm ực một tiếng, cúi đầu, cặp mắt tìm kiếm mọi nơi, lão phu nhân cười lạnh nói: “Cô không cần tìm lão gia, lão gia hôm nay sẽ không tới, hết thảy mọi việc đều do ta xử trí.”

Dì Lâm mệt mỏi phục trên mặt đất, vẻ mặt khổ sở đáng thương, nhưng cũng không dám mở miệng nữa. Vương thị ngồi ở buồng trong cười cười châm chọc, quay đầu nhìn chồng, đã thấy Thịnh Hoành vẫn không nhúc nhích, trong lòng nguôi giận rất nhiều.

Mặc Lan thấy tình hình không ổn, vội vàng quỳ xuống, luôn mồm bồi tội: “Bà nội tha cho cháu gái, cháu biết sai rồi, biết sai rồi ạ! Cháu gái cũng không dám nữa, cháu gái,... Còn chưa muốn chết ạ!” Nói xong bèn khóc lên, một bên nhìn dì Lâm quỳ gối bên cạnh, chợt nhớ tới mưu tính phía trước, vội vàng nói, “Cháu gái không phải là cố ý đâu ạ, là ngày ngày cấm túc trong nhà, quả là buồn bức đến bứt rứt, mới ra ngoài dâng hương, nghĩ vì lão phu nhân cầu phúc thêm thọ, cầu cho phụ thân thăng quan tiến chức, ai ngờ lại gặp phải chuyện đó... Cháu gái làm sao lường được! Chẳng qua là vô ý lỡ làng thôi ạ ...” Mặc Lan thấy lão phu nhân mặt mĩa mai nhìn mình, không nói nổi nữa.

Vương thị ở buồng trong dường như tức đến ngã ngửa, tới nước này rồi mà Mặc Lan lại còn muốn lừa người. Thịnh lão phu nhân ở bên ngoài cũng không biết nên khóc hay cười, chậm rãi nói: “Dì Lâm của cháu mấy tháng trước đã nhằm vào nhà họ Lương, bảo đưa nô tài đặc lực trước đây của dì Lâm lôi kéo làm quen với người gác cổng nhà họ Lương, nghe được hôm ấy cậu Lương Hàm phải bồi mẹ mình đi dâng hương, rồi lại kêu đưa hầu bên cạnh cháu là Vân Tài giả dạng cháu nằm trên giường. Cháu thì mặc quần áo người hầu lĩnh ra ngoài, ở bên ngoài thì ăn mặc đẹp đẽ, bảo Hạ Hiên chuẩn bị xe cho cháu... Ba trận gây giáng xuống, bọn hạ nhân cái gì cũng khai ra, mẹ con các người nếu không sợ mất thể diện thì gọi người lôi chúng nó lên đây, đối chất với các người, hư hù, trước mặt ta, cháu dám nói dối như vậy! Quả là có bản lĩnh! Dì Lâm đời này quen đối trắng thay đen, cháu thế mà cũng học cho được đấy!”

Mặc Lan mặt tái không còn hột máu nào, trong lòng biết lão phu nhân hết thầy đã điều tra rõ ràng, nằm trên đất, run cầm cập.

Vương thị ở buồng trong trảo phúng liếc Thịnh Hoàn một cái, Thịnh Hoàn cảm thấy thật không thể chịu đựng nổi. Tại chính đường, lão phu nhân bảo Phòng m ma đặt khay sang một bên, mới tiếp tục mở miệng: “Hiện giờ cháu đã hồng danh dự, nhà tử tế khác e là khó nói, họ Lương lại không cần cháu, cháu làm ra chuyện như thế, đã nghĩ đến đường đi sau này chưa?”

Mặc Lan nghe vậy, bỗng run rẩy, lớn miệng: “Phu nhân còn chưa đi cầu hôn, sao lại biết họ Lương không cần cháu? “

Lão phu nhân lạnh lùng nhìn chị ta: “Vốn là mẹ con các người tự ý, cũng không nghĩ xem, người ta tuyệt nhiên không xem trọng các người? Từ trước đến nay đều là nhà trai cầu hôn nhà gái, dù có chuyện ngược lại, cũng là hai nhà đã sớm bàn bạc. Nếu nhà chúng ta đi cầu hôn, bị đuổi về, cháu bảo mặt mũi cha cháu biết vứt đi đâu?”

Mặc Lan một bên lau nước mắt, một bên thanh minh: “Nếu Lương phu nhân xem trọng Minh Lan, vì sao không để mắt cháu? Cháu có điểm nào không bằng Minh Lan! Lại nói, dì Lâm mạnh hơn mẹ ruột nó nhiều!” Giọng nói vẫn mang theo ảm ức.

Lão phu nhân cười mỉa: “Vì sao không để mắt cháu ư? Ta không biết, chỉ biết được sau hôm ấy, phủ Vĩnh Xương hầu không có lấy chút tin tức nào, cha cháu thử thăm dò buồng chút tín hiệu, cũng chỉ như vô vọng.”

Ngực Mặc Lan co thắt, thở từng hơi từng hơi một, giống như người chết chìm túm lấy năm lục bình, quỳ lết tới kéo góc áo lão phu nhân, lớn tiếng khẩn cầu: “Xin bà nội thương xót cháu với, Minh Lan là cháu bà, cháu cũng vậy mà! Bà liên tục trù tính cho em ấy, không thể không lo cho cháu được! Cháu biết cháu làm mất thể diện nhà mình, làm phụ thân ghét bỏ, chính là cháu cũng chẳng còn biện pháp nào khác, thái thái oán giận hai mẹ con cháu, hận không thể ăn dì cháu, làm sao có thể tận tâm với hôn sự của

cháu được, cháu... Cháu cùng với dì chẳng qua là muốn một mối hôn tốt đẹp, tránh cho nửa đời sau bị người ta lãng phí!”

Nói xong, trên hai gò má Mặc Lan một chuỗi nước mắt lăn xuống, viền mắt đỏ ửng, vẫn khóc nói: “Cháu ấm ức việc Minh Lan đi đâu cũng được người khác yêu mến, bà nội thương em ấy, cha thương em ấy, anh cả chị dâu cũng mến em ấy, giờ khó lắm mới kết giao với nhà quý nhân, phu nhân Vĩnh Xương hầu cũng thích em ấy! Cháu không phục, cháu chính là không phục! Dựa vào đâu mà em ấy lại có thể sướng hơn cháu! Bà nội, việc đã đến nước này, bà thành toàn cho cháu đi ạ, coi như rủ lòng thương đứa cháu gái này!”

Nói xong, Mặc Lan nằm trên đất hu hu khóc không ngừng, giọng nghẹn ngào.

“Cháu muốn chúng ta thành toàn cho cháu thế nào?” Lão phu nhân chậm rãi nói.

Mặc Lan vội vàng ngẩng đầu, dường như nhìn ra đường sống: “Xin phụ thân đi cầu xin nhà Vĩnh Xương hầu, phụ thân có danh tiếng làm quan, hầu gia sẽ không thể không nể mặt! Dù sao Lương phu nhân vốn cũng tính toán kết thân với nhà ta, chẳng qua là đối người thôi, đều là khuê nữ họ Thịnh đúng không nào, cháu so với Minh Lan có kém cạnh gì đâu! Xin phụ thân đi, phu nhân cũng đi! Cháu nếu vào cửa nhà họ Lương, thì cũng giúp ích cho họ Thịnh phải không ạ? Chỉ cần phụ thân cùng phu nhân dốc hết sức, sao mà không thành được! Cho con đường sống đi mà!”

Vương thị ở buồng trong đã liên tục cười lạnh không ra tiếng. Thịnh Hoành tức giận nắm chặt tay, tức đến mức mặt mày tím đỏ, cả đời này ông ta hành tẩu quan trường cực kì cẩn thận, cũng không vô duyên cớ gây thù kết oán, cũng không vô cớ cầu cạnh ai, mới lẫn lộn được đến địa vị hôm nay, lại vì cái đứa con gái vợ lẽ không biết phép tắc làm cho mất mặt xấu

hồ, không chắc đã kết được thông gia này, kinh thành đông người, nếu truyền ra ngoài, về sau mặt mũi ông ta biết vút vào xó nào?!

Lão phu nhân nhìn thấy Mặc Lan mặt đầm đìa nước mắt, nhìn dì Lâm ở bên kia, trong lòng dần dần lạnh hẳn, châm chọc nói: “Ý cháu là, nếu sự không thành, là do lão gia cùng phu nhân không cố hết sức à? Đó là không chừa cho cháu đường sống hả?”

Mặc Lan cả kinh, cúi đầu nói: “Phụ thân thương cháu, thì nên suy nghĩ cho cháu!”

Trong phòng chết lặng, thật lâu không có tiếng động, chỉ nghe tiếng cành lá cây hoa quế ngoài sân kia lay động. Thịnh Hoành ở buồng trong tức đến mức mặt trắng bệch, đối với mẹ con Lâm thì lạnh tận đáy lòng. Vương thị thấy trượng phu khổ sở như vậy, trong lòng cũng mềm đi.

Qua một hồi lâu, lão phu nhân mới từ từ nói: “Cháu lớn bằng ngần này, cha cháu yêu thương cháu biết bao, trên dưới toàn cái phủ này không ai là không biết. Cháu một đứa con gái vợ lẽ, ăn mặc tiêu vật nơi ở đều tương tự như con bé Năm, ngay cả phu nhân cũng chẳng dám sơ suất với cháu, chính là bởi sợ cha cháu đau lòng, cháu thử so với mấy đứa con gái vợ lẽ nhà dì Khang mà xem, chính mình tự vấn lương tâm xem, giờ lại nói ra mấy lời xằng bậy bất hiếu như thế! Một phen tâm huyết của cha cháu cũng đến rơi vào bụng chó mà thôi! Cái khác biệt giữa cháu và em Minh, đó là em ấy bằng lòng với số mệnh, hiểu được việc nên hay không nên làm, cháu nói ta trù tính vì em ấy, vậy trù tính cho cháu cũng như thế, liệu cháu có bằng lòng không? Rốt cuộc là cháu thấy phú quý thì ghen tị, cứ mãi thế ta cũng chẳng ưa nổi, ôi... Thôi, phu nhân không đi cầu hôn thì ta đi!”

Lời vừa dứt, buồng trong buồng ngoài mấy người đều hoảng. Tới tình hình này, vẻ mặt Thịnh Hoành lạnh như băng, chỉ cảm thấy có tặng cho Mặc Lan chén thuốc độc cũng không tính là oan uổng chị ta mà Vương thị cũng sợ đến mức nhảy dựng lên.

Mặc Lan không dám tin ngẩng đầu nhìn lão phu nhân, u oán trên mặt lập tức đổi thành mừng rỡ, không đợi chị ta nói cảm tạ, lão phu nhân lại nói: “Ta hồ thẹn trưng cái mặt già này ra, tới phủ Lương cầu hôn cho cháu, nói tốt cho cháu, trù tính cho cháu, nhưng mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, nhà họ Lương kia có đồng ý hay không, bà nội không dám cam đoan.”

Mặc Lan trong lòng nhảy dựng, lão phu nhân nhìn chăm chăm ánh mắt chị ta, thông thả bất thường nói: “Lương phu nhân nếu bằng lòng cưới cháu làm dâu, cháu cũng không cần cảm tạ ta, đó là may mắn của cháu. Nếu Lương phu nhân thế nào cũng không đồng ý...” Mặc Lan run rẩy ngón tay, lão phu nhân tiếp tục nói, “cha anh cháu còn phải làm quan trên kinh, con gái họ Thịnh không thể làm thiếp nhà họ Lương, anh rể cả cháu vẫn là quan trên của Lương Hàm, chị cả cháu cũng không thể mất mặt được, ta sẽ gửi cháu về Hữu Dương, nhờ bác cháu tìm gả cháu cho một nông hộ giàu có.”

Mặc Lan bị dọa đầu toát mồ hôi lạnh, lưng áo mướt mồ hôi, còn muốn biện hộ vài câu, lão phu nhân đã chỉ tay về khay vải trắng cùng thạch tín, dứt khoát nói: “Nếu cháu còn ra sức khước từ, thì chọn khay này hoặc kéo cắt tóc cũng thế mà thôi! Tang lễ sẽ lo liệu làm thật to cho cháu, lúc đến an ni cô cũng sẽ thăm cháu một lượt.”

Mặc Lan ngây ngẩn cả người, không dám nói lời nào, dì Lâm lại mừng thầm trong lòng, biết tính Thịnh lão phu nhân, nếu bà đã đồng ý rồi thì sẽ toàn lực ủng hộ, tất nhiên sẽ không nói dối..., ngay cả lão phu nhân cũng đã ra mặt, Thịnh Hoàn tất sẽ đi tìm Vĩnh Xương hầu.

Nói xong câu này, lão phu nhân không hề nhìn thêm Mặc Lan, quay về phía dì Lâm, nói: “Còn cô, không thể ở lại phủ Thịnh, chờ qua đêm nay, sáng sớm mai, sẽ đưa cô về thôn trang ở dưới quê.”

Những lời này đúng như sấm giữa trời quang, dì Lâm ‘à’ một tiếng thét lên kinh hãi: “Lão phu nhân ...” Nói còn chưa xong, Phòng ma ma đã sớm dẫn hai hầu già khỏe mạnh chờ ở một bên, loáng cái đã chặn miệng dì Lâm,

trối tay trối chân. Mẹ con liên tâm, Mặc Lan kêu khóc, túm góc áo lão phu nhân cầu xin tha thứ, dì Lâm tựa như con dã thú, giãy giụa như điên.

Lão phu nhân nhìn dì Lâm chăm chăm, lạnh lùng nói: “Lại còn lằng nhằng, ta bèn giao cô cho Đồng Xử am ở ngoại thành!”

Dì Lâm không dám từ chối, Mặc Lan cũng ngấn người. Đồng Xử am kia không phải am ni cô bình thường, là nơi nữ quyến nhà giàu phạm lỗi bị phạt đến đấy, ni cô bên trong hờ tít là đánh chửi, làm việc lại vô cùng vất vả, ăn không no ngủ không đủ, nghe nói nữ nhân đi vào đấy đều như lột đi một lớp da.

Lão phu nhân đứng dậy, nhìn dì Lâm trên mặt đất, chỉ thấy ánh mắt nàng ta đỏ sậm toát ra vẻ phẫn hận, hung hăng trừng mình. Lão phu nhân không sợ chút nào, còn lạnh nhạt nói: “Ta vô cùng hối hận, lúc trước dù liều mạng khiến lão gia trong lòng không thoải mái, cũng phải đưa Phong nhi với Mặc nhi ra khỏi chỗ của cô, nhìn xem một đứa con trai một đứa con gái được cô dạy dỗ thành cái phường gì? Một đứa tự xưng là phong lưu, không chí tiến thủ, một đứa tham hư vinh, không biết liêm sỉ, cô bản thân tự sai đã đành, lại còn dạy hư lũ nhỏ! Cô cũng là người có sinh mệnh trên tay, đi thôn trang thanh tịnh, chỉ suy nghĩ mà thôi, chờ qua một hai chục năm, con trai con gái cô nếu có tiền đồ bèn có thể đưa cô ra khỏi thôn trang hưởng phúc con cháu, nếu không có tiền đồ ...”

Phía sau còn chưa nói hết, trong mắt dì Lâm đã lộ ra sợ hãi, một hai chục năm, lúc ấy nàng ta bao nhiêu tuổi, bèn liều mạng hu hu kêu định dập đầu xin than thứ, hầu già giữ dì ta tay rất khỏe, không giãy ra nổi.

Lão phu nhân bỗng quay mặt về phía đứa hầu áo đỏ cạnh dì Lâm mỉm cười, ôn hòa nói: “Người tên Cúc Phương đi.” Đứa hầu kia đã sớm bị một phen uy thế này của lão phu nhân dọa, vẩn trốn trong góc run rẩy, nghe tiếng bèn vội vàng dập đầu.

Lão phu nhân vẻ mặt hiền hòa: “Quả nhiên là đáng đẹp xinh đẹp, đáng tiếc ...”

Cúc Phương nghe xong câu trước cùng với vẻ mặt lão phu nhân, còn hơi vui vui, ai ngờ một câu sau lại làm nó kinh hồn bạt vía, khó hiểu nhìn lão phu nhân, chỉ nghe bà thở dài: “Người đứa nhỏ này, bị người ta hại còn không hay.”

Cúc Phương kinh hãi, run giọng nói: “Ai... ai hại con?”

Lão phu nhân vẻ mặt thương hại lắc đầu: “Người bầu mấy tháng?” Cúc Phương mặt phẫn ửng hồng, e thẹn nói: “Bẩm, bốn tháng ạ.”

“Này giờ đang giữa kì quốc tang.” Lão phu nhân lạnh như băng nói một câu đánh Cúc Phương vào vết băng nứt, trong lòng nó hỗn loạn, quá sợ hãi, qua một lát bèn luôn mồm kêu: “Con không biết ạ, không biết ạ! Là dì ấy bảo con hầu hạ lão gia!”

“Chủ người đều là có ý đồ đấy.” Lão phu nhân một mắt nhắm về phía dì Lâm, “Có bầu vào kỳ quốc tang, lão gia làm sao lại có thể phạm phải nhược điểm này, đến lúc đó phu nhân càng giận, người thế là toi đời.”

Vương thị ở buồng trong hung hăng trừng mắt với Thịnh Hoành, việc này nàng ta hoàn toàn chả hay biết gì, vô duyên vô cớ lại có nhiều hồ li tình mò đến, làm sao mà không tức. Thịnh Hoành hổ thẹn, quay đi không nhìn Vương thị, trong lòng lại thầm hận Lâm thị mưu đồ vô cùng ác độc.

Cúc Phương bị dọa mặt cắt không còn hột máu, khóc kêu: “Lão phu nhân cứu mạng con với!” Trong lòng nó mắng to dì Lâm ác độc, nếu thực lòng muốn thành toàn cho mình, thì nên tránh kì quốc tang, mới cẩn thận an bài cho mình, thế mà lại hại mình như vậy.

Thịnh lão phu nhân vẫy vẫy nó, Cúc Phương một mạch chạy quỳ xuống dưới chân bà, chỉ nghe lão phu nhân chậm rãi nói: “Như vậy đi, xong để

Phòng ma ma hâm bát thuốc phá thai cho người, người trước tiên bỏ cái nhược điểm này đã, cẩn thận dưỡng sức, sau đó ta làm chủ, nâng người lên làm lẽ, thế nào?”

Cúc Phương mặc dù không nở với cốt nhục trong bụng mình, nhưng nhớ tới tính cách thô bạo của Vương thị, lại nhìn kết cục của dì Lâm, bèn khề cần môi đồng ý, trong lòng lại hận dì Lâm thật sâu.

Thấy một màn này, dì Lâm mới chính thức sợ hãi, nén không được run rẩy, nàng ta vốn còn muốn Thịnh Hoành niệm tình cũ, qua một năm rưỡi, lại có con cái thường xuyên cầu tình, Thịnh Hoành bèn đón mình về. Nhưng nếu để cho một đứa con gái trẻ tuổi xinh đẹp hiếu phong tình lại còn hận chính mình ở lại bên người Thịnh Hoành, ngày ngày thổi gió bên gối, sợ là Thịnh Hoành nhớ đến mình chỉ có hận mà thôi.

Dì Lâm trong lòng kinh hãi không thôi, ánh mắt khẩn cầu bắn về phía con gái. Mặc Lan thấy thế, lại muốn mở miệng cầu xin cho mẹ đẻ. Không ngờ lão phu nhân đã đứng dậy, để Thúy Bình dìu đi vào buồng trong, đi được một nửa bỗng quay đầu lại, nói với Mặc Lan: “Hai ngày nữa, ta sẽ đến phủ Lương, nếu nói thành công...”

Mặc Lan trong lòng hồi hộp, bèn ngậm miệng nghe lão phu nhân răn, chỉ nghe giọng nói lão phu nhân mệt mỏi: “Phủ Vĩnh Xương hầu gia thế lớn hơn họ Thịnh, cháu lại vào cửa như thế, về sau cháu phải dựa vào chính mình, khiến chồng vui vẻ, khiến cha mẹ chồng yêu mến, nếu nghĩ muốn dựa vào nhà đẻ, thì khó đấy.”

Mặc Lan nghe vậy, trong lòng bèn sinh ra một luồng sức lực, trước tiên buông chuyện của dì Lâm ra, âm thầm hạ quyết tâm, muốn đến lúc ấy, một lượt từ trong ra đến ngoài nhà mẹ đẻ sẽ thấy thế nào là uy phong của chị ta!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hôn Sự Của Mặc Lan, Như Lan Gà Thét , Minh Lan Ung Dung

Sáng sớm hôm sau, Minh Lan ngồi trước cái chậu sành, trước ngực choàng một cái khăn sợi mềm lớn, Yến Thảo rửa mặt cho nàng. Đan Quất từ bên ngoài nhẹ chân nhẹ tay tiến vào, cúi người nói nhỏ vào tai Minh Lan: “Vào khoảng canh ba giờ Dần, dì Lâm đã bị trói tay trói chân lôi ra ngoài, nghe nói là đưa đến một thôn trang của lão phu nhân.” Nếu đưa đến thôn trang đứng tên Vương thị, sợ nàng ta sống không quá ba tháng đi.

Minh Lan mặt không đổi sắc, chỉ hỏi: “Tôi nghe Lâm Tê Các bên kia ầm ĩ một đêm, có chuyện gì xảy ra sao?”

Khuôn mặt nhỏ của Đan Quất đỏ lên, liếc mắt Yến Thảo ở bên, nhỏ giọng nói: “Đêm qua sau khi rời đi, nghe nói Lưu ma ma bưng một chén đồ cho Cúc Phương... Cô ả đó...Đoán chừng đau một đêm, the the mắng dì Lâm một đêm; mãi tới trời sáng mới ... dừng.”

Minh Lan vẻ mặt ủ rũ, không nói gì nữa.

Khi đi thỉnh an lão phu nhân và Vương thị thì không thấy Hải thị, nghe nói chị ấy đang bận xử lý người của Lâm Tê các, từ ma ma quản sự cho đến hầu gái gã sai vặt, nên bán thì bán, nên đuổi thì đuổi, nhất là tâm phúc của dì Lâm là vợ Hạ Hiến, có vẻ như Mặc Lan có thể thuận lợi nhảy vào trong lòng Lương Hàm, công của bà ta rất lớn. Hải thị giận cực kì, từ trong ra ngoài bắt sạch sẽ cả lũ.

Qua mấy ngày, Hải thị ngoài mặt tươi cười bắt đầu hành động chinh đồn, từ hầu gái sai vặt Sơn Nguyệt cư đến người làm ở nhà bếp và kho, một đứa cũng không sót. Đến nước này, thế lực của dì Lâm hai mươi năm nay tại phủ Thịnh tan thành mây khói. Trường Bách vẫn kéo nguyên một bộ mặt suốt cả ngày. Sai lầm của người lớn anh ấy không bình luận, chỉ thường xuyên trợn mắt nhìn đứa con trai một tuổi, lai suy nghĩ giáo dục đứa con này như thế nào để tương lai phát triển đức, trí, thể, mỹ, lao toàn diện. Toàn Nhi cũng rất lanh lợi, nhìn thấy vẻ mặt người chết của cha, tức thì khúc khích cười ngậy ngô lộ ra hai cái răng hột gạo lộ mình nhất định rất nghe lời.

Thịnh Hoành một ngày ba chuyến đến chỗ lão phu nhân ra vẻ hiếu thảo, sau khi tươi cười quá độ thì tới chỗ Trường Phong dạy dỗ nghiêm khắc một lượt, với bộ mặt hòa hoãn cứng ngắc. Vương thị dứt khoát đóng vai chị Tường Lâm, không sai tí nào, câu cửa miệng của chị Tường Lâm là “À Mao đáng thương của mẹ”, mà câu cửa miệng của Vương thị là “Như Nhi đáng thương của mẹ”, từ sáng đến tối niệm ít nhất mười lần.

Mỗi khi thảnh an, Vương thị đều kéo tay Như Lan thút tha thút thít suốt buổi sáng, hơn nữa còn dùng ánh mắt cực kỳ bi thương nhìn con gái thật lâu. Minh Lan vẫn bàng quan, rút ra kết luận: người đứng đầu lễ truy điệu cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi.

Hai ngày tiếp theo, Như Lan rốt cục không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng: “Con còn chưa chết đâu!” rồi vung tay bỏ đi.

Vương thị liền quay về phía Minh Lan, lấy khăn che mặt tiếp tục đau thương:” Con ngoan, con phải thường xuyên trông coi chị Năm, không được để nó suy nghĩ miên man. Chớ để nó cầm kéo may...”

Minh Lan rất ân cần gặt đầu.Nhưng nàng lại thấy Vương thị thật sự không hiểu con gái mình, nếu Như Lan thực sự cầm vũ khí trong tay, vậy hẳn việc nàng phải làm đầu tiên là nhắc nhở Mặc Lan mau trốn đi.

Vương thị lau nước mắt, son phấn trên mặt cũng không che giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt, nhìn dáng vẻ Minh Lan ngỡ ngẩn có phần say sưa, chậm rãi nói: “Con thật là giống dì Vệ, nhưng cái mũi lại giống lão gia;.....Con còn nhớ rõ dì Vệ không?”

Minh Lan ngỡ ngẩn, thành thật lắc đầu: ” Không nhớ rõ ạ.” Kỳ thực nàng chưa từng thấy dì Vệ, lúc nàng xuyên không tới đây, dì Vệ đã mất rồi.

Vương thị nhìn khuôn mặt mềm mại như hoa của Minh Lan, ánh mắt chớp lên, sau đó ngã dựa vào kháng thượng, điều chỉnh đệm mềm, lưng thoải mái hơn rất nhiều, mới từ từ nói: ” Tính tình con cũng giống dì Vệ, thành thật, dè dặt, cái Như tuy là chị gái con, nhưng nhiều năm qua, lúc nào cũng là con nhường nó; con của ta, làm khó con rồi!”

Minh Lan lập tức ngượng ngùng cúi đầu, nói:”Đều là chị em một nhà, nhường nhịn nhau là chuyện nên làm.” Nàng cảm thấy Vương thị cũng không hiểu mình lắm.

Vương thị cầm bàn tay nhỏ bé của Minh Lan vỗ nhẹ, than thở:”Con mặc dù không phải do ta tự mình sinh ra, nhưng những năm gần đây ta luôn xem con như con ruột, vốn với dáng dấp tính tình của con, định là tìm một mối hôn dòng đôi cao cho con mới phải; aizz.....Không ngờ cái Mặc không biết phép tắc, phá hỏng mối nhân duyên đẹp này của con.”

Minh Lan đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân thường nói với con, nhân duyên trời đã định trước, có lẽ với chị Tư đây cũng là một cửa nhân duyên tốt, tóm lại vẫn là con gái nhà họ Thịnh, cũng giống nhau cả mà.” Lúc này nàng ta nói chuyện này là có ý gì?

Vương thị nhú mày, tinh thần tỉnh táo, lên giọng:” Đứa nhỏ này, con không biết, mấy lần phu nhân Vĩnh Xương Hầu lại phủ, chọn trúng chính là con!”

Minh Lan cúi đầu thấp hơn, ngập ngừng nói: ” Là do phu nhân cất nhắc Minh Lan, chị Tư.....cũng có ưu điểm,con.....Mặc dù con và chị Tư không tốt như với chị Năm, nhưng là vẫn tạm chấp nhận được.” Nàng không có sở trường diễn vai ôn nhu, việc khống chế tâm tình có vẻ khó khăn, suy nghĩ có nên thể hiện nhiệt tình chút hay không; không nên biểu hiện thái độ chị em tình thâm với Mặc Lan, bằng không Vương thị lại mất hứng.

Minh Lan cúi đầu đứng đó, khuôn mặt đỏ bừng, hai tay nhỏ bé vịn xoắn vào nhau, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Vương thị như chú chim nhỏ. Vương thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lần thứ hai ngả về dựa trên đệm, trong lòng rất căm hận Mặc Lan. Nếu Minh Lan được vào phủ Vĩnh Xương Hầu, chẳng phải rất hay rồi sao?!

Kỳ thật Minh Lan rất thông cảm với Vương thị. Vương thị không phải mẹ cả tốt nhất, nhưng cũng không phải xấu nhất. Nàng ta mặc dù chưa bao giờ quan tâm tới Minh Lan, nhưng cũng chưa từng căm ghét nàng, cũng không có suy nghĩ ám hại con vợ lẽ. Trường Đồng ở với nàng ta tuy rằng đãi ngộ không cao, nhưng ít ra cũng sống tốt đến giờ, cũng không méo mó vẹo vọ gì.

Cho nên, Minh Lan nghe lời Vương thị đi Đào Nhiên cư, nhìn thấy Như Lan xoa tóc đang ngồi trước gương, gương đồng một mặt bằng gỗ hoa lê chạm khắc hoa văn sáng bóng lạ thường, phản chiếu khuôn mặt thiếu nữ thanh xuân xinh đẹp. Hỉ Thước đứng bên cạnh chị ấy, cầm chiếc lược nhỏ bôi dầu hoa quế tỏa hương thơm ngát, cẩn thận chải lên tóc Như Lan, nhẹ nhàng chải.

Thấy Minh Lan tới, Hỉ Thước quay đầu lại cười nói:” Cô Sáu tới nhìn một cái, tóc cô chủ chúng tôi dạo này khá tốt, cũng là nhờ có cô Sáu đưa dầu hoa quế tới, cô chủ chúng tôi dùng rất thích.”

Như Lan nghe vậy không vui, lạnh lùng hừ một tiếng: “Thì ra không có món đó, đầu tóc ta thành cái đồng rơm à?”

Hỉ Thước vẫn như trước cười tủm tỉm, nói:” Ấy, cô chủ của em ơi, cô Sáu là khách, còn không cho em nịnh khách sao! Cô chủ nếu không ngại, sau này em nhất định khen cô trước!” Như Lan bĩu bĩu môi.

Minh Lan ngồi một bên, nhìn Hỉ Thước một mặt dụ dỗ Như Lan, một mặt khen ngợi mình, còn vừa gọi hầu nhỏ dâng trà, tay vẫn không hề dừng. Minh Lan không khỏi cảm thán, vợ Lưu Côn không để con gái mình làm đại nha hoàn bên người Như Lan mà chọn con bé này, thật là tinh mắt. Vương lão phu nhân đưa tới người như vậy, quả thực là thương yêu Vương thị. Đáng tiếc hôm nay bị chọc tức điên, đáng thương cho tấm lòng người mẹ.

Sau khi bọn hầu gái rời khỏi đây, Như Lan lập tức nổi giận nói:” Em không cần lúc nào cũng đến xem chị, chị khỏe lắm!”

“Chị Năm thật sự không sao?” Minh Lan nhón lấy trái táo đỏ cắn một miếng, úp úp mở mở: “Chị Tư thì không nói làm gì, chuyện chị Nguyễn Nhi chị cũng không tức? Chị thờ ơ như vậy, ngược lại làm phu nhân lo lắng.” Nếu như Như Lan bộc phát tức giận, có lẽ Vương thị sẽ không quá lo lắng, nhưng Như Lan khác thường tự nhiên khiến Vương thị bất an.

Như Lan ngược cổ lên, từ trong cổ họng ‘ Hả’ ra một tiếng, ngồi sát bên người Minh Lan, cười giễu liên tục: “Em chưa thấy mợ đâu, lợi hại bao nhiêu, cũng chỉ có bà ngoại dè ép được, ban đầu ở Đặng Châu, hằng năm chị phải cùng mẫu thân đến thăm ông bà ngoại, được nhìn thấy nhiều rồi. Cậu thương chị, nhưng có thể nhiều bao nhiêu? Em xem chị cả đi, anh rể cũng xem là không tệ, hiếu ý thương vợ, Trung Cần lão bá gia cũng tốt tính, nhưng thiệp thất với hầu ngũ cũng nhét đầy phòng đấy. Haizz. Mẹ chồng muốn gây khó khăn nàng dâu dễ như Trư Bát Giới ăn thịt, còn con

dâu muốn cản trở mẹ chồng mới là khó! Mẹ chưa nếm qua vị đắng mẹ chồng, làm sao biết được?”

Minh Lan ngạc nhiên, kẻ sĩ không gặp ba ngày mà khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa, bất chợt, Như Lan lỗ mãng ngốc nghếch trước đây đã thay đổi đầu óc trở nên sáng suốt; trái lại chính mình tứ chi phát triển mà đầu óc không đổi, thật là vô dụng. Minh Lan hết sức xấu hổ.

Như Lan không chút khách khí lấy quả quýt đã bóc vỏ trong tay Minh Lan, bỏ vào trong miệng, nói tiếp:” Còn có, anh họ của chị từ nhỏ đã khúm núm, một mực hiếu thuận, chị thấy từ trước đến nay không thay đổi! Haizz, dì còn tưởng nhất được bảo bối gì, với tính tình chị họ.....Hừ hừ, chờ coi, sau rồi nếm mùi đau khổ!” Càng nói càng hưng phấn, lại thả một trái quýt vào tay Minh Lan, ý bảo nàng tiếp tục bóc vỏ quýt.

Minh Lan bỗng nhiên hiểu được Như Lan, kỳ thực hai người họ rất giống nhau, ở toàn bộ phủ Thịnh mây đen giăng đầy, duy chỉ có hai chị em nàng có một loại cảm giác thả lỏng kỳ lạ, tuy rằng danh tiếng của các nàng bị liên lụy, nhưng mặt khác, các nàng cũng thuận lợi thoát khỏi đối tượng hôn phối không như ý.

Phỏng chừng suy nghĩ quá say mê, Minh Lan bóc quả quýt xong thì bỏ luôn vào miệng mình, còn đưa vỏ cho Như Lan.

....

Lại qua mấy ngày, lão phu nhân chọn một buổi sáng khí trời tốt, dẫn theo Phòng ma ma đi phủ Vĩnh Xương Hầu. Vương thị bày tỏ ý muốn đi cùng, lão phu nhân nhìn nàng một hồi, nhàn nhạt bỏ lại một câu:”Đẹp mặt cũng tốt, xấu mặt cũng được, ta đi một mình thì tốt hơn; cũng để cho con còn có đường lùi.”

Tuy nói lão phu nhân bằng lòng nhận nhiệm vụ đi cầu hôn, nhưng bà rất cuộc cả đời kiêu ngạo, nghĩ tới việc này liền cảm thấy như nuốt phải con

ruồi, đã nhiều ngày nhìn ai đều xụ mặt. Vương thị rụt cổ không dám nói lời nào.

Phủ Vĩnh Xương Hầu ở bên trong hoàng thành, đi một hồi đã hơn một canh giờ, đến tận giờ Mùi lão phu nhân mới về. Vương thị vừa nghe lập tức chạy nhanh từ nhà chính tới, vừa bước vào cửa Thọ An đường đã thấy Minh Lan đang cầm một chén cháo tổ yến ngồi bên cạnh giường hầu hạ lão phu nhân ăn: “Con đã dặn Thúy Bình dọn cơm, bà ăn một chút cháo lót dạ trước đã.”

Lão phu nhân rõ ràng rất mệt mỏi, vẫn trừng hai mắt quở trách nàng:”Lúc nào rồi mà còn chưa ăn, là thần tiên à? Khó khăn nuôi con lên chừng này thịt, tưởng bà làm dễ sao?” Minh Lan bị rày da đầu tê dại, bướng bỉnh lè lưỡi.

Vương thị lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi vào, sửa sang trang phục hành lễ một cái. Minh Lan cũng xuống giường hành lễ với Vương thị, mời Vương thị ngồi xuống. Minh Lan thấy Vương thị đứng ngồi không yên, có vẻ muốn hỏi lại không dám hỏi, liền hắng giọng, cẩn thận hỏi:”Bà nội, chuyện kia.....Thế nào ạ?” Vương thị thấy Minh Lan thông minh như vậy, hết sức hài lòng liếc mắt nhìn nàng một cái.

Lão phu nhân liếc Minh lan một cái, trực tiếp nói với Vương thị:” Hai mươi lăm tháng này là ngày lành, phu nhân Vĩnh Xương Hầu sẽ đến đặt lễ đính hôn, con nên chuẩn bị tốt một chút.....Đây là canh thiếp của Lương Hàm, con cầm lấy phối với cái Mực cho hợp. Nói đoạn từ trong tay áo lấy ra một phong giấy đỏ thẫm, giao cho Vương thị, lão phu nhân tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng uốn cong châm chọc: “Đã tới nước này, bát tự có không hợp, cũng chả thể nói gì được.”

Vương thị đang cầm canh thiếp, cầm gần như rớt xuống, giật mình ngửa mặt 45 độ nhìn lão phu nhân, môi khẽ mấp máy muốn hỏi tình hình, nhưng cuối cùng không mở miệng được. Minh Lan cũng nóng lòng muốn hỏi,

thình lình lão phu nhân nói: “ Con bảo bọn họ dọn cơm lên ở gian bên, sau đó tìm cho bà hai viên cát tào đan.”

Điều bộ này, rõ ràng đề tài kế tiếp không thích hợp với thiếu nhi, không tốt với các cô nương chưa chồng, nhưng có thứ gian ở cách vách, ý của lão phu nhân chính là: Có thể nghe, nhưng đừng để ta biết.

Đây chính là nghệ thuật nói chuyện của người cổ đại. Minh Lan sờ mũi một cái, rất nghe lời lủi ra ngoài.

Thấy bóng dáng Minh Lan biến mất sau tấm màn, Vương thị mới thấp giọng nói:”Đều là con dâu không tốt, khiến mẹ phải cực khổ;...Lại nói tiếp, đều là con dâu không quản nhà tốt! Cái Mặc thực sự ngu muội, sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy, cũng không suy nghĩ thật kỹ!” Vừa nói vừa móc ra chiếc khăn nhỏ lau khóe mắt.

Sát vách Minh Lan không đồng ý với cách nhìn của Vương thị, sau khi Hoa Lan xuất giá, trong nhà Mặc Lan là con gái lớn nhất. Hai mẹ con chị ta bắt bẻ Thịnh Hoành vì đang tiếng phủ Thịnh, bắt bẻ Vương thị và lão phu nhân vì hôn sự tương lai của Như Lan và Minh Lan, buộc cả nhà phải gấp rút chạy vạy hôn sự của Mặc Lan. Sự kiên Lương Hàm tuy nhìn kích động lỗ mãng, nhưng thực ra dì Lâm và Mặc Lan đã tính toán kỹ lưỡng, từ kết quả thấy được, tuy rằng dì Lâm làm vật hi sinh, nhưng mục đích thì đã đạt được.

“Được rồi, đừng khóc sụt mướt nữa.” Lão phu nhân mặt không chút thay đổi, dứt khoát nói: “Ta làm không phải vì mỗi cái Mặc, mà còn vì mặt mũi họ Thịnh, bên dưới còn mấy đứa con gái cần gả chồng nữa kìa! Con cũng ít bớt khóc lóc ỉ ôi đi, ta không chịu được con cứ khóc nỉ non đâu!”

Vương thị lúc này mới thu lại nước mắt, ngược lại hỏi:”Mẹ nói là, cũng vì tiền đồ họ Thịnh, con dâu xin hỏi mẹ, Lương phu nhân làm sao mà đồng ý?”

Lão phu nhân lạnh lùng cười vài tiếng:” Con đời này thích nhất tự cho mình là thông minh, con cũng không nghĩ lại xem, con trai dòng chính phủ Vĩnh Xương Hầu, cho dù là già đi nữa, muốn con gái nhà ai mà không được, huống chi là kết thân với con gái dòng thứ nhà họ Thịnh! Con cứ như vậy yên tâm để cái Minh đi ra ngoài gặp người? Bánh trên trời rơi xuống con cũng dám cắn một miếng, không sợ có độc à?” Lời trong lời ngoài đều là châm chọc.

Mặt Vương thị đỏ lên, biết lão phu nhân đang muốn tính toán nợ cũ, chỉ dám nhẹ nhàng nói:” Con dâu nghe nói cậu nhà họ Lương, nhân phẩm rất tốt, liền muốn....Nếu Lương phu nhân thích Minh Lan,liền...”

Thấy ánh mắt lão phu nhân lạnh lùng nhìn mình, Vương thị không dám nói tiếp.

Lão phu nhân hừ lạnh nói:” Nhân phẩm tốt? Chưa chắc. Mặc dù ta mới trở lại kinh thành, hỏi thăm một chút nhân phẩm của Lương Hàm, liền biết được hẳn với chuyện nam nữ không sạch sẽ! Cô nương khuê các gặp hiểm cảnh, hẳn nắm tay giúp đỡ cũng không sao, thuận tay nắm thì được rồi, làm gì còn ôm con gái chưa chồng nhà người ta? Hầu già tôi tớ đều để làm gì? Hừ, trước mặt mọi người, bao nhiêu con mắt chăm chú nhìn, nó cũng là người có tri thức lễ nghĩa, sao không biết làm vậy có thể phá hủy danh tiết con gái người ta?”

Lời này nói ra, Minh Lan ở sát vách tán thưởng không ngớt, lời nàng tuy đạo lý rõ ràng, nhưng đạo lý đối nhân xử thế rốt cuộc không so được với bà đã sống cả đời. Vương thị ngược lại không phải không nghĩ ra, mà căn bản chỉ nghĩ, chỉ cần con gái mình không gả cho Lương Hàm, nhân phẩm của hẳn nàng không quan tâm.

Vương thị ngượng ngùng, cười gượng vài cái, nói:” Rốt cuộc vẫn là mẹ, nếu nói đạo lý, Lương phu nhân cũng không dám từ chối đi.”

Lão phu nhân buông chén cháo tổ yến trong tay, mặt mỗi năm ở trên kháng, lạnh lùng châm chọc nói:” Ta cũng không tin một thiếu niên phong lưu lỗi lạc như thế lại chịu yên tĩnh khi đang quốc tang? Lại nghe nói,hừ! Vốn là một người bà con xa của nhà mẹ đẻ của vợ con trai thứ Lương phu nhân tới, hơn một năm trước đưa vào viện của Lương Hàm, hừ hừ, mới qua kỳ quốc tang, bụng của cô em họ đã to lên! Khó tránh khỏi không rõ ràng, rốt cuộc có phải có trong kỳ quốc tang không, người bên ngoài còn chưa tính, họ Lương là khai quốc phụ thần, gia đình quyền tước; nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn kiểu gì cũng bị lột một lớp da!”

Tinh thần Vương thị chấn động, mắt sáng lên, tiến lên trước nói:”Thì ra là thế! Phũ Lương có một nhược điểm lớn như vậy, còn dám dắt mũi người khác?! Mẹ à, chuyện này, lo gì bọn họ không đến cầu hôn!”

Lão phu nhân nhìn Vương thị biểu thị dáng vẻ hỉ nộ, không khỏi thở dài trong lòng, lập tức an ủi mình, thôi thôi, con dâu đầu óc không thông minh lắm cũng có chỗ tốt, liền thở dài nói:” Con đó, nghĩ quá dễ dàng. Lương phu nhân không thích cô cháu họ, ước gì đưa đến cho nó một chén thuốc phá thai, Lương hàm sống chết không đáp ứng, còn gấp rút đòi cưới vợ cả, để cô em họ tiện bưng trà vào cửa, đỡ cho đứa bé kia không có danh phận. Lại nói tiếp, phu nhân Vĩnh Xương Hầu ừng không dễ dàng, những năm gần đây, con trai cả dòng thứ trong quân lập không ít công lao sự nghiệp, người trước người sau đều khen ngợi, lão Hầu gia cũng coi trọng nó, hôm nay con dâu thứ làm ầm ĩ, bèn không tiện làm lớn chuyện.”

Lần này Vương thị không dám phát tùy tiện phát biểu bình luận ngay, sau khi suy nghĩ một chút mới nói:” Con dâu hiếu, như thế bên nhà ngoại làm ầm ĩ, Lương phu nhân sợ ném chuột vỡ đồ, vừa muốn chinh đồn cô cháu họ, vừa không muốn con trai chịu tội, hôm nay mẹ tới, nói chuyện khuyên bảo, Lương phu nhân mới xuống nước ...Có điều, ha ha, như vậy khi vào cửa, ngày tháng sau này cái Tư há có thể trôi qua tốt lành?”

Lão phu nhân nhớ tới dáng vẻ Lương phu nhân, ngực không nhin được một hơi giận nổi lên, mà Vương thị lại ở chỗ này hả hê, liền trầm giọng quát:”Con đừng vội chê cười cái Mặc, mau xem lại cái Như đi!”

Nghĩ đến Như Lan, Vương thị nhin không được viền mắt lại đỏ, rơi lệ nói: “Vốn dĩ thật tốt, nhưng là bây giờ..., kinh thành rộng lớn như vậy, muốn tìm con rể, đâu nói là tìm được, nhiều nhà quan phú quý; có thể nói khó tìm mà cũng không dễ tìm, đều không biết gốc rễ, đơn giản một chút thì lại không có căn cơ, hôm nay con dâu hoàn toàn không có chủ ý gì, xin lão phu nhân hãy chỉ điểm.”

“ Con đó...” Lão phu nhân vịn tay tháp ngồi thẳng người, vỗ vỗ vai Vương thị, than thở: “Chuyện Như Lan đúng là sai lầm, con rể phải chọn cẩn thận, cũng không thể ăn trong bát nhìn trong nồi, đây không phải kết thân gia mà là kẻ thù!...Còn chị gái tốt của con nữa!”

Lão phu nhân nặng nề vỗ trên tay vịn, sắc mặt lộ vẻ giận dữ: “Cha con thẳng Bách thay họ Khang xuất ra ít nhiều sức lực, con trai nó cầu quan, hôn sự con gái nhà nó, đều cầu đến chúng ta, chúng ta đều thành tâm thành ý thay bọn họ suy nghĩ, nó lại trở mặt! Sau lưng cạy tường nhà cháu gái ta (tức là đâm sau lưng đó)! Xem họ Thịnh coi tiền như rác sao! Thế cũng thôi đi, hôm nay con là con dâu họ Thịnh, sau này...” Lão phu nhân chỉ vào Vương thị, quát:” Sau này ngoại trừ ngày lễ tết, cô và họ Khang ít lui tới thôi.”

Nói về chị ruột, Vương thị trên mặt cũng nóng hừng hực, lão phu nhân nói rất có lý, thua thiệt vẫn là con gái mình, Vương thị cũng hùa theo quở trách Khang gia vài câu.

Mắng xong, thở ra một hơi, lão phu nhân cảm thấy nhuận khí, phất tay một cái nói: “Được rồi, hôm nay vợ thẳng Bách giúp con quản lý nhà cửa, con cũng đừng cả ngày đau ốm bệnh tật, mau dưỡng thân thể cho tốt, thu xếp hôn sự cho cái Như; ta cũng đi xem có mối nào hợp ý. Con không cần

gấp, lúc này con gái cập kê, không thể qua loa, phải chọn thật tốt, quan trọng là... nhân phẩm tốt!”

Đề tài này Vương thị thích nghe nhất, lập tức gật đầu như giã tỏi, thấy lão phu nhân có ý xuống tháp, nhanh chóng ngồi dậy, vô cùng hiếu thuận giúp lão phu nhân mang giày. Lão phu nhân vịn vai Vương thị mang giày xong, đợi Vương thị ngẩng đầu lên, lão phu nhân nắm cổ tay của nàng, nhìn chằm chằm ánh mắt nàng, trầm giọng nói: “Lúc phủ Vĩnh Xương Hầu lại đặt lễ đính hôn, con cùng ta phải đón tiếp thật tốt, không được để xảy ra việc gì âm ỉ, chỉ lúc cái Mặc thuận thuận lợi vào cửa, chuyện lúc trước mới có thể xóa sạch! Con sau này còn có thể có cháu chắt đầy đàn, không thể phá hủy danh tiếng, con có hiểu không?”

Vương thị rất không cam lòng, nhưng nghĩ đến ruột thịt của mình, liền cắn răng gật đầu, lão phu nhân buông lỏng tay, hòa hoãn nói: “Đồ cưới con cũng không cần lo lắng, lúc trước lão gia để sản nghiệp cho dì Lâm đều giao cho ta, ta chia đều cho thằng Phong với cái Mặc, đợi lúc cái Mặc ra cửa, ta làm bà nội theo thường lệ cho thêm một nghìn lượng bạc.”

Vương thị số học rất tốt, hơi tính toán một chút, phần đồ cưới này nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ, vừa không qua mắt Hoa Lan, cũng không đến mức mất mặt trước phủ Vĩnh Xương Hầu, bản thân mình chỉ cần lo tiệc rượu là được, liền rất vui lòng đáp ứng.

Lão phu nhân nhìn Vương thị hết thấy đều ưng thuận, rất là thoả mãn: “Mấy ngày trước đây vợ thằng Bách xử lý Lâm Tê các, từ chủ tử đến chỗ hạ nhân thu thập được rất nhiều vàng bạc trang sức, chuyện này cái Mặc đúng là làm liên lụy cái Như, liền cho nó thêm tư trang đi.”

Vương thị điểm này vẫn tinh ý, nhanh chóng lộ ra vẻ mặt tươi cười, trên miệng như bôi mật nói: “Nghe mẫu thân nói, cái Như với Minh Lan suốt ngày ở cùng một chỗ, sao có thể thiếu cái Minh, hai chị em nó một người mỗi người một nửa; cái Minh lại sắp cập kê, rất cần vài bộ đồ mới, trở lại

con phải đi Thiên Y các đặt may, còn có kim bảo đồ trang sức cũng không thể thiếu ...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Từ chương này trở đi, ba cô Lan rất nhanh đều được gả đi, phong ba cũng sẽ nổi lên ở quyển thứ ba, sau đó bắt đầu từ quyển thứ tư, là cuộc sống sau kết hôn.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Sau Quốc Tang, Việc Vui Tới Cửa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Suốt một năm quốc tang, trong kinh nhà có tước đều treo đèn lồng trắng trước cửa. Hoàng đế trước thì thi hành luật lệ nghiêm khắc, sau đánh thắng quân phản loạn, uy quyền ngày một tăng, các công tử bột trong thành dù lòng ngứa ngáy kịch liệt cũng không dám làm gì xằng bậy.

Lại thêm hai tháng, hoàng đế ra lệnh ban hôn cho mấy con cháu tôn thất tính tình thành thật, các nhà quyền quý mới thở phào nhẹ nhõm, ai muốn nạp thiếp thì cứ nạp thiếp, muốn cưới vợ thì cưới vợ, muốn đi thanh lâu thì sát thì ... ách, thay quần áo đôi mũ to che đầu rồi đi.

Lão phu nhân nói được là làm được, chờ Cúc Phương nghỉ ngơi sau khi sảy thai tầm mười ngày xong bày một bàn rượu xem như đưa nàng lên làm lễ. Vương thị nể mặt mà thưởng hồng bao, sau đó dựa theo dì Hương, dì Bình, đưa dì Phương mới nhậm chức đến ở chính viện. Dì Phương hàng ngày nhìn Trường Đông đeo túi sách ra ra vào vào đi học liền nhớ đến đứa con vô duyên của mình, càng thêm hận dì Lâm.

Chưa hết tháng ở cũ, dì Phương không thể thị tẩm nhưng vẫn có thể sờ sờ tay nhỏ, hôn nhẹ miệng nhỏ, nói mấy câu nịnh nọt khen tặng làm Thịnh Hoành cười đến run cả chòm râu, tiện thể lại lau nước mắt đau xót cho đứa bé đã mất kia làm Thịnh Hoành càng căm ghét Lâm thị.

Qua thêm mấy ngày, phủ Vĩnh Xương Hầu đưa đến sính lễ, Vương thị giờ coi Mặc Lan như ôn thần, chỉ hận không thể gả chị ta ra ngoài ngay hôm sau, đồ cưới cũng đã sớm chuẩn bị xong. Bên kia cô Xuân Khả cũng không chờ được nữa, sinh con ra rồi mới kính trà cũng khó nhìn. Hai bên gặp nhau ngày hai mươi tám tháng sáu, ngày thành hôn là mừng tám tháng bảy.

Việc kết hôn được quyết định, Mặc Lan liền náo loạn muốn làm lễ cảm ơn công nuôi dưỡng của Thịnh Hoành. Hải thị lúc đầu không chịu nhưng Mặc Lan lấy danh nghĩa hiếu đạo, Hải thị không thể không đáp ứng. Ai ngờ Mặc Lan ở trước mặt Thịnh Hoành bắt đầu khóc, đầu tiên là nói mình bất hiếu, một lúc lại hối hận mình làm cha mẹ liên lụy, sau đó lại cầu xin tha tội cho dì Lâm.

“Cha ơi, con gái sắp lập gia đình cũng phải nể mặt Hầu phủ, dù gì cũng nên đưa dì trở về. Con gái là miếng thịt trên người dì rớt ra, thế nào dì cũng phải nhìn con gái ra cửa”. Mặc Lan quỳ trước gối Thịnh Hoành, khóc như hoa lê dầm mưa, mười phần thể hiện tình cảm mẹ con xúc động.

Quả nhiên, Thịnh Hoành chỉ lạnh lùng nói: “Lo cho hôn sự của con chu toàn là phu nhân, đi cầu hôn cho con là lão phu nhân, nếu con thật có lòng thì hãy đi tạ ơn họ. Dì Lâm phạm vào gia pháp nên phải lấy pháp xử lý. Con không được ý hôn sự với hầu phủ đã được quyết định rồi mà càn rỡ. Nếu con thật sự nhớ dì của con thì báo một tiếng trong người có bệnh để miễn hôn sự, về chăm cô ta ở thôn trang đi.”

Mặc Lan kinh ngạc ngây cả người, không dám tin nhìn Thịnh Hoành. Chị ta không biết rằng hôm lão phu nhân thăm vấn thì Thịnh Hoành ở ngay phía sau rèm, càng không biết là mấy ngày gần đây, Cúc Phương đã rót vào tai Thịnh Hoành bao nhiêu lời nói xấu dì Lâm.

Thịnh Hoành lại nghiêm khắc dạy dỗ Mặc Lan thêm vài câu, rồi gọi Hải thị đến đưa Mặc Lan đi, ra lệnh phải trông giữ nghiêm ngặt.

Mặc Lan không tin, lại xông ra ngoài sân lần nữa. Xưa nay con gái sắp lấy chồng ai mà không được yêu thương, người trong nhà cũng phải nhường nhịn vài phần, cũng không thể phạt nặng. Lần này Vương thị thật sự quyết tâm, không nói hai lời đầu tiên là trói người bên cạnh Mặc Lan tàn nhẫn đánh cho một trận sau đó đem đi bán. Mặc Lan không ngừng khóc lóc, lôi kéo tay áo Hải thị.

Hải thị bị ép quá, Vương thị liền cho người đến truyền lời: “Cô chủ không khỏe là do người phía dưới hầu hạ không chu đáo, cô chủ lại ốm nữa thì bán người, lần lượt đuổi hết Bích Đào, Phù Dung, Thu Giang... Bao giờ cô đi lấy chồng sẽ chọn cho cô mấy đứa thật thà mang đi.” Mặc Lan nhìn mấy đứa hầu quỳ một vòng xung quanh mình, cắn chặt răng, rồi cũng không dám ồn ào nữa.

Thực ra con gái đi lấy chồng với nhà mẹ đẻ là quan hệ kìm hãm lẫn nhau. Nhà mẹ đẻ trơ mắt nhìn con gái gả ra ngoài bị bắt nạt mà không giúp đỡ sẽ bị cười là vô dụng, còn con gái vô lễ với nhà mẹ đẻ sẽ bị chụp mũ “bất hiếu ngỗ nghịch”, mà trong danh sách thân thích của Mặc Lan không có dì Lâm, nhưng lại có Vương thị.

Vương thị cả đời này nghênh ngang mà sống, dù cho gặp phạt bị phạt đập, thấy thần bị thần đánh cũng chưa từng sửa đổi tính nết ương ngạnh mạnh mẽ của mình, giờ sao lại phải ngại một đứa con vợ lẽ khóc lóc om xòm. Phủ Vĩnh Xương Hầu đã tới xin cưới, danh tiếng của họ Thịnh coi như được bảo toàn. Mặc Lan nếu lại làm loạn, nàng ta ước gì hôn sự này rối tung lên.

Mặc Lan cũng là đứa biết thiệt hơn, chỉ ngồi ngoan ngoãn ở Sơn Nguyệt cư chờ ngày cưới.

Ngày hai mươi tám tháng sáu là ngày tốt, ngoài phủ Vĩnh Xương Hầu cũng có nhiều nhà quyền quý khác chọn ngày này làm hỉ sự, nhà hộ bộ tả thị lang gả con gái, ngự sử đô sát viện cưới con dâu, con trai Phúc An công

chúa cưới vợ bé... còn có thủ phụ đương triều cùng phủ Tề quốc công (Tề Hành cưới vợ hai đó) kết làm thông gia.

Ban đêm, Thịnh Hoàn uống rượu mừng ở nhà quan trên về, thay thường phục xong liền đến thư phòng, mở cửa phòng ra đã thấy Trường Bách ngồi cạnh bàn chờ, lúc này đứng dậy hành lễ. Thịnh Hoàn cảm giác thỏa mãn, gật đầu rồi trêu con trai: “Con về sớm thế, đồ ăn ở phủ Tề Quốc công chắc cũng chưa ăn phải không”.

Trường Bách nhàn nhạt trả lời: “Món ăn rất ngon, chỉ có sắc mặt mẹ rất khó coi.” Thịnh Hoàn khẽ cau mày, đi thẳng đến ngồi phía sau bàn: “Việc của Như Lan, mẹ con tức giận cũng đúng, nhưng mà mẹ con cũng có lỗi.”

Trường Bách không hề lay động, đi tới bên bàn trà cạnh bàn đọc sách, rót ra một chén trà đậm từ cái ấm tử sa nung (một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô) chạm hình “tuế hàn tam hữu” (xem hình minh họa), vững vàng bưng đến trước mặt Thịnh Hoàn rồi nói: “Con trai không tiện bình luận về sơ suất của mẹ, việc này, cũng không thể trách hiền đệ Nguyên Nhược (Tề Hành) được.” Mới nghe như là đang nói chỗ sai của Bình Ninh quận chúa, thực ra là đang nhắc đến chuyện của Vương Thị.

Uống rượu xong miệng khô không khốc, Thịnh Hoàn đón chén trà một hơi uống cạn rồi gật gù: “Cháu Tề hành xử cũng khá, may mà nhờ có nó lén báo tin cho con, cha mới không dăng sớ tấu theo Nghiêm đại nhân. Hôm qua sau khi cha đi tìm Lư lão đại nhân bèn chứng thực là có sự lạ.”

Trường Bách tay cầm ấm trà rót thêm vào chén của phụ thân nói khẽ: “Hay cha xem lại, Nghiêm đại nhân là người có kinh nghiệm lâu năm trong quan trường, có thể có thâm ý.”

Thịnh Hoàn lần thứ hai nâng chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm rồi giải thích cùng con trai: “Cam lão tướng quân mười mấy năm qua nắm giữ quân quyền, kiêu ngạo kể công, khi Bạc lão soái trả binh phù cho hoàng thượng,

hắn còn dám ngông cuồng lên mặt. Năm trước Bắc phạt, hoàng thượng đã dốc hết binh lực của ba doanh trại lớn, Cam lão tướng quân lại dẫn đại quân không tham gia, bỏ mặc quân Yết Nô tung hoành ở biên thành. Thấm quốc cữu cùng cậu hai Cố thừa dịp ra oai bình định phía Nam bèn cầm quân diệt địch ở phía Bắc, chẳng những chia đi một nửa binh quyền của lão Cam, còn liên tục chiến thắng, thu được vô số quân nhu dê bò. Lữ lão đại nhân niệm tình ngày trước ở công bộ, hôm qua lén tiết lộ với cha, mấy ngày trước truyền về tin chiến trường, hoàng thượng ra chỉ giữ kín không báo, nói là, Thấm quốc cữu phá lều của chủ soái Yết nô, còn cậu hai Cố chém được vua Tả Cốc Lễ cùng vô số thuộc hạ. Con nói xem, lần này Nghiêm đại nhân không phục quân lệnh lại còn dăng sớ tố hai người Thấm Cố gây hại, không phải là tự chuốc lấy khổ sao?”

Trường Bách thoáng trầm tư rồi hỏi: “Nghiêm đại nhân vốn là người cẩn thận, lần này sao lại đi dăng sớ về hai người Thấm Cố? Chẳng lẽ ông ta không biết, hai người đó một là em ruột của hoàng hậu đương triều, một là tâm phúc của hoàng thượng.” Trường Bách tuy tư chất thông minh nhưng cuối cùng cũng chỉ là ngày ngày đọc sách thánh hiền ở hàn lâm viện, không nắm rõ về quan hệ rắc rối phức tạp không rõ ràng bên trong triều đình.

Thịnh Hoành đẩy nắp chén trà, món đồ sứ phát ra tiếng lêu lách cách. Ông ta chậm rãi nói: “Con không biết, triều đình ta xưa nay võ tướng bị quan văn khống chế, trừ phi là hoàng thân quốc thích hoặc con nhà quyền quý, nếu không một võ tướng trong triều không người giúp đỡ như Cam lão tướng quân sao lại có thể ở trong quân đội mười mấy năm không ngã, chỉ là không biết cấp trên của Nghiêm đại nhân là ai? Thân thủ phụ khôn khéo lưu hoạt, trăm sự không dính, chỉ sợ những người này làm sai, cha nhìn đương kim thánh thượng không dễ nói chuyện như tiên đế nha.”

Trường Bách yên lặng gật đầu xong lại hỏi: “Nếu hôm qua phụ thân đã biết việc Nghiêm đại nhân dăng sớ sợ là chuyện không tốt, sao hôm nay vẫn đi Nghiêm phủ ăn cưới?”

Thịnh Hoàn vượt râu cười: “Bách Nhi nhớ kĩ, đối nhân xử thế chốn quan trường nếu không cực kì cứng rắn cực kì kiên quyết, thẳng tiến không lùi, thì phải ẩn dật, nếu cha không lên tiếng hòa theo Nghiêm đại nhân thì cha chỉ là không có chính kiến, nhưng mà cấp trên và cấp dưới cũng không thể ngay lập tức rũ sạch quan hệ, sẽ khiến người ta chê trách.”

Trường Bách thật lòng lắng nghe, bên trong thư phòng im lặng một lúc.

Thịnh Hoàn lại quay ra nhìn con trai rồi nói: “Cha thấy cháu Tề rất tốt, ghi nhớ tình nghĩa xưa kia với con, là người có thể kết giao. Vợ của con là người hiền lành, biết là lần này phải đưa hai phần quà, không cần sợ mẹ con tức giận, cha sẽ đi nói. Còn có Văn... Cháu ngoan, thực ra cũng là người tốt, là Mặc Lan không có phúc. Con là sư huynh, cũng nên an ủi nhiều một chút.” Thịnh Hoàn lại thở dài, trên mặt lộ vẻ thất vọng, “Thôi quên đi, xem như con bé Mặc Lan phải tự lo cho chính mình thôi, chúng ta có thể làm gì đều đã làm rồi, đáng trách chính là lần này làm lão phu nhân vất vả đến bị bệnh, may mà cái Minh là đứa hiếu thuận, lúc nào cũng ở bên chăm sóc.”

Thịnh lão phu nhân đã cao tuổi, đi đường xóc nảy mệt nhọc, về đến phủ lại đại chiến một hồi, sau khi xong xuôi việc của Mặc Lan liền bị một trận cảm lạnh nằm liệt giường, đến cuối tháng sáu trời ấm lên mới dần chuyển biến tốt.

Minh Lan lần đầu tiên cảm thấy thân thể mình thật khỏe mạnh, chăm sóc bệnh nhân gần một tháng liền mà không hắt xì hơi cái nào, đây là một tiêu chí đánh dấu thời đại mới, biểu thị thân thể này bị một trận ốm nặng gần chết từ hồi sáu tuổi, đến giờ có thể coi là triệt để hết bệnh.

Việc này dễ dàng lắm sao?! Đây là thời kỳ mà cảm lạnh cũng có tỉ lệ tử vong là 10%, là địa ngục cho phụ nữ sinh đẻ tỉ lệ tử vong lên đến 20%. Minh Lan mỗi ngày đều kiên trì không ngừng đi bộ rèn luyện, kiên quyết bỏ thói kiêng ăn kén ăn, không ăn các loại đồ ăn không dinh dưỡng, chú ý

cân đối lượng thức ăn cho phù hợp, còn phải ăn uống vệ sinh, đủ chín năm rồi đó nha.

Minh Lan cao hứng, xách lưới ra ao cố kiếm được hai con cá to, quyết tâm nấu cho lão phu nhân một bữa canh cá mới lạ. Sau khi giao cá cho bác gái đầu bếp, dặn dò chú ý củi lửa gia vị xong, bèn thả ống tay áo đi qua phòng lão phu nhân, thấy bà đang ngồi híp mắt nhìn một phong thư.

“Đã không cho phép con đến gần ao cá rồi, sao lời của bà mà cũng không nghe?!” Lão phu nhân một ngày không dạy dỗ Minh Lan là cảm thấy ngứa xương. Minh Lan liền làm bộ không nghe thấy, nghiêng đầu nhìn trái nhìn phải rồi nói: “Hôm nay trời thật là đẹp.”

Lão phu nhân vừa bực mình vừa buồn cười, đập Minh Lan một cái. Minh Lan liền ôm mặt, giống như sóc con chui vào lòng lão phu nhân nhõng nhẽo, cố tình làm giọng bi bô nói: “Cái ao kia, tính đi tính lại cũng chỉ sâu được một mét, mét rưỡi. Tiểu Đào đưa tay ra là kéo được cháu gái. Trời đẹp như hôm nay, có ngã xuống cũng không thể cảm lạnh được!”

Vừa nói vừa cọ cọ trên người lão phu nhân, chỉ hận không thể lấy đuôi ra vấy lấy lòng. Lão phu nhân như mọi khi không có cách nào chống cự, giả vờ hồi lâu rồi lòng cũng mềm nhũn ra, Minh Lan ngay lập tức đổi chủ đề: “Bà nội à, đây là nhà ai đưa tin đến vậy?”

Lão phu nhân đặt thư lên bàn, xoa đầu Minh Lan rồi chậm rãi nói: “Là nhà họ Hạ đưa tin đến, bà ấy thân thể không khỏe, đặc biệt viết thư cảm ơn.” Minh Lan vâng một tiếng, tiếp tục dựa vào lồng ngực lão phu nhân không chịu đứng lên, nói: “Chị dâu đã đến tòa nhà kia của bọn họ phải không?” Lão phu nhân gật gù, mỉm cười nói: “Chị dâu con cũng là đứa nhiệt tình, không phải mợ nhà ai cũng đến làm người mua bán hộ sông như thế đâu”

Minh Lan cầm thư đọc lướt qua rồi ngẩng đầu cười: “Hạ lão phu nhân nói hậu viện nhà bà nở đầy hoa sơn trà, mời chúng ta ngày mai qua ngắm hoa dùng trà, bà nội à, chúng ta có đi không?”

Lão phu nhân xoa đầu Minh Lan rồi nói: “Một tháng rồi bà mệt mỏi quá, đã lâu không cùng chị ấy nói chuyện, đi nhìn một cái cũng được. Chỉ tiếc anh Hoảng Văn của con đi thu mua dược liệu còn chưa về...”

“Trong mắt anh Hoảng Văn hoa cỏ đều là vị thuốc cả, còn ngắm hoa gì đó, anh ấy sẽ cầm đi làm thuốc hết thôi.”

Minh Lan đứng đưa đầu, nhớ có một lần Hạ lão phu nhân đem về được một chậu thược dược trắng thuần vô cùng tươi đẹp. Chưa kịp mời khách đến ngắm hoa, Hạ Hoảng Văn không biết chuyện liền cắt hết hoa chế ra một hộp “Ích tỳ thanh phế đan” (bổ tỳ sạch phổi), đưa ngay đến phủ Thịnh hiếu kính với Thịnh lão phu nhân làm Hạ lão phu nhân dở khóc dở cười.

Ấm sa nung hoa văn “tuế hàn tam hữu

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Em Họ, Xin Chào

Gia tộc Hạ thị nguyên quán ở Tô Nam, Bạch Thạch Đàm, nhân khi ông nội của Hạ Hoảng Văn Hạ lão đại nhân đương nhiệm chức thái phó tự khanh liền ở lại kinh thành cho thuận tiện. Phủ Hạ trước sau có ba tòa nhà, trước đây Minh Lan đã tới vài lần, biết trong phủ ngoài hai vợ chồng bác cả Hạ, một nhà bác hai, còn có mẹ con Hạ Hoảng Văn.

Ngày tháng sáu có vẻ nóng nực, Minh Lan ngồi phía bên phải bà nội, dọc theo đường đi đều phe phẩy cây quạt hương bồ, một người quạt hai người mát. Hơn nửa canh giờ xe ngựa mới đến nơi, bà hầu già của phủ Hạ đã sớm quen biết hai bà cháu họ Thịnh, vừa thấy người về mặt đã tươi cười nghênh đón, sau đó mở ô ra che cho hai bà cháu rồi dẫn vào phòng khách hậu viên.

Họ Hạ cách hoàng thành khá xa, chung quanh rậm rạp bóng cây, vừa đi vào hậu viên là thấy râm mát. Minh Lan hà ra một hơi nóng, lấy khăn lau hai gò má, gọi Đan Quất nhìn xem lớp trang điểm liệu có bị lem, Đan Quất khẽ nói: “Cô chỉ thoa một lớp hương cao (một loại kem thơm, chắc giống BB cream 3 trong 1), ngay cả phấn cũng không thoa, nếu có chút mồ hôi cũng không sao đâu.”

Tiểu Đào bên cạnh liếc mắt nhìn Minh Lan hầu như không nhìn thấy lỗ chân long, da nhẵn nhụi, “Cô chủ yên tâm, mồ hôi cũng không có.”

Đi qua một cánh cửa thủy hoa, lại vòng qua sân chính phòng, cất bước vào phòng khách, chỉ thấy bên trong phòng khách bốn phía cửa sổ mở, ở

giữa là một cái bàn tròn lớn bày các loại hoa quả tươi và điểm tâm, hai bên là hàng ghế mây tre mềm, chỗ cây liễu lá mảnh đón gió đặt một cái bồn đồng, bên trong đặt vài khối băng, băng tan gió mát, trong phòng sáng khoái hắt, lão phu nhân và Minh Lan cùng cảm thấy tinh thần phấn khởi.

Chỉ thấy Hạ lão phu nhân ngồi ở chỗ cao nhất, cười đứng lên đón khách: “Chị, thân thể khỏe không! Đến đây, để tôi bắt mạch cho chị trước nào!” Nói xong liền cầm lấy cổ tay Thịnh lão phu nhân, nhưng lão phu nhân thoáng cái rút ra, sẵn giọng: “Nào có ai làm chủ nhà như vậy, khách tới, chị thứ nhất không mời ngồi, thứ hai không mời trà, lại nắm lấy tay người ta đòi bắt mạch! Thế nào? Rất sợ người ta không biết được chị là cô chủ danh y nhà họ Trương phải không?!”

Mấy người nữ quyến đứng xung quanh cùng nở nụ cười, một phụ nhân trung niên vận chiếc áo lụa đơn màu vàng nhạt thêu hoa chim đối xứng, phía dưới vận váy thêu sồi trắng ngà, nhẹ nhàng đỡ Hạ lão phu nhân, cười nói: “Lão phu nhân không biết chứ, mẹ chồng tôi, ở nhà suốt ngày chỉ nghĩ đến bà, thật không dễ dàng mới trông được người.”

Nói xong liền mời hai bà cháu họ Thịnh ngồi xuống, lại thuần thực gọi hầu gái dâng thang thuốc giải cảm âm áp. Minh Lan trước tiên nghiêng người hành lễ với vị nhị phu nhân nhà họ Hạ này, sau đó nhẹ nhàng xoay người, quay về phía mẫu thân của Hạ Hoảng Văn lẳng lặng đứng một bên hành lễ, sau đó mới ngồi xuống ghế mây.

Đợi tất cả mọi người đã yên vị, mẫu thân Hạ Hoảng Văn đứng dậy, khom người hành lễ với Thịnh lão phu nhân, giọng mềm nhẹ như tiếng gió thổi: “May mắn lão phu nhân có lòng nhiệt tình, một nhà chị con ở viện kia rất tốt, con thay cả nhà chị con cảm ơn lão phu nhân.” Thịnh lão phu nhân nhẹ nhàng phất tay, từ tốn nói: “Không hề gì, người sống trên đời, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm.”

Hạ mẫu nho nhã yếu ớt, lại nói cảm tạ vài lần, sắc mặt hơi nhợt, Hạ lão phu nhân vội vã gọi nha hoàn đỡ bác ấy ngồi xuống.

Hạ nhị phu nhân vóc dáng hơi đầy đặn, cằm đầy tròn bóng, nói tới nói lui rất chu toàn, cho thấy là người chường lý gia vụ lão luyện lâu năm, tươi cười ân cần nói: “Nghe nói quý phủ ngày gần đây có việc vui, cháu đây xin chúc mừng một tiếng trước! Chắc lão phu nhân cũng không tiếc một chén rượu mừng cùng chúng cháu chứ!”

Thịnh lão phu nhân ở phủ Hạ phủ thả lỏng một chút, trêu ghẹo nói: “Chỉ cần cháu chuẩn bị đủ lễ mừng, ta sẽ không ngại!” Hạ lão phu nhân cười mắng: “Không phải ngày trước chị đã sớm quản mấy thứ tiền tài vàng bạc đồ cổ này sao, lúc này càng già lại càng tham tiền nha! Sao có thể như vậy!”

Thịnh lão phu nhân cố ý trợn mắt nói: “Dựa vào những lời này của chị, cũng phải đưa ra hai phần!”

“Chén rượu mừng của chị cũng thật là quá quý! Con dâu à, chúng ta không đi!” Hạ lão phu nhân cũng làm bộ phát cáu nói.

Hạ nhị phu nhân đứng ở bên cạnh mẹ chồng, nhẹ nhàng gõ cây quạt, hé miệng cười nói: “Mẹ đừng vội, con dâu biết bấm đốt tay lại biết tính toán, biết Thịnh quý phủ tất có rượu mừng cũng sẽ không thiếu phần của ngài! Đến lúc ấy, không cần xuất nhiều nhiều bạc, ngài cũng rất vui vẻ!”

Trong lời nói có chút ám chỉ, mắt nhanh chóng đảo qua chỗ ngồi của Minh Lan, khéo miệng Hạ lão phu nhân và Thịnh lão phu nhân đều mỉm cười.

Chỗ Minh Lan ngồi đón ngay hướng gió, vô cùng mát mẻ, nhiệt độ trên người vừa hạ xuống một chút, nghe được lời ấy không khỏi lại nóng mặt lần nữa, cúi đầu không chịu nói gì. Hạ mẫu ngồi đối diện thấy nàng xấu hổ,

nhìn không được nhẹ giọng nói: “Chị dâu!” Sau đó đi tới vỗ nhẹ vai Minh Lan, hòa nhã nói: “Đứa bé ngoan, chỗ này lạnh, đổi chỗ ngồi đi thôi.”

Minh lan nghe lời đứng lên, cùng Hạ mẫu ngồi vào chỗ đối diện, sau đó Hạ mẫu lôi kéo tay của Minh Lan, khẽ khàng hỏi chuyện, gần đây thân thể khỏe không, còn có thêm thừa không, chớ để làm hại mắt vân vân, Minh Lan cảm giác lòng bàn tay Hạ mẫu lạnh lạnh, cảm thấy hết sức thoải mái, ngoan ngoãn đáp lời từng việc.

Hạ mẫu một bên hỏi, một bên cẩn thận quan sát Minh Lan, chỉ thấy nàng mặc áo đơn sợi dây mềm màu xanh nhạt dài đến đầu gối, phía dưới là váy xếp li dài thêu hoa văn mây trắng như tuyết, khoác áo chên bằng gấm mỏng thêu hoa, tóc đen nhánh vấn lệch thành một búi ngã ngựa, hơi cúi thấp đầu, để lộ vầng trán mềm mại, trên tóc cài hai hạt châu xanh biếc khảm hoa vàng, phía sau cài một chuỗi bạch ngọc nhỏ quấn với chiếc lược trắng non, cả người tựa như một viên ngọc nhỏ xanh biếc, khuôn mặt đỏ hồng như cánh sen, dường như mời gọi người ta lại gần hai miếng. Trong lòng Hạ mẫu thực sự yêu thích, đối với Minh Lan càng thêm thân thiết hòa khí, lại khẽ dặn dò vài câu ngày mùa hè chú ý sức khỏe.

Thịnh lão phu nhân liếc mắt lại đây, thấy Hạ mẫu và Minh Lan hợp ý nhau như vậy, trong lòng vừa yên tâm lại cảm thấy thoải mái, ngược mắt nhìn Hạ lão phu nhân bên cạnh, thấy trên mặt bà tuy rằng cũng cười, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần buồn rầu, tựa hồ có tâm sự.

Bên ngoài phòng khách trồng hai cây hoa dành dành rất cao lớn, tiết trời bây giờ đúng thì hoa nở, lá cành xanh biếc, cánh hoa trắng bóng, theo từng làn gió nhẹ đưa mùi hương thơm ngát vào phòng khách. Chúng nữ quyến trong sảnh vừa thưởng thức trà ngon, vừa nghe hai vị lão phu nhân nói chuyện. Hạ nhị phu nhân thỉnh thoảng góp vài câu pha trò, tâm tình tất cả mọi người vô cùng thoải mái.

Trong phòng khách vang ra từng đợt tiếng cười nói. Hạ lão phu nhân liền nói tới chuyện Hạ Hoảng Văn ra ngoài thu mua dược liệu, trong lời nói đượm chút tự hào, vừa mới quay sang nói với Thịnh lão phu nhân về ‘hôn sự của Hoảng Nhi’, một hầu già lại bắm: “Dì Tào tới.”

Sau đó, trong phòng tựa như bỗng nổi lên một trận gió lạnh, nụ cười trên mặt Hạ lão phu nhân dần ngưng lại, ánh mắt đảo tới phía Hạ mẫu. Hạ mẫu cúi đầu, dịch người bất an.

Hạ nhị phu nhân nhìn mẹ chồng khẽ gật đầu, cao giọng nói: “Còn không mau mời vào.”

Minh Lan đưa mắt nhìn Thịnh lão phu nhân, chỉ thấy thần sắc bà như thường, không thềm để ý chút nào, bèn ngồi yên ở chỗ. Không bao lâu, một hầu già vén rèm, hai nữ tử tiến đến, phía trước là một vị phụ nhân tuổi chừng năm mươi, tướng mạo già yếu, ngay cả khi thoa phấn dày cũng không che giấu được làn da thô ráp, chỉ là dung mạo lại có vài phần giống với Hạ mẫu; theo phía sau là một nữ tử tuổi chừng mười bảy mười tám, đầu cúi thấp, khom lưng cúi đầu, dáng người rất gầy, vận áo gấm màu đỏ bạc, nhưng hoa văn kim tuyến thêu chìm nơi cổ áo và ống tay đã bị phai màu, dễ nhận thấy là bộ y phục đã cũ sờn, một đôi tay lộ ra ngoài có vẻ gầy khô gầy quắt.

Hạ lão phu nhân vẻ mặt không vui, ngồi ở chỗ kia không nói một lời, cũng không có ý giới thiệu. Hạ mẫu đành phải tự mình đứng lên, ngượng ngùng nói với Thịnh lão phu nhân: “Đây là dì của Hoảng nhi, đây là em họ của nó, tên là Cẩm Tú.”

Tào phu nhân nhanh tay lôi kéo con gái hành lễ với Hạ lão phu nhân và Thịnh lão phu nhân. Hạ lão phu nhân phất tay cho đứng lên, lại bảo Hạ nhị phu nhân thu xếp chỗ ngồi, trà quả, sau khi đã sắp xếp xong, Tào phu nhân lập tức nói liên hồi, một hồi khen phòng khách quang cảnh đẹp lại rộng thoáng, một hồi khen Hạ nhị phu nhân khéo sắp đặt, trà ngon quả ngọt vừa

miệng, lại vội vàng bảo Tào Cẩm Tú tiến lên hầu hạ Hạ lão phu nhân, vừa thay nước trà, vừa chọn hoa quả tươi, một mực nịnh hót. Hạ lão phu nhân lại lãnh đạm không phản ứng, vẻ mặt tăng thêm vài phần sắc sảo.

Hạ mẫu thấy, càng thêm lo sợ không dám nói lời nào, Hạ nhị phu nhân cũng không mở miệng.

Tào phu nhân còn đang lải nhải, thấy Hạ lão phu nhân không hề để ý đến mẹ con mình, liền nói dần ít đi. Hạ lão phu nhân quay sang phía Thịnh lão phu nhân nói: “Đợi tới tháng chín, con bé Minh cũng đã cập kê, đã nghĩ xong mời ai tới cài trâm chưa?”

Thịnh lão phu nhân cười nói: “Trong mấy chị em chị là người có phúc nhất, dĩ nhiên là chị, chẳng hay chị có chịu không?”

Hạ lão phu nhân đã sớm có ý định, nghe vậy vỗ tay mừng rỡ nói: “Đương nhiên là tốt, yên tâm! Tôi đây phải đi chuẩn bị một cây bảo trâm, nhất định xứng đôi với cháu gái bảo bối của chị!”

Tào phu nhân thấy các bà tự quyết định, hoàn toàn không để mắt đến mẹ con mình, không khỏi thầm sinh khó chịu, lập tức quay đầu nhìn về phía Minh Lan. Minh Lan không kịp né tránh, bị nàng ta kéo lấy cánh tay, chỉ nghe một trận cười khanh khách: “Ôi, quả nhiên là người đáng yêu như chạm từ ngọc thạch mà ra! Để ta nhìn một chút nào, mặt mày này, tư thái này...”

Thịnh lão phu nhân thấy nàng ngôn ngữ ngả ngớn, lại liên quan đến Minh Lan, không khỏi nhướng mày, Tào phu nhân vẫn còn đang nói: “Chắc chắc, thực sự là rất xinh đẹp! Lại nói Cẩm Tú nhà chúng ta, từ nhỏ cũng được mọi người khen là xinh xắn, đáng tiếc không có số tốt như cô Minh! Tuổi còn nhỏ đã phải chịu khổ, nên hôm nay nhìn người mới không có tinh thần như vậy, nếu có thể được chăm sóc ăn uống tốt, chắc chắn cũng không thua kém ai!” Vừa nói còn vừa nhìn xiêm y của Minh Lan.

Cánh tay Minh Lan âm thầm sử dụng lực, hơi cong khuỷu tay, nhẹ nhàng rút ra khỏi bàn tay của Tào phu nhân, hơi nghiêng người, lách mình tránh ra, trong lòng âm thầm kỳ quái, Tào phu nhân và Hạ mẫu là chị em, sao một người lại như thôn phụ thô tục thế này?! Lại hơi nghiêng mắt, chỉ thấy sắc mặt Hạ mẫu lúng túng lúc đỏ lúc trắng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn chị mình xấu mặt. Tào Cẩm Tú ở một mực cúi đầu, Minh Lan ngăm tí mỉ vài lần, chỉ thấy sắc da nàng hơi đen, mặt mang vẻ phong sương, lại thêm vóc dáng gầy gò, sắc mặt thực sự không được tốt lắm.

Người tới là khách, Hạ gia cũng không tiện nói gì. Tào phu nhân liền bộc phát đắc ý, quay đầu nhìn về phía Thịnh lão phu nhân nói: “Nghe em gái cháu nói, lão phu nhân và mẹ chồng em gái cháu là chỗ chị em khuê các thân thiết, cháu cũng không ngại, cái Cẩm nhà cháu và cháu Hoằng là thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng lớn lên, tình cảm rất tốt... Không phải cháu nói ngoa, lúc nhà chúng cháu rời kinh thì cháu Hoằng thế mà đuổi theo khóc gọi cái Cẩm! Tình cảm như vậy, cái Cẩm chúng cháu cũng tự nhiên...”

Sắc mặt Hạ lão phu nhân thay đổi, nặng nề cầm chén trà ở trên bàn, một tiếng ‘Choang’, chỉ thấy cái nắp chén đã vỡ. Hạ nhị phu nhân và Hạ mẫu biết tính của mẹ chồng, lúc không có việc gì thì nói cười hòa ái, nhưng khi tức giận, ngay cả cụ ông cũng dám mắng, các nàng lập tức lo sợ đứng nghiêm một bên.

Trong lòng Hạ lão phu nhân mặc dù rất tức giận, nhưng trên mặt lại mỉm cười, chậm rãi lấy từ trên đầu mình xuống một cây trâm kim thạch như ý màu xanh khảm hai chữ Phúc Thọ, đặt ở trên bàn trà, chỉ vào nói: “Dì à, tôi vốn muốn tặng cái Cẩm một cây trâm, hôm nay sẵn có tất cả mọi người ở đây, nếu dì không chê, vậy hãy lấy nó đi.”

Tào phu nhân ngẩn người, lập tức vui mừng quá đổi, bước lên trước một chút, đưa tay cầm lấy cây trâm, luôn miệng khen tốt, trên mặt Hạ lão phu nhân hàm chứa ý cười kỳ quái, chậm rãi nói: “Đã có cây trâm, chốc nữa gọi

cái Cẩm sửa sang lại tóc tai; quần áo cũng nên thay đổi, làm gì có người phụ nữ có chồng nào mà lại ăn mặc như thiếu nữ như vậy!”

Lời vừa nói ra, bên trong phòng khách không một tiếng động tựa hồ vừa có sét đánh trên đầu mọi người. Tào Cẩm Tú chột ngắc đầu một cái, viền mắt đầy ắp lệ, thoáng như một khúc gỗ cắm trên mặt đất, không hề nhúc nhích, trong phòng vẻ mặt mọi người chột thay đổi.

‘Cạch’ một tiếng, Tào phu nhân thất kinh đánh rơi cây trâm trên mặt đất, gãy thành hai đoạn. Hạ lão phu nhân quay đầu, nhìn sắc mặt tái nhợt như người chết của Hạ mẫu cười lạnh nói: “Xem ra chị con là không vừa mắt cây trâm của ta!”

Hạ mẫu cũng hoảng sợ tay chân rối loạn, không dám tin nhìn Tào phu nhân, trong ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ. Tào phu nhân tránh ánh mắt của em gái, âm thầm cắn răng một cái, lập tức lại bày khuôn mặt tươi cười, nói với Hạ lão phu nhân: “Lão phu nhân nghĩ sai rồi, cái Cẩm nhà tôi còn chưa xuất...” Hạ lão phu nhân vung tay lên cắt ngang lời nàng, thuận tiện nắm cổ tay của Tào Cẩm Tú ở bên cạnh, ba ngón tay bắt lấy mạch của nàng, sau đó mắt nhìn chăm chăm Tào phu nhân, lạnh lùng mỉm cười.

Tào phu nhân đáng vẻ sợ hãi nhớ tới trước đây em gái từng nói qua, Hạ lão phu nhân thuở nhỏ nghiên cứu y thuật, một cô gái còn là khuê nữ hay đã là phụ nhân, không phải chỉ cần nhìn thân hình là có thể đoán được, nhưng nếu bắt mạch tượng thì không gạt được; nghĩ tới đây, nàng ta chốc lát mồ hôi ròng ròng, bối rối nhìn em gái mình, thấy nàng ta cũng là đáng vẻ hồn bay phách lạc.

Thấy tình hình như vậy, Hạ mẫu đã rõ, mẹ chồng mình đã sớm có lòng nghi ngờ, nhưng còn lưu lại mặt mũi mình nên vẫn chưa vạch trần, nhưng hôm nay lại nói ra ngay trước mặt hai bà cháu họ Thịnh và chị dâu hai, chẳng những muốn tỏ rõ thái độ, càng gián tiếp biểu thị bất mãn lớn đối với Tào gia. Hạ mẫu còn trẻ thủ tiết, vài chục năm qua sống an ổn, dường dực

Hạ Hoằng Văn thành tài, mẹ chồng cũng hết sức trợ lực, từ trước đến nay nàng rất kính phục Hạ lão phu nhân, hôm nay thấy bà lộ vẻ cực kỳ tức giận, trong lòng cũng hoảng sợ.

Kế tiếp, mọi người cũng không còn tâm tư ngấm hoa. Thịnh lão phu nhân nói thân thể còn chưa hoàn toàn khỏe, cùng Minh Lan cáo từ. Hạ lão phu nhân lôi kéo tay bà nói mấy câu, Hạ nhị phu nhân một đường tiến tới cửa, lời nói tràn đầy áy náy, lại mang tặng mấy hộp trang điểm được thảo dùng cho mùa hè đã chuẩn bị trước, mới cung kính nói từ biệt.

Sau khi lên xe ngựa, hai bà cháu thật lâu không nói gì.

Minh lan cúi đầu suy nghĩ, lúc mới quen Hạ lão phu nhân, nàng chỉ cảm thấy bà tính tình rộng rãi thẳng thắn, nói chuyện hết sức dễ chịu, nhưng bây giờ nghĩ lại, ông Hạ thời niên thiếu phong lưu, cơ thiệp cũng không ít, nhưng mười mấy năm qua, một đứa con trai con gái vợ lẽ cũng không thấy, nay vợ chồng về già, Hạ lão phu nhân nắm giữ một nhà già trẻ, nói ở riêng liền ở riêng, nói cho mẹ con Hạ Hoằng Văn bao nhiêu sản nghiệp thì bấy nhiêu sản nghiệp, chồng con, con dâu ai cũng không có ý kiến gì, ngày trôi qua thật là tự tại.

Hôm nay thấy bà vừa ra tay, chính là sát chiêu thủ đoạn độc ác, một người như vậy, sao có thể đơn giản?! Bên trong giống như một sào huyệt ngầm tinh xảo, có thể sống sót đến cuối, nếu không phải trời sinh vận khí tốt như bà nội Dư Yên Nhiên, thì đều là thật sự có tài!

Qua một lúc lâu, Minh Lan mới thở dài nói: “May mà có bà Hạ ở đó.”

Thịnh lão phu nhân vẻ mặt sâu xa, ánh mắt lấp lánh: “Hai nhà đón dâu, xem trọng là người tình ta nguyện, tất cả đều vui mừng, phải dựa vào cụ ông cụ bà đàn áp mới được, cũng không là mối hôn sự tốt cho lắm, lại để ý một chút, cũng không biết mẹ Hoằng Văn có ý gì...”

...

Lúc này, trong lòng Hạ mẫu tràn đầy kinh hoảng đứng ở giữa phòng Hạ lão phụ nhân, trong phòng chỉ có mẹ chồng nàng dâu hai người, cửa sổ đều đóng chặt, không khí có chút oi bức. Hạ mẫu vẫn như cũ cảm thấy sau lưng từng đợt lạnh cả người.

“Đầu óc con đúng là mê muội!” Hạ lão phụ nhân vỗ một chưởng mạnh lên bàn trà, khiến chén trà cũng nảy lên, “Con rõ ràng hiểu được ý của ta, lại dám báo việc tiếp khách hôm nay cho Tào gia biết! Con là có tâm tư gì?! Chẳng lẽ con muốn cái Cầm làm con dâu?!”

Thần sắc Hạ mẫu hoảng loạn, vội vàng khoát tay: “Không không không, đứa bé Minh Lan kia con vô cùng thích, làm sao sẽ...” Vừa nói viền mắt nóng lên, nước nở nói, “Thế nhưng chị ấy liên tiếp cầu con, con mới... Người nhà mẹ đẻ con cũng chỉ còn lại chị con!”

“Con ấy!” Hạ lão phụ nhân cau giận không ngớt, trách mắng: “Cứ hay nhẹ dạ! Hôm nay mẹ cũng nói rõ ràng với con, họ Hạ chúng ta cũng không phải ngại bần yêu phú, nếu ban đầu trước khi họ Tào phạm tội, để khuê nữ nhà họ và Hoảng Văn định hôn sự, hôm nay dù cho người ta có cười nhạo, mẹ cũng nhận đứa cháu dâu này! Nhưng con đừng quên, ban đầu là họ Tào bọn họ ghét bỏ cô nhi quả phụ các con, không có chỗ dựa. Lúc ấy họ Tào kiêu căng phách lối, luôn miệng muốn gả khuê nữ gả vào chỗ cao! Hừ! Hôm nay vừa khéo, nhà bọn họ suy tàn, chán nản, lại nhớ tới cô em gái này, có Hoảng Văn đứa cháu ngoại này!”

Nói đến đây, Hạ lão phụ nhân lên giọng, cả giận nói: “Càng đáng trách chính là, bọn họ lại còn dám lừa gạt nhà ta, rõ ràng không còn là ngọc lành, còn muốn giấu diếm! Thật quá đáng giận!”

Hạ mẫu khóc thút thít, ngắt quãng nói: “Chị ấy vừa nói với con, lúc ở Lương Châu cả nhà bọn họ thật sự là sống không nổi nữa, bị bức đến hết đường, Cầm Nhi mới phải làm thiếp của tay võ quan kia, ai biết qua mấy tháng lại đại xá thiên hạ, bây giờ Tào gia cũng rất hối hận!”

“Thế thì sao?” Hạ lão phụ nhân trợn mắt nói, “Bọn họ lúc trước mơ mộng hão huyền, sau lại cố tình dối trá, con còn muốn thỏa mãn chị con, để con trai con lấy một nhà đã lụi bại như thế làm vợ?!”

Từ trước đến nay quả phụ nuôi con trai trưởng, gửi gắm tâm huyết cao xa hơn so với người mẹ thông thường. Hạ mẫu cũng có mong ước, nhưng bản tính nàng nhu nhược, lại yếu đuối, chị gái vừa khóc lóc cầu xin liền mềm lòng, bây giờ sự việc rạn nứt, một bên là tình cảm chị em, một bên là tiền đồ của con trai, nàng không khỏi luống cuống tay chân.

Cuối cùng, Hạ mẫu lau nước mắt, ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, con đã nghĩ xong, con dâu chính là cô Minh mới tốt! ... Có điều, chị con lại khẩn cầu trước khi rời đi, nói là để Cẩm Nhi làm vợ lẽ cũng tốt; mẹ à, người thấy sao?”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Hạ lão phu nhân nặng nề vỗ một chưởng lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng nhìn lại vẻ mặt khiếp sợ của Hạ mẫu, bà lại thương tiếc cô con dâu còn trẻ phải thủ tiết, lời nói bèn dịu lại, “Con dâu à, con phải suy nghĩ thật kỹ, cửa hôn sự nhà họ Thịnh là không thể tốt hơn. Cha chồng con đã lớn tuổi, không lâu nữa là trí sĩ (về hưu), đến lúc đó mẹ với cha chồng con đều quay về Bạch Thạch Đàm, sau sẽ theo bác cả đi nhậm chức, đến lúc đó Hoảng Văn biết dựa vào ai? Vậy nên phải thay nó tìm một nhà thông gia có thể dựa vào mới phải! Con gái vọng tộc chúng ta với không tới, nhưng nhà nghèo cũng không tốt, con vợ lẽ nhà bình thường thì chả cực làm gì, chính con cũng đã chọn lựa, so ra còn có thể tốt hơn Minh Lan sao? Cha anh đều làm quan trong triều, của cải sung túc, tuy là con vợ lẽ, nhưng dung mạo tính tình đều là số một, ở nhà được cha anh chị dâu thương yêu, nó lại do chị ta một tay nuôi lớn, tương lai nếu một nhà ba người các con ở riêng, nó cũng có thể ổn định xử lý gia vụ, chăm sóc mẹ chồng, phụ giúp cho chồng! Mẹ xem nhiều năm như vậy, cái Minh là người thích hợp nhất, họ Tào lúc này lại như thiêu thân lao vào! Làm thiếp?! Hừ!

Nàng dâu còn chưa vào cửa, ngược lại thiếp thất đã chuẩn bị dâu vào đấy, ta cũng không dám nhìn mặt chị ta!”

Hạ mẫu bị lời nói của mẹ chồng làm cho xúc động, từ từ lau khô nước mắt, sợ sệt nói: “Mẫu thân nói rất đúng, nhưng mà... Cẩm Nhi biết làm sao?”

Hạ lão phu nhân lạnh lùng nói: “Nó tự có cha mẹ, con chẳng qua chỉ là dì, cũng ít hao tâm thôi! Tìm chỗ ở, cấp đồ dùng, cái cần giúp thì đã giúp, chẳng lẽ còn phải quản họ Tào cả đời à?! Còn có, con khép kín kẽ tay hờ cho mẹ! Mẹ từ chỗ bác cả bác hai phân ra một phần gia nghiệp cho cô nhi quả phụ các con, để tương lai Hoảng Nhi thành gia lập nghiệp, không phải để con trợ cấp cho họ Tào. Con trai và họ Tào, con tự phân nặng nhẹ đi! Họ Tào có đàn ông có con trai, có tay có chân, chẳng lẽ cả nhà để họ Hạ nuôi hay sao? Trên đời này, chỉ có cấp cứu, không cứu được nghèo! Lúc này mẹ thay con nắm giữ sản nghiệp còn không nói làm gì, đợi mẹ tắt thở, mà tính tình con vẫn mềm yếu như thế, nếu không tìm một cháu dâu có thể tin tưởng, những thứ này không chừng về nhà họ Tào hết! Mẹ nói rõ với con những lời này, rốt cuộc là con chọn dâu, con tự mình suy nghĩ đi!”

Lời này vô cùng nghiêm khắc, hàm ý sâu xa, trong lòng Hạ mẫu cả kinh, biết ý tứ của bà, không dám nói thêm nữa.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Mặc Lan Lấy Chồng

Trời dần nắng lên, thấy ngày cưới của Mặc Lan sắp đến, Minh Lan nghĩ đến tốt xấu gì cũng là chị em, mình cũng nên đưa một phần quà cưới, tiện thể nhắc nhở Mặc Lan đối thủ sắp đối mặt là loại gì.

Vừa nghĩ vừa sai Đan Quất đem cái hộp lão phu nhân cho vẫn đặt ở đầu giường đến, cả buổi chiều rảnh rỗi, Minh Lan liền đóng cửa, lấy chìa khóa song ngư luôn mang theo mở hộp, mở từng ô từng ô một, chỉ với một chút đồ cá nhân là đã góp thành gia tài của nàng.

Những đồ trang sức Minh Lan hay sử dụng hàng ngày đều được đặt trong hộp trang sức bằng gỗ hoa lê khảm trai có gương, cho nên hộp gỗ mun khắc hoa hải đường đây khí thế này hơn một nửa là những đồ không dùng đến. Minh Lan xem từng tầng một, đập vào mắt đều là vàng chói lọi. Số vàng này đều là nàng tích góp được từ khi còn nhỏ, cùng với trang sức vàng cũ mấy năm nay không đeo đến.

Là một người cổ đại không lao động, thu nhập của Minh Lan chủ yếu dựa vào ba nguồn, một là những ngày lễ tết được trưởng bối thưởng, một là lão phu nhân trợ cấp, còn lại chính là tiền tiêu hàng tháng.

Trong số này vợ chồng Thịnh Duy tặng quà nhiều nhất nhất, hàng năm đều có một túi nhỏ nén vàng con, đặc biệt là hai lần về quê ở Hựu Dương, Minh Lan vợ vét được một đồng lớn nhưng đáng tiếc đều là đồ trang sức

ngọc sứ gì đó, không tiện cầm cố. Vẫn là cô Thịnh Vân tốt, một lần đánh chín đôi heo vàng nhỏ cho nàng, mỗi cái phải nặng tới hai lượng.

Tiền tháng vốn là không để dành được, trợ cấp của lão phu nhân cũng không tích cóp được nhiều, nếu không dùng để khen thưởng ma ma quản sự thì cũng phải dùng để cải thiện sinh hoạt của mấy đứa hầu. Sinh hoạt trong đại gia đình cổ đại không đơn giản, làm chủ nếu không chịu bỏ tiền rất dễ bị nói là keo kiệt. Minh Lan dù đau lòng nhưng cũng phải nhập gia tùy tục.

Đếm vàng mất nửa ngày, Minh Lan cuối cùng chọn từ trong hộp trang sức của mình một cái vòng vàng có hình uyên ương chưa đeo bao giờ, gọi Đan Quất mang cân tiểu ly cân lại, khoảng chừng trên dưới bảy tám lượng, cũng ra tấm ra món rồi, lại lấy ra ba con heo vàng nhỏ béo ị cùng một nén vàng hình cá nhỏ, nghĩ đến lúc Như Lan lấy chồng liền mang heo nhỏ cá nhỏ này đi làm thết, mang đến Thúy Bảo Trai đánh thành bộ trang sức tinh xảo đúng một mới nhất, vậy cũng không đến nỗi nào.

Đúng là một bộ phận của giai cấp thống trị, nhớ năm đó chị họ tốt nhất của Diêu Y Y lấy chồng, nàng quyết tâm bỏ hẳn một tháng tiền lương để mua một lọ nước hoa Chanel, giờ nàng đã tặng đến vàng rồi đó. Nhá!

Lại nói làm em thật sự không có lời mà. Minh Lan nằm trên giường ôm ngực đau lòng mất hồi lâu.

Ngày hôm sau, Minh Lan gọi Đan Quất lấy túi thêu gấm, đặt vòng tay vàng rực rỡ vào, mang theo hai khúc vải mới, ra khỏi Mộ Thương trai thẳng tiến Sơn Nguyệt cư. Tháng bảy trời nóng, Tiểu Đào che ô cũng chảy mồ hôi ròng ròng, Minh Lan rảo bước.

Sơn Nguyệt cư giờ khác nhiều so với trước đây, hai cửa trước sau đều có ma ma nghiêm khắc canh giữ, không dễ ra vào. Mỗi ngày Hải thị đều sẽ

đến xem Mặc Lan, nói chuyện lễ nghi đạo đức của phụ nữ, cũng không biết Mặc Lan nghe được bao nhiêu.

Tiến vào buồng trong thấy Mặc Lan khoác áo dệt lưới màu xanh tựa trên ghế mây, hai gò má gầy gò, tuy không mượt mà như ngày xưa nhưng dung mạo cũng có một phen đáng yêu riêng. Nàng vội vã đón lấy quà, sau đó cẩn thận đưa cho Mặc Lan xem. Mặc Lan chỉ nhướn mắt không phản ứng gì, Minh Lan bắt đầu thấy đau lòng. Lộ Xung thấy Mặc Lan không nói một lời, chỉ lo Minh Lan trong lòng không thoải mái vội vàng nói: “Em thay cô Tư cảm ơn cô Sáu, cô Sáu mau ngồi, em đi pha trà ngay.” Minh Lan vốn không có ý định ở lâu, đặt đồ xuống coi như đủ tình chị em, liền phất tay bảo Lộ Xung không cần, đang định cáo từ, Mặc Lan đang lười biếng bỗng ngồi thẳng lên nói: “Nếu đến rồi thì ngồi một chút.”

Minh Lan xoay người lại, nhìn Mặc Lan vẻ mặt yên lặng, bèn ngồi xuống ghế tròn bên cạnh.

Mặc Lan quay đầu nhìn Lộ Xung nói: “Hoa quả chị dâu mang đến vẫn còn dư, đưa ra ngoài mời hai người bọn họ ăn, ta cùng em Sáu trò chuyện.” Lộ Xung biết cô chủ muốn cùng Minh Lan nói chuyện, liền xoay người kéo Tiểu Đào cùng Lục Chi, ai biết hai người chỉ đứng im bất động, nhìn Minh Lan chờ dận dò, thấy Minh Lan gật đầu ba người mới cùng ra ngoài.

Mặc Lan nhìn theo mấy đứa ra ngoài rồi xoay đầu lại, khước miệng lộ nét trào phúng: “Em Sáu thủ đoạn cao tay, dạy người trong viện của mình thật nghe lời, em có đi ra ngoài bao nhiêu ngày cửa viện vẫn vững vàng.” Minh Lan cụp lông mi dài, khẽ nói: “Là quan hệ chủ tớ, các em ấy trung thành với em, em cũng che chở cho các em ấy an ổn, chỉ vậy thôi.”

Mặc Lan nhớ đến Vân Tài bị đánh gần chết rồi bị bán, trong lòng khó chịu, một hồi lâu mới khẽ cười nói: “Em có nhớ lúc chị cả lấy chồng, khi đó trong nhà ngoài nhà giăng đèn kết hoa, trong phòng chị cả cũng chất đầy đồ mừng, chị khi đó còn nhỏ, nhìn mê tí mắt, chỉ nghĩ không biết tương lai

khi mình lấy chồng sẽ như thế nào. Bây giờ, em nhìn xem, sợ là gian phòng của bà góa cũng không bằng.”

Minh Lan nhìn quanh, trong phòng vắng vẻ, không có anh chị em đến chúc mừng, buổi tối cũng không có mẹ đẻ nhẹ giọng nhắc nhở việc phải nhớ khi lấy chồng, Minh Lan trầm mặc một hồi, nói: “Chị Tư không phải đẻ ra từ trong bụng phu nhân.” Dừng một lúc lại nói: “Có được cũng phải có mất.”

Mặc Lan tối mặt lại, trong ánh mắt lộ ra tia hung ác: “Em thấy chị giờ trở mặt với cha và phu nhân, liền dám láo xược. Chị biết, phu nhân phủ Vĩnh Xương hầu chọn con dâu là em, chị nhanh chân đến trước, trong lòng em chắc không thoải mái. Lúc này mới đến châm chọc chị?”

Minh Lan lắc đầu: “Nhà cao cũng không phải tốt như vậy, chị Tư có gan có học, dĩ nhiên là không ngại, như em nhát gan, không có khả năng thì đừng cố mà làm.”

Mặc Lan ngăn người, ngã ra trên giường nhỏ che miệng cười ha hả, khó khăn lắm mới ngừng tiếng cười, làm mặt lạnh nói: “Em cứ nói thẳng ra, phủ Vĩnh Xương hầu có cô em họ lợi hại. Con bé Như Lan đã đến châm biếm chị rồi. Hừ! Làm phụ nữ trên đời này nơi nào không có chữ “tranh”, chả nhẽ gả thấp là thoải mái?!”

Không hiểu vì sao trong lòng Minh Lan bỗng nhiên hiện lên một bóng người gầy trơ xương, mắt mù mịt một thoáng, nghĩ một chút, lòng lắng lại, lắc đầu nói: “Không giống nhau, cha yêu thích dì Lâm, Vương lão phu nhân có thể đưa người qua đây giúp đỡ, cậu nhà họ Vương có thể viết thư trách, ai cũng có thể bênh vực phu nhân; như Tôn tú tài vô liêm sỉ có thể có nhà mẹ để đắc lực giúp chị Thục Lan thoát cảnh khổ, tìm được mối lương duyên mới. Nhưng mà nếu gả cao, thật sự rất khó.” Mặc Lan bị nói da mặt đỏ lên, chị ta biết theo lẽ nghi, con dòng chính được gả tốt hơn so với con vợ lẽ, có điều chị ta nuốt không trôi cơn giận này. Minh Lan nhìn nét mặt

Mặc Lan thay đổi, nhẹ nhàng nói. “Bây giờ vì việc của chị mà trước sau có bao nhiêu người vạ lây, chỉ mong chị thấy đáng.”

Mặc Lan nhớ tới dì Lâm, trong lòng khó chịu, thay đổi sắc mặt mấy lần, không dễ dàng nhịn xuống, quật cường nói: “Đương nhiên là đáng giá.” Minh Lan biết rõ tính cách của Mặc Lan, trong lòng biết chị ta tất nhiên là đã có cách trở mình trong tương lai.

Nhìn Mặc Lan kiêu ngạo, Minh Lan lại nghĩ tới Tào Cẩm Tú.

Mặc Lan nhìn nhả nhận mảnh mai, cũng là do được cưng chiều mà lớn lên, trong xương cốt là tính cách cao quý ngạo mạn không bỏ được. Tào Cẩm Tú mười tuổi gia đình bị lưu đày, một thiếu nữ xinh đẹp đang tuổi dậy thì bị chôn ở Tây Lương trong bão cát, tay chân thô ráp, thân hình gầy yếu, loại thấp kém từ sâu trong xương tủy mới thật đáng thương.

Minh Lan trong lòng tự nhiên buồn bực, cũng không biết làm sao mà luôn nhớ tới việc bề bang này. Nàng là người có suy nghĩ thẳng thắn rõ ràng, chưa bao giờ dây dưa phiền phức, hiện nay có vấn đề không thể giải quyết liền không muốn suy nghĩ nữa. Minh Lan ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Lan vẫn đang nói về “Hoài bão lớn”, không biết rằng đây là lần cuối cùng mình nhìn thấy Mặc Lan nói chuyện mạnh mẽ như vậy.

Ngày mừng tám tháng Bảy, hai nhà Lương Thịnh kết thân, lão phu nhân như cũ chỉ lộ mặt một chút, sau đó về nhà nghỉ ngơi, chỉ còn lại Vương thị gương mặt cứng nhắc đứng ra thu xếp, tốt xấu gì cũng xếp đủ 128 hòm đồ cưới, thế nhưng dì Lâm mà ở đây, chỉ cần tìm hiểu kĩ càng một chút liền thấy một phần ba trong đó chẳng qua là rỗng không.

Phủ Vĩnh Xương Hầu dường như cũng không có ý muốn phô trương, Lương phu nhân so với Vương thị trình độ cao hơn nhiều, há mồm là nói đạo lý: “..Vừa mới hết quốc tang, bề hạ còn chưa tuyển tứ nữ, chúng ta là bề tôi sao lại có thể trắng trợn tổ chức lễ cưới.”

Không những không ai gièm pha, lại còn được không ít lời tán thưởng, Thịnh lão phu nhân không nhịn được lấy làm ví dụ tốt dạy dỗ Vương thị một phen. Vương thị biết thái độ Lương phu nhân, trong lòng vui vẻ một thời gian. Tuy nhiên mấy ngày sau thấy Lương Hàm mặc áo đỏ cười ngửa trắng, từ đầu đến chân đẹp trai oai hùng, miệng mỉm cười, liền lập tức bốc hỏa. Vợ Lưu Côn giặt tay áo nàng ta mấy lần, Vương thị mới thôi không co giặt khoe miệng.

Theo tập tục, chú rể bị ngăn ở cửa phải đưa ra mấy cái hồng bao mới được vào. Anh rể cả Viên Văn Thiệu yêu cầu Lương Hàm múa kiếm, Trường Phong yêu cầu lấy chủ đề hoa đào làm một bài thơ, Trường Bách là người dễ nói chuyện nhất, bởi vì anh ấy tuyệt nhiên là không nói lời nào. Đến hôm Mặc Lan lại mặt ba ngày sau, Vương Thị nhìn Mặc Lan mặc váy đỏ, khoác áo kim sa thêu cây lựu nở hoa, e then ngồi cạnh Lương Hàm ôn hòa, lửa nóng trong lòng Vương thị không dễ hạ xuống lại bốc lên, nhịn không được sùng sộ lên trách mắng Mặc lan vài câu “... phủ Vĩnh Xương hầu không giống nhà họ Thịnh, không thể tùy ý con tính tình bừa bãi. Bây giờ con gả sang đó phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, thân thiết với em gái em trai chồng, không thể nói lung tung làm mất mặt nhà họ Thịnh!” Sau đó kéo theo một đoạn dạy dỗ dài. Vợ Lưu Côn không nói gì, mẹ con dì Lâm hiếu nhất chính là đối phó với thể loại tấn công mạnh mẽ như thế này. Quả nhiên, Vương thị liên tiếp nói lời nghiêm khắc, Mặc Lan một mực cúi đầu đáp, trong mắt hơi có ánh nước, liếc mắt với Lương Hàm, nhìn như có vẻ yếu đuối mong manh giống như sắp ngã. Lương Hàm đau lòng, ngôn ngữ hành động đều tỏ vẻ muốn bảo vệ Mặc Lan.

Vương thị càng bức bối, suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhỏ giọng dặn dò Thái Bội mấy câu, khoe miệng có ý cười.

Thịnh Hoành nhìn Lương Hàm cũng lộ ra ít nhiều dáng vẻ cậu ấm, ngoài ra thì cũng được. Trường Phong cao hứng nhất, Lương Hàm xem như em rể ruột của mình, liền lôi kéo Lương Hàm nói mấy câu, một người thì cho

rằng Vương Hi Chi cùng Vương Hiến Chi là hai anh em, một người thì không biết mười một loại búa rìu dùng thế nào, kiểu gì cũng không nói đến cùng một chủ đề được.

Trường Bách như mọi khi không nói lời nào. “Vội vàng không tìm hiểu mà kết luận về một người, tốt nhất là dứt khoát không cần kết luận.”

Đây là một câu Trường Bách thường hay nói, Minh Lan rất tán thành.

Lương Hàm cùng Mặc Lan đều dập đầu ở chỗ lão phu nhân, thấy bên cạnh lão phu nhân có hai thiếu nữ đứng thẳng, người bên trái thì thôi người bên phải bên ngoài mặc một cái áo khoác the mỏng theo hoa hồng phấn, bên trong vận áo dài gấm lĩnh màu sen tuyết, bên dưới là váy cùng màu, tóc búi lệch kiểu ngã ngựa đơn giản, cài một cây trâm mã não hình hoa sen đỏ, cái bàn gỗ mun bên cạnh bày mấy bát sứ trắng đựng nước, vài cành sen mơn mớn tỏa hương dịu dịu.

Lương Hàm vừa chạm mắt, cảm thấy cô bé này mi mày như vẽ, đẹp khôn kể xiết, tuy chỉ cúi đầu nghiêm túc đứng nhưng nhìn nàng nhẹ nhàng đứng như vậy, cả một phòng áo hương lồng lầy cũng đành lu mờ sắc màu. Trong lúc đang hoảng hốt nghe thấy Vương thị nói: “Đây là em Sáu, sau này là người một nhà.”

Lương Hàm trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, lúc trước nhà họ Thịnh đến cầu thân, anh ta ngay lập tức đáp ứng, chỉ nghĩ bụng Xuân Khả chờ không được, hơn nữa anh ta cảm thấy cô Tư nhà họ Thịnh cũng là giai nhân thanh tú hiếm có, bây giờ cuối cùng cũng rõ ràng thâm ý trong mắt mẹ mình. “Con sau này đừng có hối hận.” Lương phu nhân đã nói như vậy. Mặc Lan thì rất tức giận, xưa nay ba ngày lại mặt cũng chỉ gặp mặt trường bối, nhận mặt anh em, ngoại trừ Hoa Lan do mẹ chồng “bệnh” không đến được, cô em vợ chưa gả đâu cần phải ra gặp anh rể. Vương thị làm thế này rõ ràng là...

Mặc Lan cắn chặt răng, nghiêng đầu quay về phía Lương Hàm nở nụ cười xinh đẹp, trong mắt dịu dàng đọng đầy tình cảm, bờ môi xinh đẹp cong cong. Lương Hàm sững sờ, trong lòng cũng thoải mái hơn, tuy dung mạo không bằng nhưng phong tình như vậy cũng bù đắp được. Minh Lan liều mạng cúi đầu, nàng biết ý của Vương thị nhưng cũng không thể không nể mặt Vương thị, không thể làm gì hơn là giả chết.

Chào hỏi xong, nam nữ liền chia ra khai tiệc, sau khi ăn xong là trà bánh. Mặc Lan vẫn muốn khoáác mấy câu về phủ Vĩnh Xương hầu phú quý phô trương, có điều Vương thị cùng hai cô Lan đều không có ý hỏi về Hầu phủ, bản thân chị ta vừa mới mở lời liền bị Như Lan đánh lạc hướng, cụ thể như sau.

Tỏ vẻ người rất nóng: “Mấy hôm nay trời nóng quá, cũng may Hầu phủ có hầm rất lớn, mỗi ngày đều được dùng băng...”

“Lần trước chị Liên làm món chè bơ sữa ăn ngon quá, chị thấy hình như là làm từ sữa dê, em Sáu nói xem?” Như Lan mặt hứng thú nhìn Minh Lan.

“Cái này, ... em không nhận ra.” Đây là nói thật. Sau đó, Như Lan dứt khoát giọng khách át giọng chủ cùng Vương thị và Minh Lan nói cười, lại mặt ba ngày, là nhân vật chính nhưng nửa câu không nói được, Mặc Lan tức mặt trắng bệch, vẫn là Hải thị nhìn không nổi, mỉm cười hỏi thăm Mặc Lan mấy ngày qua có được không, mới coi như bình ổn không khí lại. Loại hành vi này về lý là không hợp, buổi tối Hải thị liền đi Đào Nhiên quán định khuyên bảo Như Lan, không nghĩ đến Minh Lan cũng đang ở đấy.

“Chị Năm muốn học thêu thùa nên gọi em đến xem.” Minh Lan thật ra đang rất mệt mỏi; đoán chừng vì đã thành thiếu nữ, Như Lan dần dần thấy hứng thú với việc may thêu, thường gọi Minh Lan sang hướng dẫn. “Dạy cho người khác thêu so với mình còn mệt hơn nhiều.” Minh Lan xoa mắt, nuốt nước bọt, trong lòng âm thầm thêm một câu – đặc biệt là với học sinh không thông minh.

Hải thị nhìn Minh Lan mệt mỏi, biết tính tình Như Lan nôn nóng, trong lòng có chút thông cảm, liền bảo các em nghỉ ngơi đã, sau đó mới quay về nói chuyện với Như Lan.

“Em Năm, nghe chị dâu nói một câu, cuối cùng vẫn là chị em ruột, em ý đã lấy chồng rồi, các em bình thường cũng không gặp nhau, việc gì phải nặng nhẹ với nhau, để người ngoài biết lại cười nhà chúng ta. Hơn nữa, con bé Mặc Lan gả vào Hầu phủ, chị em trong tương lai cũng có cái dựa vào. Em suy nghĩ một chút đi.” Hải thị thể hiện mình hết bản lĩnh diễn xuất của chị dâu, tận tình khuyên nhủ.

Ai biết Như Lan hoàn toàn không cảm kích, trái lại còn hùng hồn: “Người bên ngoài làm sao lại biết chuyện chị em trong nhà chúng ta, trừ khi chính Mặc Lan đi nói. Chị dâu à, quan hệ của em cùng chị Tư như thế cũng không phải là trong ngày một ngày hai, chị ta căm ghét em, em cũng không muốn thấy chị ta, chị dâu nghĩ mà xem, nếu em tốt với chị ta, chẳng nhẽ chị ta sẽ không nói xấu em ở bên ngoài? Em mà có việc gì khó xử chị ta sẽ giúp đỡ em sao? Đừng đá em thêm một cái là tốt lắm rồi! Quên đi, em vẫn phải dựa vào cha mẹ, anh trai và chị dâu thôi.”

Hải thị không nói được gì, nghĩ kỹ cũng thấy Như Lan nói không sai. Minh Lan ngồi một bên cầm khung thêu trong lòng thấy đồng tình, cũng cảm thấy rất sáng khoái, nếu như nàng có thể đầu thai thành con gái có mẹ đẻ cùng anh trai lợi hại, nói không chừng nàng cũng có thể như vậy. Hải thị ghen một lúc, cười khở rồi nói. “Nếu thế chị dâu cũng không nhiều lời, nhưng mà sau này ở bên ngoài, trước mặt mọi người, em cũng vẫn phải làm ra vẻ, miễn cho có chuyện rơi xuống đầu.”

Như Lan bĩu môi, gật gù không vui. Hải thị lại lôi kéo nói đông nói tây thêm một chút, làm Như Lan thấy phiền bèn nói thẳng là buồn ngủ rồi. Minh Lan lúc này mới có cơ hội trốn đi. Đi được nửa đường, Lục Chi mới không nhịn được nói: “Cô Năm cũng thật là, muốn học thêu thùa tại sao không gọi thầy đến dạy, cô ấy cứ phát ra tính tình tiểu thư, không cần biết

trời sáng hay tối thế nào, cần là gọi cô chủ đi, cũng không nghĩ xem người ta có khi đã ngủ rồi, coi cô là cái gì kia chứ!”

Đan Quất cũng không vui nói: “Thêu thùa may vá sợ nhất làm hỏng mắt, muốn học cũng phải chọn giờ nha.” Minh Lan trầm mặc rồi quát khê: “Không nói nữa.”

Đi vào bên trong viện, đêm hè trời đầy sao, xung quanh yên tĩnh lạ thường, Minh Lan hít một hơi thật sâu, trong lòng thoải mái hơn nhiều., nếu như một tí lại so sánh với Hoa Lan Như Lan, nàng nhất định sẽ bị mất kinh sớm, nghĩ lại so với Tào Cẩm Tú, nàng còn tốt hơn rất nhiều. Đây là thời cổ đại không có bác sĩ tâm lý, người xuyên qua phải tự rõ ràng trong lòng.

Một lát sau, Đan Quất lại nhẹ nhàng nói: “Nhìn cô Tư hôm nay, ở Hầu phủ dường như cũng không tệ lắm?” Đan Quất đang nghĩ, nếu thật sự là một mối hôn nhân mỹ mãn, lúc đầu là dành cho cô chủ mình.

Lục Chi xem thường hừ một tiếng, độc miệng thì thầm: “Hôm nay tính là gì, ngày tháng còn dài, chờ mà xem. Hồ xí mới mở còn có ba ngày náo nhiệt đấy.” Minh Lan “hơ”.(nguyên văn là cái này ☞)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Sắp Đến Kỳ Thi Hương, Hạ Hoàng Văn Về Nhà

Vẫn nói con gái là áo bông nhỏ của mẹ, Vương thị đang nghĩ gì Hoa Lan hiểu rất rõ, vì thế Hoa Lan tích cực hỏi thăm tình hình Mặc Lan ở phủ Vĩnh Xương Hầu, không cần xử lý hậu kỳ, tình tiết đặc sắc cao trào kịch tính như phim Mỹ.

Mặc Lan ở phủ Vĩnh Xương Hầu cũng không quá dễ dàng. Ngay đêm tân hôn, dì Xuân Khả liền la hét kêu đau bụng, sai đưa hầu xông vào phòng cưới tìm Lương Hàm. Việc này nếu xảy ra với Như Lan có khi đánh người đuổi ra ngoài ngay lập tức. Cũng thiệt cho Mặc Lan nóng tính mà phải miễn cưỡng nhịn xuống, chị ta giữ Lương Hàm đang định đi ra ngoài, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Sau này đều là chị em nhà mình, phụ nữ có bệnh đàn ông không tiện nhìn”, sau đó để chú rể mới cưới ở lại phòng tân hôn, bản thân mình thì đi thăm Xuân Khả, ân cần hỏi han vô cùng thân thiết, còn mời đại phu, nấu thuốc, tự mình giữ ở cửa cả đêm không chớp mắt, khiến cho chị dâu cả giới soi mói nhất Lương phủ cũng không nói được câu nào.

Vương thị tức đến tái xanh mặt, vỗ xuống khay trà một phát, bát trà va chạm kêu leng keng, năm đó dì Lâm nhiều lần dùng chiêu giả bộ này, bao đêm gọi Thịnh Hoành từ trong phòng nàng ta đi, dĩ nhiên là Mặc Lan đã có chuẩn bị. Hải Thị vội vàng rót cho mẹ chồng một chén trà mới. Như Lan thì nghe đến mê mẩn, vội vàng giục Hoa Lan nhanh kể tiếp.

Đêm tân hôn không được, cô Xuân Khả vẫn không chịu bỏ qua, đêm thứ hai lại đau bụng, lại gọi người đi tìm Lương Hàm. Mặc Lan vẫn nhẫn nhịn,

nhìn không thấy nửa điểm không vừa ý, còn khuyên Lương Hàm “Phụ nữ mang thai rất khổ cực, vất vả, khó tránh khỏi rủi ro kiếp nạn”, chị ta lại tự mình đi thăm cô Xuân Khả, vẫn như cũ chăm nom săn sóc cả một đêm, còn thay Xuân Khả đến chỗ Lương phu nhân xin mấy càn nhân sâm thượng đẳng, chính mình cũng nhợt nhạt, mệt mỏi.

Phu nhân mới cưới có hai ngày bị một đứa vợ lẽ cản trở không thể cùng chồng viên phòng, lần này trên dưới phủ Vĩnh Xương hầu ồn ào bàn tán cô Xuân Khả kia không đúng, còn bóng gió truyền đến tai Vĩnh Xương hầu. Vĩnh Xương hầu tức giận, mang con dâu cả tới mắng một trận. Lương phu nhân càng được thể ở bên ngoài chỉ trích nhà dì con dâu cả không gia giáo, nuôi một cô nương không có lễ nghi phép tắc, vào cửa mới được mấy ngày đã cùng tranh sủng với vợ cả.

Một người đẹp như hoa như ngọc đặt bên miệng mà hai đêm liền đều không thể làm gì, chính bản thân Lương Hàm cũng bất mãn với Xuân Khả.

Đến đêm thứ ba Xuân Khả lại đau bụng, lại gọi đứa hầu đi tìm Lương Hàm, lần này hướng gió dư luận đều xoay về phía Mặc Lan, cô Xuân Khả gặp vận đen lớn. Theo một nguồn tin cậy, Lương Hàm vô cùng tức giận đang mặc trung y ở trong phòng liền chạy ra, tàn nhẫn đập đứa hầu mười mấy cái rồi đuổi ra ngoài, còn xử lý bà mụ thiếp thân của Xuân Khả một trận nên hồn.

“Thân thể không khỏe thì phải gọi đại phu, muốn đàn ông thì cứ nói thẳng ra, cả ngày chỉ biết quyến rũ đàn ông. công tử nhà chúng ta là thầy thuốc phụ khoa à, thủ đoạn bỉ ổi làm cũng không ngại mất mặt!” Ma ma quản sự của Lương phủ cố ý lớn tiếng nói, Mặc Lan thì lại ngồi hiền lành một chỗ, lại còn giúp Xuân Khả nói không ít lời hay.

Lương Hàm đối với Mặc Lan đầu tiên là áy náy, sau rất là chăm sóc, nên mới có tình hình ngày lại mặt. Như Lan tuy ghét Mặc Lan nhưng nghe xong cũng lú lười: “Vị em họ, à không dì Xuân Khả này cũng quá là to gan

rồi, còn dám làm như vậy? Phu nhân Vĩnh Xương hầu không lập quy củ sao?”

Hoa Lan nhấp một ngụm nước suối ngâm mơ, đưa ngón trỏ chỉ vào trán Như Lan, thản nhiên nói: “Em gái ngọc, chị nói nhiều thế mà em nghe không hiểu! Bây giờ ở phủ Vĩnh Xương hầu con cả dòng thứ rất đặc lực, còn có người nói bóng gió hầu gia muốn lập anh ta làm thế tử, nhà vợ anh ta cũng được thế lên mặt, Lương phu nhân vì tránh hiềm khích nên không thể động vào cô em họ kia được.

Như Lan nửa hiểu nửa không. Minh Lan nhẹ nhàng ồ một tiếng, trong lòng rõ ràng, nếu Lương phu nhân ra tay xử lý Xuân Khả, khó tránh khỏi người ngoài nói là khó khăn với con vợ lẽ, còn Mặc Lan ra tay thì chỉ tính là vợ cả vợ lẽ tranh đấu trong gia đình.

Vương thị thở dài, tâm tình có hơi phức tạp. Bà ta không hy vọng Mặc Lan sống vui vẻ sung sướng, nhưng đứng trên vị trí là vợ cả, bà ta đánh giá cao thủ đoạn tâm cơ của Mặc Lan. Trước kia bà ta mà có mưu kế như thế này thì cũng không đến lượt dì Lâm vênh mặt như thế.

Minh Lan nhìn vẻ mặt âm u của Vương thị, quay đầu hỏi: “Chị cả à, vậy chị Tư với những người khác trong Lương phủ thế nào, cha mẹ chồng, anh chị em chồng gì đó?”

Hoa Lan đưa tay nhéo mũi Minh Lan, cười nói: “Đúng là em Sáu thông minh, hỏi ngay điểm quan trọng.”

Lương phu nhân với Mặc Lan chỉ nhàn nhạt, không đặc biệt thân thiết nhưng cũng không gây khó khăn. Ngày Mặc Lan kính trà cho cha mẹ chồng, Lương phu nhân cũng cho đủ lễ ra mắt, nhưng mà người tinh ý đều nhìn ra Lương phu nhân không thích Mặc Lan, không tính con dâu cả, ở dưới có mấy cô con dâu dòng thứ, là vợ của mấy đứa con vợ lẽ hồi trước

được Lương phu nhân nuôi bên người, ngày thường cũng hy được bà ta gọi uống trà nói chuyện, chỉ có Mặc Lan là ít được để ý tới.

Vương thị đột nhiên phấn chấn hẳn lên, chầm chọc nói: “Con bé sau này phải dựa vào bản lĩnh của chính mình thôi, mẹ chồng không dựa dẫm được rồi.” Hoa Lan bĩu môi cười xem thường: “Em Tư có đức hạnh lắm, vào cửa có một tháng mà đã đem mấy đũa hầu bên người cho em rể dùng hết rồi.”

Minh Lan thở dài trong lòng, đây mới là chỗ lợi hại của Lương phu nhân. Mặc Lan không có người nào có thể dựa vào liền toàn tâm ý ý vào chồng chị ta. Nghe Hoa Lan kể, cô Xuân Khả kia là nhân vật giống chị ba Vưu[‘], tuy xinh đẹp nhưng tính tình lại mạnh mẽ, chưa chắc có thể đấu lại thủ đoạn âm nhu của Mặc Lan. Lương phu nhân dè chừng vợ chồng con cả đã lâu, sao có thể để con trai của mình giữ Xuân Khả bên người, để Mặc Lan ra tay là tốt nhất, dù có lưỡng bại câu thương thì Lương phu nhân cũng không tổn hại gì, chính là chiêu trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

[‘]Chị ba Vưu: nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, Vưu Tam Thư là em gái Vưu Thị và Vưu Nhị thư. Nàng là một cô gái sắc nước hương trời, có phong tư lộng lẫy tình tứ làm điên đảo biết bao nhiêu đàn ông, tính tình vừa lăng lơ lại vừa cao ngạo kì quái. Vưu Tam Thư một lòng chờ đợi Liễu Tương Liên suốt năm năm trời nhưng không được đáp lại, cuối cùng vì hổ thẹn mà tự vẫn. (Wiki)

Tâm tình Minh Lan có phần sa sút, đưa Hoa Lan ra cửa nhẹ nhàng kéo tay chị nói: “Chị cả à, bác chồng chị Thọ Sơn bá phu nhân với phủ Vĩnh Xương hầu có quan hệ thân thiết, nếu chị có dịp nên khuyên chị Tư mấy câu.”

Hoa Lan sầm mặt, hừ lạnh nói: “Em đúng là người tốt, em quên là con bé đã đối xử với em thế nào à, cũng quên dì Vệ thế nào mà chết à?”

Minh Lan nghiêm nghị lắc đầu thành khẩn nói: “Em chính là kiểu người có máu nô dịch mà, bị Khổng ma ma đánh một trận, đến nay vẫn nhớ, chị Tư không tốt thế nào cũng là người họ Thịnh, chị ta nếu làm ra chuyện gì đó thì chị em chúng ta làm sao có thể sống tốt?” Nếu thủ đoạn Mặc Lan quá độc ác thì bị chê trách lại là nhà mẹ đẻ dạy dỗ không tốt. Hoa Lan nghiêm túc hẳn, chị ấy cũng là người thông minh, chỉ là có mối thù sâu với mẹ con Lâm thị nên ngay lập tức không nhìn ra, suy nghĩ một lúc là rõ ràng, còn thân thiết giữ vai Minh Lan: “Em gái ngoan, em là đứa hiếu biết. Chị nhớ rồi.”

Minh Lan mặt giãn ra cười, khoe miệng hiện ra hai cái lúm đồng tiền: “Lần trước em đưa giày sang, cháu Trang cùng cháu Thực đi được không?”

“Tốt, tốt lắm.” Nhớ đến con trai con gái, nét mặt Hoa Lan lập tức mềm mại, “Em làm cho cháu Trang con búp bê vải, cháu nó yêu lắm, không cho ai mượn cả. Trẻ con chân lớn nhanh, giày làm phí quá, em lần tới không cần làm giày thêu tỉ mỉ như thế. Em hay lo lắng cho chị như vậy, chị nhất định không quên tấm lòng của em, bao giờ em lấy chồng, chị cho em thêm một phần đồ cưới thật lớn.” Minh Lan nhìn Hoa Lan cười, biết những ngày gần đây của chị không tồi, cũng thấy mừng thay cho chị.

Tháng tám vừa đến, sắp đến kì thi hương, thí sinh ở khắp nơi lục đục về kinh. Phủ Thịnh đón năm vị khách, ba người là con trai bạn cũ của Thịnh Hoành, hai người là con cháu của đồng hương thân thiết hồi xưa, bọn họ vào kinh thành đi thi nhưng không có thân thích ở trong kinh, mà mỗi ba năm thu đến kì nhàn nhã xuân bận rộn, trạm dịch hội quán khách sạn gì đó ở kinh đô đều tăng giá thái quá, không chỉ vậy phụ phí rất cao, vả lại cũng không an tâm mà đọc sách. Thịnh Hoành cùng Vương thị bàn bạc, dứt khoát cấp một dãy nhà ở hậu viện cho những học sinh này ở tạm, Vương thị lần này hào phóng như vậy dĩ nhiên là cũng có tính toán khác, trong số này có không ít con cháu quan lại giàu có.

Qua tháng tám, Trường Ngô đã hết chín tháng để tang, mang theo vợ và con gái quay lại kinh thành, đi cùng còn có em họ Lý Úc. Lần này việc thi cử của Lý Úc hay việc phục chức của anh ấy đều phải dựa vào Thịnh Hoành. Vừa sắp xếp xong Trường Ngô liền đến thẳng Thịnh phủ, Duẩn Nhi đã đến gặp Vương thị từ trước, nước mắt nước mũi lem nhem xin lỗi một trận, luôn mồm nói mẹ chị ấy có lỗi với Vương thị, chị ấy vô cùng xấu hổ.

Vương thị trong lòng vẫn bức nhưng không chịu nổi Duẩn Nhi khóc đến tối tăm trời đất, lại thấy chị ấy tặng bao nhiêu hòm quà giá trị, suy nghĩ thêm thấy cuối cùng cũng không phải lỗi của chị ấy, chỉ trách bản thân mình quá tin dì Khang, chị ruột của mình đạo đức thế nào mình rõ nhất, cũng chỉ còn biết tự trách mình.

“Thôi, lần tới cháu đưa con gái đến đây; cháu vừa là cháu gái nhà mẹ đẻ ta vừa là cháu dâu ta, không thể thiếu hai phần lì xì.” Vương thị lãnh đạm nói thể hiện cho qua chuyện.

Đây là lần đầu tiên Lý Úc gặp hai vợ chồng Thịnh Hoành, vừa định quỳ xuống dập đầu, Thịnh Hoành đã đỡ trước vội nói: “Đều là người nhà cả, không cần câu nệ xã giao.”

Thịnh lão phu nhân đánh giá Lý Úc từ trên xuống dưới, thấy cậu ta mày sáng mắt đẹp, vận áo sam lụa mỏng màu trời sau cơn mưa càng tôn thêm vẻ tuấn tú trắng trẻo, cười nói: “Mấy năm không gặp, cháu Úc cao hơn rồi.”

Lý Úc cung kính chấp tay, vẻ mặt tươi cười nói: “Lão phu nhân nhìn càng có tinh thần kiên trinh ạ, lần này cháu đến, mẹ cháu có gửi mấy cây nhân sâm trắng vùng Vân Nam, không gây nóng lại bổ dưỡng, xin biếu lão phu nhân.” Sau đó hơi quay người về phía Vương thị nói: “Mẹ cháu cũng có ít quà mọn biếu phu nhân cùng các em, mong mọi người đừng ghét bỏ.”

Lão phu nhân thỏa mãn gật đầu, Vương thị cũng cười khẽ, Thịnh Hoành nhìn Lý Úc ngôn ngữ chu đáo, xử sự thỏa đáng nên vô cùng yêu thích, nói:

“Tốt lắm! Cháu trước tiên cố gắng đọc sách, để chú gọi anh Bách dẫn cháu đi chào hỏi, thi hương không thể so với thi hội, nhiều môn thi như vậy, mấy vị tiên sinh ở thư viện Tùng Sơn đều đã từng làm giám khảo, cháu chỉ cần cứ bám thầy là tốt rồi.”

Lý Úc mặt thêm mấy phần vui mừng, liên tục cúi đầu cảm ơn.

Như Lan đứng bên cạnh buồn bực nhàm chán. Vương thị kéo Duẫn Nhi đến cạnh lão phu nhân nói chuyện. Minh Lan hơi ngạc nhiên phát hiện Thịnh Hoành hình như rất thích Lý Úc, nhìn kỹ lại mới hiểu vì sao lão phu nhân nói Lý Úc và Thịnh Hoành thời trẻ hơi giống nhau.

Tuy Trường Phong nhìn rất giống Thịnh Hoành nhưng mà được nuôi lớn bằng cơm ngon áo đẹp, trên mình lộ ra mấy phần tự phụ của cậu ấm, ngược lại Lý Úc là con của nhà buôn bán muốn cầu quan chức nên có chí tiến thủ mạnh mẽ, dồi dào lòng cầu tiến, hơn nữa... Minh Lan hé mắt nhìn.

Thịnh Hoành vừa mới cùng Trường Ngô nói chuyện, Lý Úc quay ra lén nhìn nàng, có lần ánh mắt hai người còn vừa lúc chạm nhau, trên mặt cậu ta ẩn hiện nét cười. Minh Lan kinh ngạc, nhanh nhìn về bên cạnh Như Lan, thấy ánh mắt chị ta đang chờ dẫn nhìn về phía cửa sổ, giống như đang ngăn người ra, Minh Lan lúc này mới yên tâm. Được rồi, tên này thật sự rất giống Thịnh Hoành.

Lão phu nhân thường nói Thịnh Hoành thực ra không xấu, ông ta cùng Vương thị lúc vừa thành hôn cũng thật lòng muốn vợ chồng mỹ mãn. Ông ta cũng tôn trọng vợ cả, cũng để Vương thị tùy ý xử lý hai đứa hầu hạ từ nhỏ, nếu Vương thị không ý vào mình có gia thế mà vênh mặt hất hàm sai khiến, quá đáng hơn là sấn vào công chuyện bên ngoài, nàng ta chỉ cần hiền lành một chút, dịu dàng một chút, hiểu chuyện phong hoa tuyết nguyệt một chút, Thịnh Hoành dù sau này có mấy bà vợ lẽ cũng sẽ không gây ra sự việc như dì Lâm.

Theo cách nói hiện đại, Thịnh Hoàn tuy thực dụng nhưng cũng có nhu cầu tình cảm, thế nên ông ta dù biết mình đắc tội với họ Vương nhưng vẫn không có đầu óc mà đi yêu chiều dì Lâm.

Lý Úc cũng vậy, với tình hình hiện tại, rõ ràng con gái dòng chính Như Lan so với mình có giá trị lợi dụng hơn, Thịnh Hoàn đối với cậu ta cũng yêu thích, chỉ cần cậu ta thuận lợi thi tốt, kể cả muốn lấy Như Lan làm vợ thì độ khả thi vẫn tương đối cao nha. Nhưng mà tên nhóc không có tiền đồ này lại ngượng ngùng nhìn mình, hẳn không hiểu đạo lý sao! Phải biết, muốn có người đẹp gì đó, nhớ ngựa gầy Dương Châu[‘] không, sau này thành danh rồi cưới mười bảy mười tám cô vợ lẽ là được, có nhà vợ đặc lực mới là thực tế! Thanh niên đúng là không hiểu chuyện, Minh lan mười phần tiếc nuối.

[‘]Ngựa gầy Dương Châu: thời Minh ở Dương Châu thịnh hành nghề nuôi những thiếu nữ bị mua bán hoặc lừa gạt, dạy dỗ, bồi dưỡng để đem bán cho quan lại, nhà giàu có làm thiếp. Các thiếu nữ này đều có thân hình mảnh mai gầy yếu nên gọi là ngựa gầy Dương Châu.

Gần đây lão phu nhân hơi bận, hay gọi Trường Bách ra hỏi dò về Lý Úc, cậu ta đối nhân xử thế thế nào, ăn nói cử chỉ làm sao, mãi đến tận hai mươi tám tháng tám bắt đầu kì thi Hương, Trường Bách mới ới ra được một câu: “Người này thực sự cần cù, tâm tư nhạy bén, tuy còn trẻ nhưng xử sự thành thạo khéo đưa đẩy, tương lai có tiền đồ.” Lão phu nhân ánh mắt sâu thêm mấy phần.

Minh Lan biết tâm tư lão phu nhân, từ sau khi gặp mẹ con họ Tào, tuy không nói rõ nhưng nhiệt tình của lão phu nhân với họ Hạ gia rõ ràng giảm xuống. Minh Lan cũng hiểu ý của lão phu nhân, nói đi nói lại cũng chỉ là chờ xem thái độ của Hạ Hoảng Văn, nếu như anh ta cũng hồ đồ như Hạ mẫu thì chả cần nói tiếp gì nữa. Thi Hương phải thi ba vòng, sáng sớm ngày thứ hai, Minh Lan đang ở Thọ An đường thêu thùa may vá, bỗng nhiên một ma ma từ bên ngoài bước vào nói: “Cậu Hạ Hoảng Văn trở về,

vừa mới đưa mấy xe hàng đến cửa hàng thuốc xong là tới phủ chúng ta đầu tiên, nói là có làm cho lão phu nhân mấy thứ, tiện đường tặng tới đây luôn.”

Minh Lan ngừng công việc trong tay, ngược mắt nhìn lão phu nhân, rõ ràng nhận ra vẻ hài lòng của bà.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Vợ Lễ, Thiếp Thất, Hầu Gái, Đều Không Được

Hạ Hoảng Văn đi đường mệt mỏi, áo choàng đen đã nhiều chỗ sờn. Sau khi hành lễ, Thịnh lão phu nhân gọi người dọn chỗ dâng trà, Minh Lan không nói một lời đứng bên cạnh lão phu nhân.

“Nhìn cháu lúc này vẻ vất vả hơn nhiều rồi.” Lão phu nhân cười híp mắt nhìn Hạ Hoảng Văn, “Cũng chấy nắng hơn nữa.”

Lúc Hạ Hoảng Văn ngẩng mặt lên, nhìn thấy Minh Lan duyên dáng yêu kiều, lại càng xinh đẹp hơn so với trước, đôi đồng tử cực kỳ trong trẻo, mặt cậu ửng hồng lên, cúi đầu trả lời: “Lúc đi cùng các chú bác bên nhà bà nội, cháu nhận biết được nhiều loại thuốc hiếm lạ, cũng hiểu đúng đắn về nghề thuốc nhiều hơn, Hoảng Văn học được không ít ạ.”

Lão phu nhân khẽ gật đầu, nói: “Chàng trai tốt biết tự lập, như cháu giỏi lắm. Nghe bà nội cháu nói, ở thái y viện cháu cũng có danh hào?”

Hạ Hoảng Văn dường như có chút ngượng ngùng, cung kính nói: “Đều là nhờ có các chú bác dìu dắt, thực ra... theo ý nghĩ của Hoảng Văn, trước hết vẫn muốn học hỏi thêm kinh nghiệm, thầy thuốc không phải là nghề bình thường, kiến thức càng nhiều càng tốt ạ.”

Lão phu nhân nghe liên tục gật đầu, mỉm cười ôn hòa: “Cháu là đứa chịu được gian khổ, chịu thương chịu khó, biết lý hiểu chuyện, không uổng công bà nội cháu dốc lòng dưỡng dục.” Đang nói, lão phu nhân liền chuyển đề tài câu chuyện, nói, “Lúc trước thời tiết rất nóng, lúc này lại lạnh nhanh,

thân thể mẹ cháu không khỏe, bà có chuẩn bị vài thứ, lát nữa cháu hãy đem về cho mẹ.”

Vừa nói, Phòng ma ma ở bên cạnh đã bảo bọn hầu gái mang ra một cái rương nhỏ, bên trong đều là dược liệu quý giá, còn có lụa sa, lụa dệt thưa cùng với vóc da cá (một loại gấm mịn như da cá cá nhám – cá da trơn) quý hiếm. Hạ Hoảng Văn thấy vậy, trong lòng trầm xuống, những năm qua cậu hiếu kính Thịnh lão phu nhân, bà đều vui vẻ nhận, không khách sáo nhiều, chỉ là hằng năm quà biếu lại nhiều hơn chút ít mà thôi, nhưng hôm nay... Hạ Hoảng Văn cẩn thận nâng mắt nhìn lão phu nhân, chỉ thấy thái độ bà vẫn ôn hòa như cũ, lão phu nhân không đề cập tới chuyện nhà họ Tào, Hạ Hoảng Văn cũng không có cơ hội nói gì.

Từ trong thư cậu đã biết được chuyện họ Tào hồi kinh, còn biết dì Tào có ý định để mình cưới em họ Cẩm Tú. Lúc đầu Hạ mẩu quả là có ý kết cửa thông gia này, nhưng thời thế thay đổi. Bây giờ Hạ Hoảng Văn đã sớm cho rằng Minh Lan sẽ gả cho mình; những năm qua, lúc hai nhà lui tới cũng ngầm chấp nhận chuyện này, bản tính cậu thuần chất phác, làm việc quy củ, hiển nhiên không nghĩ có chuyện thay đổi. Nào ngờ qua mấy ngày, thư nhà lại tới, nói em họ Cẩm nguyện ý làm thiếp của mình, nhưng lại không nói rõ ràng, quả thực làm cậu hồ đồ.

Lại nói thêm vài câu, lão phu nhân bảo mệt. Hạ Hoảng Văn liền đứng dậy cáo từ, lão phu nhân thuận miệng nói: “Để Minh Lan tiễn con đi.”

Mắt Hạ Hoảng Văn sáng lên, cung kính nói từ biệt, ngoan ngoãn cúi đầu rời đi. Minh Lan hơi nghiêng người hành lễ trước mặt lão phu nhân, quay đầu mỉm cười tiễn Hạ Hoảng Văn ra ngoài. Đan Quất và Tiểu Đào theo sau hai người, sau đó dọc theo con đường mòn đá nhỏ ra khỏi Thọ An đường.

“... Em Minh gần đây có khỏe không?” Hạ Hoảng Văn kìm nén nửa ngày, rốt cuộc mới hỏi ra một câu như vậy.

Minh Lan mỉm cười nói: “Hết thấy đều tốt, lần trước anh Hoảng đưa tới thanh tâm nhu hoàn bà nội dùng rất tốt, em cũng ăn hai viên, ngọt ngọt, rất ngon.”

Giọng cô gái mềm mại non nớt. Hạ Hoảng Văn lập tức thở phào nhẹ nhõm, cười vang nói: “Anh biết em sợ nhất là uống thuốc đắng, nên đã cho thêm nhiều cam thảo với quả mơ, em nếu thích, lần tới anh sẽ cho người đưa tới nhiều hơn.”

Minh Lan che miệng cười khẽ, trên gò má nhuộm tầng sắc hồng nhạt: “Thuốc cũng không thể ăn tùy tiện được, nếu thèm, chỉ cần ăn quả vật là được rồi.”

Hạ Hoảng Văn ngượng ngùng gãi đầu, khuôn mặt cười rộ lên vô cùng tuần tú: “Lần tới anh muốn đến Vân Quý, nơi đó núi cao rừng rậm, rất có thể tìm được thứ quý hiếm; chỉ sợ mẹ không đồng ý.”

Minh Lan nghe vậy cũng rất ước ao, nàng cũng hy vọng mình có thể được đi khắp nơi, nhân tiện nói: “Anh Hoảng Văn nghĩ rất đúng, danh y tiền triều Chân Bách Phương từng nói, ‘Đọc vạn quyển sách, đi nghìn dặm đường, vỡ vét trăm họ, sưu tầm bốn phương, khi đó mới có thể làm một thầy thuốc chính thực’.”

Mắt Hạ Hoảng Văn sáng lên, trong lòng rất đồng tình. Minh Lan nói tiếp: “Lại nói, nếu xem bệnh cho quan lớn quý nhân không giỏi, chữa không lành lại gặp phải oán trách, không bằng trước tiên cứ luyện tập thêm nữa đã.”

Hạ Hoảng Văn biết ý của nàng, không nhịn được cười rộ lên, bầu không khí tức thì thoải mái. Lúc đi tới cổng, Hạ Hoảng Văn bỗng nhiên đứng lại, môi mấp máy, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng lại thôi/ Minh Lan biết ý, bèn khoát tay với hai người phía sau, Đan Quất và Tiểu Đào lập tức lui ra một chút.

Chỉ một lúc sau lão Hoàng đã chuẩn bị xong một chiếc xe ngựa có màn che màu xanh, ông vốn là đầy tớ của lão phu nhân, là một người rất thành thật, bên cạnh là hai đứa con trai của ông, đều là người có thể tin cậy. Nhìn thấy Minh Lan sắc mặt ông có chút bất ngờ, nhưng cũng không hỏi gì nhiều, liền nhảy xuống, nhường ba cô gái lên xe.

“Ông à, đi rừng đào Hồ Đồng Khẩu!” Tiểu Đào quay đầu, khẽ nói với lão Hoàng, lão Hoàng lên tiếng trả lời, sau đó giơ roi thúc ngựa, hai đứa con trai ở bên cạnh đi theo, xe ngựa lộc cộc lên đường.

“Cô chủ! Sao phải vội thế, thật ra chúng ta đi đâu vậy!” Khi đã lên xe ngựa, Đan Quất không nhịn được nữa hỏi.

Minh Lan nửa khép mắt suy nghĩ, không muốn nói chuyện, Tiểu Đào liền đáp: “Vừa rồi em tiễn cậu Hạ ra cửa, nghe cậu Hạ nói về phong cảnh bên ngoài, em muốn nghe nhiều hơn nên đưa đến tận cổng. Vừa định rời đi, nào ngờ nhìn thấy xe ngựa họ Tào chờ ở cửa phủ chúng ta! Lần trước đến nhà họ Hạ, lúc chúng ta hồi phủ thì em có gặp qua chiếc xe ngựa kia ở cửa nhà họ Hạ, màn vải thô màu xám, chiếc xe nhỏ bằng gỗ màu nâu, còn có người phu xe kia, trên mặt có một vết bớt đen rất lớn! Sau đó từ trong xe thò ra một người, chính là cô Tào! Cậu Hạ hình như rất giật mình, không biết cô Tào nói gì, cậu liền lên xe!”

Đan Quất há to miệng, hít thở vài cái, ngơ ngác nhìn Minh Lan: “Chẳng lẽ... Chúng ta định đuổi theo? Thế này không được đâu!”

Trên đầu Tiểu Đào mồ hôi vã ra, kéo tay áo Đan Quất, tiếp tục nói: “Lúc đó em liền nghĩ, gọi Tiểu Thuận Tử chạy qua nhìn một cái, nào ngờ không bao lâu Tiểu Thuận Tử đã quay lại, nói từ xa hẵn nhìn thấy con ngựa kia đi vào rừng đào Hồ Đồng Khẩu; em lập tức trở về nói lại với cô chủ.”

Thịnh phủ nằm ở con đường rất đặc địa, cách không xa lắm có một rừng đào nho nhỏ, mặc dù không quá rực rỡ, du khách cũng ít, nhưng cũng có

cái thú đồng nội. Minh Lan phỏng đoán tình huống, chắc hẳn cô Tào đến đây một mình, anh em họ muốn yên tĩnh ôn chuyện tình cảm, địa điểm rất quan trọng, phải tình thơ ý họa, phải không ai quấy rầy, ở nhà họ Hạ gia không được, ở nhà Tào gia cũng không được, rừng đào nhỏ này lại thích hợp nhất.

Minh Lan bẻ ngón tay tính toán thời gian một chút, từ phủ Thịnh đến rừng đào xe ngựa đi khoảng chừng bảy tám phút. Tiểu Thuận Tử và Tiểu Đào đều là kiện tướng chạy nhanh, trước sau cộng lại chỉ muộn hơn nửa tiếng đồng hồ, dựa theo phim Hàn, lúc này phỏng chừng anh em hai người vừa mới ôn chuyện trong mấy năm cách biệt này, nhìn Tào Cẩm Tú như vậy, ước chừng rơi nước mắt cũng kha khá thời gian.

Đan Quất sau khi nghe xong, lấp bắp nói: "... Đã là như thế, cô chủ chạy tới là muốn làm gì?"

Lẽ nào đến bắt gian?! Đan Quất trợn tròn mắt.

"Không có gì."

Xe ngựa dừng lại, màn xe khẽ lay động, một mùi hương hoa đào tràn ngập không khí. Minh Lan mở mắt, vuốt nếp nhăn trên váy, sửa lại cây trâm cài, thản nhiên nói, "Ta không nhịn được." Nói xong liền vịn cổ tay Tiểu Đào, bước ra cửa xe.

—— A! Muốn sống muốn chết một cách thoải mái, vậy cần gì tự dày vò khiến bản thân mệt nhọc! Ở thời cổ đại này con gái bình quân mười sáu tuổi đã gả đi, vì vậy tuổi trẻ của nàng lại càng đặc biệt quý báu! Chân trời nơi nào không có hoa cỏ, nếu không được, vậy thì nhanh chóng thay đổi người!

Lúc này đang là giữa trưa, ngày cuối tháng tám hăng còn nóng, trong rừng đào hầu như không có người, nơi này lại bị hoàng thành vây quanh là do mấy ngày này thi Hương nên có lệnh giới nghiêm, vì vậy trị an đặc biệt

nghiêm, người nhàn tản cũng không được tùy tiện đi lại. Minh Lan mang khăn che, theo Đan Quất, Tiểu Đào và hai anh em họ Hoàng một mạch đi sâu vào trong rừng.

Tiểu Đào tay chân linh hoạt, nhanh chóng vượt lên phía trước, sau một lát vội vã trở về, nhìn Minh Lan khẽ nói: “Xe ngựa họ Tào ở phía tây, cậu Hạ và cô Tào ở đó.” Ngón tay nàng chỉ về hướng một loạt bóng cây cao to rậm rạp ở phía trước.

Minh Lan bảo hai người con của lão Hoàng chờ ở chỗ này, còn nàng dẫn Tiểu Đào và Đan Quất đi về phía trước, đi tới gần vài bước, liền nghe có tiếng khóc truyền đến, còn có giọng nam không ngừng an ủi. Minh Lan lập tức trốn sau một cây đại thụ.

“... Anh họ, Lương Châu thật không phải là nơi tốt lành gì, hằng ngày ngay cả nước sạch cũng không có để dùng được! Nước trong giếng đều vị mặn chát, uống vài hớp, mặt của cha và mẹ đều sưng lên...” Là tiếng của Tào Cẩm Tú, như khóc như tố, “Trong nhà bán được cái gì đều đã bán, nhưng sau mấy năm bạc cũng dùng hết, cũng không thể hồi lộ quan lại, cả nhà thực sự không chịu nổi nữa, liền đem em... đem em... gả cho hắn... một thiên hộ đóng ở vệ sở Lương Châu... Anh họ, em lúc đó thật muốn chết đi! Nhưng không thể chết được, nếu em chết, cha mẹ biết làm sao bây giờ?!”

Tiếng khóc rầm rức truyền tới. Hạ Hoảng Văn khẽ an ủi, Tào Cẩm Tú tựa hồ hết sức kích động, một hồi tiếng khóc tức tưởi, kéo kéo tay áo, Tào Cẩm Tú vừa khóc vừa nói rằng: “Có thể nhìn thấy anh họ một lần nữa, em chết cũng đáng! Những năm qua, em luôn nhớ kỹ những chuyện khi còn bé của chúng ta... Em thích hoa lựu, anh liền trèo lên cây cao hái cho em, sau lại bị ngã, dì vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng anh sống chết cũng không chịu nói là hái hoa cho em, chỉ nói mình nghịch ngợm... Còn có, còn có, tết Nguyên tiêu hằng năm, anh đều làm cho em một ngọn đèn lồng nhỏ, có lúc là hoa sen, có lúc là chú thỏ nhỏ... Nửa đêm tỉnh mộng, em rất sợ, sợ anh họ đã quên em!”

Giọng nói Hạ Hoảng Văn cũng có vài phần kích động: “Em họ chớ vội, cứ từ từ nói, đừng khóc, không phải anh đang ở đây sao, hôm nay mọi người đã trở lại, mọi chuyện sẽ tốt lên thôi!”

Lại cúi đầu khóc vài tiếng, Tào Cẩm Tú tựa hồ dần dần trấn định lại, giọng yếu ớt: “Sau có lệnh đại xá, cha mẹ liền đem tất cả tiền bạc, đưa em từ trong nhà thiên hộ ra, dù sao hãn cũng không cần em, nói em cả ngày chỉ biết khóc lóc, là sao xúi bẩy, khiến làm quan vận của hãn cũng thụt lùi! Em vốn là muốn chết, nhưng lại sợ cha mẹ thương tâm, mà cũng chưa gặp được anh họ một lần nữa, lúc đó chết cũng không cam lòng! Bây giờ thật tốt, em đã gặp anh họ, chết cũng nhắm mắt...”

Hạ Hoảng Văn lại khuyên nhủ: “Đừng nói bậy, cái gì sống cái gì chết, ngày em còn dài!”

Tào Cẩm Tú bi thương cúi đầu: “... Cô Thịnh kia, em đã gặp rồi, vô cùng xinh đẹp, gia thế lại tốt, lão phu nhân cũng thích nàng, chuyện này thật tốt, chung thân đại sự của anh họ rốt cuộc định rồi. Cô Thịnh ôn nhu tinh tế, sau này khẳng định sẽ chăm sóc tốt cho dì và anh họ... Mẹ nói muốn anh họ nạp em, em làm sao có hy vọng xa vời như vậy, em đã sớm không còn sạch sẽ, là một bông hoa tàn, em chỉ cần làm một đứa hầu quèn! Bưng trà dâng nước cho anh và cô Thịnh, làm hầu gái là được rồi, chỉ cần có thể lúc nào cũng nhìn thấy anh họ là đã hài lòng...”

Đan Quất sắc mặt đỏ bừng, Tiểu Đào nhẹ nhàng cản rằng, hận không thể nhào tới tát nàng ta hai cái.

Xuyên qua mấy cành cây, Minh Lan thấy đầu Tào Cẩm Tú dựa trên vai Hạ Hoảng Văn, giống như một chú chim nhỏ, thân thể gầy yếu không ngừng run rẩy, lại nhìn giống như một đứa bé cúi đầu khóc. Hạ Hoảng Văn nặng nề thở ra, một tay nhẹ nhàng vỗ về lưng của nàng, không ngừng an ủi, khẽ nói gì đó “... Con người em Minh rất tốt...”

Tiểu Đào giận run, không thể kiềm chế, dưới chân nghe ‘Răng rắc’ một tiếng, một nhánh cây trong bụi cỏ đã bị đạp gãy, Hạ Hoảng Văn và Tào Cẩm Tú đồng thời hô lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía Minh Lan.

“Người nào ở đó?” Hạ Hoảng Văn cất giọng hỏi.

Đan Quất hung hăng trừng mắt với Tiểu Đà. Minh Lan thoáng lúng túng, hơi chỉnh sửa lại xiêm y, thong dong bước ra khỏi rừng cây, dịu dàng đứng trước mặt hai người Hạ Tào. Tiểu Đào và Đan Quất cũng cúi đầu đi ra.

Hạ Hoảng Văn nhìn thấy Minh Lan, trên mặt lúc xanh lúc đỏ, một lúc lâu mới ngơ ngác nói: “Em Minh, sao em lại ở chỗ này?”

Minh Lan phát tay về phía sau, Tiểu Đào và Đan Quất lui ra, chỉ còn ba người họ dưới bóng cây. Minh Lan liếc mắt một cái thấy trước ngực Hạ Hoảng Văn ẩm ướt một mảng, cố gắng mỉm cười, nói: “Vốn em có việc xuất môn, đi ngang qua rừng đào, không ngờ nhìn thấy xe ngựa của chị Tào, nên muốn đến chào hỏi, không nghĩ tới anh Hoảng Văn cũng ở đây.”

Một câu kể qua loa, Hạ Hoảng Văn lập tức tay chân luống cuống, ngượng ngùng nói: “Em...Em đã nghe thấy hết?”

Minh Lan vẫn mỉm cười: “Không nhiều, chỉ gần một nửa thôi.”

Ánh nắng cuối hè xuyên qua lá cây chiếu xuống, chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp trong sáng tựa bạch ngọc của Minh Lan, làn da nàng trong suốt dường như chỉ cần chạm vào là sẽ tan ra, tỏa ra một loại ánh sáng huyền diệu, hết sức thuần khiết diễm lệ, đôi mắt đen nhánh đặc biệt trầm trĩnh.

Thần trí Hạ Hoảng Văn hoảng hốt, cậu biết rõ tình cảm của mình là hướng về Minh Lan, cậu thích tính cách ôn hoà hiền hậu của nàng, thích tính tình hoạt bát của nàng. Cậu hy vọng có thể cưới nàng làm vợ, sống hòa nhã cả đời, nhưng lúc hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Tào Cẩm Tú giống như chiếc lá héo khê run rẩy, vàng vọt, gầy gò, ốm yếu, héo rũ, người em họ

đáng yêu trong ấn tượng nay biến thành đáng vẻ này, cậu lại thấy không đành lòng, nhất thời lâm vào thế khó xử.

Tào Cẩm Tú nhìn sắc mặt của Hạ Hoảng Văn, kêu lên một tiếng bi thiết, nhào tới bên chân Minh Lan, nước mắt rơi thành dòng, môi mấp máy, giọng nói đầy bi thương: “Cô Thịnh! Cô đừng trách anh họ, là tôi không biết lễ nghi, biết hôm nay anh họ trở về, liền sai người đến chờ ở bến tàu, sau đó đuổi theo tới đây; anh họ một lòng nhớ tới cô, trong lòng anh ấy chỉ có cô!”

Minh Lan gật đầu, bình tĩnh nói: “Đây là chuyện của anh họ cô và tôi, một cô gái chưa gả như chị nói chuyện phải cẩn thận, không thể nói bừa, vô duyên vô cớ lại gây phiền phức cho người khác; bây giờ chị ngồi đây như thế này, để người khác nhìn thấy, sẽ cho rằng là tôi bắt nạt chị.”

Tào Cẩm Tú ngây người, lập tức gật đầu, nhưng cũng không đứng dậy, liên tục nhận lỗi nói: “Cô nói đúng, đều là tôi không phải! Tôi đã là đóa hoa tàn, không bằng cô có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô đừng giận tôi!”

Hạ Hoảng Văn vội vàng tiến lên đỡ Tào Cẩm Tú dậy, nào ngờ Tào Cẩm Tú kéo lấy làn váy Minh Lan cầu xin: “Cô Thịnh, cô nhìn tôi xem, mọi thứ tôi đều thua kém cô, cô có thể thương cảm tôi! ... Những năm qua, tôi sống không bằng chết, không chỉ một lần nghĩ đến cái chết, chỉ vì muốn gặp lại anh họ mới sống đến hôm nay, van xin cô, van xin cô...”

Giọng nói của Tào Cẩm Tú cực kỳ hèn mạt, lộ ra bi thương vô hạn, nhìn Hạ Hoảng Văn bằng ánh mắt như một âm hồn địa ngục nhìn lên nhân gian. Hạ Hoảng Văn vốn nhẹ dạ, cũng không nhịn được viền mắt hơi hơi ẩm ướt, ánh mắt nhìn Minh Lan dường như có ý khẩn cầu, ngoài miệng ngập ngừng nói: “...Em Minh, em xem, em họ nàng ấy...”

Hạ Hoảng Văn không nói tiếp được nữa, bởi vì đôi mắt của Minh Lan chỉ lạnh lạnh nhìn cậu.

Trong lòng Minh Lan khí huyết sôi trào, xem tình huống bây giờ, tựa hồ nếu không đáp ứng Tào Cẩm Tú, nàng sẽ là người độc ác bao nhiêu. Minh Lan di chuyển vài bước, đứng dưới một bóng cây mát mẻ, nhìn Tào Cẩm Tú vẫn phủ phục trên mặt đất, thản nhiên nói: “Chị à, đừng khóc nữa, tôi muốn hỏi chị vài chuyện này? ... Nghe anh Hoảng Văn nói, chị còn có hai người chị con vợ lẽ và một em gái con vợ lẽ, các nàng ấy vẫn khỏe chứ?”

Tào Cẩm Tú ngơ ngác ngẩng đầu, thực sự không biết ý tứ của Minh Lan, vấn đề này thực sự hơi khó trả lời, Tào Cẩm Tú suy tư một lúc lâu, mới khó nhọc nói: “Các nàng... đều tốt, các nàng không quay về, đều ở lại Lương châu.”

Hạ Hoảng Văn sửng sốt, hỏi ngay: “Sao bọn họ lại ở lại Lương Châu, di dưỡng đều trở về, họ ở lại đó làm gì?” Tiếng Tào Cẩm Tú nhỏ như muỗi kêu: “Các nàng... đều đã gả cho người ta.”

Hạ Hoảng Văn lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, sắc mặt biến đổi.

Minh Lan ra sức đè nén cơn tức giận muốn mắng người, cố gắng trấn định nói: “Chị à, tôi biết chị rất đáng thương; nhưng chị có nghĩ mình cũng không phải là người đáng thương nhất. Mặc dù chị kết hôn bất hạnh, nhưng ít ra cũng có cha mẹ suy nghĩ cho chị, bọn họ dốc hết toàn lực cũng muốn mang chị trở về, sao chị có thể động một tí là xem thường sống chết. Các chị em của chị, các nàng là con dòng thứ, lúc họ Tào phú quý, các nàng chưa hẳn đã được hưởng thụ như chị, nhưng một khi phá sản, các nàng lại phải gánh chịu cực khổ, hôm nay còn bị lưu lại Lương châu, làm thiếp người ta, khổ sở không cần phải nói, lại không có người nhà bên cạnh, nếu có mệnh hệ nào cũng không có ai quan tâm; nói thật, tôi cảm thấy các nàng còn đáng thương hơn, chớ nói chi là cô nhi quả phụ nhà Lương Sơn, chị nghĩ sao?”

Tào Cẩm Tú bị quở trách vẻ mặt đỏ bừng, lén nhìn Hạ Hoảng Văn, trong lòng lo sợ. Mẹ mình đối với con gái vợ lẽ cũng không rộng lượng, khi còn

bé Hạ Hoảng Văn cũng thấy không ít; quả nhiên, sắc mặt Hạ Hoảng Văn có chút không vui.

“Trong nhà thực sự không có tiền, cha mẹ... cũng rất áy náy nhớ nhưng, cũng may... mấy người chồng của chị em tôi đều là người tốt.” Tào Cẩm Tú ngập ngừng nói, sau đó lại nhào tới trước mặt Minh Lan, khóc lóc nỉ non, thân thể khẽ run rẩy, “Cô Thịnh, tôi nghe Hạ lão phu nhân và dì tôi thường khen cô, nói cô là một người lương thiện tốt bụng, bình thường cũng hay bố thí làm việc thiện, cô cứ xem tôi như người xin cơm ven đường đi, hãy thương cảm tôi! Tôi sẽ không tranh giành với cô cái gì, cũng không muốn gì nhiều, chỉ cầu có thể thấy được anh họ...”

“Không được.” Minh Lan lắc đầu, kiên định, chậm rãi, Hạ Tào hai người đều lấy làm kinh ngạc, không nghĩ Minh Lan dứt khoát như vậy.

Minh Lan bình tĩnh nhìn Tào Cẩm Tú, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như núi băng: “Chị Tào, chị thấy đem toàn bộ tài sản của bản thân để bố thí cho kẻ ăn xin thì chính là người hảo tâm sao?” Khuôn mặt Minh Lan quay về phía Hạ Hoảng Văn, gằn từng chữ: “Đối một cô gái mà nói, vị hôn phu là tất cả của nàng, có cô gái nào sẽ vì thương cảm một cô gái khác mà đưa vị hôn phu của mình đến bên cạnh nàng ta?!” Trừ phi người đó là thánh mẫu.

Hạ Hoảng Văn thoáng cái đỏ mặt, nhìn thấy ánh mắt kiên định cùng chân thành của Minh Lan, trong lòng cậu rất mừng rỡ, lại hơi hoảng loạn, môi Tào Cẩm Tú run rẩy: “... Nhưng, chuyện tôi cầu chẳng qua là...”

Minh Lan nhẹ nhàng xua tay, cắt đứt lời nàng: “Chị đừng lừa mình dối người nữa, chị không phải hủ gái bình thường, cũng không phải thiếp thất bình thường, chị là em họ thanh mai trúc mã của anh Hoảng Văn.”

Sắc mặt Tào Cẩm Tú tái nhợt, Minh Lan tiếp tục nói: “Tôi chỉ là một tục nhân, cũng muốn đoàn tụ sum vầy, cũng muốn suốt đời trôi chảy; nhưng

nếu đương khi tôi hiểu thuận trưởng bối, giáo dưỡng con cái, lo liệu gia vụ, mà vị hôn phu của mình lại cùng người nào đó ôn chuyện thời thơ bé nào là cây lựu, nào là đèn hoa sen còn có đèn con thỏ nhỏ và vân vân, tôi đây chẳng phải buồn cười sao? Tôi được coi là gì, một món đồ trang trí làm đẹp sao?”

Hạ Hoảng Văn nghe xong, rất xấu hổ, hơi cách xa Tào Cẩm Tú vài bước.

“Cô tuyệt không phải là đồ trang trí! Trong lòng anh họ chỉ có cô!” Tào Cẩm Tú vội vàng nói.

Minh Lan một lời cắt ngang: “Có chị ở đây, tôi chính là đồ trang trí!”

Minh Lan dứt khoát nói hết một mạch, nhìn thẳng Hạ Hoảng Văn, ôn nhu nói: “Chị ấy quả thực đáng thương, nhưng em hỏi anh Hoảng Văn một câu, chẳng lẽ muốn giúp chị ấy chỉ có thể nạp chị ấy làm thiếp sao? Nếu anh không cưới chị ta, chẳng lẽ chị ta sẽ không sống nổi? Anh vừa mới nói với em, đối xử với chị ấy như em gái, em nhớ kỹ, cho nên đã đối đãi với chị ta đúng như thế thôi! Tìm cho chị ta một người tốt, chuẩn bị của hồi môn cho nàng, để chị ta ở nhà chồng có chỗ dựa, như vậy không được sao?”

Trong lòng Hạ Hoảng Văn rất xúc động, suy nghĩ thoáng thông suốt, vừa rồi bị Tào Cẩm Tú khóc lóc làm cho đầu óc mê muội, bây giờ nghĩ lại, sao lại không nghĩ đến điều này?

Nước mắt Tào Cẩm Tú giàn dụa, nhẹ nhàng rơi xuống, nhìn Hạ Hoảng Văn trầm mặc, lại nhìn vẻ mặt kiên quyết của Minh Lan, mắt càng mở lớn, đau khổ như muốn ngất, trong lòng lúc nóng lúc lạnh, chỉ thấy Minh Lan đi tới trước mặt Hạ Hoảng Văn, chân thành nhìn vào mắt của Hạ Hoảng Văn, giọng nói khuyên nhủ:

“Anh Hoảng Văn, không phải em ép anh, anh cứ suy nghĩ thật kỹ, nếu anh thật sự muốn cùng chị Tào, em quyết không trách anh. Những năm

qua, Hạ lão phu nhân đã giúp đỡ nhà em rất nhiều, bà cũng đối xử với em rất tốt, giao tình hai nhà vẫn sẽ như trước; em chỉ nói một câu, nếu có em, thì không có chị Tào, vợ bé, thiếp thất, hầu gái, tất cả đều không được! Sau khi thành hôn, em họ tốt nhất không cần gặp anh họ nhiều làm gì, cứ nói với em là được rồi, miễn cho gặp tị hiềm.”

Nói xong câu đó, Minh Lan cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt, nghiêng người hành lễ với Hạ Hoảng Văn, rồi chào Tào Cẩm Tú một cái, sau đó không nói một câu, xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại.

Một đường đi, Minh Lan cũng không đoái hoài đến lễ nghi phép tắc, trực tiếp dùng tay áo lau nước mắt trên mặt. Trước khi nhìn thấy Tiểu Đào Đan Quất, nước mắt thu ngược lại, lau khô mặt, nhìn ánh mặt trời, khẽ mỉm cười, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.

...

Phía tây Thịnh phủ, trong phòng chính Thọ An đường, cửa sổ đều đóng chặt, trong phòng chỉ có hai người.

‘Bộp’ một tiếng, một cây thước rơi trên mặt đất, Minh Lan quỳ gối trước mặt lão phu nhân, rút bàn tay trái bị đánh đến sưng đỏ về, cổ nén đau đớn, cúi đầu không nói gì.

“Cháu thật to gan! Cho rằng bà không đành lòng phạt cháu phải không?!” Lão phu nhân dựa vào giường la hán, tức giận không ngừng thở hỗn hển.

“Cháu gái không dám.” Minh Lan thấp giọng nói.

“Cháu cháu...” Lão thái thái chỉ vào Minh Lan nói không ra lời, quát lên, “Cháu làm như vậy không sợ sẽ không ai thèm lấy sao? Còn muốn cùng người khác tranh giành! Thân phận cháu là gì? Thân phận họ Tào là gì? Còn Tào Cẩm Tú gì đó, xách giày cho cháu cũng không xứng!”

Minh Lan im lặng một lúc lâu, nói: “Cô Tàp đích thị là một người đáng thương.”

“Cháu thế mà tốt tính ghê?!” Lão phu nhân cười nhạt.

“Không, cháu gái là một người ích kỷ.” Minh Lan ngẩng đầu cao giọng đáp, “Cô Tào dù đáng thương, cháu cũng không nhượng bộ! Nàng muốn vào cửa, nằm mơ!”

Lúc này lão phu nhân mới bình ổn lại, chậm rãi hít thở, nói: “Cháu nghĩ đã hết hy vọng! Không có cậu Hạ mỗ lợn, chẳng lẽ chúng ta phải ăn lợn sống phải không? Bà già này còn chưa chết! Trước khi nhắm mắt, nhất định cũng phải tìm cho cháu một nhà chồng thích hợp thật tốt!”

Trên mặt Minh Lan hiện lên nụ cười khổ sở, chậm rãi xoa đầu gối lão phu nhân, nói: “Bà nội, trên đời nào có vị hôn phu thập toàn thập mỹ? Nào thật sự có nhà chồng thỏa đáng?!”

Thình lão phu nhân giật mình, trừng mắt liếc Minh Lan: “Cháu thấy Hạ Hoằng Văn tốt như vậy sao?”

“Không, anh ấy không phải là người tốt nhất.” Minh Lan đặc biệt tỉnh táo, mắt nhìn thẳng vào lão phu nhân, “Những năm qua, bà nội vì hôn sự của cháu gái mà tìm bao nhiêu nhà, nhưng cuối cùng bà cũng hướng vào nhà họ Hạ, đây là vì sao? Bởi vì, bà cũng biết anh Hoằng Văn là một người phẩm hạnh đứng đắn, cố gắng tự lập, ôn hoà hiền hậu, đáng tin cậy, từ nhỏ anh ấy đã nguyện không cưới vợ bé; bà chọn tới chọn lui, vẫn cảm thấy anh Hoằng Văn là tốt nhất, không phải sao?”

Thình lão phu nhân ghen lời, tức giận quay đầu đi.

Minh lan nhẹ nhàng xoa đầu gối lão phu nhân, giọng nói ghen ngào: “Năm ấy cháu dọn đến Mộ Thương trai, bà nội nói, không ai có thể che chở cháu gái cả đời, cháu nhớ kỹ.... Hôm nay, mưa gió bên ngoài đã vào tới

nhà, bà nội sợ cháu chịu thiệt thòi, lại muốn thay cháu đóng cửa lại che khuất mưa gió; thế nhưng, như vậy cũng không được. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì muốn chúng ta phải nhượng bộ?!”

Giọng Minh Lan bỗng nhiên kích động, tiếng nói kiên quyết như đánh thiết chùy: “Người sống cả đời, trên đường luôn có nhiều bất bình trắc trở, không thể chỉ vì nhìn thấy một cái hố liền lùi lại! Cháu muốn vượt qua, lấy đất lấp vào, dời đá lót lên, có thể phía trước là một con đường lớn! Sao mới gặp một chuyện không như ý, bèn gạt bỏ nhà chồng tương lai không dễ có được!”

Trong lòng Thịnh lão phu nhân chấn động, hai mắt mờ mịt ẩm ướt, nhìn đứa cháu chính tay mình nuôi lớn, chẳng biết tự lúc nào đã dũng cảm quả quyết như vậy, ngay cả bà cũng thiếu một phần cứng cỏi như thế, trước đây quá dễ dàng vứt bỏ, lời này nói ra, lão phu nhân cũng do dự: “Cháu cảm thấy... có thể chứ?”

Minh Lan lắc đầu, ánh mắt trong suốt: “Khó nói. Có lẽ anh Hoảng Văn có thể không phụ mong muốn của lão phu nhân, thế nhưng, biết đâu anh Hoảng Văn cũng có tình với cô Tào, nếu như vậy, cháu cũng chấp nhận! Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên; cháu gái đã cố hết sức, còn lại, chỉ chờ xem ông trời thôi.”

Lão phu nhân mất hứng nằm lại trên giường la hán, thật lâu không nói gì.

Minh Lan nhìn vẻ mặt của bà nội, trong lòng không nở, chống mép giường chậm rãi đứng lên, hai đầu gối đau như bị lửa đốt, bên hông cũng đau buốt, nàng cố nén đau đớn, ngồi vào bên cạnh bà nội, mỉm cười khuyên nhủ:

“Bà nội, thật ra chuyện cũng không tệ như vậy. Anh Hoảng Văn thì không cần phải nói, bác Hạ kỳ thực cũng là người tốt, mặc dù có chút nhu nhược yếu đuối. Nếu gả cho người khác, tương lai cháu gái chưa biết chừng

phải đấu với bao nhiêu yêu ma quỷ quái! Nếu gả cho anh Hoảng Văn, chẳng qua phải đấu với một nhà mà thôi. Họ Tào cũng không cần lo lắng, bọn họ không quyền không thế, không tiền không người, nếu đành hoàng, cho họ một khoản tiền bạc về thôn quê, con cháu họ Tào vừa làm ruộng vừa đi học; nếu họ không đồng ý, cứ muốn dính lấy họ Hạ, cũng không phải chỉ có mình cháu lo liệu. Có bà nội chiếu cố, có cha anh làm quan thuận lợi, còn có các chị lấy chồng nhà quyền quý, cháu có gì phải sợ! Bác Hạ ốm yếu, không thể xử lý công việc, có Hạ lão phu nhân ở đó, cháu gả vào cửa liền có thể chường gia. Người nhu nhược cũng không phải chuyện xấu, đến lúc đó, cháu chinh đồn trên dưới phủ Hạ xong xuôi, không để người họ Tào tùy ý đến nữa; lại bảo hầu gái hầu già hầu hạ bác Hạ ngày đêm khuyên nhủ, năm rộng tháng dài, nước chảy đá mòn, cháu không tin bác Hạ lại không có mắt nhìn như vậy! ... Đối với chuyện này, cũng không cần cái gọi là đổi nhân xử thế gì! Bà nội hãy tin tưởng, chút bản lĩnh này cháu gái vẫn có.”

Khuyên bảo một hồi, sắc mặt lão phu nhân mới dần dần giãn ra, nhìn thần sắc kiên nghị của Minh Lan, không khỏi thán một tiếng, xoa đầu của nàng, thở dài nói: “Vẫn coi cháu là một đứa trẻ, thì ra cháu đã sớm nghĩ xong; bây giờ chỉ cần chờ?”

Minh Lan khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Hôm nay cháu gái nói những lời như thế! Nếu họ Hạ có ý định, trong vòng mấy ngày sẽ có tin tức, chúng ta cứ chờ thêm... Mười ngày thôi, nếu sau mười ngày không có tin tức, bà nội hãy thay Minh Lan tìm nhà khác, trên đời này không phải chỉ có nhà anh ấy mới có thanh niên.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Ngày X Đen Tối, Mọi Việc Không Hợp, Chỉ Hợp Bất Gian

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mộ Thương trai, chái nhà phía tây.

Minh Lan mệt mỏi nằm ở đầu giường, Đan Quất cẩn thận từng li từng tí xoa lên tay nàng từng lớp thuốc trị thương tỏa mùi hương thoang thoảng, miệng nhẹ nhàng trách: "... Cô chủ không nên giận lão phu nhân bốc hỏa. Hôm nay cô chủ làm chuyện không nên làm, lão phu nhân mọi khi thương yêu cô chủ giống như gan thịt mình, chưa từng để cô chủ xước ít da, bây giờ cô... " Đan Quất khẽ thở dài, "Cần gì chứ? Cô chậm rãi chờ là được rồi. họ Hạ cũng phải nói rõ."

Minh Lan hôm nay lao tâm lao lực, đang sức cùng lực kiệt, chỉ muốn nằm không nhúc nhích, nghe vậy giễu cợt: "Chờ? Chờ thế nào? Chờ đến khi nào? Chờ đến thì tôi thêm mấy tuổi, chờ tôi không làm gì, đợi đến lúc họ Hạ hỏi cưới, lão phu nhân lại đi hỏi 'Cô em họ có vào cửa hay không?' Hoặc là chờ đến khi tôi vào cửa, họ Tào lại quay ra nước mắt nước mũi một hồi bắt tôi cưới chị ta vào cửa?" Minh Lan khóe miệng trào phúng, "Nói nữa, theo tính tình của lão phu nhân, không chờ được lâu liền sẽ tìm nhà khác cho tôi." Minh Lan lại nhẹ nhàng thở dài, nói nhỏ gần như không ra tiếng "Chính bản thân tôi không cam lòng để như vậy nên mới phát tác."

Đan Quất vẽ mặt ảm đạm, nhẹ nhàng thả lọ thuốc men sứ trắng hình cá trắm đen xuống, cầm lấy băng gạc đã cắt sẵn từ từ quấn lấy bàn tay Minh Lan. Sau đó mình bị vén lên khe khẽ, Tiểu Đào bưng khay đi vào, bên trên có vài cái bát, bưng đến đầu giường rồi cười khanh khách nói: “Em thấy cô chủ bữa chiều không ăn được mấy nên xin bác gái phòng bếp làm bát canh tam tiên miêu nhĩ đoá (nấu từ bột mì nặn thành miếng nhỏ như vỏ sò hay tai mèo cùng với đậu hà lan, trứng bác, cà chua, đậu trắng, ngô,...), bột vừa mới nặn xong, cô chủ ăn nhanh nhân lúc còn nóng.”

Trên khay gỗ sơn đen đặt một cái cốc sứ xanh vẽ trúc biếc, bên cạnh là bát thìa cùng bộ, bên trong bát là đậu xanh biếc, măng tươi xắt hạt lựu, thịt gà thái mỏng, còn có những miếng tai mèo bé xinh, canh thơm hương bốn phía. Minh Lan cũng dậy lên một chút thèm ăn, đưa tay cầm lấy thìa. Tiểu Đào cười hì hì đưa thìa rồi bưng khay để Minh Lan múc ăn.

“Ừm!” Minh Lan nếm thử một miếng, liền cảm thấy vị đậm vừa ngon miệng khiến người ăn thêm nhỏ dãi, ngẩng đầu nói với Tiểu Đào “Bác Liên làm đồ ăn thật ngon, em mang hai mươi, ba mươi văn tiền qua cảm ơn.”

Tiểu Đào ra sức gật đầu nói: “Mỗi lần cô chủ gọi đồ ăn thêm đều cho tiền thưởng, chả trách hôm nay vừa thấy em, bác Liên liền vội vàng nổi lửa.”

Đan Quất đang ôm một bụng lo lắng, thấy Tiểu Đào hoàn toàn không để trong lòng, không nhận được liếc trắng nó một cái: “Em đúng là con bé không tim không phổi! Hôm nay nếu không phải cô chủ không cho, chị đã báo Phòng ma ma cho em một trận roi rồi! Việc nặng việc nhẹ mà cũng dám nói hết cho cô chủ nghe.!” Mặc dù nói khó nghe nhưng tay vẫn không ngừng, tìm khăn bọc xung quanh cổ Minh Lan.

Tiểu Đào lè lưỡi: “Ăn cơm vua nhiều đấy” sau đó quay về phía Minh Lan, hai mắt to hưng phấn chớp mấy lần, nhẹ giọng nói: “Cô chủ, em đã coi chừng rồi, Lục Chi với Yến Thảo đã ngủ, ông Hoàng cùng với gác cổng

thì Phòng ma ma sẽ nhắc nhở, hôm nay mọi người cùng cô Năm không đến tìm cô chủ, chuyện chúng ta ra ngoài phủ sẽ không có ai biết.”

Minh Lan gật gù, nuốt xuống một thìa canh lớn, Đan Quất nhìn nàng muốn nói lại thôi. Đợi Minh Lan ăn lưng dạ, Tiểu Đào bưng khay đi ra ngoài, chị ta vừa thấm ướt khăn trong chậu đồng vừa chần chừ nói: “Cô chủ, nếu họ Hạ đã bằng lòng rồi sau đó lại đổi ý thì sao?” Minh Lan lạnh nhạt nói: “Tất nhiên sẽ có cách.”

Ngày hôm đó mệt mỏi, Đan Quất hầu hạ Minh Lan rửa mặt xong liền thả màn, đốt hương đuổi muỗi trong lò mạ đồng, tắt đèn rồi rón rén lui ra. Minh Lan thả tóc nhào vào bên gối, càng mệt càng không ngủ được, càng phiền muộn tinh thần càng kích động.

Minh Lan không sợ đối mặt với rừng phun lửa, toàn lực đánh một trận, thua cũng không tiếc, lần này ông trời lại cho nàng một đối thủ kiểu hoa sen trắng. Nếu người giống dì Lâm giả vờ làm hoa trắng còn tốt, Minh Lan có thể lên cót toàn bộ tinh thần quyết đấu, dùng thủ đoạn cũng không có gánh nặng tâm lý, nhưng lần này lại gặp hoa trắng thứ thiệt.

*Hoa sen trắng: Chỉ các cô gái ngây thơ trong sáng như thánh nữ, hán việt bạch liên hoa.

Thấp kém tiều tụy, gia cảnh lui bại, ánh mắt chị ta nhìn về phía Hạ Hoảng Văn tràn đầy vẻ mừng rỡ trong cảnh tuyệt vọng, giống như quỷ hồn ở địa phủ ngược nhìn nhân gian. Dì Lâm quyến rũ cha Thịnh vì sao người nào tình tường cũng nhìn ra được. Tào Cẩm Tú thì không như thế, chị ta đối với Hạ Hoảng Văn là thật lòng; thật ra Minh Lan không phải là không có lòng trắc ẩn, nhưng vì mình, nàng không thể thương người khác.

Trên thế giới việc phức tạp nhất chắc cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Minh Lan nằm ngửa trên giường, ôm chần nhẹ thở dài, nàng thực sự là người có lương tri.

Về phía Hạ Hoảng Văn, tâm tình Minh Lan cũng rất phức tạp. Tào Cẩm Tú so với nàng về dung mạo, học vấn, gia thế đến tu dưỡng tất cả cái gì cũng không sánh được. Nếu Hạ Hoảng Văn vẫn chọn Tào Cẩm Tú, Minh Lan có thể sẽ buồn phiền nhưng cũng sẽ kính nể anh ta, dù là thời cổ đại hay hiện đại cũng không có mấy người đàn ông nào có thể vì tình cảm và thương xót mà bỏ qua lợi ích thực tế.

Cấp trên trực tiếp của Minh Lan là một bác thẩm phán từng nói một câu ý tứ sâu xa: “Đàn ông tâm địa mềm một chút mới tốt” Câu nói này làm một đám phụ nữ phản đối, ai biết mấy bác trung niên lại liên tục gật đầu. Đàn ông nhẹ dạ sẽ dễ dàng đi lạc, tuy nhiên cũng sẽ không nỡ bỏ qua nhiều năm tình cảm gia đình, bọn họ tuy có thể bị mê hoặc với niềm vui mới nhưng đối với người cũ cũng sẽ lưu luyến, phụ nữ mà chịu đựng được thì qua thời gian anh ta sẽ lại về bên vợ.

Trong phòng làm việc có một chị nghe xong gật đầu tán thành. Mẹ chị ta chính là người không gì có thể đánh bại, chịu bao nhiêu phong ba bão táp, cuối cùng ông bố bấy giờ thân thể ăn vào cũng không hấp thu được, lại nhớ đến gia đình ấm áp.

Thật ra đàn ông cứng rắn so với người nhẹ dạ còn nguy hiểm hơn nhiều, khi họ thích ai thì tuyệt đối kiên định, nhưng khi thay lòng thì còn nhanh hơn lật sách, nói ly hôn là ly hôn, một chút tình cảm cũng không nhớ. Ví dụ kinh điển: Từ Chí Ma.

[‘]Từ Chí Ma: Nhà thơ nổi tiếng người TQ, đã có vợ nhưng vẫn yêu Lâm Vy Nhân (là nữ thi sĩ, kiến trúc sư nổi tiếng), cuối cùng li dị vợ để đến với người yêu. (nhưng mà cô đi lấy chồng, không yêu lại anh, nhọ)

Diêu Y Y ở tòa án dân sự công tác càng lâu, càng gặp nhiều chuyện vui buồn khi chia tay càng cảm thấy bác thẩm phán đúng là người từng trải, lời nói rất bài bản.

Minh Loan tâm loạn như ma, nằm trên giường lăn qua lăn lại như bánh rán hơn một canh giờ, đầu đầu không ngủ được liền bò dậy đi lại mấy bước ở trong phòng, thấy phiền muộn thì dứt khoát mặc quần áo đi ra ngoài, xuyên qua bức bình phong bên cạnh thấy Đan Quất đang ngủ trên giường đất ở gian ngoài, ngủ say mà vẫn cau mày, vẻ mặt mệt mỏi.

Minh Lan nhẹ chân, chậm rãi bước qua, cũng may giờ ban đêm trời lạnh hai bên mái hiên đóng kín cửa, mấy đứa hầu gái đều ngủ, Minh Lan mới có thể chuồn ra sân.

Trời đêm cuối hè yên tĩnh bất thường, trăng khuyết trắng nhợt như ẩn như hiện chiếu rọi một mảng vườn u ám, tựa như ngón tay xếp thành hình hoa lan nhất quyết giơ lên, óng ánh xuyên thấu như mang theo lời ái muội quanh co muốn nói mà lại thôi. Minh Lan chậm rãi đi trên đường mòn, trong vườn cây cỏ tịch mịch, hoa quế trên cây cùng hoa sen trong ao tỏa hương thơm ngát lành lạnh.

Minh Lan tâm tình thoải mái hơn nhiều, nghĩ tới nơi mình đầu thai vẫn còn tốt lắm, ông cụ Thịnh có mắt đầu tư bất động sản rất khá, ở đất kinh thành mà cũng có thể tậu một tòa nhà với vườn như vậy thật không dễ.

Cũng không biết đi được bao lâu, hờn dỗi buồn bực đầy bụng Minh Lan cũng tiêu hết. Buổi tối không khí ẩm ướt, Minh Lan bắt đầu thấy lạnh. Thấy ở núi đá cách đây không xa có một bụi hoa ngọc trâm tươi tốt, Minh Lan vui vẻ, hoa ngọc trâm bây giờ cuối mùa đã rụng nhiều, liền muốn hái mấy đóa rồi về đi ngủ, ai mới biết vừa đi gần đến liền nghe thấy một tràng tiếng nói thì thì thảo thảo.

Minh Lan thấy nghi, liền kéo quần áo nhẹ nhàng đến gần cạnh bên một bụi hoa ngọc trâm thấp rồi ngồi xổm xuống nhìn, vừa nhìn thấy đã biến sắc, chỉ thấy bên dưới núi đá có hai bóng người một cao một thấp đang tựa sát thân thiết nhỏ giọng nói chuyện.

Minh Lan lúc này đông cứng tại chỗ, không dám động đậy tí nào – thần linh ời, hôm nay là ngày hoàng đạo gì đi một vòng bắt gian được hai lần!

Có Đảng ở trên, Minh Lan có thể giơ ba ngón tay thề với đất mẹ vĩ đại, nàng tuyệt đối ủng hộ tự do yêu đương, tuy rằng không thể hẹn hò nhưng về mặt tinh thần thì vẫn được. Đầu năm nay, bọn con gái vẫn là cung kính không nhớ thương đến trên giường ông chủ cậu chủ, quay về phải báo cho chị dâu thả một nhóm đưa hầu đến tuổi ra ngoài, rồi bảo gác cổng nghiêm chút là được.

Minh Lan quyết tam lui lại, ai dè đúng lúc đó, từ núi đá bên kia ruyền đến một giọng nữ quen thuộc ” anh Tĩnh... em”

Âm thanh mềm mại uyển chuyển, tình ý kéo dài, Minh Lan nghe vào tai lại giống như sấm sét giữa trời quang.

Như Lan lại làm em Dung?!

[‘]Em Dung là Hoàng Dung chắc @.@ kiểu tự do yêu đương ý

Bị một trận kinh ngạc, Minh Lan đột nhiên lùi về phía sau tạo ra tiếng vang, bên núi đá lập tức vang lên tiếng hô, hai người nói gì đó, một người vội vã rời đi, một người đi về phía bên này.

Đẩy một đồng cây cỏ, Như Lan bước qua bụi cây, từ cây ngọc trâm nhìn xuống thấy Minh Lan mặt đang lúng túng, váy nàng bị cây móc vào, Như Lan lông mày dựng thẳng, hai tay chống nạnh: “Em ở đây làm gì?”

Minh Lan không biết nên khóc hay cười, chị Năm mới là người bị bắt gian có được hay không! Câu này trong kịch bản phải là của nàng chứ.

“Em, em, em buổi tối ăn no, đi mấy bước cho tiêu cơm.” Minh Lan hận không thể cho mình hai cái bạt tai, nàng việc gì phải chột dạ chứ, liền lên giọng, mắt nhìn chăm chăm Như Lan nói: “Chị Năm đang ở đây làm gì?”

Như Lan đang hung hăng thế mà mặt cũng nổi lên hai vệt đỏ ửng: “Liên quan gì đến em?”

“Thì ra là vậy, vậy em tiếp tục đi một lúc.” Minh Lan giả vờ muốn đi bị Như Lan bắt lại, so về thể lực Minh Lan không thể là đối thủ của chị ta liền bị kéo đi.

“Muộn thế này coi chừng lạnh, chúng ta nhanh về đi.” Như Lan giống như kéo chó chết, hùng hổ lôi Minh Lan đi.

“Em tự đi, em tự đi, chị buông tay ra đã.” Cánh tay Minh Lan bị nắm đau nhưng nàng không muốn lộ ra, không thể làm gì hơn là đi theo.

Minh Lan muốn đi Thọ An đường báo cáo tình huống đột xuất, Như Lan lại kéo Minh Lan đi về Đào Nhiên quán, Như Lan dũng mãnh không bỏ qua, cuối cùng giành được quyền quyết định.

Đến Đào Nhiên quán, mấy đứa hầu đều ngủ, chỉ còn lại Hỉ Thước ở trong phòng ngồi cạnh một chiếc đèn khổ sở chờ, con bé vừa thấy Như Lan trở về liền thở phào nhẹ nhõm, ai biết đi sau còn có Minh Lan, lần này sắc mặt con trắng xám, nhanh chóng muốn khóc lên. Minh Lan không đành lòng, chuyện như vậy xảy ra dù Như Lan không có việc gì thì Hỉ Thước không chết cũng bị lột da đầu liền an ủi. “Đừng sợ, ta thực ra cái gì cũng không thấy.”

Vừa nói ra câu này, Hỉ Thước khóc lên thật. Như Lan đang phiền lòng thiếu kiên nhẫn quát lên: “Khóc cái gì, ta còn chưa chết! Lui xuống không

được nghe!” Sau dăm ba câu đuổi Hỉ Thước đi, bắt Minh Lan đi vào trong nhà.

Vào trong phòng, thả Minh Lan xuống mép giường, đứng từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt uy nghiêm, khí thế hùng hổ nhưng con mắt thoáng lóe lên bán đứng tâm tình của chị ta, suy nghĩ hồi lâu chỉ quát nhẹ “Không cho em nói ra ngoài.”

Minh Lan hết sức buồn cười: “Em cái gì cũng không nhìn thấy nha.”

Như Lan trên mặt đỏ sạm, nuốt nước miếng mạnh mẽ trừng mắt nhìn Minh Lan, Minh Lan cũng mỉm cười lại, hai chị em trợn mắt nhìn nhau nửa ngày, Như Lan mới phẫn nộ nói: “Em có nói chị cũng không nhận.”

Tên vô lại giở trò nào thế này? Minh Lan vô cùng bất ngờ, buồn cười nói: “Không có việc gì, phu nhân đang có ý này, chị cần gì phải như vậy, nếu thật sự truyền ra ngoài cũng chẳng phải chuyện tốt hóa chuyện xấu?”

Từ sau việc của Mặc Lan, Hải thị càng nghiêm ngặt với gác cổng, buổi tối mà có thể vào phủ Thịnh thì tuyệt đối không phải người ngoài, Minh Lan nghĩ một lát liền ra ngay, phòng tuyến sơ hở duy nhất của Hải thị chính là dãy học quán ở phía sau bên ngoài, không phải đúng dịp đang có một đám thanh niên tuần kiết ở sau? Thi Hương có ba ngày thi, không giống kỳ thi mùa xuân bị nhốt thi xong mới thôi, thi Hương mỗi ngày đều có thể về.

Minh Lan cố ý lấy ánh mắt chòng ghẹo Như Lan khiến mặt chị ta đỏ đến phát sốt, Minh Lan mới cười nói: “Ai trong số những người ở bên đây đều là con cháu quan lại gia thế tốt, chỉ cần có thêm công danh rồi đến chỗ phu nhân cầu hôn là được rồi.”

Minh Lan liều mạng nhớ xem năm học sinh đang ở bên đó, người nào có thể là “anh Tĩnh”, suy nghĩ hồi lâu Minh Lan ảo não tự trách mình là óc heo, hoàn toàn không nhớ.

Ai biết Như Lan nghe xong câu này, khuôn mặt đỏ bừng lại tái nhợt, khẽ nói: “Không, không phải bọn họ.”

Minh Lan kinh ngạc, bật thốt lên: “Vậy là ai?”

Như Lan đầu tiên không chịu nói, chỉ cúi đầu rầu rĩ không vui, cũng ngồi vào trên mép giường. Minh Lan cũng không hỏi lại, nhìn sắc mặt Như Lan là biết sự tình không ổn, biết càng nhiều, phiền phức càng nhiều, vào lúc này bỏ của chạy lấy người mới tốt; ai biết Như Lan rốt cục yếu ớt nói: “Đó..... là Văn Viêm Kính, hiện cũng đang ở tại học quán.” — Hóa ra không phải anh Tĩnh mà là anh Kính.

Minh Lan che ngực, ngừng thở một lúc, cảm thấy chỉ số kinh hãi ngày hôm nay thực sự vượt chỉ tiêu, tim có chút kháng nghị, vát vát thở một lúc mới nói thầm: “Chị Năm, chị điên rồi. Anh ta là ... chị Tư...” Suy nghĩ hồi lâu, nói không được Minh Lan không thể làm gì hơn là kéo ống tay áo Như Lan: “Phu nhân sẽ không đồng ý.”

Vẻ mặt Như Lan chợt hiện lên nét ưu thương, mặt trái xoan trơn bóng ảm đạm rầu rĩ nói: “Chị biết, nhưng chị vẫn thích anh ý, anh ý cũng thích chị.”

Trong đầu Minh Lan hỗn loạn từng bừng, làm sao cũng không hiểu tại sao hai người trâu ngựa không gặp, tự nhiên lúc này lại ý hợp tâm đầu, nàng chỉ vào Như Lan ngón tay run rẩy không ngừng: “chị chị chị....” Cuối cùng chỉ nghẹn ra một câu “Hai người là làm sao... hòa hợp như thế?”

Như Lan khẽ nâng đầu lên, hai con mắt tỏa sáng, vẻ mặt đoan chính nổi lên quyến rũ khôn kể, đây là loại mà chỉ có phụ nữ đang yêu mới biểu hiện ra, dứt quãng nói: “Anh ý gặp chị... rồi đưa thư cho chị...”

Minh Lan vừa nghe liền xù lông, hận nhất là loại đàn ông ra tay với bé gái như thế này, không nhịn được lớn tiếng: “Loại thủ đoạn này mà chị

cũng tin!? Hay là anh ta mất nhân duyên với chị Tư nên tìm đến quấy rầy chị?”

Như Lan giận giữ, đẩy Minh Lan ra, còn nặng nề nhéo cánh tay Minh Lan một cái, oán giận nói: “Em biết cái gì chứ?! Anh Kính là chính nhân quân tử! Huống hồ anh ý nhìn thấy chị từ trước!” Thở một hơi, Như Lan nói tiếp, “Em còn nhớ năm ấy cái Mặc đánh em xong bị cha cấm túc không?”

Minh Lan gật gù, vở kịch lớn như vậy, nàng dĩ nhiên nhớ.

“Sau đó, cha liền chọn anh Kính ... Cậu Văn.” Vừa nhắc tới người yêu, mặt Như Lan liền hiện màu phấn hồng. “Em cùng lão phu nhân đi Hựu Dương được mấy ngày, cha cùng mẹ mời cậu Văn đến dùng trà, ngày ấy đúng lúc chị giả bệnh buồn muốn chết, vụng trộm chạy ra ngoài vườn chơi, đúng lúc cậu Văn đi qua nhìn thấy chị... Anh ấy nghĩ chị là đứa hầu, nhặt khăn của chị lên, còn cười với chị, sau đó anh ấy lại tới mấy lần, mỗi lần chị đều ở trong vườn chơi, nghĩ có thể nói với anh một hai câu. Anh ấy nói chị xinh đẹp, hoạt bát nhanh nhẹn, chỉ cần nhìn thấy chị là lòng thoải mái.”

Như Lan e thẹn, càng nói càng thấp giọng, ánh mắt nhớ chuyện cũ đặc biệt ngọt ngào: “Sau đó, anh biết chị là ai, cũng biết cha muốn anh cưới Mặc Lan, đưa cho chị một phong thư nói là cha cùng anh cả có ơn với anh, không dám cãi lời, rồi từ đấy không tin tức.. Mãi đến khi cái Mặc xảy ra chuyện, ngày hôm sau anh lên lúc nhờ người chuyển tin cho chị, nói là anh rất vui vì không phải cưới Mặc Lan, còn có đợt kỳ thi mùa xuân mở, anh cố đạt công danh trở về rồi quang minh chính đại đến xin cưới.”

Minh Lan ngây cả người, không để gì thở hắt ra, suy nghĩ hỗn loạn nói: “Không phải hồi xưa chị nói ... cái gì mà gia cảnh nghèo khó, mẹ già cay nghiệt, anh em vô liêm sỉ! Đúng rồi còn có tính tình do dự thiếu quyết đoán!”

Như Lan khôi phục tinh thần, kéo Minh Lan, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhéo hai cái, trợn mắt dạy dỗ: “Không được nói bậy! Con người anh Kính không biết có bao nhiêu điều tốt!”

Minh Lan không nói gì thăm oán: Hay dở gì đều là chị nói hết mà.

Thêm một lúc, Minh Lan nhẹ nhàng chịu đựng, cầm tựa trên vai Như Lan nhẹ nhàng nói: “Chị Năm, chị có bao giờ nghĩ đến... có khi anh ta chỉ muốn trèo cao...” Lời còn chưa dứt, Như Lan bất ngờ đứng lên, trợn đôi mắt, đặng đặng sát khí trừng mắt nhìn Minh Lan, giống như muốn tát chết Minh Lan, Minh Lan sợ nới co lại, cười gượng hai lần: “Ha ha, ha ha, em chỉ nói thế thôi mà.”

Như Lan giận hờn một lúc rồi ngồi xuống ghế tròn, giống như đang đau lòng ghế lắc lư hai cái, Như Lan đưa lưng về phía Minh Lan nói: “Chị hiểu ý của em, em chẳng qua muốn nói, chị không tài không sắc, có mỗi gia thế tốt, anh Kính nhìn trúng phủ Thịnh, không phải là yêu thích chị.”

Minh Lan nói không ra lời, tiếp tục oán thầm: một lúc cười chị gái, một lúc cười em gái, mọi người đều sẽ nghĩ như vậy mà.

Trong mắt Như Lan dường như có giọt nước mắt chuyển động, cay đắng nói: “Chị hiểu, từ nhỏ đến lớn chị không bằng chị cả vinh hoa cao quý, không bằng cái Mặc giới ninh bọ, cũng không bằng em được mọi người thích, đừng nói cha, chính là mẹ cũng không coi trọng chị!.. Nhưng mà có một người như vậy, anh ấy chưa hề biết chị là ai liền thích chị... Anh ấy nói anh ấy không thích con gái xinh đẹp yếu đuối, anh ấy thích người mạnh mẽ thoải mái, giống như chị có thể chạy nhảy, cười lên giống như mặt trời mùa hè, khiến trong lòng thoải mái...”

Như Lan giống như đang mộng du nói mơ, Minh Lan nhìn trong lòng cũng xúc động nhưng vẫn không nhận được khổ sở nói: “Ngay cả khi cậu

Văn thi đậu hai bảng Tiến sĩ phu nhân cũng không đồng ý.” Đồ Mặc Lan bỏ đi không muốn, Như Lan lại coi như của quý, Vương thị sẽ phát điên.

Như Lan vẽ mặt biến đổi, lập tức kiên quyết căn rằng, nện một quyền vào lòng bàn tay mình, ngẩng cổ lên nói: “Nếu không để chị cưới anh Kính, chị liền đập đầu chết, không thì cắt tóc làm ni cô!”

Thanh niên đang yêu tha thiết không sợ gì cả, khoảnh khắc Titanic va vào khối băng cũng không chạy lấy người, thảm kịch mấy nghìn người chết đuối chẳng qua là làm nền cho Jack si tình, huống chi là Như Lan còn dúng mãnh hơn, lúc này Thịnh Hoành có mang gia pháp đến đánh cũng chưa chắc có tác dụng. Minh Lan cảm giác mình nên nói hết, bổ sung thêm hai câu. “Gia cảnh nhà anh Văn như vậy,... chị đồng ý sao?”

Như Lan hiểu rõ ý của Minh Lan, lau khước mắt rồi ngẩng đầu kiêu ngạo nói: “Chị cả gả cao nhưng cũng không thấy cuộc sống thoải mái! Phu nhân chắc chắn sẽ cho chị nhiều đồ cưới. Chị có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, để xem người nào nhà họ Văn dám phiền hà chị.”

Minh Lan thở dài, cảm giác mình không còn gì để nói, nàng không biết Văn Viêm Kính có phải loại người tiểu nhân nịnh nọt không, có điều nếu như anh Trường Bách có thể coi trọng anh ta, chắc là nhân phẩm anh ta không có vấn đề gì, anh ta có thể bất chấp danh tiếng bị nguy hiểm dám đi hẹn hò với Như Lan ban đêm, có thể là thật sự thích Như Lan.

Được rồi, mỗi loại hoa hợp với một con mắt, có lẽ anh Kính tốt vậy đấy.

Đang muốn vỗ váy đứng lên, ai biết Như Lan giữ chặt Minh Lan, nắm tay uy hiếp nói: “Chuyện tối nay, không cho em nói ra! Nếu không...”

“Không thì sao?” Minh Lan rất tò mò.

Như Lan mím môi, hung hãn căn rằng đặc ý cười gằn: “Nếu không chị liền nói với mọi người là em nửa đêm đi gặp người ta.”

Minh Lan không chút nào sợ hãi, trái lại vỗ tay cười: “Thế cũng có sao đâu, em liền gả vào nhà họ Văn là được, mắt cha nhìn chắc không nhầm.”

Như Lan kinh hãi đến biến sắc, giữ chặt Minh Lan thở hổn hển, hận không thể cắn Minh Lan một cái, cắn chặt răng phun ra vài chữ: “..... Em dám?!” Minh Lan cười ha ha vài tiếng: “Đương nhiên không dám. Thế nên em sẽ không đi tố cáo, nói ra em cũng không có gì tốt, em cũng không muốn lấy cậu Văn.”

Như Lan thả lỏng người, thần kinh căng thẳng lúc này mới dịu xuống, thoáng được trấn an, không tự nguyện cúi đầu nói: “Em Sáu, em đừng trách chị, chị biết em tốt, từ nhỏ đã nhường chị, chị cãi nhau nổi nóng với em, em cũng không giữ lại trong lòng...”

Minh Lan im lặng nghĩ, thật ra nàng có giữ trong lòng nha, có vài lần Minh Lan bị tức quá liền giả vờ lấy cái gối là mặt Như Lan đánh cho vài cái...

“Em với chị Mặc không giống nhau, chị ta lòng dạ xấu xa, tâm tư độc ác, để bản thân vui chưa bao giờ quan tâm đến mọi người. Anh Kính sẽ tham gia kỳ thi mùa xuân, vì thế từ giờ đến lúc đấy không thể để cho phu nhân biết, em xưa nay có thể tin được, để lúc nữa chị đem mấy món trang sức phu nhân mới cho chị cho em chọn!” Cường bức xong, Như Lan bắt đầu dụ dỗ.

Minh Lan phất tay thở dài: “Trang sức thì không cần, việc này coi như là em chưa từng thấy... Em bảo chị Năm sao dạo này lại bắt đầu để ý theo thừa may vá, hóa ra...” Minh Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhiều việc đáng nghi của Như Lan mấy hôm nay cũng dần sáng tỏ.

Hứa hẹn xong, Minh Lan thực sự mệt mỏi muốn về ngủ, ai biết ngoài trời tí tách bắt đầu mưa, Như Lan đầy nghĩa khí đồng ý chia nửa giường cho Minh Lan. Minh Lan sợ nhất ra ngoài lúc trời mưa, lại ngại không

muốn nửa đêm đi quấy rầy mấy đứa Đan Quất, làm hầu gái cả viện không yên, suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

“Nếu người bên ngoài hỏi tại sao cô Sáu ngủ ở đây thì nên nói thế nào.”
Hỉ Thước từ bên ngoài vào trái giường chiếu cẩn thận hỏi.

Minh Lan vừa chui vào trong chăn vừa nói “Em nói, ta và cô chủ em đêm qua cùng ngắm trăng ngắm sao rồi đàm luận thi từ ca phú cùng lý tưởng nhân sinh, đàm luận mệt mỏi nên buồn ngủ.”

Như Lan trừng mắt nhìn nàng một chút rồi nói với Hỉ Thước: “Em nói là ta tìm em Sáu nhờ chỉ bảo việc thuê thùa, làm muộn quá nên buồn ngủ, sáng mai em đi Mộ Thương trai tìm người đến.”

Minh Lan chẳng muốn nói nhiều, nàng rõ ràng đang nằm tốt trong phòng mình bỗng nhiên không thấy đâu, cái lý do rách nát này sao có thể lừa Đan Quất, quên đi, ngày mai nghĩ lại nên làm thế nào.

Minh Lan đang cực kỳ buồn ngủ nằm xuống liền ngủ luôn, đến nửa đêm liền hối hận. Đáng nhẽ trời mưa đá cũng phải về!

Như Lan ngủ muôn hình vạn trạng, một cái đùi vắt ngang trên bụng Như Lan, gần như ép Minh Lan muốn ngất, dần dần thở cũng khó nên Minh Lan miễn cưỡng tỉnh lại, dùng hết sức lực đẩy đùi Như Lan ra.

Ngồi đầu giường nhìn Như Lan đang nằm ngủ say sưa dang hết tay chân hình chữ đại, khóe miệng còn chảy ít nước dãi, Minh Lan xoa bụng mình oán hận nghĩ: Họ Văn được lắm dám học Trương Sinh đi hẹn hò với cô chủ, đáng đời anh mấy chục năm sau này bị Thôi Oanh Oanh ép chết.

[‘]Trương sinh (Trương Quân Thụy) và Thôi Oanh Oanh là nhân vật trong Tây Sương Ký.

Canh tam tiên miêu nhĩ đóa

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Vứt Sạch

Khiến tình bạn đột ngột tốt lên có hai phương pháp, một là có chung kẻ thù, hai là có chung bí mật.

Từ sau đêm Minh Lan bị ép nghe một đoạn Tây Sương Ký, Như Lan đối với nàng tình cảm hẳn lên, thường bắt Minh Lan ăn cơm chung, viết chữ chung, làm việc chung, còn có ngủ chung... việc này thì Minh Lan kiên quyết không đồng ý.

Minh Lan nghiêm túc nhắc nhở Như Lan, trong lòng có thể thích, sau đó đến cầu hôn cũng là đạo lý đúng đắn, nhưng không cho phép tiếp tục hẹn hò, nếu không nàng lập tức đi tố cáo. Ai biết Như Lan lại đồng ý ngay: “Em yên tâm, anh Kính phải tham gia kỳ thi mùa xuân, không có thời gian ra ngoài.”

“Anh ta đi ra được chả nhẽ chị liền chạy đi gặp?” Minh Lan không thể tưởng tượng nổi hóa ra Như Lan lại tình thánh như vậy.

Như Lan đỏ mặt đặc ý nói: “Một ngày không gặp giống như xa cách ba thu.”

Tình yêu quả nhiên vĩ đại, Như Lan bình thường không thuộc hết Tam Tự Kinh giờ lại có thể nói như sách, Minh Lan tức thì đỏ mặt nuốt nước bọt nói: “Vậy tốt nhất chị nên cầu thần khẩn Phật cho anh ta trúng bảng luôn kỳ thi mùa xuân này, nếu không chị thật sự phải đợi ba mùa thu đấy.”

Hậu quả của câu nói này chính là Như Lan đột nhiên có nhiệt tình lớn với hoạt động tôn giáo, không chỉ tích cực hưởng ứng Vương thị đi thắp hương bái Phật lại còn liên tục đi thăm Phật đường của lão phu nhân, làm cho lão phu nhân muốn lễ Phật một mình còn phải hẹn trước.

Thi hương qua mấy ngày liền có kết quả, lần này phong thủy nhà họ Thịnh tốt, không chỉ Trường Phong và Lý Úc cùng trúng, năm tú tài ở nhờ cũng trúng ba người, con trai cùng con rể ứng cử đều có tiền đồ, Thịnh Hoàn vô cùng vui sướng.

Lại nói, từ khi dì Lâm bị đưa đi thôn trang, Trường Phong không thể tự chủ được sinh hoạt hàng ngày của chính mình. Vương Thị giữ chủ trương mấy đứa hầu vẫn nên xinh đẹp, Thịnh Hoàn nghi ngờ Vương thị có ý đồ đặc biệt. Hải thị cảm thấy nên trước khổ sau sướng. Trường Bách cho rằng tất cả phải do tự giác, nhóm dân chủ bốn người tập trung một lần rồi quyết định để Trường Phong nhận phân phối theo nhu cầu, tùy vào kết quả học tập thi cử mà nhận phúc lợi.

Minh Lan nghe xong vỗ tay khen hay, gia đình dòng dõi Nho học đúng là so với nhà với nhà quyền tước sáng suốt hơn. Nói suông có ích lợi gì? Phải uy hiếp có tính thực tế, nếu lúc trước Giả Chính cũng dùng chiêu này với Bảo Ngọc, trói Tập Nhân cùng Tình Văn lại không cho thân cận, ngăn chị Bảo và em Lâm không cho gặp, chỉ cho mấy bà hầu có gương mặt đáng ghét như già Lý phục vụ, Bảo Ngọc còn không lập tức khổ luyện học hành trở lại?!

Có áp bức thì có đấu tranh. Trường Phong quyết chí tự cường, lần này quyết phải lấy về được ba đứa hầu gái dịu dàng xinh đẹp, có người bảo anh ta mà qua kỳ thi mùa xuân thì có thể khôi phục quyền chủ động lấy tiền bạc ở phòng thu chi, vì thế anh Trường Phong lại tiếp tục cố gắng.

Mặc Lan cũng rất cao hứng về nhà mẹ đẻ khoe khoang một trận, trọng điểm là cố vũ Trường Phong không ngừng nghiêm khắc dừng cảm đối mới

cao độ. Vương thị lại bắt đầu phiền não, con vợ lẽ thành tài thì bà ta không cho là vấn đề, nhưng con vợ lẽ với mẹ cả có quan hệ không tốt thành tài thì bà ta nên làm gì?

“Quốc gia mỗi ba năm mới tổ chức kén người tài một lần, cử nhân là có thể ra làm quan nhưng tiến sĩ mới có thể có chức quan to, xưa nay mỗi khoa lấy tiến sĩ nhiều thì ba bốn trăm người, ít thì ba bốn mươi người, tích lũy kinh nghiệm theo phẩm cấp, từ từ mà thăng cấp, trong quá trình vẫn cần người nhà ra sức hỗ trợ, mẹ cứ yên tâm.” Hải thị dùng số liệu thống kê làm cho Vương thị hoàn toàn hôn mê.

Vương thị bị thuyết phục.

Minh Lan ngoài mặt thờ ơ, cảm thấy tính tình Thịnh lão phu nhân rất thú vị, bản thân bà khi làm vợ người ta cứng so với quả dưa còn cứng hơn, nửa phần cũng không chịu thỏa hiệp, giờ đến việc kết hôn của Minh Lan lại biến đổi, tư tưởng thông thoáng vô cùng dễ nói chuyện, suy nghĩ linh hoạt đáng sợ.

Kỳ thi mùa xuân mở vào tháng hai, Lý Úc vì tiện ôn tập nên đơn giản là ở lại nhà Trường Ngô, thỉnh thoảng chạy sang xin Trường Bách chỉ bảo thi từ văn chương. Mỗi lần Lý Úc đến đều qua chỗ Thịnh lão phu nhân thăm hỏi. Lão phu nhân lúc nào cũng hiền lành dễ gần, hỏi Lý Úc cái này cái kia vô cùng ân cần. Lý Úc cũng hết sức phối hợp, giống như rất quen thuộc kéo tay lão phu nhân, vâng lời thẹn thùng xấu hổ như cô dâu mới cưới.

Những người này trong lòng tuyệt đối rõ ràng, cách qua bức bình phong là có thể ngắm bóng dáng của Minh Lan, vừa cùng lão phu nhân nói chuyện, vừa quay về phía bức bình phong nhìn qua khe hở.

“Bà nội, bà xem xem, cậu ta cứ nhìn lén cháu.” Lý Úc vừa đi, Minh Lan liền chạy ra từ sau bức bình phong, lôi kéo tay áo lão phu nhân tố cáo: “Tên này không phải người tốt.”

Lão phu nhân ung dung hớp một ngụm trà: “Khi còn thơ bé, yêu kính cha mẹ, biết thích cái đẹp, liền yêu mỹ nhân[‘], con người thế là bình thường.” Bà nhẹ nhàng đặt chén trà xuống nhìn Minh Lan nói: “Bác Vân cháu đã nghe ngóng, họ Lý gia đình trong sạch, cậu Úc trong phòng vẫn không có người, cậu ta đi học ở thư viện Tùng Sơn cũng đang hoàng, chưa bao giờ cùng nhóm phong lưu trong trường nghịch ngợm.”

[‘] Trích lời Mạnh tử – vạn chương thượng, chương đầu tiên: nhân thiếu tắc mộ phụ mẫu, tri hảo sắc tắc mộ thiếu nữ, hữu thê tử tắc mộ thê tử, sĩ tắc mộ quân, bất đắc vu quân tắc nhiệt trung. Đại hiếu chung mộ phụ mẫu, ngũ thập nhi mộ giả, dư vu đại thuận kiến chi hĩ.

Giải nghĩa là: Khi còn thơ bé, chỉ biết yêu kính cha mẹ. Sau khi lớn lên hiểu được tình yêu nam nữ bèn khát vọng người con gái trẻ đẹp. Đến khi có vợ con liền lưu luyến vợ con mà sau khi làm quan, chỉ lo lấy lòng quân chủ, không khiến cho quân chủ vui vẻ, trong lòng sẽ nôn nóng. Chỉ có người tài nhất là người một lòng hiếu thuận cha mẹ, người mà tới tuổi năm mươi vẫn luôn yêu kính cha mẹ, ta mới gặp được ở thời vua Thuấn.

“Vậy thì sao ạ?”

“Không có gì, bà già rảnh rồi hỏi một chút thôi mà.”

Đang nói chuyện, họ Hạ đưa thư đến. Hạ lão phu nhân mời đi dùng trà Ngân Nha, lão phu nhân không nhận được nhú mà, Minh Lan bữu môi. Lúc đến phủ Hạ, thời tiết mát mẻ nhưng hai bà cháu cũng mất hứng, chỉ nghiêm mặt ngồi hai bên trái phải trong xe ngựa, ở giữa có cái bàn gỗ nhỏ.

Đến phủ Hạ, vào thẳng trong chính viện, bác hai Hạ đang đứng cạnh Hạ lão phu nhân ở vị trí chủ nhà. Thịnh lão phu nhân đi vào, bác hai Hạ lập tức ra đón. Hai bà cháu nhà họ Thịnh ngồi xuống, Thịnh lão phu nhân vừa mới ngồi vào chỗ mình liền liếc mắt hừ hừ nói: “Trà đâu, không phải gọi tôi đến uống trà sao?” Hạ lão phu nhân mấy ngày nay cũng không thoải mái trong

lòng, lườm lại một cái: “Gấp cái gì? Trà mới phải ngâm mới tốt, đợi lát nữa thôi! Khi nào về tôi cho chị mấy túi mang về.”

Hai bà bạn già trừng mắt nhìn nhau đến nửa ngày, nghĩ lại cũng thấy buồn cười. Bác hai Hạ lại ngồi ở giữa nói vài chuyện cười, không khí liền hòa hợp lại, bác hai Hạ nói “thất lễ”, gọi bưng trà cho chủ nhà với khách lên xong liền đi ra ngoài, hai bà già mới nói chuyện vài câu, hỏi đến Hạ mẫu, Hạ lão phu nhân thở dài nói:

“Từ lúc..... sau đó chưa bao giờ dứt bệnh, ngày ngày nằm ở trên giường.” Thịnh lão phu nhân cũng thở dài.

Một đứa hầu đi vào từ cửa bấm là Hạ mẫu nằm trên giường không tiện gặp khách, cũng không dám phiền trưởng bối đi thăm, chỉ nhớ nhung Minh Lan, muốn gọi Minh Lan qua. Thịnh lão phu nhân liếc nhìn Hạ lão phu nhân, chỉ thấy lão phu nhân không làm gì lắc đầu một cái, lại nhìn sang Minh Lan, đã thấy Minh Lan không chút biến sắc gật đầu. Thịnh lão phu nhân ngẫm nghĩ dưới, liền cho phép nàng đi.

Minh Lan vừa theo đứa hầu đi ra cửa, Thịnh lão phu nhân lập tức trầm mặt xuống, quay về phía Hạ lão phu nhân nói: “Chị rốt cuộc là có ý gì? Tôi nói luôn cho chị biết, muốn cháu Minh nhà tôi chịu tội thân không có cửa đâu!”.

Hạ lão phu nhân mệt mỏi thở dài nói: “Đã mấy chục năm rồi, chị còn không hiểu tôi? Tôi ...bực mình nhất là tình thế như thế này. Không sai, thân thích là phải giúp đỡ lẫn nhau, có thể cho bạc đã cho, nhà ở cũng đã tìm hộ, cũng nhận lời ngày sau nhất định sẽ giúp anh em họ Tào lập nghiệp, còn muốn thế nào?! Họ Hạ là họ Hạ, họ Tào là họ Tào, chả nhẽ lại phải đảm bảo ăn uống ngủ nghỉ của già trẻ lớn bé nhà họ Tào mới coi như hết sức?” Hạ lão phu nhân có vẻ kích động, thở hển hển mấy hơi thở, dừng một chút tiếp tục nói: “Nói đi cũng phải nói lại, nếu như lão gia nhà họ Tào bị

liên lụy, chịu oan uổng mới bị lưu đày ở Lương Châu, tôi cũng không nói gì, nhưng hấn ta..... Hừ, lúc tham ô bạc thì thoải mái thế nào?”

Hai bà có thể trở thành bạn thân khuê phòng cũng bởi vì tính tình giống nhau, là người thẳng thắn nhanh nhẹn. Nghe xong lời nói này, Thịnh lão phu nhân trong lòng thoải mái hơn, lôi kéo tay Hạ lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: “Chị à, tôi biết chị không phải là người như thế, chỉ là..... Ai, chính tôi nếm phải vị đắng một lần, thực tình không muốn cái Minh cũng phải nếm thử.”

Hạ lão phu nhân nhớ tới tuổi trẻ vất vả củ mình, cũng ngậm ngùi: “Ý của bà sao tôi không biết, tôi mấy thập niên gần đây không phải sống tốt sao. Không phải tôi khoe khoang, Hoảng nhi nhà tôi, luận nhân phẩm, tướng mạo hay tài năng thực sự là không có gì để soi mói, tuổi nhỏ đã tư mình vào Nam ra Bắc, đi theo chú bác anh em nhà để tôi kinh qua không ít việc, vài năm nay lần lượt thu được không ít bạc về nhà. Biết thương người, hiếu thuận săn sóc, từ sau năm ấy cùng bà nói về chuyện cái Minh, nó bèn toàn tâm toàn ý chờ, đừng nói đến tiệc rượu xa giao bên ngoài mà ngay cả hầu gái trong nhà cũng chẳng nhiều lời. Cái Minh cũng là đứa không chê đi đâu được, tôi thường nghĩ, hai đứa này nếu có thể sống hòa hợp, thật đúng là mối lương duyên trời ban, khỏi phải nói mỹ mãn thế nào, thế mà lại... Thôi, cho dù không làm cháu dâu tôi, tôi cũng thích đứa nhỏ này, thấy nó tốt lắm.”

Hạ lão phu nhân thở dài một tiếng, Thịnh lão phu nhân cũng cảm thán trên đời này, quả nhiên là mọi chuyện không toàn diện, tại sao chuyện mười phần vẹn mười, thì luôn phải có dớp mới thành nhĩ, cũng đành thở dài một hơi.

Có điều, nếu bàn về thở dài, trong thời gian này Hạ mẫu sợ là vô địch, vừa yết bảng thi hương, Hạ lão phu nhân liền không khách khí nói với bác ta: “Con tưởng con gái nhà người ta chỉ có thể gả cho mỗi con trai con?

Nhìn xem, học trò trong nhà họ Thịnh xét mọi thứ gia thế, học vấn, có ai không làm được con rể họ Thịnh?!”

Hạ mẫu lo sợ bất an, chỉ sợ mất đi mối hôn nhân tốt, làm lỡ dở cả đời con trai, mẹ chồng không chịu nhả ra, chị ruột mình lại suốt ngày khóc suốt mướt không yên, bác ta vốn không phải là người quyết đoán, mấy hôm nay bị dẫn vật đến kiệt sức, nghĩ tới nghĩ lui hay là tìm Minh Lan nói chuyện trước.

“Cháu ngoan, Hoảng Nhi đã nói ý của cháu với bác, cháu không nên giận nó, nói đi nói lại đều là bác không phải!” Hạ mẫu tựa trên giường, đầu quấn mấy vòng khăn, sắc mặt úa vàng, hai mắt thâm quầng, gò má lún sâu, cả người tiêu tụy không ra dáng vẻ gì, “Nhưng mà... cháu Cẩm cũng không còn cách nào khác, bác biết cháu là đứa bé ngoan, cháu xem xem, nó đáng thương, thương khoan dung cho nó.”

Minh Lan trước khi đến đã biết sẽ như vậy nên không kinh ngạc, chỉ quay đầu nhìn Hạ Hoảng Văn đứng cuối giường với đôi mắt tràn đầy áy náy hướng về Minh Lan, nhìn sang phải thấy bác Tào đang ngồi ở giường đối diện, Tào Cẩm Tú đứng ở bên cạnh, hai mẹ con đều sưng đỏ viền mắt, sắc mặt ảm đạm.

Bác Tào lúc này không son phấn càng lộ sắc mặt đen vàng thô nám, bác ta thấy Minh Lan không có phản ứng cũng tới kéo tay Minh Lan, trầm giọng buồn bã cầu khẩn: “Cháu ngoan, ta biết trong lòng cháu không thoải mái nhưng Cẩm nhi nhà ta thực sự không có cách nào, tình hình nó như vậy thì làm sao có thể cưới người ngoài, chỉ mong cậu Văn nhớ đến tình cảm thân thích, có thể trông nom nó là tốt rồi.”

Nói đến nói đi đều là Tào Cẩm Tú đáng thương thế nào, sẽ an phận thế nào, sẽ không cùng Minh Lan tranh sủng ra sao. Minh Lan nghe xong nhưng một câu cũng không nói, cuối cùng Hạ mẫu ép, Minh Lan chỉ lạnh nhạt nói: “Hôm đó Minh Lan ăn nói linh tinh, sau khi về, bà nội đã dạy dỗ

Minh Lan, chẳng qua là trưởng bối nói chuyện đùa, không tính là gì. Anh Hạ muốn cưới ai, nào có cùng cháu liên quan.”

Hạ mẫu cùng Hạ Hoảng Văn đồng thời kinh ngạc. Hạ mẫu đột nhiên nhớ tới lời Hạ lão phu nhân, trong lòng nhảy loạn một trận, mềm yếu tựa ở đầu giường. Hạ Hoảng Văn cũng là kinh hoàng, tay chân luống cuống nhìn Minh Lan.

Bác Tào giận, giọng căm hận nói: “Nói cũng đúng! Xưa nay cưới con dâu đều do mẹ chồng quyết định. Mẹ chồng đồng ý là xong! Đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là lẽ thường, tại em gái ta quá rộng rãi, khiến người ngoài không biết điều! Chờ vào cửa, chẳng lẽ chỉ cho cậu Hoảng có một vợ thôi hay sao?”

Minh Lan mỉm cười nghe, chậm rãi nói: “Bác Tào nói vô cùng có lý, coi như chuyện có thể thành, Minh Lan còn mấy chỗ không rõ có thể hỏi một hai câu?”

Bác Tào thở phì phò khoát tay. Minh Lan liền nói: “Câu thứ nhất, nếu đúng như bác Tào nói, sau này cô vợ cả sẽ coi bác là bác ruột hay là mẹ của vợ lẽ? Nếu như là mẹ của lẽ, vợ cả vui vẻ có thể cho bác vào cửa gặp con gái, còn thưởng cho ít bạc vụn, nếu như vợ cả mất hứng còn có thể không cho nửa văn tiền đã đuổi ra ngoài.”

Lời vừa nói ra, mặt bác Tào biến sắc, Hạ mẫu cũng trợn tròn mắt; loại danh phận này thật tệ, khác nhau cũng lớn.

Minh Lan ung dung nhìn các bà, mỉm cười nói: “Thứ hai, chữ lẽ, phía trên là chữ “lập” (đứng), phía dưới là chữ nữ, chính là thân phận nửa người hầu phải đứng hầu hạ ông chủ bà chủ, nếu như chị Tào làm lẽ, vợ cả có thể hô hoán gọi chị như đứa hầu hay vẫn là quan hệ em họ quý giá đây?

Bác Tào nhìn vẻ mặt ung dung của Minh Lan, hận cắn chặt răng: “Lẽ cũng có quý thiếp (T.T) Ta cũng không tin, có em gái ta với cậu Hoảng ở

đấy, ai dám đụng đến một cọng lông con gái ta?”

Minh Lan cười khe khẽ, ý cười không chạm đáy mắt “Bác Tào nói rất đúng, vậy thì đến chỗ quan trọng nhất. Thứ ba, quý thiếp cũng chỉ là lẽ, cao hơn vẫn là vợ cả đi. Anh Hạ nói nhiều hơn hai câu, nhìn ít đi hai cái đều do bản thân vui vẻ, sẽ không có bác ruột nào đến chỉ trỏ có phải người lại lạnh nhạt khiến con gái ta không thoải mái. Nhưng mà như thế này, chị họ trên có bác Hạ che chở, dưới có dì đảm bảo, ... ha ha, anh Hạ à, vợ anh sau này chắc là không chịu nổi đâu?”

Hạ Hoảng Văn sắc mặt cực kỳ khó coi, mắt bình tĩnh nhìn Minh Lan, Minh Lan nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn lại. Nên nói nàng đều nói rồi, cảm xúc mãnh liệt của nàng đâu có nhiều như vậy, lần này lặp lại lời nói ở vườn đào khi trước nàng đã bớt kích động hơn, tinh thần cùng thể lực đều có hạn, vẫn là tỉnh táo chút mới tốt.

Minh Lan đối mặt với Hạ mẫu, vẻ mặt nghiêm nghị, giọng điệu trịnh trọng: “Bác ời, lời vừa rồi của bác Tào bác nghe thấy rồi đấy, chị Tào luôn mồm nói muốn làm thiếp, thế nhưng ... Có loại thiếp tôn quý được bảo hộ như thế sao? Tương lai cuối cùng bác cũng phải cưới con dâu, bác có từng nghĩ, về sau mẹ chồng nàng dâu, vợ chồng, thậm chí cả con dòng chính con dòng thứ làm thế nào sống chung với nhau không!”

Hạ mẫu có ngốc nghe cũng đã hiểu, bác Tào tức giận vô cùng, nhảy lên chỉ vào Minh Lan mắng to: “Con bé chết tiệt, mày nói thẳng, Cầm nhi nhà tao vào làm loạn nhà cửa là được rồi! Ý vào gia thế khá, tiểu tiện nhân mày...”

“Bác!”

Hạ Hoảng Văn bỗng nhiên hét lên, cắt ngang bác Tào chửi bậy, trên trán cậu ta nổi gân xanh, hai mắt căm tức. Bác Tào cũng bị sợ hết hồn, che ngực đứng đó. Nước mắt Tào Cầm Tử nhẹ nhàng lăn chã rơi xuống, ghen ngào,

“Anh à..... anh đừng trách mẹ em, đều là em không tốt....., em chết ở Lương châu là tốt rồi, em không nên trở về, làm khó anh với dì.....”

Nói xong, Tào Cẩm Tú liền quỳ xuống, liên tục đập đầu lay, khóc muốn đứt tâm can, bác Tào cũng kêu một tiếng, nhào vào người con gái kêu trời kêu đất: “Con gái đáng thương của mẹ, đều là cha mẹ sai làm lỡ dở con, nghĩ trở về kinh thành anh họ sẽ chăm lo cho con, ai biết thời thế thay đổi, người ta đã trèo cành cao rồi, làm sao còn để ý sống chết của con! Con ơi, con với mẹ cùng nhau chết cho quên đi thôi, ai bảo con có dì với anh họ lòng lang dạ sói...”

Hai mẹ con gào khóc. Hạ mẫu sắc mặt tái nhợt, xụi lơ ở trên giường nhúc nhích không được, Minh Lan mặt trầm như nước, đứng tránh ra một bên.

Hạ Hoảng Văn tức giận xiết chặt nắm đấm, khuôn mặt tím lại, từ khi quay lại kinh thành, họ Tào một ngày ba lần đến tìm cậu ta, lúc là bác Tào không khỏe, lúc lại là Tào Cẩm Tú ngắt, hận không thể trực tiếp làm cho Hạ Hoảng Văn ở lại nhà họ Tào. Một lúc lại gào khóc kêu trời kêu đất, nếu đổi lại là người thường sợ là đã sớm cảm động, nhưng bản thân cậu ta là thầy thuốc nên biết rõ bác cùng em họ chẳng qua là trong lòng tích tụ khiến thân thể suy yếu mà thôi.

Cậu quay đầu nhìn mẹ ốm yếu không thể tả, bác Tào đang khóc rống ngay bên cạnh, trong lòng đột nhiên nổi oán giận, cậu ta đã vì họ Tào làm bao nhiêu chuyện, bây giờ họ Tào ép buộc, cậu không đáp ứng liền khóc lóc sụt mướt chửi mẹ con cậu lòng lang dạ sói, đây là đạo lí gì?

Bên trong đang ồn ào, đứa hầu bên ngoài báo Hạ lão phu nhân và Thịnh lão phu nhân đến.

Hạ mẫu chặt vật muốn hành lễ, Thịnh lão phu nhân vội giữ bác ta lại, bảo bác ta cứ nghỉ ngơi.

Hạ lão phu nhân nhìn hai mẹ con họ Tào đang khóc lóc trên mặt đất, không vui quát gọi đứa hầu: “Còn không vào! Các người đều là người chết à, mau đỡ dì lên, còn thể thống gì, không cần mặt mũi nữa à!”

Lời này không biết là mắng mấy đứa hầu không còn mặt mũi hay là chỉ cây dâu mắng cây hòe. Bác Tào hơi đỏ mặt, ôm mặt chậm rãi đứng lên. Tào Cẩm Tú cũng không dám khóc nữa, chỉ thút thít ghen ngào.

Thịnh lão phu nhân dường như không nhìn thấy tất cả những việc này, chỉ kéo cháu gái đến bên cạnh mình cười nói: “Đang nói chuyện gì mà náo nhiệt thế.”

Minh Lan bộ dạng ngoan ngoãn, giọng điệu ngây thơ: “Vừa rồi bác Tào nói về việc đưa em họ cho anh Hạ làm lẽ, mặc dù cùng cháu gái không liên quan nhưng cũng nghe được một tai.”

Thịnh lão phu nhân trừng mắt nhìn Minh Lan một lúc, quay sang nói với Hạ lão phu nhân nói: “Xem cháu gái tôi xem, từ nhỏ thường đến nhà chị chơi, cũng không coi mình là người ngoài, việc như thế này mà cũng nghe, truyền ra ngoài chẳng phải thành chuyện cười!”

“Không tính là chuyện cười, tôi cũng có ý với cháu Minh nhà chị.” Hạ lão phu nhân tươi cười, “Có điều, mới chỉ là nói mồm, danh thiếp sính lễ đều chưa có gì.”

Thịnh lão phu nhân đánh nhẹ Hạ lão phu nhân một cái, cười dối nói: “Chị càng già càng hồ đồ, chuyện kết hôn đại sự cũng nói bừa được?” Lập tức quay đầu cùng bác Tào cười nói, “Dì à, đừng thấy lạ, ta cùng với chị từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nói bậy quen rồi, dì cũng đừng coi là thật.”

Bác Tào lúng túng cười, cũng không biết nói gì tiếp, nhìn Hạ Hoảng Văn đứng một bên hồn bay phách lạc chỉ nhìn chăm chăm Minh Lan, trong lòng nổi giận, đang muốn nói hai câu buồn nôn, Thịnh lão phu nhân lại mở miệng.

“..... Lại nói, dì cũng là có phúc, sau khi được đại xá còn có thể trở về kinh thành, còn có người thân giúp đỡ.” Thịnh lão phu nhân bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, giọng điệu tự nhiên, vẻ mặt quan tâm.

Trong lòng bác Tào đột nhiên trầm xuống, Thịnh Lão phu nhân nói lời này chính là lời chết tâm, quan lại phạm tội giống họ Tào dù có đại xá cũng chỉ có thể về nguyên quán, gia quyến nhà quan phạm tội lén lút trở về kinh thành cũng không phải là không có, chỉ cần không có ai tố cáo là không sao, nếu bị tố cáo sẽ bị phạt ngay lập tức, nhẹ thì phạt tiền, nặng thì tra tấn.

Hạ lão phu nhân lại gần, cười nói: “Bà đúng là phí lời, họ Tào có phúc là do tổ tiên tích đức, đương nhiên sẽ được bình yên thuận buồm xuôi gió.” Thịnh lão phu nhân than thở: “Đúng vậy, tích đức nhiều chút, ông trời sẽ phù hộ.”

Hai bà già một xướng một họa, dì là người thông minh, làm sao nghe không ra ý tứ trong đó, nói cách khác, không cần biết chuyện Tào Cẩm Tú có thành không, sau này Hạ Hoảng Văn cưới ai cũng không liên quan đến cô nhà họ Thịnh. Nếu bà ta dám đi ra ngoài nói linh tinh, họ Thịnh cũng có biện pháp quản thúc, huống chi chỉ là nói miệng không có bằng chứng, một là hoàn toàn không có tin vật, hai là không có người làm mối, họ Tào dù có đi ra ngoài nói xong sợ là sau này cũng không có gì tốt.

Dì Tào cảm hận im lặng, coi như bà ta đang tích khẩu đức; đột nhiên bà ta nghĩ đi nghĩ lại, nhìn thái độ của Thịnh lão phu nhân thế này chẳng lẽ là không muốn cùng phủ Hạ kết thân? Dì Tào không nhận được vui vẻ trong lòng.

“Thôi cứ như vậy đi, trà cũng đã thưởng thức, túi lớn túi nhỏ cũng đã cầm, cũng đã thăm con dâu nhà bà, bà cháu tôi phải về.” Thịnh lão phu nhân thấy gần xong rồi liền kéo Minh Lan rời đi. Hạ lão phu nhân cũng cười tiễn khách.

–“Bác!” Một tiếng rống to vang lên.

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy hạ Hoảng Văn đứng thẳng tắp ở đấy, quai hàm nghiến chặt, giống như đang quyết tâm rất lớn, cậu ta nhìn thẳng bác Tào cùng Tào Cẩm Tú, bình tĩnh nói: “Bác, cháu tuyệt đối không cưới em ấy! Từ nhỏ cháu coi em ấy là em gái ruột, sau này cũng chỉ có thể là em gái của cháu!”

Hạ Hoảng Văn hai mắt đỏ đậm, dì Tào chán nản ngã lăn xuống đất. Tào cẩm tú không dám tin nhìn cậu ta, sắc mặt xám xịt như người chết. Hạ lão phu nhân cùng Thịnh lão phu nhân hài lòng khẽ cười.

Minh Lan lẳng lặng đứng lặng ở cửa, chuyện này.....coi như là thắng lợi sao, tại sao nàng không cao hứng chút nào? Khi xưa Tư Mã Tương Như làm lẳng tử quay đầu, Trác Văn Quân thật sự có thể vỗ tay hoan nghênh, không đánh cho ông ta một trận, bắt quỳ bàn giặt hai đêm sao? Quá là rất ảm ức rồi.

* Thời Hán vũ đế, Trác Văn Quân là góa phụ trẻ vô cùng xinh đẹp và có tài đánh đàn làm thơ, Tư Mã Tương Như đem lòng yêu mến, đàn bài Phượng Cầu Hoàng bày tỏ tình cảm, đêm hôm đó Trác Văn Quân và Tư Mã Tương Như trốn đi cùng nhau. Tuy nhiên sau này Tư Mã Tương Như làm quan rồi muốn nạp thiếp, Trác Văn Quân viết bài thơ Bạch Đầu Ngâm khiến Tư Mã Tương Như cảm động và bỏ ý định. Hai người sống bên nhau đến cuối đời.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Trời Xanh Tựa Biển Biếc

Trên đường trở về, Minh Lan không nói một lời, cảm giác toàn thân dường như bị vùi lấp trong vũng bùn, quay trái không được quay phải cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan, trong lòng như có ngọn lửa thiêu đốt, tay chân lại lạnh như băng, đầu óc trống rỗng, vô cùng mệt mỏi. Suy tư một hồi, Minh Lan ngẩn ngơ rơi lệ. Thỉnh lão phu nhân ngồi ở một bên lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt từ ái, đưa tay nhẹ nhàng xoa tóc cô bé.

Minh Lan cảm thấy khó mà nhịn được tủi thân, nghẹn ngào dần dần biến thành tiếng nức nở, rúc đầu vào lòng bà nội, nhẹ nhàng run rẩy, tiếng khóc đều vùi lấp trong mùi đàn hương tràn ngập ống tay áo lão phu nhân. Read more...

”Minh Nhi con ơi, bà nội hiểu được tâm ý của con.” Lão phu nhân ôm Minh Lan, chậm rãi nói, “Thế nhưng kết hôn là đại sự, cần nhất là hai bên tình nguyện, dưa hấu xanh thì không ngọt*; có những chuyện, không phải nói đạo lý là có thể hiểu.” (*chỉ việc cố cưỡng ép mà làm sẽ không có kết quả như mong muốn)

Muốn cầu người một lòng, bạc đầu không chia ly; biết bao cô gái khuê các ao ước một cuộc sống như thế, tô chân mày, vợ chồng hoà thuận, thế nhưng lại có mấy người được như ước nguyện, đều là tương kính như tân thì nhiều, ý hợp tâm đầu thì ít. Vốn biết cháu gái thường ngày thông minh, nhưng ở chuyện này lại có chấp niệm, bảo Hạ Hoảng Văn hứa hẹn là tự

huyền hoặc đầu óc mình, đi vào ngõ cụt, chỉ mong nàng có thể suy nghĩ thông suốt.

Thịnh lão phu nhân không khỏi thở dài một hơi.

Lại một đêm gió mưa đột ngột, Minh Lan nằm nghiêng trên giường, hai mắt mở to ngắm màn mưa ngoài cửa sổ, tưởng tượng thấy dòng nước theo bộ cửa sổ từ từ chảy xuống ngấm vào bùn đất, mưa dần ngừng rơi, ánh trăng mờ ảo rón rén vén màn mây đen như mực, lộ ra một khuôn trăng đầy đặn, cách tầng hơi nước dày, khúc xạ một loại ánh sáng kỳ lạ, như những mảnh thủy tinh vỡ. Minh Lan mở to mắt, suốt đêm không hề chớp mắt.

Sáng hôm sau, Minh Lan thức dậy rất sớm, vành mắt đỏ hồng, quỳ gối trước mặt lão phu nhân.

”Mấy ngày nay, cháu gái làm rất nhiều chuyện hồ đồ, khiến bà nội lo lắng không nói, còn khiến bà mất mặt, đều là cháu gái bất hiếu, xin bà nội trách phạt.” Minh Lan rất cung kính dập đầu một cái, khuôn mặt xưa nay xinh đẹp yêu kiều như hoa lúc này lại tái nhợt, “Hôn nhân đại sự vốn dĩ là do trưởng bối định đoạt, sau này chuyện của Minh Lan hết thảy đều do bà nội làm chủ, cháu tuyệt nhiên không nhiều lời nửa câu!”

Lão phu nhân ngồi trên giường la hán, mặt gạch (băng đô) bằng vóc màu xám bạc thêu mây khảm lục bảo lóe lên sắc nhợt nhạt, bà bình tĩnh nhìn Minh Lan, ánh mắt chất chứa hàng vạn hàng nghìn ưu tư, qua một lúc lâu, lão phu nhân thở dài: “Được rồi, đứng lên đi.”

Minh Lan vịn đầu gối chậm rãi đứng lên, lão phu nhân kéo nàng đến gần, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay, nghe bà khe khẽ nói: “Con gái đều hồ đồ như vậy một lần, mê muội, mâu thuẫn, lầm ầm ỉ, khóc lóc, rồi cũng tỉnh táo. Cháu là một đứa bé hiếu chuyện, có thể có một người thành thật chân tình đối đãi với cháu, đó là phúc, chớ có cố chấp, không lại hại chính mình.”

Minh Lan rưng rưng gật đầu. Đang nói chuyện, Thúy Bình bỗng nhiên chạy vào, khẽ truyền lời: “Cậu Hạ tới.”

Hai bà cháu ngẩn ra, sớm như vậy tới làm cái gì?

Lần gặp mặt này, Thịnh lão phu nhân hoàn toàn xem Hạ Hoảng Văn là con cháu bạn cũ thông thường để đối đãi, thay y phục xong, sai nha hoàn bưng trà dâng quả. Minh Lan tránh vào buồng trong, ngay cả mặt mũi cũng không lộ.

Nhưng hai bà cháu vừa thấy Hạ Hoảng Văn, hai người phòng trong phòng ngoài đồng thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy hai mắt Hạ Hoảng Văn đen sẫm, trên gò má trái có một đường xước sâu như bị móng tay cào, từ dưới mắt kéo đến bên tai, gò má phải còn có một mảnh máu ứ đọng, môi cũng nứt nẻ, trên cổ tay quấn lụa trắng.

Hạ Hoảng Văn cúi đầu, nhìn khắp phòng một lượt, phát hiện không có Minh Lan, vẻ mặt không khỏi buồn bã, ôm quyền cung kính đáp: “Đều là Hoảng Văn ngu muội vô tri, liên lụy lão phu nhân và Minh...”

Thịnh lão phu nhân nặng nề ho khan một tiếng. Hạ Hoảng Văn khố sở trong lòng, vội vàng đổi giọng: “Đều là Hoảng Văn vô đức, liên lụy lão phu nhân, đêm qua Hoảng Văn đến nhà dưỡng, hết thấy nói rõ ràng, nguyện ý xin mẫu thân nhận em họ làm con nuôi, xin tộc trưởng làm lễ ra mắt, sau đó coi như anh em ruột thịt, Hoảng Văn tuyệt không rối loạn lễ nghĩa!”

Thịnh lão phu nhân hiểu, suốt đêm qua Hạ Hoảng Văn nhất định đã đến nhà họ Tào ngả bài, kết quả lại bị dì dưỡng, chắc hẳn còn có anh em họ hàng tập trung chỉnh đốn một trận, nghĩ tới đây, trong lòng Thịnh lão phu nhân vui một chút, em nuôi? Đó cũng là một ý kiến hay!

Thịnh lão phu nhân nhìn khuôn mặt bầm tím của Hạ Hoảng Văn, rốt cục trong lòng thoải mái đôi chút, nhưng vẫn còn nghi vấn: “Mẹ cháu chịu không?”

Hạ Hoảng Văn nâng khuôn mặt sừng như đầu heo, chật vật cười với lão phu nhân, đụng đến chỗ đau nơi khóe miệng, nhin không được hít một hơi, hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Đêm qua, mẹ nhìn thấy cháu, có về... tức giận.”

Những lời này rất huyền diệu, trong phòng Minh Lan hiểu rõ, người này làm khổ nhục kể với mẹ mình, ánh mắt Thịnh lão phu nhân lấp lánh, rất có thâm ý hỏi một câu: “Chuyện này... Sợ là vẫn chưa xong?”

Một khóc, hai ầm ỉ, ba thắt cổ; mấu chốt nhất trong ba chiêu còn chưa xuất ra đâu.

Hạ hoảng văn cúi rũ đầu xuống, sau đó kiên quyết ngẩng lên, thành khẩn nói: “ Khi Hoảng Văn còn bé, mẹ muốn cháu đọc sách thi cử, cháu không muốn, mà lại theo ý mình học y. Xin lão phu nhân tin Hoảng Văn một lần, Hoảng Văn không phải là một người không có chủ kiến, tùy ý để người khác sắp đặt, Hoảng Văn hiểu được đúng sai phải trái, tuyệt đối không phụ một phen tâm ý của bà nội và lão phu nhân!”

Lời nói này khiến trong lòng Thịnh lão phu nhân khẽ xao động, lại nhìn ánh mắt thành khẩn nghiêm túc của Hạ Hoảng Văn, còn có mấy vết thương nổi bật trên mặt, lão phu nhân chỉ trầm ngâm chốc lát, lập tức mỉm cười nói: “Tâm ý hay không không thể nói rõ, chỉ là người già suy nghĩ nhiều; mấy năm qua bà coi như cũng rõ con người cháu, phẩm chất đương nhiên tin được, nếu ông trời có thể toại lòng người, đó là chuyện rất tốt, nếu như trăng khó có thể tròn âu cũng là ý trời, nhân duyên trời đã định trước, cháu không nên cưỡng cầu.”

Lời nói này rất thân thiết, rất hữu nghị, cũng rất cảm động, nhưng thật ra không ưng thuận cái gì cả. Minh Lan thầm khen lão phu nhân ngay cả nói chuyện cũng rất nghệ thuật, ý của bà là: Cậu Hạ, động cơ của cậu là tốt, tính toán cũng chu đáo, có điều tương lai chưa biết được, cho nên phải cố gắng lên, lúc nào em họ biến thành em nuôi thì hẵng nói, thanh xuân con

gái ngăn ngủi, những tháng ngày này chúng tôi cũng phải dự tính cho mình, cho nên cậu phải nắm chắc thời gian đấy.

Hạ Hoảng Văn làm sao không hiểu, cậu cũng biết, chuyện của họ Tào đích thực là vô cùng khiến người ta tức giận, không phải vài ba lời là có thể che giấu được. Nếu không có một lời nói xác thực, họ Thịnh cũng không dự định kết mối hôn này. Hôm nay ngay cả bà nội cũng tức giận, không còn quản chuyện này nữa. Về mặt Hạ Hoảng Văn ảm đạm hơn, lại nói thêm nhiều lời hay, Thịnh lão phu nhân một mực bốn lạng bạt trăm cân gạt đi, về mặt hòa ái dễ gần, nói chuyện vòng vo, nhưng lại tỏ ra không kiên nhẫn, cũng không có ý tứ để Minh Lan đi ra gặp mặt.

Lại nói vài câu, Hạ Hoảng Văn buồn bã cáo từ.

Người đi rồi, Minh Lan mới chậm rãi từ bên trong đi ra, về mặt điềm tĩnh, lão phu nhân thu lại dáng vẻ tươi cười, mệt mỏi dựa vào trên giường la hán, chậm rãi nói: “Cậu Hoảng đúng là có tâm.”

Minh Lan chậm rãi đi tới bên lão phu nhân, cầm chiếc búa mỹ nhân bên cạnh lên, nhẹ nhàng đấm chân cho bà, mở miệng nói: “Là con người, thì đều có tâm.”

”Thế nào?” Lão phu nhân nhìn khuôn mặt Minh Lan, hơi cảm thấy hứng thú nói: “Lúc này con không muốn tranh giành nữa à?”

Động tác trên tay Minh Lan ngừng một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, đáp: “Cần tranh cháu gái đều tranh, bà nội nói phải, kết hôn vốn nên hai bên tình nguyện mới tốt, tóm lại cưỡng cầu đều không hay; hôn sự cháu gái vẫn là bà nội xem xét thôi, nên thế nào thì thế ấy! Họ Thịnh nuôi cháu khôn lớn, mặc dù không thể làm rạng rỡ tổ tông, cũng không được làm nhục nhà gia môn.”

Thịnh lão phu nhân nhìn khuôn mặt tái nhợt lại kiên định của Minh Lan, yêu thương dịu dàng nói: “Đứa bé ngoan, con hiểu là tốt rồi; bây giờ tuổi

con còn nhỏ, cứ quan sát từ từ thôi. Chúng ta đối với họ Hạ coi như là tận tình tận nghĩa, khuyên cũng đã khuyên, nói cũng đã nói, nếu cậu Hoảng thật sự có thể thành công, vậy cũng coi như là nam nhi tốt, thì kết mỗi hôn này cũng không tệ; nếu không thành...” Lão phu nhân do dự một chút, lập tức nói như chém đinh chặt sắt, “Trước mắt kỳ thi mùa xuân sắp tới, kinh thành không thiếu thanh niên tài giỏi anh tuấn, chúng ta cũng không phải thấy người sang bắt quàng làm họ, đến lúc đó bà nội tìm cho cháu một người phẩm tính thuần hậu, chẳng lẽ không được hay sao.”

Minh Lan biết lão phu nhân hôm nay ưng Lý Úc, nhưng lần này lão phu nhân không dám lộ ra nửa phần ý tứ nữa, bây giờ nghĩ lại thật sự là hối hận lúc trước đã để cháu gái và Hạ Hoảng Văn kết giao quá sớm.

Trong mắt Minh Lan không còn lệ nữa, khóe miệng hồng cong lên trên làn da trắng như tuyết, cười rộ lên hai cái má lúm xinh đẹp rung động lòng người, ngọt ngào như mật ong ngấm vào lòng: “Vâng! Bà nội nói phải, chỉ cần ngồi thật thà, ung dung tự tại sống một đời đã là tốt lắm rồi.”

Trưởng thành là quá trình đau khổ, trưởng thành là không thể lựa chọn, nếu như có thể, cô gái nào không muốn cả đời làm công chúa kiêu ngạo xinh đẹp, người không phải là cây cỏ, cô gái nào không mong muốn được hôn nhân hạnh phúc, không cần thiết kiểu cách giả bộ bình tĩnh và không quan tâm.

Nhưng đời người như một con dao, từng nhát từng nhát chặt đứt sự ngây thơ khờ dại của người con gái, mài giũa nên sự sắc sảo, mài mòn ý chí, trở thành một người phụ nữ khuôn mẫu, châu ngọc vây quanh, áo gấm rực rỡ, thu xếp cuộc sống, an bài thiếp thất, lo lắng hôn sự con dòng chính con dòng thứ, trong trong ngoài ngoài phải trông coi cả một đại gia đình, cuối cùng được cung phụng trên bàn thờ gia tộc, trở thành khuôn mẫu chuẩn mực.

Nàng không muốn bản thân thay đổi thành người phụ nữ như vậy, mỗi cô gái đối với chuyện một đời một thế chỉ đôi ta đều có mộng tưởng, có lẽ, nàng đối với Hạ Hoàng Văn là có chấp niệm, cho nên mơ mộng chút, ruộng đồng, non nước, câu cá, mỹ thực, còn có sách vở, không có thiên trường địa cửu đối với bất cứ người đàn ông nào, để dành nhiều vốn liếng, giáo dưỡng con cái thật tốt, ngày tháng của nàng đã có thể trôi qua tốt rồi.

Hạ tuần tháng chín, Minh Lan đến tuổi làm lễ cập kê. Khách đến không nhiều lắm, Hạ lão phu nhân quả nhiên đánh một cây trâm vàng khảm ngọc phi thúy thượng hạng, tự mình cài lên búi tóc cho Minh Lan, có quan hệ như vậy, sau này nếu có người nào đề cập đến việc qua lại với họ Hạ, cũng không liên quan đến chuyện đã qua.

Hoa Lan đưa tới một đôi thoa cài tóc bạch ngọc kim phượng ngẩng đầu ngâm châu. Mặc Lan đưa tới một bộ thi họa. Bình Ninh quận chúa đã lâu không lui tới cũng đưa tới rất nhiều gấm vóc Nam Châu để chúc mừng. Như Lan Đặc đặc biệt khách khí, lấy vàng vốn riêng ra, cố ý đến Thúy Bảo Trai đánh một bộ vòng tơ vàng hình đầu con ly (gần giống con rồng) rất nặng, nhìn xem mặt Vương thị tái mét rồi.

Minh Lan thừa dịp không có người chú ý, len lén kéo tay áo Như Lan, khẽ nói: “Chị Năm không cần hối lộ, em sẽ không nói gì hết.” Như Lan liếc nàng một cái, cũng thì thầm: “Là anh Kính bảo chị đưa, anh ấy nói chị làm chị gái, nên quan tâm đến em trai em gái; chị còn chia rất nhiều vải cho em Đống, để làm thật nhiều quần áo mới!”

Nhìn vẻ mặt hiền thực của Như Lan, Minh Lan lập tức nhìn họ Văn với cặp mắt khác xưa, Trương Sinh cũng có khả năng cải tạo người khác?!

Những ngày sau đó gió nhẹ mây thưa, Lý Úc cứ năm ngày một lần đến phủ Thịnh 'Lĩnh giáo học vấn', trước khi quay về đều phải ăn hết nửa bàn điểm tâm của Thịnh lão phu nhân mới bằng lòng rời đi, đôi mắt gần như luyện thành xuyên thấu, tấm bình phong gần như bị nhìn ra hai cái lỗ nhỏ.

Nói thật lòng, Lý Úc ngoại trừ mỗi lần nhìn lên Minh Lan thật lâu, đúng là tìm không ra khuyết điểm gì, mỗi ngày cùng anh Trường Ngô vùi trong sách vở, cũng không tùy tiện đi ra ngoài xã giao, cho dù có đi cũng rất nghiêm túc, hễ là chuyện liên quan đến cái thắt lưng (gái mú), quan trọng là... ——năm người chị gái phía trên cậu ta đều đã gả đi, hai cô em gái còn chưa trưởng thành.

Vương thị vội vàng điều tra gia thế của những thanh niên sĩ tử này, Hải thị được chẩn ra lại có bầu, mỗi ngày đều cầm một hộp ô mai nôn oẹ, cậu nhỏ đã học đi, thích nhất đi vòng quanh Minh Lan cười hì hì, hé ra cái miệng nhỏ nhắn chảy nước miếng ròn ròn.

Phủ Hạ lục tục truyền tin, mới hai mươi mấy ngày ngắn ngủi, dì Tào tìm chết một lần, Hạ mẫu ngất hai lần, em họ Cẩm Tú trọng bệnh ba lần, dưỡng Tào và anh họ Tào còn làm ầm ĩ tới cửa. Hạ lão phu nhân phát nộ, không chỉ sai gia đình đuổi người ra ngoài, còn lập tức cắt đứt tiếp tế bạc cho Tào gia, không cho phép người nhà họ Tào tới cửa.

Đến cuối tháng mười, dì Tào nước mắt nước mũi đầy mặt cầu tới nhà họ Hạ, miệng đầy lời xin lỗi, đau khổ cầu xin kể lẽ đều là nhà mình không phải, Hạ lão phu nhân không cần đuổi tận giết tuyệt, ít nhiều cho tôi chút bạc, vẫn như cũ không được, dì Tào lại đến gặp Hạ mẫu đang nằm trên giường bệnh.

Hạ lão phu nhân xem như đã thực sự đảo lộn chuyện Minh Lan muốn làm mà chẳng thể làm.

Đương giữa thu quang đăng, thuận lòng trời quan phủ phát ra thông cáo, cáo rằng đại quân Bắc Phạt đại thắng trở về, một trận đánh tan quân chủ lực Yết Nô, giết địch vô số, san bằng trại địch, đánh chết ba vị vương tử Yết nô và Tả Cốc Lễ vương, bắt được vô số chiến mã quân tư, truy sát đám người Yết chạy bán sống bán chết, dọc theo đường truy kích lại đánh chết làm bị thương mấy vạn quân địch!

Có người nói, quốc cữu Thẩm Tông Hưng quyết tâm muốn đem lại thể diện cho anh rể hoàng đế, cố ý hành quân suốt đêm, gấp gáp muốn đến kinh thành trước ngày giỗ tiên đế, dâng đầu chủ tướng Yết nô và đông đảo tù binh bắt được lên tế điện!

Ngày hai mươi bảy tháng mười, cửa thành rộng mở, binh sĩ áo giáp đổi mới hoàn toàn, cầm trong tay trường thương có dây tua đỏ và roi da xích sắt, ba bước một tốp, năm bước một trạm canh gác, tạo thành một con đường lớn. Hoàng đế tự mình dẫn ngự lâm quân đón chào, bày ra mười tám đội nghi trượng vệ sĩ, bách tính kinh thành sắp thành hai hàng bên đường hoan nghênh, kinh thành cách Bắc Cương vốn cũng không xa, ngày đêm bị dân tộc du mục uy hiếp, cho nên nói, đầu tướng quân Yết Nô có thể sánh với công lao bình định to lớn.

Đến giờ lành, xa xa truyền đến ba tiếng pháo mừng, đại quân bình Yết Bắc phạt vào thành. Cam lão tướng quân dẫn đầu, Thẩm Cố hai người một trái một phải theo sau, pháo trong thành nổ vang, thái kỳ* cao mấy trượng cắm đầy một đường, đón gió phấp phới, bách tính tranh nhau nhìn lên, cả thành lựa hoa ngợp trời, quân đội đi tới chỗ nào, chỗ đấy đều là trăm trò khen ngợi và vỗ tay. (*thải kỳ:cờ màu)

Đêm đó, hoàng đế ở ngự điện ban thưởng yến, làm một khúc khai hoàn gia phong quan tước cho một đám tướng lĩnh.

Trong đó, Cam lão tướng quân thăng lên làm Binh bộ Thượng thư,Thẩm Tông Hưng ban thưởng tước Tảo Bắc hầu, vượt qua nhất phẩm, cha truyền con nối, tấn vị trung quân đô đốc thêm sự, Cố Đình Diệp tấn vị tả quân đô đốc thêm sự, là chính nhị phẩm, hai người đều được ban thưởng một tòa trạch, những thứ khác ban thưởng vô số, quan quân sĩ tốt phía dưới cũng đều có phong thưởng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ruộng Cẩn

Phải nói Thịnh Hoành thông thuộc tứ thư không phải là thuộc suông, theo lời Minh Lan, là ông ta có độ mẫn cảm chính trị vô cùng cao, vào lúc quân Bắc Phạt hồi triều ngày thứ ba, ông ta bèn cảm giác được một cách nhạy bén rằng mình sẽ rất bận.

Quân quyền triều Đại Chu đều tập trung ở phủ đô đốc ngũ quân, cộng thêm các ty đóng quân ngoài kinh thành và các vệ sở, ngũ thành binh mã ty cũng có một phần. Sau khi tân hoàng đăng vị, đã liên tục trải qua “Loạn Kinh Đàm” cùng với hai trận đại chiến Bắc Phạt Yết Nô, phần lớn sư đoàn thiện chiến tinh nhuệ đều tập trung trong tay hai người Thẩm Cố.

Thế theo lẽ thường, đại quân sau khi hồi triều phải giao lại ấn tín binh phù, chính là mắt thấy đã nửa tháng, lại bộ gửi thư vài lần, có nhắc nhở sơ sơ, thế nhưng chỗ hoàng đế lại chẳng có động tĩnh gì. Cuối cùng, Võ Anh đệ đại học sĩ Cầu Thư mới công khai thượng tấu, kết quả là khiến hoàng đế cực lực khiển trách một trận, tội “đi quá giới hạn”.

Thịnh Hoành thấy sự không ổn, xưa nay lại tín nhiệm lão phu nhân. Một ngày sau khi rời nha môn thì đến Thọ An đường thỉnh an tiện thể nói vài ba câu, sau đó thương lượng kĩ càng với Trường Bách.

“Đừng có lại phát sinh chuyện gì nữa.” Thịnh lão phu nhân hai tay chấp lại, yên lặng niệm mấy câu Phật, “Họa loạn chiến sự, cuối cùng vẫn là bách tính khổ, loạn năm trước quấy nhiễu hai bên bờ sông Hoài, ít nhiều ruộng

đồng mất mùa, chỉ thương mấy người nông dân, lại phải bán con bán cái.” Lão phu nhân lễ Phật nhiều năm, bản tính làm việc thiện, từ năm trước đã giảm miễn tiền thuê cho nhiều tá điền.

Minh Lan nhặt lấy một cái kim khâu cẩn thận châm vào khung thêu, nghe vậy ngẩng đầu, vẻ mặt mù mịt: “Không thể nào, từ xưa đến nay cũng không có đến mấy vị hoàng đế ưa đánh trận.”

Thịnh lão phu nhân rốt cuộc là từng trải, bèn trầm ngâm nói: “Hay là hoàng thượng, ... Còn có việc phải làm?”

Minh Lan nghe xong, gật mạnh đầu: “Bà nội nói phải, Đổng Đồ Tử[‘] (yêu râu xanh) cầm dao mổ lợn là để thực hiện hành vi cưỡng hiếp, trộm nhỏ cầm lang nha bổng là vì muốn thành cướp, hoàng thượng nắm binh quyền mà không nhả ra, e là sẽ có động tĩnh.”

[‘]Trong lịch sử văn học cổ đại Trung Quốc có một tác giả khá quan trọng tên là Tống Ngọc, ông là một đàn ông đẹp trai nổi tiếng. Tống Ngọc và Khuất Nguyên, nhà thơ nổi tiếng cổ đại Trung Quốc sống cùng một thời đại. Trong bài mượn danh Tống Ngọc có tựa đề “Đổng Đồ Tử hiếu sắc phú” có một câu chuyện về ông rất thú vị nhan đề “Lân nữ khuy tường”.

Câu chuyện kể rằng, Tống Ngọc và Đổng Đồ Tử đều là đại phu nước Sở, là thân cận của nhà vua nước Sở. Đổng Đồ Tử ghen ghét tài hoa của Tống Ngọc, luôn tìm cơ hội nói xấu Tống Ngọc trước nhà vua nước Sở. Một lần, Đổng Đồ Tử nói với nhà vua nước Sở rằng: “Thưa bệ hạ, Tống Ngọc có diện mạo chững chạc và oai nghi, có học thức, nhưng rất hiếu sắc, nên bệ hạ nhất thiết không được để Tống Ngọc cùng bệ hạ đến hậu cung. Hậu cung có nhiều phụ nữ xinh đẹp, nếu nhìn thấy Tống Ngọc, có lẽ sẽ gây chuyện phiền phức.”

Nhà vua nước Sở bèn cho triệu Tống Ngọc, hỏi lời nói của Đổng Đồ Tử có chính xác không. Tống Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, thần có diện mạo chững

chạc và oai nghi, đấy là bẩm sinh; thần có học thức, đấy là vì thần cần cù chịu khó và hiếu học; về hiếu sắc, thần không bao giờ hiếu sắc đâu.”

Nhà vua nước Sở hỏi: “Thế thì nhà ngươi có chứng cứ gì không?”

Tổng Ngọc nói: “Thưa bệ hạ, trên thế giới, nước Sở có phụ nữ đẹp nhiều nhất, và Thần Lý quê thần là địa phương có phụ nữ đẹp nhiều nhất trong nước Sở. Mỹ nữ nổi tiếng nhất ở Thần Lý là láng giềng của thần. Nếu mỹ nữ này cao thêm một chút thì cao quá, nếu thấp hơn một tý thì quá thấp. Nếu trát phấn thì trắng quá, nếu bôi son thì đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng thật là đẹp, không có ai có thể sánh kịp được. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến nhiều quý công tử ham mê. Nhưng nàng thường xuyên leo lên tường xem trộm thần suốt ba năm, nhưng thần chưa bao giờ động lòng, sao có thể nói thần hiếu sắc? Thực ra, Đãng Đồ Tử mới là một kẻ hiếu sắc.”

Nhà vua nước Sở đòi Tổng Ngọc giải thích lý do. Tổng Ngọc nói: “Vợ Đãng Đồ Tử không đẹp chút nào, nhưng Đãng Đồ Tử vừa gặp đã yêu, hai vợ chồng đẻ những 5 đứa con.” Nghe vậy, nhà vua nước Sở cũng chẳng biết nên trả lời ra sao. Về sau Đãng Đồ Tử dùng để chỉ kẻ háo sắc, yêu râu xanh.

Hoàng đế Nhân Tông đối đãi với nhà công huân quyền tước vô cùng khoan hậu, trong vòng ba mươi năm lại đây, quân quyền phần lớn nằm trong tay nhà huân tước thế gia, những gia tộc đó nhiều thế hệ liên hôn, thế lực rắc rối khó gỡ, quân kỷ tan rã, tân hoàng đăng cơ xong tất phải thay máu.

Lão phu nhân nhéo khuôn mặt nhỏ xinh trắng mịn mềm mại của Minh Lan một phen, thấy vẻ mặt nàng ranh mãnh, trong lòng vui mừng khi thấy nàng đã lấy lại dáng vẻ dí dỏm trẻ con, cười mắng: “Con bé chết tiệt này, nói nhăng nói cuội! Chuyện triều chính là để con nói lung tung thế à! Xem xem có đáng đánh cái miệng con không!”

Minh Lan bưng mặt, ra sức xoay ra khỏi móng vuốt ma quỷ của lão phu nhân, khẽ reo lên: “Không phải chuyện triều chính đâu ạ! Sự việc liên quan đến đại sự nhà ta mà.”

“Đại sự gì?” Lão phu nhân ngạc nhiên hỏi.

Minh Lan buông tay, sáp lại nghiêm mặt nói: “Mau mau bảo phu nhân đừng vội tìm nhà trai cho chị Năm, đợi một hồi thanh toán lẫn nhau này qua đi, lại đi tìm so sánh thì chắc hơn!”

Tốt xấu gì cũng đã thu về một cái vòng vàng làm phí ngậm miệng, ít nhiều cũng nên giúp người; có thể tạo ra tác động trực tiếp mà lại có lợi đối với Như Lan. Đầu năm nay một hồi yêu đương chân thành không dễ dàng, Minh Lan hi vọng Như Lan có thể hạnh phúc.

Thật ra Minh Lan lo thái quá, hành động của hoàng đế mau chóng hơn Vương thị, không đợi Vương thị chọn con rể, mà hồi buộc tội thứ nhất đã bắt đầu.

Với biến “Loạn Thân Thìn”, có kẻ theo phe tứ vương gia bị phế, trong biến “Loạn Kinh Đàm” có kẻ qua lại liên kết giữa hai vị vương mưu nghịch, với trận Bắc Phạt Yết Nô có kẻ trong quân không tận tình chức trách, hoàng đế một mực sai ngự sử đô sát viện chung sức điều tra, sau đó hội đồng đại lý tự sẽ nghiêm khắc thẩm tra.

Dựa theo nguyên lý quân sự cơ bản về việc không tuyên chiến ở hai mặt trận, hoàng đế lần này tập trung hỏa lực ở quyền tước thế gia, một mạch tước đoạt tước vương mấy nhà, giáng chức hơn mười nhà, người nhà Vĩnh Xương hầu trong quân cũng gặp bất lợi, trúng phải một quả bóng biên khá nghiêm trọng (đã giải thích ở mấy chương trước, bóng sát biên trong tennis tiếng lóng để chỉ mấp mé ở mép có tội, bị liên lụy), hầu gia bị phạt bổng lộc một năm, hầu phủ còn bị đoạt mất hai thôn trang ngự ban.

Tập đoàn quan văn tạm thời an toàn, tận hết sức lực hiến kế bày mưu cho hoàng đế, xuất nhân xuất lực. Thịnh Hoành là một trong những người đứng đầu đô sát viện, lại càng bận tối mắt, liên tiếp nhiều hôm nửa ngày mới về, có khi còn phải ngủ lại trong bộ.

Một ngày này, Hoa Lan mang theo túi lớn túi nhỏ tới thăm Hải thị đang có bầu, thuận đường dẫn theo con trai con gái tới thăm nhà ngoại. Toàn Nhi với Thực Nhi không kém nhau mấy ngày, trò vui của con trẻ lúc này nhiều nhất là, thích đi chuyển thích làm ồn, lại không trở mình được nhiều tư thế, đi đi lại lại, nhưng không đi xa được, kỹ thuật có uy lực nhất vẫn như cũ là há mồm khóc òa lên.

Không lâu sau, Minh Lan thiết kế một cái loạt quây gỗ thẳng rất cao, dùng găm bông bao quanh các góc, giống chân gỗ ở bốn góc kháng, quây thành một khoảng nho nhỏ hình vuông, bên trong chỗ nào cũng mềm mại, trẻ nhỏ có bò lên ngã cũng không việc gì.

Ý tưởng này rất được Hải thị tán thưởng, từ sau khi chị ấy có bầu, liền không tiện gần gũi với con, thường ngồi ở một bên mỉm cười, nhìn Minh Lan cầm mấy món đồ chơi trẻ con đùa cùng với Toàn nhi ở trong cũi, cục bông béo tròn thoát cái ngã chống vó, trong chốc lát làm cái quây cũi lệch đi bảy tám bước, mấy người ngồi ở bên xem ôm bụng cười to.

Hoa Lan nhìn, thấy cũng hứng thú, bèn nhanh chóng thả Toàn Nhi vào cũi, để cho hai anh em tự chơi với nhau, hai đứa bé béo trắng tròn vo như nhau níu tại một chỗ, trong chốc lát đứa nọ đỡ đứa kia, ra sức nâng đứa kia đứng lên, lúc tranh đồ chơi thì trở mặt, quần lấy nhau như món kẹo đường xoắn. Trang Nhi vỗ tay cổ vũ, mọi người vui vẻ ôm bụng cười ngất, ngay cả hầu gái hầu già ở bên cũng phải phì cười.

Cuối cùng đùa đến sức cùng lực kiệt, hai anh em khóc mấy tiếng, cùng nhau gục xuống ngủ, đầu kê bên đầu, cái tay béo múp ngấn ngùn chồng lên nhau, ngáy khe khẽ, khò khò vang lên, còn chảy cả dãi.

Trang Nhi đùa cũng phát mệt, một tay ôm con rồi mè�o bằng vải Minh Lan vừa tặng cho, một tay kia khẽ xoa hai mi mắt. Vương thị vội sắp xếp cho cô bé sang noãn các cách vách mà ngủ, còn bảo đứa hầu cẩn thận trông nom. Hải thị chống lưng, cũng thấy mệt, lão phu nhân bèn bảo chị ấy về nghỉ tạm.

“Ai...Ở đây vẫn là tốt hơn, nhìn Thực Nhi rảnh rỗi có sức khỏe, ngoan không nói làm gì, lại còn rất phóng khoáng không sợ người lạ.” Hoa Lan vuốt mấy nếp nhăn trên xiêm y do vừa rồi chơi đùa, nhìn đứa con đang ngủ xa xa ở buồng trong, hể thở dài, “Không giống Toàn Nhi, gốc gác, thân thể còn yếu nữa.”

Như Lan đang ngắm nghía một cái trống bỏi, ngừng đầu nói với Hoa Lan: “Chị dâu thường ôm Thực Nhi đi trong vườn, cũng không gò bó cháu nghịch nghịch ngợm ngợm, là do chị cả giữ Toàn Nhi chặt quá!”

Hoa Lan trầm mặt, có vẻ hờn giận, Vương thị thấy hai đứa con gái định đấu võ mồm, vội nói: “Con thì biết cái gì, nhà chị cả con làm sao linh hoạt bằng nhà chúng ta được, suy nghĩ còn không được phép nói ra, chị cả con không giữ Toàn nhi nghiêm ngặt, làm sao mà yên tâm!”

Vẻ mặt Hoa Lan hơi nguôi giận, giọng xót xa: “Mấy việc trong phòng con rể mẹ, không có lấy một việc bớt phiền, con làm sao dám phân tâm một khắc! Vẫn là em dâu có phúc, trong nhà đều là người tử tế, con, ài ...”

Thịnh lão phu nhân thực sự thương đứa cháu gái này, kéo Hoa Lan đến bên người nhẹ nhàng ôm: “Hoa nhi, việc không như ý trên đời có đến cả chục, tổng kết lại là cháu rể có đối đãi tốt với con.”

Hoa Lan nhìn ánh mắt từ ái thân thiết của lão phu nhân, trong lòng ấm lên, cảm thấy mình rốt cuộc vẫn có nhà mẹ đẻ để dựa vào, bèn cười nói: “Cha Thực Nhi đối đãi với cháu gái tốt lắm, cả một phòng hoa hoa cỏ cỏ anh ấy cũng chỉ điểm danh một chút buổi sáng cho xong việc, phần lớn các

ngày đều ở bên con, đỡ con trai con gái vui đùa! Mẹ chồng có khi mở miệng chèn ép con, anh ấy trước mặt không dám chống đối mẹ, trở về lại bầm với cha chồng, cha chồng bèn đến quở trách mẹ chồng – “Bà sống thoải mái quá phải không?! Con trai con dâu vui vẻ thuận hòa mỹ mãn là phúc trong nhà, bà chớ có sinh sự việc không đâu, làm mẹ chồng mà cả ngày tính toán quấy rối phòng của con trai là sao hả?! Chọc cho gia đình không êm, bà đi từ đường sao chép kinh thư ngay cho tôi”, sau đó mẹ chồng sẽ trở nên thành thật một phen.”

Hoa Lan hăng giọng, mô phỏng giống khẩu khí của Trung Cần bá như đúc. Như Lan không nhịn nổi, cười ngã vào lòng Minh Lan. Phu nhân Trung Cần bá cũng là kẻ hồ đồ nổi danh trong kinh, thường chọc cho ông chồng trách mắng, ngay cả bà chị phu nhân Thọ Sơn bá cũng coi thường bà ta, không ít thân bằng hảo hữu đều biết.

Vương thị lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, xoa mắt, nói liên thanh: “Cái này tốt, cái này tốt! Cha con cuối cùng cũng không xem lầm, con rể thật là tốt!”

Lão phu nhân kéo tay Hoa Lan, nhẹ nhàng vỗ, hoài niệm nói: “Hoa Nhi, con như thế này thật là tốt, tư thái phải thả lỏng, đao lý phải nắm chắc, cũng không nhất định phải quá mức sợ sệt bà ấy, cha chồng và chồng con đều là người hiểu biết, sẽ không để mẹ chồng con tùy ý làm càn!”

Như Lan nghe xong, biết cuộc sống của hoa Lan cũng không thoải mái, cảm thấy ngượng ngùng, bèn chậm rãi đứng lên, lắp bắp xin lỗi bảo không phải, còn nói: “Chị cả, chị không cần lo lắng Thực Nhi đâu, anh rể cả có năng lực từng trải, cháu ngoại trai hần là cũng giống như thế thôi, tương lai biết đâu chính là một tiểu tướng quân uy vũ mạnh mẽ!”

Hoa Lan xoa mắt, cố ý ghẹo: “Phải, đều nói con giống mẹ, ưu điểm của anh rể em, Thực Nhi chưa chắc đã vượt được đâu nhé!”

Như Lan thiếu khả năng ứng biến, lập tức bị kẹt, chị ta thuận tay nhéo Minh Lan một phen. Minh Lan thay chị ấy cứu hỏa không phải một hai lần. Nàng thở dài trong bụng, lập tức tiếp lời: “... Vậy cháu ngoại trai giống cậu, Thục Nhi nếu mà giống anh cả, ấy dà...”

“Vậy thì thế nào?” Như Lan cười hỏi đến cùng.

Minh Lan cố ý thở một hơi thật dài, vuốt hai cái tay mũm mĩm, vẻ mặt khó xử: “Thì nghĩ là có muốn học hành kém, thi không đậu, cũng là trăm khó vạn khó nha!” Như Lan vỗ tay cười nói: “Thật là tốt, không phải tiểu tướng quân, chính là tiểu trạng nguyên rồi!”

Tất cả mọi người trong phòng đều vui vẻ. Vương thị nghe trong lòng dễ chịu vô cùng. Hoa Lan đi đến nhéo Minh Lan ở bên cạnh vài cái, Như Lan đến hỗ trợ, ba chị em đánh đùa véo yêu nhau, cười khanh khách không ngừng.

Vương thị thấy cuộc sống của con gái không tồi, nhớ tới đứa con gái khác vừa xuất giá, nhin không được hỏi: “Hoa Nhi, con... Gần đây có từng nghe thấy chuyện trong phủ Vĩnh Xương hầu? Có việc gì nghiêm trọng không?”

Thịnh lão phu nhân không vui lườm bà ta một cái, giọng nói của Vương thị có nhiều phần hả hê hơn là quan tâm, vô cùng thiếu kiên nhẫn.

Hoa Lan lắc lắc đầu, thở dài: “Ây dà! Họ Lương cũng là khéo đưa đẩy, chuyện Tam vương gia với Tứ vương gia tranh đấu trước kia thật sự khiến người ta kinh sợ, nếu như cuối cùng Kinh vương thành công, vậy thì trợ giúp kháng địch chẳng phải là sẽ gặp họa? Thế nên lúc này mới ở trong quân qua loa lấy lệ, nay từ Thánh thượng rơi xuống cái không ngờ, đúng là chẳng còn gì để nói. Con trai trưởng dòng thứ nhà họ Lương trái lại theo đại quân Bắc Phạt, tuy lập được chút công lao, nhưng anh ta lại là do một tay Cam lão tướng quân đề bạt, mà Cam lão tướng quân... Thăng lên làm

binh bộ thượng thư, trong quân nảy ra vị trí trống, hoàng thượng lại chĩa mũi nhọn ngay người của mình vào?!”

Lúc hoàng đế chưa vào ngai sống cũng không tốt, đừng nói quyền quý thế gia tại đất phong không nề mặt ông ta, mỗi khi hồi kinh, còn thường nhìn thấy dáng vẻ nịnh bợ Tam vương gia Tứ vương gia của mấy nhà quyền tước, ông ta trong lòng hẳn là khó chịu lâu lắm rồi.

Vương thị nghe đến ngăn người, kết hợp với tin bát quái mình nghe được gần đây, hấp tấp nói: “Hiện giờ trong kinh vẻ vang nhất sợ là nhà họ Thẩm, sinh ra hoàng hậu không nói, còn có vị quốc cữu có thể đánh giặc, chắc chắn, họ Thẩm vận khí tốt như vậy!” Lời nói từ suy nghĩ mà ra, có vẻ hâm mộ con mắt chọn rể của họ Thẩm.

Hoa Lan làm sao không biết suy nghĩ của mẹ ruột, kéo tay áo cười khúc khích, nói bướng: “Mẹ chồng con giờ hối hận lắm, nửa năm trước em gái chồng con Văn Anh đã đính hôn, ai mà biết được, vị nguyên phối phu nhân của Thẩm quốc cữu thế mà lại mất, giờ nhà tìm đến họ Thẩm cầu hôn e là đập hồng cửa!” Nhớ tới bộ dạng mẹ chồng mình đâm ngực giậm chân ảo não, Hoa Lan chỉ cảm thấy buồn cười.

Thịnh lão phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu thở dài: “Lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cài gấm [‘], vào nhà quyền quý như thế, cũng không thấy cuộc sống tốt đẹp gì, bà thấy nhà bác chồng con đối nhân xử thế rất thật lòng, lại thương cháu ruột mình, phủ Thọ Sơn bá nhân khẩu không nhiều, em gái chồng con có thể vào đó là may mắn đấy!”

[‘]Lửa nóng sôi dầu, hoa tươi cài gấm: càng náo nhiệt thì lại càng phô trương.

Hoa Lan xưa nay kính nể kiến thức của lão phu nhân, liên tục gật đầu nói: “Bà nội nói phải ạ! Lại nhìn xem nhà họ Viên, vì trước nay sân cổng

vắng vẻ, nên hiện giờ cũng không liên lụy gì, bây giờ hoàng thượng ra sức trùng trị nhà có tước, họ Viên thế lại vô sự.”

Minh Lan chợt nghĩ, nói chen vào: “Chị cả, chị vừa nói, e là hoàng thượng sẽ thay người của mình vào trong quân, như anh rể cả không môn không phái, chưa biết chừng sẽ được trọng dụng đấy.”

Điểm này Viên Văn Thiệu đã sớm nghĩ tới, chính là Hoa Lan ngại khoe khoang ở nhà mẹ đẻ, thấy Minh Lan thay mình nói trắng ra, trong lòng vui sướng, đắc ý mím môi, khiêm tốn nói: “Cũng không khẳng định được, phải xem ý của thánh thượng đã.”

Lão phu nhân rất mừng, nói: “Cháu rể có năng lực, con ở nhà họ Viên sẽ có cuộc sống tốt hơn!” Vương thị nói thẳng: “Bao giờ thì có thể ở riêng, cách xa bà mẹ chồng kia thì mới có thể thực sự sống tốt hơn!”

Lão phu nhân thở dài trong lòng, lần này ngay cả giận cũng không thấy giận Vương thị chút nào, đây đúng thật là tiếng nói chung của người nhà họ Thịnh, nhưng như vậy có thể nói ra trước mặt mẹ chồng sao?

Hoa Lan rất thông minh, nhìn vẻ mặt lão phu nhân, chỉ biết Vương thị nói vậy không cần lo, chị ấy mau miệng nói: “Bà nội, mẹ, hai em, mọi người có biết hiện nay trong kinh chuyện thú vị nhất là gì không?” Thấy vẻ mặt mọi người không biết, Hoa Lan khẽ cười nói, “Cùng với Thẩm quốc cữu lĩnh đại quân Bắc Phạt là Cố Đình Diệp, mọi người có biết không?”

Minh Lan trong lòng giật mình, tức thì giữ bình tĩnh, thành thật ngồi.

Vương thị vừa nghe bèn nở nụ cười: “Sao lại không biết? Tên lêu lổng không ra gì phủ Ninh Viễn hầu, giờ lại vọt thăng chức! Liên quan đến Tứ Vương gia có Cẩm Hương hầu, Lệnh quốc công, còn có thêm bốn nhà nữa đều bị đoạt tước hủy khoán [‘], xét nhà chịu thẩm, phủ Ninh Viễn hầu lại chỉ bị hạ hoân phi do vua ban, đều nói là do hoàng thượng nể mặt cậu Cố đấy. Cậu ta lại làm thế nào?”

[‘]giống một cái chứng nhận do nhà vua ban để tôn vinh công lao nhà có công.

Hoa Lan cầm chén trà, nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Vào năm ngoái, Ninh Viễn hầu tìm một mối hôn cho Cố Đình Diệp, là nhà họ Bành thân thích xa với Phú An hầu, lúc ấy Cố Đình Diệp một mình ở xa, cũng không hiểu rõ tình hình, đợi đến sau khi cậu ta biết chuyện, phủ Ninh Viễn hầu đã mời bà mối đến nói chuyện. Ai ngờ họ Bành kia khi đó thấy Cố Đình Diệp sa sút, không chịu đồng ý kết hôn, chỉ có vậy đã đành, thế mà còn gọi một đứa con vợ lẽ thuộc chi bên ở trong tộc ra làm thế thân, cậu hai Cố tức bực bằng chết, bèn tìm mấy vị huynh đệ trong quân, trực tiếp đến nhà họ Bành từ hôn!”

Vương thị nghe mà mặt mày hớn hở, cười to: “Hóa ra là thế! Việc này mẹ vốn chỉ biết một nửa, họ Bành này có mắt mà không nhìn được vàng nạm ngọc, lúc này chắc hối hận ruột!”

“Còn không phải thế à?!” Hoa Lan cười nói với lão phu nhân, “Giờ Cố Đình Diệp xưa đâu giống nay, không ngờ họ Bành lại muốn kết mối hôn này, để cho bà mối phủ Ninh Viễn hầu mời cầu hôn đi khắp nơi rêu rao, nói gì mà “đã sớm có hôn ước”!”

Vương thị khinh bỉ nói: “Họ Bành này cũng thật là không biết xấu hổ!”

Thị lão phu nhân nghe vậy liên tục lắc đầu, trầm giọng: “Dù vậy, thì cũng không nên khiến mọi việc ầm ĩ căng thẳng, lại nói, ở trên còn liên lụy đến mặt mũi nhà Phú An hầu.”

Ngón tay trắng bóng của Hoa Lan khẽ điểm lên môi, không giấu được ý cười: “Cậu hai Cố kia chẳng nhẽ là loại chịu nhận thiệt thòi sao?! Cậu ta cho người mang tranh đến tặng họ Bành, người nhà họ Bành vô cùng phấn khởi, mở ra trước mặt rất nhiều người, trong tranh là một bờ ruộng cấy cày, một người nông dân kéo lê cái cày bỏ đi.”

Minh Lan vừa nghe, buồn cười suýt phun trà, Vương thị và Như Lan hai mặt nhìn nhau, lão phu nhân hình như cũng hiểu, hơi hơi mỉm cười. Như Lan không dám đi hỏi người khác, bèn túm lấy tay Minh Lan như trước kia, khẽ hỏi: “Thế là ý gì?”

Minh Lan nuốt ngụm trà xuống, mới lấy lại hơi, nói: “....Ruộng cần không người cấy, cấy thông có người tranh!”

Như Lan hiểu được, cười vỗ tay đôm đốp, Vương thị mĩa mai: “Nói đúng lắm! Lúc này họ Bành chẳng còn mặt mũi nào nữa!”

Hoa Lan cười nói: “Cố Đình Diệp mượn bức họa này, vạch trần điểm đuối lý trước đây của họ Bành ra, họ Bành cũng không tiện giả ngu nữa, tìm bậc thang để bước xuống. Con nghĩ Cố Đình Diệp hình như hơi thái quá, ai ngờ cháu rể bà lại nói, cậu hai Cố giờ là đã thuần tính nhiều rồi, nếu cứ theo tính cách trước đây, không chừng còn mắng thẳng tới cửa ấy chứ!”

Minh Lan nhớ tới chuyện của Yên Nhiên cùng với chuyện bọn thủy tặc bị bắn như nhím, âm thầm gật gù, thẳng nhai này quả thực tính tình không tốt lắm.

Hoa Lan lau nước mắt do cười, lại nói: “Hành vi của họ Bành như thế là chỉ có khiến người ta chê cười, nay cả phủ Phú An hầu cũng không chịu giúp, mà giờ nhiều nhà muốn tuyển Cố Đình Diệp làm con rể lắm, lúc này Cố Đình Diệp lại chỉ một mực ở trong phủ đô đốc bận việc, ngay cả phủ tướng quân cũng chưa từng trở về, người đến làm mối liền như ong vỡ tổ chạy đến phủ Ninh Viễn hầu, ai còn nhớ rõ nhà họ Bành kia chứ!”

Minh Lan yên lặng uống trà, không nói một câu, chỉ âm thầm nghĩ, việc này cũng không thể hoàn toàn trách họ Bành, một tên công tử lâu lổng phiêu bạt không ổn định cùng với một vị quý nhân thánh thượng yêu dùng, làm sao có thể được đãi ngộ giống nhau. Giờ thì tốt rồi, người làm mối như

ong vờ tỏ, ông chú hai thế là nhất định có thể tìm được một cô gái con dòng
chính, dịu dàng hiền thực, nhu thuận sẵn sóc, thiện tai thiện tai!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Không Thấy Thì Không Biết, Cổ Đại Thật Kỳ Diệu

Đến tháng 11, gió lạnh tựa đao, hà hơi là phả ra khói trắng, Minh Lan lại bắt đầu lười biếng, nằm nhòai trên chiếc kháng ấm áp không muốn động dậy chút nào. Ai biết Thúy Bình lại tới gọi nàng đến Thọ An đường, Minh Lan đau đớn hu hu hai tiếng. Đan Quất đỡ nàng xuống giường mặc thêm chiếc áo khoác ngăn băng da dày dặn, lúc ấy Minh Lan mới ngừng run rẩy vì lạnh, chậm chạp đi tới Thọ An đường, chỉ thấy lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên kháng, trên gối đắp thảm lông dày thêu mãng xà ngậm tiền kim tuyến, trên tay cầm một lá thư, vẻ mặt dường như hết hoảng.

Minh Lan lập tức chỉnh đốn tâm tình lười biếng, tiến lên phía trước, từ trong tay Thúy Mai đứng bên cạnh nhận lấy chén trà sâm ấm áp, chậm rãi đặt lên chiếc bàn con trên kháng, nhỏ giọng nói: “Bà nội, có chuyện gì ạ?”

Lão phu nhân lúc này mới hồi tỉnh, trong mắt như có điều nghi hoặc, đưa tờ giấy trong tay kia qua: “Sáng sớm nay, họ Hạ đưa tới cái này, cháu tự mình xem đi.”

Minh Lan cố gắng leo lên mép kháng, mở thư ra, cẩn thận đọc lên.

Thư do Hạ lão phu nhân viết, hình như viết rất vội vàng, đầu tiên là nói họ Tào không sống nổi ở kinh thành nữa, rất nhanh thôi sẽ phải rời kinh về quê, lại nói Tào Cẩm Tú tự tử, sau khi được cứu sống, mới nói ra điều giấu kín trong lòng, thì ra khi chị ta ở Lương Châu làm thiếp, bị vợ cả bắt uống

thuốc vô sinh, khiến không thể sinh con được nữa, vì sợ người nhà đau lòng, nên chị ta giấu không nói với ai.

Hiện tại Hạ lão phu nhân muốn qua xem thực hư thế nào, buổi chiều sẽ sang đây nói rõ mọi chuyện.

Minh Lam chậm rãi đặt bức thư xuống, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, Thịnh lão phu nhân từ từ dựa vào chiếc gối đặt ở đầu kháng, trong tay cầm lò sưởi men sứ xanh hình thỏ đào song phượng: “Minh nhi à, cháu xem... Việc này như thế nào?”

Minh Lan ngồi cạnh lão phu nhân, cân nhắc từ ngữ, nói: “Cái khác không quan trọng, chỉ có hai việc, một là họ Tào sắp rời kinh, hai là em họ Tào Cẩm Tú sợ là không thể sinh con được nữa.”

Lão phu nhân nhắm mắt lại, chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, nhưng nếu thế thì, sự tình sẽ thay đổi ít nhiều.”

Tào Cẩm Tú không thể sinh con, điều này có nghĩa chị ta rất khó tìm được nhà chồng thích hợp để gả, chỉ có người góa vợ dưới gối đã có con cái, nếu như là gia đình danh giá khá giả, không có con còn có thể về nhà mẹ đẻ thủ tiết hoặc tái hôn, nhưng với tình cảnh họ Tào bây giờ, làm gícó nhà quan có học thức nào chịu cưới, cứ như vậy thì chỉ có họ Hạ có khả năng chiếu cố chị ta thôi.

Nhưng mà, một người thiếp không thể sinh con thì có thể tạo nên uy hiếp gì tới vợ cả đây? Hơn nữa họ Tào lại sắp về quê sinh sống, người thiếp như vậy, về căn bản chẳng khác nào đồ trang trí mà thôi.

Hai bà cháu nghĩ tới điểm này, trong lòng không nhận được rung động.

Lão phu nhân đặt lò sưởi xuống, nhẹ nhàng thổi chén trà sâm, từ từ cầm nắp chén gạt gạt: “Lần này... chúng ta không thể dễ dàng bỏ qua, cho dù

họ Hạ nói gì, chúng ta trước tiên đều phải mặc kệ.” Minh Lan chậm rãi gật đầu.

Ăn xong bữa trưa, hai bà cháu nghỉ ngơi một lát, đến giờ Mùi hai khắc, Hạ lão phu nhân vội vàng chạy tới, dường như là rấ nôn nóng, bưng tách trà nóng uống không ngừng, Thịnh lão phu nhân trong lòng không yên, nhưng nét mặt vẫn rất bình tĩnh, Minh Lan như cũ tránh ở phòng trong, cách rèm chăm chú lắng nghe.

Hàn huyên vài câu xong, Thịnh lão phu nhân mới nói: “Chị tốt nhất ngưng một lát rồi hãy nói tiếp, rốt cuộc ai khiến chị phải vội vã đến đây như vậy?”

Hạ lão phu nhân trợn mắt nói: “Còn ai vào đây nữa? Chính là đứa cháu trai thân yêu của tôi! Lần này nó vì cháu gái bảo bối của chị, từ mẹ ruột, dì, đến họ hàng thân thích đều đắc tội hết! Hành động thật là mạnh mẽ quyết liệt nha!”

“Chị nhanh chóng kể rõ đầu đuôi cho tôi nhờ, đừng cứ nói một câu lại giấu một câu thế chứ.” Mới rồi còn nói không cần gấp, bây giờ đã thúc giục ngay được.

Hạ lão phu nhân đặt tách trà xuống, điều chỉnh hơi thở, đối diện Thịnh lão phu nhân, chậm rãi nói: “Tôi trước giờ thương yêu đứa con dâu còn trẻ đã phải thủ tiết, nó lại còn ốm yếu bệnh tật quanh năm, những năm gần đây tôi rất ít khi nghiêm khắc với nó, chỉ là lần này họ Tào lộn xộn đến mức độ này, tôi cũng không ép buộc hay làm khó gì nó, chỉ muốn nó từ từ xóa bỏ cái ý định kia là được. Ai biết, lần này lại đến lượt đứa cháu trai hiếu thuận của tôi thông suốt! Ngày đó sau khi từ nhà chị trở về, nó lại lén đến thư phòng tìm ông nội, lão chồng kia của tôi chỉ thích viết lách, mọi chuyện trong nhà trước giờ đều mặc kệ. Lần này, Hoảng nhi đem đầu đuôi sự tình nói rõ ràng, còn năn nỉ ông nó đệ đơn tới quan lại nha môn, trục xuất họ Tào ra khỏi kinh thành.”

Dù Thịnh lão phu nhân hiểu biết sâu rộng đã trải qua không ít chuyện cũng phải chấn kinh, ngẩn người hồi lâu mới bình tĩnh lại: “Chuyện này sao có thể... Hoảng nhi là một đứa nhỏ hiểu thuận mà! Sao có thể gạt mẹ nó...”

Hạ lão phu nhân nói tới khô cả miệng, uống tiếp một ngụm trà lớn, mới nói: “Không chỉ vậy thôi đâu! Trước đó vài ngày, sau khi quan lại nha môn tới tra xét xong, đã ra lệnh cưỡng chế cuối tháng này họ Tào phải trở về quê, nếu không thì tội trạng sẽ tăng thêm một bậc! Dì Tào tới khóc lóc van xin, nhưng công văn nha môn đã gửi đi, nhà tôi cũng hết cách. Mẹ thằng Hoảng suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đến cầu xin ông ấy, ông ấy nể mặt tôi và Hoảng nhi mới cố nhịn, nhưng thấy con dâu liên tiếp phạm sai lầm còn không biết hối hận, thì chỉ vào mũi nó mắng to một trận, nói thẳng ‘Con là người nhà họ Hạ, không phải họ Tào! Họ Tào ăn hối lộ, bị trừng phạt là đúng tội, ta đã niệm tình nghĩa khi xưa mà giúp đỡ, bọn họ lại không biết chừa mực, làm loạn khiến cái nhà này không được yên bình, cái thứ không biết tốt xấu như vậy nên đuổi đi từ sớm! Con nếu vẫn thương nhớ họ Tào, thì cho con một phong hưu thư mà đi về nhà họ Tào’, con dâu lúc ấy nghe xong liền ngất xỉu, sau khi tỉnh lại không dám nhắc lại chuyện này nữa!”

Minh Lan ở phòng trong cúi đầu nhìn hai tay của mình, được rồi, nàng nên lo lắng cho sức khỏe Hạ mẫu mới đúng, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất vui vẻ nha, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng Hạ mẫu khóc sụt sùi rồi do dự thiếu quyết đoán như thánh mẫu, nàng đều thấy khó chịu.

Kỳ thực trong lòng Thịnh lão phu nhân cũng rất thoải mái, nhưng bà không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhẹ giọng khuyên mấy câu, còn bày tỏ sự quan tâm tới sức khỏe của Hạ mẫu.

Hạ lão phu nhân đặt tách trà xuống, than thở nói: “May mà nó không biết chuyện, nếu nó biết Tào gia bị trục xuất là do ý kiến Hoảng nhi đưa ra, thì sợ sẽ làm ra chuyện không hay. Mấy ngày tiếp theo, họ Tào nháo nhào thu

dọn một trận, nhưng hơi một tý lại đến than khóc, chị chỉ muốn tiền ôn thần này đi càng sớm càng tốt, nên đưa tiền cho họ mua chút ruộng đất; ai biết, hôm qua lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn!”

Hạ lão phu nhân nhớ tới chuyện này, liền phiên tới ngựa ngáy da đầu, nhưng bà thật sự yêu thương đứa cháu trai này, nên dứt khoát kể hết mọi chuyện: “Họ Tào sắp phải rời đi, liền ngày ngày sống chết đòi gả con gái vào, Hoằng nhi không chịu, chị thấy con dâu đang bệnh nặng sống dở chết dở, liền nghĩ ra một phương pháp, bảo hai mẹ con họ đến thôn trang ngoài thành nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy trở về! Họ Tào không tìm thấy người, thì cũng không thể làm gì được... Hôm qua, họ Tào bỗng nhiên đến gọi cửa, nói con gái nhà họ tự tử, sau khi được cứu xuống từ trên xà nhà đã nói ra điều giấu kín trong lòng, con bé nói mình đã không thể có con được nữa, nếu Hoằng nhi không chịu thương xót nó, thì nó chỉ còn con đường chết. Chị sợ run người, vừa viết thư báo tin cho Hoằng nhi, vừa chạy tới bắt mạch cho cháu Tào...”

“Kết quả như thế nào?” Thịnh lão phu nhân hồi hộp nghe, giọng nôn nóng.

Hạ lão phu nhân khẽ lắc đầu, vẻ mặt như có chút thương xót, nhưng giọng nói lại rất kiên định: “Chị đã kiểm tra cẩn thận, đúng thật là không thể mang thai được nữa, nghe nói là trong một năm làm thiếp kia, phu nhân nhà đó ba ngày hai bữa ép con bé uống thuốc ngừa thai, được tính độc hại vô cùng là một, trong thời gian đó còn bị sảy thai một lần, cứ như vậy, hiển nhiên tàn phá thân thể!”

Minh Lan rất tin tưởng y thuật và nhân phẩm của Hạ lão phu nhân, theo đó tâm trạng cũng được thả lỏng không ít, lại tự nhiên sinh ra một cảm giác chua xót, có chút buồn khổ, có chút cảm thán, đến bây giờ, Minh Lan mới thấu hiểu sự tuyệt vọng khắc sâu trong đôi mắt Tào Cẩm Tú.

Thịnh lão phu nhân cũng trầm mặc hồi lâu, không nói tiếng nào, Hạ lão phu nhân thở dài, tiếp tục nói: “Dì Tào lúc này mới biết chuyện kia của khuê nữ nhà mình, khóc tới mức ngất lịm; sau đó Hoảng nhi chạy tới, biết được mọi chuyện, đứng cạnh chị chờ người ra, suy nghĩ rất lâu mới đồng ý cho cô Tào vào cửa.

Thịnh lão phu nhân lần này không tức giận, cứ như ngồi thuốc nổ bị ẩm, giọng nói cũng nhu hòa mềm mại hơn: “... Đây cũng là một mạng người, làm khó Hoảng nhi rồi.” Hạ lão phu nhân cắt ngang nói một câu: “Chuyện đến đây vẫn chưa xong nhé!”

Thịnh lão phu nhân không hiểu.

Hạ lão phu nhân cầm chén trà nguội định uống, lập tức bị Thịnh lão phu nhân đoạt lấy, sai nha hoàn đổi tách trà nóng. Hạ lão phu nhân nâng tách trà lên nhấp môi, nói: “Hoảng nhi nói, nó nguyện ý chăm sóc em họ, cuộc sống nhất định không lo ăn uống, nhưng có một điều kiện..., đó là từ nay về sau, có thể giúp thì sẽ giúp, nhưng không coi là thông gia chân chính. Dì Tào cực kỳ tức giận, liền tát Hoảng nhi một cái!”

Ánh mắt Thịnh lão phu nhân sáng ngời, lập tức ngồi thẳng lưng, thoải mái giãn chân mày: “Hoảng nhi vậy mà thật dám nói ra!”

Ý tứ Hạ Hoảng Văn, đại khái là không muốn vợ mình phải đón ấỵ khó khăn từ dì, đến lúc đó dù là trong quan hệ thê thiếp, hay vẫn là chủ trì sinh hoạt, vẫn là khó xử lí; chẳng qua nghe vào trong tai Hạ lão phu nhân, lại còn một tầng ý nghĩa khác.

Hạ lão phu nhân trầm giọng nói: “Lời nói này tuy vô tình, nhưng lại rất vừa ý chị. Một người vợ bé không có khả năng sinh con nhất định sẽ một lòng hướng về nhà mẹ đẻ, lúc đó họ Tào lại đến bày ra bài ca thông gia thân thích, ngày qua ngày đòi đào mỏ vàng mỏ bạc, lúc ấy họ Hạ làm sao còn có ngày yên tĩnh đây? Bất kể sau này Hoảng nhi cưới ai làm vợ,

chuyện này đều phải nói cho rõ ràng, không thể vì thương hại nhất thời mà rước tai họa vào nhà. Tôi lập tức bảo Hoằng nhi viết từ đầu đến đuôi sự tình lên giấy, lúc nào họ Tào kí tên đóng dấu, thì lúc ấy cháu họ được vào cửa họ Hạ.”

Sau khi Hạ lão phu nhân vất vả một phen nói ra hết mọi chuyện, hai bà cháu ở phòng trong phòng ngoài đều cùng trầm ngâm, chứng từ này một khi được xác lập, thì đại thể là không phải lo sau này sẽ phát sinh sự cố, cái loại phiền toái mang tên họ Tào này, kỳ thực cũng không khó giải quyết.

Hạ lão phu nhân thấy thái độ Thịnh lão phu nhân buông lỏng rõ rệt, cũng không sốt ruột muốn được đáp lại, nói chuyện thêm một lúc liền đứng dậy cáo từ. Minh Lan vén rèm lên, chậm rì rì bước từ phòng trong ra, tới gần bên cạnh kháng của bà nội, hai bà cháu đối diện nhau nhất thời không nói nên lời, lúc lâu sau, lão phu nhân mới thở dài nói: “Hoằng nhi...” rồi không nói tiếp nữa, sau lại nhìn về phía Minh Lan nói: “Minh nhi à, cháu nghĩ như thế nào?”

“...Cháu gái không biết nữa, bà nội cứ nói đi ạ?” Minh Lan ôm cánh tay lão phu nhân.

Lão phu nhân nhìn gương mặt sáng sủa xinh đẹp của Minh Lan, chỉ thấy con trai nhà nào cũng không xứng với cháu gái của mình, suy đi tính lại nhiều lần, bà mới cẩn thận nói: “Tình hình này đã là tốt nhất rồi.”

Trong đầu Minh Lan thoáng chốc hiện lên rất nhiều hình ảnh, khóe mắt buồn rầu nhẫn nhịn của Hoa Lan, Mặc Lan cố gắng giả bộ tươi cười, Hải thị mỗi lần thấy Dương Hào sau khi thị tắm xong uống chén thuốc thì như trút được gánh nặng, Vương thị bị giày vò bao nhiêu năm qua, cho tới anh chị em bọn họ tranh giành đấu đá... Sau đó, nàng chậm rãi gật đầu.

Chỗ tốt của họ Hạ không phải ở sự giàu sang phú quý, mà là tổng kết mọi khía cạnh lại đều cực kỳ hài hòa cân đối, lại cũng là một dòng họ có

danh tiếng có của cái, nếu như trên có mẹ chồng, bên cạnh có chị em dâu khó đối phó, lại thêm vị hôn phu chưa chắc đã chịu giúp mình lúc cần thiết, thì kể cả có là Ngọc Hoàng đại đế trên trời cũng khó mà sống tốt được, nhưng họ Hạ ...

Ngẫm lại mấy năm nay, tính tình Hạ mẫu ôn hòa dễ nói chuyện, lại còn bệnh tật quanh năm căn bản không có năng lực quản gia, nàng dâu mới vừa vào cửa là đã có thể tiếp quản gia vụ. Phòng chính chi thứ hai điều kiện sống còn tốt hơn, sẽ không đến làm khó. Hạ Hoằng Văn có nhiều tài sản có giá trị, lại còn có thể tự lực cánh sinh kiếm được bộn tiền, không lằng nhằng, có trách nhiệm, biết thương người, tâm hướng về Minh Lan, đợi đến khi ông nội Hoằng Văn về hưu rời kinh, thì không khác gì được ở riêng, lúc ấy đóng cửa viện lại, trải qua những ngày tháng yên bình khi nàng dâu mới có thể tự mình làm chủ.

Không cần để ý sắc mặt mẹ chồng, cũng không cần đối mặt với họ hàng thân thích từ bốn phương tám hướng, độc lập kinh tế, làm chủ cuộc sống, chuyện tốt như vậy, biết chạy đi đâu tìm đây! Lại chấp nhận một Tào Cầm Tú không thể sinh con vào cửa, sau này Hạ mẫu phỏng chừng sẽ ngại không dám nói gì trước mặt Minh Lan đi; kể cả có nói những lời khó nghe đi nữa, Hạ mẫu cũng không còn sống được bao lâu mà.

Có những ‘ưu điểm’ này, sự tồn tại của Tào Cầm Tú cũng chẳng ảnh hưởng gì; có khi... sau này Hạ Hoằng Văn ra ngoài kiếm tiền, nàng còn có thể rủ Tào Cầm Tú đang mặt ủ mày chau đánh bài nhỉ? Không biết chừng thắng được mấy ván có thể giúp chị ta quên đi những bất hạnh trước đây, amen!

...

Có nhiều khi, Minh Lan nghĩ bất tự của mình và Như Lan tương phản, mỗi khi nàng vui sướng, Như Lan lại luôn gặp chuyện không may.

Ngày hôm ấy, Minh Lan nghĩ mấy ngày tới thời tiết càng lạnh hơn, trên mặt nước sẽ xuất hiện một tầng băng dày, nên sau khi thỉnh an Thịnh lão phu nhân và Vương thị xong, mang theo cần câu giỏ cá cùng Tiểu Đào anh dũng tới ao nhỏ câu cá. Chắc tại trời lạnh quá, cá trong hồ đều ngo ngoe ngác ngác, nên Minh Lan mới dễ dàng câu được bảy tám con cá béo mập, lúc rời đi còn đứng bên cạnh hồ nhìn mặt nước cười híp mắt nói: “Nghỉ đông vui vẻ nha, đầu xuân ta lại tới chơi với các người.”

Mang cá tới phòng bếp, chỉ rõ ba con to nhất dùng để nấu món cá đậu bỏ lọ đất nung, hai con khỏe nhất đặc biệt làm món cà om cá thái lát, những con còn lại thì thái lát hết ướp muối tiêu xông khói thành cá khô, đầu cá thì chế biến thành món canh cá nấu gừng, Tiểu Đào cười hì hì đưa ba mươi đồng tiền cho bác An, liên tục nói bác vất vả rồi, bác ta mỉm cười từ chối hồi lâu, sau đó mới vỗ ngực đảm bảo về khả năng nấu nướng của mình.

Đúng lúc này, Hỉ Thước ở chỗ Như Lan bỗng nhiên chạy đến, trời lạnh như vậy, nó lại có thể chạy tới mức đầu đầy mồ hôi, vừa thấy Minh Lan, liền vội vàng hoảng hốt mời tới Đào Nhiên cư một chuyến.

Lúc ấy bác An chuẩn bị giết cá, Minh Lan muốn xem trong bụng cá có mỡ hay trứng cá hay không, nghe vậy thì cau mày nói: “Em sao lại tới đây, chị Năm lại muốn thuê thừa à, em quay về nói là chị đang cùng bác An hầm canh cá, ăn cá sáng mắt, ăn cá xong thuê càng đẹp!”

Hỉ Thước lại sốt ruột muốn khóc ra nước mắt, liên tục nói không phải đâu ạ, nhưng lại không nói rõ lý do vì sao lại đến. Minh Lan thấy có gì đó không đúng, liền đi theo ra ngoài, mặc dù thế, nàng vẫn về phòng lấy xà phòng thơm gột sạch mùi cá trên người mình, lại mặc một bộ quần áo sạch sẽ rồi mới tới Đào Nhiên cư.

Vén tấm rèm gấm dày lên, chỉ thấy trong phòng Như Lan không có lấy một người hầu gái, chỉ có một mình Như Lan nằm bò trên bàn khóc, vốn dĩ chị ta đã khóc không thành tiếng rồi, nắm chặt khăn ghen ngào khóc, thấy

Minh Lan đến, lập tức nhào tới, túm được Minh Lan liền gào khóc, Minh Lan sợ hết hồn, vội đề chị ta ngồi xuống chiếc kháng cạnh bàn, sau đó vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy chị Năm? Rốt cuộc xảy ra chuyện hệ trọng gì khiến chị khóc thành như vậy ạ? Chị từ từ kể em nghe... Hỉ Thước đâu, nhanh mang chậu nước nóng tới cho cô chủ nhà em rửa mặt!”

Hỉ Thước thoáng yên tâm, lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài. Như Lan lấy tay áo lau chớp mũi, xong mới thút tha thút thít nói chuyện, thì ra Hoa Lan bỗng nhiên tới phủ Thịnh, tìm lão phu nhân và Vương thị nói chuyện, còn gọi chị ta tới, nói muốn để chị ta đính hôn với Cố Đình Diệp!

Cái vị chú họ lập chí muốn cưới tiểu thư dòng chính kia rất có thể sẽ trở thành anh rể mình sao?! Minh Lan há to miệng, không thấy thì không biết, cổ đại thật kỳ diệu mà, trí tưởng tượng của nàng có phong phú đến mấy cũng không theo kịp tốc độ biến hóa của thế giới này.

Tác giả có lời muốn nói:

Độc giả thân mến,

Đầu tiên, từ đầu tôi đã nói rồi, truyện này không có nhân vật nam hoàn mỹ đâu, thậm chí cả nữ nhân vật hoàn mỹ cũng không, chỉ mong tất cả diễn biến phát triển hợp tình hợp lý, tôi không viết một nhân vật nam cổ đại vừa xuất hiện là say đắm mạnh mẽ đến chết không đổi, cái loại nhân vật trong mộng tưởng này không phải là tôi sẽ không viết nên, nhưng không phải xuất hiện trong truyện này.

Tiếp nữa là tôi phản cảm với một số bình luận của độc giả.

Động chút là mắng tiểu Hạ hoặc là Cố nhị không đáng một đồng. Chú hai trước tiên chưa nói đến, tiểu Hạ, là một chàng trai cổ đại phổ thông, cậu ta tiếp thu giáo dục cổ đại chính quy, nạp thiếp là sự việc thường tình ở cổ đại, đừng có nói với tôi danh nhân ở cổ đại không nạp thiếp nhiều lắm nhé,

rồi lại so sánh với trăm trăm vạn vạn nam nhân cổ đại, đây chính là ngoại lệ đấy!

Dù có thế nào, tiểu Hạ đã trải qua hàng loạt sự việc phát sinh, cậu ta đã tận hết sức lực trong khả năng của mình rồi.

Lại nữa, vì sao nhiều độc giả cứ quả quyết tiểu Hạ nhất định là có tình thâm ý trọng với em họ vậy? Tôi chưa từng viết như thế nha! Hãy nhìn hành động của tiểu Hạ đi, cậu ta hạ quyết tâm đuổi cả nhà họ Tào đi, như thế này mà gọi là đối với em họ tình sâu nghĩa nặng sao? Họ Tào là nhà quan phạm tội, một đứa con gái không thể sinh con tàn tạ như Tào Cẩm Tú, còn có thể có kết cục thế nào, anh trai chị dâu cô ta cũng không thể nuôi cả đời, đừng nói đến xuất gia, rất nhiều am ni cô không có bối cảnh ở cổ đại thật ra là lâu xanh. Nhận em họ làm thiếp chẳng qua là mở cho cô ta đường sống, tiểu Hạ nghĩ thế, chứ liên quan gì đến yêu đương!

Mọi người chắc là đọc Quỳnh Dao nhiều quá rồi, đứa con trai bình thường, một bên là cô gái gầy gò khó coi, một bên là thiếu nữ xinh đẹp hiểu biết, tiểu Hạ sẽ vì cái gì sau khi thành hôn không ngừng thương xót em họ rồi lại thậm chí vì em họ bạc đãi Minh Lan?

Rất nhiều độc giả lại tưởng tượng đến cảnh nào tàn trong truyện Quỳnh Dao, gì mà trong chốc lát anh họ em họ bày tỏ nỗi lòng, chốc lát em họ giả vờ trong trắng, chốc lát lại đi hại con của Minh Lan! Làm ơn, Minh Lan là người chết à, tiểu Hạ là thằng ngu sao?

Xin chú ý, văn này không phải bối cảnh hiện đại, một đứa con gái dòng thứ cổ đại, dựa vào đâu yêu cầu trượng phu vì mình thủ thân như ngọc, dựa vào đâu đòi chồng không nạp thiếp. Tôi tự nhận là chưa từng ám chỉ như thế cho độc giả, dù cho là Trường Bách hay Nguyên Bảo (Tề Hành), đều có nữ nhân khác ngoài thê tử, vì cái gì tới trên người Minh Lan lại yêu cầu khác đi được.

Minh Lan có thái độ chấp nhận thiếp thất cũng là bình thường thôi.

Cuối cùng, tôi nói thật là, tiểu Hạ không phải nam chính đâu, hành động của cậu ấy còn lâu mới là “tra”, cậu ta làm được đến nước này là vô cùng cố gắng rồi.

Minh Lan là một cô gái xuyên không không tồi, nhưng rốt cuộc thì có gì hơn người, làm ơn, Minh Lan địa vị chỉ là con vợ lẽ thôi. ML chỉ có thể dựa vào sự sủng ái của bà nội, nàng chỉ cầu yên ổn sống tốt, cho nên tiếp nhận thiếp thất cũng chả có gì to tát. Nàng xuyên không, làm ở tòa án thì có thể hiểu biết thông suốt hơn người khác nhưng nàng cũng phạm sai lầm, cũng phải học hỏi để mà từ từ trưởng thành trong một môi trường cổ đại lạ lẫm. Nếu bạn thật sự xuyên không thì có thể làm gì chứ, làm giấy, chế thuốc nổ à, thi từ ca phú không rành, thêu thùa may vá không biết, quản gia lại càng không cho nên tôi để Minh Lan xuyên không từ bé, cần cù chăm chỉ học tập, không ngừng học hỏi trau dồi chứ không phải bàn tay vàng đâu. (đây là mình tóm tắt đại ý nhá, tác giả chém dài quá).

Tôi viết truyện này chỉ là về quá trình trưởng thành của một cô gái bình thường, nam nhân trong này cũng bình thường thôi, có điều kết cục tôi sẽ tô vẽ cho đẹp, để có một HE cho Minh Lan mà thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Việc Kết Hôn Của Như Lan

“Chuyện này,... vì sao lại nói thế?” Im lặng ba giây đồng hồ, Minh Lan mới phục hồi tinh thần lại.

Như Lan hậm hực vứt khăn lên giường, cắn môi nói: “Nói là Cố... tỏ ý muốn kết hôn với anh rể cả.” Minh Lan bị câu cú của Như Lan chọc cười: “Anh ta nói chuyện muốn kết hôn với anh rể, cháu Trang còn nhỏ, thế thì để anh rể gả cho anh ta là được rồi, ha ha ha...a!” Tiếng cười im bật, Minh Lan bị đập một cái đầu, khoát tay nói: “Được rồi, em không nói đùa nữa, chị Năm nói đi.” Ai biết Như Lan không nói tiếp, vành mắt chị ta đỏ lên rưng rưng muốn khóc nói: “Em cũng biết, chị với anh Kính.... bây giờ chị phải làm thế nào bây giờ?! Chị cả vừa nói chuyện này ra, chị liền nói không muốn, mẹ mắng chị một trận, chị khóc chạy đi.” Minh Lan cực kỳ tiếc hận, chuyện đại sự cả đời mình, sao có thể hành động theo cảm tính, tốt xấu gì cũng phải nghe rõ đầu đuôi câu chuyện mới khóc cũng không muộn. Nhưng nhìn Như Lan đang ầm ức nằng lại khuyên nhủ: “Chị Năm cũng đừng quá buồn, chị cả với phu nhân lẽ nào lại hại chị? Anh ...” ho khan một cái, “Cậu Văn cho dù tốt cũng không thể bằng Cố Đình Diệp, chưa biết chừng đây là mối hôn nhân tốt đấy.”

Như Lan càng tức giận, hết giậm chân rồi đập giường mấy cái. Hỉ Thước bưng lên chậu đồng đựng nước nóng hổi, vừa nhìn thấy cảnh này sáng suốt giữ im lặng. Minh Lan vén tay áo lên, tự tay vắt khăn đem đến cho Như Lan: “Chị Năm, việc đã đến nước này, chị gọi em đến có ích gì? Em cũng không có cách nào.”

“Ai bảo em nghĩ biện pháp?” Như Lan nhận khăn ẩm, đặt lên mắt xoa, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Minh Lan nói, “Em nhanh đi Thọ An đường, nghe một chút xem mọi người nói gì? Liên quan đến Cố...” Như Lan đỏ mặt, không chịu nói hết.

Minh Lan trợn mắt, liên tục xua tay: “Không được, việc kết hôn của chị gái em đi làm gì? Chị muốn biết gì trực tiếp hỏi là được rồi!”

Như Lan cắn môi trắng bệch, trừng mắt nhìn thẳng Minh Lan. Hỉ Thước nhìn không nổi nữa, đi tới bên cạnh Minh Lan nhẹ nhàng khuyên: “Cô đi giúp cô chủ em một chuyến, vừa rồi cô chủ em giận lên, cãi cô Cả vài câu làm phu nhân với cô Cả tức giận quá, lại đến nữa thì xấu hổ quá, huống chi cô chủ em bây giờ đang vô cùng lo lắng, không thể chờ được! Cô Sáu à, mấy năm gần đây không phải cô chủ xem cô là bạn tri âm tốt nhất à!”

Minh Lan rất muốn hô to ‘nào có’?! Gương mặt Như Lan dữ tợn muốn xông đến, ngón tay khớp trắng bệch bấm chặt vào cánh tay nàng. Minh Lan bị làm phiền không có cách nào, huống hồ bản thân cũng có chút tò mò, liền đáp mình đi.

Cũng may viện của mấy cô gái cách Thọ An đường không xa, Minh Lan ba chân bốn cẳng chạy đi. Tiểu Đào còn phải kéo nàng lại một cái. Lúc đi đến Thọ An đường chỉ thấy Thúy Bình với Thúy Mai đứng ở cửa, Minh Lan thoáng chậm lại, chỉnh lại quần áo, chậm rãi bước vào thấy chính đường không một bóng người. Minh Lan vòng qua bức bình phong, đi thẳng vào trong thấy lão phu nhân, Vương thị với Hoa Lan ba người già nhõn trẻ, ở trên giường nói chuyện. Mấy người vừa thấy Minh Lan đến liền lập tức dừng nói nhìn nàng. Minh Lan hành lễ xong nhắm mắt đối mặt với ánh mắt mọi người, ha ha cười khúc khích vài tiếng: “Con không biết gì ạ, là chị Năm bảo con đến nghe chuyện, con biết con không nên tới, nếu không... con quay về thôi.”

Nhìn nàng giữ chặt góc áo, nói năng lộn xộn, vẻ mặt lúng túng, Hoa Lan bật cười, quay đầu nhìn lão phu nhân dò ý. Lão phu nhân nhìn Minh Lan một chút, Vương thị lại mở miệng trước: “Cũng tốt, cái Sáu cũng nghe đi, Như nhi trước giờ vẫn thân với con, cũng hay nghe lời khuyên của con, lão phu nhân người nói xem?”

Lão phu nhân đương nhiên không để ý nhưng vẫn giả vờ giả vịt suy nghĩ rồi mới gật gù, Minh Lan cẩn thận từng ly từng tí bưng ghế con ngồi bên cạnh, im lặng vênh tai lên, làm người dự thính đúng tiêu chuẩn.

Hoa Lan quay đầu lại cười: “Vừa rồi cháu gái nói đến chỗ nào nhỉ? Đúng rồi, bọn họ nói chuyện tới một canh giờ, nói ra cậu hai Cố cùng cha của cháu Thực cũng coi như nửa bạn thân. Cậu hai Cố nói, dệt hoa trên gấm để, đưa than ngày tuyết khó, lúc trước lúc cậu ta chán nản bỏ nhà ra đi, cháu rể của bà cũng chưa từng nhìn cậu ta với con mắt khác. Cậu ta nhìn không vừa mắt những nhà muốn đến kết thân nhưng tin con người của Văn Thiệu. Bây giờ cậu ta muốn nhờ tìm việc hôn nhân, cháu chỉ có một cô em chồng đã định hôn, Văn Thiệu liền nghĩ đến nhà chúng ta. Đêm qua chàng nói với cậu hai Cố về em gái, cậu ta cũng đồng ý.” Vương thị biểu hiện kỳ lạ, vừa mừng như điên lại vừa lo lắng, giống như bị một khối thịt heo từ trên trời rơi xuống đập trúng trán, rất muốn ăn tảng mỡ dày này nhưng lại sợ thịt heo này đè lên lò xo của bẫy chuột. Lão phu nhân nhận ra Vương thị chần chừ, cân nhắc một chút chọn từ ngữ rồi hỏi: “Việc hôn nhân này là chúng ta trèo cao, nhưng mà nhắc đến danh tiếng của tướng quân Cố, không nói những cái khác, ta từ trước đã nghe cậu ta bên ngoài có tình nhân, còn có cả con trai con gái, rất được yêu chiều. Em gái cháu gả sang đây chẳng phải là chịu khổ sao? Còn có, việc kết thân từ xưa đều là cha mẹ nói, cậu ta sao lại tự mình đi nói? Thế nào cũng phải để thái phu nhân của phủ Ninh Viễn hầu ra mặt chứ.” Lão phu nhân gần đây ngày nào cũng đau đầu chuyện kết hôn của Minh Lan, giờ nghĩ đến việc cưới hỏi là vô cùng thông thạo. Vương thị nghe xong liên tục gật đầu, bà ta cũng đang nghĩ đến chuyện này. Lão phu nhân vẻ mặt phức tạp, nhìn Vương thị không thể che giấu hưng phấn, thực

ra còn nhiều tin đồn khác, bà không tiện nói ra. Hoa Lan nhìn lão phu nhân, do dự một lúc đưa tay giữ chặt trên lò sưởi tay, nghiêng lưng nói khẽ: “Chuyện này kể từ đầu rất dài, hôm qua cháu nghe cháu rể bà nói mới biết, hóa ra thái phu nhân phủ Ninh Viễn hầu không phải mẹ ruột của cậu hai Cỗ!” Mọi người đều ngạc nhiên, lão phu nhân hỏi vợ: “Tướng quân Cỗ là con vợ lẽ?” Vấn đề này rất quan trọng, trực tiếp quyết định giá trị của cậu hai Cỗ, tuy rằng bên trong giống nhau nhưng phiên bản có bao bì đóng gói đẹp với đóng gói sơ sài vẫn khác nhau.

“Cũng không phải, cậu ta thật sự là con vợ cả.” Hoa Lan vợ vả thêm lời “Nói đến cháu cũng không tin, phủ Ninh Viễn hầu giấu cũng kín quá. Lão hầu gia quá cố cưới tổng cộng ba vị phu nhân, người thứ nhất là con gái nhà Đông Xương hầu họ Tần, sau khi cưới lão hầu gia mang cả nhà đi trấn giữ ở Xuyên Điền. Không được mấy năm sau Tần phu nhân mất, Lão hầu gia tái giá lấy cô nhà họ Bạch, sinh ra cậu hai Cỗ, vị phu nhân này không lâu sau cũng qua đời. Sau đấy lão hầu gia lại tái giá, lần này là em gái ruột của Tần phu nhân, chính là thái phu nhân bây giờ. Lại thêm một vài năm, lão hầu gia phụng chỉ trở về kinh thành, thời gian trôi qua cũng không ai nhắc đến chuyện này, lại đều là họ Tần, bên ngoài còn tưởng là lão hầu gia chỉ có một vị phu nhân họ Tần. Đông Xương hầu phủ cũng không nói ra, chỉ có mấy nhà thân thiết mới biết chuyện. Mãi đến gần đây, vì có không ít người muốn kết thân với cậu hai Cỗ bèn hỏi thăm kỹ càng, chuyện này mới dần dần được tiết lộ.”

Minh Lan há mồm, nàng hơi nghi ngờ một chút, Cỗ Đình Diệp nói như vậy là có ý gì?

Hoa Lan một phen uống phí nước bọt rồi, Vương thị chỉ muốn biết Cỗ Đình Diệp có phải là người đáng tin cậy không, Hoa Lan lại nói đến một đồng chuyện xưa linh tinh. Lão phu nhân nghe được chuyện bên trong, từ trên giường ngồi thẳng lên hứng thú hỏi: “Nói như vậy tin tức Cỗ tướng

quân với phủ Ninh Viễn hầu không thân thiết là thật? Có điều không phải vì cha con thù ghét nhau mà là Cố tướng quân với mẹ kế không hòa thuận?”

Hoa Lan sáng mắt lên, cảm thấy bà nội mình đúng là hiểu biết. Chị nghiêng người về lão phu nhân cười nói “Không sai, bà nội nghĩ mà xem, nếu là mẹ hiền con hiếu, cậu hai Cố tại sao lại phải rời nhà đến mấy năm không về, vì sao sau khi có phủ Tướng quân rồi chỉ về phủ Ninh Viễn hầu có một lần? Nhà nào cũng là cha đánh phạt con trai, mẹ ở một bên khuyên bảo. Nhìn cậu Năm nhà Hàn quốc công xem, chân chính đủ hết ngũ đức, bao con hát đánh bài, so với cậu hai Cố năm xưa còn quá đáng hơn. Có phu nhân quốc công che chở giấu diếm không phải vẫn đang khỏe mạnh sao?! Hiện tại cháu mới biết, cuối cùng vẫn không phải mẹ ruột! Sai lầm một chút cũng hét to lên, lại thổi gió bên gối, lão Hầu gia còn không trị nghiêm.”

Đầu óc Vương thị thẳng tắp, quan tâm nhất vẫn là chuyện nhân tình, há mồm nói: “Cái kia, nếu tin đồn đều là giả, vậy tình nhân bên ngoài, con trai con gái thế nào?”

Hoa Lan vẻ mặt cứng ngắc, ngượng ngùng nói: “Cậu ta bên ngoài đúng là có người, có con trai con gái, cậu ta đều nói hết với Văn Thiệu, có điều...” Hoa Lan thấy nét mặt tức giận của Vương thị, mau mau nói: “Cậu hai Cố có nói, ả kia mưu tính nhiều, sớm đã bị cậu ta đưa về thôn trang, cũng không đi gặp nữa. Bây giờ con cũng không tính là con lẽ, vào gia phả hay không cũng chưa biết.” Lão phu nhân vẫn như cũ cau mày, chậm rãi nói: “Dù như thế thì vẫn có vương mắc, cuối cùng vẫn là con trưởng dòng thứ.” Bà quay đầu nói với Vương thị: “Việc hôn nhân này con phải nghĩ kỹ, dòng dõi phủ Ninh Viễn hầu vốn cao, bây giờ thanh thế Cố tướng quân như vậy đúng là vô cùng phú quý hiển hách. Nhưng mà con bé Như là ở trên người con rơi xuống, sống cũng không chỉ để bên ngoài nhìn, ở trong chần mới biết chần có rận, nếu việc không ổn nhà cũng ta lại bị cái danh ‘không cần con gái, ham muốn phú quý’. Tuyền con rể vẫn nên nhìn nhân phẩm.”

Minh Lan cúi đầu không nói gì, đời trước nàng có nghe một câu: ‘ Không có gì gọi là chung thủy cả, chẳng qua là chưa đủ để bị hấp dẫn mà thôi ’. Lão phu nhân nói câu này là ủng hộ người trung thực, nàng cũng không cho rằng Hạ Hoảng Văn tốt đến mức trên trời dưới đất không thấy, có điều làm thầy thuốc suốt ngày cắm đầu vào vị thuốc với sách y dược vẫn tốt hơn là quan lớn cao quý động một tí là lại tiệc tùng linh đình.

Vương thị ra sức vắn vẹo xoắn xuýt cái khăn lộ vẻ do dự. Hoa Lan thấy lão phu nhân giống như không muốn, Vương thị có chút dao động, trong lòng nóng nảy, giận dữ nói: “Ồi mọi người không tin người bên ngoài, chả nhẽ cháu rể còn không tin? Mẹ chồng cháu vừa nghe đến chuyện này đấm ngực giậm chân hối hận một trận, chẳng qua là cô em chồng cháu không có cách nào thay đổi việc hôn nhân. Bà ta còn bảo Văn Thiệu giới thiệu em họ Tú Mai cho cậu hai Cố, bố chồng cháu biết còn chửi cho một trận, ha ha ha, cũng mệt cho bà ta phải nghĩ ngợi. Đừng nói là dưỡng Chương đã mất rồi, dưỡng dù có khỏe mạnh cũng chỉ là quan nhỏ Ngũ phẩm. Văn Thiệu tự mình suy nghĩ một lúc, nói là cậu hai Cố cũng coi như lãng tử quay đầu, vẫn có thể kết thân được. Không tin mẹ đi nhìn thử, người ta thật sự là thành tâm. Nếu như cậu ta tốt đẹp yên lành làm gì đến lượt nhà chúng ta? Bao nhiêu nhà quyền quý tiếc danh tiếng không muốn mạo hiểm, những nhà muốn kết thân đều là tiểu nhân muốn dựa thế. Cậu hai Cố không muốn thái phu nhân nhà họ Cố quyết định chuyện hôn nhân của mình mới đi đến chỗ con rể mẹ.”

Hoa Lan có giọng nói vô cùng tốt, giọng điệu du dương trầm bổng, câu nào câu nấy có tình có lý, giữa lúc chị ta đang nói đến văng nước bọt tung tóe, nhìn một bên lại thấy Minh Lan ngồi vẻ mặt không hiểu rõ, liền thuận miệng hỏi sao vậy.

Minh Lan liếc nhìn sắc mặt lão phu nhân, nhỏ giọng nói: “Không phải nói là tái giá sao, tại sao Cố... Tướng quân vẫn được coi trọng vậy? Làm vợ kẻ cũng không dễ dàng, còn phải hành lễ của lễ trước mặt bà vì vợ quá

cổ.” Nhìn Giả Trân tái giá với Vương phu nhân, Giả Xá tái giá Hình phu nhân thì biết, cuộc sống của họ trôi qua cũng không tốt lắm, ngay cả mấy người hầu có thể diện chút cũng không để mấy bà vào mắt.

Hoa Lan đang vất vả thuyết phục Vương thị, thấy Minh Lan đến quấy rối tức giận liếc nàng nói: “Em là trẻ con không biết gì, người không vợ cũng chia ra năm bảy loại, cái loại 70 80 tuổi rồi vợ chết lại có con trai trưởng rồi đương nhiên là không cưới được ai tốt, như cậu hai Cố trẻ tuổi oai hùng lại chưa có con trưởng. Em gái gả qua đó chỉ cần sinh con trai thì không khác gì vợ cả, còn ai nói được cái gì?” Nói xong Hoa Lan còn lấy tay chỉ chỉ trán Minh Lan. Minh Lan rút cổ không nói thêm, tốt xấu gì cũng coi như nàng đã giúp Như Lan đấu tranh. Hoa Lan lại khuyên nhủ thêm một hồi, càng về sau Vương thị càng nghiêng về hướng muốn kết thân, chỉ nói là muốn thương lượng với Thịnh Hoàn. Nói xong Hoa Lan liền cáo từ, Vương thị đứng dậy tiễn con gái, hai mẹ con sóng vai nói chuyện. Minh Lan đứng ở cửa Thọ An đường, nhìn bóng Hoa Lan với Vương thị đi khuất mới quay đầu nhìn về tháp lão phu nhân đang ngồi. Nói đi nói lại một hồi, lão phu nhân cảm thấy mệt mỏi tựa vào đầu giường khép mắt nghỉ ngơi. Minh Lan rón rén qua định đắp chăn cho lão phu nhân, ai biết lão phu nhân đột nhiên mở mắt làm Minh Lan sợ nhảy lên.

“Cái Như bên đấy, con nên khuyên nhiều chút.” Lão phu nhân chậm rãi nói.

Minh Lan hơi ngạc nhiên, nghiêng đầu vào bên người lão phu nhân “Hôn sự này sẽ quyết định sao? Không phải là chờ đến lúc có kết quả kỳ thi mùa xuân, lúc đấy sẽ có bao nhiêu thanh niên trẻ tuổi tuần kiết cho chị Như chọn làm chồng.”

Lão phu nhân nhét lò sưởi tay vào tay Minh Lan, chính mình nắm tay nhỏ của Minh Lan, khéo miệng nhếch lên tia châm chọc: “Gả con gái cho nhà cao cửa rộng là mong muốn cả đời của chị ta, nếu không có chuyện của

con bé Mặc thì còn nói được, giờ tự nhiên có một vị con rể dòng dõi tiền đồ còn tốt hơn, phu nhân con làm sao chịu buông tha.”

Minh Lan cẩn thận suy nghĩ thấy đúng, Vương thị với dì Lâm đấu với nhau cả đời, phút cuối của cuối lại có đứa con vợ lẽ gả cho nhà chồng có tước vị dòng dõi cao hơn so với con gái mình, cơn giận này làm sao nuốt trôi, nếu là không có cơ hội thì thôi đi, giờ Cố Đình Diệp tự mình đến cửa cầu hôn, đoán là Vương thị bây giờ càng nghĩ càng đắc ý. Đáng thương cho anh Kính, anh thật là xui xẻo, chắc phải thất vọng rồi.

“Cũng không biết cha sẽ nói gì?” Minh Lan nhìn nóc nhà suy nghĩ xa xôi.

Lão phu nhân cười gằn giọng mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vậy càng không phải nói, đàn ông so với phụ nữ vốn là suy nghĩ không giống nhau, huống chi cha con...” nghĩ đến không nên trước mặt cháu gái nói xấu cha ruột, lão phu nhân im lặng. Thực ra lão phu nhân không nói Minh Lan cũng có thể hiểu hết, đối với Thịnh Hoành, sai lầm của Cố Đình Diệp cũng không có gì là ghê gớm, chẳng qua là tuổi trẻ lông bông một thời gian, tuy rằng tu thân tề gia không thành công, nhưng mà gia đình người ta xuất phát điểm cao, nhảy qua hai cái trực tiếp đi trị quốc bình thiên hạ được rồi.

Trước lợi ích của gia tộc, phản đối của Như Lan sợ là không có sức mạnh gì, huống chi chị ta cũng chả có lí do gì để phản đối mạnh mẽ. Ở trong mắt của mọi người, chuyện cũ của Cố Đình Diệp đã qua, người chưa vợ đã có một con trưởng dòng lẽ cũng là bình thường, nói đến vấn đề vợ lẽ thì có phu nhân nhà quan to quý tộc nào mà không trải qua. Nghĩ đến chuyện “người một lòng đến già” chắc chỉ có bà cháu nhà Minh Lan là số ít khác người đi.

Lão phu nhân mệt mỏi ánh mắt giống như muốn ngủ, Minh Lan lót cho bà cái gối nhưng cho bà nằm thoải mái chút, lúc bà sắp ngủ lại nghe bà nói mơ hồ: “Khuê nữ của chúng nó, người khác nói cũng không để tâm... Chưa

hiếu sự đời... Thanh niên phóng đảng như vậy, mới tốt lên có mấy ngày, mọi người lại coi như bảo bối... Ta nhìn không lọt mắt...”

Minh Lan đứng ở bên giường sững sờ một lúc, nàng cảm thấy mình nên thay ân nhân cứu mạng biện hộ mấy câu, thực ra Cố Đình Diệp cũng không đến mức hồngбет, ít ra người ta thấy việc nghĩa cũng hăng hái rút đao tương trợ, tên bắn rất chính xác, đánh người rất có lực, gương mặt lúc để râu quai nón cũng ra vành ra vẻ.

Được rồi, đối là nàng cũng chưa chắc tình nguyện. Loại quan lớn hiển quý thế này tính thách thức cũng quá lớn, trong phòng dù không có đến thập nhị thoa (trích từ Hồng Lôu Mộng có Kim Lăng Thập Nhị thoa là mười hai cô gái phủ Ninh và phủ Vinh) xinh đẹp thì cũng đủ bốn mùa hoa tươi, lại nhớ đến Tương Dương hầu ông ngoại của Tề Hành, ông lão kia nếp nhăn ở khóe mắt cũng có thể kẹp chết con ruồi, đã nuôi dưỡng một phòng vợ lẽ hầu gái, vẫn còn nghe tin đồn vừa có người mới.

Ôi, cha mẹ có lòng cầu tiến, làm con rất có áp lực, từ xưa đến nay đều giống nhau.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Những Ngày Cuối Cùng Đã Qua

Thịnh Hoành vừa về phủ, Vương thị vội vã kéo ông ta vào phòng thì thầm nói chuyện một hồi. Thịnh Hoành làm quan từ trước đến giờ tai thính mắt tinh, vô cùng để tâm vào cục diện trong triều. Hiểu biết của ông ta về giá trị của Cố Đình Diệp còn rõ ràng hơn nhiều so với phụ nữ trong nhà. Ông ta cân nhắc lợi hại một lúc, ngày hôm sau liền đi ra ngoài thăm dò nhân cách của Cố Đình Diệp, hạng mục khảo sát dựa trên tiêu chuẩn năm xưa nghe ngóng Viên Văn Thiệu.

Cứ như vậy mấy ngày sau, Thịnh Hoành nói với Vương thị ông ta đồng ý vụ hôn nhân này.

Như Lan run sợ mất mấy ngày cuối cùng cũng bị tuyên cáo, chị ta ném vỡ đồ nửa gian nhà, tiếng thét chói tai đủ để làm lũ cá trong ao đang định ngủ đông cũng phải tỉnh lại, tóc tai bù xù giận giữ, làm mấy đứa hầu trong phòng sợ gần chết. Vương thị vừa mới dạy dỗ một hai câu, Như Lan mắt đỏ ngầu, lật lọng trả lời: “Mẹ muốn cưới thì chính mẹ cưới là được.”

Vương thị giận run cả người, hỏi vì sao không muốn gả cho nhà họ Cố, Như Lan lại một mực không nói được nguyên nhân. Chị ta cũng chưa đến mức hồ đồ, nếu nói ra sự thực, anh Kính sẽ biến thành bia đỡ đạn. Như Lan vắt óc suy nghĩ rồi rồi giận giữ gào lên: “... Mẹ bị hồ đồ rồi, con gái so với Cố Đình Diệp kém vai vế, con còn phải gọi người ta là ‘chú hai’!”

Hỉ Thước đang bò trên đất im lặng thu dọn mảnh sứ vỡ cũng phải thầm cười khổ, mấy ngày nay cô chủ mình sống chết bắt cô Sáu nghĩ biện pháp. Lão gia với phu nhân còn đang cao hứng cô Sáu sao dám chặn ngang, cuối cùng bị ép quá chỉ phun ra được cái lí do rách nát này.

Quả nhiên Vương thị giận tím mặt, chỉ vào Như Lan quát: “Vai về cái gì? Chẳng qua hồi đó nói loạn theo người bên ngoài, kinh thành có bao nhiêu nhà thế tộc quan hệ thông gia vòng quanh, con còn nói lăng lộn xộn mẹ nói cho cha con, để cha đến trừng trị con.” Bà ta hận Bình Ninh quận chúa đến chết, đúng là chưa được vạ thì má đã sưng, suýt nữa thì con rể biến thành bằng vai phải lứa với mình.

Vương thị trước kia giả vờ giả vệt dọa nạt con gái nhiều lần nhưng lần này bà ta nói được làm được, ngay đêm đó Thịnh Hoành hồi phủ liền gọi Như Lan đến răn dạy quở trách cho một trận.

Mấy đứa con gái, Thịnh Hoành không thích nhất là Như Lan, tính tình ngang ngược tùy hứng, từ nhỏ đến lớn trừng phạt không ít. Như Lan lại không dẻo mồm nịnh hót nên xưa nay cũng sợ cha nhất, Thịnh Hoành lạnh nhạt trách mắng vài câu đã khiến Như Lan òa khóc.

“Mấy năm nay đọc sách vào bụng chó hết rồi hả, thế nào là hiếu thuận thế nào là tiết hạnh hoàn toàn không biết sao? Xưa nay chuyện hôn nhân đại sự đều là cha mẹ quyết định, bao giờ đến lượt một đứa con gái như mày mở miệng ngậm miệng nói chuyện kết hôn?! Mày có biết hai chữ liêm sỉ không? Cha ngượng thay mày cũng đến chết thôi “

Lời này thật là gay gắt, Như Lan che khăn khóc lớn, Vương thị miễn cưỡng chịu đau trong lòng.

Việc phụ huynh nhà họ Thịnh tán thành chuyện kết hôn rất nhanh thông qua con đường quanh co từ Vương thị – Hoa Lan – Viên Văn Thiệu truyền đến Cố Đình Diệp. Cố Đình Diệp hiệu suất rất cao, sau mấy ngày liền cùng

Viên Văn Thiệu đến nhà thăm hỏi, lão phu nhân cáo ốm không muốn ra. Vương thị đơn giản là một mình nhìn người. Lần này quá trình cha mẹ vợ với con rể gặp mặt thế nào Minh Lan cũng không rõ ràng, nhưng mà xem phản ứng sau đó thì thấy Vương thị hình như rất hài lòng. Bà ta lấy tư thái từ trên cao nhìn xuống mà khen ngợi phong thái, nhân phẩm, tướng mạo, đạo đức Cố Đình Diệp, làm cho anh ta tốt đẹp như đóa hoa. Minh Lan nghe đến nổi da gà.

Như lan cúi đầu không nói một câu, tiếp tục duy trì biểu hiện ngây dại, giống như cái gì cũng không nghe thấy. Minh Lan ngồi một bên vô cùng kinh ngạc. Vương thị thao thao bất tuyệt làm Minh Lan thấy không giống đang khen ngợi người sống mà giống như đang nhiệt tình đọc điếu văn trong lễ truy điệu anh hùng. Nàng lén lút bước vài bước, đến bên người Hoa Lan khẽ hỏi: “Phu nhân thật tinh tường, mới gặp có một lúc mà nhìn ra bao nhiêu chỗ tốt như vậy?”

Hoa Lan cố hết sức giữ khước miệng của mình không nhếch lên, hơi chột dạ nói: “Anh rể em làm mỗi sao có thể sai được? Cố tướng quân đúng là mỗi tốt.” Thực ra Cố Đình Diệp dù hết sức thể hiện thái độ khiêm tốn nhưng khí thế chém giết đặc trưng của nhà binh vẫn lộ rõ, Vương thị ngượng ngập căn bản không nói được vài câu, Viên Văn Thiệu tỏ ý mẹ vợ như vậy đã là rất can đảm rồi.

Hoa Lan nhìn gương mặt bướng bỉnh của Như Lan có phần không hiểu liền nhẹ giọng hỏi Minh Lan: “Không biết con bé này rốt cuộc là làm sao? Không có lí do gì lại làm ầm ĩ việc hôn nhân lên như thế, hay là trước kia có hiềm khích với cậu hai Cố.”

Trong lòng Minh Lan hốt hoảng, nhanh chóng chuyển chủ đề nói: “Chị Năm chẳng qua cứng đầu, hôm trước cha đã gọi đến mắng cho một trận rồi, đoán là bây giờ vẫn chưa xoay chuyển, không thì chị cả với phu nhân khuyên bảo thêm.”

Ai biết Hoa Lan lại lắc đầu, quay lại nói nhỏ với Minh Lan: “Cũng không có thời gian khuyên. Cố tướng quân nói với anh rể em là anh của cậu ta sức khỏe không tốt, làm em trai mà xác anh chưa lạnh đã đón dâu thì không nên, tốt nhất là kết hôn sớm một chút. Em cũng giúp đỡ khuyên vài câu, dù thế nào cũng phải làm cho em Năm sớm hiểu ra.”

Nghe giọng điệu sốt sắng của Hoa Lan, lại nhìn sang Vương thị ở bên cạnh đang ra sức khuyên bảo đến văng cả nước bọt, nàng cảm thấy buồn sâu sắc cho anh Kính, nhưng mà... nói đi nói lại, tình đầu chính là để tan vỡ và hoài niệm. Không đến mấy ngày sau, tin tức Cố Đình Diệp kết thân cùng họ Thịnh dần dần bị đồn ra ngoài, không biết là từ nhà nào trong ba nhà Thịnh Viên Cố. May mà lão phu nhân cẩn thận, nhắc nhở Thịnh Hoành cùng Vương thị là trước khi chính thức hứa hôn tuyệt đối không được lộ chuyện ra bên ngoài. Vương thị vừa lúc bắt đầu không cho là đúng, nhưng rất nhanh sau đó hiểu ra lão phu nhân quả là nhìn xa trông rộng.

Người đầu tiên có phản ứng với tin đồn kết thân của hai nhà Cố Thịnh là thái phu nhân nhà họ Cố. Bà ta lập tức thu xếp chọn con dâu cho Cố Đình Diệp. Không cần biết Cố Đình Diệp có phải là con đẻ của thái phu nhân hay không, theo lễ nghi việc kết hôn của con riêng bà ta vẫn nên là người làm chủ, đặc biệt là Cố lão hầu gia đã mất, việc kết hôn với họ Thịnh không được bà ta đồng ý cũng có thể coi như không hợp lễ nghi.

Vương thị nhanh chóng bị xoay vòng quanh, Hoa Lan an ủi: “Mẹ yên tâm, cậu hai Cố đã sớm chuẩn bị.” Hoa Lan gần đây nhắc đến Cố Đình Diệp vô cùng thân mật, giống như người ta đã là em rể của chị rồi.

Ngày mười hai tháng mười một, hoàng thái hậu Thánh An vừa khỏi bệnh nhẹ, hoàng đế mừng rỡ liền mở tiệc gia đình ăn mừng. Thái hậu chỉ vào Thẩm quốc cửu vừa mới được định hôn nói: “Chị của người đúng là vì người bỏ công không ít, tìm cho người một mối hôn nhân thật tốt.” Thẩm hoàng hậu ngồi bên cạnh cười nói: “Em trai ta đã sắp xếp xong, không biết việc kết hôn của Cố đại nhân thế nào?” Cố Đình Diệp đang ngồi không nói

gì, Thẩm Tông Hưng đang ngồi cạnh lại đứng lên, chấp tay cười đáp: “Các vị sợ là không biết, người anh em của tôi cả đời không đọc được mấy quyển sách, cũng không biết nhận mặt được mấy chữ, giờ lại sắp cưới con gái nhà thư hương.”

Bầu không khí yến tiệc đang thoải mái, hoàng đế nổi hứng thú hỏi han, Cố Đình Diệp lúc này mới cười đáp là con gái yêu của Đô ngự sử Thịnh Hoành. Hoàng đế mỉm cười nói: “Mỗi hôn nhân này không sai, Thịnh Hoành là người thanh liêm, nghiêm khắc, cần cù, với người cũng xứng đôi.” Em rể vừa mới nhậm chức của Thẩm hoàng hậu, tả phó thống lĩnh ngự lâm quân thiếu Trịch tướng quân đang tuổi trẻ bất kham, vừa uống mấy chén rượu vào bụng rồi nên ồn ào trêu ghẹo nói: “Hoàng thượng, dòng dõi nhà thư hương, cả gia đình đều là người đọc sách, không biết có muốn tên lính này hay không nữa.” Tất cả mọi người đang ăn tiệc đều ồ lên cười.

Tin tức này truyền ra ngoài, phủ Ninh Viễn hầu không có động tĩnh, Vương thị lại thở ra một hơi lớn, lão phu nhân sau khi biết thì ngồi lặng một lúc, chỉ nói một câu “Mau mau khiến Như Lan hồi tâm chuyển ý.”

Minh Lan hiểu rõ ý của bà, nếu như chuyện này là kết quả của việc Cố Đình Diệp cân nhắc toan tính, như vậy người này tâm tư thận trọng đáng kinh ngạc, nếu việc này là do Hoàng đế cùng mấy người còn lại cố ý gây ra, như vậy người này nhất định là rất được lòng Hoàng đế, ý tứ của Thánh thượng như vậy chắc chắn sẽ có trọng dụng, bất kể tình huống nào cũng đều củng cố ý muốn kết thân của Thịnh Hoành.

Thịnh Hoành không phải là loại cha cộp giầy trong phim Hàn, dù có hét đến nổi gân xanh khàn cả giọng nhưng cuối cùng đều tha thứ cho con gái không lương tâm. Ông ta là điển hình của sĩ phu thời cổ đại phong kiến, nói ra là văn chương đạo đức, nghĩ đến là con đường làm quan, mặc dù đối xử với bọn nhỏ rộng rãi hơn so với cổ giả chính quy nghiêm khắc nhưng vẫn theo lễ nghi quy củ quân thần cha con. Ông ta ở nhà nắm giữ quyền uy tuyệt đối.

Nói đến góc độ này, quan lại thời cổ đại rất ít khi yêu chiều con cái vô điều kiện, thêm nữa bọn họ cũng thường không chỉ có một trai một gái, là con gái chỉ cần đạo đức tốt, tiết hạnh tốt, làm bé ngoan chờ gả là được rồi. Năm đấy Hoa Lan vô cùng được cưng chiều coi trọng cũng không dám xen vào việc kết hôn. Mặc Lan từng là đứa con gái được Thịnh Hoành yêu mến nhất nhưng từ khi chị ta ích kỷ mưu tính chuyện của mình mà không để ý đến gia đình, còn suýt chút nữa phá hủy danh tiếng của họ Thịnh, Thịnh Hoành đối với chị ta không còn tỏ vẻ khoan dung nữa. Minh Lan có thể thấy rõ ràng trong ánh mắt của ông ta là thất vọng và chán ghét.

Theo tình hình này mà nói, Như Lan cũng không có đủ dũng khí chống lại gia tộc và lễ nghi, giống như anh Bảo thích em Lâm như vậy, còn được Giả mẫu yêu chiều mà anh ta cũng chưa bao giờ dám nói thẳng sự lựa chọn của mình với Giả Chính và Vương thị; hơn nữa từ sau việc của Mặc Lan, Hải thị tăng gấp bội cảnh giác, chị ta nhìn ra Như Lan không muốn việc kết hôn này, lập tức canh gác phủ Thịnh chặt chẽ từ trong ra ngoài giống như nhà giam. Tây sương ký không thể làm gì hơn đành phải tạm ngừng diễn.

Như Lan chảy mấy ngày nước mắt vô ích, dần dần cũng hòa hoãn, chỉ là có chút buồn. Vương thị cùng Hoa Lan giống như chiến xa ra trận kể rõ các loại điểm tốt của Cố Đình Diệp, còn nhờ Minh Lan cùng đồng tâm hiệp lực. Minh Lan thật sự biết Cố Đình Diệp tốt ở đâu nhưng không dám nói, nhìn đến đỏ mặt mới nghĩ ra một câu: “Chị Năm nghĩ xem, nếu chị gả cho vị hôn phu bình thường chẳng phải chị Tư cao hơn chị một bậc sao?”

Như Lan vừa nghe xong, đôi mắt đang vô hồn đột nhiên sáng lên, từ khi còn trong bụng mẹ chị ta với Mặc Lan đã kết thù sâu, nếu có thể khiến Mặc Lan ăn quả đắng, chị ta dù có phải mang lương khô ra chiến trường cũng chịu được.

Vương thị với Hoa Lan vừa có gợi ý liền thay đổi sách lược, khen ngợi Cố Đình Diệp xong liền ra sức tô vẽ tình cảnh Như Lan sau khi gả cho Cố Đình Diệp có thể diện oai phong như thế nào trước mặt Mặc Lan, hiệu quả

rất tốt. Như Lan cũng dần dần cam chịu, cũng không phải bảo chị ta nhảy vào hố lửa, chẳng qua là bắt chị ta gả cho hàng hiệu second hand giá cao, hưởng hồ anh Kính còn chưa chắc đã nguyên đai nguyên kiện (chưa bị bóc tem ấy). (sorry độc giả, nhìn từ chương trước đến chương này thì không thể chịu nổi bạn tác giả, đến chết thôi, hàng hiệu second hand).

Bởi vì có biểu hiện đặc biệt tốt trong công tác khuyến nhủ Như Lan, Minh Lan được cấp trên khen thưởng, tạm tha cho về Thọ An đường làm bạn với lão phu nhân, lão phu nhân lại thưởng nàng đi gặp Hạ Hoảng Văn.

Từ sau lần Hạ lão phu nhân đến, Hạ Hoảng Văn lại đến hai lần. Minh Lan cũng không ra chào. Cậu ta giống như phạm nhân đứng cúi đầu áy náy trước lão phu nhân, lão phu nhân thấy thái độ nhận sai của cậu cũng hài lòng, dần dần cũng mềm lòng hơn, mặc dù còn chưa thoải mái nhưng cũng thân thiết hơn trước.

Minh Lan đi trên một con đường nhỏ từ Thọ An đường nối với cổng trong, có mấy tảng đá rải rác trên đường đi, cũng không có ai đang lại gần. Hạ Hoảng Văn đi theo từng bước ngay cạnh. Mỗi lần như thế này nàng đều cảm thấy tính tình lão phu nhân rất đáng yêu. Bà xuất thân từ phủ Nghị Dũng hầu, vì vậy ghét cay ghét đắng con trai nhà quyền tước tham lam háo sắc, cuối cùng chọn chồng là Thám hoa. Ai dè quan văn cũng không tốt hơn bao nhiêu, mới cưới không được bao lâu, Thịnh lão thái gia đã đưa một ả vợ lẽ xinh đẹp về, lại còn lúng túng xấu hổ giải thích là quan trên tặng không thể từ chối, còn hy vọng vợ cả hiền lành giúp ông ta chăm sóc vợ lẽ. Hôn nhân thất bại, lão phu nhân cũng vô cùng thất vọng với phẩm hạnh của quan văn, cuối cùng lại nghiêng về nhân viên công chức không theo trào lưu như Hạ Hoảng Văn.

“...Em Minh, em Minh...”

Minh Lan lúc này mới phục hồi tinh thần, thấy Hạ Hoảng Văn đang ngưỡng ngùng nhìn mình, nhẹ nhàng gọi liên tục. Minh Lan lấy lại bình

tĩnh mỉm cười nói: “Chuyện gì? Mời anh nói.”

Ánh mắt Hạ Hoằng Văn đột nhiên u ám, cúi đầu một lát mới chậm rãi nói: “Em Minh chắc chắn là đang giận tôi, nếu không sẽ không nói chuyện như vậy.”

Nói nhảm! Cái gì cần nói ta đã nói xong rồi! Minh Lan ngoài miệng lại nói: “Anh Hoằng Văn nói gì vậy, không có chuyện thế đâu.”

Hạ Hoằng Văn đột ngột dừng bước, đôi mắt tha thiết nhìn Minh lan, cổ họng nuốt mấy cái, giống như vô cùng kích động rồi lại dừng một lúc không thể nói ra, không dễ gì mới mở lời: “Em Minh, tôi biết em giận tôi, nhưng xin nghe tôi nói!” Minh Lan cũng dừng bước, lẳng lặng chờ. Hạ Hoằng Văn hít một hơi lấy hết sức lực rồi nói: “...Tôi không dám nói bản thân tôi hiểu biết bao nhiêu nhưng ít ra tôi cũng hiểu rõ bản thân mình muốn cưới ai! Tôi thật sự chỉ coi em họ như em ruột, tuyệt đối không có tình cảm nam nữ. Việc đã đến nước này, tôi không thể nhìn em ý đi tìm chết, cũng chỉ có thể khiến em tủi thân! Nhưng mà em Minh nhất định phải tin tôi, nhà họ Hạ chỉ cho em ấy chỗ an thân, em ý có thể không cần lo chuyện cơm áo, nhưng ... chỉ như thế mà thôi!”

Tâm tình Hạ Hoằng Văn đang kích động, nói năng lộn xộn về việc phải bắt đắc dĩ phải để Tào Cẩm Tú làm lẽ, cũng kín đáo đảm bảo tương lai sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với vợ mình. Minh Lan lẳng lặng nghe từ đầu đến cuối, không có ý tứ cảm động cũng không có khịt mũi trào phúng coi thường. Hạ Hoằng Văn nhìn dáng vẻ của Minh Lan, dần dần cũng ủ rũ: “Em Minh vẫn không chịu tin tôi.”

Minh Lan cười khẽ, lắc đầu nói: “Có tin hay không không phải nghe anh nói thế nào mà là xem anh làm thế nào.”

“Tôi nói được là làm được!” Sắc mặt Hạ Hoằng Văn ửng hồng, chớp mũi ướm dẫm mồ hôi.

“Nói ví dụ như...” Minh Lan không để ý đến anh ta xoay người vừa đi chậm rãi vừa lẩm bẩm nói: “Anh với vợ đang chơi cờ, em họ tự nhiên bị đau đầu đau bụng, muốn anh qua nhìn một cái.”

Hạ Hoảng Văn nở nụ cười, thở phào nhẹ nhõm đi theo phía sau: “Anh tài năng kém cỏi, đương nhiên phải đi mời thầy thuốc khác, có thuốc uống thuốc, có bệnh xem bệnh.”

“Nếu em họ hai ba ngày lại bị bệnh, cũng không tiện mỗi lần đều gọi thầy thuốc, chỉ cần anh đi nhìn một cái là được rồi.”

“Là bệnh cũ, trong nhà có kho thuốc, đưa một bát thuốc qua là được.”

“Nếu em họ thối tiêu đánh đàn, đọc thơ ai oán, đánh đàn rồi khóc rất đáng thương, anh nhất định phải qua an ủi.”

“Đều nói sáo trúc là chuyện thanh nhã, nhưng đến cùng cũng không thể quấy rầy người khác, không phải như thế thì chính là đang cố tình gây sự. Đến chuyện đáng thương, em họ ở bên dưỡng lưu vong bên ngoài cũng rất đáng thương, nhưng không có anh ở đây bao nhiêu năm cũng không thấy em ý không sống được.” Minh Lan đột nhiên dừng lại chân, bình tĩnh nhìn Hạ Hoảng Văn, lạnh lùng nói: “Anh đừng giả ngu, anh biết em đang nói gì.”

Hạ Hoảng Văn cũng đứng lại ngay trước mặt Minh Lan, trên mặt đều là vẻ bất an: “Em Minh, tôi biết em đang giận cái gì? Hôm đó tôi nhìn em họ gầy trơ xương, đứng một chỗ chờ tôi, nói cũng không ra lời chỉ có ánh mắt cầu xin, tôi mềm yếu vô dụng, không thể cứng rắn nhẫn tâm, liền đồng ý. Nhưng mà lúc đó tôi cũng đã nói rõ ràng cho em ý biết, tôi chỉ cho em ý con đường sống nhưng chỉ có thể là đường sống. Sau khi vào cửa, tình cảm nam nữ, hỏi han ân cần em ý không nên nghĩ đến, nếu như còn đi tìm chết, tôi cũng không có nửa điểm hối hận!” Minh Lan nghe xong, yên lặng không nói gì, Hạ Hoảng Văn hít sâu một hơi, lồng ngực rộng phập phồng:

“Em Minh, em ấy mà chết như vậy sẽ biến thành một khối mụn nhọt, cả đời ở trong lòng khiến tôi vĩnh viễn nhớ kỹ em ấy!.... Tôi, tôi không muốn đến già vẫn nhớ đến em ấy, trong lòng tôi chỉ có thể có vợ tôi.”

Minh Lan chậm rãi ngẩng đầu lên, quay lưng về phía mặt trời, Hạ Hoảng Văn tuổi trẻ tuấn lãng, gương mặt chân thành và căng thẳng, ở đâu đó trong lòng nàng cũng mềm mại một chút: “Cuối cùng vẫn là ở cùng một mái nhà, chỉ sợ anh không thể ngoảnh mặt làm ngơ thôi.”

Hạ Hoảng Văn trầm giọng nghiêm túc nói: “Em Minh, tôi hiểu em đang lo lắng gì. Nhưng tôi có mắt, sẽ không làm chuyện khiến người ta chê cười. Chú Tư nhà họ Trương hiện đang du ngoạn ở bên ngoài, trước đây chú có thăm bệnh cho phủ quốc công mười mấy năm, bao nhiêu chuyện thối nát của mười mấy bà vợ lẽ rồi đến con cháu, còn chuyện gì chưa từng thấy. Các phu nhân trong nhà mưu mẹo nham hiểm, làm đại phu sao có thể không biết.”

Minh Lan không thể không nhíu mày: “Anh đều biết cả? Em còn tưởng anh một mực thương tiếc chị Tào yếu đuối nhu nhược đấy.”

Hạ Hoảng Văn cười ngượng ngùng, bất đắc dĩ nói: “Không phải tất cả đàn ông đều mù quáng ngu si, trừ khi là do trái tim thiên vị, nếu không thì có gì mà nhìn không hiểu? Hơn nữa tôi tin vào nhân cách của em, em sẽ chăm sóc tốt cho em họ Cẩm nhi.” (Câu này mất điểm nha +_+)

Minh Lan nhìn anh ta một hồi lâu, chậm rãi mỉm cười: “Anh nói đúng... có lẽ vậy”. Dù như thế nào, giữa bọn họ cuối cùng vẫn tồn tại Tào Cẩm Tú.

Hạ Hoảng Văn có đáng tin không? Nàng không biết. Anh ta có thể làm được những điều anh ta bảo đảm hôm nay không? Nàng cũng không biết.

Nàng chỉ biết rằng Hạ Hoảng Văn có thể làm được như thế này đã là cố gắng hết sức, nói đến cùng anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình

thường thời cổ đại. Hôn nhân mới chỉ là bắt đầu, mà còn là mở đầu hết sức bình thường, con đường đi sau này thế nào mới là quan trọng.

Ánh mặt trời ngày đông ấm áp, giống như bông mềm chạm trên da, cành cây trơ trọi lá nhẹ nhàng run run trong gió. Minh Lan và Hạ Hoảng Văn chậm rãi đi theo con đường đá nhỏ, trời sáng nắng tươi, buổi sáng yên bình, núi đá tĩnh lặng, tất cả cảnh vật đều hờ hững thong dong, họ Tào đã rời kinh, Như Lan đã khuất phục, lão phu nhân về cơ bản đã ra quyết định, giống như tất cả mọi việc đều sẽ theo quỹ đạo đã định sẵn chậm rãi mà tới.

Nhưng mà rất lâu sau đó, Minh Lan nhớ tới ngày này bỗng phát hiện, hóa ra đây là lần cuối cùng nàng gặp mặt Hạ Hoảng Văn.

Lời tác giả tóm tắt dài quá tóm tắt thừa, tại giải thích chi tiết trong truyện nên làm đại.)

1.Vấn đề em họ Tào không thể để họ Tào nuôi cả đời: phụ nữ cổ đại nhất định phải lấy chồng, trừ khi xuất gia bằng không phụ nữ không lập gia đình là gái lỡ thì, ngay cả mộ phần không có. Em Tào không phải không thể gả mà rất khó để gả tốt.

2.Thế gia y học: Rất nhiều quý tộc hành nghề y không cưới vợ lẽ, một là vì đại phu được thấy rất nhiều âm mưu quỷ kế của đàn bà, nhận thức về nguy hiểm của vợ lẽ, thứ hai là vì nhà hành nghề y có bài thuốc bí mật gia truyền, cần bảo tồn hết sức nghiêm ngặt bí phương nên vợ lẽ con thứ là nhân tố gây phá hoại. Tuy nhiên gia đình có quy định rõ ràng như vậy không nhiều.

3.Ông bố phim Hàn: theo tác giả bố mẹ trong phim Hàn có hai loại, một là vô cùng độc ác, hai là không có khí phách. Theo tác giả phim truyền hình Hàn quốc tương đối giả tạo, lý do là vì Hàn Quốc vô cùng trọng nam khinh nữ, gả con gái đi nhà gái phải lo hết trang phục đính hôn và lễ cưới, về nhà ra mắt, ngoài ra còn rất nhiều đồ cưới, lễ vật tặng cha mẹ chồng anh chị em

chồng ... thì mới có thể gả con gái đi, nếu không thì mất mặt. Nhà có con gái thì kết hôn sẽ lỗ vốn, con trai thì lời, cha mẹ gia trưởng thường yêu con trai. Thế nên phim Hàn mà bố mẹ coi trọng con gái vượt qua con trai, vì con gái mà dốc hết tâm huyết khóc lóc nỉ non, với con trai lại không coi trọng... là giả tạo.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Phỏng Đoán Về Người Đằng Sau Một Âm Mưu

Hôm đó là một ngày bình thường không có gì khác mọi ngày.

Trên mặt hồ nổi lên từng lớp băng dày mỏng. Sau bữa trưa, Minh Lan mặc quần áo mùa đông dày cộp, ngồi xõm bên cạnh ao, thèm thuồng nhìn qua lớp băng mờ mờ thấy con cá béo mập đang bơi ung dung tự tại. Nhắc theo cái giỏ cá rỗng không về Thọ An đường làm lão phu nhân chế giễu một hồi, Minh Lan cũng không giận, dùng cả tay chân bò lên giường, ngồi sát bên lão phu nhân ở đầu giường sưởi ấm.

”Giữa mùa đông câu cá làm gì, sắp đông cứng lại rồi.” Lão phu nhân híp mắt giáo huấn.

Minh Lan cũng híp mắt uể oải nói: “Chị dâu cả không thấy ngon miệng, nói là muốn ăn món cá khô chua cay xào hành... Cháu nghĩ một lúc, cá mùa đông tính hàn, nhất là cá trong hồ, cây cỏ tính âm nước đóng băng, không nên ăn hại người.”Read more...

Lão phu nhân nắm tay nhỏ của Minh Lan khoan thai nói: “Chua nam cay nữ, không biết vợ thằng Bách lần này sinh con trai hay con gái đây?”

Minh Lan nắm tay nhỏ dụi mắt, hơi buồn ngủ lơ đãng nói: “Anh cả nói là muốn có con gái, có thể ghép thành chữ “tốt”, chị dâu không nói gì nhưng cháu nghĩ chị muốn có thêm con trai.” Một con trai trưởng chưa đủ, phải hai đứa mới coi như bảo đảm.

Hai bà cháu câu được câu chăng nói chuyện, một già một trẻ dựa vào đầu giường ấm áp ngủ lơ mơ một lúc, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kêu sắc nhọn. Minh Lan đột nhiên thức dậy, lão phu nhân cũng mở mắt nhìn ra ngoài lớp màn cửa, thấy một đứa hầu gái đang lao đảo nghiêng ngã vọt vào, ngã nhào xuống trước giường khóc lớn: “Lão phu nhân cứu mạng!”

”Em Hỉ Quyên làm sao vậy?” Minh Lan ngạc nhiên hỏi, cô bé này là hầu gái bậc ba bên chỗ Như Lan.

Hỉ Quyên tóc rối bù, son phấn nhòe nhoẹt, trên mặt đầy vẻ sợ hãi: “Lão phu nhân, cô Sáu nhanh đi cứu chị Hỉ Thước, phu nhân muốn đánh chị ấy chết tươi! Còn có cô chủ con, lão gia muốn kiếm lụa trắng siết chết cô chủ! Mơ cả cũng không dám khuyên, chỉ vụng trộm thả con ra ngoài đi tìm người!” Vừa khóc lóc kể lể vừa liên tục rập đầu lạy.

”Chuyện gì thế này?” Lão phu nhân ngồi thẳng dậy, lạnh giọng chất vấn, “Phu nhân các người không phải đang đi dâng hương sao?”

Minh Lan sợ lão phu nhân đứng dậy đột ngột bị váng đầu, vội vã đưa tay vỗ khe khẽ sau lưng giúp bà điều hòa.

Hôm nay trời vừa sáng, Đại Hồng Tự khai quang tượng Phật mới. Bình thường Vương thị hay quyên tiền dầu vàng vô cùng hào phóng nên lão phương trượng đưa thiệp mời đến. Vương thị dẫn theo Như Lan đi dâng hương cầu phúc, thuận tiện xin thẻ câu duyên.

Lão phu nhân liên tiếp hỏi lại đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Hỉ Quyên không đi cùng, cũng không biết đã có chuyện gì chỉ khóc lóc cầu một hồi lâu nhưng không nói rõ ràng được nguyên nhân. Lão phu nhân muốn nhanh qua xem, Minh Lan chạy đi gọi Thúy Bình đến chuẩn bị quần áo.

Minh Lan định đi theo nhưng lão phu nhân bảo ở lại, Phòng mama an ủi: “Chị Năm cháu phạm sai lầm, lão gia với phu nhân đang trách phạt, lão

phu nhân đi lần này chắc chắn có đụng chạm, cháu làm khuê nữ không nên nghe.”

Minh Lan trong lòng trầm xuống, tình hình sợ là có chút nghiêm trọng, bê bối đến mức khuê nữ không nên tham dự. Được Phòng mama gật đầu, Minh Lan yên ổn ngồi quay lại giường ngồi, cảm thấy lòng ngứa ngáy không chịu được liền vẫy tay gọi Tiểu Đào đi thăm dò, chính mình nâng lò sưởi tay sứ trắng hoa xanh, cầm đôi đĩa đồng nhỏ chạm rai khơi lửa ở bên trong, kiên nhẫn chờ.

Than trong lò bị cời đến mức bùng lên, Tiểu Đào cuối cùng cũng thở hồng hộc chạy về. Minh Lan nhảy dựng lên như lò xo, thả lò cầm tay xuống, nắm cánh tay Tiểu Đào hỏi không ngớt: “Cuối cùng là làm sao? Em nói mau lên.”

Tiểu Đào lau mồ hôi trên mặt, dáng vẻ sợ hãi hết hồn: “Phu nhân bao vây gắt gao chính viện, em vốn là không vào được, chỉ ở bên ngoài nghe ngóng, chỉ thấy... “ Con bé khó khăn nuốt ngụm nước bọt run rẩy nói: “Lão gia đang vô cùng giận giữ, lúc lão phu nhân đi đến, lão gia đã trông lựa trắng vào cổ cô Năm.”

Minh Lan chấn động, Tiểu Đào bớt mồ hôi lạnh, tiếp tục nói: “Em lén lút đợi một lúc lâu thấy các ma ma ở bên trong mang chị Hỉ Thước ra ngoài, mẹ ơi, quần áo trên người ướt sũng toàn máu, không biết có còn sống hay không! Em không nghe được động tĩnh bên trong. Lưu mama lại dẫn mấy bà hầu đến đuổi người, em liền quay trở lại.”

Trong lòng Minh Lan nảy một cái, giống như có dây đàn đang rung, nàng nắm cổ tay Tiểu Đào, trầm giọng nói: “Em mau đi tìm Đan Quất, mang theo ít bạc, xem xem trong phòng chúng ta còn có thuốc cao tốt chữa đau nhức gì không, sau đó hai người bọn em nhanh chạy đi tìm em Hỉ Thước, nếu cần tiền thì nhét tiền, đắp thuốc, cố gắng hết sức cứu em ý.”

Tiểu Đào biết sự việc nghiêm trọng lập tức trả lời rồi đi. Minh Lan đè nén nỗi bất an trong lòng, lại chậm rãi ngồi xuống, sau đó bưng bát trà trên giường chậm rãi uống. Hỉ Thuộc là cô bé ngoan, Minh Lan khá thích tính tình của con bé từ xưa đến giờ, đối với Như Lan trung thành tận tâm, thường khuyên bảo đỡ dành, đối với người dưới khoan dung, thường giúp giấu diếm sai lầm của mấy đứa hầu nhỏ. Minh Lan không hề muốn cô bé như vậy chết đi hoặc bị tàn phế.

Lại ngồi thêm một lúc lâu, trà trong tay Minh Lan đã nguội, đồ sứ nằm trong tay lạnh như đóng băng, Minh Lan mới buông bát trà xuống, nhìn mặt trời bên ngoài đang dần ngả về phía tây, nhưng vẫn không có động tĩnh. Minh Lan dần dần có chút nản lòng, đợi mãi đến khi sắc trời bắt đầu tối mới nghe tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài.

Nghe thấy chính đường phát tiếng động, Minh Lan nhanh chân đi ra ngoài, chỉ thấy Hải thị đỡ lão phu nhân đi vào. Phòng ma ma đỡ lấy lão phu nhân, cẩn thận đưa bà lên ngồi trên giường ấm, sắp xếp cho bà ngồi nghiêng dựa lưng vào đệm nhung nghỉ ngơi. Minh Lan nhìn sắc mặt lão phu nhân liên hoảng hốt, chỉ thấy sắc mặt bà tái nhợt, hơi thở không đều, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giống như đang vô cùng đè nén. Hải thị đứng bên cạnh vẻ mặt áy náy, lúng túng.

”Bà nội, bà bị sao vậy?” Minh Lan phủ phục trên gối lão phu nhân, run rẩy nắm tay bà, chỉ cảm thấy tay vẫn ấm, ngón tay cầm cũng rất có lực, nàng mới yên lòng một chút.

Lão phu nhân hơi mở mắt, ánh mắt còn mang theo phần hận, thấy là Minh Lan mới thoáng thả lỏng: “Bà không sao, chẳng qua là đi nhanh vài bước, tức giận chút.” Đang nói chuyện đảo mắt nhìn thấy Hải thị, thấy bụng chị hơi nhô lên, một cái tay đặt sau eo nhẹ nhàng xoa nhưng cúi đầu không dám nói câu nào. Lão phu nhân mềm lòng nói: “Dìu chị dâu con sang giường bên phòng riêng nghỉ ngơi một lúc, con bé cũng đứng nửa ngày rồi.” Minh Lan gật đầu, nhẹ nhàng đỡ Hải thị đi.

Vừa vào trong, Minh Lan đưa Hải thị đến bên giường, lấy gối của lão phu nhân lót cho chị dựa vào, lấy ấm trà từ trong bọc bông dày giữ nhiệt rót một chén đưa vào tay Hải thị. Hải thị cảm ơn rồi nhấp một ngụm trà ấm, khí nóng tan vào trong thân thể mới cảm thấy thoải mái một chút.

Minh Lan thấy vẻ mặt chị tốt hơn, liền nhanh chóng hỏi: “Chị dâu à, chị Năm có chuyện gì vậy? Cha đang ở Đô Sát viện sao bỗng nhiên lại về nhà! Chị nói đi ạ.”

Hải thị hơi do dự, nhưng nhớ đến chuyện vừa rồi Thịnh Hoành cũng lão phu nhân tranh chấp, nghĩ cũng không việc gì phải giấu Minh Lan, cắn răng nói liền một hơi.

Vương thị cùng Như Lan dọc đường đi lên núi, ban đầu là đi dâng hương bình thường, Vương thị thấy Như Lan gần đây ngoan ngoãn hơn nhiều, liền để con bé đi lại ở bên trong đình viện một chút, bà ta thì đi nói chuyện với trụ trì ở chùa, ai biết mới nháy mắt, mấy bà hầu đang đi theo Như Lan bị sai về, nói Như Lan có Hỉ Thước đi theo tự mình đi dạo tiếp. Vương thị cảm thấy không ổn, lập tức sai người đi tìm Như Lan về, nhưng mà Đại Hồng tự rộng lớn không giống với Quảng Tế tự thanh tịnh, ở đây đèn nhang nhiều, người đi thăm chùa cũng nhiều, một lúc cũng không tìm được.

Đang lúc gấp gáp, Như Lan lại tự trở về, chỉ nói là đi chơi ở trong rừng hậu viên.

”Thế không phải là không có chuyện gì sao?” Minh Lan chủ yếu đã đoán ra Như Lan làm gì, tim đang treo cao mới từ từ buông xuống.

Ai biết Hải thị cười khố, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì đã tốt! Phu nhân thấy em Năm bình an trở về, nghĩ bản thân nghĩ nhiều thôi, đưa em Năm đi dùng đồ chay rồi xuống núi về phủ. Ai biết vừa hồi phủ đã thấy lão

gia về rất sớm, đang ngồi ở trong phòng chờ. Ông vừa thấy phu nhân với em Năm không nói không rằng xông tới tát em Năm một cái!”

”Đây là vì sao?” Trái tim Minh Lan lại căng lên.

Hải thị đặt bát trà xuống, than thở nói: “Hóa ra là em Năm, em ý, em ý từ lâu đã cùng vị cử nhân Văn Viêm Kính kia có... tình cảm, hai đứa hẹn gặp mặt ở Đại Hồng tự, vốn chỉ định nói mấy câu, ai biết cuối cùng ông trời không thương. Hôm nay trùng hợp là ngày Cố tướng quân đi cúng bái cho mẹ đã mất.”

Con người Minh Lan trợn trừng ra: “Anh ta, anh ta... nhìn thấy chị Năm sao?”

Hải thị trong lòng buồn phiền lắc đầu nói: “Xui xẻo chính là ở đây. Cố tướng quân công việc bề bộn vẫn chưa đi đính hôn, hơn nữa anh ta chưa từng gặp em Năm, có nhìn thấy cũng không biết. Là một mama ở phủ Cố tướng quân, bà ta theo lệnh đi thêm phúc lộc cho pháp sư, vừa ở chỗ tiểu tăng tặng áo mũ xong nhìn thấy ở xa xa, bà ta lại chính là người hôm trước đến tặng lễ đã gặp chúng ta.

Minh Lan cứng người trên giường, không thể động đậy cũng không biết nên nói cái gì, Hải thị thở dài tiếp tục nói: “Chắc hẳn mama này quay về liền báo Cố tướng quân, vừa giờ ngo, một gã sai vặt đi Đô Sát viện xin gặp cha chồng, cha chồng liền trở về phủ ngay lập tức. Chết vẫn mãi, em Năm chỉ nói em đã thuận theo rồi, lần này là lần cuối đi gặp cậu Văn.”

Minh Lan nghe xong toàn bộ câu chuyện, suýt nữa muốn ngất đi, không dễ gì phun ra được một câu: “... Chị Năm cũng quá không cẩn thận!”

Hải thị thầm than, thực ra chị ta rất đồng ý với Minh Lan. Chuyện đã như vậy nếu Như Lan đã quyết định cắt đứt thì giấu kỹ lường là không có việc gì, đằng này đã chảy nước mắt từ biệt lại còn bị nhà chồng tương lai nhìn thấy, vận may cũng quá kém.

“... Vậy bây giờ làm sao?” Qua một lúc lâu Minh Lan mới hỏi, phát hiện ánh mắt Hải thị trốn tránh mình, giống như không dám nhìn thẳng vào mắt Minh Lan. Minh Lan thấy lạ liền hỏi lại mấy lần, Hải thị mới ấp úng nói: “Vừa rồi Cố tướng quân đưa thư tới...”

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài chính đường vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, Thúy Bình ở bên ngoài truyền lời: “Lão gia phu nhân đến.”

Minh Lan liếc nhìn Hải thị tinh thần đang bất an, liền dựng lỗ tai nghe ở bên ngoài, chỉ thấy Thịnh Hoành giống như đang khẽ nói gì đó, sau đấy là tiếng Vương thị nức nở, sau đấy lão phu nhân giận giữ lạnh lùng quát lớn: “Mày đừng hòng! Mệt cho loại cha như mày, loại biện pháp này mà cũng nghĩ ra được!”

Âm thanh phần nộ bén nhọn, Minh Lan chưa từng nghe thấy lão phu nhân tức giận đến vậy, nàng chậm rãi xuống giường, đứng sát bên ạnh màn cửa gấm dày màu nâu hoa văn đám mây.

Thịnh Hoành vội vàng nói: “Mẫu thân nghe con nói một câu, chỉ có một cách này thôi! Mấy ngày hôm nay trên dưới phủ cũng chưa từng lộ ra tin tức gì, chưa ai nhắc đến ai sắp sửa hứa gả vào nhà họ Cố, con rể cũng chỉ nói là em gái của cháu Hoa, con cùng phu nhân cũng chưa từng nói rõ ràng với cậu hai Cố lần nào, lại càng chưa từng nhắc đến đứa nào sắp được gả, đoán trong đầu Cố Đình Diệp cũng không biết, lời nói truyền đến cũng không rõ ràng, không giống như hỏi tội mà giống như đang nhắc nhở. Đã như vậy, dứt khoát đâm lao phải theo lao, dù gì Minh Lan cũng đã được ghi thành con gái dòng chính từ lâu, nếu không thì kết thân lại trở thành kết thù, con lúc đấy sốt ruột đến hồ đồ, gửi đi phong thư nói là Như Nhi vốn là sẽ gả cho Văn Viêm Kính, Minh Lan mới gả đến họ Cố...”

Một tiếng “choang” lạnh lạnh lên, chắc là một chén trà gặp nạn, giọng nói lão phu nhân tức giận đến run rẩy: “Mày suy nghĩ tốt đẹp lắm, hai vợ chồng chúng mày không dạy con gái của chính mình, một trái một phải đều

đôi phong bại tục, cuối cùng đều phải để người ngoài đến thu dọn. Lần trước mẹ đã lấy gương mặt già nua này ra mà đánh bạc, lần này chúng mày lại còn tính toán lên đầu cái Minh! Mẹ nói cho chúng mày biết, nằm mơ!”

Lão phu nhân thở hắt hển, tiếp tục nói: “Phu nhân thật tốt lắm, ngày thường cái gì tốt đẹp có bao giờ nhớ đến con bé Minh, có nhà cao cửa rộng quyền quý đến hỏi thăm, không nói không hỏi rõ ràng, nghĩ cũng không cần nghĩ quyết định ngay cho Như Lan! Bây giờ xảy ra chuyện lại muốn lôi cái Minh vào. Một đứa thì ích kỷ chỉ lo cho con gái đẻ, một đứa thì mê muội chỉ cần công danh lợi lộc, đúng là một đôi vợ chồng lòng dạ độc ác lang sài hổ báo. Chúng mày coi mẹ chết rồi hay sao!”

Một tiếng trầm thấp vang lên, giống như Thịnh Hoành nặng nề quỳ xuống, Vương thị cúi đầu khóc ròng buồn bã nói: “Lão phu nhân, sao người có thể oan uổng con dâu thế, tuy là con bé Minh không phải tốt xấu từ người con nhưng mà mười mấy năm qua với so với Như Lan cũng không khác nhau chút nào, đã bao giờ có sơ suất đâu. Cái Như phạm lỗi như vậy, con vô cùng hối hận sao hồi xưa không đưa con bé đến cho người nuôi để học được ít quy củ phép tắc! Lão phu nhân, người không để ý đến chuyện gì thì cũng phải nhìn cháu Hoa, con bé ở nhà chồng đã không dễ chịu, thiệt thòi cũng chỉ có con rể thương, việc như hôm nay nếu không có cách nào giải quyết, Cố tướng quân thù hận con rể, cháu Hoa phải làm thế nào! Con bé cũng do người nuôi lớn, người không thể chỉ đau lòng mỗi con bé Minh được.”

Lão phu nhân ghen lại rồi lạnh lùng quát: “Con bé Hoa đã sinh con trai rồi, lại còn là cưới hỏi đàng hoàng, chẳng nhẽ còn có thể hờn về sao? Chẳng lẽ bắt em gái nó dùng cả đời để đổi cho nó sống dễ chịu hơn? Cố Đình Diệp này chúng mày nhìn thấy tốt đẹp, mẹ đây không thấy lọt mắt.”

Chỉ nghe Thịnh Hoành lớn tiếng kêu lên: “Lão phu nhân, vậy người nói xem bây giờ phải làm thế nào, con thật sự không có biện pháp! Vốn định dìm chết nghiệp chướng kia coi như làm trong sạch gia môn, chuyện này

coi như thôi, khiến người ngoài chê cười một thời gian là được rồi. Đều tại con không thể dạy dỗ con cái, tự làm tự chịu không thể trách ai, nhưng mà Cố tướng quân” Thịnh Hoàn giống như nghẹn ngào một lúc, “Mấy ngày trước có truyền đến tin, cậu hai Cố đã mời Bạc lão tướng quân với Trung Cần bá làm mỗi, ngay lập tức sẽ trao đổi canh thiệp, bây giờ nếu không làm gì, họ Cố làm sao chịu bỏ qua!”

Câu kể tiếp Minh Lan đều nghe không rõ, nàng chỉ cảm thấy lỗ tai mình nổ vang một tiếng, giống như có thứ gì đó che lấp hết thính giác của nàng, sau khi hết khiếp sợ là hốt hoảng đến ngây dại, nàng chậm rãi đi đến trước mặt Hải thị, nghẹn giọng hỏi “Cố Đình Diệp thật sự đồng ý cưới em?”

Hải thị khó khăn gật đầu: “Đúng, trong thư viết, Cố Đình Diệp chính mình mong muốn được cùng Thịnh gia kết thân, phía sau còn thêm một câu, cô gái được lão thái thái nuôi bên người luôn luôn tốt.” Vào trong tai nàng, câu nói này có hơi chói tai, giống như đang ám chỉ điều gì, chắc chắn Thịnh Hoàn cũng nhìn ra rồi.

Lão phu nhân hồi xưa mang tiếng ghen ở bên ngoài, nhưng sau đó nhanh chóng quay ngược lại con đường chính nghĩa, sau khi Thịnh lão thái gia qua đời, bà dù có xích mích với nhà mẹ đẻ cũng giữ gìn gia đình cho chồng mình, ở góa từ khi tuổi còn xuân, mang đồ cưới của mình đi dọn đường thu xếp cho con vợ lẽ, cưới con dâu lo việc nhà, cuối cùng mới có họ Thịnh thịnh vượng như hôm nay. Mấy chục năm trôi qua, giờ ngược lại người ta đều khen lão phu nhân có phẩm chất cao thượng cương trực.

Hải thị cũng cảm thấy có lỗi với Minh Lan cùng lão phu nhân, gần đây chị ta biết là việc hôn nhân với họ Hạ đã thương lượng gần xong rồi, chờ Như Lan xác định thì họ Hạ sẽ đến lấy thiệp canh, ai biết Hải thị không thể không thầm than một tiếng, nhìn sang vẻ mặt Minh Lan vẫn đang ngơ ngác sửng sờ không dám tin. Sau một lúc,

nàng mới không nhận được hỏi lại: “Chị dâu, Cố Đình Diệp thật sự nói là đồng ý cưới em?” Trong giọng nói không có uất ức mà lại có mấy phần không thể tin nổi.

Hải thị liền khẳng định lại một lần nữa: “Đúng là thật.”

Đầu óc Minh Lan ngây dại, căn môi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nhớ đến gương mặt Cố Đình Diệp cười lạnh châm chọc, nhớ đến tính cách anh ta lúc nào cũng phải truy hỏi đến ngọn nguồn, lại nghĩ đến anh ta nóng như lửa lạnh như băng. Minh Lan cảm giác mình nghĩ nhiều rồi, đến cố đại một thời gian lại học được tự mình đa tình? Nhưng mà càng ngẫm lại càng cảm thấy suy nghĩ của mình có lý.

Bên ngoài truyền đến tiếng mắng chửi của lão phu nhân, tiếng Thịnh Hoành cùng Vương thị không ngừng van nài. Minh Lan từ từ ngồi xuống ghế con nhỏ, đầu óc rối loạn, nhếch miệng khẽ than thở, khuôn mặt đỏ ửng.

Bà nội, lão gia, phu nhân, còn có cả Như Lan, không được, chúng ta là đây là bị ám hại.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hai Phương Thức Thuyết Phục

Chiến tranh trong nội bộ gia đình đa phần là trong hai loại dưới đây, một là tấn công không báo trước, trực tiếp bùng nổ; hai là đấu tranh trường kỳ, dây dưa kéo dài. Chuyện đã tới nước này, nàng lại còn tâm trạng nghĩ tới những thứ vô nghĩa chẳng ra đâu vào đâu, Minh Lan cảm thấy tinh thần mình sắp trở nên không bình thường rồi.

Mấy ngày nay từ đầu tới cuối Minh Lan đều không có cơ hội bày tỏ ý kiến, nàng vừa muốn mở miệng đã bị lão phu nhân chặn lại: “Minh nhi đừng sợ! Bà già này còn chưa chết đâu, chúng nó đừng hòng đụng đến con!” Dáng vẻ đả đàng sát khí rất dọa người.

Lão phu nhân bị chọc tức, làm ra tư thế nổi trận lôi đình giống năm xưa âm ỉ đòi li hôn với Thịnh lão thái gia, lớn tiếng chửi hăng say đến mức nước miếng văng tung tóe lên mặt lên đầu Thịnh Hoành. Thịnh Hoành vẫn nhẫn nhục chịu đựng, bám như kẹo da trâu (kiểu như kẹo mè xừng) khổ sở van nài, một lúc lại quỳ xuống rơi lệ, tình thân, đạo lý, danh dự gia tộc, mồm miệng lưu loát, thao thao bất tuyệt, nói đến mức lão phu nhân chóng mặt ngất xỉu trên giường.

Minh Lan cho rằng, đấu với con cái, giả bệnh là có thể thắng, nhưng không nên thực sự ngã bệnh, nếu vậy thì không còn sức chiến đấu tiếp rồi. Lão phu nhân rất tán đồng với ý kiến này, sức ăn tăng gấp đôi, lộ ý muốn trường kỳ kháng chiến.

Vương thị thấy tình thế giằng co, suy nghĩ vu vơ lại nảy ra một chủ ý hay, đơn giản là bảo Minh Lan đến chỗ Thịnh lão phu nhân tỏ thái độ rằng mình nguyện ý gả vào cửa nhà họ Cố, như vậy không phải là xong rồi sao? Chính chủ cũng đã đồng ý, lão phu nhân còn có thể ồn ào cái gì nữa.

Thịnh Hoành nghe xong thì ngẩn người, sau đó than thở thật lâu, người đọc sách bọn họ cứ thích phức tạp hóa mọi chuyện, ra vẻ ta đây học vấn cao siêu lắm. Nhưng mà vị phu nhân này của ông lại thích đơn giản hóa, có thể cưỡng ép thì tuyệt đối không dụ dỗ.

“Bà đừng có làm loạn thêm nữa!” Thịnh Hoành quát Vương thị, cau mày không vui nói: “Làm gì có con gái nhà nào tự mình đi đòi cưới bao giờ! Và lại con bé từ nhỏ đã được lão phu nhân nuôi dưỡng, tính khí nó thế nào lão phu nhân còn không rõ sao? Chỉ cần Minh Lan vừa lên tiếng, là lão phu nhân đã biết bà ép nó đến rồi! Lúc đó chính là thêm dầu vào lửa!”

Thịnh Hoành càng nói trong lòng càng tức giận, nhin không được chỉ vào mũi Vương thị gào lên: “Con hư tại mẹ! Đều tại bà làm việc không có quy củ, bất kính với mẹ chồng, chuyên môn làm xằng làm bậy, mới dạy hư con bé Như, làm ra chuyện đáng xấu hổ này, bà còn mặt mũi mà đi nói người khác!”

Vương thị bị mắng tới mức mặt mũi tay áo, nhưng cũng không mở miệng cãi lời nào, chỉ có thể nhin tức giận trong lòng.

Đằng trước hai mẹ con đấu nhau gay gắt, khói lửa chiến tranh đang hừng hực cháy, Minh Lan ở đằng sau ngó nga ngó ngẩn, thường xuyên không nói gì, bởi vì nàng thật sự không nghĩ ra điều gì để nói, chỉ cần bày ra dáng vẻ cô đơn chán chường, lại đón gió than thở hai câu, hình tượng như vậy cũng rất hoàn mỹ rồi.

Mấy ngày nay việc duy nhất nàng làm, đó là xin Hải thị cho gặp Như Lan.

“...Hỉ Thước sao rồi?” Đây là câu đầu tiên Như Lan nói với Minh Lan, Minh Lan nhìn chăm chăm vào cần cổ trắng ngần của Như Lan, trên đó còn in hằn mấy vết tím bầm, chậm rãi nói: “Vẫn chưa chết ạ. Chị dâu đã mời đại phu đến xem vết thương, hôm qua vừa mới tỉnh lại, đã có thể ăn hai bát cháo, chỉ mong không để lại di chứng.”

Như Lan giống như quả bóng đã xì hơi, ngơ ngác ngồi đó: “Em ấy... có nói gì không?” Minh Lan nhếch miệng châm chọc nói: “Em ấy nói, có thể bán mạng cho cô Năm họ Thịnh, đúng thật là may mắn ba đời, đừng nói chỉ bị liệt nửa người, chính là có bị đánh chết, cũng là chết không hối hận oán thán nửa câu!”

Như Lan cúi đầu, ngón tay gắt gao nắm chặt khăn, từng đốt trắng bệch. Minh Lan nhìn chăm chăm mắt chị ta, tiếp tục nói: “Mỗi lần em đến khuyên chị, chị đều không quan tâm, nói cái gì mà ‘ai làm người nấy chịu’, bây giờ thì sao? Hỉ Thước vất vả chăm sóc chị chục năm nay, đối xử với chị còn tốt hơn cả với người nhà, chị lại không biết xấu hổ liên lụy đến nó!”

Bây giờ Minh Lan khó chịu nhất khi nghe thấy người ta nói cái gì mà ‘sẽ không liên lụy đến người nhà’. Nói xằng, thời cổ đại chưa bao giờ thịnh hành ‘mất một mạng đòi một mạng’, tội liên đới mới là vương đạo. Cậu ba nhà phía đông theo địch, cậu tư nhà phía tây cũng phải tội.

Trên gương mặt gầy gò của Như Lan lộ ra vẻ áy náy sâu sắc. Hỉ Quyên ở một bên nhìn không rơi lệ, nhẹ giọng nói: “Cô Sáu à, cô đừng trách cô chủ em, trong lòng cô ấy cũng không dễ chịu gì, lúc phu nhân muốn đánh chết chị Hỉ Thước, cô chủ đã nhào lên người chị ấy, bị đánh trúng mấy cái liên, trên người cô chủ em bây giờ vẫn còn đau lắm!”

Minh Lan thấy dưới mắt Như Lan thâm quầng, tiêu tụy như biến thành người khác, trong lòng thoáng trầm xuống, rồi nói: “Hôm nay em đến đây, là để truyền lại lời Hỉ Thước với chị, phu nhân muốn đuổi con bé đi, chị dâu bảo nó dưỡng thương cho tốt rồi hãy đi, sợ là không có cơ hội gặp chị

nữa. Em ấy nói mình còn có bố mẹ để nương tựa, bảo chị không cần phải lo lắng, còn nói không thể ở bên chăm sóc chị được nữa, mong chị sau này làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho chín rồi hẵng làm, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh xử lý, không thể xúc động, em ấy... sau này không thể nhắc nhở chị nữa.”

Như Lan nghe mà giật mình, từng giọt từng giọt lệ như hạt đậu to rơi xuống, đầu vùi vào cánh tay, huh u khóc òa. Minh Lan chỉ lẳng lẳng nhìn chị ấy. Như Lan bỗng thẳng người lên, gọi Hỉ Quyên vào bỗng trong lấy đồ gì đó, chưa tới một lát, nhỏ Hỉ Quyên đã mang ra một cái hộp cùng với một cái bọc.

Như Lan lau nước mắt, đẩy cái hộp cùng với cái bọc ra trước mặt Minh Lan, nghiêm nghị khẩn cầu: “Đây là chút trang sức vàng ngọc, trong bọc này là năm mươi lượng bạc cùng một ít vôi vóc thượng hạng, con bé đó tốt xấu gì cũng hà hạ chị một hồi, chị không thể để nó tay trắng lấy chồng được, em gái ngoan, xin em hãy đi đưa đồ này cho nó! Chị...chị...Xin lỗi em ấy được!”

Minh Lan nhận lấy đồ, lẳng lẽ nhìn chị ta một hồi, thầm nghĩ, chỉ bằng một điểm này, Như Lan so với Mặc Lan vẫn là có lương tâm hơn, lúc Vân tài bị đem bán, Mặc lan cũng chẳng hỏi đến một lời. Nghĩ đến đây, Minh Lan mới hơi hơi mềm giọng, khẽ nói: “Chị Năm yên tâm, nó nói những năm nay, nó nhận được không ít quà thưởng, của để dành của em ấy tích cóp thường ngày, mấy chị em trong viện đã giúp em ấy thu xếp chuyển cho em ấy rồi. Hỉ Thước có thể hà hạ chị một hồi, là may mắn của em ấy, em ấy không trách chị, em ấy chỉ là lo lắng cho chị mà thôi.”

Minh Lan một bên đưa đồ cho Tiểu Đào giữ, Như Lan liếc mắt về phía Hỉ Quyên, hỉ Quyên bèn kéo Tiểu Đào ra ngoài. Như Lan bình tĩnh nhìn Minh Lan, mắt nhìn thẳng, nói thẳng: “Chị, cũng xin lỗi em!” Rồi mới vén áo thi lễ thật sâu.

Minh Lan nhìn rất lâu rồi, cuối cùng cũng phải phun ra: “Chị cuối cùng là làm sao mà lại đi gặp anh ấy thế! Không thể nào...Chị định...” Minh Lan nghĩ đến một khả năng, giọng điệu bỗng nhiên cao lên hai bậc.

Mặc Như Lan sừng đỏ lên, tức giận nói: “Em cho chị là cái loại gì thế hả?! CHị tuy không bằng em đọc sách nhiều, nhưng cũng biết liêm sỉ! Chị, chị...Thật sự là đi gặp mặt lần cuối mà!” Đang nói, giọng dần trở nên bi thương, nước mắt rơi lã chã,”...Vốn đang tốt đẹp, tự nhiên lại gả cho người khác, thế nào cũng phải đổi mặt nói với người ta một câu chứ, ai biết lại liên lụy đến em!” Khóc tu tu lên.

Như Lan một bụng giận dữ phát tiết ra, than thở nói: “Mà thôi, chị cũng chẳng phải cố ý! Có điều...” Minh Lan nhớ tới lại hậm hực, không nhịn được nói, “Cuối cùng chị cũng được như nguyện!Sau khi anh cả biết được chuyện này, đã ra ngoài đánh cậu Văn một trận...”

Như Lan tim nảy lên, vẻ mặt hoảng loạn, Minh Lan nói tiếp: “...Có điều chị yên tâm, anh cả không dám giương cao cung, năm đám người đọc sách sức lực cũng có hạn, chiếu theo ý tứ của phu nhân với cha, đưa con rể này ước chừng vẫn nhận về.”

Trong lòng Như Lan vui sướng, lại có phần ngẩn ngơ. Minh Lan nói xong bèn cúi đầu ra ngoài.

Tâm trạng gần đây của Minh Lan cực kỳ sa sút, cụ thể là biểu hiện ở trạng thái trì trệ lãnh đạm, nàng thành khẩn tổng kết cảnh ngộ hai đời của mình rồi đột nhiên sinh ra một cảm giác vô lực. Nàng cực cực nhọc nhọc một năm trời ở vùng biên, mắt thấy có thể tăng lương thăng chức, tiền tài quanh thân, thế mà lại bị một trận lở đất đánh dạt về cổ đại, nàng tâm tâm niệm niệm tính toán tìm một chàng trai cổ đại có giá trị kinh tế thực dụng, sau hôn nhân thì huấn luyện cho tốt, một đường nhắp nhô kham khổ đã đành, khó khăn lắm mới ló được tí rạng đông thì sự tình lại hồng bét.

Minh Lan nhăm nháp thật lâu, phương hướng phấn đấu của mình luôn luôn lệch đi so với kế hoạch phát triển của ông trời, có điều ông trời sau này có thể cho nàng một chút gợi ý được không, Diêu Y Y nàng từ nhỏ đã là dân lành, chính là tuyệt đối không đối nghịch với ông trời nha!

Trong lúc chiến hỏa kéo dài, kẻ đầu tiêu hôn sự nữ sĩ Hoa Lan vô cùng nhanh trí rút đầu lại, tạm thời tránh gió, kiên quyết không tham gia khuyến nghị, trái lại còn mời Minh Lan sang làm khách. Lão phu nhân có nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết Hoa Lan muốn khuyến bảo Minh Lan, cự tuyệt thẳng thừng. Hoa Lan vất óc ba ngày không có kết quả, ông trời lại ban cho chị ấy một lý do hoàn hảo: chị ấy có bầu, muốn gặp mẹ và các em gái.

Lão phu nhân trầm mặc nửa ngày, vẻ mặt cũng nguôi nguôi, bèn đồng ý cho Minh Lan đi.

Sáng sớm ra, Vương thị đưa Minh Lan tới thẳng phủ Trung Cần bá. Phu nhân Trung Cán bá có việc về nhà mẹ đẻ, đi một đêm mới về, Vương thị vui sướng vì không cần phải lấy lòng bà thông gia cho có lệ, đi thẳng tới sườn tây viện.

Hoa Lan mặc áo choàng ngắn màu lông chuột thêu hoa hồng tím viền kim tuyến, đầu cài trâm hoa trắng tơ vàng hình con nhện khảm châu, nghiêng nghiêng tựa vào tháp mềm, trong lòng ôm một lò sưởi phấn thái vẽ hình cảnh lữ, nói cười rộn ràng, mặt mày hồng hào.

Vương thị thấy Hoa Lan khí sắc rất tốt, tâm tình uất ức mấy ngày nay mới tốt lên một chút, nắm lấy tay chị ấy hỏi thân thể có khỏe không. Hoa Lan cười đáp lời: "...Khỏe, khỏe lắm ạ, đã mang bầu ba lần, con gái còn gì mà không rành đâu, mẫu thân yên tâm đi!... Em minh, ăn hoa quả đi, quả hồ đào núi này là đồ tiến cống, vừa thơm lại vừa giòn."

Minh Lan gật đầu cười, tiến đến bàn tròn Như Ý, cầm lấy một cái kẹp tinh xảo bằng đồng, lách cách tách vỏ hồ đào. Vương thị thả tay Hoa Lan

ra, bưng bát trà lên hớp một ngụm, cười nói: “Hôm nay tốt quá, nhân dịp mẹ chồng con không ở nhà, mẹ con chúng ta nói chuyện lâu một chút.”

Hoa Lan cười tủm tỉm: “Sao chỉ có nói chuyện, hôm nay chị dâu cũng đi cùng rồi, mọi người ở lại ăn cơm rồi về, dọn cơm trong phòng con. Con rể mẹ hôm qua đi săn với phủ Anh quốc công ở ngọn núi phía sau, bắt được vài con hoẵng nhỏ, dù không thơm ngon bằng Khẩu Bắc nhưng cũng rất tốt.”

“Đúng là vừa khéo.” Vương thị nở nụ cười, đưa tay cầm quả quýt chậm rãi lột vỏ: “Đúng rồi, gần đây mới nghe cha con nói, con rể e là sắp thăng một cấp rồi hả?” Đôi mắt xinh đẹp Hoa Lan cười, nhẹ nhàng nói: ‘Còn chưa có tin chính xác, có điều, không được mười phần cũng có thể chắc năm phần là được thăng chức Chỉ huy sứ trong sở binh mã.’”

Vương thị thả quả quýt bóc dở xuống, chấp tay trước ngực vái niệm phật: “Tốt, tốt, nhìn vợ chồng nhỏ bọn con như vậy mẹ cũng yên tâm. Họ Viên gần đây chắc cũng vui vẻ đi, xem mẹ chồng con còn dám nhiều lời với con nữa không.”

Hoa Lan bĩu môi hừ một tiếng: “Cha chồng đúng là rất vui, mẹ chồng lại cụt hứng. Lúc vừa mới có tin tức, bà ta liền gấp rút bảo Viên Văn Thiệu mau kiếm chức quan cho mấy đứa con cháu nhà mẹ đẻ bà ta, cha chồng mắng cho tịt luôn.”

“Thế nên mẹ chồng con giận, mang con dâu lớn về nhà mẹ đẻ hả?” Vương thị bật cười.

“Cũng không phải.” Hoa Lan che miệng khẽ cười. “Nhà mẹ đẻ bà ta gần đây càng ngày càng không ra gì, đời trước tiêu xài phung phí, bán điền sản đi mua vợ lẽ, lứa nhỏ thì không có chí cầu tiến, sách cũng không đọc tử tế, chỉ muốn luôn cúi dựa vào quan hệ. Cha chồng đã sớm mệt mỏi, lúc này

cháu trai nhà mẹ đẻ bà lấy vợ, cha chồng không muốn đi, bọn họ không thể làm gì khác hơn là phải tự đi.”

Minh Lan lột được một đĩa nhỏ hồ đào, bưng qua. Vương thị nhận lấy đưa cho Hoa Lan rồi cười nói: “Chả trách mẹ chồng con nhìn con không hợp mắt, hóa ra bản thân ghen tị đỏ mắt! ... Đừng đem thêm nữa, con cũng ăn đi.”

Minh Lan ngoan ngoãn đáp một tiếng, ngồi lại nhặt một quả hồ đào mập mập tiếp tục tách. Hoa Lan và Vương thị ánh mắt hơi lơ đãng, trong mắt mỗi người đều có suy nghĩ sâu xa. Hoa Lan quay đầu cười nói “Em Minh, cháu Trang gần đây rất nhớ em, giờ nó đang chơi ở sau vườn, hai dì cháu các em hợp nhau nhất, em đi tìm con bé chơi đi.”

Nói xong liền sai hầu gái phục vụ Minh Lan rửa tay chỉnh quần áo. Minh Lan khẽ cười trong lòng, giữa mùa đông, Hoa Lan sao lại có thể cho con gái nhỏ chạy chơi bên ngoài, chẳng có bữa tiệc nào là tốt đẹp cả (tích Hồng Môn Yến đó), nàng chỉ biết trong đó có uẩn khúc. Hoa Lan từ trước đến giờ rất đúng mực, quản lý tôi tớ rất có bản lĩnh, tin là sẽ không có gì bất ổn, hơn nữa bản thân mình cũng chỉ ở trong sân, đi cũng không sao, có điều...

Minh Lan cười vô cùng ngoan ngoãn, chần chừ nói: “Bên ngoài trời đang lạnh, hay là gọi cháu Trang vào nhà chơi.” Hoa Lan cứng đờ ra, Vương thị lại ho khẽ một cái, sáng giọng nói: “Cháu Trang búng bình, đang ồn ào khóc, con đi gọi con bé vào đi.”

Minh Lan vâng một tiếng, thành thật đi theo đưa hầu ra ngoài.

Vương thị đưa mắt nhìn Minh Lan đi khuất mới xoay đầu về con gái ngờ vực nói: “Cái này có thể được thật sao? Chuyện này... cũng không tốt lắm, cha con mà biết lại giận, ông ta nói không thể để Minh Lan đi xin lão phu nhân, ngược lại là thêm dầu vào lửa.”

Hoa Lan ngồi thẳng dậy, quay về phía Vương thị ngồi, nghiêm nghị nói: “Mẹ chỉ biết một mà không biết hai. Lão phu nhân trong mắt không lọt hạt cát, hai bà cháu họ ở chung sớm chiều mười năm, em Minh nói chuyện có phải tự nguyện không, lão phu nhân sao có thể không biết?! Nếu chúng ta buộc em Minh đi xin, lão phu nhân dĩ nhiên càng tức giận! Nếu em Minh thật sự đồng ý thì sao?”

Vương thị vẫn không tin: “Cái Minh chỉ nghe lão phu nhân, nó còn có thể có ý kiến gì.”

Hoa Lan lắc đầu sâu xa, mỉm cười nói: “Mẹ nhìn nhầm rồi, em Sáu từ nhỏ ngoan ngoãn nghe lời, thực ra rất có chủ kiến, tâm tư cẩn thận rõ ràng. Khi còn bé còn không nhìn ra, từ khi cả nhà hồi kinh con lặng lẽ quan sát vài lần, có khi ý của lão phu nhân con bé cũng có thể từ chối được. Sau khi gặp người thật, biết đó không phải là yêu ma quỷ quái gì, vì gia đình cũng được, vì tương lai của bản thân cũng được, con bé sẽ đồng ý...”

Vương thị một lúc lâu không nói gì, thở dài nói: “Được như vậy thì tốt, ôi, chỉ tiếc cho em gái con, con bé Minh có thể được gả vào nhà dòng dõi hiển quý như vậy, nó lại chỉ có thể vào nhà bần hàn.”

“Mẹ đừng có nói nữa.” Nhắc đến Như Lan, mặt Hoa Lan hiện đám mây đen, không vui nói: “Đều tại mẹ hàng ngày chiều nó, một đứa con gái nhà lành lại cùng người ta vụng trộm, cha mẹ tìm cho mỗi hôn tốt, nó không biết ơn lại còn âm ỉ, cuối cùng còn khiến Cố tướng quân biết chuyện, thế không phải là hại người à. May mà con rể mẹ không quá niềm nở, hai lần đều chỉ nói là em gái của con, chưa bao giờ nói rõ là đứa nào, vậy mới có chỗ xoay sở, không phải thế... hừ!”

Vương thị biết con gái khó xử cũng không dám thay Như Lan nói gì, chỉ thở dài thườn thượt. Hoa Lan lại nói “Trước là mẹ có ý định cho Như Lan, thực ra theo ý con em Minh mới thích hợp hơn. Mẹ nhìn điệu bộ con bé đồ dành cho lão phu nhân vui vẻ, con nhìn cũng mềm lòng nữa là đàn ông, đâu

có giống Như Lan nóng lạnh tùy hứng, nói một câu không hợp ý là gắt gỏng! Minh Lan lại vô cùng kiên định, con xem nó có thể sống ổn. Còn Như Lan, vẫn nên chọn dòng dõi thấp một chút, sau này ầm ĩ lên, nhà mẹ đẻ cũng nói được hai câu.”

Vương thị suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ đồng ý, sau lại cao hứng hơn: “... Ngược lại như vậy cũng đúng, con bé Minh không có anh em cùng mẹ ruột, không cùng chúng ta tốt đẹp thì còn có thể với ai. Nó nếu có thể làm tốt được, chúng ta cũng được vinh dự, nếu không ra hôn, dòng dõi họ Cố như vậy chúng ta có thể nói gì. Nếu là cái Như phải chịu đựng ở đó, mẹ thật sự không thể chịu nổi.”

Hoa Lan suýt tí nữa sặc nước, trợn mắt nhìn mẹ ruột của mình nửa ngày không nói được gì, dứt khoát không để ý đến bà nữa, chỉ nghĩ không biết Minh Lan đã đến nơi chưa.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cổ Đại Chết Tiệt Đây

Minh Lan nép mình trong chiếc áo khoác lông sóc ngắn màu xanh lá mạ, thêu hoa văn kim tuyến uốn lượn, ngồi trong một gian phòng bốn phía mở cửa sổ kiểu bán đình, giữa phòng đặt bếp lò khắc chữ phúc màu đồng đốt lửa cháy ngùn ngụt, trên bếp còn đặt chiếc ấm cổ tinh xảo khắc hoa văn hình dơi màu đồng, nước sôi sùng sục.

Minh Lan cắn một hạt dưa mập mạp, phải thừa nhận nữ sĩ Hoa Lan đã dụng tâm chuẩn bị hết sức chu đáo.

Đây là một căn phòng bốn phía rộng mở, xây trong hồ nơi gần bờ. Mùa hè dờ của sổ bốn phía thành ngôi đình, ba mặt xung quanh đều là nước, một mặt lối đi, còn lại là một mảnh đất trống, bước trăm bước cũng không tìm thấy chỗ để ẩn nấp, tuyệt đối không thể có người nghe trộm, từ xa có thể nhìn thấy trong đình người ta đang làm gì.

Hơn nữa xem ra trước mắt, chỗ này đã sớm được xử lý nên yên tĩnh, vắng vẻ, ngoại trừ hầu gái dẫn mình đi vào, Minh Lan không phát hiện ra có ai khác, đến cả đưa hầu dẫn đường kia cũng nhanh như chớp đã không thấy bóng dáng.

Minh Lan mang theo loại tâm tình giống như tráng sĩ ‘Gió hiu hiu thổi, sông Dịch lạnh’, chờ đợi chuyện sắp xảy ra. Đợi cho đến khi Minh Lan cắn đến hạt dưa thứ mười bốn, bóng dáng cao lớn từ xa đi đến. Mí mắt Minh Lan nháy mấy lần, tiếp tục cắn hạt dưa.

['] Trích bài thơ về Kinh Kha ám sát Tần Vương, “Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn / Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn”, nghĩa là “Gió hiu hắt thổi, sông Dịch lạnh / Tráng sĩ một đi, không trở về”.

Tốt quá, nàng cũng có mấy câu muốn hỏi anh ta.

Chỉ một lúc sau, người đàn ông mang theo thân phong sương lạnh lẽo bước vào phòng, ngẩng cao đầu bước đến, cách chỗ Minh Lan ngồi bảy tám bước chân, bèn chấp tay thi lễ, miệng mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Minh Lan hơi híp mắt quan sát. Hôm nay, Cố Đình Diệp mặc trường bào gấm màu trời xanh sau cơn mưa, vây quanh cổ áo và tay áo là lông chồn trắng, trên trường bào gấm thêu hoa văn chìm, thắt lưng gấm khảm ngọc nạm bạc, bên ngoài khoác áo lông màu đen, loại áo lông này rất dày chỉ có nam nhân có thân hình cao lớn, cường tráng mặc mới đẹp (có phải giống áo lông của mấy anh rapper không J). Nếu để quan văn như Thịnh Hoành khoác áo này thì không bật lên được khí thế, sẽ bị xiêm ý lấn áp.

Minh Lan đứng lên, chỉnh lại y phục đáp lễ, mỉm cười: “Chú Hai! Đã lâu không gặp.” Sau đó, Minh Lan có chút vui mừng khi thấy khoe miệng Cố Đình Diệp nhếch lên. Cố Đình Diệp không thềm đáp lại, cởi áo khoác xuống tiện tay vắt sang một bên, xoay người đi đến ghế thái sư ngồi xuống đối diện Minh Lan. Hai người đối diện cách nhau năm sáu bước.

Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan, lại nhìn chén trà không trước mặt, thấy Minh Lan vẫn chưa hiểu ý mình, đành phải tự lấy ấm trà rót một chén nước nóng, sau đó mới trầm giọng nói: “Tôi với em sắp kết hôn rồi, sau này đừng gọi bảy nữa.”

Minh Lan siết chặt nắm tay, cố gắng áp chế lửa giận. Người đàn ông trước mắt này mặc dù mang khuôn mặt mỉm cười nhưng nói chuyện lại trầm thấp, từ tốn, mí mắt đẹp, dài hơi hạ xuống, đôi mắt u tối mơ hồ có

màu máu, đó là loại sát khí phải tắm trong núi thây biển máu khó che dấu được.

Minh Lan nhẩn nhẹn hồi lâu, mới từ tốn nói: “Lời chú hai nói, Minh Lan nghe không hiểu. Từ nhỏ Minh Lan đã được bà nội nuôi nấng, chuyện kết hôn bà chưa nói nửa lời.”

Cố Đình Diệp nhíu mày, nói: “Hôn nhân đại sự do cha mẹ sắp đặt.”

Minh Lan nói: “Vậy Minh Lan sẽ chờ cha mẹ lên tiếng.”

Trong phòng một hồi im lặng, Cố Đình Diệp trừng mắt nhìn Minh Lan. Minh Lan quay sang nhìn phong cảnh bên ngoài. Cố Đình Diệp nâng mi, màu áo anh ta phản chiếu lên đuôi lông mày rậm thành màu lam nhạt, anh ta trầm ngâm nói: “Em đang tức giận.”

Minh Lan cười ha ha: “Không có gì. Không có gì.”

Cố Đình Diệp trầm giọng nói: “Lúc ở trên sông Hoài, tôi đã nói với em, tôi không muốn nghe người khác nói dối cho qua chuyện.”

Minh Lam lập tức khép miệng giống trai sông.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Lan căng cứng, Cố Đình Diệp lại đau đầu, đành phải nhẹ giọng nói: “Tôi biết em tức giận, dù có chuyện gì cũng phải nói ra mới được, giận dữ không được ích gì, nên thẳng thắn với nhau mới đúng.”

Cố Đình Diệp ân cần khuyên bảo, giống như người lớn dỗ trẻ con, nghiêm túc không giải quyết được vấn đề nên bây giờ phải dỗ dành. Minh Lan nghe mà muốn cười to mấy tiếng, liền ngoảnh lại, mỉm cười nói: “Nói thật nói với người thật thà mới gọi là thẳng thắn với nhau. Còn nói thật với kẻ dối trá thì gọi là đầu óc có vấn đề. Cố đô đốc thấy Minh Lan ngốc lắm sao?”

Cố Đình Diệp nghe thấy Minh Lan thay đổi cách xưng hô, khuôn mặt liền mỉm cười. Nghe giọng nói trêu đùa của nàng lại cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhân tiện nói: “Em tất nhiên là không ngốc.” Liếc nhìn ngón tay Minh Lan đặt trên bàn, ngón tay mũm mĩm nhỏ bé, mềm mại nổi bật trên gỗ sơn màu đen, móng tay sáng bóng phiếm hồng, anh ta không nhịn được mà ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Ý em là tôi không thật thà, vậy bắt đầu nói từ đâu đây?”

Minh lan trừng mắt: “Từ lúc Cố đô đốc cầu hôn.”

Cố Đình Diệp vẻ mặt trịnh trọng, bình tĩnh nhìn Minh Lan, con người sâu thẳm, u tối, cho đến khi Minh Lan thấy sợ hãi trong lòng. Tốt xấu gì ở tòa án, nàng cũng được chứng kiến tội phạm giết người liên hoàn, dù sao cũng chống đỡ lại được kiêu ánh mắt khiếp người này. Nhìn một lúc lâu, Cố Đình Diệp mới chậm rãi nói: “Em đoán ra rồi à?”

Giọng nói anh ta bình tĩnh, nhưng vẫn không che giấu được ngữ điệu ra lệnh.

Minh lan gật đầu, nói: “Anh không phải loại người không có cá thì tôm cũng được.”

Ngay từ đầu, Minh Lan luôn cho rằng người Cố Đình Diệp muốn cưới là con của chính thất, Như Lan. Nhưng đâu ngờ nòng sủng lại thay đổi, chĩa vào Minh Lan. Thịnh Hoành giải thích, Minh Lan một chữ cũng không tin. Mặc dù mới gặp vài lần, nhưng mỗi lần gặp đều tranh cãi về chuyện cưới xin của Cố Đình Diệp. Dựa theo trực giác, nàng biết Cố Đình Diệp sẽ không tùy tiện kết thông gia với Thịnh Hoành, anh ta hiểu rõ mình muốn kết hôn với ai.

Cố Đình Diệp trầm ngâm nửa khắc, nhìn thấy ánh mắt có chút phức tạp của Minh Lan, hồi lâu mới từ từ nói: “Bắt đầu từ lúc em ném bùn.” “Hả?” Minh Lan nghe giống như lọt vào trong sương mù, “Anh đang nói gì vậy?”

“Không phải em muốn biết từ khi nào tôi bắt đầu suy tính với em sao?” Cố Đình Diệp trong mắt mang theo vài phần ý cười, lặp lại lần nữa: “Tôi nói cho em biết, bắt đầu từ khi em ném bùn lên người chị em.”

Minh Lan đỏ bừng mặt, vỗ bàn, gân xanh nổi lên trên trán, gần như hét lên nói: “Ai hỏi anh chuyện này hả!!”

“À, không phải em muốn biết cái này sao.” Cố Đình Diệp nghiêng người tựa vào ghế, lấy tay che miệng, khẽ nở nụ cười. Chỉ có lúc này, anh ta mới bỏ đi một chút sát khí, toát ra vài phần cao quý của công tử hầu môn.

Minh Lan cố gắng ổn định hơi thở, để bớt đỏ mặt, trong trận chiến kiên kị nhất là nóng nảy, phải bình tĩnh, bình tĩnh. Khó khăn lắm mới ổn định lại, Minh Lan nhìn chằm chằm Cố Đình Diệp, mở miệng bình tĩnh noi: “Từ khi đó anh đã có ý muốn kết hôn với tôi à?”

Cố Đình Diệp từ tốn gật đầu, cực kì khẳng định.

Minh Lan nhin không được mà đứng lên to tiếng: “Vậy anh đi cầu hôn là được rồi? Sao phải làm ra nhiều chuyện như thế làm gì?” Chút nữa thì kéo theo nửa cái mạng của Hỉ Thước và Như Lan.

Cố Đình Diệp hỏi lại: “Em sẽ bằng lòng sao?”

Giọng nói Minh Lan nghẽn lại, dừng một lát rồi nhanh chóng nói tiếp: “Khi nào thì hôn nhân đại sự đến lượt tôi nói chuyện, nếu cha mẹ đồng ý thì có thể.”

Cố Đình Diệp lại hỏi tiếp: “Bà nội của em sẽ đồng ý sao?”

Minh Lan lại bị chặn một hơi, trên mặt có chút xấu hổ, nói không nên lời.

Cố Đình Diệp từ từ nâng chén trà lên uống một ngụm, ba ngón tay thon dài vàng cầm đĩa đựng chén trà đặt xuống bàn, mới nói: “Muốn kết thành một mối hôn không dễ gì, từ chối một mối hôn lại quá khó khăn. Dòng dõi chên lệch[‘], vai vế cách biệt...Lấy có gì mà thành công được, huống chi tôi làm người không được đoan chính cho lắm, tính tình lão phu nhân nhà em rất khó lay chuyển, nếu không đồng ý, cha em cũng chịu.”

[‘] Nguyên văn “Tề đại phi ngẫu”, dịch ra là nước Tề lớn không phải là hôn phối dành cho ta. Đây là câu nói của thái tử Hốt nước Trịnh trả lời khi Tề Công muốn gả con gái Khương thị cho ngài. Diễn tích: Thời Xuân Thu, Tề Hi công định gả con gái mình Khương thị cho thái tử Hốt nước Trịnh. Thái tử Hốt chối từ nói: “Mỗi người đều có phối ngẫu (tức vợ hoặc chồng) của chính mình, Tề là nước lớn, không phải phối ngẫu của ta.

Về sau Bắc Nhung xâm lấn nước Tề, nước Tề cầu cứu nước Trịnh, thái tử Hốt cầm quân Trịnh giúp Tề đánh lui Bắc Nhung. Tề Hi công lại nhắc tới chuyện này, thái tử Hốt kiên quyết chối từ.

Người khác hỏi ngài, ngài nói: “Trước kia lúc chưa giúp nước Tề ta cũng không dám cưới con gái Tề công. Hôm nay phụng mệnh phụ vương đến giải cứu cho Tề, cưới thê tử về, này không phải dùng quân đội nước Trịnh đổi lấy hôn nhân cho chính mình sao? Dân chúng Trịnh quốc dân sẽ nói ta thế nào!” Đoạn liền từ biệt mà đi.

Minh Lan cười nhạt nói, mang theo mấy phần chế giễu: “Không ngờ anh lại hiểu rất rõ bản thân mình.”

Ai ngờ da mặt Cố Đình Diệp quả thực là dày, nghe không hiểu lời chế giễu của Minh Lan, còn nghiêm túc nói: “Người quý ở chỗ tự biết mình, ưu điểm đó tôi vẫn có.”

Châm chọc không làm gì được anh ta, Minh Lan thầm hậm hực trong lòng, lâu bầu nói: “Nhưng lại tốn không ít công sức đấy.”

‘Không có gì. Không có gì’. Cố Đình Diệp học theo cách nói của Minh Lan, cũng cười ha ha.

Minh Lan chợt nhớ đến Hạ Hoảng Văn, nghĩ hôm nay vẫn nên nói cho rõ ràng một lượt, nếu không về sau hoá khó lường, chần chờ hồi lâu mới căn rằng nói: “Vậy anh...Vậy anh có biết...Có biết chuyện họ Hạ không? Bà nội tôi đã có ý...”

“Biết rõ.” Cố Đình Diệp nhanh chóng ngắt lời Minh Lan, nét mặt thản nhiên, giọng nói có phần không vui.

“Anh biết à..?” Minh Lan không ngờ tới, trố mắt nói: “Vậy sao anh còn...còn cầu hôn hả?”

Cố Đình Diệp hùng hồn nói: “Thì sao? Con gái đính ước với ai là chuyện của nhà em, còn cầu hôn hay không lại là chuyện nhà tôi. Về phần họ Hạ...” Nét mặt anh ta lạnh lùng như có mấy phần khinh thường, nói như đinh đóng cột: “Hai người không có duyên.”

Minh Lan giận dữ, ngược lại ngồi thẳng người lên, cười khẩy mấy tiếng: “Ha, ha, ha! Hoá ra tiệm tơ hồng Nguyệt Lão là do nhà anh mở, anh nói không có duyên thì sẽ là không có duyên à?”

Cố Đình Diệp lớn giọng cười to, sau đó tiếng cười dần dừng lại, nhìn thật sâu vào đôi mắt Minh Lan, từ tốn nói: “Duyên phận là thứ, một nửa do ông trời se thành, một nửa là do phúc khí của bản thân. Em là người thông minh chắc hẳn hiểu rõ ý tôi, hai người thực sự không có duyên phận.”

Minh Lan không cười, trong lòng nặng đi nửa phần.

Nàng và Hạ Hoảng Văn từ nhỏ đã quen biết, lão phu nhân đã có ý kết thông gia từ lâu. Lần đầu tiên là từ Hựu Dương trở về kinh thành, Thịnh lão phu nhân vừa xem xét nhân phẩm lẫn học thức của Hạ Hoảng Văn, vừa lưu ý một số thiếu niên khác, đánh giá từ trên xuống dưới, vẫn thấy Hạ Hoảng

Văn ổn nhất, mà họ Hạ cũng đồng ý. Đôi bên gặp nhau đều rất hài lòng, dự định trước tiên kết mối hôn sự này cho Minh Lan. Ai ngờ cuối thu năm ấy xảy ra “Loạn Thân Thìn”, rồi lại một trận loạn kinh thành nữa, bao nhiêu đầu người rơi xuống đất nên hôn sự bị trì hoãn.

Sau đó, bà bác bệnh nặng. Thịnh lão phu nhân đi Hựu Dương thăm hỏi, chuyện hôn nhân lại tiếp tục bị hoãn lại. Sau đó thì Minh Lan cũng đến Hựu Dương, lúc đầu định đưa tang bà bác xong rồi về kinh, ai ngờ lại bộc phát ‘Loạn Kinh Đàm’, binh loạn kéo dài đến mấy cái đốc phủ, mãi đến tháng năm năm Sùng Đức thứ hai mới hồi kinh được.

Nhưng mà về kinh một thời gian liền bị cô em họ Tào gia chen ngang. Lão phu nhân bị chọc tức, hôn sự bị lùi lần nữa. Rồi lại, biến cố nối tiếp, kéo dài tới non nửa năm đến giờ, rồi thì, Cố Đình Diệp tiếp nhận lười rù làm Trình Giáo Kim, một đường chém giết bước đến.

Muốn nói tiếc nuối lại thôi, Minh Lan cảm thấy nhiều lúc là do ý trời. Muốn nói không nuối tiếc, nếu Hạ Hoảng Văn dứt khoát hơn, sớm đánh thân hạ lễ, Cố Đình Diệp nhảy ra cũng không làm được gì. Cùng những mâu thuẫn tính toán giữa nàng và Hạ Hoảng Văn, trong lúc ấy, có lẽ duyên phận bọn họ đã hư hao hết rồi.

Nghĩ đến đây, Minh Lan chợt thấy nản lòng—Khoan đã, bỗng nhiên trong lòng chợt loé, bất chợt nàng ngẩng đầu, hoài nghi nói: “Sao anh lại biết rõ như vậy? Anh...Chẳng lẽ chuyện họ Hạ là do anh động tay động chân? Họ Tào kia...A!”

Có một việc, Minh Lan đã nghĩ tới từ lâu nhưng lại không suy xét sâu xa. Lương Châu ở tận Tây Bắc, dù phi ngựa truyền tin đặc xá cũng phải mấy bốn, năm tháng mới đến Lương Châu. Như họ Tào mang theo cả nhà mấy cái miệng ăn, tiền bạc không nhiều, phải mất ít nhất gấp đôi thời gian mới có thể trở lại kinh thành. Thế nhưng, họ Tào chưa đến một năm thì về kinh, trừ phi...

Cố Đình Diệp cũng không phủ nhận, bình tĩnh nói: “Đúng vậy. Tào bang vận chuyển đường thủy ven sông, tôi nhờ anh em họ Thạch lấy thuyền vận chuyển đưa bọn họ về kinh thành.”

Lần này, ngay cả tức giận Minh Lan cũng không còn sức, chỉ cứng họng nhìn anh ta. Cố Đình Diệp cau mày hỏi lại: “Chẳng lẽ em hy vọng đánh hôn với họ Hạ xong, thậm chí lấy nhau về, họ Tào lại đến cửa làm loạn?” Anh ta đồng dạng nói: “Bọc mủ phải chọc càng sớm càng tốt, chuyện này còn phải cảm ơn tối đấy.”

Minh Lan chán nản ngồi bệt xuống, đầu óc rối tinh rối mù, nhìn ra ngoài cửa sổ, quay sang nhìn Cố Đình Diệp, gằn giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Cố Đình Diệp mỉm cười trả lời: “Không cần khách khí.”

Da nàng vốn rất trắng lại không hay son phấn, chỉ thoa một lớp nhẹ dầu thơm, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào phòng khiến cho làn da của nàng non nớt tựa sắc trắng của giấy Tuyên Thành, giống như chạm một cái là rách, tóc rũ lơ thơ bên mai đen nhánh như lông quạ, dường như khó khăn lắm mới kết một nụ hoa xinh đẹp long lanh nhường ấy.

Mà đôi mắt kia, đôi mắt kia, Cố Đình Diệp lẳng lặng nhìn nàng, giống như rất lâu trước kia, anh ta đã thích ánh mắt này, an tĩnh tịch mịch, như đầm nước xanh vắng lặng, nhưng lại đang bốc lên ngọn lửa kỳ lạ, có lẽ là tức giận, có lẽ là thất vọng, sáng tối luân phiên, biến hóa thất thường khiến cho anh ta động lòng mất hồn, chứ đừng nói đến chuyện khác.

Minh Lan suy đi tính lại hồi lâu, trăm chuyển ngàn hồi, chuyện lúc trước đành cho qua vậy, đoạn sau mới là quan trọng. Một lần nữa, nàng lấy lại tư thế đoan trang, quay sang mỉm cười với Cố Đình Diệp: “Cảm ơn ý tốt của Cố đô đốc. Nhưng...Chuyện này vẫn nói sớm thì hơn. Tôi sợ không đảm đương nổi vai trò người vợ tốt, vừa không thùy mị nết na, lại không ngoan

ngoãn hiền lành, tật xấu gì cũng có, đếm không xuể. Xin đô đốc thận trọng cân nhắc.”

Cố Đình Diệp nhếch môi cười: “Việc đã đến nước này, Cố Thịnh kết thân mọi người đều biết. Chị em còn có thể gả cho họ Văn kia, em thì sao? Đừng nói em tình nguyện chấp nhận họ Hạ nhé.”

Minh Lan máu nóng sôi trào, đủ loại uất ức khó mà kiềm chế, đứng lên cười lạnh nói: “Hoá ra gả cho anh, tôi như rơi vào bình mật ong, trăm tốt vạn tốt lại không có chút khiếm khuyết nào!”

Phút chốc, Cố Đình Diệp cũng đứng lên, dáng người cao lớn bước lên mấy bước, ghé xuống, bóng hình bao phủ cả người Minh Lan. Minh Lan nhẩn nhẩn không lùi về sau nửa bước. Cố Đình Diệp cười ngạo nghễ, lớn giọng nói: “Tôi không dám nói gả cho tôi cái gì cũng tốt, nhưng tôi chỉ lên trời nói một câu, gả cho tôi, nhất định không để em bị thiệt thòi hay uất ức.”

Minh Lan tức quá, cười nhạt liên tục: “Cố tướng quân đừng suy nghĩ nhiều. Từ nhỏ Minh Lan lớn lên trong gạo ngon áo đẹp, chưa từng bị ẩm ướt hay tủi thân, cũng không đến mức người ngoài phải đến làm anh hùng cứu tôi khỏi nước sôi lửa bỏng!”

Cố Đình Diệp cũng không tức giận, đôi mắt thâm thúy lảng lảng nhìn chăm chăm vào Minh Lan, nhẩn từng chữ: “Không! Em nói dối. Em vẫn luôn bị áp đặt, sống cho đến hôm nay em vẫn luôn thấy uất ức. Em xem thường thứ khuôn phép thói nát này, nhưng lại không thể không làm theo. Mọi việc rõ ràng em có thể làm rất tốt, nhưng cố gắng hạ thấp bản thân mọi chỗ, không dám mảy may mạo hiểm chút nào! Nên mới chọn nhà họ Hạ tầm thường!”

Minh Lan giận dữ, nàng không hề hay biết hai mắt mình đã đỏ lên, chỉ cười nhạt lớn tiếng: “Mạo hiểm? Trên đời này mỗi người đều có số phận an

bài, không chấp nhận số phận? Hừ! Tứ Vương gia tiền triều không chấp nhận số phận, kết quả thế nào? Một ly rượu độc! Lục Vương gia cũng không chấp nhận số phận liền bị biếm thành tôn thất tằm thường! Kinh Vương, Đàm Vương cũng không chấp nhận số phận, nay đầu một nơi thân một nẻo! Đàn ông các người đều như thế, huống hồ tôi chỉ là một cô gái yếu đuối! Tôi có cách nào khác! Không biết điều một chút, làm sao có thể sống sót đây!”

Nàng không thích thêu thùa, đầu ngón tay đều mang vết thương, không thích Vương thị, dì Lâm hay Mặc Lan, lúc nào không vui cũng phải cười, trước mặt người đáng ghét phải giả vờ ngoan hiền đáng yêu, không thích có quần áo hay thứ gì tốt đều phải để cho người khác chọn trước, không thích chuyện gì bị oan ức cũng phải giả ngu cho qua...Rất nhiều, rất nhiều việc không thích, nhưng nàng đều giả vờ thích!

Có cách nào hơn, nàng phải sống sót!

Cổ Đình Diệp bước lên mấy bước, không nhường chút nào từng bước ép sát: “Đúng vậy! Em hiểu rất rõ! Em thông minh, em hiểu biết, em cầm cái gì đều phải nhìn kỹ, cho nên em mới không dám đi quá giới hạn. Nhưng trong lòng em lại bức bối không thể trấn an. Em tức giận, em bất bình, nhưng hết lần này đến lần khác em không thể làm khác. Em nhẫn nhịn chỉ có thể giả ngốc, lúc nào cũng cố gắng làm vừa lòng mọi người, ép buộc bản thân phải làm một cô Sáu nhà họ Thịnh không thể bắt bẻ!”

Cả người Minh Lan run rẩy, không biết do tức giận hay là sợ hãi, ngực toát một mảng mồ hôi, ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, tựa như vết thương cũ năm xưa đã thành sẹo lại bị vạch trần, miệng vết thương máu chảy đầm đìa. Hoá ra nó chưa bao giờ khỏi hẳn, nàng muốn to tiếng, nàng muốn khóc nức nở, cho nên hết thảy mọi thứ đều bị lấp kín vào trong miệng, đứng ở nơi đó tiến hay lùi đều khó khăn, mặc cho viền mắt ẩm ướt.

Mười năm ở khuê phòng cổ đại, nửa cuộc đời ở kiếp trước giống như trong giấc mộng, giả vờ lâu quá rồi, diễn rất nhập vai, nàng đã quên khóc một trận là như thế nào, đã quên thế nào là tùy ý muốn mắng liền mắng, đã quên nàng không phải là Thịnh Minh Lan. Mà nàng là Diêu Y Y.

Cố Đình Diệp nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Minh Lan, trong lòng không hiểu vì sao thấy đắng chát. Anh ta bước từng bước đi lên, khom người xuống chấp tay thi lễ, ngẩng đầu lên, giọng nói sang sảng mang theo chút trầm khàn, từng chữ rõ ràng: “Tôi mến mộ em đã lâu, nguyện cưới em làm vợ, giao phó việc nhà, kéo dài hương khói tổ tiên, trọn đời bên nhau.”[‘]

[‘] Trần trở mãi quyết định vẫn dịch thuần Việt câu này, nguyên bản anh Cố dùng xưng hô “Ngô – Nhữ”, đây là lỗi xưng hô cổ từ thời Chu – Thương, Xuân Thu Chiến Quốc, dùng cách xưng hô này thể hiện sự trang trọng và thành ý. Còn lỗi xưng hô bình thường là dùng “Nhĩ – Ngã”.

Hai mắt đầm lệ mờ mịt, Minh Lan chỉ nhìn thấy khuôn mặt đầy chân thành của Cố Đình Diệp, trong chốc lát, tay chân nàng luống cuống.

Cố Đình Diệp mắt nhắm chờ mong, nóng bỏng mà rục rờ, nhìn thẳng vào Minh Lan: “Tôi không dám cam đoan để em có cuộc sống thần tiên ngày qua ngày, nhưng tôi còn ở đây ngày nào, tuyệt đối sẽ không để em chịu thiệt thòi! Trong cánh đàn ông tôi ở vị thế gì, thì với cánh phụ nữ em ở vị thế ấy”

Từng chữ âm vang, nói năng hùng hồn.

Minh Lan giật mình, bất giác cảm thấy lạnh buốt một mảng trên mặt, nàng đưa tay lên sờ, chạm phải toàn nước mắt.

Bởi vì tỉnh táo nên thấy đau khổ, bởi vì hiểu rõ nên thấy ảm đạm, trong hy vọng luôn có tuyệt vọng, nàng không dám hy vọng, không dám chờ

mong. Mọi người đều tỉnh, mình ta say, chẳng qua là mang xiềng xích cũng phải giẫm lên mũi đao, cười ngây ngô mà bước qua thôi.

Cố đại chết tiệt này!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 96+2: Phiên Ngoại: Báo Cáo Quá Trình Lên Đối Sách Kết Hôn Với Kẻ Lừa Đảo

Có lẽ chính nàng cũng không biết, bản thân mình có bao nhiêu điểm kì quái.

Trong bữa tiệc ở phủ Tương Dương hầu, nàng luôn tỏ một vẻ hiền hòa khiêm tốn, dịu dàng nhã nhặn, nở nụ cười anh đào nói chuyện với đám tiểu thư quyền quý. Một con ong nhỏ bay vào phòng khách kêu vo ve trên đầu, nhóm thiếu nữ đều sợ hãi kêu thất thanh, vung khăn lui về một túm. Nàng đầu tiên là thích thú đứng nhìn nhìn, sau đó chợt thấy cô gái bên cạnh kinh hoàng, nàng cũng vội vàng ra vẻ kinh hãi, cũng bổ nhào vào nhóm mấy thiếu nữ, khẽ thở sợ sệt, vỗ ngực ra vẻ vô cùng hãi hùng.

Ta nheo mắt lại – nàng giả vờ.

Thực ra, cũng có thiếu nữ không sợ ong, bình tĩnh đứng một bên, hoặc lảng lảng trốn ra sau lưng người bên cạnh, chỉ có nàng, giả vờ giả vịt. Dường như nàng rất sợ mình không giống người bình thường, gắng hết sức khiến cho mình giống như mọi người khác.

Sau khi mở màn, ta âm thầm đi theo nàng, nghĩ muốn tìm chỗ bí mật hỏi nàng hai câu. Ai ngờ đi theo rồi lại thấy trò hay, đứa con trai quý báu của bà chị trong tộc ta kia, phủ Tề quốc công danh giá, tình lang trong mộng của ít nhiều thiếu nữ trong kinh, cậu hai Tề, đang liều mình lôi kéo nàng tỏ niềm tương tư.

Công tử trẻ tuổi, dung mạo tựa ngọc, vẻ mặt nồng nàn đắm say, miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, trong mười thiếu nữ thì có đến chín cô không kháng cự nổi, mặt phẫn ửng hồng tỏ lòng một phen, còn lại một cô đoán chừng sẽ đánh mặt giận dữ.

Có điều cả hai loại nàng đều không phải, phản ứng đầu tiên của nàng, cũng là phản ứng duy nhất, đều là lo sợ Tề Hành sẽ làm liên lụy đến mình, vừa uy hiếp vừa khẩn cầu, lặp đi lặp lại nghiêm lệnh bắt Tề Hành không được tiết lộ điều gì. Hành nhi hồn bay phách lạc rời đi.

Nàng dường như từ đầu đến cuối có một sự kiêng dè nghiêm trọng, giống như chú sóc nhỏ cảnh giác, luôn luôn đề phòng những mối nguy xuất hiện quanh mình.

Về sau ta mới biết được, nàng là một đứa con gái vợ lẽ.

Ta bỗng nhiên xuất hiện, hỏi nàng chuyện Mạn Nương. Nàng kinh ngạc sợ sệt, sau đó kể lại tình hình thực tế.

Phải nói là, cử chỉ của nàng vô cùng khéo léo, ngôn ngữ rõ ràng, vấn đáp trôi chảy, không có chút nào e lệ rụt rè của thiếu nữ khuê các bình thường, hoàn toàn khác xa với sự nhát gan ích kỉ lúc vừa rồi gặp Tề Hành, giữ trọn thể diện thay cô cả nhà họ Dư, lại hoãn lại được nổi tức giận của ta.

Dường như... là một người con gái thông minh can đảm.

Đó cũng là lần đầu tiên, ta ngấm ngấm cảm giác được Mạn Nương dường như có chỗ không ổn.

Gặp lại nàng, tại sân sau Quảng Tế tự, nàng ném năm bùn lên người chị nàng, vừa mạnh mẽ vừa chính xác, hai tay chống nạnh, muôn vạn khí thế. Ta ở tường phía sau im thít, vừa sợ vừa cười, mây đen tích tụ mấy ngày nay do tranh chấp với Yên Hồng và Mạn Nương cũng hóa thành hư không, tiếc

thay, không đợi ta cười được một khắc, nàng đã làm ta tức giận trở mặt mà đi.

Cái con bé này đúng là miệng quạ đen, sau đó, chiếu theo lời nàng nói từng điều từng điều được xác minh.

Không tới mấy ngày, ta đi xa tha hương, rồi cha già qua đời, Yên Hồng bất ngờ mất, ta không bao giờ còn bằng lòng nghe Mạn Nương khóc lóc thanh minh cầu xin nữa. Ta một thân một mình phiêu bạt Nam Bắc, quen biết rất nhiều người, có lao động bình dân, có giang hồ hiệp khách, cũng có hậu duệ quý tộc vương gia bị đối đãi bạc bẽo, bị ức hiếp, bị khinh miệt, cái gọi là tình người ấm lạnh, cái gọi là lòng người dễ đổi, bị ngã đau xuống đất còn phải chống xương sống mà đứng lên.

Tự tay kiếm được món bạc đầu tiên, ta đưa đến chỗ Mạn Nương ở kinh thành, chính ta gây ra sai lầm, thì chính ta sẽ đền bù.

Ta sẽ nuôi sống bọn họ, không để mẹ con họ đói ăn mặc rách, nhưng ta quyết không muốn gặp lại ả, thấy rõ cách đối nhân xử thế cùng từng bước mưu mô của ả, ta chỉ cảm thấy lạnh hết cả sống lưng. ả dẫn theo đứa nhỏ đến chỗ ta cầu xin, ta cảm thấy một hồi sợ hãi cảnh giác.

Thiếu niên đệ tử giang hồ già dặn lên, đêm khuya nằm mộng, thế mà lại thường nhớ đến cô bé con ném bùn kia.

Một hồi kinh đô biến loạn, long trời lở đất, ta thay Bát vương gia trước tiên vào kinh để tra xét tin tức, không ngờ gặp được Viên Văn Thiệu, anh ta hành xử không tồi, chẳng những không ý vào dáng vẻ sa sút của ta mà khinh thường, lại còn mời ta đi uống rượu đầy tháng của đứa con trai.

Lòng ta chợt nảy, thê tử của Viên Văn Thiệu chẳng phải con gái họ Thịnh đó sao?

Ta đặc biệt chờ ở đình viện chỗ cửa phòng tiệc rất lâu, vừa quay đầu thì thấy nàng, thắm thoát đã vài lần hoa nở hoa tàn, thế mà cô nhóc bòn đã biến thành thiếu nữ xinh đẹp diễm lệ, sân ngập sắc xuân, dưới tàng hải đường, nắng xuân lấp lánh tựa hồ bị nàng che khuất, ta ngăm nhìn hồi lâu mới cất lời.

Ta âm thầm gật đầu, tên nhãi Tề Hành kia quả thực rất tinh mắt, đã sớm nhìn ra dấu hiệu.

Nàng dĩ nhiên chẳng muốn nhiều lời với ta, cho nên bất kể ta nói điều gì nàng cũng một mực phối hợp,.

Ta nhắc tới người cha đã khuất, nàng bèn thể hiện vẻ mặt đau thương, rất chân thành khuyên ta nén bi thương thuận theo biến cố. Ta nói lời xin lỗi với Dư các lão, cũng mong muốn bồi thường, nàng bèn ra vẻ vô cùng thông cảm và kính trọng. Ta tỏ vẻ nếu như nàng cần trợ giúp khẩn cấp ta sẽ hỗ trợ một phần, đôi mắt nàng mở to rõ ràng hàm chứa ý ngờ, lại giả bộ thực sự cảm tạ, còn thiếu nước vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Ta chán nản.

Cuối cùng, ta ra vẻ bề trên dạy dỗ nàng mấy câu, trong lúc vẻ mặt nàng kinh ngạc mãi không thôi, ta uy nghiêm vững vàng rời đi.

— Tề Hành nói rất đúng, nàng là kẻ lừa đảo mồm mép giả dối! Ta rất thẳng thắn kết luận như vậy ... Sau đó, ta không nhịn được mà quay đầu lại, lặng lẽ nhìn nàng thêm một cái, đầu năm nay phần lớn kẻ lừa đảo đều xinh đẹp thế nhỉ.

Về sau, kẻ lừa đảo này lại gặp phải thủy tắc.

Ta từ trong nước vớt được nàng lên, cả người nàng đông cứng run rẩy, thở phì phò từng hơi một, cái đầu nhỏ kích động xoay chuyển bốn hướng

xung quanh, sau đó, giữa một đám người trong thuyền, nàng nhận ra ta, nét cười như hoa, ta chợt thấy cõi lòng mềm mại.

Bóng hồ tiếng nước, đêm sâu gió lạnh, đôi đồng tử của nàng sáng ngời như sao xa, ta nghĩ, cả đời này ta cũng sẽ không gặp được đôi mắt đẹp nhường ấy.

... Sau đó, nàng xin ta cứu bọn hầu gái của nàng, ta thở dài nhắm mắt.

Ta chỉ biết, kẻ lừa đảo nhỏ này sẽ không vô duyên vô cớ đối xử tốt với người ta, gọi tên ta nóng hổi như vậy tất là có yêu cầu, ta hậm hực trừng nàng một cái, nhưng lại không nhìn được cong khóe môi, ta cảm thấy mình đúng là có bệnh rồi, bị người ta sai sử lại còn thấy sung sướng như vậy.

Khó khăn mới cứu được hầu già hầu gái nhà nàng, không đợi ta đi kể công, bèn nghe thấy nàng đang nói bậy về ta qua tấm cửa, ta gọi họ Bành là phường lừa đảo, nàng thế mà lại còn bảo “về tình là có thể thứ”?! Sau đó, nàng còn đề nghị ta cưới quách Mạn Nương cho rồi?! Ta kiên định tỏ vẻ Mạn Nương là không thể được, nàng thế mà còn âm thầm liếc xéo hai mắt trào phúng với ta?!

Thế vẫn còn chưa xong, kể đó, nàng lại dương dương tự đắc ném cho ta một kết luận, cái gì mà “là loại cực kỳ khuôn phép từ trong khung”?! Ta cũng vốn rất đúng khuôn phép, đến bây giờ cũng chưa chạm đến một sợi tóc của nàng đâu! Huống chi trải qua sự việc của Mạn Nương, về sau ta cũng không dám thân cận với phụ nữ nữa.

Ta quả thật muốn bóp chết nàng một phen cho rồi!

Có điều, cái cổ nàng thật là ưa nhìn, giống như món ngó sen ngâm đường trước đây đã từng được ném ở Giang Nam, vừa ngọt vừa mọng nước, ta chợt thấy môi mình hơi hơi khô... Thôi đừng bóp nữa vậy. (Bản chất sắc lang bộc lộ)

Ta một chốc bưng tỉnh, kẻ lừa đảo này thế mà có thể đoán ra cái chết của Yên Hồng không hề đơn giản, được rồi, đầu năm nay, kẻ lừa đảo phần lớn còn vô cùng thông minh, dự đoán của nàng mặc dù không trúng phóc nhưng cũng chẳng xa mấy.

Giỏi lắm, Cố Đình Diệp, người càng sống càng thụt lùi, ta quảng xuống hai câu tàn nhẫn rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Sau đó, nàng xuôi nam về Kim Lăng mà ta ngược bắc lên kinh thành.

Ngoại ô phía Nam kinh thành, tại một sân vườn nhà dân, ta gột đi một thân bụi bặm, gờ xuống nửa năm mỗi mệt, nằm trên giường. Thường ma ma tuổi đã già đang cầm bình nước nóng ủ ấm chân đệm cho ta. Ta ngả vào trên kháng nghe bà nói liên miên lải nhải, lồng ngực Tô Nam mềm mại, cầu nhàu quan tâm, ta dường như sống lại những ngày đã qua, khi mẹ vẫn còn đây chưa qua đời.

“... Cậu ơi, nhìn cậu mệt mỏi quá, chuyện mua bán bên ngoài không nên làm, cậu cũng chớ có đi lại lung tung nữa, ma ma tôi có chút bạc, sau này cậu mua chút đất, an ổn mà sống qua ngày.” Vẻ mặt Thường ma ma đau lòng, bà cuối cùng cũng để ta ra ngoài kinh thành.

Ta nói: “Chờ lần này buôn bán xong, con sẽ quyết định.” Nếu như ta không chết nơi chiến trường.

Khuôn mặt Thường ma ma nhăn nheo lộ ra vẻ căm giận: “Đều là do lũ lòng dạ hiểm độc kia làm hại! Cháu ngoại nhà họ Bạch ở Hải Ninh, thế mà phải đi ra ngoài vất vả kiếm chút tiền này! Bạc của họ Bạch nhà ta năm đó nhiều đắp thành núi lấp được biển, giờ lại...”

Mỗi khi quay về Thường ma ma đều phải lải nhải một lượt về cảnh tượng vinh quang nhà họ Bạch, ta đã sớm thần thờ, chỉ thần nhiên nói: “Không còn cách nào khác, bạc con có thể tự mình kiếm về, cái gì của con con đều có thể đòi lại.”

Thường ma ma kinh ngạc nhìn ta, thở dài: “Cậu với cô cả tính cách giống nhau, vừa quật cường vừa mạnh mẽ, cái gì khổ cũng ném vào trong lòng, nuốt máu nuốt hận. Năm đó nếu cô cả có thể nhìn một chút, cũng không đến nỗi...”

“Ma ma, ma ma đừng nói nữa.” Ta ngắt lời bà.

Thường ma ma khẽ thở dài, sau đó nói nhẹ nhàng: “Đợi cậu quyết định xong, thì mau chóng cưới vợ đi, sau đó sinh nhiều trẻ con, tôi cũng mừng dâng hương báo tin vui cho cô cả.”

Ta cười nói: ‘Con nhỏ không phải con đã có hai đứa sao.’

Thường ma ma tức thì đánh mặt: “Kia không tính! Cậu dù sao cũng phải nghiêm chỉnh cưới một người vợ mới phải, ả đàn bà kia không tính.”

Ta bỗng nhiên ngồi dậy, khó hiểu hỏi: “Ma ma, ngay từ đầu người đã không thích Mạn Nương, thế là vì sao?”

Khi đó Mạn Nương từ đầu đến chân là điềm đạm dịu dàng, hoàn toàn không có sai lầm, đối với Thường ma ma cung kính có thừa, thường thường chưa nói lệ đã tuân. Ai ngờ Thường ma ma xem thế nào cũng không vừa mắt nàng ta, sau khi ta rời nhà, bà vì né tránh Mạn Nương mà còn chuyển nhà.

Thường ma ma nghiêm mặt, chỉ nói: “Ả đàn bà là tai họa, là con nhện tinh đầu thai! Để ả bò lên người cậu, cả đời hồngбет, cũng may nay cậu đã hiểu được! Cuối cùng cũng không tính là quá muộn!”

Ta hỏi tới cùng: “Dù sao cũng phải có cách giải thích chứ.”

Thường ma ma thở phì phì hồi lâu mới nói: “Bà già tôi không hiểu đạo lý lớn gì cả, mồm miệng dốt nát, nói không rõ được. Nhưng lại có đôi mắt nhìn đời, ả đó nếu là người tốt, sẽ không xúi giục cậu dây vào, cậu nhìn lại

mình mà xem, từ lúc dây vào ả đó, đã từng có chuyện gì tốt đẹp chưa! Hiện giờ còn rời xa hầu phủ, phiêu bạt bên ngoài, đều do ả làm hại!”

Ta im lặng, Thường ma ma mặc dù không đọc thi thư gì cả nhưng lại lý giải vô cùng thấu đáo.

Thường ma ma lại nói: “Cậu ơi, chờ cậu lúc này cưới vợ, không thể để ả kia dây vào, ả xuất thân là con hát, quen xướng hát diễn kịch, sau này đừng để người vợ mới của cậu có khúc mắc mới phải! Lòng của ả kia thực ra rất thâm sâu, lúc trước thấy cậu đi rồi, ả ta lập tức đưa Dung nhi vào hầu phủ, lại giữ Xương nhi bên người, đi khắp nơi tìm cậu! Có thể quyết tâm ngoan tuyệt, có khả năng điều khiển nửa thân dưới, phụ nữ tầm thường không phải đối thủ của ả đâu!”

Ta uy nghiêm nói: “Sao có thể để nàng ta tiếp tục làm càn được!”

Thường ma ma vui sướng đứng dậy, giúp ta gấp xiêm y ở trên bàn, sau một hồi, bà mới nghĩ ra chút chuyện hứng thú, lại gần, nhẹ nhàng ướm hỏi: “Cậu, hay là... Trong lòng cậu có người rồi?”

Ta xoay đầu giả vờ khò khò ngủ, Thường ma ma không còn cách nào khác, chỉ đành đi ra ngoài.

Trong màn, ta im lặng nằm, thân mệt mỏi, đầu óc lại linh hoạt cực kì, quyết tâm liệt kê một chút tính xấu của nàng:

Đầu tiên, nàng là kẻ lừa đảo, miệng một đằng tâm một nẻo, trong ngoài bất nhất, vô cùng làm bộ làm tịch.

Kế đến, ở giữa sông sâu nàng dám cầm đầu chống lại thủy tặc, thật sự là hữu dũng vô mưu.

Còn nữa, nàng là con vợ lẽ, ta lại muốn lấy con vợ cả cơ.

Quan trọng nhất là, nàng còn có mắt không tròng, ấy thế mà dám xem thường ta...

Ai dà – có điều, làm sao mới cưới được nàng đây? Kiểu này phải tính toán tử tế một chút mới được.

Ta phấn chấn tinh thần cân nhắc một hồi, không nghĩ tới suy nghĩ của mình đã trật hướng tự bao giờ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Quyết Định

Tiền mẹ và em gái đi, Hoa Lan đổi một bộ áo tơ mềm hình hoa đào nửa mới nửa cũ, ngồi xuống cạnh cửa sổ bên giường, dựa vào gối thêu. Không lâu sau, một hồi tiếng động vang lên, Viên Văn Thiệu bước vào nhà, đi nhanh đến cạnh giường cười với vợ: “Sao nàng lại ngồi dậy thế, còn không nhanh nằm xuống nghỉ ngơi.”

“Thiếp đã nằm nửa ngày rồi, nằm nữa còn thành cái gì.” Hoa Lan hờn dỗi lườm anh ta một cái, sau đó đặt giỏ đựng kim chỉ xuống, giúp chồng tháo thắt lưng thay quần áo, đưa áo khoác cùng áo dài cho đứa hầu đứng cạnh. Viên Văn Thiệu thay sang đồ mặc ở nhà xong thì đỡ Hoa Lan ngồi trở lại bên giường.

Viên Văn Thiệu nâng chén trà mới rót ở đầu giường lên, chậm rãi nếm một ngụm, anh ta Anh ta vừa qua tuổi ba mươi, lún phún một chút râu, gương mặt vuông vẫn nhìn càng thêm phần thận trọng oai phong, rất có dáng dấp của ông chú bốn mươi tuổi. Hoa Lan hai mắt nhìn chồng mà lòng còn hoài niệm gương mặt công tử trắng trẻo lúc mới cưới.

“Mẹ vợ với em vợ đều đi rồi sao?”

“Cậu hai Cố đi rồi sao?”

Chờ mấy đứa hầu vừa đi, hai vợ chồng đồng thời mở miệng. Im lặng một lúc, Viên Văn Thiệu cùng Hoa Lan chăm chú nhìn nhau rồi cùng bật cười,

cười một lúc Hoa Lan mới cố tình khẽ than nói: “Vẫn nói vợ chồng trộm cướp, hôm nay thiếp mới biết là thế nào.”

Viên Văn Thiệu cũng cười nói: “Ai bảo không phải! Có vợ làm đồng lõa, cảm giác rất tốt.”

“Ai đồng lõa với chàng!” Hai gò má Hoa Lan hồng hồng, cười duyên đánh chồng một cái. Viên Văn Thiệu cười lớn đón đôi bàn tay trắng như phấn, hai vợ chồng cười đùa một trận rồi mới ngồi thẳng lại nói chuyện.

“Nàng xem chuyện hôm nay thế nào.” Viên Văn Thiệu ôm vợ hỏi nhỏ.

Hoa Lan nhớ đến đứa hầu báo lại, nhìn từ xa dù không nghe thấy bọn họ nói gì nhưng qua dáng vẻ cũng có thể đoán đại khái. Lúc bắt đầu hai người còn khách khí nói chuyện, sau đó không biết Cố Đình Diệp nói gì mà Minh Lan tức phát khóc chạy mất. Hoa Lan trầm tư một lúc rồi nói: “Hôn sự này sợ là không chạy được rồi.”

“Vậy sao? Nàng chắc chắn chứ?” Viên Văn Thiệu hỏi lại.

Hoa Lan bình tĩnh gật đầu, dứt khoát nói: “Chuyện đã như thế này, hôn sự mà không thành, chúng ta chẳng còn mặt mũi nào.”

Viên Văn Thiệu vẫn biết khả năng của Hoa Lan từ trước đến giờ, liền thờ dài một hơi. Hoa Lan thấy thế vẻ mặt trầm xuống xấu hổ nói: “Đều tại nhà mẹ đẻ em không tốt, việc hôn nhân tốt như vậy lại thành ra thế này, khiến chàng phải gánh trách nhiệm.”

Viên Văn Thiệu cười lớn giơ tay an ủi vợ: “Cái này có liên quan gì đến nàng, chẳng qua là người lớn trong nhà chưa sẵn sàng mà thôi.”

Hoa Lan đặt đôi cánh tay trắng mịn mảnh khảnh trước ngực chồng, cố ý mở mắt thật lớn, dáng vẻ vừa bất đắc dĩ vừa đáng thương nói khẽ: “Cha thiếp là người đọc sách, vô cùng cứng nhắc về đạo đức. Từ sau khi em Tư

gả vào nhà họ Lương, cha em cảm thấy có lỗi với cậu Văn nên hứa gả em Năm cho cậu ta, cũng coi như bù đắp, nhưng mà mẹ em lại cảm thấy việc hôn nhân mà con rể là chàng mai mối cũng tốt. Còn em Sáu của em từ nhỏ được bà nội nuôi lớn, việc kết hôn của em ý từ trước vẫn là để cho bà nội quyết định. Ba người một nhóm, ai cũng có ý kiến riêng, lúc này mới khiến mọi việc loạn lên.”

Sự thật đương nhiên không phải vậy nhưng Hoa Lan cũng chỉ có thể nhẹ nhàng giấu giếm.

Viên Văn Thiệu nắm tay Hoa Lan, vẻ mặt ôn hòa cười nói: “Cha vợ là người đọc sách, hết lòng tuân thủ lễ nghĩa là đương nhiên. Mẹ vợ là người làm mẹ, thương yêu con cũng là bình thường. Lão phu nhân càng là người có tâm, không thể ngay lập tức thay đổi, cũng có thể thông cảm. Ai cũng có lý, nàg có gì phải suy nghĩ.”

Hoa Lan vẫn nhúu mày, lo lắng nói: “Chỉ sợ Cố tướng quân giận, đến lúc đấy chẳng những không làm được thông gia lại còn kết thù.”

“Chưa chắc thế.” Viên Văn Thiệu buông Hoa Lan ra, bưng trà lên uống một ngụm, lông mày thả lỏng mỉm cười nói: “Ban đầu ta cũng có hơi lo lắng, có điều... hôm nay xem ra việc này không lo. Cậu hai Cố lúc đi tâm trạng vô cùng tốt, liên tục bảo ta mau chóng tiến hành, tốt nhất là trong năm nay làm xong lễ Văn Định, qua năm mới là kết hôn.”

Hoa Lan hơi giật mình: “Thật sự?”

Viên Văn Thiệu ngậm nước trà trong miệng chậm rãi gật đầu.

Hoa Lan buông vẻ u sầu, đắm nhẹ chồng một lúc cười nói: “Thiếp đã bảo rồi mà. Em Sáu vô cùng xinh đẹp, xét về dáng dấp là hạng nhất rồi, cậu hai Cố nhìn rồi chắc chắn vừa lòng mối hôn sự này! Chàng lúc đó còn lo lắng nữa.”

Viên Văn Thiệu cười nói: “Vâng vâng vâng, đều là vợ tính toán không sai chỗ nào.”

Hoa Lan cười theo vài tiếng nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng, không biết Thịnh lão phu nhân có thể đồng ý hay không.

...

Tối hôm đó, Thịnh lão phu nhân nghe được câu chuyện cũ không thể tưởng tượng nổi.

Bà ngơ ngác ngồi trên giường. Minh Lan cúi đầu quỳ, nhỏ giọng nức nở, lão phu nhân nghe mà phình cả trán: “Con nói, chúng ta vừa đến kinh thành, con đã quen biết cậu ta?” Nghĩ đến đây bà không nhịn được mắng: “Con làm sao không nói sớm?!”

Minh Lan khóc đến đỏ cả khuôn mặt nhỏ: “Con, con sợ bà nội mắng, cũng sợ bà nội lo lắng...”

Khi đó việc nàng ra mặt xả giận cho Yên Nhiên bị lão phu nhân nghiêm khắc phạt một trận, nói hết lời bà mới bỏ qua cho. Sau đó Cố Đình Diệp lại nhảy ra gây sự, nàng nào dám báo cho lão phu nhân, chỉ sợ lại bị trách mắng thêm một trận. Hơn nữa khi đó làm sao nàng biết hết lần này đến lần khác lại dây dưa với Cố Đình Diệp.

Giống như đứa trẻ làm sai chuyện, người lớn khó khăn lắm mới chịu tha thứ cho, cuối cùng sai lầm của nàng lại tiếp tục gây ra hậu quả mới. Nàng đương nhiên không dám nhắc đến, lại cố gắng che giấu đi, giống như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn.

Lão phu nhân làm sao mà không biết tâm sự kiêu trẻ con của Minh Lan, không khỏi giận dữ nói: “Sao con hồ đồ thế!

Thực ra Minh Lan cũng không hồ đồ, nàng giấu rất tốt, chưa có người nào phát hiện ra nàng có liên quan đến Cố Đình Diệp.

Lão phu nhân suy nghĩ rối loạn, lại đau lòng Minh Lan, không nhin được kéo cô bé từ mặt đất lên, ôm đến bên người vỗ nhẹ than: “... Cũng không trách được con, ai biết họ Cố kia suy tính kín đáo như vậy.”

Minh Lan khóc đỏ mũi gật đầu liên tục. Không phải quân ta quá vô dụng mà là quân địch quá xảo quyệt, lại còn bày trò đánh lén?!

Lão phu nhân chậm rãi lùi về phía sau hơi khép mắt lại. Trong phòng chỉ còn nghe tiếng Minh Lan nức nở, lò sưởi đồng đỏ hoa văn phúc thọ trên mặt đất phát ra vài tiếng lửa cháy nhẹ nhàng.

Minh Lan từ từ lau nước mắt, thấy lão phu nhân rất lâu không nói câu nào liền đi tới nhẹ nhàng lôi kéo tay áo bà lắc lắc: “Bà nội, ... giờ chúng ta làm thế nào?”

Lão phu nhân mở mắt ra, quét mắt nhìn Minh Lan một lúc rồi nhẹ giọng hỏi: “Minh nhi, lúc Cố Đình Diệp nói tất cả mọi chuyện với con, con nghĩ như thế nào?”

Trên mặt Minh Lan hơi lộ ra nét lúng túng, cuối cùng nàng quyết tâm nói thật hết, liền đỏ mặt nói: “Lúc đầu con cũng hơi đặc ý, lại có người để tâm đến con như vậy. Sau đó càng nghĩ càng thấy giận, hận không thể đánh anh ta một cái, sau đó con lại cảm thấy phát sầu, người này lợi hại như thế, nên làm gì bây giờ?”

Đây là lời nói thật lòng, lấy chồng lợi hại thì thường có cả mặt lợi và mặt hại, khi nòng súng anh ta hướng về bên ngoài thì thiên hạ thái bình, nhưng khi nòng súng hướng về bên trong thì sợ là máu chảy thành sông.

Nghe lời này lão phu nhân cũng gật đầu liên tục, đây đều là những suy nghĩ rất chân thật. Suy nghĩ xong bà lại nhắm mắt giống như muốn nghỉ

ngôi. Minh Lan vội vàng đứng đưa cánh tay bà, liên tục hỏi: “Bà nội bà nói chuyện đi, bà đang nghĩ thế nào?”

Lão phu nhân đột nhiên mở mắt, ánh mắt như điện lạnh lùng nói: “Đi gọi cha con lại đây, nói cho ông ta biết bà đồng ý việc hôn nhân này!”

Minh Lan kinh hãi, nghi ngờ hỏi lại: “Chỉ ... như vậy thôi?” Đầu hàng thật dứt khoát.

“Không thế thì còn thế nào?” Vẻ mặt lão phu nhân ác liệt, khóe miệng còn mang theo nét tự giễu cười lạnh vài tiếng: “Người ta tính toán bao nhiêu, tâm cơ sâu nặng, thận trọng từng bước dần tới tận cửa rồi, bây giờ còn có biện pháp gì? Nói ra lại là nhà chúng ta vớ được món hời! Thôi cho bọn họ toại nguyện đi.”

Trong lòng Minh Lan áy náy, ngón tay kéo góc áo không dám nói lời nào, lão phu nhân dừng lại một chút, lại nhẹ nhàng trào phúng nở nụ cười nói: “Cũng tốt! Có người tốn hết tâm tư đối với con, vẫn còn hơn là đã được lời lại còn ra về!”

Minh Lan có chút giật mình ngẩng đầu, nàng biết lão phu nhân nói ai, lo lắng thử dò xét: “Cái này... cháu gái có cần nay không nói với... Hạ...”

“Cần nói cái gì?” Lão phu nhân trừng mắt lại trách mắng: “Việc này để bà đi nói, cháu không cần ra mặt! Người nhà họ Hạ, trừ bà già em gái của ta, những người còn lại tốt nhất cháu không cần gặp lại!... Hừ! Bây giờ cho bọn họ rảnh tay đi đón tiếp thân thích, lúc này không còn ai ngăn họ làm người tốt rồi! Chẳng nhẽ cháu không gả cho họ Hạ thì không được, giờ cho tất cả mọi người biết, con gái nhà họ Thịnh không lo không gả được, có cả đồng người nhớ nhung kia kìa “.

Minh Lan nuốt nước bọt, nhìn lão phu nhân tỏ vẻ tự cao ngạo mạn, hơi ngạc nhiên xong cũng hiểu ra, lão phu nhân từ trong xương là người vô

cùng kiêu ngạo, thực ra bà đã sớm mất kiên nhẫn với tình huống liên tiếp bên nhà họ Hạ, chẳng qua là cố gắng nhịn thôi.

Lão phu nhân hít thở nhẹ nhàng, điều hòa hô hấp, tựa trên đệm bình tĩnh nói: “Đầu tiên quyết định chuyện Như Lan và họ Văn, sau đó liền cho họ Cổ đến đặt lễ đính hôn, bảo phu nhân mau chuẩn bị việc kết hôn. Bây giờ bà nội muốn cho con một phần đồ cưới lớn, ai cũng không được nói nhảm! Hừ, không phải chỉ là sống thôi sao, con suy nghĩ cho rõ ràng một chút, để ai uất ức cũng đừng khiến chính mình tủi thân, mình sống thoải mái là được!”

Minh Lan lặng người, dặn dò Thúy Bình đi mời Thịnh Hoành đến rồi bản thân lẳng lặng quay về Mộ Thương trai, ngồi trước bàn ngơ ngác một lúc, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, gọi Đan Quất mở nghiên mài mực. Minh Lan trải ra một tờ giấy lớn trắng như tuyết, dùng bút lông loại lớn, nhúng đẫm mực, nín thở tập trung, loạch xoạch mấy cái ra sức múa bút, mực nước tràn trề, chữ viết như rồng bay phượng múa, viết ra bốn chữ cuồn thảo lớn – Nan Đắc Hồ Đồ (khó có khi hồ đồ).

“Đẹp!” Tiểu Đào đứng cạnh ra sức vỗ tay: “Cô chủ viết đẹp lắm! ... Ặc, cô chủ, có ý gì nhỉ?”

Minh Lan hạ bút lông lớn, bình tĩnh nói: “Nghĩa là, em ăn trộm hạnh nhân đường Đan Quất giấu, cô chủ ta coi như không thấy.”

Sau đó Minh Lan tự tại vung tay áo đi vào nhà, để lại Tiểu Đào với Đan Quất, một đứa thì choáng váng muốn chạy trốn, một đứa thì đang xắn tay áo mài dao xoàn xoạt.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cô Sáu Nhà Chúng Tôi Vốn Là Con Vợ Cả

Thực tế cho thấy, sau khi phong ba đi qua, người thu hoạch được lời nhất chính là Thịnh Hoàn.

Văn nhân thời cổ đại để ý nhất là cốt cách khí phách. Bản thân Thịnh Hoàn là quan văn xuất thân một đường thẳng từ khoa cử nhưng lại có đến ba con gái gả vào nhà có tước. Không tính Trung Cần Bá phủ bị thờ ơ đã lâu, cho dù là Lương Hàm thì cũng chỉ là con út, nhưng mà Cố Đình Diệp tân quý lại không phải hàng giả. Việc này trong con mắt tập đoàn quan văn thanh quý không tránh khỏi bị cái tiếng ‘leo lên nhà quyền quý’.

Có điều cha Thịnh vận may rất tốt, còn chưa đi đến đỉnh cầu (loại cầu cong), thuyền của mình đã tự thẳng.

“Ông gả con gái thứ ba cho Văn cử nhân?” Thủ trưởng của Thịnh Hoàn, đương nhiệm nội các Lô lão đại nhân có phần kinh ngạc. Ông ta với Thịnh Hoàn ở công bộ quan hệ rất tốt, biết con gái thứ ba của Thịnh Hoàn là con vợ cả.

Thịnh Hoàn trịnh trọng gật đầu, lập tức chấp tay nói: “Ty chức tuổi nhỏ mất cha, trưởng bối trong tộc không ở kinh thành, xin nhờ lão đại nhân vì hai đứa con gái của tôi làm mối.”

Lô lão đại nhân đương nhiên đồng ý, có điều không nhịn được hỏi: “Ta còn tưởng rằng...” Đặc điểm của văn nhân, nói chuyện để lại một nửa.

Thịnh Hoành trên mặt chứa đầy vẻ áy náy, biểu hiện đau xót: “Xấu hổ, xấu hổ, ty chúc từ khi nuốt lời vẫn rất áy náy với họ Văn, sớm đã có ý định đặt lại hôn ước một lần nữa, chỉ muốn không phụ lời dạy của Thánh nhân.”

Lô lão đại nhân thật là cảm động, lập tức bằng lòng ra mặt làm mối cho con gái họ Thịnh. Việc này sau khi truyền đi, tất cả mọi người trong kinh đều trở mắt, qua một lúc liền trăm miệng một lời khen khí khái của Thịnh Hoành.

Trước kia khi Mặc Lan và họ Văn đính hôn, Vương thị cho là việc đã chắc chắn, đã lộ tiếng gió trước mặt người khác. Không ít người đều biết là họ Thịnh định gả Mặc Lan cho một vị cử nhân, ai biết sau một hồi phong ba, Mặc Lan lại được gả vào phủ Lương. Mọi người đều thầm than Mặc Lan có phúc lớn, đồng thời cũng cảm thấy đáng tiếc cho vị cử nhân kia. Ai cũng không ngờ Thịnh Hoành lại cương quyết gả con gái cả cho vị cử nhân xui xẻo kia. Họ Thịnh cũng không sợ chọc vào cậu hai Cố?

Ai ngờ, đợi lâu cũng không thấy họ Cố phát tác gì, ngược lại còn khua chiêng gõ trống chuẩn bị việc kết hôn, khiến một đám chờ xem việc vui bị cụt hứng. Hậm hực nhất chính là họ Bành, đều là lấy con vợ lẽ thay con vợ cả, sao họ Thịnh thì được mà nhà chúng ta lại không được? Cố Đình Diệp, cậu lại dám nhìn người đặt cổ à! (ý là phân biệt đối xử, câu này trong Hồng Lâu Mộng,

Từ danh sĩ thanh lưu đến quan lại lục bộ đều hết sức vui mừng, mạnh mẽ biểu dương ‘khí khái’ của đồng chí Thịnh Hoành một phen. Cha Thịnh được cả tiếng lẫn miếng, thể diện trong ngoài đều có đủ.

Thông thường vợ chồng là oan gia, cơ may lại trái ngược. Trong khi Thịnh Hoành được cấp trên khích lệ cấp dưới ngưỡng mộ thì mọi chuyện của Vương thị lại không thuận lợi. Đầu tháng mười một, cuối cùng lão phu nhân họ Văn cũng chuẩn bị đủ sính lễ đến họ Thịnh dạm ngõ. Lúc trước, họ

Văn được định cho Mặc Lan, Vương thị thấy Văn lão phu nhân chỗ nào cũng tốt, bây giờ đến phiên Như Lan bà ta lại lo lắng khắp nơi.

Một lúc thì thấy sính lẽ quá mỏng, một lúc lại cảm thấy Văn lão phu nhân làm người soi mói cay nghiệt. Suy nghĩ của bà ta, nữ quyến trong nhà có ai không nhìn ra. Hải thị rất thông minh thể hiện là mình vẫn chưa hết nôn nghén, trốn trong phòng không ra. Chỗ Thịnh lão phu nhân Vương thị không dám nói câu nào, cả ngày rầu rĩ không vui, tính tình nóng nảy gấp mười lần bình thường.

Lão phu nhân vì chuyện của Minh Lan mà giận Vương thị, nhìn bộ dáng bà ta như vậy không nhìn được mà âm thầm hả dạ. Có điều Như Lan đến cùng vẫn là cháu nội bà, qua mấy ngày bà không nhìn nổi nữa chỉ có thể mở miệng.

“Chuyện lớn như vậy sao con không cùng người nhà thương lượng một chút? Nói là làm luôn rồi hả?!” Lão phu nhân ngồi trên giường, vẻ mặt giọng nói đều quyết liệt.

Vương thị đứng phía dưới, trên mặt có ý không phục giải thích: “Con rể Văn gia cảnh bình thường, Như Nhi bị tui thân như vậy, con dâu không đành lòng nên trợ cấp nhiều một chút.”

Lão phu nhân nhìn khuôn mặt Vương thị, giận không có chỗ phát tiết, vỗ giường quát lớn: “Con hồ đồ! Con nghĩ ta tiếc chút tiền mới nói sao? Từ khi con vào cửa bao nhiêu năm như vậy, ta với lão gia đã bao giờ nhớ nửa phần đồ cưới của con?! Lòng dạ con hẹp hòi như vậy cho ai xem?!”

Vương thị thấy lão phu nhân nóng giận vội vã quỳ xuống luôn mồm nói: “Lão phu nhân bớt giận, đều là con dâu không phải, để con dâu giải thích, thật sự là quá tui thân cho con bé Như...” Nói xong Vương thị không nhìn được ươn ướt viền mắt, ” Lão phu nhân người chưa gặp qua nhà thông gia, thật sự là thô bỉ như thôn phụ, con dâu đau lòng cho Như nhi, mới...”

Lão phu nhân nhìn Vương thị tâm địa mẹ hiền, không khỏi hơi mềm lòng: “Cha của cháu rể Văn cũng là người đọc sách, chẳng qua là không may mắn, vừa mới thi đậu tiến sĩ, còn chưa kịp nhậm chức quan đã bị bệnh thương hàn mất mạng. Lão phu nhân thông gia nếu không phải là người lợi hại làm sao có thể chống đỡ cho gia tộc! Ta biết con sợ Như Nhi bị ức hiếp nên mới mua cho nó một tòa nhà trong thành, nhưng con làm như vậy là phản tác dụng rồi.”

Vương thị ngừng nước mắt, ngẩng đầu ngo ngác, vẻ mặt không hiểu.

Lão phu nhân nhìn Vương thị vụng về chậm chạp, trong lòng một mối, cúi đầu vuốt đường viền xanh ống tay áo của chính mình một lúc mới điều hòa hơi thở, bình thản nói: “Bà thông gia dù ta chưa từng gặp như cũng biết bà ta là quả phụ mà nuôi được hai đứa con trai lớn lên, lại nhớ đến chi tiêu ăn mặc trên người cháu rể hồi trước, ta cũng biết bà ta tất nhiên là người tính toán về tiền bạc. Con cũng nhìn ra điểm này mới lo lắng cho Như Lan đúng không?”

Vương thị ra sức gật đầu, vội vã chen miệng nói: “Mẫu thân nói đúng lắm, con nghe nói bà thông gia xưa nay thiên vị con trai nhỏ, bao nhiêu bạc đều cho cậu ta, hôm đính hôn đó con dâu thả tiếng gió thăm dò, bà ta từ chối lập tức nói tiền bạc không đủ, yêu cầu Như Nhi với con rể thành hôn xong phải tự mình thuê nhà mà sống. Vì thế, con dâu mới...”

Vương thị thấy lão phu nhân trừng mắt nhìn mình mới ngượng ngùng ngậm miệng lại, lão phu nhân quay đầu thở dài nói: “Con đặt mua tòa nhà cho con rể, có phần lên mặt nhưng cũng không tính là quá sai, quan lại thế gia giúp con rể gia cảnh bần hàn nhưng có chí tiến thủ học hành cũng là bình thường. Con sai là sai ở chỗ không nên một hơi mua tòa tứ hợp viện hai lầu to như vậy, hai đứa có hai cái miệng nhỏ dùng hết được sao! Con trai ở trong thành có tòa nhà lớn, mẹ đẻ sao có thể không qua lại hưởng phúc? Con chờ xem, quay đi quay lại bà thông gia sẽ mang cả nhà từ nông

thôn ở Kinh Giao chuyển đến đây, lúc đấy Như Nhi mới gọi là tự tìm quả đắng mà ăn.”

Vương thị trong lòng giờ mới nghĩ đến việc này, dần dần môi run run, sắc mặt tái nhợt.

Thịnh lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu liên tục nói: ” Con cả đời vẫn cái tính này, thích nhất độc quyền độc đoán, cái này cũng không có gì, đương gia chủ mẫu ai không tính toán, nhưng mà con cũng phải bỏ công suy nghĩ. Cứ đến chuyện quan trọng là con lại hồ đồ! Con nếu như chịu cùng ta thương lượng làm sao đến mức này, Như Lan không tốt cũng là ta nhìn lớn, chẳng lẽ ta sẽ hại nó! Con nếu muốn trợ cấp Như Lan phải đổi thành bạc với ruộng đất, sau đó mua cho bọn nó một gian nhà nhỏ, bà thông gia nhìn nhà chật cũng không tiện chen vào, Như nhi lúc đấy mới thoải mái.”

Vương thị vẽ mặt luống cuống, há mồm nửa ngày mới nói: “Này bây giờ làm sao? Con dâu đã thu dọn nhà mới xong, hầu gái đầy tớ cũng đã mua, họ Văn cũng biết rồi.”

Thịnh lão thái thái trong lòng tức giận, nổi giận nói: “Con gái của chính con, con quyết định đi.”

Vương thị giờ mới biết sợ, quỳ cầu lão phu nhân một lúc, liên tục hối hận nói mình không đúng, lôi kéo ống tay áo phu nhân khóc lớn. Lão phu nhân dù giận không nhẹ nhưng cũng không thể mặc kệ, cuối cùng chỉ nói: “Con cũng không cần lo lắng quá, bà thông gia lợi hại đến đâu cũng không thể đến ở nhà hồi môn của con dâu mà vẫn chèn ép con dâu vào chỗ chết được; hơn nữa tính tình Như Lan thế chắc cũng không chịu ăn thiệt. Chính con cũng đừng nói gì, con mà mở miệng là chỉ có làm hỏng chuyện, gọi thằng Bách đi nói chuyện với cháu rể, nếu như cậu ta thông minh, mẹ cùng vợ có mâu thuẫn, cậu ta cũng có thể biết rõ sai trái, không cần thiên vị, cần thế nào liền thế ấy... Hừ hừ, nói ra họ Thịnh cũng đã có con gái hòa ly.”

Vương nước mắt rờn rờn ngơ ngác trên mặt đất.

Làm một tội phạm nghe trộm chuyên nghiệp, Minh Lan đang ngủ gật ở buồng trong đã sớm tỉnh lại, nàng nghe mà lắc đầu liên tục.

Vương nữ sĩ giống như một đạo diễn nửa mùa, lúc bà ta đạo diễn hài kịch, khán giả thường khóc rờn rờn, khi bà đạo diễn bi kịch khán giả lại cười phá lên, tuy rằng phim cũng coi như đắt khách nhưng cũng khiến người ta dở khóc dở cười, có điều may mà bên đầu tư với nhà sản xuất đáng tin, nắm rõ xu hướng nên tổng thể cũng không đến nỗi thâm hụt tiền.

Vương thị vừa khóc vừa kể lể thêm vài câu, cuối cùng hồn bay phách lạc rời đi, Minh Lan mới dám đi ra. Nàng không nhìn được hỏi: “Bà nội, lão phu nhân họ Văn phiền phức như vậy sao?”

Lão phu nhân bị Vương thị làm cho giận quá, đang bưng chén trà từ từ uống, nhẹ nhàng nói: “Trên đời làm gì có mẹ chồng nào không phiền phức, có điều việc này phải nhìn người chồng. Anh rể cả con không rõ ràng như cháu Bách, khiến chị cả con chịu không ít khổ. May mà Hoa nhi nhịn được nhiều năm như vậy, nước chảy đá mòn, anh rể con mới dần nhìn ra. Bây giờ lúc nào cũng giúp vợ mình, ngược lại thấy chính mẹ cậu ta mới không đúng.”

Minh Lan Minh Lan gõ nhịp tán thưởng: “Chị cả cũng thật giỏi, anh rể cả coi như là hiếu thuận, cuối cùng cũng từ từ mà bị chị cả nắm thóp.” Đời trước nàng không có cơ hội gặp phải mẹ chồng, vô cùng kính nể bản lĩnh của Hoa Lan. Nếu phụ nữ hiện đại đều có bản lĩnh của Hoa Lan, đoán là lượng công việc của Diêu Y Y sẽ giảm một nửa.

Lão phu nhân thờ dài nói: “Khó khăn nhất chẳng qua là chữ ‘nhẫn’. Cháu rể cả là đứa hiếu thuận, cũng gần gũi anh em nhưng không thể chịu nổi mẹ mình bất công đến mức vậy, hận không thể có gì tốt đặt tiền đều đưa cho phòng lớn. Cháu rể là người sĩ diện, cũng phải ra ngoài xã giao. Cậu ta

gặp khó khăn mẹ mình chỉ từ chối ngồi yên, chỉ có thể tìm vợ mình cúi đầu ngửa tay. Đến lúc phòng lớn có việc, lại loạn lên bắt cậu ta ra sức giúp đỡ. Cõi đời này ai cũng có tư tâm, cháu rể đã có vợ có con, hàng năm hàng tháng đều như vậy, dầu là con trai ruột thì cũng xa cách thôi.”

Minh Lan tranh thủ vỗ mông ngựa: “Bà nội nói đúng lắm, chính là chữ ‘nhẫn’ này vô cùng khó có được, chị cả có thể mạnh mẽ như vậy đều do hồi xưa bà nội dạy dỗ thật tốt.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn bộ dáng lấy lòng của Minh Lan, cười nịnh hót lộ hai má lúm duyên dáng. Từ sau khi nàng nói thật chuyện của Cố Đình Diệp liên tục giác nhận lỗi với bà nội, cả ngày thể hiện bộ dáng nỗ lực, thành khẩn nhận sai, xin được bồi thường. Lão phu nhân thầm buồn cười, cố ý nói: “Nói đến, vận khí của cháu cũng không tệ, mẹ chồng cháu là mẹ kế, sau này cũng bớt lo nhiều.”

Vừa dứt lời, lão phu nhân hứng thú nhìn sang Minh Lan, ai biết Minh Lan không chút nào đỏ mặt, bình tĩnh lắc đầu nói: “Không hẳn vậy, phải tự mình tai nghe mắt thấy, không thể tự nhiên có kết luận.”

Lão phu nhân thật lâu mới ừ một tiếng.

Làm một công chức luật pháp, Minh Lan xưa nay chủ trương dùng chứng cứ nói chuyện.

Gần đây, phủ Ninh Viễn hầu như chỉ suy sụp, không chỉ bị hạ bệ hiệu, quan ngự sử còn bầm tấu rằng phủ Ninh Viễn hầu ‘kết đảng bừa bãi, làm người không nghiêm’, chắc như đinh đóng cột, còn có mấy người nhà có tước đang bị bắt giữ thậm chí cũng khai ra phủ Ninh Viễn có liên quan. Đại lý tự phụ trách tra rõ mưu nghịch đề xuất dù không lập tức đoạt tước bắt tước thì cũng phải bắt người đến tra hỏi.

Có lẽ vì Ninh Viễn hầu gia đương nhiệm Cố Đình Dục đang bệnh đến giai đoạn cuối, thường xuyên hôn mê bất tỉnh, hoàng đế nể mặt Cố Đình

Diệp nên giữ lại không đưa ra những số tố cáo phủ Ninh Viên hầu. Giữa một loạt những nhà có tước liên can, hầu phủ như trong cơn giông bão vùng vẫy lúc này mới được bảo toàn.

Thanh thế của Cố Đình Diệp đang lên cao, không nói đến chuyện Cố Đình Diệp về kinh chỉ ở phủ tướng quân, làm mai với họ Thịnh cũng là hai vợ chồng già nhà Bạc lão tướng quân đứng ra, cứ như vậy cái gì cũng không cần nói, người bên ngoài không nhận được phỏng đoán, người có tâm còn kể lại chuyện phủ Ninh Viên hầu năm đó, nói bóng nói gió năm xưa Cố Đình Diệp cũng chịu nhiều ức hiếp.

Thực ra thái phu nhân Cố phủ Tần thị ở trong vòng xã giao của quý phụ kinh thành danh tiếng rất tốt, ôn hòa kính cẩn, hiền lành thực đức, thường xuyên trợ cấp trẻ mồ côi. Đến giờ chưa từng có ai chỉ thẳng vào bà nói mẹ kế mưu mô hiểm ác, ngoại trừ một số người cố tình nịnh hót Cố Đình Diệp, đa số người còn lại âm thầm thông cảm cho Tần thị.

Thế nhưng bây giờ kết quả phủ định nguyên nhân, mấy con trai của Tần thị đều rất tốt, cưới vợ dòng dõi cao, chính Cố Đình Dục ốm đau bệnh tật cũng còn mang thân tàn sống qua nhiều năm như vậy, chỉ có Cố Đình Diệp một mình rời nhà đi xa, phiêu bạt mấy năm không về, lời này nói ra rất khó nghe. Minh Lan ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, việc này... hình như... rất phức tạp.

Hình như ông trời nghe được tiếng lòng Minh Lan, qua mấy ngày sau, Cố Đình Diệp đưa thiệp sang, nói là Tần thái phu nhân muốn đến thăm phủ. Nghe tin tức này, Minh Lan liền ngẩn ngơ, lão phu nhân trầm mặc một lúc mới thở dài nói: “Như vậy cũng tốt, không cần biết năm xưa làm sao, việc hôn nhân phải thỏa đáng trọn vẹn mới tốt.” Dừng một chút lại nói. “Cố... cậu ta cũng coi như có tâm.”

Minh Lan không nói, nàng hiểu ý lão phu nhân.

Dựa theo trình tự kết hôn bình thường, xem mặt con dâu thậm chí là hạ sính lễ cũng đều do cha mẹ lo liệu, bước này nếu có sai khác thì rốt cuộc cũng khó coi. Cho dù Tần thị đã từng muốn nhúng tay vào chuyện kết hôn của Cố Đình Diệp, sau đó bị Cố Đình Diệp bằng nhiều cách phá hỏng thì cũng không nói năng gì nữa. Bây giờ Cố Đình Diệp chịu lùi bước, Tần thị cũng tranh thủ theo lừa xuống núi. (Đi đường núi bằng lừa dễ hơn đi bộ, ý chỉ giải quyết những việc khó khăn một cách nhẹ nhàng, không gây khó xử)

Có điều Tần thái phu nhân không dùng lừa mà dùng xe bốn ngựa kéo màu xanh chóp đỏ rực, cho nên tới rất nhanh.

Ngày hôm đó, Minh Lan đang ôm cái bụng no căng ngồi trên giường sưởi, lười biếng nâng áo gối uyên ương bằng gấm đỏ thắm, vừa mới thêu được hai mảnh bèo, Thúy Bình đã vội vã đến, nói là thái phu nhân phủ Ninh Viễn hầu đến, đang nói chuyện ở Thọ An đường.

“Lão phu nhân nói, cô chủ ăn mặc tươi sáng chút.” Thúy Bình nhìn Tiểu Đào đang ngơ ngẩn cầm cái áo khoác màu trắng mặc ở nhà, vội vã dặn Đan Quất, mấy cô gái lập tức vào trong mở ngăn kéo một hồi.

Minh Lan đổi sang bộ váy hồng thêu cành hoa hạnh bằng gấm tà áo chạm gót giày, bên dưới là váy xếp li màu hồng nhạt, trên đầu là búi tóc lười liềm ngay ngắn, chỉ cắm một đôi trâm song hỷ như ý điểm ngọc xanh biếc, sáng rực rỡ thanh nhã.

Đoàn người chậm chậm đi về hướng Thọ An đường, đợi đến cửa, Minh Lan thoáng thở phào, hơi nâng tóc mai. Hầu gái giữ cửa thông báo, Minh Lan một đường đi vào, cúi đầu chậm rãi, ánh mắt thoáng nhìn chỉ thấy lão phu nhân ngồi trên cao, kế bên bàn trà là một vị phụ nhân, Vương thị ngồi ở dưới, thấy Minh Lan đi vào liền chỉ về nàng cười nói: “Đây là con bé Sáu nhà chúng tôi.” Sau đó lại chỉ vào vị phụ nhân kia nói: “Đây là thái phu nhân phủ Ninh Viễn hầu, Minh Lan nhanh chào.”

Minh Lan cung kính chỉnh đốn trang phục rồi hành lễ, gấu váy không đụng đưa, dáng người không lay động, xinh đẹp đoan trang.

Tần thái phu nhân mới nhìn, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, bà vội vã bảo Minh Lan đứng dậy, sau đó kéo Minh Lan đến bên người tỉ mỉ xem xét, chỉ thấy cô bé trắng như tuyết, đẹp như vẽ, không nhịn được khen: “Thật là cô bé xinh xắn, sao có xinh đẹp như vậy.”

Minh Lan ngại ngùng cúi đầu nhưng liếc mắt lén lút đánh giá Tần thái phu nhân, hai mắt nhìn thấy không nhịn được giật mình.

Tần thái phu nhân mặc một bộ áo dài màu nâu sẫm thêu cành hoa cúc, váy lụa la màu mật ong, trên đầu búi tròn đơn giản, cổ định bằng cây trâm phúc thọ bằng bạch ngọc long lanh, da dẻ trắng nõn trơn bóng, khóe môi mỉm cười đoan trang, diện mạo dễ gần, ôn hòa mềm mại, là một phụ nữ trung niên có gương mặt vô cùng đẹp, chỉ có nếp nhăn nơi khóe mắt hơi tiết lộ số tuổi của bà.

Nói về tuổi, bà ta so với Vương thị lớn hơn vài tuổi, nói về vẻ ngoài, Vương Thị tuyệt đối ngượng mồm gọi bà ta là chị.

Tần thái phu nhân kéo Minh Lan lại gần hòa nhã nói chuyện, hỏi thích ăn cái gì, đọc sách gì, ngày thường làm những gì. Minh Lan theo lễ nghi đáp từng câu một. Tần phu nhân rất hài lòng, cởi ra đôi vòng tay phỉ thúy đeo vào tay Minh Lan cười nói: “Cô bé thật là xinh đẹp quá, hẳn là vẽ ra mới được.”

Minh Lan sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu đứng, bộ dáng e lệ, lão phu nhân nhàn nhạt liếc nàng một chút, quay đầu khiêm tốn mà đáp: “Con bé vẫn còn con nít không hiểu chuyện.”

Tần Thái phu nhân nhẹ nhàng làm bộ giận, cười nói: “Lão phu nhân cũng quá khiêm tốn, đứa nhỏ này toàn thân khí thế chả nhẽ lại là làm bộ,

thanh tú lông lẩy, thông minh hiểu biết, con gái phủ ta được nuôi dạy tốt quá.”

Vương thị trong lòng hơi có phàn đặc ý, không nhịn được nói: “Không phải tôi khoe khoang, con gái nhà tôi nuôi dạy so với con trai còn dụng tâm hơn, đọc sách, thêu thùa, còn có trị gia quản sự đều được dạy dỗ cẩn thận.”

Tần Thái phu nhân ánh mắt lấp lánh, cười phụ họa vài câu, Vương thị nghe hết sức hài lòng.

Giọng nói Tần thị rất ôn hòa, thao thao nói khẽ như thì thầm, tự lúc nào không hay đã thuyết phục được người nghe, nói cười nhưng không mất vẻ cao quý đoan trang. Nếu Vĩnh Xương hầu Lương phu nhân cao quý nhưng xa cách hờ hững, thì bà ta chính là luôn giữ vẻ mặt dịu dàng.

Bà cực kỳ biết nói chuyện, quay về phía lão phu nhân giọng điệu tao nhã, lời Dương Xuân Bạch Tuyết, thể hiện tư thế tiểu thư Hầu phủ, quay về phía Vương thị, bà lại vui vẻ, thái độ hiền hòa dễ chịu, nói một lúc lão phu nhân đã thêm mấy phần thân mật khách khí, Vương thị dần buông xuống đề phòng, càng nói càng ăn ý.

*Dương xuân bạch tuyết: ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc, chỉ văn hay ý đẹp.

Mấy bà nói cười một trận, Tần Thái phu nhân chợt hiện vẻ chần chừ, liếc nhìn Minh Lan, muốn nói lại thôi, xưa nay Vương nữ sĩ bình thường chậm hiểu bỗng nhiên lanh lợi hẳn lên lên, vội hỏi: “Thái phu nhân có chuyện nói thẳng, không cần kiêng kỵ.”

Tần Thái phu nhân vui vẻ mà cười, không chần chừ nữa: “Nếu như thế, tôi liền không phải ngại. Tôi tới cửa quấy rầy, chính là đến đưa thiệp canh cậ Hai nhà tôi.” Nói xong, bà từ trong tay áo lấy ra một tấm giấy đỏ thắm, hai tay đưa cho lão phu nhân, sau đó lại nói, “Nếu như hai vị không chê Cổ phủ phúc đức mỏng manh, tôi liền mặt dày xin canh thiệp của cô Minh.”

Minh Lan cố gắng cúi thấp đầu, trong lòng cực kỳ buồn phiền, nàng hiện tại nên đỏ mặt, làm bộ ngượng ngùng, nhưng mà... mặt nàng một chút hồng cũng không hiện ra nổi! Cũng không thể tàn nhẫn tự cho mình mấy cái bạt tai.

Lão phu nhân nhận canh thiệp, mở ra thoáng nhìn lên, trên mặt hiện vẻ hài lòng, liếc mắt nhìn Vương thị. Vương thị hiểu rõ, lập tức quay đầu cười nói: “Nói gì mà ghét bỏ, phủ Ninh Viễn hầu là khai quốc công huân, trấn biên lập uy, trên đời ai không ngưỡng mộ, chỉ sợ Minh Nhi nhà chúng tôi không xứng.”

Thực ra Vương thị nói vậy chỉ là khách khí, chẳng qua là nâng cấp của câu trả lời ‘đâu có, đâu có’ mà thôi, ai mà biết Tần thái phu nhân bỗng nhiên đỏ viền mắt, vẻ mặt hơi khổ sở.

Vương thị nhìn thấy vội vã hỏi han, Tần thái phu nhân lau mắt, gượng cười nói: “Không ngại, có điều,... tôi hôm nay đến còn có chuyện muốn nói, mong lão phu nhân cùng em Vương đừng trách tôi lỗ mãng.”

“Phu nhân mời nói.” Lão phu nhân con mắt sáng ngời, lạnh lùng nói.

Tần phu nhân thả khăn xuống, mỉm cười ôn hòa, chỉ mang chút đau buồn: “Cậu hai nhà tôi từ nhỏ đã nóng tính, cũng lão hầu gia cãi nhau rồi nhà đi mấy năm, bây giờ cũng xa lạ với người trong nhà. Anh trai nó với tôi trong lòng không dễ chịu, nhà họ Cố tốt xấu gì là nhà của nó. Lúc này việc hôn nhân của nó, tôi nghĩ, làm sao cũng phải kết hôn ở phủ Ninh Viễn hầu.”

Vương thị hơi chần chừ, con riêng với mẹ kế có ân oán, bà ta chưa phải mẹ vợ chính thức không nên lên tiếng, lão phu nhân trầm tư rồi nói: “Đừng nói là việc kết hôn chưa thành, dù con bé Minh có vào cửa rồi, việc nhà họ Cố chúng ta cũng không tiện xen vào.”

Tần thái phu nhân khẽ thở dài nhìn thẳng lão phu nhân, ánh mắt thẳng thắn chân thành, nhẹ giọng nói: “Anh trai của Diệp nhi hiện giờ bệnh không nhẹ, cả ngày nằm trên giường chỉ nhớ cậu Hai, nói là chuyện lớn nhỏ gì cũng phải tìm anh em ruột giúp đỡ, phía dưới mấy anh em cũng không có tài, nếu là cậu Diệp có thể về phủ, tương lai...” Sau đó là một hồi nhẹ nhàng thở dài.

Mắt Vương thị sáng lên, bây giờ bệnh tình của Cố Đình Dục nguy kịch cũng không phải chuyện bí mật gì, gả vào hầu phủ so với làm hầu phu nhân là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, mẹ vợ của con cháu hầu phủ với cả mẹ vợ của hầu gia giá trị khác biệt càng lớn hơn nhiều. Hơn nữa, bây giờ phủ Ninh Viễn hầu đúng là đang cần Cố Đình Diệp giữ thể diện. Nghĩ đến đây, bà không nhịn được nói: “Đương nhiên về nhà là tốt...” Câu kế tiếp bị ánh mắt của lão phu nhân chặn đứt, Vương thị chậm rãi thu lời nói về.

Lão phu nhân thu về ánh mắt đang nhìn Vương thị, quay lại nói: “Cố tướng quân là người biết lẽ phải, nhất định có thể hiểu rõ chỗ khó xử khổ tâm của hầu gia và phu nhân.”

Tần thái phu nhân giống như không có một chút nào không vui, quay đầu nhìn Minh Lan đang đứng bên cạnh, lại quay về lão phu nhân, lần thứ hai nhìn thẳng vào lão phu nhân chậm rãi nói từng câu từng chữ: “Từ xưa mẹ kế khó làm, cậu hai nhà tôi mọi người đã biết, lúc còn trẻ bướng bỉnh hồ đồ, sau lại trốn đi giang hồ, tính tình không khỏi có phần trái khoáy, cậu ta từng lớn tiếng nói ‘không phải con vợ cả không cưới’, bây giờ... Tôi thấy Minh Lan vô cùng tốt, có tôi ở đây, những cái khác không dám nói, nhưng tôi tuyệt đối không để cho người ta bắt nạt con bé.”

Lão phu nhân nhíu mày, hình như có chỗ không hiểu, đảo mắt nhìn sang Minh Lan, chỉ thấy Minh Lan khẽ ngẩng đầu lên, trên mặt không biểu hiện gì, đôi mắt to lại sáng lấp lánh. Minh Lan lập tức cúi đầu, không dám để cho người nhìn biết nét mặt nàng thay đổi, nàng biết vấn đề ở chỗ nào!

Cố Đình Diệp biểu lộ tâm ý kết thân với phủ Thịnh, việc này nói ra mọi người đều cho giả đi sẽ là con gái vợ cả, ai biết tình thế thay đổi, Như Lan hứa cho người khác, sau đó Cố Đình Diệp im lặng đồng ý con vợ lẽ phủ Thịnh. Tại sao tập đoàn quan văn cao hứng như vậy, bởi vì họ cho rằng đây là nhà tân quý quyền tước dành cho họ sự thỏa hiệp cùng kính trọng, bấy giờ mới có bao nhiêu lời khen ngợi ở bên ngoài.

Minh Lan trong lòng thoải mái, người bình thường có lẽ đều tưởng là Cố Đình Diệp nhượng bộ, nhưng mà trên thực tế, chỉ có nàng cũng lão phu nhân biết, tình huống hoàn toàn ngược lại, nàng mới là người bị tính kế.

Dựa theo tư duy bình thường, lấy danh tiếng của Cố Đình Diệp và Tần thị, những lời vừa rồi của Tần thái phu nhân rất có sức thuyết phục, nhưng mà... Minh Lan trên mặt lộ ra một ý cười nhạt không thể nhận thấy, nàng biết rốt cuộc ưu thế lớn nhất của mình ở đâu, nàng nhận biết một Cố Đình Diệp mà bên ngoài không có mấy người biết, bao gồm cả người họ Cố, bọn họ đều không biết.

Minh Lan chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lão phu nhân, lão phu nhân giống như cũng dần dần hiểu rõ, khóe miệng hiện lên một nét vui vẻ không rõ ràng, quay đầu cùng thái phu nhân đáp: ” Phu nhân sợ là không biết, cô Sáu nhà chúng tôi vốn là con vợ cả.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hồi Môn

Buổi tối, Thịnh Hoàn nghỉ trong phòng Vương thị, vừa gọi đứa hầu cởi áo choàng lông cừu trên người ra, vừa nghe Vương thị lái nhải chuyện thái phu nhân nhà họ Cố tới chơi hôm nay.

“... Vị thái phu nhân kia, vừa ôn hòa lại cao quý, không thấy nửa phần kiêu ngạo, lời nói thấu tình đạt lý, so với họ Văn, rõ là một người trên trời một người dưới đất, ai... Phải nói cái Sáu đúng là có phúc!” Vương thị nhận lấy cái chén sứ nhỏ đựng nước trà xanh biếc từ trong tay Thái Bội, “Trà Mao Tiêm* này cũng là do thái phu nhân hôm nay đưa tới, lão gia nếm thử xem.”

*Trà Mao Tiêm: 1 trong 10 loại trà nổi tiếng nhất Trung Quốc

Thịnh Hoàn thay thường phục xong ngồi ở trên kháng, nói: “Lão phu nhân vốn ưa thích trà này, bà đừng có dùng hết đấy.” Đừng trách ông ta nói khó nghe, Vương nữ sĩ thực ra không hề hiền lương như lịch sử ghi chép đâu.

Vương thị nhất thời buồn bực, lập tức sẵng giọng: “Nghe lão gia nói, là coi tôi như người trẻ không hiểu chuyện sao? Đã chia một nửa qua Thọ An đường, còn lại mới để phần lão gia và mấy người đứa nhỏ đấy.”

Thịnh Hoàn hơi gật đầu, nhận lấy cái chén Vương thị đưa tới, hớp một hớp, trên mặt hơi lộ ra vẻ vui mừng, khê khen: “Trà ngon, e là trà tiến cung cũng không hơn cái này.”

“Ai —— Cái Sáu giờ không cần lo lắng, đáng thương cho Như Nhi gặp phải bà mẹ chồng ghê gớm.” Vương thị ngồi bên bàn sưởi, xoay xoay chơi đùa chiếc nhẫn ngọc nạm vàng trên ngón tay, khuôn mặt đầy vẻ u sầu; vừa than thở về Như Lan, vừa khen Tần thị hiền lương thực đức.

Bà ta càng thấy thái phu nhân nhà họ Cố tốt chừng nào, thì càng khinh thường Văn lão phu nhân tục tũn chanh chua chừng ấy, mà càng khinh thường Văn lão phu nhân, lại càng thấy thái phu nhân nhà họ Cố thật sự quá tốt, trong lòng rối như tơ vò, càng nói càng kích động. Thịnh Hoàn ngồi bên cạnh chỉ chuyên tâm uống trà, không nói một lời.

“Lão gia, sao chẳng nói một câu nào vậy!” Vương thị xướng kịch độc thoại hồi lâu, thấy Thịnh Hoàn hoàn toàn không để ý tí nào, không nhận được lớn giọng, “Chẳng lẽ lão gia không lo lắng cho Như Lan, hóa ra con gái chỉ là con của mình tôi!”

Thịnh Hoàn chậm rãi đặt chén trà xuống, quay qua nhìn Vương thị. Vương thị cũng hơi nghiêng người, tỏ vẻ nghiêm túc lắng nghe, chỉ nghe Thịnh Hoàn nói: “Sau này bà có qua lại với thái phu nhân họ Cố thì cẩn thận chút, việc gì cũng nên lưu lại ba phần... À không, lưu lại bảy phần vẫn hơn, không thể chuyện gì cũng nói, phải để phòng nhiều vào, tránh cho sau này hối hận.”

Vương thị vô cùng khó hiểu, trố mắt hỏi: “Vì sao chứ? Tôi thấy con người bà ấy rất tốt, lão gia chưa gặp qua bà ấy, sao lại nói như vậy, có thật sẽ hối hận như vậy không?”

Thịnh Hoàn vuốt vuốt chòm râu ngắn dưới cằm, lắc đầu nói: “Không cần gặp cũng biết. Bà thấy bà ta tốt, bà ta nhất định là một người lợi hại.”

Vương thị mơ mơ hồ hồ, cảm thấy lão gia như đang chế nhạo bản thân, lớn tiếng nói: “Lão gia nói cái gì đó?!”

Tâm tình Thịnh Hoàn hình như rất tốt, cười ha hả nói: “Lúc trước ở Tuyên Châu, bà và Tri phủ phu nhân suýt nữa kết nghĩa kim lan, sau lại không biết xích mích chuyện gì, bà ở nhà mắng người ta ước chừng đủ hai canh giờ. Lúc ở Đăng Châu, bà và Bình Ninh quận chúa thiếu chút nữa kết nghĩa chị em, bây giờ thì thế nào? Nếu không có phương trượng Quảng Tế Tự khuyên can, nàng chắc còn trát cái danh tiểu nhân nguyên rủa người ta! Còn có dì Khang, sau mỗi hồi chị em lâu ngày gặp nhau bà cứ luôn miệng khen người ta trước mặt tôi, thúc giục tôi giúp đỡ, bây giờ thì sao? Bà thiếu chút nữa lột da người ta... Ha ha, phu nhân à, vi phu thấy nhiều hiểu nhiều. Phàm là người mà bà nhìn thấy tốt, sớm muộn gì cũng bất hòa, còn không bằng chuẩn bị sớm trước đi!”

Nói xong, Thịnh Hoàn cười đến hai vai run rẩy, chòm râu dưới cằm cũng rung rung một hồi. Vương thị tức giận mặt đỏ bừng, há miệng như cá trích hớp nước, há ra ngậm vào, nhưng cũng không phản bác được gì, cuối cùng tức tối nói: “Lão gia cũng thật có nhã hứng, còn rảnh rồi mà trêu ghẹo tôi!”

Mấy ngày nay Thịnh Hoàn gió xuân đặc ý, mỗi tối đều có đồng liêu, đồng niên* (cùng tuổi, người đỗ cùng khóa thi) hoặc cấp trên mời đến yến tiệc, mọi người ngoài sáng trong tối đều có ý kết giao xu nịnh, Thịnh Hoàn làm sao không vui mừng, càng nghĩ càng đặc ý. Vương thị thấy ông ta cười càng thêm tức giận, nét mặt cứng ngắt, trong lòng không phục, lại giận chính mình.

Cười xong một trận, Thịnh Hoàn ngồi thẳng người lên nhìn Vương thị hỏi: “Hôn sự hai con bé chuẩn bị thế nào rồi?”

Vương thị rầu rĩ không vui nói: “Như Lan đã qua lễ Văn Định, đợi qua năm sau khi kỳ thi mùa xuân yết bảng, bất luận cậu Văn thi đậu hay không, ngày cưới đã định là cuối tháng hai. Cái Minh làm em gái không thể vượt trước Như nhi, chúng ta tính gộp lại định là đầu tháng ba.”

Thịnh Hoành khẽ gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nói: “Vừa đầu năm liền làm việc vui, lúc này lễ mừng năm mới chúng ta cứ làm tiết kiệm chút, thứ nhất tránh phô trương quá, khiến người khác chú ý; thứ hai...” Ông ta dừng một chút, nghiêm nghị nhìn Vương thị nói, “Đợi ra năm, bà giao phó chuyện trong nhà cho con dâu, sau đó đi Phụng Thiên một chuyến.”

Vương thị ngạc nhiên hỏi: “Đi Phụng Thiên làm gì?”

Thịnh Hoành trầm mặc hồi lâu, khẽ thở dài: “Bà đi Phụng Thiên, tự mình nhận lỗi với mẹ vợ, tiện thể báo hôn sự của hai đứa nhỏ.”

Vương thị nhớ tới mẹ ruột, trong lòng phiền muộn, buồn bực nói: “Chỉ sợ mẹ còn giận tôi, đã nhiều lần tặng lễ sang bồi tội rồi, đều nói mẹ con không thể qua một đêm mà kết thù, mẹ cũng quá quyết liệt rồi.”

Thịnh Hoành vẻ mặt nghiêm nghị, khuyên Vương thị: “Chuyện lần trước là chúng ta không đúng, khó trách mẹ bà tức giận, mấy năm nay mẹ vợ và cậu vẫn giúp đỡ chúng ta, nhưng bà lại khinh thường chính nhà mẹ đẻ, cháu ngoại trai suy cho cùng cũng là cháu trưởng họ Vương, bọn họ làm sao không tức giận! Hôm nay Vương Khang hai nhà kết thông gia, hoàn cảnh đã khác, chúng ta cũng không thể cứ luôn cứng nhắc. Lúc này bà đi, thành tâm nhận lỗi, nếu mẹ vợ rảnh rồi thân thể lại thoải mái, dứt khoát mời bà đến đây ở một thời gian, nhà chúng ta cũng náo nhiệt hơn.”

Thịnh Hoành rất kính trọng vị mẹ vợ này, lúc trước ông ta đến nhà họ Vương cầu thân, ông cụ Vương vốn không đồng ý, ngại ông ta xuất thân con vợ lẽ, không có gia thế để dựa dẫm, nhưng Vương lão phu nhân liếc mắt liền chọn trúng ông ta, nói Thịnh Hoành bản tính phúc hậu, tương lai tất có tiền đồ, lúc này mới gả cô hai trong nhà cho, vì thế, Thịnh Hoành vẫn cảm động và nhớ ân tình của Vương lão phu nhân.

Viễn mắt Vương thị phiếm hồng, nhớ tới công ơn của mẹ mấy chục năm qua. Sau khi cưới gặp phải chuyện dì Lâm, Vương lão phu nhân liền đưa người đến vừa răn dạy vừa hỗ trợ, nước mắt của bà ta từ từ chảy xuống: “Đều là do tôi bất hiếu, mẹ luôn lo lắng thương nhớ tôi, nhưng tôi lại khiến bà khó xử trước mặt chị dâu!” Vừa nói, vội vàng đưa khăn lên lau nước mắt, lại cười nói: “Tôi nghe lão gia, đến lúc đó tôi tự mình đập đầu nhận lỗi, cùng lắm thì để mẹ đánh một trận là được!”

Thịnh Hoành thấy thế, cũng cười thở dài: “Vây mới đúng! Ai... Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than ngày tuyết mới khó, mấy ngày nay tôi coi những người kia kết giao tình, lại luôn nhớ tới tình nghĩa nhà cha mẹ bà ngày đó, hôm nay nhà ta đã khá hơn, thế nào cũng không thể vong ân.”

Trong lòng Vương thị cảm động, ánh mắt nhìn chồng tràn đầy nhu tình, giọng nói kích động: “Mẹ thật không nhìn sai người, ông đúng là một người nhớ tình nghĩa.”

Nói cái tốt xong, giờ đến phiên cái xấu, Thịnh Hoành lặn lội quan trường nhiều năm, rất thông thạo kỹ xảo nói chuyện, ông ta nâng chén trà lên uống một ngụm, hỏi: “Hai con bé xuất giá, bà dự định chuẩn bị đồ cưới mỗi đứa bao nhiêu?”

Nói đến đề tài này, sắc mặt Vương thị cứng đờ, mở cái lồng ấp trên bàn sưởi, xách ấm trà tới châm đầy nước vào chén trà trong tay Thịnh Hoành, động tác vừa chậm chạp vừa kéo dài: “Không phải đã sớm bàn xong sao! Cứ như cũ mà làm là được, cần bao nhiêu thì bấy nhiêu.” Thấy Thịnh Hoành vẫn nhìn mình chăm chăm, Vương thị biết không thể lập lờ, mới không tình không nguyện nói: “Thật ra mà nói, tất nhiên phần Như Nhi lớn hơn, thứ nhất thân phận Như Nhi cao quý, thứ hai...” Vương thị cắn môi một cái, “Như Nhi lấy chồng tui thân, đương nhiên phải chuẩn bị nhiều hơn chút.”

“Hồ đồ!” Thịnh Hoàn không chút do dự quát lên, vỗ mạnh lên bàn, chén trà vừa rót đầy nước sóng sánh ra ngoài.

Vương thị không phục, lập tức lật lọng nói: “Cái Minh đã có con rể quý như thế, còn có gì không hài lòng!”

Thịnh Hoàn cất cao giọng, nói châm chọc: “Té ra con rể quý là bà tìm cho cái Minh? Hay là Như Nhi nhường cho em gái mình?” Vương thị lập tức nghẹn lời.

Thịnh Hoàn trừng mắt nhìn Vương thị, vung tay áo mới phát hiện tay áo đã bị nước trà làm ướt một nửa, ông ta vắt vắt tay áo, vẻ mặt bình tĩnh, khiển trách: “Cửa hôn sự này lão phu nhân vốn không muốn, chính bà không dạy dỗ con gái cho tốt, để Như Nhi làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy, cuối cùng không có cách nào khác thì lấy cái Minh ra làm bia đỡ, bà còn không biết xấu hổ mà nói thế?!”

Mỗi lần nhắc tới chuyện này, Thịnh Hoàn vẫn nhin không được muốn quở trách Vương thị, dù sao đối với một quan văn hễ mở miệng là nói đạo đức văn chương, con gái chính thất lén lút gặp gỡ trai bên ngoài, chính là giáng một cái tát vào mặt ông ta. Mà mỗi lần như thế, Vương thị cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi nghe, dù nói thế nào đi nữa, dạy dỗ con gái cũng là trách nhiệm của người làm mẹ.

Thịnh Hoàn nghĩ tới chuyện Như Lan và Văn Viêm Kính lại cảm thấy buồn nôn như nuốt phải ruồi, không nhin được lại dạy dỗ Vương thị một trận, sau khi thoải mái chút mới trở lại chủ đề chính: “Tôi cũng nói rõ ràng với bà! Lúc này bất kể là ngoài sáng hay trong tối, còn có tòa nhà hôm trước bà chuẩn bị cho Như Nhi, đồ cưới của hai con bé nàng phải chuẩn bị như nhau.”

Môi Vương thị mấp máy vài cái, nhưng không nói gì, sắc mặt lại tức tối bất bình.

Thịnh Hoàn đứng dậy, thấy Vương thị không cam lòng không tình nguyện, trầm giọng nói: ” Sau khi bà gả vào nhà họ Thịnh, tôi có động đến một phần đồ cưới của bà chưa? Bà muốn để lại tất cả cho ba đứa nhỏ, tôi cũng không có nửa câu ý kiến. Nhưng bà thử ngẫm lại, chị bà có thể có vận tốt như vậy, mấy năm nay đồ cưới của chị ấy đi đâu! Không nói anh Khang chi tiêu vô độ, còn có một phòng con trai con gái vợ lẽ, người nào kết hôn đều không phải dựa vào đồ cưới chị bà, thế nhưng chị ấy có khóc lóc kể lể gì không?!”

So với dì Khang, vận khí Vương thị thật ra không tệ, Vương thị nói không ra lời.

Thịnh Hoàn thấy sắc mặt bà ta hòa hoãn, tiếp tục nói: “Mặc Nhi và Đồng Nhi không cần nói tới, nhưng cái Minh đã được ghi dưới tên bà! Được rồi, cho dù bà chuẩn bị cho Như Lan bao nhiêu, cái Minh cũng phải bấy nhiêu! Muốn trách, thì trách bà dạy dỗ con gái không đúng, suýt nữa gây ra tai họa liên lụy người nhà! Việc này bà nói với mẹ vợ, xem mẹ có tán thành với bà hay không! Lúc trước chị em bà xuất giá, nhà ta thua xa họ Khang hiển hách phú quý, chẳng lẽ mẹ bà đã phân đồ cưới chị em các bà nặng nhẹ khác nhau?”

Vương thị có khổ không nói nên lời, cụt hứng ngồi phịch trên kháng, chiếc khăn trong tay đã bị vò nát.

Thịnh Hoàn lạnh nhạt nhìn Vương thị, lại chậm rãi nói thêm một câu nữa: “Không chỉ như thế, lão phu nhân cho Minh Lan bao nhiêu đồ cưới bà cũng không được hỏi!”

Trong lòng Vương thị căng thẳng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chồng, phần uất nói: “Thế này là sao? Lão gia dặn dò tôi nào dám không nghe, đồ cưới hai con bé như nhau thì như nhau đi! Nhưng hai đứa đều là cháu gái lão phu nhân! Chẳng lẽ còn phân nặng nhẹ?!”

Thịnh Hoành lạnh lùng nói: “Tuy rằng lão phu nhân đã nói rõ, đồ cưới mỗi con bé đều cho một nghìn năm trăm lượng bạc, nhưng khi Hoa Lan xuất giá, bà đã chuẩn bị cho nó vượt quá con số này không ít! Bà cho là tôi không biết sao.”

Vương thị vội cãi: “Nhưng Hoa nhi là do lão phu nhân giáo dưỡn —!” Bà ta giật mình thu lại lời nói phía sau, nhắc tới, Minh Lan chính là do lão phu nhân nuôi lớn đấy.

Thịnh Hoành nhìn chăm chăm Vương thị, trong ánh mắt không che giấu được thất vọng, chậm rãi nói: “Lão phu nhân dưỡn dục tôi, vì tiền đồ của tôi mà đã bỏ ra rất nhiều, hôm nay vốn riêng của bà bà muốn cho ai thì cho đứa đấy, ai cũng không được nhắm vào!”

Trong lòng Vương thị oán thầm, dù sao cho đứa nào cũng là con của Thịnh Hoành, ông ta đương nhiên không ngại.

Thịnh Hoành trừng mắt nhìn Vương thị, giọng điệu hòa hoãn, tiếp tục nói: “Lão phu nhân là một người trọng tình cảm, bà nuôi Hoa Nhi và cái Minh, cho nhiều hơn cũng là lẽ thường; hôm nay chúng ta làm trái ý bà, dám lấy cái Minh ra làm bia đỡ, lão phu nhân muốn cho cái Minh bao nhiêu bà không được nói nhiều nửa câu! Nếu không...”

Ông ta dùng lực vỗ xuống bàn sưởi, Vương thị run bắn lên, ông ta lạnh lùng nói: “Bà gả vào họ Thịnh mấy năm nay, với mẹ chồng có nhiều điều bất hiếu vô lễ, với thiếp thất con thứ có nhiều điều không hiền không đức, bà nhẫn tâm, bà sai lầm, chẳng qua là vì mặt mũi mẹ vợ và cậu, bà cho là tôi hoàn toàn không biết gì? Huống chi năm đó chuyện Vệ thị chết bà cũng không có nửa phần sai lầm sao?!”

Vương thị như bị sét đánh, cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt như người chết, sau khi bà ta một lòng tin theo Phật pháp, nghe các sư phụ giảng Phật nhiều hơn, bắt đầu tin vào chuyện nhân quả tuần hoàn báo ứng, thêm việc

dì Lâm đã gặp phải báo ứng, bị đưa tới điền trang lạnh lẽo, Mặc Lan ở nhà họ Lương cũng không sống dễ chịu, nghĩ đến phần tội nghiệt của mình giờ đang ở nơi nao?

Bà ta nghiêm mặt, thấp giọng nói: “Tất cả đều nghe theo lão gia.”

Vương thị tuy lòng dạ hẹp hòi, đối nhân xử thế cũng không được coi là rộng lượng, nhưng dù sao vẫn dứt khoát, nàng đã nói đồng ý chính là đồng ý.

Hôm sau bà ta liền giao phó việc nhà cho con dâu: “... Vừa qua năm mẹ sẽ xa nhà ít lâu, mấy ngày nay mẹ muốn cùng con chuẩn bị đồ cưới cho hai em, chuyện trong nhà con phải trông coi nhiều hơn, chuẩn bị lễ mừng năm mới có gì không hiểu thì tới hỏi mẹ, khi mẹ không có ở nhà thì con đến hỏi lão phu nhân. Bây giờ con đang mang thai, nếu cảm thấy không khỏe hoặc không muốn vận động, vậy đi tìm hai con bé Lan hỗ trợ nữa.”

Hải thị sớm đã chường lý hơn phân nửa việc nhà, việc quen dễ làm, đương nhiên thuận theo. Nhưng khi nhìn thấy vành mắt Vương thị đỏ ửng, trong lòng âm thầm nghi ngờ, mấy ngày kế tiếp, đợi Hải thị nghe được Vương thị yêu cầu mở kho phòng, lấy ra lãng la tơ lụa và gỗ quý của năm trước chia ra hai phần như nhau, chị ấy lập tức hiểu rõ là chuyện gì xảy ra

Hải thị vốn thông minh, lập tức nói với Vương thị: “Hai em gái lấy chồng, con làm chị dâu cũng không thể xòe tay không, để con cho các em thêm chút nữ trang tơ lụa, xem như là tâm ý của con và anh Bách.”

Vương thị vội vã quát bảo ngưng lại, bà ta giỏi toán học, tính toán điểm này đương nhiên rõ ràng. Đồ cưới Hải thị nếu không động vào, tương lai đều là của cháu mình, nếu cho Như Lan một phần, cũng không thể thiếu phần Minh Lan, bây giờ mỗi ngày lúc bà ta kiểm kê tài vật đồ cưới, giống như bị từng nhát dao cắt vào lòng, làm sao đồng ý cho đặt?!

“Hàn Lâm viện là chốn thanh liêm, con cái lại còn nhỏ, tương lai con còn phải dùng tiền vào nhiều việc! Chớ thêm gì nữa, đồ cưới em gái con mẹ sẽ chuẩn bị đủ, nào có thiếu thứ gì, hơn nữa, họ Thịnh chúng ta không cho phép mơ tưởng đến đồ cưới của con dâu!” Vương thị nắm chặt tay Hải thị, dứt khoát cắt đứt ý niệm trong đầu con dâu.

Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng Hải thị hiểu rõ, lúc trở về sau khi thương lượng lại với anh Bách, vẫn chuẩn bị nhiều nữ trang quý giá cho hai cô Lan.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 99+2: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hồi Môn (2)

Phỏng chừng đồ cưới là một vấn đề không có hồi kết, bao giờ cũng liên can đến mẹ chồng nàng dâu em chồng, so với họ Thịnh vui vẻ tốt đẹp, họ Viên lại rất u ám.

Trong nhà chính phủ Trung cần bá, bốn phía cửa sổ đóng chặt, trên mặt đất đầy mảnh sứ vụn vỡ nát, nước trà loang lổ đầy đất, trong phòng tràn ngập hương trà nhàn nhạt, lư hương bị lật đổ, mùi đàn hương lượn lờ, tạo thành một hỗn hợp không nói ra được là mùi vị gì.

Viên lão gia mặt mày xanh mét, chỉ vào Viên phu nhân không ngừng run rẩy: “Bà, bà, mệt cho bà nghĩ nhiều?! Lại muốn lấy đồ cưới con dâu trợ cấp cho Anh nhi! Đầu óc bà đúng là mê muội rồi!”

Viên phu nhân liếc nhìn Viên Văn Thiệu bên cạnh, vẻ mặt không hồi cải, cộc cằn nói: “Nó gả vào đây đã là người nhà ta! Cái gì mà đồ cưới hay không phải đồ cưới, mọi thứ đều tính là của họ Viên hết! Mẹ chồng nói cần, nó nên thành thật đưa ra, lại còn mách lẻo với chồng?! Còn có gia giáo gì nữa không?!”

Bốp một tiếng, Viên lão gia vỗ mạnh lên án, trong lòng mọi người giật thót, chòm râu ông run rẩy hét lớn: “Bà im miệng cho tôi! Bà còn có mặt mũi nói con dâu, mấy chục năm qua đừng nói đồ cưới của bà, ngay cả tiền bạc của họ Viên bà cũng cầm không ít trợ cấp cho nhà mẹ bà và họ Chương, sao bà không nghĩ mình là người họ Viên?!”

Viên phu nhân nghẹn họng, ánh mắt sắc bén nhìn chồng, trước mặt con trai lộ vẻ run rẩy tức giận, bà lôi chiếc khăn ra, bưng mặt khóc thút thít: “Tôi đây cũng chỉ vì Anh nhi! Phũ Thợ Sơn bá có nhiều phòng anh em, nếu Anh nhi không có một phần đồ cưới thật dày, chẳng phải sẽ bị chị em dâu coi thường?! Lão gia chớ chỉ yêu thương con dâu, cũng phải nghĩ đến con gái mình nữa, chúng ta chỉ có một đứa con gái đó thôi!”

Viên phu nhân lúc đầu chỉ là giả khóc, nhưng nhớ tới con gái mình, nhịn không được liền khóc thật, càng nói càng thương tâm, lập tức cảm hận mắng: “Tiện nhân này, ta đây phải đi vả cái miệng của nó! Dám xúi giục con ta ngỗ nghịch! Làm con dâu mà không nghe lời mẹ chồng, muốn tạo phản à!” Bà quay người lại, xông tới chỗ Viên Văn Thiệu, siết tay nắm vào người anh ấy, vừa nắm vừa khóc mắng, “... Sao mạng của tôi lại khổ thế này, khổ cực nuôi anh lớn, vừa có vợ liền quên mẹ! Chẳng qua tôi chỉ muốn thêm chút đồ cưới cho em gái anh, anh lại cáo với cha anh! Anh đúng là nghiệp chướng, còn không bằng đánh chết anh đi!”

Viên Văn Thiệu không dám đẩy bà ra, chỉ có thể né tránh, không đầu không đuôi đã trúng vài cái. Viên lão gia lửa giận bùng bùng, ông không giống Thịnh Hoành nho nhã văn sĩ, tiến lên hai bước, kéo bà vợ đang khóc lóc om sòm ra, đưa tay lên một cái.

Bốp!

Viên phu nhân bị tát một cái, bà không dám tin bưng mặt mình, nhìn chồng: “Ông, ông, ông dám ngay trước mặt con trai... Tôi không sống được nữa!”

Bà vừa kêu khóc, vừa nhào tới, Viên lão gia cố sức kéo lại, ném Viên phu nhân té trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Bà còn nhớ rõ lúc lão thái quân qua đời đã nói gì không?”

Viên Văn Thiệu nghe mà hồ đồ, nhưng Viên phu nhân lại đột nhiên an tĩnh, nét mặt hiện ra kinh hãi.

Vẻ mặt Viên bá gia lạnh lùng, chậm rãi nói: “Mẹ từng trước mặt chị cả, bà và tôi nói, bà làm người ngu xuẩn tham lam, thấy lợi nhỏ mà quên nghĩa lớn, tự phụ không thể chịu nổi, thế nhưng đã có sinh con đẻ cái. Trước khi mẹ mất, bảo ta viết hưu thư, chính bà đọc cho ta viết, nói, họ Viên có thể khôi phục tước vị quả thật không dễ, quả thật là may mắn trời ban, nếu có bất kỳ lỗi lầm gì, nếu bà gỗ mục không thể đẽo, liên lụy gia môn, sẽ không kiêng nể bà vì hai cụ thủ hiếu ba năm, lập tức hưu bà! Hưu thư hôm nay còn đặt trên bàn trong từ đường!”

Viên Văn Thiệu thất kinh, anh ấy chưa từng nghe nói đến việc này. Viên phu nhân lúc này đã ngừng khóc, thân hình không ngừng run rẩy, trong mắt Viên bá gia hiện lên tia chán ghét, mắng: “Bà nhìn bộ dạng bà lúc này xem, nào còn là chủ mẫu Viên gia?! Từ lúc cưới con dâu hai, ta vì nể mặt mũi bà làm mẹ chồng, luôn nhẫn nhịn bà, bà lại được một tấc lên đến dùi!”

Viên phu nhân kinh sợ mặt cắt không còn giọt máu. Viên Văn Thiệu chậm rãi đỡ bà đứng dậy, để bà ngồi xuống ghế, thật ra trong lòng anh biết, hưu thư này là rung cây dọa khỉ, nếu thật sự bỏ vợ thì thể diện phủ Trung cần bá phủ cũng khó nhìn.

Trong phòng lặng im như tờ, chỉ nghe thấy tiếng Viên phu nhân nức nở, còn có tiếng Viên lão bá gia thở phì phò, lúc này cửa phòng cách một tiếng bị mở ra, chỉ thấy Viên Văn Anh mặt đầy nước mắt vọt vào, thấy một phòng hỗn độn, cha tức giận cả người run rẩy, mẹ bùm mặt hồng bay phách lạc, chị ta tức thì rơi nước mắt, phịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu với cha và mẹ một cái. Viên Văn Thiệu thấy thế, tiến một bước dài đến đóng cửa lại.

Nước mắt Viên Văn Anh rơi như ngọc, nức nở nói: “Chị dâu cả đã nói với con gái, chuyện này là con gái bất hiếu, khiến cha mẹ vì con gái mà

tranh chấp!”

Viên bá gia xưa nay thương yêu con gái, nhìn thấy như vậy, chỉ yên lặng ngồi xuống, hừ lạnh một tiếng: “Nó đưa chuyện cũng nhanh nhỉ! Bản lĩnh không có, lại chỉ biết quen thói há miệng đưa chuyện người khác!”

Viên phu nhân vừa nghe chồng đối với cháu gái ngoại mình không hề vui vẻ, vội vã nhào tới, ôm con gái khóc ròng nói: “Anh nhi của mẹ thật đáng thương, cha con anh con thật là lòng dạ độc ác!”

Vẻ mặt Viên Văn Thiệu bất ngờ, nhin không được nói: “Mẹ! Nếu ở ngay trong nhà thì cũng thôi, mẹ lại mở miệng muốn đồ cưới là thôn trang của Hoa Lan, chừng hơn mười khoảnh ruộng tốt ở ngoại thành, nhưng hôm nay họ Thịnh ở ngay bên cạnh, ruộng đất này nếu có biến động, chẳng lẽ bọn họ không biết?! Mẹ nói con trai làm sao có thể ngẩng đầu trước bố mẹ vợ, Hoa Lan làm sao về nhà mẹ đẻ!”

Nói tới cái này, Viên bá gia lại tức giận, chỉ vào Viên phu nhân mắng to: “Chính là việc này! Mấy năm nay, bà cho là ta không biết bà ngoài sáng trong tối tính kế bao nhiêu gia sản của con dâu hai?! Nhà thông gia phúc hậu hòa khí, mới không tính toán với chúng ta! Không nói đến đồ cưới vốn là tài sản riêng của con dâu, ngay cả để chồng dùng khi cấp bách, cũng không tiện quá đà! Bà thì ngược lại, còn suýt chút nữa công khai muốn chiếm đoạt! Bà còn cần mặt mũi nữa không hả?!”

Viên bá gia càng nói càng tức giận, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quát lớn, “Ngày hôm trước hai chú ở chi thứ ba tới tìm ta tố khổ, nói tìm mấy cửa hôn nhân đều thất bại. Không phải vì bà bôi xấu mặt mũi họ Viên nhà chúng ta sao, bên ngoài đều nói mẹ chồng nhà họ Viên không tốt, quen chiếm đoạt đồ cưới con dâu, ai còn dám gả vào nhà ta! Bà còn ở trong tộc lên mặt chị dâu cả được, ta hổ thẹn thay bà!”

Nhớ tới mấy người em, vẻ mặt Viên bá gia áy náy, họ Viên dòng dõi nhà võ, muốn tìm một cửa hôn sự tốt không dễ dàng, nghĩ đến vợ mình hồ đồ mà liên lụy người trong tộc, trong lòng càng tức giận, lại nổi nóng mắng vài câu.

Viên phu nhân vẻ mặt oan ức, phu nhân Thọ Sơn bá từ trước đến nay nhìn không ưng ý người em dâu là bà, đã như vậy, bà nghĩ muốn giành chút thể diện trước mặt bà ta.

Viên Văn Anh sáng tỏ, biết mấu chốt ở đâu, liền quỳ gối trước mặt Viên phu nhân, giọng điệu đau xót khuyên nhủ: “Con biết mẹ là vì con gái, thế nhưng mẹ... Mẹ ngẫm lại xem, bác cũng là người nhà họ Viên, gia cơ nhà ta thế nào bác còn không rõ ràng sao? Bác xưa nay thương yêu con gái, cho dù con gái chỉ mang một đồng đến, lẽ nào bác lại để con gái chịu uất ức?! Nếu con gái lấy thôn trang chị dâu hai hoặc đổi thôn trang thành bạc đi, làm thế lại khiến bác khinh thường! ... Sau khi chị dâu hai vào cửa, luôn luôn thương yêu quan tâm con gái, có thức ăn ngon quần áo đẹp đều cho con trước tiên, mẹ làm như vậy, chính là làm tổn thương lòng của chị dâu, chẳng phải khiến chúng con khó xử sao?!”

Viên phu nhân thấy mọi người đều bênh vực con dâu hai, trong miệng đắng nghét như ngậm hoàng liên, không nói được một lời.

Trong lòng Viên Văn Thiệu thoải mái hơn chút, cuối cùng em gái vẫn là người hiểu biết. Viên bá gia vui mừng nhìn con gái, thở dài một tiếng, nhớ tới con trai mới vừa nói buổi chiều còn có việc phải đi ra ngoài, vội vàng nháy mắt với con trai. Viên Văn Thiệu hiểu ý, rón rén mở cửa đi ra, nhưng không đi qua cổng chính, mà thẳng đến tiểu viện phía tây của Hoa Lan.

Một cước nhảy vào trong phòng, chỉ thấy Hoa Lan mặc một bộ bối tử xanh viền nhung thêu hoa nhỏ lộn xộn hơi cũ, trong lòng Viên Văn Thiệu áy náy, nhớ tới Hoa Lan lúc mới gả vào thì rương đầy áo quần mới tinh,

hôm nay lại... Hoa Lan ngồi trên kháng, khủy tay tựa trên bàn, thấy chồng vào, vẻ mặt lạnh nhạt: “Chuyện này xong rồi?”

Viên Văn Thiệu gật đầu.

Hoa Lan buồn bã cười: “Lúc nào cũng vậy, lần này cũng thế, người một nhà không nên âm ỉ. Em thật muốn hỏi mẹ, rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, mà nhất định phải luôn bới móc em? Nếu mẹ không chấp nhận được em, sớm viết phong hưu thư, em sẽ không đòi hỏi gì, hà tất giày vò em mấy chuyện vặt vãnh!” Nói xong nước mắt liền theo hai gò má rơi xuống.

Viên Văn Thiệu tiến lên ôm vợ, nhẹ giọng an ủi: “Nàng nói xằng nói bậy gì vậy, chúng ta phải sống đến đầu bạc răng long, nàng muốn đi ta cũng không thả!”

Hoa Lan khóc nước mắt chảy liên tục: “Cũng không phải là em bất hiếu, em chỉ muốn hỏi một câu, sống kiểu này rốt cuộc đến bao giờ mới kết thúc? Bạc cưới của em đã sớm hết, áo quần trong rương có thứ gì tốt mẹ cũng tìm lấy đi, bây giờ bà còn nghĩ đến thôn trang nữa, mẹ, mẹ... Cuối cùng muốn thế nào?! Trong nhà cũng không phải quá sa sút mà?!”

Hoa Lan nước mắt tuôn như suối trào, khóc tức tưởi ngã vào lòng chồng, trong lòng Viên Văn Thiệu cũng vô cùng phần hận, thật ra anh ta biết rõ mẹ mình có lòng riêng, chỉ vì thấy nhà mẹ đẻ Hoa Lan giàu có, nàng được cha chồng thích, lại được chồng yêu thương, so đi so lại, bà ta làm mẹ chồng lại bị chèn ép.

Viên Văn Thiệu cũng không tiện nói gì, chỉ có thể mềm mỏng khuyên nhủ, Hoa Lan bỗng nhiên từ trong lòng chồng thẳng người lên, thần sắc kiên nghị, lớn tiếng nói: ” Thiệu lang, nếu em chỉ có một mình, dù theo chàng ăn rau nuốt trấu, cũng tuyệt không than khổ nửa câu! Thế nhưng... Thế nhưng...” Nàng khóc lên, “Em chỉ thương mấy đứa nhỏ! Bọn nó... Bọn nó đều còn nhỏ!”

Viên Văn Thiệu nhìn vợ khóc chết đi sống lại, trong lòng giống như bị dao cắt, Hoa Lan khóc lóc kể lể: “Tương lai tước vị này truyền lại cho anh cả, nhìn mẹ thế này, gia sản chúng ta sợ cũng không được chia cái gì; mấy đứa nhỏ biết làm thế nào?! Lần trước mẹ em đã nghi ngờ, em mới lừa bà nói rằng phụ nữ có thai mặc quần áo cũ cho thoải mái, nhưng nhìn quần áo trên người Trang nhi Thực nhi thì không lừa được mẹ, lúc trở về mẹ còn đưa hai cuộn gấm đỏ! Bà ngoại tặng đồ cho cháu ngoại còn dễ nói, nếu lại có ý khác nữa, chẳng phải là đánh vào mặt họ Viên?!”

Viên Văn Thiệu đột nhiên sinh ra cảnh giác, hàm dưới vừa thu lại, ánh mắt nghiêm nghị, nói: “... Sau này nàng không cần mọi chuyện đều theo mẹ, nếu mẹ lại có đòi hỏi gì, nàng liền nói cho ta biết! Còn có...” Anh ấy dừng một chút, hung hăng nói, “Nếu thân thể còn nhanh nhẹn, ngày mai nàng bán hết bốn đứa hầu mẹ đưa tới đi!”

Hoa Lan thất kinh, run giọng nói: “... Nhưng đây là hầu ngũ mẹ đưa cho chàng, làm vậy không tốt...”

Trong ánh mắt Viên Văn Thiệu ẩn chứa tức giận: “Không phải mẹ nói trong nhà khó khăn sao, còn nói việc chuẩn bị hôn sự em gái cũng đang túng thiếu; vô duyên vô cớ nuôi thêm mấy người làm gì? Lại nói nàng bán chúng nó, có thể giảm bớt vài hầu gái hầu già, đưa tiền bán được cho mẹ! Xem bà còn nói không có tiền nữa không?!”

Trong lòng Hoa Lan vui mừng, nhưng không dám lộ ra, chỉ ngậm ngừng nói: “Làm thế được chứ?”

“Có gì không được?! Ta nhìn mấy đứa diêm dúa lòe loẹt đó giờ trò đã phát chán rồi!” Viên Văn Thiệu xuất thân nhà binh, xưa nay nói năng lưu loát, vỗ bàn quyết định.

Hoa Lan cố sức lau khô nước mắt, biết là chồng quan tâm mình, ôn nhu dựa sát vào nhau, hai vợ chồng im lặng chốc lát. Hoa Lan đẩy chồng ra,

cười nói: “Tối nay không phải Đậu đại nhân mở tiệc chiêu đãi sao, Thiệu lang đừng để chậm trễ, nhanh đi đi thôi!” Vừa nói, vừa lấy ra một túi nhỏ nặng trĩu đặt gần lò sưởi đầu giường, nhét vào tay chồng, hòa nhã nói: “Cầm lấy.”

Viên Văn Thiệu vừa nhận lấy, biết ngay là một túi bạc đầy, trong lòng căng thẳng, quan sát Hoa Lan một phen, vội hỏi: “Cái vòng vàng của nàng đâu rồi?”

Hoa lan then thùng cười: “Đã làm mẹ rồi, còn mang vòng tay làm gì?”

Viên Văn Thiệu biết con gái họ Thịnh mỗi người đều có một cái vòng vàng, hôm nay Hoa Lan nhất định đã cầm cố để chuẩn bị cho mình, trong lòng lại đối với Viên phu nhân càng phần uất, khàn giọng nói: “Nàng yên tâm! Đồ cưới của nàng sau này ta sẽ bù lại tất cả!”

Hoa Lan cười rất ôn nhu: “Thiệu lang là người giữ chữ tín, chẳng bao giờ nuốt lời.”

Sau khi vợ chồng cáo biệt một phen, Hoa Lan mỉm cười đưa mắt nhìn Viên Văn Thiệu ra khỏi cửa, đợi lúc anh ấy đi xa, ý cười nơi khóe miệng chậm rãi thu lại, ngưng sắc mà ngồi, sau một lát, một phụ nhân vén rèm tiến vào, cười nói: “Cô cả, cậu ra ngoài.”

Hoa Lan gật đầu, nàng kia ân cần đỡ Hoa Lan nằm lên giường, trái đệm chẵn xong, mới cười nói: “Cô cả lại thẳng, hai năm qua, cậu đều hướng về phía cô; nếu lão phu nhân biết được, chắc hẳn sẽ vui mừng.”

Vẻ mặt Hoa Lan lãnh đạm, chậm rãi nói: “Nhịn gần mười năm, cuối cùng cũng có chút hi vọng, Thúc Thiên, chân ta hơi mỏi.”

Thúc Thiên vội vã ngồi bên giường xoa bóp chân cho nàng, Hoa Lan nửa khép mắt suy nghĩ, hỏi: “Em có nghe ngóng được gì không?”

Thúy Thiên biết chị ấy hỏi chuyện gì, nói khê: “Không cần phải dò hỏi, tiếng bá gia rất lớn, không ít người nghe thấy; bá gia hung hăng khiển trách phu nhân một phen, cô Anh cũng giúp đỡ khuyên bảo, còn nói... À, còn có một phong hưu thư.” Sau đó chị ta lập tức kể lại chuyện Viên bá gia từng viết một phong hưu thư.

Hoa Lan hai mắt lấp lánh: “Thật sao?!”

Thúy Thiên liên tục gật đầu, che miệng cười trộm nói: “Lần này phu nhân thật quá mất mặt rồi, xem bà ta sau này ra oai trước mặt cô kiều gì!”

Hoa Lan mỉm cười nằm xuống, nhắm mắt lại, lo lắng nói: “Ước chừng lần này có thể yên tĩnh được lâu một chút; bà nội nói rất đúng, con gái, sống nhất định phải dùng đầu óc, không thể hồ đồ để người ta ức hiếp, cũng không thể luôn cẩu kinh, bực bội, giận dữ.”

Thúy Thiên cười nghe, vừa nhẹ nhàng ấm chân, vừa nhìn vẻ mặt uể oải của Hoa Lan, nhin không được lấy tay áo lau mắt, nói nhỏ: “Cô cả thật không dễ dàng gì, mỗi lần chúng ta về nhà, Phòng ma ma đều kéo hỏi em cả buổi cô sống có tốt hay không.”

Hoa Lan nhớ tới Thịnh lão phu nhân, viền mắt ươn ướt, nước nở nói: “Đều là ta bất hiếu, khiến bà nội lo lắng; bây giờ vì chuyện Minh Lan, bà nhất định là giận ta.”

Thúy Thiên vội hỏi: “Sao thế được?! Lão phu nhân chỉ giận một lúc thôi, sau khi chuyện cô Sáu qua, bà cũng sẽ không giận nữa; lần trước lúc phu nhân tới không phải đã nói, bây giờ lão phu nhân nhìn họ Cố đã thuận mắt hơn nhiều sao?”

Chị ta vốn là hầu gái ở Thọ An đường, lúc Hoa Lan xuất giá thì Phòng ma ma tự mình chọn chị ấy đưa sang làm của hồi môn, sau lại gả cho một quản sự quản lý của hồi môn Hoa Lan, bây giờ là trợ thủ thân tín bên cạnh Hoa Lan.

Hoa Lan nín khóc mỉm cười: “Không sai! Cậu hai Cố cũng thật là người nôn nóng, mới đổi thiệp canh mấy ngày, liền vội vã đến nhà ta tặng lễ, mỗi rương đều là vải thượng phẩm, lãng la tơ lụa Giang Nam không nói, da lông ở vùng quan ngoại, linh miêu, lông cừu, lông cáo, gấu trắng, còn có cây nhân sâm tuyết dài nửa thước, mẹ ta nhận lấy tay cũng mềm nhũn, chắc chắn là chuẩn bị từ sớm, chỉ chờ đưa sang!” Nói xong, Hoa Lan nhin không được nở nụ cười.

Thúy Thiên nghe mà vô cùng ao ước, há to miệng: “Nhiều thứ tốt như vậy, lão phu nhân mặc dù không coi trọng những vật ngoài thân này, nhưng chắc cũng hiểu được tâm ý họ Cố.”

Hoa lan gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng thế.” Lúc cúi đầu, nhìn bộ quần áo đã cũ trên người, lại cảm thấy buồn bã.

Thúy Thiên lén nhìn sắc mặt Hoa Lan, biết tâm tư của chị, vội vã bổ sung thêm, khẽ nói: “Cô cả đừng để trong lòng. Cô Sáu còn chưa lấy chồng, lại nói trong nhà họ Cố nông sâu chưa biết, tương lai cô Sáu phải ứng phó bao nhiêu trận chiến còn chưa biết đâu, lại phải vất vả, mà cô thì ngược lại chờ được đến ngày ăn quả ngọt. Lão phu nhân không phải đã nói, nhìn vào con người cháu rể bây giờ, nếu cậu là một người vô tâm, cô phải quản tiền bạc thật chặt, nhưng nếu cậu có lương tâm lại yêu thương cô, cô hãy một lòng một dạ suy nghĩ cho cậu, cái gì cũng đừng keo kiệt!”

Hoa Lan mừng rỡ, mặt lộ vẻ vui mừng, kéo tay Thúy Thiên qua, hòa nhã nói: “May mà lão phu nhân đưa em cho ta, mấy năm nay đều nhờ có em ta mới bớt muộn phiền, mà thôi! Nói thế nào đồ cưới của ta cũng đi ra ngoài hết rồi! ... Hôm nay anh ấy và cha cũng biết tốt xấu, mới không đồng ý giao hết bạc cho mẹ chồng; chỉ cần anh ấy cùng ta một lòng, bao nhiêu bạc ta cũng đều bỏ ra được, sau này mưu tính một chức quan ngoài thành, cuộc sống sẽ tươi đẹp lên thôi.”

Thúy Thiên nghe vậy, thích thú cười hỏi: “Không phải cậu mới vừa được thăng làm Chỉ huy sứ ngũ thành binh mã ty sao? Tâm của cô cũng thật là lớn, vừa ăn trong bát, lại ngó trong nồi?”

Hoa lan chỉ chỉ ngón tay vào trán Thúy Thiên, giả giận cười nói: “Cái con ranh này, lại dám trêu chọc cô chủ!” Trừng Thúy Thiên xong, chị ấy hơi lộ ra vẻ buồn rầu, nhẹ nhàng thở dài, “Lại nói tiếp, hôm nay ta chỉ cảm thấy có lỗi với lão phu nhân, thế nhưng...”

Mắt Hoa lan còn vương nước, nói nhỏ, “Làm con dâu thật không dễ! Huống chi phía trên còn có một mẹ chồng, ta cũng không phải cố ý tính toán em Minh, với thân phận tướng mạo Cố đô độc như vậy thì cũng không tính là bôi nhọ con gái họ Thịnh, có là em gái ruột ta thì cũng không tiếc gả nha, ai —— chỉ mong em Sáu ngày sau sống dễ chịu, nếu không ta cũng không có mặt mũi gặp lão phu nhân.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Suy Tư Lúc Giao Thừa

Tết Sùng Đức năm thứ hai là cái tết đầu hui nhất kể từ khi Minh Lan xuyên đến, không bày tiệc lớn, không đốt pháo, quần áo cũng không may thêm vài cái, nhưng mà vắng vẻ đầu hui thế nào cũng không cản được khí thế hùng hực của Thịnh Hoành. Đêm giao thừa, mấy người họ Thịnh cùng nhau ăn bữa cơm tất niên rồi cùng thức đến đêm khuya đón giao thừa.

Thịnh Hoành luôn phô trương là nhà thi thư gia truyền, đương nhiên không cho phép các loại hình giải trí không có giá trị văn hóa như chơi đoán số, đánh bài được lên chương trình, theo thông lệ, anh Trường Bách mở màn, mặt không cảm xúc đứng lên cao giọng đọc thơ: ‘Chẳng phải năm mới không thêm tuổi? Bần khoản chi cho phí uổng thời gian. Cố gắng sống cho tận tháng ngày, tuổi trẻ như thế ấy là đáng khen!’ (thơ edit kiểu tự chém. +_+)

Bài thơ ‘Thủ Tuế’ của Tô Thức, rất tích cực, rất tiến bộ, rất có ý nghĩa khích lệ.

*Tô Thức: hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống. Ông được mệnh danh là một trong Bát đại gia Đường Tống. Cuối năm Nhâm Dần, bấy giờ Ông đang công tác tại Kỳ Dương; lúc mọi người đang sửa soạn ngày tết, nhớ nhà, Ông làm ba bài thơ Quĩ tuế, Biệt tuế và Thủ tuế. Phong tục ở đất Tây Thục, quê của ông, cuối năm người ta tặng đồ ăn cho nhau gọi là “quĩ tuế”; mang rượu và thức ăn tặng nhau thì gọi là “biệt tuế”; kể từ đêm trừ tịch cho đến rạng ngày

nguyên đán mà không ngủ, gọi là “thủ tuế”, thức đêm để canh chừng một năm cũ sắp qua và một năm mới sắp đến. Thơ Hán:

“Minh niên khởi vô niên, tâm sự khủng tha đà, nỗ lực tận kim tịch, thiếu niên do khả khoa!”

Thơ ngâm xong cả bàn tiệc lặng ngắt, chỉ có Toàn nhi toe toét khoe mấy cái răng hạt gạo cười khanh khách, khoa chân múa tay cho cha mình ít mặt mũi. Thịnh Hoành co giật cơ mặt. Minh Lan giật nhẹ khóe miệng. Như Lan một mình một nỗi lòng. Trường Phong cúi đầu nâng chén rượu. Vương thị liếc mắt tiếp tục gấp thức ăn cho lão phu nhân, suýt nữa muốn ngửa mặt lên trời hét lớn – bài thơ này bà ta nghe cũng phát thuộc lâu lâu rồi (Vương thị vốn là mù chữ mà nghe mãi cũng phải thuộc).

Anh Trường Bách đúng là một đóa hoa hiếm có, giao thừa hàng năm anh Bách đều trước sau như một đọc diễn cảm bài thơ này, nội dung giữ nguyên, lặp lại y hệt, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng như một, chính là không cảm xúc.

Năm đầu tiên mới cưới, Hải thị còn dịu dàng thùy mị, vẻ mặt đầy sắc xuân say đắm nhìn chồng mới cưới của mình, biểu hiện e thẹn nghe anh ấy đọc thơ diễn cảm. Bây giờ sau hai năm, Hải thị vẻ mặt như không có gì xảy ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, trăng giao thừa vừa sáng vừa lớn nha. (Giao thừa làm gì có trăng)

Sau đó, Trường Phong cảm xúc dào dạt đọc diễn cảm bài thơ ‘Đăng Khoa Hậu’, giọng điệu trầm bổng du dương “Gió xuân ngửa cười phi ào. Trường An xem hết vườn nào có hoa”. Thịnh Hoành vuốt râu mỉm cười nghe. nhưng nghe xong thì sừng sộ lên trách mắng anh ta một trận: “...bớt nóng vội, bớt ngông cuồng, xốc nổi tự mãn là điều tối kỵ khi đọc sách!”

Anh Trường Phong cúi đầu xuống vô cùng buồn bã, anh ta là công tử phong lưu lỗi lạc, từ lúc thi đậu cử nhân chỉ muốn ra ngoài dạo chơi một

lần, không nghĩ đến lại bị Thịnh Hoành giam cầm chặt chẽ ở trong phủ bắt đọc sách. Vốn muốn nhân dịp năm mới ra ngoài vui vẻ một phen, ai biết Thịnh Hoành yêu cầu cả phủ từ trên xuống dưới phải cúi thấp đầu, nhất quyết không cho ai ra ngoài làm hỏng danh tiếng.

Minh Lan hiểu rõ ý tứ của Thịnh Hoành, giống như nhà nào trúng giải thưởng một tỷ sẽ dọn nhà suốt đêm chạy trốn, càng lúc danh tiếng mạnh mẽ càng phải sụp đổ ra vẻ đáng thương. Bây giờ Hoành đế còn chưa tra xong án phản nghịch, trong kinh bao nhiêu nhà quyền quý thế tộc đang lo lắng bất an, lúc này nhà nào biểu hiện quá vui vẻ sẽ bị người ta vì kém miếng khó chịu mà dè bĩu suốt ngày.

Vĩ lẽ đó, Thịnh Hoành hiện giờ dù đang vô cùng vui vẻ cũng phải tỏ vẻ buồn rầu, thỉnh thoảng than ngẩn thờ dài một lúc, thể hiện việc vui của chính mình không đáng nhắc tới, nhân dân cả nước hòa thuận mới thật là tốt.

Minh Lan trong lòng cười thầm, vội vã cúi đầu, biểu hiện nghiêm túc che giấu nét mặt.

Trên bàn như ý gỗ hồng trơn bóng bày mấy chục món ăn ngày tết nóng hổi, đĩa với mâm còn ngâm trong nước nóng để giữ ấm, ngũ phúc lâm môn, tam dương khai thái[‘], đoàn viên cả năm... Toàn là vài món canh gà vịt cá thịt hầm, thấy ý nghĩa còn to tát hơn cả khẩu vị, gần như không động đũa, Minh Lan chọn một chiếc bát xanh mướt giờ đũa gắp hai miếng rau nhồi thịt dê với cá lên miệng, nhắm nháp, đồ rất tươi ngon.

[‘]Ngũ phúc lâm môn (năm phúc tới nhà) là lời chúc cho nhà được “phú, quý, thọ, khang, ninh” tức giàu sang, sống lâu khỏe mạnh và đất bình yên.

Tam dương khai thái là lời chúc đầu năm xin cho tháng giêng, tháng đầu xuân mở khí thái hòa. Tam dương là chỉ tháng giêng. Người biết trong năm

có 6 âm và 6 dương, từ đông chí đến tháng 11 là nhất dương sinh, tháng 12 là nhị dương sinh, tháng giêng là tam dương sinh...

Chờ Thịnh Hoàn dạy dỗ Trường Phong xong, lão phu nhân nói một tiếng mệt mỏi, muốn về nghỉ trước. Minh Lan tha thiết mong chờ nhìn theo nhưng cũng không dám đi cùng. Đây là giao thừa cuối cùng của nàng ở nhà mẹ đẻ, lão phu nhân đã dặn dò nàng phải thành thật ngồi cùng Vương thị và Thịnh Hoàn thức đêm ba mươi đón giao thừa, làm tròn đạo hiếu.

Vương thị vừa thấy mẹ chồng đi lập tức vui vẻ để đứa xuống, mặt mỉm cười xoay về phía Hải thị, giờ đến phiên bà ta hưởng phúc con dâu rồi. Ai biết bà chưa kịp mở miệng, Hải thị lại bị một trận nôn nghén, che miệng lại chạy ra bên ngoài nôn mạnh, chờ đến lúc được đỡ trở lại đã thấy mặt xanh lét, môi trắng bệch.

Thịnh Hoàn phất tay bảo con dâu về trước nghỉ, Trường Bách cũng phất tay bảo vợ dẫn con đi cùng. Hai cha con phất tay xong, Vương thị còn chưa kịp nói câu nào, bên cạnh đã trống trơn, chỉ biết trở mắt há mồm quay về phía hai cô Lan đang giương mắt nhìn mình.

Bên ngoài tuyết rơi dày như lông ngỗng, dù trong phòng đốt địa long cùng lò sưởi vẫn lạnh vô cùng, một phòng đầy người chỉ có mình Vương thị là mặt mày hồng hào sáng sủa, Minh Lan nhìn mà thở dài trong lòng, ước gì có hai chai siro tĩnh tâm khẩu phục ở đây thì tốt rồi.

[‘] Siro tĩnh tâm khẩu phục dành cho phụ nữ mãn kinh, có tác dụng lưu thông khí huyết, điều hòa kinh nguyệt, giảm chứng đau thắt lưng, mất ngủ ở phụ nữ tiền mãn kinh)

Lòng Vương thị ngổn ngang trăm mối, tự rót hết chén này đến chén khác, thỉnh thoảng nhìn Minh Lan. Bà ta tự nhận mình không phải mẹ cả ác độc, cũng chăm lo cho con vợ lẽ. Từ khi Minh Lan còn chưa ra đời bà đã có tính toán hết rồi.

Khi đó bà chỉ nghĩ, nếu dì Vệ mà sinh con trai, phải đè ép cô ta xuống, nếu là sinh con gái thì vẫn tiếp tục nâng đỡ. Kết quả theo như mong muốn, cô bé gái đẹp dễ xinh xắn cất tiếng khóc chào đời, hai dì Lâm Vệ tiếp tục fighting, giang sơn của Vương thị vẫn vững vàng.

Sau đó, bé gái dần dần nhìn ra mặt mày, quả thật là mỹ nhân hiếm thấy không thể nghi ngờ, bà đã nghĩ, sau này có thể kiếm một cuộc hôn nhân có ích cho họ Thịnh, không thì cũng có thể đòi được một phần đồ cưới thật lớn.

Sau đó, dì Vệ qua đời, Minh Lan không bao lâu bị đưa đến Thọ An đường, ngày ngày trôi qua, Minh Lan trở mã trong sáng xinh đẹp như hoa như ngọc, tính tình cũng đáng yêu vui vẻ, một mặt thành công trong việc chia bớt ruộng chiều Thịnh Hoành dành cho Mặc Lan, mặt khác chính Như Lan lại bị chìm ngấm không có cách nào ra mặt.

Rượu vào khổ tâm, Vương thị càng thêm buồn bã.

Nếu như Minh Lan giống hệt dì Vệ đã tốt, đẹp thì có đẹp nhưng chân tay lóng ngóng không phóng khoáng, mang ra ngoài cũng không thành vấn đề. Nhưng mà Minh Lan với mẹ đẻ lại không giống nhau một phân nào. Nàng mặt mày sáng sủa, tự nhiên hào phóng, hành xử cẩn thận nhưng cũng tự tại cởi mở như nước chảy mây trôi, đứng cạnh Như Lan chỉ sợ người ta tưởng nàng mới là con vợ cả.

Vận mệnh xoay chuyển, cuối cùng một đám con gái Minh Lan lại gả cao nhất nhà. Vương thị đột nhiên hoảng hốt nhớ lại nhiều năm trước, mình bừa bừa khí thế đưa dì Vệ vào cửa, chẳng lẽ quả kiếp này thật sự bởi vì duyên kiếp trước.

Minh Lan ngồi một bên cảm thấy vẻ mặt Vương thị không tốt, biết gần đây bà ta phiền lòng chuyện đồ cưới, liền nhẹ nhàng quay đi chỗ khác, đảo mắt qua chỗ Như Lan thấy chị ta đang cúi đầu, nghiêng mặt, trên mặt mang

vẻ say đắm, giống như đang có điều gì vui vẻ, con mắt đầy tình cảm nhìn ra ngoài cửa sổ. Minh Lan cười thầm trong lòng, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chị ta đang nhớ đến anh Kính tâm can bảo bối.

Từ sau khi chuyện xảy ra, vợ chồng Thịnh Hoàn mới đầu vô cùng không muốn nhìn mặt ông rể nhặt được này, thế nhưng anh rể Văn không ngừng cố gắng, sau khi vừa đỡ vết thương do bị anh Trường Bách đánh liên tục mình đến của rập đầu lạy nhận lỗi với vợ chồng Thịnh Hoàn. Mới đầu Vương thị nổi giận, nhìn anh ta quỳ trên mặt đất cũng không thèm để ý đến, Thịnh Hoàn thì không mẫn không nhạt nói vài câu khách sáo, sau đó đi vào buồng trong đọc sách.

Như Lan sau khi nghe tin, như điên cuồng vượt rào bỏ nhào đến, vừa thấy anh rể Văn là nước mắt tuôn như suối trào, hai con chim uyên ương số khổ quỳ đối diện nhau mà rơi lệ, suýt chút nữa lên tiếng khóc thút thít. Vương thị thấy cảnh này không chịu được, không thể làm gì khác hơn là để Thịnh Hoàn đến mạnh mẽ kéo ra.

Chi tiết nhỏ trung gian trong quá trình Minh Lan không rõ, chỉ biết là hình như sau đó, anh rể Văn ở trước mặt bố vợ mẹ vợ thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình đối với Như Lan chân thành còn sâu hơn biển, có được tặng gả công chúa cho cũng không thay đổi. Có người nói Vương thị ngay tại đấy lệ nóng doanh tròng. Cha mẹ vợ nhanh chóng ủng hộ chủ trương của lão phu nhân, đúng là tình yêu là vô giá hiếm có, già đời ở quan trường như Thịnh Hoàn cũng ước ướn viển mi, nắm chặt hai tay con rể, khen ngợi động viên cả con đường học tập làm quan cũng như cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Cảnh tượng phía trên bị Lưu mama phong tỏa hiện trường, đây là tin tức tình báo độc nhất vô nhị do Hỉ Quyên liều mình báo cho Minh Lan.

Minh Lan nghe mà trợn mắt há mồm, theo nàng hiểu, đoán là Vương thị thật sự bị cảm động, phụ nữ trời sinh so với đàn ông lãng mạn hơn, ngay cả

phụ nữ có thô lỗ thế nào cũng vẫn là phụ nữ, thế nhưng Thịnh Hoàn lại... Con rể này là không có cách nào trả hàng rồi, giận dữ gì cũng đã trút xong, cần gì phải căng thẳng, đưa một cái thang cho tất cả mọi người cùng bước xuống mới là đúng đắn.

Sau đó Như Lan thay đổi hoàn toàn bộ dáng sần sảo uất ức trước kia, cả ngày mặt mày hớn hở khoe miệng mỉm cười ngời theo thơ lên khăn tặng anh Kính cái gì mà ‘Trăng chiếu cảnh liễu bên hồ sen, hồng nhạt trên mây cá dưới nước, phiền muộn tình này khó gửi trao’ làm Minh Lan buồn nôn đến nổi da gà. Như Lan thì lại rất hưởng thụ, mặt mày e thẹn tí mĩ theo.

Nhìn cảnh này Minh Lan câm lặng.

Tình yêu là gì? Là Anna Karenina[‘] bỏ chồng bỏ con để đi sống chung bất hợp pháp với người khác lại còn lao đầu vào xe lửa, là Vương Bảo Xuyên không chịu yên ổn làm tiểu thư mà đi sống cuộc sống nghèo khổ cơ hàn mười tám năm. Minh Lan không ngẩng đầu lên được, chẳng nhẽ muốn nàng đi hỏi chú hai Cố một câu, nếu nàng jump, chú có jump theo không à? (tác giả dung tiếng Anh trong bản raw luôn).

Không đùa nữa! Minh Lan vô cùng xem thường suy nghĩ lung tung của mình.

[‘] Anna Karenina: nhân vật trong tiểu thuyết cùng tên của đại thi hào người Nga Levstovoi, đây là một tiểu thuyết kinh điển về hiện thực xã hội, về hôn nhân, gia đình, tình yêu đi cùng bất hạnh hay tình yêu đi cùng hạnh phúc? Tác giả muốn xây dựng một nhân vật phụ nữ thượng lưu sa ngã hư hỏng nhưng đáng thương hơn đáng giận và đã thành công. Anna có chồng và có con trai tuy chồng nhiều tuổi, khô khan và kết hôn vì mưu đồ giai cấp. Nàng nhanh chóng sa ngã và tay người tình Vronski. Họ yêu nhau say đắm mãnh liệt thực sự và Anna đã có mang, nàng quyết định bỏ chồng và con đi theo người tình. Họ sống với nhau không công khai vì Anna không y hôn được, giữa nhiều khó khăn, vất vả cả cuộc sống, họ có những mâu

thuần vụn vặt, thiếu tin tưởng do cuộc sống mưu sinh đem lại. Sau cùng khi Vronski bỏ đi sau cơn giận dữ, Anna tuyệt vọng và đắm đầu vào xe lửa để chàng mãi mãi khắc ghi cái chết của nàng.

['] Vương Bảo Xuyến là một trong những mỹ nữ Trung Quốc, vốn là con út trong nhà tể tướng Vương Doãn. Bảo Xuyến không chỉ là thiên kim tiểu thư xinh đẹp mà còn là một cô gái rất thông minh.

Kết quả là quả tú cầu được Bảo Xuyến ném thẳng vào tay của chàng thư sinh nghèo họ Tiết. Theo quy định, Bảo Xuyến sẽ được gả cho Tiết Bình Quý. Tuy nhiên, Vương Doãn sau khi biết thân phận nghèo khổ của Tiết thì nhất định không đồng ý. Bảo Xuyến cũng không nghe theo lời cha, nhất định đòi lấy cho được Tiết Bình Quý vì đó là người chồng trời đã định đoạt cho cô.

Tuy nhiên, bên nhau chưa được bao lâu thì Tiết được lệnh nhập ngũ. Suốt 18 năm sau đó, mặc dù không nhận được bất cứ tin tức nào của chồng, song Bảo Xuyến vẫn một mực tảo tần chăm sóc mẹ già, chờ đợi ngày chồng trở về.

Mười tám năm sau, Tiết Bình Quý nhờ lập được công trạng lớn, được phong làm quan to trong triều đình. Tưởng chừng ông trời có mắt, cuối cùng đã để cho hai người được đoàn tụ. Thế nhưng, chỉ 18 ngày sau khi hai người gặp lại, Tiết Bình Quý bạo bệnh qua đời. Sau 18 năm chờ đợi dang dở, hạnh phúc của Bảo Xuyến chỉ vón vẹn 18 ngày và cô quay trở lại cuộc sống lẻ bóng một mình.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Chuẩn Bị Lấy Chồng

Sau cả cái Tết Nguyên Đán khép nép, Vương thị chuẩn bị hành lý đi Phụng Thiên ở phía bắc, trong ngoài phủ Thịnh do Hải thị quản lý. Bởi vì trước kia Hải thị đã nhiều lần xử lý việc nhà, lần này nhận việc cũng thuận lợi, chỉ có mấy bà hầu già không có mắt muốn làm bộ làm tịch. Hải thị đúng lúc bị nôn nghén, mời Như Lan bình thường vẫn hay cùng Vương thị giải quyết công việc ra mặt giúp đỡ.

Không biết do được anh Kính đạo đức tốt ảnh hưởng, hay là do Như Lan trưởng thành rồi, thêm vào đợt trước bị Thịnh Hoành cùng Vương thị mắng cho thâm, một bụng tức giận còn chưa có chỗ phát tác, đơn giản là dồn toàn bộ hỏa lực khai hỏa, chửi mắng cho mấy bà hầu già kia một trận.

“Bà đúng là không có mắt! Chị dâu cả của ta mà cũng dám cãi! Xưa nay bà cũng nói năng như vậy với mẹ ta à? Hóa ra là sống sướng quá nên nhàm chán muốn chuyển chỗ ở phải không?!”

“Bà là từ nhà họ Vương đến, ông ngoại ta về tiền bạc vô cùng rõ ràng, hôm nay bà lại đưa con số này ra, bà làm tăng thể diện cho họ Vương như vậy sao?”

“Đừng có lảm điều nhiều lời nữa, mau làm nốt mấy việc vặt kia đi. Mấy bà ngựa ngáy xương cốt phải không, đập cho 1 trận là hết ngay.”

Ra sức trách mắng xong xuôi, Hải thị liền hết ồm nghén, tâm tình Như Lan thoải mái hơn, lại tiếp tục tình ý kéo dài thêu đồ cưới. Minh Lan ngạc

nhien, một lúc không nhin được nói: “Chị Năm, chị cũng sắp gả đi rồi, tốt xấu gì cũng khoan hậu chút, tránh cho ...”

Minh Lan không biết nên nói như thế nào, Như Lan lại như không có gì nói tiếp: “Tránh cho mấy mụ ở bên ngoài bôi xấu chị có đúng hay không?” Minh Lan xanh mặt, chị đã biết rồi sao còn...?

Như Lan dịu dàng nhìn khung đang thêu dở ‘uyên ương đùa lá sen trong nước xanh’, mắt không nhấc lên, bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: “Lần trước em theo chị ra ngoài gặp lão phu nhân họ Văn, em cảm thấy bà ta thế nào?”

Minh Lan tránh mắt, lấp bắp nói: “Ày, ... nhìn có vẻ nhiều lời, rất nhanh nhẹn, rất thẳng thắn...” Thật ra là rất ồn ào, rất mạnh mẽ, rất thô kệch, giọng nói lại to. Có điều cũng không nên trước mặt Như Lan mà nói xấu mẹ chồng tương lai của chị ta.

Như Lan ngẩng đầu rõ ràng nhìn Minh Lan, nói thẳng: “Đây không phải là mẹ chồng dễ chịu gì cho cam.”

Minh Lan không nói gì, Như Lan lại tiếp tục: “Chị không phải gốc, đối với chị thật hay giả chị rất rõ ràng. Chị nhớ hồi xưa về quê nhà Hựu Dương cùng cha đã thấy mụ tú bà họ Tôn đó đối xử với chị Thục Lan thế nào, còn có tên tú tài vô liêm sỉ họ Tôn nữa. Em Sáu, em sau đó nhiều lần nhắc nhở chị nghe cũng hiểu, chị cũng đã nghĩ đến anh Kỉnh rồi cuộc là có tốt thật lòng với chị hay không?”

Minh Lan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Như Lan, im lặng nghe. Như Lan hạ dần giọng nói: “Chị nghĩ anh Kỉnh tốt, bởi vì anh ấy chưa bao giờ nói dối chuyện gia đình, mẹ anh bất công, anh em không cầu tiến, còn có việc hôn nhân bị trì hoãn, anh ấy đều nói hết cho chị biết! Anh cũng nói với chị, làm con dâu ở nhà anh không dễ.”

“Vậy chị còn...” Minh Lan nói nhỏ.

Như Lan dừng chuyện, tiếp tục nói: “Chị đã nói với anh Kính, chị sẽ hiếu thuận với mẹ chồng, đối xử tử tế với anh em chồng, nhưng mà chỉ cần một điều, đó là anh phải một lòng với chị, chỉ cần như vậy cái gì chị cũng không sợ.”

Minh Lan trong lòng hơi xúc động, lời này nghe rất quen tai, nàng từng nghe Hoa Lan nói những lời tương tự. Nàng chậm rãi im lặng, dường như việc năm xưa Vương thị lục đục với Thịnh Hoành rồi sau đó thảm bại dưới tay dì Lâm đã để ấn tượng sâu sắc trong lòng hai người con gái của Vương thị.

Như Lan bỗng nhiên nhẹ nhàng cười nói: “Anh Kính đã đồng ý với chị, nói là nếu có ai bắt nạt chị, anh ấy quyết sẽ không thiên vị, nghiêm trọng lắm thì trốn ra ngoài là xong! Chị lúc này mới muốn luyện dưỡng khí, có thể dùng lúc bị yếu thế.”

Minh Lan không biết nên khóc hay nên cười, lắc đầu cảm thấy cũng không sao, cái gọi là giả heo ăn thịt hổ, ai là heo ai là hổ còn chưa ngã ngũ đâu nhé.

“Chị Năm nhất định có thể sống tốt.” Minh Lan thật lòng nói.

Như Lan liếc mắt hừ lạnh: “Đó là đương nhiên! Mấy chị em đều được gả cho nhà cao cửa rộng, chỉ có mình chị gả thấp, thế nào cũng phải sống tốt, không thì để mọi người cười cho.”

Minh Lan ngửa mặt lên trời không nói gì, đây mới đúng là cô Năm nhà họ Thịnh, mỗi lần nàng muốn dành một tí tẹo suy nghĩ tốt đẹp nào cho Như Lan như yêu quý, kính trọng, đồng cảm gì đó thì đều kéo dài không quá năm phút rồi ngay lập tức chuyển thành tiêu cực.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Như Lan chỉ cần tập trung tinh thần thêu ít áo khăn là được, đồ cưới của chị ta Vương thị đã chuẩn bị xong hết từ sớm, nhưng mà Minh Lan lại khác xa. Thịnh lão phu nhân vốn muốn cho

Như Lan kết hôn nửa năm xong mới đến lượt Minh Lan, giờ thay đổi đột ngột thành sớm hơn nhiều, không thể làm gì hơn đành phải khẩn trương vội vàng.

Mấy ngày trước Hựu Dương đưa tin đến, nói tháng chạp năm trước Phẫm Lan đã thành hôn cùng anh họ Thái Sinh, quà cưới kinh thành đưa về đều được thu xếp ổn thỏa, tất cả đều mạnh khỏe, lão phu nhân hỏi thăm kỹ càng Duẩn Nhi vừa ăn tết trở lại về chuyện liên quan đến đồ cưới của Phẫm Lan, sau đó tinh thần phấn chấn vui đầu chiến đấu với việc chuẩn bị đồ cưới cho Minh Lan.

Đối với tiểu thư thời cổ đại nhà quan lại, phú gia, đồ cưới có thể nói là vô cùng quan trọng. Nghiên cứu cho thấy trong những gia tộc có cuộc sống xa hoa một chút, con gái vợ cả mà được coi trọng thì từ lúc bi bô tập nói, người lớn đã dần dần tích góp từng hòm đồ cưới rồi.

Ngay cả khi đồ cưới dày mỏng như nhau, thì cũng theo đó chia ra hai loại tình huống đồ cưới phức tạp và giản lược khác nhau. Loại đầy đủ chính là ngoài hầu gái bà mụ, quản sự với tài sản, lớn thì có giường bàn tủ hòm, gia cụ, nhỏ thì quần áo bốn mùa, thậm chí bồn cầu với bồn tắm bằng gỗ lim bọc viền kim loại (‘), khoa trương hơn nữa thì ngay cả quan tài cũng có. Giống như Thịnh lão phu nhân với Hải thị, đồ cưới của họ cực kỳ nghiêm chỉnh tuân theo quy chế đồ cưới, một bộ đầy đủ từ đầu đến chân.

Nhưng dù sao như thế này cũng chỉ là số ít, rất nhiều gia đình quan lại nhậm chức ở nhiều nơi, làm gì có thời gian chậm rãi tích trữ đồ cưới. Còn có một số nhà tích đồ cưới muộn, về cơ bản là không kịp chuẩn bị chu đáo liền nghĩ ra phương pháp hiệu quả nhất trong một ngàn lẻ một cách.

Bạc!

Thịnh lão phu nhân cẩn thận tự tính lại, ngoài một số đồ cổ gồm sứ gia truyền ở Kim Lăng để lại cho Trường Bách truyền cho con cháu họ Thịnh,

những thứ khác thì không có gì là không thể cho Minh Lan. Bao nhiêu hòm xiềng, ruộng đất, giấy tờ của hàng từng cái từng cái một giao ra.

“Cái này là thôn trang ở gần sông Kinh Giao, tính ra khoảng năm, sáu trăm mẫu ruộng tốt, quản lý điền trang là chồng Thôi ma ma của cháu, hai người này bà thấy cũng thành thật, đến lúc đó theo cháu làm hồi môn đi. Bên điền trang đó còn có một ngọn núi nhỏ, dù không lớn nhưng phong thủy cũng tốt, hai năm trước bà đã mua lại rồi, cho lão Thôi với mấy đứa con trai trông coi trồng ít cây ăn quả.” Thịnh lão phu nhân rất ít khi nói nhiều một lần như thế, nói xong còn hỏi: “Đừng có giấu ra! Còn nhớ bà nội nói với cháu chuyện quản lý thôn trang không?!”

Minh Lan lập tức phản ứng lại, đối đáp trôi chảy: “Có ạ! Dừng người phải tin tưởng, phải thường xuyên kiểm tra! Người hầu thành thật nhưng nếu không quản giáo tốt, năm rộng tháng dài khó tránh có suy nghĩ khác, nhưng cũng không thể nghi ngờ quá đáng, làm lạnh lòng người.”

Lão phu nhân hài lòng gật gù rồi lại thở dài: “Hồi trước còn có một điền trang của tội thần bán ra, có tới hơn một nghìn mẫu ruộng tốt, vì địa điểm quá gần Hoàng trang (‘) bà nghĩ không tốt nên không mua, sớm biết cháu gả sớm như vậy, bà liền.... Ôi!”

(‘)Hoàng trang: Thôn xóm do hoàng gia lập ra để thí điểm các phương pháp nuôi trồng mới và là nơi ở của người nhà quan lại.

“Không cần, được rồi được rồi!” Minh Lan vội vàng nói. Mặc Lan chỉ có hai trăm mẫu ruộng nước với một mảnh ruộng cạn, ngay cả thôn trang hồi môn của Hoa Lan cũng chỉ có bảy trăm mẫu thôi, đương nhiên, Vương thị còn cho chị thêm đồ khác.

1 mẫu = 667 m², 16 mẫu là 1ha, của Minh Lan 600 mẫu = 40 ha.

“Đủ cái gì mà đủ?!” Thịnh lão phu nhân trừng mắt, Minh Lan lập tức rút cổ. Bà nhìn dáng vẻ không trải đời này của Minh Lan, tiếp tục lăm bằm

nói: “Bên quê nhà Kim Lăng có mấy cửa hàng, đều do bác cả cháu trông coi, còn có ít lợi tức hồi xưa góp vốn buôn bán...”

“Bà nội!” Minh Lan cuối cùng không nghe được nữa, chỉ riêng đất đai điền trang gộp lại cũng đã đến bảy tám nghìn lượng rồi, nàng không nhận được xen mồm: “Bạc này dùng để gả tiểu thư công phủ cũng đủ rồi, cháu sao có thể hơn được! Hơn nữa bà cũng phải giữ ít bạc bên người, có câu nói, ‘bao nhiêu con cháu cũng không bằng bạc phòng thân’... Ôi!”

Minh Lan bị đánh lên gáy một cái, nàng ôm đầu co vào bên trong giường, Thịnh lão phu nhân lớn tiếng quát lớn: “Cháu không khá lên được. Tưởng là ở trong nhà cao cửa rộng sống qua ngày dễ chịu lắm sao? Trên thì có mẹ chồng em chồng chị em dâu, dưới thì hầu gái đầy tớ quản sự, chỗ nào không có việc?! Vào cửa rồi còn có chỗ kiếm bạc sao!”

Minh Lan hiểu ý của bà nội nhưng lắc đầu nói: “Con có thân phận gì mọi người đều biết, tiêu tiền như nước thì có gì hay, đến lúc đó nên làm thì nào thì làm, cẩn thận tính toán một lúc cũng tốt rồi. Còn bà lớn tuổi rồi, bên người có nhiều bạc mới tốt.” Những việc khác không tính, giả vờ ngây ngô là tài nghệ Minh Lan thông thạo nhất kể từ khi đến thời đại này.

Thịnh lão phu nhân cảm động trong lòng, vẫn tiếp tục dạy dỗ: “Tiền bà giữ lại bên người không cần con quan tâm! Còn không phải vì con gả cao, bà mới phải cho thêm nhiều đồ cưới.”

Minh Lan nhớ tới tình cảnh Hoa Lan ở phủ Viên, chị không có tiền sao, sống lại như thế, có thể thấy tiền bạc cũng không mua được coi trọng cùng yêu thương. Nàng quay về phía lão phu nhân nghiêm mặt nói: “Bà nội, bà nghe cháu nói một câu, nếu cháu có phúc, sau này đương nhiên sẽ không phải lo lắng qua ngày thế nào, nếu vô phúc, có nhiều của hồi môn hơn cũng chỉ để cho người khác lợi dụng. Bà vẫn nên để lại cho mình nhiều chút, bà không có con ruột, coi chừng người ta không chu đáo, hoặc có sự cố gì, trong tay bà có tiền thì làm gì cũng được!”

Những lời nói này đều là lời tuyệt tình, thậm chí hơi có ý bất hiếu ngỗ nghịch, không phải đến mức này thì Minh Lan cũng không dám nói, lão phu nhân làm sao không rõ, khước mắt bà thăm lẹ, nhỏ giọng nói: “Con yên tâm, bọn nó sẽ không dám ngỗ nghịch với bà! Hơn nữa bà thấy chị dâu cả của con là đứa hiếu lễ nghi, đối với bà cũng hiếu thuận, bà chỉ lo lắng cho đứa ngốc là con...”

Minh Lan cũng ướm viền mắt nhưng vẫn cố tỏ ra vui vẻ cười nói: “Nghe Tiểu Đào nói, ở quê của con bé có câu tục ngữ ‘lấy chồng theo chồng, gả chó theo chó’, cháu gái tốt xấu gì cũng là gả nhà cao, cũng không sống kém hơn được.”

Lão phu nhân nghe xong cũng không nhịn được bật cười, rồi lại giận lên nói: “Cũng đúng, cậu ta trăm phương ngàn kế bày mưu để lấy cháu, sẽ không để cháu bị đói đâu!”

Hai ba cháu nói chuyện một lúc, cuối cùng quyết định chỉ mang đi ít thôn trang cùng đất đồi như trước, đưa thêm một chút bạc, cùng với vài rương lớn vài vốc vật liệu quý giá lão phu nhân đã cất nhiều năm.

Đồ cưới dù sao cũng chỉ là vật chết, quyết định rồi là xong, người đi theo hồi môn mới là phiền phức.

Lúc trước Hoa Lan lấy chồng, ngoài một đám hầu gái đông đúc ở Uy Nhụy hiên, Vương thị tặng một đứa hầu tên Thái Trâm theo hồi môn, lão phu nhân cũng âu yếm cho cháu gái yêu một đứa tên Thúy Thiên. Gần mười năm trôi qua, Thái Trâm được nâng lên làm lễ, sinh ra con trưởng dòng thứ, bây giờ không tránh khỏi bị Hoa Lan nghi kỵ, mà Thúy Thiên lại gả cho quân sự đắc lực nhất trong Viên phủ, trở thành trợ thủ thân thiết nhất bên cạnh Hoa Lan.

Mặc Lan là ngoại lệ, Vương thị với lão phu nhân không thêm tặng người, chỉ cho chị ta dẫn hết người ở Sơn Nguyệt cư đi.

Còn lại Như Lan và Minh Lan, Vương thị theo lệ của Hoa Lan, tặng cho Như Lan Thái Bội, tặng Minh Lan Thái Hoàn. Lão phu nhân thì cho Như Lan chị Thúy Bình là hầu gái trưởng thành có tính cách thận trọng nhất. Đến Minh Lan, thực ra Tiểu Đào với Đan Quất về cơ bản là người Thọ An đường, còn có bốn đứa Thúy cũng là do Phòng ma ma trực tiếp dạy dỗ, thêm cả Thúy Tụ nữa, lão phu nhân không cho thêm ai cả.

Thái Hoàn là một thiếu nữ xinh đẹp mắt hạnh má đào, lão phu nhân nhìn một cái liền tức giận, căm hận nói: “Cũng không biết chị ta nghĩ gì trong đầu!”

Minh Lan an ủi bà: “Nói về nhan sắc nó còn không đẹp bằng Nhược Mi đâu, còn chưa tính đến cháu gái chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn của bà!”

Lão phu nhân lão đảo một cái, suýt tí nữa thì ngã ngửa từ trên giường xuống đất.

Trở về Mộ Thương trai, trong lòng Minh Lan vẫn nghĩ ngợi về việc này liền hỏi Đan Quất: “Lão phu nhân cùng ta chọn hầu gái hồi môn, chị hỏi một chút các chị em có ai không muốn xa cha mẹ, hoặc là có việc hôn nhân ưng ý, qua thôn sẽ không còn quán nữa đâu.” (ý chỉ chớp lấy thời cơ, nếu lỡ thì sẽ không còn cơ hội).

Tiểu Đào đứng một bên nghe xong vội vã chen miệng nói: “Em với chị Đan Quất đương nhiên là muốn đi theo cô chủ.”

“Phí lời!” Minh Lan trừng mắt nhìn con bé, “Em im miệng, ta đang hỏi Đan Quất!”

Ai biết Đan Quất vẻ mặt khó xử, ngón tay ngượng ngịu. Minh Lan thấy lạ nói: “Chẳng lẽ chị không muốn đi theo tôi? Chị cứ nói đừng ngại.”

Đan Quất sợ hết hồn, liên tục xua tay nói: “Không phải, không phải, tôi sao có thể xa cô chủ, ... là Yến Thảo với Nhược Mi.”

Minh Lan hơi nhướn mày, nhẹ giọng nói: “Chị cứ nói, mấy ngày nay sợ là không ít người đến nhờ vả chị rồi.”

Từ sau khi nàng được định chuyện kết hôn với Cố Đình Diệp, giá trị bản thân tăng mạnh, hầu gái bà mụ đều muốn có thể đi theo, sáng tối đều có người đến nhờ vả. Tiểu Đào là cô bé ngốc, nhờ nó nhản không chừng còn hỏng việc, Lục Chi miệng sắc như dao, không bị chị ta mĩa mai mắng lại hai câu là tốt rồi, thế nên chỉ còn Đan Quất thùy mị phúc hậu là chỗ duy nhất có thể đột phá.

Đan Quất khó xử lắp bắp nói: “Nhược Mi, là bên ngoài mua về, còn có ... cậu ba, chỉ có thể dựa vào cô chủ.”

Minh Lan trầm ngâm không nói, Nhược Mi là ứng cử viên đầu tiên Phòng ma ma muốn loại bỏ, chị ta vẻ ngoài xinh đẹp, biết chữ, lại kiêu căng tự mãn, không khỏi đến lúc sẽ nổi tâm tư gây ra sự cố không tốt.

“Còn Yến Thảo, mẹ chị ta không phải đã định làm mai cho chị ta rồi sao?”

Sắc mặt Đan Quất càng khó coi hơn, nhỏ giọng nói: “Con bé nói... không nỡ xa cô chủ, muốn hầu hạ cô chủ thêm mấy năm.”

Lần này đến lượt Minh Lan sắc mặt khó nhìn.

Tiểu Đào đang chuẩn bị giường, lấy cái lò sứ hoa xanh từ từ làm ấm giường, nghe vậy liền quay đầu nói: “Mẹ chị Yến Thảo mấy hôm trước vào phủ, hai người ở trong phòng nói chuyện một hồi lâu, hóa ra là nói chuyện này.”

Không ngờ bị nói toạc ra, Đan Quất lúng túng một hồi.

Minh Lan nhìn sang, Đan Quất đứng thẳng cúi đầu, Minh Lan lạnh nhạt nói: “Chị trước giờ vẫn yếu đuối.” Đan Quất bị Minh Lan nhìn mà chân tay lóng ngóng, không dám dấu giếm nữa, liền ngập ngừng nói: “Đều là chị em lớn lên cùng nhau, nó nói các chị em đi hưởng phúc cũng không thể bỏ nó lại.”

Minh Lan trong lòng trầm xuống, im lặng một lúc mới nói: “Nhược Mi mang theo, Yến Thảo để lại.”

Đan Quất kinh ngạc, Minh Lan nhìn chị ta một lúc mới tiếp tục nói: “Từ sáng mai bảo Yến Thảo làm việc của chị ta. Chị ta ngồi chờ gả mới đúng, chúng ta tình cảm như vậy sẽ không thiếu phần đồ cưới,”

Đan Quất đáp lời vén rèm, trước khi ra cửa không nhận được quay đầu nói: “Cô chủ, bao nhiêu năm nay Yến Thảo cũng coi như tận tâm không phạm sai lầm gì.” Chị ta hầu hạ Minh Lan gần mười năm, biết Minh Lan bên ngoài nhìn điềm đạm dễ nói chuyện, thực ra lại rất có lập trường, đã quyết chuyện gì là ít khi thay đổi, chẳng qua là tốt xấu gì cũng muốn cố thêm một lần.

“Tôi biết.” Minh Lan ngồi ở trước gương, cổ tay trắng nõn đáng yêu như ngọc chống lên bàn, chậm rãi nói: “Nhưng mà trong lòng chị ta đã tồn tại suy nghĩ như vậy là không tốt. Bên trong nhà quyền tước như vậy, dù trong lòng không có ý gì xấu sợ cũng bị khiến cho nảy sinh ý xấu, huống chi là chị ta tâm trí đã không kiên định, như thế này còn có thể giữ tình cảm của chúng ta từ xưa đến giờ.”

Nàng không sợ bị lừa, cũng không sợ bị phản bội, chỉ sợ người lừa nàng phản bội nàng là người nàng tín nhiệm yêu quý.

Đầu tháng hai, tiết lạnh mùa xuân đã sớm tàn đi ít nhiều, anh Kính với Trường Phong cùng tiến vào phòng thi ngày thứ hai. Vương thị đi Phụng

Thiên đã trở về, dù cả người vất vả mệt mỏi nhưng không che dấu được tâm tình vui vẻ, sắc mặt hồng hào.

“Mẹ gần đây có hơi ho, không thể đến nhìn hai đứa cháu gái lấy chồng, nói là chờ trời ấm áp hơn sẽ cùng mẹ và anh họ chị dâu các con đến thăm!” Vương thị mặt mày hớn hở, Thịnh Hoàn nghe cũng cười ha ha.

Trên bàn tròn Như Ý khắc hoa hải đường giữa phòng chất đầy da lông với nhung dày, nhìn có vẻ rất quý giá, còn có mấy hộp vải đỏ thắt nút đựng nhân sâm, Vương thị không dừng lại nói: “... Đây là bà ngoại các con cho, thích gì thì chọn đi, là mùa đông vừa rồi mới bắt được. Cái Minh đừng lo, bà ngoại có nhớ đến con, bà nói đây cũng có phần của con!” Bà ta lần này về nhà mẹ đẻ hoàn toàn thắng lợi, Vương lão phu nhân thấy con gái quý xuống cầu xin liền mềm lòng, cuối cùng hai mẹ con còn ôm nhau khóc lớn một trận, chuyện lúc trước quên hết, quay lại tốt đẹp như bình thường.

Minh Lan cười tiến đến, đứng bên cạnh Như Lan xem mấy thứ da lông dày mượt, cảm giác ấm áp dưới tay, quả nhiên là hàng tốt nhất. Ngoài miệng nàng khen ngợi, trong lòng lại nghĩ, theo hiểu biết của nàng về Vương thị, bản thân bà ta có chuyện vui cũng chưa đủ để mừng rỡ đến như vậy, phải là có người gặp xui xẻo khiến bà ta cười trên sự đau khổ của người khác mới đúng. Hay là anh họ Vương với chị họ Khang sau khi cưới bất hòa, hoặc mẹ chồng nàng dâu không hòa thuận?!

Đang nghĩ ngợi, không ngờ Như Lan tiến đến bên tai Minh Lan nói khẽ: “Em Sáu, chị họ Khang ở nhà họ Vương sợ là không quá tốt!”

Minh Lan trong lòng cũng vui, cũng nghiêng đầu đến gần nói rõ ràng vào tai Như Lan: “Vĩ nhân đều suy nghĩ giống nhau”.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Như Lan Lấy Chồng, TạM Biệt Chuyện Đã Qua

Ngày hôm ấy, kì thi mùa xuân bắt đầu, phủ Thịnh phái quản gia Lai Phúc đến, đứng chờ bên ngoài sân, ngẩn cổ chờ hơn nửa ngày mới thấy Trường Phong và Văn Viêm Kính lão đảo bước ra. Một người khuôn mặt nhợt nhạt giống như xxx bông thả quá độ. Một người sắc mặt vàng vọt giống như đã đói mấy ngày liền. So với Trường Phong trọng trách nặng nề, Văn Viêm Kính thoải mái hơn. Dù anh ta có thi đỗ hay không thì vợ và nhà thông gia cũng không trốn được.

Tâm tư khác nhau dẫn đến kết quả khác nhau, nửa tháng sau có kết quả, anh rể Văn đậu tiến sĩ, thi đình đứng thứ ba mươi hai nhị giáp, chờ khảo nghiệm xong có thể đến Hàn Lâm Viện hoặc làm chức quan nào đó. Còn Anh Trường Phong thì...Khụ! Khụ! Thi lại lần nữa vậy.

[“]: Đời khoa cử, thi tiến sĩ lấy nhất giáp, nhị giáp, tam giáp để chia hơn kém. Bảng tiến sĩ gọi là giáp bảng. Nhất giáp có ba bậc: Trạng nguyên Bảng nhãn, Thám hoa gọi là đình giáp.

Sắp đến gần ngày cưới, dáng vẻ Như Lan lại có gì đó không ổn, lúc thì cười hi hi ha ha, lúc thì tự nhiên giận dỗi. Vương thị đến muốn nói mấy câu từ trải nghiệm của bản thân với con gái cũng bị Như Lan cãi lại mấy câu rồi về. Hỉ Quyên nhìn tình hình không ổn, đành phải tìm Minh Lan dập lửa.

‘Cô Sáu! Cô xem...’ Hỉ Quyên mở miệng khó xử.

‘Không phải nói đâu, để ta đi qua nhìn một cái xem.’ Minh Lan hiểu ý nó, bởi vì nàng sẽ vừa giả ngu, sẽ lại vừa dễ dàng cô gái nhỏ. Không biết từ khi nào thì bắt đầu, nàng gần như trở thành bình chữa cháy của Như Lan, đến Hỉ Quyên cũng thường tìm nàng giúp đỡ.

Vào đến Đào Nhiên quán, người đã mang đồ cưới đi, chỉ thấy chốn khuê phòng vốn dát vàng nạm bạc nay đã thấy chút thoáng vắng. Như Lan ngẩn người ngồi trước cửa sổ, một bên áo cưới màu đỏ thẫm lộng lẫy xa hoa treo lên giá áo bằng gỗ sơn đỏ, vô tình chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

“Ơ kìa! Em nay đã là quý nhân sao lại có thời gian đến chỗ chị thế này?” Như Lan vừa thấy Minh Lan liền lập tức phấn chấn tinh thần, giọng điệu chanh chua.

Minh Lan im lặng ngồi cạnh Như Lan, cười nói: “Chị có điều gì khó chịu cứ nói với em.”

Như Lan liếc mắt nhìn Minh Lan lạnh nhạt nói: “Chị là đứa không có tiền đồ, sao có phúc phận này?” Nói xong giận dỗi xoay người, đưa lưng về phía Minh Lan, hai cánh tay nặng nề chống lên bàn.

Minh Lan ngẫm nghĩ một lúc, thử hỏi dò: “Phu nhân nói gì với chị?”

Như Lan cũng không quay lại, chỉ hừ to một tiếng bằng mũi. Minh Lan liền hiểu được, chẳng biết phải làm sao nữa, âm thầm mắng mỏ – đều tại Cố Đình Diệp không biết điều.

Mấy ngày trước, họ Văn chọn được ngày tốt đến đưa lễ hỏi. Cố Đình Diệp sau khi xem hoàng lịch xong, phát hiện ngày ấy cũng là ngày tốt nhất liên phái tới tới đến hỏi “Ngày ấy đến đưa sính lễ được không?” Lúc ấy Vương thị không nghĩ tới, Thịnh Hoành bèn đồng ý luôn.

Đến hôm ấy, họ Văn chẳng qua chỉ làm cho đủ lễ nghi, một phần trà ướp hoa, quả đoàn viên, dê, ngỗng, vò rượu, đôi chim nhạn gỗ cộng thêm mấy

xấp vải tốt, như thế là xong. Cỗ Đình Diệp lại giống như nhà giàu mới nổi vừa đào được vàng từ Nam Mỹ về, đưa lễ hỏi đến chất đầy một sân. Đầu tiên là một trăm hai mươi tám đôi vàng ròng khắc hình con heo (Minh Lan cầm tinh con heo), khoảng một ngàn lượng. Vải gồm có tám mươi xấp tơ lụa Giang Nam, tám mươi xấp lụa lưới Giang Bắc, một trăm lẻ tám xấp gấm Vân Nam nhiều màu sắc, mười tám đôi vòng tay long phượng nặng, mười tám đôi trâm vàng khắc long phượng nặng ba bốn lượng, còn có bào ngư, hàu, sò huyết, nấm hương, tôm, mực, hải sâm, vây cá và bóng cá cùng nhiều loại hải sản thượng hạng khác. Hải thị và lão phu nhân xem xong, đều nghi ngờ sâu sắc những thứ này đều là cống phẩm tiến vua, còn lại là vật tế cá, rượu, trà bốn mùa, kẹo đường và rất nhiều đồ vật khác. Cuối cùng là đôi chim nhạn mập mạp kêu quạc quạc ầm ỹ.

Thực ra Cỗ Đình Diệp cũng chỉ là ấn theo lễ nghi xa hoa của nhà có quyền tước, cũng không coi là vượt quá khuôn phép nhưng đập vào mắt Vương thị khiến nổi bất an kiềm nén đã lâu trong lòng bà ta bùng nổ. Bà ta đã sớm biết sự chênh lệch về phú quý này về sau sẽ dần dần lộ rõ ra, không thể nghi ngờ rằng sự đối lập tàn khốc ngày hôm nay mới chỉ là tiếng chiêng mở màn.

Từ sau hôm ấy, bà ta thấy Minh Lan sẽ không thể nào vui nổi, nhưng mà dù sao Minh Lan cũng là gái chờ gả, ngày ngày chỉ muốn làm tổ ở Thọ An đường. Vương thị đành phải đến tìm Như Lan dạy bảo, toàn những lời mỉa mai khó nghe. Minh Lan không cần nghĩ cũng biết như thế nào, nói đơn giản là ‘Nếu con không gây chuyện thì những thứ tốt đẹp kia đều là của con rồi đấy!’...

Điều làm Vương thị tức giận nhất chính là toàn bộ lễ hỏi kia ngay lập tức đều đưa vào Thọ An đường, đến cả tay bà ta cũng chưa được sờ vào, theo ý của lão phu nhân thì toàn bộ lễ hỏi kia chắc sẽ làm của hồi môn cho Minh Lan đưa đến phủ Cỗ.

Dù cho Như Lan đối với anh rể Văn tình sâu như biển thì cũng là một cô gái bình thường, cũng có sĩ diện, cũng có lòng hư vinh. Giàu sang như vậy, phú quý như vậy ai mà không để mắt thêm thuồng, nay từ trên xuống dưới phủ Thịnh, từ quản sự đến hầu gái, hầu già đối với Minh Lan cực kỳ niềm nở nịnh nọt.

Minh Lan cũng là người bình thường, thấy vàng bạc châu báu cũng có ham muốn. Nàng vừa thấy lễ hỏi xếp thành núi nhỏ, trái tim nho nhỏ liền đập loạn nhịp. Chừng đó vàng bạc trang sức, Đan Quất và Tiểu Đào đếm hết nửa canh giờ. Lúc trước, lão phu nhân đưa đến một rương lớn đựng tám mươi một khay gỗ lê chín tầng đựng trang sức cuối cùng cũng có đất dụng võ, nhét vào đầy ắp.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng cảm thấy kết hôn cũng tốt, nếu có thể bảo đảm phí sinh hoạt, dù hôn nhân thất bại cũng sẽ không bị hoang mang rối rắm.

‘Chị Năm nếu có gì khiến lòng không thoải mái, nên nói cho em biết.’ Minh Lan cố nói giọng dịu ngọt.

Đâu ngờ Như Lan chợt quay lại, nhướng mi khinh thường, lạnh lùng nói: “Chị đâu dám? Phu nhân nói rồi, sau này chị còn phải nhờ em giúp đỡ cũng nên!”

Minh Lan nhẩm tính ngày, mấy ngày nữa cả hai đều phải xuất giá, chắc đây là lần cuối cùng mình đỡ Như Lan, dứt khoát nhảy lầu bán hạ giá, hùng hổ bán chác một phen, cứ đỡ chị ấy vui vẻ ra cửa cho xong chuyện, liền cười tủm tỉm nói: “Chị Năm! Em hỏi chị một câu, nếu có thể chị có muốn đổi với em không, em gả đến nhà họ Văn, chị gả đi nhà họ Cố?”

Như Lan ngạc nhiên, nét mặt nghi ngờ, hỏi ngược lại: “Em đồng ý?”

‘Tất nhiên đồng ý!’ Minh Lan liền đồng ý ngay, cười hì hì nói: “Em thấy anh rể Năm cũng tốt, đêm hôm khuya khoắt còn biết leo núi gặp giai nhân,

biết làm thơ tình sâu, giờ lại còn đỡ tiến sĩ, muốn chứ sao không?”

‘Em dám...!’ Như Lan dùng sức vỗ lên bàn, đứng bật dậy, hét lớn khiến màng nhĩ Minh Lan rung lên ong ong.

Minh Lan xoa lấy tai, dựa lưng vào ghế, cười gập cả bụng: “Chị ở đây buồn bực cái gì?”

Như Lan thở hắt ra một hơi, trừng mắt với Minh Lan hồi lâu mới tức tối ngồi xuống.

Minh Lan từ từ dựa sang, khoác tay lên vai Như Lan, nhẹ nhàng nói bên tai Như Lan: “Năm ấy chúng ta đến thăm họ hàng ở phủ Trung Cần bá, nhìn thấy mẹ chồng chị cả, khi về chị đã nói với em thế nào chị quên hết rồi à?”

Như Lan liền giật mình, tua bạc trên khuyên tai vàng treo quả hồng lựu khê rung rinh, chị ta từ tốn nói: “Chị nhớ rõ...Chị từng nói, mẹ chồng trên đời này đều đáng hận, nếu chị trải qua cuộc sống vất vả như chị cả, không bằng cả đời làm ni cô.”

Trong lòng Minh Lan khê thở dài, dịu dàng nói: “Trong lòng chị đều hiểu rõ, cần gì phải bực bội đâu. Chị...Hay là chị sợ?”

Như Lan cúi đầu, viền mắt thấm ướt nước, tự lúc nào không hay đã nắm lấy tay Minh Lan, cầm thật chặt, nghẹn ngào nói: “Chị sợ! Chị sợ Anh Kính sau này sẽ phụ lòng chị, sợ bà mẹ chồng điêu toa sẽ bắt nạt chị, sợ sau này không ngẩng đầu lên nổi trong số các anh chị em. Chị biết trong phủ họ Cố kia cũng không dễ chịu gì, chỉ là chị...chị...Chị không muốn kết hôn nữa...”

Như Lan khóc nức nở, Vương thị trách mắng cộng thêm chứng ‘sợ hãi trước hôn nhân’, chỉ đơn giản thế thôi đã khiến chị ta không chịu đựng nổi.

Minh Lan thở dài xa xăm, nói: “Mọi người nói trên đời có ba chuyện không nên tin. Một là người già nói không muốn sống nữa, hai là người trẻ tuổi nói không muốn trưởng thành, ba là...”

“Là cái gì?” Như Lan nén nước mắt, mở miệng hỏi.

‘Ba là gái lớn không muốn gả chồng!’

Như Lan then quá thành giận, nhắc năm tay đánh vào người Minh Lan. Minh Lan kêu lên ôi ôi xin tha, bồi thường tội lỗi nửa ngày mới coi như xong. Vui đùa như vậy, trái lại Như Lan không còn đau buồn. Hai chị em thở hỗn hển tựa vào nhau, ngồi xoài trên kháng, lặng im không nói với nhau câu nào.

‘Làm con dâu không dễ gì, làm mẹ chồng là sướng nhất!’

‘Ông chủ gia đình đều là từ con cháu ăn roi mà nên người, mẹ chồng chính là từ con dâu chịu đựng mà tu thành, chị sẽ có ngày đó.’

‘Nếu không có mẹ chồng thì tốt quá.’

“Không có mẹ lấy dâu ra con trai, chị Năm còn ác hơn cả việc niêm kinh xong không cần hòa thượng nữa kia.” (???)

“Chị muốn ... Chúng ta phải sống thật là tốt!”

‘Đó là điều đương nhiên, người sống vẫn phải sống, người chết mới thể thôi.’

‘Em phải cẩn thận đấy! Người trong phủ họ Cố đều biết em là dòng thứ, sẽ lên mặt với em cho mà xem. ’

‘Đừng lo! Không nhìn mặt những người đó là được.’

Thực ra Minh Lan cũng không thích Như Lan, mặc dù tính cách hướng ngoại như nhau, so với Phấn Lan hào sảng, không để ý vụn vặt, hoạt bát hiền lành, Như Lan lại điêu ngoa, tùy hứng hơn, ngang ngược hống hách, nhưng mà – Minh Lan liếc mắt sang bên cạnh, giờ Như Lan đã hết giận, hờn hờ lời kéo Minh Lan kể lẽ tương lai nàng sẽ sắp xếp viện mới như thế nào – cô gái này vui buồn đều viết lên mặt, lúc này cũng đang mông lung chờ đợi trong viện, duy chỉ có sức sống mới chân thực hiện hữu.

Hai mươi bảy tháng hai, ngày lành tháng tốt, thích hợp thành hôn cưới gả.

Anh rể Văn ở thế đặc ý, ở ngoài là người có công danh, bên trong lại hiểu rõ được thực lực nhà thông gia, thế nên bạn bè cũng khoả đến giúp đỡ không ít, mang theo lụa hồng sắc sỡ đi dọc đường, gảy đàn thổi sáo từng bừng, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Lúc này Trường Phong cuối cùng đã tìm được đối thủ, giường cung bật kiếm với anh rể Văn trước cửa phủ Thịnh đến nửa canh giờ, từ thơ đời Đường đến đời Tống, văn chương lai láng lời lẽ hùng hồn khiến cho mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi, rất là đông vui. Cuối cùng Vương thị cũng lộ ra chút vui tươi.

Thịnh lão phu nhân thích yên tĩnh, lần này cho Vương thị mặt mũi, dầu sao cũng uống mấy chén rượu mới về Thọ An đường nghỉ ngơi. Trong lòng Minh Lan cũng vui lây, mơ mơ hồ hồ uống mấy chén chỉ thấy hai má nóng bừng, đầu đầu chóng mặt, nằm ở trong phòng không được đành phải ra sân dạo mấy bước toả bớt mùi rượu.

Ban đêm lạnh như nước, từ phía ngoại viện bên kia truyền đến tiếng la ó, hét hò, cười đùa âm ỉ, mùi rượu còn thổi đến từng cơn, ăn uống linh đình, nghĩ chắc tiệc rượu vẫn chưa kết thúc. Trái lại, trong nội viện lại một mảnh an tĩnh, Minh Lan đi chầm chậm dọc theo con đường đá nhỏ, chợt nổi tính

ương bướng muốn đi xem hồ nước đóng băng tan ra hay chưa, trước khi xuất giá thế nào cũng phải đi bắt mấy con cá.

Bước nhanh mấy bước, vất vả lắm mới đến hồ, dưới ánh trăng màu trắng ngà thấy một bóng người cao ráo cúi xuống dựa vào núi đá bên cạnh ao, hình như đang nôn khan. Người đó hình như nghe thấy tiếng bước chân liền từ từ ngoảnh lại. Ánh trăng chiếu lên mặt hồ lấp lánh ánh đêm, chiếu lên người đó đẹp đẽ tuấn mỹ như ngọc vậy.

Minh Lan bước chân chậm lại, trong lòng chột căng thẳng, liền muốn xoay người chạy đi.

“...Em Sáu à?” Trên người Tề Hành nồng nàn hương rượu, khiến hơi nước đầu xuân cũng bốc lên, thế mà lại tao nhã.

Minh Lan cố gắng dừng bước, vẫn nở nụ cười trên mặt: “Đã lâu không gặp, chưa kịp chúc mừng anh mới kết hôn. Chúc mừng! Chúc mừng.”

Tề Hành có đôi mắt rất đẹp, biết bao nhiêu tình đậm ý ngọt vẫn còn vương nơi ấy, lúc sâu lúc nông chực tràn ra. Cậu ta lặng yên nhìn Minh Lan, từ tốn nói: “Nói lời chúc mừng, sắp đến ngày em xuất giá, nhân tiện tôi chúc mừng em luôn đây.” Nói xong liền chấp tay khom người, kiêu ngạo hành lễ.

Minh Lan liền sửa lại vạt áo đáp lễ, cũng duyên dáng vái chào.

Trong chốc lát, hai người không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng sóng nước lăn tăn trên mặt hồ.

Minh Lan muốn chạy nhưng Tề Hành cứ nhìn chăm chăm vào nàng, giống như nhìn mãi không đủ. Thần kinh Minh Lan không đủ kiên cường, chỉ có thể tìm gì đó để nói: “Anh..Sao lại ở đây?” Đây là nội viện phủ Thịnh, đàn ông bên ngoài vào bằng cách nào.

Đôi mắt đẹp Tề Hành khẽ cong cong, cười nói: “Uống nhiều hơn mấy chén. Anh Tắc Thành để anh nghỉ ngơi trong thư phòng của anh ấy một lúc.” Cậu ta biết con đường nhỏ của phủ Thịnh, thư phòng Trường Bách lại tiếp giáp ngoại viện. Cậu ta có thể đi một mạch tìm đến ven hồ cũng không có gì lạ.

Minh Lan không nói gì, lại một hồi vắng lặng yên tĩnh. Tề Hành nhìn Minh Lan từ mày đến mi, đến lúm đồng tiền, đến đôi lúm đồng trinh nhỏ nhỏ nơi khoé miệng lại nhớ đến chuyện cũ (giờ mới biết, như thế trên mặt Minh Lan có 4 cái lúm đầy ọ, thằng cu lớn nhà mình cũng thế, 2 cái lúm đồng tiền hai cái lúm đồng trinh ở khoé miệng), bỗng nhiên có cơn giận nẩy lên trong lòng Tề Hành, cười gằn một tiếng:

‘Em Sáu đừng lo. Tháng trước Uy Bắc Hầu kết hôn, lúc mời rượu trong bữa tiệc Cổ Đô Đốc uống thay Thẩm quốc cữu rất nhiều rượu. Thẩm quốc cữu nói, chờ đến lúc phủ Cổ kết thân anh ấy sẽ có đi có lại...À! Tôi quên mất! Sau này tôi không thể gọi em là em Sáu nữa, xét bối phận tôi phải gọi em là mợ hai.’

Minh Lan nghe xong, im lặng không nói, một lúc lâu sau mới chậm chậm nói: “Anh nói đúng.”

Tề Hành tức giận men rượu lại dâng lên, chốc lát đứng không vững, lão đảo dựa vào núi đá mới không ngã xuống, muốn nói mấy câu ác độc khiêu khích Minh Lan cậu ta lại không nỡ. Hai người im lặng hồi lâu.

Tề Hành cảm thấy bức bối, không kìm lòng được mà nói: “Tôi có một câu, giữ ở trong lòng đã lâu. Hôm nay muốn hỏi em, hy vọng em thành thật trả lời.”

Minh Lan thản nhiên nói: “Hỏi đi.”

Tề Hành đứng thẳng người lên, hít một hơi thật sâu, gương mặt đẹp đẽ tựa ngọc thạch khắc thành nghiêm nghị, nói: “Mấy năm gần đây, tình cảm

của tôi đối với em không phải em không biết nhưng vẫn luôn giả ngốc đối xử lạnh nhạt với tôi. Hôm nay tôi chỉ tay lên trời nói một câu, nếu em có ý muốn đáp lại tình cảm của tôi, tôi sẽ liều mình tranh đoạt! Nhưng sao ngay từ lúc đầu em lại xem tôi như người chết, cảm thấy tôi không đáng tin, thấy tôi sẽ làm liên lụy đến em, làm hại em, tránh tôi như tránh tà. Đây là vì sao?”

Minh Lan ngẩng đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn như ngó sen, ngẩng lên gương mặt hiện rõ từng đường nét vô cùng xinh đẹp. Tề Hành nhìn đến ngây ngốc. Một lúc sau, Minh Lan khẽ rũ mắt xuống, mới từ tốn nói: “Hai chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, chỉ là anh không hiểu rõ chính mình. Thực ra anh và quận chúa rất giống nhau, nhìn thì giống như không màng, nhưng trong nội tâm lại vô cùng mạnh mẽ. Anh đã có gia thế tốt, nhưng vẫn chăm chỉ học hành, giữ mình trong sạch, trong đám con cháu áo gấm ở kinh thành, xem như là một chàng trai tốt.”

Giọng nói Minh Lan buồn bã, gương mặt nhìn về phía hồ nước, giống như nhớ đến chuyện từ rất lâu trước kia, nàng chậm rãi nói tiếp: “Cái gì anh cũng muốn phải làm tốt nhất, vừa học vài ngày văn Hán lại muốn nghiên cứu Kinh Thi; Đang Luyện Quán Các thể [‘] nhưng không muốn vứt bỏ thể chữ Nhan, chữ Liễu [‘’]. Trang tiên sinh khen anh viết chữ có chút thành tựu, anh liền phối màu vẽ tranh. Anh biết ăn nhiều sẽ nhai không nhừ, nên ngày ngày thức khuya dậy sớm, cố gắng trau dồi tri thức, tài nghệ đạt đến thành tựu mới thôi.”

[‘] Quán Các thể là kiểu chữ thường dùng để viết trong các kỳ thi, dành cho quan chức sử dụng, điển hình là chữ Khải.

[‘’] Thể chữ của hai nhà thư pháp nổi tiếng đời Đường là Nhan Châu Khanh và Liễu Công Quyền.

Tề Hành nghe thấy giọng nói Minh Lan vương vấn ưu thương, lại thấy đau lòng.

Minh Lan tạm dừng một chút, chấn chỉnh lại tâm trạng, ngoảnh lại nhìn Tề Hành, gằn từng chữ: “Anh quá tốt! Mọi chuyện đều muốn làm tốt nhất! Em không đủ năng lực, mà tham vọng của anh quá lớn không buông bỏ được.”

Tề Hành chỉ thấy lòng đau như cắt, gắt gao cắn môi đến khi đầu lưỡi nếm mùi máu tanh nhàn nhạt, mới khỗ sở nói: “Em...Từ trước đến nay chuyện gì em cũng đều hiểu rõ.”

Minh Lan chăm chú nhìn vào mũi chân mình, trong lòng nhói đau nói: “Không thể dựa vào người khác, bản thân mình phải tự suy nghĩ cẩn thận hơn.”

Tề Hành nhìn thấy thân hình mỏng manh yếu ớt của Minh Lan, một cơn gió cũng có cuốn trôi nàng, trong lòng lại thấy dâng lên nỗi đau âm ỉ, nói: “Tôi biết khó khăn của em nên tôi chưa bao giờ trách em điều gì, chỉ hận tôi quá vô dụng! Cố...Anh ấy cũng không phải người xấu, em đừng tin lời đồn trong thành. Em...Em phải sống tốt nhé!”

Sự kiêu ngạo trong lòng Minh Lan bùng nổ, ngẩng đầu cao giọng nói: “Em đến với cuộc đời này chính là vì bản thân mình phải sống thật tốt!”

Nói xong thấy viền mắt Tề Hành đã phiem hồng, nước mắt sắp tuôn rơi. Minh Lan vẫn mỉm cười như mặt trời rực rỡ, vuốt phẳng lại quần áo, giấu đi mũi giày ẩm ướt, sau đó dịu dàng hành lễ, xoay người bước đi không ngoảnh lại.

Vầng trăng như lưỡi liềm treo trên đầu, ánh trăng mờ ảo thấp thoáng không còn sáng rọi như lúc trước.

Minh Lan bước nhanh đến Thọ An đường, nhanh chóng bước vào trong phòng, thấy lão phu nhân đã thay quần áo, vừa gỡ xong trâm, đang dựa vào kháng thư giãn nghỉ ngơi. Minh Lan hành lễ vấn an xong, đuổi hầu gái hai

bên đi ra, bước lên từng bước nói: “Bà nội! Bà nói với con chuyện họ Hạ đi. Lần trước bà qua đó về, giờ như thế nào?”

Lão phu nhân thấy hành động này của Minh Lan lấy làm lạ, chăm chú nhìn Minh Lan lúc lâu mới nở nụ cười hiếm thấy: “Từ sau khi định xong hôn sự, con chưa bao giờ hỏi bà nửa câu về họ Hạ, sao hôm nay lại muốn biết?”

Nét mặt Minh Lan vẫn như thường, nói rõ ràng: “Có một số việc không phải không quan tâm thì nó sẽ không tồn tại, vẫn là biết rõ ràng một chút thì hơn.”

Lão phu nhân từ từ ngồi dậy, ánh mắt hài lòng mang theo vài phần khen ngợi, nói: “Bà đi phủ Hạ đã nói rõ rồi. Con nay đã có hôn phối, ước định hai nhà huỷ bỏ, một không có bà mỗi hai không có vật làm tin, nên coi như chưa có gì!”

Minh Lan gật đầu, khom người cảm ơn lão phu nhân, lại hỏi tiếp: “Họ Hạ nói thế nào ạ?”

Lão phu nhân mỉm cười, chớp mắt trả lời: “Đứa em này của bà là người rất rộng lượng, từ sau chuyện họ Tào, lòng nó hiểu rõ, tất nhiên sẽ không tính toán. Hoảng nhi là người có chí lớn, nghe nói họ Trương muốn tới Vân Quý thu gom dược liệu gặp gỡ danh y muôn phương học hỏi, nó đã quyết định đi cùng để va chạm sự đời, lần này đi e là hai ba năm chưa về. Hạ tam phu nhân trước nay vẫn hay đau yếu, dạo gần đây sức khoẻ cũng không tốt, từ từ chữa trị là được.”

Sắc mặt Minh Lan trầm tĩnh như nước, hỏi lại: “Người nhà họ Hạ có lời gì muốn nói với con không?”

Lão phu nhân cười xoa, khiến phật châu trên cổ tay khẽ rung rung, mới nói: “Em gái bà biết được sự thật chỉ nói khiến con tủi thân. Còn nói nhà họ Hạ sẽ không hé răng nửa lời, sau này ông Hạ dẫu sợ xin cáo lão hồi

hương, chắc phải đến năm rưỡi mới rời kinh được. Còn lại thì...Chỉ có Hoảng nhi để lại một câu cho con.”

Minh Lan bình tĩnh nói:“Anh ấy nói gì ạ?”

Lão phu nhân nói chậm chậm: ‘Nó nói, xin lỗi con, là do nó phúc mỏng đức bạc không liên quan gì đến con.”

Minh Lan nghe nói xong, im lặng thật lâu. Lão phu nhân nhìn chăm chú vào Minh Lan thấy sắc mặt thay đổi, nói lời thâm ý sâu xa: “Con đừng để trong lòng, có khúc mắc gì nên sớm gỡ xuống, dẫu nào sau này cũng không có cơ hội gặp nhau, sống vì chính mình mới mới tốt.”

Minh Lan ngẩng đầu lên cười, xinh xắn dịu dàng, trong trẻo thuần khiết, nói: “Bà nội nói phải. Nhưng mà sau này có gặp hay không, cũng không quan trọng, Hạ lão phu nhân là bạn thân của bà nội, như gia đình bạn hữu bình thường mà thôi.”

Lão phu nhân nghe xong, tảng đá trong lòng mới rơi xuống, khen ngợi: “Con nghĩ thoáng được là tốt rồi.”

Minh Lan cười nói: “Mắt vốn đặt ở trước mặt chính là phải luôn nhìn về phía trước.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hana Yome[‘] (Thượng)

‘]花嫁: Phiên âm tiếng Nhật là Hana yome, có nghĩa là cô dâu. Đây là từ tiếng Nhật, không phải tiếng Trung, chị tác giả thích dùng tiếng Nhật lắm nhé.

Ngày lại mặt của Như Lan làm rất tương xứng, bày ra sáu bàn tiệc, không chỉ có rất đông họ hàng bạn bè thân thiết, ngay cả vợ chồng Mặc Lan với dì Khang cũng đến. Lão phu nhân vô cùng không vui, trong bữa tiệc chỉ lạnh nhạt nhìn chăm chăm Vương thị khiến Vương thị cúi đầu không dám nói lời nào. Dì Khang ngồi bên cạnh Vương thị, dáng điệu dịu dàng đầm ấm như xưa.

Sau khi ăn xong, lão phu nhân cùng Vương thị lôi kéo Như Lan hỏi thăm cuộc sống sau hôn nhân, sau đó ba chị em đều rời đi uống trà nói chuyện.

Mặc Lan và Như Lan chia nhau về viện của mình hồi tưởng lại chuyện cũ một lúc, sau đó đồng thời tụ tập về Mộ Thương trai của Minh Lan. Minh Lan thấy hai vị oan gia này cùng ở trong phòng mình thì bị một trận hãi hùng khiếp vía, chỉ có thể nhắm mắt gọi Đan Quất dâng trà.

Trà xanh Thường Thanh tỏa mùi thơm ngát dễ chịu, pha hai nước liền hiện ra màu xanh biếc đẹp dễ. Mặc Lan khoác áo khoác sa mỏng bằng lụa xanh màu hồ nước, rạng sáng đầu xuân rất tươi đẹp quyến rũ, chị ta xoay cái chén trà sứ trắng, giữa lông mày có mấy phần buồn rầu, chậm rãi nói: “Sớm muộn gì sân của chúng ta cũng dành cho người khác, chỉ không nghĩ

lại sớm như vậy, cũng không để lại lâu một chút, đúng là nước lã đổ ra ngoài rồi.”

Mặc Lan vừa xuất giá, Sơn Nguyệt cư đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ để lại một đứa hầu gái trông giữ quét tước. Từng là nơi đầy tiếng cười nói, bây giờ người đi thì nhà trống. Thực ra Đào Nhiên quán cũng bắt đầu được dọn dẹp, chẳng qua thời gian chưa lâu. Như Lan vừa thấy Mặc Lan là giống như gà chọi dựng thẳng lông toàn thân chờ khai chiến, nghe vậy lập tức muốn phản kích. Minh Lan vội vã đoạt trước, cười nói: “Chị dâu đã có hai đứa bé rồi, anh Ba với em Tư cũng phải cưới vợ, chúng ta thì đều đi lấy chồng, nhà này sớm muộn gì cũng phải cho cháu trai cháu gái chúng ta ở. Trong nhà nhân khẩu đông đúc, không phải là chuyện tốt sao?”

Mặc Lan bình tĩnh nhìn Minh Lan, khẽ cười nói: “Em Sáu đúng là càng ngày càng khéo léo, chẳng trách có thể gả vào nhà cao cửa rộng. Mấy chị em trong nhà sợ là em có phúc nhất.”

Minh Lan lập tức bày sắc mặt đoan chính: “Hôn nhân đại sự, em chỉ biết nghe cha mẹ người lớn sắp xếp.”

Như Lan che miệng cười khẽ, lập tức nói: “Đúng vậy! Hôn nhân là đại sự, đương nhiên phải nghe lời cha mẹ, sao có thể tự quyết định?” Minh Lan không nhịn được liếc chị ta một cái, bà chị này rõ ràng là đã quên mất chồng của mình kiếm được như thế nào.

Mặc Lan vẽ mặt vẫn tự nhiên cười nói: “Hai em nói rất đúng. Đúng rồi, em rể Năm thi Đình đã đạt, không biết dự định làm gì?”

Sắc mặt Như Lan khẽ ửng hồng, khuôn mặt đang thản nhiên lại lộ ra vẻ tân hôn xinh đẹp, khóe mắt đuôi lông mày đều vui sướng. Minh Lan nghiêng đầu, bắt đầu nghĩ lung tung, đoán chừng sinh hoạt X rất hài hòa.

“Trước tiên vào Hàn Lâm viện nhận chỗ, sau đó từ từ tìm chức quan, cũng không biết tương lai thế nào.” Như Lan gò má như thoa son, dáng vẻ

kiêu ngạo. Anh rể Văn dù không thể bằng anh Trường Bách được nhận chức thứ cát sĩ, nhưng có thể vào trong Hàn Lâm viện, tương lai chức quan chắc cũng không kém.

Ánh mắt Mặc Lan lấp lóe cười duyên nói: “Chuyện này có gì khó, em Năm chỉ cần nhờ vả em Sáu, đừng nói chỉ có tri huyện tri phủ, chức quan cao hơn không chừng cũng có thể!”

Như Lan đổi sắc mặt, phần nộ trường mắt nhìn chị ta. Minh Lan nhanh chóng thu lại suy nghĩ lung tung, khuôn mặt nhỏ đoan trang nghiêm túc nói: “Chị Tư đừng nói bậy, quản lý lục bộ là đại sự của quốc gia, sao có thể đùa cợt tùy tiện? Chị Tư nói như vậy, để cho người ngoài nghe thấy, còn tưởng rằng anh rể, à không, cả nhà anh rể đều có chức quan do nhờ vả!”

Lần này đến lượt Mặc Lan đổi sắc mặt, Như Lan nâng khăn cười ha hả.

Minh Lan thấy cũng đủ rồi, không nên quá đáng với Mặc Lan nữa, nhanh chóng chuyển đề tài: “Ngày kết hôn của chị Năm trong phủ rất náo nhiệt, chị Tư không đến được thật đáng tiếc.”

Trên mặt Mặc Lan bỗng có biểu hiện kỳ lạ, vui vẻ cùng tức giận xen lẫn, sau đó bình tĩnh nói: “Trong nhà có việc,... dì Vạn sinh, chị không dễ ra ngoài.”

Minh Lan còn đang nghĩ ngợi dì Vạn này là ai, Như Lan lập tức hỏi thăm vô cùng hào hứng: “Là con trai hay con gái?” Mặc Lan mỉm cười hớp một ngụm trà: “Là con gái.”

Như Lan hô một tiếng, trên mặt có vẻ thất vọng. Minh Lan cuối cùng cũng nghĩ xong, hóa ra dì Vạn này chính là cô Xuân Khả.

Mặc Lan đặt chén trà xuống, ung dung thông thả nâng khốe miệng, vẻ mặt thân thiết lại đau buồn nói: “Đại phu còn nói, bởi vì lúc sinh đẻ không

thuận lợi, dì Vạn sợ là sau này khó có thể sinh nữa,... đáng tiếc, cũng là không có phúc.”

“Vì sao lại không thuận?” Như Lan nghi ngờ hỏi.

Mặc Lan khẽ thở dài: “Đại phu nói, thai nhi quá lớn...”

Minh Lan căng thẳng trong lòng, nàng ở nhà hay nghe nói Mặc Lan ở nhà họ Lương rất hiền lành, đối với Xuân Khả hỏi han ân cần, ngày ngày tặng tổ yến nhân sâm, sơn hào hải vị, thậm chí bỏ đồ cưới của chính mình ra trợ cấp, mọi người đều ca ngợi.

Nhưng mà Minh Lan nhớ rõ, khi xưa dì Vệ cũng là vì thai nhi quá lớn, lại ăn đồ tính âm hàn khiến sinh non, cộng thêm không tìm được bà đỡ đúng lúc mới mất một cái mạng.

Minh Lan cúi đầu, không muốn nói chuyện nữa.

Như Lan không hiểu gì cảm thấy nhàm chán, lại tìm được đề tài mới hỏi: “Em Sáu, dì Khang sao lại đến rồi? Mẹ không phải là đã nói không cho dì ấy đến nhà nữa sao?”

Minh Lan thở dài nói: “Chình vì chị kết hôn, dì Khang mượn cơ hội đến cửa, em cũng không thấy trực tiếp, nhưng nghe nói là ở trong phòng phu nhân vừa khóc vừa nói chuyện một hồi lâu, hình như... chị Nguyên Nhi ở nhà họ Vương không tốt lắm, dù sao thì vẫn là chị em ruột, phu nhân cuối cùng cũng mềm lòng.”

“Nguyên Nhi làm sao vậy?”

“Chị ấy làm sao mà không tốt?”

Mặc Lan với Như Lan đặc biệt ăn ý, hai bên cùng bắt lấy trọng điểm, trăm miệng một lời, lập tức liếc mắt nhìn nhau, ho hai cái rồi đưa mắt sang

Minh lan chờ đợi.

Minh Lan không nói gì, sắp xếp lại suy nghĩ rồi nói: “Hình như là chị họ Nguyên Nhi, phải nói là chị dâu chứ nhỉ, chị ấy cãi nhau với mợ, mợ cực kỳ tức giận, bán hầu gái ma ma bên người chị. Bà ngoại cũng giận, bắt chị Nguyên Nhi học lễ nghi, phạt chép mấy trăm bản ‘nữ giới’, còn ngày ngày bắt đứng trước mặt hầu hạ theo quy củ, không thành thật thì không cho ăn cơm... dì Khang nói như vậy.”

Như Lan liền thoải mái hẳn, vẻ mặt đắc thắng nói: “Chị đã bảo mà! Chị họ Nguyên Nhi tính tình nóng nảy, làm con dâu mà vẫn kém cỏi vậy, mợ làm sao nhìn lọt mắt.”

Minh Lan than thở: “Người ngoài cũng còn thôi, nhưng mà em nghe lão phu nhân nói, bà ngoại họ Vương tính tình rất công bằng rộng lượng, ngay cả bà mà cũng giận, sợ là do chị dâu không đúng.”

Mặc Lan bĩu môi, có ý xem thường, con mắt hơi chuyển động như vừa nảy ra ý hay, thở dài buồn bã nói: “Nguyên Nhi làm sai còn có cơ hội sửa đổi, chỉ tội nghiệp... Dì của chị... nghe nói dì ở thôn trang ăn ngủ không tốt, bây giờ chúng ta đều đã lấy chồng, dì vẫn chịu phạt, không biết lúc nào có thể trở về. Em Sáu, bây giờ thân phận em cao quý, có thể nói chuyện với lão phu nhân và phu nhân được không!” Nói xong viền mắt lại còn mịt mờ ánh nước.

Như Lan cười lạnh khinh bỉ nói: “Chị đã gả đi rồi, chuyện nhà mẹ đẻ nên bớt quan đi, trước tiên trông coi việc nhà mình cho tốt đi. Em nghe nói ở nhà họ Lương giờ tháng ngày trôi qua cũng không dễ chịu, còn có chỉ dụ khiển trách. Trước kia vẫn tốt, cũng không biết trong nhà có tai họa gì, toàn bị xui xẻo.”

Mặc Lan mặt đỏ lên, then quá hóa giận, châm biếm lại: “Chị không có tiền đồ, nhưng dù thế cũng là dựa vào nhà chồng mà sống thật thà cần cù,

không giống có người, lấy đồ cưới nuôi cả nhà chồng, khiến người ngoài còn nói con gái đúng là hàng lỗ vốn.”

“Chị nói cái gì?”

“Tiếng người, em Năm nghe không hiểu à?”

Minh Lan ngửa mặt lên trời thở dài, lần cuối cùng chị em gặp gỡ trước khi nàng lấy chồng, kết thúc là Mặc Lan cũng Như Lan cụt hứng bỏ về, tính toán tổn hại sau chiến tranh tổng cộng tử trận hai cái cốc uống trà, ba cái đĩa, khay đựng ấm chén cộng thêm cả đôi khay đựng món tráng miệng cùng kiểu dáng hoa văn.

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!” Đan Quất vỗ ngực, “May mà em nhanh chân, từ xa nhìn thấy cô Tư với cô Năm đến, mang cất ngay bộ đồ uống trà hình hoa hải đường hảo hạng mà lão phu nhân mới cho... Có điều lại khiến Tiểu Đào sợ hãi. Con bé còn đang ngồi trong phòng nhấp ngụm trà, em liền chạy đến chộp lấy ấm trà với cốc trà của nó, ha ha, đập vỡ đồ của em rồi, Tiểu Đào đừng giận nha.”

Tiểu Đào chậm rãi lau sạch mặt bàn, có chút không nỡ nói: “Cái kia... thực ra em dùng cốc trà của chị.”

Minh Lan: ...

Mấy ngày trước khi xuất giá, lão phu nhân gọi quản sự trong các điền trang hồi môn đến để Minh Lan gặp mặt.

“Các người đã theo ta không ít năm, ta nói với các người trước, đừng cậy vào bản thân có lai lịch mà ở trước mặt chủ nhân lên mặt, nếu như có gì sai, cái Sáu phạt các người, ta cũng không nể mặt một chút nào hết!” Lão phu nhân vẻ mặt uy nghiêm, quát lớn rõ ràng.

Đoàn người quỳ phía dưới, trong đó có một lão già mặt chữ điền bước ra, vội vã rạp đầu lạy nói: “Lão phu nhân nói gì vậy, kể từ hôm nay, tiểu thư đối với chúng tôi là trời trên cao, chúng tôi sao dám vô lễ!”

Lão phu nhân gật đầu nói: “Người là người hiểu biết, nếu người làm việc tốt, con bé Minh cũng sẽ không bạc đãi người!”

Sau đó, lão Thôi gọi hai đứa con trai Thôi Bình, Thôi An để rạp đầu lạy Minh Lan, Minh Lan gật đầu đáp lại.

Lão Thôi thực ra cũng không già lắm, chưa đến năm mươi tuổi, bởi vì quanh năm làm việc dưới ánh mặt trời nên gương mặt ngăm đen, nhăn nheo, rất giỏi làm nông trồng hoa màu. Hai người con trai cũng đều cao lớn khỏe mạnh, một người giúp cha quản lý ruộng đất, một người ở trên núi trồng cây ăn quả. Ngoài ra còn có hai đầy tớ, một tên là Lưu Mãn Quý nhanh nhẹn tháo vát, không cười không nói lời nào, còn lại là Kế Cường, lời nói lấp ba lấp bắp, móng tay còn dính ít bùn đất, hỏi lại cẩn thận hóa ra lại là anh trai của Lục Chi.

“Cha mẹ em mất sớm, anh trai lại thật thà nhiệt tình, thường bị người ta bắt nạt, cái gì nặng nhọc mệt mỏi đều giao cho anh, làm gì sai thì bắt anh gánh trách nhiệm, nếu không nhờ Phòng ma ma, anh của em không biết còn giữ được mạng không!” Lục Chi rầu rĩ không vui nhớ lại chuyện cũ “Đã hai mươi năm rồi mà chưa cưới được vợ.”

“Chả trách chị Lục Chi lợi hại như vậy.” Con bé Thúy Tụ cười nói.

“Cái gì mà lợi hại? Đây gọi là thạo đời.” Tần Tang dịu dàng mỉm cười, chọc chọc ngón tay vào trán Thúy Tụ, “Sang bên nhà chồng của tiểu thư không được nói lung tung, không chỉ làm mất mặt cô chủ mà còn khiến người ta tưởng họ Thịnh chúng ta không có giáo dục.”

Thúy Tụ ôm trán gật gù, lại nói: “Ai... đáng tiếc chị Yến Thảo với chị Cửu Nhi không thể đi cùng, chúng ta ở chung nhiều năm rồi, dù sao cũng

thấy mắt mát.”

Nhược Mi khẽ cười lạnh nói: “Hai đứa đều có phúc, có cha mẹ thương tiếc, không cần em bận tâm.”

Bích Ti yếu điệu che miệng nhỏ cười nói: “Cửu Nhi không cần nói, Lưu ma ma vốn đã không định cho em ấy làm hầu gái hồi môn rồi, chẳng qua là để trong viện chúng ta sống thoải mái mấy năm thôi. Còn chị Yến Thảo, ha ha, mẹ chị ta sợ theo cô chủ sang nhà chồng chịu khổ nên từ trước đã đến chỗ Phòng ma ma xin tự lo việc kết hôn, ai biết người tính không bằng trời tính, nhà chồng cô chủ giờ so với nhà mẹ đẻ còn mạnh hơn nhiều! Lúc này đổi ý không kịp rồi, cô chủ chúng ta là thế nào, có gì mà không nhìn ra?!”

Đan Quất nghe mấy đứa càng nói càng kỳ cục, trầm mặt xuống quát lớn: “Chuyện chủ nhân chúng ta cũng có thể bình luận?! Cô chủ tính tình lương thiện, không muốn chia rẽ ruột thịt nhà người ta, lại nghe nói cha mẹ Yến Thảo đã kiếm được con rể tốt rồi, lúc này mới để Yến Thảo lại, các em nói lung tung cái gì?!... Vừa rồi em Tần Tang nói rất đúng, đi theo cô chủ sang đó, ai cũng phải cẩn thận từ lời nói đến việc làm, giữ miệng cho tốt, đừng có giống như phường tam cô lục bà không ra gì nói bậy nói bạ. Tính khí cô chủ các em đều biết, không phải là mềm mỏng dễ lừa gạt đâu.

Đan Quất là hầu gái bậc nhất bình thường vẫn quản lý mấy đứa con gái trong viện, tuy là người khoan dung phúc hậu nhưng mấy năm nay cũng dần có phần uy nghiêm hơn. Bích Ti bĩu môi im lặng, Nhược Mi cũng cúi đầu không nói gì.

Thúy Tụ tuy còn nhỏ nhưng lại lanh trí thông minh, thấy không khí căng thẳng vội vã chạy qua lôi kéo ống tay áo Đan Quất làm nũng: “Chị gái tốt, em có việc không hiểu, chị nói em nghe đi. Nghe nói hồi trước cô Cả lấy chồng cũng chỉ mang đi bốn hầu gái, cô Tư cũng chỉ mang bốn người, tại sao Cô Năm với cô chủ chúng ta mang nhiều người thế.”

Đan Quất nâng khoe miệng cười với con bé nói: “Sao có thể giống nhau, cậu rể cả với cậu rể tư đều là nhà có tước, trong phủ có gì là thiếu, mang nhiều hầu gái qua không ổn, cậu rể năm là nhà đọc sách, trong nhà nhân khẩu đơn giản nên cần đưa thêm mấy người hầu hạ, đến cô chủ chúng ta, ... nghe Phòng ma ma nói, vị Cố tướng quân kia lập môn hộ khác, mới mở phủ không lâu, trong phủ cũng không có tôi tớ đáng tin cậy, thế mới được lợi cho con bé như em cũng có thể đi theo.”

Tiểu Đào đang cúi đầu dồn sức gặm quả đào bỗng ngẩng lên, khoe miệng đầy nước chân chất hỏi: “Nhưng mà... em nghe nói hôn lễ của cô chủ vẫn tổ chức ở phủ Ninh Viên hầu!”

Đan Quất quay lại cười nói: “Kết hôn là làm ở đó, lạy ông bà tổ tiên nhận người thân xong sẽ về ở tại phủ tướng quân.”

Mọi người đồng loạt ồ lên một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức đều mang sắc mặt vui mừng, không có bề trên quản, phủ tướng quân chẳng phải là để Minh Lan làm chủ? Ngày tháng của bọn họ trôi qua có thể dễ chịu hơn rất nhiều.

Ngày mừng mười tháng ba, trời vừa tờ mờ sáng, phu nhân Bạc lão tướng quân đã đến, Đan Quất lập tức dâng lên hai bao lì xì lớn, luôn mồm nói “cực khổ rồi”, hầu gái bên cạnh Bạc lão phu nhân nhận lại.

Vừa thấy Minh Lan, khoe miệng Bạc lão phu nhân lộ ý cười nói: “Đúng là đứa bé có phúc, quý phủ thực sự là nhà có phúc, con trai con rể đều có tài!”

Vương thị đầy mặt vui vẻ, cung kính trả lời mấy câu ‘cám ơn bà chúc phúc’.

Minh Lan tắm rửa xong được đặt trước gương, mặc trang phục theo đúng nghi lễ. Bạc lão phu nhân tuy lớn tuổi nhưng tay vẫn rất vững vàng, giúp Minh Lan se lông mặt[']vừa nhanh lại gọn gàng, Minh Lan chưa kịp kêu

thảm thiết vài tiếng, trên mặt đã dày đặc hương cao, sau đó giống như bị quét vôi lên vách tường chịu bốn năm tầng phấn trắng, tiếp theo là vẽ lông mày.

[‘] Giáo diện: = se lông mặt, là một nghi lễ trang điểm lúc kết hôn của người Hán, dùng một sợi chỉ để se long tơ trên mặt trước khi trang điểm.

Minh Lan ngồi rất an phận, cũng không có lấy hứng thú soi gương sau khi xong việc. Đã trải qua đám cưới của ba chị gái, nàng rất rõ ràng, lúc này mình chắc giống viên bột mì quét son.

Có điều, anh Bảo đúng là hỏa nhãn kim tinh, dưới thuật hóa trang thành thực ngàn người như một thể này mà anh vẫn có thể phân biệt được chị Bảo với em Lâm. Chị Bảo ời là chị Bảo, chị đánh phấn trên mặt dày một chút không chừng là có thể lừa gạt qua được đêm động phòng hoa chúc, tốt xấu gì cũng phải cho Bảo Ngọc ngủ đã chứ, miễn cho một đám học giả X ăn no rừng mỡ mỗi ngày đều ra vẻ học thuật nghiêm túc ngồi suy diễn đề tài bát quái: “Bảo Thoa không biết có xxx đêm tân hôn không?”

Sau quy trình, với Minh Lan thì như một đồng hồ hỗn độn, giống như trên đầu bị đè bởi rất nhiều thứ, chỉ cần hơi động một cái là một tràng leng keng leng keng vang rền, cái cổ lập tức ngăn đi ba tấc.

Vừa ăn mấy miếng cháo ngọt táo đỏ tổ yến, một nhóm lớn phụ nữ già, trung niên, trẻ ào ào đi vào nói chúc phúc, Minh Lan từ đầu đến cuối không cần trả lời, chỉ cúi đầu then thùng là được. Tiểu Đào đứng bên cạnh nâng lọ sứ nhỏ, bên trong có ít điểm tâm và mấy miếng sâm chuẩn bị sẵn, Đan Quất bận bịu trông nom mấy món trên người Minh Lan, hy vọng không rơi món nào.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài ồn ào huyên náo, đội đón dâu đã đến cửa.

Trên người Cố Đình Diệp mặc áo hỉ đỏ thẫm, dáng người cao lớn, bên trái là Uy Bắc hầu mới ra lò Thẩm Tông Hưng, bên phải là Cừu Thư, con trai trưởng của đại học sĩ Vũ Anh điện, cũng là tân khoa thám hoa, theo phía sau là hai anh em tổng chỉ huy Ngự lâm quân Trịnh Tuấn cùng với em rể Hoàng Hậu Trịnh Kiên.

Trường Bách đứng trước cửa, khoe miệng co giật, rất tốt rất tốt, văn võ tân quý, hoàng thân quốc thích toàn bộ có đủ.

Theo lệ thường là đến lúc chặn cửa làm khó chú rể.

Lương Hàm vừa mới biểu diễn mấy chiêu trường thương tâm đắc, tiểu tướng quân Trịnh Kiên lập tức xắn tay áo thể hiện anh ta vô cùng ủng hộ dùng hành động thực tế để tiếp thu mấy chiêu này.

Anh rể Văn hăng giọng ra hai đề mục làm thơ, Cừu Đàm học một biết mười, đối đáp trôi chảy. Anh rể Văn thấy thể hiện tốt liền dừng lại, hai tiến sĩ mới trúng tuyển nói chuyện vui vẻ, mở miệng chính là ‘nhớ năm đó chúng ta thi đình làm sao làm sao’, thực ra thi đình vừa mới xong có mấy ngày, làm gì mà nhớ đến tận năm đó. Trường Phong thi rớt đứng một bên rất buồn bã.

Anh rể Viên biết điều nhất, bày ra gương mặt công chính cương trực, không đối nét dịch đến cạnh cửa, lén lút mở then cài. Có ám hiệu, Cố Đình Diệp sáng mắt hô lên một tiếng, các anh em nghe lệnh cao giọng hét lên vọt mạnh vào, cửa lớn phủ Thịnh vui vẻ thông báo bị thất thủ.

Trường Bách tổng kết lại thành câu đối. Vế trên: Trong có kẻ phản bội, ý chí chiến đấu không đủ kiên định, vế dưới: Ở ngoài có cường địch, tâm tư giao hoạt tác phong dững mãi. Hoành phi ghi: Sét đánh, trời mưa, mọi người mau thu quần áo đi tắm rồi ngủ.

Trường Đống đứng cạnh anh ta thì đang vượt phẳng bao lì xì vừa được nhét vào tay, bên trong soàn soạt tiếng ngân phiếu uyển chuyển thể hiện

anh rể Sáu vừa nhậm chức tình cảm rất sâu đậm rất thắm thiết. Cậu không nhìn được hỏi: “Anh Cả à, vừa này sao anh không giúp chặn cửa?”

Mấy người khác dù không ra hết sức nhưng tốt xấu gì vẫn có ý tứ, ai giống như Trường Bách đứng một bên giả làm thần giữ cửa.

Trường Bách vẫn nắm tay, chậm rãi nói: “Vì anh đã nhận của anh rể Sáu em một bộ (tranh)’Ô Giang thùý điếu đồ’ (thả câu trên sông).”

“A?!” Trường Đống há miệng, lắp bắp nói: Cái này... sao anh còn nói mấy anh rể...”

Trường Bách vẻ mặt nghiêm nghị, ân cần dạy dỗ em nhỏ: “Anh đã nhận tranh rồi không nên ngăn cản, việc này với việc anh nói bọn họ thì có liên quan gì? Em Đống à, em phải nhớ kỹ, làm người thì phải phân rõ phải trái đúng sai mới được.”

Nói xong, vẻ mặt anh ấy rất bình tĩnh quay mình, chậm rãi rời đi, tay áo bông bành, rất có tư thế phong nhã của con cháu Ngụy Tấn năm đó.

Trường Đống đứng lại phía sau, mặt đầy vẻ kính phục.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hana Yome (Hạ)

Hôm nay Thịnh lão phu nhân mặc một bộ áo bối tử mới tinh màu xanh ngọc có hoa văn lục phúc vân sẫm, vẻ mặt trang nghiêm nhìn xuống Cố Đình Diệp đang dập đầu phía dưới, nhận trà của hân lên, không nói một lời đưa phong bao lì xì, sau đó mắt lạnh đánh giá hân từ trên xuống dưới. May mà Cố Đình Diệp là người đã gặp vô số chuyện sống chết, từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười chống đỡ được.

Gặp lại Cố Đình Diệp, Vương thị phát khở, tâm tình phức tạp, chỉ ngồi nghiêm trang ở vị trí trưởng bối nói mấy câu khách sáo. Thịnh Hoành bị ép quá, cuối cùng vẫn là thuộc phái hành động, bộ dáng nho nhã nói mấy câu linh tinh ‘cảm thấy rất mừng’, sau đó khéo mắt hiện lên ánh nước mờ mờ, thể hiện hoàn hảo sống động bộ dáng cha hiền không thể phê bình.

Chờ Cố Cố Đình làm lễ kính trà cho vợ chồng Thịnh Hoành xong, cô dâu đội kín khăn hỉ được Bạc lão phu nhân dẫn đi chậm rãi tiến vào chính đường. Cố Đình Diệp mắt vẫn nhìn thẳng, chỉ khom lưng cùng Minh Lan dập đầu bái biệt vợ chồng Thịnh Hoành. Thịnh Hoành gần như mặt giàn giụa nước mắt, luôn mồm nói: “Tốt tốt! Từ giờ về sau phải kính trọng yêu thương nhau, sống đến bạc đầu, sinh nhiều con cháu.”

Vương thị cuối cùng cũng nổi lên được một ít tình cảm, hòa nhã nói: “Con về sau phải cung kính, cẩn thận, nghe theo chồng con, không thể tự ý làm loạn.” Bà ta tự thấy mình biểu hiện vậy là khá rồi, bà ta vốn không sở

trường nói năng văn vẻ, lần trước Như Lan lấy chồng bà chỉ khóc đến tối tăm trời đất, cái gì cũng không nói được.

Lúc vái lạy từ biệt, lão phu nhân cuối cùng không nhịn được nắm chặt tay Mijnh Lan, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Minh Lan ở dưới khăn hỉ chỉ có thể nhìn được một góc, không thể biết được vẻ mặt lão phu nhân, cúi đầu chỉ thấy một bàn tay già nua gầy guộc xiết chặt bàn tay mũm mĩm của mình, đốt ngón tay còn hơi trắng bệch, nàng bỗng nhiên cảm thấy mũi chua xót, một giọt nước mắt lớn rơi xuống đúng vào chỗ bà cháu nắm tay nhau.

Lão phu nhân giống như bị bỏng, vội vã buông tay ra, khó khăn lắm mới khàn giọng nói: “Sau này, phải sống tốt...”

Ngực Minh Lan căng lên vô cùng đau xót, một câu cũng không nói được, chỉ có thể dùng sức gật đầu, suýt tí nữa làm rơi cả khăn hỉ.

Minh Lan nỗ lực cúi đầu, để cho nước mắt rơi thẳng xuống đất, tránh làm cho lớp trang điểm bị hỏng, không biết được ai dẫn đi chậm rãi ra ngoài. Đến cửa lớn, anh Trường Bách đang chờ cổng lên kiệu, thả màn kiệu xuống, kiệu vừa lắc lư, Minh Lan biết là đã lên đường, vội vã lấy khăn từ trong tay áo, dùng góc khăn cẩn thận thấm khô nước ở khóe mắt.

Kiệu lớn tám người khiêng bên trong rộng rãi trang trí bằng châu ngọc, mạ vàng rực rỡ, cũng không thấy đu đưa nhiều, đi rất vững vàng. Bên tai Minh Lan âm ỉ tiếng trống nhạc với pháo hỉ, tiếng đoàn người trên đường phố vui vẻ bàn tán.

Lúc này Minh Lan mới cảm thấy da mặt đau, bác gái kia nhìn nho nhả yếu ớt nhưng lúc se lông mặt ra tay cũng thật mạnh mẽ, càng nghĩ càng thấy da mặt đau, nàng hít một hơi, nhịn không được mà nhẹ “ôi” một tiếng.

Ngoài kiệu Tiểu Đào thính tai, không nhịn được hé một góc kiệu khẽ hỏi: “Cô chủ, có phải là đói bụng không, em có đồ ăn đây!”

Minh Lan nhin không được cười xì ra, cái đồ ham ăn này! Nàng cách mành kiệu khê nói: “Ta không đói.”

Tiểu Đào vẫn ân cần nói: “Cô chủ, cô cũng không cần nhin!”

Minh Lan giận xám mặt: “Ta không nhin!”

Phong thủy cổ đại nói chung là na ná nhau, ngoài kinh thành đông phú, tây quý, nam bần, bắc tiện, bên trong thành là hoàng thân quốc thích với quyền thần huân quý. Nhờ phúc cụ ông họ Thịnh mắt sáng, bất động sản nhà họ Thịnh rất gần bên trong thành, cách phủ Ninh Viễn hầu không xa. Minh Lan ở trong kiệu khoảng chừng hai bữa cơm, kiệu đã hạ xuống.

Minh Lan một tay đặt trên cổ tay Đan Quất, một tay nắm dải lụa đỏ thắm vừa được nhét vào, u mê đi về phía trước, bước vào cửa phủ Ninh Viễn hầu. Minh Lan ngay lập tức cảm thấy bên tai liên tục tiếng pháo mừng, trên mặt đất trải thảm hỉ thật dài dẫn vào hỉ đường. Minh Lan chậm rãi đi trên thảm hỉ, mãi đến khi thấy thềm cửa chạm khắc mới biết là đã đến nơi.

Sau một lúc, Minh Lan giống như con rối, theo người xướng lễ nghi không ngừng đứng lên quỳ xuống lạy, quay mình lại lạy, lạy xong quay mình lại lạy, một hồi vầng đầu hoa mắt xong mới giống như chó con bị dắt đi, ai mà biết bên trong phòng tân hôn so với bên ngoài còn ồn ào hơn. Minh Lan bị kéo xuống ngồi trên giường cưới, nghe tiếng một đám phụ nữ cười đùa trong phòng.

So với Minh Lan đang bối rối, Cố Đình Diệp lại quen cửa quen nẻo từ trong tay ma ma đám cưới nhận lấy cây bằng gỗ mun nạm bạc quần lụa đỏ, cẩn thận từng li từng tí nâng khăn hỉ đỏ tươi như lửa lên, đúng là cưới lần thứ hai có khác.

Minh Lan chỉ cảm thấy ánh sáng, trên đỉnh đầu có bóng người cao lớn, nhìn về phía Cố Đình Diệp đang đứng đối diện, con mắt sâu thẳm tĩnh lặng, đặc biệt sâu hơn khi con mắt hẹp dài liếc sang, lúc nhìn người giống như có

suy nghĩ sâu xa. Minh Lan đặc biệt đỏ mặt kịp thời, sau đó cúi đầu e thẹn đúng lúc. Cố Đình Diệp không nhịn được, khoe miệng khê nhếch lên, trên mặt toàn là ý cười.

Sau đó hần ngồi xuống bên cạnh Minh Lan, trong miệng lẩm bẩm gì đó, Minh Lan nghe xong ngờ ngợ nhận ra là ‘... làm sao lại tô trát mặt thành thế này?’ Minh Lan suýt tí nữa muốn mắng, bà cô anh khổ cực cả một ngày, anh còn dám ghét bỏ?!

“Ôi! Thật là một cô dâu xinh xắn!” Một phụ nhân mặc áo dài bằng gấm đỏ thêu quả lựu cười nói, nữ quyến cả phòng vui vẻ theo, ồn ào trêu ghẹo.

Minh Lan giương mắt nhìn, cả phòng là phụ nhân châu ngọc gấm vóc, mỗi người đều rực rỡ, gấm hương lộng lẫy, nàng nhìn đỏ cả mặt, bôi trát thành cái bộ dáng này mà các chị cũng có thể thấy xinh hay không xinh à?!

Minh Lan với chú rể bị tung vào một đồng các loại đậu phộng, táo hồng táo đỏ gì đó. Minh Lan không dám nhúc nhích chỉ có thể ngồi thành thật, Cố Đình Diệp lại theo phản xạ có điều kiện, không nhịn được đỡ mấy cái, gây ra một trận cười đùa.

“Ai nha! Em Diệp à, đây là đồng phòng, không phải tập võ, bản lĩnh của cậu không dùng ở đây được rồi!” Vẫn là phụ nhân phúng phính mặc áo thêu quả lựu trêu ghẹo, trong phòng cười phá lên, Cố Đình Diệp chậm rãi thả tay xuống khê mỉm cười, cũng không nói câu nào.

Đám nữ quyến cuối cùng vẫn kiêng dè thân phận cùng tính khí của Cố Đình Diệp, không tiện cười đùa quá đáng. Một vị phụ nhân bưng một mâm đồ đến, trên có một ít món tráng miệng, đưa tới bên miệng Minh Lan. Minh Lan biết đây là phong tục, nhắm mắt cắn một miếng nhỏ, quả nhiên bên trong là nửa sống nửa chín, Phụ nhân cười hì hì nói: “Sinh hay không sinh?”[‘]

[‘] Từ 生 đọc là Sinh, vừa có nghĩa là “sống”, vừa có nghĩa là “sinh đẻ”.

Minh Lan trong bụng mắng to, lại cúi đầu nhỏ giọng nói: “Sinh.”

Nữ quyến trong phòng lại cười to một trận, phụ nhân đó quay đầu cười nói: “Các vị phu nhân mợ chủ nghe thấy không, cô dâu nói là muốn sinh, tương lai nhất định là cành lá sum suê, đông con nhiều phúc!”

Gò má Minh Lan nóng đỏ lên, phối hợp cười ha ha ngây ngô vài tiếng, nỗ lực nhắc nhở bản thân, đây là thời đại không có kế hoạch hóa gia đình, bá Quan thế âm bồ tát không bằng bá heo mẹ giả rẻ mẫu mã đẹp.

Cuối cùng là uống rượu hợp cần, một khay đựng trà sơn đỏ mạ vàng hình hoa hải đường được bưng lên, bên trên đặt một đôi chén uống rượu nhỏ bằng sứ trắng vân hình chim, dùng một sợi dây đỏ buộc vào. Minh Lan hơi nghiêng người sang, đỏ mặt uống rượu giao bôi cùng Cố Đình Diệp, lúc thân thể sát vào, mí mắt khẽ nâng lên, chỉ thấy đối diện là hàm dưới của nam nhân sạch sẽ anh tuấn, nàng hơi giật mình trong lòng.

Tốt xấu gì cũng là hàng hảo hạng, tắt đèn đi, nhắm mắt lại, cũng không phải là không qua được. (Mê giai rồi còn ngại biện)

Nghi lễ kết thúc, Cố Đình Diệp vội vã đi ra ngoài đãi khách, trước khi đi ra cửa không nhịn được quay lại nhìn giống như muốn nói gì đó, nhìn thấy một phòng đầy nữ quyến lại ngậm miệng đi ra ngoài. Phụ nhân mập mạp kia vẫn nhin cười, thấy hần đi ra ngoài mới đến trước mặt Minh Lan thân thiết nói: “Em dâu hai, chị là chị dâu Huyền, em đừng sợ, em đã vào nhà chúng ta, sau này sẽ là người một nhà!”

Minh Lan thấy chị ta cười ôn hòa cũng mỉm cười lại: “Chị dâu Huyền.”

Lúc này bỗng nhiên có một phụ nhân đang đứng bên cạnh bàn che miệng cười nói: “Chị dâu Huyền, chị cũng quá nhanh nhẹn rồi, chị dâu chính thức còn chưa nói gì, chị cũng đừng sốt ruột lên tiếng trước!”

Một phụ nhân khác lập tức nổi hứng thú nói: “Lời này cũng không chính xác, đều nói nóng vội không sinh được con trai, chị dâu Huyền lại có hai đứa con trai rồi, có thể thấy chị dâu là chỉ vội lúc cần vội thôi “

Các nữ quyến đồng loạt cười lớn, chị dâu Huyền giả vờ tức giận, tay chống vào eo bữu môi nói: “Được được! Chị đã già rồi, mấy năm gần đây bị các em nói da mặt càng ngày càng dày rồi!” Sau đó quay đầu chỉ vào một vị phụ nhân khác đang lặng lẽ ngồi ngay ngắn cạnh đèn lồng song hỷ, cười với Minh Lan nói: “Em dâu à, đây mới là chị dâu ruột nhà em!”

Phụ nhân kia tuổi gần ba mươi, mặt một thân áo dài màu nhung đỏ sậm vân mây sẫm màu, mặt trái xoan trắng nõn vô cùng mộc mạc, tướng mạo đoan trang thanh tú, khẽ mỉm cười, chỉ có điều giữa hai hàng lông mày có mấy phần buồn rầu. Cũng không thấy chị ta đeo trang sức phụ kiện gì, chỉ lặng lẽ đứng đó, chậm rãi đi về phía mình, trong phòng liên yên tĩnh lại, không có ai tiếp tục nói cười.

Minh Lan biết đây là con dâu trưởng của chi trưởng nhà họ Cố, vợ của Cố Đình Dục, là Ninh Viễn hầu phu nhân Thiệu thị. Minh Lan không dám xuống giường, chỉ lập tức quay về phụ nhân kia gật đầu cung kính nói: “Chị dâu cả!”

Thiệu phu nhân đi đến, nhẹ nhàng nắm tay Minh Lan. Minh Lan chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc hơi lạnh, nghe chị ta chậm rãi nói: “Sau này sẽ là người một nhà, việc nhà qua một thời gian sẽ dần quen thuộc, ở nhà cũng không nên câu nệ.” Nói rất ít, giọng nói bình thản, có thêm một chút tịch mịch cùng hờ hững khó nói ra.

Thiệu phu nhân quay lại, nói với mọi người: “Chúng ta cũng mau ra ngoài, khách đến rất đông, là chủ nhà không nên tụ tập cười nói với cô dâu.” Nữ quyến mỉm cười đáp lời, chị dâu Huyền đi đầu, đoàn người nói đuôi nhau ra ngoài.

Thiệu phu nhân lại quay lại nói nhỏ với Minh Lan: “Chị biết em có người hầu hạ bên cạnh, nhưng mà cậu Hai trước kia cũng không ở đây, người cậu ấy mang đến cũng chưa chắc thích hợp, chị có để hai đứa hầu gái ở cửa cho em, em cần gì cứ dặn dò. Hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, chị đã gọi mang lên ít đồ ăn, một lúc sẽ đem lên.”

Nói xong khẽ mỉm cười, chờ Minh Lan cảm ơn liền đi cùng ra ngoài.

Minh Lan nhìn cửa đóng lại, cảm thấy hơi ngạc nhiên. Ấn tượng về Thiệu phu nhân và Tần thái phu nhân hoàn toàn không giống nhau. Một người khách khí, hòa ái, chu đáo nhưng lại có chút lạnh nhạt, làm người ta có cảm giác xa cách ngàn dặm. Có thể người khác sẽ cảm thấy không thoải mái nhưng Minh Lan lại cảm thấy rất được, loại quan tâm có chừng có mực trái lại khiến người ta có cảm giác tự tại.

Mọi người rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Đan Quất, Tiểu Đào cùng với hai đứa hầu nhỏ.

Đan Quất nhìn Minh Lan ngồi thẳng tắp một lúc lâu đã sớm đau lòng, thấy người ngoài đã đi hết liền vội vàng tiến lên thấp giọng hỏi dò: “Cô chủ, cô có đói bụng không, có muốn uống một ngụm trà không?”

“Không cần.” Minh Lan vỗ cái eo cứng ngắc của mình, vô cùng muốn lười biếng nằm dài ra, có điều ngại hai đứa hầu, không nên để cho họ nhìn thấy, liền nói với Đan Quất: “Tôi muốn rửa mặt, chị đi mang ít nước nóng đến đây.”

Bức tường trắng như bột vôi này thực sự sắp lấy mạng của nàng, Đan Quất đáp lời rồi rời đi.

Tiểu Đào thấy Minh Lan không tự xoa được phía sau của chính mình liền nhẹ nhàng đi qua thay nàng xoa nắn. Tiểu Đào rất có năng khiếu xoa bóp, dùng sức không nặng không nhẹ. Minh Lan thoải mái rên rỉ một tiếng

trong lòng, nhưng thấy hai hầu gái vẫn đứng ở góc phòng chỉ đành bày ra vẻ mặt trang trọng, mỉm cười hướng họ nói: “Các em tên là gì?”

Hai đứa hầu gái giống như vô cùng ngạc nhiên, một người lớn hơn cung kính tiến lên: “Thưa phu nhân, em tên là Hạ Hà, em kia tên Hạ Trúc, là lão gia dặn dò đến hầu hạ phu nhân.”

Minh Lan nói cho cùng đã sống mười năm hủ bại ở nhà họ Thịnh, nhìn một cái đã nhận ra hai đứa hầu này dù nói chuyện cử chỉ cung kính cẩn thận nhưng cũng có mấy phần căng thẳng cứng nhắc, không được tự nhiên, liền biết ngay họ cũng không được trải qua quá trình huấn luyện chính thức quá lâu, đoán là mới được hơn nửa năm đào tạo tạm thời.

Nói ra, hầu gái bậc cao bên cạnh người trong gia đình giàu có xa hoa mấy đời hiển hách phần lớn là được bồi dưỡng từ nhỏ, thường trên dưới mười tuổi đã vào làm người hầu trong nhà, mỗi tiếng nói cử chỉ đều phải học, đồ ăn, cử chỉ, rót trà, trang điểm, chải đầu, dọn dẹp, tính sổ, thậm chí là nói chuyện đãi khách với lễ vật qua lại đều có quy định cụ thể, càng không kể những kiến thức mắt thấy tai nghe hàng ngày.

Có câu ‘thà cưới hầu gái của nhà giàu còn hơn cưới con gái nhà nghèo’, câu này trước đây Minh Lan còn khịt mũi coi thường, nhưng sau khi thấy Phòng ma ma nghiêm ngặt cẩn thận chỉ bảo, nàng cũng chỉ có thể nói, tục ngữ đúng là có đạo lý. Mà Phòng ma ma vẫn còn tiếc nuối nói họ Thịnh đã giản lược rất nhiều quy củ rồi, nếu như giống như ở phủ Dũng Nghị hầu, hầu gái bên người Minh Lan phải sàng lọc đi một nửa.

Câu nói này làm Tiểu Đào sợ hãi mất ngủ mấy đêm, chỉ sợ bị đuổi ra ngoài.

Vì lẽ đó, cái loại con gái ‘bán mình chôn cha’ được cậu chủ cứu ở ven đường, sau đó khóc sống chết cầu xin làm trâu làm ngựa bên người để hầu hạ báo ân, ở trong các gia đình giàu có rất ít có khả năng có. Coi như muốn

cứu người cũng phải giao cho ma ma quán sự chậm rãi dạy dỗ, học tập quy củ lễ nghi, từ vòng ngoài từng bước đi lên, muốn một bước nhảy lên làm hầu gái hầu hạ bên người? Không có cửa! Người cuối cùng là báo ân hay là đến câu kẻ ngốc? Người cổ đại trong lòng rất rõ ràng, thiếu não chỉ có trên phim truyền hình hiện đại thôi.

Nhìn tình hình hiện tại, Cố Đình Diệp hiện không tin tưởng người của phủ Ninh Viễn hầu, chỉ có thể đưa đến người của chính mình. Nghe nói lúc hoàng đế ban thưởng điền trang dinh thự cũng thường không ít nô bộc, không biết hai người này là từ đâu đến.

Hạ Hà thấy Minh Lan trước sau không nói, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn hiện lên nét sợ hãi. Minh Lan nhìn thấy khẽ mỉm cười nói: “Tên thật dễ nghe, là ai đặt?”

Hạ Hà nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm nói: “Là do Thường ma ma đặt, bởi vì chúng em được chọn vào trong phủ trong ngày mùa hè.”

Minh Lan âm thầm nhớ tên hai đứa, nghe hai cô bé này ăn nói rõ ràng, thái độ cũng coi như hào phóng, cũng hơi yêu thích. Tiểu Đào không nhịn được phát biểu ý kiến: “Tên các em rất, à không, hết sức hay.”

Minh Lan liếc con bé một cái, tiểu Đào đến giờ vẫn vì tên mình quá thông tục dễ hiểu mà canh cánh trong lòng.

Minh Lan tán gẫu một lúc với hai đứa, Đan Quất đã bưng chậu rửa mặt đến, phía sau là hai hầu gái khác, chia nhau cầm bình đựng xà bông thơm cùng khăn mặt.

Tiểu Đào lập tức đứng dậy nhận lấy khăn, đặt một cái khăn lớn trước ngực Minh Lan, sau đó từ trong túi thêu bên người mình lấy ra một cái lược nhỏ tinh xảo bằng đồi mồi trong mờ chải tóc mai của Minh Lan lên, sau đó nhúng ướt một cái khăn khác ra giúp Minh Lan rửa mặt. Đan Quất thì gỡ

xuống bảy tám cái vòng vàng long phượng từ trên tay Minh Lan, xếp lại cẩn thận.

Minh Lan hơi cúi đầu, để cho mấy đứa giúp mình rửa mặt rửa tay, đổi hết ba chậu nước mới rửa sạch sẽ phấn trắng trên mặt Minh Lan. Đan Quất lại mở hòm nhỏ ra, lấy ra một cái bình nhỏ tinh xảo, ngón tay kem thơm hương hoa chấm đều trên mặt, trên cổ và tay Minh Lan nhẹ nhàng xoa bóp.

Cuối cùng Đan Quất hầu hạ Minh Lan đổi thân quần áo mới tinh, Tiểu Đào sửa sang lại mái tóc của Minh Lan.

Động tác vô cùng trôi chảy thành thục, thể hiện hàng ngày vẫn quen làm. Hạ Hà và Hạ Trúc khẽ há miệng, hai hầu gái do Thiệu phu nhân đưa tới nhìn chăm chú một hồi giống như có chút giật mình, thầm nghĩ không ngờ một con vợ lẽ nhà quan tứ phẩm ở kinh thành cũng có nề nếp phong thái như vậy, trong lòng cũng không dám khinh thường.

Rửa mặt xong, cửa lại lần nữa mở ra, mấy đứa hầu bà hầu bưng đến mấy món đồ nhắm rượu và tráng miệng, Thôi ma ma ở phía sau cũng theo vào, bày đồ ăn lên bàn, phái mấy đứa hầu khác ra ngoài, trong phòng chỉ để lại Đan Quất với Tiểu Đào hầu hạ.

Bà vẫn ở bên ngoài lo liệu hành trang hòm xiểng của Minh Lan, lúc này miễn cưỡng thu xếp xong mới bước vào trong phòng, thấy Minh Lan liền nở nụ cười “Cô chủ vẫn là cái tính này, dù không thích cũng nên giữ son phấn trên mặt, cứ phải rửa sạch sẽ mới xong.”

Minh Lan nhắc đũa, sừng mặt lên nói: “Ma ma không biết, phấn này rửa mất ba chậu nước đấy.”

Thôi ma ma từ ái nhìn Minh Lan ăn, cũng bắt chuyện với Tiểu Đào và Đan Quất đang ăn đồ tráng miệng. Tiểu Đào ăn đến phình má hỏi: “Ma ma, bên ngoài đều ổn rồi sao? Tối nay chúng ta ngủ ở đâu?”

Thôi ma ma véo mũi Tiểu Đào nói: “Có ai làm hầu gái như người? Không lo cho chủ nhân chỉ lo cho chính mình! Đều tốt rồi, cũng không ở mấy ngày, hòm xiềng chỉ cần an toàn là được, chỉ mở ra mấy cái, còn lại đến phủ tướng quân rồi từ từ sắp xếp.

“Ma ma vất vả rồi.” Minh Lan nỗ lực nuốt xuống một miếng nắm bách hoa phù dung. “Đều là Minh Lan làm ma ma mệt mỏi, vốn nên để người hưởng phúc giờ lại kéo quay lại.”

Thôi ma ma nhắc khăn lên, giống như khi Minh Lan còn nhỏ lau vệt bẩn trên khóe miệng cho nàng, cười nói: “Cô chủ nói cái gì, nếu không phải do thân thể bà già này không tốt, cô chủ muốn đuổi tôi cũng không đi.”

Minh Lan mỉm cười tiếp tục cúi xuống ăn, Thôi ma ma liếc nhìn nàng một lúc không nhìn được nói: “Tôi nghe bên ngoài uống rượu vô cùng âm ỉ, đêm nay... cô chủ... cần phải... cẩn thận chút, bây giờ không được... cũng không thể để cậu làm bừa.”

Thôi mama vất chọn lựa từ ngữ, Minh Lan đỏ mặt một lúc.

Ăn uống no đủ, Minh Lan chỉ ngồi chậm rãi chờ đợi, tiếc là đang ở nhà họ Cố, nếu không thì có thể cùng Đan Quất với Tiểu Đào chơi trò địa chủ giết thời gian, suy nghĩ lung tung một lúc, nến long phượng đỏ thắm trên bàn đã cháy hết một phần ba. Minh Lan nằm nhoài ra đầu giường buồn ngủ, chợt nghe ngoài phòng một trận huyên náo, sau đó có người hô:

“Cậu hai về phòng!”

Minh Lan đột nhiên tỉnh táo, giống như tôm nhảy dựng lên, nghĩ một lúc lại vội vã ngồi xuống.

Cửa bị mở ra từng lớp, một trận mùi rượu theo vào, hai bà hầu già cực kỳ tráng kiện đỡ Cố Đình Diệp đi vào sau đó nhẹ nhàng đặt ở trên giường. Minh

Lan nhin không nhìn ma men ở bên cạnh, vô cùng bình tĩnh mỉm cười nói: “Làm phiền hai vị ma ma, Đan Quất lấy hai bao lì xì.”

Đan Quất nhét tiền lì xì đã chuẩn bị đủ, hai bà hầu xoa mồ hôi trên trán, ước lượng sức nặng của bao lì xì, có ít nhất năm lượng bạc, trong lòng vô cùng vui vẻ cung kính xin cáo lui.

Hai bà hầu vừa ra ngoài, Minh Lan liền đuổi chân đặt xuống đất, ai biết ma men đang nằm bên cạnh bỗng nhiên tỉnh lại, vẻ mặt còn tỉnh táo, miệng lầu bầu: “Mấy tên không trọng nghĩa này!”

Cố Đình Diệp người đầy mùi rượu khiến Minh Lan cau mày, hẩn thoáng quay đầu nhìn Minh lan, cố gắng tỉnh táo lại, dựa thân thể cao lớn vào thành giường, mở đôi mắt hẹp dài, cười như không cười nhìn Minh Lan, hơi nhướn mày nói: “Tôi đi tắm rửa trước, em cũng thay đồ đi.”

Hạ Hà, Hạ Trúc đang đứng bên cạnh nghe xong liền đi đến phòng riêng đã chuẩn bị sẵn bồn nước nóng. Cố Đình Diệp vung tay đứng lên mà đi, lúc đầu bước chân có hơi lảo đảo, sau đó liền vững vàng.

Minh Lan ngơ ngác đứng phía sau, Thôi ma ma lập tức tỉnh táo, chỉ huy Tiểu Đào cùng Đan Quất hầu hạ Minh Lan gỡ vòng với trâm, treo đồ hỉ lên, đổi qua một thân áo lót vải bông mềm mại, sau đó kéo Đan Quất và Tiểu Đào vẫn đang chần chừ đi ra ngoài.

Minh Lan cắn ngón tay, nhìn giường gấm phủ kín vải hỉ đỏ thắm vô cùng chướng mắt. Một lúc sau Cố Đình Diệp một mình quay lại, mặt quần áo trong bằng gấm trắng như tuyết, tóc còn hơi ướt, thân thể cao lớn ngồi xuống giường, tựa nghiêng nghiêng trên gối, con mắt sâu thẳm lẳng lẳng nhìn Minh Lan cũng không nói gì.

Minh Lan bị ánh mắt nóng rực nhìn đến cả người bốc khói, họng phát khô. Nàng ho khan hai tiếng, “Vừa nãy dùng đồ ăn khuya, em, em ... em đi súc miệng.” Nói xong chạy tóe khói vào trong phòng cách vách

Ở sau tấm bình phong, Minh Lan súc miệng năm lần, củng cố tinh thần mười tám lần, đọc thuộc lòng mấy lần luật hôn nhân gia đình đoạn liên quan đến nghĩa vụ vợ chồng, cuối cùng mới anh dũng, quyết tuyệt, việc nghĩa chẳng từ nan bước thấp bước cao trở lại phòng ngủ, vừa định bò lên giường đã thấy Cố Đình Diệp đang dựa vào đầu giường ngủ thiếp.

Minh Lan thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, trong lòng thư thái một lúc, chân nhỏ để trần đi đến cạnh bàn, tự rót một chén trà uống cạn sạch một hơi chưa thả xuống, ai biết sau lưng truyền tới tiếng nói: “Em rửa mặt xong rồi?”

Minh Lan suýt chút nữa sặc chết tươi, vội vã đặt chén trà xuống ho khan liên tục, quay đầu nhìn thấy Cố Đình Diệp đã tỉnh từ lúc nào, đôi mắt trầm tĩnh đang nhìn mình chăm chăm, sắc bén giống như gương sáng. Nến đỏ long phượng vẫn rạng ngời rực rỡ, chiếu vào con mắt hân tỏa sáng lung linh.

Minh Lan sững sờ vài giây, vội vã rót thêm một chén trà, bưng đến trước mặt hân ân cần nói: “Chàng uống nước, chàng uống nước.”

Cố Đình Diệp nhìn cổ tay Minh Lan trắng ngần trơn bóng như ngọc, trong miệng phát khô, nhận cốc trà, cũng uống cạn sạch sau đó đưa trả lại cho Minh Lan. Minh Lan đặt cốc trà trở lại trên bàn, tiếp tục đứng lại đó. Cố Đình Diệp cười khẽ, ánh mắt ám muội: “Còn chưa thu xếp xong sao?”

Minh Lan hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Thực ra, em có lời muốn nói cùng chàng!”

Cố Đình Diệp phất tay một cái, không để ý chút nào nói: “Sáng mai nói tiếp, giờ nghỉ ngơi đã.” Nói xong liền xuống giường, anh ta chân dài, bước hai bước đã đến chỗ Minh Lan, tay nắm lấy tay Minh Lan.

“Thực ra, có chuyện quan trọng muốn nói với chàng!” Minh Lan hơi giãy giụa.

“Sau này hãy nói.”

Cánh tay anh nhắc lên, Minh Lan chỉ cảm thấy hai chân nâng lên, cả người bị anh ta bế lên, nói đúng ra là bị khiêng đi, Minh Lan nhìn xuống thấy mặt đất liền sợ hãi, chỉ có thể bám chặt vào anh ta, ngay lập tức bị quăng vào bên trong giường.

Cố Đình Diệp kéo chăn ra, giơ tay tháo xuống hai tầng vải the đỏ tươi hoa văn quả lựu bách tử cùng lớp màn trong, quay đầu nhìn lại chỉ thấy thân thể nho nhỏ của Minh Lan lui về góc giường, không nhìn được run cầm cập.

“Em, em, em, em...” Nàng bị nói lấp rôi.

“Hôm nay bận rộn cả ngày, em nhất định là rất mệt rồi, mau nghỉ ngơi.” Cố Đình Diệp nắm tay nhỏ của thiếu nữ, nhẹ nhàng xoa bàn tay nhẵn nhụi của nàng, da thịt mềm mại, sờ xuống còn cảm nhận được xương ngón tay mỏng manh.

“Em không mệt!” Mặt Minh Lan đỏ lên, ngoan cố nửa ngày rốt cuộc nói được một câu.

“Không mệt?” Con mắt hẹp dài của Cố Đình Diệp giống như biến hóa: “Vậy thì tốt quá.”

Hắn đột nhiên kéo Minh Lan đến đầu giường, thân mình cao lớn lập tức đè lên, áp từ đầu đến chân, ngón tay trực tiếp thăm dò bên trong xiêm y, cảm nhận được đều là da thịt mềm mại của thiếu nữ, vòng eo yếu ớt giống như có thể bẻ gãy, vuốt ve lên phía trên, là hai khối đầy đặn, hương thơm tan vào mũi.

Minh Lan run cầm cập, bắp thịt đàn ông cường tráng cứng ngắt, ma sát làm cả thân nàng đều đau, nàng bắt đầu nhức nở: “Hu, hu em không biết...” Không đúng, thực ra nàng hiểu lắm: “Hu, hu, em chưa từng làm.”

Cả người nam nhân đã nóng lên, căn bản không nghe thấy nàng nói gì, chỉ không ngừng xoa nắn thân thể nàng.

Minh Lan bị xoa nắn đến cong người lên, nghiêng người tránh né, chon đầu vào bên trong gối, giống như con thú nhỏ bị hoảng sợ nức nở nghẹn ngào, lại lộ ra gò má cùng vành tai trong suốt. Cố Đình Diệp chăm chăm nhìn, ma xui quỷ khiến há miệng đến gần cắn một miếng, Minh Lan kêu đau muốn tránh ra lại bị đè chặt ở trên giường.

Nam nhân lấy đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm đến trong miệng nàng, dứt khoát kéo xiêm y thiếu nữ ra, thú nhỏ trắng nõn non nớt sợ muốn hét lên, rồi lại không dám, chỉ có thể thút thít. Nam nhân càng hưng phấn, hôn xuống cổ thiếu nữ một chút, nôn nóng cắn xuống trước ngực nàng, ánh mắt nam nhân đỏ rực. Một đôi đẹp lung linh khéo léo đáng yêu rụt rè nhô lên, hân há miệng ngậm lấy, không ngừng mút vào.

Minh Lan cuối cùng không nhịn được, khóc lóc vươn ra cẳng chân óng ả bóng mượt, dùng sức đập vào lồng ngực tinh trắng trần trụi của hắn, không ngờ bị bắt lấy. Hắn túm chặt cẳng chân của vợ nhỏ lại, tinh tế yếu ớt giống như sờ một cái là vỡ tan, không thể chờ đợi được kéo một bên chân nàng sang, sau đó cúi người xuống, lần thứ hai đè lên thân thể nàng.

Môi hắn tìm lấy cổ với vành tai mềm mại của cô vợ nhỏ, thở hỗn hển không ngừng hôn liếm. Minh Lan chỉ cảm thấy một chân mình bị nâng lên, sau đó u mê bị ma sát hùng hực một lúc, phía dưới một cơn đau sắc bén kéo đến.

Minh Lan khóc, lần này là khóc thật, nước nức rơi nước mắt, cắn môi không hô ra tiếng, nỗ lực kiềm chế.

Cố Đình Diệp cũng đã nhìn nửa ngày, cảm thấy cô vợ nhỏ hơi thả lỏng, không nhịn được xuất lực đánh lên, vừa hôn miệng nhỏ của nàng, vừa dùng sức vận động. Minh Lan chỉ chôn đầu vào trong gối, nước mắt thấm ướt

một bên áo gối, khóc âm ỉ: “... Hu hu, đừng làm nữa... lần sau làm tiếp... chàng tha em đi! Em không được...”

Minh Lan vẫn biết mình không phải dạng người thực tế, về tư tưởng thì rất mạnh mẽ linh hoạt, bình thường trào phúng với đả kích nàg hoàn toàn không có cảm giác. Có điều thân thể này rất kém cỏi, sợ lạnh, sợ nóng, sợ ngứa, còn đặc biệt sợ đau, một chút đau đớn nàg cũng khóc đến nước mắt giàn giụa.

Cố Đình Diệp không thêm dỗi nàg, nàg càng chống chế xin tha, dáng vẻ càng xinh đẹp quyến rũ, thân thể này quả thật là mất hồn. Hãn không nhìn được nâng mông trắng của nàg, dùng sức đè lên phía trên, càng phát lực mạnh, khiến Minh Lan cuộn lại thành con tôm. Nàg cực kỳ tức giận khắp nơi tìm cái để hả giận, cũng chỉ sờ thấy da thịt, không biết là bả vai hay là cánh tay của người kia, mạnh mẽ cắn một cái. Ai biết phản kích càng kích thích sự mãnh liệt của hãn, không ngừng xoa nắn thân thể nàg, phía dưới càng chịu tội hơn, hai chân bị kéo căng, thân thể bủn rủn muốn tê liệt.

Minh Lan hết cách, chỉ có thể nhắm mắt nheén ngào, góc giường này giống như chân trời góc bể của nàg, lên trời không có cửa, xuống đất không có đường, chỉ có thể bị đặt dưới thân nam nhân hoan ái.

Cũng không biết chịu đựng bao lâu, Minh Lan cảm thấy thắt lưng muốn đứt ra rồi, Cố Đình Diệp mới thở hốt hể kết thúc. Minh Lan cả người run rẩy, giống như chết rồi, hai người đều ướt mồ hôi, Minh Lan bủn rủn thành bãi bùn nhão, Cố Đình Diệp vẫn ôm chặt Minh Lan.

“Bảo bối nhỏ, đau không?” Hãn hỏi.

Minh Lan xấu hổ như trứng tôm hấp, then quá hoá giận muốn cắn hai miếng thịt của anh ta cho hả giận, chỉ giận dỗi xoay mặt đi chỗ khác. Cố Đình Diệp nhìn dáng vẻ này của nàg, cười khẽ lên, nhẹ nhàng hôn cổ với vai nàg. Minh Lan co quắp không thể động đậy, chỉ có thể mắng to trong

bụng, mơ mộng cùng Lữ Sơn Thăng Long chương (chương này trong một bộ Manhwa) đánh cho hắn sưng hết mặt mũi.

Đang vui vẻ AQ, Minh Lan chợt thấy bên eo nhô lên một cái gì đó cứng đơ, nàng lập tức giật mình, sợ đến hồn bay phách lạc, cũng không biết sức ở đâu ra, dùng cả tay lẫn chân chạy trốn khỏi anh ta, xoay mình chui vào trong chăn, từ đầu đến chân bọc lại ở bên trong run lấy bầy.

Cố Đình Diệp thấy nàng bị dọa thành dáng vẻ này, vừa tức vừa buồn cười, cánh tay cường tráng duỗi ra kéo Minh Lan lại, giống như lột bánh chưng lôi Minh Lan từ trong chăn ra, tiếng cười trầm thấp nói: “Sợ cái gì, tôi cũng không ăn em.”

“Hu hu, chàng đừng tới nữa... Tha cho cháu đi, chú hai... a không phải... tướng công, phu quân, tha cho em đi, em sau này cái gì cũng nghe chàng! Tha cho em đi tha cho em đi...” Minh Lan chỉ thiếu quỳ xuống đất cầu xin.

Cố Đình Diệp không nhịn được cười lớn, ôm Minh Lan hôn rồi lại hôn, không ngừng vuốt ve thân thể nàng. Hắn xem như được mở mang hiểu biết, cô bé này khi cần cái gì thì lời hay nào cũng sẽ nói, nhưng một khi thoát khỏi nguy hiểm nàng lập tức sẽ chơi xấu, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, hoàn toàn không nhớ rõ trước đây mình đã hứa hẹn cái gì.

“Bảo bối nhỏ, ngoan! Chúng ta ngủ, tôi không động vào em nữa.” Nói như vậy nhưng tay vẫn không thành thật sờ sờ đến, thấy một đôi nhô lên mềm mại, bụng dưới hắn lại tỏa nhiệt, lại một hồi xoa nắn làm phiền mới thả lỏng một chút.

Minh Lan đương nhiên không chịu tin hắn. Hai người lôi kéo chăn giăng co một lúc, cuối cùng Minh Lan kiên quyết yêu cầu mỗi người một chăn đi ngủ. Cố Đình Diệp cười kéo cả người lẫn chăn ôm vào trong lòng, không nhịn được lại tìm đến hôn đôi môi mềm mại xinh đẹp.

” Vừa lúc này em có chuyện muốn nói cùng tôi phải không?” Cố Đình Diệp bỗng nhiên nhớ lại.

“Không nói nữa.” Minh Lan sống dở chết dở.

” Không phải em nói là có chuyện quan trọng sao?” Nam nhân mặt mày đầy xuân.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Phủ Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vẻ

Hai người ầm ỉ đến đêm khuya mới yên tĩnh. Minh Lan sức cùng lực kiệt nằm liệt giường, trên người dính nhơm nhớp khó chịu nhưng không muốn nhúc nhích chút nào, mí mắt giống như bị núi Thái Sơn đè xuống. Cố Đình Diệp thì mấy năm qua ở bên ngoài ăn gió nằm sương, sinh hoạt rất cầu thả, cũng không muốn xuống giường tắm rửa, chỉ thân mật ôm Minh Lan nửa tỉnh nửa mê.

Minh Lan ngủ rất say, mơ màng giống như trở lại thời đại học đi tập quân sự, cả ngày luyện đi đứng nghiêm nghị tám tiếng đồng hồ, buổi tối đầu vừa dính gối là bất tỉnh nhân sự, toàn thân giống như bị đánh tơi bời một trận, eo mềm nhũn, chân mỏi nhừ, xương khớp giống như bị tháo ra lắp lại, đầu óc là một khối hồ dán, khác biệt duy nhất là một chỗ không nên đau lại đặc biệt đau.

Tờ mờ sáng, Minh Lan bị ép tỉnh lại, giống như cá chép trên sông chật vật há mồm hít thở, mở mắt nhìn xung quanh tìm thấy một cái chân giò hun khói Kim Hoa cỡ đại vắt trên bụng mình. Nàng hết sức nhịn nổi kích động muốn cào mặt người, nỗ lực xoay mình muốn di chuyển, không ngờ lại đánh thức Ngũ Chỉ Sơn nằm cạnh. Hắn liền giơ tay lên, ôm chặt Minh Lan trong lồng ngực, cúi đầu hôn gò má của nàng, cảm thấy chạm vào ấm áp trắng mịn, không nhịn được lại nhào nặn vuốt ve một trận.

(‘)Chân giò Kim Hoa: Đặc sản đặt theo tên thành phố Kim Hoa, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc

(‘) Ngũ Chỉ Sơn là ngọn núi sinh ra từ bàn tay Phật tổ đờ Tôn Ngộ Không đó.

Cố Đình Diệp từ từ tỉnh lại, chút rục rà rục rịch. Minh Lan như con rùa liều chết chui vào trong chăn, đầu vùi vào gối. Cố Đình Diệp cũng không lật rùa lên, chỉ đơn giản là đè lên trên, hôn dọc theo sống lưng nhả nhụi mảnh mai của thiếu nữ, cảm mới mọc râu cọ xát làm lưng nổi lên từng mảng hồng hồng.

Lần này Minh Lan bị ép đến mức hít vào thì ít thở ra thì nhiều, gần như muốn trợn trắng mắt, khó khăn quay đầu lại: “Chàng, chàng, chàng mau tránh ra!... Em sắp tắt thở!” Cố Đình Diệp cười ha hả trở mình, tiện tay ôm vợ nhỏ nằm trên người mình. Minh Lan nằm nhoài trên lồng ngực của hắn thở dốc, thấy hắn cười sung sướng thì càng hận hơn, nắm tay lại tàn nhẫn đâm hai cái, ai biết hắn ta bấp thịch cứng ngắt như sắt, ngược lại còn làm đau tay của chính mình. Minh Lan không nhịn được kêu lên: “Thả em ra, em đi tìm thuốc dán!”

Cố Đình Diệp cười đáp: “Không sao, tôi không đau.”

Minh Lan giận dữ: “Em đau.”

Trên đời này, hai nơi thô tục nhất là giang hồ với quân doanh cậu hai Cố đều đã lẫn lộn, hơn nữa còn lẫn ra khuôn ra dạng. Quả nhiên, Cố Đình Diệp lập tức hiểu nhầm, ánh mắt hắn tối sầm lại, nhẹ nhàng xoa gò má Minh Lan, nhẹ giọng thương tiếc nói: “Sau này sẽ hết đau.”

Minh Lan mất hai giây mới hiểu ra, mặt đỏ như lửa thiêu, nín giận nói: “Không phải chỗ đó đau!” (Minh Lan nhà ta toàn mạnh miệng, nào là không mệt, nào là chỗ đó không đau:))

“Em không đau?” Mắt Cố Đình Diệp lại sáng lên, giọng nói mang theo ước ao, bàn tay hạnh kiểm xấu sờ xuống.

Minh Lan thở hỗn hển, dùng sức đè tay chặn lại, nửa người bủn rủn đau đớn, đôi mắt thanh tú trợn lên nói: “Em không làm [‘]!” Một lời hai ý nghĩa, Minh Lan cảm thấy câu chữ của mình rất có thâm ý.

[‘]干: vừa có nghĩa là làm, vừa có nghĩa là khô ráo sạch sẽ.

Mặt trời vừa ló rạng, từng chùm nắng bình minh xuyên qua màn, trong màn trướng phù dung tình ý miên man, Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan, chỉ thấy khuôn mặt trắng như tuyết của nàng có vẻ mệt mỏi, dưới mí mắt còn có vành đen rõ ràng, chỉ có đôi mắt to vẫn long lanh sáng, nửa vui nửa giận. Trong lòng Cố Đình Diệp vui vẻ, kéo tay nhỏ của nàng đến bên miệng nhẹ nhàng thổi, con mắt sâu thẳm anh tuấn như có sóng dạt dào tràn ra.

Cái này rơi vào mắt Minh Lan lại cảm thấy rất có tính ám chỉ, gò má lập tức hồng như lửa đốt, suy nghĩ trong bụng nửa ngày mới phun ra một câu: “Cái kia...ừm... giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt...” Càng nói giọng càng nhỏ, giống như là đang xin khoan dung.

Cố Đình Diệp bật cười, ôm Minh Lan vào trong ngực nhào nặn lại thành một khối hôn xuống, lồng ngực rung lên vì cười.

Lúc này hầu gái cách lớp màn cửa nhẹ nhàng thưa: “Ông hai, bà hai(nhị lão gia, nhị phu nhân)[‘] nên dậy rồi ạ.”

[‘] Gia là phải lên hàng ông rồi T_T, chỗ này để ông hai và hai cho nó shock:)) Sau này để lại là nhị lão gia nhị phu nhân nhé, để ông bà nghe hết hồn.

Minh Lan mất một lúc mới nghĩ ra là đang gọi mình, vội vã muốn ngồi dậy, nhưng mà Cố Đình Diệp bên cạnh vẫn đang cười, Minh Lan siết chặt nắm tay nhỏ, dùng sức nện vào vai rộng nội công thâm hậu của hắc khê quát: “Không cho cười nữa! Có người đến rồi. Chàng còn cười? Còn cười?.. Cười nữa em gọi sai dịch đến bắt chàng lại!”

Năm đó Diêu Y Y từng dọa cháu nhỏ bốn tuổi nhà anh họ như thế, nguyên văn là: cháu còn khóc, dì gọi cảnh sát bắt cháu lại! Bây giờ rồi lên, nàng bật thốt ra lời dọa nạt cũ mềm này.

Cố Đình Diệp càng cười lớn, năm nhòai ra đệm chần rung cả người. Minh Lan nằm trên đệm gấm bị thân thể cao lớn của hắn phủ lên khuất bóng, then quá hóa giận muốn cắn hắn một phát, gương nanh múa vuốt giống như thú nhỏ mới mọc răng sữa, không có tính uy hiếp lại còn khiến cho người ta yêu thương. Náo loạn rất lâu Cố Đình Diệp mới coi như đủ, gọi người vào hầu hạ rửa mặt.

Thôi ma ma đã sớm chuẩn bị, dẫn Đan Quất cùng Tiểu Đào đi vào trước, mang áo choàng lớn bọc Minh Lan vào tịnh phòng rửa mặt rồi mới gọi hầu gái bên ngoài mang thùng nước với khăn nối đuôi nhau đi vào, một nhóm người hầu hạ Cố Đình Diệp, một nhóm người hầu hạ Minh Lan.

Chờ Minh Lan xong việc mặc xong xiêm áo đi ra đã thấy Cố Đình Diệp rửa mặt mặt quần áo xong, đang để Hạ Hà hầu hạ chải đầu vấn tóc. Hai người chỉnh trang đầy đủ, một ma ma có dáng quân sự đi vào, từ giữa giường lấy khăn hỉ trắng, nhìn một cái, mỉm cười rồi cất vào trong hộp gỗ mạ vàng có hoa văn chạm trổ sơn hồng.

Sáng ngày tân hôn cần sửa soạn long trọng. Minh Lan mặc váy áo bằng gấm rực rỡ hoa văn mẫu đơn hồng, cài dây trâm ngọc đỏ ngậm trai có năm sợi vàng ngũ phượng chiêu dương, khuyên tai san hô hồng rủ tua vàng ròng, trước ngực đeo vòng cổ hồng ngọc có hình song ngư đưa cát bằng vàng ròng, cổ tay đeo mười bảy, mười tám cái vòng long phượng vàng. Một thân quần áo trang phục đề bệch Minh Lan, do nàng đem qua chiến đấu hăng hái quá mức, bắp thịt cả người đau nhức, đưa tay là đau, nhắc chân cũng đau. Thôi ma ma đau lòng, nhớ lại từng vết xanh tím trên người Minh Lan, lúc nhìn về Cố Đình Diệp ánh mắt không khỏi hơi hơi không có ý tốt.

Cố Đình Diệp cũng mặc một thân bào phục đồ tươi từ hai vai trở xuống đều là hoa văn con dơi hình tròn bằng tơ vàng, thắt lưng màu hổ phách khảm ngọc, đang đứng ở trước gương để Hạ Trúc chỉnh trang áo.

Minh Lan liếc sang, không nhịn được khen thầm một tiếng, màu đỏ rực rỡ sôi nổi như vậy, khí thế hùng hực, thường sẽ có mấy phần ôn nhu. Chẳng qua hẳn là người cao to rắn rỏi, lưng thẳng vai rộng, lại tạo thành khí thế hiên ngang hào hùng.

Cố Đình Diệp qua gương thấy Minh Lan đang nhìn mình, liền nhìn lại nàng, quan sát từ trên xuống dưới một lúc mới mỉm cười nói: “Em thế này rất xinh đẹp.” Minh Lan gật gù, trong mắt lộ vẻ tinh nghịch, gương mặt lại rất đoan chính nhẹ nhàng nói: “Chàng thế này nhìn cũng rất xinh đẹp.”

Cố Đình Diệp giả vờ giận dữ trừng mắt một cái, Minh Lan nâng ống tay áo đáng thương cười làm lành. Trong chốc lát hai người nhìn nhau nở nụ cười không có chút nào gò bó xa lạ, có lẽ trong cuộc sống quả thực tồn tại thuyết đường như đã quen từ trước.

Hầu gái hầu già trong phòng cúi đầu không dám nói tiếng nào, trong lòng thầm giật mình. Người phủ Thịnh nghĩ: ‘Cô chủ với chồng giống như rất quen thuộc ấy’. Người phủ Cố mờ mịt ‘Chưa từng thấy cậu Hai tính tình tốt như vậy’. Có mấy người có tâm tư nhìn lén Minh Lan mấy cái, nghĩ phu nhân rực rỡ đẹp đẽ như vậy, cậu Hai hẳn là vô cùng thích.

Dựa theo chương trình thường lệ, ngày thứ nhất sau tân hôn quy trình như sau, đầu tiên dập đầu lạy người thân trực hệ, sau đó nhận mặt thân thích chi thứ, tiếp đến mở nhà thờ nhập tên họ vào gia phả, thời gian rảnh rỗi ở giữa thì dùng cơm. Bởi vì tình huống phủ Ninh Viễn hầu đặc biệt, trước đó Minh Lan từng lén hỏi Cố Đình Diệp, Cố Đình Diệp chỉ đáp một câu: “Tất nhiên phải bái cha mẹ đầu tiên.”

Câu này hàm nghĩa quá sâu sắc, quá mơ hồ. Đầu tiên là cha hẳn đã sớm mất, thêm nữa, mẹ hẳn mất còn sớm hơn, lại nữa, mẹ bây giờ của hẳn là mẹ kế, còn có tin đồn mẹ kế con chồng quan hệ không phải là rất hòa thuận.

Minh Lan vô cùng buồn bực, dưới tình huống này nên hiểu thế nào lãnh đạo mới vừa ý đây.

Đang suy nghĩ miên man, ngoài cửa xuất hiện một vị ma ma quần sự mặc một thân áo dài gấm màu nâu vân hoa, hầu gái đứng bên cạnh vén rèm nhẹ nhàng cúi chào: “Chào Hường ma ma.”

Hường ma ma da trắng, mặt mày hiền lành, vừa vào cửa đã vái chào Cố Đình Diệp cùng Minh Lan, mỉm cười nói: “Nhị lão gia, nhị phu nhân, Thái phu nhân nói đầu tiên đi từ đường tế bái Lão Hầu gia cùng Bạch thái phu nhân, bà đi trước chờ.”

Cố Đình Diệp trả lời: “Làm phiền mama, vậy chúng ta đi.” Nụ cười ôn hòa nhưng không lên đến ánh mắt.

Minh Lan gọi Đan Quất kín đáo đưa bao lì xì cho Hường ma ma. Hường ma ma tươi cười nhận, sau đó cung kính xin lui. Hình như là nàng cười ân cần một chút với Hường ma ma làm Cố Đình Diệp lặng lẽ nhìn nàng một cái, sau đó một nhóm người xung quanh cùng đi về phía từ đường.

Cái gọi là từ đường chính là nơi bày bài vị của tổ tiên, cũng là nơi tổ chức tế lễ. Thời cổ đại xuất thân tổ tiên rất quan trọng, có người nói nhà nào mà bài vị tổ tiên càng nhiều, tổ tông càng vẻ vang thể hiện nhà đó có nguồn gốc từ xa xưa, là danh môn đời đời.

Hồi xưa cúng tổ tiên ở Hựu Dương, Minh Lan quỳ gối phía dưới vô cùng tẻ nhạt rảnh rồi từng cẩn thận nhìn bài vị tổ tiên họ Thịnh, kết quả, ai! Chẳng trách họ Thịnh gia có danh vọng, tiền tài, quyền thế như vậy nhưng ở quê vẫn không dám xưng anh cả.

Nghe tin vía hè của Phẫm Lan, truyền thuyết kể cụ tổ Thịnh vốn là xuất thân ăn mày, ngay cả họ tên mình là gì cũng không biết, một ngày nghe thầy tướng kiêm ăn xin kể chuyện, nói thời hưng thịnh sắp đến. Một đám ăn mày bụng đang đói meo lại nổi lòng ao ước. Cụ tổ lúc này mới căn rằng mà sống tiếp, sau đó thành công liền lấy chữ Thịnh làm họ, tiện thể tự đặt tên cho mình. Có điều tin vía hè của Phẫm Lan mười phần thì có thể chín phần là hư cấu, nguyên nhân là chị ta không kiên nhẫn quỳ ở từ đường, u oán đầy bụng nên nói xấu.

Thực ra, cụ tổ Thịnh tuy từ nhỏ đã mất cha mẹ phải lang thang ăn xin nhưng vẫn ngờ ngợ nhớ cha mẹ mình, tổ tiên phía trên đã mất thì không nhớ gì cả. Ông cụ lại không đủ can đảm bịa chuyện nhờ may sau này lại bị báo cáo lên triều đình, vì lẽ đó từ đường của họ Thịnh bài vị thực sự rất là nghèo nàn, gom lại không đủ một đám anh em hồ lô (Bảy anh em hồ lô đó).

Cho nên khi Minh Lan đứng trong từ đường họ Cố, tự nhiên nảy sinh cảm giác tự ti.

Nhà lớn cột cao trang nghiêm tịch mịch, tường chính diện đặt bàn thờ tế cao tám, chín bậc, bài vị đặt mỗi tầng từ dưới lên trên cao tám, chín tấc, có tới mười bảy, mười tám tầng, nhìn đồng bài vị chi chít, Minh Lan không khỏi hụt hơi.

Tần thái phu nhân đã ở từ đường, bà vừa nhìn thấy Cố Đình Diệp liền đi lên mấy bước, ôn hòa cười nói: “Hôm qua chắc là mệt lắm rồi, được rồi, mau mau đến dâng hương dập đầu lạy đi.”

Hầu gái đã chuẩn bị sẵn đệm côi cùng hương, Minh Lan nhìn lên chỉ thấy ở chính giữa hàng đầu tiên có một khối bài vị khá mới, trên ghi “Tiên phụ Cố Công Yển khai vị”. Minh Lan trong lòng hiểu rõ, ở bên cạnh Cố Đình Diệp nhắm mắt theo, cung kính quỳ xuống trên đệm sau đó đốt hương cầu xin thần phật phù hộ, cuối cùng đặt hương vòng lên đỉnh vạc. Vừa mới xong, Minh Lan liếc nhìn chỉ thấy Cố Đình Diệp bình tĩnh nhìn ở dưới

cùng bên phải có một cái bài vị cũ kỹ, trên viết ‘Tiên tử Cố môn Bạch thị chi vị’[‘], ánh mắt hằn ảm đạm.

[‘] Bài vị của phu nhân quá cố nhà họ Cố Bạch thị, tiên tử là để chỉ phu nhân quá cố đã sinh con.

Minh Lan chú ý nhìn, chỉ thấy bên cạnh bài vị cha Cố có hai cái bài vị nhỏ hơn một chút, một khối là mẹ chồng ruột của mình Bạch thị, còn một khối bài vị tinh xảo hơn chữ ánh vàng ghi ‘Tiên tử Cố môn Tần thị chi vị’ (bài vị của Tần thị). Minh Lan không nhịn được mà nhìn sang Tần thái phu nhân đang đứng cạnh một cái, nghĩ thầm, nếu bà cũng qua đời, bài vị nên viết thế nào? Thời đại này bài vị không phổ biến khắc tên phụ nữ, thế này chẳng phải là đụng hàng sao?

Cố Đình Diệp rất mau phục hồi tinh thần, quay về phía thái phu nhân nói: “Nên hành lễ với thái phu nhân.”

Tần thái phu nhân ngồi chếch ở một bên, vẻ mặt đang thương cảm suy nghĩ, nhẹ nhàng khoát tay nói: “Không cần, không cần.”

“Lễ không thể bỏ, thái phu nhân xin đừng chối từ.” Giọng nói Cố Đình Diệp rất thấp nhưng thái độ rất kiên quyết, Minh Lan rất hiền lành lấy chồng theo chồng, vội vã gọi Đan Quất mang đệm xuống đặt trước mặt thái phu nhân xong chuẩn bị quỳ.

Tần thái phu nhân thấy không chối được liền ngồi thẳng cười chịu lễ, hai người lễ xong Minh Lan nhận được một đôi vòng ngọc vô cùng trong suốt có khảm sợi vàng, cộng thêm một hầu bao hình hồ lô nặng trĩu bằng gấm đính châu màu vàng thu.

Lần này dập đầu rất là đáng.

“Đi nhìn anh của con một cái.” Tần thái phu nhân vui vẻ nhìn hai người, khoe mắt còn có ánh nước. “Hai năm qua nó cũng không dễ chịu gì, năm

trước bệnh càng nặng hơn, bây giờ còn không rời được giường, nhìn thấy con thành gia lập nghiệp, không biết nó có bao nhiêu vui vẻ.”

Vẻ mặt Cố Đình Diệp u ám, giống như hơi khó xử, nhẹ giọng nói: “Đây là đương nhiên”.

Lập tức cả đoàn người rầm rộ đi về phía chính điện, dọc đường đi khá yên tĩnh, chỉ nghe Tần thái phu nhân thỉnh thoảng lẩm nhẩm mấy câu về bệnh tình của anh cả Cố, chẳng qua bà ta là bề trên, nói nhiều có vẻ như không thận trọng, chỉ nói vài câu xong cũng yên tĩnh lại. Minh Lan là con dâu nhỏ mới gả đến, không nên nói nhiều, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại như trai sông, giả bộ ngại ngùng. Cố Đình Diệp thì căn bản không muốn nói chuyện, sắc mặt tối sầm, vẻ mặt buồn bực. Minh Lan đánh cược, nếu giờ hỏi hấn, hấn nhất định sẽ há mồm nói: anh cả bệnh nặng, lòng tôi khó chịu.

Minh Lan liếc mắt quan sát, người này tuyệt đối là nói một đằng nghĩ một nẻo.

Đi hết tầm thời gian một chén trà, đoàn người Minh Lan cuối cùng cũng đến chính viện, vừa đi qua hai lớp sân liền cảm thấy mùi thuốc nồng đậm. Minh Lan ở phía sau Thái phu nhân cùng đi vào, đến một gian phòng ngủ lớn, nền lát gạch xanh, thảm nhung phủ lên, không có lấy một ít đồ trang trí, tất cả chỉ có một cái bàn trà đặt trước giường, toàn bộ bày đầy các loại bình thuốc, ngay cả trên tủ bách bảo cũng bày đầy bình lọ, bên ngoài là tháng ba mùa xuân, trong nhà vẫn để lò sưởi cháy rừng rực.

Bên trong gian giường bằng gỗ trắc khắc hoa văn cây cối chim muông có một người đàn ông đang nằm, Thiệu phu nhân ngồi bên cạnh đang lặng lẽ rơi lệ, nghe tiếng bước chân đến vội vã lau đi nước mắt đầy trên mặt, đứng lên đón người.

“Dục nhi, em Hai đến thăm con!” Tần thái phu nhân thở nhẹ một tiếng, thấy Cố Đình Dục định ngồi dậy liền vội ngăn anh lại, vỗ nhẹ lên tay nhẹ giọng nhắc nhở, viền mắt đã đỏ lên.

Minh Lan dù bất mãn với việc thái phu nhân bỏ qua mình nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, cùng Cố Đình Diệp thành thật khom mình hành lễ: “Gặp mặt anh cả, chị dâu.”

Thiệu phu nhân vội vàng đáp lễ, Cố Đình Dục hơi nâng người lên, Thiệu phu nhân giúp anh ta tựa lên gối, anh ta quay về Cố Đình Diệp gật đầu, sau đó quay sang Minh Lan mỉm cười nói: “Khiến em dâu cười chê rồi, anh bây giờ vô dụng rồi.”

Minh Lan vội nói: “Sao dám, anh cả dưỡng bệnh quan trọng hơn.” Nàng nhìn mà giật cả mình, Cố Đình Dục bệnh thoi thóp, sắc mặt vàng như nghệ, tiêu tụy gầy yếu chỉ còn khung xương, mặt mày rất giống Tần thái phu nhân, thanh tú tinh xảo. Minh Lan từ khi về cố đại chỉ thấy Tề Hành là có thể so sánh.

Khác nhau ở chỗ, Tề Hành bộ dáng tuấn lãng, Cố Đình Dục thì thêm phần âm nhu. Anh ta nói xong lại khàn giọng ho khan vài tiếng, cổ trắng xám nổi gân xanh, trên gương mặt lại hiện màu đỏ ửng không bình thường.

“Con của ta, con nghỉ ngơi thôi.” Tần thái phu nhân giống như vô cùng đau lòng, vỗ về mu bàn tay đang nhẹ nhàng run rẩy của Cố Đình Dục, tình cảm hữu nghị mẹ con này giống như hoàn toàn chân thành thân thiết.

Cố Đình Dục mỉm cười nắm tay Thái phu nhân, con mắt nhìn Cố Đình Diệp, từ trên cao nhìn xuống thấy khuôn mặt ngập tràn tức giận, trong mắt lộ ra mấy phần ao ước cùng mơ hồ, anh ta thở hỗn hển mấy cái mới có thể mở miệng. “Em cuối cùng cũng không chịu tới gặp anh, cũng được, cuối cùng vẫn là ý trời, vị trí muốn có cuối cùng cũng có được, một lần như thế hai lần cũng là như thế.”

Cố Đình Diệp bình tĩnh nhìn anh cả một lúc sau đó an ủi: “Anh cả nói gì vậy, anh chẳng qua là thân thể không khỏe một thời gian, chăm sóc tốt tất cả sẽ thuận lợi.”

Cố Đình Dục cười khỏ một tiếng: “Em cuối cùng có tiến bộ, cũng học được mấy lời này, xem ra mấy năm ở bên ngoài rèn luyện không vô ích. Cũng tốt, bây giờ trong phủ có em có thể chống đỡ được rồi.”

Cố Đình Diệp cúi đầu không nói, sau một lát lại mỉm cười rồi khuyên can vài câu, rất có dáng vẻ anh em tình cảm. Anh cả Cố nói được vài câu lại bắt đầu ho khan sốt, mơ màng ngủ thiếp đi, mọi người mới rón rén lui ra.

Về mặt Thái phu nhân rất u buồn, quay đầu nói với Thiệu phu nhân: “Con chưa dùng cơm phải không? Gọi hầu gái qua trông cậu Dục, con cùng chúng ta đi dùng cơm.”

Thiệu phu nhân từ chối mấy lần rồi cũng đi theo đi ra ngoài, mọi người đi thẳng đến tòa nhà chếch hướng đông, bước vào chỉ thấy bên trong đặt đầy một bàn cơm nước, một phụ nhân trẻ tuổi đang bận rộn thu xếp.

Phụ nhân này gương mặt trái xoan như bông sen, thân mặc áo dài bằng gấm màu hồng tía thêu hoa phù dung, tóc búi ngã ngựa lệch, phía trên cắm một cây trâm vàng cấn hồng ngọc hình hoa mẫu đơn, mặt mũi đáng người xinh đẹp dễ gần. Chị ta vừa nhìn thấy người đến, đôi mắt to cong cong cười lên: “Mẹ, chị dâu cả, anh Hai, chị dâu hai, mọi người đến rồi, còn không đến con đói bụng quá phải ăn mất thôi!”

Vừa nói xong, đầu tiên là Thiệu phu nhân vui vẻ bật cười, Thái phu nhân lại vẫn như cũ vẻ mặt nhàn nhạt, không thân thiết giống như Thiệu phu nhân, chỉ nói: “Khai tiệc, mọi người đều đói bụng rồi.”

Thiệu phu nhân kéo phụ nhân kia giới thiệu với Minh Lan: “Đây là em dâu ba, là vợ của cậu Vĩ, nhà mẹ đẻ là Thái Bình bá họ Chu, bình thường

rất nhiệt tình. Sau này hàng ngày nếu nhàm chán liền đi nói chuyện cùng em ấy, nhất định là cầu còn không được.”

Vừa nghe hai chữ ‘cậu Vĩ’ (‘), Minh Lan suýt chút nữa sặc nước bọt chết, sau đó nghĩ đến chuyện thứ đồ này ở thời cổ đại hình như không phải tên này, đoán là nói về cậu ba họ Cố Cố Đình Vĩ, là con đẻ của Tần thái phu nhân.

(‘)Nguyên văn Vĩ ca = Viagra

Minh Lan cười gật đầu, chợt thấy khó xử. Bàn về tuổi, nàng so với Chu thị còn nhỏ hơn vài tuổi. Bàn về vai vế, nàng lại là dâu hai. Đang nghĩ ngợi nên xưng hô thế nào, Chu thị lại không hề để ý đến gần bên, cười hì hì nói: “Chị dâu hai khỏe, mời chị dâu ngồi.”

Minh Lan đỏ mặt, chỉ có thể nói: “Em dâu cũng khỏe.” Sau đó lấy bao lì xì đã chuẩn bị trước từ chỗ Đan Quất đưa đến, Chu thị vẻ mặt tự nhiên vui vẻ, hớn hờ nhận hầu bao: “Làm con dâu nhỏ thật là tốt, nếu có thêm nhiều anh chồng chị dâu nữa càng tốt hơn.”

Mọi người cùng cười lên, đến Thái phu nhân cũng không nhịn được hiện ra vài tia vui vẻ.

Bày cơm xong, mọi người lần lượt ngồi vào bàn. Minh Lan thấy Thiệu phu nhân với Chu thị vẫn còn đứng liên tục giác đứng ở một bên để lo việc hầu hạ gấp thức ăn. Thái phu nhân vội khoát tay nói: “Các con cũng ngồi xuống ăn cơm, đừng nói là tân hôn ba ngày không phân lớn nhỏ, nhà chúng ta cũng không có quy củ cứng nhắc như vậy, ngồi xuống thôi.” Sau đó lại quay về Cố Đình Diệp nói: “Con đi ra phòng ngoài đi, em Ba con đang chờ, hai anh em các con bao nhiêu lâu rồi chưa gặp nhau, giờ tiện gặp nói chuyện, dùng cơm xong chúng ta nhận người thân sau.”

Cố Đình Diệp khom người đồng ý, đi đến bên Minh Lan nhẹ giọng nói: “Tôi đi trước, em ăn cơm ngon miệng.” Dù mặt không biểu cảm nhưng tình

cảm thân thiết trong lời nói không từ nào diễn tả được.

Thái phu nhân quay đầu dặn dò hầu gái, giống như không nhìn thấy gì, chỉ mỉm cười ở khóe miệng. Thiệu phu nhân cười xem, trong lòng có một ít chua xót cùng hâm mộ, Chu thị không thèm che giấu bật cười nói: “Anh Hai, chúng em sẽ không ăn thịt chị dâu đâu.”

Cố Đình Diệp quay về phía nữ quyến chấp tay, mỉm cười đi ra cửa.

Minh Lan đỏ mặt cúi đầu đứng đó, chân tay hơi luống cuống, rất tốt rất tốt, giờ nàng về cơ bản đã có thể khống chế đỏ mặt, bao giờ có thể kiểm soát thành thạo mức độ đỏ mặt, nàng coi như tốt nghiệp.

Minh Lan nhẹ ngược mắt lên nhìn lên nữ quyến xung quanh, trước mắt thấy tất cả đều bình thường, mẹ chồng hòa ái dễ gần, chị dâu đoan trang hiền lành, em dâu hoạt bát hòa hợp, bầu không khí thân thích vô cùng hài hòa ấm áp, nếu như cái này đều là thật sự vậy vận may mình không tồi lắm.

Có điều từ sau khi bị đất đá sạt lở vùi lấp, Minh Lan hiểu rõ một chuyện, chỉ cần sống sót là đáng vui mừng rồi, chỉ là không biết phủ Ninh Viễn Hầu phủ sẽ cho mình “niềm vui bất ngờ” gì hơn nữa thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Phủ Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vẻ (Hạ)

Trên bàn tròn lớn tám cạnh gỗ tử đàn chạm nổi hoa mẫu đơn bày nhiều món ăn, giữa bàn là một cái lồng hấp nóng hổi, xung quanh bày bánh xốt bột ngô đậu đỏ, bánh đậu vừng tròn chiên mỡ ngan, bánh cuốn hành hấp bốn màu, bánh quai chèo rán dầu, còn có bánh khoai từ nhân táo, trên bàn nhỏ đặt hai món cháo mặn ngọt, cháo gạo bí đỏ và cháo gà nấm hương.

Tâm hồn ăn uống của lập tức Minh Lan trỗi dậy, nhưng nàng không ngừng nhắc nhở chính mình, đây là ở nhà chồng, phải chú ý khí chất.

Thái phu nhân dẫn đầu ngồi vào chỗ, nhìn trái phải, cười hỏi: “Cái Xán đâu? Các chị dâu của nó đều đến hết rồi, nó còn chưa đến?”

Hương ma ma đang múc cháo bên cạnh, xoay người đáp: “Cô Bảy nói, cô sẽ ăn cùng với cô nhỏ và cậu nhỏ, sau đó sẽ đến chào nhị phu nhân.”

Thiệu phu nhân ngồi xuống bên cạnh thái phu nhân, trên mặt tựa như có ý cười nhàn nhạt: “Mấy ngày nay may nhờ em Bảy, có em ấy trông giúp cái Nhàn nên con cũng yên tâm.”

Chu thị đã kéo Minh Lan ngồi xuống, đang khẽ hỏi nàng ăn cháo gì, nghe lời ấy, liền cười nói: “Em gái nhà ta tính tình là tốt nhất, cung kính hiếu thuận, lại yêu trẻ con, sau này không biết người nào có phúc khí lấy nó đây!”

Thái phu nhân khẽ trách mắng: “Đừng nói bậy, để chị dâu hai cô chê cười.”

Minh Lan nhận chén cháo gà nắm hương, mùi cháo thơm ngát tỏa bốn phía, vừa cười vừa nói: “Ngài đừng nói thế, lúc còn ở bên nhà con đã nghe nói tài hoa vượt bậc của cô Bảy, đứng đầu đám khuê tú trong kinh thành. Nay mới biết được, em Đình Xán không chỉ thơ văn tài học xuất sắc, mà còn thiện lương từ ái, thật là hiếm có.” Lời này không phải nói bậy, một lần Liên Nhi và Mặc Lan cãi nhau, Liên Nhi từng lớn tiếng nói ‘Em Bảy phủ Ninh viễn hầu nhà tôi tài thơ văn thi họa xuất sắc hơn cô nhiều’....bla....

Nét mặt Thái phu nhân lộ vẻ vui sướng, luôn miệng nói: “Đừng khen hư nó! Nó chứ thật ra không hiểu chuyện đâu!”

Minh Lan mỉm cười cúi đầu dùng cơm, ăn cháo với bánh quai chèo xốp giòn và bánh mè, miệng đầy hương thơm.

Nếu nàng nhớ không sai, vị tiểu thư Cố Đình Xán này còn lớn hơn nàng mấy tháng. Họ Cố thuộc loại gia đình có tước bển rễ đã lâu trong kinh, việc hôn nhân của mấy vị tiểu thư trong phủ đều đã sớm định, nhưng vì sao tới giờ nàng ta còn chưa có hôn ước? Nếu vì đạo tang của tiên đế mà trì hoãn một năm cũng bình thường, nhưng nghe giọng điệu mấy người này dường như ngay cả nhà chồng tương lai cũng chưa định.

Nguyên nhân không ngoài một cái, nhà chồng tương lai đã định lúc trước có biến động. Không phải nhà người ta không coi trọng họ Cố, thì chính là họ Cố không coi trọng nhà họ. Tiên đế băng hà tân hoàng lên ngôi, trong hai ba năm này, hơn phân nửa quý tộc trong kinh đều bị liên lụy, nhà có tước vinh nhục biến động cực điểm, chuyện này cũng không lạ.

Ăn không nói ngủ không ngáy, về sau Cố Đình Diệp không làm được, về trước mẹ kế hắt hủi làm được, chúng nữ quyến dùng cơm xong, bọn hầu gái

bưng chậu nước chén lọ khăn lần lượt tiến vào, sau khi Minh Lan rửa sơ tay súc miệng xong, bưng trà uống một ngụm.

Nhấc tay, nhón tay, rửa tay, súc miệng, bưng trà, tất cả động tác đều rất nhẹ nhàng dịu dàng, như nước chảy êm xuôi dòng, vô cùng tao nhã xinh đẹp. Chu thị bên cạnh thờ ơ quan sát, trong lòng thoáng ngạc nhiên: Con vợ lẽ nhà quan văn tứ phẩm này được giáo dưỡng tốt thật, cho dù là sự ồn ào phô trương của nhà phú quý hiển hách, hay là lễ nghi quy chế trang trọng nghiêm chỉnh, nàng tựa hồ không để vào mắt, trước sau không chút sợ hãi, không chút hoang mang. Đứng cũng cười dịu dàng, ngồi cũng khoan thai thản nhiên.

Nghe nói Thịnh lão phu nhân xuất thân là con gái lớn của vợ cả của phủ Dũng Nghị hầu ở Kim Lăng, vô cùng tôn quý cao ngạo. Họ Từ hiện nay tuy đã suy thoái, nhưng năm đó lại cực thịnh, nghĩ đến đây, Chu thị hiểu rõ, nghe nói vị cô dâu mới này từ nhỏ đã được lão phu nhân nuôi dưỡng, khó trách cử chỉ dáng điệu vô cùng không tầm thường.

Bên kia, Minh Lan chắt vật dùng ba ngón tay nâng đĩa trà, trên mặt còn phải duy trì mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, lúc trước Khổng ma ma đến nhà họ Thịnh giảng bài e cũng không nghĩ tới, nội dung bà dạy cho bốn cô gái thì đã có ba cô phải dùng đến.

Nhà giáo dục tinh anh đúng là không giống với mấy loại vợ vãn, hiệu suất thật cao!

Ước chừng thời gian dùng cơm đã lâu, Hường ma ma quay đầu nhìn giờ trên đồng hồ nước, nhẹ nhàng bẩm: “Thái phu nhân, không còn sớm nữa, e là ông Tư bọn họ Tư lão thái gia đang chờ, tôi đến mời nhóm cô Bảy tự đi qua đấy, dù sao từ chỗ bọn họ dùng cơm qua đó vẫn gần hơn nhiều.”

Thái phu nhân nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Đúng vậy.” Bà quay đầu nhìn nhóm người Minh Lan mỉm cười, “Việc vui tới cửa, khẩu vị tốt lên, tự

nhiên ăn uống ngon hơn, bây giờ chúng ta đi qua thôi, dù sao để mọi người chờ cũng không tốt.”

Ba người nhóm Minh Lan cúi đầu cung kính đứng lên, đều lên tiếng trả lời, theo thái phu nhân đi ra ngoài.

Mới vừa đi vài bước, liền thấy Cố Đình Diệp và một thanh niên tuổi trẻ đứng trong đình viện, đợi nhóm người Minh Lan đến gần nhìn qua, thanh niên kia mắt đào hoa, môi hồng răng trắng, vô cùng giống Cố Đình Dục, lại thêm vài phần khí khái cởi mở. Anh ta vừa thấy nhóm người thái phu nhân, lập tức khom người chấp tay, mặt mày sáng sủa: “Mẹ, con đang cùng anh Hai nói chuyện vườn tược, khi nào thì chúng ta cũng học Tĩnh ninh hầu,, trồng một vườn đầy cây hòe.”

Thái phu nhân nhìn thấy con trai không khỏi mỉm cười, trách khê: “Anh chẳng tiến bộ chút nào, suốt ngày chỉ biết chơi đùa, cũng không biết đọc sách luyện võ cầu tiến, không sợ anh Hai anh chê cười!”

Cố Đình Vĩ vươn một cánh tay khoát lên vai Cố Đình Diệp, mi hoa mắt cười nói: “Mẹ, con từ nhỏ đã thế, anh Hai đã khi nào chê cười con? Lúc con trèo cây lấy ổ chim không xuống được, lại sợ bị trách phạt, không dám để mẹ biết, đều là anh Hai lén công con xuống! Đúng không, anh Hai?”

Cố Đình Diệp mỉm cười nhìn cậu ta một cái: “Cậu đã làm cha, cũng nên học chút kinh doanh quan trường đi.”

Thái phu nhân bỗng nhiên tươi cười: “Có con giám sát con khi này, ta cũng yên tâm hơn.” Lập tức, bà quay đầu nói với Minh Lan, “Cái đứa mãi không tiến bộ này là em Ba con.”

Minh Lan nhắc chân, tiến lên nửa bước, cúi đầu rủ mắt, nói nhỏ: “Em Ba.”

Cố Đình Vĩ nghiêm túc chấp tay: “Chị dâu hai.”

Hai bên nhập làm một đoàn, Chu thị rất tự giác đi tới bên cạnh chồng, Minh Lan ngơ ngác phản ứng chậm nửa nhịp, Cố Đình Diệp đợi hồi lâu, đành phải tự mình qua đứng bên cạnh Minh Lan, nhìn không được trừng mắt liếc nàng, liền thấy nàng một đôi mắt to long lanh ngập nước vô cùng ngây thơ chớp chớp. Sáng sớm sương mù trong đình viện vừa tan, nhiễm lên đôi lông mi dài của nàng vài giọt sương nhỏ, trong lòng Cố Đình Diệp mềm nhũn, thấp giọng hỏi: “Ăn no không?”

Vẻ mặt Minh Lan đau khổ nhẹ nhàng lắc đầu, vô cùng bi phẫn.

Cố Đình Diệp nhẹ giọng: “Lát về ăn tiếp.”

Minh Lan lập tức gật đầu, vẻ mặt lấy lòng, nếu lúc này nàng có cái đuôi nhất định cũng đang ngoe nguẩy. Khóe miệng Cố Đình Diệp nhẹ nhàng cong lên, chậm rãi quay đầu bước đi, dáng vẻ vô cùng đứng đắn.

Thiệu phu nhân đỡ thái phu nhân đi đằng trước, hai đôi vợ chồng đi theo sau, đoàn người vòng qua cửa thủy hoa hải đường, dọc theo đường nhỏ rải đá sâu vắng vẻ bên sương viện phía đông đi về phía trước, chỉ chốc lát sau đã vào chính viện, vòng qua một bức bình phong vô cùng cao lớn khắc vạm vỡ phi nhanh bằng cẩm thạch, trước mặt liền thông thoáng, phía trước là một hành lang rất rộng, đi tiếp hơn năm mươi bước, là một đại sảnh vô cùng rộng lớn thoáng đãng, một hàng mười sáu cánh cửa gỗ lớn nước sơn đỏ thắm đã mở ra, phía trên treo một tấm biển ‘Thụy Huyền đường’ ba chữ Khải viết tay, chữ viết hùng hồn, khí thế kiên sắt đá.

Lúc này Minh Lan mới đưa mắt quan sát chung quanh, đập vào mắt đều là bày biện đơn giản, so với phủ Tương Dương hầu xa hoa lộng lẫy, nơi này lại càng mộc mạc nhưng lộ vẻ kiêu ngạo, quả nhiên khí thế phi thường.

Mọi người đến gần, một quản sự hơn bốn mươi tuổi đứng trước cửa tiến lên cúi đầu chấp tay thi lễ, diện mạo ông toát ra vẻ tháo vát, cất cao giọng

nói: “Thái phu nhân, hầu phu nhân, nhị gia, nhị phu nhân, tam gia, tam phu nhân, mời vào, hai vị lão thái gia đều đã đến.”

Thái phu nhân hơi gật đầu, Thiệu phu nhân nghiêng đầu nhìn bà, mới quay đầu nói: “Phiền Tần quản sự, vào thông báo một tiếng.”

Tần quản sự lên tiếng trả lời đi vào.

Minh Lan đứng bên cạnh Cố Đình Diệp, bỗng nhiên cảm giác toàn thân hẫng như có khí lạnh bao quanh, nhin không được nhìn trộm hẫng một cái, chỉ thấy vẻ mặt lạnh nhạt, mày hơi nhíu. Minh Lan rũ mắt, không ngờ lại thấy bàn tay hẫng trong tay áo đã nắm thành quyền, đốt ngón tay hơi trắng bệch, cũng may hôm nay tay áo hẫng dài màu đỏ tươi vô cùng phấp phới rộng rãi, che khuất rất nhiều.

Trong lòng Minh Lan cảnh giác, âm thầm lưu ý.

Cất bước đi vào, trong phòng đã ngồi đầy người, tiếng nói chuyện ong ong, trai gái y theo thứ tự mà ngồi vào hai hàng ghế hai bên, ngồi ghế đầu trên là hai đôi vợ chồng già, ở giữa còn trống một vị trí, phỏng chừng là dành cho thái phu nhân. Mọi người thấy nhóm người thái phu nhân tiến vào, tất cả đều đứng lên nghênh tiếp, thái phu nhân mỉm cười nói: “Để các chú chê cười, một đám phụ nữ đông dài, trì hoãn hồi lâu, thật là có lỗi.”

Vị phụ nhân trung niên bên phải đứng lên cười nói: “Chị dâu sao lại nói thế, chẳng qua cũng chỉ chờ một lát, gì mà xin lỗi!”

Thái phu nhân tiến lên ngồi xuống, Thiệu phu nhân đến phía nhóm nữ quyến bên phải ngồi xuống, Chu thị ngồi theo thứ tự, Cố Đình Vĩ ngồi vào dãy nam bên trái, tiếp theo là vợ chồng Cố Đình Diệp chào trường bối, nhóm hầu già hầu gái đã sớm chuẩn bị đệm cối trà đèn, Cố Đình Diệp và Minh Lan song song quỳ lạy làm lễ chào hỏi, thái phu nhân ở một bên ôn hòa giới thiệu.

Bởi vì không phải thân thích trực hệ, cho nên lần này Minh Lan không cần dập đầu, chỉ kính trà gọi một tiếng trưởng bối là được, đương nhiên, ra sức ít thì thu hoạch cũng ít, chỉ được hai cái hà bao.

Sau khi lạy xong đứng lên, đến phiên chào hỏi nhóm anh chị em ngang vai vế, nếu lớn tuổi hơn Cố Đình Diệp thì làm lễ vái chào cúi chào, còn nhỏ hơn thì ngược lại sẽ hành lễ với Minh Lan, lần này xướng ngôn viên đổi thành Chu thị, miệng nàng lạnh lạnh lưu loát, giải thích rất rõ ràng cặn kẽ.

Thật ra trước khi gả đi, Thịnh lão phu nhân đã tóm lược nội tình nhà họ Cố cho Minh Lan, Minh Lan với tinh thần học hỏi không biết mệt mỏi, chăm chú viết bút ký – bây giờ phủ Ninh viễn hầu tổng cộng có ba chi, theo thứ tự là chi trưởng, chi thứ tư, chi thứ năm.

Thật ra cha lão hầu gia trước khi mất đã phân nhà, mấy chi thứ đã sớm chuyển ra ngoài, một số sinh hoạt và chỗ ở còn phụ thuộc vào phủ Ninh viễn hầu, một số thì tự lo cuộc sống sau này của mình, dứt khoát sống tách biệt ở ngoài phủ.

Vốn chi thứ tư và chi thứ năm cũng phải ra ngoài, nhưng vì lão hầu gia hàng năm trấn thủ ngoài biên cương, phủ hầu không thể không có người làm chủ, cho nên liền giữ hai em ruột của mình lại. Đợi lão hầu gia phụng chỉ thuyền chuyển, sau khi mang theo cả nhà trở lại kinh đô, người ba chi chung sống hòa hợp, lại không ngờ cứ tiếp sống thế đến giờ.

Tứ lão thái gia tướng mạo phúc hậu đậm đà, có dáng vẻ thân sĩ* phú quý, nhưng đôi mắt lại hơi đục. Còn ngũ lão thái gia có dáng vẻ của văn sĩ, chòm râu dài càng khiến ông ta thêm vẻ thanh cao văn nhã, ông ta là một trong số ít người ở họ Cố theo nghiệp đèn sách, nhưng tới khi đã qua thời thanh niên, vẫn không thể đậu tiến sĩ, đảm nhiệm qua mấy chức quan, nay nhàn rỗi ở nhà, rãnh rỗi lại ngâm thơ vẽ tranh, trong kinh thành cũng khá có nhã danh. (*thân sĩ: người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ)

Minh Lan miễn cưỡng nhớ kỹ bọn họ.

Phía dưới nối tiếp là ‘Cổ Đình X’, nam có nữ có, mỗi người còn tha lời theo tên họ cả gia đình, nhì nhà nhì nhằng, Minh Lan nghe mà muốn chập mạch, nàng nhớ rõ tổng cộng mình xuất ra tám hà bao hồ lô và năm hà bao hoa sen, cộng thêm một bọc vàng thỏi thật lớn và ba bốn món ngọc sức, Minh Lan đau lòng đến hoa cả hai mắt.

Sau khi Chu thị giải thích xong xuôi rồi bưng chén trà lên uống, Minh Lan cũng nể nể quan hệ họ hàng thân quyến, lão hầu gia tổng cộng sinh ba trai hai gái, ba con trai mỗi người do một bà vợ sinh (quả nhiên mưa móc cùng dính, Minh Lan vô cùng bội phục); còn con gái gồm Cổ Đình Yên đã xuất giá là con vợ lẽ — hôm nay không đến, và Cổ Đình Xán chưa đính hôn là con vợ cả— một cô gái có khuôn mặt trái xoan, mắt xếch trong sáng lương thiện, ba phần nhạy bén, ba phần đoan trang, bốn phần rụt rè, rất có vài phần ngạo khí tài nữ.

Ngoài những người này, Minh Lan còn biết người nói đùa hôm động phòng ‘Chị dâu cả Huyền’ chính là con dâu của tứ lão thái gia.

Đan Quất đứng ở bên cạnh, trên trán nổi gân xanh, đôi mắt thanh tú tròn vô cùng dữ tợn, cắn răng khổ sở nhớ mấy vị thân thích này, dự định sau khi trở về sẽ ôn tập lại kiến thức cho Minh Lan. Minh Lan vừa đau lòng vì hôm nay xuất huyết nhiều, vừa vì mình hồ đồ mà cảm thấy xấu hổ, thì thào vài câu. Tiểu Đào hầu hạ bên cạnh nghe xong, vội vàng cổ vũ: “Cô chủ, cô cứ xem như đây là làm từ thiện đi.”

“Biết người khéo dùng.” Trong lòng Minh Lan thoải mái hơn.

Nghi thức ra mắt thân thích hoàn tất, nhóm hầu gái nối đuôi nhau bưng trà nước hoa quả đi vào, nhóm đàn ông vẫn ngồi trong phòng dùng trà nói chuyện, nhóm nữ quyến đứng dậy đi vào trong vài bước, phòng này rất lớn, bên cạnh dùng một tấm bình phong gỗ sơn nước chạm hoa văn rồng ngấn

cách, cho nên có thể nghe thấy tiếng cười hai bên, ngay cả cảnh tượng cũng thấy được.

Bên trong đặt mấy cái bàn tròn, trên bàn bày nhiều trà quả bốn màu, Chu thị nhiệt tình kéo Minh Lan ngồi bên cạnh, mấy nàng dâu cô gái trẻ tuổi vây quanh Minh Lan nói chuyện, vì Minh Lan không phân biệt được mỗi người, nên chỉ biết ngại ngùng mỉm cười để đối đáp. Cũng may lần đầu gặp mặt, không có đề tài hay ho gì để nói nhiều.

Khen bộ váy áo mới của nàng đẹp mắt, Minh Lan liền ha ha: “Đâu có đâu có.”

Khen trang sức trâm cài của nàng tinh xảo đẹp đẽ, Minh Lan tiếp tục ha ha: “Quá khen quá khen.”

Khen dung nhan nàng xinh đẹp trang nhã, Minh Lan đỏ mặt tiếp tục ha ha: “Không dám không dám.”

..... Cứ thế mà lần lượt suy ra.

Nói được mấy câu, nhóm chị dâu em chồng đều thấy Minh Lan nhàm chán, đùa thì không biết đùa, nói thì không được mấy câu, vì vậy mọi người giải tán ngồi nói đùa với nhau, bàn này chỉ còn Minh Lan và thái phu nhân, tứ lão phu nhân, ngũ lão phu nhân, còn có Thiệu phu nhân, chị dâu cả Huyền và Chu thị.

“..... Vẫn là chị dâu cả có phúc, nàng dâu nào cũng thật xuất sắc, nhìn cô dâu của cậu Diệp mà xem, chẳng khác nào một tiểu mỹ nhân từ trên trời rơi xuống, em nhìn mà cũng thấy thích không thôi!” Tứ lão phu nhân tươi cười, không ngừng quan sát Minh Lan, bà ta mặc một bộ bối tử gấm tím vàng cân vạt khá đẹp đẽ quý giá, “So với mấy nàng dâu nhà em, đúng là không bì được!”

Huyền đại phu nhân đang ngậm một miếng trà, cố gắng nuốt xuống nói: “Mẹ của con ơi, mẹ khen em dâu như tiên con không có ý kiến gì, ai bảo người ta quả thực quá xinh đẹp, nhưng mẹ cũng phải lưu lại chút mặt mũi cho con dâu chứ!” Nói xong liền nhào vào trong lòng Tứ lão phu nhân, Tứ lão phu nhân cười mắng: “Cái con khi mặt dày này, bây giờ cũng bày đặt sĩ diện?!”

Mọi người cười to, Minh Lan bày ra một bộ dạng e thẹn, mỉm cười cúi đầu — nhìn hai mẹ chồng nàng dâu thân thiết như vậy, có lẽ không ai nghĩ đến, vị tứ lão phu nhân này là vợ kế, còn Cố Đình Huyền là con trai vợ cả trước.

Nếu so sánh thì ngũ lão phu nhân điềm đạm nho nhã hơn, bà ta chỉ kéo tay Minh Lan lẳng lặng nói vài câu: “Con vừa tới nên chưa biết, mấy năm nay mẹ chồng con quả thật là vất vả, với lớn bé trong nhà thì dịu dàng hòa nhã, lại thương xót người nghèo, thương già yêu trẻ, đúng là người vô cùng tử tế.”

Tứ lão phu nhân cũng nói: “Ai nói không phải? Thân thể Dục nhi không khỏe chị ấy đòi chăm sóc, con dâu Dục nhi quản gia chị ấy cũng giúp đỡ, cái Nhàn chị ấy cũng chăm nom, trong trong ngoài ngoài một nhà lớn bé chị ấy đều quan tâm, thật sự là làm khó chị ấy rồi!”

Thái phu nhân mỉm cười: “Xem hai bà kìa, haizzz..... Thôi không sao, dù sao da mặt ta dày, không sợ xấu hổ, các bà cứ tiếp tục khen đi.”

Những lời nói đùa này lại khiến mọi người cười to một trận, ánh mắt Thiệu phu nhân nhìn thái phu nhân tràn đầy cảm kích.

Khuôn mặt ngũ lão phu nhân gầy gò, khí chất nhã nhặn, khẽ nói chuyện tiếp với Minh Lan: “Con không nên tin vào mấy lời lung tung của người ngoài, bảo mẹ chồng con không được hòa nhã; bây giờ con đã vào cửa, sau

này hãy khuyên Diệp nhi nhiều chút, một nhà hòa thuận thì gia tộc mới thịnh vượng.”

Tứ lão phu nhân hưởng ứng ‘Đúng vậy đúng vậy’; Minh Lan hiển nhiên ra sức gật đầu.

Đang cười nói, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài cao giọng tranh chấp, chỉ nghe tứ lão thái gia nổi giận ùng ùng nói: “..... Cố Đình Diệp, anh được lắm! Nay anh có tiền đồ, không còn biết mặt mũi chú anh nữa rồi! Không phải bảo anh lên núi đao xuống biển lửa, chỉ là buổi tối ra ngoài ăn bữa cơm uống chút rượu, đây cũng là ý tốt của anh em chú bác anh, vậy mà anh lại coi thường?”

Cố Đình Diệp ngồi im, đúng mực nói: “Việc quân vụ của con còn chưa xong, hoàng thượng giao phó vài chuyện quan trọng con phải quan tâm, hôm nay qua bữa trưa, con phải về phủ đô đốc, rượu này..... để sau hãy uống.”

Tứ lão thái gia tức giận đến chòm râu cũng run rẩy, lớn tiếng vỗ bàn: “Anh bớt viện cớ đùn đẩy đi! Anh cho là tôi chưa thấy qua việc đời, cha anh lúc trước so với anh bận rộn gấp mười, nhưng hễ anh em nhà mình gọi một tiếng, có khi nào không đồng ý?! Bay giờ chú anh lên tiếng, anh lại còn dám từ chối?!” Vừa nói vừa nhào người tới, tựa như muốn đá mấy cái, Cố Đình Huyền bên cạnh vội vàng ôm lấy cha mình, ghé vào lỗ tai ông ta nói nhỏ vài câu, lúc này tứ lão thái gia mới sức tĩnh, đây không phải con trai mình, không thể tùy ý đánh mắng, liền thở phì phì ngồi xuống.

“Năng lực Đình Diệp vốn không bằng cha, không thể một lúc hai việc, chú tư thứ lỗi.” Cố Đình Diệp lạnh lùng nhìn tứ lão thái gia, ánh mắt đột nhiên tàn nhẫn, nháy mắt lại thu trở về. Tứ lão thái gia thấy hấn đột nhiên sát khí đầy người, sắc mặt âm trầm, nhất thời hơi run sợ, không dám làm càn, quay mặt qua chỗ khác không nói gì nữa.

Ngũ lão thái gia thấy thế, rất không hài lòng, vuốt chòm râu nhú mày nói: “Anh bận công vụ không tiện yến ẩm, thế cũng không sao. Nhưng vì sao nhất định phải rời phủ ra ngoài. Ở nhà mình chẳng phải rất tốt, nếu để bên ngoài có tin đồn, chẳng lẽ anh vui lắm?”

Trong lòng Minh Lan hồi hộp, nàng nhớ rõ tối hôm qua Cố Đình Diệp có nói, thái phu nhân đã đồng ý để bọn họ chuyển ra ngoài, sao bây giờ lại có biến cố? Vừa nghĩ, vừa lén nhìn thái phu nhân, chỉ thấy vẻ mặt bà ta khó xử, đứng dậy, lo lắng quay đầu ra ngoài nói: “Chú Năm, quên đi, quên đi! Đừng nói nữa! Diệp nhi muốn ở ngoài, nhất định là có lý do của mình!”

Tứ lão phu nhân kéo thái phu nhân ngồi xuống, nhã nhặn nói: “Có lý do gì chứ, mẹ còn ngồi đây, làm con không ở bên cạnh hiếu thuận, đây là đạo lý gì? Bất luận bên ngoài Diệp nhi nở mày nở mặt thế nào, nhưng bất hiếu với mẹ là một tội lớn.” Vừa nói, vừa nhìn Minh Lan.

Minh Lan tiếp tục cúi đầu, thầm nghĩ, bà nói thế, định hù ai? Xem tôi là chày gỗ! Đúng vậy, ngộ nghịch đích thực là trọng tội, rơi vào bất kỳ quan viên nào không chết cũng bị lột một lớp da, nhưng lễ pháp này giới hạn thừa nhận là cha mẹ ruột hoặc mẹ cả! Vị trước mắt này là mẹ kế, là sát biên lễ pháp, từ xưa đến nay mẹ kế và con trai dòng chính bất hòa, tông pháp triều đình cũng không quản.

Lúc trước Thịnh Hoành xử án ở Đăng Châu, có hai vụ án bà mẹ thông đồng với đàn ông hại chết lão cha, con vợ lẽ giết mẹ cả bị xử giam đày chém, sau đó sửa án sung quân lao động, con trai trưởng giết mẹ kế lại chỉ bị xử đi đày vài trăm dặm, qua vài năm lại về đoàn tụ gia đình. Bởi vì Thịnh Hoành giải quyết hai vụ án này, được bô lão thân sĩ địa phương khen ngợi không ngớt, tặng một bảng hiệu ‘Gương sáng treo cao’.

— Chẳng qua, lời này không thể nói rõ thôi, hu hu, chú Hai, chú thật đáng thương.

Quả nhiên, bên kia Cỗ Đình Diệp im lặng chốc lát, nhú chặt mày, tựa như sắp bùng phát tức giận. Ngũ lão thái gia tự cho là người đọc sách thanh cao, không hề kiêng dè, ánh mắt nhìn thẳng tiếp tục răn dạy: “Phủ đô đốc của anh là hoàng thượng ban cho, ở hay không đều tùy anh, có gì không ở đây lại qua đó? Các cụ đều nói trăm điều lấy hiếu làm đầu, công ơn nuôi dưỡng còn lớn hơn ơn sinh thành, anh cũng từng đọc qua sách vở, sao có thể hồ đồ?! Còn không mau mau chịu tội với mẹ anh, nói anh không đi?!”

Cỗ Đình Diệp siết chặt nắm tay, nét mặt trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, lẳng lặng nhìn ngũ lão thái gia hồi lâu. Ngũ lão thái gia trợn mắt nhìn lại, qua một lúc, Cỗ Đình Diệp chậm rãi đứng dậy, thẳng lưng mà đứng, không giận tự uy, thản nhiên nói: “Thánh mệnh khó cãi, sau bữa trưa con đi ngay.”

Mười chữ ngăn ngủn, sau khi nói xong, Cỗ Đình Diệp cung kính ôm quyền, rũ nhẹ tay áo, xoay người bước đi, để lại đám người trong phòng hai mắt nhìn nhau, Ngũ lão thái gia tức giận suýt nữa thở không thông— tựa như Cỗ Đình Diệp không thể nói rõ như thế, ông ta cũng không thể thực sự đến nha môn cửa quan cáo Cỗ Đình Diệp ngỗ nghịch, Cỗ Đình Diệp cái tên vô lại này có rất nhiều chiêu trò!

Minh Lan nhin không được vỗ tay, thế nhưng —

Cỗ Đình Diệp cứng rắn rời đi như vậy, khiến cho Minh Lan còn ngồi đây rất lúng túng, chúng nữ quyến đều dùng ánh mắt bất mãn nhìn nàng, Minh Lan rất muốn rút quân, nhưng chỗ nàng ngồi là góc chết, vừa vịn bị Chu thị và tứ lão phu nhân ngăn chặn, trước ánh mắt soi mói của mọi người da đầu nàng cũng run lên, trong lòng mắng to Cỗ Đình Diệp không trượng nghĩa, chỉ biết lo bản thân, tự nhiên quên mất nàng!

May nhờ Huyền đại phu nhân nhìn thấy tình hình không ổn vội giải vây, trong lúc cả phòng đang im lặng giằng co, nàng khẽ cười một tiếng, nói: “A, em dâu, nhìn xem, tính tình cậu Hai nhà em cũng thật bướng! Sau này em nên lưu tâm nhiều hơn!”

Minh Lan liên tục gật đầu.

Lúc này không khí mới thoải mái hơn, bên ngoài tứ lão thái gia nặng nề đặt chén trà xuống, không vui nói: “Đúng là không hiểu thể thống phép tắc, dù lập công lao lớn hơn nữa cũng chỉ uổng phí!”

Lời ấy vừa ra, hai nơi trong ngoài, không ít người đều người một lời ta một tiếng phê phán Cố Đình Diệp, tuy rằng lời nói mơ hồ, nhưng đại khái ý tứ không khác nhau.

Cô Bảy Cố Đình Xán đặc biệt tức giận, lớn tiếng nói ‘Mẹ đối đãi với anh Hai như vậy, mà anh ấy lại thật bất hiếu’, thoáng nhìn Minh Lan cúi đầu, không nói được một lời, liền cao giọng nói: “Chị dâu hai chị nói xem?... Nghe nói chị dâu từ nhỏ đọc đủ thi thư lễ nghi, chắc hẳn hiểu rõ cái gọi là đạo hiếu? Việc hôm nay, chị cũng phân tích một hai! Chị xem anh hai làm thế có đúng không?”

Huyền đại phu nhân nhướng mày, lo lắng nhìn Minh Lan, ánh mắt mọi người cũng hội tụ trên người nàng, ngay cả nhóm đàn ông bên ngoài cũng im lặng, trong lòng Minh Lan cười lạnh, chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt thản nhiên thoải mái, khóe miệng lấp ló hai cái xoáy đồng trinh, chúng nữ quyến hơi ngạc nhiên.

Minh Lan không trực tiếp trả lời, cao giọng nói: “Hai năm trước, công bộ thượng thư trước đây Lô lão đại nhân được thánh thượng ngợi khen ‘Chuyên cần cẩn thận nhậy bén kiên nhẫn, tuổi cao đức lớn’, chẳng những thăng chức Nội các thứ phụ, không lâu sau, lại ban thưởng một tòa nhà trong Tây Phúc môn.”

“Chị nói chuyện này làm gì.....” Cố Đình Xán nhin không được xen miệng vào, lập tức bị Thiệu phu nhân cản lại.

Minh Lan bẻ ngón tay, chậm rãi nói: “Thật ra tòa nhà cũ của Lô lão đại nhân vốn không tệ, mặc dù hơi xa hoàng thành, nhưng non xanh nước biếc,

phong cảnh tươi đẹp, đặc biệt mấy người bạn tốt, mấy nhà thân quyến với Lô lão đại nhân đều ngụ ở đó, thường ngày gặp nhau, uống rượu nói chuyện, đúng là chuyện đẹp! Nghe nói lúc đó, không ít thân quyến bạn tốt đều khuyên ông ta không cần chuyển, cứ ở lại đây, dù sao là hoàng thượng thưởng, tòa nhà kia có thể chạy đi đâu?! Haizz....., nhưng Lô lão đại nhân sau khi tiếp chỉ, không nói hai lời liền chuyển đến đó. Lô lão đại nhân nói, ân vua như trời, không nhận, đó là bất kính.”

Lúc này hai nơi trong ngoài cùng im lặng, chỉ nghe tiếng tứ lão thái gia gạt nắp trà, tiếng đồ sứ lạnh lạnh, trong lòng ngũ lão thái gia khó chịu, nhưng cũng không nói gì, vừa rồi chụp mũ người ta, bây giờ cũng không tiện mắng ai nữa, trong phòng im lặng thật lâu, lúc sau thái phu nhân mới thở dài nói: “Làm khó hai chú và Diệp nhi, vì bà già này mà cãi nhau không vui.”

Chu thị thông minh, vội vàng đứng dậy cười nói: “Đúng vậy, anh Hai là trung quân, chú Tư chú Năm là vì hiếu đạo, mọi người đều không sai, con phải đi xem một chút, thế nào cũng phải ăn cơm trưa rồi đi, lại chuẩn bị thêm mấy chén rượu ngon, các chú và anh hai uống hai chén, lời nói ra cũng vui vẻ hơn!”

Tứ lão phu nhân cũng vội vàng hoà giải, lớn tiếng nói: “Con dâu Vĩ nhi lo rất chu đáo, chúng ta cũng mang lên một bàn rượu. Đều là người trong nhà, có gì khó nói!”

Mấy câu nói, bầu không khí nhẹ nhóm hơn nhiều, mọi người dần dần nói chuyện tiếp, trong phòng lại hoà thuận vui vẻ, trong lòng Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nói đùa với Huyền đại phu nhân, vừa nói vài câu, bỗng nhiên một hầu gái từ ngoài cửa rụt rè tiến vào, nó dè dặt tiến vào phòng trong, Minh Lan chớp mắt nhìn lên, đúng là Hạ Trúc, chỉ thấy sắc mặt nó trắng bệch, run lẩy bẩy nói khê: “..... Nhị phu nhân, nhị gia gọi ngài qua, nói có rất nhiều hòm xiểng không biết xử lý thế nào.....”

Trong phòng sắc mặt nhóm nữ quyến vô cùng cổ quái, đều mang vẻ cười quái dị nhìn Minh Lan, Minh Lan bị nhìn đến nóng mặt, trong lòng giận dữ: Đợi lúc bà cô thu dọn chiến trường xong, mới phải người tới ứng cứu?! Dựa vào anh ta? Tiểu thư ta đã sớm thành bia đỡ đạn?

Đàn ông quả nhiên không đáng tin cậy?!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đàn Ông Đúng Là Đến Từ Sao Hỏa

Minh Lan chỉ duy trì vẻ mặt xấu hổ ngượng ngùng đến khi trở về phòng. Nàng cúi đầu vừa vào phòng, một bàn tay thò ra kéo nàng lại, ngẩng đầu một cái, chỉ thấy Cố Đình Diệp đang lo lắng nhìn mình, ánh mắt có vài phần áy náy: “Xin lỗi, đã quên mất em.”

Thật ra Minh Lan cũng không tức giận, ngày đầu tân hôn đã phải chiến đấu kịch liệt, bây giờ nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, cúi đầu thờ dãi nói: “Làm vợ của chàng, thật không dễ dàng.”

Cố Đình Diệp hồi lâu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng kéo Minh Lan đi vào trong. Minh Lan chợt ngửi thấy mùi thơm thức ăn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên chiếc bàn gỗ tử đàn song hỷ đã bày nhiều món ăn, bánh ngô nướng vàng óng, bánh đậu đỏ cuốn dừa thơm nức mùi sữa, mấy đĩa điểm tâm theo mùa, còn có món canh tam tiên miêu nhĩ đóa, nước cốt thơm nồng, Minh Lan rất thích, lập tức vui vẻ, chạy tới ngồi xuống, quay đầu lại mặt tươi cười nói: “Đây là chuẩn bị cho em à?”

Trong lòng Cố Đình Diệp vốn có chút không vui, thấy Minh Lan bày một ra vẻ hoan hỉ như đứa con nít, không khỏi buông lỏng gánh nặng trong lòng: “Mới bưng lên đây, ma ma bên cạnh em tay chân rất nhanh nhẹn.” Hắn lấy thìa nhét vào tay Minh Lan, “Nhanh lên ăn nhiều vào, buổi trưa còn bận lắm.”

Minh Lan do dự một chút: “Nhưng lát nữa còn phải dùng bữa trưa nữa...”

“Ngồi với bọn họ, em có thể động đũa sao?” Cố Đình Diệp nhíu mày kiểm hỏi lại.

Minh Lan lập tức cầm đũa. Thấy Minh Lan ăn ngon lành, Cố Đình Diệp cũng cười ăn một ít.

“Đừng vội, không ai giành với em đâu.” Khóe miệng Cố Đình Diệp mỉm cười, nhìn hai má phúng phính của Minh Lan căng phồng đồ ăn, nhưng vẫn cố gắng duy trì lễ nghi ưu nhã, trên má trắng trẻo còn lưu tia nắng ban mai, môi hồng mơn mớn như ngó sen tháng sáu, nhìn khuôn mặt như vậy, trong lòng bỗng dưng cảm thấy thoải mái ấm áp.

“Lúc này... em sợ sao?” Cố Đình Diệp chần chờ hỏi, đối với đám thân thích kia của mình hẳn hiểu rõ, sợ là sẽ không bỏ qua Minh Lan, phỏng chừng thế nào mở miệng cũng hùng hổ bắt nạt cô dâu nhỏ một phen.

Minh Lan phồng má lắc đầu, cố gắng nuốt thức ăn: “Không có, em còn thay chàng biện bạch một phen đấy!” Làm chuyện tốt nhất định phải kể lại, thời buổi này không lưu hành cái gọi là làm chuyện tốt mà không lưu danh.

Cố Đình Diệp tỏ ra hứng thú, nhướn mày hỏi: “Em cãi lại?”

Nhắc tới chiến tích của mình, Minh Lan lập tức mặt mày hớn hở, buông đũa, đơn giản rõ ràng tóm tắt lại buổi nói chuyện vừa rồi, vừa bắt chước y hệt giọng điệu của Lô lão đại nhân không nói làm gì, còn miêu tả sinh động sắc mặt cử chỉ của mọi người lúc đó một lần.

Cố Đình Diệp ngồi nghe mà hai mắt phát sáng, khóe miệng cong lên như trăng khuyết.

Sau khi Minh Lan nói xong, vẫn thấy chưa thỏa mãn: “... Cũng may là em, nếu là anh cả em, chắc chắc...Trung hiếu lễ nghĩa thuật lại rõ ràng một lượt, chỉ sợ hôm nay chú Tư chú Năm bọn họ phải đi từ đường quỳ bái tổ tông rồi!” Lời này không phải nói đùa, anh Trường Bách mặc dù nói rất ít, nhưng một khi mở miệng, từng chữ như đao, miệng lưỡi sắc sảo, đối với điểm ấy, mẹ ruột anh Vương nữ sĩ đã được lĩnh hội sâu sắc.

Khuôn mặt Cố Đình Diệp ửng đỏ hồi lâu tràn ra ý cười, hắn đưa tay nhéo cái mũi nhỏ vênh lên rất đáng yêu của Minh Lan, mặt mày tràn đầy tình cảm, tiếng nói trầm thấp như rượu ngon ửng đỏ: “Còn tưởng là đã ném em vào trong ổ sói, vừa rồi tí nữa hù tôi toát ra mồ hôi lạnh.”

Minh Lan cắn chiếc đũa, cười tươi như hoa, gương mặt ửng đỏ, thì thầm: “Em không sợ sói, chỉ sợ không ai cho em chỗ dựa.”

Trong lòng Cố Đình Diệp mềm nhũn: “Tôi là chỗ dựa của em! Em muốn làm gì, tôi đều ủng hộ!”

Minh Lan một khi vui vẻ sẽ biểu hiện vô cùng đáng yêu, xuất ra bản lĩnh vẫn thường dễ lão phu nhân vui thích, dựa lên vai Cố Đình Diệp miệng cười như miếng dưa nhỏ, quay quay như chú sóc con múc cháo gắp rau cho Cố Đình Diệp, khiến cho Cố Đình Diệp dù hiểu biết nhiều, một nửa xương cốt cũng mềm nhũn, chỉ hận hiện tại trời sáng choang, nơi này có nhiều điều bất tiện.

Cố Đình Diệp mất tự nhiên ho khan hai tiếng, gắp vào trong bát của Minh Lan viên bột nhồi thịt chưng hình anh đào, nói tránh đi: “Em... Không muốn hỏi một chút chuyện của chú Tư chú Năm à?” Bình thường nàng dâu mới gặp phải cảnh tượng này, không phải sẽ vội vàng hỏi han chồng sao.

Minh Lan giờ mới nhớ ra: “Đúng, đúng rồi, tại sao vậy, không phải chàng nói thái phu nhân đã đồng ý để chúng ta dọn ra ngoài rồi sao? Sao

bọn họ còn có ý phá đám chàng như vậy?”

Những lời này hỏi thật hay, vừa mở miệng đã định tội người ta, chân mày Cố Đình Diệp giãn ra, uất ức tan đi, lại cười nói: “Tôi từ nhỏ bướng bỉnh, thái phu nhân cố kỵ thân phận vợ kế nên không tiện nhiều lời, cho tới bây giờ đều là chú hoặc thím mách với cha, rất nhiều chuyện, đều là như thế này.”

Minh Lan chậm rãi nhấm nuốt ý tứ của những lời này, trong lòng nhẹ nhàng cắt soạt một tiếng, mắt to hiện lên ý cười như không cười, cắn đôi môi mềm mại, hơi kéo dài ngữ điệu: “Nhà họ Cố thật là tốt đẹp, chú thím hòa ái, chị em dâu thân thiết, một nhà trên dưới hoà thuận vui vẻ, có thể gặp tới đây, đúng là may mắn của em.”

Cố Đình Diệp nở nụ cười, hẳn rất thích cái giọng nói chuyện này của Minh Lan, giống như một đứa bé nghịch ngợm cố ý giả bộ ngây ngô giả bộ thành thật, nhưng lại giả vờ không đạt. Lại nói đùa một hồi, bên ngoài có người đến mời đi dùng cơm, Cố Đình Diệp nắm tay nhỏ của Minh Lan đi ra ngoài, vừa đi vừa nhẹ giọng căn dặn đủ loại chuyện.

Thật ra Minh Lan nghĩ Cố Đình Diệp bây giờ không cần lo lắng, vừa rồi mới ồn ào một phen, lúc này ăn cơm đoán chừng là phải tạo một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ. Điều bán tiên quả nhiên danh bất hư truyền, suốt bữa ăn tất cả mọi người không hề đề cập đến chuyện không vui vừa rồi.

Chỗ ngồi của nam, Cố Đình Diệp không còn gương mặt lạnh lùng, hợp thời biểu hiện một phen văn bồi cung kính, hai ông chú cũng coi như thức thời, biết cứng không được, cũng thuận bậc thang leo xuống uống mấy chén rượu bồi tội. Chỗ ngồi của nữ, Minh Lan như cũ xấu hổ ngượng ngùng dùng một khuôn mẫu ‘ABAB’ ứng phó đa số câu hỏi, gặp phải câu nào không ứng phó được, không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời.

Ngũ lão phu nhân thấy Minh Lan ăn nói không tầm thường, không nhin được hỏi: “Con cũng có học khuê học? Là vị tiên sinh nào dạy?” Cố Đình Xán ngồi đối diện vốn cúi đầu lẳng lặng dùng cơm, lời vừa nói ra nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Minh Lan.

Minh Lan đặt đũa xuống, vuốt vuốt đồ trang trí rũ xuống trên ống tay áo, mỉm cười nói: “Con chưa từng học khuê học, nhưng lúc sáu bảy tuổi thì bà nội có mời một vị ma ma từ trong cung đến dạy chị em chúng con mấy ngày.”

Cố Đình Xán vừa nghe đến ma ma giáo dưỡng, khóe miệng xị xuống, lại cúi đầu, ngũ lão phu nhân lắc đầu: “Không đúng, ma ma giáo dưỡng dạy là cử chỉ nề nếp, con còn học tiên sinh thì khác chứ?”

Minh Lan bị dồn ép quá mức, chỉ đành phải nói: “Năm ấy cha thăng nhiệm Đẳng châu tri châu, vì muốn để mấy anh học, cha liền mời Trang tiên sinh từ kinh thành đến làm khách, lúc ấy chị em chúng con tuổi còn nhỏ, cũng theo đọc sách vài ngày.”

Lần này Cố Đình Xán rất hăng hái, mắt lấp lánh, môi mấp máy nhưng không mở miệng, thái phu nhân ôn nhã mỉm cười, cây trâm bạch ngọc chỉ bạc khảm mấy viên ngọc trai lớn khế đựng đưa bên tai: “Chính vị Trang tiên sinh trước kia ở lâm trang nhà Thân thủ phụ dạy học?”

Minh Lan ngừng thở một giây, lập tức, vẻ mặt như thường: “Đúng ạ.”

Thái phu nhân vỗ tay mà cười: “Thật đúng là một vị tiên sinh tốt, chị em các con có thể được nghe ông ấy dạy dỗ đúng là có phúc! Chẳng trách nghe con nói chuyện rất có quy tắc, thì ra là sư xuất danh môn; sau này mấy đứa em con cũng có thể học hỏi con một ít, có đầu óc không nói năng lung tung, hôm nay con đừng trách em Xán, nó từ nhỏ được ta yêu thương mà đâm hư rồi.”

Đình Xán rốt cục không nhịn được, trâm cài kim thạch màu xanh rũ xuống bên tai hơi xao động, vờ giận dữ nũng nịu nói với thái phu nhân: “Mẹ, đều tại mẹ! Lúc nhỏ không mời một vị tiên sinh tốt cho con, hôm nay lại nói chị em chúng con!”

Thái phu nhân biến sắc, lại không tiện trách cứ cô trước mặt mọi người, Huyền đại phu nhân bên cạnh cười ôn hòa: “Cô đấy! Trang tiên sinh há lại dạy các tiểu thư khuê các, người ta là dạy cử nhân tiến sĩ! Muốn trách thì trách mấy ông anh cô không biết chi, hồ, giả, dă! Haizzz... Đúng là không thể trông cậy vào họ được, cũng may Hiền Nhi và mấy cậu ở chi năm đều không chịu thua kém, sau này e là chỉ có thể trông cậy vào mấy cậu ấy thôi!”

Lời này nói ra khiến ngũ lão phu nhân và Chu thị đều mặt mày hớn hở, mọi người đều thoả mãn, Minh Lan lén lút nhìn vị Huyền đại phu nhân ôn hòa này thêm mấy lần, chỉ thấy chị ta trong lúc nói chuyện mặc dù hơi thẳng thắn thô lỗ, nhưng hành sự lại lạnh lẽo chu đáo, rất chiều cố cô em chồng bên cạnh – con gái duy nhất của vợ kế tứ lão phu nhân Đình Huỳnh; lại so sánh, cô dâu cả chi năm không nói chuyện nhiều, hơi nhát gan, ngược lại con gái dòng thứ chi thứ năm Đình Linh, vô cùng hoạt bát, cười nói ríu rít.

Lại nói tiếp, Đình Xán, Đình Huỳnh, Đình Linh, dung mạo ba chị em gái phải nói là cực kì xinh đẹp, Đình Xán giống như một cây linh chi đâm ra từ vách núi, thanh khiết cao ngạo, Đình Huỳnh thì đoan trang nhu thuận hơn, mà Đình Linh chính là một đóa hoa giải ngữ, dịu dàng khéo léo động lòng người.

Khó khăn lắm mới ăn xong một bữa cơm, nhóm hầu già hầu gái dọn dẹp cũng sắp xong, mắt thấy sắp ra cửa, thái phu nhân lại gọi Minh Lan đến nội đường, trong lòng Minh Lan trầm xuống, thầm nghĩ: Lại nữa rồi, lần này là chuyện gì nữa đây.

Sắc mặt Cố Đình Diệp hơi trầm xuống, cúi đầu suy nghĩ chỉ chốc lát, ngẩng đầu nhìn thẳng Minh Lan nói: “Để tôi đi với em, em không cần nói nhiều, còn lại để tôi xử lý.”

Minh Lan gật đầu.

Trong sương phòng chính viện phía tây, thái phu nhân đang ngồi ghế đầu, hai bên chỉ có Thiệu phu nhân và Chu thị, ba người đang nói chuyện, nghe hầu gái ngoài cửa truyền, vốn đang tươi cười đón chào, thấy Cố Đình Diệp cũng tới, liền hơi giật mình.

Về mặt thái phu nhân vẫn như trước, Chu thị vội vàng đứng dậy sai hầu gái pha trà, sau đó ngồi vào bên cạnh Thiệu phu nhân. Cố Đình Diệp chấp tay hành lễ với thái phu nhân và Thiệu phu nhân. Minh Lan cũng chỉnh đốn trang phục nghiêng mình hành lễ, ngay sau đó Cố Đình Diệp ngồi xuống chiếc ghế bên phải, Minh Lan ngẩn người, phải ngồi bên phía con dâu, hay là ngồi bên cạnh Cố Đình Diệp đây.

Cố Đình Diệp nặng nề ho khan hai tiếng, ném một ánh mắt sang, Minh Lan lập tức chạy tới ngồi xuống. Thấy cử chỉ đó của hai người, Thiệu phu nhân và Chu thị liếc nhau, rất có thâm ý.

“Sao con cũng tới?” Thái phu nhân buông bát trà, thân thiết nói, “Chuyện này vợ của con biết là được rồi.” Không đợi Cố Đình Diệp trả lời, bà lại nhẹ nhàng thở dài, “Không sao, con tới cũng tốt, vợ con vừa vào cửa chưa tới một ngày, mấy chuyện này, khó tránh khỏi nàng không biết được, chắc con cũng biết ta gọi các con đến là vì chuyện gì?”

Cố Đình Diệp lưng thẳng tắp, lẳng lặng nói: “Là vì chuyện cái Dung.”

Minh Lan trong lòng xao động, thì ra là việc này, cái này nàng cũng biết.

Thái phu nhân mỉm cười gật đầu, lại gật đầu với Hường ma ma, Hường ma ma xoay người đi ra ngoài, bà quay đầu lại nói: “Nếu các con đã biết, ta

cũng không dài dòng; haizzz... Ta vốn muốn để mấy ngày nữa, đợi Minh Lan thu xếp ổn thỏa rồi mới nói tỉ mỉ, nhưng hôm nay các con muốn đi ngay, ta mới phải nói bây giờ.”

Cố Đình Diệp đứng lên, cúi người thật sâu với thái phu nhân và Thiệu phu nhân, trầm giọng nói: “Lúc còn trẻ là con không có đức hạnh, làm ra việc hoang đường. Hai năm qua, may nhờ chị dâu giúp đỡ, giúp đỡ chiếu cố Dung Nhi, Đình Diệp khắc sâu trong lòng.”

Thiệu phu nhân liền vội vàng đứng lên đáp lễ, nói: “Đều là người trong nhà, hà tất khách khí như vậy. Cái Dung là một đứa bé ngoan, ở với cái Nhàn rất thân thiết, thật ra mà nói, chị cũng không giúp được gì, cái Dung đều nhờ Hồng Tiêu chăm sóc.”

Mặt Cố Đình Diệp lại trầm xuống, sau khi ngồi xuống, không đợi hân mở miệng, rèm nhắc lên, Hương ma ma dẫn hai người phụ nữ ăn mặc kiểu phụ nhân vào, ở giữa là một bé gái.

Hai nữ tử dịu dàng bái lễ với mọi người, sau đó cung kính đứng phía dưới.

Minh Lan nhìn kỹ lại, chỉ thấy người phụ nữ bên trái mặc một bộ áo như ý dài tà chéo màu quả hạnh, chừng mười mấy tuổi, khuôn mặt trái xoan, mắt hạnh má đào; người phụ nữ bên phải mặc một bộ quần áo vàng ngà bình thường vạt đối xứng viền như ý màu hoa hồng, tuổi cô ta lớn hơn, ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám, khuôn mặt dài có vài phần xinh đẹp, bé gái ở giữa ước chừng bảy tám tuổi, mặc một bộ áo hồng nhạt và áo khoác mỏng đỏ thẫm, thân gầy yếu, sắc mặt sợ hãi, mặt mày có vài phần xinh đẹp giống Mạn Nương lúc trước.

Thái phu nhân ôn hòa nhìn Minh Lan nói: “Dung nhi, sao còn chưa bái kiến cha mẹ con?”

Ánh mắt bé gái liếc thẳng về phía Thiệu phu nhân, thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, mới run run bước tới một bước, cung kính quỳ xuống dập đầu, gọi: “... Cha.”

Cố Đình Diệp nhìn nó, ánh mắt phức tạp, gật đầu.

“Còn mẹ con nữa?” Thái phu nhân cười nhắc nhở.

Dung Nhi nhút nhát, lén ngấm trộm Minh Lan, căn môi không chịu nói, Minh Lan rất muốn phát biểu một ít ý kiến, vì vậy nhìn Cố Đình Diệp, chỉ thấy Cố Đình Diệp nhẹ nhàng phất tay, nói với Dung Nhi: “Con hãy gọi là phu nhân đi.”

Mọi người đang ngồi sắc mặt đều biến đổi, Thiệu phu nhân không nhịn được nói: “Nên gọi mẫu thân chứ, Dung Nhi, mau gọi đi!”

Hết lần này tới lần khác Dung Nhi thế nào cũng không gọi được, người phụ nữ bên phải mở miệng mấy lần, nhìn người phụ nữ bên trái một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, Cố Đình Diệp không để ý tới mọi người, chỉ nhìn chăm chăm vào Dung Nhi, nói: “Nếu con không muốn gọi mẫu thân, hãy gọi phu nhân.”

Dung Nhi vẻ mặt quật cường, thốt ra: “Phu nhân!”

Thiệu phu nhân vẻ mặt tiếc hận, không thềm nói nữa, Chu thị cúi đầu dùng trà, thái phu nhân sâu sắc nhìn Minh Lan vài lần. Minh Lan cảm thấy rất oan uổng, từ đầu tới đuôi nàng còn chưa nói gì mà.

Một bà hầu già tới, dẫn Dung Nhi ngồi xuống một chiếc ghế nhỏ, đưa trà quả cho nàng ăn; sau đó, thái phu nhân lại chỉ vào hai cô gái rồi nói với Minh Lan: “Hai cô này là người trong phòng Diệp Nhi, đây là dì Cung, hai năm qua Dung Nhi cũng là nhờ nàng chăm sóc; đây là Thu nương, là hầu gái từ nhỏ của Diệp Nhi, sau làm hầu ngủ.”

(Amen, mọi người cứ từ từ, đừng mắng chú hai vội mà tội).

Hai nữ tử vội vàng tiến lên hành lễ với Minh Lan. Minh Lan uất ức, lần này nàng không mang theo hà bao, không thể làm gì khác hơn là lục lọi trong tay áo một hồi, cởi ra hai cái vòng tay vàng, thưởng cho mỗi người một cái.

Lúc ngẩng đầu tạ ơn, hai người không nhịn được liếc nhìn Cố Đình Diệp, ánh mắt dì Cung u oán, như khóc như tố, vẻ mặt Thu nương kích động vui sướng, suýt tí lệ nóng doanh tròn. Ai biết Cố Đình Diệp lại cau mày nhìn Dung Nhi phía bên kia.

Giới thiệu xong xuôi, thái phu nhân quay sang nói tiếp với Minh Lan: “Con đã muốn đến biệt phủ ở, các nàng cũng phải đi cùng.”

Minh Lan gật đầu, nhưng nàng còn chưa mở miệng, lại bị Cố Đình Diệp cướp lời: “Đương nhiên phải cùng đi, nhưng mấy ngày nay e là bên kia còn hơi lộn xộn, qua mấy ngày nữa, đợi bên kia chỉnh đốn xong xuôi, con sẽ phái người tới đón.”

Ánh mắt thái phu nhân lấp lóe, tức thì lặng im, dì Cung lại xoay về phía Minh Lan quỳ xuống, nói: “Nô tỳ nguyện ý đi qua bây giờ, nô tỳ tuy rằng vụng về, nhưng đương khi phu nhân lo liệu việc nhà, chạy chân truyền lời cũng có thể giúp đỡ một ... hai ...!”

Cố Đình Diệp thản nhiên nói: “Không phải cô còn phải chăm sóc Dung nhi sao?”

Sắc mặt dì Cung trắng bệch, Thu nương bên cạnh đang muốn nói, Cố Đình Diệp nhìn cô ta một cái, mềm giọng hơn, nói: “Các cô cứ ở lại đây, ta sẽ quay lại đón các cô sau.” Thu nương lập tức không nói gì nữa, ánh mắt lại vô cùng kích động.

Minh Lan vuốt chuối vòng trên cổ tay trong tay áo, thầm nghĩ: Sao mới có hai đứa? Thế nào cũng phải bảo nàng thưởng hết vòng tay trên hai tay này đi mới phù hợp với danh tiếng bên ngoài của cậu hai nhà họ Cố mới phải chứ? (Chết ngất)

Trong lúc suy nghĩ, Minh Lan hiểu rõ, lúc trước cậu hai nhà họ Cố rời nhà trốn đi cũng giống như bị trục xuất khỏi gia môn, những vợ lẽ hầu ngũ này thấy không thể chạy theo, không thể làm gì ngoài tìm lối thoát khác, đương nhiên, cũng có thể là bị chủ tử đuổi đi.

Hà tất vì một lăng tử đã bị trục xuất khỏi gia môn lại còn không có khả năng trở về mà nuôi thêm nhiều miệng ăn. Như vậy, lưu lại hai người này là? Hừm, nước cũng thật sâu.

Thái phu nhân vốn định lôi kéo Minh Lan nói thêm mấy câu, nhưng thấy Cố Đình Diệp ở đây, chúng nữ quyến đều có chút e ngại, liền nhanh chóng giải tán, Thu nương và Hồng Tiêu tựa hồ muốn cùng đi, nào ngờ Cố Đình Diệp đi rất nhanh, Minh Lan một đường chạy theo mới đuổi kịp.

Ra khỏi đông viện, đi qua cửa hông tiến vào đường mòn, Cố Đình Diệp mới bước chậm lại, đỡ lấy Minh Lan đang thở hỗn hển, đợi nàng hít thở đều đặn, hai người mới chậm rãi đi bộ dọc theo đường nhỏ rợp bóng cây.

“Em... Có gì muốn nói không?” Đi một hồi, Cố Đình Diệp mới nói.

Minh Lan nín rất lâu rồi, lập tức nói ra nghi ngờ: “Thu Nương nhìn lớn tuổi đáng tin cậy hơn so với dì Cung, vì sao nàng còn chưa được làm lẽ? Bởi vì thân phận của nàng không đủ cao, cho nên mới không thể nuôi nấng Dung Nhi?”

Cố Đình Diệp không nghĩ Minh Lan hỏi cái này trước, vẻ mặt hơi thà lỏng, nói nhỏ: “Hồng Tiêu là hầu gái hồi môn của nhà họ Dư, là Yên Hồng tự mình đưa lên làm lẽ. Thu Nương..., cô ấy có thể lưu lại cũng không dễ.”

Hai câu, hai người, hai loại thái độ, Minh Lan âm thầm nhớ kỹ.

Hai người lại đi một hồi, Cố Đình Diệp đợi đã lâu, không nhin được nói: “Em, không còn gì muốn nói?”

Minh Lan đang ở cú đầu suy nghĩ, ngơ ngác ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi: “Nói... Cái gì?”

Cố Đình Diệp dừng bước, bình tĩnh nhìn Minh Lan, giọng tuyên bố: “Em không vui.”

“Vì sao em lại không vui?” Vẻ mặt Minh Lan kỳ quái.

Cố Đình Diệp cẩn thận nhìn Minh Lan, ánh mắt sâu thẳm đen nhánh, chậm rãi nói: “Bởi vì Thu Nương và Hồng Tiêu, cho nên em không vui.” (Tưởng bở J)

Minh Lan cười nói: “Nào có loại sự tình này? Chàng nhìn lầm rồi...” Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Em không thích bọn họ, đúng không?” Cố Đình Diệp hỏi thẳng.

Minh Lan phất phất tay cười ha hả nói: “Em không phải kiểu người không dung được người khác, em đang nghĩ...” Lại bị cắt ngang.

“Em đang ghen sao?” Chân mày Cố Đình Diệp nhíu lại thật sâu.

“Không phải! Chàng hãy nghe em nói, “nữ giới” nói rằng...” Minh Lan nỗ lực giải thích, nhưng lại lần nữa bị cắt ngang.

“Em im miệng!” Cố Đình Diệp bỗng nhiên quát nhẹ, dọa mình Lan giật mình.

Cố Đình Diệp hít sâu một hơi, vẻ mặt u ám, đôi mắt đen sẫm sâu không lường, trên người tự nhiên lộ ra uy thế, thân hình cao to như núi lớn đè

xuống, Minh Lan sợ không dám nói một lời, hần chậm rãi nói: “Tôi nói rồi, tôi cả đời này đã nghe quá nhiều lời nói dối, tôi muốn em nói lời trong lòng, nói thật!”

Minh Lan thầm nghĩ, nàng không thể nói thật toàn bộ, nếu không sẽ bị yêu quái lôi đi thiêu hủy!

Minh Lan cúi đầu không nói. Cố Đình Diệp lẳng lặng chờ, dùng áp lực của sự im lặng bức bách nàng nói, Minh Lan rốt cục bị bắt ép, nhẹ nhàng thở dài, không còn cách nào khác, hàm súc nói: “Triều đại thái tổ Cao hoàng đế lúc vui vẻ nhất thường ban thưởng mỹ nhân cho hạ thần, nhưng mỗi lần ông ta thưởng mỹ nhân, luôn luôn tránh mấy vị tướng đẹp trai chống mấy cô công chúa, vì sao vậy? Cùng nhau giành chính quyền, cùng nhau phong hầu bá tướng, chiến công hiển hách như nhau, vì sao ban thưởng người này lại không ban thưởng người kia?!”

Con người Cố Đình Diệp hơi mở lớn, ánh mắt lập lòe, Minh Lan mỉm cười nhìn anh ta, lẳng lặng nói: “Đó là vì trong lòng anh hùng hào kiệt biết rõ Cao hoàng đế không câu nệ tiểu tiết, kỳ thực trong lòng đàn ông các chàng rất rõ ràng, hà tất còn hỏi câu này.”

Yêu thương con gái của chính mình, nếu mà người vợ thực lòng cảm thấy vui khi chồng nạp thiếp thì gồm quá, sao hoàng thượng không gấp gấp thay công chúa trước đi.

Lịch sử Hoàng đế ban thưởng mỹ nhân tồn tại đã lâu, lúc trước vợ của Phòng Huyền Linh vờ uống thuốc độc Mễ Thố để giải quyết chuyện này, làm người đàn bà đánh đá để chống lại tiền lệ ngự tứ mỹ nữ.

Thái tổ là một tên xấu trai phong lưu, suy từ bụng ta ra bụng người, thích nhất là ban thưởng mỹ nữ, có người nói lúc đó phu nhân Anh quốc công mang theo hai cây dao làm bếp đứng trước cửa, tuyên bố mỹ nữ kia nếu dám vào cửa sẽ khiến bà ta rơi máu tại chỗ, sau đó bà sẽ lấy mạng mình để

bồi thường. Anh quốc công sợ hồn phi phách tán, phải vào cung vàng điện ngọc đau khổ cầu khẩn ba ngày trên thềm đá, Cao hoàng đế mới thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Thái tông Võ hoàng đế lúc ngẫu hứng cũng ban thưởng mỹ nữ. Lúc đó phu nhân Hàn quốc công còn làm mảnh liệt hơn, mang theo con trai con gái, chất đồng củi cỏ tươi dầu lên, nói nếu mỹ nữ kia vào cửa, mấy mẹ con bọn họ sẽ không sống, Hàn quốc công sợ hồn phách bay trên trời, ôm đùi Võ hoàng đế nước mắt nước mũi lưng trông khóc lóc cầu xin nửa ngày mới có thể coi như tắt lửa.

Đương nhiên, vẫn có nhiều nam nhân vui vẻ cần cù nhận mỹ nữ, lại coi đây là quang vinh, kỳ thực vấn đề đều ở trên người nam nhân.

Lời nói lần này rất mới mẻ, Cố Đình Diệp lẳng lặng gật đầu, nhìn chăm chăm vào Minh Lan: “Nhưng tôi đã có thiếp thất.”

“Đúng vậy.” Minh Lan mặt mày cong lên, cười híp mắt nói: “Cho nên em sẽ chăm sóc Dung Nhi thật tốt, sẽ chung sống hòa thuận với Thu Nương và Hồng Tiêu, em sẽ rất hiền huệ! Thật đấy!”

Xưa nay đàn ông đàn bà không tiến hóa bao nhiêu, vợ của mấy ông phú hào trên bảng Forbes có thể bấm bụng chịu đựng, nhưng vợ của mấy ông hàng quán vỉa hè, cho dù không ly hôn,... ít nhất ... Cũng phải cầm dao đâm một phen, nguyên nhân không có gì khác ngoài quyền thế tài phú cao thấp mà thôi. Hiện tại nàng là con vợ lẽ quan tứ phẩm, hẳn là chính nhị phẩm công lao hiển hách, quả đấm của hẳn so với nàng lớn hơn nhiều, cho nên nàng chỉ có thể ‘hiền huệ’.

Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy.

Minh Lan nói rất chân thành, Cố Đình Diệp cũng tin lời nói của nàng là thật, nhưng sắc mặt của hẳn lại càng khó coi, chân mày nhíu sâu, ánh mắt

hung ác, oán hận trừng mắt Minh Lan, giống như muốn một ngụm ăn tươi nuốt sống nàng.

Minh Lan rất cảnh giác, vừa nhìn tình huống không ổn, vội vàng cam đoan lần nữa, chỉ kém vỗ ngực xin thề: “Em tuyệt đối không có suy nghĩ mấy trò xấu xa! Chàng phải tin tưởng em, em sẽ đối đãi các nàng thật tốt! Không tin chàng nhìn đi!” Đúng là mệnh khổ, nhớ năm đó nếu nàng xin nhập Đảng mà thành tâm thể này, đã sớm xong chuyện!

Mặt Cố Đình Diệp đen như dát nôi, trong mắt u ám, thần sắc âm trầm, hơi thở nặng nề tỏa vào mặt Minh Lan. Hai người im lặng đứng đối diện nhau một hồi. Minh Lan lo sợ bất an, nghĩ có có nên thề thốt biểu đạt một chút tấm lòng chân thành của mình nữa không.

Qua hồi lâu, Cố Đình Diệp nặng nề thở ra một hơi, dặt lấy tay nàng, cúi đầu buồn bực tiếp tục đi về phía trước. Minh Lan ngơ ngác, thận trọng nhìn gò má của hắn, nàng cảm giác mình nói chuyện hàm súc, cũng biểu đạt quyết tâm kiên định, hắn tức giận cái chi?

Đàn ông và đàn bà quả nhiên không đến từ một hành tinh.

Tác giả:

Về xưng hô.

Thứ nhất, trong Hồng Lâu Mộng, hai anh em Giả Chính và Giả Xá không có phân chia, nhưng con của bọn họ chính xác là có phân chia thứ bậc, Giả Liễn gọi là Liễn nhị gia, Bảo Ngọc gọi là Bảo nhị gia; mà con gái lại cùng một thứ bậc, Nghênh Xuân là chị Hai, Thám Xuân là em Ba, Tích Xuân là em Tư, tôi cũng không rõ nguyên do trong đó.

Thứ hai, ông nội gọi là lão thái công, em trai lão thái công gọi là thúc công; cha gọi là lão thái gia, em trai lão thái gia, gọi là thúc gia (chú); xét thấy Phan Kim Liên gọi Võ Tòng là thúc thúc, cho nên tiểu bối đối với chú ruột của mình xưng hô chắc là tứ thúc (chú Tư) hoặc tứ thúc phụ.

Thứ ba, ở cổ đại tỷ lệ chết non rất cao, cho nên bé trai bé gái ban đầu đều được gọi là ‘X nhi, bé trai đợi đến khi đủ tuổi đi học mới lấy tên, bé gái lấy tên có sớm có muộn, thậm chí có khi đến lúc cập kê mới lấy tên.

Thứ tư, có nhiều chỗ thân thích xưng hô có thể không cần quá nghiêm cần, vì để độc giả dễ hiểu, tôi cố gắng áp dụng cách xưng hô tương đối rõ ràng dễ hiểu.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ba Ngày Tân Hôn

Phủ công hầu bá ở kinh thành san sát nhau nhưng chỉ có khai quốc công thần có tước phong là được ban tặng dinh thự chiếm cả con đường, giống như phủ Tương Dương hầu cách hai ngõ phía nam, phủ Anh Quốc công cách ba phố ở hướng bắc. Dinh thự được ban cho những người có công trạng trong quân hoặc là họ hàng thân thích của hoàng đế được phong tước sau này cũng không thể vinh quang như vậy. Ví như phủ Đông Xương hầu với bia đỡ đạn Phú Xương hầu, mặc dù địa vị cao quý nhưng cũng không chiếm quá nhiều diện tích.

Cái này Minh Lan rất hiểu, hồi đó mới lập quốc, đất rộng người thưa, hoàng đế đương nhiên là ra tay rộng rãi. Sau này kinh thành phần vinh rồi, nhà cửa tắc đất tắc vàng, nhà khai quốc huân quý đã sớm lấp đầy củ cải vào hố[‘], đâu còn nhiều chỗ tốt như vậy.

(‘) chỉ người đã ở đấy rồi thì không còn thừa chỗ nữa

Đương nhiên còn có nhà chồng của Hoa Lan phủ Trung Cần bá khổ như vậy, làm khai quốc công thần, cũng từng có đình đài lầu các sân trong sân ngoài chiếm hơn nửa con phố nhưng vì bị cuốn vào án phản nghịch mà bị đoạt đi nơi ở được phong, không dễ dàng hồi phục nhưng cũng không thể trở lại dinh thự được vua ban nữa.

Họ Cố bởi vị bao đời hầu gia đều phụng mệnh trấn giữ biên thành, phủ hầu dù chiếm con phố Ninh Viễn cũng không thể rộng dài như thế.

Có điều, nói đi nói lại, thế gian thế nào cũng có ngoại lệ. Giống như Thẩm Quốc cửu, anh ta vừa là nhà mẹ đẻ của hoàng hậu lại còn có công trạng trong quân. Vì lẽ đó phủ Uy Bắc hầu của anh ta ngang nhiên chiếm núi mở rừng, trước là thành vách sau có thể tựa vào, nước non vờn quanh, quả thật là đẹp nhất kinh thành.

Cái này Minh Lan cũng rất hiểu, hai năm qua nhà huân quý phạm sai lầm không ít, qua mấy đợt xử trí tằm máu, gia tài tội thần bị tịch thu sung công, tân hoàng gần đây rất dư dả, đương nhiên là phải mạnh tay thưởng cho em rể, ầy, cộng thêm cả cánh tay phải nữa.

Cho nên Minh Lan lúc nhìn thấy phủ tướng quân rộng lớn bao la cũng không quá ngạc nhiên, nàng giật mình là tòa nhà này với phủ Ninh Viễn hầu chỉ cách nhau có nửa cái gò với một tòa nhà của tội thần vừa bị hoàng gia thu hồi.

“Thế nào, nhà này có vừa ý không?” Cố Đình Diệp nhìn vẻ mặt Minh Lan ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, cười nói.

Minh Lan nhìn tòa nhà vườn tược muôn cây tươi đẹp rực rỡ, suýt há hốc miệng, hồi lâu mới nói: “Cách nhau có mỗi con đường còn cãi nhau lâu như vậy?” Cảm thấy vừa rồi đã uống phí rất nhiều sức lực.

Cố Đình Diệp lại nhú mày: “Dù gần nhưng vẫn là hai nhà, người bên ngoài không quản được chuyện bên này.”

Minh Lan trên mặt hơi vui vẻ, chuyện này, có phải nghĩa là, nàng không cần dậy sớm?

Ngày đầu tiên sau tân hôn bận rộn cả ngày, thêm vào toàn thân đau nhức, Minh Lan mệt mỏi vô cùng. Đến phủ tướng quân lúc trời đã tối, nàng ngay cả nhà mình tường thế nào cũng không nhìn rõ, nhờ Đan Quất đỡ trở về, rửa mặt xong liền lập tức thay quần áo thuận tiện ở nhà rồi cầm đầu vào trong trong chăn găm đồ thẩm thêu long phượng.

Vốn chỉ định nghỉ ngơi một lúc sau đó dùng cơm tối, ai biết mắt vừa nhắm là ngủ say như chết, cũng không ai gọi nên ngủ thẳng đến nửa đêm Minh Lan mới tỉnh lại, đầu óc choáng váng một lúc còn tưởng mình vẫn ở nhà mẹ đẻ, nửa người xoay về phía bàn con đầu giường sờ soạng, ai biết trong bóng tối lại tìm thấy một lồng ngực để trần.

Minh Lan hí mắt lại không kịp phản ứng, người này là ai? Nàng lại sờ thêm mấy lần nữa.

Một bàn tay to lớn nắm tay nàng, nam nhân nhấc màn giường dây thêu hoa lên, tiên tay mở cửa sổ đồng phía trên, bên cạnh giường gỗ trắc chạm trổ hoa văn có đặt một cái đèn lồng, dưới ánh đèn mờ ảo Minh Lan mới nhận ra người trước mắt.

Cố Đình Diệp tóc dài đen một nửa xõa ra trên vai áo lụa trắng, vạt áo mở ra bên trong lộ ra lồng ngực rộng rậm nắng. Minh Lan mơ màng nhắm mắt nhìn kĩ hình như có một vài vết thương trên đó. Trong phòng đốt huân hương nhàn nhạt, phảng phất mùi mê hoặc nhưng không át được hơi thở đàn ông dày đặc nằm bên cạnh.

“Sao thế?” Cố Đình Diệp giống như cũng đang mơ màng buồn ngủ, nhắm mắt ôm Minh Lan.

“Em muốn uống nước.” Minh Lan nghiêng đầu, gò má trắng như đụn tuyết, môi hồng non mềm nhưng mắt vẫn mơ màng, “Em muốn Đan Quất.”

Cố Đình Diệp bình thường rất tỉnh ngủ nhưng mà mấy ngày nay mệt mỏi, lúc này mới tỉnh lại. Hắn nhìn Minh Lan mặt còn mơ màng liền vươn tay dài, lấy ra ấm trà từ trong lồng xách cạnh giường, rót vào chén trà sứ ở bên cạnh đưa đến cho Minh Lan. Minh Lan nâng hai tay mũm mĩm đón lấy rồi uống ừng ực xong còn ngơ ngác hỏi: “Còn nữa không?”

Cố Đình Diệp nhìn một chút, rồi lại rót một chén nữa cho nàng. Lúc này nàng uống không hết trà, chỉ uống nửa chén rồi thôi, đưa chén trả lại cho

phu quân, tự giác ngã xuống, quay lưng vùi vào chăn ngủ tiếp.

Cổ Đình Diệp cầm chén trà trong tay, nhìn Minh Lan đang ngủ khì khì như con heo nhỏ, hồi lâu không nói gì, dứt khoát một hớp uống hết chén trà còn dư. Sau khi cất chén, hần bước tới ổ chăn của Minh Lan. Thân thể thiếu nữ ấm mềm thơm ngát, xương nhỏ thịt mềm, hần áp vào thấy thỏa mãn vô cùng, ôm ấp thật chặt, luồn vào ngực áo sờ soạng, cảm thấy vô cùng nôn nà.

Ban đầu chỉ định sờ soạng vài cái, ai dè càng vuốt ve lại càng hưng phấn, hần phủ lên bên trên, tìm được đôi môi thiếu nữ mềm mại, vừa uống nước xong trên môi vẫn còn vương một giọt ướt át. Hần hôn môi nàng, càng hôn càng thấy nóng ran, tay vuốt ve trên đùi một hồi.

Minh Lan cảm thấy thân thể là lạ mới vận vẹo tỉnh dậy, mắt mở to mê man, môi hé ra, luống cuống giãy giụa liền bị hần chặn người dưới lại, vững vàng đè lên.

Thân nóng như lửa thiêu, bỗng bị một vật nhọn nặng nề đâm vào, Minh Lan ban đầu còn chịu được nhưng nàng rốt cuộc vẫn là mới biết sự đời, về sau càng thấy đau nhức trướng nóng, chân cũng mất sức mà vắt vẻo trên cánh tay hần ta. Nàng ai oán kêu lên chỉ mong hần mau mau kết thúc cho rồi.

Ai ngờ hần ngủ dậy giấc nên dồi dào sinh lực, đôi chân ra sức thảo phạt, xoa nắn thân thể nàng một hồi, hôn nàng đến mức xém nhũn ra như nước. Minh Lan quá sức chịu đựng liền hu hu khóc xin tha, tiếng cầu xin nỉ non êm ái vừa cất lên lại càng khiến hần hưng phấn hơn, cắn vào đầu vai trắng nõn mơn mơn của nàng, trầm giọng gầm lên một tiếng.

Minh Lan nghe thấy tiếng ồm ồm hỗn hển trong cổ họng hần, thân thể như bị hun lên, bứt rứt như thiêu như đốt, cuối cùng không chịu nổi nữa mà lịm đi.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Thôi ma ma đến phòng tân hôn đã từng đợt hương nồng đậm mù mịt tràn ngập chính phòng, hầu gái đỏ mặt hầu hạ Minh Lan tắm rửa xong. Thôi ma ma đi vào đã thấy hai vợ chồng ngồi cạnh nhau trên mép giường, Minh Lan dáng vẻ còn chưa tỉnh ngủ, Cố Đình Diệp thì lại phấn chấn tinh thần, đang vui vẻ đặt chân nhỏ trắng như ngọc của Minh Lan đặt trên đầu gối giúp nàng đi tất.

Thôi ma ma lại gần, nhin không trừng mắt với chú rể mới, nhanh nhẹn cầm lấy cái tất, hạ mình nói: “Cậu mau mau đi rửa mặt, cô chủ để tôi hầu hạ ở đây được rồi.”

Cố Đình Diệp cũng không giận, đứng thẳng lên, khoác một cái áo rộng rãi rồi đi về phía sương phòng. Thôi ma ma nhìn cho đến tận lúc hăn rời đi rồi mới cúi xuống giúp Minh Lan đi tất xỏ giày, lúc mặc áo ngoài cho nàng thì vô ý làm vén vạt áo nàng lên thì thấy một vết màu đỏ mờ ám từ vai cổ kéo dài đến ngực Minh Lan.

Thôi ma ma bèn dâng lên lửa giận, chỉ âm thầm nhin chờ lúc lại mặt ba ngày thì sẽ đi tố cáo.

Minh Lan thì đang cảm thấy ngủ so với không ngủ còn mệt hơn, eo cũng không giữ thẳng được, còn đói đến mức ngực dán vào lưng, vừa nhìn thấy thức ăn nóng hôi trên bàn mắt đã lóe sáng, phá kỷ lục ăn liền ba chén cháo, suýt chút nữa no đến vỡ bụng. Khẩu vị Cố Đình Diệp cũng rất tốt, không những ăn kha khá, nhìn dáng ăn của Minh Lan còn hơn hờ tiếp thêm món ăn cho nàng.

Minh Lan cảm thấy hăn giống như một kẻ lòng dạ thâm độc đang nuôi heo, cố vỗ béo cho heo lớn rồi chờ ăn thịt. Nàng mạnh mẽ trừng mắt nhìn đã thấy mặt mày hăn thâm sau, cười như không cười nhìn nàng. Minh Lan đỏ mặt như thể rỉ máu.

Nàng nói cũng chẳng buồn nói, nghĩ đến trong nhà không có bề trên, nhanh nhanh ăn xong rồi lại đi ngủ bù mới tỉnh táo lại được, giờ nàng ngủ không đủ nên đầu óc không minh mẫn, không có cách nào đấu với hắn, đầu tiên phải khôi phục sức chiến đấu rồi nói tiếp.

Vốn là hôm đó Cố Đình Diệp định đưa Minh Lan đi nhận mặt mấy vị quan sự trong phủ, đồng thời bàn giáp chuyện trong phủ cho nàng. Nhưng nhìn Minh Lan giống như muốn ngủ đứng luôn nên hoãn việc lại, tự mình ra ngoài thư phòng xử lý mấy chuyện khẩn cấp.

Đoán là do âm dương điều hòa, Cố Đình Diệp cảm thấy hôm đó ánh mặt trời đặc biệt đẹp, cả tòa nhà tỏa hương hoa, chim hót líu lo, trời đất hài hòa, cũng không nhớ ra hôm qua không vui cái gì, trước sau như một cả ngày khóe miệng nhếch lên, chỉ muốn nhanh xong việc để trở về nhà, dù có không làm ăn được gì thì sơ mũi chút đỉnh cũng tạm tạm.

Ban ngày nghỉ ngơi hơi bù lại ít sức lực, Minh Lan cuối cùng cũng coi như có chút tinh thần hăng hái, định buổi tối cùng chồng mới cưới nói chuyện lý tưởng trăng sao nhân sinh, còn có chuyện quản lý gia đình. Đáng tiếc Cố Đình Diệp lại có dự định hoàn toàn khác, còn chưa chờ Minh Lan bắt đầu đề tài liên vội vã kéo nàng đến bên giường, hưng phấn đến hơn nửa đêm.

Sáng tân hôn ngày thứ ba, Cố Đình Diệp ở bên cạnh lo lắng nhìn Minh Lan, thấy dáng vẻ nàng ỉu xiu cúi đầu, có phần đau lòng có phần hối hận, hôm nay lại mặt ba ngày, đêm qua không nên nhiệt tình như vậy.

Minh Lan cả người bủn rủn nằm nhoài xuống bàn, tay run run nâng chén cháo, trong lòng không khỏi rơi lệ, là một nhân viên công chức pháp luật, nàng vô cùng tán thành vợ chồng phải có nghĩa vụ sinh hoạt X, cùng vô cùng đồng ý X có vị trí quan trọng trong cuộc sống hôn nhân gia đình, bản thân nàng cũng nguyện hết sức phối hợp, nhưng mà, nhưng mà... hu hu, nàng thực sự là có lòng nhưng không đủ lực.

Vừa tân hôn được ba ngày, đồng chí Cổ giống như hoàn toàn không có yêu cầu cao đối với Minh Lan, cũng không bắt nàng quan tâm việc nhà, càng không lập tức bắt nàng quản gia, nhu cầu duy nhất và lớn nhất trước mắt chính là hy vọng biểu hiện trên giường của nàng tốt đẹp.

Minh Lan đau khổ nâng cái đĩa sứ hoa sen lên, không khỏi bi ai nghĩ đến: bà chủ nhà giàu người ta vất vả hoạt động trí óc, đấu trí đấu dũng, nhưng nàng thế mà lại vất vả vận động, đúng là thể lực vẫn quan trọng! Này, này, này tính sao đây, trừ âm bổ dương à?

Càng nghĩ càng uất ức hậm hực, trong lòng bực mình, nàng bây giờ chính là nàng Lolita mềm mại non nớt, làm sao địch lại được gân cốt cường tráng của hấn, sao nào... Còn ít tuổi không phối hợp được chưa bàn đến, sức bền thể lực còn kém xa, hấn ta thắng cũng không vẻ vang gì! Hứ! Có bản lĩnh đợi đến lúc nàng ba mươi như sói bốn mươi như hổ xem, đến lúc đó hấn ta có còn làm gì nổi không!

Minh Lan vừa húp cháo vừa AQ cho bố não, trong lòng cực kỳ thoải mái, không cần thận cử động thân thể, eo với đoạn giữa hai chân lại đau nhức một hồi, chỉ có thể hít hà, chúng ta chờ mà xem.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Lại Mặt

Trước khi Minh Lan xuất giá, rất nhiều người đến cửa chúc mừng khen nàng gả cho nhà hiển hách, lúc đó nàng cũng không có cảm nhận gì đặc biệt, chỉ thấy lễ hỏi Cố Đình Diệp đưa đến rất nhiều, rất kiểu thần tài. Mỗi đến tận hôm lại mặt ngày thứ ba, hai vợ chồng xuống xe ngựa ở cửa phủ Thịnh, hai anh em Trường Bách và Trường Ngô ra cửa đón, đúng lúc hai vợ chồng Mặc Lan cùng Như Lan đến.

Minh Lan được Đan Quất đỡ từ trên xe xuống, nhìn kiệu nhỏ chớp bằng nhà Như Lan, nhà Mặc Lan là xe một ngựa kéo đỉnh bằng, lại nhìn xe nhà mình ba ngựa kéo thân sơn đen tuyền, màn trướng màu thạch thanh thêu hình ly bạc xa hoa lồ lộ, Minh Lan bắt đầu hơi mất tự nhiên.

Như Lan ngừng ý cười, ánh mắt lạnh nhạt. Mặc Lan cũng cứng đờ rồi ngay lập tức trở lại bình thường. Minh Lan không nhìn được liếc Cố Đình Diệp, xe này không phải là làm quá chứ?

Xuống xe chào hỏi, Cố Đình Diệp cười nhạt với Lương Hàm, cũng không nói gì. Minh Lan lại tinh tế nhìn ra, hẳn có vẻ không thích Lương Hàm. Nhóm người nối đuôi nhau đi vào trong phủ, vợ chồng mới cưới tất nhiên là đầu tiên phải đến Thọ An Đường bái kiến lão phu nhân.

Lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên cao, Minh Lan cùng Cố Đình Diệp quỳ rạp xuống trên nệm bái lạy. Mới chỉ có mấy ngày nhưng lão phu nhân

giống như nửa đời không gặp Minh Lan, lôi kéo tay nàng xem xét, càng nhìn sắc mặt càng đen.

Chẳng qua là có hai ngày mà Minh Lan giống như mất một lớp da, mí mắt hiện ra quầng xanh đen nhàn nhạt, màu xanh giống như màu bột vẽ mành nhuộm thnhf, son phấn mỏng manh không thể che giấu được, nét mặt uể oải suy sụp, giữa lông mày lại lộ ra nét quuyến rũ. Lại nhìn Cố Đình Diệp bên cạnh tinh thần thoải mái, mặt mày khoan khoái, đáy mắt vẽ mặt mơ hồ lộ nét thỏa mãn.

Lão phu nhân dâng lên một luồng tức giận, vừa đau lòng vừa không vui, lại không tiện nói gì chỉ có thể dùng ánh mắt sắc như dao mạnh mẽ mài Cố Đình Diệp mấy cái. Cố Đình Diệp vẻ mặt vẫn như bình thường bình tĩnh thản nhiên, coi như chả biết gì.

Lão phu nhân hít thở trong bụng mấy lần mới nói: “Nhanh đi dập đầu với cha mẹ con, còn đang lo lắng cho các con đấy.”

Minh Lan không nỡ xa lão phu nhân, dựa vào trong lòng bà nhẹ giọng nói: “Dập đầu xong con lại về cùng nói chuyện với bà.”

Lão phu nhân cười gật đầu, đưa mắt nhìn theo hai vợ chồng đi ra ngoài. Trong giây lát, sắc mặt bà liền thay đổi, liếc mắt ra hiệu Phòng ma ma một cái. Phòng ma ma hiểu ra quay người ra ngoài tìm Thôi ma ma đến hỏi chuyện.

Thôi ma ma xưa nay là người không ham danh lợi, cả đời không tranh với ai, mấy chục năm chưa bao giờ lăm mồm gây sự, lần này sợ là lần đầu tiên trong đời bà có ham muốn tố cáo mạnh mẽ như vậy. Không đợi Phòng ma ma gọi vào, từ lúc đến Thọ An đường bà đã đứng dưới mái hiên chái nhà chờ.

“Vợ chồng mới cưới bình thường thân thiết chút thì cũng có, ai lại như cậu ta! Cũng không cần biết có người hay không, vừa nhìn thấy cô chủ là

giống như sói hoang trong khe núi, hai mắt lập lòe sáng, vừa thấy không có ai là táy máy chân tay, ban ngày đêm tối đều càn quấy!” Thôi ma ma vỗ bàn, cắn răng nói: “Thân thể cô chủ mới nảy nở, sao mà chịu ... như vậy?!”

Phòng ma ma nghe mà trợn mắt há mồm, vẻ mặt có chút lúng túng, nếu không phải bà biết tính tình Thôi ma ma ít lời thẳng thắn, sợ là sẽ không chịu tin. “Cậu rể Sáu này đã từng này tuổi rồi, sao lại giống như thanh niên mới lớn vậy, trong phòng... chẳng lẽ không có người?” (này thì thanh niên mới lớn)

Nói đến đây, Thôi ma ma cũng coi như hơi hả giận chút: “Cô chủ đáng thương mấy hôm nay cũng không có sức quản sự, chẳng qua là tôi có ra ngoài hỏi một vòng. Cậu rể vốn là có một lễ với một hầu nữ đều ở lại phủ Ninh Viễn hầu, nói là qua một thời gian sẽ đón về. Cậu rể Sáu này vô cùng bận rộn, cả ngày ở bên ngoài làm việc cũng không hồi phủ, trong phủ cũng tính là yên tĩnh, chỉ có một người gọi là ‘cô Phượng Tiên’ ở Thiên viện, hình như là do vị tướng quân nào đó đưa đến, nghe nói cậu rể cũng không để ý tới cô ta.”

Phòng ma ma nghe xong không biết nên vui hay buồn, sau một lúc mới nói: “Cậu ta yêu thương cô chủ cũng là việc tốt, nhưng mà...” Bà cũng không biết tìm từ nào, cuối cùng chỉ có thể nói: “Vẫn nên nói lại cho lão phu nhân.”

Thịnh lão phu nhân vốn ưa thanh tĩnh, chưa bao giờ gọi bảy cô tám dì đến tụ tập ở Thọ An đường, bởi vậy một đám thân thích đều ngồi chờ dùng trà ở chính viện của Vương thị. Cỗ Đình Diệp với Minh Lan đi vào trong chính đường đã thấy vợ chồng dì Khang, Duẫn nhi, Mặc Lan, Như Lan, Hải thị bụng lớn ưỡn ra, còn có Trường Ngô, Trường Bách, Trường Phong, Trường Đống, Lương Hàm, Văn Viêm Kính, Viên Văn Thiệu đều đang ở đó.

Mọi người chào hỏi, Minh Lan cùng Cố Đình Diệp đi vào gian phía đông trước, Thịnh Hoàn cùng Vương thị đang ngồi ở trên giường cạnh cửa sổ, nở nụ cười nhìn hai người quý lạ.

Vương thị cười khả ái nhìn Cố Đình Diệp nói: “Minh Lan nhà ta không đem thêm phiền phức cho tướng quân chứ?”

Nghe thấy lời này, thân thể Thịnh Hoàn cứng đờ, ông ta vô cùng khâm phục vị phu nhân nhà mình, ngoại trừ Hoa Lan, ngày lại mặt của ba đứa con gái Vương thị đều dùng lời kịch mở màn giống y như nhau.

Khác biệt chẳng qua là, về phía Lương Hàm, bà ta nhú chặt lông mày, mặt như thu nợ, giọng điệu lạnh nhạt: “Mặc Lan nhà ta không đem phiền toái cho con chứ?” Đến lượt Văn Viêm Kính, bà ta nhìn ngăm với ánh mắt nóng như lửa, vẻ mặt khẩn thiết mong chờ, ôn hòa hỏi: “Như Lan nhà ta không đem phiền phức cho con chứ?” Cuối cùng đến Cố Đình Diệp, bà ta nửa lấy lòng, nửa kính nể, giọng điệu mềm mỏng.

Thịnh Hoàn không nói gì. Minh Lan là con gái út của ông ta rồi, lần này cũng là lần cuối cùng ông ta phải nghe những lời này, cảm ơn trời đất.

Cố Đình Diệp trả lời từ tốn: “Minh lan biết lễ hiếu chuyện, ôn hòa kính cần, người lớn nhỏ trong nhà đều yêu thích.”

Minh Lan cúi đầu trốn trắng mắt, nàng tự cho rằng, hai ngày nay bao nhiêu biểu hiện đặc sắc của nàng đều là ở trên giường.

“Nhìn các con từng đứa lập gia đình, cha cũng yên tâm.” Thịnh Hoàn vuốt râu, quay về Cố Đình Diệp mỉm cười nói, “Sau này ta cùng mẫu thân con bé không ở kinh thành, con phải rộng lượng với đứa trẻ Minh Lan này.”

“Cha, ngài muốn ra ngoài rồi sao?” Minh lan trong lòng phập phồng, khẽ hỏi.

Thịnh Hoành hài lòng nhìn Minh Lan, đứa con gái này thật sự là thông minh nhanh trí, nghe nhạc biết ý, ông ta cười nói: “Anh trai con ở Hàn Lâm viện biên soạn đã mãn kỳ, mấy ngày trước vừa truyền tin đến, không phải là nhận chức thi giảng (‘) thì cũng là vào lục khoa làm cấp sự trung (‘) học hỏi kinh nghiệm, chúng ta hai cha con không nên cùng làm quan trong triều, ta làm cha vẫn nên nhường một chút, ha ha...”

(‘) thi giảng, thi đọc: đọc giảng kinh sử cho vua

(‘) cấp sự trung: tên chức quan của lục khoa tuy có phẩm cấp thấp, song chức quyền lại rất cao, họ có thể bác bỏ ý chỉ của hoàng đế, cũng có thể nắm giữ chức trách gián quan, đối với quan lại lục bộ cũng có quyền giám sát tương ứng.

Lời này của ông ta nói với Minh Lan nhưng ánh mắt lại nhìn Cố Đình Diệp. Cố Đình Diệp trong lòng hiểu rõ, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cha vợ lo lắng cũng đúng. Hàn Lâm viện là nơi thanh quý, vào đó giảng kinh sử, thảo luận cơ mật, cấp sự trung lục khoa thì thiết thực hơn, sao chép sổ chương, giám sát quan lại làm sai, đều là vị trí quan trọng. Anh vợ Tắc Thành là người cẩn thận, dù vào chỗ nào cũng có thể làm tốt.”

Thịnh Hoành muốn chính là mấy câu này, nghe xong vẻ mặt càng thêm thân thiện dễ gần, kéo Cố Đình Diệp lại nói thêm mấy câu.

Minh Lan hiểu rõ dự định của cha Thịnh. Họ Thịnh nếu có thể có một vị quan nội các thì giá trị bản thân tăng gấp trăm lần rồi. Theo nàng biết, vào bên trong nội các có hai con đường, một là từ tiến sĩ vào hàn lâm viện, ở bên cạnh hoàng đế giảng kinh sử tích lũy tư lịch thành đại học sĩ hàn lâm, còn lại là sau khi hết kì thứ cát sĩ ở hàn lâm viện, vào lục bộ hoặc lục khoa làm ban sai, lại một đường tích lũy tư lịch thăng chức. Trong thời gian đó có thể ra tỉnh ngoài nhậm chức một hai kỳ để rèn luyện, sau đó tích lũy tư lịch vào Lục bộ Thị Lang hoặc Thượng thư, tiếp theo liền có thể tiến vào nội các.

Trường Bách làm việc kín kẽ cẩn thận, vốn mấy vị đại học sĩ thủ trưởng của anh đều là môn sinh của nhà họ Hải, có bọn họ để ý thì không lo chuyện một bước lên mây. Ai biết trong loạn Thân Thìn năm đó gần như toàn quân bị tiêu diệt, giờ Thịnh Hoành mới cần Cố Đình Diệp tỏ thái độ. Đương kim hoàng đế đang có khí thế, gốc rễ của Trường Bách giống như cây mầm, khoa đồ còn đang dang dở, coi như không có quan hệ trong nội các, chỉ cần Hoành đế nắm rõ trong lòng, chuyện gì cũng dễ nói.

Minh Lan trong lòng thầm nghĩ, đây chính là sức mạnh của gia tộc, không ngừng kết thông gia tạo thành thế lực. Ở bên trong giai cấp quý tộc cổ đại, so với thân thích thì quyền lực còn có ràng buộc mạnh mẽ hơn, nghe rất tầm thường nực cười nhưng lại là chân lý.

Lễ pháp cổ đại lấy dòng họ làm cơ sở, nhưng coi trọng người tài thì không kể thân thích, bởi vì một người phạm sai lầm có thể liên lụy đến ba họ, phạm vi rộng còn đến chín họ. Vận may kém gặp phải hoàng đế tính cách đặc biệt không tốt có thể liên quan đến hàng thứ mười, môn sinh cùng thầy giáo đều có thể trở thành bia đỡ đạn. Nếu có họa cùng chịu thì cũng phải có phúc cùng hưởng. Chỉ cần họ hàng thân thích không quá kém cỏi, hoặc là có người tài, giúp đỡ chính người của mình, gia tộc mới có thể thịnh vượng lâu dài không suy bại.

Giả Sử Vương Tiết bốn gia tộc lớn suy bại vì một nguyên nhân. Họ Giả tốt xấu gì cũng có một con gái là quý phi, họ Vương ít nhiều gì có một vị quan chín tỉnh thì lại bị kiểm điểm là Vương Tử Đằng, duy nhất Giả Châu có thể đọc sách thì chết trẻ. Còn lại những ai? Giả Xá vì mấy cây quạt mà làm người ta nhà tan cửa nát? Tiết Bàn đánh chết người? Giả Bảo Ngọc quyến rũ nam sủng của họ Vương? Người này chuốc họa còn giỏi hơn cả người kia.

Không có người nổi nghiệp gia tộc, suy yếu diệt vong chẳng qua là vấn đề thời gian.

Minh Lan nghe hiểu nên chỉ ngồi yên tĩnh đợi, Vương thị cái gì cũng không biết, cảm thấy nhàm chán. Bà ta vốn định thể hiện dáng điệu của mẹ cả, ở trước mặt con rể hiển hách dạy dỗ Minh Lan một phen nhưng cuối cùng lại bị Thịnh Hoành đoạt mất câu chuyện, từ vận mệnh quốc gia đến tiền đồ dân tộc, câu nọ nối tiếp câu kia. Bà ta trước sau chen miệng không lọt.

Cũng may qua không lâu lắm, đoàn người từ ngoài chính đường đi vào. Viên Văn Thiệu với Trường Ngô ồn ào cười đi vào, nói đồ nhắm rượu sắp nguội rồi, Thịnh Hoành thấy nói gần xong bèn cười theo mọi người ra ngoài uống rượu.

Minh Lan thì bị nữ quyến lôi kéo vào bên trong dùng cơm. Hầu gái bê lên bàn tròn bằng gỗ sơn đen ngồi được bảy, tám người. Chờ món ăn bày biện xong, mọi người vây quanh bắt đầu ồn ào nói chuyện, Vương thị lôi kéo Minh Lan ngồi bên cạnh mình.

Đang ngồi đều là phụ nhân, nhìn bộ dáng của Minh Lan trong lòng đều hiểu rõ, có hâm mộ hoặc ghen tuông hoặc vui mừng, mỗi người một suy nghĩ riêng.

Đôi mắt Mặc Lan nhìn chăm chăm Minh Lan, thấy Minh Lan mặc váy dài bằng tơ tằm đỏ thắm hoa văn loan phượng bằng lông công, áo bối tử bằng vải dệt sợi vàng mỏng như cánh ve thêu hoa văn phượng tròn, tóc búi như ý cao cài trâm vàng ngũ phượng chiêu dương khảm hạt châu lớn, tai đeo hoa vàng ròng treo hồng ngọc sáng loáng bằng ngón tay cái khiến người ta hoa cả mắt. Trước khi ra cửa Cố Đình Diệp còn kéo tay Minh Lan đeo vào sáu bảy cái nhẫn vàng khảm ngọc, làm cho Minh Lan xòe tay ra cũng ngượng ngùng.

Cách ăn mặc thể hiện sự phú quý hiển hách, không phải phụ nhân mệnh phụ cấp cao không dám mặc. Mặc Lan nhìn mà trong lòng vô cùng không

thoải mái, trên mặt lại thể hiện hết sức vui vẻ, liên tục nói chuyện với Minh Lan.

Minh Lan chịu đựng đến vầng cả đầu, dứt khoát bưng chén rượu lên nhìn Vương thị, ánh mắt chân thành trong suốt nói: “Chén rượu đầu tiên, con gái xin kính phu nhân. Minh Lan khi còn bé ốm yếu, nếu không có phu nhân cùng chị cả dốc lòng chăm sóc sợ là mạng nhỏ này đã sớm mất. Minh Lan vô cùng biết ơn.” Nói xong chén rượu nâng lên cạnh sạch, lời này phần liên quan đến Hoa Lan là thật.

Vương thị ướm viền mắt, một hơi uống cạn rượu, lôi kéo Minh Lan rất có vài phần cảm động nói: “Con đứa trẻ này, ngày vui nói mê sáng cái gì! Người trong nhà nói gì mà biết ơn với không biết ơn. Con từ nhỏ nghe lời hiểu chuyện, so với mấy đứa lớn còn bớt lo hơn. Ta làm sao lại không thương con?” Xúc động nổi lên, nói đến mức bản thân bà ta cũng tưởng thật.

Mặc Lan sắc mặt trắng bệch cúi đầu không nói gì. Minh Lan liếc mắt nhìn chị ta chỉ thấy Mặc Lan trang điểm cực kỳ trang trọng tinh xảo, phấn trang điểm mỏng, búi tóc quy củ, khuyên tai tròn nghiêm chỉnh không đung đưa, giống y như một phu nhân vợ cả tiêu chuẩn nhưng không che được khóe mắt mệt mỏi căng thẳng, giữa lông mày hiện ra nếp nhăn lờ mờ do suy nghĩ nhiều.

Minh Lan thở dài, nàng không hề muốn tính sổ thu nợ, chỉ hi vọng Mặc Lan rõ ràng trong lòng, đừng có cho rằng mình không phải người ngoài, trắng trợn yêu cầu gì đó, đầu tiên ở chỗ này phải dự phòng trước.

Nhìn mẹ con các nàng hòa thuận, dì Khang có chút chua chát: “Cái Minh bây giờ có tiền đồ, sau này trong nhà cũng phải dựa vào cháu, cháu phải nhớ kỹ mẹ cả đối xử với cháu tốt, không thể quên!” Bà ta mất đến một nửa đồ cưới cho mấy đứa con vợ lẽ, vốn định chấp nhận mấy việc hôn nhân cho xong, khổ nỗi họ Khang ý vào dòng dõi cao quý, nghèo cũng phải ra vẻ.

Minh Lan hơi nhếch khóe miệng, mỉm cười mà không đáp lời. Như Lan ngồi cạnh cũng không vui vẻ gì, chị ta là người thẳng tính, từ sau khi Khang Nguyên Nhi gả vào nhà họ Vương, chị ta liền coi dì Khang là tiểu nhân bỉ ổi, nếu không phải nể mặt Duẫn Nhi, chị ta đã sớm nói mấy lời khó nghe kiểu ‘Con gái họ Thịnh lại mặt, họ Khang nhà dì đến làm gì? Không có việc gì đến cửa ăn chực cơm à.’

“Dì nói rất đúng! Em Sáu em phải nhớ kỹ, tốt với em em phải báo đáp, nếu không thể thì cũng không nên lấy oán báo ân!” Như Lan mặc áo nhung đỏ viền nhũ bạc, bên trong là áo lụa thêu hoa sáng màu, làm hai gò má chị ta càng hồng hào hơn, khí sắc rất tốt, có vẻ sau khi kết hôn sống cũng không tệ.

Về mặt dì Khang rất không tự nhiên cúi đầu uống rượu. Duẫn Nhi biết ngọn nguồn câu chuyện cảm thấy rất áy náy cho mẹ mình. Trường Ngô đối với mình rất tốt, những năm gần đây không ngừng giúp đỡ họ Khang. Nhà chồng mình với nhà Thịnh Hoành quan hệ cũng rất thân thiết, bản thân chị ta cũng không muốn khiến cho mọi người chán ghét, chỉ hy vọng mẹ mình bớt tranh cãi một chút.”

Chị ta ngồi bên cạnh lôi kéo Như Lan khẽ nói chuyện nhận lỗi. Vương thị ngồi cạnh thì liên tục gắp rau. Minh Lan nhìn mà thở dài trong lòng.

Hải thị thấy bầu không khí có chút cứng nhắc liền ra mặt hòa hoãn: “Mấy hôm trước mẫu thân đi nhà họ Viên thăm chị cả, nói là bụng còn lớn hơn cả con nữa. Rõ ràng hai tháng trước bụng nhỏ hơn con, hay là bên trong có hai em bé? Chị cả thường kêu đau bụng, có khi là hai cậu bé nhỏ nhỏ đang luyện quyền trong đấy.”

Nói xong nữ quyến đều nở nụ cười. Vương thị vui vẻ nhất, vô cùng đặc ý uống thêm mấy chén. Có hơi rượu vào nói chuyện cũng lớn giọng hơn, thêm một lúc bên ngoài có đưa hầu gái đi vào, đến bên Minh Lan nói nhỏ vài câu.

Minh Lan đứng dậy, cười nói với mọi người: “Lão phu nhân sợ là muốn nhắc nhở con vài câu, con xin phép đi trước.”

Vương thị đã không còn tỉnh táo, Hải thị cười nói: “Đi đi, lão phu nhân có nhiều chuyện muốn nói với em đấy.”

Minh Lan cười chào, đi theo hầu gái rời đi. Vừa ra khỏi cửa liền rào bước chân đi thẳng đến Thọ An đường, dừng một bước rồi đi qua cửa lớn, đi vào gian bên trái, quả nhiên bên trong đã bày sẵn một bàn cơm, lão phu nhân thì đang ngồi bên cửa sổ.

Minh Lan cảm động trong lòng, cười hì hì nhào tới, ôm cánh tay của bà lắc làm nũng: “Con với bà nội có thần giao cách cảm, con biết bà nội chờ cháu ở đây nên cố ý để bụng rỗng đến!” Lão phu nhân không giữ được nét mặt cười mắng: “Cũng là vì con khi nhỏ này, bà chờ đến đói cả bụng!” Minh Lan nhào vào trong lồng ngực lão phu nhân nịnh nọt nói: “Con giúp bà nội xoa bụng!”

Lão phu nhân nhéo gò má Minh Lan: “Sao còn phải xoa bụng, sợ còn chưa đủ đói sao?!” Minh Lan đỡ lão phu nhân ngồi xuống bàn, tự mình múc cho bà một chén đầy canh bí đao sườn nấu nấm: “Bà ăn, bà ăn!”

Phòng ma ma nhìn mà nóng vành mắt nói: “Lão phu nhân bao lâu không vui vẻ như thế!”

“Cái gì mà bao lâu?” Lão phu nhân quay đầu trợn mắt nói: “Mới có hai ngày thôi!”

Minh Lan nâng khuôn mặt nhỏ lên, vẻ mặt long lanh đau buồn: “Một ngày không gặp giống như xa cách ba thu, ai nha, bao nhiêu mùa thu như vậy, bà nội nhất định là nhớ cháu thành bệnh tương tự rồi! Phải làm sao bây giờ, ai bảo cháu khiến người ta thương yêu như vậy, không có cách nào nha?”

Lão phu nhân cuối cùng không chịu nổi, cười đến chảy nước mắt: “Cháu là cái đồ không biết xấu hổ còn dát vàng lên mặt mình! Không cần mặt mũi nữa à!”

Minh Lan nghiêng đầu cười tươi rồi nói với lão phu nhân: “Không cần! Bà giữ đi!”

Lão phu nhân cười ngã vào Minh Lan, hai bà cháu nghiêng ngả cùng một chỗ.

Bữa cơm này lão phu nhân nghe Minh Lan líu ra líu ríu kể chuyện người ở phủ Cố, một lúc nói một lúc cười. Minh Lan khổ sở trong lòng, biết sau này không thể thường xuyên thấy lão phu nhân bèn tạo ra cảnh thái bình giả tạo, kể lại cuộc sống mới gả thú vị vui vẻ, cuộc sống ở nhà họ Cố hạnh phúc mỹ mãn.

Lão phu nhân cũng mỉm cười nghe, ăn hết cơm. Phòng ma ma dặn dò hầu gái dọn hết chén đĩa, khép cửa phòng lại rồi đi ra ngoài.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Minh Lan Thổ Lộ, Cố Đình Diệp Sắp Xếp Việc Nhà

Mãi đến sau giờ Ngọ đầu giờ Mùi, bầu trời nhuộm một màu vàng óng, hai vợ chồng mới đứng dậy cáo từ ra về. Cố Đình Diệp liếc thấy viền mắt Minh Lan hồng hồng, trên mi dài rủ xuống còn đọng nước, biết nhất định là nàng đã khóc, trong lòng hăn không khỏi mềm nhũn. Lúc này trong bữa tiệc cùng mọi người uống không ít rượu, hăn vốn đã có hai phần chênh choáng, thấy thế, dứt khoát giả vờ tập tễnh vài bước, đám người Trường Bách nhìn thấy như vậy, vội vàng gọi người dìu hăn lên xe ngựa.

Bên trong xe ngựa rộng rãi đặt mấy lư hương nhỏ, phía dưới lót tấm thảm phù dung mỏng, Minh Lan đỡ Cố Đình Diệp xiêu vẹo dựa vào tấm đệm lót, tìm cây quạt nhẹ nhàng phe phẩy, giúp hăn tản hơi rượu, xe ngựa chốc lát lại hơi xóc nảy, xuân muộn sau trưa trời khá oi bức, trong mấy lò đồng tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, như có như không, bao phủ không gian xe nửa bị bịt kín.

Cố Đình Diệp vốn giả vờ say, nhưng bầu không khí này lại khiến hăn cảm thấy buồn ngủ, không biết ngủ bao lâu, mơ màng mở mắt, chỉ thấy Minh Lan ôm chiếc quạt tròn mặt cần san hô châu sa, mi khép hờ lười biếng tựa vào.

Minh Lan đang mơ mơ màng màng, chợt thấy mí mắt ngựa ngựa, mở mắt đưa tay lên sờ, liền thấy Cố Đình Diệp đang lẳng lặng nhìn mình, ngón tay hăn hơi thô ráp, nhẹ nhàng vuốt ve mí mắt nàng, hăn hỏi: “Tỉnh rồi?”

Minh Lan gật gật đầu, buông quạt tròn, chống tay ngồi dậy, khoe miệng vênh lên lộ ra một cái lúm đồng trinh: “Có muốn uống nước không?”

Cố Đình Diệp đang cảm thấy miệng lưỡi khô rát, liền gật đầu, Minh Lan lấy ấm trà nóng trên bàn đá nhỏ rót vào chén, đưa đến bên môi Cố Đình Diệp, đợi hần chậm rãi uống xong, vừa đặt chén xuống, Minh Lan liền cảm thấy trời đất xoay chuyển, thì ra Cố Đình Diệp đã xoay người đè nàng trên thảm phù dung, chớp mũi hai người chạm vào nhau.

Hơi thở nam tính dày đặc mang theo mùi rượu nồng đậm phả vào mặt Minh Lan, hơn nữa bị một thân hình cao lớn đè nặng, Minh Lan suýt nữa thở không thông, cố gắng đẩy đẩy nói: “... Nặng, nặng...” Cố Đình Diệp di chuyển thân hình, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Minh Lan, lông mi dày gần như đâm vào mí mắt Minh Lan, hần đột nhiên nói: “Em khóc? Vì sao.”

Minh Lan chặt vật thở hỗn hển, thì thào: “Sau này..... Không thể thường xuyên gặp bà nội? Em khó chịu.”

“Không phải chuyện này, rốt cuộc vì sao em khóc?” Hần hiểu rất rõ tính tình của Minh Lan, đại khái còn chưa đựng tới nỗi đau da thịt, nàng đều rất kiên cường, không có việc gì sẽ không xuân thương thu buồn, hơn nữa đây cũng không phải sinh ly tử biệt, có gì khóc đến nỗi sưng mắt. Cho dù bà cháu ly biệt có buồn bã, nhưng lấy tính tình của nàng phóng khoáng cũng sẽ trêu đùa mấy câu thú vị.

Con người Cố Đình Diệp sâu thẳm như đêm đen, lẳng lặng nhìn chăm chăm Minh Lan, trong lòng Minh Lan lo sợ, không khỏi cảm thấy áp lực, đành phải lắp bắp nói: “Bà nội, bà nội răn dạy em.....” Sức ép nơi lồng ngực hơi nhẹ hơn, Minh Lan thấy người trước mặt không có ý di chuyển, đành phải tiếp tục nói, “Bà nội suốt ngày lo lắng cho em, bảo em làm cái này không ổn, cái kia không chu toàn toàn, sợ em chộc giận chàng không vui, sợ, sợ sau này bà không thể chăm nom em nữa...”

Cố Đình Diệp hơi nghiêng thân hình cao lớn, ôm Minh Lan nửa ngồi xuống, tựa vào tấm đệm nhung, cất giọng nói, có mấy phần trách cứ: “Cho nên, bà mới tìm họ Hạ cho em?”

Da đầu Minh Lan run lên, bỗng nhiên hâm mộ những cặp vợ chồng mắt nhắm tai ngơ mà lấy nhau, mặc dù vợ không hiểu rõ chồng, nhưng chồng cũng không biết rõ quá khứ của vợ, nào như vị huynh đài này, chuyện gì cũng biết.

“Vốn cảm thấy nhà anh ấy rất thích hợp?” Minh Lan bĩu môi thấp giọng nói.

“Sau đó thì sao?” Cố Đình Diệp chỉ chăm chú nhìn nàng, trong mắt không có cảm xúc.

Vấn đề này rất sâu sắc, hơn nữa hỏi mà không phải hỏi, ý tại ngôn ngoại.

Minh Lan hơi nghiêng má, bỗng nhiên nói đến một câu chuyện khác, nói khẽ: “Ngày ấy, thái phu nhân để dì Cung và Hồng Tiêu đến ra mắt, chàng giúp em nói chuyện, thật ra..... em rất vui. Hôm đó, chàng giúp em tránh nhiều luống cuống, lại bảo hai nàng đợi sau này hãy vào phủ, để em quản lý chuyện trong phủ cho tốt trước. Chàng che chở em, đối xử tốt với em, em hiểu được.”

Vẻ lo lắng mờ hồ trong mắt Cố Đình Diệp tan đi, ý cười hiện ra, hẳn nghĩ muốn che giấu, nhưng không khống chế được khóe môi cong lên.

Minh Lan lẳng lặng nhìn làn khói nhẹ nhàng lượn lờ trong không khí, khẽ nói: “Lão phu nhân từng nói cậu Hạ rất tốt, thế nhưng, lúc họ Tào đến thúc ép em, cậu ấy biết rõ em không vui, lại để em một người con gái tự ứng phó. Đối với cô Tào, đối với em đều là sai lầm, sai lại càng sai!” Nhớ tới cảm giác buồn bực phẫn hận lúc đó, giọng nói Minh Lan không khỏi ghen ngào, sau đó đôi mắt chậm rãi xoay chuyển, ngơ ngẩn nhìn Cố Đình Diệp, ánh mắt như mặt nước trong suốt: “Nhưng chàng không giống thế!

Chàng đứng trước em, che chở em, thay em che mưa chắn gió và khó khăn nguy nan, lúc đó em liền biết, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, hễ có chàng, em đều không sợ!”

Lưu Diêu từng cười hỏi Dương Hiến Dung ‘Ta so với nam nhi nhà Tư Mã thì thế nào’, Dương Hiến Dung không chút do dự, lập tức nói: Sau khi thiếp gả cho ngài, mới biết được trong thiên hạ cái gọi là nam nhân chân thật là thế nào!—Lời nói có khí phách, mạnh mẽ hùng hồn, làm một hoàng hậu tái giá tuổi không lấy làm trẻ trung, Dương Hiến Dung có thể làm hậu hai triều, còn độc chiếm sủng ái của Hồ hoàng Lưu Diêu, sau này sinh con được sắc phong thái tử, không phải không có đạo lý.

Thổ lộ là một kỹ thuật sống, không thể cứ hô vang khẩu hiệu, cũng không thể ngại ngùng rụt rè, lời nói phải đúng nội dung, phải đúng lúc đúng nơi, nên quang minh chính đại nói ra, lớn tiếng biểu đạt rõ ràng. Con gái cổ đại chịu nhiều quy củ khắc nghiệt, làm một cô gái có ‘Lịch sử’, Minh Lan phải nhanh chóng biểu lộ phản ứng, không nên ỷ vào người chồng biết rõ quá khứ của mình, bèn ồ ồ ọ ọ muốn nói lại thôi.

Một khi làm không tốt, nhẹ thì vợ chồng xích mích, nặng thì để người có tâm lợi dụng.

Trong mắt Cố Đình Diệp tràn ra một loại ánh sáng rõ ràng, tựa như một cái đầm cổ yên tĩnh bị ném vào một hòn đá, sóng gợn lăn tăn, chỉ một thoáng mặt đầm tràn đầy gợn sóng, trong lòng hân dưng lên một loại cảm giác vui sướng không thể diễn tả, nhưng miệng lại cố ý hung tợn nói: “Em đúng là con cáo nhỏ, muốn để tôi thay em đóng vai mặt đen đúng không*? Được! Tôi đành làm kẻ ác vậy.” (*mặt đen: trong kinh kịch Trung Quốc, nhân vật vẽ mặt đen biểu hiện cho người độc ác)

Minh Lan chờ chính là những lời này, lúc này mặt mày rạng rỡ, vô cùng vui vẻ nhào tới, hôn một cái thật nhanh trên mặt hân ta: “Chú hai, chú tốt quá.....”

Cố Đình Diệp chỉ cảm thấy trên gò má thơm ngát, đôi môi mềm mại ngọt ngào, chưa kịp vui vẻ, lập tức sắc mặt đen thui. Minh Lan tựa hồ cũng ý thức được mình vừa nói sai, vội cầm tay áo che miệng, mở to hai mắt, lo sợ tự nhìn mình.

Kỳ thật đôi mắt Minh Lan khi cười rất đẹp, xinh đẹp thắm tận xương, thêm một đôi môi mềm mại mảy cong thanh tú, tựa như một lớp sa mỏng nhẹ nhàng bao phủ, khi lơ đãng nhìn người, đôi mắt ngập nước trong suốt, khóa người lại bên trong. Cố Đình Diệp bỗng nhiên nhớ trước đây lúc còn bé nghịch ngợm trong thư phòng của cha, tìm thấy một bức họa cổ mỹ nhân trân quý, mở ra nhìn, trên trục cuốn tranh màu vàng cổ xưa, cô gái mềm mại xinh đẹp dịu dàng, trải ra như dòng nước quanh co khúc khuỷu rung động lòng người.

Không biết vì sao, lúc ấy dù tuổi hấn còn nhỏ, mà trái tim đập loạn bình bịch. Hấn cũng không biết, thì ra đoan trang tao nhã cùng hoạt bát quyến rũ có thể dung hợp như vậy.

“Em sai rồi.” Minh Lan nhận sai rất nhanh, cúi đầu khoanh tay, thái độ thành khẩn.

“Con cáo nhỏ giáo hoạt!” Cố Đình Diệp mắng nhỏ một tiếng, trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt lại không che giấu được ý cười.

Rất nhanh hấn liền biết, con cáo nhỏ này chẳng những lời nói giáo hoạt, mà còn giỏi trở mặt quyết lời, ban ngày lời hay ý đẹp ba hoa chích choè, khiến tinh thần hấn nhộn nhạo, chỉ cảm thấy bản thân đã biến thành sắc lang đang gào thét, thật muốn hung hăng trừng trị nàng một phen, khó khăn mới đợi được đến tối, nàng lại trưng khuôn mặt nhỏ nhắn, bày bộ dáng nghiêm chỉnh phân phó hầu gái trải chăn nệm lên hai giường.

Cố Đình Diệp chỉ nhú mày nhìn nàng, cúi đầu uống trà, Minh Lan cúi đầu nhìn ngón tay.

.....

Nửa đêm, Minh Lan kéo kéo cái gối, đầu óc mơ màng, toàn thân ửng hồng, hai gò má nóng như lửa đốt, nam nhân nằm trên người mình vẫn ôn tồn, hơi thở nặng nề hết sức ái muội, cả người Minh Lan mềm nhũn, đầu óc còn chút tỉnh táo, chỉ biết khàn giọng yếu ớt cầu xin:“..... Nếu ngày mai em không thể rời khỏi giường, em, em không sống nổi nữa.....”

Cố Đình Diệp vẫn không chịu bỏ qua, vừa dỗ nàng nghe lời, vừa đưa tay thăm dò phía dưới, toàn thân Minh Lan bủn rủn, nóng nảy nói: “Làm việc phải tiến hành theo chất lượng, phải làm từ từ có kế hoạch, sao chàng, chàng..... Sau này chàng lại làm tiếp, tối nay em đã tốt hơn nhiều.....” Nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của mình, Minh Lan tự cảm thấy rất tiến bộ, quả thực có thể dùng một ngày ngàn dặm để hình dung. (mạnh mẽ lắm, kêu đau kêu mệt nhưng lúc nào cũng phải ra vẻ giường chiếu ta cũng không thua kém đâu nhé)

Nam nhân nghe xong, buồn cười, khẽ cười rộ lên, giọng nói trầm thấp khàn khàn như tiếng nỉ non: “Đúng là khỏe hơn nhiều..... Dừng thôi, lần này tha cho em.” Tay còn bóp hai cái thật mạnh.

Rốt cuộc không thể quá mức, nhớ đến hai vành mắt thâm của nàng sáng nay, hẳn biết cần phải có chừng có mực. Huống hồ, tân hôn đã qua ba ngày, nàng cũng phải bắt đầu quản lý việc nhà, thế nào cũng phải thừa dịp trước khi bên kia với tay qua đây, để nàng rõ ràng công chuyện.

Hôm sau, Minh Lan vô cùng kiên định rời giường từ sớm, ngáp ngáp chịu đựng để Đan Quất rửa mặt chải đầu thay áo quần cho mình. Hôm nay Cố Đình Diệp mặc một bộ màu xanh ngọc nhạt trên tay áo khoác ngoài thêu đồng đồng, ngọc quan cài tóc, thân thẳng như tùng, không giận tự uy, vô cùng cao lớn anh tuấn. (đẹp zai thế)

Sau bữa điểm tâm, hắc lồi kéo Minh Lan vào sương phòng bên cạnh, cho mọi người lui ra, tự mình nói rõ chuyện trong phủ cho Minh Lan.

“..... Mấy năm nay tôi luôn ở bên ngoài, chỉ mới vào phủ không lâu, người trong phủ từ quản sự đến người hầu phần đông là hoàng thượng ban cho, không có tội quan, chỉ là bán thân từ nhỏ. Đám người này không có căn cơ gì, em nên nhìn qua, có thể dùng thì dùng, không thể dùng thì bán đi.” Cố Đình Diệp nghiêm túc nói, khuôn mặt nghiêm nghị, rất có vẻ trầm ổn chín chắn, “Còn có một ít.....” Hắc lồi dừng một chút, tựa như đang cân nhắc dùng lời, “Là thái phu nhân và mấy thím đưa tới đưa tới, em, cũng xem kỹ một lượt.”

Một câu cuối cùng này ý tứ sâu xa, Minh Lan vừa dấm cái lưng đau nhức, vừa dụng tâm ghi nhớ. Loại nghiệp vụ này phần lớn là do mẹ chồng dặn dò nàng dâu, cuộc hôn nhân của nàng đúng là kiểu khác người.

“Sổ sách các mục ruộng đồng và tiền bạc trong phủ, lát nữa tôi sẽ bảo Công Tôn tiên sinh đưa tới để em xem, nếu không hiểu, thì hỏi Công..... Thôi, cứ hỏi tôi đi.” Cố Đình Diệp sau chút suy tư chậm rãi nói.

“Công Tôn tiên sinh?” Minh Lan nghe hồi lâu, rốt cục nghe thấy một cái tên quen thuộc, “Chẳng lẽ là thủy tặc ngày ấy.....”

“Đúng vậy.” Cố Đình Diệp mỉm cười nói, “Thời gian này anh ấy phải kiêm hai chức, rất vất vả; e rằng anh ta là người mong đợi tôi cưới vợ nhất.”

“Chàng để cho Công Tôn tiên sinh quản gia?” Minh Lan tuy chỉ gặp Công Tôn Bạch Thạch một lần, nhưng ấn tượng khắc sâu, người như thế rõ ràng là mùa đông vẫn vậy quạt, thích ra vẻ mưu sĩ uyên thâm! Chà, Gia Cát Lượng có từng quản các loại chuyện hậu cung đàn bà con cái của Lưu Bị sao.

Trong lòng Cố Đình Diệp hơi cảm thấy buồn cười, nhưng nét mặt lại rất bình tĩnh, bưng trà khẽ hớp một ngụm: “Công Tôn tiên sinh, rất không dễ chịu gì.”

Hai người nói thêm vài câu, Cố Đình Diệp dù sao vẫn là đàn ông, đối với những việc vụn vặt trong nhà cũng không quan tâm, giải thích cũng không rõ ràng lắm, Minh Lan hỏi mấy câu đều không có đáp án chính xác, nhịn không được nói: “...Rốt cuộc chàng có biết chút gì không đấy? E là chỉ có hành quân đánh trận xông xáo giang hồ thôi.”

Cố Đình Diệp bị nói thế hơi tức giận, liếc nàng một cái, tức giận nói: “Vậy em biết rõ được bao nhiêu đấy?”

Minh Lan cất cao giọng nói: “Từ thiên văn, cho tới địa lý, cầm kỳ thư họa, bát quái toán số, y khoa bói toán tinh tượng, Âm Dương Ngũ Hành, Kỳ Môn Độn Giáp *, thủy lợi nông nghiệp, thương nghiệp kinh doanh binh pháp, em không những biết mà còn vô cùng tinh thông.....” Cố Đình Diệp nghe mà hai mắt tròn tròn, nào ngờ Minh Lan đột ngột nói tiếp, “Chuyện này là không thể nào!”

(*Kỳ Môn Độn Giáp: là một môn cổ học tinh hoa của người Trung Hoa được phát minh vào khoảng 5 ngàn năm trước đây. Kỳ Môn Độn Giáp là một khoa học về phương – vị dựa trên cơ sở nguyên lý Cảm Ứng Điện Từ; cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sự ảnh hưởng của điện từ trường đó sẽ có lợi cho ta và phương vị nào sẽ bất lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm. Ngoài việc được sử dụng để xem số mạng, hung kiết nó còn được sử dụng trong binh lược.)

Ánh mắt Cố Đình Diệp lộ ra vẻ trêu tức, đang định mở miệng châm chọc, Minh Lan lại tiếp tục nói: “Nhưng em ít nhất cũng biết được người rửa mặt chải đầu cho mình tên là gì?” Cho tới nay Cố đồng chí vẫn không phân rõ Hạ Trúc Hạ Hà rốt cuộc người nào là người nào, cứ như thần tiên ấy.

Cố Đình Diệp nhướng mày, không chút hổ thẹn, nói thẳng: “Thân khế của bọn họ đều nằm trong tay tôi đây, cần gì phải lo lắng? Làm đại sự không thể câu nệ tiểu tiết, nếu em trực tiếp tóm lấy tên cầm đầu, mấy kẻ khác còn có thể trở mình sao!”

Những lời này rất có đạo lý, thí dụ như Mông Cổ đối với Nam Tống, lúc đó Mông Cổ đã chinh phục một nửa thế giới, dốc toàn lực tấn công, Nam Tống lại bi tráng, lại quân đau thương tất chiến thắng, cũng phải over. Thí dụ như bây giờ, người trong phủ Cố dù hận Cố Đình Diệp đến nghiêng răng, cũng không thể làm gì.

Cố Đình Diệp từng có không ít đàn bà, nếu không kể gặp dịp thì chơi, thì như Mạn nương Thu nương, lúc ở cùng một chỗ, tựa như cũng chưa từng thân thiết như vậy, vui cười tức giận trách mắng, trừng mắt cười to, cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng. Ước chừng cãi nhau có thể nâng cao mức độ thân thiết, trước khi kết hôn Cố Đình Diệp đã từng đấu võ mồm vài lần với Minh Lan, này đây, hân hoan vợ mới ba ngày, lại cảm thấy Minh Lan đã miếng thịt mọc trên người hân, vừa thoải mái vừa vui vẻ.

“Tốt lắm.” Cố Đình Diệp thấy Minh Lan á khẩu không trả lời được, vô cùng khoái trá buông chén trà, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chân mày giãn ra, ý cười an nhàn, “Ngày mai, tôi lại vào triều như thường, đến lúc đó việc trong quân việc trong phủ đều bận rộn e là không có thời gian, nếu em còn gì muốn hỏi thì tranh thủ hỏi luôn, xong việc này, tôi sẽ đưa em đi dạo quanh phủ, sau núi có cái vườn khá lớn, em thấy thích gì, tôi tìm thợ thủ công đến, trồng nhiều hoa cỏ cây trái, còn có cánh rừng kia, tôi nghĩ có thể vòng lại nuôi mấy con hươu nai hạc gà, à, em muốn hỏi, tốt thôi..... Hỏi vấn đề nào lớn ấy, đừng hỏi tôi mấy cái lật vạt mà phiền.”

Minh Lan buông cánh tay đang giơ lên, nghĩ nghĩ, vẻ mặt hơi do dự, chăm chú hỏi: “Hàng năm, trong phủ ước chừng chi tiêu bao nhiêu bạc?”—thật ra nàng muốn hỏi là, thu nhập của ngài thế nào?

Sau khi cưới mới hỏi vấn đề này, có phải hơi muộn không nhỉ.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy

Trước đây, phủ đô đốc vốn được Thái Tổ Cao hoàng đế khâm phong cho Trung Kính hầu, hàng xóm với Ninh Viễn hầu. Nơi đây, con đường trước cửa gọi là đường Trung Ninh, sau đó phủ Trung Kính hầu vào thời của Thái Tông Vũ hoàng đế bị cuốn vào vụ án mưu phản, sau khi bại chuyện bỏ mình, bị đoạt chức tước, huỷ khoán sắt, xét nhà diệt tộc. Từ đó về sau, phủ trách ban cho đại nhân Hùng Lâm Sơn danh thần triều Võ, đổi tên thành ‘Trùng Viên’. Sau này Hùng đại nhân từ quan về quê, xin trả lại ‘Trùng Viên’, Nhân Tông hoàng đế thu lại, ban cho Hùng đại nhân vô số ruộng nhà ở quê.

Trước sau đều là rừng núi không tính, tổng diện tích Trùng Viên khoảng chín mươi mẫu, chia trước sau thành hai khu.

Khu trước gọi là ngoại viện, là nơi đàn ông xử lý công việc, phía trước là ba cánh cửa sơn đỏ đóng bảy bảy bốn chín nùm đinh, hai bên là cửa hông, đi từ cửa vào là hai hàng phiến đá vuông trơn nhẵn xếp gọn gàng, thẳng tắp, bốn thư phòng ở bên ngoài đối xứng nhau, tiếp bên cạnh là phòng chứa xe ngựa, lùi ra sau là mấy dãy phòng nhỏ là chỗ ở dành cho tôi tớ, qua ngoại nghi môn (cửa chính thứ hai bên trong) là đến năm gian rộng rãi, thông thoáng, chính giữa là phòng nghị sự, hai bên là phòng ấm, còn có phòng trà vân vân.

Qua ba cánh cửa nội nghi môn đi tiếp vào trong, là nội viện.

Vì cẩn thận kiêng dè, Minh Lan ngồi trên cáng tre phủ lụa mỏng, nhanh chóng đi một vòng viện trước. Cỗ Đình Diệp chỉ sơ qua mấy chỗ để phân biệt. Đến nội viện, Cỗ Đình Diệp liền đòi Minh Lan xuống dưới đi bộ. Minh Lan khéo léo bày tỏ, nàng thân thể mảnh mai, yếu ớt đi bộ một đoạn dài không chịu được vẫn nên ngồi cáng tre thì tốt hơn. Ánh mắt người đó liền trở nên khác thường, đến bên tai nàng bày tỏ thêm mấy phần dịu dàng: Chẳng lẽ em giữ gìn thể lực là để...?

Minh Lan ngẫm nghĩ: “Em vẫn nên đi bộ thôi.”

Ngũ quan người đó góc cạnh rõ nét, môi mỏng mũi thẳng, ánh mắt thâm sâu, giống như đang cười thầm nàng.

Trước nội viện, đầu tiên chính giữa là năm gian nhà chính có hai quai vạc hai bên hình đầu hươu, trước sảnh treo tấm biển viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa ‘Triều Huy đường’. Minh Lan âm thầm khen một tiếng hay, quay đầu nói: “Hùng đại nhân đúng là nguyên lão hai triều, liêm khiết, lão luyện, dòng dõi thư hương, không cần dùng đến chữ nào nghĩa mừng vui, chỉ cần hai chữ ‘Triều Huy’ là đủ!” (Triều huy = Ánh ban mai)

Cỗ Đình Diệp nhìn ba chữ này cũng gật đầu.

Bên trái Triều Huy đường là một viện nhỏ, ngăn lại thành nội thư phòng của Cỗ Đình Diệp, phía bên phải là một phòng làm việc, xuyên suốt các gian đều trồng hoa cỏ. Tiếp đó, đi qua một hành lang lát đá trắng và đường qua cửa thủy hoa ['] là đến bảy gian chính viện, hai bên có ba chái nhà, ba phòng vách giống nhau, từ trước đến sau đều là mái hiên tam điệp, bước một bước lớn đến viện chứa hai mươi gian phòng, rộng lớn khí thế, bài trí tráng lệ, phía trên treo ba chữ lớn — ‘Gia Hi cư’

Minh Lan nhìn lâu thấy quen mắt, nhìn thêm mấy lần mới nhận ra, sáng nay nàng bắt đầu từ đây đi.

Ba gian lùi ra sau Gia Hi cư đặt ba chái nhà có hai cửa hông, một cửa thông đến hành lang phía sau, nơi đó còn có một phòng nghị sự nhỏ, chắc là để cho nội quyến tiếp khách, xử lý công việc, còn một cửa nối đến hành lang thông ra sảnh lớn.

Minh Lan nhìn đến chóng mặt, còn hai chân thì mềm oặt. Cố Đình Diệp thấy nàng hoa mắt chóng mặt chỉ cảm thấy buồn cười, liền kéo nàng đi ăn cơm trưa trước, chờ nghỉ trưa xong, hai vợ chồng mới đi dạo tiếp.

Lấy Gia Hi Cư làm trung tâm, hướng bắc, hướng đông, hướng tây, chia ra năm khu sân phòng khác nhau, chỗ đó chắc là để cho cụ ông cụ bà còn có anh chị em cùng ở, có điều, hiện tại là để trống.

Sân bên cạnh có lối đi tắt thông với hành lang đến sảnh chính, xa hơn có con hẻm nhỏ dọc theo chiều từ bắc đến nam, phía sau là một vườn hoa đầy hương sắc đến núi rừng. Minh Lan đi loanh quanh một vòng, thích nhất là hồ sen, sóng nước lăn tăn, sắc nước trong vắt tinh mịch, trên mặt hồ phảng phất hương sen, tiếp đó có thể nhìn thấy củ sen lơ lửng dưới nước. Một bên hồ sen nối liền với đình Ngẫu Hương, một bên nối thẳng đến sảnh chính.

Minh Lan bước nặng nhọc, liền đi vào đình Ngẫu Hương nghỉ ngơi.

“Toà nhà lớn thế này, có mỗi hai người chúng ta sao?”. Minh Lan nhìn tám tấm bình phong cửa sổ xung quanh, nằm nhòai lên lan can hành lang bên cạnh hồ sen, uể oải hỏi.

‘Thế này mà tính lớn.’ Cố Đình Diệp đứng trên hành lang trong đình, khuôn mặt hướng về Phủ Ninh Viễn hày, nơi ấy giờ là một ngọn núi, lặng lẽ nói: “Em đã từng đến phủ Tương Dương hầu, nơi đó còn lớn hơn chỗ này gấp hai lần.”

Minh Lan nhìn theo ánh mắt của hắn, cúi đầu trầm nghĩ: Người này lại muốn sát nhập thêm! Chỉ mong không phải mở rộng trái phép.

.....

Đời trước của Diêu Y Y, sau khi chấm dứt mỗi kỳ nghỉ đông và nghỉ hè chuẩn bị khai giảng, mỗi học sinh nhất quỷ nhì ma đều ngoan ngoãn ở nhà, vội vội vàng vàng tăng tốc độ làm bài tập. Sau này rất nhiều năm, Diêu Y Y cảm thấy thần kỳ khi bắt gặp cảnh tượng này.

Đêm nay, sau khi dùng xong cơm tối, Cố Đình Diệp chuyển một tập sổ sách lớn từ ngoại thư phòng vào nhà, bày công văn giấy tờ lên bàn đặt trong gian phía tây phòng ngủ chính, đặt thêm nghiên mài mực, cúi đầu đọc chăm chú, vừa nhìn, vừa viết chú thích gì đó.

Minh Lan nhìn thấy trợn mắt há mồm – ngày mai phải lên triều tấu với Hoàng Thượng, cho nên mới bổ sung kiến thức suốt đêm sao?

Thấy Cố Đình Diệp cúi đầu chăm chú nhìn vào giấy tờ, vốn Minh Lan muốn nói ‘Chàng cứ từ từ làm việc, em đi ngủ trước đây.’ Ai dè Cố Đình Diệp lại lấy ra một chồng đầy sổ sách và danh sách nô bộc trong phủ ra đưa đến trước mặt Minh Lan, mong muốn cùng nàng ‘Cùng nhau cố gắng, phát triển cộng đồng.’

Minh Lan đành phải chịu đựng ngáp, ngồi một cái ghế dài khác, lật sổ sách, danh sách ra xem. Ánh đèn lay lắt, Cố Đình Diệp có người đẹp làm bạn, thấy lòng vui vẻ, liếc thấy Đan Quất đang đứng ngơ ngác, nhân tiện bảo: “Cái Quất! Đi pha ấm trà đặc qua đây.” Hẳn nhớ mang máng tên hầu gái bên người Minh Lan đều là tên các loại hoa quả.

Cái này rất được, dễ nhớ.

Đan Quất thương Minh Lan, vốn đã chuẩn bị tốt áo chên, nước ấm, để cho Minh Lan đi nghỉ sớm, thấy thế đành phải xoay người đi ra ngoài pha trà, chuẩn bị điểm tâm. Tần Tang đang trông bếp lò trong chái sau, thấy vẻ mặt nàng rầu rĩ, buồn bực, liền hỏi: “Sao thế?”

Trong lòng Đan Quất buồn phiền, nhưng không lộ chút nào ra khỏi miệng: “Lấy thêm nho vừa mới đưa tới sáng nay, lấy đào ở kia ra cắt mấy miếng.” Nói xong, tự mình đi đến tủ lấy trà để pha.

Tần Tang nghe thế liền đứng dậy đi làm, còn Lục Chi lại thấy khó hiểu: “Không phải cô chủ nói muốn đi ngủ sớm mà?”

“Gọi ‘Phu nhân’ đi!” Đan Quất xụ mặt, lấy ra một bộ trà cụ ‘Hi thước đậu cành’ bằng sứ tráng lớp men trắng mỏng: “Lão gia và phu nhân đang muốn nói chuyện với nhau, trong phủ còn nhiều việc chưa xử lý xong đâu.”

Bích Ti che miệng cười khê: “Lại nói tiếp, lão gia rất buồn cười. Hôm qua lão gia lại gọi chị Tần Tang là ‘Cái Táo’, với Tiểu Đào thì gọi là ‘Cái Đào’, còn với tôi thì gọi là ‘Cái Mận’. Chị Đan Quất, lão gia gọi chị là gì đấy?”

Đan Quất xách ấm nước từ bếp lò cạnh cửa lại pha trà, nghiêm giọng nói: “Mới hai ngày không bị quản chế, miệng em lại bắt đầu nói bậy nói bạ rồi à? Lão gia mà em cũng dám đặt điều. Người trong phủ mà nghe được, còn trách phủ Thịnh ra ngoài không có phép tắc đấy!”

Tần Tang bê đĩa hoa quả tươi đã xắt miếng bước vào. Lục Chi lấy ra cái bát thủy tinh dĩa hoa sen dài sáu tấc. Hai người rửa tay bày hoa quả lên, vừa xếp hoa quả, Lục Chi vừa nói: “Mang cái đĩa này ra cho Thôi ma ma nghiêm khắc phạt một trận cho biết.”

Thải Hoàn nhìn các nàng làm việc ăn ý với nhau, không chen tay vào nổi, liền cười nói: “Em Bích Ti còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện nên sẽ có sai sót, đều là chị em nhà mình cả mà đừng nói cho Thôi ma ma.”

Lục Chi thấy khó thở. Ánh mắt Đan Quất mang theo chút do dự, chỉ có Tần Tang ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Bích Ti à! Nhắc nhở em thôi. Chúng ta đều đi theo phu nhân từ nhỏ, tính cô chủ thế nào em còn không hiểu à?”

Giờ chúng ta mới đến đây, đừng để phu nhân phải trách cứ, em đừng sai sót như thế nữa.” Câu chữ mang nhiều ý sâu xa.

Sắc mặt Bích Ti liền thay đổi, ngậm chặt miệng. Thái Hoàn cũng thấy lạ, nhưng không nên hỏi thêm, cố tình nói: “Trước kia lúc ở phủ Thịnh, đều nói trong ba cô chủ, chỉ có cô Sáu là tốt tính nhất, khoan dung với người ngoài. Dù chúng ta làm sai điều gì, chắc sẽ không nghiêm khắc trừng phạt đâu?”

Đan Quất đối với mấy đứa xanh tình nghĩa sâu nặng, nên thường ngày ít khi trách phạt quá đáng, nhưng có mấy phần đề phòng với Thái Hoàn, nhìn Thái Hoàn, từ tốn nói: “Phu nhân nói làm người không phải thánh hiền, rơi chén vỡ bát gì gì đó thì còn châm chước, kể cả phá hỏng một hai chuyện gì đó, cũng phải hỏi rõ nguyên nhân, phạt là được rồi. Nhưng duy chỉ có một chuyện tuyệt đối không chấp nhận.”

“Là chuyện gì?” Thái Hoàn căng thẳng hỏi tiếp, sắc mặt thay đổi trong giây lát cười nói: “Chị nói với em đi, em sẽ nhớ kỹ.”

“Mưu tính.” Đan Quất nhìn chăm chú vào ánh mắt Thái Hoàn, gằn từng chữ: “Dù là gì đi nữa, nếu trong lòng có ý nghĩ làm chuyện có lỗi với người, dù cho ngàn tốt, vạn tốt cũng không thể giữ.”

Thái Hoàn run lên, trên mặt lại thể hiện sự cung kính, liền miệng cười nói: “Phu nhân nói đúng quá. Chúng ta là tội tử, quan trọng nhất chính là trung trinh còn những cái khác đều là thứ yếu!” Nói xong lại nghĩ đến một chuyện, nhẹ giọng hỏi: “...Đúng rồi! Ngày xưa còn có người gọi là Yến Thảo phải không? Sao chị ấy không đến đây?”

Đan Quất liếc nhìn nàng một cái, dứt khoát nói: “Chị ta đến tuổi, cha mẹ đến trước mặt lão phu nhân cầu xin tìm một người xứng đôi kết hôn.”

Thái Hoàn còn muốn hỏi thêm “Thế còn vị Vưu ma ma nữa thì sao?”. Lục Chi đã lớn tiếng nói: “Tiểu Đào! Thuý Tụ! Hai cái đứa này, bảo đi sắp

xếp lại mấy rương hòm, sao mãi chưa thấy quay lại?”

.....

Đan Quất bê khay đi vào phòng, trước khi đi nghỉ một lúc, sau đó bỏ thêm một quả lựu lớn màu đỏ tươi vào bên trong, cười híp mắt mang theo ấm trà hoa quả vào rót sẵn đặt trong phòng. Nàng thấy Minh Lan mặc áo quần mỏng manh, lại lấy thêm áo chên màu xanh nhạt góc áo thêu mấy bông hoa mai, nhẹ nhàng khoác thêm cho Minh Lan, cuối cùng vắn ba ngọn đèn cung đình bọc da dê trong phòng cho sáng hơn, mới từ tốn đi ra ngoài.

Mấy năm gần đây, Minh Lan vẫn giữ thói quen học tập, vừa lật xem sổ sách, vừa ghi lại những điểm quan trọng [chữ như gà bới nên người ngoài nhìn không hiểu], miệng còn lẩm nhẩm ghi nhớ. Cố Đình Diệp ngẩng đầu nhìn Minh Lan, chỉ thấy trong ánh nến dịu dàng, mặt ngọc sáng hồng, môi anh má đào, đôi mắt tươi sáng, cực kỳ xinh đẹp.

Hắn nắm tay hắng giọng một tiếng, Minh Lan ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ thấy vẻ mặt Cố Đình Diệp bình thản, hờ hững nói: “Ngày mai trước tiên hãy giúp tôi dọn dẹp nội thư phòng, đồ đạc cần bàn giao tôi đã ký thác cho Công Tôn tiên sinh, mấy cái râu ria thì không cần vội, tìm cho tôi hai đứa hầu gái tin cậy được ... Tốt nhất là mù chữ.” Minh Lan đang muốn nói không có vấn đề gì, chợt nghe đến nửa câu cuối, nghĩ ngợi, rồi mới nói: “Người ở nơi này em không rành, hầu gái của em tất cả đều biết chữ, chỉ có mỗi cái Tiểu Đào ngốc ngốc, không biết nhiều chữ lắm, nhưng hành xử đáng tin, tuyệt đối là tin tưởng được, trước tiên gọi nó đến thử xem, sau này em lại từ từ quan sát, người tin cậy được không phải một sớm một chiều mà biết được, mấy ngày nay ... Chàng nếu không chê, em cho người dọn dẹp thư phòng.”

Thực ra mấu chốt không phải ở chỗ không biết chữ, mà là có thể tin tưởng được hay không, bởi vì không thể xác định là có đáng tin hay không

nên mới muốn tìm đứa mù chữ. Một đứa hầu biết chữ nếu muốn nhìn lên này nọ, liếc mắt nhìn nhớ lấy vài chữ là đủ rồi, nếu là đứa mù chữ, vậy chỉ có thể bí mật mang theo giấy tờ, như vậy sẽ khó khăn hơn, mà cũng dễ bị tóm hơn.

Cố Đình Diệp vừa lòng gật gù, khẽ nhú mào: “Làm sao lại đều biết chữ cả? Em dạy à? Có cần phải thế không.”

Minh Lan gật đầu, trịnh trọng: “Bọn hầu gái đều biết chữ, thì càng có vẻ em là người huệ chất lan tâm.” Thực ra trước đây là vì để cho chúng nó đọc hiểu điều lệ của Mộ Thương Trai.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 111+2: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy (2)

Cố Đình Diệp nhướn mày, hoa văn mây bằng tơ vàng trên áo dài tơ trù màu xanh thắm khoác trên người hơi lấp lánh, áo trong màu xanh trời sáng rỡ càng phản chiếu vẻ tuấn lãng xán lạn của hấn, hấn nắm tay để bên môi, khẽ cười: “Không tòi không tòi, tài nữ họ Thịnh, mài mực cho vi phu nào.”

Minh Lan cười tiến tới mài mực cho hấn, ở một bên cố ý ra vẻ đau khổ, gật gù than thở: “Dao mổ trâu à dao mổ trâu.”

Cố Đình Diệp thấy mà cười ha hả không ngừng, nhìn cổ tay Minh Lan trắng bóc như tuyết, động tác mài mực thông thả tao nhã, không kiềm được mà có phần ngơ ngẩn, rất lâu sau, cho đến khi Minh Lan đã mài xong xuôi một nghiên mực đậm đặc định ngồi xuống, hấn mới giữ chặt Minh Lan lại một phen, lẳng lặng hỏi: “Em, em không có gì muốn hỏi sao?”

Minh Lan không hiểu, ngơ ngác nói: “Hỏi ...hỏi gì cơ?”

“Trong phủ.” Cố Đình Diệp nói, “Em không có điều gì muốn biết sao?” Tình hình phủ Cố kỳ quặc, ai cũng đều nhìn ra được, đã nhiều ngày rồi thế mà nàng chưa từng hỏi điều gì.

Minh Lan hiểu được ý tứ của hấn, ánh mắt trong veo: “Vốn là có, nhưng lão phu nhân nói, có gì không hiểu thì trước tiên đừng vội hỏi, mà phải tự mình nghiên ngẫm, như vậy sẽ có vẻ như mình rất thông minh.”

Cố Đình Diệp nghiêm mặt, hai đầu lông mày cũng giãn ra, không nhịn được mà cười thành tiếng: ‘Được rồi! Được rồi! Em thông minh thuần khiết, nói nghe xem nào.’

Minh Lan ngăn Cố Đình Diệp nắm lấy tay mình, kéo cái ghế con bên cạnh ngồi xuống, dịu dàng nói: “Lần đầu gặp người nhà chàng, em đã thấy kỳ lạ về tuổi tác. Đầu tiên, cha chồng đã qua đời vốn là con cả, là thế tử hầu gia, cha chồng thành thân chỉ có sớm không có muộn. Vậy mà, anh Huyền và anh Dương lớn tuổi hơn nhiều so với anh Dục. Lý do là vì sao?”

Cố Đình Dục chỉ có hai mươi tám tuổi, mà không có anh lớn trên nữa, thế nhưng con cả chỉ bốn chi năm, Cố Đình Dương và Cố Đình Huyền lại ba ba ba tư tuổi, cho đến giờ, cháu đích tôn của chi trưởng chỉ có con trai của Cố Đình Vĩ, là Hiền Nhi một đứa nhóc mới có hai ba tuổi.

Mà chi thứ năm cùng chi thứ tư, đừng nói là đi mua tương được [‘], con cả của Cố Đình Huyền đi trông cửa hàng tương cũng còn thoải mái, mà con gái lớn của Cố Đình Dương cũng phải đủ tuổi làm bà chủ hàng tương rồi.

[‘] Xuất phát từ một câu chuyện tiểu lâm về việc hai vợ chồng công tác xa nhau nhiều ngày gặp lại muốn abc thì bị đứa con bám dính không tác nghiệp được. Thế là ông bố mới xui đứa con đi mua tương, cho nó cái bát loe miệng, dặn nó mua đầy bát ko được để sánh ra giọt nào. Thế là đứa con đi mua tương bưng cẩn thận, mỗi khi sánh ra ngoài thì lại chạy về cửa hàng mua đủ, mua mãi bê mãi mới về tới nhà thì cha mẹ cũng đã chiến được mấy hiệp Ở đây ý chỉ đứa trẻ vài tuổi còn ngây thơ.

Ánh mắt Cố Đình Diệp dần toả sáng, miệng mỉm cười. Minh Lan nhìn hẳn, thở dài nói: “Em nghĩ cha chồng và thái phu nhân đầu tiên là đôi vợ chồng tình cảm sâu nặng, ân ái mặn nồng.”

Sắc mặt Cố Đình Diệp dần trầm xuống, mấy lời này không nên nói tuỵ tiện, trong đó ý nói, nếu lão hầu gia có tình cảm sâu nặng với người vợ đầu

Tần phu nhân, vậy thì sẽ không chấp nhận Bạch phu nhân gả vào ngay sau đó, còn đối với Tần thái phu nhân thì yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Cố Đình Diệp dịu dàng ôm lấy Minh Lan vào lòng, nói khẽ: “Trước đây, tôi từng nghe thím Năm nói qua về vị thái phu nhân đầu tiên, nghe nói bà ấy với phụ thân là thanh mai trúc mã, vì bà ấy sức khoẻ yếu hay bệnh tật, phụ thân tự mình xin Hoàng Thượng cho đi trấn thủ biên cương, tránh né sự can thiệp của các trưởng bối trong kinh. Giờ thái phu nhân mở miệng hay nhắc đến bà ấy, nói bà ý xinh đẹp quý phái, đoan trang thực nữ, nội tâm yếu mềm, thế gian này khó lắm mới tìm được một người phụ nữ tốt như vậy. Cả đời phụ thân sẽ luôn nhớ đến bà.”

Minh Lan bĩu môi, nằm trong lòng chồng mình, lạnh nhạt nói: “Điều thứ hai, có chỗ em không hiểu, tuổi tác của thái phu nhân.” Nàng cảm nhận được rõ ràng cơ thể chồng căng thẳng, nói tiếp: “Dựa vào thái phu nhân cầm tinh con gì có thể đoán được, năm nay bà ấy bốn mươi bốn tuổi. Lúc chàng chào đời, bà ấy mới có mười chín tuổi, một năm sau gả đến Hầu phủ là hai mươi tuổi. Vậy nói cách khác, lúc Tần phu nhân đầu tiên qua đời, bà ấy khoảng chừng mười sáu tuổi. Chuyện này...là sao?”

Nếu lão Hầu gia có tình cảm sâu nặng với vị Tần phu nhân đầu, muốn tái hôn với con gái nhà họ Tần để chăm sóc Cố Đình Dục, lúc đó có thể cưới luôn Tần thái phu nhân. Vì sao giữa chừng lại cưới một vị Bạch phu nhân?

Minh Lan cảm nhận thấy thân thể Cố Đình Diệp cứng đờ, từ từ đứng lên, nhìn sâu ánh mắt hẩn, dịu dàng kiên quyết hỏi: “Khi đó, cha chồng có lý do gì mà không thể không cưới mẹ chàng sao?” Vấn đề này có chút khó chịu, nhưng cũng là nguồn gốc của mọi chuyện.

Cố Đình Diệp chăm chú nhìn thật lâu vào Minh Lan, không biết nên nói như thế nào cho phải. Mấy năm gần đây, lòng Cố Đình Diệp vốn buồn phiền đã lâu nhưng trước nay việc nhà vốn khó nói, thật lòng muốn nói lại

không biết bắt đầu từ đâu. Minh Lan cũng không hỏi thêm, nhìn cũng hiểu rõ một số chuyện.

Minh Lan chưa từng thấy vẻ mặt này của Cố Đình Diệp, hai hàng lông mày nhếch lên cao lạnh lùng, đôi mắt thâm sâu như chìm vào bóng tối, ánh mắt u ám, thật nguy hiểm, lại mang theo vẻ hiểu biết thản nhiên, như không thể tránh được. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm chậm mở miệng: “Ông bà ngoại tôi là họ Bạch ở Hải Ninh, em đã từng nghe đến chưa?”

Minh Lan rất muốn thể hiện chút tấm lòng tôn kính, nhưng nàng chưa bao giờ nghe nói đến họ Bạch. Hải Ninh nổi tiếng nhất có một nhà họ Trần có bảy tiến sĩ, ba cha con hàn lâm[1] nhà họ Triệu, và các lão tiền nhiệm họ Từ, ngoài ra còn có thêm mấy thế gia, đại tộc. Dù sao cũng không có họ Bạch nên Minh Lan đành phải thành thật lắc đầu.

Cố Đình Diệp cười tự giễu: “Tất nhiên là chưa từng nghe nói rồi, họ Bạch không phải là thế gia danh môn, cũng không phải dòng dõi thư hương, chỉ là thương gia buôn muối.”

Minh Lan sửng sốt, sĩ nông công thương. Mẹ hắn lại đến từ cấp bậc thấp nhất – thương gia, dù sao còn có nho thương, nghĩa thương, nhưng mà thương gia khiến cho người ta coi thường chính là muối thương. Cái này... Muốn biểu đạt sự tôn kính với họ Bạch thật là khó khăn.

Cố Đình Diệp nói tiếp “Em có biết thương gia buôn muối nhiều nhất cái gì không?”

“Muối.” Minh Lan không cần nghĩ nhiều, thốt ra, lập tức liền bị khóp ngón tay gõ vào trán, nàng liền che trán, khẽ hô: “Bạc! Nhiều nhất là bạc!”

Cố Đình Diệp gập ngón trỏ và ngón giữa, cười như không cười, lườm mắt nhìn Minh Lan, nàng không thể nghiêm túc đồng cảm một chút sao.

Nhìn hai ngón tay vẫn còn đang gập kia, lòng Minh Lan còn sợ hãi, liền nói: “Chàng cũng đừng nói, cha chàng chỉ vì bạc mới cưới mẹ chàng!.” Địa vị thương nhân thấp kém, sao uy hiếp được quyền quý.

“Đúng là vì tiền, nói ra chắc không ai tin. Nhưng tôi đã cẩn thận tra xét mới biết được chuyện trước sau.” Khuôn mặt Cố Đình Diệp sa sầm, thả tay đặt lên đầu gối, ánh mắt âm u: “Năm đó Tĩnh An Hoàng Hậu qua đời, Võ Hoàng đế đau lòng quá mức nên tính tình chuyển sang tàn bạo đa nghi, dùng gậy đánh chết rất nhiều cung nữ, phi tần, lúc đó còn ban thưởng cái chết cho Hoàng Quý phi, muốn giết hết toàn gia tộc. Lúc ấy chú Hoàng Quý phi quản lý hộ bộ, kiểm tra sổ sách thiếu hụt ba trăm vạn lượng, đều là do người quyền tước công huân gây nên. Vốn cũng không phải đại sự lung lay nền móng nước nhà, từ từ mang bạc đến là được. Khi đó, Võ Hoàng đế giận chó đánh mèo lại nghiêm khắc thực hiện xử phạt nặng nề, ra lệnh cưỡng chế nửa năm mà không trả đủ liền lấy lại chức tước!”

Minh Lan giật mình, hồi lâu mới nói: “Phủ Ninh Viễn Hầu thiếu bao nhiêu?”

“Không nhiều lắm.” Cố Đình Diệp cười mang theo chút mỉa mai “Tròn tám mươi tám vạn lượng bạc trắng.”

Suýt nữa thì Minh Lan bị hụt hơi, tám mươi tám vạn lượng bạc trắng? Đúng là gia đình bại hoại! Có người tiêu tiền như vậy sao?

Cố Đình Diệp thở dài, nhìn lên hoa văn chạm trổ trên xà nhà, sắc mặt u tối: “Họ Cố tính toán toàn bộ sản nghiệp tổ tiên suốt đêm, tính thế nào cũng không đủ. Mắt thấy sắp đến kỳ hạn, phủ Vinh quốc công đã bị tịch thu sản nghiệp, người nhà bị biếm thành dân thường, cảnh tượng xót xa, trên dưới họ Cố đều phát điên. Khi đó, không biết ai đó...nhắc đến họ Bạch.”

Minh Lan kinh hãi ngây người, chỉ ngẩn ngơ nghe Cố Đình Diệp tiếp tục nói: “Ông ngoại tôi cũng là một người tài giỏi, xuất thân là lái thuyền trên

biển, tích cóp được một ít vốn sau đó lên bờ không biết dùng cách gì mà móc nối được mang lưới quan lại, sau đó thì bắt đầu buôn muối. Tích cóp hơn hai mươi năm, gia sản cực kỳ giàu có. Trước kia ông và họ hàng vốn không thân thiết, nhà lại chỉ có mỗi một cô con gái là mẹ tôi.”

Minh Lan không muốn nói chuyện – chỉ thở dài thật dài – không có anh em nương tựa, xuất thân thấp kém, lại giàu có. Vị Bạch phu nhân chỉ thiếu không viết hai chữ ‘thịt mỡ’ sau gáy.

“Thế nên, cha chồng phải cưới mẹ chàng?” Lúc nói lời này, ngay cả Minh Lan cũng không ý thức được ngữ điệu của mình mang chút châm biếm.

Cố Đình Diệp cười gượng, nhưng lại mang mấy phần lạnh lùng: “Chuyện kể tiếp, mười người có mười cách nói, tôi nghe nhiều quá nên đâm ra lẫn lộn không biết thực hư. Nhưng mà...nghe nói nhiều nhất là, phụ thân đề nghị với họ Bạch cưới mẫu thân làm thiếp. Hừ! Hừ! Nghĩ bà là con gái thương nhân có thể gả vào phủ Hầu làm vợ lẽ, chắc hẳn có phúc lắm mới được trời cao ưu ái. Nhưng họ Bạch nhất định không đồng ý, bắt buộc phải làm vợ cả, bức ép vị Tần phu nhân đầu tiên đến chết.”

Minh Lan hít một hơi khí lạnh, lúc này mới đứng thẳng lên, nói chắc như đinh đóng cột: “Nói vớ vẩn! Nhất định là nói vớ vẩn! Người nào bị điên mới đổi trắng thay đen như vậy?”

Cố Đình Diệp ngẩng đầu nhìn Minh Lan, ánh mắt lạnh lùng, miệng mỉm cười mang theo chút châm chọc: “Sao em biết được? Có khi là thật đấy.”

Minh Lan hít một hơi thật sâu, cao giọng nói: “Đúng vậy! Con gái thương gia giàu có, sung túc bước vào nhà quyền quý làm vợ lẽ. Nhưng vì cái gì đây? Chẳng qua là quan hệ thông gia đổi thành tiền quyền mà thôi! Hứa cưới con gái, thương gia đổi lại được thuận tiện hành sự, nhà quyền quý phải được chia tiền tài, hai bên đều được lợi. Nhưng họ Bạch không

như vậy, Bạch lão thái công chỉ có một cô con gái, chuyện buôn bán muối cần có người tiếp quản. Thế nên ông ấy sẽ không cần mượn thế lực quyền quý, vả lại không có anh em giúp đỡ, ông ấy càng muốn tìm được một đứa con rể đáng tin mới đúng! Sao lại ‘bức ép’ họ Cố gia cưới con gái mình? Đây chẳng phải là gây thù chuốc oán à! Nói bậy nói bạ! Nói mớ còn đáng tin hơn chuyện này.”

Minh Lan vẫn còn thấy tức giận, lòng thầm nghĩ: Có một khoản đồ cưới lớn như vậy, Bạch phu nhân gả cho ai mà không được? Chẳng lẽ đàn ông trong thiên hạ chết hết? Không phải lão hầu gia không được à? Nói thật, không phải họ Bạch bám víu vào họ Cố, mà hoàn toàn là họ Cố rơi vào đường cùng cầu cạnh họ Bạch mới đúng.

Đem bạc đến cứu mạng, còn muốn nhà người ta làm thiệp? Biến khăn trương! Chuyện nghìn lẻ một đêm viết còn chân thực hơn.

Cố Đình Diệp nghiêng người dựa vào ghế, cười gằn mấy tiếng ngắn ngủi, lặng yên nhìn Minh Lan, ánh mắt biến đổi thành sáng trong: “Vì tin đồn này mà từ nhỏ anh cả cực kỳ ghét tôi. Tôi cũng không trách anh ấy, dù sao từ trước đến nay tôi hay gây chuyện rắc rối, vốn là đứa chả ra gì trong nhà. Cho đến mấy năm về sau, vú nuôi của mẫu thân, Thường ma ma đến kinh thành chăm tôi, mới nói rõ cho tôi biết nguyên nhân hậu quả. Hoá ra, vị Tần phu nhân vốn suy yếu, thêm lời đồn trong phủ cưới con gái họ Bạch để thoát khỏi hiểm nguy, bà ấy vì lo âu, đau buồn nên mới dẫn đến khó sinh rồi chết. Từ lúc đó, tôi luôn chống đối phụ thân, tính tính ngày càng hư hỏng...”

Minh Lan trợn mắt lên nhìn Cố Đình Diệp, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy hân đáng thương. Cưới con gái thương gia làm Hầu phu nhân vốn là nỗi nhục nhã của họ Cố. Bạch phu nhân tồn tại là dấu hiệu họ Cố từng rơi vào đường cùng. Vì thế, lão hầu gia mặc kệ lời đồn truyền ra vu khống Bạch phu nhân, chưa bao giờ vì bà biện hộ, nhìn Cố Đình Diệp uất hận tuyệt vọng, cũng chưa từng thẳng thắn giải thích

Tất nhiên, vị Tần thị cũng rất đáng thương, nhưng bà ấy cũng từng hưởng thụ những ngày hạnh phúc, tốt đẹp. Huống hồ tai hoạ xảy ra, với tư cách là hầu phu nhân phải cùng chung hoạ nạn với nhau mới phải, còn ra đi khiến cho lão hầu gia giận lây sang Bạch thị và Cố Đình Diệp, xem như hoà vốn.

“...Phụ thân vốn luôn nhớ đến vị phu nhân đã mất, tính tình mẫu thân lại nóng nảy hấp tấp, cuộc sống trong phủ lại không được như ý, hai người lại càng bất hoà. Khi mẫu thân mang thai lần thứ hai trong một lần cãi nhau với phụ thân, dẫn đến sinh non rong huyết mà chết.” Cố Đình Diệp bình tĩnh kể lại, xem như chuyện của người ngoài, nét mặt cực kỳ bình thản “Giờ nghĩ đến, phụ thân đối với tôi cũng không quá tệ, là do tôi không biết phấn đấu. Nay tôi vô lễ với vợ con, anh em của ông ấy, chắc là ông ấy ở dưới hoàng tuyền cũng không nhắm mắt được?” Nói xong, cười gằn liên tục, trong mắt chất chứa ý mỉa mai.

“Thế nào?” Cố Đình Diệp ngần ngừ nhìn Minh Lan, nhếch môi nói “Có phải tôi không nên làm thế?”

“Vì sao không nên?” Khó khăn lắm Minh Lan mới phục hồi lại tinh thần, chuyện cũ của phủ Cố rất đặc sắc, âm mưu, phản bội, lừa dối, tin đồn, còn có bá tước Monte Cristo trả thù, trong khoảng thời gian ngắn Minh Lan chưa tiêu hoá kịp.

Minh Lan cảm thấy khó tin, hỏi lại, còn tích cực đưa ra lý do: “Trong chuyện này, mọi người đều tốt đẹp, chỉ có mẹ con nhà chàng là xấu xa. Họ Cố duy trì thân phận, quan hệ thông gia với họ Tần như cũ, thế còn họ Bạch thì được lợi gì? Làm mẹ, vô duyên vô cớ bị hắt nước vào người, chết còn không được bình an. Làm con, buộc phải ra khỏi nhà, cô đơn, lưu lạc giang hồ. Chàng có nghĩ đến, nếu lúc trước Tứ vương gia không mưu phản thì sao? Nếu ngài ấy an phận để một Tam Vương gia làm thái tử thì sao?”

Đột nhiên ánh mắt Cố Đình Diệp nóng như lửa, đốt hết thảy những châm biếm mỉa mai trong nháy mắt. Hắn bình tĩnh nhìn Minh Lan, bật ra mấy tiếng cười khẩy từ trong lòng: “Nếu Tứ vương gia không mưu phản, Tam vương gia thuận lợi an vị thì sẽ không đến lượt Bát vương gia. Sau đó, phủ Ninh Viễn Hầu sẽ vẫn như cũ, ăn hết máu thịt của nhà họ Bạch để sinh tồn, vẫn lộng lẫy xa hoa như trước, giẫm lên hai mẹ con tôi an hưởng tôn vinh. Phụ thân đã qua đời, tôi lại không ở đây, chỉ sợ không lâu nữa bài vị của mẹ cũng dời khỏi từ đường. Mà tôi, tiếp tục vùng vẫy trong chốn giang hồ.”

Minh Lan gật đầu thật mạnh, nhìn thẳng lại: “Thế nên, nếu chàng uất hận, dĩ nhiên là đúng.” Giọng điệu so với năm ấy, nàng xin vào Đảng còn thành khẩn hơn.

Cố Đình Diệp khổng khởi phì cười, Thường ma ma lúc nào cũng mang vẻ mặt tức tối mắng phủ Ninh Viễn Hầu, nhưng hắn không cảm thấy có người đồng cảm, ngược lại thấy phiền nhiễu. Theo hắn thấy họ Bạch cũng không đúng, biết rõ không môn đăng hộ đối, do tham lam nên mới bàn đến cửa hôn nhân này, mong đợi kỳ tích xảy ra. Bạch phu nhân biết rõ con đường gian nan, cũng không trừ mưu tính kế nhiều một chút, chỉ sớm mà chết đi.

Mỗi lần nhớ đến chuyện đó, hắn chủ yếu cười khẩy và thờ ơ.

Những uất ức, tủi thân lúc còn trẻ đến hôm nay đã không còn mãnh liệt nữa, trải qua bao phong ba giang hồ, thường thấy vinh hoa sau sống chết, không dễ dàng bị kích động nữa, giống như ngọn lửa rực cháy qua đi chỉ còn lại đống tro tàn mà thôi. Giờ đây, hắn chỉ thấy không cam lòng, chẳng lẽ hắn sinh ra trên cõi đời này chỉ vì một chút bạc mà thôi?

Cho đến hôm nay, nghe Minh Lan nói như vậy, ký ức đã lâu của Cố Đình Diệp lại tái hiện, một lần nữa bùng lên như thiêu như đốt. Đúng vậy. Thực ra hắn vẫn âm thầm oán hận, chỉ là hận không biết làm thế nào để phát tiết bằng miệng, đành phải tươi cười hờ hững cho xong việc.

Cố Đình Diệp thờ dài. Hoá ra chấp nhận hận thù người thân của mình cũng không khó khăn như vậy. Nhiều năm vất vả có thể nằm gai nếm mật cùng người, đã vậy hôm nay nói hết ra để cho lòng dễ chịu, thoải mái.

Xem ra có cô vợ có thể giúp mình tìm lý do để oán hận thân thích, thực sự cũng không tệ.

“Đúng rồi.” Minh Lan vân vê ngón tay, do dự hỏi: “VẬY...Mẹ chồng mang theo bao nhiêu đồ cưới?”

“Khoảng một trăm vạn lượng bạc, ngoài ra còn có cửa hàng điền sản.” Cố Đình Diệp nói luôn.

Minh Lan chờ đợi, gần như muốn đấm ngực hét lớn – Trời ạ! Một trăm vạn lượng bạc! Nếu nàng có chường ấy tiền, lại được cha yêu thương, có thể làm những gì mình thích, thuê một đội bảo kê, tìm một sư phụ trung thành đáng tin, đi du lịch nước ngoài, đến Tây Tạng thám hiểm tìm kiếm những điều mới lạ, thế giới có nhiều cảnh đẹp! Đánh chết nàng cũng không cưới người như vậy, vừa có con riêng, lại còn yêu sâu đậm người vợ đã mất.

Bạch nữ sĩ ơi là Bạch nữ sĩ, lão cha Bạch ơi là lão cha Bạch, bà thấy mọi người nói bà có gì tốt không?

Cuối cùng —

“Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội.[’] Minh Lan nói khẽ, nét mặt bi thương, buông thõng hai tay mà đứng.

[’] Người vốn không có tội, nhưng kẻ hay mang vật quý bên mình thì sẽ mang đến tai họa

Cố Đình Diệp khẽ kéo Minh Lan vào ngực ôm, trong lòng rất cảm động, ôm nàng vỗ về một lúc lâu mới nói: “Em đừng đau lòng. Chuyện đã qua lâu rồi.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu (Thượng)

Đêm này, hai người nói chuyện một lúc lâu, đến tận nửa đêm mới đi ngủ.

Minh Lan ngủ rất nhức nhối, ngay cả trong mộng cũng hận không thể dấm ngực dậm chân một phen. Cố Đình Diệp lại không bị giày vò gì, chỉ ôm nàng ngủ say. Minh Lan thầm nghĩ, đoán là hồi ức về người mẹ đã mất vừa rồi này hẳn cũng chả ngại.

Thân thể đàn ông nóng như lửa, ngang nhiên ôm Minh Lan vào ngực. Minh Lan giống như nằm cạnh cái bếp lò, không qua bao lâu cả người toàn mồ hôi, mơ màng muốn đá chẵn ra nhưng đá rồi chỉ thấy đau ngón chân. Đang lơ mơ kêu ô ô mấy câu ‘ngón chân đau’, sau đó cảm thấy một bàn tay lớn đầy chai xoa xoa ngón chân mồm mồm của mình. Lúc đầu thật là xoa cho hết đau nhưng xoa một lúc cảm giác liền thay đổi, bàn tay lớn kia chậm rãi lần lên phía trên ống chân óng ả mượt mà. Minh Lan vặn eo muốn thoát khỏi bàn tay kia, nàng rất muốn nói: “Nhớ người mẹ đáng thương của chàng không,” nhưng không có gan, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ngày mai chàng còn phải lâm triều.”

Người kia hình như dừng lại một chút, khó chịu nắn bóp, càng quăn Minh Lan chặt chẽ, ở trên người mề nheo thêm mấy lần.

Không biết qua bao lâu, sắc trời còn chưa rõ, Minh Lan nheo mắt mờ mịt nhìn cái màn giường, đưa tay sang bên cạnh, bên người đã trống rỗng từ bao giờ. Nàng giật mình tỉnh lại, khẽ hỏi: “Lão gia đâu?”

Mành lụa mỏng đỏ tươi thêu chỉ vàng được nhấc lên, gương mặt Đan Quất tươi cười lại gần nói: “Chờ cô á? Lão gia có mà đi muộn mất. Lão gia giờ đã lên triều rồi.”

Minh Lan ngơ ngác ngồi ở đầu giường, lên triều là giữa giờ Dần bắt đầu, tính lại đồng chí Cổ sợ là mới ngủ không đến hai canh giờ đã thức dậy, chẳng trách tối qua lại dễ dàng để yên như vậy, làm quan ở cổ đại thật không dễ dàng.

“Ai hầu hạ lão gia rửa mặt?” Giọng Minh Lan còn có chút mơ hồ.

“Chúng em cũng dậy trễ, may mà hai đứa Hạ Hà còn nhớ, sau này cô chủ sắp xếp cho họ thay phiên hầu hạ lão gia vào triều sớm.” Đan Quất liếc mắt nhìn cả người Minh Lan vẫn đang vùi trong chăn gấm, bả vai trần chưa tan hết dấu vết cũ đã lại có thêm mấy vết mới, một đám màu xanh tím mờ ám, cổ chỉ có một dây chuyền như ý đỏ sẫm, phía dưới là cái yếm vàng thêu hoa diên vĩ xanh lá mạ.

Đan Quất nhìn vành mắt Minh Lan vẫn đen như cũ, vừa giận vừa đau lòng, cầm lấy áo bông bằng lụa trắng phủ thêm cho Minh Lan.

Minh Lan ngơ ngẩn để Đan Quất đỡ xuống giường, chợt nhớ tới một chuyện, bỏ Đan Quất lại, chân nhỏ để trần đi trên thảm dày đến bên đồng hồ nước nhìn một cái, a, mới có giờ Mão.

Minh Lan ngẩn người ra, tình huống của nàng bây giờ rất kỳ lạ, trong phủ không có ai cần nàng thỉnh an, cũng không cần điểm danh, chồng lại đi làm rồi, vậy có phải hay không nghĩa là... nàng có thể ngủ thêm một chút?

Nghĩ đến đây, nàng chạy thẳng lên trên giường, co chân lên, hất chăn chuẩn bị chui vào.

Mấy động tác này Đan Quất không thể quen thuộc hơn. Chị ta tức đến nổi phối kéo Minh Lan lên trách móc: “Cô chủ, cô không phải định ngủ nữa

đấy chứ? Hôm nay cô có nhiều việc phải làm lắm, mới vừa rồi một ma ma vừa đến truyền lời, nói là một đám hầu gái hầu già đầy tớ đã tập hợp ở trước sảnh chờ cô chủ đến dạy dỗ. Cô còn ngủ nữa... ngủ nữa? Tôi sẽ gọi Thôi ma ma.”

Minh Lan đau khổ đứng lên, ngâm trong thùng nước tắm một hồi lâu mới thấy người thư giãn hơn, đèn lồng dương giác mờ ảo cũng dần mất đi ánh sáng, trời đã rạng sáng. Minh Lan ngồi trước gương cho Đan Quất chải đầu trang điểm. Tiểu Đào đi vào truyền lời: “Ma ma quản sự với vợ Liêu Dững đã đến rồi.”

“Gọi họ vào.” Minh Lan nói nhỏ “Đan Quất, hôm nay không phải ra khỏi cửa, búi tóc đơn giản là được rồi, bên cạnh lỏng lỏng chút, chặt quá tôi đau da đầu.”

Tay nghề của Đan Quất do Phòng ma ma đích thân truyền, mười năm qua hầu hạ Minh Lan đã sớm quen, động tác cực kỳ dứt khoát, nhanh gọn vắn tóc lên, phần tóc còn lại nhẹ nhàng xếp lại, uốn lượn quanh thành mấy búi hình hoa ở ngoài búi tóc phía dưới, cài ít hoa châu nho nhỏ cùng trâm cài bằng vàng.

Một lúc sau, một phụ nhân thấp mặt tròn đầy đặn cùng một phụ nhân trung niên gầy gò da đen đi vào, mặt tươi cười làm lễ cúi chào Minh Lan, tư thế dường như rất cung kính. Minh Lan khẽ xoa cằm: “Lại ma ma, vợ Liêu Dững.”

Hai người lúc này mới đứng dậy. Lại ma ma cười nói: “Thỉnh an phu nhân, phu nhân ngủ được ngon không ạ. Vốn lão nô sớm nên đến thỉnh an phu nhân nhưng mấy ngày thấy phu nhân bận bịu cũng không tiện quấy rầy. Hôm qua lão gia có dặn dò nói là hôm nay phu nhân muốn gặp đầy tớ trong nhà.”

Minh Lan cười điềm đạm nói: “Cũng được, gọi tất cả mọi người đến đi.”

“Phu nhân lần đầu dạy dỗ, bọn họ từ sớm đã chờ.” Lại ma ma cười vô cùng kính cẩn nghe theo “Không biết...”

Minh Lan nhìn đồng hồ nước bên cạnh nói: “Sau nửa canh giờ, tới Triều Huy đường. Các người phân chia người trong nhà ra.”

Lại ma ma ngẩn người, lúc này vợ Liêu Dững mới ngẩng đầu cẩn thận hỏi: “Xin hỏi phu nhân nên chia thế nào? Chia theo công việc hay chia theo gia đình?”

Minh Lan hơi tán thưởng nhìn chị ta một cái nói: “Chia theo công việc, cùng nhiệm vụ thì đứng cùng một chỗ.” Nói xong nhìn Lại ma ma giống như muốn nói chuyện, Minh Lan nói: “Lại ma ma trước kia hẳn là người hầu của Thái phu nhân, bà hãy dẫn những người đến từ phủ Ninh Viễn hầu đi, những người khác thì đứng cùng chỗ.”

Lại ma ma miễn cưỡng cười: “Đều là người một nhà, sao lại phải phân biệt thế, trước khi đi Thái phu nhân còn cố ý dặn dò, nói phu nhân tính tình rất tốt, chúng tôi phải hầu hạ tận tâm.”

Minh Lan chậm rãi quay đầu từ phía trước gương, lẳng lặng nhìn bà ta, nhìn đến mức Lại ma ma sợ sệt trong lòng. Nhìn một lúc khóe miệng Minh Lan hiện ý cười nhạt, giọng điệu trầm tĩnh lạnh lùng: “Ta nói cái gì bà làm theo đi.” Một câu giải thích lí do cũng không nói.

Vợ Liêu Dững hơi có chút kinh ngạc, vội liếc trộm Minh Lan một cái sau đó cúi đầu. Lại ma ma nhìn Minh Lan khuôn mặt đẹp lạnh như băng tuyết, sinh ra cảm giác kính nể, cúi đầu trả lời.

Hai người ra khỏi Gia Hi cư, cười chào lẫn nhau, chia ra đi hai phương hướng khác nhau.

Vợ Liêu Dững trẻ tuổi, bước chân nhanh, nhanh chóng đi ra hẻm ngoài nhà, bên kia đang có một đám nàng dâu bà hầu đang chờ, thấy chị ta đến

lập tức tiến lại, quây chị ta vào một góc mồm năm miệng mười hỏi.

“Phu nhân là người thế nào?”

“Tính tình có tốt không?”

Vợ Liêu Dững trầm giọng nói: “Thật không nhìn ra, tuổi còn trẻ, dáng dấp thì yếu điệu như hoa nhưng lại có uy như vậy! Vừa rồi bà hầu Lại đập phải cây đinh, mọi người thành thật chút, đừng có tự làm mình mất mặt!”

Ở bên kia, Lại mama cũng vừa về sân của vú già, đối diện với câu hỏi của mọi người, bà ta chỉ nặng nề trả lời: “Sợ là người lợi hại!”

...

Minh Lan ngồi một mình ở gian phía tây dùng điểm tâm, một lúc thì cau mày giận dữ ăn cũng không làm sao ngon miệng được, một lúc lại chậm rãi nhớ lại chuyện đông tây tối hôm qua, trước tiên để sang một bên gặp người đã, Minh Lan liếc qua tờ danh sách nhân viên, trong đầu nhanh chóng sắp xếp thông tin.

Đầy tớ trong phủ đô đốc có tổng cộng sáu mươi hai người, một cái phủ viện lớn như thế này, số người như vậy tính ra là hơi ít.

Những người này cơ bản là có thể chia làm ba nhóm. Nhóm thứ nhất là từ sau khi Cố Đình Diệp lập phủ ra ngoài mua về, không có gốc rễ gì nhưng có thể đã theo thế lực nào đó không biết chừng, nhóm thứ hai là do hoàng đế ban thưởng, phần lớn là gia nô tội thần, cực kì liều mạng, trong đó có khi còn có thể chen vào cậu chủ cô chủ ngày xưa nào đó, cái này cần chú ý. Loại thứ ba chính là bốn nhà do phủ Ninh Viễn Hầu đưa tới, Thái phu nhân đưa hai nhà, Tứ lão phu nhân với Ngũ lão phu nhân đưa mỗi người một nhà.

Đúng rồi, còn có những người đi theo hồi môn của nàng nữa.

Dùng điểm tâm xong, Minh Lan sửa sang sơ lại trang phục một hồi, trên người là áo bồi tử vạt đối xứng mặc ở nhà màu vàng nhạt thêu hoa mai dài xanh, bên ngoài choàng lụa mỏng màu khôi nhạt, cả người tươi đẹp, đi theo một nhóm hầu gái đến Triều Huy đường.

Lúc này trời đã sáng choang, bình phong bốn phía đều mở ra, hai bên tường treo bốn bức họa, trên tường chính bắc treo tấm biển ngự bảo do đương kim thánh thượng ban tặng, phía dưới là một cái bàn bát tiên bằng gỗ lim sáng bóng, hai bên là ghế dựa lớn, bên dưới là hai hàng thẳng tắp ghế thấp hơn một chút, giữa hai cái ghế liền nhau là một cái bàn như ý nhỏ nhỏ trạm trổ hoa văn. Nền đất lát đá xanh sáng bóng, ở giữa trải thảm nhung đỏ sậm.

Đúng là gian chính đường của phủ lớn! Khí thế lớn lao, phong thái hào hùng trào dâng bốn phía.

Minh Lan nhìn ghế dựa cao lớn bằng gỗ lim, thầm nghĩ loại ghế này thực ra người lớn tuổi như Thịnh lão phu nhân ngồi sẽ rất có khí thế đi. Có điều giờ nàng là chủ mẫu của phủ này, ngoài nàng đúng là không có ai có thể ngồi.

Nàng điềm tĩnh tiến lên ngồi xuống, đã có bà hầu bưng khay trà ở một bên chờ, nhanh chóng dâng trà thỉnh an. Minh Lan hơi gật đầu, nâng mắt nhìn lại chỉ thấy bên ngoài chính đường phía dưới bậc thềm đã đứng đầy người, chia ra mấy nhóm lớn, có nhóm đứng chỉnh tề, có nhóm lại rất rời rạc.

Vợ Liêu Dĩnh tiến lên một bước, cúi đầu cung kính nói: “Bẩm phu nhân, người trong phủ đều đã ở đây, chỉ để lại bốn người canh cửa trước, người trong nhà bếp cũng đã tới hết.”

Minh Lan rất hài lòng cách làm việc dứt khoát của chị ta, nhìn chị ta tán thưởng một cái, gật gật đầu.

Vợ Liêu Dững giống như được khuyến khích, chỉ vào mấy hàng người bên ngoài giới thiệu sơ lược: “Bên này là mấy đứa chuyên lo việc vẩy nước quét sân, đây là mấy đứa làm thuê thùa may vá, mấy người này là do quản sự chọn mua, này là hộ viện, mấy đứa này...” Giới thiệu một lúc chị ta lại chỉ vào ở ngoài góc có khoảng mười cô bé nhỏ nói: “Mấy đứa này còn chưa được phân công việc cụ thể, Thường ma ma nói chờ phu nhân vào cửa xong cẩn thận dạy quy củ rồi mới dùng, hiện giờ mới giúp mấy việc vặt.”

Mấy bé gái kia co rúm lại lén nhìn Minh Lan, thấy con người Minh Lan trong trẻo như nước nhìn sang lập tức cúi đầu.

Minh Lan nhìn theo vợ Liêu Dững chỉ từng nhóm một, phát hiện ra hoàng đế vẫn là rất đáng tin, nô bộc gửi đến đều là thanh niên trai tráng, không có cái loại đặc biệt già nua, mấy đứa con gái nhìn cũng xinh xắn. Minh Lan nhớ kỹ nhóm nào đứng ngay ngắn, nhóm nào đứng rời rạc, sau đó lại nhớ người đứng đầu của bọn họ.

Cuối cùng vợ Liêu Dững chần chừ một lúc rồi nhỏ giọng: “Còn có, phía sau viện ở Kinh Phi các... Ấy Linh Đình các có cô Phượng Tiên đang ở một mình, bên người có hai đứa hầu gái đều không phải là người trong phủ, việc này... không tới đây.”

Minh Lan khẽ cau mày: “Viện kia cuối cùng tên là gì?”

Vợ Liêu Dững phản ứng rất nhanh: “Trước kia gọi là Kinh Phi các, sau đó được cô Phượng Tiên đổi thành Linh Đình các. Lão gia không có thời gian để ý đến, mọi người cũng gọi theo.”

Minh Lan không nói một từ chỉ nhìn chị ta cười cười. Vợ Liêu Dững trong lòng đột nhiên giật mình, cúi đầu lui ra. Minh Lan cười thầm trong lòng, xem ra cô Phượng Tiên này rất thanh cao, không những không đặt quan hệ, còn chọc cho không ít người ghét.

Sau đó Minh Lan quay đầu nhìn sang Lại ma ma, chỉ thấy trên bậc thang mấy người quần áo gọn gàng đang đứng, Lại ma ma cười giới thiệu, nhà họ Lại và họ Hoa là do Thái phu nhân đưa đến, nhà họ Điền là chi thứ tư đưa, họ Điều là chi thứ năm đưa đến.

Giới thiệu xong xuôi, mọi người cùng quỳ gối rập đầu hành lễ với Minh Lan, cùng hô lớn thỉnh an.

Nhiều người như vậy đồng thanh rập đầu hành lễ hô lớn, Minh Lan có chút không quen nhưng nàng nỗ lực nhịn xuống, điềm tĩnh mỉm cười gọi mọi người dậy, nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, đặt khê hai tay đặt ở trên đùi cất giọng nói: “Lão gia từng nói, Triều Huy đường này không thường mở cửa, ngày lễ tết hoặc có khách quý tới chơi mới mở. Ta liền nghĩ, hôm nay ta lần đầu gặp mọi người cũng coi như là chuyện lớn đi, liền cả gan mở phòng lớn này, cũng coi như chính thức cùng gặp mặt mọi người.”

Phía dưới phản ứng của đám người không giống nhau, có cảm động, có mừng rỡ, có nghi hoặc, cười giả lả, đủ loại.

Minh Lan quan sát phản ứng của tất cả mọi người, sau đó mỉm cười nói: “Sau này chúng ta chính là người nhà. Nhưng mà giờ ta cũng không biết mọi người, như vậy hôm nay ta cũng không nói gì thêm, chỉ làm quen với các vị đi.”

Lời này nói xong, phía dưới tất cả mọi người đều mơ hồ, không hiểu gì cả.

Minh Lan cũng không giải thích gì, chỉ phất tay phía sau một cái. Đan Quất đã sớm chuẩn bị sẵn, gọi người ở bên gian trong bê ra một cái bàn nhỏ, bên trên có giấy và bút mực, sau đó Nhược Mi lại gần cầm bút ngồi xuống, Đan Quất đứng ở một bên, Hạ Trúc rụt rè tiến lên.

Đan Quất mỉm cười nói: “Đừng sợ, chị bắt đầu hỏi em, năm nay em bao nhiêu tuổi, sinh ra ở đâu?”

Hạ Trúc sững sốt, ngơ ngác nói: “Mười ba tuổi, thôn... Thỗ Đôn, thôn Thỗ Đôn ở phía tây Thông Châu.”

“Trong nhà có mấy người? Làm những việc gì?” Tay Đan Quất cầm một tờ giấy, hỏi lưu loát.

“Cha, mẹ, bà ngoại, còn có ba anh trai, hai chị gái, em... em nhỏ nhất, trong nhà đều là nông dân.”

“Sao lại vào phủ?”

Hạ Trúc nhìn Minh Lan một cái, thấy Minh Lan ôn hòa gật gù con bé mới lấy dũng khí nói tiếp: “Năm em mười một tuổi, trời không mưa, thu hoạch ruộng không tốt, các anh trai lại muốn lấy vợ, cha tìm người môi giới bán cả ba chị em chúng em cho người ta làm hầu gái. Em số may được đến đây, mỗi ngày đều được ăn ngon!”

Phía dưới có tiếng cười khẽ, Minh Lan lạnh nhạt quét mắt một cái, âm thanh hoàn toàn biết mất, mọi người đều đứng trang nghiêm. Nhược Mi đang nhanh chóng ghi chép lại, chỉ nghe thấy tiếng bút xoàn xoạt trên giấy.

“Sau đó thì sao?” Đan Quất ôn hòa hỏi.

Hạ Trúc lớn gan dần: “Sau đó Thường ma ma chọn em, dạy em quy củ trong nửa năm, sau đó vào nhà hầu hạ.” Đối diện với mấy đứa Đan Quất, Hạ Trúc tự nhiên có cảm giác tự ti, giống như học sinh cấp hai hâm mộ nhìn thực sĩ.

Sau đó Nhược Mi dừng bút, mặt không hề cảm xúc hỏi: “Đến đây điểm chỉ đi, sau đó nếu phát hiện em lừa gạt chủ nhân, đây là bằng chứng, đến lúc đó đừng trách người khác.”

“Sẽ không đâu ạ, sẽ không!” Hạ Trúc lắc đầu liên tục, vội vã điểm chỉ.

Minh Lan cười nói: “Được rồi, em tốt lắm, lại đây bên ta đi.”

Hạ Trúc như được nhận đại xá thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh đến bên người Minh Lan rồi đứng lại. Phía dưới mọi người từ từ rõ ràng có chuyện gì xảy ra, có mấy người sắc mặt trắng bệch, có người lo lắng, còn có người hình như không phục.

Minh Lan không để ý đến bọn họ, hướng về phía Lại ma ma nhìn một cái, sau đó quay về phía một cô bé xinh đẹp ngoắc ngoắc tay. Cô bé kia lông mày lá liễu mắt to, eo nhỏ ngực nở, xinh đẹp quyến rũ, có vài phần nhan sắc: “Đúng, chính là em, đến đây đi.”

Cô bé mặt đầy hoài nghi nhìn bà hầu trung niên đứng cạnh, sau đó hít một hơi tiến lên. Đan Quất đầy mặt cười nhả nhận, kéo nó đứng trước mặt. Con bé này hình như gan lớn, cũng không ngượng ngùng gì, đôi mắt còn liên tục nhìn Minh Lan đánh giá. Lục Chi nhìn mất hứng, đi đến kéo Đan Quất rồi quay đầu nói: “Phu nhân, để em hỏi chị gái này được không?”

Minh Lan mỉm cười gật đầu, đồng thời gọi Tần Tang bên cạnh đến thay Nhược Mi.

Chưa chờ Lục Chi hỏi, cô bé kia đã cười mở miệng: “Tôi tên là Minh Nguyệt, tôi là...”

“Tên này không được!” Lục Chi ngắt lời nó, “Tên này xung với tên phu nhân, về bảo mẹ chị đổi tên, xóa chữ phía trước đi!”

Minh Nguyệt lúc này đỏ mặt, quay lại nhìn bà hầu đứng cạnh Lại ma ma, trong ánh mắt hình như không cam lòng. Lục Chi cũng không thèm quan tâm nó, hỏi tiếp ngay lập tức.

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm tuổi rưỡi.”

“Là người hầu sinh trong nhà hay là mua bên ngoài?”

“Là sinh trong nhà!” Minh Nguyệt hơi có chút tự hào. “Mẹ tôi là Điều ma ma, vốn là hầu gái của Ngũ lão phu nhân, cha tôi là...”

Lục Chi lần thứ hai ngắt lời nó: “Bọn họ có đến trong phủ này không?”

“Đương nhiên!” Minh Nguyệt kiêu ngạo quay đầu lại chỉ, một bà hầu bên cạnh Lại ma ma cùng với một người đàn ông trung niên tiến lên cúi đầu khom lưng.

“Vậy chị cũng không cần nói, sau này hỏi đến họ tự nhiên sẽ biết.” Khẩu khí Lục Chi giống như phán quan, “Trong nhà còn người nào không? Bọn họ hiện ở chỗ nào?”

“Có.” Minh Nguyệt cắn răng, “Còn có một chị gái với hai anh trai, chị gái hầu hạ bên người cô Linh, các anh trai, hiện giờ còn chưa có việc chờ Nhị lão gia với Nhị phu nhân phân cho công việc.”

Tần Tang ở một bên tập trung ghi chép, Lục Chi vẫn không lộ vẻ gì: “Nói đúng ra, chị cũng không phải là cả gia đình sang đây? Được rồi, chị thì sao, trước làm chỗ nào?”

Minh Nguyệt đặc ý nói: “Tôi vốn là được chọn hầu hạ cô Huệ...”

“Hầu gái bậc mấy?” Lục Chi ngắt lời chị ta vô cùng thành thạo.

Minh Nguyệt lúng túng: “Ba... bậc ba, nhưng mà tôi thường ở bên cạnh cô chủ...”

“Vào phủ hầu hạ lúc mấy tuổi?”

“Mười... mười ba tuổi, nhưng mà tôi....”

“Như vậy chị chỉ hầu hạ được có một, hai năm, lên bậc ba lúc nào?”

“... Là ... nửa năm trước, nhưng mà Dương đại lão gia thường khen tôi...”

“Có biết chữ không?”

“Biết một ít...”

“Biết bao nhiêu? Nói rõ ràng chút! Tam Tự kinh đã đọc chưa? Thiên Tự văn thì sao?”

“... Tam tự kinh đọc một nửa, còn lại chưa...” Minh Nguyệt nhìn Tần Tang hạ bút như bay trước mặt, còn có Nhược Mi vừa rồi, mặt đỏ như tiết lợn.

“Trong thời gian gần đây có được ban thưởng gì không? Bạc? Đồ trang sức? Quần áo?”

“Có!” Minh Nguyệt nhin đỏ cả mặt: “Mợ cả thưởng tôi mấy bộ đồ mới, bảo tôi sang hầu hạ Nhị lão gia Nhị phu nhân cho tốt, còn khen tôi...”

“Đã bị trách phạt bao giờ chưa? Bị mắng? Bị đòn? Lí do là gì?”

“Tuyệt đối không có!”

“Chị nghĩ cho kĩ đi!” Lục Chi lạnh lùng, “Đây chính là để điểm chỉ, có thể trước đây chị phạm lỗi nhỏ không quan trọng, giờ coi như chuyển chỗ rồi, nhưng mà lần đầu gặp phu nhân đã nói dối, tội đó là không thể tha!”

Minh Nguyệt lúng túng một hồi, ở trước mặt rất nhiều người quay lại nhìn Điều ma ma, sắc mặt xám trắng, mới nói khẽ như muỗi kêu: “Chỉ bị đại phu nhân quở trách vài lần, bởi vì tôi làm hỏng đồ của cô Huệ, chuyện khác không có...”

“Xong rồi!” Lục Chi vỗ tay một cái, thể hiện hỏi đã xong.

Sắc mặt Minh Nguyệt hết sức khó coi điểm chỉ, chậm chạp lùi xuống, hình như có giọt nước mắt rơi xuống từ viền mi, trờ về liền ôm Điêu ma ma nhẹ nhàng nước nở.

Minh Lan quay về phía Lục Chi gật gù, thể hiện vừa hồng. Nàng trước đó chỉ nói sơ qua. Trong phủ nhiều người như vậy nếu mỗi người đều kể một chuyện dài, đoán là phải hỏi đến nửa đêm. Vì vậy lần này hỏi trọng điểm là làm việc yêu cầu phải rõ ràng nghiêm túc, lý lịch cá nhân phải hết sức chính xác, cái gì mà khổ tâm trong lòng hay chuyện cũ bi thảm đều tạm bỏ qua, chờ lúc cần thì có thể hỏi lại.

Lúc này khước mắt nàng thoáng nhìn thấy phòng bên cạnh có một bóng người quen mắt, nàng cúi đầu suy nghĩ một chút, âm thầm buồn cười.

Hai người đã được hỏi, tất cả mọi người đều rõ ràng dụng ý của Minh Lan, có mấy người thì biểu thị không vấn đề gì, mấy người khác thì đáng về vô cùng oán giận, còn có mấy người lại lén lút, nói chung phía dưới xôn xao.

Minh Lan nhìn đủ rồi đứng dậy, mọi người lập tức yên tĩnh lại. Minh Lan lại cười nói: “Mọi người đều đã thấy rồi. Sau này các người còn làm việc cho ta, muốn dùng người tự nhiên phải biết người ta có năng lực gì, trước đây làm những việc gì, làm như thế nào? Như vậy mới có thể phát huy tài năng của các vị, không phải sao?”

Câu này nói xong phía dưới đa số mọi người dần yên lặng lại, không ít người thậm chí còn thản nhiên hơn, đặc biệt là vợ Liêu Dũng cùng mấy nàng dâu bà hầu đứng cạnh, ngược lại còn cảm thấy như thế này với họ những người mua từ bên ngoài tới càng có lợi.

Vợ Liêu Dũng tiến lên một bước, lớn tiếng phụ họa nói: “Phu nhân nói rất đúng. Phương pháp này vừa bớt việc lại rõ ràng. Phu nhân không biết gì

về chúng tôi, so với việc khiến chúng tôi hồ đồ thăm dò hỏi thăm, còn không bằng làm như thế này công khai rõ ràng.”

Lại ma ma đứng bên kia sắc mặt có chút khó coi nhưng ngay lập tức cũng không dám phản đối, chỉ cúi đầu nháy mắt.

Minh Lan quay về phía vợ Liêu Dững khẽ mỉm cười, tiến lên vài bước, ở trên cao nhìn xuống đám người trước mặt, ngữ khí vẫn điềm đạm: “Chờ chuyện này xong xuôi, ta sẽ bố trí người làm trong phủ. Bây giờ, ta vẫn phải nói một câu trước. Ta cảm thấy, chủ và tớ đối với nhau, quý trọng nhất ở chữ ‘thành thật’, sau này chúng ta năm rộng tháng dài, trên dưới phải hỗ trợ nhau mới là phải đạo. Bây giờ ta chỉ hy vọng các vị không nên hồ đồ, nếu như mắc lỗi ‘lừa gạt’, họ Cố ta thật là không dám dùng. Lời cảnh cáo này, trước tiên phải nói sớm.”

Phu nhân trẻ trung đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, ngẩng đầu trang nhã dịu dàng, nói chuyện từ tốn nhã nhặn, nhìn thì ôn hòa điềm đạm, nhưng mà phía dưới cũng không ai dám coi thường nữa.

Nhóm người Lại ma ma nhìn nhau, vốn là họ muốn tranh năm quyền, ai biết đầu tiên là gặp người nham hiểm như Cố Đình Diệp, cả ngày mặt đen thui, cái gì cũng không cho phép bọn họ can thiệp. Thái phu nhân ép hai câu, hằm ở trước mặt toàn bộ người trong phủ, mạnh mẽ tàn khốc nói cái gì mà bên trong để cho chủ mẫu an bài, nhưng mà khi đó vẫn chưa có chủ mẫu.

Cho nên bọn họ chờ rồi lại chờ, cuối cùng cũng chờ đến lúc Minh Lan vào cửa, vốn nghĩ Minh Lan nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nàng dâu mới gả da mặt mỏng, mấy người bọn họ là người nhà họ Cố đã lâu, ỷ vào mặt mũi của người phủ Cố đòi hỏi là có thể được. Ai biết Minh Lan ở trong phòng trốn hai ngày mới ra ngoài, vừa ra cũng không nói phân chia công việc thế nào đã lập tức ‘tra khảo’ một phen.

Lại ma ma sắc mặt xoay chuyển vài lần, cuối cùng không nhịn được tiến lên lớn tiếng phân bua: “Phu nhân tính toán vô cùng chu đáo, người bên ngoài vào nhà tất nhiên là muốn hỏi han cho rõ ràng, Nhưng mà mấy người chúng tôi là đầy tớ mấy đời ở nhà họ Cố, việc gì phải như vậy? Phu nhân nếu như không biết có thể đi hỏi Thái phu nhân, Tứ lão phu nhân hoặc Ngũ lão phu nhân.”

Minh Lan thu nụ cười lại, chỉ lạnh nhạt nhìn bà ta, ánh mắt lạnh lẽo bình tĩnh, chỉ mơ hồ thấy lạnh cả người. Lại ma ma đã ướm đầm mồ hôi. Bà ta thực sự không hiểu, con nhỏ mới có mười mấy tuổi thì có uy hiếp gì!

Cả phòng lớn hoàn toàn yên lặng, tất cả mọi người chờ xem.

Minh Lan nhìn chăm chăm Lại ma ma, chậm rãi nói: “Lại ma ma, hôm nay đây đã là lần thứ hai bà bắt bẻ ta.”

Lại ma ma lập tức quỳ xuống run rẩy nói: “Lão nô không dám, lão nô chỉ muốn nhắc nhở phu nhân.”

Minh Lan lạnh lùng nói: “Ta cho rằng trường bối đưa các người tới là để giúp đỡ ta, không phải đến làm tổ tông của ta.”

Lại ma ma chảy mồ hôi ướm đầm áo trong, luôn mồm nói: “Lão nô không dám, lão nô không dám...”

Minh Lan hơi nheo mắt lại, nói rất chậm, trong giọng nói còn mang theo loại ngọt ngào băng giá: “Lại ma ma, sáng nay lúc bà bác bỏ lời của ta, ta đã nói cái gì?”

Lại ma ma ngẩng đầu, ánh mắt co rúm lại một lúc, lúng túng không dám nói lời nào. Minh Lan mỉm cười trầm giọng nói thêm: “Đừng nói bà đã quên, bản lãnh chỉ có một chút như thế, trí nhớ không tốt, vẫn nên quay về dưỡng lão thôi.”

Lại ma ma giật mình vội vã nói: “Phu nhân nói, phu nhân nói, phu nhân nói cái gì chúng ta bèn làm theo mới đúng.”

Minh Lan tự nhiên nở nụ cười, lúm đồng xu ẩn hiện, rục rờ không gì tả nổi: “Lại ma ma trí nhớ thật tốt.” Lập tức dừng cười lạnh nhạt nói: “Lần tới đừng quên nữa.”

Lại mama liên tục rập đầu lay, lui xuống cả người đã ướt mồ hôi.

Minh Lan hình như có chút mệt mỏi, uể oải nói: “Vợ Liêu Dững, chị nói xem, trong phủ này ai là người tôn quý nhất?”

“Đương, đương nhiên là lão gia.” Vợ Liêu Dững nhanh nhẹn trả lời.

Minh Lan lại hỏi: “Vậy ta là ai?”

Vợ Liêu Dững cao giọng nói: “Người là đương gia chủ mẫu trong phủ.”

“Rất tốt.” Mặt Minh Lan lơ mờ hiện ra nét mệt mỏi, lại chậm rãi ngồi xuống dựa lưng vào ghế, bưng trà lên nhấp một ngụm: “Không nhớ được điều này, trong phủ cũng không dùng nổi.”

Lần này nói xong còn ai dám phí lời nửa câu. Đám người Đan Quất Lục Chi đều vui vẻ trong lòng, còn có cảm giác đặc biệt kiêu ngạo thỏa mãn, lúc nhìn người khác cũng có cảm giác vẻ vang hơn. Vốn bọn họ còn lo Minh Lan là con vợ lẽ quan tứ phẩm, ở trong nhà cao cửa rộng sẽ bị ức hiếp, bị người ta xem thường, bọn họ đều mang tâm trạng lo sợ.

Ai biết Minh Lan tâm rắn như đá, không hề sợ sệt tí nào, vẻ mặt tự nhiên, cười nhẹ nhàng khẽ trách, cũng không hề phát cáu, không nói thừa nửa câu đã kiểm soát được tình hình. Bọn họ không nhịn được mà hai mắt đều tỏa sáng.

Mọi người lần lượt lùi xuống đi trả lời câu hỏi, bên ngoài thính đường dần vắng vẻ. Tiểu Đào ở lại bên người Minh Lan hầu hạ cùng hai đứa Hạ Trúc cùng với mấy tiên sinh phòng thu chi vừa gọi đến, còn có vài gã sai vặt đứng hầu ở một bên.

Minh Lan lười nhác ngồi ở trên ghế, quay đầu sang nhỏ giọng hỏi: “Công Tôn tiên sinh, ngài thấy được chứ.”

Vốn đứng góc phòng lớn là một người đàn ông trung niên nho nhã khoác áo sam dài xanh, lúc này mới ung dung đi ra, đến trước Minh Lan vừa chấp tay, khom người thấp xuống chào, cười nói: “Thư sinh nông cuồng vô lễ, xin thỉnh an phu nhân.”

Minh Lan đứng dậy chỉnh lại trang phục rồi cung kính đáp lễ, sau đó mời Công Tôn Bạch Thạch ngồi xuống ghế hàng đầu tiên phía dưới.

“Phu nhân vì sao làm vậy?” Công Tôn Bạch Thạch nâng chén trà lên, cười có vẻ cáo già: “Tôi vốn tưởng hôm nay phu nhân muốn phân công công việc.”

Minh Lan nhìn ông ta trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Mới nghe qua mẩu chuyện xưa, thời cổ có một hoàng đế không quá ngờ nghệch nhưng lại có quần thần vô cùng gian xảo. Hoàng đế chỉ muốn chọn hai mỹ nhân, người phía dưới lại đi khắp cả nước tìm người không hề e dè, làm cho tiếng than nổi lên bốn hía. Rõ ràng Hoàng đế chỉ muốn xây khu vườn nhỏ nhưng người phía dưới lại cướp đoạt tiền bạc của cả nước, làm cho dân chúng lầm than. Không qua được mấy năm, quốc gia liền mất, lúc hoàng đế bị chặt đầu còn cảm giác mình rất oan uổng.”

Công Tôn Bạch Thạch rất có hứng thú nhìn Minh Lan, chờ nàng nói tiếp. Minh Lan tiếp tục: “Từ xưa đến nay đã có bao nhiêu chuyện hồng ở chỗ ‘dùng người không đúng’. Bốn chữ này, phía trên nói đông, phía dưới làm tây. Thế nên, muốn làm việc thì đầu tiên phải hiểu người. Nếu như không

có người tin tưởng được để làm việc, dù tính toán tốt thế nào cũng vô dụng.”

Minh Lan nhìn ra ngoài phòng, vẻ mặt thông dong: “Muốn dùng họ, ít nhất phải biết bọn họ là ai đã.” Quản lý một xí nghiệp, tỉ mỉ xác nhận hồ sơ nhân sự là vô cùng quan trọng, hơn nữa bọn họ dám nói dối, nàng càng có cơ đuổi người.

Vẻ mặt Công Tôn Bạch Thạch dần nghiêm túc, lạnh lẽ nhìn Minh Lan một hồi lâu rồi cung kính chắp tay thấp giọng nói: “Tướng quân may mắn, cưới được vợ tốt.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu (Trung)

Bên trong tiền sảnh cạnh cửa Nghi Môn (cửa chính thứ hai sau cửa đại môn hay còn gọi là cửa lễ nghi) vô cùng náo nhiệt, việc hỏi đáp chia làm ba tổ, trong đó những hầu gái mười mấy tuổi do Tiểu Thúy hỏi Bích Ti viết, những người còn lại do hai tổ của Đan Quất Nhược Mi cùng Tần Tang Lục Chi phụ trách. Thời gian hỏi đáp của mỗi người dài ngắn khác nhau, người trẻ thì chưa trải nhiều, nói vài ba câu đã xong, người lớn tuổi hơn thì có một đồng chuyện xưa muốn nói.

Đan Quất thận trọng, lấy mấy cái bình phong ra ngăn cách trong ngoài, như vậy nếu việc hỏi đáp mà liên quan đến cá nhân, người ngoài cũng không thể nghe thấy. Chẳng hạn như vợ của Hách Đại Thành phòng thêu may là cưới lần hai, chồng trước vì tội ăn trộm của nhà chủ không thành đã bị đánh chết nhiều năm rồi, mà vợ đã chết của quản sự ngoại viện Hách Đại Thành cũng là một tội nô, vì thế quan phu quả phụ tiến tới với nhau, còn sinh dưỡng con gái.

Triều Huy đường thật sự quá rộng, Minh Lan luôn cảm thấy đây giống như phòng triển lãm ở viện bảo tàng, từ Triều Huy đường dời bước sang phòng nhỏ bên cạnh, nghe Công Tôn tiên sinh bàn giao sổ sách. Dáng vẻ Công Tôn Bạch Thạch khoan thai thông thả, vượt chòm râu dài chia năm so với Thịnh Hoành nom còn ra dáng hơn, mấy người quản sự và phòng thu chỉ đứng phía dưới, Minh Lan chỉ vào sổ sách hỏi sơ qua vài câu, bọn họ lần lượt trả lời từng cái, tỏ vẻ vô cùng cung kính thoả đáng.

“Tiên sinh vất vả rồi,” Minh Lan nói lời cảm tạ, “Tiên sinh là nhân vật bậc nào, nay lại phải để ý mấy việc vặt như vậy, thật sự là làm khó tiên sinh!”

Công Tôn Bạch Thạch nhìn ngón tay Minh Lan chỉ vào đồng số sách, mặt lộ vẻ cười khổ: “Tôi vốn là người sơ sài thất thường, những thứ này không phải là sở trường của tôi, từ khi Đô đốc lập phủ tới nay, lão hủ quả thực là khổ không thể tả.”

Minh Lan ra dấu bảo Tiểu Đào bưng trà qua, mỉm cười nói: “Tiên sinh không nên nói lời ấy, những việc vặt này nếu để Đô đốc đích thân xử lý, chỉ sợ cũng như thế; cái gọi là giết gà dùng dao mổ trâu, nhưng nếu thật sự dùng dao mổ trâu để giết gà, phần lớn là giết không tốt.”

Khóe miệng Công Tôn Bạch Thạch hơi nhếch lên, không khỏi mỉm cười: “Lời này rất đúng!”

Trong lúc nói chuyện, hần phát hiện Minh Lan ăn nói lịch thiệp, suy nghĩ linh hoạt khác lạ, ông ta thấy vài phần thú vị, nhưng dù sao nam nữ khác biệt, ông lại không phải là người hầu mà phủ Cố nạp khế, nói không bao lâu, liền đứng dậy cáo từ, lúc đi để lại một gã sai vặt dẫn Minh Lan đến nội thư phòng.

“Tiểu nhân tên gọi Cố Toàn, phu nhân cứ gọi Tiểu Toàn là được.” Cố Toàn khoảng mười ba mười bốn tuổi, mặt tròn mắt nhỏ, vẻ mặt tươi cười nhanh nhẹn, nhìn rất thông minh, hần đi phía trước dẫn đường cho Minh Lan, cười hì hì nói chuyện, “..... Gia là ân nhân có ơn cứu sống con, năm đó con xin ăn trên đường, nếu không nhờ có gia ngay cả xương cốt tro bột đã sớm chẳng còn.”

Minh Lan rất muốn nói, cũng không thể khẳng định, nói không chừng cậu có thể lẫn lộn thành bang chủ nữa đấy.

Từ Triều Huy đường đi theo một đường nhỏ từ đông sang tây, xuyên qua một cửa thùy hoa che khuất hoa và cây cối, Minh Lan đến trước cửa nội thư phòng, nơi này được xây thông lại thành hai gian phòng lớn, trái phải có nhĩ phòng, trước sau còn có hai gian phòng ấm và chái nhà nho nhỏ, dùng để nghỉ ngơi tạm thời. Minh Lan âm thầm gật đầu, tương lai mà có cãi nhau với Cố Đình Diệp, nếu giận dữ hoàn toàn có thể ngủ ở đây.

Một cước bước vào, chỉ thấy bên trong bàn sách, bàn tranh, bàn cầm (đàn), bàn thờ, bàn trà, đầy đủ mọi thứ, sáu mặt cửa sổ hướng nam sạch sẽ, có vẻ vừa được lau chùi xong, trên mặt đất đặt hai cái rương lớn bằng gỗ sồi các góc được bao bằng sắt. Mấy giá sách đóng trên bốn phía tường trống không, Minh Lan nhìn qua một lần, miễn cưỡng cười bảo Cố Toàn mở rương, lôi hết một đồng sách bên trong ra, sau đó dựa theo thư phòng của Trường Bách, phân chia sơ qua từng loại. Dưới sự chỉ huy của Minh Lan, Tiểu Đào và Cố Toàn đầu đầy mồ hôi lần lượt đặt sách vào giá.

Ngón tay vuốt ve những bìa sách mới tinh, [Luận Ngữ] [Đại Học] [Trung Dung] [Mạnh Tử] [Hoài Nam Tử]..... Bố trí toàn bộ thư phòng, Minh Lan ngạc nhiên phát hiện có mấy quyển đơn lẻ, có điều từ tình trạng đóng bụi dày trên mặt sách, thì tất cả những quyển này cũng đều chỉ có một tác dụng — trang trí. Cho nên, nàng cũng không cần phải tốn công phân loại lại một lần nữa, nhiều ô trống trên giá như vậy thì hơi khó coi, đợi lúc nào đó ra ngoài tìm kiếm vài quyển dã sử tạp văn thú vị lấp vào mới được.

Sắp xếp giá sách xong, Minh Lan bắt đầu thu dọn lại bàn sách, nghiên mực đá tím của Hồ Châu, đỉnh mực Vân Yên của Tô Nam, tẩy bút* bạch ngọc của Quỳnh Lâm, một ống bút lông từ lớn đến nhỏ cùng một màu lông tím, bên cạnh bàn đặt một chồng ba xấp giấy mềm mịn trắng như tuyết, Minh Lan tự tay bày biện từng thứ, vừa làm vừa thầm than –hoa tươi mềm mại mượt mát ời, cố chi người chỉ một lòng với phân bò. (*tẩy bút: dụng cụ chứa nước rửa đầu bút lông)

Dọn dẹp thư phòng xong, Minh Lan vừa trở về phòng đang đấm lưng đấm chân nghỉ tạm thì, một gã sai vặt khác bên cạnh Cố Đình Diệp là Cố Thuận đánh xe ngựa cực nhanh vội vàng hồi phủ, đến đây bẩm báo với Minh Lan, trưa nay Cố Đình Diệp không về phủ dùng cơm, Minh Lan cứ ăn một mình. Thật ra Minh Lan cũng không để ý, trên thực tế ngoại trừ sinh con ra, hầu hết mọi chuyện phụ nữ có thể tự mình làm, một người ăn cơm trưa cũng không ảnh hưởng đến khẩu vị.

Nhưng làm một hiền thê, Minh Lan vẫn phải hỏi vài câu thể hiện tâm ý: “VẬY LÃO GIA DÙNG CƠM Ở ĐÂU?”

Cố Thuận lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt, thở gấp nói: “Nghe nói hôm nay trên triều rất náo nhiệt, ước chừng tranh luận đến cuối giờ Tỵ mới tan triều, sau đó, Hoàng Thượng liền triệu lão gia cùng vài vị tướng quân tiến cung trao đổi, bảo là dùng cơm ở đấy luôn.”

Minh Lan khẽ ừ một tiếng, nét mặt không lộ vẻ gì, thấy Cố Thuận mệt mỏi thì thương cảm, liền gọi Tiểu Đào vắt khăn lạnh cho đưa Cố Thuận lau mồ hôi, Tiểu Đào mua một tảng một, còn pha thêm chén trà cho hãm uống.

Cố Thuận một hơi uống hết chén trà, xuôi giọng, sau khi cười nói cảm ơn, thấy vẻ mặt Minh Lan buồn bực, lại chêm thêm một câu: “Phu nhân không cần lo lắng, chuyện này trước đây thường xảy ra, có khi là hoàng thượng triệu kiến, có khi là các tướng quân đại nhân khác kéo đi.”

Minh Lan chỉ là có chút mệt mỏi, không phải là lo lắng, nghe vậy cười nói: “Nhìn cậu mệt như vậy, nếu chuyện này lại còn nữa, vậy cậu chẳng phải thường xuyên mệt nhọc thế sao? Đợi lát nữa còn phải quay lại đón lão gia nữa đấy.”

“Phu nhân nói chi vậy?!” Giọng Cố Thuận sáng rõ, vẻ mặt kích động, “Mạng của con là lão gia cho, nói gì tới mệt nhọc! Chỉ cần lão gia phu nhân ư hử một tiếng, dù chân con có chạy đến rã rời cũng không kêu một tiếng!”

Minh Lan bật cười: “Cứ giữ lại chân của cậu đi! Tiểu Đào, mau mau lấy chút hoa quả cho cậu Tiểu Thuận, lại thêm chút tiền để cậu ấy mua ăn vặt.”

Tiểu Đào vội vàng chạy vào trong, lúc đi ra, một tay nâng một đĩa sứ đựng mứt táo tơ vàng, một tay cầm một nắm tiền đây, đổ tất cả vào túi áo Cố Thuận. Cố Thuận mặt đầy tươi cười tạ ơn đi ra ngoài.

Đan Quất suy nghĩ nhanh nhẹn, biết trước tìm phòng bếp hỏi qua, sau khi hỏi xong liền sai họ nhanh chóng thổi bếp nấu cơm, cho nên cũng không chậm trễ bữa trưa. Minh Lan nhìn một bàn thức ăn, khẽ hỏi: “Bảo bọn Nhược Mi cũng ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi chút, buổi chiều lại hỏi tiếp cũng không muộn.”

Tiểu Đào quy củ xắn tay áo lên ba vòng, nâng cổ tay xúc cơm múc canh chia thức ăn cho Minh Lan, miệng nói: “Cô chủ yên tâm, Lục Chi kia lạnh lợi, sẽ không để mình đói đâu.”

Thải Hoàn bên cạnh cũng cười nói: “Phu nhân yên tâm, vừa rồi em đã sai một đứa hầu đi hỏi, nghe nói mấy bác gái phòng bếp đã tự mình đưa cơm nước đến rồi.”

Lúc này Minh Lan mới cầm đũa cười nói: “Em cũng thật thông minh.”

Vẻ mặt Thải Hoàn hơi ngượng ngùng: “Em mới đến, người vừa ngu dốt, lại chưa rõ quy củ của phu nhân, đành phải nhìn nhiều học nhiều; chỉ mong phu nhân không ghét bỏ là tốt rồi.”

Minh Lan từ tốn nuốt một miếng cá, cười cười: “Không vội, từ từ rồi sẽ tốt, đường xa mới biết ngựa hay, ngày dài mới thấu lòng người nông sâu.”

Thải Hoàn cung kính cười cười lấy lòng, lại nói: “Trước kia lúc ở chỗ phu nhân, luôn nghe phu nhân khen trong mấy vị tiểu thư thì ngài là trưởng thành nhất, tâm sáng mắt tinh, hiểu người biết dùng, các chị em trong viện cũng là nề nếp ít gây chuyện nhất.”

Minh Lan buông đũa, cầm thìa khê nhấp một ngụm canh, liếc Thái Hoàn một cái, thản nhiên cười nói: “Phép tắc thì bản lĩnh chỉ cần không tới mức ngu dốt không còn thuốc chữa, nếu chịu khó chăm chỉ, từ từ học sẽ biết. Quan trọng là tình cảm, mấy người bọn họ theo ta đã gần mười năm, tất nhiên sẽ thân cận hơn. Ta biết em là người giỏi, cứ từ từ, chúng ta còn nhiều thời gian. Được rồi, em cũng đi dùng cơm đi, buổi chiều để Tiểu Đào trông cửa, em theo ta đến phía trước nhìn xem.”

Sắc mặt Thái hoàn chốc lát sáng ngời, vô cùng phấn khởi đi ra ngoài.

Đợi sau khi chị ta rời khỏi đây, Minh Lan buông thìa, trầm ngâm trong chốc lát, hỏi nhỏ: “..... Em nói, người này thế nào?”

“Nói nhiều, thích nghe ngóng.” Tiểu Đào bĩu bĩu môi, “Nhưng thù thù may vá không tệ, người cũng chịu khó, cái gì cũng muốn tranh làm.”

Minh Lan dùng đũa chọt chọt chén cơm: “Thích nghe ngóng cũng là bình thường, mới tới luôn muốn biết nhiều hơn chút, chỉ sợ..... Quên đi, cũng không nên trông gà hóa cuốc. Tiểu Đào em nhớ kỹ, chớ để nó vào trong phòng ta, việc bên ngoài không ít, đủ để nó làm rồi.”

Tiểu Đào nghiêm mặt đáp: “Nếu chị ta thông minh, sẽ không hành động tự tiện; nếu tử tế, cô chủ cũng sẽ không bạc đãi chị ta.”

“Hy vọng thế.....” Minh Lan hơi thiếu tin tưởng, đây là bệnh chung của người làm pháp luật.

Cơm nước xong xuôi, Minh Lan sờ sờ thân thể xương nhỏ đáng thương của mình, cảm thấy vẫn nên tranh thủ ngủ một giấc để vỗ béo thêm, sau này ở trên giường còn có sức mà chống chọi chịu đựng. Vì vậy liền hít hà chạy lên giường; trong lúc mơ mơ màng màng, những việc hai ngày qua tự dưng như đèn kéo quân.

Kinh thành gạo châu củi quế, từ sau khi Hải thị vào cửa, trong phủ họ Thịnh tổng cộng có mười chủ tử, ba thiếp, bốn thông phòng, tổng cộng mười bảy miệng, kể cả hầu già hầu gái đầy tớ quản sự là năm mươi tám người. Sau khi Hải thị dần quản lý sự vụ, Minh Lan thường đến giúp trông nom Toàn nhi, thỉnh thoảng nghe đôi câu vài lời, biết một gia đình như vậy, một năm tính đến lễ vật thăm nói chung, ước chừng chi tiêu là bốn ngàn lượng.

Vương thị khôn khéo, Hải thị tiết kiệm, chi tiêu trong nhà vừa vặn đủ, còn dư dả, tính thêm lợi nhuận từ điền trang cửa hàng, còn có phần chia theo lệ của bác cả Hựu Dương, hàng năm có thể để dành không ít tiền bạc, để phòng chi dùng khi con cháu kết hôn.

Về phần nhà mới của mình thì sao? Cố Đình Diệp làm quan chính nhị phẩm bổng lộc một năm là một trăm năm mươi hai lượng, sáu mươi một thạch gạo, có điều gạo này là loại gạo cũ ngay cả đầy tớ phủ Thịnh cũng không ăn, bình thường trực tiếp đem gạo đến cửa hàng đổi thành bạc, bởi vì là võ quan, còn có trợ cấp quân sự là hai trăm hai mươi lượng, bổng lộc hạng nhất tổng cộng có thể được ước chừng năm trăm lượng, dựa theo lệ thường, hẳn là còn có phần băng và than.

Trước mắt Minh Lan cũng đã nắm rõ sổ sách ruộng đồng, ở ngoại ô kinh thành khu vực sông Duyên Mão, Cố Đình Diệp có hai tòa điền trang, một tòa gọi là Hắc Sơn trang, có hơn tám mươi khoảnh ruộng tốt, một tòa khác gọi là Cổ Nham trang, có trên trăm khoảnh ruộng tốt. Hoàng đế còn ban thưởng cho hấn nửa đỉnh núi Tây Sơn ở kinh thành, một tòa thôn trang suối nước nóng, cộng tất cả lại, tổng cộng thu nhập ước chừng năm ngàn lượng.

Hình như còn chưa tính sản nghiệp do buôn bán.

Ngày ấy Minh Lan hỏi Cố Đình Diệp trong phủ có thể chi tiêu bao nhiêu, Cố Đình Diệp cũng chưa hỏi tại sao, chỉ nói ngoại trừ những tài sản của nhà họ Cố còn lại tùy Minh Lan sắp đặt, ở phòng thu chi hẳn còn để năm

vạn lượng bạc, nói để Minh Lan tạm sử dụng trước trong thời gian này, nếu thiếu thì hỏi hân.

Từ một đứa con vợ lẽ tiền thán có một hai lượng, được làm phú bà quản lý chùng đó tiền bạc, Minh Lan bỗng nhiên có một loại cảm giác của người giàu có, hận không thể lập tức mỗi ngày gọi ba bát cháo tổ yến, ăn một chén, ngâm một chén, lại đổ một chén.

Phủ Cố chỉ có mấy người, làm gì dùng nhiều tiền như vậy! Minh Lan nhiều lần nhắc nhở chính mình, tiền này mình chỉ có quyền sử dụng, không có quyền sở hữu, không thể dùng bậy..... Nhưng mà, có thể lấy chút ít không nhĩ, ừm, xem như là phí quản lý đi.

Minh Lan khinh bỉ chính mình, xem ra mình rất có tiềm chất làm quan tham ô.

Cố Đình Diệp, Minh Lan cộng thêm Dung nhi ba người xem như chủ tử chính, hai thiếu, một cô Phượng Tiên, chiếu theo phần chia theo lệ phủ Ninh viễn hầu, Minh Lan thuộc loại phu nhân cấp một, tiền thán là ba mươi lượng (sau cưới tiền lương tăng mười lăm lần), nếu cấp bậc là thiếu phu nhân (con dâu tương lai của Minh Lan) là hai mươi lượng, Dung nhi và thiếp đều là hai lượng.

Phiền toái là cô Phượng Tiên, nếu là hầu nữ thì tiền thán một lượng, nhưng Cố Đình Diệp lại không hề có ý xử trí gì với nàng ta, ngày ấy Minh Lan có hỏi qua, thế mà hân mờ mịt mất một lúc, sau khi nhắc nhở qua về mặt cũng chỉ âm trầm.

Sau này Minh Lan len lén hỏi Hạ Hà mới biết, cô Phượng Tiên này vốn là gia quyến tội thần bị đưa vào Giáo phường tì (nghe Tần Tang bẻ ngón răng rắc), bởi vì thân thể còn trong sạch, hơn nửa năm trước được Cam lão tướng quân chuộc ra tặng vào phủ Cố (nghe nói có giấy tờ hợp pháp).

Lúc đầu, nàng được xưng cầm kỳ thi họa mọi thứ đều thông suốt, sau khi bị Cố Đình Diệp bỏ quên bảy tám ngày cuối cùng nhịn không được, một tối nào đó đương lúc nửa đêm tấu khúc ‘Thanh thủy lưu thương’. Đáng tiếc tác phẩm nghệ thuật xuất sắc gặp phải nhân vật ăn chơi trác táng, Cố Đình Diệp từ nhỏ học nhiều quyền cước, am hiểu đâm đá đầu đường cuối ngõ cùng lâm trận giết địch, tu dưỡng rèn luyện văn hóa chưa qua cửa (Minh Lan thầm nghĩ nếu nàng hát mười tám điệu sờ không chừng may ra Cố Đình Diệp còn có thể đánh một nhịp gì đó), hơn nữa lúc ấy hẳn đang rất mệt mỏi, trong lúc mộng đẹp bị đánh thức càng thêm tức giận, lập tức đá văng hai cánh cửa, tức giận gào lên ước chừng truyền xa hơn nửa dặm.

Sáng sớm hôm sau, Cố Đình Diệp sai người chuyển nàng đến góc phủ phía tây là nơi vắng vẻ nhất.

Lại qua một tháng, cô Phượng Tiên rốt cục phát hiện đối với nam nhân mà nói, khả năng thị giác so với thính giác càng nhạy bén, quan trọng hơn, vì thế lại vào một đêm nào đó, nàng áo trắng tung bay quần áo mỏng manh đưa đồ ăn khuya đến, vận khí rõ xui, nàng không gặp được Cố Đình Diệp đang cầm đèn soi giấy tờ, ngược lại vừa khéo đụng phải Thường ma ma đang dọn dẹp trong phòng.

Vú nuôi trong nhà buôn muối trình độ có thể cao đến mức nào, Thường ma ma tính tình nóng nảy, miệng lưỡi cay nghiệt, nghe đồn trước kia từng cầm dao giết heo, lúc này bà châm chọc khiêu khích một phen, lời mười tám đời tổ tiên của cô Phượng Tiên ân cần thăm hỏi thẳng đến mười tám đời con cháu, đồng thời còn so nàng với kỹ nữ thanh lâu diễn tả sống động kỹ thuật tài nghệ, vú già toàn phủ đều kéo đến vây xem trò cười.

Thường ma ma mắng đến mức vắng nước bọt, vẫn cảm thấy chưa thoải mái, còn một đường đuổi đến Kinh Phi các tiếp tục mắng. Lần này cô Phượng Tiên hoàn toàn dứt mọi ý định, xấu hổ và giận dữ khóc nức nở cơ hồ muốn treo cổ (cuối cùng không thắt cổ, lúc ở trong Giáo phường ti cũng

chưa từng tự sát, ắt hẳn thần kinh cứng cõi), Minh Lan đoán cũng bởi vì chuyện này, nàng mới đổi tên phòng thành Linh Đình các.

Minh Lan nghiêm túc hoài nghi Thường ma ma làm vậy liệu có phải xuất phát từ Cố Đình Diệp bày mưu đặt kế, người này lăn lộn qua tam giáo cửu lưu* bảy mươi hai ám khẩu, tâm tư so với mấy ông nhà cao cửa rộng giàu có quyền quý tinh quái nham hiểm hơn nhiều/ Đối với ‘Lễ vật’ bạc tiền bồi cấp trên đưa tới, đánh không được đuổi không xong, đơn giản lấy độc trị độc, tìm một bà vú già có thâm niên vai vế cao đến nhục mạ một phen, để nàng ta không còn mặt mũi ra khỏi cửa.

*tam giáo cửu lưu: chỉ các kẻ hành hiệp trong giới giang hồ (cách gọi có hàm ý chê bai)

Từ đó về sau, cô Phượng Tiên quả thực không ra khỏi cửa, chớp mắt đã nửa năm.

Rốt cuộc nên cấp nàng tiền tháng bao nhiêu đây? Minh Lan càng nghĩ càng mơ màng, chỉ chốc lát sau đã ngủ say. Mặt trời dần nghiêng, ngày ấm áp, cũng không biết Minh Lan ngủ bao lâu, cuối cùng Tiểu Đào phải lay tỉnh.

“Sao vậy?” Ánh mắt Minh Lan còn mơ màng, qua kẽ mắt, thấy đã quá giữa trưa.

Vẻ mặt Tiểu Đào hưng phấn, tiến đến bên tai Minh Lan, thấp giọng nói: “Ngũ lão phu nhân đến đây!”

“Nhanh như vậy?” Ánh mắt Minh Lan lập tức mở to, tỉnh táo, “Chỉ một mình bà ấy?”

“Còn có hai nàng dâu của bà, Dương đại phu nhân và Dịch nhị phu nhân.” Tiểu Đào cúi đầu kề tai nói nhỏ, cười hì hì, “Cô chủ liệu sự như

thần, em dặn mấy người gác cổng chú ý, đích thật là có người đi ra ngoài, chính là họ Điêu!”

Minh Lan ngơ ngác ngồi trên giường, hơi hơi thở dài: “Ở gần như vậy, có thể nào không đến ngồi lê đôi mách chứ?”— nàng suy nghĩ cẩn thận, ra sức công tác buôn bán như vậy, dù thế nào cũng phải thu chút phí quản lý mới được!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu (Hạ)

Quần áo chỉnh tề, dưới ánh mắt u oán của Tiểu Đào, Minh Lan vịn tay Thái Hoàn chậm rãi bước qua bậc cửa, Thái Hoàn cúi đầu rũ mắt, thoáng thấy chuỗi vòng trân châu trên cổ tay Minh Lan, viên nào cũng to bằng đầu ngón tay cái, tròn xoe sáng bóng, long lánh lóa mắt.

Trong lòng nó cả kinh, thầm nghĩ phủ Cố quả nhiên phú quý, viên trân châu lớn như vậy, hình dáng màu sắc lại đẹp thì ngay cả Vương thị cũng chỉ có vài viên khảm trên trâm cài tóc hay vòng tay vòng cổ mà thôi, vậy mà Minh Lan lại có cả một chuỗi liền, còn tùy ý đeo lên cổ tay nữa chứ.

Thái Hoàn còn đang suy nghĩ thì chủ tớ hai người đã đi đến đại sảnh của Gia Hi cư, bên cạnh cột nhà đỏ thẫm là hai cây hoa hải đường tươi tốt xanh mơn mớn, thời tiết đang độ tháng ba tháng tư, khí trời mát mẻ khiến người ta cảm thấy thoải mái, gia đình bình thường rất ít khi nhìn thấy thủy tinh, ở đây lại có cả một tấm hoàn chỉnh lắp trên khung cửa sổ, trong suốt như lưu ly vậy, khiến cả phòng khách tràn ngập ánh sáng tinh khôi trong trẻo. [Read more...]

Bước vào đại sảnh, chỉ thấy Ngũ lão phu nhân và hai nàng dâu của bà ta đã ngồi bên trong, hầu gái đang bưng khay dâng trà, Minh Lan vừa cười vừa đi vào trong, chậm rãi làm lễ: “Thím Năm tới chơi, Minh Lan tiếp đón chậm trễ, mong thím bỏ qua cho.”

Ngũ lão phu nhân đoan chính ngồi ở vị trí cao nhất, vận áo bối tử cân vạt màu mận chín thêu hoa văn như ý tam bảo màu xanh nước biển, so với lần gặp mặt trước càng lộ vẻ phú quý tốt lành, bà ta nghe vậy, thản nhiên nói: “Cháu hôm nay bận nhiều việc, không trách bà già này tới cửa làm phiền là đã quý hóa lắm rồi.”

Minh Lan mỉm cười, chỉ đơn giản nói một câu: “Cháu không dám ạ.” Rồi lập tức ngoảnh đầu làm lễ với hai phụ nhân kia, dịu dàng nói lời chào, Dương đại phu nhân và Địch nhị phu nhân đều khom người đáp lễ.

Chào hỏi xong, bốn người đều ngồi xuống, Địch nhị phu nhân còn khá trẻ, cùng lắm hai sáu hai bảy tuổi, trời sinh trắng trẻo duyên dáng, đoan trang phú quý, khuôn mặt cười dịu dàng, chị ta thấy bầu không khí trong phòng có chút yên tĩnh, liền nói: “Lại nói tiếp, đây là lần đầu chị đến đây nhỉ? Đúng là một tòa nhà nguy nga tráng lệ! Chị vốn nghĩ rằng, tòa nhà này đã lâu không có người ở, chưa thể sắp xếp bày trí ổn thỏa cơ! Nay xem ra, ngược lại là do chị chưa chưa đủ hiểu biết rồi!”

Minh Lan hòa nhã cười nói: “Không phải mỗi mình chị dâu hai nghĩ thế đâu ạ, em cũng có chung suy nghĩ với chị nha. Sau này mới biết, phủ này do người của Ngự Dụng giám trông coi, tuy đã nhiều năm không có ai cư trú, nhưng chỉ cần tu sửa một chút là đã gọn gàng ngăn nắp, giúp chúng em bớt được không ít phiền phức ạ.”

Ánh mắt Ngũ lão thái thái lóe lên, hơi nhếch khóe miệng tỏ vẻ coi thường, lại nhã nhặn nói: “Đều nói hoàng ân mệnh mông, tại sao căn phòng này lại bày biện đơn sơ đến vậy nhỉ? Nhìn trống trải quá, không đẹp một chút nào.”

Minh Lan gặp chiêu phá chiêu, hơi ngượng ngùng cúi đầu: “Đây đều là ý của cháu trai thím ạ, anh ấy nói đợi sắp xếp người làm trong phủ xong thì mở kho phòng cũng không muộn ạ, để tránh trường hợp làm vội vội vàng

vàng mà phạm sai lầm; cháu, cháu cũng không tiện bác bỏ ý kiến của anh ấy...”

Địch nhị phu nhân che miệng cười khê: ”Chú ấy vẫn cứ khó tính như vậy! Một chút cũng không thay đổi, việc này không thể trách em được.”

Minh Lan đồng ý, cũng cười theo vài tiếng, bầu không khí trong phòng tạm thời cũng hòa hợp hơn. Minh Lan khê liếc mắt nhìn về phía Dương đại phu nhân, chỉ thấy chị ta vẫn mang một bộ dáng rụt rè như trước, chỉ núp ở một bên uống trà, không nói một lời nào.

Minh Lan hơi cảm thấy kỳ quái, rõ ràng Cố Đình Dương là con trai trưởng dòng chính của chi thứ năm, tại sao lại...

Hàn huyên vài câu, vẻ mặt Ngũ lão phu nhân vẫn lạnh nhạt như cũ, nghe thấy Minh Lan nhắc tới chuyện nhà cửa, bà ta mới đặt tách trà xuống, cầm khăn nhẹ nhàng chấm chấm khóe miệng: “Tòa nhà này còn cần bày trí lại nhiều chỗ, sao cháu không sớm sai khiến người hầu làm việc đi? Chỉ làm mấy chuyện vô dụng.”

Minh Lan giả bộ hồ đồ, tiếp tục mỉm cười nhã nhặn: “Cháu dâu ngu dốt, sợ phạm phải sai lầm, nên không dám vội vàng gấp gáp, dứt khoát cứ từ từ mà làm, trước tiên phải biết rõ về người hầu rồi mới tính đến chuyện khác ạ.” Nàng rất tò mò không biết quý bà có văn hóa lại tự kiêu này sẽ mở đầu cuộc cãi nhau như thế nào nha.

Sắc mặt Ngũ lão phu nhân trầm xuống, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt lại thành nắm đấm: “Cháu có biết hôm nay thím đến để làm gì không?”

“Tất nhiên là đến thăm cháu dâu ạ. Nếu không thì là vì cái gì ạ?” Minh Lan cười hết sức đáng yêu.

Ngũ lão phu nhân khựng lại một lúc, nói quái gở: “Không dám! Cậu Diệp bây giờ thăng quan tiến chức rồi, sao còn để bà lão này vào trong

mắt? Không giẫm nát dưới chân đã là tốt lắm rồi!”

Minh Lan cười tủm tỉm dùng nắp trà gạt trà vụn: “Thím lại nói đùa rồi, cái gì mà trong mắt với cả dưới chân ạ? Cháu dâu không hiểu.” Nàng liếc mắt nhìn hai người còn lại, chỉ thấy hai chị em dâu đều nhất trí cúi đầu dùng trà.

Ngũ lão phu nhân bị ghen một hơi, sắc mặt thay đổi mấy lần, bàn tay đặt trên bàn trà vỗ mạnh một cái: “Được! Thím hỏi cháu, cậu Diệp kiên quyết muốn dọn tới phủ này ở thì cũng đành, chúng ta không dám ngăn cản, vốn nghĩ vợ chồng son các cháu không có người hầu hợp ý để sai sử, tòa nhà lớn như vậy không dễ quản lý, mới tốt bụng tặng mấy phòng người hầu! Các cháu ngược lại không cảm kích, để mặc bọn họ mấy tháng liền không nói, cháu vừa vào cửa chưa được mấy ngày, liền tra hỏi bọn họ như thẩm vấn tội phạm!” Bà ta vừa nói vừa liên tục hừ lạnh.

Minh Lan mắt lạnh nhìn Ngũ lão phu nhân, cũng không tức giận, nói thật, từ lần tranh chấp trước, nàng đã phát hiện hai bà thím bên nhà chồng mình tính cách cực kỳ thú vị.

Tứ lão phu nhân nhìn thì sôi nổi thích nói đùa, kỳ thực lại hết sức cẩn thận, lúc không nên nói chuyện thì một câu cũng không nói, nhưng vì Ngũ lão phu nhân nhìn thì lịch sự tao nhã, thật ra lại rất dễ kích động, vừa có chuyện không vừa ý, hay bị người khác khích bác mấy câu, liền lập tức động thủ động khẩu.

Quả nhiên, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài nhé.

“Cháu cứ tưởng chuyện gì cơ, hóa ra là chuyện này.” Minh Lan không nghịch tách trà nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn Ngũ lão thái thái, đột nhiên cao giọng nói: “Người đã tới đủ rồi chứ?”

“Đều tới rồi ạ, thưa phu nhân!” Bên ngoài có một giọng nữ cung kính vang lên.

“Mời họ vào đi!”

Rèm gấm mỏng dệt hoa trúc màu vàng hạnh khẽ vén lên, Hạ Hà tiến vào, cúi đầu dùng tay giữ rèm, bên ngoài một hàng phụ nhân trung niên nối đuôi nhau tiến vào, chính là bốn người Lại Hoa Điền và Điêu mama. Bọn họ vừa nhìn thấy Ngũ lão phu nhân ở đây, vẻ mặt liền thay đổi, sắc mặt bốn người khác nhau, nhìn qua nhau mấy lần, Hạ Hà buông rèm, từ trong tay áo lấy ra một xấp giấy, cung kính đưa cho Minh Lan.

Minh Lan nhận lấy, nhìn thoáng qua, rồi ngẩn ra một lúc, trong lòng thì cười thầm, sau đó liền thu hồi xấp giấy, ngẩng đầu cười mà như không nhìn bốn người kia: “Tai mắt của Ngũ lão phu nhân nhanh nhẹn thật đấy, sáng nay cháu mới hỏi tới bọn họ, vậy mà bây giờ thím đã tới rồi.”

Sắc mặt của bốn mama kia thay đổi càng dữ dội hơn, còn ba vị khách không mời kia cũng nhìn chăm chăm Điêu ma ma, ánh mắt như mang ý chê trách, mấy cặp mắt mở trừng trừng, mặt Điêu ma ma tái xanh, đầu cúi gằm xuống như được gấn trước ngực vậ. Thấy vậy, Ngũ lão phu nhân cực kỳ không vui, bà ta không nghĩ tới Minh Lan lại ghê gớm như vậy, mới nói chuyện chưa được bao lâu mà đã gọi người đến từ lúc này không ai hay, lại còn bày ra tư thế như muốn chống đối mình.

“Sao nào? Chẳng lẽ thím không có quyền được hỏi hay sao?” Ngũ lão phu nhân lớn tiếng nói.

Minh Lan tựa hồ cảm thấy vui vẻ, giọng nói vẫn ngọt ngào như cũ: “Cháu chẳng qua chỉ hỏi có mấy câu mà thôi, thím hà tất phải để ý như vậy ạ? Thím vừa rồi có nói mấy phòng người hầu này là tặng cho cháu, hôm nay cháu hỏi họ hai ba câu mà cũng không được ạ?”

Ngũ lão phu nhân giận dữ đứng phắt dậy: “Cháu nếu chỉ hỏi vài câu thì ta cũng không nói làm gì, đằng này cháu lại hỏi cặn kẽ từng li từng tí, hận không thể đào tổ tông tám đời nhà họ lên, cháu nói đi, cháu đây là không

tin tưởng chúng ta có đúng không? Nếu đúng thế thì cháu chỉ cần nói một tiếng là xong, thím lập tức dẫn người rời đi, không lưu lại một ai đỡ khiến cháu phải mất hứng!”

Minh Lan tiếp tục giả ngu: “Sao cơ ạ? Hỏi mấy câu với tin hay không tin thì quan hệ gì với nhau ạ?”

“Bề trên tặng người, sao cháu lại vặn hỏi tới cùng?” Ngũ lão phu nhân dứt khoát nói thẳng.

Minh Lan chậm rãi đặt tách trà xuống, tư thái đoan chính, quay sang Ngũ lão thái thái cung kính nói: “Thím à, thím có biết... việc đầu tiên mà đương kim hoàng thượng làm sau khi lên ngôi là gì không ạ? Aiz... chính là sai lại bộ nộp báo cáo thành tích của các quan viên trong mười năm gần đây đây ạ.”

Ngũ lão phu nhân sững sốt nhìn Minh Lan, không rõ nàng có ý gì, Minh Lan tiếp tục nói: “Theo ý của thím, hoàng thượng làm như vậy, chẳng phải là không tin tưởng tiên đế hay sao ạ?”

“Nói bậy! Ta nói những lời này lúc nào chứ?!” Ngũ lão phu nhân giật nảy mình, sao trọng tâm câu chuyện lại vượt khỏi tầm kiểm soát như vậy, bà ta nhất thời nóng nảy, lớn tiếng nói: “Cháu đừng có chụp mũ bậy bạ cho người tốt!” Minh Lan cười rất tươi: “Nhưng mà bách quan cũng là do tiên đế lưu lại nha, hoàng thượng lại muốn truy xét, ý của thím không phải là thế này hay sao ạ?”

Ngũ lão phu nhân cắn môi, ngực khó chịu phập phồng liên tục. Minh Lan cười càng thêm xán lạn: “Ah, đúng rồi, cháu từng nghe Trang tiên sinh nói, năm mà Tiên đế lên ngôi, cũng sai lại bộ nộp một bản bình xét thành tích của quan viên. Ai nha, chẳng lẽ... thím nghĩ Tiên đế không tin tưởng Võ hoàng đế ạ? Aiz, hay là đây không phải ý của thím, chẳng lẽ là ý của chú Năm ạ?”

Ngũ lão phu nhân nghe mà da đầu tê dại, trong lòng kinh sợ, không dám làm khó nữa, vội vàng khoát tay nói: “Cháu đừng nói bậy, thím tuyệt đối không có cái suy nghĩ này!... Cháu muốn hỏi gì thì cứ hỏi, cũng không phải chuyện gì to tát cả! Thôi, thím không nói thêm gì nữa! Cháu cứ hỏi thoải mái đi!”

Minh Lan biết không thể làm quá, thấy chuyển biến tốt liền thu tay, sau đó liền điều chỉnh tư thế, nghiêm mặt nói: “Cháu tuy là phận nữ lưu, nhưng cũng cảm nhận sâu sắc được sự anh minh sáng suốt của Tiên hoàng và đương kim thánh thượng, cái gọi là giám sát, kỳ thực là để bảo đảm sự trong sạch trong chính trị, vì hạnh phúc và lợi ích của muôn dân. Lại bộ cứ ba năm lại khảo sát đánh giá một lần, năm năm lại đánh giá thành tích, chính là để quốc gia ngày một hưng thịnh! Thím thấy có đúng không ạ?”

Đã liên quan tới chuyện hoàng đế anh minh hay không anh minh rồi, Ngũ lão phu nhân còn có thể nói cái gì nữa, đương nhiên là luôn miệng nói phải, nói tới mức đầu đầy mồ hôi. Dịch nhị phu nhân ở một bên cũng nói giúp mẹ chồng. Minh Lan tất nhiên là cười hài lòng thu tay.

Bốn bà hầu đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra cảnh giác, cúi đầu.

Cười một hồi, Minh Lan nghĩ nếu không “dạy dỗ” bà thím này biết tay, không biết chừng lần tới bà ta lại làm phiền lúc mình đang nghỉ trưa, vì vậy liền lấy xấp giấy kia ra, cười nói: “Hôm nay thím đã tới đây, đúng lúc cháu đang có chỗ không hiểu, mong thím giảng giải giúp cháu.”

Ngũ lão phu nhân thấy Minh Lan chuyển đề tài, thở phào nhẹ nhõm: “Cháu dâu có gì cứ nói thẳng đừng ngại.”

Giọng nói Minh Lan vẫn tao nhã như trước, chỉ tay sang bên cạnh, mỉm cười nói: “Vị Diêu ma ma này theo thím vào phủ Ninh Viễn hầu, tổng cộng từng đảm nhiệm năm công việc, theo thứ tự là mua nguyên liệu nấu ăn ba tháng, mua son phấn dầu dưỡng tóc hai tháng, nửa năm trông coi vườn hoa,

bốn tháng làm quản sự gác đêm ở nội viện, cuối cùng là thành ma ma quản giáo trong năm tháng. Cháu dâu cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao Điều ma ma chưa làm việc nào đủ một năm ạ?”

Chiếu theo mức độ đầu mờ mà nói, Điều ma ma là từ vầng mờ một đường gian dối biến thành nước trong nha.

Minh Lan vừa dứt lời, Điều ma ma ở một bên thiếu chút nữa quỵ xuống! Ngũ lão phu nhân cũng tím tái mặt mày, vẻ mặt lúng túng gượng gạo, khẽ ho khan vài tiếng, cũng không biết nên nói gì mới tốt, ngoảnh đầu nhìn hai con dâu.

Địch nhị phu nhân thấy tình hình không tốt, vội nói: “Em dâu không biết đấy thôi, Điều ma ma từ nhỏ đã hầu hạ mẹ chồng chị, chịu nhiều vất vả, thân thể... không được tốt cho lắm, mẹ thương cảm cho bà ấy...” Đến đây chị ta không sao nói tiếp được nữa, tặng người hầu qua phụ giúp Cố Đình Diệp, thế mà lại đưa qua một con ma ốm!? Đây là muốn hỗ trợ hay là thêm phiền phức hả.

Ai biết Minh Lan lại tự nhiên gật gật đầu, trông dáng vẻ như rất tin tưởng: “Thì ra là như vậy! May mà cháu dâu đã hỏi qua, nếu không lại sai Điều ma ma đi làm những việc nặng nhọc, chẳng phải là khiến bệnh tình của bà ấy càng thêm nghiêm trọng hay sao?”

Điều ma ma rất sốt ruột, vội vàng nói: “Xin nhị phu nhân cho phép lão nô được nói vài lời! Trước kia thân thể lão nô quả thật không được khỏe, nhưng mấy năm này đã hồi phục rồi ạ!”

Minh lan hết sức khoan dung rộng lượng phất tay một cái, chỉ vào câu chữ trên tờ giấy, cười nói: “Ma ma không cần phải vội, ta biết rõ lòng trung thành cùng ý tốt của bà, nhưng từ những công việc mà bà làm trong những năm qua, thân thể ma ma “không tốt” phải chực năm rồi, hai năm trước mới

có chút khởi sắc, còn cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều hơn, chớ để người ngoài nói nhà họ Cố chúng tôi không biết thương cảm người hầu!”

Miệng Điêu ma ma đắng ngắt như ăn phải hoàng liên, trán đổ đầy mồ hôi, ba ma ma khác liếc trộm nhìn Minh Lan, chỉ thấy nàng mặc dù còn rất trẻ, nhưng lại rất có bản lĩnh, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ, không nghĩ tới vị phu nhân mới về này lại là người cứng như vậy.

Minh Lan vẫn mang sắc thái ôn hòa khiêm tốn như cũ, giọng nói cực kỳ chân thành: “Thím xem, vẫn nên hỏi nhiều một chút có đúng không ạ?”

Trong bụng Ngũ lão phu nhân chất chứa toàn lửa giận, nhưng một câu cũng không nói ra được, chỉ chật vật gật gật đầu.

Minh Lan cười vui vẻ, quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Lại ma ma, Lại ma ma thấy nàng nhìn mình mà hoảng sợ, run rẩy nói: “Nhị phu nhân có gì phân phó ạ?”

Minh Lan nâng tách trà lên, thông thả gạt nắp trà: “Đang yên đang lành lại khiến thím phải tức giận, nói ra cũng thật là oan uổng, mấy người các bà, ta một không đánh, hai không mắng, chẳng qua chỉ hỏi có mấy câu, thím liền tìm tới cửa, nói cái gì mà ta không tin tưởng hầu phủ. Haiz, các bà đều là người tôn quý có thể diện quá, ta thật không dám sai khiến các bà. Nhỡ sau này vừa có tí giở thói cở lay, lại có người tới thay các bà ra mặt, ta chắc nghỉ không dám quản gia nữa quá. Tầm mắt nàng từ đầu tới cuối đều dừng trên người Lại ma ma, ánh mắt sắc như dao.

Tim Lại ma ma đập thành thịch, ai biết Minh Lan lại nói: “Chẳng qua làm vậy cũng không sai, đều là người đã hầu hạ mình nhiều năm, đau lòng cho các bà cũng là điều dễ hiểu, Lại ma ma...” Lại ma ma giật nảy mình, lập tức cung kính đứng ngay ngắn, chỉ nghe Minh Lan nói: “Ngày hôm nay, tôi chê trách bà hai lần, bà có phục không?”

Lại ma ma luôn mồm nói: “Nhị phu nhân dạy bảo tôi là đúng, lão nô sao dám có ý kiến chứ?”

“Bà làm việc đã nhiều năm, sao có thể phạm sai lầm nhỉ?” Ánh mắt Minh Lan trong trẻo, ý tứ trong câu nói trên rất rõ ràng.

Lại ma ma cắn răng một cái: “Đều tại lão nô hồ đồ, ý vào mình có thâm niên làm việc, dám bắt bẻ lời phu nhân, đúng là bề tôi mạo phạm ạ!”

Minh lan hài lòng gật đầu: “Vậy bà nói đi, tôi rốt cuộc có sai hay không?”

Lại ma ma vội vàng khẳng định: “Phu nhân tất nhiên là không sai ạ, là lão nô không đúng!”

“Sai rồi.” Minh Lan lắc đầu, “kể cả chủ nhân có sai, bà cũng không thể bắt bẻ lại khi đang có người thứ ba ở đó.” Mọi người ai nấy đều ngạc nhiên.

Minh Lan nói tiếp: “Đặc biệt là lần thứ hai, bà rõ ràng biết tôi vừa vào cửa, lúc này uy vọng chưa cao, cần phải ra mặt lập uy, đừng nói tôi chẳng qua chỉ làm một việc nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cuộc, kể cả tôi có sai thật, thì bà cũng không nên ở trước mặt mọi người mà cãi lại tôi, phải đợi làm xong mọi chuyện rồi từ từ khuyên tôi thì mới đúng! Chị dâu, chị thấy em nói có đúng không ạ?”

Địch nhị phu nhân nhìn vào ánh mắt mang đầy thâm ý của Minh Lan, cười nói: “Em dâu nói hoàn toàn chính xác.”

Minh Lan vỗ tay cười nói: “Có lời này của chị em liền yên tâm, xem ra thái phu nhân sẽ không tới giáo huấn em đâu.”

Sắc mặt Ngũ lão phu nhân trầm xuống, biết những lời Minh Lan nói vừa rồi, thật ra là nói cho bà ta nghe, thứ nhất, bà ta không nên tới lý sự làm

nàng mất mặt, thứ hai, bà ta không phải là mẹ chồng, có quyền gì mà đòi dạy dỗ ở đây!

Đúng lúc này, bên ngoài có giọng nữ gây huyên náo, Minh Lan nhướng mày, Thái Hoàn rất có mắt nhìn, thấy dáng vẻ vừa rồi liền biết Minh Lan là người không dễ chọc, lập tức tự động đi ra ngoài, sau khi quay lại thì báo rằng: “Thưa phu nhân, bên ngoài là... hầu gái của cô Phượng Tiên, cô ta muốn gặp phu nhân ạ.”

Vẻ mặt mọi người trong phòng không giống nhau, Dương đại phu nhân lo lắng nhìn Minh Lan, vẻ mặt Dịch nhị phu nhân vẫn thản nhiên, Ngũ lão phu nhân lại lộ ra vẻ chờ mong rõ ràng, coi như muốn hòa nhau một bàn, vẻ mặt đầy trông ngóng.

Minh Lan buồn cười nhìn bà ta, cảm thấy nếu không gọi hầu gái kia vào, quý bà này thế nào cũng làm ầm lên, dứt khoát nói: “Để nó vào đi.”

Một hầu gái mười bảy mười tám tuổi tiến vào, da trắng mặt xinh, thân hình yêu kiều mềm mại như rắn nước được bao bọc bởi bộ y phục màu đỏ tươi, cô ta vừa ngẩng đầu liền hành lễ với Minh Lan: “Xin thỉnh an phu nhân ạ.”

“Đứng lên đi, có chuyện gì cứ nói, đừng ngại.”

Hầu gái kia muốn nói lại thôi, nhưng thấy Minh Lan không có ý thỏa hiệp, đành phải nói: “Cô Phượng Tiên biết phu nhân bận rộn, cũng không dám làm phiền. Nghĩ phu nhân đã gặp mặt những người khác trong phủ, sắp tới sẽ đến lượt cô nương chúng em, vì vậy mới sai em đến cầu kiến phu nhân, dù sao cũng phải kính trà phu nhân cho phải phép.”

Minh Lan cười cười, cũng không vội trả lời, ngược lại quay đầu nhìn về phía bốn hầu gái: “Các vị ma ma, mọi người nghĩ chuyện này nên giải quyết như thế nào?”

Lại ma ma day day trán, bà ta không hiểu rõ ý tứ của Minh Lan lắm, còn chưa kịp nghĩ thêm, Hoa ma ma bên cạnh đã tiến lên một bước, lớn tiếng mắng: “Đúng là đồ không hiểu lễ nghĩa! Trà của phu nhân có phải muốn kính lúc nào thì kính đâu? Trên phải có trưởng bối đồng ý, dưới phải đợi lão gia gật đầu, còn phải để phu nhân vừa lòng, tưởng mày mở mồm cái là được ngay à?”

Minh Lan vui vẻ ra mặt, cười nhìn Hoa ma ma, bà ta được Minh Lan nhìn tới, lập tức ưỡn ngực, có chút kiêu ngạo.

Thấy hầu gái kia còn muốn nói tiếp, Điền ma ma ở một bên cũng nghĩ thông, lập tức bước qua, túm lấy cánh tay của cô ta, lớn tiếng nói: “Cô nương nhà mày bây giờ có thân phận gì? Thiếp cũng không phải, mà thông phòng cũng không phải nốt, mày nói phu nhân sao phải gặp cô ta, dùng phương thức gì để tiếp đón cô ta? Đừng nói nhảm nữa, mau trở về đi, đợi lão gia lên tiếng rồi hãy nói!”

Bà ta vừa nói vừa đẩy hầu gái kia, bảo Hạ Hà lôi nó ra ngoài.

Minh Lan nhìn một màn này, hết sức hài lòng, tươi cười rạng rỡ nói: “Cô Phượng Tiên này là do người khác đưa tới, tôi không tiện ra mặt nói gì. May mà có mọi người, đúng là ma ma có kinh nghiệm làm việc lâu năm có khác, quả nhiên biết cấp bậc lễ nghĩa, lại còn nắm rõ mười mười!” Dù chưa nói rõ là ai, nhưng tầm mắt nàng chỉ dừng trên hai người Hoa Điền ma ma, trong mắt hai người họ lập tức lộ ra vẻ cảm kích, liên tục thể hiện thái độ khiêm nhường.

Quy củ thời cổ đại, lên Lương Sơn phải khai báo danh tính, bốn người này thuộc đơn vị mới chuyển đến, muốn chủ nhân mới tin tưởng mình, thì trước tiên phải biểu hiện ra nhiều thứ, ví dụ như năng lực, quyết tâm, lòng trung thành,..., ông chủ không thể vô duyên vô cớ mà trọng dụng người mới, như vị Diêu ma ma thân ở quân Tào mà lòng lại hướng về quân Hán này, tốt nhất là không nên dùng.

Bốn ma ma kia lui ra ngoài, Minh Lan vẫn như trước sai hầu gái bưng trà điểm tâm lên, vẻ mặt Ngũ lão phu nhân rất khó coi, bà ta thấy hôm nay bị thua thảm, một chút mặt mũi cũng không giữ được lại còn bị chế giễu một phen, hết lần này tới lần khác lại không thể tức giận, bằng không lại chính là cho rằng hoàng đế không anh minh, hoàng thượng sao có thể không anh minh đây, vì thế bà ta chỉ có thể ngậm miệng.

Minh Lan thấy khuôn mặt bà ta lộ vẻ u ám, trong lòng tự hiểu nguyên do: ba chị em dâu bọn họ, chỉ có Ngũ lão phu nhân là vợ cả, có con trai lẫn con gái, con cháu đông đúc, chồng cũng coi là có công danh, mà thái phu nhân là vợ kế, Tứ lão phu nhân không chỉ là vợ kế, lại còn có mỗi một đứa con gái, dựa vào những yếu tố trên mà so sánh, thì có vẻ “lưng” Ngũ lão phu nhân thẳng hơn hai người kia nhiều.

Chỉ có điều, bà ta làm việc thường không suy tính kĩ.

Mục đích hôm nay bà ta tới gây sự rất đơn giản, chẳng qua thấy khí thế Cổ Đình Diệp ngày một tăng thì không vừa lòng, muốn áp chế Minh Lan, tìm ra chỗ sai của nàng, để chứng tỏ ưu thế của phủ Ninh Viễn hầu vượt xa Cổ Đình Diệp, và có quyền đưa ra yêu cầu.

Về điểm này, nàng nhìn không thấu, nhưng vừa rồi hai ma ma Hoa Điền lại hiểu rõ ràng.

Minh Lan và Dịch nhị phu nhân cùng nói đùa vài câu, mấy người Ngũ lão phu nhân liền chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, Minh Lan chỉ nói khẽ một câu: “Thím à, hôm nay cháu có mạo phạm đến thím, mong thím bỏ qua đừng để trong lòng, có điều, thím nghĩ lại đi ạ, tại sao cả phủ Ninh Viễn hầu to như vậy lại chỉ có một mình thím đến đây?”

Câu này nếu bà ta nghe không hiểu, thì mong rằng hai nàng dâu của bà ta nghe hiểu.

Trên đường về, vẫn như mọi khi Ngũ lão phu nhân cùng con dâu thứ yêu quý chung một xe, bà ta nổi giận đùng đùng nói: “Hừ! Con bé đó còn muốn chia rẽ chúng ta, bác gái Tư của con thì vô dụng rồi, không có con trai phải nhìn sắc mặt người khác mà hành sự, tất nhiên không dám tới! Bác cả con cho dù giỏi hơn nữa cũng bó tay, thằng Diệp rõ ràng không muốn gặp chị ấy, chị ấy sao có thể không biết ngại mà tới dạy dỗ con dâu! Vậy thì mình mẹ đến là điều đương nhiên!”

Địch nhị phu nhân vậy mà không phụ họa theo, ai chia rẽ ai, việc này không quan trọng, quan trọng là bây giờ Cố Đình Diệp có thể lực, đối với con cái trong nhà càng có lợi... Tốt nhất không đắc tội thì hơn.

Dương đại phu nhân ngồi một mình trong xe ngựa nhỏ ở đằng sau, hầu gái thân cận ở bên cạnh thì thầm: “Vị phu nhân mới này thật lợi hại, chỉ vài câu đã khiến lão phu nhân không nói nên lời, em chứng kiến một màn này, cảm thấy thật... thật hả giận nha.”

”Không được nói bậy!” Dương đại phu nhân không còn bộ dạng nhu nhược vừa rồi, mặt trầm xuống mang ý trách cứ, lại nói: “Em không biết vị phu nhân mới này gặp nguy hiểm tới mức nào đâu!” Thấy hầu gái thân cận mang vẻ mặt ngờ nghệch không hiểu, chị ta nói nhỏ: “Mẹ hôm nay đúng là đi tìm vận xui mà, không đủ cơ để đến lý sự, nói thẳng ra, cái lí do kia cũng chẳng phải là lí do chính đáng. Điều quan trọng nhất chính là, cha mẹ là biển là trời, nói sao thì hay vậy, không thể cãi lại. Người lớn có sai, phận làm con cháu cũng không thể chống đối. Nàng dâu này chỉ mới vào cửa có mấy ngày đã tranh cãi ầm ĩ với thím, cho dù ai đúng ai sai, chuyện này một khi truyền ra ngoài, thì chính là nàng ta sai!”

Hầu gái kia khẽ hô: “Ah, em hiểu rồi. Chuyện này nếu Diệp nhị phu nhân nhẫn nhịn bỏ qua, thì lão phu nhân sẽ càng lấn tới, nắm đằng chuôi mà hành sự; còn nếu Diệp nhị phu nhân không chịu im hơi lặng tiếng, cùng lão phu nhân xảy ra tranh chấp, như vậy chính là bất kính bất hiếu! Đáng

tiếc, vị phu nhân mới lại rất thông minh, từ đầu tới cuối vẫn cười hi hi ha ha, không hề tỏ vẻ tức giận.”

Dương đại phu nhân thở dài một hơi, ngược mắt nhìn nóc xe, lẩm bẩm mấy chữ: “Người kia thật lợi hại, tính toán mọi nơi...” Ngay sau đó liền cười nhẹ hai tiếng, “Nhưng mà, vị kia cũng chẳng phải người dễ bắt chẹt! Lúc đầu nghe nói muốn lấy một đứa con gái vợ lẽ, bà ta đã vui vẻ biết chừng nào nha... haha...”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Chồng Đi Làm Về Nhà

Tiền ba vị mẹ chồng con dâu đi đã là giờ Thân một khắc, Minh Lan cũng không muốn ngủ nữa. Trở về phòng thay bộ xiêm y, Tiểu Đào bưng lên một bát mì tai mèo nóng hổi đến. Minh Lan liền vừa ăn vừa cầm ghi chép về tội tớ mới được đưa đến chậm rãi lật.

“Tôi thấy phu nhân thích món ăn có nước nóng thế này.” Thái Hoàn đi theo Tiểu Đào đến thu dọn, cười nói: “May mà có chị làm.”

Tiểu Đào đang khom lưng sắp xếp mấy món quần áo lẻ tẻ vừa phơi xong giữa trưa, xếp từng cái một: “Nói đến việc này, ở phủ của chúng ta có vị Cầu ma ma làm là ngon nhất, tay nghề cán mì tai mèo đứng đầu. Tôi chỉ học được một ít.”

“Tôi muốn học sợ là quá sức rồi.” Thái Hoàn cầm phễu đựng nhựa thông nóng hổi đến: “Là ở đây sao?”

“Không, chúng ta ra ngoài làm.” Tiểu Đào nói khẽ ôm một đồng quần áo lớn nhẹ nhàng đi ra ngoài, mãi đến tận nhĩ phòng mới dừng lại.

Lúc này Thái Hoàn mới nói: “Chúng ta đều ra ngoài, để phu nhân một mình ở lại đó hình như không tốt lắm.”

Tiểu Đào cầm một món quần áo trong băng lụa trắng, chậm rãi trải ra: “Đây là quy củ của cô chủ, trừ khi có khách đến, lúc chỉ có một mình cô chủ không thích có người khách ở trong phòng đi qua đi lại.”

Thải Hoàn nhớ kỹ, lại hỏi: “Nếu phu nhân muốn ấm trà thì làm sao?”

Tiểu Đào nhận cái phểu đựng than nóng vừa là quần áo vừa nói: “Ngày thường chúng ta luôn có một người ở phòng sát vách, nếu cô chủ muốn cái gì sẽ gọi chúng ta. Mau là cho xong xiêm y, còn phải vào trong sao gian nữa.

Thải Hoàn do dự một lúc, cảm thấy thói quen này có chút kỳ lạ: “VẬY... nếu lão gia cần cái gì thì sao?”

Tiểu Đào khó hiểu ngẩng đầu lên: “Lão gia muốn cái gì liên quan gì đến chúng ta?”

Thải Hoàn bị hỏi ngược lại, lúng túng nở nụ cười: “Cái này, chúng ta trước tiên là người hầu của phu nhân, sau mới là người trong phủ.”

Sắp tới lúc chạng vạng bỗng nhiên mây đen cuồn cuộn đến, bầu trời tự dưng tối mờ mịt một góc, rồi một tiếng sấm từ đằng xa vang lên, hạt mưa to như hạt đậu nành từng hạt từng hạt rơi xuống ngập trời, mưa rào âm âm đổ xuống, giống như trong nháy mắt xối xả xuống mặt đất.

Nhìn bên ngoài mưa như trút, Minh Lan quay lại vỗ vai Tiểu Đào khen ngợi liên tục: “May mà em đã thu xiêm y từ sau giờ Ngọ, đúng là liệu sự như thần.” Tiểu Đào không biết khiêm tốn gật đầu nói: “Nô tỳ thấy phu nhân nói rất đúng.”

Minh Lan rất kiên nhẫn dạy lại con bé: “Không phải, em phải nói ‘đây đều là do cô chủ dạy tốt’ mới phải.”

Tiểu Đào được chỉ bảo còn học một biết mười: “Đều do phu nhân dạy tốt, do phu nhân liệu sự như thần.”

Minh Lan cười tí mắt gật đầu tỏ ý khen ngợi.

“VẬY em có đoán được chồng em gặp mưa?”

Một giọng đàn ông đùa bỡn vang lên từ phía cửa, hai chủ tớ cùng quay đầu lại chỉ thấy Cố Đình Diệp ướt đầm cả người đứng ở cửa, áo triều phục đỏ thẫm bằng tơ tằm thêu kỳ lân ướt đầm, nước nhỏ trên mặt đất ướt cả một góc.

Minh Lan bị dọa, đi đến bên cạnh người đang ướt đầm nhìn từ trên xuống dưới, ngạc nhiên nói: “CÓ đoán được mà, giờ ngọ em thấy hôm nay oi bức quá nên gọi Tiểu Thuận Tử mang ô đi rồi mà.” Nàng cảm thấy mình thế đã là vô cùng hiền lành rồi.

Cố Đình Diệp mặt đen đi một nửa, trừng mắt nhìn nàng một lúc mới phun ra một câu: “Tôi cưỡi ngựa đi.”

Minh Lan chớp mắt nghiêng đầu mới nghĩ ra cưỡi ngựa cũng không giống đạp xe đạp, không phổ biến kiểu một tay nắm cương ngựa một tay giữ ô. Nàng ngượng ngùng nhỏ giọng ồ một tiếng, sau đó có ý tốt nói: “Nếu không, lần tới chàng nên ngồi kiệu đi, gió thổi mưa rơi gì cũng không sợ.”

Cố Đình Diệp nghe xong, nửa mặt còn lại cũng đen nốt.

Hắn cũng không tiếp tục nói, cất bước đi vào trong nhà. Minh Lan lập tức dặn dò: “Tiểu Đào, em đi gọi Hạ Hà...” Cố Đình Diệp đen mặt quay lại, kéo Minh Lan một cái: “Không thể hầu hạ chồng của em sao? Kêu la cái gì, còn không đi vào theo tôi!” Vừa nói vừa kéo Minh Lan vào buồng trong.

Minh Lan cứng mồm líu lưỡi, không thể làm gì khác hơn là vội vàng quay đầu lại nói: “Tiểu Đào, chuẩn bị nước nóng tắm rửa, còn có đem canh gừng gừng tới đây.”

Đi vào buồng trong, Cố Đình Diệp đứng sau bình phong giang hai tay chờ. Minh Lan sờ sờ mũi, cúi đầu giúp hắn gỡ nút áo, cởi quần áo đang ướt

đắm, lộ ra thân thể cường tráng cao ngất. Hắn nhận áo khoác dài Minh Lan đưa tới choàng lên, vào tịnh phòng đi tắm rửa. Tiếng nước ào ào, chỉ một lúc sau hắn mặc quần áo sạch sẽ từ trong đi ra, ngồi nghiêm chỉnh ở cạnh giường, mười ngón tay thon dài khoác trên gối, trầm như núi non, không nói lời nào lạnh mắt nhìn Minh Lan.

Minh Lan không hiểu gì quay sang nhìn hắn một lúc, may mà bản năng cầu may tránh hại thức tỉnh, Minh Lan nâng cái khăn lên, giống như bé ngoan giúp hắn lau tóc đen ướt sũng. Chóp mũi Cố Đình Diệp vẫn vút hương thơm, giống như hoa lan cũng giống như xạ hương, rất sạch sẽ. Hắn nắm eo thon của vợ, áp nửa gò má ướt vào, trong lòng vô cùng thoải mái dễ chịu.

“Đừng tức giận nữa.” Minh Lan nhẹ nhàng xoa tóc của hắn qua làn vải bông.

Cố Đình Diệp ôm vòng eo Minh Lan, làm cho nàng ngồi lên đầu gối mình. Cánh tay dài mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực, đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng: “Em nói xem vì sao tôi lại giận?”

Minh Lan cẩn thận từng li từng tí hỏi dò: “Em phải cho người mang kiệu qua đón chàng, phải không?”

Cố Đình Diệp nhìn con mắt Minh Lan mờ mịt, thờ dãi nhẹ đến không thể nhận ra: “Thôi, dính vài giọt nước mưa cũng không chết được. Hôm nay em thế nào? Trong phủ tất cả ổn chứ?”

Đề tài phiền phức chấm dứt, Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, vội vã từ trên bàn lấy một tập giấy, đem đến trước mặt Cố Đình Diệp nói: “Chàng xem, như vậy tốt không, em thông minh phải không?”

Cố Đình Diệp lật vài tờ xem, không khỏi bật cười: “Mệt cho em nghĩ ra.” Ngược mắt nhìn Minh Lan có vài phần buồn cười.

Minh Lan biết trong lòng hẳn nhất định đang cười thầm nàng, há miệng cãi lại: “Em không thích sai khiến người không rõ nguồn gốc.”

Cố Đình Diệp tiện tay lật thêm mấy tờ phía dưới cười nói: “Ha ha, phủ ta hóa ra là ngọa hổ tàng long, ngay cả thợ công cũ với tôi tớ của phủ Lệnh quốc công trước đây cũng có sao? Mấy đứa làm trong bếp, đều là người thôn Nhị Táo (một thôn ở vùng Chiết Giang)... Không ngờ mấy đứa con trai của Lại ma ma đều thoát thân khế rồi hả? Hoa ma ma đúng là càng ngày càng hồ đồ thụt lại, thím Tư đúng là rất hào phóng, cả nhà bà Điền đều đưa tới...”

Xem qua vài lần, Cố Đình Diệp dần không cười được nữa. Không thể không thừa nhận là cách làm của Minh Lan rất có tính định hướng, lý lịch đơn giản nhưng thể hiện rất nhiều chuyện, lai lịch xuất thân, tình trạng thưởng phạt, tình hình của mọi người trong nhà, còn có công việc đã làm bao năm qua, ít ỏi vài câu, rõ ràng dứt khoát, nhưng lại ngầm hàm ý sâu xa, bao nhiêu chuyện trong hậu trường trước kia giờ đều trời lên mặt nước rồi.

“Biện pháp này tốt!” Hẳn nói ngắn gọn, ánh mắt mang vẻ tàn nhẫn: “Trong phủ nhất định phải sạch sẽ, không thể để lộn xộn, những người mồm miệng tay chân không sạch sẽ, em muốn phạt muốn đánh hay bán gì cũng không ngại gì! Nếu như có người phản nản, em cứ giao hết cho tôi là được. Tôi xem ai không có mắt dám tính toán trong phủ chúng ta!”

Minh Lan nghe lời nói của hẳn khác thường, biết là hôm nay trên triều đình sợ là có phong ba. Nàng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ liên tục gật đầu, cũng khẽ nói: “Có người... có thể tính kế chàng?” Trước tiên phải chuẩn bị tâm lý đã.

Cố Đình Diệp nhú nhú mày, đối với mấy chữ cuối của nàng hơi cảm thấy bất mãn, gương mặt bình tĩnh nói: “Nếu không cẩn thận, chuyện vừa nói tối hôm trước, ngày hôm sau đã truyền ra ngoài. Bây giờ bên ngoài nhiều chuyện, không thể có mâu thuẫn nội bộ.”

Minh Lan thích thú nhìn hăn. Thực ra thu hoạch lớn nhất của nàng hôm nay không phải là chuyện nội tình của đám người hầu mà là hành vi của người đàn ông này, vô cùng thú vị.

Từ mấy hôm trước, Minh Lan đã cảm thấy bên trong phủ Cố làm việc không có lệ, nhân sự hỗn loạn, đầy tớ lười biếng, quản chế không có trật tự gì. Minh Lan tra hỏi phía dưới, phát hiện ra nói nguyên nhân ở chỗ tôi tớ không bằng nói là nguyên nhân ở Cố Đình Diệp.

Hăn lập phủ đã hơn một năm, giống như là mặc kệ không quản chuyện trong phủ, chỉ sắp xếp mấy quản sự lo hoạt động hàng ngày, sau đó vào trong doanh trại điều một đội quân nghiêm khắc trông coi cửa lớn của viện, coi đầy tớ giống như một đám phạm nhân mà quản. Chỉ cần bọn họ không phạm sai lầm, không gây sự, không có hành động khả nghi, còn lại đồ ăn mặc hay chất lượng sinh hoạt hăn đều không thêm quan tâm.

Bên trên cửa kho chứa đồ có tầng tầng khóa lớn, bên trong ban thường thành núi, châu ngọc đầy hòm hăn cũng lười bày ra, mặc cho phủ đệ trang hoàng đơn sơ giống như bị sa cơ lỡ vận. Viện của Công Tôn tiên sinh thì cho người canh chặt chẽ, ngoài cửa ngày đêm có người trông coi, chỉ còn thiếu chưa có ám hiệu, đi vào trong ngoại thư phòng còn khó hơn vào nhà lao, ra vào còn phải xoay người lục soát hai vòng.

Minh Lan nghĩ nửa ngày, tự nhiên nhớ đến anh Trường Bách.

Trường Bách giống như từ lúc sinh ra đã có tính cẩn thận, không cần điều gì gợi ý, trong hành tung tự nhiên sẽ có một hai phần cẩn thận. Dương Hào ở bên cạnh anh ấy hầu hạ mười mấy năm, vô cùng quen thuộc. Nhưng chỉ cần tờ giấy viết văn hơi chuyển chỗ, Trường Bách ngay lập tức sẽ biết. Đây đoán là môn học bắt buộc của quan văn thành công, tinh tế cẩn thận. Cha Thịnh thời niên thiếu cũng phải trải qua một hồi tu luyện, cũng có công phu như vậy.

Nhưng Cố Đình Diệp cũng không phải người trời sinh tính tình cẩn thận, rất nhiều chuyện khó lòng đề phòng hết. Vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là làm theo cách riêng.

Cách xử sự này nhìn như cầu thả, thực ra rất thông minh, thủ đoạn trắng trợn, cũng rất hiệu quả. Cố Đình Diệp biết trong phủ mình không yên ổn, cũng biết có người xếp tai mắt vào, thậm chí càng rõ ràng người phủ Ninh Viễn Hầu đưa tới tâm tư không tốt, nhưng hắn không tốn công sức quản cũng lười quản, hắn chỉ cần một chiêu thế này.

Ngược lại, nhiệm vụ vinh quang này cuối cùng cũng có người đến nhận, nghĩ đến chuyện này, Minh Lan hơi có chút nghiêng răng.

“Chàng yên tâm, em hiểu chuyện tốt xấu.” Minh Lan chống tay lên lồng ngực người đó, nỗ lực thể hiện chín chắn lão luyện một chút. “Giờ em sẽ phân công công việc trước, nếu như có gì không hiểu em sẽ đến hỏi chàng.”

Cố Đình Diệp hơi gật gù, nhìn Minh Lan làm việc mấy hôm nay hắn cũng biết nàng là người có thể tin. Nhìn tình hình phủ Thịnh, trong phủ quản lý ngay ngắn, danh tiếng khá khăm, cô cả Thịnh gả vào nhà họ Viên cũng có mấy phần năng lực quản gia. Minh Lan cũng không thể chạy đâu cho thoát, nếu thật không xong, vẫn còn có hắn đây.

Lúc này Tiểu Đào đã bưng khay trà đến rồi. Minh Lan vội vàng đứng dậy bưng canh gừng đến cho Cố Đình Diệp “Mau uống thôi, xua đi khí lạnh.”

Cố Đình Diệp bưng lên một hơi uống cạn, lập tức ném ra canh gừng này tuyệt đối là gừng nấu đường đỏ rất vừa, trong miệng hương thơm thuần khiết, vào trong bụng thì giống như một ngọn lửa nhỏ, thoải mái ấm áp, không nhận được khen: “Canh gừng này cũng khá tốt.”

Minh Lan cười nói: “Đương nhiên, em tự mình nhìn nguyên liệu, nấu mất hai canh giờ đấy! Chàng phải uống hai bát lớn, chảy ít mồ hôi là tốt nhất. Hôm nay mấy hộ vệ người hầu cùng chàng ra ngoài em cũng đã cho người đưa tới, chàng yên tâm.”

Nhìn Minh Lan dịu dàng cẩn thận nói chuyện đâu đâu, giống như gà mái nhỏ chu đáo bận rộn, trong phòng đầy ắp ấm áp, Cố Đình Diệp nâng bát đến bên môi uống cạn sạch. Nhấc tay trái quệt môi, hắn bỗng nhiên muốn hỏi một câu: “Em là biết nên nhớ đến tôi hay thật sự là nhớ nhưng tôi” lại cảm thấy mình hôm nay thật ngớ ngẩn, tự nhiên sinh ra cảm xúc của mấy cô gái nhỏ, rất buồn cười.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Bản Báo Cáo Công Tác Một Ngày Của Ceo

Về mặt Cố Đình Diệp thoả mãn, cánh tay to lớn vòng qua ôm cả Minh Lan và chần găm vào lòng, hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ấm áp của nàng. Minh Lan mệt đến mức mắt cũng mở không ra, mơ mơ màng màng lẩm bầm hai tiếng, rúc đầu vào trong chần. Cố Đình Diệp thấy buồn cười, sau khi gọi người đến thay triều phục liền đi ra cửa. Bên ngoài mặt đất còn ẩm ướt, mưa lớn suốt một đêm đến sáng mới dần ngưng, khí trời tháng ba vô cùng mát mẻ thư thái, nước mưa theo bộ cửa sổ vẽ ra một đường cong trong suốt, dưới mái hiên tiếng nước rơi tí tách khẽ khàng.

Lại qua nửa canh giờ, Đan Quất mới tiến vào, dùng vũ lực kéo thân thể xinh xắn nhỏ nhắn đang cuộn mình trong chần găm ra, hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo, đồng thời cố gắng không nhìn tới mấy dấu xanh tím chồng chất trên lưng trên đùi trắng như tuyết của Minh Lan, còn có dấu vết hồng xanh che kín nửa người, chỉ mở cửa sổ để tán đi mùi ái muội trong phòng.

Mặt Minh Lan nhin đỏ cháy cả mặt, cực lực bỏ qua ánh mắt thương tiếc của Đan Quất, cái gì gọi là lao động là quang vinh nhất, lao động chân tay và lao động trí óc đều quang vinh như nhau!

Hôm qua đại khái đã nắm rõ nhân sự trong phủ, bây giờ cũng nên phân công công việc thôi.

Xét số nhân công trong phủ Cố này, nếu chỉ hầu hạ hai vợ chồng Minh Lan thì rất dư dả, nhưng nếu muốn sắp xếp xử lý tốt cả một phủ đồ đốc lớn

như thế này lại không đủ, không chỉ có hoa hòe cây cảnh hồ nước ở hậu viên, còn có một cánh rừng núi lớn, ít nhất cũng cần mười người trông giữ chăm sóc. Cả tòa phủ, bao gồm chính viện, biệt viện, thiên viện, còn có sương phòng, khách phòng ở bên trong, tổng tổng lẻ lẻ bao nhiêu là phòng, cho dù không có chủ tử ở cũng phải có một vài hầu gái đến trông phòng để tránh không bị hoang vắng.

Lại thêm Dung nhi, dì Cung và Hồng Tiêu, các nàng cũng cần được phân đủ số người hầu. Còn có kho phòng (phòng kho), trực đêm, may vá, giặt hồ (giặt và hồ quần áo), mua sắm, sáu bảy phòng bếp lớn nhỏ, hầu gái nhất nhị tam đẳng ở chính phòng, hầu gái ở biệt viện, hầu gái làm việc vặt, hầu già việc nặng, quản sự nội viện, quản sự ngoại viện, chuồng ngựa, gác cổng, nơi bẩm báo, sai vặt..... Minh Lan bẻ đầu ngón tay tính qua hai lần, thế nào cũng không đủ, hôm qua nàng đã viết một phong thư gửi cho Hải thị, nhờ chị ấy tiến cử một nhân nha tử* đáng tin cậy. (*chỉ người trung gian, môi giới)

Hải thị sắp lâm bồn nên không thể hoạt động nhiều, đang lúc buồn bực phiền muộn thì nhận được thư Minh Lan gửi nên lập tức ra tay. Ngay sáng sớm hôm nay, hai nhân nha tử đã cầm danh thiếp của Hải thị dẫn một đám người tới cửa. Minh Lan sai người mở thiên thính ở ngoại viện đưa bọn họ vào phòng khách thượng đẳng, bản thân chậm rãi đi qua.

Hai nhân nha tử kia đều là phụ nhân ước chừng ba bốn mươi tuổi, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, lời nói cung kính thoả đáng. Vì đã quen giao tiếp với nhà quan lại phú quý cho nên ăn nói rất đúng mực, vừa không quá lớn tiếng cũng không liếc mắt bốn phía, đứng phía sau là hai ba hàng trai gái, lớn nhỏ không đồng đều, phần lớn nằm trong khoảng mười đến mười ba mười bốn tuổi, ai nấy đều cúi đầu cung kính.

Minh Lan khá hài lòng, nàng chỉ biết trong kinh họ Hải cũng được xem nhà quyền quý, nhân nha tử do quản sự bên cạnh Hải thị tiến cử hẳn là người tốt.

Cái gọi là nghề nào cũng có trạng nguyên, ở cổ đại, nhân nha tử này cũng phân thành ba bảy loại, cấp thấp chuyên làm những việc bị người khinh thường như kinh doanh nhà thổ, lòng dạ hiểm độc hơn còn kiêm lừa bán trẻ con nhà lành bị lạc (Anh Liên nữ sĩ đã từng xui xẻo), hạng nhân nha tử buôn bán trẻ con này, thường làm việc mờ ám không có giấy tờ thủ tục rõ ràng, sơ suất một chút sẽ gặp chuyện chẳng lành (Phùng công tử lại càng xui xẻo hơn).

Những nhà giàu vọng tộc muốn mua người đều có nhân nha tử cố định thu xếp, yêu cầu đảm bảo nguồn cung rõ ràng, giấy tờ thủ tục sòng phẳng dứt khoát, tuyệt không để lại hậu hoạn; nhân nha tử cấp cao hơn còn có thể đến các vùng tai ương hoang vu mua mấy bé trai bé gái về chinh đồn lại một phen, dạy dỗ trước vài quy củ, kiếm thêm tiền lời; bây giờ những đứa bé này đứng đây cơ bản không còn đáng vẻ quá bướng bỉnh hoang dã nữa.

Cho nên Tiểu Yến Tử quả thực chỉ có thể đi múa võ, nàng chỉ sợ ngay cả nhân nha tử nhìn cũng chướng mắt.

Thôi ma ma mím môi thật chặt, ánh mắt nghiêm nghị quét qua từng người, nêu ra mấy vấn đề, không cần mồm miệng nhanh nhẩu, không cần xinh đẹp diêm dúa, không cần lén lút sợ sệt, phải ăn nói rõ ràng, động tác nhanh nhẹn, may vá thêu thùa tốt, quan trọng nhất là trung thành cần cù và thật thà, chỉ cần không quá sứt môi lời rồn là tốt rồi, một mạch chọn chín gái, năm trai. Minh Lan ở bên mỉm cười ngồi nhìn, đối với một đám ánh mắt hoặc nịnh nọt hoặc bợ đỡ hoặc dò xét nhìn về phía mình đều vờ như không thấy, mặc dù có mấy người thanh tú nhu mì nàng nhìn rất thích, nhưng vẫn muốn chiếu theo quy củ mà làm, bảo Thôi ma ma người dẫn đi, kể cả một đám con nít có sẵn trong phủ hay là con cái tôi tớ đưa theo cũng đều dẫn từ ngoài vào, trước tiên dạy dỗ quan sát, sau đó mới phân đi các nơi.

Xong chuyện, Minh Lan triệu tập một đám con dâu bà hầu ra sau hậu viên phân phối công việc, việc cũng có loại béo bở loại xương xẩu, theo lý

thuyết mà nói, hẳn là giao công việc béo bở cho ‘Người nhà mình’, nhưng Minh Lan không nghĩ thế, nàng cho rằng quan trọng là phải nắm được then chốt công việc. Huống chi cái gì gọi là ‘Người nhà mình’? Hòa Thân trung thành với Càn Long, nhưng điều này cũng không gây trở ngại hẳn vợ vét tiền bạc. Có thể thấy được trung thành cùng tham ô cũng không có quan hệ tuyệt đối.

Cho nên thực ra mà nói, rốt cuộc người nào có thể dùng vẫn nên quan sát thêm, trước cứ theo năng lực sở trường của mỗi người để phân việc.

Minh Lan ngồi trên kiệu trúc hai người khiêng, Đan Quất bên cạnh dẫn hai hầu gái cầm sổ sách đi theo, một đám người vây quanh đi qua khắp mọi nơi trong phủ viện thuận tiện phân công công việc. Hôm qua nàng đã làm đủ công khóa, theo như nàng nhớ, khu trồng cây và hồ nước đã được phân thành từng khu nhỏ, bây giờ chỉ cần phái người quản lý trông coi từng khu.

Rừng trúc vẫn tiếp tục trồng trúc như lúc trước, rừng trúc cần phải thẳng tắp phong nhã, còn phải cho ra chút măng nắm tươi mới được, hay nhất là có một nơi râm mát, sau này có thể dùng trúc dựng một tiểu viện nghỉ mát. Vườn hoa thì vẫn tiếp tục trồng hoa, ngoại trừ bốn mùa phân phối cung cấp cho chủ tử các phòng, còn cần phải sửa sang lại vườn cho tốt, trừ lúc vào đông, thời gian còn lại đều phải hương thơm đầy vườn hoa gấm rực rỡ..... Còn lại, như hồ nước, rừng mai, sau nhà cũng cần người, tiếp theo là những nơi như quan trọng như phòng trống, khố phòng, trực đêm, nội viện, ngoại viện.

Cứ như vậy sau khi phân công xong từng việc, chẳng những khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả người bốn phòng Lại Hoa Điền Điều cũng âm thầm hoảng sợ sốt ruột.

Nói thật, thoát nhìn hành xử bề ngoài của Minh Lan quả thật không thể dùng đến mấy chữ ‘cẩn thận’ và ‘khôn khéo giỏi giang’ để hình dung — phải biết rằng, chủ mẫu lợi hại nhà người ta trời chưa sáng đã bắt đầu thức

dậy xử lý công việc, phân công công việc, kiểm tra đối chiếu các khoản mục, giao phó tiền bạc, kiểm tra sự vụ các nơi...

Mà Minh Lan lại thể hiện rõ một dáng vẻ phú quý nhàn rỗi, một tiểu mỹ nhân nũng nịu hiền hòa, như hoa như ngọc, ăn nói từ tốn, đối xử với mọi người luôn ôn tồn vui vẻ, thậm chí trong sinh hoạt hàng ngày của nàng cũng mang theo vài phần biếng nhác, mỗi ngày phải ngủ đủ năm canh giờ, sau khi ăn xong tản bộ nửa canh giờ, tùy thời tiết mà dạo dò hằm canh gì, chú trọng ăn uống nghỉ ngơi dưỡng sinh, cả ngày điều dưỡng bản thân đến mức da sáng thịt trơn trong trắng ngoài hồng, lúc nào cũng thư thái thoải mái, những công việc liên quan khác cứ chờ đấy giải quyết sau.

Đối mặt một chủ mẫu ‘không cần mẫn’ như vậy, nhóm vú già không khỏi có ý coi khinh, cũng hơi có phần thờ ơ sơ suất, cộng thêm tâm tư mách lới gian trá. Nhưng hôm đó, vừa gặp mặt, việc đầu tiên Minh Lan làm là tra xét lý lịch chi tiết từng cá nhân, xử trí Lại ma ma ngay tại chỗ, lúc này mọi người mới âm thầm cảm thấy vị phu nhân này không dễ lường gạt.

Đến hôm nay, nghe Minh Lan phân công sự vụ rõ ràng đâu ra đấy, mà lại còn ẩn theo sở trường mỗi người, hợp tình hợp lý, không vì quan hệ thân sơ mà có điều bất công, chỉ một phần của hồi môn thì do quản sự ngoại viện phân công Lưu Mãn Quý trông nom, làm mấy việc như trông giữ chăm sóc lâm viên (khu trồng cây cảnh) thậm chí còn cho giữ lại lợi nhuận dư để khích lệ.

Minh Lan nhấn mạnh lại một lần nữa gia quy ‘không thể giữ chức to ở cả nội viện lẫn ngoại viện’, bởi vì Thôi ma ma quản sự nội viện, một nhà ông Thôi còn đang xử lý đồ cưới diên trang núi rừng của Minh Lan ở bên ngoài, Kế Cường tính tình thành thật chất phác, nên cho giúp đỡ lo liệu quản lý xe kiệu chuồng ngựa.

Mọi người nhất thời đều kính phục.

“Cái gọi là lâu ngày mới thấu lòng người, mọi người có năng lực bản lĩnh gì từ từ sẽ biết hết.” Minh Lan nằm trên hiên chạm hoa, miễn cưỡng mỉm cười, “Ta tuổi còn nhỏ, phân công có thể không hoàn toàn thoả đáng, trước tiên cứ làm một năm, nếu thấy không phù hợp thì có thể đổi với nhau, nếu không có thể nói với ta...”

Một đám con dâu bà hầu giật mình, không dám khinh thường Minh Lan nữa, đồng thời hơi có vài phần kính sợ, mỗi người tiếp nhận công việc, sau khi vỗ ngực ra sức cam đoan một phen mới cung kính lui xuống.

Có điều chịu đả kích mạnh nhất có lẽ chính là người ở bốn phòng Lại Hoa Điền Điều, các bà vốn nghĩ Minh Lan tuổi nhỏ mặt non, trong phủ lại không có trưởng bối can thiệp, những tội tở tội thần thì không thể tin cậy, người mới đến thì chưa thể dùng, rõ ràng nhân số không đủ cho nên bọn họ dĩ nhiên dễ dàng chiếm được vị trí quan trọng béo bở, nào ngờ Minh Lan mặc dù nhìn rất ‘có tính trang trí’ rất vô dụng rất yếu điệu, nhưng không chút hoang mang, trong lòng đã sớm tính toán phân công điều phối công chuyện đầu vào đấy, từ đầu tới cuối không hề tỏ ra hốt hoảng hay luống cuống.

Không hiểu thì hỏi, hỏi xong lại xác minh, xác minh xong qua một ngày đã có phương án hoàn chỉnh, về cơ bản không cần các bà nhúng tay hỗ trợ. Nhìn Minh Lan dần dần quản lý sự vụ trong phủ thuần thục, mọi người đều đã có chỗ có việc, chỉ thấy mấy bà hầu già lui tới bận rộn, một phủ Cổ phủ lớn như vậy đã được xử lý gọn gẽ, lúc này mấy bà mới bắt đầu hoang mang.

Hổ đều đã bị chiếm hết, các bà bây giờ đều là củ cải già thì nên làm gì đây? Đặc biệt là Lại ma ma và Điều ma ma, vô cùng hối hận vì vừa đến đã đắc tội với Minh Lan, nay Hoa ma ma phụ trách bên Khấu Hương Uyển của cô Dung, Điền ma ma cũng lĩnh một việc không lớn không nhỏ, chỉ có hai bà, một người thì nhàn rồi, một người thì đang ‘Điều dưỡng thân thể’, cái này có thể gọi là tốt sao.

Minh Lan chẳng hơi đâu quan tâm mấy lời ca thán của mấy bà, tiếp tục dẫn người đến kho phòng, trước tiên kiểm kê đồ vật bên trong để nhập vào sổ sách, phân loại để sắp xếp lại, sau khi vào sổ xong xuôi thì căn cứ theo tờ khai mà bày la liệt một hàng dài nào đỉnh, lô, đồ sứ, đồ bằng vàng, đồ bằng ngọc, men, đồng đen, bình phong, bồn chạm ngọc thạch chờ bài trí, lại lấy ra hai mươi ba mươi xấp vải loại tốt giao cho phòng may mặc may cho mỗi người hai bộ quần áo mùa hè. Việc này vừa truyền ra tới tở trong phủ đều hết sức vui mừng, đáng thương cho bọn họ năm trước áo quần bốn mùa đều mua từ cửa hàng may bên ngoài, chất lượng vải kém chưa nói, còn không vừa người — thời buổi này nghề may cũng không phổ cập.

Nói đến kho phòng, Minh Lan lại giận không có chỗ trú. Hôm qua nàng mở cửa kho phòng kiểm tra thì ngửi thấy mùi thuốc đông y thoang thoang, vòng vèo qua mấy gian phòng lớn mới phát hiện một đồng lớn dược liệu quý hiếm nằm trong một góc phòng hẻo lánh, nào là nhân sâm, đương quy, sừng tê giác, ngưu hoàng, xạ hương, sừng hươu, đông trùng hạ thảo, hổ cốt (cao xương hổ), báo cốt (cao xương báo), hươu tảo (sỏi mật khi), thận hải cầu, mật gấu...Nói tóm lại trông chẳng khác nào tiệm tạp hóa, chất đầy nửa gian phòng.

Hai mắt Minh Lan nhìn chăm chăm, một số dược liệu không được bảo quản đúng cách đã mất đi mấy phần dược tính. Đối mặt với sự lãng phí như vậy, nàng giận dữ chất vấn Cố Đình Diệp, nào ngờ hắn còn vui mừng nói: "...Còn có hổ cốt và mật gấu sao? Tốt quá! Cậu Thành Tiềm sắp đi đóng giữ Miêu Cương mà đầu gối bị thương lại chưa lành, phía nam không khí ẩm ướt nhiều khí độc bệnh độc, tôi đang định chuẩn bị hai thang cao hổ cốt thượng hạng mang cho cậu ta, ngày mai em tìm đưa cho tôi nhé!"

Minh Lan không nói gì, người này hoàn toàn không nắm được trọng điểm trong lời mình. Không biết lúc nghe hoàng đế nói chuyện hẳn ta có thể không.

Minh Lan vừa lắc đầu thở dài vừa sắp xếp lại dược liệu, tỉ mỉ ghi chép chú mục lại vào danh sách. Dù mệt mỏi rã rời nhưng không phải không có thu hoạch, Minh Lan tìm thấy được mấy cây nhân sâm núi lâu năm rất béo, nàng liền lấy cây lớn nhất tặng cho Thịnh lão phu nhân, lại tìm thêm vài dược liệu và thuốc bổ dành cho sản phụ và người mới sinh gửi cho Hải thị và Hoa Lan.

Bận bịu đến tận đầu giờ Thìn Minh Lan mới giật mình nhận ra đã quá bữa trưa, việc này cực kỳ vi phạm đạo dưỡng sinh của mình, sẽ kéo theo ảnh hưởng đến cả giấc ngủ trưa, không khỏi oán hận sâu sắc, lúc này nghiêm túc tuyên bố: Công việc hôm nay đã xong, có việc gì ngày tới nói tiếp.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, ngồi nhìn một bàn tròn nhỏ đầy thức ăn, húp xong một ngụm canh, Minh Lan mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều, buông thả, Tiểu Đào dẫn một bà hầu bưng theo một hộp thức ăn tiến vào.

Bà hầu ước chừng bốn mươi tuổi, người cao lớn, mày rậm mắt to, da thịt mập mạp mỡ màng, áo quần khá sạch sẽ gọn gàng, dáng vẻ cũng ngay thẳng. Bà thận trọng tiến lên thỉnh an Minh Lan, sau đó bưng một đĩa thức ăn từ trong hộp đặt lên bàn, lá sen xanh biếc lót trong chiếc đĩa sứ thanh hoa* trắng mỏng đặt trên bàn tròn tám cạnh, ngay lập tức mùi thơm tràn ngập căn phòng.

*gốm sứ Thanh Hoa: một loại sứ màu trắng hoa lam rất nổi tiếng vào thế kỷ 18, đồ sứ Thanh Hoa là một mốc son đánh dấu sự chuyển giao thời kỳ đồ sành sang đồ sứ màu.

“Phu nhân, đây là cơm nếp sườn hấp lá sen. Lão nô dựa theo phân phó của phu nhân, trước dùng nước gừng sôi để tẩy máu và mùi tanh rồi tẩm ướp gia vị trong một canh giờ, tiếp mới rán sơ qua dầu sôi, cuối cùng lăn qua gạo nếp đã ngâm nước cho mềm rồi dùng lá sen đã ngâm qua rượu nếp bọc lại đặt vào lồng hấp, chưng đủ một canh giờ, luôn giữ lồng hấp ở nhiệt

độ nóng, lúc này vừa mới lấy ra.” Giọng nói bà ta thô to nhưng bà cố ý đè thấp lại có vẻ vô cùng lấy lòng.

Minh Lan nhìn qua màu sắc bài trí trong đĩa, khẽ gật đầu, bà ta hơi thở phào, sau đó nàng hạ đĩa ném thử một miếng, nét mặt chậm rãi lộ ra nụ cười thỏa mãn, bà ta cuối cùng cũng bớt căng thẳng.

“Cát ma ma vất vả rồi.” Minh Lan buông đĩa, mỉm cười nói, “Món này quan trọng ở một chữ “Thấm”, gạo nếp phải thấm vị thịt, thịt phải thấm mùi gạo, cả món ăn phải thấm hương sen; ướp gia vị phải thấm, chừng sườn và gạo nếp phải thấm, như vậy mới mềm và ngon. Bà làm rất tốt, sườn này đặt lên hấp không lâu, gạo nếp ở phía trên sẽ hòa với thịt ngấm xuống phía dưới.”

Vẻ mặt Cát ma ma tươi cười “Đa tạ phu nhân chỉ điểm, già này chỉ là một người quê mùa, chỉ mong phu nhân không ghét bỏ là tốt rồi.”

“Người quê mùa hay không không quan trọng.” Minh Lan bưng chén trà khẽ nhấp một ngụm, hòa tan mùi vị trong miệng, động tác hết sức tao nhã, “Nhà bếp là một nơi quan trọng, bây giờ tôi giao nó cho bà, chỉ mong bà tận tâm tận lực, chớ có xem nhẹ nó.”

Cát ma ma cười liên tục khom lưng đáp lời, Minh Lan lại nói: “Tôi không có yêu cầu gì nhiều, chỉ một cái, sạch sẽ. Thức ăn sạch sẽ, con người sạch sẽ, sổ sách rõ ràng; đặc biệt là đồ ăn thức uống của tôi và lão gia, nếu có gì không tốt, bà chớ thanh minh biện bạch với tôi làm gì, trước tôi sẽ bắt bà khai đao!”

Sắc mặt Minh Lan lạnh lùng nghiêm trọng, Cát ma ma bày vẻ mặt hết sức trung thành, lớn tiếng cam đoan, giọng nói cơ hồ rung chuyển cả cửa hiên.

“Được rồi, lát nữa tôi sẽ phân vai cô dâu hầu gái trợ giúp cho bà, bà lui xuống đi. Món ăn này làm rất tốt, buổi tối làm tiếp một phần để lão gia nếm

thử.” Minh Lan phất tay một cái, Cát ma ma cuống quýt khom lưng rời đi.

Thấy Cát ma ma đã đi xa Tiểu Đào mới tiến lên chia thức ăn cho Minh Lan, đồng thời nói khẽ: “Bà ấy béo thật” Minh Lan bật cười: “Đầu bếp trước nay đều thế, dù không béo vì ăn, chỉ ngửi mùi dầu khói cũng béo rồi.”

“Có điều tay nghề không tệ.” Tiểu Đào nhìn cơm nếp sườn hấp có phần động tâm, “Dù cô chủ nói muốn ăn món gì cũng có thể làm giống tám chín phần.”

Minh Lan thấy xung quanh không có ai mới đổi một đôi đũa khác, gắp một miếng cơm nếp sườn bỏ vào miệng Tiểu Đào, cười nói: “Phủ Lệnh quốc công bị phế này vốn nổi danh xa xỉ hưởng lạc, bà ấy tính tình ngay thẳng, không chịu cùng mọi người làm sổ sách đen nên bị gạt bỏ xuống phòng bếp; bây giờ ta chưa có nhân thủ tốt, trước cứ dùng bà ấy đã, dù sao một nhà bà ấy đều nằm trong tay ta.”

Miệng Tiểu Đào tràn ngập vị thơm, hàm hồ nói: “Phu nhân đừng nóng vội, chẳng bao lâu nữa chị Thúy Vi sẽ từ kim Lăng đến đây, lúc đó cô có người rồi có thể giảm bớt mấy bà già lắm lời vô ích kia đi.”

“Ngày trôi thật nhanh, dường như chị ấy mới lập gia đình hôm qua, thế mà nay đã làm mẹ.” Minh Lan nhớ tới Thúy Vi, suy nghĩ không khỏi bay xa, lập tức quay lại nói: “Chuyện lần trước nói tới đâu rồi? Em nói tiếp đi.”

Nhắc đến chuyện này Tiểu Đào lập tức hưng phấn hẳn lên, với dáng vẻ hiền lành thật thà trời sinh, rất nhiều người muốn nói chuyện với nó, mà lúc nói cũng thường không có tâm lý đề phòng, đến nỗi nó có thể dễ dàng thu thập ngòi lê đôi mách ở khắp mọi nơi. Bàn về năng lực thăm dò tin tức, phải nói không ai có thể vượt qua nó; hai ngày nay nó tiếp xúc nhiều với người bốn phòng, thu được không ít tin tức của phủ Ninh Viễn hầu.

“Hoa ma ma là người hầu của họ Cố, bà ấy tính tình thẳng thắn, khi em hỏi thì cũng chịu nói nhưng nói rất ít, không đồng ý bàn tán sau lưng nhà chủ. Điền ma ma ngược lại rất dễ bắt chuyện, em chưa mở miệng bà ấy đã ngồi tán hết chuyện, nhưng nói cũng rất...có chừng mực. Còn hai người khác thì không chịu nói gì.” Tiểu Đào đứng bên báo cáo, Minh Lan cầm đũa từ từ ăn cơm, chăm chú lắng nghe.

“Không sao, hôm nay ta đã phân công xong xuôi, qua một thời gian e là còn nói nhiều hơn nữa; em hãy nói mấy chuyện mà ta bảo em hỏi đi.”

“Dạ.” Tiểu Đào vội vàng nhớ lại, “Đầu tiên là dì Cung. Nàng ta vốn không phải xuất thân hầu gái, nguyên là con gái tú tài, có quan hệ xa với nhà mẹ của Dư phu nhân cho nên cũng có quan hệ với họ Cố, sau khi gia đình gặp khó khăn thì tìm tới nương nhờ vào phủ Dư, nói là hầu gái của Dư phu nhân nhưng thực ra tình như chị em, ngay cả tên cũng cùng một chữ. Sau đó được Dư phu nhân làm chủ nâng lên làm lễ — những lời này là do Hoa ma ma nói.”

“Vậy Điền ma ma nói thế nào?” Minh Lan rất hứng thú, cầm chiếc đũa trong bát.

Tiểu Đào thuật lại tuyệt đối nguyên nước nguyên vị, nó cười rất hưng phấn: “Điền ma ma nói, bên ngoài bà ấy không biết, chỉ biết sau khi Dư phu nhân ra ngoài náo loạn một trận, cậu rể hồi phủ liền kêu gào muốn bỏ vợ, sau nhờ lão Hầu gia áp chế, dì Cung mới nâng lên thành lễ.”

Minh Lan ồ một tiếng — Dư Yên Hồng muốn đánh bán mẹ con Mạn nương, Cố Đình Diệp tức giận, cho nên nàng ta mới dùng Cung Hồng Tiêu để bồi thường.

Tiểu Đào đứng một hồi cũng mỏi chân, Minh Lan tốt bụng kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, nàng tiếp tục nói: “Về sau cậu rể rời kinh, Dư phu nhân cũng mất, mọi người trong nhà cũng rời đi hết, chỉ có dì Cung và một

người tên Thu nương ở lại, nói là muốn đợi cậu rể trở về. Thái phu nhân liền cấp một viện nhỏ để hai người ở.”

Minh Lan nghe xong, ánh mắt lấp lóe, lúc trước nàng đã sớm lưu ý, mấy cô gái được đàn ông thu nhận vào phòng lại không thể tu thành chính quả, cuối cùng số phận sẽ thế nào.

Nói như vậy, nếu chủ nhân nhân từ sẽ cho một số đồ cưới lớn, tìm gả cho một người thành thật đáng tin, có điều sẽ không có mối tốt, nếu không phải gã sai vặt đầy tớ nhà quan thì cũng là anh nông dân ngoài phủ hay người phường chợ búa, thậm chí còn có cả con hát (Tưởng Ngọc Hạm).

Còn nếu chủ tử lạnh lùng độc ác, có lẽ sẽ khiến cho người ta rước lấy hiềm nghi hay phạm phải lỗi gì mới đuổi ra ngoài, nếu vậy số phận khó lường.

Cung Hồng Tiêu là người thông minh, về phần Thu nương, có lẽ là tình thâm ý trọng — Minh Lan khẽ mỉm cười.

“Còn chuyện cô Dung.” Tiểu Đào thấy vẻ mặt Minh Lan vẫn thản nhiên mới nói tiếp, “Gần ba năm trước cô ấy được đưa vào phủ Ninh viễn hầu, lúc ấy lão Hầu gia vừa qua đời, cậu rể lại cách xa kinh thành. Hầu phu nhân và thái phu nhân tốt tâm cho nên giữ lại. Vốn lúc đầu ở bên cạnh Hầu phu nhân, nói là để làm bạn với cô Nhàn. Khoảng một năm trước, thái phu nhân đột nhiên bảo dì Cung và Thu nương chăm sóc cô Dung, tất cả chi phí ăn mặc đều y như phân lệ của cô Nhàn. Những điều này do Hoa ma ma nói.”

Minh Lan khẽ cười, vị Hoa ma ma này đúng là người khéo léo, nói chuyện rất thú vị.

“À, còn có chuyện ở mấy phòng khác nữa.” Tiểu Đào nói một hồi đã khát khô, Minh Lan cười híp mắt múc cho nó một chén canh, khích lệ nó nói tiếp, “Ngũ lão phu nhân quả thật không thích Dương đại phu nhân, cô con dâu này vốn được chỉ hôn, là con gái một đồng niên của Ngũ lão thái

gia, vốn cũng là một tiểu thư nhà quan, nhưng mười mấy năm trước nhà cha mẹ nàng ta phạm phải tội, bị tước mũ ô sa chưa nói, còn bị tịch thu không ít gia sản, kể từ đó Ngũ lão phu nhân liền không muốn kết cửa hôn sự này.”

Minh Lan cầm lại chén canh trống không, cười nói: “Ta hiểu rồi, nhất định là Ngũ lão thái gia khẳng khẳng muốn giữ chữ tín, cho nên mới kết cửa hôn sự nay.”

Tiểu Đào nhếch ngón tay cái lên: “Phu nhân thật thông minh.”

Minh Lan chép miệng lắc đầu, loại hôn nhân này cũng không dễ dàng, cho dù vào cửa sinh được con trai, Ngũ lão phu nhân cũng chưa chắc đã bằng lòng nàng ta.

“Ngũ lão thái gia ngược lại rất coi trọng đại phu nhân, mấy lần Dương đại lão gia gây họa bên ngoài đều nhờ Dương đại phu nhân cầu xin Ngũ lão thái gia mới bỏ qua cho. Có điều Dương đại gia mặc dù không biết phẩn đấu, nhưng cậu cả của Dương đại phu nhân rất khá, chăm chỉ đọc sách tiếp thu kiến thức, hiểu biết lý lẽ, rất được mấy vị tiên sinh khen ngợi.” Tiểu Đào nặn ra chút trí nhớ cuối cùng.

Minh Lan đang cầm bát ăn cơm, vung vung đũa mỉm cười — phía sau mỗi ông cha khốn kiếp đa số sẽ có một đứa con thành công; a di đà phật, hy vọng định luật này không có vế ngược lại.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Trước Khi Nhận Cáo Mệnh

Trời đã chạng vạng, Minh Lan thấy Cố Đình Diệp còn chưa về phủ liên bảo nhà bếp giữ ấm cơm tối chờ. Cát ma ma là người nhanh trí, mấy ngày nay dần dần biết món ăn yêu thích của Minh Lan, liền bưng lên trước một bát canh cá trích viên cất với nước cam sành. Loại cá này vốn nhỏ, viên lại chỉ to bằng đầu ngón tay, chưng với cam sành vị chua ngọt, không đầy bụng mà lại có thể đỡ đói, Minh Lan ăn rất ngon miệng.

Ai biết vừa ăn được hai miếng, Cố Đình Diệp đã nhanh chân bước vào trong nhà. Minh Lan vội vàng đặt bát canh xuống, đứng dậy giúp hăn thay y phục rửa mặt. Ai ngờ hăn vừa ngửi thấy mùi thơm của canh, không vào trong nhà mà lập tức đưa tay bưng lên uống, cũng không cần thìa mà ừng ực mấy tiếng đã uống hết bát canh cá viên.

“Ấy, cái đó là em ăn một nửa...” Minh Lan há miệng, tên này sao giống quỷ chết đói đầu thai vậy.

Cố Đình Diệp đặt bát canh xuống, đưa tay vuốt vuốt gương mặt nhỏ của Minh Lan: “Là đồ của vợ tôi ăn sợ cái gì.”

Minh Lan đi theo hăn vào buồng trong, giúp hăn cởi đồ thay y phục. Thân hình Cố Đình Diệp cao lớn, Minh Lan mỗi lần đứng trước mặt hăn đều có cảm giác giống như bị núi Thái Sơn đè. Đang hết sức chăm chú cởi nút buộc ra, bên má trái đột nhiên có cảm giác ấm áp, Minh Lan biết là vừa

bị Cố Đình Diệp hôn một cái, thấy trán hấn như giãn ra: “Vợ tôi thật là xinh đẹp,”

Gương mặt trắng như ngọc của Minh Lan ửng đỏ, rất khiêm tốn nói: “Chàng đúng là có mắt nhìn.”

Cố Đình Diệp ngạc nhiên, lập tức cất giọng cười lớn, ôm thân thể mềm mại yêu kiều của Minh Lan xoay tại chỗ hai vòng. Minh Lan bám vào bờ vai của hấn nhìn xuống mặt đất có mấy phần sợ sệt, lập tức ra sức đập cho hấn hai cái, ngược lại làm Cố Đình Diệp ôm siết nàng vào lồng ngực, hôn bừa bãi trên cổ trên má nàng mấy cái.

Da dẻ Minh Lan non mềm bị quét qua quét lại ram ráp mấy cái liền cảm thấy vừa tê vừa ngứa, đưa tay dùng sức đẩy đầu của hấn ra giận dữ nói: “Chàng thuộc giống chó à!” Mỗi ngày tan sở đều đến một hồi, da dẻ nàng đã quá mẫn cảm rồi.

Cố Đình Diệp cười lớn đặt nàng xuống đất, vẫn ôm nàng vào ngực đung đưa, lại hôn miệng nhỏ của nàng một cái, cúi đầu dụi vào trán Minh Lan. Hơi thở dày đặc phả vào mặt thiếu nữ, khàn giọng nói: “Cô bé ngoan.”

Giọng điệu vô cùng thân mật nuông chiều, mặt Minh Lan lại nóng lên một trận.

Rửa mặt xong, Minh Lan đơn giản là gỡ búi tóc của Cố Đình Diệp ra: “Thả ra đi, trong phòng của mình cũng không có ai nhìn thấy.”

Cố Đình Diệp mới đầu có chút do dự nhưng cả ngày nghiêm chỉnh búi chặt, da đầu giờ rất khó chịu, thêm nữa mười ngón tay Minh Lan đã đưa vào trong tóc của hấn. Ngón tay tinh xảo linh hoạt bấm lên da đầu xoa nắn mấy lần, hấn liền cảm thấy vô cùng thoải mái, biết nghe theo là đúng rồi.

Bàn ăn đã bày lên, ở giữa phòng rộng rãi là một cái bàn tròn phú quý trạm trổ hoa văn tứ quý bằng gỗ lê. Phía nam có ba cửa sổ lớn, chỉ thấy

cánh sắc ngoài trời còn sáu phần sáng rực rỡ, bốn phần âm u. Chân trời ráng mây dày tựa lửa, nhuộm mặt đất vàng rực, cây hải đường ngoài cửa sổ cũng rực rỡ tựa gấm, nụ hoa hé nở điểm đầy đầu cành. Tuy nói hoa hải đường không có hương thơm nhưng cũng có khí hương nhẹ nhàng của cây ăn quả, phất phơ theo gió tung bay vào nhà. Cố Đình Diệp đổi một thân áo mềm trắng bên trong áo dài, tóc dài dày đặc, chậm chậm đi tới cạnh bàn ngồi xuống, nhìn cảnh này chỉ cảm thấy tâm rộng khí thuận, một ngày mệt mỏi đều tan hết.

Món ăn trên bàn không nhiều, có năm món một canh. Ở giữa là một bát canh cá bạch chỉ đa bảo, nước canh màu ngà sữa, tô điểm bằng màu xanh biếc của hành, một món thịt viên ngó sen chua cay, một bát thịt bò nướng bánh tráng thơm phức, một bát xương sườn gạo nếp, một con gà tre hấp tương, cuối cùng là món cải bó xôi xào vừng.

Cố Đình Diệp khẩu vị tốt, vui đầu ăn luôn. Minh Lan mới ăn mấy đũa đã dừng miệng. Hăn thế mà lại một mạch tiêu diệt hai bát cơm lớn, nửa đĩa bánh tráng thịt bò, lượng món ăn cũng không nhiều, hăn còn cảm thấy còn chưa đã miệng.

Minh Lan thấy hăn ăn ngon lành liền cảm thấy vui vẻ, chỉ vào canh cá mà mèo khen mèo dài đuôi nói: “Con cá này là do em tự tay câu đấy! Cá trong ao chắc là do thái bình đã lâu, đều rất ngốc, thả mỗi câu một cái là kéo lên. Vườn sau nhà chúng ta quá lớn, em định gieo vào mấy loại cây ăn quả. Chàng thích loại nào mau nói, em cho người đi mua hạt giống...”

Cố Đình Diệp lẳng lặng nhìn Minh Lan vẻ mặt sáng sủa, trong lòng gợn sóng lăn tăn...

Tiểu Đào dẫn hầu gái đến thu dọn bàn ăn lại. Đan Quất dâng hai bát nước chè xanh. Người làm lui ra xong, Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan chăm chú, bỗng trầm giọng nói: “Em không cần nhần nhịn, có gì không thoải mái nói cho tôi biết.”

Minh Lan ngạc nhiên, đang bình thường sao bỗng nhiên nói mấy lời này.

“Chỉ cần là ở trong phủ, có ai chọc em không thoải mái em đều có thể trừng phạt!” Khóe miệng Cố Đình Diệp cong lên tàn nhẫn, ánh mắt thâm trầm: “Không cần sợ này sợ kia, có gì đều đẩy đến tôi! Tôi thật sự muốn xem có ai to gan lớn mật dám đối đầu với tôi!”

Minh Lan nháy mắt một cái: “Em... không có gì không thoải mái!” Hai ngày nay nàng quyền uy ngày càng lớn, người trong phủ về cơ bản không dám nói nhiều nửa câu, ngoại trừ Lại ma ma với Điều ma ma có thân phận là do trưởng bối tặng cho.

“Em hôm nay vì sao không nói với tôi chuyện thím Năm?” Sắc mặt Cố Đình Diệp càng nặng nề.

Minh Lan hơi hiểu ra, nhưng vẫn nói: “Em nói đây, thím Năm có đến thăm nhà.”

“Đến thăm nhà? Chắc không phải rồi, sợ là đến gây sự.” Mắt Cố Đình Diệp càng u tối, hừ lạnh nói: “Con trai bảo bối của bà ta ở bên ngoài gây họa, trước kia thì thôi đi, người ta cũng nhìn tên tuổi của phủ Ninh Viễn hầu không dám làm gì. Bây giờ biển hiệu cũng bị hạ rồi, nếu không phải có tôi chống đỡ, bà ta còn có thể sống yên bình như vậy? Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!”

Minh Lan lại mỉm cười thờ dãi, lôi kéo tay hắn nói: “Chàng yên tâm, em cũng không dễ bị ức hiếp. Hôm nay thím Năm đến nói em mấy câu, cũng bị em quật lại.” Minh Lan thấy hắn vẫn còn chưa hết giận, lại nói: “Chàng cũng đừng cáu giận, chàng giờ là người trên chốn quan trường, bao nhiêu con mắt đang nhìn chăm chăm, không nên khiến người ta lấy làm có mới phải. Chàng yên tâm, mấy chiêu trò của chú thím nhà chàng em không để vào mắt, đến lúc đó chỉ cần giả ngu thôi, đây chính là sở trường tuyệt nhất của em.”

Cố Đình Diệp không nhịn được cười thầm, lại nhìn nàng chăm chú thêm một lúc mới nói: “Vậy thì tốt, tôi cưới em không phải để em bị người ta ức hiếp.”

Minh Lan trong lòng cũng thấy hơi cảm động, nhưng loại cảm động này chỉ duy trì đến lúc đi ngủ. Cố Đình Diệp không cho người ngoài bắt nạt nàng nhưng bản thân hãn động tay động chân thì không chút khách khí. Đêm vừa xuống, Minh Lan đã bị hãn đè xuống giường lăn qua lăn lại, chỉ cảm thấy eo sắp đứt ra, cầu xin tha thứ một hồi, Cố Đình Diệp mới khách sáo nhét cái đệm gấp vào dưới eo nàng, con người đỏ lên, tiếp tục thô lỗ xoa nắn nàng.

Không biết qua bao lâu, mây mưa mới không dễ dàng tản đi. Minh Lan ôm gối đau xót ghen ngào. Cố Đình Diệp vẫn đặt nửa người trên người nàng, vuốt ve da thịt trơn mềm, biểu hiện rất sung sướng.

Minh Lan dứt quãng nói: “Ngủ đi, ngày mai chàng còn phải vào triều sớm đấy.” Cố Đình Diệp cúi xuống hôn nàng một cái, mỉm cười nói: “Ngày mai tôi xin nghỉ, không lâm triều.”

“Tại sao?” Minh Lan tự nhiên nổi lên cảnh giác.

Cố Đình Diệp nhìn dáng vẻ của nàng, giống như con mèo con đang phát cáu, móng vuốt còn non nớt nhưng mặt thì đầy vẻ đề phòng. Hãn cười nói: “Ngày mai trời sáng, trong cung sẽ đến tuyên chỉ, xong rồi tôi với em vào cung tạ ơn.”

“Tuyên chỉ cái gì?” Minh Lan sửng sờ.

Cố Đình Diệp nhéo mũi nhỏ của nàng, lại cười nói: “Chồng em xin cho em cái cáo mệnh.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Một Nhà Thái Hậu, Thái Hậu, Hoàng Hậu, Phi Tần, Quốc Cữu

Sáng sớm hôm sau, Minh Lan sai người mang cái hương án gỗ tử đàn từ phòng kho ra ngoài, sau khi lau chùi sạch sẽ thì đặt ở tiền sảnh, chỉ thấy hoa văn nhẵn nhụi sáng mượt, sắc gỗ bóng loáng mơ hồ hiện lên màu tím sậm, quả nhiên là đồ tốt lâu năm.

“Dùng món này để tiếp chỉ chắc đủ thành ý rồi ấy nhỉ.” Minh Lan vuốt ve mặt gỗ, âm thầm tán thưởng.

Cố Đình Diệp vận một bộ bào phục màu son thêu kỳ lân đang ngồi ngay ngắn trên ghế đầu nhà chính, mặt mày ẩn tình, khóe miệng mang theo ý cười, lời nói đầy thâm ý: “Phu nhân đã có thành ý thế, vi phu há lại không biết.”

Mặt Minh Lan đỏ lên, đem qua người này lấy việc này đòi công, yêu cầu nàng dùng hành động thực tế để biểu thị lòng cảm ơn đối với mình, là một người làm pháp luật thưởng phạt công minh, nàng đành dùng hết sức lực thưởng hăn một phen...Xoa xoa thắt lưng mỗi nhừ, Minh Lan hậm hực, cuối cùng người này vẫn nhớ ngày mai phải vào cung, bấy giờ mới giữ lại tí chừng mực.

Chừng đầu giờ Thìn thì có thái giám cung vệ che dù đánh chiêng đến đây tuyên chỉ, Cố Đình Diệp thông thả dắt Minh Lan đi ra ngoài, đến Triều Huy đường, quỳ xuống trước hương án tiếp chỉ, thái giám tuyên chỉ họ Hạ ước

chừng hai mươi tuổi, mặt vuông mày thẳng, vẻ mặt tươi cười hiền lành, tựa hồ hẳn đã biết Cố Đình Diệp trước đó cho nên không hề dài dòng trực tiếp tuyên chỉ.

Thánh chỉ và việc bản tin phát thanh không khác nhau mấy, cách thức bao đời không đổi, đầu tiên là biểu đạt ân điển của hoàng đế, rồi là biểu dương Minh Lan “Tĩnh dung uyển nhu, thực thuận duy tắc, bình thuận khác cung” (bình tĩnh khoan dung, dịu dàng khéo léo, hiền thực thận trọng, tuân thủ phép tắc, nhu thuận kính cẩn), cuối cùng là tuyên bố sắc phong nàng làm Nhị phẩm phu nhân, over.

Hai tay Minh Lan tiếp nhận quyển trục văn thư sắc phong cáo mệnh bằng gấm in hoa văn sư tử chim loan mặt tê giác sừng trâu, một khay châu quan khăn quàng vai*, cung kính dập đầu khấu tạ thiên ân. Sau khi đứng dậy, Cố Đình Diệp bảo nàng đi thay quần áo, còm mình mời Hạ thái giám vào phòng khách dùng trà, thái giám nhún nhường từ chối hai lượt rồi mới vào.

*khăn quàng vai: một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc thời xưa

“Thì ra là cậu.” Vừa vào phòng, Cố Đình Diệp liền thay đổi vẻ mặt trang nghiêm lúc trước, để Hạ thái giám ngồi xuống, cười nói: “Nghe nói năm trước cậu phải đi Thượng Thiện Giám thu mua củ cải trắng, sao bây giờ lại chạy tới đây rồi?”

Mặt mày Hạ thái giám tươi cười, lại than thở: “Ái dà...công việc béo bở làm gì đến phiên tôi, vẫn cứ làm chân chạy việc thôi, mà mấy ngày này Nhị gia náo nhiệt quá nhỉ.”

Cố Đình Diệp trừng mắt liếc hẳn, cười đùa nói: “Ngoại thần không nên giao thiệp nhiều với nội hoạn, ta không giữ cậu nữa, bây giờ trong cung đề phòng nghiêm ngặt, cậu cũng phải cẩn thận vào.” Vừa nói vừa móc một

món đồ từ trong tay áo nhét vào tay Hạ thái giám, “Biết cậu thích cái này nên đã sớm chuẩn bị cho cậu, vốn định hôm nay tiến cung thì đưa cho cậu.”

Hạ thái giám thu lại vẻ cười đùa, nghiêm mặt nói: “Nhị gia là một người tốt, trong lòng tôi hiểu rõ.”

Sau khi hai người nói thêm mấy câu, Cố Đình Diệp tự mình tiến người ra cửa, lúc quay lại đã thấy Minh Lan áo xống nón nẩy xong xuôi cả rồi. Bên ngoài chính chần chu khoác chiếc khăn quàng vai màu xanh đậm dệt hoa văn mây vàng chim phượng, bông tai chim phượng màu vàng rũ xuống, bên hông buộc một thắt lưng da ngọc, tóc búi kiểu viên kế cài ngọc châu, đội mũ loan phượng song phượng ngậm châu, nhất thời đầu đầy ngọc ngà lấp lư.

Hôm ấy Cố Đình Diệp không cưỡi ngựa mà cùng ngồi xe kiệu lớn ba ngựa kéo với Minh Lan, bên trong kiệu có đặt một cái phản, trên đấy đặt một bàn trà nhỏ, hai vợ chồng cách bàn trà đoạn chính mà ngồi — để không làm rối dung nhan.

Cố Đình Diệp vẫn chặt lại khăn chít ô lăng sa triển giác trên đầu: “Sau khi tiến cung trước phải đến Từ Ninh cung bái kiến thái hậu.”

“...Bái kiến vị nào?” Minh Lan đỡ châu quan nặng nề trên đầu, ánh mắt lóe lên tia nghịch ngợm.

Khóe miệng Cố Đình Diệp hơi cong lên: “Bái kiến cả hai vị.”

Minh Lan đang cầm châu quan, ngược đầu nhìn đỉnh xe đến ngậy người, tiếng ồn ào náo nhiệt của phố phường bên ngoài truyền vào không ngừng, còn có tiếng hô to gọi nhỏ của mấy cửa hàng mới khai trương, “...Tại sao phải lập tới hai vị hoàng thái hậu vậy?” Nàng vô tình hỏi.

“Tôi còn tưởng là em sẽ không hỏi nữa đấy?” Cố Đình Diệp vươn cánh tay dài quay đầu Minh Lan sang phía đây, giúp nàng đỡ châu quan, chỉ thấy

nàng thoa một lớp son phấn mỏng, trang dung đoan trang nhã nhận che mất một nửa dung sắc xinh đẹp diễm lệ của nàng, mặc dù vẫn tươi đẹp như trước, nhưng lại có vẻ vô cùng ôn hòa khiêm nhường, đây là lần thứ hai hẳn thấy nàng tô son điểm phấn, lần đầu là khi vén khăn hỉ lên—hẳn hiểu ý của Minh Lan.

Minh Lan thấy hẳn ngẩn người nhìn mình, vỗ vỗ nhẹ lên tay hẳn: “Chàng nói tiếp đi chứ.”

Cố Đình Diệp lại cười cười: “Lại nói tiếp Thánh Đức thái hậu vận khí không tốt, nghe người ta nói năm đó một đêm trước khi Tứ vương gia mưu nghịch, tiên đế đã dự tính lập Tam vương gia làm thái tử, Đức phi nương nương làm hoàng hậu, chỉ cách một ngày, tất cả đều tan thành bọt. Tiên đế cảm thấy có lỗi với bà, liền sắc phong bà làm Hoàng quý phi, đồng thời trước giường bệnh cũng căn dặn hoàng thượng phải chiếu cố gia tộc của Đức phi nương nương nhiều hơn, sau khi tiên đế băng hà, trong triều có người dâng tấu đệ trình cũng lập Đức phi làm thái hậu, hai cung cùng tồn tại, hoàng thượng đã chuẩn tấu.”

Minh Lan ngậy người một lúc, mới ồ một tiếng: “Hoàng thượng thật là hiếu thuận nhỉ.”

Cố Đình Diệp nhìn nàng chăm chăm, như cười như không: “Sao tôi lại thấy vẻ mặt em không phải nói vậy nhỉ.”

Minh Lan híp mắt, bày ra một tư thái thật cao thâm, chậm rãi lắc đầu nói: “Mũ thì phải vừa với đầu chứ.”

Cố Đình Diệp nhéo tay nhỏ của nàng một cái, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, khoe miệng mỉm cười — xưa nay, ngôi vị thái hậu này, hoặc là mẹ cả của hoàng đế, hoặc là mẹ đẻ, mà vị Đức phi nương nương này lại chẳng thuộc nhóm nào.

“Có điều,” Cố Đình Diệp lại nói, “Thánh Đức thái hậu dù sao cũng đã đại chương phượng ấn nhiều năm, căn cơ vững chắc người khác không thể sánh bằng.”

Minh Lan nghe vậy bỗng căng thẳng, Cố Đình Diệp vỗ vỗ tay nàng an ủi: “Em đừng vội, sắc phong cáo mệnh không phải chỉ một mình em, hôm nay đến tạ ơn còn có Uy Bắc Hầu phu nhân và vợ của Tả phó thống lĩnh Ngự lâm quân Trịnh Kiều.

Minh Lan đang ôm mặt, vui vẻ nói: “Chẳng lẽ hoàng thượng vì chờ chàng mà đến giờ mới sắc phong cáo mệnh?” — Cậu Hai ở trước mặt hoàng đế có thể diện đến thế cơ à?!

Cố Đình Diệp vỗ nhẹ móng vuốt mũm mĩm của nàng, tức giận liếc nàng một cái: “Bọn họ một người là Quốc cứu phu nhân, một người là em gái ruột hoàng hậu, vốn sẽ phong, chẳng qua em được thêm dư vào thôi!”

Minh Lan bị đá kích nhỏ, xoa xoa móng vuốt của mình, lầm bầm: “Chẳng phải nói vợ quý nhờ chồng mẹ quý nhờ con sao? Em gái hoàng hậu...” Phó thống lĩnh Ngự lâm quân cũng không đủ đẳng cấp đâu.

Cố Đình Diệp cười kéo tay nhỏ bé của nàng xoa xoa: “Hoàng thượng là vị vua đầy triển vọng, tự có chừng mực, chỉ phong Trầm thị là tam phẩm Thục nhân.

Minh Lan liên tục khen ngợi hoàng đế anh minh, đột nhiên nghĩ: “Vì sao chàng không cưới em gái Thẩm hoàng hậu? Vậy chẳng phải sẽ thành người một nhà rồi sao?” Vừa nói xong, Minh Lan y như con thỏ nhỏ nhanh chân chạy trốn.

Cố Đình Diệp không tức giận, ngược lại còn thầm thấy buồn cười: “Hai năm trước hoàng thượng mới hồi kinh, căn cơ trong kinh không sâu, Trịnh Tuấn chấp chương cầm quân nhiều năm chưa nói, với ba đại doanh cũng có

nhiều quan hệ, Anh quốc công là trọng phụ của quốc gia, hai nhà này xưa nay không dính vào việc tranh vị, tất nhiên phải lôi kéo họ.”

Minh Lan gật đầu, nàng hiểu rõ.

Thánh An thái hậu chỉ có một con trai, mà hai mẹ con lại bị lạnh nhạt nhiều năm, ngoại trừ gia tộc bên vợ, bên cạnh hoàng đế không có nhiều người có thể tin tưởng, mà Cố Đình Diệp vốn được coi như người mình, nếu Cố Thấm kết thông gia, chẳng những lãng phí tài nguyên, mà xét đến lâu dài, đối với hoàng đế cũng không phải chuyện tốt. Càng vào sâu mà nói, Cố Đình Diệp lấy một con gái của quan văn bình thường, xét đến gốc rễ, lại càng phù hợp với lợi ích của hoàng đế.

Xe ngựa lộc cộc lăn đều bánh, Minh Lan nghe âm thanh bên ngoài, biết là đã vào bên ngoài hoàng thành, xe chạy thêm một lúc nữa thì đến cổng đại môn nội thành, hai vợ chồng xuống xe, đổi sang kiệu nhỏ có màn che xanh và ngựa đã sớm chờ sẵn ở đây, vợ chồng người lên kiệu người lên ngựa, lại đi một hồi thì đến Đông Hoa môn, bắt đầu từ đây phải đi bộ theo nhóm nội thị dẫn đường phía trước.

Dọc theo đường đi, Minh Lan không dám ngẩng đầu nhìn ngó lung tung, chỉ một mực cúi đầu chạy chậm chậm theo Cố Đình Diệp, mơ hồ cảm thấy bố cục bên trong cung đình thật rộng lớn tráng lệ, thêm cấp lót đá cẩm thạch, cột trụ mạ vàng vẽ màu, nơi nào cũng cao lớn rộng rãi, thật là khí thế.

Vào nơi cạnh điện, một nữ quan trung niên vận áo gấm xanh tối màu đi ra mỉm cười bẩm: “Cố đại nhân và Cố phu nhân mời vào đây, thái hậu đang chờ đây.”

Cố Đình Diệp liếc mắt nhìn Minh Lan, chỉ thấy nàng vô cùng bình tĩnh, không có tí dáng vẻ lo lắng hoảng hốt, trong lòng hẩn hơi trấn định, hai

người đi từ từ theo nữ quan, vòng qua hai hành lang, vượt qua một cánh cửa thật cao mới vào chính điện.

Trong lò sưởi đồng đỏ đốt Long tiên hương trân quý, làn khói xanh mỏng lượn lờ trong không trung tạo nên một mùi thơm đặc biệt len lỏi trong phòng chực xông vào mũi, mặt nền lát đá cẩm thạch trơn láng soi rõ cả bóng người, hai vị thái hậu ngồi thẳng trên ghế đầu, ngồi bên trái là một vị phu nhân quý phái vận cung trang màu vàng sáng, khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi, có lẽ là hoàng hậu, hai bên đặt bình phong, phía sau mớ hồ son phấn hương nồng, trâm ngọc lúc lắc, phía dưới còn có thể thấy từng vạt váy gấm, ước chừng là một đám nữ quyến hoặc cung phi.

Cố Đình Diệp và Minh Lan quỳ xuống dập đầu, miệng nói tạ ơn, nghe được một giọng nói nhẹ nhàng: “Đứng lên đi, các người đến chậm đấy, chị dâu và em gái hoàng hậu đều đến cả rồi đấy.”

Hoàng hậu quay đầu cười khê: “Mẫu hậu chớ trách bọn họ, ai bảo nhà cậu ta ở xa, ý chỉ cùng truyền, tất có sớm có muộn.”

Minh Lan đứng dậy, ngẩng đầu nhìn một cái thật nhanh, chỉ thấy âm thanh vừa rồi đến từ bên phải, vị thái hậu này dung mạo tú lệ trắng ngần, cử chỉ cao quý, nụ cười ân cần đầm ấm, mà vị thái hậu bên trái dù bảo dưỡng rất tốt nhưng đã hơi lộ vẻ lão hóa, động tác cũng không tự nhiên.

Lập tức Minh Lan đoán được hai vị này ai là ai.

Thánh Đức thái hậu quan sát Cố Đình Diệp hai lần, cười nói: “Thành thân rồi quả nhiên khác hẳn, nhìn ôn hòa hơn nhiều.”

Dung sắc hoàng hậu không quá xinh đẹp, nhưng nét mặt tươi vui thoải mái, trên khuôn mặt còn có một lúm đồng tiền thật sâu, nàng cười rồi mới nói: “Mẫu hậu thật tinh mắt, con cũng thấy cậu Hai ôn hòa hơn nhiều, nhớ năm đó lúc hoàng thượng ở biên Thục, cậu Hai quanh năm suốt tháng đều để râu quai nón, nhìn từ xa quả thật rất giống một tên hung thần, mỗi lần

cậu ta đến, Tuệ nhi đều sợ không dám ra, mà Tái Phúc và Tái Thuận lại đều thích cậu ta. Bây giờ có vợ rồi, sau này phải sống thật tốt, mẫu thân nói xem có đúng không.”

Thánh An thái hậu bên cạnh chỉ cười hai tiếng mà không nói gì, Thánh Đức thái hậu không để ý Minh Lan lắm, chỉ quay sang thao thao bất tuyệt giáo huấn Cố Đình Diệp về ‘Tề gia trị quốc, trung quân ái quốc’, một hồi Khổng Tử, một hồi Mạnh tử, một hồi còn nhắc đến cả Tuân tử. Minh Lan liếc mắt nhìn, chỉ thấy Cố Đình Diệp hết sức phối hợp, không hề có chút mất kiên nhẫn nào, còn vô cùng cảm động chuyện hoàng thượng vừa ban cho bảy vạn lượng bạc và bảy khoảnh đất, cộng thêm vô số lụa là gấm vóc.

Thánh Đức thái hậu rất khéo nói, hoàng hậu thỉnh thoảng bồi thêm một câu, Thánh An thái hậu và Minh Lan trở thành người nghe; nói một hồi đã nói đến vấn đề biên mậu (buôn bán qua biên giới). Thánh Đức thái hậu nhắc tới cha anh bà là Phú Ninh hầu đang giữ chức vụ ở biên quan: “Ban đầu khi quân Hung Nô xâm phạm, hoàng thượng chuyện gấp phải tòng quyền*, liền lệnh cha anh ta rút khỏi biên quan, nhưng nay biên quan thái bình, có nên khôi phục việc biên mậu lại hay không?” (*chuyện gấp phải tòng quyền: gấp tình huống khẩn cấp đặc biệt đành phải tùy cơ hành sự, không thể cứ y theo khuôn phép)

Cố Đình Diệp nói: “Quân Hung Nô mặc dù đã bị đánh đuổi nhưng quân lực ở biên quan tổn thất rất nặng, nếu biên mậu mà không có quân lực bảo hộ, chỉ sợ khó mà làm được thuận lợi...”

Lúc này một nội thị từ bên ngoài tiến vào truyền báo: “Hoàng thượng đang ở ngự thư phòng cùng các vị đại nhân tấu đối, hỏi Cố đại nhân đã đến chưa? Hoàng thượng có chuyện triệu kiến, thỉnh Cố đại nhân sau khi tạ ân lập tức qua đây.”

Thánh Đức thái hậu tựa hồ có phần thất vọng, nhưng bà vẫn cười nói: “Hoàng thượng có chính sự, cậu đi trước đi; để vợ cậu ở lại đây trò chuyện

chút ít.”

Cố Đình Diệp khom người đáp lời, trước khi đi nghiêng đầu liếc nhìn Minh Lan, trong ánh mắt hình như có lo lắng. Minh Lan khẽ gật đầu, ý bảo yên tâm, bấy giờ hẳn mới theo nội thị rời khỏi Từ Ninh cung.

Cố Đình Diệp vừa đi, hoàng hậu lập tức cho người dẹp mấy tấm bình phong chắn hai bên đi, chỉ thấy bên trái đi ra ba vị phu nhân trẻ tuổi, bên phải đi ra bốn vị cung trang mỹ nhân, nét mặt ai cũng tươi cười dịu dàng, chậm rãi đi đến bên cạnh vị trí chủ tọa, đưa mắt quan sát Minh Lan đang đứng phía dưới; trong lòng Minh Lan cảm thán, chậc! Mục tiêu đã đổi.

“Nào, đến đây để ai gia nhìn một cái xem.” Thánh Đức thái hậu mỉm cười vẫy tay với Minh Lan.

Minh Lan nghe vậy từ từ bước đến, từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên nàng đi đứng nghiêm túc như vậy, chiếu theo những gì Khổng ma ma đã dạy, lúc đi lại góc váy không được động, khuôn mặt không được cứng nhắc mà phải biểu lộ ra lòng cung kính dạt dào và sự thân thiết.

Thánh Đức thái hậu kéo tay Minh Lan, cẩn thận quan sát nàng, than thở: “Nghe nói tân phu nhân của cậu Hai Cố là một mỹ nhân, nay gặp mặt quả nhiên chẳng sai.”

Minh Lan không tiện trả lời, chỉ buông đôi mi dài bày ra bộ dáng xấu hổ thẹn thùng, thăm nghĩ, ngài cũng xinh đẹp chẳng kém đâu, nếu có cơ hội nhất định phải giới thiệu Cung Tuyết Hoa * nữ sĩ với ngài mới được.

*Cung Tuyết Hoa: bà này nổi tiếng rầm rộ khi tham gia cuộc thi Hoa hậu châu Á của đài ATV với tư cách là thí sinh lớn tuổi nhất (47 tuổi). Hiện nay bà được xem là “thảm họa thẩm mỹ”, ngôi sao bị ghét nhất Cbiz. (Mọi người có thể search gg để biết thêm về bà, khi còn trẻ trông cũng đẹp lắm đấy.)

Hoàng hậu cũng nhiều lần đưa mắt nhìn Minh Lan, thấy cử chỉ động tác của nàng khoan thai mà rất đúng mực, không hề có nửa điểm sai phạm, không nhịn được bèn nói: “Cậu Hai thật là có phúc, tướng mạo vốn chỉ là thứ yếu, trông nàng quy củ chuẩn mực, con thích lắm; nhà cô có từng mời ma ma giáo dưỡng chăng?”

Minh Lan kính cẩn trả lời: “Nhiều năm trước có mời một vị ạ.”

“Vị ấy từ trong cung xuất ra đúng không?” Hoàng hậu nghe vậy hỏi tiếp.

“Đúng ạ, bà ấy vốn là Khổng ma ma ở Thượng Cung cục.”

“Khổng ma ma?” Thánh An thái hậu lần đầu chủ động lên tiếng, giọng nói của bà hơi khàn, tựa hồ bị nhiễm phong hàn ho khan chưa lành, “Có phải bà ấy mặt vuông vuông, người cao cao?”

“Đúng ạ.” Minh Lan mỉm cười nói, “Bên trái trên trán bà ấy còn có một nốt ruồi.”

Dung nhan đã hơi lộ ra nét già nua của Thánh An thái hậu hiện lên ý cười: “Khổng ma ma là lão nhân trong cung, bà ấy hiền hòa ngay thẳng ... Là một người rất tốt; nay bà ấy có khỏe không?”

“Bà có gửi thư, nói rằng hiện bà đang ở quê nhà, ngày qua ngày nhàn nhã dạo bộ, cháu trai cũng hiếu thuận, nói chung rất tốt.” Minh Lan liếc mắt nhìn Thánh Đức thái hậu, chỉ thấy bà ta không hề để ý chỉ cúi đầu uống trà.

Thánh An thái hậu tựa hồ rất nhớ Khổng ma ma, hỏi Minh Lan khá nhiều, nhưng thực tế, sức khỏe Khổng ma ma đã suy yếu từ lâu, bây giờ chẳng qua chỉ chịu đựng qua ngày mà thôi, Minh Lan không tiện nói thẳng, chỉ có thể cân nhắc dùng giọng nói uyển chuyển biểu đạt một chút.

Ánh mắt Thánh An thái hậu lộ vẻ cô đơn, giọng nói trầm thấp: “Bà ấy đã ở trong cung chịu đựng cả đời, nay có thể thoải mái trải qua tuổi già thì thật tốt, được mấy năm thì cũng là mấy năm thế thôi.”

Minh Lan lẳng lặng nhìn bà, trên người Thánh An thái hậu không thấy cái thói quen khéo đưa đẩy kia ở chốn cung đình, ngược lại lại mang theo một loại hồn nhiên thẳng thắn theo bản năng, bà dường như biết mình ăn nói không chu toàn, vậy thì đơn giản là không nói nhiều.

Lại nói thêm vài câu, hoàng hậu cho mọi người ngồi, lúc này Minh Lan mới có cơ hội để đôi chân đã mỏi nhừ nghỉ ngơi một chút, vừa nghe mấy người này nói chuyện, vừa âm thầm phân biệt: bốn cung trang mỹ nhân đều là cung phi, một người trong đó đặc biệt diễm lệ quyến rũ chính là Dung phi đang được sủng ái nhất, người xinh đẹp nũng nịu da trắng như tuyết chính là Ngọc chiêu nghi vừa mới được phong, hai người khác là thị thiếp từ lúc hoàng đế còn tiềm ẩn*, một là Tiệp dư, một là Tài tử — tổng kết lại, bởi hoàng đế còn phải giữ đạo hiếu nên chưa tuyển chọn tú nữ, bây giờ trong hậu cung còn rất nhiều chỗ trống để người phấn đấu, chẳng hay có cô gái xuyên không nào muốn vào đây lập nghiệp phát triển không.

*tiềm ẩn: nơi ở của vị vua khi chưa lên ngôi.

Tiếp đến là ba vị phu nhân trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện bên cạnh hoàng hậu, trong đó người phục sức hoa lệ nhất nói chuyện hứng khởi nhất đương nhiên chính là em gái của hoàng hậu Thẩm thị, nàng ta và hoàng hậu khá giống nhau; người phía sau mặt mày thanh tú chính là tân phu nhân của Thẩm quốc cữu, cũng chính là tiểu thư của phủ Anh quốc công; người cuối cùng mềm mại uyển chuyển Minh Lan đoán không ra là ai, qua một hồi lâu mới nghe được — chính là vợ bé Trâu thị của Thẩm quốc cữu! Em gái của vợ cả quá cố.

Chẳng lẽ nàng ta cũng được phong hàm ngũ phẩm?! Còn rất thân thiết với hoàng hậu, phủ Anh quốc công để nói chuyện vậy sao?!

Đêm qua Cố Đình Diệp bồi bổ cho Minh Lan một hồi gia thế hoàng hậu.

Bát vương gia không phải là hoàng tử được sủng ái, đất phiên còn là vùng khỉ ho cò gáy, bởi vậy không có nhà quyền quý nào muốn kết thân với ngài, cha của Thẩm hoàng hậu vốn là danh sĩ Thẩm Vượng, gia tộc cũng thuộc dạng danh lưu vọng tộc, đáng tiếc cha mẹ mất sớm, anh em họ Thẩm chỉ có thể dựa vào người trong họ, sau này do chú ruột làm chủ gả cho Bát vương gia.

Lúc đó Minh Lan liền khẳng định: “Người nhà họ Thẩm nhất định đối xử với anh em họ chẳng tốt gì!”

Cố Đình Diệp rất ngạc nhiên: “Sao em biết?”

Minh Lan nói: “Hoàng thượng đang lúc cần người, họ Thẩm lại không có người làm quan, dễ thấy là ngầm hận vô cùng!”

Cố Đình Diệp dùng một cái ôm chặt biểu thị tán thưởng và khẳng định với nàng.

Dựa theo nguyên tắc giảm dần, nhà vợ của Bát vương gia không được tốt lắm, phỏng chừng nhà vợ của Thẩm Tông Hưng còn kém hơn.

Họ Trâu vốn chỉ là một nhà dòng dõi thư hương bình thường, ông nội là huyện lệnh, mấy năm trước đã qua đời, cha là cử nhân, con gái đầu gả vào họ Thẩm sinh con dưỡng cái, trong nhà cũng không có nhân tài đặc biệt xuất hiện.

Nhưng điều xui xẻo nhất của bọn họ không phải là con cháu trong nhà không có ai tài giỏi, mà là khi em rể của cậu rể cả vất vả lắm mới đăng cơ ngôi đế, cậu rể này quang vinh trở thành quốc cữu, đang lúc vinh hoa phú quý ở ngay trước mắt, ấy thế mà con gái lại tèo ~ ~ ~

Trên dưới họ Trâu hầu như muốn phun máu ba bận, đây là loại bi ai bức nào chứ!

Nếu Thẩm Tông Hưng chỉ là một người góa vợ bình thường, tái giá lấy cô em vợ là xong, nhưng hôm nay họ Thẩm đã là gia tộc đệ nhất ngoại thích hoa gấm rực rỡ (Thánh An thái hậu xuất thân thấp hèn, sớm đã không tìm được nhà mẹ đẻ), họ Trâu thật quá quá xui xẻo.

Minh Lan trộm nhìn quốc cữu phu nhân, lại nhìn sang hoàng hậu đang trên đũa cô Trâu nhỏ, suy nghĩ của nàng rõ ràng, chỉ chớp mắt lập tức hiểu, kết quả thỏa hiệp cuối cùng chính là như vậy — không biết sao, nàng chợt nhớ đến Bạch phu nhân mẹ đẻ của Cố Đình Diệp, đột nhiên đối với vị Thẩm phu nhân này sinh ra một chút thương hại.

Phủ Anh quốc công cần mối quan hệ vững chắc với họ Thẩm và tân hoàng đế, Thẩm quốc cữu cần phủ Anh quốc công vốn đã rễ sâu lá tốt để tăng thêm thế lực nhà mình, họ Trâu muốn duy trì quan hệ thông gia với họ Thẩm, đồng thời bảo vệ cho lợi ích của con gái Trâu phu nhân lớn, thế gia vọng tộc đều có nhu cầu, cuối cùng tạo nên một cục diện hài hòa kì cục thế này.

Tâm trạng Minh Lan tự dưng sa sút, rầu rĩ rất khó chịu, nàng dể tay lên ngực tự hỏi, nếu nàng rơi vào hoàn cảnh bế tắc như thế, nàng có thể chống lại áp bức của gia tộc mà dứt khoát quyết liệt phản đối hôn sự không? Minh Lan khẽ cắn môi, cổ đại thật X nó, đây quả nhiên không phải là nơi dành cho đàn bà con gái!

Hàn huyên chừng thời gian uống cạn chén trà, hoàng hậu thấy đã đến lúc bèn dẫn bốn người Minh Lan mới được phong cáo mệnh xin cáo lui với thái hậu xin, ra khỏi Từ Ninh cung, hoàng hậu cho Minh Lan và cô Thẩm nhỏ về trước, nàng còn muốn nói chuyện với Thẩm phu nhân và cô Trâu nhỏ ở Khôn Ninh cung.

Cô Thầm nhỏ kéo tay áo hoàng hậu, làm nũng nói: “Chị thiên vị nhé, có phải chỗ chị có món ngon muốn để hai chị dâu nếm trước đúng không?”

Hoàng hậu chỉ nàng cười mắg: “Cô bao nhiêu tuổi rồi mà suốt ngày chỉ nghĩ ăn uống thế hả? Lát nữa ta phải nói với mẹ chồng cô để bà dạy bảo lại cô mới được!... Thôi được rồi, chớ để mọi người chê cười, ta có chuyện muốn nói với chị dâu cô, hôm nay Cố phu nhân lần đầu tiên cung, cô dẫn nàng đi dạo một lúc cũng tốt.”

Cô Trầm nhỏ cười đáp vâng. Minh Lan cung kính hành lễ song phúc, tư thế đoan trang nhã nhặn, cũng không biết nàng làm thế nào mà nghiêng người khéo léo uyển chuyển đến thế, lại có một phen phong tư uốn lượn, cô Thầm nhỏ tựa hồ nhìn đến ngây người, dứt khoát chào hoàng hậu, kéo tay Minh Lan rời đi.

Dọc đường đi, chỉ nghe cô Thầm nhỏ ríu ra ríu rít liên tục, không ngừng giới thiệu phong cảnh trên đường với Minh Lan. Minh Lan chỉ mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng góp vui mấy câu, hai người dần dần rời xa khỏi phạm vi Từ Ninh cung, đi về hướng Đông Hoa môn, cô Thầm nhỏ bỗng dừng hỏi một câu: “...Chị nói xem hoàng hậu tìm hai chị dâu của tôi là vì chuyện gì nhỉ? Chẳng lẽ có lời gì tôi không tiện nghe.”

Trong lòng Minh Lan thoáng nghĩ, mỉm cười nói: “Có lẽ là tâm sự chút chuyện thôi, ít người mới dễ nói lời trong lòng.”

Việc này chẳng khó đoán? Vừa rồi lúc ở trong Từ Ninh Cung, Thầm phu nhân đoan trang tao nhã, cô Trầm nhỏ cung kính lễ độ, hai người nhìn qua tưởng chừng rất hòa thuận, nhưng từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn nhau, ngay cả một câu cũng không nói, ngoại mệnh phụ lại không thể tiến cung hằng ngày, cho nên phỏng chừng hoàng hậu muốn nhân dịp này tiến hành một hồi tư tưởng giáo dục với vợ lớn vợ nhỏ nhà quốc cữu, chỉ điểm thâm thiếp đôi điều cái đạo sống chung.

Thế nhưng...Minh Lan nghĩ mà buồn cười, vì phạm quy củ thể thiếp trước không phải là họ Thấm sao.

Thiếp thất được sắc phong cáo mệnh vốn rất hiếm, trừ khi con trai đặc biệt ưu tú xuất sắc, vì quốc gia vì xã tắc lập công, khi ấy mẹ quý nhờ con nên mới được sắc phong, trải qua các triều đại đến nay, có mấy thiếp thất chưa sinh con mà được cáo mệnh?

Phỏng chừng họ Thấm vì then với họ Trâu đã giang tay giúp đỡ lúc họ khó khăn bèn làm thế này để đền bù một phần, có điều chung quy vẫn không dè thể lực phủ Anh quốc công nên không thể nâng cô Trâu nhỏ lên làm bình thê*, thế nhưng xem tình huống hôm nay, đáng điệu của cô Trâu nhỏ này cũng không khác bình thê là bao.

*bình thê: cũng là từ chỉ vợ cả (hay ngang hàng với vợ cả)

Cô Thấm nhỏ vốn đang ngẩn ngơ ngấm ngự hoa viên phía xa, chợt dừng bước, bình tĩnh nhìn Minh Lan: “Chị có thấy họ Thấm thật không biết xấu hổ đúng không? Anh cả tôi lấy Trương thị, lại nạp Trâu thị, trước coi rẻ tình cảm, sau lại tham vinh hoa quyền thế?”

Minh Lan bị nàng kéo lui mấy bước, sau khi nghe xong, mỉm cười nhàn nhạt nói: “Những tin này phần lớn là do người ta ghen ghét đố kỵ mà đồn đãi, không phải tất cả đều là thật.” — Nói thừa, muốn lợi ích gấp hai, dĩ nhiên sẽ bị bàn luận gấp hai.

“Vậy chị thấy thế nào?” Cô Thấm nhỏ vẫn kéo nàng, ép nàng tỏ thái độ.

Mắt Minh Lan nhìn cánh cửa cung đóng chặt ở phía trước, nơi ấy có thủ quân trang nghiêm, cung nữ thái giám qua lại bận rộn, nàng khẽ thở dài, thông thả nói: “Tôi cảm thấy, loại chuyện này rất khó xử, được lợi, phần lớn là đàn ông, mà chịu thiệt, phần nhiều là đàn bà mà thôi.”

Sắc mặt cô Thắm nhỏ biến đổi, thu lại vẻ bướng bỉnh không nhéo, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn chăm chăm Minh Lan một lúc lâu, hồi sau bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: “Chị thú vị lắm, tôi rất thích, sau này tôi muốn thường xuyên đến tìm chị chơi!”

Minh Lan bị lời này chọc cười, bật cười nói: “Vinh hạnh cho tôi.”

— Có thể nói được những lời này, vậy cô Thắm nhỏ không phải là người vô tâm, có thể gặp được một cô gái có khí khái mạnh mẽ thẳng thẳng thế này, vậy cũng rất đáng kết giao.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Nếu Em Chết, Chàng Sẽ Cưới Em Gái Em Sao?

Tới buổi trưa Minh Lan mới trở về phủ, Đan Quất thay nàng cẩn thận tháo đồ trang sức và khăn quàng vai, đang chuẩn bị cất từng món vào trong tủ thì thấy Minh Lan phụng phịu nửa đùa nửa thật nói: “Văn thư sắc phong cáo mệnh và châu quan, khăn quàng này không thể làm mất được đâu, nếu không thì phu nhân nhà em không được coi là cáo mệnh nữa rồi.”

Ai biết Đan Quất lại tưởng thật, nó tỉ mỉ lật từng thứ một, nghiêm túc nói: “Châu quan và khăn quàng vai này em không lạ gì, chỉ cần có nguyên liệu là có thể làm được, nhưng văn thư quyền trục này khó mà làm lại được, để em tìm cái khóa thật lớn khóa nó lại.” Sau đó liền nghiêm mặt đi ra ngoài.

Ăn cơm trưa xong, Minh Lan tranh thủ ngủ trưa, Đan Quất thay nàng nhẹ nhàng xoa bóp bắp chân đang đau nhức, trong lúc mơ hồ Minh Lan chìm vào giấc ngủ, cũng không biết đã ngủ bao lâu, trên người đột nhiên bị vật gì đè nặng, Minh Lan mở to mắt, hóa ra là Cố Đình Diệp.

Anh chàng chỉ mặc một cái áo lót màu xanh nhạt, ôm Minh Lan ngủ khò khò, cánh tay thì cứng như sắt vậy, Minh Lan bị đè ép không có cách nào bò ra ngoài, dứt khoát nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Ngủ một giấc ngon lành tới tận khi mặt trời lặn về hướng tây, hai người họ mới ngơ ngáo từ trên giường ngồi dậy, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, hai vợ chồng đều mang vẻ mơ màng do mới ngủ dậy giấc. Cố Đình Diệp buồn

xõa mái tóc vừa dày vừa dài của mình, khuôn mặt vốn khô ngo nay lại thêm vài nét lười biếng đáng yêu, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc của Minh Lan vẫn còn vài chỗ hồng hồng, vẻ mặt ngổ ngổ, mấy ngón tay mũm mĩm đang không ngừng dụi mắt.

Cố Đình Diệp nhìn mà thích, không nhịn được ôm nàng lại, hung hăng hôn hai cái lên mặt lên cổ, con mèo nhỏ Minh Lan meo meo vài tiếng, lúc này mới thật sự tỉnh ngủ.

“Ban ngày ban mặt lại ngủ lâu như vậy đã là không hợp lễ nghi, đằng này hai vợ chồng lại còn cùng ngủ ngày, haiz...” Minh Lan ôm chần, ngoẹo đầu suy nghĩ, thở vắn than dài sách sách vở vở—— ý của nàng chính là, ngủ trưa thì nên ngủ riêng, đỡ bị người khác đàm tiếu sau lưng.

“Danh sĩ chân chính vốn là phong lưu , để ý lời người khác nói làm gì.” Cố Đình Diệp vẫn đang vuốt ve thân thể mềm mại của Minh Lan, không ngừng hôn lên cái cổ tuyết trắng của nàng, Minh Lan hé mắt nhìn hần: “Danh sĩ phong lưu với ngủ trưa thì có liên quan gì với nhau ạ?”

“Không liên quan, nên mới phải khóa cửa thật kĩ.” Cố Đình Diệp ôm chặt nàng vào trong ngực, lấy cái gối dựa sát vào đầu giường, nghiêm nghị nói: “Không ai biết thì sẽ không có người nói gì hai ta rồi.”

Minh Lan ngược mắt nhìn hần, hần cũng nhìn Minh Lan, nhìn một hồi, Minh Lan quay đầu đi chỗ khác —— da mặt dày không cần phải chứng minh nha.

Sau khi ngủ dậy thấy hơi khát nước, Minh Lan chuyển động thân thể, muốn lướt qua người Cố Đình Diệp tới bàn trà đầu giường uống nước, Cố Đình Diệp giữ nàng lại, tự mình cầm ấm trà đưa cho Minh Lan, hai bàn tay nhỏ bé của Minh Lan nhận lấy bình trà rồi bưng lên tu ừng ừng, Cố Đình Diệp mỉm cười nhìn Minh Lan, như nhìn một con sóc béo mập ăn vụng được mỡ vậy.

Ăn cơm tối xong Cố Đình Diệp còn phải tới ngoại thư phòng gặp Công Tôn tiên sinh bàn công chuyện, dù sao cũng đã ngủ cả buổi chiều rồi, hai vợ chồng dứt khoát đâm lao theo lao, sai bảo hầu gái đi chuẩn bị cơm, còn hai vợ chồng lại nằm trên giường như cũ, tên kia ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Minh Lan, tựa đầu vào lòng nàng, để ngón tay mềm mại linh hoạt của Minh Lan xoa bóp đầu và huyết thái dương.

Ngón nghề này của Minh Lan là được Phòng ma ma truyền dạy, vả lại đã thực hành thực tế trên người Thịnh lão phu nhân nhiều năm nên đã sớm đạt tới trình độ điêu luyện, Cố Đình Diệp híp mắt giả vờ ngủ, cả người cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Minh Lan câu được câu chăng kể lại những điều mắt thấy tai nghe trong buổi sáng nay ở Từ Ninh Cung, Cố Đình Diệp khép hờ mắt dự thính cũng góp vài câu: "... Trâu phu nhân vợ cũ của anh Thẩm tôi đã từng tiếp xúc rồi, thật sự là một kỳ nữ vừa nhân hậu vừa can đảm. Đất Thục xa xôi hoang vắng, vì sợ anh Thẩm sẽ lo nghĩ không yên tâm về hoàng hậu nương nương, một cô gái yếu đuối như chị ấy lại hết sức ủng hộ chồng mình rời xa quê hương đến đất Thục định cư. Anh Thẩm ở quân doanh mưu toan việc lớn, còn Trâu phu nhân hằng ngày bầu bạn với hoàng hậu, thỉnh thoảng còn giúp đỡ dân chúng, thương họ nghèo khổ nên ở nơi đó có danh tiếng rất tốt. Tôi từng nghe được, năm ấy Đại hoàng tử sinh non, trong lúc nhất thời, ở vương phủ ngay cả một bà vú thật sự cũng tìm không được, khi đó Trâu phu nhân cũng mới sinh nở, chị ấy lại sẵn sàng cho Đại hoàng tử bú sữa trước rồi mới đến lượt đưa con mình dứt ruột đẻ ra, hết lòng chăm bẵm, khi ở cũ không tỉnh dưỡng tốt, từ đó để lại di chứng."

Minh Lan nghe xong cũng thốn thức không thôi, vậy mới nói, cống hiến cũng nên có mức độ thôi, dù sao cũng không nên dâng tặng cả tính mạng của mình nha.

"Vậy chàng kết giao với Bát vương gia dưới tình huống nào ạ?"

Cố Đình Diệp luồn tay vào trong áo Minh Lan, vuốt ve da thịt non mịn của nàng, hơi mở mắt cười nói: “Năm ấy tôi tiếp nhận một vụ làm ăn ở đất Thục, trên đường đi qua đất phiên của Bát vương, vừa lúc gặp được quản sự của phủ Bát vương tới phủ Thục vương tìm thái y, ai biết vị thái y kia lại cực kỳ đáng giận, dám khước từ không chịu đi. Tôi trước giờ ghét nhất hạng người bỏ đờ quyền thế, dưới cơn nóng giận, đêm hôm đó tôi bèn mang khăn che mặt, dẫn theo một nhóm người đập cửa tên thái y kia, cả người lẫn hòm thuốc đều đưa tới phủ Bát vương!”

“Chàng...?! Thục vương có quyền có thế, chàng làm vậy thì có liên lụy tới Bát vương gia hay không ạ?” Minh Lan ghen lời, “Về sau mọi chuyện thế nào ạ?”

Về mặt Cố Đình Diệp không chút sợ hãi, cười nói: “Quan có đường của quan, cướp có đường của cướp, tôi tự có biện pháp xử lý. Loại người này chuyên bắt nạt kẻ yếu xu nịnh kẻ mạnh, tôi chỉ cần kẻ đao sát cổ hăn, đe dọa tên thái y kia rằng, nếu dám mách tội với Thục vương, tôi sẽ đốt sạch nhà cửa điền trang của hăn, lại còn trút giận lên thế thiếp con cháu của hăn. Hăn ta có thể trốn được một lúc, nhưng không thể trốn được cả đời, mình hăn có thể tránh được, nhưng người nhà hăn thì khó mà trốn thoát! Tôi chỉ là một tay giang hồ hảo hán gặp chuyện bất bình thì rút đao tương trợ, đến vô ảnh đi vô tung, muốn bắt tôi còn khó hơn lên trời!”

Minh Lan nghe xong mặt mày rạng rỡ, che miệng cười ngã lên trên anh chàng: “Chàng đúng là một con quỷ tinh quái lòng dạ hiểm độc!”

Nhớ tới chuyện cũ, Cố Đình Diệp cũng thấy buồn cười: “Xong xuôi mọi chuyện, tôi vốn định rời đi, ai biết trước kia lúc hoàng thượng còn chưa đi phiên, ở kinh thành nhìn thấy tôi mấy lần, tôi chủ quan không đề phòng, vậy mà lại bị Hoàng thượng nhận ra! ... Sau đó thì thường xuyên qua lại, tôi liền trở thành khách quen của phủ Bát vương, lúc thì mang tới sơn hào hải vị, lúc thì cầm đến vài bức tranh phong cảnh, khi thì thay hoàng thượng làm việc. Tôi nếu thấy không khỏe liền không khách khí tới Vương phủ ở

dăm ba ngày, —— thường tới hầu hạ tôi lúc ấy có vị Tiểu Hạ công công kia. Lúc bấy giờ Hoàng thượng rất cô đơn, tôi thường phải nói hươu nói vượn về những chuyện trên trời dưới đất, anh Thẩm nếu rảnh rỗi, ba người liền tranh thủ uống với nhau một phen, say rượu mắng chửi vài ba câu, ngược lại cũng thấy thoải mái hả giận.”

“Hoàng thượng thật tinh mắt, cách khăn che mặt mà cũng có thể nhận ra chàng!” Minh Lan vỗ tay cười nói: “Chàng cũng hay thật đấy, giúp người ta một chuyện nhỏ, rồi cứ thế ăn chức uống chớ, có qua có lại, vậy mà có thể khiến người ta thật tâm tốt với mình.”

Cố Đình Diệp bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Minh Lan, đặt bên môi hôn một cái, tán thưởng nhìn nàng: “Lăn lộn trên giang hồ, cuối cùng cũng ngộ ra chút đạo lý đối nhân xử thế, ban ơn quá nhiều, đại ân khắc biến thành thù. Vả lại Bát vương gia suy cho cùng cũng mang trong mình dòng máu của tiên hoàng, tôi nghĩ không nên để ngài ấy khó chịu trong lòng mới tốt. Huống hồ tất cả mọi chuyện cũng không phải là cố ý, có mấy lần tôi ốm nặng, nếu không có ngài ấy chiếu cố, sợ là khó mà khỏi bệnh.”

Minh Lan nghĩ tới hăn từ nhỏ được người hầu kẻ hạ vây quanh chăm sóc mà lớn lên, khi đó lại một thân một mình phiêu bạt giang hồ, sợ là lúc làm việc hay nghỉ ngơi, thậm chí một tách trà hay bữa cơm cũng rất lạ lẫm, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu khổ cực, vậy mà lại có thể vượt qua và được như ngày hôm nay, nghĩ như vậy, trong mắt Minh Lan liền mang theo chút thương tiếc và kính phục. Cố Đình Diệp nhìn thấy, trong lòng khẽ cảm động, nói khẽ: “Lúc đó thế nào cũng không ngờ được sẽ có ngày hôm nay, tôi chỉ muốn kiếm thật nhiều tiền, dù thế nào cũng phải có chút thành tựu, không để người khác coi thường...”

Người không ngờ tới không phải chỉ có mỗi mình chàng đâu, trong mấy hồi tranh đấu, quan viên tính mệnh tiêu tán tiền đồ tiêu tan đâu chỉ có mấy người, Minh Lan cúi đầu thở dài nói: “Thật đáng tiếc cho vị Trâu phu nhân kia.”

“Đáng tiếc thì đáng tiếc, nhưng anh Thấm làm ra chuyện kia thật không ổn chút nào.” Cố Đình Diệp lưu loát nói.

Minh Lan nghe xong ngẩn ra, qua một khắc mới nói: “... Thấm đại nhân sợ là cũng bất đắc dĩ thôi, không có biện pháp nào.”

Ai biết Cố Đình Diệp lại lắc đầu, khước miệng khẽ nhếch, trong mắt như có điều bất mãn, chợt hỏi: “Em hôm nay cũng nhìn thấy cô Trâu nhỏ rồi chứ, em cảm thấy cô ta thế nào?”

Minh Lan nói úp úp mở mở, nàng cũng không thể hiểu rõ về một người mới gặp mặt lần đầu nha, chỉ đành nói: “Thấy cô ấy và hoàng hậu nương nương tình cảm rất tốt ạ.”

“Phiền phức là ở đây!” Ánh mắt Cố Đình Diệp lạnh lùng nghiêm nghị, “Tôi từng gặp cô Trâu nhỏ vài lần, nhìn bề ngoài thì nhu nhược yếu đuối, kỳ thực cũng không phải người dễ bắt nạt, hoàng hậu niệm tình cảm khi xưa với Trâu phu nhân quá cố, quan tâm hậu đãi cô ta mọi nơi, không nỡ trách móc nửa câu, hôm nay lại sắc phong cáo mệnh. Thấm phu nhân là con gái dòng chính họ Trương, cuộc hôn nhân này vốn được coi là gả thấp, anh Thấm làm như vậy thì mặt mũi phủ Anh quốc công biết để đâu?”

“Chàng... chàng cho rằng Thấm đại nhân không nên nạp cô Trâu nhỏ ạ?” Ánh mắt Minh Lan mơ hồ, nàng cảm thấy thái độ của Cố Đình Diệp có chút giận chó đánh mèo, chẳng lẽ hẳn ta liên tưởng đến Bạch thị?

“Không phải.” Ai biết Cố Đình Diệp lại bác bỏ nhanh chóng, “Bất kể anh Thấm cưới ai, thì đều có lý cả, quan trọng ở chỗ anh ấy xử sự không hợp tình hợp lý.”

Cố Đình Diệp ngồi dậy, bờ vai dày rộng dựa lên đầu giường, thở dài nói: “Anh Thấm trọng tình nghĩa là chuyện tốt, nhưng trên đời có những chuyện không thể đồng thời xảy ra, nên dứt mà không dứt, tất sẽ sinh loạn. Hoặc là anh ấy cưới cô họ Trương, hoặc là cưới cô Trâu nhỏ, dựa vào phẩm hạnh và

tấm lòng nhân ái của Trâu phu nhân năm đó, hoàng thượng niệm tình xưa nghĩa cũ, cũng chưa chắc đã ép anh Thấm phải lấy tiểu thư nhà họ Trương. Hoàn toàn có thể để tiểu thư họ Thấm gả vào phủ Anh quốc công, sau đó lại để hai nhà Đoàn Trịnh kết thông gia với nhau là xong. Thấm huynh đây là quá tham rồi, vừa muốn tình nghĩa trọn vẹn, vừa muốn tương lai xán lạn, thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy?!”

Minh Lan lần đầu nghe thấy tin tức này, trong lòng từng đợt sóng ngầm dâng trào không dứt, Cố Đình Diệp lại nói: “Tốt thôi, nếu anh Thấm thật sự muốn kết thân với phủ Anh quốc công —— cũng là điều dễ hiểu —— vậy thì phải làm mọi chuyện đẹp một chút! Nếu như sợ cảnh mẹ ghẻ không thương con chồng, muốn nạp em gái ruột của vợ trước làm thiếp cũng được thôi, nhưng mà phải có chừng có mực. Bản thân mình đã có con trai con gái đầy đủ, phủ Anh quốc công còn gả con gái cả qua làm vợ kế, đã là rất có thành ý rồi, anh Thấm lại còn nạp thêm một cô Trâu nhỏ, haiz... Em cứ nhìn đi, sớm muộn gì cũng có chuyện cho coi. Thật sự chộc giận phủ Anh quốc công, đến lúc đó hoàng thượng còn có thể nói gì? Sợ là còn liên lụy tới cả hoàng hậu.”

Đối với người bên ngoài mà nói, chuyện nhà quốc cữu chỉ đơn thuần là để giải trí, nhưng đối với Cố Đình Diệp mà nói, đây lại là vấn đề chính trị nghiêm trọng. Phủ Anh quốc công cũng không phải chỉ có một lựa chọn duy nhất, nếu thật sự có xích mích với họ Thấm gia, rất có thể sẽ chuyển sang đầu tư vào một nhà khác, trở thành bạn tốt của nhau, Cố Đình Diệp cũng không muốn Thấm Tông Hưng vì chuyện trong nhà mà bị tổn hại gì.

Minh Lan nghiêng đầu nhìn Cố Đình Diệp, kỳ thực nàng cũng không quan tâm lo lắng nhiều về họ Thấm, nàng cảm thấy hứng thú với lối tư duy và cách hành xử của Cố Đình Diệp, nàng thận trọng tiến tới, đặt hai bộ móng vuốt nhỏ bé lên vai chồng mình, ngọt ngào nói nhỏ: “Aiz... Em hỏi chàng cái này nha, nếu chàng là Thấm quốc cữu, chàng sẽ lấy người nào?”

Một bên là tiền đồ vô lượng, một bên là tình nghĩa vợ chồng, con nhỏ đáng thương, nên chọn ai bây giờ.

Cố Đình Diệp bật cười nói: “Làm sao mà anh biết được?” Từ khi cứu được Minh Lan trên sông, hắn ta liền vắt óc suy nghĩ tìm cách cưới nàng rồi.

“Chàng cứ suy nghĩ thật kỹ đi, nếu như em chết? Chàng sẽ kết thông gia với một gia đình danh giá khác, hay là lấy em gái em để có người quan tâm chăm sóc bọn trẻ nha?” Mắt Minh Lan sáng lên, quyết tâm truy hỏi đến cùng; Cố Đình Diệp chậm rãi nheo mắt lại, ánh mắt mang theo tia nguy hiểm, Minh Lan nuốt nước miếng một cái, thối lui về phía sau, Cố Đình Diệp nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Tôi tất nhiên phải kết thân với một gia đình quyền quý, kiêu ngạo hung dữ chút cũng không sao, dù sao cũng có thể sinh con cho tôi.”

Minh Lan sững sốt, suýt chút nữa thở không ra hơi, khó khăn lắm mới hô hấp trở lại bình thường, nhắc một chân trắng nõn trơn bóng đá vào vai Cố Đình Diệp, cất giọng căm hận mắng: “Chàng chàng chàng,... đồ đều cáng!”

Cố Đình Diệp bắt được chân của nàng, thuận lợi ôm lấy cẳng chân nhỏ trơn nhẵn mềm mại, há miệng lộ ra hàm răng trắng hếu cắn nhẹ một cái lên đó, Minh Lan kêu đau, nắm chặt tay đấm lên người hắn, hắn lại cao giọng cười to: “Vì vậy, phu nhân tốt nhất đừng chết, dù thế nào cũng phải bảo trọng! Vì vì phu mà sống càng lâu càng tốt.”

Lời tác giả:

Có một người họ hàng hỏi tôi, tại sao Anh quốc công không gả phút con gái vào hoàng cung làm phi cho hoàng đế? Nhà họ Giả không phải đã đưa Nguyên Xuân vào cung sao? Không phải thế sẽ tốt hơn là gả con sang nhà họ Thẩm à?

Thật ra, Hồng Lôu Mộng là chiếu theo tập tục hoàng thất triều Thanh, nhìn đàn ông trong phủ Giả, đa phần là theo tập quán Mãn Thanh, mà triều Minh thì lại không giống thế.

Đôi khi căn cứ theo lịch sử, những nhà vô cùng quý tộc chủ yếu là rất ít khi gả con vào hoàng cung, trong đó lấy Anh quốc công nhà họ Trương làm ví dụ, giống như khi xưa, chỉ đưa một đứa cháu gái chi xa làm phi cho Chu Lệ, sau này thì không thấy họ Trương có con gái tiến cung.

Đây là quốc sách mà Chu Nguyên Chương định ra.

Thật ra trải qua nhiều triều đại, rất nhiều nhà quý tộc đã cho thấy, đưa con gái tiến cung thì kết cục tốt nhất là, không phải cháu ngoại làm vua, con gái làm thái hậu, anh trai làm quốc cữu, cha làm quốc trưởng sao?

Cứ coi là thế, nhà hiền hách lại chẳng phải càng thêm hiền hách sao? Hiền hách đến độ muốn cướp ngôi đi có được không.

Còn nếu như thất bại trong việc đấu tranh chốn cung đình, kết quả sẽ là vô cùng thâm hiểm (gả cho Thẩm quốc cữu còn có đường lùi), có thể nói được một mất mười, mà nếu con gái được sủng, cung đấu viên mãn, phủ Anh quốc công trái lại càng phải kiêng dè, bọn họ còn có thể nắm giữ những chức vụ trọng yếu trong quân trong triều không?

Không bị quan văn chìm nước bọt chết mới là lạ.

Thời Minh về cơ bản là vậy, một phần ba tuyển tú là tới từ quan lại hạng trung hoặc thế gia bình thường, một phần ba là con nhà bình dân, một phần ba là các kiểu cung nữ tì nữ, à, còn có một phần nhỏ là Triều Tiên tiến cống.

Nói chung văn này mô phỏng Minh nhiều hơn Thanh.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Chấn Chinh Bên Trong, Hải Thị Sinh Con, Sách Y Dược Nhà Họ Hạ

Minh Lan như mọi khi ngáp ngán ngáp dài, ngồi một mình ở bên bàn cơm sáng, nâng thìa cháo lên mà dáng vẻ giống như đang mộng du. Đan Quất nhìn mà liên tục lắc đầu: “Cũng may mà phu nhân gửi hồn thành thiếu nữ, nếu như là đàn ông, canh ba đọc sách canh tư lên triều, phu nhân định làm thế nào?”

Minh Lan suýt tí nữa thì cười to ba tiếng. Người đàn ông nhỏ bé vừa biết bay lại vừa nhả tơ cho chúng ta biết(theo ý kiến bạn Vân Anh, đây chính là bạn spider man thần thánh =))), quyền lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao. Đàn ông thời cổ đại so với thời hiện đại có nhiều quyền lợi như vậy, đương nhiên sẽ phải chịu khổ cực hơn. Lại nói, đời trước nàng cũng không phải là chưa từng có cảnh quá nửa đêm vẫn dựa bàn hay trời vừa sáng đã dậy, ôi thật là nhớ đời trước. Lúc đó tuy rằng không khí bụi bặm, đất thì đen, sông thì lờ lờ, nhưng chồng ăn vụng thì cuối cùng vẫn có thể phân tài sản ly hôn, phát hiện ra có tiểu tam có thể đánh tới tận cửa, mẹ chồng gây sự có thể tranh luận, bạn thân đào góc tường có thể cho lên tianya(chắc kiểu webtretho hoặc tâm sự EVA :)). Quan trọng nhất, dù có hồng hạnh vượt tường cũng không bị dìm lông heo.

Được rồi, Minh Lan thu hồi nước miếng ảo tưởng lại, người sống phải thực tế.

Thời cổ đại nổi danh đồng chí cờ đỏ tiên tiến Vương Hy Phượng, đối với Minh Lan mà nói là đỉnh núi cao không thể với. Đây là cái dạng phấn đấu kiểu mới, không có lương cao, không mong chờ thăng cấp, tuy có thể mượn chức vụ mà tiện tay mò chút tiền, nhưng mà của cải thì không thể gán nợ, mỗi ngày đều nửa đêm rời giường, trời chưa sáng đã làm việc, trên dưới có một đại gia đình ngồi chờ được chăm sóc, cứ như vậy nàng chỉ còn lo một chết chính mình, gấp gáp đi phủ Ninh Quốc tìm việc! Chập mạch.

(秀逗: từ mạng, nghĩa gốc đi từ “pseudo” tiếng Anh = giả tạo, không thực, về sau mở rộng ra là chỉ hành động không hợp hoàn cảnh gây ra trò khôi hài = chập mạch).

Cuối cùng cũng chỉ một đến suy sụp, đồ cưới thì thâm hụt, còn chưa đẻ được con trai, lại còn bị người ta lấy việc không con mà lời ra tiếng vào, lấy chị hai Vưu về làm lẽ, có nhẽ lại là vì ‘cảm giác thành công’ trong truyền thuyết? Khó hiểu quá khó hiểu.

Tính cách của Minh Lan không có duyên với chiến sĩ thi đua, cho nên nàng để vợ Liêu Dũng với mấy vị ma ma quản sự thay phiên phụ trách bắt đầu công việc vào chính mao, sau đó an bài công tác cho cả ngày. Bản thân nàng thì sau khi dùng điểm tâm ngồi xem sổ sách công việc, đối chiếu khoản mục. Công tác của ngày hôm sau thì đã phân công từ trước cơm tối hôm trước, chỉ cần thỉnh thoảng kiểm tra đột xuất, đến giờ nhìn lại, hiệu quả không tồi.

Thôi ma ma đối với sự lười biếng của Minh Lan vô cùng không hài lòng, lải nhải vào lỗ tai nàng một hồi. Ai biết Minh Lan lại nói năng hùng hồn: “Nếu kết quả không khác nhau chút nào, vì sao phải làm khổ chính mình?”

Thôi ma ma sừng sộ lên: “Khi còn trẻ chịu vất vả một chút, bao giờ phu nhân con cháu đầy sảnh thì có thể nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Không phải vậy.” Minh Lan lắc ngón tay, “Ma ma bây giờ có phải hay ngủ không thẳng giấc?”

Ánh mắt Minh Lan trong trẻo, Thôi ma ma né tránh: “Ngủ không tốt lắm.”

“Thế này không phải là xong rồi! Cái này gọi là bẻ đi hoa mới hé vành

đường khi hoa rụng bẻ nhành hoa sương[‘], giấc ngủ thẳng cũng chẳng chờ người đâu nha. Dâu trẻ nhà người ta không có vận may này, tôi bây giờ không bảo dưỡng tốt bản thân, chẳng phải là phí của trời? Ma ma nói xem có đúng hay không...”

[‘] Trích từ bài Kim Lũ Y – Đỗ Thu Nương, bản dịch của Trần Việt Linh –thivien.net

Thôi ma ma vì không có tài ăn nói, xưa nay đều ít lời, chỉ có thể trừng mắt tức giận nhìn Minh Lan. Người ta nói cô Sáu họ Thịnh là ngoan ngoãn dịu dàng nhất, chỉ có bà mới biết, “dịu dàng” nên đổi thành ‘thông minh’, “ngoan ngoãn” thật ra là ‘bằng mặt mà không bằng lòng’, đầy bụng là ngụ ý biện, tươi cười đáng yêu bác lại người ta, mắt to híp lại cong cong, ra vẻ xin chỉ bảo mà cười “thảo luận” với người.

Thôi ma ma bất đắc dĩ thừa nhận, từ khi Minh Lan chín tuổi, bà ta đã không phải đối thủ.

Minh Lan nghe lời đoán ý, biết gần đủ rồi liền híp mắt cười khuyên giải: “Tấm lòng của ma ma tôi biết, nhưng mà những ngày tháng tốt như thế này không biết còn có thể kéo dài bao lâu nữa. Đến khi chúng ta về phủ Ninh Viễn hầu, tôi kiểu gì cũng phải hàng ngày dâng hoàng dậy sớm đi thỉnh an, không biết chừng còn phải đứng theo phép, nên thừa dịp bây giờ nghỉ ngơi cho tốt mới phải.”

“Sẽ trở lại sao?” Thôi ma ma hoài nghi.

Minh Lan ha ha nói: “Cuối cùng vẫn là người một nhà, cũng khó nói có thể trở lại hay không.”

Thôi ma ma thở dài một hơi, liền không nói tiếp gì nữa, chỉ nghiêm khắc dạy dỗ người hầu trong phủ.

Vấn đề này Minh Lan không có ý kiến. Nàng từ thời đại internet tới, biết lời đồn có sức mạnh, nếu như bỏ mặc cho người làm bên trong lộn xộn, không chừng sẽ có lời gì truyền đi. Phải biết hiện giờ ở phủ Ninh Viễn, người đang nhìn chăm chăm mình cũng không ít.

Quan trọng nhất vẫn là chính viện Gia Hi cư.

Bên trong hầu gái có tổng cộng ba loại xuất thân, Minh Lan mang đến, bên ngoài chọn mua, nô bộc sinh trong nhà.

Lúc trước Thường ma ma từng tuyển hai nhóm hầu gái cho nội viện, tuyển vào ngày hè, không cần biết là người hầu sinh ra từ trong nhà hay là mua bên ngoài, tất cả đều gọi là Hạ X, trong đó Hạ Trúc với Hạ Hà là nhóm đầu tiên do Thường ma ma chọn trúng đưa vào. Sau đó lại đưa thêm một nhóm khác, bởi vì là mùa đông nên gọi là Đông X. Minh Lan cảm thấy phương pháp này rất tốt, bây giờ là mùa xuân, thế nên đám vừa mới tuyển vào đều gọi là Xuân X.

Tiểu Đào nhìn nàng tròn tròn mắt.

Dựa theo lẽ xưa thói cũ, sơ sơ luôn có vài con gà không cần thận bị lôi ra giết để dọa khí.

Mấy đứa hầu gái này đại khái đều là mới được dạy dỗ không lâu, lại vẫn còn trẻ, thấy trong phủ chi phí ăn mặc vô cùng hậu hĩnh, đặc biệt là ở trong viện Minh Lan. Giống như làm tiểu thư, đứa nào đứa nấy áo gấm quần lụa thịt thà cá mú, xưa thì chưa thấy nhiều đồ gốm tinh ngọc quý bao giờ, nay lại coi như tầm thường.

Mỗi lần Minh Lan thấy mấy đứa kiểu này đều thầm than, chẳng trách hầu gái nhà quan lớn đều thà rằng ‘tự dưng lặn ra chết’ cũng không chịu đi ra ngoài, chẳng trách mấy chị em gái đều người trước ngã xuống người sau lại tiến lên muốn làm vợ lẽ. Một bên là dân thường quần áo thô kệch phòng ốc sơ sài, một bên thì giống như tiểu thư được cung phụng cơm ngon áo đẹp. Đời sống vật chất quả nhiên là có sự mê hoặc vô biên.

Ăn mặc chi tiêu không nói, còn có đồ trang sức với vàng bạc ban thưởng cũng không ít, công việc hàng ngày không nặng nề, lại gặp chủ nhân là Minh Lan tính tình ôn hòa, liền bắt đầu không cần thận.

Có đứa vì tính tình kiêu ngạo mà cãi nhau, hoặc vì tranh cướp quần áo đồ trang sức rồi ẩu đả, có đứa lại lười nhác quên đang làm việc hoặc chây ỳ việc nhà, có đứa tự ý tiến vào buồng trong của Minh Lan, còn có đứa tâm tư hạnh kiểm xấu... Chỉ mất bảy, tám ngày mà Nhược Mi với Lục Chi đã bắt được năm, sáu đứa phạm tội.

Pháp luật là nghệ thuật phạt người, Minh Lan quyết định làm một nhà nghệ thuật hạng ba.

Đầu tiên là làm rõ nhiệm vụ, trách nhiệm của mỗi người, lại viết vào giấy trắng mực đen những chuyện không thể làm, nơi nào không thể đi, chuyện gì không nên nói, nên ăn mặc trang điểm như thế nào. Nếu như có vi phạm, nhẹ thì răn đe, nặng thì lấy thước đánh tay, nặng hơn thì phạt tiền tháng, nghiêm trọng hơn thì đuổi ra ngoài, người mua từ bên ngoài vào cũng không để lại, hoặc gọi cha mẹ đến đón về, hoặc là cho đi thôn trang làm việc. Trục xuất hoặc bán đi thì giữ làm tiết mục cuối cùng.

Mỗi lần phạm tội đều có ghi chép, nguyên nhân là gì, chịu phạt thế nào, thái độ nhận sai làm sao, từng cái đều ghi rõ rồi lưu lại. Nếu liên tục phạm sai lầm, dù là lỗi nhỏ nhưng phạm nhiều lần cũng không cần giữ lại, miễn cho mấy đứa tâm tư linh hoạt cãi chày cãi cối, mọi người đều học theo thì phiền toái.

Trên thực tế, xử phạt nghiêm khắc nhất không phải bán đi mà là đánh chết tươi, nhưng cách này Minh Lan không tán thành, chẳng những tổn hại âm đức, còn dễ làm hỏng thanh danh của mình, chỉ cần bán đi nơi nào đó nghèo khổ hay vùng hoang vu thực ra càng thảm hại hơn.

Ngoại trừ phạt tiền tháng với trục xuất phải bầm báo cho Minh Lan, còn lại đều do đám hầu gái bậc nhất quyết định mức độ trừng phạt, trong đó có mình Đan Quất là đánh thước. Chị ta tính tình ôn hòa, sẽ không bắt công hay nường tay làm cho thiên hạ đại loạn. Mấy việc khác thì mấy đứa hầu gái lớn có máu mặt chịu trách nhiệm nhắc nhở với dạy dỗ.

Minh Lan ngoảnh mặt làm thinh, nhìn Đan Quất càng ngày càng nghiêm khắc có bao nhiêu an lòng. Lúc trước nàng còn cảm thấy Đan Quất hơi lạnh, uy thế không đủ. Giờ nghĩ lại cũng không thể trách chị ta hoàn toàn. Trước kia chính nàng ở họ Thịnh cũng chỉ là cô Sáu con vợ lẽ, sống lưng không đủ cứng, làm sao có thể bảo Đan Quất phải mạnh mẽ cứng cỏi.

Quy chế vừa đưa ra mấy ngày, nên đánh thì đánh, nên phạt tiền thì phạt tiền, thậm chí còn đuổi đi mấy con chim đầu đàn, Gia Hi cư liên yên bình ngay ngắn hơn rất nhiều, nhìn cảnh trong viện yên lành, Minh Lan cũng cảm thấy khá thỏa mãn. Tiểu Đào rất chân chó chạy tới nịnh hót: “Phu nhân thật tài giỏi, phu nhân thật thông minh.”

Minh Lan nói sâu xa khó lường: “Ở trong mấy gia đình giàu có, xử lý mấy người hầu thực ra không khó, khó khăn là người hầu có chủ ở sau lưng.” Vì lẽ đó mà nước bên trong nhà cao cửa rộng mới đục như vậy, có khuấy lên cũng không sạch.

Tiểu Đào làm sao nghe hiểu được, nhưng chuyện này cũng không cản trở con bé tiếp tục nịnh hót: “Phu nhân thật thông minh, phu nhân thật tài giỏi!”

Minh Lan nghiêm mặt quay ra nói: “Em không thể đổi cách khác khen phu nhân nhà em sao?”

Tiểu Đào bị làm khó khẽ giật giật miệng: “Phu nhân, có tấm lòng là được rồi, ngài không phải nói là không nên nhìn mặt ngoài à.”

Minh Lan trừng mắt nhìn con bé một lúc lâu, thở dài nói: “Cũng đúng.”

Qua thêm mấy ngày có người đến báo Hải thị sinh con gái.

Minh Lan lấy ra hai chuỗi đồng tiền vàng sáng chói mắt, mỗi chuỗi là mười chín đồng bằng vàng rực rỡ tinh xảo, trên có khắc rõ mấy chữ Cát tường, dùng tơ hồng khâu lại, thắt vào bằng một nén vàng nhỏ tròn vo. Minh Lan dương dương tự đắc nói: “May mà tôi tính trước, chị cả cũng sắp sinh rồi, đến lễ tắm ba ngày tặng chị cả với chị dâu mỗi người một chuỗi.”

“Có phải lễ hơi mỏng không?” Đan Quất cẩn thận nhắc nhở. họ Cố giờ so với họ Lương và họ Văn đều có tiền hơn, “Vả lại, đều tặng cùng một quà à?” Đan Quất cắn môi. Dưới cái nhìn của chị ta, Hải thị đối với Minh Lan tốt hơn so với Hoa Lan.

Minh Lan ân cần dạy dỗ: “Đan Quất ngốc, hễ là đưa ra trước mặt mọi người thì không cần quá chói mắt, nếu không người ta sẽ cho rằng tôi là nhà giàu mới nổi. Hơn nữa còn chị Tư, chị Năm. Mấy chị sẽ đưa cái gì. Chị cả với chị dâu sinh gần ngày như vậy, nếu như tôi đưa lễ không giống nhau chẳng phải gây phiền toái hay sao. Đưa lễ phải đưa để cả khách và chủ đều vui vẻ, sau này tiệc đầy tháng lại đưa thêm một phần quà nữa là được.”

Lễ tắm ba ngày ở nhà họ Thịnh là một ngày khí hậu ôn hòa. Minh Lan tạm biệt Cố Đình Diệp, sau đó thoải mái ngồi kiệu đi. Hôm nay vừa đúng ngày hưu mộc của Thịnh Hoành, Minh Lan đi chào ông trước. Vào nhà đúng lúc thấy Thịnh Hoành nghiêm mặt mắng Vương thị gì đó, Như Lan thì cúi đầu đứng bên cạnh vẻ mặt ủ rũ.

Minh Lan hành lễ xong liền cười hì hì đứng lên, ngoan ngoãn khéo léo cười nói: “Cha à, râu của cha thật dài nha, sắp dài bằng râu của Thân thủ phụ rồi.”

Thịnh Hoành không nhịn được khoe miệng hơi lệch đi, rất tự đắc thể hiện mình rất khổ cực nuôi râu dài, vẫn còn cố làm ra vẻ nói: “Nói bậy cái gì? Đã gả cho người ta rồi còn trẻ con như vậy.”

Minh Lan bước lên lấy lòng cười nói: “Cha nói đúng lắm, con gái gần đây mới tìm được một cái lược làm bằng sừng tê giác, cố ý giữ lại cho cha, trở về con sẽ đưa tới... cái này không tính là trẻ con phải không.”

Thịnh Hoành không giữ mặt nghiêm túc được nữa, cười mắng: “Cho con rể giữ lại thôi!” Minh Lan gật gật gù gù: “Không được, chàng là quan võ, trừ Quan nhị gia(*), con gái chưa từng thấy ai nuôi râu dài mà còn có thể đánh trận tốt. Ngồi trên lưng ngựa rất vững vúi nha, con rể của cha so với Quan nhị gia bản lĩnh còn kém xa đó.”

(*)Quan Công

Thịnh Hoành không nhịn được cười ha hả, chỉ vào Minh Lan lắc đầu không ngừng.

Minh Lan lại quay sang nhìn Vương thị cười nói: “Nhiều ngày không gặp, phu nhân nhìn có vẻ trẻ ra rất nhiều? Đều nói con gái là món nợ cần lo, chúng con bốn đứa con gái đều đã gả ra ngoài, quả nhiên là phu nhân thoải mái rồi.”

Khoe miệng căng thẳng của Vương thị hơi lỏng ra, Như Lan nhìn thấy mảnh buồng trong vén ra một góc. Vợ Lưu Côn ra sức nháy mắt ra dấu với mình, chị ta phỏng đoán sắc mặt của Thịnh Hoành, cũng hòa vào trêu đùa: “Đó là đương nhiên, em là đứa cuối cùng khiến mẫu thân đau đầu đấy.”

Minh Lan quay ra nhìn từ trên xuống dưới quan sát Như Lan, bỗng nhiên tình ngộ ra nói: “Em vừa nghĩ đến, chính là lúc chị Năm vừa gả chồng, phu nhân liền lập tức thoải mái tinh thần đấy.” Như Lan giận cười véo Minh Lan: “Con bé hư, em lại đặt điều cho chị!”

Cứ như vậy bầu không khí căng thẳng trong phòng liền tiêu tan, vợ Lưu Côn thăm lấy làm lạ, nói ra cô Sáu này đối với Thịnh Hoành và Vương thị xưa nay đều không hay câu nệ, khi nào ở trong phòng cũng lão gia và phu nhân đều nói cười vui vẻ, cử chỉ tự nhiên.

Đặc biệt là đối với Thịnh Hoành, Minh Lan chưa bao giờ oán hận bởi vì đã từng bị bạc đãi, cũng không vì bị lạnh nhạt mà xa lạ. Giống như ông ta thực sự là người cha hiền, gặp mặt liền vô cùng vui vẻ, còn hay chọc cười. Những năm gần đây Thịnh Hoành cũng khá thương yêu nàng, có vật gì tốt cũng không bao giờ thiếu phần Minh Lan.

Nói thêm mấy câu, Vương thị liền dẫn đoàn người đi vào phòng Hải thị. Dọc đường đi Vương thị vẫn lạnh mặt, xung quanh là hầu gái đi ở đằng trước. Minh Lan kéo cánh tay Như Lan đi ở phía sau khe khẽ nói thầm.

“Chị làm gì vậy? Vừa đến đã chọc cho cha tức giận?” Minh Lan liếc Vương thị ở đằng trước, cố ý lùi lại vài bước.

Như Lan thở dài: “Ở Hàn Lâm viện kham khổ, gần đây bên ngoài có mấy vị trí, chị nghĩ chồng chị có hứng thú, chính là vùng Tứ Xuyên giàu có đông đúc, chị sợ...” Minh Lan hơi hiểu rõ, kéo tay Như Lan đi chậm lại: “Vì thế chị đến xin cha với anh cả?”

“Không phải, chị chỉ cùng mẹ giận đối mấy câu, ai biết mẹ lại chạy đến chỗ cha nói, làm hại chị cũng bị cha dạy dỗ một trận.” Như Lan hơi cúi mặt xuống, có vài phần oán giận Vương thị ‘thành sự không đủ, bại sự có thừa’.

Minh Lan nhìn hai vai cứng ngắc đằng trước của Vương thị thầm thở dài, vị này thật sự là ...

Như Lan trong lòng buồn phiền, lôi kéo tay áo Minh Lan nói: “Em nói xem, cha cũng thật là, nếu có thể thì giúp một chút, không thì thôi, vì sao còn mắng chị?” Minh Lan là chị em ngay cả chuyện hẹn hò nửa đêm cũng biết, Như Lan xưa nay với nàng đều nói thẳng ra.

Minh Lan tiến đến bên tai Như Lan: “Anh rể đã nói hy vọng cha với anh cả hỗ trợ sao?”

“Không có.”

“Vậy anh ấy có cố tình ám chỉ điều gì với chị? Giống như thở ngắn thở dài, buồn phiền cho chị thấy?”

“Cũng không có.” Như Lan lắc đầu, “Chồng chị cái gì cũng không gạt chị, ngày đó có dịp nói với chị chuyện này còn cười bảo, không biết đồng nghiệp nào có thể chạy thông được cửa này.”

“Thế nên chị Năm làm sai.” Minh Lan gật gù: “Nói ra, anh rể Năm chưa chắc có ý để nhà vợ nhúng tay vào việc này, thứ hai, chị không có sự đồng ý của anh liền chạy đi tìm cha nhờ giúp, không biết chừng ngược lại còn làm anh rể khó chịu, có khi anh ấy đã có biện pháp rồi. Thứ ba, anh cả với cha nếu cảm thấy được thì sẽ giúp anh rể tìm cách, nếu như không được, chị lại cố gắng đi nói, làm cho cha với anh cả cảm thấy anh rể bất tài, chỉ muốn dựa vào nhà vợ ra mặt.”

Minh Lan một hơi nói ra ba nguyên nhân, làm Như Lan sửng người, chị ta lẩm bẩm nói: “Em... em nói cũng có lý.”

Minh Lan nhìn người đằng trước càng đi càng xa, nhỏ giọng giống như muỗi kêu nhắc nhở: “Em khi còn nhỏ nghe lão phu nhân kể lại, rất lâu về trước phu nhân với cha thực ra là vô cùng tốt, vợ chồng tương kính, hòa thuận mỹ mãn, bởi vì phu nhân thích nhúng tay vào chuyện bên ngoài của cha, sau đó cha mới dần xa lạ cùng phu nhân, lúc đó mới có chỗ trống cho dì Lâm chui vào.”

Thực ra việc phụ nữ nhúng tay vào việc công danh của chồng con cũng không phải là hiếm có, vấn đề ở chỗ nhúng tay có hiệu quả hay không hiệu quả, thỏa đáng hay không thỏa đáng. Giống như Vương thị không hiểu chuyện đại sự chỉ lo tư lợi, sợ là trước kia gây cho Thịnh Hoành không ít phiền phức.

Án lệ này quá sức kinh điển, kết quả cũng quá là đau đớn thể xác, người tự nhận mình là người bị hại nghiêm trọng nhất trong vụ này là Như Lan đột nhiên như tỉnh giấc chiêm bao, nắm chặt tay lại nói: “Chuyện này chị cũng nghe thoáng qua, em Sáu... giờ chị phải làm sao?”

Minh Lan giờ cảm thấy mình sống rất tốt, vì lẽ đó thật lòng hy vọng Như Lan cũng có thể sống tốt, “Đầu tiên xem anh rể ý thế nào, nếu anh ấy nhắc lại việc này, chị đi tìm chị dâu nói chuyện. Chị ấy là con gái họ Hải, rõ ràng nhất chuyện bên trong. Sau đó chị dâu có thể nói chuyện với anh rể, có thể giúp hay không sẽ có trả lời. Chuyện sau đó chị cũng chỉ có thể như thế.”

“Biện pháp này tốt!” Như Lan cười gật đầu liên tục, đối với chị dâu là Hải thị, chị ta vẫn rất là tin phục, tiếp theo lại hỏi: “Nếu như chồng chị không nhắc lại việc này?”

Minh Lan liếc chị ta một cái: “Vậy rõ ràng là anh rể cũng không vừa ý vị trí này, chị cũng đừng có nhiều chuyện, đừng nghĩ đến ở Hàn Lâm viện là kham khổ, chị nếu như ngay cả chuyện quan lộ của anh rể cũng tranh quyền quyết định, cẩn thận anh ấy sẽ không thích chị nữa!”

Như Lan rất coi trọng ‘tình yêu’ này, nếu so ra thì làm phu nhân của quan trong Hàn Lâm viện cũng không sao cả, nỗ lực gật đầu.

Sau một lúc, Như Lan bỗng nhiên nghĩ đến: “Đúng rồi, chị cũng có thể nhờ em giúp một tay? Đầu nói cậu rể Sáu giờ đang phất! Em sẽ giúp đỡ chứ?” Chị ta liếc mắt nhìn xoa eo, giọng điệu thô bạo hẳn lên, vẫn là đáng vẻ giống trước khi chưa gả.

Minh Lan kéo cánh tay của chị ta cười ha hả: “Chị với em, chị mở miệng em dĩ nhiên sẽ đi nói. Có điều chị phải hiểu rõ, quan văn với quan võ công việc không giống nhau. Cũng là một chuyện, nếu để cha với anh cả đi làm là gió chảy nước trôi không để lại dấu vết. Nếu để cho chồng em gái đi làm... ha ha, đến lúc ai cũng biết, chị cũng đừng trách em.”

Như Lan lo lắng, quan văn quý mặt mũi nhất, được cha vợ đề bạt còn chưa tính, còn muốn anh em đồng hao hỗ trợ, anh em đồng hao hỗ trợ chưa đủ còn để tất cả mọi người đều biết, cách này không tốt.

Minh Lan mỉm cười nhìn Như Lan, ở cái thời cổ đại người người suy nghĩ qua mười tám khúc, có thể gặp được người thẳng tính như Như Lan thật sự là không dễ dàng.

“Em Sáu, chị dù vụng về nhưng không phải không biết phân biệt tốt xấu. Em nói đều là lời tâm huyết tốt cho chị, em đối đãi tốt với chị, chị biết. Chị có lúc nào cáu kỉnh, em đừng giữ trong lòng.” Như Lan bỗng nhiên nói khê, lặng lẽ nắm tay Minh Lan.

Minh Lan tự nhiên chột dạ một chút, cũng nắm lại tay chị ta hòa nhã nói: “Là chị em ruột sao lại nói khách sáo thế? Đúng rồi, anh rể đối với chị có tốt không?” Nói xong liền đánh giá đáng vẻ của Như Lan, chỉ thấy chị ta mặc một bộ bối tử vải lụa trong hoa văn hình bách điều, tuy hơi có chút long trọng nhưng vẻ ngoài như hoa đào, khí sắc vô cùng tốt, có lẽ sống cũng không tệ.

Quả nhiên, Như Lan kiêu ngạo ngẩng đầu lên, mặt hơi phấn hồng, ngượng ngùng nói: “Tất nhiên là rất tốt, tướng công đối xử với chị rất tốt, khi không có việc gì đều cũng chị làm thơ vẽ tranh.”

“Vẽ chị sao?”

“Dĩ nhiên là chị!” Như Lan hung ác trừng mắt, “Anh Kính nói gương mặt chị trong sáng, cử chỉ tự nhiên, rất hợp để vẽ tranh!”

“Vâng vâng vâng, một chút cũng không sai.” Minh Lan vội vã sửa chữa: “Vậy mẹ chồng chị thì sao?”

Như Lan cũng rất là đặc ý: “Bà già kia đến gây phiền phức cho chị, chồng chị liền tránh đi Hàn Lâm viện. Nếu nghiêm trọng quá, anh ấy liền nói ‘mẹ không lọt mắt con gái nhà người ta, sao lại không ngại ngừng mà ở nhà người ta, mau mau chuyển đi’, mẹ chồng liền không nói nhiều nữa.”

Minh Lan lúc này mới cười thành tiếng, khiến Vương thị cũng phải xoay người lại nhìn. Nàng vội vã ngừng tiếng cười lại. Thời đại này làm phụ nữ có bao nhiêu vất vả, nàng thật lòng vì hạnh phúc của Như Lan mà vui mừng. Văn Viêm Kính suy cho cùng là vừa ý Thịnh Hoành cùng Trường Bách, có lẽ cũng sẽ không quá kém.

Ôi, nếu như tất cả chị em của nàng cũng giống như Như Lan, vừa dễ đối phó, lại may mắn ngay thẳng, thế thì tốt quá. Có điều, chuyện này là không thể nào. Minh Lan ngay lập tức gặp được một chị gái khác của nàng, Mặc Lan.

Mặc Lan ngồi trong phòng Hải thị. đang nói chuyện cũng mấy gia quyến khác đến chúc mừng, xinh đẹp dịu dàng nhưng có vẻ hơi âm đạm, mặc một bộ bối tử màu tím hoa văn mẫu đơn, đủ sang trọng nhưng cũng làm chị ta già đi vài tuổi, tóc cài một cây trâm lớn hình ngũ phượng triều dương bằng vàng ròng, ánh sáng tỏa ra bốn phía, toàn bộ gian phòng chói lọi đến hoa cả mắt.

Như Lan nhìn thấy chị ta lập tức bĩu môi, nghiêng vào tai Minh Lan nói: “Chị ta giả bộ cái gì? Cả kinh thành người nào không biết phủ Vĩnh Xương Hầu giờ sống không tốt, hoàng thượng răn dạy đến mấy lần, quân chức của bố chồng chị ta Vĩnh Xương Hầu cũng đã bắt ngừng, anh rể Tư giờ giữ được chức là tốt lắm rồi, thăng chức thì khỏi nghĩ đến.”

Mặc Lan nhìn thấy hai người cũng chỉ cứng ngắc gật đầu, giống như muốn cùng Minh Lan nói mấy câu nhưng thấy Như Lan thì không chút biến sắc ra chỗ khác. Minh Lan trên mặt không thể hiện gì, chỉ cùng nữ quyến trong phòng nói đùa mấy câu rồi đi xem bảo bối mới sinh, chỉ thấy cô bé mặt mày tinh tế, miệng hơi vênh lên, nhìn giống Hải thị.

Liều phu nhân có chồng cùng nhậm chức ở Đại Lý tự nhìn cô bé nhỏ cười nói: “Con bé này xinh xắn ghê, giống mẹ con bé, tương lai nhất định là thực nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

Hải thị trên đầu quấn vải, nghiêng dựa vào nệm nhung màu tím hoa văn phúc thọ, mỉm cười nói: “Giống em thì có gì tốt, phải giống mấy cô của con bé mới tốt, người nào người nấy đều là mỹ nhân.”

Một vị phu nhân họ Lưu cười nói: “Đều tốt đều tốt, mấy cô của con bé đều có phúc.” Chị ta không nhìn được nhìn sang Minh Lan, mọi người đều biết Hải thị hy vọng con gái giống Minh Lan.

Như Lan nhìn đứa bé này, chợt nhớ tới một chuyện, lôi kéo Minh Lan thì thầm: “Chị cả cũng sắp sinh rồi, em có thể làm một ít quần áo giày nhỏ... có thể làm phần của chị không?”

Minh Lan ngạc nhiên trừng mắt, hạ giọng nói: “Chị cũng lấy chồng rồi, vẫn còn nhờ vả em thêm thừa, em đi mách mẹ chồng chị đây.”

Như Lan lao đến hung hăng uy hiếp: “Em dám?! Chị bóp chết em!”

Minh Lan nhanh chóng xin khoan dung: “Được, được rồi, có điều phải nói rõ, chỉ nốt lần này, lần sau không có.”

Mặc Lan nhìn hai chị em cười đùa, khăn tay vò thành một khối, trong lòng thầm hận.

Cả phòng có bảy tám nữ quyền, dù trong miệng đều đang nói chuyện nhưng ánh mắt đều nhìn Minh Lan. Tất cả mọi người đều biết giờ ở họ Thịnh cô út con vợ lẽ này lại gả tốt nhất, vị hôn phu oai hùng hiển quý, giờ lại còn một mình ở một phủ, trên không có cha mẹ chồng lãi nhãi, dưới không có chị em dâu cản tay, cả một phủ đệ to lớn như vậy do nàng bố trí, đầy phòng tiền bạc thu chi đều do nàng phân phối, hoàn toàn không có người quản, mới đây lại còn được phong chính Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân, cực kỳ có phúc.

Mọi người nhìn sang chỉ thấy Minh Lan mặc một bộ áo gấm xanh nhạt thêu hoa bách hợp như ý cùng với váy dài xanh lục thêu khói biếc, trên đầu búi tóc trắng lười liềm ngay ngắn, cài một nhánh trâm vàng khảm hình hoa mai bằng san hô, tỏa ánh sáng lung linh. Đầu trâm có ba sợi tua nhỏ, đầu mỗi sợi là một viên ngọc san hô đỏ tươi, chập chờn buông xuống bên gò má.

Trang phục vô cùng vừa phải, chỉ có đôi vòng bạch ngọc ở cổ tay lạnh lạnh tiếng vang, nhìn lại thì hóa ra là dương chi bạch ngọc, mượt mà nhãn nhãn. Điều hiếm có là bốn cái vòng tay này có phẩm chất hoa văn giống hệt nhau, đúng là trân phẩm cống vua.

Mọi người nhìn lại vài lần chỉ cảm thấy Minh Lan cực kỳ xinh đẹp, mi mày uyển chuyển tú lệ, mỗi cái nhíu mày mỗi nụ cười đều gây thơ long lạnh, mỹ lệ chói lọi, các nữ quyền không nhin được mà thầm than thở.

Vương thị ngồi ở vị trí trên, nhìn Minh Lan cử chỉ phú quý của người quyền thế, lại nhìn nữ quyền đều như vô tình ngồi quanh Minh Lan, trong lời nói đều là khen tặng lấy lòng, không khỏi cảm giận trong lòng. Có điều nhìn lại Minh Lan với Như Lan vẫn ngồi một chỗ, cười vui vẻ thầm thì, biểu hiện là chị em thân mật, tâm tình mới ổn định một chút.

Có điều ngồi bên bà ta là di Khang bị lạnh nhạt đã lâu. Nữ quyền trong phòng cũng không ai chủ động cùng bà ta nói chuyện, Hải thị thì không

mặn không nhạt. Nhìn Minh Lan là con vợ lẽ nhưng nở mày nở mặt như vậy, bà ta trong lòng không vui.

“Con bé Minh nghe dì nói.” Dì Khang chột cao giọng lạnh lùng nói: “Cháu hôm nay như vậy cũng không thể quên mẹ cháu cùng họ Thịnh, đừng nói cháu có cái cáo mệnh, dù có đắc ý cũng không thể khoe khoang ở đây. Nếu không chính là mất gốc!”

Minh Lan hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn dì Khang, chỉ thấy trên mặt bà ta cười cứng ngắc, khóe miệng vặn vẹo, nữ quyến đều sững sốt nhìn nhau, lúc này Minh Lan mới mỉm cười nói: “Vâng, cháu biết rồi.”

Dì Khang thấy thái độ Minh Lan cung kính nhưng giọng điệu lạnh nhạt lại càng tức giận, lạnh giọng nói: “Cháu bây giờ tuy là ở phủ riêng nhưng không thể mất quy củ. Mẹ chồng cháu ở không xa, cháu nên mỗi ngày đều phải vấn an sáng sớm, chú bác anh em đều phải qua lại, hiếu thuận trưởng bối, không thể ngỗ nghịch. Đừng có ý vào mình có lệnh phong liên không đặt trưởng bối vào trong mắt. Cháu nếu ở trong phủ của chính mình nhưng không tuân theo quy củ, là mất mặt mẹ cháu với họ Thịnh, dì sẽ không tha thứ cho cháu đâu.”

Duẩn Nhi sợ đến trắng bệch mặt, nhin không được kéo ống tay áo dì Khang. Dì Khang cũng không để ý, vẫn cười nói thoải mái.

Trong phòng đột nhiên lạnh xuống, nữ quyến nhìn nhau chỉ nghe thấy dì Khang thao thao bất tuyệt quở trách Minh Lan. Vương thị ngồi bên cạnh cũng không nói gì, Minh Lan chỉ từ từ một mình uống trà. Đợi bà ta nói cho hết mới ung dung thông thả nói: “Dì, dì nói Minh Lan đều nhớ rõ. Tiếc là chị Nguyên Nhi ở Phụng Thiên, nếu không chị em chúng cháu tất cả đều được gặp gỡ lần này.”

Lời vừa nói ra, dì Khang giống như quả bóng bị đâm một phát, đột nhiên xì hơi. Sắc mặt Duẩn Nhi cực kỳ khó coi. Khang Nguyên Nhi với mẹ chồng

là mợ Vương một ngày ba lần ầm ỉ, náo loạn đến tối mặt tối mũi, làm Vương lão phu nhân bệnh không nói, đến hưu thư cũng sắp đưa ra rồi.

Minh Lan bình tĩnh nhìn dì Khang, khỏe miệng cười lạnh nhạt. Nếu dì Khang còn dám làm càn, nàng tuyệt đối không nhẫn nại. Từ khi quay về cố đại, nàng nhẫn trước nhẫn sau, nhẫn đông nhẫn tây. Bây giờ đến một bà dì nhạt được cũng phải nhin, nàng cũng không cần phải lăn lộn làm gì nữa.

Dì Khang tức giận, quay đầu sang Vương thị cầu viện binh. Vương thị hiểu được liền nghiêm mặt nói: “Cái Minh, con...”

“Mẹ!” Như Lan vô cùng trùng hợp ngắt lời Vương thị cười nói: “Đừng nói chuyện không liên quan. Mau làm lễ tắm ba ngày, đừng để cháu gái con bị lạnh, lát nữa cha với anh cả tìm mẹ tính sổ!”

Chị ta dù cười vui vẻ nhưng ánh mắt lại ra sức trừng Vương thị, liên tiếp nhấn mạnh mấy chữ ‘không liên quan’ cùng ‘cha và anh trai’. Vương thị hiểu ý con gái. Thịnh Hoành xưa nay ghét họ Khang, nếu lại bị kẻ có tâm nói mấy câu, bà ta khó tránh khỏi nghe quở trách. Không tiện dài dòng nữa, trực tiếp tuyên bố bắt đầu lễ tắm ba ngày.

Tất cả mọi người đều tiến lên xem lễ, chỉ để lại dì Khang đứng một mình tại chỗ, làm cho bà ta tức đến muốn ngất.

Kết thúc buổi lễ, Minh Lan đi một mình đến Thọ An đường, vẫn như xưa thanh nhã vắng vẻ, hương phật mờ ảo. Minh Lan đứng dưới tàng cây quế cổ thụ, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy tinh thần vui vẻ, cười nhẹ nhàng chạy đi, suýt nữa còn va vào Phòng ma ma đang đứng ở cửa.

“Cô Sáu! Đừng chạy đừng chạy, cẩn thận có người nhìn thấy.” Phòng ma ma đứng bên cạnh nhìn xung quanh bên ngoài cửa, nhẹ nhàng thở một hơi.

Minh Lan lập tức ngã vào trong lồng ngực lão phu nhân, uốn éo như quấy đường, làm nũng nói: “Bà nội, Minh Lan khiến bà nhớ muốn bệnh rồi

phải không!”

“Ai bệnh? Ta đang vô cùng khỏe mạnh!” Gương mặt đang yên lặng của lão phu nhân giống như tràn niềm vui, ôm Minh Lan cười không ngừng xoa nắn, Phòng ma ma nhanh chóng đi bưng trái cây với món tráng miệng đến.

Nói đông dài một hồi, Minh Lan hỏi chuyện trong nhà, Thịnh lão phu nhân vui vẻ kể lại.

“Chị dâu cháu có bầu, thân thể không được khỏe, phải dưỡng một thời gian. Phu nhân một lần nữa lại quản gia, Toàn nhi để lại đây cho bà nuôi!” Khí sắc lão phu nhân tốt lên không ít, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào buồng trong sau lớp màn.

Minh Lan vội vã chạy vào buồng trong nhìn, chỉ thấy một em bé trắng mập đang nằm trên giường lão phu nhân, nắm đấm bạch ngọc chỉ nhỏ như quả táo đặt ở bên gương mặt trẻ con hồng hào. Cậu bé đang ngủ say hơi thở đều đặn, còn hơi hé miệng.

Minh Lan lại quay lại ngồi bên cạnh lão phu nhân, nàng vô cùng vui vẻ quay về phía lão phu nhân nói: “Như thế này rất tốt, bà nội có Toàn Nhi ở bên sẽ không còn cô đơn nữa. Có điều... phu nhân sao lại đồng ý?”

Thịnh lão phu nhân vui vẻ theo cách không lấy gì làm phúc hậu, gần đây Vương thị ăn khổ không ít.

Dì Lâm vậy cờ đầu hàng, các con gái đều lấy chồng. Vương thị lại không cần để ý đến việc nhà, nhất thời nhàn rỗi mới phát hiện con dâu sống rất thoải mái, tự nhiên cảm thấy khó chịu.

Bởi vì Hải thị có bầu, Vương thị liền muốn nhét hầu ngủ cho con trai, nói là anh ấy đọc sách với làm việc khổ cực, cần có một đứa biết nóng biết lạnh. Trường Bách liền nói cha kiếm tiền nuôi gia đình càng cực khổ hơn, mẹ có lòng tốt thì mau chăm sóc cha. Sau đó cũng không biết ai truyền ra

tin tức, Thịnh Hoành liền lập tức thể hiện ông ta đối với hai đứa hầu hạ trong thư phòng rất có cảm tình.

Vương thị giận gần chết, não loạn một trận. Cuối cùng Thịnh Hoành có thêm hai đứa hầu ngủ, Vương thị có thêm mấy nếp nhăn.

Sau đó Vương thị lại muốn nâng Dương Hào lên làm lẽ để ép Hải thị. Trường Bách liền hỏi mấy đứa hầu ngủ năm đó của cha thì thế nào. Vương thị giận xanh cả mặt, vỗ bàn mắng to con bất hiếu dám cãi lời mẹ phải không. Trường Bách liền nói anh ấy là con thì không thể cãi lại nhưng anh ấy lại thực sự tò mò muốn hỏi ý kiến cha với lão phu nhân.

Vương thị muốn phun máu rồi, lại nữa, Hải thị sau khi nghe nói tâm tình buồn bực một hồi, mang thai bất ổn, lại phải đi mời thái y tìm Hạ lão phu nhân cấp cứu, não loạn mấy ngày mới coi như xong.

Thịnh Hoành rất tôn trọng họ Hải, do đó với con dâu lớn cũng rất được coi trọng, nên càng không ưa Vương thị. Ông ta thấy Hải thị không còn sức chăm cháu trai, dứt khoát đưa Toàn Nhi đến Thọ An đường, mời lão phu nhân rất được tín nhiệm nuôi dạy.

Vương thị muốn phản đối gì hoặc đi tìm Hải thị gây hấn, Thịnh Hoành sẽ lập tức nói ra, ông ta lại rất có cảm tình với mấy đứa hầu gái xinh đẹp tài hoa cảnh đời đau khổ mới tìm được. Vương thị không thể làm gì khác hơn là dờ đi sự chú ý, hăng hái chiến đấu trên tuyến đầu với vợ lẽ, không còn hơi sức đi ồn ào con cháu nữa.

Minh Lan cười âm ỉ, mặt chôn dưới cánh tay lão phu nhân run cả người, lúc ngẩng đầu lên đã đỏ mặt tía tai. Nàng lau nước mắt cười, Trường Bách cánh chim đã vững, Hải thị có đồ cười dày, thêm vào của cải của Vương thị, dù Thịnh Hoành có thêm mấy đứa con vợ lẽ cũng không ảnh hưởng đến địa vị của anh ấy.

Hơn nữa, còn có vị thần giữ của Vương thị với vợ lẽ được cưng chiều Cúc Phương ở đó, sợ là mấy đứa hầu ngủ kia cũng không dễ mà sinh con được.

Thịnh lão phu nhân ôm cháu gái cũng cười khẽ. Bà nói Toàn Nhi đến, thằng bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, cởi mở thích cười, là đứa bé khiến người ta không cần lo lắng. Bà bây giờ lấy cháu nội làm niềm vui, nói đến lúc cao hứng, ánh mắt tràn ngập vui vẻ.

Minh Lan nhìn trong lòng vừa chua xót lại vừa cao hứng. Lão phu nhân có thể trôi qua tuổi già không cô đơn, thực sự là trời xanh có mắt.

“Anh trai cháu nói với bà, bây giờ cháu dâu thân thể không tốt, không nuôi được hai đứa con. Dù có là con trai hay con gái đều muốn đưa một đứa đến Thọ An đường. Tính tình nó như thế, làm khó nó phải nói nhiều, nói là muốn phiền ta giúp đỡ chăm nom.” Thịnh lão phu nhân giọng điệu tự nhiên, vẻ mặt điềm tĩnh, khéo miệng lại mỉm cười, so với trước đây ít đi mấy phần cao ngạo, thêm mấy phần mềm mại.

“Bà nội, đây thực sự là tốt quá rồi!” Minh Lan nằm trên đầu gối lão phu nhân, thật lòng nói. Tính tình của lão phu nhân không thích nhất là bị ép buộc, trong lòng dù có thích, người nhà không mở miệng bà chắc chắn sẽ không yêu cầu.

Hai bà cháu cười nói một lúc, Phòng ma ma bưng lên đĩa hoa quả, lại từ trong nhà mang ra một cái tráp. Thịnh lão phu nhân đón cái tráp mở ra, bên trong là một quyển sách nhỏ mà dày, đưa đến trước mặt Minh Lan nói: “Cầm đi, đây là Hạ lão phu nhân đưa đến.”

“... Đây là cái gì?” Minh Lan ngạc nhiên nói, nhận lấy lật xem.

“Là sách y dược, chuyên về bệnh phụ nữ.” Thịnh lão phu nhân mỉm cười nói: “Bên trong còn có nói làm sao để điều dưỡng trước khi mang thai, trong lúc mang thai thì làm thế nào để giữ thai, rồi hậu sản nuôi dưỡng con

rồi bảo dưỡng thân thể mình, còn có chú ý về đồ ăn. Bà ấy vô cùng cẩn thận mấy chuyện này. Bà đã nhìn qua, viết rất đơn giản rõ ràng. Trang cuối cùng bà ấy còn tiến cử mấy vị thầy thuốc xem bệnh phụ nữ tốt, còn có mấy con dâu nhà họ Trương, nếu cần có thể đi mời.”

“... Phải tạ ơn Hạ lão phu nhân rồi.” Minh Lan lật xem qua một lượt, biết là thứ này vô cùng có ích, trong lòng không khỏi bồi ngùi. Thịnh lão phu nhân thấy Minh Lan vẻ mặt hoài niệm liền chậm chậm nói: “Cháu không cần phải cảm thấy có lỗi với lão phu nhân nhà họ Hạ, bà ấy làm người rất rõ ràng. Nói thật lúc trước cháu vừa hứa vào cửa nhà họ Cố, bà ấy sợ là ngay lập tức đã nghĩ đến chuyện này rồi.”

Minh Lan gật đầu, buồn bã nói: “Hạ lão phu nhân biết quấy rầy vô ích, dứt khoát xử lý sự tình gọn ghẽ, để chúng ta nhớ kỹ điểm tốt họ hạ. Bà ấy tâm tư nhạy bén, suy nghĩ chu đáo linh hoạt, thật sự có thể nói là rất giỏi.”

Thịnh lão phu nhân mỉm cười, còn có ý trào phúng: “Bà ấy tất nhiên là ghê gớm. Thánh thượng đã phê chuẩn cho ông cụ Hạ cáo lão, bà ấy sắp rời kinh rồi nhưng con cháu nhà họ Hạ vẫn còn trên hoạn lộ, vẫn cần tìm chỗ giúp đỡ. Bây giờ chúng ta cảm động chỗ tốt của bà ấy, sau này có thể không hỗ trợ sao? Đây mới là cách làm của người thông minh.”

Minh Lan xúc động trong lòng, nặng nề gật đầu, lại nhẹ nhàng thở dài nói: “Dù nói thế nào, Hạ lão phu nhân đều có ân với nhà ta, tiếc là trong nhà xảy ra loại chuyện đó...”

Thịnh lão phu nhân lại khẽ cười chỉ vào Minh Lan nói: “Cháu đúng là đứa bé ngốc! Cháu nghĩ Hạ lão phu nhân là ai? Bà ấy mười lăm tuổi đã gả vào nhà họ Hạ, vị hôn phu được rêu rao phong lưu, vậy mà vẫn có thể đứng vững gót chân, giờ con cháu đầy nhà đều là máu mủ của bà ấy, cả gia đình kính trọng, không lợi hại có thể được sao?”

Phòng ma ma đứng một bên nghe xong cũng không nhịn được chen miệng nói: “Đó mới là thật sự lợi hại, trên mặt thì giống Phật Di Lặc như vậy, ra tay lại lưu loát sạch sẽ, đâu có giống lão phu nhân chúng ta, trên mặt giả vờ hung ác nhưng lòng dạ lại yếu mềm.”

Lời này làm Thịnh lão phu nhân có chút khinh thường, bà liếc mắt xong, quay đầu lại cùng Minh Lan nói : “Bà từ nhỏ cũng không thích cách chị ta làm, bây giờ xem ra cũng không còn cách nào! Chị ta hay nói một câu ‘người khác muốn ta chết, ta cũng có thể muốn người đó chết, rất công bằng’. Cháu cũng nghe theo một chút đi!”

“Bây giờ thì thế nào?” Minh Lan ngơ ngác gật đầu nói.

“Bây giờ? Ông cụ Hạ cáo lão, cậu Hoảng lại xa cuối chân trời, mặt mũi con dâu ở góa cũng đã cho rồi, tiện tỳ họ Tào kia giờ cũng là người nhà họ Hạ, chị ta tự nhiên có biện pháp đóng kín cửa rồi từ từ thu dọn.” Lão phu nhân cười khẩy nói “, họ Tào muốn dựa vào em gái cùng con gái, muốn liếm mỡ họ Hạ à, không dễ như vậy đâu.”

Hai bà cháu đang bàn về nhà họ Hạ, bên kia cũng đang bận rộn thu thập đóng gói hành lý. Đã dọn dẹp mấy ngày cũng gần đủ rồi, nhưng nội sảnh chính viện nhà họ Hạ lại là bầu không khí lạnh lẽo.

Trong phòng có tổng cộng năm người, Hạ lão phu nhân ngồi ngay ngắn phía trên, bên cạnh mỗi bên có một ma ma quản sự tâm phúc, phía dưới hai người đang quỳ. Hạ mẫu cùng với Tào Cẩm tú, trên mặt hai người đều đầy nước mắt.

“Mẹ, van xin mẹ!” Hạ mẫu khóc thút thít nói: “Con dâu có gì không đúng, mẹ xin cứ trách phạt, đừng đối với Cẩm Nhi như vậy!”

“Ta làm sao dám phạt con?” Hạ lão phu nhân mặt lạnh như băng “Con là mẹ ruột của cháu Hoảng, nói một không nói hai, muốn cưới ai thì cưới, muốn nạp ai thì nạp, ta không dám ngăn! Có điều, dì Tào đã vào nhà ta, ta

giờ có thể quản. Được rồi, dì Tào, cô cũng không cần lo lắng, nhanh đi dọn dẹp đi. Mấy ngày nữa cùng ta lên đường, về quê nhà Bạch Thạch Đàm!”

Tào Cẩm Tú sợ đến mặt tái mét, chị ta chưa bao giờ nghĩ sự tình sẽ trở thành như vậy, chị ta co rúm lại nói: “Không, lão phu nhân, van xin bà, con không nỡ rời dì con, bây giờ anh họ không ở đây, con muốn chăm sóc dì.”

Hạ lão phu nhân trên mặt đầy châm chọc: “Cái này không cần cô bận tâm, anh họ cô quanh năm suốt tháng đi xa nhà, cũng không thấy dì cô không sống nổi, giờ nếu đưa cháu gái là cô so với con trai ruột còn thân thiết hơn, nó cũng sống không nổi nữa.”

Hạ mẫu chỉ cảm thấy âm thanh lạnh lùng cực điểm, thoáng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy con mắt Hạ lão phu nhân vô cùng kiên quyết, cực kỳ giận giữ. Bà ta biết mình đã không được mẹ chồng thích, hai mươi năm tình cảm mẹ chồng con dâu thế là xong, bà ta không nhịn được ngã ra trên mặt đất nhưng không có ai đến dìu, chỉ có Tào Cẩm Tú hô trời gọi đất.

Hạ lão phu nhân lạnh lùng nhìn hai người bọn họ: “Ta hôm nay nói cho rõ, dì Tào này ta không mang đi không được, nó đã làm hỏng nhân duyên tốt đẹp của cháu Hoảng, ta cũng không thể để nó làm hỏng cả đời cháu! Ta đã tìm một mối hôn nhân khác cho cậu Hoảng, cô kia cũng xuất thân từ gia tộc y dược, dù gia đình không hiển hách nhưng tính tình lạnh lẽ, mạnh mẽ trưởng thành, có khả năng chống đỡ gia tộc, chỉ là cha con bé mới mất không lâu, còn đang để tang. Ta tính qua ngày tháng, chờ năm sau cậu Hoảng về vừa vặn có thể thành hôn.”

Tào Cẩm Tú hy vọng tan vỡ, không dám tin nhìn Hạ lão phu nhân: “Bà, bà đã tìm việc hôn nhân cho anh họ?” Nhanh như vậy?

“Đúng vậy.” Hạ lão phu nhân căm ghét nhìn chị ta, “Vì lẽ đó, ta không thể để cô ở lại đây làm cho vợ chồng chúng nó ngột ngạt, khiến trong nhà họ Hạ hỗn loạn.”

“Sẽ không, cháu sẽ không làm cho anh họ và chị dâu ngọt ngạt!” Tào Cẩm Tú lập tức phục hồi tinh thần, liên tục rập đầu lạy, “Cháu sẽ hầu hạ tốt anh họ và chị dâu, sẽ đối xử giống như chị em ruột.”

Hạ mẫu cũng cầu khẩn nói: “Mẹ, Cẩm nhi đã nói vậy, mẹ xem...”

“Ta không tin!” Hạ lão phu nhân dứt khoát nói: “Hai người các con ta đều không tin.”

Tào Cẩm Tú cùng Hạ mẫu sợ hãi nhìn Hạ lão phu nhân, chỉ nghe bà ta chậm rãi nói: “Lúc trước ta nhớ rõ, dì Tào vào cửa, họ Tào chỉ tay lên trời thề, nói cái gì mà từ giờ sẽ không tiếp tục phiền phức nhà họ Hạ; nhưng mà mới được có mấy tháng...” Hạ lão phu nhìn chăm chăm mẹ Hạ. “Vợ thằng Ba, con đã cho họ Tào bao nhiêu bạc rồi? Hừ, con nghĩ ta không biết, họ Tào viết thư khóc xin dì Tào, sau đó con đem bạc đưa dì Tào, lại chuyển cho họ Tào, con cũng thông minh, lợi dụng sơ hở trong lời nói của ta!”

Hạ mẫu biết mẹ chồng mình xưa nay khôn khéo, lập tức không dám cãi lại, chỉ khóc sụt sùi nói: “Cuối cùng vẫn là chị ruột của con, chẳng lẽ lại nhìn chị chết đói! Mẹ, người là người nhân hậu, nếu có thể hãy thương hại bọn họ...”

“Chết đói?!” Hạ lão phu nhân cười lạnh một tiếng. “Lúc trước bọn họ rời kinh, con đã cho bao nhiêu bạc, nếu là quy ra ruộng đất sợ là cũng hơn một trăm mẫu, sau đó con còn lén đưa thêm mấy lần, nói ra ở nông thôn làm kẻ giàu xổi cũng không sai! Nhưng là bọn họ thế nào, ta đã hỏi thử, đàn ông họ Tào các người, cả ngày tìm hoa văn liễu, trộm gà bắt chó, chị gái tốt của con ăn ngon mặc đẹp, còn tham lam, ép nhà người ta bán con trai con gái! Con bảo ta thương hại bọn họ? Ta hôm nay ở đây nói rõ một câu, ta thương chó, thương heo, thương đứa ăn xin ở kinh thành cũng tuyệt đối không thể thương người nhà này!”

Tào Cầm Tú bị nói mà sắc mặt trắng bệch, môi cắn chặt gần chảy máu, không nhìn được cãi lại: “Lão phu nhân, bà hay là hiểu lầm? Cha mẹ con, bọn họ nói bọn họ vẫn chăm chỉ trồng trọt...”

“Thật sao?” Hạ lão phu nhân bỗng nhiên cười lên: “Lần này cô đi cùng ta về nhà, trên đường vừa tiện có thể qua nhà mẹ cô, cô có thể đi nhìn lén xem, nếu ta nói sai, liền đưa cô trở về, nếu ta nói đúng, cô cả đời này vĩnh viễn ở lại Bạch Thạch Đàm, thế nào?”

Tào Cầm Tú bị nghẹn lại, nước nở nói không nên lời mấy tiếng, cũng không tiếp tục nói nữa mà cúi đầu quỳ.

Hạ lão phu nhân căm ghét đến không lời nào diễn tả được, oán hận mắng: “Mày là đồ tiện tỳ hai mặt! Cóc ghè ở cống nước so với mày còn có thể diện hơn! Mày mà cũng xứng nói chuyện với bà? Còn muốn làm bạn với thằng Hoảng, nằm mơ!”

Tào Cầm Tú nằm rã rời trên mặt đất, mặt đỏ ửng, giận dữ và xấu hổ không chịu nổi, ầm ức khóc nước nở.

Hạ lão phu nhân quay đầu nhìn về phía mẹ Hạ, trầm giọng nói: “Vợ thằng Ba, con tuy thủ tiết mấy năm, nhưng mà nhà họ Hạ cũng chưa từng thiếu nợ con. Dù là cái gì, một nhà con đều chiếm phần đầu. Ta không phải người cổ hủ, vợ lẽ tái giá cũng không sao, nhưng mà ngoài cô ta còn có cả nhà cô ta đều là nhân phẩm thấp kém, là hạng người đê tiện vô liêm sỉ. Thằng Hoảng bị bọn họ quấn lấy, cả đời này tiêu tòng!”

Bà thở dài một hơi, cao giọng nói: “Hôm nay ta đã nói rõ ràng với con, cháu Hoảng tuy là do con sinh nhưng là cháu trai họ Hạ, không thể để con mang đi đền bù cho họ Tào được!”

Sắc mặt Hạ mầu tái xanh, sợ hãi chỉ có thể phát run, bà ta đau lòng ngẩng đầu nhìn Hạ lão phu nhân: “Mẹ, người sao có thể nói con dâu như vậy? Thế này làm sao con dâu có mặt sống tiếp?”

“Con đương nhiên có thể!” Hạ lão phu nhân cứng rắn nói, “Dì Tào ta nhất định phải đưa đi, so với nhìn cháu Hoảng bị vương hiếu đạo, bị con ép buộc mà liên lụy, ta thà rằng làm mẹ chồng độc ác, nhìn con chết!”

Hạ mẫu không khóc nổi nữa, sợ hãi nhìn Hạ lão phu nhân, chỉ thấy bà cười cổ quái: “Có lẽ nhà họ Tào gia so với con ruột của con quan trọng hơn, nhưng ta là người lòng dạ độc ác, chỉ cảm thấy cháu mình mới là quan trọng nhất!”

Hạ mẫu ngây ra nằm trên đất, toàn thân lạnh lẽo, trên đầu vang lên từng tiếng của Hạ lão phu nhân: “Con nhớ rõ cho ta, cả nhà ta là nhà họ Hạ, con chẳng qua là con dâu họ Hạ, không đến lượt con cầm tiền nhà họ Hạ đi trợ cấp nhà họ Tào! Cửa nhà họ Hạ đã bị con làm hại đến như vậy, ta không thể tin con được nữa! Con lập tức đem sản nghiệp của cháu Hoảng giao cho ta giữ, sau này ta trực tiếp giao cho vợ cháu Hoảng. Con muốn đem cửa hồi môn của chính con đi đền đáp ta không ngăn được, có điều con nghĩ cho rõ, con dâu mà không có cửa hồi môn cho con trai, họ Hạ ta cũng không cần! Còn có, nếu như nhà họ Tào còn trở lại quấy rầy, ta liền trực tiếp báo quan phủ, cần giết thì giết, cần đánh thì đánh, có báo ứng ta chịu!”

Hạ lão phu nhân cao ngạo uy nghiêm, nhìn thẳng xuống, Hạ mẫu cùng Tào Cẩm Tú một câu cũng không nói được, chỉ khổ sở sệt cầu xin. Đáng tiếc Hạ lão phu nhân tâm cứng rắn, nghe cũng không nghe một câu, Tào Cẩm Tú không nhịn được mở miệng mắng: “Mụ già này...” Lại bị Hạ mẫu miệng ngay. Tào Cẩm Tú có thể không biết, Hạ mẫu thế lại rất rõ, trong tay bà mẹ chồng này có bao nhiêu là mạng người, bao nhiêu vợ lẽ con thứ đều im hơi lặng tiếng mà biến mất.

Hạ lão phu nhân mỉm cười nhìn hai người bọn họ khuyên bảo: “Các con cũng đừng quá đau buồn, ta cũng không phải muốn nhốt dì Tào cả đời, chờ cậu Hoảng sinh con dưỡng cái, qua mười năm tám năm ta liền trả cô về, cả nhà các con có thể đoàn tụ.”

Hạ mẫu nhìn ánh mắt mẹ chồng, trong lòng lạnh lẽo. Bà ta biết thân thể mình nhất định không sống quá mười năm tám năm, bà ta vốn nghĩ thừa dịp mình còn tiếng nói, để con trai với Tào Cẩm Tú bồi dưỡng tình cảm. Đến lúc mình chết rồi, Tào Cẩm Tú có thể vững gót chân. Mẹ chồng bây giờ thế này chính là muốn chờ cho đến lúc mình chết?!

Đến lúc đó, mình chết rồi, vợ chồng con trai ân ái, có con trai con gái, dù có đưa Tào Cẩm Tú trở về thì có ích gì? Chẳng qua là cho phần cơm ăn không chết đói thôi.

Hạ mẫu đang mờ mịt, không biết vì lẽ gì bỗng nhiên trong lòng động dậy, giống như nghĩ đến chuyện gì. Hạ lão phu nhân vừa nhìn sắc mặt bà ta liền biết suy nghĩ trong lòng bà ta, khoan thai nâng chén trà lên chậm rãi nói: “Con tốt nhất đừng có xui khiến vợ thằng Hoảng van cầu ta, nếu con dâu hoặc con trai con đến nói với ta muốn đón dì Tào về, ta là bà già hồ đồ sẽ không cần lo đúng sai phải trái. Không cần biết là con bức bách hay không sẽ lập tức đưa cháu gái con vào trong am cho xong chuyện. Nói đến, Bạch Thạch Đàm hình như cũng có đồng xử am là nơi chuyên thu nhận nữ quyến phạm tội...”

Tào Cẩm Tú không chịu được nữa hôn mê bất tỉnh. Hạ mẫu sững sờ ngồi ngẩn ngơ ở đó.

—

Vì đoạn giải thích của tác giả hay nên vượt khổ làm.

Tác giả có lời muốn nói:

Giải thích hành vi của Hạ lão phu nhân, có người nói hành xử của bà có chút đột ngột, hoặc cảm thấy kỳ lạ.

Nhà văn Hemingway có nói, viết văn không thể tất cả đều viết hết, phải lưu một chút chỗ trống cho độc giả suy nghĩ. Vì lẽ đó văn chương của ông

là 1% tảng băng nổi trên mặt biển, còn 99% ở phía dưới, cần độc giả phải vắt óc suy nghĩ.

Thỉnh thoảng tôi muốn học hỏi một chút.

Trên tieba có một chủ đề ‘Hạ lão phu nhân vì sao không sớm ra tay?’ Mọi người có thể thấy, chủ topic cùng người phía dưới lên tiếng đều có ý kiến đặc sắc độc đáo. Đối với một tác giả mà nói, độc giả chăm chú đọc văn của mình là tuyệt vời nhất.

Tôi muốn bổ sung một vài điểm.

Hạ lão phu nhân là người thông minh, bà ta rất rõ ràng tranh đấu bên trong gia đình, tại sao còn không sớm ra tay?

Đầu tiên, chúng ta phải hiểu, phụ nữ hiện đại và cổ đại tư tưởng có khác biệt rất lớn. Phụ nữ hiện đại cảm thấy chồng có vợ bé giống như là thảm họa trời long đất lở, nhưng phụ nữ cổ đại chưa hẳn đã cảm thấy chết đi sống lại như vậy.

Hạ lão phu nhân đối với chuyện họ Tào không làm gì từ đầu, cũng không phải có ý định muốn ép Minh Lan, bà ta về cơ bản không cho rằng cưới vợ bé là chuyện bất thường. Chỉ có điều Minh Lan là cháu gái của chị em thân thiết nhiều năm của bà ta, bà ta cảm thấy trước khi cưới về đã cho cưới vợ lẽ trước có hơi không ổn, đặc biệt vợ lẽ này lại là em họ, sau này Minh Lan không dễ bắt bớ.

Nhưng trên bản chất, bà ta không nghĩ đến Hạ Hoảng Văn không nên cưới vợ bé, không phải là ý để Minh Lan một hoa một cành.

Trong Hồng Lâu Mộng, Giả Liễn trong ngày sinh nhật của Vương Hi Phượng cùng Bào nhị gia lăn drap giường, còn bàn bạc muốn giết chết Vương Hy Phượng. Vương Hy Phượng báo trước mặt Giả Mẫu, Giả mẫu

chỉ nói ‘Cuối cùng là tuổi trẻ, tham ăn giống như con mèo, đánh như vậy là đủ’.

Giả Liễn có bị xử phạt không, đều không có. Một mặt dĩ nhiên là do Giả phủ hủ bại, mặt khác cũng phải nói đến, bởi vì độc giả đều là người hiện đại, vì thế đánh giá quá cao chuyện cưới vợ lẽ trong suy nghĩ của người cổ đại.

Còn nữa, Hạ mẫu ở góa từ thanh xuân, Hạ lão phu nhân vẫn rất thương xót. Một bên là tình cảm hai mươi năm mẹ chồng con dâu, một bên là cháu dâu chưa vào cửa. Là trưởng bối làm sao có thể bác bỏ mặt mũi của con dâu để cất nhắc cháu dâu?

Hơn nữa ‘chẳng qua là đưa vợ lẽ không thể sinh đẻ’, thêm vào Hạ mẫu lấy cái chết làm âm ỉ, vì lẽ đó Hạ lão phu nhân thỏa hiệp với việc để em họ Tào vào cửa.

Tình hình này với Thịnh lão phu nhân không giống nhau. Bà lúc trước là gả thấp cho Thám Hoa lang, là vì ‘tình yêu chân thành’, vì lẽ đó sau này vô cùng thương tâm tuyệt vọng. Nhưng mà đại đa số phụ nữ cổ đại, bao gồm của Hạ lão phu nhân, đều không dùng tình yêu để kinh doanh hôn nhân.

Lúc đó Hạ lão phu nhân chỉ nghĩ, với thân phận của Minh Lan chẳng qua là cùng họ Thịnh nói lời tốt đẹp, sau khi cưới giúp đỡ Minh Lan nhiều hơn một chút, thêm vào Hạ Hoảng Văn vốn là tâm hướng về Minh Lan, Minh Lan sau này lo liệu việc nhà, hôn sự này sẽ có kết quả tốt.

Trên thực tế, nếu như không có gì bất ngờ, Minh Lan cuối cùng vẫn sẽ phải gả vào nhà họ Hạ.

Nhưng mà có người nữa đường phá đám, người đó họ Cố.

Đến lúc này, Hạ lão phu nhân mới hối hận thì đã muộn, trong lòng phần hận là có thể tưởng tượng được, thêm vào Tào Cẩm Tú vào cửa xong cũng

không yên tĩnh. Hạ lão phu nhân giờ mới ý thức hậu quả nghiêm trọng, lúc này mới nổi trận lôi đình ra tay. Bà ra tay là lập tức ra sát chiêu.

Hạ lão phu nhân không phải người tốt bụng hoặc thánh mẫu, bà ta chỉ là người phụ nữ bình thường thành công ở thời cổ đại, bà ta không có lí do gì lại vô điều kiện mà nâng đỡ một đứa cháu dâu chưa vào cửa (Đàn ông họ Hạ đều có vợ lẽ, dựa vào cái gì người con gái họ Thịnh lại đặc biệt quý giá? Một đứa lẽ cũng không chịu được?) Bà ta căn bản không cho rằng vợ lẽ là vấn đề, vấn đề chỉ là họ Tào không ngừng dây dưa gây hấn, suy nghĩ của bà chỉ đặt vào cuộc sống của con cháu họ Hạ sau này.

Có người nói Hạ mẫu quá bất hợp lý, tác giả bây giờ tiết lộ, Hạ mẫu trên thực tế là có hình mẫu, cực phẩm như vậy bát quái trên tieba có thể gặp nhiều, nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt, cao hơn sinh hoạt mà thôi.

P/S: Chương này 11.000 chữ, 30 trang word sau khi edit đó. Đề nghị mọi người vỗ tay cho bạn Chitrang :)) Nhân thế, chương sau 12.000 chữ, tố lại câu còm, mọi người còm nhiệt tình đi. Hí hí!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Đi Ăn Tiệc, Việc Nhà, Việc Nước, Hoa Lan, Chém Người

“Em không phải đã nói cùng chàng rồi sao, em tự mình trở về, chàng đến làm gì?”

Bên trong xe ba ngựa kéo phủ lụa màu thạch thanh, Minh Lan ôm một bình trà, khuôn mặt nghiêm túc khẽ chất vấn.

Bởi vì sản phụ chưa qua kỳ cũ, lễ tắm ba ngày phần lớn chỉ có gia quyến nữ tham dự chứ không làm yến tiệc lớn. Vương thị chỉ đơn giản mời bữa ăn trưa là xong. Sau bữa trưa chợp mắt một lát, nữ quyến các nhà lần lượt rời đi. Đúng lúc Minh Lan đang chào từ biệt thì Cố Đình Diệp đến, hắn nói chuyện vài câu với Thịnh Hoành rồi đôi vợ chồng cùng cáo từ.

Cố Đình Diệp không biết nên khóc hay nên cười. Vừa rồi hắn đến Thịnh Phủ đón vợ về, Minh Lan còn làm ra dáng vẻ nàng dâu nhỏ xấu hổ, còn vô cùng hiền lành khẩn khoản ám chỉ hắn ‘chồng à, cưỡi ngựa đi lại mệt mỏi quá, không bằng ngồi xe ngựa về phủ’.

Nhìn Minh Lan mặt ửng hồng, mắt sáng như nước, trong lòng Cố Đình Diệp nóng lên, hứng thú bùng bùng lên xe ngựa, ai biết vừa lên xe đã bị dội một gáo nước lạnh...

“Tiện đường thôi, có gì quan trọng?” Cố Đình Diệp cảm thấy hơi buồn cười nhìn Minh Lan lo lắng, ngón tay đột nhiên cảm thấy ngứa muốn đi xoa nắn nàng một cái.

“Chàng nghĩ em không nhìn được đường?” Minh Lan tự nhận chỉ số thông minh của mình tương đối khá, lập tức lấy ra ba cái cốc uống trà ở trên mặt bàn, “Hoàng Thành ở chỗ này, nhà chúng ta ở đây, nhà mẹ đẻ em ở chỗ này, làm sao ‘tiện đường’ đi ngang qua được?”

So về tỉ lệ, phủ Cố ở vành đai một, nhà họ Thịnh ở vành đai hai, đơn vị công tác của Cố Đình Diệp thì ở Trung Nam Hải.

Cố Đình Diệp nhìn gò má Minh Lan phồng lên, dáng vẻ dè dặt qua dè lại, cốc uống trà giống như đứa trẻ khéo léo ghép nối đồ chơi, không nhìn được đưa tay nhéo gò má Minh Lan một cái, cười nói: “Lâm triều xong tôi theo Bạc lão tướng quân đi đại doanh Tây Sơn tuần tra một vòng, nhìn giờ gần đến liền đi tìm em... cho em có mặt mũi ở nhà mẹ đẻ còn không tốt sao?”

“Không phải là rất tốt.” Minh Lan che gò má lại, vẻ mặt rất chân thành nói: “Chàng tốt nhất ở trước mặt người ta cách em xa một chút, chỉ cần đủ lễ nghi, thân thiết này nọ tốt nhất là không cần.”

Cố Đình Diệp trợn mắt, kinh ngạc nhìn Minh Lan. Hắn nhớ mang máng, năm ấy hắn không đi đón Dư Yên Hồng về nhà mẹ đẻ, sau đó cô ta ồn ào đến âm ỉ cả nhà, lại nói, hôn nhân lần đầu tiên để lại cho hắn rất nhiều bài học sâu sắc.

“Chàng vừa rồi không nhìn thấy sắc mặt dì với chị em sao? Đen giống như đáy nồi vậy.” Cũng may còn có anh rể Văn, anh ta từng xin nghỉ sớm ở Hàn Lâm Viện để đến chùa đón vợ đi dâng hương về, bởi vậy Như Lan cũng không phản ứng gì, chỉ dương dương tự đắc khoe khoang vài câu, trêu ghẹo Minh Lan mấy lần rồi thôi.

Minh Lan nhìn mặt Cố Đình Diệp kinh ngạc, vô cùng nhẫn nại giải thích: “Em không phải do phu nhân sinh, gả còn tốt hơn so với mấy chị gái thì thôi, lại còn được phong cáo mệnh, lại còn ra ở phủ riêng, giờ chồng còn đi đón em về, chuyện tốt không phải là em chiếm hết sao, thiên hạ làm

gì có thứ ngon ăn như thế? Không công bằng tự nhiên sinh oán hận, không cần để em tự nhiên lại phải nhận mấy cơn giận không đâu!”

Loại chuẩn mực đạo đức phụ nữ này Cố Đình Diệp lần đầu tiên nghe nói. Hẳn hơi suy nghĩ một chút, nhớ đến bên cạnh Vương thị có một vị phụ nhân trung niên mặt mày chua ngoa hà khắc, tên hình như là ‘dì Khang’, phụ nhân kia trong mắt như có ý hung dữ. Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan trầm giọng hỏi: “Có người... ghen tị với em? Bắt nạt em?”

Minh Lan lắc đầu: “Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cái này gọi là ần dật. Vốn là người một nhà, tháng ngày trôi qua tương tự như nhau mới là tốt nhất, không thì có vẻ quá đặc biệt rồi. Đây là thứ nhất, thứ hai, em nếu như trước mặt chàng ra vẻ có thể diện, sau này có người đến xin em nhờ chàng hỗ trợ, cái gì mà thăng quan tiến chức, đánh giá thành tích, tiến cử ra bên ngoài linh tinh, em giúp hay không giúp bây giờ?”

Con gái đã gả ra ngoài ở trước mặt thân thích nhà mẹ đẻ vẫn nên biết điều một chút, không nên khoe khoang lung tung, dù cho thật sự có bản lĩnh cũng không nên. Nếu không thì vay tiền, ở nhờ, xin việc, xin này xin nọ, hơi hơi khó khăn, không bằng lòng là có cả một ngọn núi lửa châm chích dè bủ chờ anh đó, ai bảo khi đó anh khoác lác cơ chứ!

Cố Đình Diệp lặng một lúc mới chần chừ nói: “Bởi vậy, tôi không nên ở nhà mẹ đẻ em thân thiết với em?”

“Đúng vậy.” Minh Lan thấy hẳn rốt cuộc thông suốt, mừng tí mắt, “Tốt nhất là ra vẻ nghiêm khắc, hung dữ.”

Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan, cảm thấy không thể tin nổi: “Vây thế diện em thế nào?”

“Trường bối thân thích đến tố cáo với chàng, chàng về dạy dỗ em sao?” Minh Lan cười hỏi.

“Không có.”Cố Đình Diệp lập tức bác bỏ.

“Em quản lý việc nhà, chàng sẽ đến bắt bẻ em sao?”

“Tôi ăn no rừng mỡ sao?” Cố Đình Diệp bật cười.

“Em muốn may bộ đồ mới, đánh món trang sức, muốn làm gì thì làm đấy, chàng sẽ không đồng ý sao?”

“Chỉ cần em không có ý xấu, làm cái gì cũng được!” Cố Đình Diệp nghiêm mặt, ánh mắt nhưng lại đầy ý cười.

Minh Lan vung vung ống tay áo, lấy lòng ôm cánh tay khỏe mạnh của người kia, cười ha hả nói: “Thế này không phải là xong rồi. Sau lưng chàng quan tâm em, mặt mũi thế là có rồi! Bên ngoài nhìn thấy em chẳng qua là ở bên chàng sống không dễ dàng, không chừng lại mong em có thể tốt hơn đấy!”

Ánh mắt Cố Đình Diệp lóe lên, lông mày anh tuấn khẽ nhướn, kéo Minh Lan đang cười vui vẻ đến trước mặt, hai tay giữ hai bên mím cười nói: “Để kẻ hèn này tổng kết cho em, ý của em là, chồng em nên kiếm cho em một tấm da dê con trắng trẻo non nớt phủ lên trên con cáo nhỏ giảo hoạt là em phải không?”

Đôi mắt to trong vắt của Minh Lan vụt sáng, rất ngây thơ vô tội nói: “Chồng em thống lĩnh quân đội, phải so với binh pháp, cái này gọi là “địch sáng ta tối, lấy thiện làm cao chiêu ”

Còn lời cả binh pháp ra! Cố Đình Diệp vừa giận vừa buồn cười, kéo Minh Lan ôm vào trong ngực, hai tay dùng sức siết một cái, khiến Minh Lan giống như mèo con chưa cai sữa giẫy giụa kêu ô ô thảm thiết, sau đó hấn chúi đầu vào bờ vai nàng, chạm đến một mùi thơm mát ấm áp, hấn chỉ rầm rĩ cười.

Chờ nàng ngẩng đầu lên, hần cười nói: “Bữa trưa ăn có được không?”

Minh Lan vuốt tóc thoát ra khỏi cánh tay sắt của hần, cố gắng chỉnh sửa trang phục: “Thỉnh thoảng mới về nhà mẹ đẻ một lần, sao có thể ăn như quỷ chết đói được.” Hơn nữa đối diện còn có dì Khang mặt mày chanh chua.

“Rất tốt! Bạc lão tướng quân có quy tắc đã bốn mươi năm nay, ở trong quân doanh thì phải ăn uống giống binh sĩ. Tôi lấy cớ muốn đi xem kho binh khí trốn đi ra ngoài, giờ còn chưa ăn! Tôi dẫn em đi Thiên Hương lâu ăn!” Cố Đình Diệp cười vang nói.

Minh Lan vẽ mặt dí dỏm, dùng ngón trỏ nhỏ như cây hành chỉ vào người kia, môi cười hiện lên xoáy sâu, cố ý nhỏ giọng nói: “Chàng là đồ công tử quần là áo lượt, một chút khổ cũng không chịu ăn, cẩn thận Bạc lão tướng quân biết nghiêm khắc trừng phạt chàng!”

“Tôi oai hùng như vậy lại có thể làm công tử bột sao?” Cố Đình Diệp giả vờ trợn mắt nói: “Nhớ nhăng vừa thôi, em đi hay không đi?”

“Đi đi đi!” Minh Lan vội vàng nói, trên mặt vô cùng vui vẻ, “Nghe nói Thiên Hương Lâu có món chim bồ câu với phật nhảy tường là ngon nhất kinh thành, nhưng mà em vẫn chưa có cơ hội nếm thử.” Thiên Hương lâu là nhà hàng danh tiếng ở kinh thành, chuyên đón tiếp quan lại cao quý, trên lầu còn có thiết kế một phòng riêng trang nhã cho nữ quyến. Vương thị đưa Như Lan đi, dì Lâm đưa Mặc Lan đi. Hoa Lan sau khi biết cũng muốn dẫn Minh Lan đi, cuối cùng ngày hôm đó Hoa Lan sắp ra khỏi cửa, mẹ chồng chị bỗng nhiên lên cơn đành phải thôi.

Nhìn Minh Lan nhảy nhót vui mừng, trong lòng Cố Đình Diệp hơi chát, trên mặt cũng không thể hiện gì, chỉ ôm Minh Lan cười nói: “Kinh thành có đủ đồ ăn ngon trong thiên hạ, sau này tôi dẫn em đi những tiệm khác, Tứ Hải Phiêu Hương có món cá nấu đậu với gà tiêu cay ngon tuyệt, còn có

Khẩu Thúy các có món thịt Đông Pha với xá xíu ngọt ...” Hân thuộc như lòng bàn tay, thao thao bất tuyệt bình luận một hồi. Minh Lan một bên cười hì hì vỗ tay khen hay, trong lòng thầm cười nhạo, gọi tên này là công tử quần lụa cũng không tính oan uống đi, nếu như mình không phải vợ hân mà là anh em hân, đoán là giờ hân đã dẫn mình đi dạo phố đèn đỏ, có khi còn lôi mấy kỹ viện nổi danh trong kinh thành ra xếp hạng nhất, hạng nhì, hạng ba, tiện thể ghi chú thích lập đồ thị so sánh chi phí cùng thái độ phục vụ còn có chất lượng hàng cung cấp.

“Nhưng mà ...” Minh Lan chợt nhớ đến một chuyện, chần chừ nói: “Giờ này, Thiên Hương lâu có thể còn chỗ không?” Nếu nàng là đàn ông, tự nhiên không ngại ngồi phòng lớn, nhưng mà giờ, phụ nữ không thể xuất đầu lộ diện, cũng không biết có còn hay không còn phòng riêng.

Cố Đình Diệp đang nói chuyện hứng thú dào dạt, nghe vậy giữu cợt một tiếng, bày ra thái độ kiêu ngạo nói: “Em nghĩ tôi là ai, không có cũng phải có.”

Câu nói này có vài phần mùi vị của tráng sĩ núi Phục Ngưu cướp của người giàu giúp người nghèo, Minh Lan bỗng nhiên tỉnh ngộ, không thể trách nàng có trí tưởng tượng nghèo nàn, đáng thương nàng đời trước còn chưa có gặp trực tiếp người quyền quý nào, sau lại sớm hy sinh vì nhiệm vụ. Đầu thai xong, Thịnh Hoành ưa làm quan thanh liêm, chưa bao giờ chịu làm gì vượt phép. Không nghĩ đến đời này mình lại có thể may mắn hưởng chút đặc quyền giai cấp.

Vẻ mặt nàng kích động, hai tay nhỏ mồm mĩm nhào vào cánh tay Cố Đình Diệp, đôi mắt tỏa ra hào quang mãnh liệt, hưng phấn đến nói lắp: “Lẽ nào, lẽ nào, lẽ nào chúng ta... có thể đuổi khách của Thiên Hương lâu đi, sau đó ngồi chỗ của bọn họ sao?”

“Tôi có thể đuổi đầu bếp Thiên Hương lâu đi, cho em vào bên trong hầm canh cá!” Cố Đình Diệp khẽ cười một tiếng, khịt mũi coi thường, còn liếc

Minh Lan một cái trách mắng, “Nghĩ lại thân phận của mình xem, em cũng chỉ có chút tiền đồ thế thôi à.”

Minh Lan sáng mắt lên, càng phẫn chấn hơn, cố gắng kiềm chế nói lắp “VẬY...chúng ta có thể ăn cơm không, không trả tiền sao?” Trên phim truyền hình kịch gì đó, đi ăn không trả tiền là môn học bắt buộc thứ hai của công tử lêu lổng với cường hào ác bá. Môn thứ nhất là gì? Cái này còn phải hỏi sao?

Cố Đình Diệp suýt chút nữa thì sặc nước, nhìn chăm chăm Minh Lan đến một phút mới ngậm ngùi thở dài nói: “Phu nhân, em có thể có thêm một chút tiền đồ không, chỉ có một ít thế thôi à?”

Từ sau lần đi tiệm ăn đó, Cố Đình Diệp thấy Minh Lan ăn vui vẻ, sau trở về phủ thường mang về ít món ăn của mấy tửu lâu nổi tiếng, lúc thì là lá sen xanh biếc bọc sườn nướng gừng, lúc thì mang canh ba tiên ống trúc, thậm chí có lần còn tìm được quán ở ven đường xó xỉnh nào đó món mì vằn thắn nhân nấm nấu canh tiết vịt, món ăn dân dã cực kỳ ngon, Minh Lan suýt chút nữa nuốt cả thìa canh. Cố Đình Diệp quả nhiên không phụ danh tiếng, đến giờ chưa từng lặp lại món ăn mang về.

Minh Lan vừa ăn vừa bùi ngùi sâu sắc, trên đời quả nhiên là không thiếu cái đẹp, thiếu là thiếu con mắt phát hiện cái đẹp. Gả cho công tử quần lụa cũng có chỗ tốt, ít nhất anh Trường Bách không thể tìm ra mấy món ăn ngon như vậy.

Mỗi lần Minh Lan ngồi ăn, Cố Đình Diệp đều ngồi ở một bên cười nhìn nàng. Minh Lan đang mãi ăn không để ý đến trong con mắt hắc có ý tìm tòi nghiên cứu kỳ lạ. Sau đó rảnh rỗi, hai vợ chồng thường nói chuyện trời nam đất bắc một phen, từ tin đồn thú vị trên giang hồ đến phong ba triều đình. Cố Đình Diệp rất thích bầu không khí ấm áp vui vẻ này, thường thường cứ nói hết chuyện này đến chuyện kia, càng nói càng xa. Công Tôn

Tiên Sinh ở bên ngoài thư phòng đợi lâu không thấy hản đến, nhin không được phải sai người đi gọi Cố Đình Diệp.

Sau mấy lần, Công Tôn Tiên Sinh nhẫn nại thờ dài: “Chẳng trách mẹ của tiên sinh Phóng Ông nhất quyết phải hưu Đường Uyên!” Tình cảm vợ chồng quá tốt, đàn ông thường sẽ quên phải hăng hái phấn đấu.

Ai biết Minh Lan sáng mắt lên vội hỏi: “Nghe nói vị Đường phu nhân đó sau này gả cho vị hôn phu mà đi so với Lục Du thì bất kể gia thế hay tài mạo đều tốt hơn, là thật sao?” Diêu Y Y ngờ ngợ nghe qua chuyện bát quái này.

Công Tôn tiên sinh đang muốn mở miệng thì thấy Cố Đình Diệp ngồi một bên mắt lấp lánh, không thể làm gì khác hơn là ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Tuyệt đối không có việc này, phu nhân Đường Uyên gả lần thứ hai vẫn buồn bực không vui vẻ, suốt ngày nhớ nhung Lục Vụ Quan.”

Cố Đình Diệp mỉm cười thay cho Công Tôn tiên sinh chén trà.

Công Tôn Bạch Thạch vốn xuất thân là tầng lớp thân sĩ trung lưu, sau khi khoa cử không được như ý, đơn giản là gửi gắm tình cảm cho sơn thủy. Đẳng nào thì trên cũng có anh cả tận hiếu, gia đình lại giàu có, không cần lo kế sinh nhai, thoải mái đi thăm danh sĩ khắp nơi nói chuyện tình hình chính trị đương thời. Hai mươi năm qua đã đi qua bao nhiêu danh lam thắng cảnh, càng đi càng xa. Mấy năm trước ở một nơi núi rừng hoang vắng tình cờ gặp gỡ một nhóm sơn tặc không có đạo đức nghề nghiệp, không chỉ cướp tiền còn muốn giết người diệt khẩu, may mà Cố Đình Diệp gặp chuyện bất bình không tha cứu ông ta một mạng.

Công Tôn tiên sinh nhớ ơn báo đáp, liền đi theo Cố Đình Diệp làm trợ tá, sau nghe nói anh cả ông ta qua đời, cháu trai là Công Tôn Mạnh Dã cũng không thích khoa cử đọc sách, ông bà nội dạy dỗ không được dứt khoát đưa

cậu ta đi đây ở đây cho chú dạy, tiện thể đi theo Cố Đình Diệp học chút bản lĩnh. Vốn là nhàn hạ rồi rồi, giữa lúc đi du lịch nghỉ giải lao, ai biết sau này Cố Đình Diệp gặp thời cơ đến, Công Tôn Bạch Thạch đính kèm nước lên thì thuyền lên, bây giờ ông ta là phụ tá số một bên người Cố Đình Diệp, ở kinh thành cũng có chút danh tiếng.

Sau khi ngồi ở vị trí cao, Cố Đình Diệp luôn tự đại là võ nghệ cao cường vốn không muốn mang theo hộ vệ. Do Công Tôn Bạch Thạch mạnh mẽ kiên trì thuyết phục, ra khỏi thành thì có thân binh đi theo, ở trong thành thì có hộ vệ, do tùy tùng của Đồ Long Đồ Hồ một đám đều là người tài giỏi, Công Tôn Mãnh Dã liền đi theo anh em Đồ Thị học ít võ nghệ, rảnh rỗi lại đi đọc sách.

“Nếu là thiên hạ thái bình, lão hủ cũng không nhiều chuyện như vậy, nhưng hôm nay hoàng thượng...” Công Tôn tiên sinh lo lắng, trong đình gió nhẹ phất phơ, ông ta lấy một quân trắng, đưa về phía bàn cờ chậm chạp không đặt xuống, “Đại Lý tự, Hình bộ, chiếu ngục bất kể đêm ngày, mỗi tháng đều có người ra người vào thăm vấn, có người ... Còn không ra được, dứt khoát cho vào tử tù.”

Minh Lan hơi suy nghĩ rồi nói: “Kinh Vương mưu phản, Yết Nô xâm lấn, tại thời điểm quan trọng tam đại doanh dù đã điều động đi một nửa nhưng vẫn đủ sức ảnh hưởng đến hơn một nửa cái Kinh thành, cũng may hoàng thượng còn có chiêu phía sau, tai qua nạn khỏi. Hoàng thượng sợ là sẽ không chịu bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Công Tôn tiên sinh gật gù: “Bây giờ thống lĩnh cấm vệ là Lưu Chính Kiệt, ông ta vốn là thân vệ Hiệu Úy ở phủ Bát vương, rất được Hoàng thượng tin dùng, làm việc cứng rắn nhất. Lúc trước Hoàng thượng mượn cơ giữ đạo hiếu, xử lý một đám hoàng thân quốc thích, vốn là chỉ dọa nạt, đáng tiếc có người còn không rõ ràng, còn càng liều mạng. Hôm qua Hoàng thượng có sắp xếp mấy chức quan lớn canh giữ biên cương, trong triều đình lập tức nổi lên tranh cãi kịch liệt, có thể thấy đáy nước phía dưới sâu như

thế nào. Lại nói chuyện quân doanh, Đô Đốc mới nắm giữ quân liền phát hiện trong quân nhiều tệ nạn, yến tiệc vô bổ, trộm quân lương, chiếm dụng đất của dân, lấy lợi tức của quân lương đi buôn bán, kho vũ khí quá nửa là không dùng được, ... nhiều vô số, rùng cả mình!”

Minh Lan mỉm cười, giống như không để ý nói: “Tiên đế nhân hậu, thu thuế ít, lao dịch nhẹ nhàng, tiết kiệm khiêm tốn, cho người dân nghỉ ngơi lấy sức, đối xử tử tế với quan lại hoàng thân quốc thích, rất có khí thế văn thịnh. Bây giờ quốc khố giàu có, dân chúng cũng tính là no ấm.”

“Nhưng mà đám cường hào càng hà khắc với nhân dân, chỉ lo mưu lợi riêng, kiếm tiền đầy túi...”

“Vì lẽ đó lúc tịch thu gia sản thu hoạch cũng phong phú gấp bội!” Minh Lan vội vàng bổ sung, “Thu một lần đã được một món lớn rồi! Gia tài của tuần phủ An Huy có thể đền bù nửa năm thuế muối, tài sản của hai vị tước bá cùng một vị tước hầu còn nhiều hơn nửa năm lợi nhuận của quốc khố!”

Công Tôn tiên sinh không nhịn được cười rung chòm râu: “Ngược lại cũng đúng! Đánh liên tục hai trận gây cũng không thấy quốc khố trống rỗng nữa.”

Minh Lan cười trêu chọc: “Thời kỳ hưng thịnh, bên dưới luôn có người có khuyết điểm. Tiên đế lấy nhân hậu làm chủ, đương kim Hoàng Thượng lại là người cương nghị quả cảm, cũng giống như nhau, chẳng qua là Triều đình đang lúc khí thịnh, loạn Kinh Đàm gây họa đến ba tỉnh bốn vùng. Hoàng thượng đã đem toàn bộ ruộng đất của mấy vị phiên vương mưu phản chia cho bách tính, bây giờ cũng dần dần khôi phục lại rồi.” Người làm chính trị, giống nhau là đều yêu nước thương dân. Nàng lại nói: “Hơn nữa, Đô Đốc nếu không theo Hoàng thượng còn có thể làm gì?”

Công Tôn tiên sinh suy nghĩ một lúc, chỉ có thể cười khổ gật đầu. Không có Bát vương gia, Cố Đình Diệp vẫn chỉ là hiệp khách giang hồ mà thôi.

“Chỉ cần làm việc cẩn thận, đừng quá hăng hái thẳng tuột, làm mất lòng người ta là không tốt.” Minh Lan thấp giọng nói, chủ tịch Mao nói đúng lắm, về chiến lược yêu cầu coi thường đối phương, về chiến thuật phải coi trọng.

Công Tôn tiên sinh ung dung cười nói: “Chuyện này cũng không sao, Đô Đốc là người ngoài thô kệch trong tử mĩ, hơn nữa ngài ấy cũng giao thiệp với đủ mọi hạng người, không phải là kiểu trẻ người khôn lỏi.”

Liên tiếp ba ván, Minh Lan cùng Công Tôn tiên sinh một thắng một thua một hòa, hai bên đều rất không hài lòng. Bọn họ vốn đều tự cho chính mình là cao thủ đánh cờ, sau khi vượt qua cảm giận bất bình, hai người hện tương lai lại phân thắng bại! Ông lão Công Tôn luôn tự cao trí nhớ tuyệt vời, miệng lẩm bẩm tay không mà đi. Minh Lan thì khiêm tốn hơn nhiều, bảo Tiểu Đào nâng bàn cờ về nhà, dự định nghiên cứu lại nước cờ lần này.

Lúc này, bên ngoài có người đến bẩm báo, Thúy Vi cùng chồng và con đã đến nơi.

Mấy năm không gặp, Thúy Vi đã sinh con gái, mập lên hai vòng. Gương mặt mượt mà hồng hào, khí sắc không tệ. Chị ta vừa nhìn thấy Minh Lan đã khóc, còn kéo theo mấy đứa Tiểu Đào Lục Chi khóc cùng nhau, một lúc nói một lúc lại cười, nói nhớ mọi người nhớ khung khiếp ấy, mấy cô gái đều vô cùng vui vẻ, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình hình gần đây.

“Tôi còn tưởng lão phu nhân giữ cô chủ ở thêm một hồi lâu mới gả đi. Tính thế nào cũng phải sang năm, ai biết cô chủ gả sớm như vậy, khiến tôi không kịp hồi kinh!” Thúy Vi lau nước mắt mỉm cười nói.

“Ai bảo phu nhân chúng ta khiến người ta yêu thích! Lúc đó lão gia đến nhà cầu hôn vội vã muốn cưới sớm đấy!” Lục Chi cười hì hì.

Thúy Vi cười trừng mắt: “Mồm miệng cứ leo lẻo thế, cẩn thận sau này không ai thềm lầy!”

Lục Chi mặt lúc xanh lúc đỏ, giận dỗi đi đánh người. Đan Quất đang ngồi một bên thành thật, lập tức an ủi: “Em Lục Chi, em đừng vội, phu nhân chắc chắn tìm cho em chồng tốt!” Lục Chi càng thêm quẫn bách, xông vào đuổi đánh mấy đứa.

Cười đùa một trận xong, mấy đứa hầu gái lui ra. Minh Lan một mình gọi hai vợ chồng Thúy Vi đến nói chuyện. Chồng của Thúy Vi tên là Hà Hữu Xương, nguyên là con của Hà quản gia ở nhà cũ Kim Lăng, gương mặt tròn tròn, gọn gàng nhanh nhẹn, dáng vẻ trung hậu chu đáo, hai vợ chồng đứng cùng một chỗ cũng có vài phần giống nhau.

“Cha anh là người của lão phu nhân, tôi xưa nay rất tin tưởng. Anh vẫn còn trẻ, trước tiên tới phòng gác cổng làm, sau đó lại học quản sự. Nhìn chuyện gì cũng phải hết sức để ý, ngôn ngữ thể diện, đầu tiên hỏi thăm cho rõ ràng chuyện ở ngoại viện rồi nói.” Hàn huyên một hồi, Minh Lan bưng một chén trà, chậm rãi mỉm cười nói: “Con của hai người còn nhỏ, Thúy Vi cũng không nên vắng mặt cả ngày lẫn đêm, trước tiên hãy hỗ trợ bên cạnh vợ Liêu Dĩnh, giúp tôi nhìn một chút. Chị ta là người rõ ràng, sẽ biết phải làm sao.”

Thúy Vi cùng Hà Hữu Xương đều là người thông minh, đối với tình trạng của phủ Cố cũng hiểu rõ. Bây giờ Minh Lan ở trong ngoài viện đều không có người có thể tin tưởng, bọn họ giờ chính là lỗ tai con mắt của nàng, thay nàng thăm hỏi rõ ràng tình hình của mấy vị quản sự, việc trong ngoài viện liên lụy lẫn nhau. Tương lai sẽ được thăng chức ban thưởng.

Hai vợ chồng sau khi ra ngoài, dọc đường đều cười vui vẻ nhìn phong cảnh phủ Cố thì thầm.

“Cô chủ đúng là người niệm tình cũ, ta nghe nói vốn là phu nhân muốn đưa một phòng khác cho cô chủ làm hồi môn, là cô chủ cầu khẩn lão phu nhân cho chúng ta từ Kim Lăng đến.” Hà Hữu Xương than thở, anh ta là

thanh niên trai tráng, đương nhiên biết nhà cô Kim Lăng so với quyền quý ở kinh thành khác biệt nhiều như thế nào: “Cũng là nhờ phúc của nàng.”

“Chúng ta phải chăm chỉ làm việc, giúp đỡ cho phu nhân.” Thúy Vi dịu dàng nhìn chồng, ngẩng đầu lại nói: “Năm đó em theo cô chủ vào trong viện, cô chủ từng nói cùng mấy người bọn em và Đan Quất ‘tôi cho các chị quyền quản lý mấy đứa hầu nhỏ, vừa để hạn chế mấy đứa, cũng để thử thách các chị’. Giờ nghĩ lại, cô chủ sợ là khi đó đã nhìn ra Yến Thảo không ổn. Chúng ta làm việc phải ngay thẳng trung, làm sai có gì sai sót đều có thể nói, nếu có lòng không đứng đắn để phu nhân biết... Phu nhân con mắt rất rõ ràng, trong mắt không chứa được hạt cát!”

Hà Hữu Xương rất kính trọng vợ, cười nói: “Đây là đương nhiên! Trước khi chúng ta ra cửa, cha ta đã dạy dỗ mất hai đêm. Ông nói, có thể gặp được chủ nhân hiểu chuyện là tốt nhất, chỉ cần trung thành là sẽ không thiệt thòi.”

Minh Lan kỳ thực hy vọng Thúy Vi không cần quá bận rộn, chưa tính đến con gái còn nhỏ phải chăm sóc, tốt nhất là nhân lúc đang trẻ sinh thêm mấy đứa con trai, tương lai cũng có hy vọng, hết cách rồi, cổ đại mà. Nói ví dụ như Hải thị với Hoa Lan, nếu như chỉ có một bé trai để Minh Lan chọn lựa, nàng sẽ chọn để Hoa Lan sinh con trai, Hải thị sinh con gái. Không còn cách nào, Hoa Lan tình cảnh không tốt, Hải thị sống coi như cũng thoải mái.

Không mất mấy ngày, có người báo lại, Hoa Lan thật sự sinh con trai.

Vì không muốn đến muộn, hôm lễ tắm ba ngày trời vừa sáng Minh Lan đã dậy trang điểm, đơn giản mặc một bộ bối tử mộc mạc lụa xanh hoa văn chìm hình đám mây, áo khoác ngoài màu đỏ sắc tím hoan chìm, trên đầu búi tóc ngã ngựa, phía dưới búi tóc như ẩn như hiện ba bốn viên chân trâu trong suốt tròn vo to bằng ngón cái trên một cái trâm bướm bướm bằng vàng ròng tinh xảo khảm sắc tím. Bướm bướm này có râu điểm xanh còn

hơi lay động. Tiểu Đào mang đến nụ hoa vừa mới cắt sáng sớm vẫn còn giọt sương sớm rung rinh. Minh Lan chọn một đóa hoa ngọc lan to cỡ miệng chén cài bên tóc mai, soi mình vào gương, hoa mai vờn quanh, mơn mớm quuyến rũ, thêm ba phần mỹ lệ.

Minh Lan lần thứ N cảm thán sâu sắc, nhân tiện suy nghĩ lung tung, cái lốt này thật sự là 0 sai (nguyên văn Bát Thác, lợi dụng đồng âm sửa bát = bát = 8, ngôn ngữ mạng, editor để số 0 cho đúng phong cách tác giả)! Nếu như xuyên đến vào thời loạn lạc, đoán chừng muốn làm yêu phi cũng không khó, chỉ là không biết sẽ cùng hôn quân toi đời hay tiếp tục vì tân quân phục vụ đây.

Phủ Trung Cần bá ở vòng thứ ba, Minh Lan ở trong xe ngựa phi nhanh cũng mất hai canh giờ mới đến nơi. Tiểu Đào vào trong xe giúp Minh Lan sửa sang trang phục xong, hai người chủ tớ mới xuống xe. Vương thị thấy Minh Lan đến khá sớm, trên mặt hơi lộ ra ý cười. Dì Khang vẫn là bộ dáng quái gở, Như Lan vừa nhìn thấy Minh Lan liền lôi kéo tay áo của nàng, đến bên tai nàng cười nói: “Hôm nay chồng chị sẽ đến đón chị!” Nói xong, mắt liền liếc Minh Lan cười nhẹ nhàng, bộ dáng khoe khoang đắc ý.

Minh Lan gần như muốn ngửa mặt lên trời không nói gì, cắn răng một cái mới đến bên tai chị ta nói: “Cũng không uống công chị nửa đêm chạy ra ngoài gặp anh ta.”

Như Lan lập tức đỏ mặt, trừng mắt hận nhìn Minh Lan, nhưng khóe miệng cũng không che nổi ý cười, không thể làm gì khác hơn là dùng sức nhéo cánh tay Minh Lan hai cái. Minh Lan không nhịn được kêu khẽ, hôm qua tên lang sói kia bóp còn chưa hết đau đâu.

Mặc Lan chỉ ở một bên mắt lạnh nhìn.

Đến chỗ Hoa Lan, Minh Lan tự nhiên giật nảy cả mình, chỉ thấy Hoa Lan nằm nghiêng ở trên giường nhỏ, trên đầu bọc một khăn gấm thêu hoa nở

mùa xuân, tuy là đã chú ý sửa sang, quần áo sạch sẽ gọn gàng nhưng vẫn không che dấu được sắc mặt vàng như nghệ, gầy đến tiều tụy. So với Hải thị trắng mập mướt mà, Hoa Lan thật không giống vừa sinh con mà giống như người bị bệnh nặng.

Vương thị liền vội vàng lao tới, kêu từng tiếng ‘con ời’, Hoa Lan chỉ cười châm biếm: “... Lần này mang thai cũng không được tốt, từ từ dưỡng là được rồi.” Giọng nói uể oải, còn không ngừng thở dốc.

Lại nhìn sang đứa bé cũng ốm yếu, bộ dáng gầy gò, tiếng khóc cũng không lớn, lúc cởi y phục tắm ba ngày cho bé chỉ thấy nhỏ như mèo con kêu nghen ngào vài tiếng rồi cũng không động đậy nữa. Minh Lan nhớ tới con gái Hải thị lúc tắm ba ngày tay chân mập mạp vùng vẫy làm vung đầy nước ra, kêu gào hăng say.

Mọi người ngồi đó đều mang vẻ mặt hoài nghi, quay ra nhìn hai mẹ chồng nàng dâu Viên phu nhân cùng mợ cả Viên, chỉ thấy mợ cả Viên hình như có chút mất tự nhiên, cúi đầu nói chuyện cùng mẹ ruột là dì Chương. Viên phu nhân vẻ mặt lại như bình thường, thấy người khác lộ ra nghi hoặc lại còn thì qua loa nói: “Tôi đã sớm nói cùng con dâu thứ, thai này nghi là không tốt, phải cẩn thận chút, con bé lại một mực ...”

Nói đi nói lại là trách mắng Hoa Lan chính mình không giữ gìn tốt. Chúng nữ quyến không tiện tiếp lời, chỉ cười cười nghe. Vương thị thầm hận nhưng ngại xung quanh nhiều người đang ngồi nên không tiện chất vấn, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Mặc Lan mặt không đổi sắc chỉ cúi đầu uống trà, cảm thấy có phần vui vẻ.

Minh Lan hơi đổi tầm mắt nhìn Hoa Lan, thấy chị đã cúi đầu, trong ánh mắt mơ hồ phần hận. Minh Lan khổ sở trong lòng, ngồi xuống đầu giường Hoa Lan khe khẽ vỗ về mu bàn tay gầy gò của chị, bỗng thấy nóng giãy, hóa ra một giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay mình.

Minh Lan trong lòng đắng chát, cầm thật chặt tay chị.

Như Lan thần kinh thô, so với người bên ngoài phản ứng chậm hơn, không dễ gì mới nhìn ra Hoa Lan không ổn. Một khi đã phát hiện ra chị ta liền phát tác, lập tức đứng lên quay về Viên phu nhân lớn tiếng hỏi: “Chị tôi làm sao lại gầy như vậy, có phải ngã bệnh?”

Lời vừa nói ra, gian nhà lập tức hoàn toàn yên tĩnh, có đôi khi phưởng man đi cũng phải sợ kẻ ngang ngược, Như Lan trừng hai mắt nhìn chăm chăm mẹ chồng nàng dâu Viên thị. Viên phu nhân lập tức sầm mặt lại: “Cô nhà thông gia sao lại nói vậy? Phụ nữ mang thai có lúc tốt lúc xấu! Chờ cô tự mình sinh con sẽ biết!”

Lời này dùng để áp chế nàng dâu nhỏ rất hiệu quả, đáng tiếc Như Lan không phải. Chị ta chính là Thôi Oanh Oanh nửa đêm có thể đi leo núi đá đi hẹn hò. Quả nhiên chị ta tiến lên vài bước còn lớn tiếng hơn nói: “Không cần chờ, tôi đến hỏi bà là được! Bà không phải lại đi nhét thêm một đồng vợ lẽ hầu ngủ vào phòng chị tôi rồi hả?” Đây là kiệt tác của Viên phu nhân lần đầu Hoa Lan sảy thai.

“Cô nói bậy cái gì?” Sắc mặt Viên phu nhân đỏ lên, chén trà trên tay kêu lách cách, xung quanh đã nổi lên tiếng cười nhạo.

“Hay là bà lại buộc chị gái tôi bụng lớn mà phải đứng hầu hạ !” Ngón tay Như Lan gần như chỉ vào chóp mũi Viên phu nhân, đây là tuyệt chiêu của Viên phu nhân lúc Hoa Lan hoài thai Trang nhi.

“Vớ vẩn! Cô đừng có ức hiếp người!” Cả người Viên phu nhân run rẩy, ánh mắt trào phúng của nữ quyền càng thêm rõ ràng.

“Không phải vậy thì chính là bà bắt chị gái tôi có bầu mà còn thay bà quản gia?” Viên phu nhân không phải Thịnh Hoàn, Như Lan không sợ chút nào. Chiêu này là lúc Hoa Lan hoài thai Thực nhi mới xuất ra.

“Cô cô cô...” Viên phu nhân lần đầu gặp người mồm miệng nhanh nhẹn mạnh mẽ như thế, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho đúng. Minh Lan trong lòng thầm sảng khoái.

Các phu nhân đang ngồi bên trong, ngoại trừ Thọ Sơn bá phu nhân đang bận việc nhà không có cách nào tới với, Viên Văn Anh mới lấy chồng, còn lại đều là nữ quyến thường cùng phủ Trung Cần bá lui tới, biết không ít chuyện nhà họ Viên. Đa phần đều nhìn cười thầm, chỉ có mấy người nhẹ nhàng nhú mào.

Mợ cả Viên nhanh chóng đỡ mẹ chồng, giọng the thé: “Cô nhà thông gia, cô cũng phải tích chút khẩu đức đi, chẳng nhẽ em dâu có mệnh hệ gì đều là lỗi chúng tôi?”

Ai biết Như Lan lại coi như chuyện đương nhiên: “Đó là lẽ tự nhiên! Chị gái tôi có cái gì không được, tất nhiên là do mẹ chồng nàng dâu nhà chị bắt nạt! Chị xem lại xem hai người các chị ăn đến trắng mập như thế, cảm cũng có hai ngón, nếu chị đối đãi tốt với chị tôi, bản thân mình cũng phải gầy gò mới đúng!”

Minh Lan suýt chút nữa thì phì cười, gặp người không phân rõ phải trái như thế, lại thêm Vương thị cũng không ngăn lại, mợ cả Viên cũng chỉ đành yên lặng lén sờ cảm hai ngón của mình, vô cùng giận dữ và xấu hổ cúi đầu xuống. Hoa Lan yếu ớt mệt mỏi nói: “Như nhi, đừng nói nữa...”

Viên phu nhân thở hắt ra lạnh lùng nói: “Con gái nhà họ Thịnh các người quý giá, họ Viên chúng tôi hầu chẳng đáng, mau đón về đi!”

Mọi người thấy chuyện thế này biết là không tốt, sôi nổi khuyên bảo Viên phu nhân bớt giận. Viên phu nhân thế nhưng vẫn giữ gương mặt lạnh lùng làm bộ làm tịch. Hoa Lan vừa tức vừa vội. Minh Lan đứng lên lạnh lẽo trừng mắt nhìn Viên phu nhân: “Phu nhân thông gia nói rõ một chút.

Cái gì gọi là ‘đón về’? Phu nhân thông gia thế mà lại luồn đưa hươu thươ!” Giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn.

Viên phu nhân nằm mơ cũng không ngờ được họ Thịnh lại dám trực tiếp chất vấn ngược trở lại, còn tưởng họ Thịnh sẽ nói vài câu nịnh nọt, sau đó xuống bậc thang là xong việc. Bà ta đột nhiên nghẹn lại, nói phải không được, nói không phải lại không giữ được mặt mũi của mình.

Minh Lan nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén, từng câu từng chữ chậm rãi nói: “Viên phu nhân nói cho rõ ràng đi! Có phải hay không muốn hươu thươ!”

Lấy thanh thế của họ Thịnh bây giờ, dù so với bên trên thì không đủ nhưng so với họ Viên thì có thừa. Viên phu nhân rõ ràng trong lòng, Hoa Lan chân trước bị hươu ra ngoài, chân sau chính mình cũng bị đuối đi. Bà ta tức giận quay đầu không nói gì.

Dì Chương nhìn thấy không ổn, vội vã tới làm hòa: “Cô nhà thông gia nói cái gì, ý của chị gái tôi chẳng qua là để cháu dâu về nhà mẹ đẻ bảo dưỡng thân thể, có gì có thể điều trị phải không?”

“Thì ra là như vậy.” Minh Lan khinh bỉ trong mắt, cười nhạt, “Đúng là tôi hiểu nhầm.”

Minh Lan thông thả đi tới, kéo Như Lan đang tức giận ngồi xuống, mỉm cười ôn hòa nói: “Các vị phu nhân đừng trách chị gái tôi nói chuyện vô lý, chị tôi nhanh mồm nhanh miệng, trong lòng có gì buồn bực đều không giấu được.”

Minh Lan hôm nay đã được phong chính nhị phẩm cáo Mệnh, so với mấy phụ nhân đang ngồi trong phòng nàng có địa vị cao nhất, chúng nữ quyến chỉ nịnh bợ, nào có ai dám chất vấn. Có người còn cùng cười nói ‘đúng nha, đúng nha’. Viên phu nhân thở phì phò.

Minh Lan cười châm biếm: “Cũng không trách chị Năm tôi suy nghĩ lung tung, nghĩ lại thì cũng quá trùng hợp. Mỗi khi chị cả tôi mang thai đều có chút sự cố. Biết thì sẽ nói ‘đúng là trùng hợp’, không biết còn tưởng bác thông gia cay nghiệt với chị cả tôi, thiên vị cháu gái mình. Có điều chúng ta người nhà đều biết, bác thông gia đương nhiên không như vậy!”

Phí lời! Coi như mẹ chồng có vô ý làm gì đó, con dâu mang thai có chuyện thì cũng nên chú ý cẩn thận, nào có chuyện trong lúc này mà còn gây chuyện. Viên phu nhân tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, trong lòng muốn nổ tung lại không nói được cái gì. Nữ quyến ngồi xung quanh lạnh lùng hoặc cười nhạo, các loại ánh mắt phóng đến, bà ta giận muốn xỉu.

“Cô nhà thông gia quả nhiên nhanh mồm nhanh miệng.” Viên phu nhân cảm hận trào phúng nói, “Cưới được con gái họ Thịnh nhà các người đúng là có phúc!”

Minh Lan cười híp mắt nói: “Không dám nhận, cháu chẳng qua là nói chuyện thực tế thôi. Nếu cháu có lời gì không phải, xin bác nhà thông gia đừng trách tội, chỉ rõ ra lần tới cháu nhất định sửa đổi!”

Vương thị sắc mặt hòa hoãn, âm thầm thở ra một hơi, cuối cùng cũng coi như thư thái một chút, cao giọng nói: “Bà thông gia không cần thay nhà tôi quan tâm, con gái nhà chúng ta không nhiều không ít, tháng trước vừa gả hết rồi! Bây giờ cả nhà họ Thịnh chỉ còn một cô con gái, chính là cháu nội mập mạp của tôi mới sinh được mười mấy ngày, cách lúc xuất giá còn xa.”

Nói xong trong phòng cười ồn ào một trận, nữ quyến thấy bầu không khí hòa hoãn, nhanh chóng tụ tập nói đùa.

Viên phu nhân nhìn Như Lan đang nhe răng muốn mắng, lại nhìn sang Minh Lan vẻ mặt âm áp, một người ngang ngược, một người khẩu Phật tâm xà, biết hôm nay tuyệt đối không chiếm được lợi, dứt khoát không nói gì nữa. Bởi vì trong lòng bà ta tức giận nên bữa trưa cũng không mời, chỉ la

hét kêu đau đầu thân thể không khỏe, chúng nữ quyến thấy họ Viên ra lệnh đuổi khách, liền ồn ào xin cáo lui.

Minh Lan thờ ơ nhìn chỉ thấy khách có không ít người lộ vẻ bất mãn, còn có mấy người còn nói lời châm chọc, biết là nhân duyên của Viên phu nhân cũng không ra làm sao.

Anh rể Văn quả nhiên đến đón Như Lan. Minh Lan nghi ngờ anh ta vẫn lén chờ ở gần đấy, cố ý cho Như Lan mặt mũi. Đang lúc mọi người hâm mộ, Như Lan vui vẻ đặc ý kiêu căng rời đi, Minh Lan cũng chuẩn bị về chợt có gã sai vặt nhà họ Viên đến truyền lời: “Nhị gia nói chốc nữa cùng với Cố Đô Đốc trở về, hôm nay nghe nói phu nhân Bạc lão tướng quân bị bệnh, mời Cố phu nhân chờ Nhị gia cùng Cố đô đốc hồi phủ rồi cùng đi thăm bệnh.”

Bạc Thiên Trụ từ ngày giao binh phù xong liền gần như ở trạng thái nửa nghỉ hưu, vẫn ở lại thôn trang ở kinh thành nghỉ ngơi, cách phủ Trung Cẩn Bá không xa. Minh Lan hơi trầm ngâm, liền nhìn Viên phu nhân cười nói: “Làm sao bây giờ?”

Vương thị vội vã thêm: “Nếu bà thông gia không tiện, Minh Lan nhà tôi có thể chờ ở cửa.”

Viên phu nhân hôm nay tức giận không ít, từng trận từng trận đánh đến làm bà ta tức muốn chảy máu não. Hôm nay nếu Minh Lan thật sự đứng đợi ở cửa, ngày mai họ Viên sẽ thành trò cười của toàn bộ Kinh thành. Hàm răng bà ta cắn chặt lại, không dễ gì mới nhin được xuống, quay về đưa hầu bên cạnh mắng to: “Còn không đi chuẩn bị trà cho Cố phu nhân!”

Minh Lan chậm rãi trở lại gian nhà của Hoa Lan. Hoa Lan đã nhận được tin, cười gọi em gái vào ngồi bên cạnh mình, vừa sai hầu gái dâng hoa quả điểm tâm, vừa không ngừng hỏi Minh Lan sau khi cưới tốt không. Nghe chuyện Minh Lan ngày tháng vui vẻ, Hoa Lan cũng nheo nheo khóe mắt

mừng cho nàng. Minh Lan nói đến chuyện phiền não chị lại đưa ra mấy chủ ý xấu, hai chị em thân thiết nói chuyện một hồi lâu.

Minh Lan nhìn bốn phía một lúc, ra hiệu Thúy Thiên ra cửa nhìn rồi nhỏ giọng hỏi: “Chị, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Chị không định nói ra sao. Từ lúc Hạ lão phu nhân dặn dò chị chuyện quan trọng đó, chị sẽ không xem thường thân thể mình đang mang thai.”

Hoa Lan sững sờ, viền mắt liền ướm át, nhớ đến chuyện sản phụ không thể khóc vội nhịn xuống, chỉ nức nở nói: “Chị nói... người ngoài thì thôi, với em chị cũng không giấu nổi.”

“Đến cùng làm sao vậy!”

Hoa Lan chợt cất giọng nói: “Thúy Thiên, ôm Thực nhi đến đây, rồi đưa Trang nhi đến. Ngân Tỷ, ra trông cửa thật chặt!”

Bên ngoài lên tiếng trả lời.

Hoa Lan nắm chặt tay Minh Lan, giọng nói ghen ngào: “Bà già đáng chết! Thực sự khinh người quá đáng! Từ khi chị mang thai, bà ta liền nói là muốn đưa Thực nhi nuôi trong phòng bà ta!”

“Thật á?” Minh Lan kinh ngạc thốt lên.

Hoa Lan oán hận nói: “Gia đình người ta, bà nội muốn nuôi cháu trai cũng là chuyện bình thường. Nhưng mà, nhưng mà bà già đáng chết đó vẫn luôn có ý định bắt bẻ chị, chị sao có thể yên tâm? Anh rể em cũng không chịu, cứ như vậy kéo dài đến hai tháng trước, bà già đáng chết tự nhiên rên la kêu đau, giả bộ có bệnh, còn tìm đạo bà luôn miệng nói Thực nhi có bất tự hợp với bà ta, nếu muốn bà ta khỏi bệnh phải nuôi Thực nhi ở bên cạnh! Chữ ‘hiếu’ chụp xuống, anh rể em làm sao có thể ngăn cản?!”

Minh Lan lặng người, chiêu này thật X nó bỉ ổi vô liêm sỉ!

Chọn lúc Hoa Lan thân thể suy yếu nhất để phát tác, trong bụng chị còn không biết là nam hay nữ, Thực nhi là con trai duy nhất của chị, đưa Thực nhi đi, Hoa Lan phải ngày đêm lo lắng đề phòng, làm sao có thể dưỡng thai tốt. Mẹ chồng đã có lời, chị làm sao dám không vâng theo.

Hoa Lan lau nước mắt, vẻ mặt thống khổ tiếp tục nói: “Hai ba tháng này, chị đều không biết làm sao mà sống nổi. Vừa nhắm mắt liền mơ thấy Thực nhi gặp chuyện, ăn không ngon ngủ không yên, mấy lần đã muốn phát điên!”

Minh Lan trong lòng thương xót, nắm tay Hoa Lan khẽ vuốt. Dù biết Viên phu nhân chưa chắc sẽ đối xử không tốt với cháu trai của mình nhưng thật sự nếu xảy ra chẳng lẽ có thể bắt bà nội đền mạng cho cháu sao? Chỉ cần một câu sơ ý là phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Chừng mười ngày trước, tiền viện bỗng có tiếng ồn ào, chị vừa hỏi ra xong chút nữa thì chết ngất.” Khuôn mặt Hoa Lan thảm đạm, “Có mục hầu già độc ác để Thực nhi ngủ trưa một mình không ai trông. Mấy mục kéo nhau ra ngoài uống trà tán gẫu. Thực nhi giờ đã biết bò, tỉnh lại liền bò khắp giường, bên cạnh giường có lò sưởi, trẻ nhỏ không biết làm đổ lò còn rơi xuống dưới dưới giường, than ở trong lò còn rơi vào người Thực nhi!”

“A!” Minh Lan kêu lên sợ hãi, “Có bị thương không? !”

“Đáng thương Thực nhi của chị, khóc một hồi lâu cũng không ai để ý đến.” Giọng nói Hoa Lan tràn đầy hoảng sợ run lẩy bẩy nói “May mà có Trang nhi...”

“Sao lại liên quan đến Trang nhi...”

Trên mặt Hoa Lan hiện lên vẻ xấu hổ: “Đều là chị không tốt, chỉ nhớ đến Thực nhi, sơ sót con bé. Đứa nhỏ này biết chị không yên lòng nên thường lén vú nuôi đi tiền viện nhìn em trai. Con bé còn nhỏ, người bên ngoài không để ý, hôm đó cũng không có người phát hiện. Vú nuôi con bé đến

mách, chị còn phiền lòng mắng con bé. Hôm đó Trang nhi lại lén lút chạy đi, nghe thấy Thực nhi đang khóc trong phòng vợ vã chạy vào nhìn, chỉ thấy em trai đang lăn trên đất khóc, một bên mặt đã bị bồng! Trang nhi ôm thằng bé, không biết làm gì khác hơn là phúi than trên người thằng bé đi. Đáng thương tay con bé cũng bồng mấy chỗ. A, Trang nhi mau vào, mau đến chào dì Sáu!”

Một cô bé nhỏ nhắn vội vàng chạy vào, Minh Lan ôm chặt lấy, hôn gáy con bé một cái: “Bé ngoan, cho dì nhìn tay cháu.”

Trang nhi trẻ con nhưng trên gương mặt hiện nét sợ hãi, rụt rè duỗi hai tay nhỏ ra, trên lòng bàn tay nhỏ trắng mịn nổi lên mấy vết hồng hồng, con bé ngượng ngùng rút tay về, giọng nói non nớt: “Dì, cháu không còn đau nữa, trên người em trai mới bồng nhiều hơn.”

Minh Lan vội vã đến xem bé trai đang ngủ say trong lồng ngực Thúy Thiên, chỉ thấy làn da cậu bé thanh tú trắng nõn, trên thái dương lại có vết sưng đỏ nhìn mà phát sợ, giống như bị té ngã mà ra, dọc bên phải lông mày xuống gò má còn một loạt sẹo bồng màu đỏ sẫm, trong đó đáng sợ nhất là một chỗ ngay cạnh mí mắt phải. Nếu có gì không may, một con mắt của thằng bé e là hỏng rồi!

Cậu bé hình như tỉnh ngủ, hơi oe oe hai tiếng. Trang nhi vội tiến lên vỗ nhẹ em trai hai cái, bi bô dụ dỗ nói: “Ng ngoan, ngoan nha...” Cậu bé giống như biết là tiếng của chị gái, lập tức lại ngủ say sưa.

Minh Lan đau lòng không nhìn được, dùng sức ôm Trang nhi, nước mắt không cầm được chảy xuống. Hoa Lan nhìn hai con trong lòng lại đau buồn nằm ở đầu giường rầu rĩ khóc. Thúy Thiên vội đưa cậu bé đưa cho vú em đứng bên cạnh, nâng Hoa Lan dậy giúp chị lau nước mắt, luôn mồm nói: “Mợ hai, mợ ngàn vạn lần không thể khóc, sẽ để lại bệnh cả đời!”

Minh Lan nhanh chóng lau nước mắt, ôm Trang nhi kiêu ngạo nói: “Bé ngoan, con có thể giúp đỡ mẹ con, còn cứu em trai, là đứa con gái ngoan nhất, là chị gái tốt nhất. Dì Sáu rất mừng! Con không cần sợ bị ai bắt nạt, con là con gái trưởng dòng chính nhà họ Viên gia, là cháu ngoại của họ Thịnh! Xem ai dám bắt nạt con!”

Trang nhi nở nụ cười, gật mạnh đầu.

Thúy Thiên dẫn hai đứa bé ra ngoài. Minh Lan đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, quay đầu rưng rưng cười: “Chị dạy con thật tốt, tương lai chị sẽ có phúc! ... Ấy, sau đó thì sao?”

Hoa Lan cũng tràn đầy tự hào, vui mừng cười, khôi phục tâm trạng xong chậm rãi nói: “Chị còn tưởng bà già đáng chết sẽ hổ thẹn, ai biết bà ta còn can ngược một cái nói là Trang nhi đánh đổ lò sưởi, làm Thực nhi bị thương. Còn muốn phạt Trang nhi!”

“Cái rắm!” Minh Lan cũng phải bộc phát “Nói trăm nghìn lí do thì đều là do trong phòng không có ai hầu hạ mới có thể xảy ra chuyện. Nếu là có người ở đó dù Trang nhi có đánh đổ lò sưởi cũng không thể làm Thực nhi bị thương!”

“Ai nói không phải!” Hoa Lan cười khỗ “Trong nhà xảy ra chuyện, anh rể em về tức giận gần chết, muốn lấy roi quất chết mấy con mụ kia, ai biết mẹ anh ấy còn ngăn lại mắng con bất hiếu, còn bắt anh ấy đi quỳ từ đường! Bố chồng biết liền lập tức bán mấy người kia đi, còn muốn đưa mẹ chồng đi thôn trang ‘tĩnh dưỡng’, mẹ chồng không biết học ở đâu thủ đoạn bẩn thỉu, tìm ra đoạn dây thừng muốn treo cổ, luôn mồm luôn miệng ‘thiên hạ nào có đạo lý vì con dâu mà lạnh nhạt với vợ’ làm bố chồng giận suýt ngất! Việc này liền cứ thế sống chết mặc bay, cũng may mà con chị có thể quay về...”

Minh Lan nghe mà không nói gì, khóe miệng Hoa Lan hơi hiện lên vết cười yếu ớt: “Anh rể em nhìn vết thương của Thực nhi cũng sợ đến chảy mồ hôi, tức không chịu nổi lại không có chỗ phát tiết liền...” ha ha “chị cười quái lạ, “Bà già đáng chết này đã nhét cho chị bảy tám đĩa hầu ngũ, anh rể em hôm đó liền lôi hai đĩa cầm đầu, mỗi đĩa đánh năm mươi roi, đánh gần chết xong ném ra ngoài cửa lớn phủ Trung Cần bá! Hai đĩa khác thì lột sạch quần áo, bắt bọn nó trần truồng quỳ gối trong viện cả một đêm, ngày hôm sau bọn nó bị bệnh liền bị nâng ra ngoài. Còn lại mấy đĩa giờ vô cùng nề nếp, mặt cũng không dám ngẩng lên, chỉ lo anh rể em giận cá chém thớt.”

Minh Lan bật cười: “Còn có việc này.”

“Bà già đáng chết sau khi biết lại náo loạn một trận, chị lúc đó liền lấy một cây trâm chỉ vào họng nói ‘bà nếu lại muốn nói một câu ôm con của tôi đi, tôi lập tức chết tại chỗ’, bà ta không thể làm gì đành đi đánh chửi con trai bà ta, làm anh rể em cả mặt đều bị thương, mấy ngày cũng không thể ra ngoài gặp người.”

Kể xong câu chuyện lâm li chấn động, hai chị em thật lâu không nói gì, đầu dựa vào nhau đều đau buồn. Hoa Lan mới nói: “Rốt cuộc là bao giờ mới kết thúc! Chị bây giờ vẫn sợ sệt hàng ngày, sợ bà ta lại nghĩ ra cái yêu sách gì.”

“VẬY... Không phải là không có biện pháp trị tận gốc.” Minh Lan xa xôi nói một câu.

Hoa Lan lập tức thẳng người dậy, hai mắt tỏa sáng, cầm tay Minh Lan khẽ gọi: “Có biện pháp gì? Nói mau nói mau!”

Minh Lan trầm ngâm không nói, Hoa Lan cuống lên, liên tục truy hỏi, lắc Minh Lan đến choáng váng đầu, Minh Lan khổ sở nói: “Đây không phải chuyện tốt đẹp gì, chẳng qua là ý đồ xấu thôi.”

“Ý đồ xấu mới tốt! Đáng đời bà già kia!” Hoa Lan ánh mắt nóng rực.

Minh Lan cắn răng, được rồi, lần đầu tiên trong đời nàng có loại âm mưu quỷ kế cỡ lớn như thế này, nàng nói: “Hôm trước, em nghe nói chuyện ở trong nhà. Phu nhân, bà muốn cho anh cả cưới vợ lẽ, chị dâu liền bị bệnh.”

Khóe miệng Hoa Lan trào phúng: “Em dâu của chị đúng là có phúc, giỏi hơn chị nhiều, nạp đũa vợ lẽ cũng sống chết không chịu.”

Minh Lan than nhẹ trong lòng, cũng có thể lý giải tâm trạng của Hoa Lan, tiếp tục nói: “Đừng nói là anh cả không muốn, cha cũng cảm thấy phu nhân không có việc gì lại làm càn, liền... ” ho khan một cái, Ông cũng liền thu mấy đũa hầu ngủ.”

Hoa Lan giống như có hơi rõ ràng, nhẹ nhàng hỏi: “Cho nên. ?”

Minh Lan đành buông tay, khó khăn một lúc nói ra kết luận cuối cùng: “Phu nhân bây giờ không có sức đi quản chị dâu rồi.”

Hoa lan tròn to hai mắt, chị hiểu ra rồi.

“Việc này, thành sao?” Hoa lan chần chờ.

Minh Lan lạnh nhạt nói: “Họ Viên có khả năng bỏ mẹ chồng chị không?”

Hoa Lan cụt hứng ngã ngồi xuống, lắc đầu nói: “Không thể, bà ta đến cùng đã sinh con dưỡng cái, phủ Trung Cần bá không bỏ nổi người này, hừ thư chẳng qua để dọa bà ta thôi.”

“Vậy bố chồng chị có khả năng bỏ mẹ chồng chị cả đời ở thôn trang ‘tĩnh dưỡng’ không?”

Hoa lan ánh mắt tuyệt vọng: “Cũng không được, đừng nói người bên ngoài; chính là anh rể em cũng không nhẫn tâm để mẹ chồng vĩnh viễn ở thôn trang chịu khổ.”

“Vậy chị còn có biện pháp gì?” thực ra nói đi nói lại, họ Viên cũng không thể bỏ Hoa Lan.

“Không sai!Không sai!” Hoa Lan từng dậm từng dậm nện xuống giường, trầm giọng nói: “Không nên để cho ngày tháng bà ta trôi qua thư thái như vậy! Nên dăng cho cha chồng mấy phòng vợ lẽ trẻ đẹp!..Nhưng mà, vợ lẽ trong phòng cha chồng cũng bị mẹ chồng nhìn chăm chăm!”

Minh Lan lắc tay trái, hết sức hạ thấp giọng, lại gần nói: “Thứ nhất, không có con dâu nào cưới vợ lẽ cho cha chồng, truyền đi chẳng phải để cho người ta cười chết. Thứ hai, không tùy tiện nạp vợ lẽ, phải nạp một người khiến mẹ chồng chị không thể dễ dàng đánh giết.”

Hoa Lan vô cùng thông minh, suy nghĩ trong giây lát đã rõ ràng: “Em bảo chị đi tìm bác?”

“Đúng!” Minh Lan nói, “Đi tìm Thọ Sơn bá phu nhân.”

“Bà sẽ chịu giúp chị sao?” Hoa Lan hoài nghi, tuy rằng bác rất yêu thích mình, thế nhưng...

Minh Lan dứt khoát nói: “Không phải giúp chị, là giúp nhà mẹ đẻ của chính mình! Chờ bác từ quê trở lại, đương nhiên sẽ đến thăm chị. Đến lúc đó chị cho mọi người lui hết, đem tất cả cùng với bác nói hết. Đầu tiên nói về nỗi khổ sở uất ức của chị, đưa mấy đứa bé bị thương cho bác nhìn, nói gay gắt vết thương bị như thế nào! Sau đó cùng bác nói chuyện xưa của Trịnh Trang Công cùng Thái Thúc Đoạn...”

“Chị biết!” Trong mắt Hoa Lan cuối cùng cũng ánh lên hào quang, “Thời Xuân Thu, Trịnh Trang Công cùng với Thái Thúc Đoạn là anh em ruột thịt! Nhưng bởi vì thái hậu Vũ Khương bất công, một lòng thiên vị Thái Thúc Đoạn, đảo ngược ngôi thứ, gây ra cảnh anh em trong nhà cãi cọ! Cuối cùng...”

“Cuối cùng, Trịnh Trang Công tự tay giết chết em ruột ông ta Thái Thúc Đoạn! Thực ra bàn về chuyện này quá nửa là do sai lầm của thái hậu Vũ Khương!” Minh Lan bổ sung, “Giờ không đơn giản là mẹ chồng con dâu chị phân tranh, phải biết nếu vẫn để Viên phu nhân điên cuồng như vậy, hai anh em nhà họ Viên không muốn xa cũng thành lạ, đến lúc đó Viên gia sụp đổ là khó tránh khỏi.”

Câu này nói xong, chuyện lập tức tăng lên đến cấp độ mới, trở thành giữ gìn sự đoàn kết của gia tộc.

Hoa Lan suy tính sự tình hai lần, cảm thấy rất có tính khả thi. Để phu nhân Thọ Sơn Bá đi tìm một người dòng dõi thuần khiết, gia cảnh bần hàn, khuôn mặt đẹp ôn nhu, đầu óc thông suốt, chị ta sẽ biết chi thứ hai mới là trợ lực của chị ta. Làm chị cả đưa cho em trai thân thể không tốt một đứa đến để hầu hạ, chỉ cần Lão bá gia đồng ý, ai cũng không thể nói cái gì. Nếu Viên phu nhân làm ầm ĩ, chính là phạm vào “thất xuất”, lúc bà ta nhét hầu ngủ cho con trai, đây là lí do yêu thích bà ta dung để bắt bẻ Hoa Lan.

Viên lão bá gia kham khổ hơn nửa đời người chắc chắn sẽ yêu thích cô gái kia, dù có sinh ra con vợ lẽ cũng không vội. Thực ra dù có hay không có con thứ, chi thứ hai đều không được chia tài sản gì. Nói cho cùng, làm mẹ chồng có thể hàng ngày đều bắt bẻ con dâu, nhưng mà làm con dâu không thể mỗi ngày đều tìm cha chồng tố cáo. Đơn giản là xếp một người đắc lực thổi gió bên gối, đến lúc đó xem xem Viên phu nhân còn sức mỗi ngày đều đến gây sự!

Hoa Lan càng nghĩ càng thấy mỹ mãn, vẻ mặt sáng sủa, giống như muốn xuống đất đi hai vòng.

Minh Lan mỉm cười nhìn Hoa Lan.

Đầu tiên, nếu Hoa Lan không ngại Trường Bách cưới vợ bé, nói vậy Thọ Sơn Bá quan hệ không tốt với Viên phu nhân cũng sẽ không để ý chuyện

nap vợ lẽ cho em trai mình Trung Cần bá. Thứ hai, cậu cả nhà họ Viên đọc sách không được, học võ không xong, chỉ thích trốn tránh lười biếng, mà Viên Văn Thiệu lại thông minh tháo vát, tiền đồ tốt đẹp đang ở trước mắt. Thọ Sơn Bá phu nhân hẳn phải hiểu, tương lai con của bà có thể nhờ cậu là phòng nào.

Đây mới là điều then chốt cuối cùng.

“Chuyện này chỉ có thể có ba người biết.” Minh Lan không nhận được nhắc nhở, “Chị, Thọ Sơn Bá phu nhân, chờ sau khi chuyện thành, chị có thể nói cho anh rể biết, tình cảm vợ chồng chị đang rất tốt, không nên vì chuyện này mà tổn hại.”

“Chị hiểu ý của em, người vừa vào cửa, chị sẽ nói rõ mười mươi cho anh rể em biết.” Hoa Lan cười giảo hoạt, chị dường như trở thời con gái không buồn không lo, khi đó việc duy nhất của chị lo lắng chính là làm sao để ngáng chân dì Lâm mấy cái, “Yên tâm, từ đầu đến cuối sẽ không nhắc đến em.”

Minh Lan yên lòng, hợp tác cùng người thông minh đều đặc biệt vui vẻ.

Thật ra, chỉ cần không trực tiếp uy hiếp đến lợi ích cùng địa vị của chính mình, ở thời đại này đa số con trai sẽ không có ý kiến gì với việc cha mình cưới vợ bé, hơn nữa lúc đó Hoa Lan ôm hai đứa bé với vết sẹo đầy người quỳ gối trước mặt chồng khóc lóc cầu xin, nói chuyện uyển chuyển một chút, khéo léo chút, cơ bản sẽ không có vấn đề lớn.

Lại thêm một lúc nữa, Cố Viên hai người trở về. Lúc Viên Văn Thiệu cười mời Minh Lan rời phủ, anh ta vĩnh viễn không biết, ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, cuộc đời của anh bắt đầu uốn lượn một đường vòng cung. Rất lâu sau đó, anh ta có một em trai thứ nhỏ tuổi rất biết nghe lời lại trung thành, còn có nửa đời sau hạnh phúc thái bình.

Mà giờ phút này, Viên phu nhân đang ngồi trên giường hung tợn than vãn chính mình số khổ sẽ không biết, ngày tháng khổ sở thật sự của bà ta vừa mới bắt đầu.

Ở bên ngoài cửa viện, Cố Đình Diệp đỡ Minh Lan lên xe ngựa, thấy nàng tâm tình không tốt, vẻ mặt mờ mịt, cảm thấy kỳ lạ. Hắn đảo mắt nhìn Viên Văn Thiệu chưa rời đi, liền ngồi vào trong xe ngựa hỏi làm sao vậy, Minh Lan đơn giản kể lại chuyện rõ một lần.

Cố Đình Diệp nhẹ cau mày: “Anh Viên Thiệu Khâm cũng quá là do dự thiếu quyết đoán, ngu hiếu như vậy không chỉ khiến vợ con mình ảm ức, còn dung túng cho gia đình không yên ổn.”

“Không thể nói là do dự thiếu quyết đoán, chẳng qua là có đáng giá hay không thôi.” Minh Lan nghiêng người dựa vào thân xe, vẻ mặt hững hờ. “Anh rõ biết chị gái em sống qua ngày khổ sở, nhưng anh ấy vẫn cho rằng vâng lời mẹ mình là quan trọng hơn. Đàn ông ba vợ bốn nàng hầu đều giả bộ là gia đình hòa thuận, không phải là bọn họ không biết vợ họ đang đau lòng, chẳng qua là phong lưu khoái hoạt của bản thân họ còn vượt qua bi thương của vợ... Có điều, cái này cũng không sai, người sống một đời đương nhiên bản thân mình vui vẻ là quan trọng nhất.”

Cố Đình Diệp hơi kinh ngạc nhìn Minh Lan lạ thường, trong lòng nổi lên cảm giác không dễ chịu. Hắn đè nén cảm giác này, lạnh lẽo hỏi: “Vậy còn em? Thương tâm thì sẽ làm gì đây.”

Minh Lan không chút nghĩ ngợi cười nói: “Đau lòng, đau lòng... nhưng rồi sẽ tốt thôi, luôn luôn có thể chịu đựng được.”

Đến thời cổ đại rồi mới biết cách sống của phụ nữ cổ đại là sáng suốt nhất, quản lý tài sản thật tốt bảo đảm vật chất, sau rồi yêu chính mình, yêu con, yêu nhà mẹ đẻ có thiện ý, có thể thỉnh thoảng yêu đàn ông một chút, không cần nhiều lắm, tối đa đến mức anh ta đi tìm đàn bà khác người cũng

không khổ sở, hạn cuối cùng là người có thể là thể hiện ra tình ý với hẳn đến mức vừa phải không thấy buồn nôn.

Tốt nhất không nên động một cái là sinh lòng ghen ghét, không thể làm gì cho bản thân mà chỉ căm ghét đàn ông sống hết đời là cách sống rất không lành mạnh.

Minh Lan đang cố gắng ôn tập lại. Mấy ngày nữa Cố phủ chỉnh đốn xong xuôi, nàng phải lập tức mở tiệc rượu mời người thân bạn bè, sau này thỉnh thoảng nàng phải đi phủ Ninh Viễn hầu vấn an trưởng bối. Ngày nghỉ kết thúc, hy vọng đến lúc đó mọi việc đều thuận lợi.

“Em cái gì cũng dám nói?” Cố Đình Diệp nheo mắt, ẩn giấu tia nhìn ác liệt.

Minh Lan nghiêng đầu lặng lẽ nói: “Chàng nói chàng thích nghe em nói thật, hơn nữa... em cũng không gạt được chàng, để chàng buộc em phải nói ra còn không bằng tự mình nói.”

“Em cũng không chỉ sống trông vào tôi?” Cố Đình Diệp nhướng cao một bên lông mày.

“Không.” Minh Lan tách ngón tay, mở ra “Em dựa vào chàng mà sống, nhưng mà...” Con mắt nàng trầm tĩnh thẳng tắp nhìn người kia, trong veo khiến người ta đau lòng, “Nếu chàng thay lòng, em còn có thể có biện pháp gì?”

Con người Cố Đình Diệp tối đen, bỗng hỏi: “Vậy em sẽ làm sao?”

Minh Lan chống đỡ cằm, khổ sở suy nghĩ: “Không biết, chờ khi đó lại nói thôi, đoán là sẽ không đi tìm chết đi.”

Mong muốn của nàng đối với các chị em gái từ đầu chẳng qua là các chị không nên hại nàng, chỉ cần thỏa mãn điểm đấy Hoa Lan Như Lan đều là

chị gái tốt của nàng. Mong đợi duy nhất của nàng đối với Vương thị và Thịnh Hoàn chẳng qua chỉ là bọn họ không đem mình đổi lấy lợi ích cho bản thân, chỉ cần bọn họ vẫn vì việc hôn nhân hạnh phúc của nàng mà cân nhắc, bọn họ chính là bậc cha mẹ tốt.

Bây giờ xem lại, Thịnh Minh Lan người này, sống chỉ cần vui vẻ, nàng nhất định sẽ tìm cho mình cách sống khiến bản thân thoải mái nhất, dù có rời hẳn đi hay không.

Cổ Đình Diệp phút chốc nhìn Minh Lan không chớp mi, trong ánh sáng mờ mờ, chỉ có một tia le lói ở màn xe, rót xuống gương mặt trắng nõn như mỹ ngọc của nàng, mi thật dài buông xuống, phủ lên trên một tầng ánh sáng trong suốt âm đạm, chiếc cổ cong cong một mỗi tựa vào, yếu đuối là thế, chán nản là thế, mờ mịt là thế, mang theo một nỗi lòng hận người hận đời mà không thể làm gì được.

Một sinh linh đẹp đẽ đến mất hồn như vậy, cõi lòng tràn ngập buồn thương chế giễu bản thân. Nàng tha thiết cuộc sống, nàng chán ghét cuộc sống, nàng vui vẻ hăng hái, nàng suy sụp lạnh lùng, nàng tựa hồ luôn luôn quả quyết, lại tựa hồ luôn luôn chối bỏ, một sự mâu thuẫn cân đối hoàn mỹ – từ một khắc kia hẳn vớt nàng ướm sững từ lòng sông lên, hẳn vẫn luôn hiếu kì về nàng, hẳn chưa bao giờ mê đắm một người nhiều đến vậy.

“Nếu em gặp chuyện như chị của mình, em sẽ làm thế nào?” Người kia bỗng nhiên đặt câu hỏi.

Con mắt tĩnh mịch linh động lên, giống như trên mặt hồ nở ra đóa sen, nàng vỗ bàn nhỏ, cười xinh đẹp nói: “Quan bức dân làm phản, giờ còn cần gì nữa! Em lập tức đi xách hai con dao thái rau đến, một cái kẻ cổ chính mình, một cái kẻ cổ người kia, gào to một tiếng ‘không cho ta sống, ta cũng không cho các người dễ chịu!’”

Sau đó nàng cười ha hả ngã xuống đệm nhung màu đỏ tươi thêu kim tuyến, bương bình giống như đứa trẻ.

Cố Đình Diệp nhìn nàng sâu sa, hắn không cười. Hắn biết nàng không phải đang nói đùa, con mắt nàng không cười. Nhiều lần đều như vậy, trái ngược lại, trong mắt nàng còn mang theo có một loại quyết liệt khác thường, đẹp đẽ như con thiêu thân lao vào trong lửa.

Hắn với tay ra thô bạo tóm lấy nàng vào trong lồng ngực, dùng sức siết lại, đến lúc nàng muốn tắt thở mới chậm chạp thả ra. Minh Lan ngẩng đầu há mồm thở dốc, bị ép đến đỏ cả mặt, suýt chút nữa ngừng thở, ngơ ngác nhìn hắn.

Cố Đình Diệp cảm giác trong lòng mình không hiểu làm sao, hắn dường như rất tức giận, giận nàng không tin mình, nhưng lại không dám thừa nhận điều nàng lo lắng là đúng. Cuối cùng hắn chỉ có thể vỗ về mí mắt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, nhẹ nhàng thở dài, thanh âm bình tĩnh trầm thấp: “Không cần dùng dao thái rau, em muốn chém ai, tôi thay em đi chém!” Mà mẹ ruột hắn đã sớm mất rồi.

Minh Lan ngơ ngác mờ mịt, không biết hắn đang nói cái gì.

Hắn dừng một chút bổ sung: “Tôi chém tốt hơn.”

Minh Lan ngơ ngẩn nở nụ cười mấy lần, thể hiện đồng tình. Cố Đình Diệp bỗng nhiên nổi cơn giận dữ, điên tiết lật ngược bàn nhỏ trong buồng xe, đấm một cái lên thành xe trên, mạnh đến mức xe ngựa lay động, Minh Lan bị dọa một trận.

Cố Đình Diệp trầm giọng căm hận nói: “Em là đồ không có lương tâm! Kết hôn chưa tới một tháng em đã suốt ngày nghĩ nên làm sao tìm đường lui! Em là đồ vô lại!”

Nói đoạn kéo tay Minh Lan lên, nhanh nhẹn vén tay áo của nàng, ở trên cánh tay trắng như tuyết mũm mĩm của nàng cắn một cái, lưu lại hai hàng dấu răng chinh tề.

Minh Lan sợ đến biến sắc, méo miệng, nước mắt lưng tròng nhìn Cố Đình Diệp tức giận nhảy xuống xe.

Lời tác giả muốn nói:

Quan lại đối với sư gia đầu chó các kiểu rất là ưu ái.

Cái gọi là sư gia, cũng chính là mặc liêu, hay còn gọi mặc tân, mặc hữu, ở bên trong gọi là mặc thủ (mặc ở đây là cái màn, các loại mặc này chỉ người quân sư sau rèm), bọn họ không phải quan chức có biên chế chính thức, mà do một số quan chức tự mình mời mọc, tham mưu, bọn họ bày mưu giúp chủ nhà, thảo luận cơ yếu, phác thảo tấu chương, thậm chí phúc đáp cấp dưới, liên lạc quan trường, xử lý hồ sơ vụ án.

Bọn họ khác với “môn khách”, chức năng chủ yếu của môn khách là nịnh nọt chủ nhân, ngâm thơ luận tài, làm nhảm chút chuyện gió trăng.

Có một số sư gia của đại quan mà quyền lực dường như còn to hơn cả quan chức bình thường.

Từ thời Xuân Thu, các gia tộc lớn đã có thói quen nuôi môn khách mà nổi tiếng phải kể đến Mạnh Thường Quân nuôi đến 300 môn khách. Sau đó qua từng triều đại hình thành chế độ sư gia. Đời nào cũng có truyền kì về sư gia, có thể nói sư gia với chủ giống như cặp bài trùng ăn ý. Cho đến cuối đời Thanh thì chế độ này biến mất. Tại sao lại làm sư gia? Rất đơn giản, thi không tốt, không ra làm quan được, có điều làm sư gia không bị triều đình quản chế, không bị điều chuyển, không bị đánh giá thành tích, có thể ngồi lì chiếm vị trí mấy chục năm trời. Sư gia nổi tiếng nhất chắc phải kể đến Gia Cát Lượng nhỉ?! Có một số truyền kì về cha làm sư gia cho con, em làm sư gia cho anh và ly kỳ nhất là về một nữ sư gia đời Thanh. Nàng là con gái tri

phủ, thuở nhỏ theo cha nhậm chức, tinh thông kinh thương quản lý tài sản, am hiểu luật pháp, thư từ trôi chảy. Cha già bệnh tật, không có sức, nàng bèn thay cha làm chủ chính vụ, thành tên “Nữ sư gia”.

Sau khi tri phủ qua đời, vị này lại theo anh đi nhậm chức, thành sư gia của anh trai, đến 39 tuổi mới gả cho một vị tri huyện mới nhậm chức do anh nàng làm mai. Sau khi kết hôn, nàng dặn chồng chỉ quản chuyện công đường, trong nhà lập phòng xử án, hai ông lão canh cửa, chuyên công văn, “Án không lưu hồ sơ, ấp không chuyện suy đồi”. Chồng nàng bởi thế mà thành tích lớn, được cấp trên thăng làm tri châu Trực Lệ. Nhưng nàng khuyên chồng: “Chàng chỉ có tài trị một huyện, không đủ trị một châu đâu, mà ta muốn quản việc nhà, không còn lực tới giúp chàng. Chúng ta vẫn nên từ giã sự nghiệp đang trên đỉnh, cáo bệnh về quê an dưỡng thì tốt hơn.” Nói đoạn lưu loát soạn tấu thư, mời chồng xem rồi kí tên, sau đó cáo lão về quê.

Đối với tài năng học vấn của Minh Lan, có tham khảo một bạn gái cùng lớp. Nàng ta tốt nghiệp đại học Chính trị và Pháp luật, sau khi tốt nghiệp lập tức thi công chức, làm việc trong tòa án hỗn tạp.

Trên thực tế, kiểu nhân tài chuyên ngành chịu giáo dục nghiêm ngặt về chính trị và pháp luật, đương nhiên có người là con một sách học thuộc lòng điều luật, nhưng cũng có không ít người thật sự có năng lực phân tích phán đoán, giống như bạn của tôi. Bình thường dịu dàng đáng yêu nhưng khi bình luận tin tức trong ngoài nước thì miệng lưỡi sắc bén, kiến thức siêu phàm.

Kết hợp với chuyện xưa của các nữ sư gia, thực ra cổ đại cũng có nhiều phụ nữ có tài. Họ từ nhỏ đã được mưa dầm thấm đất từ các bậc cha chú trong gia tộc, kiến thức rộng lớn, hiểu rõ thế sự, thường có khả năng tính toán, chồng bọn họ còn tín nhiệm hơn so với phụ tá, thường cùng bàn luận tình hình chính trị thế cục đương thời. Bởi vì sếp có thể đổi nhưng chồng thì cơ bản rất khó đổi.

Chẳng qua những người như vậy cũng chỉ ẩn cư trong gia đình, rất hiếm khi nổi danh.

Giống như vợ của Thích Kế Quang rất am hiểu quân sự, thường cùng chồng bàn luận bày binh bố trận, lúc cao hứng còn đánh nhau một hồi. Trong sử sách phụ nữ thông hiểu chuyện quốc gia đại sự nhiều không đếm xuể, ví như Thuật Luật Bình, Lưu Nga, Võ Tắc Thiên...

Liên quan đến Viên phu nhân, nhiều độc giả nói rằng tôi đã miêu tả quá mức rồi. Bà nội làm sao sẽ làm bóng cháu mình. Không phải, mời mọi người đọc kỹ lại.

Viên phu nhân cũng không thật sự muốn hại cháu nội của mình, chẳng qua là muốn làm khó Hoa Lan mà thôi. Có điều bà ta thật sự có ý ngạo mạn, khiến bà tử phía dưới không đem chuyện trông coi cậu chủ là quan trọng. Chủ quan thì bà ta không có lòng hại người nhưng khách quan mà nói bà ta vẫn phải chịu trách nhiệm.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Sóng Gió Món Chân Giò Hầm

Sau khi vô duyên vô cớ phát cáu, Cố Đình Diệp phi ngựa một vòng quanh tiệm cơm trăm tuổi Đức Thuận Trai, khi về phủ còn mang theo một cái chân giò kho nước tương đường phèn béo ú bọc trong lá sen xanh biếc tỏa hương bốn phía, hai mắt Minh Lan nhìn đắm đắm.

Nàng kim lòng không dậu đưa mắt quan sát xung quanh, đến khi thấy không có người nào mới vội nhào đến hung hăng gặm một miếng lên cái chân giò, sau đó vén tay áo lên đưa cánh tay đến gần so so, mím môi cười rất hài lòng; cuối cùng mới phất tay bảo Tiểu Đào đem chân giò đến phòng bếp cắt ra, một nửa để lại cho mấy người Cát ma ma học tập, một nửa thêm món vào cơm tối.

Nào ngờ khéo thay lúc này Cố Đình Diệp vừa từ ngoại thư phòng trở về, thấy Tiểu Đào bưng chân giò bọc lá sen đi trên hành lang, hăn nhin không được quát bảo đứng lại, đi qua giờ lên nhin, nhất thời sắc mặt xanh biếc y lá sen kia: Chỉ thấy trên chân giò hầm hồng bóng mỡ lưu lại hai hàng dấu răng tròn lẩn nho nhỏ, rất sâu, rất hung ác.

Hàm ý không cần nói cũng biết.

Cố Đình Diệp ngẩng đầu nhìn trời, vừa bực mình vừa buồn cười.

Bữa cơm tối đó, Minh Lan cứ nhắm đĩa chân giò mà gắp liên tục, vừa ăn vừa hài lòng, còn ân cần quay sang bảo chồng cũng ăn đi, Cố Đình Diệp không thể không nhìn nàng một cái, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên. Minh

Lan nào đâu chú ý, chỉ một mực vùi đầu vào ăn, cái món kho trăm năm này thật đúng là danh bất hư truyền, mùi vị cực kỳ chính gốc, khiến nàng ăn sạch cả một đĩa luôn.

Kết quả, đêm đó nàng ằm ỉ bị chướng bụng, dạ dày căng trướng khó chịu, mắt ngấn lệ nằm ở đầu giường khóc sụi sụi sụi. Cố Đình Diệp xoa tung mái tóc đen dày, áo lãng trắng mở rộng để lộ vòm ngực cường tráng, sau khi cho người ngoài lui ra, hắng bưng một chén trà thần khúc* tiêu thực đồ Minh Lan uống, nhưng Minh Lan vẫn chưa chịu uấn

*thần khúc: là một hỗn hợp của bột mì (hoặc bột gạo) với nhiều vị thuốc cho lên men chế thành. Thần khúc có tác dụng tiêu thực hòa vị. Chủ trị các chứng thực tích, bụng đầy ăn ít hoặc sôi bụng (tràng mình), tiết tả.

Cố Đình Diệp thấy nàng khó chịu thế, sốt ruột đến mức gần như muốn nửa đêm đi tìm thái y, nhưng bị Minh Lan kéo góc áo lại, hu hu nói: “Nếu để người bên ngoài biết em ăn đến mức no nứt ra thế này, em em em... Em không còn mặt mũi nhìn ai nữa!”

Cố Đình Diệp sốt ruột đi đi lại lại trong phòng, mặt lạnh mắg: “Đáng đời! Ai bảo ăn sạch cả nửa cái chân giò! Thử hỏi khắp kinh thành này có phu nhân tiểu thư nhà nào như em không!”

Minh Lan xoa xoa cái bụng tròn vo, vừa nức nở vừa ợ mấy tiếng nho nhỏ, trông chẳng khác nào chú sóc con ăn no căng phồng, bụm mặt khẽ khóc hu hu, vừa tủi thân vừa xấu hổ: “... Ai bảo chàng cắn em làm gì.”

Cố Đình Diệp giận quá, trừng hai mắt mắg: “Em đúng là cái người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu! Không dám cắn lại tôi, chỉ dám gặm chân giò!”

Minh Lan rầu rĩ cúi cái đầu nhỏ, âm thầm phỉ nhổ bản thân.

Bởi vì Minh Lan nằm thẳng khó chịu, Cố Đình Diệp không thể làm gì khác hơn là ôm nàng nửa dựa trên tháp, vừa xoa bụng cho nàng, vừa khẽ

măng. Minh Lan bắt đầu mơ màng, chỉ thấy cái huân lô thạch bàn long trên bàn con chạm khắc thật phức tạp, khói xanh lượn lờ xung quanh, bên tai là tiếng tim đập trầm trầm của đàn ông.

Trong mơ màng, đột nhiên nàng cảm thấy rất an tâm, rất tin cậy.

Hôm sau trời còn chưa sáng Cổ Đình Diệp đã phải dậy lâm triều, đang định trở mình xuống giường thì chợt thấy vạt áo căng căng, cúi đầu nhìn lại mới thấy một bàn tay ngọc nhỏ nhắn trắng trẻo đang nắm chặt vạt áo mình, móng tay trong suốt vì hơi dùng sức mà hiện lên một lớp màng hồng nhàn nhạt giống như cánh hoa hải đường đương ươm nụ, non nớt mềm mại.

Phỏng chừng vì khó chịu đến nửa đêm, lúc này Minh Lan còn ngủ rất say, bầu má xinh đẹp trong trắng lộ hồng vẫn chìm trong yên tĩnh, không hiểu sao trong lòng Cổ Đình Diệp vui vẻ, hẩn cúi đầu hôn nhẹ quả đấm nhỏ trắng mập kia, cẩn thận cởi vạt áo ra rồi mới nhẹ bước rời đi.

Đợi mặt trời lên tới đỉnh sào Minh Lan mới ngáp ngáp dài bò dậy khỏi giường, bỗng nhiên phát hiện trong tay nắm một cái áo sam, thấp thoáng đậm mùi đàn ông. Minh Lan giật mình, Đan Quất liếc mắt nhìn qua, lại nhìn sắc mặt của Minh Lan, nhin không được nói: “Cô chủ à, phải nói là cậu rể đối xử với cô chủ... Thật rất tốt.

Minh Lan ngẩn người, cười rầu rĩ: “Đúng vậy.”

Ngày qua ngày, mắt thấy đình viện hậu viện đã dần thành hình thành dạng, Minh Lan bắt tay vào chuẩn bị bữa tiệc khai phủ, phủ Ninh Viễn hầu bên kia cũng đặc biệt sai người sang bên này hỏi xem có cần trợ giúp gì không.

Minh Lan đương lúc bề bộn sắp đầu mẻ trán, thấy Hường ma ma do thái phu nhân phái tới, lập tức không khách khí mà nói rất cần nhân thủ, cần món ăn bàn tiệc theo lệ mà phủ Ninh viễn hầu đã bày tiệc hàng năm, còn cần bàn ghế đồ uống rượu chén đĩa ly đèn vãn vãn.

Hướng ma ma nhất mực mỉm cười đáp ứng, từng chuyển từng chuyển xe như thoi đưa qua lại giữa hai phủ Cố và Ninh Viễn hầu, vì thường xuyên qua lại nên bà ta cũng có dịp trò chuyện nhiều hơn với Minh Lan.

“... Nói vậy cô cả nhà chồng mấy năm này không ở trong kinh?” Minh Lan bưng một chén trà cầu kỷ xa tiền thảo* lành lạnh mỉm cười — bài thuốc trà này là do Hạ lão phu nhân cho, lại nói tiếp, nàng vẫn chưa gặp cô con gái đầu dòng thứ Cố Đình Yên của chi trưởng này.(*cầu kỷ, xa tiền thảo: các vị thuốc đông y).

“Đúng thế.” Hướng ma ma nhấp nhẹ một ngụm trà, ngẩng đầu nói: “Họ Phùng cũng là dòng dõi thư hương, cậu rể cả hiện đang nhậm chức ở Phúc Kiến, cô cả cũng đi theo.”

Minh Lan cúi đầu dùng trà, chợt hơi ngẩng đầu, cười nói: “Thật khiến ma ma chê cười, nói cả buổi, tôi vẫn chưa biết nên gọi cô cả nhà chồng tôi là ‘Chị’ hay ‘Em’ nữa?

Ánh mắt Hướng ma ma lóe lên, đáp: “Cô cả lớn hơn Nhị lão gia bốn tháng.”

“Vậy tôi phải gọi một tiếng ‘Chị cả’ rồi.” Trong lòng Minh Lan khẽ động, trên mặt vẫn cười ôn hòa như trước — mẹ ruột Cố Đình Yên đã qua đời là một cô thiếp. Bà Tần lớn, thì ra vẫn lưu lại kẻ thay thế.

“Không biết Nhị phu nhân đã dự tính xong danh sách yến ẩm chưa?” Hướng ma ma thử dò xét, “Nếu có gì không hiểu cứ đến hỏi thái phu nhân, tránh cho đến lúc đó lại tiếp đón thân thích không chu đáo.”

Minh Lan buông chén trà, hai tay đặt nhẹ trên đầu gối, tư thế thật xinh đẹp, nàng cười tủm tỉm nói: “Ma ma nói phải, tôi cũng đang lo thế, tôi đã nhờ chị dâu cả bảo ma ma quản sự bên cạnh đưa đến một danh sách thân thích mà chúng tôi hay qua lại... Có điều, đồ đốc nói, bây giờ trên triều

đang bộn bề nhiều sự, chúng ta hãy làm đơn giản thôi, chớ có rình rang quá, chỉ cần mời một vài thân bằng là được rồi.”

Ánh mắt Hường ma ma lóe lên, cười nói: “Nếu Nhị lão gia đã nói thế tự nhiên là có đạo lý,” dừng một chút, bà ta lại cười nói, “Không biết mấy phòng người bên phủ đưa qua phu nhân đã sử dụng quen chưa? Bất kể là thái phu nhân, hay Tứ lão phu nhân Ngũ lão phu nhân, đưa tới đây đều là người có thể tin tưởng được.”

Minh Lan khẽ cười nói: “Cũng được, cũng được.” Nàng ra dấu với Đan Quất, Đan Quất lập tức đưa quyển sổ ghi chép sang, Minh Lan lật ra vài tờ, đưa cho Hường ma ma xem, bà ta vừa nhìn lập tức biến sắc.

Minh Lan thản nhiên nói: “Cũng không có gì, quất sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài bắc tắc vi chỉ*, có lẽ người làm chủ tử là tôi đây không đủ đức hạnh, không dọa được mấy người.”

*quất sinh Hoài Nam tắc vi quất, sinh vu Hoài bắc tắc vi chỉ: cây quất mọc ở đất Hoài Nam thì là quất ngọt, đem sang trồng ở đất Hoài Bắc thì hóa quất chua, ý chỉ hoàn cảnh thay đổi tính chất của sự vật

* * *

“Nó nói thế thật à?” Trong nội thất tĩnh mịch, thái phu nhân Tần thị cầm chuỗi phật châu trong tay, ngồi ngay ngắn trước bàn thờ Phật.

Hường ma ma thì thầm: “Mấy đứa đó đúng là chẳng được việc gì, mới có mấy ngày đã để nàng ta nắm được một đồng nhược điểm, bài bạc, cắt xén tiền tiêu vặt hằng tháng của nha hoàn, tự ý chuyển đồ ra phủ... Tất cả đều được ghi lại rõ ràng, phía dưới vừa có dấu đóng tay của chúng nó, vừa có người làm chứng ghi vào, tôi chỉ nhìn mà hết hồn.”

Bên cạnh gian phòng là vườn hoa, một làn hương thơm ngát xuyên qua cửa sổ mà truyền vào đây, thái phu nhân nhú mày nói: “Mấy ngày nay bà

thường qua lại bên đó, cảm thấy thế nào?”

“Cũng khá có lẽ lối.” Hường ma ma cầm cái kẹp ngọc khều khều tro lửa trong lư hương, thấp giọng nói: “Tôi ngẫm nghe được, Nhị phu nhân tính tình nhìn có vẻ hiền lành, nhưng quy củ cực kỳ nghiêm. Nghe nói trong chính viện của nàng, bọn hầu gái đều được phân nhóm chia tốp, ngày nào giờ nào nơi nào ai làm gì đều được ghi trên bảng biểu, giấy trắng mực đen rõ ràng, trong lúc đang làm việc không được tùy ý đùa giỡn. Đặc biệt mấy gian chính phòng và buồng trong, người bình thường không có việc liên quan không được vào, lúc nào cũng có người canh chừng, cách ngoài phòng mười bước mới trông thấy người, cho dù bọn hầu gái trong viện có rảnh rỗi cũng không được đi lung tung.

“Họ Điêu còn nói với tôi.” Hường ma ma nhớ lại nói, “Con bé Xuân Nguyệt nhà bà ta, à, chính là cái con Minh Nguyệt ấy, mới mấy ngày đã bị phạt hai lần, một lần là tự tiện tiến vào chính phòng, lần khác thì quanh quẩn hồi lâu ngoài phòng. Bây giờ nó đã bị phạt đuổi ra khỏi chính viện.”

Thái phu nhân đột nhiên mở mắt, bên môi lộ ra nụ cười mỉa: “Nó cũng thông minh đấy, suy cho cùng đó cũng là tiểu thư phủ hầu nuôi lớn.”

Hường ma ma lắc đầu nói: “Nàng ta khá rõ đạo thường phạt, nói một không hai, thưởng lớn mà phạt cũng nặng; mỗi lần xử phạt đều nói rõ nguyên do, nếu còn chống chế ngụy biện tội thêm một bậc, nếu dám đổ trách nhiệm sang người khác tội càng nặng hơn nữa. Nếu xét thấy có thể tha thứ, vậy cũng có thể giảm nhẹ. Mấy ngày này, ai nấy trong phủ từ quản sự đến tạp dịch đều kính phục nàng ta, cả một phủ đệ như được chặn bởi một hàng rào sắt vậy, chỉ có vào không ra, ngay cả thăm hỏi chút tin tức cũng chẳng dễ dàng; haizzz... Sau này sợ là còn khó thăm dò hơn nữa. Hay da, thật không ngờ tuổi còn nhỏ thế, mà còn là con thứ, lại có năng lực uy thế như vậy!”

Sắc mặt thái phu nhân dần ngưng trọng, cười lạnh nói: “Vốn cho rằng dắt được con dê đầu đàn, không ngờ... Hừ, thế chỗ vợ chồng nó ra sao?”

“Cũng không rõ nữa.” Hường ma ma hơi do dự, “Lúc tốt thì như keo như sơn, nhưng lại thường hay cãi nhau, lúc Nhị lão gia mắng người giọng to truyền cả ra ngoài phòng, hôm qua còn phát hỏa với con hầu bên cạnh Nhị phu nhân, chi tiết thế nào thì tôi không nghe ngóng được... Có điều, Nhị phu nhân nói gì Nhị lão gia cũng tán đồng, nội ngoại thư phòng nàng ta đều có thể ra vào.”

Thái phu nhân cau mày, các đốt ngón tay nắm phật châu hơi trắng bệch: “Nó có mang thai không?”

“Có lẽ không đâu.” Hường ma ma cười khố, “Trước khi Xuân Nguyệt bị đuổi ra ngoài, nó có hầu hạ tắm rửa cho nàng ta... Nhưng mấy ngày này, Nhị lão gia đều nghỉ ở phòng nàng ta.”

Nghe xong những lời này thái phu nhân không hỏi nữa, chỉ nhắm mắt lại hơi dưỡng thần, Hường ma ma lẳng lặng đứng ở một bên, qua một lúc lâu, thái phu nhân bỗng nhiên mở mắt, khẽ cười nói: “Bây giờ ta thật bội phục một người.”

“Bà nói tới ai cơ?”

“Ông thông gia, Thịnh Hoành lão gia.” Thái phu nhân vỗ vỗ đầu gối, mỉm cười, “Lúc trước ta còn mơ hồ chưa rõ, một gia tộc lớn như vậy, dám gả con dòng chính vào nhà họ Văn, lại lấy con vợ lẽ ra thế chỗ. Bây giờ nhìn lại, ông thông gia quả thực là một người rất thông minh.”

“Thế chúng ta làm sao bây giờ?” Hường ma ma hơi sốt ruột nói, “Từ lúc Nhị lão gia biết chuyện năm đó, trong bụng hẳn vẫn nín nhịn một hơi đấy!”

“Cái gì là làm sao bây giờ?” Thái phu nhân mỉm cười tự nhiên, “Cái gì cũng không cần làm. Bạch thị nào phải ta hại chết, hẳn dù tức giận cũng

không dám đổ lên ta! Lúc này chỉ e là ông Tư và ông Năm còn sốt ruột hơn. Dầu sao ta vẫn đang có danh phận, chỉ cần không tìm ra cái sai gì, ai có thể làm gì ta. Chúng ta đừng nói gì, cứ nhìn ông Tư và ông Năm ầm ĩ thôi.”

“Vậy sao bà còn gây khó dễ cho nàng ta nhiều lần thế ạ?” Hường ma ma khó hiểu hỏi, “Cứ dụ dỗ nàng ta, khiến nàng ta tin tưởng kính trọng bà chẳng phải tốt hơn sao?”

Thái phu nhân chậm rãi nhặt phật châu lên: “Nó là con vợ lẽ, nào có dũng khí cãi lời chồng, mà Đình Diệp vốn đã cảnh giác với ta, ta càng lấy lòng, hãnh lại càng hoài nghi, chi bằng cứ theo suy đoán của bọn nó, để mấy cái chân theo sau chúng, trái lại có thể khiến chúng an tâm.”

“... Sau đó?” Hường ma ma chần chờ nói.

Thái phu nhân cẩn thận đặt phật châu lên trước án, nhìn Quan Thế Âm như đang mỉm cười trên bàn thờ phật, nói: “Mẹ chồng muốn gây khó dễ cho con dâu mà còn cần phải chọn thời gian sao? Bây giờ không cần vội. Hôm nay chẳng qua nó ý vào tuổi trẻ xinh đẹp mà được yêu thương cưng chiều, đợi qua đoạn này, chúng ta sẽ từ từ tính tiếp.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Để chuẩn bị cho bữa tiệc, mấy ngày nay Minh Lan bận muốn vắt chân lên cổ, vấn đề đầu tiên chính là tiền đâu.

Lúc trước khoảng chừng bốn năm ngày sau tân hôn, họ Cố có một nhà bà con xa có hỉ. Bởi vì theo quan hệ họ hàng thuộc dạng bảy lần rẽ tám lần ngoặt, không cần vợ chồng Minh Lan phải tự đến chúc mừng nhưng do nhà này hiện cũng xoay xở không tệ, trên triều cũng coi như đứng hàng trên, cho nên cũng không tiện quăng mối liên hệ họ hàng này đi, Minh Lan đành gửi một phần quà cưới đến.

Loại phong tục này gọi là lại quả. Chỉ cần có chút quan hệ qua lại, gia đình người ta đưa thiệp mời đến dự việc vui, dù anh có đến uống rượu hay không đều phải tặng lại một phần lễ vật, nặng nhẹ tính sau.

Phủ Ninh Viễn hầu là khai quốc công thần, nhân khẩu dù không tính là rất vượng nhưng cũng được coi là đại tộc rễ sâu lá tốt, người thân họ hàng vô số, trong kinh ngoài kinh đều có. Ngoài ra còn có bảy đông đảo anh em trong tối ngoài sáng của Cố Đình Diệp, dù không tính ở các vùng khác cũng đã là một con số khách mời đáng kể.

Mới qua kết hôn được một tháng, Minh Lan dù chưa công khai tham gia yến tiệc nào cũng đã gửi đi mười một phần rưỡi quà mừng, trong đó đại thọ trưởng bối nhà người ta bốn phần, gả con gái cưới con dâu ba phần, con trai trưởng đầy tuổi hai phần, mừng thăng quan một phần, cộng thêm một nửa

phần nhà có tang, nửa phần này là góp cùng với người bên phủ Ninh Viễn Hầu đưa đi.

Minh Lan cuối cùng cũng hiểu vì sao gia tộc lớn thời cổ đại thích sống tụ tập. Mấy gia đình ba, bốn thế hệ cùng chung sống có thể thu được lễ mừng từ tiệc mừng thọ của ông cụ nội cho đến đám cưới của cháu chắt thứ hai. Việc hiếu hỉ kéo dài liên miên, đương nhiên phải đưa lễ có qua có lại, người tới ta đi, tiền lễ của nhà giàu về cơ bản chỉ cần không để xảy ra hiện tượng thu chi mất cân đối là được rồi.

Tính như vậy, phủ Cố rõ ràng quá thiệt thòi.

Làm đại thọ? Mấy ông trẻ bà trẻ nhà họ Cố đều ở sát vách.

Cưới vợ? Cố Đình Diệp vừa mới cưới xong, Minh Lan tạm thời còn chưa chết.

Gả con gái? Dung nhi vừa mới lên tiểu học, thời cổ đại cũng không đến mức độc ác như vậy.

Rượu đầy tháng con? Ngay cả khi hai vợ chồng tăng ca làm việc ngày đêm nỗ lực cũng không kịp vào lúc này.

Không có một chút lễ vào nào, nhưng vì đã ra ở phủ riêng, lễ tặng đến chỉ có đúng một phần. Minh Lan nhìn sổ sách mà lạnh người, lòng quặn đau từng trận. Nàng cuối cùng cũng có thể hiểu cái gì gọi là ‘lòng đau như dao cắt’! Nàng gần như muốn đi khuyên Cố Đình Diệp quay về ở phủ Ninh Viễn hầu.

Cố Đình Diệp thấy Minh Lan đang khỏe mạnh mà lại rầu rĩ không đâu, không khỏi tò mò mà đặt câu hỏi. Minh Lan sâu não nói: “Phu quân rời nhà đi giang hồ một thời gian, có từng vì mấy việc tiền bạc này mà phiền lòng chưa?”

Con mắt anh tuấn của Cố Đình Diệp mỉm cười, tay trái đang đặt trên ghế tựa gỗ từ đàn nâng lên bưng trà: “Đó là chuyện đương nhiên. Có lần tôi còn từng ăn bát mì Dương Xuân giá ba đồng tiền.”

Minh Lan gật gù đau thương nhìn hắn, thở dài nói: “Phu quân có biết, mấy ngày gần đây chúng ta tổng cộng tặng lễ ra ngoài hơn 653.400 bát mì Dương Xuân, ôi... Vẫn nên đi dự tiệc mới đúng, tốt xấu gì cũng ăn đầy bụng về.”

Cố Đình Diệp suýt chút nữa phun nước trà từ lỗ mũi ra, vội vã thả chén trà xuống bật cười nói: “Không sao, sau này có thể thu lại.”

Minh Lan khịt mũi coi thường, chỉ vào sống mũi cao vót tuấn tú của người kia sẵn giọng cười: “Đại đô đốc sợ là không để ý công việc vặt lâu rồi, bây giờ trong nhà trên không có người già, dưới không có trẻ con, trừ khi Đại đô đốc mở tiệc mừng cưới vợ lẽ, bằng không lấy lí do gì mà tổ chức hả?”

Cố Đình Diệp dùng ánh mắt thương hại nhìn Minh Lan, ân cần dạy dỗ nàng một hồi: “Để chồng dạy em một câu, nói đến đun bếp, dù có là giữa hè tháng sáu, cũng sẽ có người vội vàng tới nổi lửa nha.”

Câu nói này nghĩ sâu xa thì rất có triết lý nhưng lại khó che giấu vẻ tự đắc. Minh Lan lập tức nhìn chồng mình bằng cặp mắt khác xưa, kính nể tự đáy lòng nói: “Chồng em quả nhiên kiến thức sâu rộng!” Đây mắt là ý sùng bái. Ánh mắt này làm Cố Đình Diệp cảm giác mình mạnh mẽ lên không ít, lập tức trong lòng vui vẻ, nhin không được mà nhếch khóe miệng.

“Nhưng mà...” Sau một lúc, Minh Lan không nhin được lại nói: “Nếu lửa cháy quá mạnh chẳng phải làm hỏng lò?”

Cố Đình Diệp gật gù mỉm cười nói: “Đúng vậy. Vì lẽ đó phải dùng bếp tốt, không phải ai muốn thêm củi vào lò cũng được.”

Minh Lan yên tâm vung tay nhỏ: “Được, phu quân cẩn thận chút là được.”

Cố Đình Diệp nheo mắt cười từ phía sau ghé vào cổ Minh Lan, giọng nói giống như tiếng mèo con kêu: “Vợ ngoan, để chồng nhắc em một câu, hai ta bây giờ đang ở trên cùng một cái lò đấy.”

Minh Lan rút cổ lại nhìn Cố Đình Diệp một lúc, lập tức biết phải nghe lời: “Vây chúng ta phải cùng cẩn thận.”

...

Cố Đình Diệp dự đoán rất chính xác. Quả nhiên tầm năm, sáu ngày trước khi tổ chức, phòng gác cổng liên tục nhận quà mừng, trong kinh ngoài kinh đều có, xa thì tướng lĩnh phòng thủ ở biên cương, gần thì có quan lại ở kinh đô và vùng lân cận, còn có cả họ hàng bắc bảy tám cái cầu mới đến, đoán chừng ý tứ đều là ‘quý phủ có việc vui, khổ nỗi thân có công chuyện, không thể tự mình đến chúc mừng do cho nên chỉ chuận bị chút lễ mọn’ vân vân...

Minh Lan nhìn mấy danh thiệp kia nhìn không được mà buồn bực, trong đó có không ít người nàng vốn là không đưa giấy mời nha, nói đến chuyện vui gì vậy? Sau đó nàng đem danh mục quà tặng cho Cố Đình Diệp xem.

Cố Đình Diệp xem từng mục trong danh sách, có mấy cái tên hân nhúu nhúu mày, không rõ ý kiến. Có mấy cái hân suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, hình như có ý nghi ngờ. Còn có mấy cái hân lộ vẻ xem thường, hừ lạnh một tiếng, nhưng lễ tặng cũng không tính là vượt cấp, hân bảo Minh Lan thu toàn bộ.

“Nếu ‘lễ mọn’ cũng không thu, sợ là có người lập tức muốn nhảy lên.” Cố Đình Diệp mặt trầm như nước, đi thẳng ra ngoại thư phòng.

Minh Lan cũng không hỏi lại, chỉ nhanh chóng về phòng mình nhớ kỹ danh sách kia, nhất là mấy cái tên lúc đó Cố Đình Diệp thể hiện ý tứ, chuẩn bị cho lúc cần. Về phần danh mục quà tặng hồi đáp không cần nàng quan tâm.

Lại quay sang nhìn mấy cái rương lớn chứa ‘lễ mọn’, Minh Lan chợt thấy số tiền này giữ đúng là bồng tay, hận không thể lập tức trả về cho yên lòng. Nghĩ đến đây Minh Lan mới thở dài một tiếng, đến giờ nàng mới phát hiện mình cũng có chút kiêu mẫu xuyên không, cũng bắt đầu coi tiền bạc như cặn bã rồi?

Lại thêm hai ngày, trong cung ban thưởng một hộp lớn trân châu do Nam Hải tiến cống. Viên nào viên nấy to đùng đầy đặn, tròn vo tinh thuần, cùng với một cây san hô cao hơn một thước, toàn thân đỏ thắm trơn bóng, vô cùng hiếm có đẹp đẽ, đều là bảo vật cực kỳ quý hiếm. Còn có một túi dùng vải hoàng gia gói ba trăm lượng bạc.

Ban thưởng chỉ để tượng trưng, ý của Hoàng đế là ‘các anh em thấy không, họ Cố này là do trẫm che chở.’

Minh Lan ôm túi bạc to như túi gạo vào trong ngực mà không có chút cảm giác mệt mỏi nào, ngược lại còn rất thi vị mà cảm khái nói: “Đến cùng vẫn là ăn cơm nhà nước mới yên tâm thoải mái.”

Nếu không phải là thân thể này mềm mại không quen lao động, đoán là thời gian ôm bạc còn kéo dài hơn. Đến tối cánh tay nhỏ mềm mại của Minh Lan bị sưng lên. Cố Đình Diệp tức giận cầm thuốc mỡ đi vào, ánh mắt hung ác đến mức Đan Quất đang định đón thuốc bị dọa chạy mất, sau đó tự mình xoa cánh tay Minh Lan. Bàn tay gân cốt đan xen rõ ràng, vừa dùng lực xoa nắn vừa tức giận mắng: “... Em chưa từng thấy bạc à!”

“Ha ha, chưa từng thấy bạc do hoàng đế thưởng.” Minh Lan hơi hít vào khí lạnh, cánh tay vừa xót vừa sưng nhưng không dám kêu đau, liếc mắt

nhìn lại chỉ thấy sắc mặt Cố Đình Diệp sa sầm, nàng không nhịn được nói: “Làm sao vậy, thánh thượng ban thưởng có gì không đúng?”

Cố Đình Diệp trầm giọng nói: “Hoàng thượng bây giờ khó khăn, thật ra không cần ban thưởng như vậy. Khó xử của ngài sao tôi có thể không biết.”

“Không phải nói quốc khố vẫn đầy à.” Minh Lan ngạc nhiên nói. Lưu lại quốc khố đầy tràn chính là thành tích quan trọng nhất của tiên đế.

“Trong sổ sách thì đương nhiên là đầy đủ.” Cố Đình Diệp cười lạnh. “Phía bắc cần giữ biên giới, phía nam thì có người Miêu và Miến Điện, còn phải chinh đồn sau hai lần chiến tranh, khắp nơi đều cần tiền nhưng bộ hộ khăng khăng không chi ra, một đám vô liêm sỉ, chỉ biết làm mấy chuyện vô ích .”

“Hoàng thượng vì sao không ra lệnh răn dạy, giờ cả thiên hạ sợ là đều nghĩ quốc khố vẫn đầy.” Sắc mặt Minh Lan nghiêm trọng.

Cố Đình Diệp hừ lạnh một tiếng: “Thứ nhất, nếu như hoàng thượng vừa lên ngôi bèn đưa việc này ra không khỏi tỏ vẻ tiên đế không tài đức, cũng may mà ba năm giữ đạo hiếu của Hoàng thượng sắp hết. Thứ hai...” Hắn không biết có nên nói với Minh Lan hay không, hơi chần chừ.

“Thứ hai, tân đế vừa lên ngôi mấy năm, đều là mong mọi chuyện yên ổn, hơn nữa hoàng thượng ở phiên đã nhiều năm, không hề có căn cơ trong kinh thành, tất nhiên không thể lập tức ra tay chinh đồn.” Minh Lan tiếp lời, chậm rãi nói: “Hơn nữa, so với họa quan lại sâu mọt thì khi đó thu dọn loạn Kinh Vương Đàm Vương quan trọng hơn.”

Cố Đình Diệp cảm thấy trong lòng thoải mái, bàn tay nắm lấy cánh tay trắng mịn như men sứ của Minh Lan, động tác dần buông lơi, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng cũng không dễ dàng, vì thế buổi tiệc này chúng ta vẫn nên làm đơn giản chút.”

Minh Lan nghiêm túc gật đầu.

Nói là làm đơn giản nhưng vẫn như cũ liệt kê ra một danh sách dài. Những người này không thể không mời. Hai ngày trước buổi tiệc đưa ra một tập giấy, trên mỗi tờ đều có một vòng tròn lớn. Quanh vòng tròn ghi rõ lần lượt từng nhóm tên người, rõ ràng là để mô phỏng vị trí ngồi trong bàn ăn. Vợ Liêu Dũng dù cảm thấy hơi có vẻ trẻ con nhưng cũng thầm than tính toán thật khéo léo.

“Người làm đều đã sắp xếp xong, khách nam ở ngoại viện có mười lăm bàn, nữ quyến nội viện tám bàn, chuẩn bị năm bàn dự bị. Phu nhân xem có thỏa đáng không?” Vợ Liêu Dũng cung kính bẩm báo, “Trong phủ cũng không dựng sân khấu kịch, chỉ mời một tốp đàn hát hí kịch ở ngoài sân, khách mời muốn nghe là có thể gọi ra. Ngoài ra còn có vị trí đặt xe ngựa, chỗ nghỉ ngơi ăn cơm của nô bộc do khách mời mang đến, người dẫn khách ở ngoại viện, người xướng tên mời vào chỗ, tất cả đều đã bố trí xong...”

Minh Lan ngồi ngay ngắn trước bàn, từng mục sổ sách thực đơn món ăn và rượu pha chế, tiền đã chi ra, bố trí người làm, vừa nhẹ nhàng dặn dò, vừa nhắc nhở mấy điểm quan trọng, phía trước mấy bà hầu nàng dâu đang đứng, nghe Minh Lan nói chuyện mạch lạc rõ ràng, lập tức thu hồi ý khinh thường, thành thật trả lời.

Càng tới gần ngày, Minh Lan càng cảm thấy nghiêm trọng, cả ngày xụ mặt. Cỗ Đình Diệp trên triều không có việc vì, như mọi khi chỉ thích trêu chọc đùa giỡn Minh Lan. Giờ thấy nàng không phản ứng lại, hẳn mới tỉ mỉ xem xét nàng mấy ngày, ngờ vực nói: “Không phải là trong lòng em có chuyện đấy chứ?”

Minh Lan buông lỏng quai hàm đang cứng ngắc, thở ra một hơi thật dài, cười khổ nói: “Lão gia có mắt nhìn không tệ.”

Tình huống bây giờ rất đặc biệt. Con gái dòng thứ giống như Minh Lan, đa số mẹ cả sẽ không mang theo bên người từ nhỏ để chỉ dạy làm thế nào chiêu đãi xã giao mở yến tiệc. Con gái dòng thứ luôn ở sau cánh cửa đóng kín lạng lẽ lớn lên, học chút thêu thùa may vá đọc viết, sau đó làm bé ngoan chờ lấy chồng. Vì lẽ đó nhà quyền quý thường không cưới con vợ lẽ làm con dâu.

So với con gái dòng chính, dù là kiến thức, thủ đoạn, tài năng hay phẩm chất đều không cùng một cấp bậc. Đương nhiên trong đó cũng có những người hiếm hoi không cần dạy dỗ mà tự học thành tài (Xin mọi người cho đại biểu kiệt xuất của giới con gái dòng thứ nữ sĩ Giả Thám Xuân một tràng pháo tay).

Minh lan cúi đầu xuống âm thầm rơi lệ, nàng lo lắng ... cũng không phải chuyện lạ.

Với những công việc lật vật, Thịnh lão phu nhân đều đã dạy Minh Lan một hồi. Nhưng mà bản thân nàng lại chủ quan, mười năm nay tính toán của hai bà cháu đối với tương lai của Minh Lan cũng chỉ là làm cô vợ nhỏ trong gia đình quan lại thân sĩ giàu có bậc trung.

Dự tính sinh hoạt sau khi kết hôn của Minh Lan, tình huống quan trọng nhất cần một mình tổ chức đoán là mời mấy chị em bạn dâu ăn bữa cơm đạm bạc bảy món một canh, ngồi trong tiểu viện nói ít chuyện bát quái cắn hạt dưa, tiện thể tán gẫu con bé nhà chị mọc ra mấy cái răng rồi, chồng tôi vừa nạp tiểu hồ ly, vân vân...

Sau đó là mẹ chồng nàng dâu giảng co liên miên, con dâu xuất thân dòng thứ đi theo bên mẹ chồng, vừa bị mắng vừa kêu oan, tự nhiên dần dần sẽ học được tất cả công việc. Đáng tiếc con đường này Minh Lan không được đi.

Vốn chỉ tính toán làm quản đốc phân xưởng của xí nghiệp ở thị trấn, ai biết nhảy một cái trở thành CEO của tập đoàn tài phiệt trong danh sách của Forbes. Mong muốn cùng hiện thực khác biệt một cách nghiêm trọng. Thành viên ban quản trị lại còn phải tay bỏ mặc chủ tịch, ngay cả huấn luyện trước cũng không có!

Nói là ăn bữa cơm đạm bạc nhưng khách đến cửa ngày mai đa phần không giàu sang thì cũng cao quý, trong đó còn có một đám chờ để soi mói. Minh Lan không thể làm gì khác hơn là nâng cao tinh thần gấp bội chuẩn bị kỹ càng, kế hoạch viết hết tờ này đến tờ kia, công việc bày ra một việc lại một việc, suy đi tính lại thân phận khách mời phải chiêu đãi thế nào, bàn bày bát đĩa cũng phải có người kiểm kê, nước trà cùng món tráng miệng hầu hạ trong bữa tiệc cũng không thể xảy ra sơ sẩy, nhà bếp cũng cần cẩn thận trông giữ củi lửa, vân... vân. Minh Liên tục cùng mấy quản sự cân nhắc xem có điểm nào sơ hở, mãi đến hai ngày cuối cùng mới ổn định chút.

“Làm hỏng thì sao bây giờ?” Minh Lan lo lắng buồn bã.

“Hỏng thì thôi.” Cố Đình Diệp buồn cười hôn cái trán ủ rũ của nàng, bị Minh Lan đẩy ra, phồng má lên hét lớn: “Cũng không phải là chàng làm hỏng.”

Cố Đình Diệp tóm lấy cánh tay nhỏ nhắn của nàng gặm từng ngón từng ngón. Minh Lan rất muốn biến tay thành dao sắc, vật luôn hai cái răng cửa của hắn, có điều nhìn hàm răng trắng của hắn lại chùn bước. Cố Đình Diệp cười ôm chặt eo mảnh khảnh của Minh Lan, tay kia giữ yên khuôn mặt nhỏ của nàng nghiêm nghị nói: “Em đừng sợ, tôi hỏi em, bữa cơm này làm hỏng tôi sẽ bỏ em sao?”

“Chuyện này... không đến nỗi đi.” Minh Lan nghiêng đầu. Đêm qua hắn nhiệt tình hận không thể chết trên người nàng, làm loạn khiến eo chân nàng giờ vẫn còn đau nhức.

Cố Đình Diệp thấy nàng chần chừ không trả lời thì không hài lòng, bàn tay to dùng sức nhéo nàng một cái. Minh Lan kêu thảm một tiếng vắn vẹo eo muốn trốn bị hắn ôm lại, hơi cười nói: “Hoàng thượng sẽ trị tội em?”

Minh Lan lập tức lắc đầu: “Cũng không.” Hoàng đế dù cho chỉ có ăn rồi ngủ cũng không rảnh rồi đến vậy.

“Vậy em sợ cái gì?”

“Có người sẽ cười nhạo em.” Minh Lan cắn môi nhỏ giọng nói “Sẽ nói chuyện phiếm về em.”... nói nàng xuất thân gia đình tầm thường, quả nhiên là con dòng thứ không có năng lực.

“Nếu em làm mười phân vẹn mười sẽ không ai nói em sao?” Cố Đình Diệp nhượng một bên lông mày hỏi.

Minh Lan sửng sốt, Cố Đình Diệp ôm nàng dựa nghiêng vào đầu giường, khước môi anh tuấn mang theo ý trào phúng khẽ cười nói: “Người có thiện ý với em, dù có sai sót cũng sẽ thông cảm. Người cố tình gây hấn, dù có là tiên nữ giáng trần cũng sẽ chê em sao không thể ăn một miếng hết nửa cái chân giò, nếu như có thể ăn, chà chà, Thất tiên nữ mà giống như em, Đồng Vinh có đập nồi bán sắt cũng không nuôi nổi.”

“Chàng, chàng, chàng...!” Mới đầu Minh Lan nghe mà gật đầu liên tục, nghe được đến mấy cuối cuối lập tức vừa giận dữ vừa xấu hổ, quay lại không để ý người kia nữa. Đó là vết đen nhất trong cuộc đời Thịnh Minh Lan xưa nay vô cùng cẩn thận, nàng sẵn lòng vĩnh viễn quên đi, nhưng mà tên đàn ông đáng ghét này vẫn thích nhắc đi nhắc lại.

Cố Đình Diệp cười lớn, nhìn má nàng phấn hồng như lửa hun, trên bệ cửa sổ đặt mấy bồn cây lạ do Tây Vực cống nạp, khí trời tháng năm làm làm hương thơm càng ngào ngạt, gió xuân thổi tan, sau giờ Ngọ hương quanh quẩn trong phòng làm cho lòng người khoan khoái. Mĩ nhân trong

ngực, hắn không nhận được ôm chặt nàng, đặt đầu trên đỉnh đầu nàng, nhỏ giọng dịu dàng nói: “Nếu còn gì không biết đều có thể hỏi tôi.”

Minh Lan nằm trong lòng ngực của hắn, suy nghĩ một chút rồi lấy ra danh sách khách mời từ trong tay áo, chỉ vào mấy cái tên dùng mực chu sa đánh dấu nói: “Mấy người này em chưa từng nghe đến, hắn là bạn bè đồng liêu bên ngoài của chàng, chàng giới thiệu với em đi.”

Cố Đình Diệp nhìn tờ giấy, chậm rãi nói chuyện phiếm: “Đây là Phù Cần Nhiên, là con trưởng nhà họ hàng của Trường Hưng bá, trước có cùng đọc sách với tôi ở Thục, anh ta dù hơi cổ hủ cứng nhắc nhưng là người tốt.”

“Người này cùng nhảy cửa sổ!” Minh Lan gật gù.

Cố Đình Diệp cười cười, lại nhắc đến mấy cái tên khác nói: “Cậu Thành Vịnh là em trai của lão Đoàn, người này, người này còn cả mấy người này là theo tôi từ trong ngũ quân doanh.”

“Vậy là cùng khiêng thương giáo.” Minh Lan tiếp tục tổng kết.

Cố Đình Diệp dừng lại một chút nghĩ thấy cũng đúng, tiếp tục nói: “Mấy người này vốn là giáo úy đô thống của hoàng thượng khi còn ở phiên, sau đi phòng thủ ở Tuyên Phủ với Bắc Cương, giờ đang hồi kinh báo cáo công tác, nhớ đến ngày xưa ở Bát vương phủ thường cùng nhau ra ngoài uống rượu nghe hát...”

Hừ, còn cùng nhau chơi gái nữa... Không chờ hắn nói xong Minh Lan đã âm thầm bổ sung trong lòng.

“Thực ra đây đều là gạt người ngoài.” Cố Đình Diệp bỗng nhiên xoay một cái: “Đất Thục không yên ổn, giặc cướp gieo họa làm loạn khắp nơi, bọn họ kiêng dè Thục vương, sợ gây thêm phiền phức cho hoàng thượng, ngày thường rất ngọt ngào liền mượn danh nghĩa cùng ta ra ngoài du ngoạn, thay đổi xiêm y vụng trộm đi ra giết mấy tên trộm cướp cho hả giận. Có

một lần lão Cảnh suýt chút nữa còn mất cánh tay, vợ ông ta còn mang dao thái rau đến muốn liều mạng với chúng tôi.”

Cố Đình Diệp kể chuyện xưa xong mỉm vui vẻ, giống như vẫn đang hăng hái sôi nổi trong hồi ức. Minh Lan nghe mà há mồm thè lưỡi đỏ mặt một trận, rất xấu hổ tự mắng chính mình lòng dạ hẹp hòi.

Cố Đình Diệp nhìn biểu hiện biến hóa của Minh Lan, sau đó nhẹ nhàng nhắc hai tai thiếu nữ nhẹ nhàng hồng lên, khước miệng hân nhếch lên cười nguy hiểm: “Cô bé này, em vừa rồi có phải lại hiểu lầm gì không?”

Minh Lan đột nhiên giật mình, lập tức ngẩng đầu lên lời lẽ đanh thép nói: “Tuyệt không có việc này, em xưa nay luôn cảm thấy phu quân can đảm nghĩa hiệp, đạo đức rất tốt.”

Cố Đình Diệp buông tay, tuy biết cô bé này nói chuyện không đáng tin nhưng vẫn cảm thấy thoải mái trong lòng, không nhịn được trừng mắt cười mắng: “Em không đi làm sư gia chân chó thật lãng phí.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Trước Sau Yến Ấm (Thượng)

Hôm sau trời còn chưa tỏ, người trong phủ Cố đã bận mù đầu tối mắt; lần đầu tiên Minh Lan dậy sớm hơn Cố Đình Diệp, ngồi dậy hôn nhẹ lên chóp mũi cao của hắn, dịu dàng nói: “Khó có được ngày nghỉ, lát nữa chàng còn phải đón tiếp tân khách trong yến tiệc, bây giờ ngủ thêm chút nữa đi.”

Cố Đình Diệp không nghe theo lời nàng, ôm eo nhỏ của nàng xoay người đè xuống phía dưới, một tay không thành thật chui tọt vào trong áo quần của nàng dò dẫm, động tác vô cùng thành thực. Mấy ngày nay hắn thông cảm Minh Lan sắp đặt chuẩn bị công việc mệt nhọc nên ban đêm đành giống trống thu bình, nhưng một phen cọ xát găm cắn sáng nay suýt khiến hắn mấy lần lau súng cướp cò, vì vậy hắn không thể làm gì khác hơn là ‘tay nắm tay’ hướng dẫn cô vợ nhỏ đi lối tắt.

Nào ngờ Minh Lan ngộ tính rất là cao, suy một ra ba, khiến hắn mủn xương mất hồn không thôi.

Minh Lan bị thân thể cao lớn của đàn ông đè đến hụt hơi, nàng không khách khí véo mạnh một cái trên lưng hắn, lại khiến hắn cắn một cái lên vành tai, cả người nóng lên, dây dưa quẩn quýt hồi lâu, Minh Lan khó khăn lắm mới bụm lỗ tai giãy thoát xuống giường, gọi người vào hầu hạ thay quần áo.

Nàng không thích ăn mặc nặng nề, nghĩ đến số lượng công việc hôm nay, nàng cố gắng đơn giản hóa trang phục của người chủ tiệc, áo dài vạt lệch tà rộng bằng vóc tím nhạt viền thêu cành hoa ngọc lan hai phân màu tím sáng quần quanh, toàn thân duyên dáng, phía dưới vận một chiếc váy nguyệt hoa* màu đỏ tía, tóc vấn thành kiểu búi ngựa uyển chuyển, cài một đôi trâm phượng hoàng tơ vàng khảm ngọc lục bảo to chừng ngón tay cái, trâm cài đón nắng lấp lánh ánh vàng.

*Váy nguyệt hoa: một loại trang phục xuất hiện cuối thời nhà Minh, váy có nhiều nếp gấp dày, mỗi nếp gấp là một màu sắc khác nhau, khi gió nhẹ thổi tới, chiếc váy tựa như ánh trăng mung lung huyền ảo, bởi vậy được gọi là ‘váy nguyệt hoa’.

Nếu đây là lễ tân gia, khó tránh khỏi phải tế thần từ lúc nửa đêm đến tận bình minh và vân vân, nhưng đây chỉ là nhà cũ tu sửa lại nên không cần diễn đủ tất cả những thông lệ này, chỉ cần chọn giờ lành trời sáng, mở rộng mười sáu cánh cửa lớn màu son ở Triều Huy đường, dâng lên chiếc bàn tế sơn đỏ đặt toàn bộ lợn, cá, gà, vịt, còn có mười hai giỏ hoa quả tươi ngon mọng nước từ nam chí bắc, hai mươi bốn món chay mặn nổi danh.

Mãi mới sắp đặt xong xuôi, Cố Đình Diệp ung dung thông thả đi ra, hân vận một bộ trường bào màu chàm thêu hoa văn từng tóng màu, càng lộ vẻ anh tuấn phi phàm, tay vượn eo ong, cao ráo vạm vỡ, bước chân thông dong chậm rãi thật là tao nhã quý phái.

Trong sân thấp đầy đèn nhang, Cố Đình Diệp đứng đầu dâng hương tế bái, bên cạnh chỉ có một cô vợ đang quỳ, ngoài ra xung quanh không còn thân nhân nào khác, chỉ có tôi tớ đứng hai bên trái phải — Minh Lan từng đề nghị đưa Dung nhi qua sớm, như vậy lúc tế bái sẽ không vắng lạnh thế này; nhưng Cố Đình Diệp lại lắc đầu không nói, nhìn sắc mặt trầm buồn của hắn, Minh Lan không tiện nhiều lời nữa.

Nào ngờ sau một lúc lâu, hần bỗng đứng dậy, đứng trước Triều Huy đường rộng rãi to lớn cười nói: “Đợi qua tám năm mười năm nữa, trong nhà này sẽ tràn đầy con cháu của Cố Đình Diệp tôi!”

Sau đó hần dùng ánh mắt tràn ngập cổ vũ cực kỳ nóng bỏng nhìn Minh Lan, Minh Lan run lên một cái, thiếu chút nữa há mồm thề thốt ‘Nhất định không phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo đối với tôi’ vân vân, rồi lại nhìn sang Triều Huy Đường rộng chừng nửa sân bóng rổ này, nàng bỗng có cảm giác nhiệm vụ của mình mới thật nặng nề làm sao, cần gấp người phân công hợp tác.

Sau khi hoàn tất tế bái, Cố Đình Diệp dẫn người ra ngoài viện, Minh Lan thì bị vướng giữa một đám bà hầu già người xin chỉ thị người thì báo cáo: Trà quả bàn ghế đã sắp xếp xong xuôi, nhạc công đàn sáo đã sẵn sàng, sắp xếp đầy tớ đứng cửa dẫn khách vào nhà... Lúc này ngoài cổng chính vang lên tiếng pháo hoa ùng ùng, sau đó cô vợ của Vương Quý ở cổng trong báo lại: “Cụ Tư và cụ Năm cùng mấy ông của phủ Hầu đã đến, đang nói chuyện trong tiền đường.”

Là người bốn gia của phủ Ninh Viễn hầu thì tất nhiên phải đến trước tiên, xét về điểm này, bọn họ coi như cũng còn trông mong được, bởi vậy lúc Minh Lan tiếp đãi chúng nữ quyến phủ hầu thì cũng cố dốc thêm mấy phần sức lực.

Sau khi dẫn một đoàn khách vào phòng khách, bưng lên trà quả điểm tâm và đủ loại món ăn nhẹ hợp thời, mọi người bắt đầu riu rít chuyện trò, Minh Lan vừa dặn dò mấy bà hầu già đãi khách, vừa đưa mắt tinh tế quan sát, biết ngoại trừ Thiệu phu nhân của phòng lớn, thì phu nhân cô mợ các phòng hầu như đến đông đủ cả, trong lúc nhất thời, cả phòng trâm ngọc lộng lẫy, chuyện trò râm ran. Thật ra Minh Lan và những cô thím chị em dâu này gặp nhau chưa được mấy bận, ngoại trừ ‘Mọi người cứ tự nhiên’ thì cũng không biết nói gì hơn nữa, cho nên nàng dứt khoát xuất ra chiêu thức hạng đầu mà nàng trôi chảy nhất trong nghìn lẻ một chiêu — giả ngốc.

Tứ lão phu nhân khen nàng ‘Phủ trách khí thế, phong cảnh tao nhã’, Minh Lan liền tăng gấp đôi những lời khích lệ này mà quay sang khen kiến trúc phủ Ninh Viễn hầu. Chu thị tán thưởng nàng ‘Trong nhà hòa thuận, sân cổng nghiêm cẩn’, nàng miệng đầy khiêm tốn biểu thị ‘Đều nhờ có các vị trưởng bối làm gương tốt, để cho phía dưới học hỏi noi theo’, tiện thể tăng bốc ba vị lão phu nhân thật là biết cách trị gia. Định nhị phu nhân của chi thứ năm trên ghẹo cuộc sống tân hôn của nàng, nói vợ chồng son bợn họ thật là ngọt ngào như mật*, Minh Lan cúi đầu xấu hổ đỏ mặt.

*mật lý điều du: vô cùng thân thiết hòa thuận

“Hôm nay cậu hai Diệp tiền đồ xán lạn, hoàng thượng ban cho đầy tứ tiền bạc giúp đỡ lập phủ, đúng là ơn to như trời!” Bính nhị phu nhân của chi thứ tư cao giọng cười duyên như tiếng chuông đồng (chú ý, chuông đồng chứ không phải chuông bạc nhá) chui thẳng tọt vào tai Minh Lan khiến nàng cũng thấy nhói, đôi mày lá liễu uốn lượn liên tục, “Sau này có thể cất nhắc anh em trong nhà, chúng ta cũng được thơm lây.”

Những lời này cũng chính là tiếng lòng chúng nữ quyến, tất cả mọi người đều quay sang nhìn vào Minh Lan, chỉ thấy nàng dịu dàng cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Chị dâu nói phải.”

Vậy là xong? Chúng nữ quyến nghe thế đều không kiềm được mà cười thầm.

Bính nhị phu nhân không chịu bỏ qua, trực tiếp lôi kéo Minh Lan cười nói: “Chị xem lời cô là thật đấy nhé, sau này chị có cầu tới cửa, cô không từ chối được đâu!” Cố Đình Bính tuy là dòng thứ nhưng được ông Tư yêu thương còn hơn cả con trai trưởng Cố Đình Huyền, mà mẹ ruột của chị ta Vưu thị, lại là họ hàng của bà thiếp họ Lưu rất được ông cụ Tư cưng chiều, bà ta tổng cộng sinh hai nam hai nữ, đáng tiếc một nửa chết non.

Trong lòng Minh Lan hơi khó chịu, chỉ khẽ ‘Vâng’ một tiếng, sau đó khẽ đưa mắt nhìn chúng nữ quyến một lượt, trong ánh mắt thấp thoáng khó xử và cầu cứu. Bính nhị phu nhân không hài lòng lắm với câu trả lời của Minh Lan, còn định nói thêm gì nữa, thì Tứ lão phu nhân ho nhẹ một tiếng, không vui nói: “Hôm nay cô đến uống rượu mừng hay đến đòi nợ thế? Còn không dừng lại.”

Bính nhị phu nhân đỏ mặt, không cam lòng im lặng, khinh miệt lén liếc Tứ lão phu nhân một cái, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi im. Cổ Đình Yên ngồi nhìn một lúc, sau đó lôi kéo một đám chị em đến Bách Bảo các phía sau nói chuyện.

Ánh mắt Minh Lan lướt qua đoàn người, sau đó quay sang mỉm cười tạ ơn Tứ lão phu nhân, bà ta chậm rãi gật đầu một cái — Minh Lan đã sớm biết phủ Ninh Viễn hầu trước giờ không hề bền chắc như thép, bây giờ Cổ Đình Diệp đương lúc nắm quyền, tự nhiên sẽ có người muốn dựa lưng. Chỉ xem người nào thông minh, biết lúc nào Minh Lan cần nhất thì ra mặt.

Tứ lão phu nhân là một, con dâu cả của bà cũng là một. Từ lúc gặp mặt, Huyền đại phu nhân đã tỏ ra lấy lòng nàng thấy rõ, khi đang nói chuyện, chị ta đứng ra đỡ lời giúp Minh Lan rất nhiều hoặc cố ý hoặc vô ý trêu chọc đôi câu.

“Ai da! Ruột rà nhà chồng còn chưa lên tiếng, chị đã cuống lên che chở cho người ta rồi, chị dâu cả Huyền à, chị thật biết làm người!” Địch nhị phu nhân che miệng cười nói, mắt cố ý đảo qua Chu thị và Cổ Đình Xán.

Huyền đại phu nhân đưa một tay xoa xoa thắt lưng, cười mắng: “Cái con khi cô đấy! Cô không nhớ bản thân hồi mới vào cửa à, lúc đó chẳng phải da mặt dày là tôi đây cũng che chở cô? Khi đó mấy anh em muốn náo loạn đêm động phòng của cô, tôi sống chết ngăn cản! Thế mà bây giờ cô xấu lắm đấy nhá!” Chúng nữ quyến cười to một trận, tiếng cười dồn dập không thôi.

Đôi mắt to trong suốt trắng đen rõ ràng như dòng suối cạn của Minh Lan nhìn Huyền đại phu nhân mỉm cười, biểu thị ý cảm ơn chân thành. Huyền đại phu nhân hiểu ý, khuôn mặt tươi cười kéo tay nàng.

Thái phu nhân vẫn mỉm cười hiền hòa, ngồi nhìn mọi người nói cười náo nhiệt, sau đó kéo Minh Lan đến bên cạnh: “Anh cả con mấy ngày nay thân thể không khỏe, nên chị dâu cả con không đến được, con đừng trách chúng nó.”

Mặt Minh Lan mang vẻ buồn rầu: “Sao lại trách móc được ạ, đợt này con bận bịu quá nên thiếu sót, thân thể anh cả không khỏe, con lại không sang thăm, thật là không phải.”

Thái phu nhân thở dài một tiếng: “Haizzz, vốn đã khỏe lại rồi đấy chứ, nhưng vì anh cả con suy nghĩ lo lắng quá nhiều, chung quy cũng vì cái nhà này, đến mức lao tâm lao lực mà sinh bệnh.”

Minh Lan lập tức cảnh giác, sức khỏe Cố Đình Dục kém không phải chuyện ngày một ngày hai, anh ta mang bệnh từ trong bụng mẹ, hầu như nửa kinh thành đều biết anh ta chỉ nằm đếm ngày trôi qua, hai năm trước viện chính thái y viện là đại nhân Trương Cảnh Tùng đã ám chỉ người họ Cố hãy chuẩn bị tinh thần.

Ngoài mặt nàng cười hòa với thái phu nhân, trong lòng lại cười nhạt: Lúc Cố Đình Diệp chán nản bỏ đi xông xáo giang hồ thì, bà hận không thể khóc lóc kể lể với thiên hạ Cố Đình Dục ‘Bệnh nguy kịch’. Hôm nay Cố Đình Diệp vừa xuất đầu, bà lại nói Cố Đình Dục chẳng qua là ‘Suy nghĩ lo lắng quá nhiều, đã dưỡng xong bệnh’, rồi lại vì gia tộc ‘Lao tâm lao lực’ mà sinh ra bệnh, hừ hừ, có ý gì đây?!

Minh Lan liếc nhìn Chu thị ngồi im bên cạnh, suy nghĩ một chút nói: “Có thể phiền em dâu chút chuyện được không?” Thật ra tuổi của Chu thị

lớn hơn Minh Lan nhiều, nhưng nàng vẫn phải gọi chị ta là ‘Em dâu’. Chu thị nghe vậy, đứng dậy nói: “Chị dâu cứ nói đi.”

“Đợi qua đợt bận này, chị sẽ đón cả bọn Dung nhi sang đây, chị dâu cả còn phải chăm sóc anh cả, lúc đó phiền em dâu sắp đặt thu xếp giúp một chút.” Minh Lan khách khí nói.

Chu thị cười tươi như hoa, hé miệng nói: “Em còn tưởng là chuyện gấp gài nữa cơ, chẳng qua chỉ là một cái nhắc tay, chị dâu cứ dặn dò một tiếng là được; em đã sớm nói với Dung nhi, nhà mới phải sửa sang lại người mới ở được, đến lúc đó con bé sẽ có một viện ngay ngắn xinh đẹp, Dung nhi ngóng từ lâu rồi.”

Minh Lan cũng cười tươi nói: “Vậy cảm ơn em dâu trước.” Cũng thật là khôn khéo.

Không lâu sau, chúng nữ quyến bên nhà mẹ Minh Lan đến. Vì lão phu nhân rất ghét những nơi ồn ào náo nhiệt nên đã nói trước sẽ không đến, Hoa Lan và Hải thị vẫn chưa đầy tháng, không tiện ra ngoài, cho nên chỉ có ba người Vương thị, Như Lan và Mặc Lan. Minh Lan nhanh chóng ra đón, vừa dẫn người vào trong vừa ân cần thăm hỏi.

Dọc đường đi, Vương thị đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy trong viện cầu nhỏ nước trôi, đình đài lầu các, khí thế rộng rãi thoáng đạt, trong lòng bà ta không khỏi buồn bã, liếc nhìn Như Lan đang hi hi ha ha nói đùa với Minh Lan, trong lòng lại thở dài. Mặc Lan bày ra một bộ điềm nhiên như không, nhưng ánh mắt sâu nào đảo qua cảnh trí trước mặt, nhớ đến tiểu viện chỉ bằng một phần ba mẫu đất của mình trong phủ Vĩnh Xương hầu mà trong lòng vừa chua vừa chát.

“Đáng tiếc...” Vương thị nói, “Hoa nhi vẫn luôn nhớ con, nhưng hôm nay là ngày vui của con nó lại không đến được.”

Minh Lan khẽ cười an ủi: “Con đã nói với chị cả, hôm nay chẳng qua chỉ bày vài bàn tiệc rượu, hoa cỏ trong vườn cũng còn trơ trụi, chưa có gì đáng xem; đợi thân thể chị cả và chị dâu đều ổn thỏa thì cũng vừa lúc hoa nở, người cũng đầy đủ hết, khi đó đưa cả bà nội và mấy cháu trai cháu gái đến đây, người nhà chúng ta tụ lại ngắm hoa, chẳng phải rất tốt sao?”

Trong lòng Vương thị thư thái: “Thật không uổng công chị cả thương con từ nhỏ.”

Như Lan nghe vậy, cong môi nói: “Chị cả thương em Sáu còn hơn cả con!” Minh Lan không hề đỏ mặt, còn đặc ý nói: “Biết làm sao được, ai bảo em gái đây khiến người ta yêu thương nào.” Như Lan trừng mắt, lập tức muốn xông đến véo nàng.

Vương thị không khỏi mỉm cười, mắng yêu: “Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ồn ào thế hả!”

Đợi vào nhà chính, Minh Lan mời Vương thị ngồi vào vị trí cao nhất, cùng hàng với thái phu nhân, sau khi hai bà thông gia chào nhau, chúng nữ quyến hai nhà Cố Thịnh lại tiếp tục chuyện trò, khoảng chừng canh ba giờ Tỵ, các tân khách lục tục đến.

Khách nam đi thẳng đến tiền viện hội họp với Cố Đình Diệp, khách nữ thì đến nội viện. Minh Lan đứng dậy cáo lỗi không thể tiếp chúng nữ quyến thân thích được nữa, nhờ Huyền đại phu nhân và Chu thị chiêu đãi giúp mình, còn bản thân nàng phải ra đằng trước đón khách.

Trong lúc nhất thời, trong ba gian phòng khách rộng rãi không có gì ngăn cách tràn ngập tiếng chuyện trò cười nói, áo quần thơm tho tóc tai mượt mà, người người nhốn nháo, chúng nữ quyến nhà cao cửa rộng trời sinh có bản lĩnh xã giao, quen biết hay không đều có thể nói chuyện tự nhiên như không.

Một trong những màn không thể thiếu trong các cuộc xã giao của chúng nữ quyền ấy là các bà già trông mặt các cô thiếu nữ. Một vị tiên sinh nào đó từng nói, đàn bà có hai bản năng trời sinh, làm mẹ, và làm bà mối; khi hai chức vụ này hợp lại làm một, sức bật kinh người. Tứ lão phu nhân và Ngũ lão phu nhân mới vừa rồi còn điềm tĩnh nhã nhặn là thế mà lúc này khuôn mặt đã ửng hồng, tinh thần đã phấn chấn vô cùng, lôi kéo Đình Yên, Đình Huỳnh và Đình Linh vào cuộc chuyện trò với mấy quý phu nhân, Bính nhị phu nhân cũng lôi kéo em gái chồng Đình Văn tham dự vào.

Thật ra hầu hết khách nữ Minh Lan đều không quen biết, may nhờ trước đó Cố Đình Diệp đã đánh tiếng với đại nhân Trịnh Kiêu, vì vậy cô Thẩm nhỏ rất tận trách đứng bên cạnh Minh Lan cẩn thận giới thiệu giúp nàng. Qua một lúc, Minh Lan đã làm quen với hai vị công phu nhân, hai vị hầu phu nhân, bốn vị bá phu nhân, ba vị tổng binh phu nhân, năm vị đô thống phu nhân, hai vị các bộ phu nhân và một vị hàn lâm phu nhân — còn có những gia quyến các vị phu nhân dẫn theo.

Minh Lan cười đến mức quai hàm mỏi nhừ, cô Thẩm nhỏ giới thiệu lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, còn thỉnh thoảng chêm một hai câu bát quái bên tai Minh Lan, ví như ‘Vị Cảnh phu nhân này từng mang theo hai cây dao làm bếp đi qua ngõ đèn đỏ, đánh Cảnh đại nhân đến mức kêu cha gọi mẹ’, ‘Hai vị này là phu nhân của anh em họ Đoàn, vừa hay hai người cũng là chị em họ’, thậm chí còn có ‘Bà ta còn có mặt mũi đến đây cơ à? Hằng năm phủ Trấn Nam hầu đều khiêng ra ngoài mấy thi thể mang bầu’... Nói ra thì cô Thẩm nhỏ này đến kinh thành cũng chưa lâu, ấy thế mà trong khoảng thời gian ngắn rất có tổ chất nghiệp vụ, Minh Lan cảm thấy vô cùng tiếc hận cho nàng ta, nếu nàng ta không tham gia ứng cử chức trợ lý cho nữ hoàng Prada thì thật quá đáng tiếc.

Tác giả nói ra suy nghĩ: Diễn viên lên sân nhiều quá, tôi viết mà hoa cả mắt.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Trước Sau Yến Ấm (Trung)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khách khứa đầy nhà, ồn ào huyên náo, nữ quyến tụ tập trong phòng khách, nhìn thấy vật dụng phủ Cốt hậu hình ống thỏa có lẽ, bài trí nhìn qua thì tưởng đơn giản mộc mạc, nhưng nhìn kĩ lại đều là đồ quý, phú quý giấu trong vẻ an tường thoải mái, trên bàn trà các loại đĩa chén đều là gốm Quan Diêu [‘]ngọc phù dung màu phấn, trắng trong thuần khiết mà không mất đi sự đẹp để tinh long lanh, dùng trong ngày xuân như này đúng là rất hợp tình hợp lý.

[‘]Một loại gốm quý đời Tống.

Hầu gái dâng trà nước điểm tâm đều mặc váy áo trắng hoa xanh, thắt đai lưng gấm khác màu nhau, lúc ra vào bưng trà dãi khách thì bước đi nhẹ nhàng diềm đạm, cúi đầu trả lời thỏa đáng đúng mực, cũng không liếc mắt loạn nhìn ngắm khách quý một lần nào.

Xem xét một hồi, mọi người đều thầm khen trong lòng, đồng thời cũng không còn coi thường Minh Lan như trước, nghĩ bụng rốt cuộc cũng xuất thân từ gia đình thư hương, tuy là con thứ, nhưng quy củ trị gia vẫn rất nghiêm khắc, một tòa nhà to như vậy, không có trưởng bối chăm nom chiếu cố, nàng tuổi còn nhỏ, lại một thân một mình cũng có thể khiến nơi đây sạch sẽ đâu ra đấy từ trong ra ngoài.

Kèm theo đó là sự coi trọng đối với Vương thị cũng nhiều thêm vài phần, có mấy quý phu nhân chủ động đi tới bắt chuyện bà ta. Vương thị từ trong tay Bình Ninh Quận chúa đã rút ra được nhiều bài học kinh nghiệm, hiểu rõ cách thức giao tiếp với các quý phụ này, bà ta không kiêu không hèn mà còn rất có phong độ.

Minh Lan để Lô lão phu nhân lớn tuổi nhất và đến muộn nhất ngồi ở vị trí trên cùng, sau đó mọi người bắt đầu chào hỏi một trận, nhìn thấy cô Thẩm nhỏ ngồi ở trong góc, liền đi tới nói cảm ơn: “Hôm nay nếu không có chị, tôi thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, cảm ơn chị rất nhiều!” Sau đó tự mình châm trà cho cô Thẩm nhỏ.

Cô Thẩm nhỏ không khách khí tiếp nhận chén trà, cười ha ha nói: “Cảm ơn thì không cần, tôi chẳng qua chỉ là tốn chút nước miếng mà thôi, tôi vốn sinh ra ở nông thôn, không biết ngâm thơ vẽ tranh đùa gió trăng, không học được những quy tắc phiền phức kia, sau này chị không chê tôi là tốt lắm rồi.”

“Lời này ai dám nói chứ?” Minh Lan quay đầu lại nhìn khách quý trong phòng, thấy vợ Trịnh Tuấn chị dâu của cô Thẩm nhỏ đang đứng cạnh phu nhân Thọ Sơn Bá nói chuyện, giật mình, quay lại cười nói, “Em gái của Hoàng hậu, nhà mẹ đẻ là Quốc cữu, phải nói là chị không chê tôi mới đúng, đến đây, tôi với chị đã làm quen cả buổi rồi, giờ để tôi dẫn chị tới gặp mặt chị em trong nhà.”

Cô Thẩm nhỏ nhìn Trịnh phu nhân bên kia, bình tĩnh đi theo Minh Lan tới chỗ phu nhân Thọ Sơn Bá, đi tới trước mặt, Minh Lan vui vẻ nghiêng người hành lễ: “Bác à, cháu đã lâu không được gặp bác rồi, chị cả cháu nói bác về quê một chuyến, dọc đường đều thuận lợi chứ ạ?”

Phu nhân Thọ Sơn Bá vốn luôn cởi mở thẳng tính, trên gương mặt tươi tỉnh tràn đầy sinh lực đều là ý cười: “Đều tốt cả, tranh thủ thân thể còn khỏe thì nhanh chóng về quê giải quyết những chuyện nên làm cho xong,

miễn cho ngoảnh đi ngoảnh lại lại chả làm ăn được gì, không nghĩ tới ta đi chuyển này, cháu đã gả cho người ta, làm hại Văn Anh không được uống rượu mừng của cháu.”

Viên Văn Anh ở bên cười tủm tỉm kéo tay Minh Lan: “Em nói đi nha, đến khi nào em mới chịu bồi thường chị một bữa no nê đây?”

Minh Lan lấy ngón trỏ ấn lên trán Viên Văn Anh một cái, cười mắng: “Hừ, chị dám đổi trắng thay đen, rõ ràng là chị bỏ lỡ rượu hỉ của em, còn có mặt mũi đứng đây đòi được bồi thường! Đúng ra chị phải nói nên đền bù cho em thế nào nha!”

Cô Thấm nhỏ nhìn phụ nhân đứng cạnh Thọ Sơn Bá phu nhân, nói khẽ: “Chị dâu.”

Trịnh phu nhân khoảng ba mươi ba ba mươi bốn tuổi, khuôn mặt đoan trang, có mấy phần uy thế bất khả xâm phạm, chỉ chậm rãi gật đầu: “Chị dâu bên nhà mẹ em sao lại không thấy đến?” Người chị ta hỏi là Uy Bắc Hầu phu nhân Trương thị.

Cô Thấm nhỏ cúi đầu nói: “Anh cả em nói là chị ấy trong người không khỏe, cho nên hôm nay không đến được ạ.”

Trịnh phu nhân dùng ánh mắt sắc lẹm liếc nhìn cô Thấm nhỏ một cái, thản nhiên nói: “Bác ở phía bên kia, em cùng chị đi qua chào hỏi một lát đi.”

Cô Thấm nhỏ vội vã lên tiếng trả lời, trên mặt hơi lộ ra nét vui mừng phấn khởi, quay sang Minh Lan cười cảm kích, sau đó hai chị em dâu bọn họ chào phụ nhân Thọ Sơn Bá, rồi xoay người đi tới chính phòng.

Lưu lại Minh Lan và Viên Văn Anh cùng với mẹ chồng chị ta, ba người phụ nữ nhìn nhau, vẻ mặt mỗi người đều không giống nhau, vẫn là Viên

Văn Anh mở miệng trước, thở dài nói: “Đúng là một người chị dâu lợi hại nha, còn có uy hơn cả mẹ chồng nữa.”

Phu nhân Thọ Sơn Bá thông thả nói: “Con không biết đấy thôi, Trịnh lão phu nhân sức khỏe không tốt, đã nhiều năm không quản việc nhà rồi, nghe nói Trịnh Kiều là do một tay chị dâu nuôi lớn, đúng là dâu trưởng như mẹ mà.”

Minh Lan lắc đầu nói: “Được người khác xem như mẹ chồng, Trịnh phu nhân nhỏ thật quá lợi hại nha.”

Viên Văn Anh vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Thọ Sơn Bá phu nhân trợn mắt nói: “Hai đứa đúng là không hiểu chuyện, chẳng biết cái gì cả, hai con chỉ là vẫn chưa bị mẹ chồng cho ăn trái đắng đấy thôi!”

Minh Lan rụt cổ ha ha cười nói: “Xem bác nói kìa, cháu thì tạm không nói đến, còn chị Văn Anh quả thật là rất may mắn nha, có bác ruột là mẹ chồng, được yêu thương hết mực, sao có thể chịu khổ nha?”

“Mẹ! Người nghe con bé Minh nói linh tinh gì này!” Viên Văn Anh làm nũng kéo tay áo phu nhân Thọ Sơn Bá, ngược mắt nhìn về phía Minh Lan, phu nhân Thọ Sơn Bá kéo hai nàng tới bên người, nhẹ nhàng ôm lấy, cười nói: “Được rồi được rồi, hai con đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn có phúc lớn!” Nói đùa vài câu, bà lại thở dài, “Nói ra cũng là nhà họ Thẩm sai, dù chưa đến mức coi là ái thiếp diệt thê, nhưng nhà đó cũng quá coi trọng dì Trâu kia rồi, hôm nay quốc cữu phu nhân không đến, sợ là lại bị chọc tức rồi.”

Minh Lan không hiểu nói: “Việc này cùng nhà họ Trịnh có can hệ gì ạ?” Vì sao Trịnh phu nhân lại mặt nặng mày nhẹ với cô Thẩm nhỏ chứ.

Phu nhân Thọ Sơn Bá nhìn trái nhìn phải không thấy ai, liền nói: “Anh Quốc công năm xưa là người dẫn binh, nhà họ Trương bọn họ có căn cơ vững chắc, phàm là người có máu mặt trong quân đội, có mấy người không có quan hệ tốt với bọn họ đây? Huống chi năm đó lão quốc công còn cứu mạng Trịnh lão đại nhân cơ mà.”

Minh Lan nghe hiểu, quay đầu nhìn về phía hai chị em dâu nhà họ Trịnh, khẽ thở dài nói: “Nói tới dâu trưởng như mẹ, cháu nghe nói, Trịnh phu nhân nhỏ cũng coi như được một tay Trâu phu nhân quá cố nuôi lớn, tình cảm rất sâu nặng.”

Bao nhiêu tình nghĩa, bấy nhiêu khổ tâm, nói đến đây, phu nhân Thọ Sơn Bá cũng thở dài, khẽ lắc đầu, lúc này lông mày Viên Văn Anh khẽ nhíu, dường như mới nghĩ ra điều gì, không nhịn được nói: “Thật ra không chỉ như vậy, còn có...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy một vị phu nhân tuổi chừng bốn mươi năm mươi tuổi đi tới, bà ta mặt tròn phúc hậu, nhưng toàn thân lại vận một bộ bối tử đỏ tía hao văn đồng tiền vàng, đầu cắm đầy trang sức, thực đúng là lộng lẫy xa hoa quá mức, Minh Lan vội vàng đứng dậy cúi chào: “Cam phu nhân.”

Cam phu nhân tươi cười đầy mặt, cầm lấy cổ tay của Minh Lan, thân thiết nhiệt tình nói: “Cô bé này, nhìn một cái nào, đã gầy đi một vòng rồi, sợ là do quá bận rộn đây mà! Con cũng thật là, nếu có mệt, thì chỉ cần nói một tiếng, người khác không nói tới, ta thích nhất là làm việc tốt, chắc chắn sẽ tới giúp đỡ! Nhưng mà cháu đúng là một đứa bé giỏi giang nha, nhìn phòng ốc với sân vườn này mà xem, chà chà...”

Giọng nói Cam phu nhân cao vút, lại thích cất giọng the thé, bà ta vừa mở miệng là cả phòng đều nghe thấy, chỉ nghe bà ta khen một lượt từ trong phòng ra ngoài phòng, cầm cổ tay Minh Lan không ngừng ca ngợi —— cuộc đời Minh Lan từng vô số lần được biểu dương, nhưng lần tán dương

này thật sự khiến nàng không vui vẻ nổi, nàng chỉ cảm thấy như có gió thổi vù vù bên tai, da đầu cũng tê dại kịch liệt.

Cam phu nhân nói mãi không dứt, lại còn toàn nói những lời thân thiết, Minh Lan không khỏi buồn bực, nàng thân quen với bà già này như vậy từ khi nào không biết nữa?

Cam phu nhân vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc mai của Minh Lan, một bộ dạng gần gũi quan tâm của bề trên với con cháu mình, Minh Lan cố sức chịu đựng khó chịu trong lòng, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, nàng rất muốn biết trong đầu bà ta đang toan tính chuyện xấu xa gì?!

Nửa khắc đồng hồ trôi qua, Cam phu nhân ba hoa đủ thứ chuyện trên đời, người bình thường sợ là chống đỡ không nổi, nhưng Minh Lan lại không nóng không lạnh, chỉ cúi đầu mỉm cười. Cam phu nhân nói chín mươi câu, nàng chỉ đáp lại vắn vện ba chữ, mặc dù có vẻ lạnh nhạt, nhưng giọng nói lại ôn hòa cung kính, tuyệt không có nửa phần vô lễ vượt quá khuôn phép. Cam phu nhân dần không nhịn được, vội đổi đề tài, chỉ nghe bà ta nói: "... Cháu sau này nếu gặp phải chuyện gì khó giải quyết thì cứ đến tìm ta, dù gì chúng ta cũng là người một nhà mà! À... con gái nuôi của ta, Phượng Tiên có khỏe không cháu?"

Trong lòng Minh Lan chợt căng thẳng, âm thầm cười nhạt 'Cuối cùng cũng tới rồi', nàng cười nói: "Rất khỏe ạ." Không nói nhiều thêm một chữ nào.

Cam phu nhân chờ người mất vài giây, khống chế bản thân chịu đựng không nổi cái, cười nói: "Ai nha, hôm nay ta lại có thể gặp được người kiếm lời như vàng."

Minh Lan vẫn mỉm cười không nói.

Cam phu nhân âm thầm nghiêng rằng, đối mặt với một nàng dâu mới chưa hiểu rõ thế sự, phải dễ dàng qua mặt mới đúng, nhưng bà ta lại cứ cảm thấy

mình như đang đánh vào bịch bông vậy, bất kể bà ta nói gì, Minh Lan đều tỏ thái độ không mặn không nhạt, bà ta chỉ có thể tiếp tục nói: “Con nuôi của ta vốn cũng là tiểu thư nhà quan, đáng tiếc mệnh khổ, bây giờ con bé đã bước vào cửa phủ Cố, xem như là thoát khỏi bể khổ rồi, mong là cháu có thể nể mặt ta mà sau này quan tâm chăm sóc nó nhiều hơn!”

Minh Lan vẫn mỉm cười như trước: “Đó là đương nhiên ạ.”

Cam phu nhân hơi cảm thấy bất lực, bà ta gắng gượng cười nói tiếp: “Phượng Tiên có thể đọc sách viết chữ, cũng từng học qua chút thi từ ca phú, chẳng qua không thể so được với cháu, con bé nếu gây ra lỗi lầm gì, cháu cứ dạy dỗ thẳng tay, không cần phải nể mặt ta làm gì! Nếu hai người có thể sống chung hòa thuận, sau này mọi việc trong ngoài nhà, cũng thêm người giúp đỡ cháu giải quyết, có đúng không?”

Minh Lan rũ mắt, giọng nói ấm áp pha chút ngượng nghịu: “Cái này không dám ạ.”

Cam phu nhân nhìn chăm chăm Minh Lan một lúc lâu, rốt cục không nhìn được nữa, có chút không vui nói to: “Thấy cháu hôm nay bận thành như vậy, ta làm bề trên cũng không đành lòng, không bằng để Phượng Tiên ra giúp đỡ cháu, tiện thể cho ta gặp mặt nó luôn!”

Bà ta vừa dứt lời, tiếng nói cười xung quanh bỗng nhỏ đi vài phần, hai người họ nói chuyện gì không phải tất cả mọi người trong phòng đều nghe thấy, nhưng những nhóm khách nữ ở bốn phía gần đó đều nghe thấy. Minh Lan có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt dò xét xung quanh đang bắn tới, bọn họ mặc dù giả vờ không để ý không quan tâm tới, nhưng thực chất đều đang âm thầm quan sát sự tình phát triển ra sao.

Không ít phu nhân âm thầm lắc đầu, nghĩ Cam phu nhân khinh người quá đáng, nào có chuyện vợ cả đang mở tiệc đãi khách, lại ép người ta gọi thiệp thất thông phòng ra, lại còn ở trước mặt bao nhiêu người.

Minh Lan lẳng lẳng nhìn thẳng Cam phu nhân, ánh mắt đột nhiên trong suốt sắc sảo. Cam phu nhân bị nhìn như vậy, nhất thời có chút chột dạ, nhưng ngay sau đó liền thấy vô cùng vui sướng.

Viên Văn Anh và phu nhân Thọ Sơn Bá hơi hơi lo lắng, bữa tiệc lớn như vậy, chủ nhà tuyệt đối không được nổi giận, càng không được phát sinh tranh chấp với khách, đây còn là Cam phu nhân nổi danh dai như kẹo da trâu, không biết thẹn là gì, suốt ngày làm phiền người khác, sợ Minh Lan không từ chối được, chỉ có thể đưa con bé kia ra, đến lúc đó Cam phu nhân dẫn nó làm lễ ra mặt với mọi người, vậy cũng có thể coi là đã qua cửa rồi. Bây giờ, chỉ sợ sẽ để lại nhiều hậu họa vô cùng!

“Hỗ trợ?” Minh Lan mỉm cười hỏi vặn lại.

Cam phu nhân cười cười: “Đúng vậy, đều là người một nhà cả, dù sao cũng không nên để cháu mệt mỏi quá mức, còn con bé lại được hưởng phúc một mình.” Vừa nói xong lại đổi giọng, bà ta giả bộ lo lắng nói: “Nhắc tới mới nhớ, ta cũng đã rất lâu rồi không thấy mặt con bé...”

“Được ạ!” Minh Lan cắt ngang lời bà ta, rất sáng khoái đồng ý, khiến mọi người xung quanh đều giật mình, có người âm thầm chế giễu, có người thì cười giễu, lại có người chỉ như xem kịch vui.

Cam phu nhân vui mừng, đang muốn nói tiếp, Minh Lan chợt cười tươi như hoa xuân, dịu dàng nói: “Đã sớm nghe nói cô Phụng Tiên tài nghệ hơn người, năm đó là người đứng đầu Giáo phường ti, cháu đang sợ mấy cô kia không làm chủ được dàn nhạc, không bằng mời cô Phụng Tiên đến đây đàn hát ca múa một phen, Cam phu nhân, người thấy sao?”

Lời vừa ra, cả phòng đều yên tĩnh không một tiếng động, ai cũng sững sờ nhìn qua, có mấy người kinh ngạc đến mức miệng há hốc, phu nhân Thọ Sơn Bá thì không nhịn được cười, vội càng cầm khăn lên che, Viên Văn Anh trốn đằng sau lưng bà ấy, hai vai run rẩy không ngừng ——hay! Hay

quá đi mất! Đối phó với người da mặt dày không biết xấu hổ, phải thẳng tay dứt khoát không nể mặt!

Lời Minh Lan nói cũng không sai một chút nào, đều là sự thật mà, Giáo phường ti hay tài nghệ hơn người đều là thật, dù cho cô Phượng Tiên kia được xếp vào hàng thiếp thất thì sao chứ? Thế gia vọng tộc cũng đầy người đem tiêu thiếp ra ca múa đãi khách đấy thôi.

Cam phu nhân giận run người, lại thấy Minh Lan nhìn thẳng mình, ánh mắt thản nhiên trấn tĩnh, không chút sợ hãi.

Cam phu nhân chỉ có thể thu hồi ánh mắt, bà ta nằm mơ cũng không nghĩ rằng Minh Lan lại có thể nhẹ nhàng dứt khoát chọc thủng tầng giấy kia, bà ta vốn tưởng Minh Lan là nàng dâu mới thì sẽ xấu hổ thẹn thùng không dám mở miệng, chỉ có thể cắn răng bỏ qua. Sắc mặt bà ta thay đổi mấy lần, tức giận mặt đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi, còn mơ hồ nghe thấy bốn phía truyền tới tiếng cười châm biếm giễu cợt, mặt lập tức đỏ như máu heo.

Thật ra rất nhiều phu nhân đang ngồi ở đây cũng không thích hành vi của Cam phu nhân, chẳng qua là chuyện không liên quan đến mình, không cần thiết phải xen vào, thế nhưng họ cũng hết sức trông vào mà cười nhạo, không ai đứng ra giúp Minh Lan, tự nhiên cũng sẽ không hơi đâu đi giúp Cam phu nhân.

Cam phu nhân đang không biết xuống đài kiểu gì, Lô lão phu nhân ngồi ở vị trí cao nhất vẫn một mực giả câm giả điếc đột nhiên lớn tiếng nói: “Con bé Sáu, bao giờ cháu mới chịu khai tiệc đây, nếu để lão bà ta bị đối, sau này sẽ tìm mách bà nội cháu đấy nhé!”

Những lời này chọc cho không ít người phải cười thành tiếng, Minh Lan đỏ mặt ngại ngùng nói: “Ôi chao, hôm nay được làm quen với nhiều người như vậy, cháu hưng phấn chốc lát, suýt chút nữa thì quên mất tiêu! Lão phu nhân chớ trách cháu nha, chúng ta lập tức khai tiệc.”

Lô lão phu nhân khoát tay một cái nói: “Không sao, cháu còn nhỏ mà đã phải lo liệu nhiều việc, làm được như này đã là rất tốt rồi!”

Trong lúc nói chuyện, Minh Lan sai hầu già dẫn mọi người ra khỏi phòng khách, đi tới nơi bày tiệc là sảnh Liên Trì Thiên. Lô lão phu nhân cắt ngang câu chuyện như vậy, làm không ít người thất vọng vì không xem được kịch hay, còn Cam phu nhân thì thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ bước xuống bậc thang mà Lô lão phu nhân vẽ ra.

Huyền đại phu nhân thấy một hồi tranh chấp hóa hư vô, vội vàng tiến lên giúp đỡ dẫn đường. Minh Lan đi phía sau mọi người, đang muốn bước ra khỏi cửa lại bị Viên Văn anh lôi kéo, chỉ thấy chị ta cười tới mặt mũi đỏ bừng, ghé vào bên tai Minh Lan thì thầm: “Em có biết mụ đàn bà không biết xấu hổ kia tổng cộng đã tặng đi bao nhiêu “con gái nuôi” không?”

Minh Lan ngạc nhiên nói: “Rất nhiều hay sao ạ?”

Viên Văn Anh hứng trí gật đầu: “Nhà em một đứa, nhà Thẩm quốc cữu một đứa, nhà cậu Trịnh nhỏ chỉ huy sứ đều tặng một người, còn có mấy vị tổng binh ở Bắc Cương nữa! Nghe nói trong một bữa tiệc rượu, các tướng lĩnh đang ngồi ở đó đều bị Cam tướng quân tặng người!”

Minh Lan giật nảy mình, nàng vừa rồi đã lĩnh giáo được sự trợ trên của Cam phu nhân, không nghĩ tới người nhà họ Cam lại mặt dày tới mức độ này: “Ha ha... Hai nhà Thẩm Trịnh đều là mới kết hôn nha!”

Làm to mọi chuyện gây nên sự chú ý như vậy, chỉ sợ cũng chỉ là quân tốt thí mà thôi, không biết chỗ dựa đằng sau là ai đây.

“Không sai! Chị vẫn không dám nói với em, hôm nay thấy em không sợ hãi như vậy, chị cũng yên tâm rồi!” Viên Văn Anh nói cười lộ ra hàm răng trắng như hạt gạo, hai mắt hưng phấn mở to, “Dì Trâu nhà Thẩm quốc cữu thật lợi hại nha, vừa đến tay đã đem tặng cô gái kia đi. Chỗ họ Trịnh mới khó xử, không muốn cùng họ Cam xích mích, nhưng Trịnh phu nhân nhỏ

mới về làm dâu chưa lâu, sao chịu bỏ qua, khóc sống khóc chết náo loạn hơn nửa tháng. Trịnh Tuấn đại nhân sợ làm mịch lòng Hoàng hậu, liền quyết định thay em trai nạp cô gái kia, lần này lại đến lượt Trịnh phu nhân ra tay! Trịnh phu nhân nổi danh đoan trang nghiêm khắc, ghét nhất chính là những người phụ nữ lẳng lơ, chị ta không nói hai lời liền nạp cho chồng mình một lương thiếp, nói nạp thiếp thì được, nhưng nạp người như vậy thì tuyệt đối không được, thế là lại ồn ào một trận nữa...”

“Sau đó thì sao ạ?” Minh Lan rất hứng thú nghe, vội hỏi.

Viên Văn Anh cười không khép được miệng, dứt quãng nói: “Ha ha... sau đó Trịnh lão phu nhân ra tay, bà ấy, bà ấy,... ha ha, bà ấy thay Trịnh lão đại nhân nạp cô gái kia làm thiếp! Ha ha... Trịnh lão đại nhân nằm liệt giường đã nhiều năm, muốn cử động cũng động không nổi nữa rồi ...”

Minh Lan khâm phục không nói nên lời: “Trời ạ, trời ạ... này, này...”

“Vì chuyện này nên hai chị em dâu nhà họ Trịnh mới căng thẳng với nhau đấy.” Viên Văn Anh cuối cùng cũng hít thở bình thường trở lại, chị ta lau vài giọt nước mắt vì cười, “Chị dâu cả nhà chị với Trịnh phu nhân vốn là bạn thân từ nhỏ, nhà mẹ đẻ chị ta ở xa, nên thường đến nhà chị làm khách, sau khi chị ta kể rõ mọi chuyện, mọi người ai cũng cảm thấy tức giận! Hừ, sao lại có người không biết xấu hổ như thế chứ!”

Hai người cùng ôm bụng cười hồi lâu, cười đủ rồi mới vội vàng đi ra ngoài, cả hai đều là người cởi mở vui tính, rất hợp ý nhau, vừa đi vừa nói, cười đùa vui vẻ suốt cả quãng đường đi, Minh Lan thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, chị hẳn đã về thăm nhà mẹ đẻ, thấy mặt cháu trai mới rồi chứ?”

Viên Văn Anh lập tức thở ngắn than dài: “Haiz, chị có về rồi, chị dâu khỏe, cháu trai út cũng rất khỏe mạnh, chỉ có mẹ chị là không tốt thôi.”

“Có chuyện gì ạ?”

Viên Văn Anh mặt ủ mày chau nói: “Bác tự nhiên tặng cho bố chị một người thiếp, mẹ chị ầm ỹ suốt nửa thì lật cả nóc nhà, nhưng vẫn không thay đổi được gì, hôm kia đã kính trà vào cửa rồi.”

“Hả! Sao lại...” nhanh thế?!

Minh Lan vui mừng quá đổi, suốt chút nữa lộ ra ngoài, lời đến miệng vội vàng thay đổi: “Sao bác lại làm thế nhỉ?”

“Đúng thế!” Viên Văn Anh buồn rầu nói, “Cũng không biết bác nghĩ gì mà lại tặng một cô gái lỡ thì 20 tuổi cho bố chị, nói ra thì chị ta cũng xuất thân từ gia đình có gia giáo đàng hoàng, chỉ là bố mẹ mất sớm, vì nuôi dưỡng em trai em gái mà làm trễ nải hôn sự của chính mình, dằng dấp tình tình không tẻ, lại còn có thể đọc sách viết chữ, cha chị...” Chị ta thở dài thườn thượt “Cha chị cũng rất thích.”

Minh Lan sâu sắc kính nể hiệu suất làm việc của phu nhân Thọ Sơn Bá, thật đúng là có tố chất của một nhân tài mà, nói một mà hiểu mười.

Trung Cần Bá là người từng trải, tính tình nghiêm túc cẩn thận, cô gái nhỏ mười mấy tuổi sao có thể vừa mắt ông ấy, người vừa dịu dàng lại kiên cường, tri thư đạt lễ như chị ta mới là đối tượng thích hợp; hưởng hồ, chị ta vì chăm sóc em mình mà tự làm chậm trễ chuyện chung thân đại sự của bản thân, chắc hẳn nhân phẩm cũng không tệ, sau này chắc sẽ không gây ra chuyện ái thiếp diệt thê.

Lần này mẹ chồng Hoa Lan có chuyện để làm rồi, mong là chị ấy có thể trải qua những ngày tháng vui vẻ thoải mái, Minh Lan thầm thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt sang nhìn Viên Văn Anh, liền cảm thấy hơi chột dạ.

Nàng sờ mũi một cái, cúi đầu cau mày, kéo cánh tay của Viên Văn Anh, vẻ mặt đau thương cất bước đi về phía trước, biểu thị sự kiên định: Làm bạn thân của nhau, bọn họ có thể cùng buồn đau cùng chung vận mệnh, bố bạn ngoại tình, chẳng khác nào bố mình cũng ngoại tình, cái thế giới coi có

người thứ ba là hoàn toàn hợp pháp, là chuyện rất đời bình thường này khiến bọn họ quyết tâm cùng nhau cố gắng, cùng nhau tạo nên ngày mai tươi sáng.

Gốm ngọc, gốm Quan Diêu

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Trước Sau Yến Ấm (Hạ)

Lúc này ngoài sảnh đã dọn bàn ăn xong xuôi, toàn bộ mười hai cánh cửa sổ đều được mở ra rộng rãi thoáng đãng, bày biện không quá cầu kỳ quý giá, chỉ có chiếc bình sứ thanh hoa men nhữ điều để trắng tám chân cao cỡ nửa người đặt dưới đất, cắm đủ loại hoa tươi, phong cách cổ xưa nhẹ nhàng, lại không mất vẻ sinh động quyến rũ.

Cảnh xuân tháng năm ngoài cửa sổ nhuộm khí trời nhẹ nhàng và khoan khoái, cạnh sảnh có một hồ sen, tiếng nước róc rách theo gió mát truyền đến, từng cánh hoa đành đành nhạt màu cùng vài phiến lá xanh biếc rơi xuống đậu trên mặt nước, trong sảnh mát mẻ dễ chịu, thoang thoảng mùi hương thơm ngát, chúng nữ quyến ai nấy đều vui vẻ cười mở, khen ngợi không ngớt.

Hoa quả tươi ướp lạnh đã dọn xong, sau khi Minh Lan dẫn chúng khách nữ ngồi vào ghế, liền dẫn dò người dưới hâm rượu và bưng thức ăn nóng lên, còn đặc biệt chuẩn bị rượu trái cây và nước quả ép cho nhóm tiểu thư, sau đó nhóm hầu già thay nhau bưng từng đĩa thức ăn bày lên bàn, mọi người bắt đầu động đũa.

Đây là lần đầu phủ Cổ đài tiệc, bác gái Cát đốc toàn lực xuất ra bản lĩnh nhà nghề, những món bình thường như gà vịt thịt cá không nói làm gì, sơn hào hải vị cũng không ít, nào là vịt xào nấm và mộc nhĩ, sườn xốt dứa chua ngọt, canh lơ bạc nấu vùng trong ống trúc, còn có sườn om nấm, vô cùng đẹp mắt ngon miệng, mọi người đều rất hài lòng.

Bàn về uống rượu vung quyền nhóm nữ quyền không thể so với nhóm nam, lại thêm có khách lạ, chúng nữ quyền nhà họ Cố cũng không tiện đến rót rượu mừng Minh Lan, lại vì có mẹ bà trưởng bối ở bên cạnh, mấy cô gái cũng rụt rè, không dám đề nghị làm thơ đối phạt rượu, mọi người chỉ lịch sự nói nhẹ cười nhẹ dùng bữa.

Đợi mọi người ăn được một lúc, Minh Lan mới sai người cho bắt đầu diễn kịch ở trong đình bát giác nhỏ trước sảnh, một nhóm nhạc công mang theo đủ loại nhạc khí từ trống, sáo đến đàn tam huyền, mấy cô gái khác đã hóa trang kỹ lưỡng lên trước tiên, sau khi lần lượt mời khách nữ lớn tuổi chọn tên khúc thì bắt đầu gảy đàn gõ trống, diễn viên trong trang phục hóa trang bắt đầu í ỉ a a cất giọng.

Sảnh và đình cách nhau chỉ một hồ nước nông, ở giữa chỉ dùng hai tảng đá rộng hơn thước bắc làm một chiếc cầu nhỏ dài cỡ năm sáu bước, tiếng nước róc rách, xa xa có bóng hoa bóng cây xanh ngắt, cách dòng nước mà ngắm, nhạt như hoa khói, cảnh trí âm sắc đều đẹp đều hay vô cùng.

Nghe được một lúc, thái phu nhân không nhịn được khen: “Con mời được mấy vị nữ tiên này tốt thật, từ khúc hát rất hay, bài trí nơi này cũng rất đẹp; chúng ta không những được nghe êm tai, mà còn được xem mát mắt.”

Minh Lan nghe xong, đứng dậy mỉm cười cảm ơn lời khen, Địch nhị phu nhân bên cạnh sâu kín nói: “Đều nhờ ân sâu của hoàng thượng, ban thưởng như vậy, em dâu thật là có phúc khí.”

Huyền đại phu nhân ngồi đối diện cũng nhanh nhẩu tiếp lời, cười nói: “Vậy cũng phải biết suy nghĩ nữa mới được, nếu là tôi, tôi cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt như vậy! Em dâu đúng là con nhà thư hương có khác.”

Vương thị cảm thấy đắc ý, không nhịn được cười cười, má ngọc Minh Lan ửng đỏ, khiêm tốn nói: “Chị dâu Huyền khen trật rồi, cách ấy không

phải em nghĩ ra đâu, bố trí này vốn là do lão đại nhân Hùng Lâm Sơn trước kia để lại, em chỉ bắt chước theo mà vẽ hồ lô thôi.”

Huyền đại phu nhân không nhịn được oán giận nói: “Cô xem cô kìa! Thật thà quá cơ, chị đây khen cô thôi, cô chột dạ cái gì!”

Mọi người nghe vậy đều cười vang, Minh Lan ngượng ngùng cúi đầu, Bình nhị phu nhân nhân cơ hội nói: “Em dâu này, khu vườn này của em phải nói là nhìn rất thích, đến rồi chẳng muốn đi nữa! Chị thấy cả một tòa nhà này lớn như vậy mà cũng thật trống trải, không biết chị có may mắn làm bạn với em dâu được không? Chị dọn sang đây ở cùng sẽ vui vẻ náo nhiệt hơn nhiều đúng không nào.”

Minh Lan cười khẽ, nhìn thoáng qua bàn chúng nữ quyến họ Cố, chỉ thấy mấy người họ hơi mất tự nhiên, phần lớn ánh mắt đều mang theo trách cứ mà trừng Bình nhị phu nhân, nhưng nàng ta vờ như không biết, vẫn chờ Minh Lan trả lời.

Mặt Huyền đại phu nhân là nóng nhất, trong lòng chị ta rất oán giận, Bình nhị phu nhân không mặt mũi không thể diện như vậy, không chỉ vút hết thể diện họ Cố trước mặt ngoại khách, mà còn làm mất mặt chi thứ tư bọn họ trước mặt mọi người.

Chị ta cố sức kéo cánh tay Bình nhị phu nhân, miễn cưỡng cười nói khẽ: “Cô nói nhảm gì thế hả? Bố mẹ chồng còn ở đây, thế mà cô đã muốn dọn ra sao được!” Không biết Bình nhị phu nhân ngu thật hay giả ngu mà nói thẳng: “Vậy cả nhà chúng ta đều dọn qua chẳng phải là được sao?”

Đến mức này thì ngay cả thái phu nhân cũng không vui, mắt thấy sắc mặt tứ lão phu nhân lộ vẻ tức giận, đang định mở miệng quở trách, nào ngờ Như Lan ngồi cùng bàn bên cạnh Viên Văn Anh, ghé vào tai cô nói: “Chẳng phải đã sớm ở riêng rồi sao, lại còn ăn vạ ở chung? Chắc là muốn

bớt tiền cơm thôi chứ gì.”Nàng vừa nói xong, Viên Văn Anh vội đẩy mạnh nàng một cái, nháy nháy mắt ý bảo đừng nói.

Câu nói này nói to không to, nói nhỏ không nhỏ, xem qua thì có vẻ như ‘Nói nhỏ’ với Viên Văn Anh, nhưng tất cả mọi người đều nghe rõ ràng, chúng khách nữ nhất thời vui vẻ, cười tùm tùm xem trò hay trong nhà phủ Cỗ, ai nấy đều âm thầm nghĩ: Coi như là muốn dọn sang đây, thì cũng là Thiệu phu nhân và Chu thị cùng chứ, chứ làm quái gì tới phiên chị em bạn dâu đã chia nhà ra riêng các chị hử?

Cổ Đình Dục là hầu gia, dĩ nhiên không thể dọn ra khỏi phủ Hầu, Cổ Đình Vĩ là con ruột của thái phu nhân, phải chăm sóc quả phụ, nên cũng không thể dọn; bọn họ cùng chi thì chẳng ho he gì, thế mà chi thứ tư lại cứ nhớ nhung Trừng Viên này, đúng thật là chẳng biết thẹn!

Lời này của Như Lan vừa nói xong, trong lúc nhất thời, ngoại trừ thái phu nhân và Chu thị, chúng nữ quyến phủ Cỗ đều lấy làm lúng túng, không nhìn được trừng mắt nhìn Bính nhị phu nhân. Đặc biệt là tứ lão phu nhân, vừa nãy chuyện phiếm được đôi câu, mấy quý phu nhân thấy Đình Huỳnh thoải mái tự nhiên, nói năng cởi mở, khá là yêu thích, trong nhà các bà đều có con cháu nhân phẩm tướng mạo rất tốt, mắt thấy có thể kết được mối hôn sự tốt, nào ngờ vì Bính nhị phu nhân mà mất mất một cơ hội, lúc này trong lòng bà dường như muốn nuốt tươi cả Bính nhị phu nhân!

Dưới những ánh mắt chăm chăm như vậy, cho dù da mặt Bính nhị phu nhân rất dày cũng không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu.

Minh Lan nghiêng đầu không nói, về chuyện ở riêng, gần đây nàng mới biết ẩn tình bên trong.

Trước đây án ngân khố bị vạch ra, ông cụ Cổ thấy cùng đường, lo sợ cả nhà bị diệt, cho nên vội vàng phân chia gia sản, có thể giấu được chừng nào thì hay chừng đó, nào ngờ mấy tháng sau Bạch thị vào cửa, đại họa được

trừ, con cả Cố lão hầu gia lại quanh năm trú ở biên ngoại, cho nên chi thứ tư và chi thứ năm vẫn ở lại phủ hầu; đợi sau khi Cố lão hầu gia hồi kinh thì chuyện dọn sang nơi khác cũng không được nhắc tới.

Đúng lúc này, Lư lão phu nhân từ đầu đến cuối vẫn hơi híp mắt nghe hí bổng lên tiếng, giọng bà yếu nhỏ: “Haizzz... Bà già lớn tuổi, tai cũng kém rồi, mấy cô vừa nói, tôi chẳng nghe thấy người ta hát cái gì nữa rồi.”

Tứ lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Đều là chúng tôi quấy nhiễu bà rồi.” Sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Bính nhị phu nhân, trên mặt vờ cười, nặng nề nói, “Mấy đứa chó lăm mồm nữa, tập trung nghe khúc đi!”

Đến lúc này, trong phòng mới yên tĩnh. Minh Lan âm thầm lắc đầu, thở dài, quay đầu xem khúc đình Thủy Thượng Bồng Lai, không để ý tới mấy người nữa, nghiêm túc thưởng thức khúc.

Bởi vì không dựng sân khấu, nên phần lớn nhóm nữ khách đều chọn văn hí ngắn.

Lư lão phu nhân chọn một đoạn ‘Huấn tử’ trong “Đơn đao hội” (nghe nói cháu trai chưa quá 15 tuổi của bà ấy rất hư), thái phu nhân chọn chương ‘Quy án’ trong “Đông song sự phát” (câu chuyện về mẹ chồng nàng dâu chị em dâu trước hiếu lắm sau hòa thuận), Vương thị chọn ‘Hoàn châu’ trong “Cầm thai ký” (ông chồng sau khi trêu hoa ghẹo nguyệt vô số cuối cùng nhận ra rằng vợ mới là tốt nhất, hối cải hoàn toàn, vợ chồng ân ái đến đầu bạc răng long), sau đó mọi người cũng lục tục chọn khúc mà mình thích.

Trong đó vở “Lưu vân kiêu truyện” được chọn nhiều nhất, cứ vài nữ quyến sẽ có một người chọn một đoạn, Minh Lan tính sơ qua, gần như cả vở “Lưu vân kiêu truyện” đều được chọn hết.

Vở kịch này bắt đầu từ tiền triều, gần trăm năm qua vẫn thịnh không suy, đặc biệt ngày càng được chúng nữ quyền yêu thích.

Đại khái nội dung vở kịch như sau: Tại một triều đại nào đó, có một vị danh kỹ có duyên quen biết với một vị thám hoa trẻ tuổi, hai người mặc dù địa vị khác biệt, nhưng mới quen đã thân, yêu nhau chân thành; sau đó chàng chuộc thân cho nàng nhập vào lương tịch, nhưng gia tộc không chấp nhận một cô gái thanh lâu. Nàng kỹ nữ này cũng rất cứng cỏi, để lại phong thư rồi rời đi, khuyên thám hoa hãy cưới một thực nữ nhà quyền quý khác làm vợ.

Thám hoa tìm vợ khắp nơi vẫn không thấy, đành phải nghe lệnh cha mẹ, nhiều năm sau, thám hoa vừa góa vợ được đề làm Tuần biên ngự sử, lúc đến biên cương tuần sát thì gặp phải đại quân Yết Nô xâm chiếm, thám hoa thống lĩnh quân dân dốc sức chống đỡ, nhưng địch nhiều ta ít, mắt thấy viện binh chậm chạp chưa tới, định rằng thành phá thì bỏ mình, thám hoa đặt kiếm lên cổ. Lúc này bỗng giữa đại doanh Yết Nô đại loạn; thám hoa nắm lấy thời cơ, nhanh chóng phân phó thủ thành quan binh nhân cơ hội tấn công bất ngờ, quả nhiên đắc thủ, mối nguy cũng theo đó mà tự giải.

Sau cuộc chiến kiếm kê lại mới biết, thì ra có một cô gái bỏ ra số tiền lớn mua năm trăm dê bò ngựa, sau đó đốt phần đuôi của chúng lên như đốt đuốc, dựa theo hỏa ngư trận của Điền Đan, đuổi đàn gia súc xông vào hậu phương Yết Nô đang không hề phòng bị; thám hoa thấy nghi, bèn hỏi thăm tỉ mỉ mới biết được, cô gái này chính là danh kỹ năm xưa.

Cuối cùng dĩ nhiên là kết cục đại đoàn viên, tài tử giai nhân cầm sắt hòa minh, bạch đầu giai lão, con cháu đầy sảnh đường.

Câu chuyện này rất bết bát, nhưng lại rất động lòng người, bởi vì kịch này từ sự thực mà ra, là một đoạn kỳ duyên tiền triều.

Thám hoa họ Cao tên Đàm, là danh môn đệ tử Giang Tả*, ông tuổi trẻ tài cao, mười sáu tuổi đỗ đạt, trước sau phụ tá ba vị hoàng đế, suốt đời lên lên xuống xuống, tạo phúc cho bách tính vô số, sau được ghi vào chính sử “Danh thần truyện”.

*Giang Tả: một khái niệm địa lý Trung Quốc cổ đại, chỉ phía đông sông Trường Giang, tức Giang Đông. Đây cũng là một vùng nhân sĩ vọng tộc thời Nam Bắc triều.

Mà vợ của ông càng truyền kỳ hơn, bởi vì bà đích thật xuất thân là ca kỹ sông Tần Hoài, đời sau gọi là ‘Lưu Ly phu nhân’. Vốn rằng với thân phận không được tốt đẹp như vậy, cho dù không lừa được người đương thời, dầu gì cũng sáng tác được ít nhiều bản văn chương, miễn cưỡng cũng lừa được con cháu đời sau, thế nhưng vị Cao phu nhân này lại thật sự rất nổi danh, mà chuyện của bọn họ cũng cực kỳ ồn ào, cho dù trên chính sử không ghi, thì trên dã sử cũng đầy khắp mặt giấy.

— Lúc này, bên kia đình bát giác đột nhiên vang lên một hồi trống nhẹ, từ chậm đến nhanh, mười ngón tay của bốn nhạc công đồng thời gảy nhanh đàn tam huyền, tiếng đàn như khóc như oán, như châu như ngọc tuôn đầy đất, chấn động lòng người. Minh Lan đưa mắt nhìn Chu thị bên cạnh, lại nhìn sang mấy chị em dâu, chỉ thấy vẻ mặt các nàng say sưa kích động, Minh Lan biết, đoạn đặc sắc nhất đã đến:

Cao Đàm trở về từ biên thành khổ sở cầu xin cha mẹ, cuối cùng song thân đồng ý nạp Lưu Ly phu nhân vào cửa làm thiếp, nào ngờ Lưu Ly phu nhân không đồng ý, nàng thở dài với tình lang, nói một câu danh ngôn: “Thiếp yêu chàng rất nhiều, nhưng thiếp còn yêu mình nhiều hơn.”

Những lời này đã khiến nàng bị khinh thường nửa đời, sau khi thoát khỏi tiệt tịch, nàng quyết chí nửa đời sau phải thẳng lưng mà sống, mở phen xưởng, chiêu mộ người học nghề, kinh doanh buôn bán, giành lại danh dự cho bản thân, đồng thời ngày tháng của nàng trôi qua rất vui vẻ.

Cao Đàm kiên quyết muốn cưới nàng, nhà họ Cao sống chết không chấp nhận, chuyện này ồn ào đến mức thiên hạ đều biết, khắp phố phường hàng xóm đều bàn tán sôi nổi. Cuối cùng, Cao Đàm dứt khoát vứt bỏ tương lai tươi đẹp, từ chức bỏ hàm, còn bị họ Cao khai trừ từ đường, đuổi ra khỏi nhà.

Sau đó, dưới sự chê trách của người đời hai vợ chồng ẩn cư tại một ngọn núi ở Ung Châu, nương tựa lẫn nhau sống cuộc sống nghèo mà trong sạch, Cao Đàm chuyên tâm đọc sách, soạn sách sửa bài, dạy dỗ học trò, Lưu Ly phu nhân dẫn dân chúng nghèo khó của địa phương phá núi khai mỏ, trữ nước làm ruộng.

Đằng đẳng mười năm, hoàng đế cũng đã đổi, Cao Đàm biên soạn mấy đại tác phẩm mà lần nữa vang danh khắp thiên hạ, học trò bốn biển ai nấy đều ngưỡng mộ, đều đến đây thỉnh giáo, triều đình ba lần phát chiếu lệnh, mời Cao Đàm phục chức về triều, từ đó về sau mây xanh lên trời, xuất tướng nhập tướng, cũng ba lần vào triều, chức quan lên đến thái sư, môn hạ đệ tử vô số, cuối cùng được chép vào <Danh thần truyện> và Trung lương tử.

Còn Cao phu nhân, từ ca kỹ trở thành nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, cuộc đời của Lưu Ly phu nhân quả là truyền kỳ nối tiếp truyền kỳ.

Lúc đó Minh Lan đọc đến đoạn này (chính sử + dã sử), từng nghi ngờ hỏi Trang tiên sinh: “Tư nhân có thể tự khai mỏ sao? Quan phủ không quan tâm à?”

“Mỏ khác thì không thể, nhưng mỏ của Lưu Ly phu nhân thì có thể.” Trang tiên sinh nói, “Bởi vì mỏ này không phải vàng bạc, không phải đồng thiết, không phải than muối, mà là một loại ‘thạch anh’ kỳ lạ, có thể nấu chế tạo thành thủy tinh, quan phủ cũng không biết vật kia dùng làm gì.”

Thủy tinh! Đúng rồi, thủy tinh.

Con người Minh Lan hơi co lại, liếc nhìn cửa sổ rộng mở bốn phía, mặt trên khảm những tấm thủy tinh sáng trong vắt, có những khối thủy tinh nguyên chỉnh, cũng có những mảnh nhỏ khảm thành hoa văn hoa và chim, ánh sáng rực rỡ chói lòa, cả căn phòng thoáng dang rộng rãi.

Với trình độ kỹ thuật còn thấp ở cổ đại, Lưu Ly phu nhân thông qua vô số thí nghiệm tỉ mỉ, đầu tiên đốt nên một đồ chơi kiếm chút bạc, mười mấy năm sau chế tạo ra thấu kính lồi, lấy tên là kính thiên lý hay kính lúp, lại thêm mười mấy năm nữa, cuối cùng đổi mới kỹ thuật hoàn toàn, chế thành công một tấm thủy tinh lớn mỏng mà chắc.

Vị Lưu Ly phu nhân này hẳn là xuyên qua — Minh Lan hơi xuất thần nhìn cửa sổ thủy tinh — từ những bản thảo thí nghiệm của nàng còn sót lại đến nay, có thể khẳng định nàng còn là kỹ sư vật lý.

Chuyên ngành này thật là tốt quá đi, Minh Lan cúi đầu thở dài, vô cùng ao ước.

Trong phòng vang lên một tràng tiếng hoan hô nhẹ nhàng, chỉ nghe nữ tiên bên kia đột nhiên trầm giọng diễn sâu, trong ánh mắt là sự tôn thờ vĩnh viễn, đến cả ngự văn thanh như Minh Lan cũng không thể không thừa nhận, thật là vở kịch hay.

Bởi vì... vở kịch này do một vị đại tài tử tiền triều viết nên, ông chính là đệ tử của Cao thị, năm ông bảy mươi tuổi, nửa đêm nằm mộng thấy thời đi học hồi trẻ, khi đó bọn họ thường xuyên nhìn thấy vợ chồng Cao Đàm tóc bạc trắng dắt tay nhau chậm chậm dạo bộ bên bờ sông, tình cảm ân ái.

Ông rơi lệ mà giật mình tỉnh mộng, cõi lòng đầy cảm kích và kính yêu, vung bút viết nên một vở này truyền lại đời sau, để kỷ niệm ân sư và sư mẫu đã qua đời, đại tài tử mà đã ra tay thì dĩ nhiên khác với người thường, điệu khúc <Lưu vân kiều truyện> uyển chuyển động lòng người, lời ca tao

nhã sâu sắc đầy ý nghĩa, nhiều câu chữ bên trong hầu như có thể trực tiếp ngâm thành thơ, quả thật là tác phẩm xuất sắc hiếm thấy.

Minh Lan quan sát lần nữa nét mặt chúng nữ quyến xung quanh, có hâm mộ, có ưu tư, cũng có cảm khái, Chu thị bên cạnh khẽ thở dài: “Haizzz... Một cô gái chỉ cần có thể làm được một phần của Lưu Ly phu nhân thôi, cũng coi như là đáng giá lắm rồi.”

Sự tồn tại của Lưu Ly phu nhân, trở thành một dấu hiệu, một biểu tượng, nhắc nhở nhóm phụ nữ rằng trên đời thật sự có trai hiền thâm tình, chẳng qua là bản thân không gặp mà thôi.

Mà đối với Minh Lan, Lưu Ly phu nhân còn là một tín hiệu nói cho nàng biết, nàng có đồng hương.

Từ chỗ bà nội, Minh Lan từng nghe kể qua một ít về chuyện của Tĩnh An hoàng hậu.

Bà xuất thân hiển hách, dung mạo xinh đẹp, lại thông minh từ nhỏ, ba tuổi có thể làm thơ, năm tuổi có thể vẽ tranh (chắc là xuyên hồn), thơ từ tuyệt diệu vô cùng (Đường thi Tổng từ), mười lăm tuổi được chọn làm chính phi hoàng tử, hai mươi tuổi sắc phong hoàng hậu; thời thiếu nữ Thịnh lão phu nhân từng tiến cung diện kiến bà, không quá hai năm sau, Tĩnh An hoàng hậu hoẵng thệ ở tuổi ba mươi bảy.

“Sao bà ấy lại đi sớm như vậy?” Cô bé Minh Lan từng hỏi.

“Bởi vì bà ấy vốn không nên tiến cung làm hậu.” Vẻ mặt Thịnh lão phu nhân buồn bã nhớ lại, “Phẩm cách của bà ấy thanh cao như tuyết liên trên vách núi. Bà ấy không phải là người cả tin, nhưng rất chân thành với mọi người, bà không phải không biết khéo léo giao hoạt, mà là coi thường. Mà trong cung là nơi chẳng có tình người, chẳng phải sẽ vấy bẩn bà ấy. Hừ! Một đám gian trá, tưởng mình đã thắng? Cuối cùng đều chết không tử tế!”

Đó là lần duy nhất Minh Lan nhìn thấy bà nội để lộ nỗi căm phẫn oán hận sâu sắc như vậy.

Theo như lý giải của quan phương thì, bởi gian phi tiểu nhân xúi giục, khiến đế hậu sinh hiềm khích, sau đó hoàng hậu say mê kỹ thuật chế gương, xây một xưởng nhỏ trong cung, suốt ngày bận rộn trong đấy, không hỏi đến việc cung đình, cũng không muốn gặp hoàng đế.

“Làm gương?” Minh Lan cả kinh nói.

“Đúng vậy.” Thịnh lão phu nhân cười nói, “Tĩnh An hoàng hậu nói rằng tìm được một phương pháp từ sách cổ, cho nên muốn chế tạo gương từ thủy tinh, so với gương đồng sáng hơn gấp trăm lần, bà ấy cực kỳ thông minh, chỉ một hai năm đã có thành tựu, đáng tiếc...” Thịnh lão phu nhân trầm mặt, Minh Lan không dám hỏi nữa, bà đã qua đời khi chưa kịp chế được một cái gương.

“Bà ấy từng nói, việc hối tiếc nhất đời này của bà, chính là tuổi trẻ thông minh, tài mao vang danh thiên hạ quá sớm.” Giọng Thịnh lão phu nhân nghẹn ngào, đau buồn nói, “Đúng là bi kịch vì nổi danh!”

Nghe Khổng ma ma nói, trước khi lâm chung, Tĩnh An hoàng hậu đã đốt hết tất cả thơ ca tranh họa từ nhỏ đến lớn của bà, không lưu lại một chút gì.

Chuyện kể tiếp, là do Khổng ma ma tiết lộ.

Nghe tin hậu thê, Võ hoàng đế như người mất hồn, kiên quyết không chịu tin hoàng hậu mắc bệnh qua đời, lôi hết đám ngự y trong thái y viện đến khám nghiệm tử thi, một người tra không ra sẽ giết một, đến khi giết tên thái y thứ mười thì rốt cuộc nghiệm ra độc tố, từ suy đoán rút ra, xác nhận độc được mẫn tính, Tĩnh An hoàng hậu trúng độc đã ba năm.

Trong Phượng Nghi cung, Võ hoàng đế ngồi bên cạnh thi thể một ngày một đêm, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Võ hoàng đế từ một người phóng

khoáng oai hùng chợt thay đổi thành một người hung bạo đa nghi, đến lúc này, tâm tính ông đại biến, ai cũng không tin, không chỉ tra xét cung đình, cung nhân cung phi bị trượng tể gần nghìn người, còn đẩy lên mấy vụ đại án, vô số quan lại bị bắt vào tù tra khảo.

Hoàng quý phi bị ban chết, tru di gia tộc; Thục phi, Lệ phi bị buộc tự sát, cha anh ban chết, gia tộc cách chức làm thứ dân; Trang phi bị bắt vào Thận hình ty, trước dùng hình tra khảo sau xử tử, gia tộc cũng bị giết... Phàm là tần phi chính tam phẩm trở lên đều không tránh khỏi kiếp nạn, vận khí không tốt còn liên lụy người nhà. Tứ phi chỉ còn lại Hiền phi, nhưng vài năm sau cũng bị dọa sợ mà mất; Cữu tần chỉ có Vương sung nghi thoát nạn, có điều sau đó thần trí mơ màng, thoáng cái hậu cung trống hơn phân nửa.

Bằng lương tâm mà nói, cái chết của Tĩnh An hoàng hậu dĩ nhiên có liên quan đến bọn họ, nhưng cũng có không ít người oan khất, có điều khi đó Võ hoàng đế tựa như dã thú phát điên, thấy người cản người, không ai dám khuyên nhủ; may là, Tĩnh An hoàng hậu còn để lại một cậu con trai nhỏ ôn hòa trung hậu, cũng chính là tiên đế Nhân Tông, cuối cùng nhờ cậu khuyên nhủ Võ hoàng đế mới nghe hai câu.

Màn gió tanh mưa máu ấy kéo dài ba năm. Cuối triều Võ, hoàng đế bắt đầu mê tín thuật sĩ, trắng đêm tế đàn chiêu hồn, có điều hoàng đế không phải người ngu, sau khi chém giết rất nhiều bọn giang hồ bịp bợm, ông gần như tuyệt vọng.

Một đêm khuya nào đó, ông đột nhiên tỉnh mộng, cả đêm phóng ngựa đến hiếu lăng, chạy đến bên quan tài Tĩnh An hoàng hậu khóc rống một hồi, lao thao lẫn nhai liên miên, sau đó sáng sớm phóng ngựa vào triều, cứ vậy dưỡng thành thói quen.

Nghe đến đó, Minh Lan không kìm được thở dài — sớm biết vậy, hà tất ban đầu lại làm thế!

Thái y từng khẳng định, với sức khỏe của Võ hoàng đế, sống đến bảy tám mươi tuổi tuyệt không thành vấn đề, có điều cho dù thân thể tốt thế nào chẳng nữa cũng không thể chịu được mỗi ngày cosplay thành Hoàng Lão Tà. Một lần Võ hoàng đế cảm phong hàn, phát sốt nhẹ, nội ngoại thần công đều khuyên can, nhưng ông vẫn một mực trắng đêm phi ngựa đến hiệu lã, hôm sau trở về sốt cao không ngừng, không lâu sau thì băng hà.

Câu chuyện này, Minh Lan nghe mà thốn thức không thôi, Thịnh lão phu nhân nói đến đây hết sức hả giận!

Vì duyên cớ đó, mà mấy chục năm sau gương soi mới bắt đầu xuất hiện, mãi cho đến mấy năm trước, tân đế kế vị, di vật của Tĩnh An hoàng hậu niêm phong qua hai đời hoàng đế được bỏ lệnh cấm, hoàng đế sai thợ thủ công phủ nội vụ dựa theo bản thảo của Tĩnh An hoàng hậu mà khởi công, sau đó nhanh chóng chế thành gương có thể soi được rất rõ. Tuy rằng quá trình rất khó khăn, chưa thể phổ cập, nhưng Cố Đình Diệp là trợ thủ đắc lực của hoàng đế lập tức được ban một chiếc gương đứng lớn và hai chiếc gương tay nhỏ một mặt tráng men khảm châu ngọc.

Lưu Ly phu nhân và Tĩnh An hoàng hậu, đầu thai khác biệt một trời vực, Minh Lan tin rằng các nàng đều là người rất đáng yêu, đáng tiếc, một thành công, một thất bại. Cho đến nay, đây là hai đồng hương Minh Lan có thể xác định chắc chắn.

Ngoài ra, mấy chục năm trước từng có một chuyện lạ thế này, có một vị thiên kim của hộ bộ thượng thư lúc bấy giờ, sau một lần bệnh nặng trở nên hoang đường, ngày ngày đòi mở tiệm buôn bán; sau khi cập kê lại dây dưa cùng lúc với mấy thân vương quận vương thậm chí cả công tử thế gia, phẩm hạnh mất sạch, phóng đảng vô cùng, còn thường xuyên dùng lời nói điên cuồng hoang trái cổ động con em thế gia trẻ tuổi.

Danh tiếng bê tha, người gặp người trốn như thấy thứ ô uế, đến năm hai mươi tuổi vẫn chưa thấy ai dạm hỏi hôn sự, cắt đứt cả con đường làm quan

của cha, chị em đều không gả được cho đám nào tốt, sau này cô ta bị giam cầm trong am từ đường, nào ngờ cô trốn ra ngoài, tự bán thân vào thanh lâu làm hoa khôi, tuyên bố rằng ‘Lưu Ly phu nhân làm được, vì sao tôi không làm được.’

Có điều từ đầu đến cuối cô ta chẳng gặp được một Cao Đàm, ngược lại đụng phải không phương rác rưởi, đàn ông chơi cô xong quay đít bỏ đi, còn ra bên ngoài khoe khoang có một hồi đằm chìm phong lưu cùng vị thiên kim quyền quý, khiến danh tiếng toàn bộ gia tộc đều bị bôi nhọ.

Chế độ tông pháp cổ đại, một cô gái còn đủ cha mẹ trưởng bối không có tư cách ‘tự bán thân’, gia tộc tìm được cô ta, liền bắt cô quay về, sau đó không nghe thấy tin tức gì nữa, có người nói, là bị trầm đường (cho vào rọ heo thả trôi sông).

Minh Lan nghi ngờ loại hành vi điên cuồng này, rốt cuộc là xuyên qua não tàn, hay là cổ đại đã não tàn, bởi vì không có chứng cứ xác thực, cho nên không thể xác định cô ta có phải là đồng hương của mình hay không.

Trong cõi u minh tự có ý trời, nàng biết bản thân e rằng vĩnh viễn cũng không chạm mặt đồng hương, trong số đồng hương của nàng, có nổi danh khắp thiên hạ, cũng có hoàn toàn vô danh, mà nàng, phỏng chừng thuộc về sau.

Hoặc nói, cũng cùng lúc này, chỉ khác nơi chốn, cũng có một đồng hương đang chăm chỉ cố gắng sinh tồn, không kinh thế hãi tục, không liều lĩnh xuất đầu, sống nghiêm túc, cố gắng đảm nhận trách nhiệm, dung nhập xã hội này, an bình sống hết một đời.

Chỉ vậy thôi, cũng thật tốt.

Nghĩ đến đây, Minh Lan đột nhiên cười rộ lên, nụ cười này lọt vào mắt Chu thị, vừa xa lạ vừa khó hiểu, vành mắt Minh Lan cong cong, hàm răng nhỏ đều cắn môi, phảng như len lén cất giấu một bí mật thú vị, một mình

sung sướng, khỏe mắt đuôi mày tràn đầy một vẻ nũng nịu kỳ lạ, có một chút ý xấu, còn có một chút bướng bỉnh.

Chu thị cúi đầu trầm nghĩ: Chả trách anh hai bị mê hoặc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Thật Ra Ta Chưa Hiểu Lòng Nhau

Đến giờ Mùi nữ quyến mới lục tục cáo từ, Minh Lan xoa quai hàm cười nhiều đến sắp bị chuột rút, bò lên trên giường êm ái, nhắm mắt một cái là bất tỉnh nhân sự, cũng không biết đã ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng trên eo với ngực xuất hiện cảm giác bị đè nén vô cùng quen thuộc.

Minh Lan thờ ơ mở mắt ra thấy ngoài cửa sổ mặt trời đã ngả về tây, thân thể nặng nề của người kia nửa đè lên người mình, đùi đặt ở trên eo Minh Lan, cánh tay ở ngang ngực, đầu đặt bên cổ, đang phả hơi nóng vào mình.

Minh Lan chật vật thở ra một hơi, đầu tiên là vặn vẹo eo, cố gắng duỗi hai cánh tay từ dưới chăn mỏng, giống như nâng tạ đẩy cánh tay người kia lên hai, ba tấc, sau đó liền vặn người lăn ra khỏi giường. Động tác nhịp nhàng như nước chảy mây trôi, vô cùng thành thực.

Ngửi mùi trên xiêm y của mình xong, Minh Lan nhanh chóng chạy vào tịnh phòng. Đan Quất giúp nàng tháo tóc và cởi xiêm y, Tiểu Đào vội vàng pha nước nóng lấy khăn. Hai người thấy sắc mặt giận dữ của Minh Lan, hai mắt nhìn nhau. Đan Quất nhin không được nói: “Hạ Trúc với Hạ Hà đã trải giường theo phân phó, có điều ai biết...” Tiểu Đào nhanh mồm nhanh miệng: “Nhưng ai mà biết lão gia vừa vào nhà liền hỏi ‘phu nhân ở đâu’ sau đó say khướt đi về phía sương phòng phía đông.” Giọng điệu có chút căm giận.

Minh Lan khẽ cau: “Các em không cần nói, ta còn không biết sao.”

Rửa mặt xong, Minh Lan thay áo lót sạch sẽ, ngoài mặc bộ áo dài màu vàng nhạt thêu hoa mai hồng có lớp lót bằng vải bông, ngồi trước gương chỉnh trang xong bảo Tiểu Đào: “Gọi Tiểu Toàn Tử với Tiểu Thuận Tử đến đây, ta hỏi một chút tình hình ngoại viện hôm nay.”

Tiểu Đào đáp lời rồi đi, chỉ chốc lát hai cậu bé đã đến.

Cố Toàn nhanh mồm lanh lợi, Cố Thuận thận trọng chu đáo, hai đứa nhỏ chừng lớp năm, cùng lắm là lên sơ nhất(năm đầu cấp hai). Minh Lan đem cho bọn họ một đĩa trái cây, ôn hòa đặt câu hỏi. Cố Toàn há miệng lộ hai cái răng nhanh nho nhỏ, lần lượt nói từng chuyện. Tuổi thẳng bé tuy nhỏ nhưng có trí nhớ rất tốt, nào là vị đại nhân nào uống say được nâng trở về, vị đại nhân nào vừa uống rượu là không còn ra hình dáng, hay là người nào có tử lượng tốt, thẳng bé đều nhớ rõ ràng.

Anh em họ Đoàn có thể nói là tử lượng cao, một nửa người bị nâng ra ngoài đều là do hai bọn họ chuốc say, trong đó bao gồm cả Cam lão đại nhân luôn tự xưng mình là gừng càng già càng cay vẫn chưa chịu trí sĩ. Có người nói lúc đó ông ta đang lôi kéo Cố Đình Diệp nói chuyện, kết quả là trong lúc hăng say bị ngã vào vò rượu.

Bạc lão tướng quân vuốt râu, mỉm cười thể hiện ‘lớn tuổi rồi, phải chú ý uống rượu sao cho hợp lý.’

“Cam lão đại nhân cuối cùng là bao nhiêu tuổi?” Minh Lan hiếu kỳ nói, thời cổ đại không có tuổi về hưu tiêu chuẩn.

“Nhìn như năm, sáu mươi.” Nhìn chung không rõ ràng lắm. Cố Thuận đứng bên nhẹ nhàng thêm vào: “Tiểu nhân nghe nói, Cam Lão đại nhân năm năm trước mới làm đại thọ sáu mươi.”

Minh Lan hài lòng gật gù, Cam phu nhân nhìn như mới trên dưới bốn mươi. Trừ khi bà ta là đồng môn của Cung Tuyết Hoa, nếu không bà ta hẳn là vợ kế.

(*) Cung Tuyết Hoa: Nữ nghệ sĩ 66 tuổi nhưng có gu thời trang hồi teen, nghiện phẫu thuật thẩm mỹ giờ được coi là thảm họa.

Bữa tiệc trên căn bản là thành công, không chỉ đồ ăn phong phú, bao nhiêu trò chơi thẻ bài, thẻ tre, phi tiêu, tửu lệnh chơi lúc chờ bàn rượu đều đầy đủ, thậm chí còn chuẩn bị sẵn trà giải tẩu cùng với thuốc tỉnh rượu. Minh Lan không ngờ chính là phụ huynh của chính mình, vốn cho là bữa tiệc phần đông là tướng lĩnh xuất thân binh nghiệp hoặc công tử bột con nhà có tước, cha con Thịnh Hoành sẽ cảm thấy vô cùng nhàm chán, ai biết tình hình hoàn toàn ngược lại.

Khai tiệc không bao lâu, Trường Bách vẻ mặt vô cùng nghiêm túc lại gặp phải người còn nghiêm túc hơn là đại nhân hữu tự thừa ở Hồng Lư tự Phù Cần Nhiên, ngoài ra còn có Cừu Thứ đang rèn giũa ở Quốc Tử Giám, ba người vừa ngồi lễ độ nghiêm túc vừa nói chuyện, người không biết nhìn vào còn tưởng bọn họ đang ở lễ truy điệu.

Mà Thịnh Hoành cùng Ngũ lão thái gia ‘vừa gặp như đã quen’. Hai người nói chuyện khổ học thời niên thiếu, nói đến khoa cử gian nan, nói đến làm quan không dễ dàng, càng nói càng hợp ý. Cả đời của Ngũ lão thái gia vô cùng ngưỡng mộ những người có học vấn. Quan văn xuất thân từ khoa cử đa số đều xem thường con cháu nhà quyền tước nhưng Thịnh Hoành lại là loại người đặc biệt thông thạo chuyện xã giao, nói năng nhã nhặn, khí chất không tầm thường. Dù trong lòng ông ta nghĩ thế nào về đối phương thì biểu hiện ra ngoài đều làm người ta hết sức vừa lòng.

Ngũ lão thái gia nói ông ta ngốc già hơn mười năm nhưng nhiều lần khoa cử không thuận lợi, thật là vô cùng xấu hổ. Nhưng mà cha Thịnh lập tức chân thành thể hiện thái độ phản đối, cái gọi là văn không hạng nhất võ không hạng nhì, nên dùng cái gì để luận thành bại của anh hùng đây. Cũng khó nói có khi không may gặp phải giám khảo không thích cách hành văn của ngài, sau đó ông ta lập tức nêu ví dụ nhiều văn hào nổi tiếng từ xưa đến nay không thuận lợi chuyện thi cử.

Ngũ lão thái gia nóng viền mắt, lập tức coi cha Thịnh là tri kỷ.

Minh Lan nghe xong không khỏi oán thầm: phí lời! Không có chút tài năng này có thể ở trên quan trường thuận lợi đi đến ngày hôm nay sao, bao nhiêu lão già giảo loạt trên quan trường còn bị cha Thịnh nói đến lắc lư.

Sau đó đề tài của hai người chuyển đến vấn đề giáo dục, nếu bàn về tổ tiên, Thịnh Hoành tất nhiên không bằng Ngũ lão thái gia. Nếu bàn về con cháu, Ngũ lão thái gia dù có phóng Lamborghini cũng không đuổi kịp Thịnh Hoành. Nói đi nói lại Ngũ lão thái gia dần dần tự ti, giống như học phụ huynh ở trường học, phụ huynh của học sinh cá biệt không thể ngẩng đầu trước phụ huynh của học sinh gương mẫu.

Minh Lan vui vẻ nghe, không nhịn được mà nâng bát trà cũng run run vai.

Mãi đến tận khi Cố Đình Diệp tỉnh lại, Minh Lan không còn quá phần khích nữa, vừa chuẩn bị bày biện cơm, vừa cười kể lại chuyện này. Thật ra giờ đã là cuối giờ Dậu, vì buổi trưa uống rượu nhiều, hai người đều cảm thấy không thoải mái. Minh Lan liền bảo nhà bếp làm ít cháo đậu xanh hạnh nhân, thêm vào thịt bò kho tương ăn cùng bánh nướng gừng, cùng với mấy món chay thanh đạm ngon miệng bày trong đĩa nhỏ, còn có món sớ trường của Cát ma ma, dưa cải muối trộn dầu vừng với hai giọt giấm thơm ngon, cực kỳ hợp ăn với cơm.

Thật ra buổi trưa Cố Đình Diệp cũng không ăn no, mới đầu hăn còn mệt mỏi, ăn mấy miếng xong liền có khẩu vị, ầm ỹ đòi ăn ba chén cháo lớn, năm cái bánh nướng mềm kẹp thịt bò, cảm thấy thoải mái hơn không ít, thỉnh thoảng nghe Minh Lan nói mấy chuyện thú vị cũng không nhịn nữa mà cười lên.

“Giờ mấy vị anh họ của tôi phải chịu khổ rồi!” Trong con người sâu thẳm của Cố Đình Diệp lóe lên ánh cười trên sự đau khổ của người khác,

lập tức đổi giọng, lạnh lùng nói: “Nhưng mà cũng không cần lo lắng, thím Năm này của tôi có khi lại có cách giải quyết.”

Minh Lan nghe ra trong lời nói của hấn có ý châm chọc, mấy ngày nay nàng hỏi thăm từ mấy vị ma ma không ít tin tức của phủ Ninh Viễn Hầu. Trong đó mấy cậu chi thứ năm là vô dụng nhất, đặc biệt là cậu cả Vũ Đình Dương, trước khi lấy vợ đã có một trai một gái với hầu nữ, còn ở bên ngoài bao kỹ nữ nuôi con hát, đủ loại chuyện hoang đường không có gì thiếu(gồm anh Cố cũng đâu có kém). Có điều mỗi khi Ngũ lão thái gia nổi giận đều có Ngũ lão phu nhân đến bảo vệ.

Ôi! Có mẹ thì con cái như báu vật! Minh Lan lén lút nhìn Cố Đình Diệp.

“Ấy...” Minh Lan đổi chủ đề “Em định sáng mai đến chỗ thái phu nhân thỉnh an, tiện thể đón mấy người Dung nhi về, chàng xem có được không?”

Cố Đình Diệp hơi nhướn mày, đặt bát đĩa xuống: “Sớm như vậy?”

“Sớm muộn gì cũng như nhau, việc gì phải cho người ta có chuyện để nói.” Minh Lan gọi người bưng chậu nước với dâng trà vào cười nói: “Còn nữa, từ mai em định cách năm, sáu ngày đi phủ hầu thỉnh an thái phu nhân một lần.” Nghĩa là tuần một lần, một tháng bốn lần.

Cố Đình Diệp càng nhúu chặt mày hơn, giữa đầu lông mày còn có nếp nhăn, vẻ mặt hấn không vui nói: “Cần gì phải thế? Tự nhiên thêm rất nhiều phiền phức, không xa không gần như vậy là được rồi.”

Minh Lan biết là không ổn, không thể làm gì hơn là nhẹ nhàng khuyên giải, nói: “Người khác phạm sai lầm, mình vì vậy cũng sai theo, giống như cầm châu ngọc lên cọc tiêu, mình cũng không thể nói được người ta nữa.”

“Lời này là ai nói?” Cố Đình Diệp ngấm lại lời Minh Lan vừa nói, hứng thú hỏi: “Là lão phu nhân nhà em?”

Minh Lan cười nói: “Không phải, là cha em.” Trong lòng oán thầm, sao hẳn biết không phải là chính nàng nói.

Cố Đình Diệp vô cùng ngạc nhiên, khẽ cười nói: “Cha vợ rất có chính kiến.” Cách khuyên giải của Thịnh Hoành rất thực tế, không nói gì đến lễ tiết sĩ diện vô nghĩa, chỉ tính đến hậu quả.

Hạ Trúc cùng Tiểu Đào đem khay trà với chậu đồng đựng nước nóng vào, Minh Lan bảo mấy đứa đặt đồ xuống, sau đó chính mình đón lấy, vừa cười tủm tỉm vắt khăn đưa đến vừa nói: “Khi còn bé, có một lần nọ anh chị em đang cùng nghe Trang tiên sinh kể chuyện, chị Tư cố tình vấy mực làm dơ bộ đồ mới của em, em tức giận, liền tranh thủ lúc đi thay y phục, lén trộm đi hai miếng mỡ meo lớn, bôi rất dày xuống dưới đệm ở chỗ ngồi của chị Tư...”

Lời còn chưa kể hết, Cố Đình Diệp đang vui mình trong chăn ấm cũng phải xì ra cười, nhìn con mắt to trắng đen rõ ràng của Minh Lan đang trừng trừng nhìn mình, hẳn vội vã bật ngón cái khen ngợi: “Làm rất tốt!” Sau đó kéo Minh Lan qua, đặt nàng ngồi trên chân mình, thổi mạnh vào mũi nàng cười nói: “Sau đó ra sao?”

Minh Lan đỏ mặt, lại có một chút đắc ý, ậm ờ nói: “Chị Tư không để ý, vừa ngồi lên một cái chỉ kêu một tiếng liền bị trượt từ trên ghế xuống đất, ngã chổng vó lên trời.”

Quan trọng là, Tề Hành cũng đang ở đó! Mặc Lan xưa nay luôn khoe khoang văn nhã, giờ bị té ngựa lên trời giống như con cóc. Về mặt công tử Tề lúc đấy là giật mình há to mồm. Mặc Lan chỉ hận mình không thể chui xuống đất, một thời gian lâu về sau cũng không dám hiện trước mặt Tề Hành!

Cố Đình Diệp cười ha hả không ngừng, nhìn dáng vẻ nhẫn nhẹn đắc ý của Minh Lan, không nhịn được cắn vành tai tinh xảo mềm mại của nàng

một cái, cười nói: “Em là đồ quý nghịch ngợm!” Sau đó đưa tay vò lỗ tai nàng, “Sau đó thì sao? Có bị phạt không?”

Minh Lan thật thà gật đầu: “Cũng may là có chị Năm làm chứng, em với chị Tư đều bị phạt chép sách 300 lần. Câu nói kia là cha dạy em khi đó.”

Nàng che giấu một chút sự thực. Thực ra là Thịnh Hoàn sao lại hoàn toàn tin Như lan? Minh Lan định tìm Trường Bách làm nhân chứng, ai biết Tề Hành sau giờ học lập tức đi tìm Thịnh Hoàn, khéo léo nói ra tình hình lúc đó, nói rõ là Mặc Lan cố ý bắt nạt em gái trước. Lúc đó Thịnh Hoàn mới xử phạt công bằng hợp lý cả hai người. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng hơi đau xót.

Minh Lan từ lâu đã nhận ra, thật ra Tề Hành từ sớm đã nhìn rõ Mặc Lan (Giáo dục của Bình Ninh quận chưa rất hiệu quả), chẳng qua là từ nhỏ anh ta đã được dạy dỗ tốt nên mới dùng nụ cười tao nhã ấm áp che khuất bao nhiêu mỉa mai cùng chán ghét.

Buồn cười nhất chính là, Mặc Lan từ đầu đến cuối không biết, còn suốt ngày giả vờ giả vịt trước mặt người nhà họ Tề.

Trong nụ cười của Minh Lan có một loại thương hại không tên. Nàng vòng tay qua cổ Cổ Đình Diệp, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta ở gần phủ Ninh Viễn Hầu như vậy, nếu không đi thỉnh an thì chính là do chúng ta không tốt? Vì lẽ đó, em phải đi.”

Cổ Đình Diệp vẫn đen mặt, miễn cưỡng gật đầu. Minh Lan mỉm cười nói: “Chàng không cần lo lắng, thực ra em cũng đã tính toán rồi. Giống như nhà họ Lô, từ khi Lô lão đại chuyển vào dinh thự vua ban, ông bà vẫn ở nhà cũ giữ nhà. Do đường xá nên bọn họ đi thỉnh an cha mẹ năm ngày một lần. Còn có họ Hàn, nhà đó dù cha mẹ vẫn còn nhưng đã cho con thứ hai và thứ ba phân nhà. Hai con dâu này nửa tháng đi thỉnh an một lần. Em nghĩ,

chúng ta coi như ở nhà riêng, cũng gần giống như vậy, nhưng cũng không phải ruột thịt, đơn giản là học quy củ của họ Lô là được rồi.”

Cố Đình Diệp nhìn vẻ mặt nàng tính toán linh hoạt, không khỏi buồn cười nhỏ giọng nói: “Tôi vốn không muốn em phải lội vào vũng nước đục này, lúc trước được ban thưởng dinh thự cũng không nghĩ nhiều như vậy.” Trong giọng nói lẫn lẫn áy náy.

“Không cần! Em cũng không phải là đồ sứ dễ vỡ.” Minh Lan trêu đùa, bày ra dáng vẻ rất hiểu chuyện nói: “Có câu là, nơi nào có người là có giang hồ. Giang hồ mà, chỗ nào lại không có nước đục.”

Cố Đình Diệp trong lòng ấm áp, vỗ về gò má Minh Lan, dịu dàng nói: “Câu nói đó đừng nói là cũng của cụ thái sơn nhé? Em rất kính yêu bố vợ?” Nhưng hẳn nghe nói, Minh Lan cũng không phải là con gái được Thịnh Hoành chiều chuộng nhất.

Minh Lan cũng không tiện phủ nhận, suy nghĩ một chút thản nhiên nói: “Bà nội cảm thấy cha bất công, nhưng em lại thấy cha là người cha tốt. Khi còn bé, ngọc bội em được cho bị các chị gái cướp đi, ít nhất cha sẽ đền lại cho em cái khánh vàng. Dù cho có bận thế nào mỗi tháng cũng đều sẽ đến hỏi thăm...”

Nhất là sau khi Minh Lan chuyển vào Mộ Thương trai, mỗi lần gặp Minh Lan Thịnh Hoành đều sẽ hỏi han nàng có khỏe không, quần áo đồ dùng liệu có thiếu, hầu hạ có chu đáo không, hỏi ngay trước mặt Vương thị để cảnh cáo.

Thịnh Hoành xuất thân là con vợ lẽ, rất rõ ràng mấy chuyện kẻ hầu người hạ ác ý bắt nạt chủ nhân, dối trên lừa dưới. Ông ta chưa bao giờ vì nghe Vương thị nói ‘bọn nhỏ đều rất tốt’ mà không quản chuyện. Chỉ cần con gái nói hầu gái ma ma nào làm điều gì vô lễ đều sẽ bị đối. Từ trước khi Diêu Y Y xuyên đến, Vương thị đã cùng dì Lâm tranh giành mấy hiệp. Bởi

vì nguyên nhân này mà dì Lâm đều có thể thanh lọc hết người Vương thị đặt bên cạnh Trường Phong cùng Mặc Lan, sau đó đổi thành người của mình.

Đương nhiên chỉ có dì Lâm có lá gan này, dì Hương cũng không dám.

Dưới sự che chở của Thịnh Hoành, trai gái con vợ lẽ nhà họ Thịnh đều bình an khỏe mạnh lớn lên, đái ngộ chênh lệch không mấy. Tuy rằng ông ta thường bất công, nhưng so với bao nhiêu đàn ông ích kỷ mê muội chỉ lo sinh không lo dưỡng đã là tốt hơn rất nhiều.

Ở thời đại này, ông ta thật sự không phải người cha tệ.

Cố Đình Diệp nhìn vẻ mặt hoài niệm của Minh Lan, khóe miệng xinh đẹp còn hơi mỉm cười vểnh lên. Hắn chần chờ một lúc cuối cùng vẫn mở miệng: “Cha tôi,.. ông ta đối với tôi vô cùng nghiêm khắc. Tôi từ nhỏ đã bướng bỉnh, ăn không ít gia pháp.”

Minh Lan lấy làm ngạc nhiên, lần đầu tiên nghe hắn nhắc đến lão hầu gia quá cố. Nàng nhẹ giọng nói: “Cha chồng đối xử với chàng có tốt không?”

“... Tốt không? Cái này cũng khó nói.” Cố Đình Diệp dừng một lúc lâu mới lạnh nhạt nói: “Ông già thích nhất là giày vò xử phạt tôi, trời mùa đông lạnh, anh Cả cùng em Ba đều ở trong phòng sưởi ấm, tôi lại ngày ngày phải dậy sớm luyện công. Nhưng mà... tất cả các anh em chỉ có tôi là có công phu của cha, từng chiêu thức đều là cầm tay dạy, nhưng chỉ cần có một chút sai lầm là phải chịu một trận đòn đau, ai đến khuyên cũng không được.”

“Anh Cả với em Ba thì sao?” Minh Lan khẽ hỏi.

“Anh Cả thân thể yếu đuối, không cần nói. Em Ba là do hộ vệ ngoại viện dạy.”

Minh Lan cảm thấy không đành lòng, liền nhỏ giọng nói: “Cha chồng là vì muốn tốt cho chàng, ừm, thái phu nhân có tốt với chàng không?” Thực ra trong lòng Cố Đình Diệp hiểu rất rõ, chẳng qua là không bỏ qua được điểm mấu chốt kia.

“Vô cùng tốt.” Cố Đình Diệp trả lời vô cùng nhanh, khéo miệng lan ra một vệt trào phúng. “Mỗi lần tôi cùng em Ba tranh giành đồ vật, bà ta nhất định sẽ bênh vực tôi. Tôi muốn bao nhiêu tiền bạc bà ta chưa từng nói hai lời. Hầu gái trong viện của tôi không chỉ nhiều nhất mà còn xinh xắn nhất. Tôi làm sai việc gì bà ta nhất định ra mặt che chở tôi. Trên dưới hầu phủ đều khen bà ta đôn hậu hiền hòa, khoan dung rộng rãi.”

Minh Lan âm thầm mắng: chiêu cũ, không có sáng tạo.

Cố Đình Diệp trào phúng cười khẽ, “Đây cũng không phải cái gì mới mẻ, hầu như ai cũng nghĩ được. Tôi lớn dần phát hiện ra không ổn, có điều khi đó ông già đã không chịu tin tôi nữa. Cha con không nói được vài câu đã âm ỉ. Sau đó Thường ma ma đến tìm tôi, nói cho tôi chuyện mẹ đẻ...” Hơi thở hắt bỗng dồn dập, trên mặt hiện ra nét phẫn hận mơ hồ, “Khi đó tôi mới thật sự hận! Nhiều năm như vậy, ông già rõ ràng là biết nhưng cái gì cũng không nói, để cho bọn nô tài đều cáng cũng có thể cười chuyện nhà mẹ đẻ tôi xuất thân thấp hèn! Mỗi lúc chú Tư chú Năm mắng chửi tôi đều nhắc chuyện nhà mẹ đẻ tôi!”

“... Chàng tức giận cũng là có lý.” Minh Lan thở dài nói.

Lời đã ra khỏi miệng, phía sau nói càng dễ dàng. Cố Đình Diệp tự giễu nói: “Tôi ở bên ngoài càn quấy, ông già biết chuyện liền quở mắng. Tôi liền cười gằn với ông ta, nói ‘Không có chút bạc của mẹ con, tước vị này của cha chắc gì đã giữ được. Toàn bộ trên dưới phủ hầu đều dựa vào mẹ con mới có thể mở mặt đến giờ, còn khoe khoang cái bộ dáng đáng tởm’. Ông già tức ngã lăn ra, người cả nhà đều mắng tôi bất hiếu. Có điều tôi làm ông già giận cũng không chỉ dừng lại lần đó.”

Minh Lan xoa mái tóc cứng dày của hăn, không nói một lời.

“Tôi ngay cả lần cuối cùng cũng không gặp được ông.” Cố Đình Diệp lặng lẽ kể lại, hăn tựa đầu vào ngực Minh Lan, cảm giác ấm áp mềm mại, “Ba ngày ba đêm tôi không nhắm mắt, làm mệt chết mất sáu con ngựa, cuối cùng vẫn không kịp gặp.”

Giọng điệu của người kia nhàn nhạt nhưng Minh Lan lại cảm thấy một trận đau xót mơ hồ.

Cảm xúc của con người trên đời này là thứ phức tạp nhất bởi vì không hề có tính logic. Bao nhiêu dụng cụ máy móc tinh vi đều rất khó có thể đo lường tính toán. Lão hầu gia quá cố có thể không yêu thương Bạch thị nhưng ông ta có lòng áy náy với đứa con này. Nhưng trước có tình cảm với bà Tần lớn, sau có thể diện danh tiếng của gia tộc. Ông ta không có cách nào làm gì để bồi thường trước mặt.

Minh Lan không phải chuyên ngành tâm lý, cũng không biết nói cái gì cho phải. Chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bảo: “Cha chồng mất đã nhiều năm, em không có cơ hội kính trà cho ông. Hay là chàng nói chút chuyện của ông cho em nghe.”

Ánh mắt Cố Đình Diệp mờ mịt, qua một lúc lâu mới nói: “Sáng sớm tuyết rơi nhiều như lông ngỗng, tôi lúc đó khoảng chừng bảy, tám tuổi đi. Trời đông lạnh đến run rẩy, thật chỉ muốn về ổ chăn sưởi ấm. Nhưng mà ông già vẫn không buông tha tôi, tôi vừa luyện thương vừa thầm mắng mủi trong lòng. Tuyết rất lớn, rơi xuống rì rào, xuống trên đầu ông già, trên lông mày, trên bả vai, phủ trắng trên nửa người mà ông vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm chiêu thức của tôi. Ông nói, tôi cùng anh em không giống nhau, tôi phải dựa vào chính mình.”

Dưới ánh nến mờ ảo, gương mặt anh tuấn của hăn hiện lên một nét thất vọng kỳ lạ.

Minh Lan vẫn chỉ có thể thở dài, hai người ngồi đã lâu, Minh Lan cảm thấy có chút mệt chỉ muốn ngủ, đang lo nghĩ có nên để người kia yên tĩnh một mình không, Cố Đình Diệp bỗng nhiên nhẹ cười lên, trong phòng đang yên tĩnh, tiếng cười kia có chút làm người sợ hãi.

Trên mặt hắn hiện ra vẻ mặt tàn nhẫn, tiếng cười khê đã biến thành cười gằn: “Hừ hừ, dựa vào cái gì?!”

Hắn quay đầu nhìn Minh Lan, giọng điệu lạnh lùng mỉa mai: “Dựa vào cái gì tôi phải đem đao đi liếm máu sống qua ngày! Bọn họ so với tôi lại quý giá hơn, có thể ung dung nhận nhả hưởng thụ ân ấm của tước vị? Cả nhà họ Cố đều dựa vào bạc của họ Bạch mới có thể diện đến nay, dựa vào cái gì mà tôi phải xếp đuôi làm người? Như con chó nhà có tang phải lưu lạc bên ngoài!”

Cố Đình Diệp đột ngột đứng lên, tóc đen rối tung xõa dày trên áo khoác gấm màu tím nhạt, tỏa ra thứ ánh sang thắm đậm đến ghe người, khuôn mặt anh tuấn biến mất trong bóng tối của ngọn nến, đứng thẳng tắp ở đó. Cả người tràn ngập hơi thở nguy hiểm kìm nén lòng căm hận, giống như con thú hoang đang muốn cắn xé.

Hắn cười gằn, giọng nói như tiếng kim loại lạnh lùng nói: “Oan có đầu, nợ có chủ! Nếu tôi theo ý bọn họ, cả đời này im hơi lặng tiếng, món nợ này dĩ nhiên không đòi được. Nhưng hôm nay tôi vẫn cứ đứng dậy, đây là ông trời bảo tôi phải thanh toán món nợ này!”

Thân thể Minh Lan co lại trong ghế bành, cả người bị trùm bởi bóng tối dưới thân thể cao lớn của hắn, trong lòng lo lắng sợ sệt. Nàng rất muốn nói ‘có thể ông trời có ý khác chàng hiểu lầm rồi’, nhưng không dám mở miệng. Nàng biết, thực ra hắn cũng không ham muốn tước vị tiền tài này, chỉ là tính tình hắn cao ngạo quật cường, không thể nuốt trôi cơn giận này. Có điều, ai có thể hờ hững đối với loại bạc đãi này đây.

Lúc này, Minh Lan bỗng nhiên có suy nghĩ trong lòng, ngẩng đầu thử dò xét nói: “Chàng định làm cái gì?”

Cố Đình Diệp quay đầu, ánh mắt đã chỉ còn nét thư thái trấn tĩnh, tao nhã kéo bào phục, ngồi xuống dựa nghiêng ở trên giường mềm, lại trở về bộ dáng cao quý thong dong, hãnh lại còn dịu dàng cười cợt: “Vợ đừng sợ, cái gì tôi cũng sẽ không làm.”

Minh Lan ngồi yên, ngờ vực nhìn người kia, bỗng bình thường trở lại, con người rất phức tạp, nàng còn chưa hiểu rõ hẳn, chính hẳn cũng không phải là rất hiểu bản thân nàng.

Lời tác giả:

Từ chương sau bắt đầu đấu cùng Dung nhi, Thu Nương, còn cả Hồng Tiêu.

Gia phả họ Cố:

Chi trưởng:

Cố Yến Khai (Ninh Viễn Hầu đời trước, cha nam chính) x Bà Tần lớn (Vợ đầu)/ Bạch thị (Vợ kế thứ nhất)/ Bà Tần nhỏ (Vợ kế thứ hai)

Con cả đích tôn: Cố Đình Dục (Ninh Viễn hầu đương nhiệm, mẹ là bà Tần lớn) x vợ Thiệu thị = con gái Nhàn nhi

Con thứ hai: Cố Đình Diệp (mẹ Bạch thị) x Dư Yên Hồng (vợ đầu)/ Thịnh Minh Lan (vợ kế). Con dòng thứ: Xương nhi, Dung nhi (Mẹ đẻ phòng ngoài Mạn Nương)

Con trai thứ ba: Cố Đình Vĩ (mẹ bà Tần nhỏ) x Chu thị (nhà mẹ đẻ Thái Bình bá) = Hiền nhi (con trai cả dòng chính)

Con gái: Cố Đình Xán (mẹ bà Tần nhỏ, chưa gả)

Con gái dòng thứ: Cỗ Đình Yên (đã gả)

Chi thứ tư

Tứ lão thái gia + Vợ đầu đã mất/ Tứ lão phu nhân (vợ kế)

Con trưởng đích tôn: Cỗ Đình Huyền (mẹ là bà vợ đầu)

Con gái: Cỗ Đình Huynh (mẹ là bà vợ kế, chưa gả)

Con thứ: Cỗ Đình Bình (mẹ dì Lưu)

Con gái thứ: Cỗ Đình Văn (mẹ dì Lưu, chưa gả)

Chi thứ năm

Ngũ lão thái gia + Ngũ lão phu nhân

Con trưởng đích tôn: Cỗ Đình Dương, Con gái: Huệ nhi

Con thứ: Cỗ Đình Dịch

Con gái thứ: Cỗ Đình Linh

Editor: giải thích một chút đầu đề, tên gốc là anh không hiểu lòng tôi (tiếng trung chỉ có hai ngôi nhĩ ngã nên dịch thế thì không đủ nên tớ đổi là ta chưa hiểu lòng nhau). Đây chính là nội dung xuyên suốt chương này, cách nhìn của Minh Lan và Cỗ Đình Diệp về gia đình tình thân về người cha được thể hiện rõ ràng. CĐD tưởng rằng Minh Lan là con thứ không được sung sẽ oán hận, chẳng ngờ nàng lại coi cha mình là một người tốt (tốt trong giới hạn của nàng) và kính yêu trong khi với cha mình, CĐD vừa tồn tại song song yêu thương và oán hận mà Minh Lan chưa từng biết. Qua mỗi chương truyện, càng về sau, lăng kính của mỗi người lại hiện lên rõ

ràng trong mắt đối phương, nhân sinh quan, cách đối nhân xử thế, tâm tình dần dần trao đổi, tạo nên một bức tranh sinh động hài hòa về 2 con người buộc chặt số phận nhau trong mối quan hệ được gọi là vợ chồng – gia đình thời cổ đại.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Vợ Cả Đi Đón Vợ Bé

Vì nhớ đến người cha đã mất, đêm này Cố Đình Diệp cũng không còn quấy, chỉ ôm Minh Lan nằm yên, đến nửa đêm hai người không nói chuyện nữa. Hôm đó Minh Lan mệt mỏi vô cùng, nằm trong lồng ngực giống như lò lửa của người kia ngủ thiếp đi. Cố Đình Diệp dịu dàng vuốt ve mái tóc đen mượt của Minh Lan, trên gương mặt mềm mại như ngọc xuất hiện nét mệt mỏi nhàn nhạt. Hắn hơi đau lòng, nhớ đến ngày mai gặp Dung nhi, còn có Xương nhi ở nơi xa, hai đứa con này hắn chưa từng muốn, hắn không nén được trong lòng thổn thức. Kỳ thực hắn không phải là người cha tốt.

Bàn tay hắn dờn xuống xoa đến bụng dưới mềm mại của Minh Lan, chợt nổi lòng mong ước.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Cố Đình Diệp dậy rửa mặt thay quần áo, đi ra đúng lúc thấy Minh Lan đang anh dũng quả cảm từ trong chăn vật vã muốn dậy. Hắn không nhịn được cười nói: “Ngủ thêm một lúc nữa, hôm qua đã mệt muốn chết rồi.”

Minh Lan rất kiên quyết lắc đầu nói: “Nếu đã phải làm thì dứt khoát phải đúng quy củ, đến đúng giờ thỉnh an.”

Cố Đình Diệp liếc nhìn đồng hồ nước, cau mày nói: “Nhưng bây giờ mới giờ sủu?”

Minh Lan nhìn cái gối quyến luyến, cắn răng quay đầu nói: “Hiếm khi mới dậy sớm một lần, cũng chẳng sớm bao nhiêu, dứt khoát làm nhiều

thêm chút việc khác, ngày thường ngủ dậy muộn là được.”

Việc khác chính là ăn điểm tâm cùng Cố Đình Diệp, sau đó ra về dịu dàng hiền lành tiễn hân ra ngoài, điều bộ này làm Cố Đình Diệp cười nhạo khinh bỉ một trận. Minh Lan coi như hoàn toàn không thấy, tiếp tục cười dịu dàng, dù không dọa được Cố Đình Diệp cũng có thể qua mặt được tôi tớ trong phủ, ít ra cũng được cái tiếng tốt.

Tiếp theo là kiểm tra người làm buổi sáng, xem xét các vị quản sự mama sắp xếp việc trong phủ thế nào. Lần kiểm tra đột xuất này, có mấy người trung thành cần cù thật thà được khích lệ, cũng có mấy người gian manh lén dùng mách lới phải chịu phạt, hiệu quả cũng không tệ. Tới giờ sửu hai khắc, Minh Lan lên kiệu hướng về phủ Ninh Viễn hầu.

Trùng Viên cùng phủ Ninh Viễn Hầu nằm trên cùng một con phố song song với nhau, ở giữa cách phủ Nội vụ nửa cánh rừng (nửa còn lại thuộc khuôn viên Trùng Viên). Nhìn từ trên xuống, bên trong Trùng Viên cùng với sân trong Hầu phủ giống như một cây cung. Minh Lan đi thẳng theo cây cung chính là đi ra từ đường mòn trong rừng, chỉ mất mười phút đi bộ là có thể đến phủ hầu. Tiếc là vì nguyên nhân nào đó, Minh Lan chỉ có thể đi vòng quanh theo sông cung, đầu tiên từ nội viện qua ngoại viện rồi cửa lớn, ngồi kiệu đến cửa lớn Hầu phủ, sau đó từ ngoại viện lại vào nội viện.

Lúc Minh Lan bước vào dãy nhà thứ hai trong ba dãy nhà của Huyền Chỉ cư là vừa vào giờ Thìn. Hường ma ma đang đứng trước cửa cười đón Minh Lan, cũng không mời vào trong phòng, chỉ ở sân nói: “Nhị phu nhân hôm qua nói muốn đến, hôm nay trời vừa sáng Thái phu nhân đã chờ rồi.”

Minh Lan ngừng một chút, gương mặt hơi thẹn thùng, áy náy nói: “Đều là tôi không đúng, khiến Thái phu nhân ngủ không ngon. Hường ma ma, tôi vừa vào cửa không hiểu chuyện, nhờ bà cho tôi biết thường ngày Thái phu nhân thường thức dậy lúc nào, tôi cũng biết mà đến đúng giờ.”

... Chả nhẽ nàng không đến, chủ nhân của bà không cần rời giường? Thiệu phu nhân cùng Chu thị chẳng lẽ không thỉnh an hàng ngày? Lừa gạt trẻ con (*) sao?

(*) Nguyên văn: Dương quý tử = quý Nhật Bản

Hướng ma ma ngăn người, phản ứng cực nhanh nói: “Xem nhị phu nhân này, đều là bà già tôi lắm mồm, lại nói Thái phu nhân lớn tuổi, dậy lúc sớm lúc muộn, lúc nào đi ngủ cũng không chính xác...

“Thế cũng không sao.” Minh Lan mềm mại ngắt lời bà ta “Sau này nếu tôi đến sớm liền đến hiên nhà đột một lát là được, chờ Thái phu nhân chuẩn bị xong tôi lại vào thỉnh an.”

Hừ, tốt nhất là cho nàng đợi đi, có gan thì cứ cho nàng đứng trong sân giống bị phạt một canh giờ! Chiêu này Viên phu nhân yêu thích nhất, khiến Hoa Lan ăn không ít khổ. Có điều chiêu này mẹ ruột dùng tốt, mẹ kế khó dùng, chỉ cần một lần là chờ nghe lời đàm tiếu bay đầy trời đi! Đến lúc đó chờ xem Thái phu nhân Cố phủ danh tiếng tốt làm sao tiếp tục ‘lấy đức thu lòng người’?

Nghĩ đến đây, Minh Lan không khỏi âm thầm mong đợi— xong rồi, nàng phát hiện bản thân mình càng ngày càng vụn vụn.

Hướng ma ma miễn cưỡng nở nụ cười, không dám lơ là nữa, nhanh chóng mời Minh Lan đi vào trong nhà.

Minh Lan đi vào đã nhìn thấy Thiệu phu nhân cùng Chu thị ở đó, hai người đang ngồi bên cạnh giường nói chuyện cùng Thái phu nhân. Thiệu phu nhân da vàng như nghệ, nét mặt lo âu. Thái phu nhân liên tục khuyên chị ta: “... Dục nhi phúc lớn mạng lớn, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, lần này nhất định có thể gặp dữ hóa lành.”

“Chị dâu thứ đến rồi.” Chu thị thấy Minh Lan vào nhà, đứng dậy chào cười nói: “Chị dâu cả vốn là thỉnh an mẫu thân xong là trở về chăm nom anh cả, đang chờ chị hai đấy.”

Minh Lan không nhịn được liếc mắt về phía Hường ma ma, ánh mắt rất đơn thuần tỏ ý nghi ngờ: mấy người một nói nàng đến sớm, một nói nàng đến muộn, cuối cùng là định làm cái gì?

Hường ma ma lúng túng cúi đầu.

Chi thị thông minh cỡ nào, vừa nhìn thấy vẻ mặt Hường ma ma không ổn liền biết lời mình vừa nói sợ là không thích hợp, cũng không chờ Minh Lan trả lời, nhanh chóng cười kéo Minh Lan về phía trước. Minh Lan cũng không nói nhiều nữa, chỉ cung kính chĩnh đốn trang phục chào Thái phu nhân cùng Thiệu phu nhân. Sau đó Thái phu nhân dọn chỗ dâng trà, hàn huyên vài câu xong vừa khéo gom được một bàn mạt chược cho bốn người phụ nữ già trẻ vừa chơi vừa nói chuyện.

“... Chúng ta đang nói về bệnh tình của anh cả con.” Thái phu nhân mặt mày hiền hòa, chỉ vào đĩa trái cây tươi trên giường bảo hầu gái bưng cho Minh Lan. “Đều nói có bệnh mới sống lâu, ta đang khuyên bảo chị dâu con đấy.”

Minh Lan cũng khuyên nhủ theo vài câu, còn nói: “Trong kho nhà con có mấy cành nhân sâm núi, về sẽ mang sang biếu chị dâu, nếu như còn cần vị thuốc gì chị dâu cứ nói.”

Thiệu phu nhân thấy Minh Lan chân thành, khéo miệng hiện ra nụ cười khổ: “Cám ơn em dâu trước, anh cả em bệnh chẳng qua là thêm một ngày tốt một ngày thôi.”

Thái phu nhân khẽ than, trên mặt đều là ý thương tiếc, quay ra Minh Lan nói: “Chị dâu con cùng ta không còn cách nào nữa, ta hôm nay nói với con, con về nói lại với Cố Đình Diệp một chút. Nó gặp gỡ rộng, quen biết nhiều

người, anh cả nó giờ đã như vậy, để nó nghĩ cách thế nào cũng phải tìm được đại phu giỏi.”

Lời vừa nói ra, đôi mắt vô thần của Thiệu phu nhân lập tức sáng lên, nét mặt khẩn cầu nhìn Minh Lan. Trong lòng Minh Lan hồi hộp, từ lúc mới bước vào gian nhà nàng đã nổi lòng cảnh giác. Minh Lan suy nghĩ một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Đây là đương nhiên. Có điều chị dâu tốt nhất là cho em biết những vị đại phu nào đã xem bệnh cho anh cả, tránh cho nhị gia lặp lại, còn làm hỏng việc.”

Thiệu phu nhân ngẫm thấy cũng đúng, vội vã từng người từng người kể ra. Nói xong bản thân chị ta cũng giống như đưa đám, mấy vị đại danh y thế gia trong kinh thành cho đến y quán nổi danh ở Trúc Đãi, Sơn Tây, Sơn Đông, Hà Nam, Hà Bắc, từ Thái y viện cho đến lang trung thôn dã treo thưởng mà đến, hai mươi ba mươi năm qua hầu như bao nhiêu đại phu nên mời đều đã mời hết.

Dứt lời xong, chị ta nhìn sắc mặt Minh Lan hiện ra vẻ khó xử, cũng biết mình đã làm khó người khác rồi.

“Đương nhiên là phải đi tìm, có điều...” Minh Lan ngẫm nghĩ trong chốc lát, dẫn đo nói: “Người ta nói vật hợp theo loài, nhị gia bên ngoài biết đều là anh em trong quân đội, để chàng đi tìm đại phu sợ cũng chỉ hiểu biết về ngoại thương. Thái phu nhân ăn muối còn nhiều hơn chúng ta ăn cơm, nhà mẹ đẻ của em dâu cũng đã ở lâu trong kinh thành, còn có mấy chú thím, không bằng mọi người đề đi hỏi đại phu giỏi, đến lúc đó để Nhị gia đi mời là được. Chúng ta một đại gia đình cùng góp sức dù sao cũng tốt hơn một người đi làm bừa.” Cố Đình Diệp chưa chắc đã biết mấy vị đại phu giỏi kia, lúc biết rồi đoán là có thể lấy thế dè người chút.

Thiệu phu nhân nghe hiểu, cũng coi như đồng ý, yên lặng gật đầu: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Thái phu nhân mắt sáng lên, nhìn Minh Lan một chút, lại than thở: “Bọn nó chỉ có ba anh em trai, chỉ mong Đình Diệp rảnh rỗi, thường đến thăm anh trai hân, không chừng còn có thể tốt hơn một chút.”

Minh Lan cười có chút ngại ngùng: “Con trở lại sẽ nói với Nhị gia.”

Thấy nàng thoải mái như vậy, những người còn lại cũng không còn gì để nói. Chu thị nhin không được tí mĩ quan sát vị chị dâu mới này, chỉ thấy Minh Lan ngồi yên lặng, phần lớn thời gian nghe người khác nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng thêm vài câu trêu ghẹo. Lời nói của nàng không nhiều, cần nói thì nói, hơn nữa mỗi câu đều lưu lại ba phần, tuyệt đối không nói hết, nhìn như đều ưng thuận hết, thực ra cái gì cũng không đồng ý.

Chu thị thầm cười khổ, cảm thấy ý đồ của mẹ chồng mình sợ là thất bại.

Lúc này hầu gái bên ngoài cao giọng bẩm báo: Dung nhi đến rồi. Mọi người quay đầu chỉ thấy Hồng Tiêu cùng Thu Nương một phải một trái đi vào, đằng trước là Dung nhi mặc một thân áo lụa mỏng màu vàng nhạt thêu hoa cúc, con bé vẫn là bộ dạng gầy yếu, cúi thấp đầu xuống, cũng không nói câu nào.

“Còn không mau thỉnh an mẫu thân cháu?” Chu thị lại cười nói.

Dung nhi cúi đầu chào một cái, ngồi rất không đúng kiểu, xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó con bé nói rất nhỏ: “Thỉnh an phu nhân.”

Nhìn con bé bướng bỉnh như vậy, Thu Nương đứng một bên khe khẽ thở dài không thể nhận thấy, nhẹ nhàng mềm mại, còn Cung Hồng Tiêu thì lại lạnh lợi tiến lên một bước, ân cần hành lễ, cười nói: “Thỉnh an phu nhân.”

Minh Lan mỉm cười gật đầu: “Nghe mợ ba nói, các cô đã thu dọn xong hòm xiểng, một lúc nữa mau sửa sang lại, hôm nay chúng ta cùng trở về Trùng Viên.

Thu Nường mừng rỡ, trong ánh mắt đều là vui vẻ, Cung Hồng Tiêu đắm đắm nhìn Minh Lan, căn môi muốn nói lại thôi. Minh Lan ghét phiền phức, định giả bộ không nhìn thấy, có điều Thái phu nhân đã ôn hòa mở miệng: “Nhị phu nhân là người phúc hậu, có lời gì cứ nói đi.”

Cung Hồng Tiêu liền cúi chào, ngữ khí khiêm tốn nói: “Thiếp thân nghĩ, muốn mang theo hai hầu gái cùng qua, Kim Hỉ cùng với Ngũ Nhi, hai người bọn họ đều là hầu gái hồi môn tới cùng với con, con không nỡ xa bọn họ...” Giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Minh Lan rất nhạy cảm chú ý tới Dung nhi hơi nghiêng đầu, nhanh chóng nhìn sang Cung Hồng Tiêu, sau đó rồi lập tức cúi đầu không nói gì.

Thái phu nhân nghe xong, cười nhìn sang Minh Lan, ánh mắt ra hiệu hỏi dò, Minh Lan mỉm cười nói: “Chỉ cần Thái phu nhân cùng chị dâu đồng ý, con tất nhiên là không thể không theo.”

Thái phu nhân hài lòng gật gù, chỉ về phía hai người nhẹ nhàng nói với Minh Lan: “Hai người này cũng không dễ dàng, Đình Diệp vừa đi đã mất nhiều năm như vậy, cũng không có tin tức gì, cả nhà cũng chả hay tin tức gì, bọn họ cố chấp nhất định phải chờ. Ôi..... Lòng người đều là thịt, nhớ tấm lòng này của họ, sau này có gì không đúng con rộng rãi với họ một chút.”

Lời nói tràn đầy thương xót thiện tâm, Hồng Tiêu với Thu Nường vô cùng cảm kích, cùng đỏ viền mắt nhìn Thái phu nhân.

Cổ Đình Diệp rời nhà hơn ba năm, đãi ngộ cho hai người bọn họ hai năm trước cùng một năm sau khác biệt ít nhất hai ngôi sao, giờ Thái phu nhân lại có thể nói ra trôi chảy tự nhiên. Trong lòng Minh Lan cực kỳ khâm phục, quyết tâm lấy làm tấm gương học tập. Nàng bắt chước giọng nói chân thành của Thái phu nhân, thêm một chút dịu ngoan giận dỗi, mặt mày

xinh đẹp tuyệt trần, cười nói: “Xem người nói, dù người không dặn dò, con còn có thể bạc đãi các nàng sao!”

Thái phu nhân lôi kéo tay Minh Lan, trong mắt mang theo ý cười ấm áp: “Con đứa nhỏ này!”

Chu thị hé miệng cười, Thiệu phu nhân vẻ mặt hơi nhẹ nhõm, Hồng Tiêu cùng Thu Nương kính cẩn ngoan ngoãn tỏ ý cảm ơn. Hồng Tiêu còn lấy khăn tay chấm chấm khóe mắt, để tăng thêm độ kích thích, hầu gái hai bên đều cùng cười khẽ, dường như mọi người đều cảm thấy đây là chân thành, quả nhiên là nhân sinh như đùa, Minh Lan cảm thấy ngày hôm nay của mình trôi qua quá êm ái rồi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Về Một Số Biện Pháp Giải Quyết Vấn Đề Chỗ Ở Cho Vợ Bé Hầu Ngủ Cùng Con Gái Ngoài Giá Thú

Vì phải chờ Cung Hồng Tiêu cùng Thu Nường thu dọn hành lý, Minh Lan đành phải tiếp tục nói chuyện cùng Thái phu nhân. Thiệu phu nhân lo lắng cho chồng nên về trước, đưa Nhàn nhi ra gặp Minh Lan để thay mặt. Chu thị cũng gọi bà vú đưa Hiền nhi đến.

Minh Lan cẩn thận nhìn hai chị em, không khỏi than thở, vẫn là trẻ con nhà địa chủ vóc dáng tốt.

Hiền nhi nói còn chưa sôi, ở trong ngực vú nuôi kêu ê a, trông vô cùng trắng mập đáng yêu. Nhàn nhi tuy mới có năm, sáu tuổi nhưng đã cao không kém Dung nhi, còn nhỏ tuổi nhưng nhìn đã có vẻ thanh tú xinh xắn, cử chỉ đoan trang, nói chuyện hành lễ đều đúng mực, khác hẳn với Dung nhi vừa rồi sợ hãi rụt rè. Minh Lan nhìn không được hỏi: “Con bé Dung có dùng thuốc không?”

Chu thị cũng biết Dung nhi nhìn người ngợm không ra gì, thở dài nói: “Không có dùng. Cũng đã để đại phu xem thử, nói thân thể không vấn đề, chỉ cần tâm trạng vui vẻ, điều trị tốt là được.”

Minh Lan cúi đầu trầm ngâm không nói. Nhàn nhi thấy vẻ mặt nàng như vậy bi bô nói: “Thím hai đừng lo, em Dung chỉ là kén ăn, lại ngây ngẩn cả ngày nhưng sức khỏe rất tốt. Tháng trước đổi mùa, lúc lạnh lúc nóng, cháu với Hiền nhi đều bị cảm lạnh nhưng em lại không làm sao.”

Minh Lan nhìn con bé nói chuyện đúng đắn, thái độ rất ngây thơ, trong lòng yêu thích liền cười nói: “Nhàn nhi nhà chúng ta thật hiểu chuyện! Chờ thân thể cha cháu tốt hơn, thím sẽ đón cháu sang chơi cùng em Dung, trong vườn vừa đặt mấy cái xích đu.”

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Nhàn nhi hiện ra nét vui vẻ, dùng sức gật đầu, lớn giọng trả lời: “Vâng!”

Thái phu nhân hiền lành nhìn Nhàn nhi, khẽ thở dài: “Làm khó con bé hiểu thảo, từ lúc cha nó bị bệnh, nó còn chưa từng ra cửa, đến vườn của mình cũng không ra.”

Minh Lan đột nhiên sinh lòng thương hại, dựa theo một dãy dài danh y Thiệu phu nhân vừa nhắc đến, e là Cố Đình Dục cũng không còn nhiều hy vọng. Ngay cả thời hiện đại cũng có bệnh bất trị nữa là cái thời đại này.

Hiền nhi không chịu ngồi bên cạnh bà nội, ở trên kháng lắc lư về phía Minh Lan. Minh Lan cười đón thẳng bé. Chu thị còn đang hoảng sợ đã thấy Minh Lan vô cùng thành thạo nhắc hai bên sườn đặt thẳng bé ngồi lên chân mình, cù nách của cậu bé, lại sờ cái bụng nhỏ khiến Hiền nhi cười khúc khích, ở trên kháng lăn lộn.

Thái phu nhân cười nói: “Nhìn không ra con bế trẻ con cũng thật khéo.”

“Cháu trai nhà mẹ đẻ con cũng gần ngang tuổi Hiền nhi, còn có con trai của chị cả con cũng lớn như vậy.” Minh Lan vất vả đưa Hiền nhi lại cho vú nuôi, lấy khăn tay thấm mấy giọt mồ hôi trên trán. Chu thị ôm con trai, mặt mày vui vẻ dụ dỗ thẳng bé: “Sau này cho mấy đứa bé chơi cùng một chỗ, nghĩ đến đã thấy vui vẻ.”

Lúc này, bên ngoài có hầu gái vén màn đi vào, thấy Thái phu nhân thì có chút e sợ nhỏ giọng nói: “Cô chủ nói sáng nay cô có hứng làm thơ, cố gắng làm ra mấy bài, nên là không đến gặp Nhị phu nhân, xin cáo tội.”

Thái phu nhân lập tức trầm mặt quát lớn: “Chị dâu nó ít khi đến được một chuyến, nó sao lại không hiểu chuyện như vậy?”

Hầu gái trong phòng không ai dám trả lời, một lát sau bà ta mới quay về phía Minh Lan cười tỏ vẻ áy náy: “Con đừng trách nó, em Đình Xán của con từ nhỏ là do cha nó dạy dỗ, rất yêu thích thi từ tranh chữ, lại bị cha chồng con làm hư, có mấy phần khí khái của người đọc sách, một khi mãi mê, ai cũng không nể mặt.”

Minh Lan cười nhẹ nhàng khoát tay nói: “Từ lâu con đã nghe tài danh của em chồng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, được các tiểu thư khuê các rất ca tụng, hơn nữa lại là thân thích nhà mình, lúc nào gặp cũng được, không ngại.” Gặp được một vị nữ văn sĩ nguyên mẫu, người chỉ biết làm vẻ là Minh Lan đối với cái cố kính điển này rất ngưỡng mộ.

Đề tài này Thái phu nhân không muốn nhắc nhiều, dù sao cái tuổi này còn chưa gả đi được, có ca tụng thế nào thì cũng chẳng có lời, vì muốn làm hai bài thơ mà không ra gặp chị dâu ruột, nói thế nào thì nghe cũng không lọt, có điều nhìn việc này thì biết, cô Bảy Xán này chắc rất được lão hầu gia quá cố cưng chiều.

Sau khi cho Nhàn nhi trở về nhà, Chu thị liền nói đến mấy chuyện lý thú của Hiền nhi khiến mọi người cười vui vẻ. Thái phu nhân thỉnh thoảng lại nhắc lại chuyện Cố Đình Diệp và Cố Đình Vĩ nghịch ngợm lúc bé, giọng điệu từ ái. Minh Lan nghe say sưa vui vẻ. Hai vị mẹ chồng nàng dâu giống như muốn dụ Minh Lan nói thêm ít chuyện về Cố Đình Diệp. Có điều đáng tiếc, đồng chí Diêu Y Y là nhân tài ưu tú của ngành tư pháp đã có kinh nghiệm lâu năm trong việc giữ bí mật, am hiểu nhất là nghệ thuật qua loa, làm cho đề tài lạc xa ngàn dặm, chủ đề câu chuyện đã lệch đến tận Hoa Quả Sơn.

“...Em hàng ngày ăn cũng không cảm thấy gì, không nghĩ đến lại có nhiều cách như vậy.” Chu thị không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tự nhiên

lại cùng Minh Lan nói chuyện tôm sông có bảy giống cùng với mười sáu cách chế biến. Chị ta vỗ về mặt của mình thở dài, “Xào ăn cùng với mướp còn có thể dưỡng nhan sao?”

“Nhớ kỹ, trên lưng tôm có sợi đen nhất định phải bỏ đi, trước khi cho vào chảo dầu phải nhúng qua tương.” Minh Lan vẫn cảm thấy rất có lỗi với thân thể đời trước, không đối xử tốt với nó, còn để đất đá cuốn trôi, còn không biết có thể lôi từ trong đất đá ra không. Từ khi đến thời cổ đại, nàng ưa thích nhất chính là dưỡng sinh. Đối xử tốt với đàn ông, có khả năng dính tiểu tam, đối xử tốt với hầu gái, có khả năng bị nó bò lên giường chồng, đối xử tốt với chị em, có khả năng bị phản bội. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có đối xử tốt với thân thể mình mới là đại cát đại lợi, trăm lần không sai.

Chu thị nhìn gương mặt Minh Lan long lanh kiêu diễm, da trắng nhẵn như men sứ, phơn phớt màu hồng như cánh sen, da dẻ non mềm căng mọng giống như bầm được ra nước, dung mạo xinh đẹp tỏa sáng. Dù là tướng mạo hay là khí sắc da thịt so với cô em chồng cùng tuổi đâu chỉ thắng một hai phần, lập tức cảm thấy lời Minh Lan có sức thuyết phục, không nhin được mà cẩn thận ghi nhớ lại.

“Bà nội chị nói, phụ nữ mệt mỏi cả đời, sinh con dưỡng cái, lo liệu việc nhà, trước sau phải trái có nơi nào là không có việc phiền lòng.” Minh Lan khẽ than thở, “Mỗi lần sinh con đều là tổn thương thân thể một lần, sau khi sinh lại lo lắng tiếp theo thế nào, bình an lớn lên, phấn đấu đọc sách... Ôi, đều nói phụ nữ so với đàn ông lão hóa nhanh hơn, cứ như vậy có thể không già sao?”

“Ai nói không phải!” Chu thị lập tức nổi lòng lo âu. Đàn ông sợ nghèo đàn bà sợ già, thực ra chị ta giờ mới hai mươi tuổi, nhưng mà trước mặt Minh Lan tự cảm thấy mình đã giống như bác gái. Phụ nữ thời cổ đại rất khổ, chừng hai mươi tuổi đã có đủ con trai con gái, qua ba mươi là bắt đầu phải kiêng khem, đến bốn mươi tuổi cháu trai cháu gái đều có, căn bản là chỉ còn lễ phật tu thân cho qua ngày.

Thái phu nhân ngồi bên cạnh thấy hai người càng nói càng xa, Chu thị gần như quên mất chính mình đang nói cái gì, bà ta không nhận được khe cau mày. Nghĩ đến giờ mới có ngày đầu tiên liền kìm lại suy nghĩ, chỉ mỉm cười nghe hai nàng dâu nói chuyện, thỉnh thoảng còn ra dáng vẻ của người lớn cười mắng các nàng vài câu, khiến cho không khí trong phòng vui vẻ. Đợi đến khi Hồng Tiêu với Thu Nương sửa sang hòm xiểng xong đã là giờ Tỵ ba khắc, Thái phu nhân cười nói: “Đã đến giờ này rồi, nếu con không ở lại ăn cơm là ta lại bị trách là mẹ chồng cay nghiệt.”

Minh Lan nghĩ lại cũng đúng liền vui vẻ đồng ý, nhưng thời điểm ăn vẫn không tránh được tâm trạng lo sợ ... trong thức ăn không có độc chứ?

Sau khi ăn xong uống chén trà, Minh Lan cảm thấy gần đủ rồi liền đứng dậy xin cáo lui. Bên ngoài từ lâu đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, liền gọi người đưa hòm xiểng lên xe, lộc cộc đi về phía Trừng Viên, mới một lúc đã đến. Sau khi xuống xe, Minh Lan gọi vợ Liêu Dũng giúp đỡ tháo gỡ hòm xiểng hành lý, bản thân cùng với mấy người Dung nhi ngồi kiệu mềm đi vào trong nội viện, đến qua cửa mới xuống kiệu.

Đi thẳng vào bên trong, Hồng Tiêu chỉ cảm thấy phong cảnh trong vườn rất đẹp, khắp nơi là hoa cỏ chim chóc, đình đài cầu nhỏ hồ nước, dù không đủ phú quý nhưng vẫn thừa tao nhã thanh lệ, chị ra rất là hâm mộ. Mà Thu Nương nhìn hầu gái vú già dọc đường đi đều nhẹ giọng nói nhỏ, nhìn thấy chủ nhân đi tới liền né sang một bên đứng cung kính. Vào trong sảnh Gia Hi cư, đến lúc chờ dâng trà, chị ta lại thấy hầu gái đưa trà ra vào cẩn thận, đi đứng đoan trang, cũng không có ai dám nhìn lén bọn họ một chút.

Trong lòng chị ta không khỏi rối rắm, nghe nói phu nhân mới tuổi còn nhỏ nhưng không nghĩ quản gia lại có phương pháp như vậy, chị ta có mấy phần cao hứng vì Cố Đình Diệp, phu nhân mới so với vị hồi xưa, dù là điểm nào cũng tốt hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây chị ta lại có mấy phần oán hận, sợ Cố Đình Diệp không còn cần tới mình.

Minh Lan ngồi xuống chỗ ngồi của mình, bưng trà hớp một ngụm nhỏ, sâu sắc cảm thấy ngày hôm nay lượng công việc quá nhiều, lao tâm lao lực như vậy vô cùng bất lợi cho sinh hoạt điều độ, quyết tâm tốc chiến tốc thắng lo liệu xong xuôi sự tình rồi trở về ngủ trưa.

Nàng đặt chén trà xuống, quay sang nói: “Thúy Vi, phòng ở đã thu dọn xong chưa?”

“Phu nhân đã dặn dò bao nhiêu lần rồi.” Thúy Vi đang đứng một bên hầu hạ vội vàng tiến lên cười nói, “Phòng ốc cùng người làm đều đã sẵn sàng, ngay cả nước nóng cũng sẵn sàng, chỉ còn chờ tiểu thư, dì Cùng cùng cô Thu qua lập tức có thể rửa mặt nghỉ ngơi.”

Thu Nương vội vàng đứng lên tạ lễ, Hồng Tiếu chậm một nhịp cũng đứng dậy cười nói: “Làm phiền chị rồi.”

Thu Nương liếc nhìn Minh Lan sợ hãi nói: “Tôi chẳng qua là nô tì, hầu hạ lão gia phu nhân còn không xong, sao có thể thoải mái như vậy! Phu nhân rộng lượng làm tôi sợ hãi! Có thể đến hầu hạ cho lão gia phu nhân, nô tỳ đã thỏa mãn rồi.”

Minh Lan nhẹ nhàng phát tay: “Chị đã ở bên cạnh lão gia từ xưa, chẳng qua là cho mấy đứa hầu hạ, có gì mà sợ hãi. Hơn nữa đây cũng là thể diện trong phủ.” Giọng điệu ôn hòa nhưng không cho phép phản đối, Thu Nương tạ ơn rồi ngồi xuống.

Minh Lan ngừng một lát, quay về phía Dung nhi mỉm cười nói: “Hôm nay mọi người cũng mệt rồi, ta chỉ nói ngắn gọn thôi. Trong nhà nhân khẩu đơn giản, mọi người đến cũng vui vẻ hơn chút. Dung nhi, ta định để Khấu Hương Uyển cho con ở, hỏi con trước một chút, con muốn ở một mình một viện hay là ở cùng chỗ với ta ở đây?” Cuối cùng con bé vẫn còn nhỏ, Minh Lan đến mười tuổi mới ở viện riêng.

Dung nhi vẫn cúi đầu, thân thể gầy yếu không nhúc nhích cũng không nói gì, qua một hồi lâu không thấy con bé mở miệng, Thu Nương cuống lên, nhẹ nhàng kéo con bé: “Nhanh trả lời, phu nhân hỏi con đấy.” Dung nhi ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn Minh Lan một cái, trong mắt tràn đầy ý đề phòng cùng thù địch, sau đó lại cúi đầu, cũng không nói câu nào.

Hồng Tiêu thấy không khí gượng gạo lập tức hòa giải: “Phu nhân đừng trách, Dung nhi từ lúc vào phủ vẫn như vậy, thường ngày cũng ít khi nói chuyện cùng chúng tôi, có điều trong lòng con bé rõ ràng.”

“Vậy ý của cô thế nào?” Minh Lan nhìn Hồng Tiêu, hơi nhíu khóe môi.

“Tôi làm sao dám cho ý kiến, có điều...” Cũng Hồng Tiêu đã sớm có dự định trong lòng, giờ liền cười nói: “Dung nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, ở một mình một sân viện cũng có chút cô đơn, mà nhiều năm qua không ở bên lão gia, cha con liền tâm, trời sinh có tình cốt nhục, tôi nghĩ, vẫn nên để Dung nhi ở chỗ phu nhân tốt hơn.”

Minh Lan suy nghĩ một lúc, trên mặt cũng không có vẻ gì đặc biệt, chỉ hơi gật đầu. Hồng Tiêu thấy vậy liền vui mừng, không chờ Minh Lan mở miệng đã vội nói: “... còn có một chuyện, phu nhân xin thứ cho Hồng Tiêu vô lễ. Dung nhi cuối cùng vẫn là do Thái phu nhân ủy thác cho tôi, Hồng Tiêu không dám phụ lòng giao phó, dĩ nhiên không nên xa Dung nhi...”

Vừa nói vừa lén nhìn vẻ mặt của Minh Lan. Thúy Vi đứng một bên đã không cười, mắt lạnh nhìn về phía Hồng Tiêu.

Nghe đến đó, Minh Lan không nhịn được khẽ cười lên: “Vì thế, chị cũng phải ở trước mặt tôi? Nhưng mà chị đã làm vợ lẽ, trong Trùng Viên rộng rãi, không phải là không có chỗ, tôi đã định cho chị ở một mình một viện.”

Hồng Tiêu ra vẻ rụt rè: “Ý tốt của phu nhân Hồng Tiêu sao lại không biết? Có điều không thể vì bản thân tôi thoả mái hưởng thụ mà bỏ qua việc quan trọng.”

Nghe chị ta nói rõ ràng có trật tự, cũng không biết trước đó trong bụng đã duyệt qua bao nhiêu lần, Minh Lan cảm thấy khá là khâm phục. Có điều nàng không sợ, cõi đời này đạo lý đều là do tự người ta nói, đặc biệt là chuyện trong nhà chính là ông nói ông có lý, bà nói bà có lý. Cung Hồng Tiêu dĩ nhiên có một sọt lí do muốn vào ở cùng nhưng nàng cũng không thiếu cách đáp lại. Thêm nữa nàng là chủ, có quyền cao hơn tất cả.

Nàng cũng không tin, cho vợ lẽ ở riêng một tòa viện còn có người đến nói nàng không phải.

“Như vậy không thích hợp.”

Minh Lan đang muốn mở miệng, từ bên ngoài chợt vang lên giọng đàn ông trầm thấp, khiến phụ nữ lớn nhỏ trong sảnh đều cùng quay đầu ra, chỉ thấy Cố Đình Diệp đang chậm rãi đi từ cửa hông tới, trên người còn mặc triều phục đỏ thẫm.

“Lão gia đã về.” Minh Lan dịu dàng đứng dậy, động tác rất đúng mực, rất tiêu chuẩn, khiến Cố Đình Diệp hơi cong khốe miệng sâu xa nhìn nàng một cái. Chờ hẵn ngồi xuống bên cạnh mình, Minh Lan tự mình rót cho hẵn một chén trà, mỉm cười nói: “Dung nhi trở về, em đang cùng dì Cung thương lượng chỗ ở đây.”

Cung Hồng Tiêu, Thu Nương cùng Dung nhi đều đứng dậy từ chỗ ngồi, cùng hành lễ với Cố Đình Diệp. Lễ nghi xong xuôi, Dung nhi ngẩng đầu lên ngây ngẩn nhìn phụ thân. Viền mắt Thu Nương đỏ lên, trong mắt mơ hồ có ánh lệ, xúc động nhìn Cố Đình Diệp, đầy mắt là ý quan tâm, không chịu dời ánh mắt đi. Hồng Tiêu đầu tiên là lấy làm kinh ngạc, sau đó dịu dàng nhìn Cố Đình Diệp, gương mặt xinh đẹp nhẹ nhàng cười.

Cố Đình Diệp đối với các loại ánh mắt này giống như đã thành thói quen, cũng không để ý, chỉ lẳng lặng nhìn về phía Dung nhi. Dung nhi rụt cổ lại,

lại cúi đầu xuống. Sắc mặt Cố Đình Diệp càng trầm xuống nhưng cũng không nói chuyện.

Minh Lan âm thầm than thở, tên này có thể nói ra một câu không!

“Cậu hai... Nhị gia.” Thu Nường rưng rưng nửa ngày, cuối cùng nhịn không được, giọng nói hơi run, “Thân thể ngài có khỏe mạnh không? Những năm qua không có ai hầu hạ bên cạnh, ngài ở bên ngoài sống có tốt không?”

Cố Đình Diệp đang suy nghĩ, suýt chút nữa thuận miệng muốn trả lời một hai câu, chợt nhớ tới Minh Lan đang ngồi bên cạnh, hẩn giương mắt nhìn nàng một chút, chỉ thấy trên gương mặt nàng cũng không hiện vẻ không vui, chỉ cầm bát trà khế cau mày. Hẩn giờ mới cảm thấy Thu Nường có chút thất lễ, lập tức không nhìn lại Thu Nường. Thu Nường thấy Cố Đình Diệp không những không trả lời, ánh mắt còn lạnh nhạt hơn, trong lòng lạnh lẽo.

Minh Lan không có phản ứng gì nhưng Thúy Vi đứng một bên thấy rõ, tiến lên một bước cung kính cao giọng nói: “Cô Thu, thứ lỗi cho tôi nhiều lời. Lão gia phu nhân đều đang ở đây, sao cô có thể tùy ý mở miệng nói chuyện?” Trên mặt chị ta khách khí, trong lòng lại rất là tức tối, vị này cũng là loại tiện nhân! Vừa rồi còn tự nói mình là nô tỳ, có loại nô tỳ ở trước mặt chủ tự ý nói chuyện sao!

Thu Nường kinh hoảng run rẩy, nhìn Cố Đình Diệp không giúp mình, đã thấy hẩn đang bình tĩnh nhìn phu nhân, trong lòng chị ta khổ sở, miệng luôn mồm nói: “Đều là nô tỳ không đúng, nô tỳ nhiều năm không gặp lão gia, có chút thất thổ.”

“Vừa nãy lão gia nói không thích hợp, cuối cùng là nói chuyện gì?” Minh Lan cố hết sức nhịn cơn buồn ngủ, đoan trang mỉm cười nói.

Tầm mắt Cố Đình Diệp quét qua mấy người đang đứng cúi đầu, vừa rồi Thu Nương mở miệng nói chuyện như vậy, hẳn càng kiên quyết với quyết định của mình, lạnh nhạt nói: “Ta đã nghĩ kỹ, vẫn để mấy người ở Khấu Hương Uyển được rồi.”

Câu này vừa nói xong giống như viên đá ném vào mặt hồ làm ba vị phụ nữ lớn nhỏ kinh ngạc ngẩng lên. Hồng Tiêu sắc mặt trắng bệnh, không nhịn được định lên tiếng. Cánh tay dài Cố Đình Diệp khẽ nâng, ánh mắt lạnh lùng, một luồng khí thế lạng lẽ dâng lên, mọi người không dám nói gì nữa,

Hắn trầm giọng nói: “Các người không cần phải nói. Ý ta đã quyết. Nếu ai không đồng ý có thể đi hỏi ý của Thái phu nhân.” Lúc nói hướng về phía bọn họ nhưng ánh mắt chỉ hướng về Cung Hồng Tiêu, như ẩn như hiện có mấy phần mỉa mai.

Hồng Tiêu đột nhiên rùng mình, nhớ tới chuyện cũ lập tức cúi đầu dừng lại, không hề biện hộ.

Thân hình Thu Nương như lá cây trong gió bão, ánh lệ càng đậm, giọng nói run rẩy lắm lắm nói: “Sao có thể như vậy, nô tỳ sao có thể đến ở nơi khác? Nô tỳ làm sao có thể hầu hạ lão gia phu nhân, phải xách nước, thêu thùa may vá, trực đêm...”

Nghe được hai chữ cuối cùng, trán Minh Lan lập tức hiện mấy vạch đen. Thu nữ sĩ, chị cũng đi thẳng vào vấn đề quá đi!

Quay về Thu Nương, trong mắt Cố Đình Diệp có thêm mấy phần ôn hòa: “Cô xưa nay làm việc chu toàn, chăm sóc người rất tốt...” Hắn liếc nhìn Dung nhi lại nói: “Cô đi chăm sóc Dung nhi, ta an tâm.”

Thốt ra lời này, bả vai Hồng Tiêu cứng đờ, đầu cúi xuống thấp hơn. Gương mặt Thu Nương tái nhợt lại nổi lên trăn ửng đỏ, ngượng ngùng nhìn Cố Đình Diệp, trong mắt đều là tình nghĩa sâu nặng, sau đó lạng lẽ chấp nhận sắp xếp.

Minh Lan không nhìn được liếc nhìn Cố Đình Diệp một cái, không nghĩ đến tên này sẽ nói như thế, cứ như vậy Thu Nương không chấp nhận cũng không được. Chị ta cũng không thể nói ra ‘tôi chỉ có thể hầu hạ đàn ông, không hầu hạ trẻ con.’

Sự tình cứ như thế quyết định. Thúy Vi cúi đầu, kiềm chế vui vẻ trong lòng, lập tức ân cần đưa ba vị kia đi thu xếp phòng ở. Cố Đình Diệp đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, không đợi Minh Lan mở miệng đã quay đầu nói phải đi ra ngoại thư phòng tìm Công Tôn tiên sinh rồi vội vã rời đi.

Minh Lan quyết định gác lại nghi vấn, trước về nhà rửa mặt sau đó ngã xuống giường đi gặp Chu Công đã. Từ rạng sáng sau khi rời giường vẫn bận rộn đến tận giờ Ngọ, tâm sức đều mệt nhọc, thực sự là vô cùng mệt mỏi làm Minh Lan rất nhanh đã ngủ. Khi tỉnh lại đã gần đến giờ Mùi, nàng giật nảy cả mình, bản thân lại ngủ qua ba canh giờ.

Đan Quất vui vẻ hơn hờ vừa hầu hạ Minh Lan mặc quần áo chải đầu vừa nói: “Vừa rồi chị Thúy Vi đã đến thăm qua, ba vị kia đều đã sắp xếp ổn thỏa, hòm xiềng đều thu dọn thỏa đáng. Chị Thúy Vi đã bố trí người hầu hạ bọn họ nghỉ ngơi trước, phu nhân không cần bận tâm, tất cả đều tốt.”

Minh Lan chỉ vào trán Đan Quất: “Cô ngốc, phải gọi là vợ Hà Hữu Xương, lớn như vậy mà vẫn không nghe dạy dỗ.”

Tâm tình Đan Quất rất tốt, cũng không cãi lại, tiếp tục cười ngây ngô. Minh Lan thầm thở dài, biết chị ta mấy ngày nay vẫn lo lắng chuyện này, nghĩ đến mấy người thiếp không bớt lo, lại sợ Minh Lan chịu uất ức, bây giờ ít nhất không phải để ý ở ngay trước mặt.

Sửa soạn ổn thỏa xong, Minh Lan uống ly chè xanh nhàn nhạt, hương thơm đậm đà, tâm tình thoải mái, cảm thấy ngày hôm nay đã không dễ dàng gì, liền bỏ sổ sách qua một bên không nhìn, gọi Đan Quất mang giấy bút đến định vẽ ra ít hoa văn.

Đan Quất liếc nhìn giỏ kim chỉ đặt một bên, bên trong có mấy món áo trong của Cố Đình Diệp, không nhịn được nói: “Phu nhân hay là làm mấy đồ này cho xong đã, đã qua bao nhiêu ngày rồi.”

Minh lan cầm bút mực chấm nhẹ vào mũi Đan Quất: “Cô bé ngốc không hiểu.” Nàng vừa xong tự nhiên có hứng.

“Phu nhân càng ngày càng nghịch ngợm!”Đan Quất giận kêu một tiếng, xấu hổ giậm chân, che mũi quay đầu đi rửa mặt.

Cố Đình Diệp đi vào đúng lúc nhìn thấy Minh Lan tập trung tinh thần nằm nhoài ra bàn, hẩn cố ý nhẹ bước chân đi tới gần, nhìn thấy tờ giấy trắng là nét vẽ tinh tế tả hai con chó đang tranh nhau một khúc xương, khúc xương này đặc biệt được vẽ béo tốt dày thịt. (có ai hiểu gì ko =)))

“Đây là ý gì?”

Minh Lan sợ suýt thì nhảy dựng lên, quay qua nhìn thấy vị kia hơi nhúu mày đặt câu hỏi, nàng chột dạ che tờ giấy vẽ lại, ngượng ngùng cười, “Vẽ cho vui, không có ý gì.”

Cố Đình Diệp nhìn vẻ mặt của Minh Lan, trong lòng nghi ngờ, giơ tay lôi giấy vẽ ra, nhìn kỹ càng một lúc, trên mặt đăm chiêu, ánh mắt dần dần tức giận nhìn chăm chăm Minh Lan.

Minh Lan bị ánh mắt này nhìn đến tê cả da đầu, cười ngốc ha ha một trận, áp sát tới lấy lòng. Cố Đình Diệp không chịu ngồi xuống, Minh Lan không thể làm gì đành phải nhón mũi chân giúp hẩn thay bào phục và tháo mũ quan. Cố Đình Diệp trừng mắt nhìn nàng một lúc, tựa người xuống bên cạnh giường liếc xéo nàng nói: “Em cứ vẽ tiếp đi.”

Minh Lan lấy đầu ra lá gan đẩy, rất tự giác ngồi vào bàn cầm sở sách đối chiếu thu chi tiêu dùng cho yến ẩm hôm qua. Cố Đình Diệp lặng lẽ nhìn nàng, đột nhiên nói: “Hôm nay ở phủ hầu ... tốt không?”

Minh Lan biết ý của hã, mỉm cười nói: “Mới đi lần đầu tiên, sao có thể có việc gì? Có điều, em ăn bữa cơm ở đó.” Nàng làm vẻ lo lắng, “Không có việc gì chứ?”

Cố Đình Diệp ngẩn ra cười mắg: “Giờ mới lo, có chuyện cũng không chữa được rồi!”

Minh Lan thấy tâm tình của hã tốt hơn chút ít, trong lồng ngực ôm sổ sách cười khúc khích đến gần, cẩn thận hỏi: “Mấy người Dung nhi đã đến chỗ ở, Thúy Vi sẽ lo liệu ổn thỏa. Em nghĩ nên để Hoa ma ma coi chừng bên đó, chàng nói xem?” Mấy ngày quan sát, Hoa ma ma vẫn phải dùng. Quan trọng là, bà ta do chi trưởng đưa tới.

“Em quyết định là được.” Vẻ mặt Cố Đình Diệp lạnh nhạt.

Minh Lan biết tốt nhất không nên hỏi nhưng không nhịn được trong lòng khó chịu như mèo cào, cuối cùng vẫn không dừng được mở miệng nói: “Chàng...” Chỉ nói một chữ liền dừng lại, không biết nên hỏi thế nào.

Nàng đang khó nói, Cố Đình Diệp lại tự mở miệng, mắt hã nhìn đỉnh giường gỗ đàn hương chạm hình cây lựu, giống như lầm bầm nói: “Dung nhi tính tình quật cường, từng cầm tảng đá đập vỡ chum nước lớn, là hồi bốn tuổi thôi? Hay là năm tuổi nhĩ.”

Minh Lan giật nảy cả mình: Tư Mã đập chum?!

(*) Tư Mã Quang là một nhà sử học, học giả Trung Quốc, thừa tướng thời nhà Tống. Ông là tác giả của cuối sử nổi tiếng Tư trị thông giám. Tư Mã Quang và mấy bạn nhỏ cùng chơi đùa trong vườn. Trong vườn có một chiếc chum lớn, có một cậu bé tinh nghịch, đã trèo lên miệng chiếc chum lớn đựng đầy nước, không may bị rơi vào trong chum. Bọn trẻ vô cùng sợ hãi, đưa thì trèo lên chum, giơ tay để tóm lấy, đưa thì kêu thét lên, đưa thì không biết phải làm thế nào, đưa thì chạy đi tìm người lớn, tiếng kêu cứu vang lên ầm ĩ. Chỉ có cậu bé Tư Mã Quang 7 tuổi là bình tĩnh nhất, cậu

nhanh nhẹn bê hòn đá ở bên cạnh chum, ra sức ném mạnh vào cái chum. Chỉ nghe thấy “Choang” một tiếng, chiếc chum nước bị vỡ, nước trong chum ào ào chảy ra ngoài. Bọn trẻ ban đầu rất kinh ngạc trước hành động của Tư Mã Quang, sau đó bèn nhảy nhót reo lên: “Được cứu rồi! Được cứu rồi!” Hai đứa bé có vẻ lớn hơn một chút, lập tức chạy đến bên chum, kéo đứa bé bị chìm xuống nước ra khỏi chum. Lúc này, người lớn cũng kịp đến, thấy đứa bé đã được cứu thoát, thở phào nhẹ nhõm, khen ngợi Tư Mã Quang là một cậu bé thông minh, dũng cảm.

“Nếu sau này để con bé trở mặt nhìn con của tôi và em, có lẽ sẽ càng khó chịu.” Ánh mắt Cố Đình Diệp sâu thẳm, “Tôi đương nhiên sẽ yêu thương con cái của em hơn con bé, đây là đương nhiên, cần gì phải làm bộ làm tịch nữa.”

Minh lan nhìn Cố Đình Diệp sửng sốt: Anh giai à, anh cũng quá thành thật rồi.

“Sau này... tìm cho con bé một cuộc hôn nhân tốt.” Cố Đình Diệp khẽ than, “Đọc sách cho tốt, quản lý việc nhà, em cần dạy thì dạy một chút, không cần cũng thôi. Con bé chỉ cần học được bản lĩnh của Thu nương, học thêu thùa tính sổ, sau đấy ở nhà chồng có thể tạm qua ngày.”

Minh Lan lập tức ngồi ở đầu giường, con mắt mở to nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn của người kia một lúc lâu.

Cố Đình Diệp thật sự là một người thông minh. Dung nhi xuất thân không rõ ràng, không phải dòng chính không phải con trưởng không được yêu thương, con gái như vậy đối với mẹ cả không có tính uy hiếp, chỉ cần mẹ cả đầu óc rõ ràng tâm địa không xấu, về cơ bản sẽ không làm khó con bé. Chờ sau khi trưởng thành thêm một phần đồ cưới tiền đi là được, lại còn được danh tiếng, cũng không có gì khó khăn.

Nếu Cố Đình Diệp tỏ ý bảo vệ thương hại Dung nhi, ngược lại sẽ chọc cho mẹ cả không vui. Mẹ cả đã muốn cố tình làm khó một đứa trẻ, đàn ông phần lớn không thể bảo vệ được chu toàn. Điểm này Cố Đình Diệp nhận thức sâu sắc.

Thu Nương làm đại nha hoàn trong phòng con trai dòng chính Hầu phủ, tố chất cá nhân tuyệt đối là qua cửa, nói ra sợ là so với mấy cô chủ nhà bình thường còn tốt hơn chút. Dung nhi chỉ cần có thể học được chút bản lĩnh này, lại mưa dầm thấm đất chút khí thế nhà cao cửa rộng, cũng có thể ra gặp người rồi.

Hơn nữa, nếu thật sự học thành tầm mắt cao, có thể ngược lại sẽ hại con bé.

Có điều tất cả những điều này phải dựa trên điều kiện tiên quyết, Minh Lan neho mắt nhìn người kia ____ hăn sao có thể biết rõ nàng đầu óc rõ ràng, tâm địa không xấu? Biết đâu nàng lại là người rất xấu xa.

Minh Lan âm thầm cắn răng, chột nổi lên ý xấu, nàng rất muốn một lần làm mẹ kế độc ác để hăn nhìn.

“... Như vậy Thu Nương cũng coi như được nhờ.” Cố Đình Diệp lại nhẹ nhàng thêm nửa câu, từ đầu đến cuối hăn không hề nhắc đến Cung Hồng Tiêu.

Lẽ nào hăn muốn ghi Dung nhi vào danh nghĩa Thu Nương, vậy hăn vì sao vừa nãy không trực tiếp nâng Thu Nương lên làm lẽ? Còn có, Hồng Tiêu thì làm sao bây giờ? Tâm tư Minh Lan xoay vòng nửa ngày, mới nghĩ đến chuyện này đã ra chuyện khác, khi nàng lần thứ hai nghiêng ngẫm nhìn Cố Đình Diệp đột nhiên có chút rõ ràng, phần chấn một trận, sau chỉ cúi đầu càn cù tiếp tục xem thu chi.

Cố Đình Diệp mơ hồ nhận ra Minh Lan vui vẻ, hung ác trừng mắt nhìn qua, nhẹ nhàng néo khuôn mặt của nàng, ra vẻ nghiêm khắc giáo huấn:

“Em đặc ý cái gì! Nói, có phải không vui vì Thu Nương đến đây?”

Minh Lan bận bịu nghiêng mặt né tránh, rất quang minh chính đại nói thẳng: “Không sai, em không thích người em mới gặp mấy lần nhìn thấy thân thể em.” Phạm vi hoạt động của hầu nữ quá rộng rãi rồi.

“Chỉ có như vậy?” Cố Đình Diệp không vui nhướn lông mày.

“Đương nhiên.” Minh Lan cho là chuyện bình thường, còn chỉ vào mũi Cố Đình Diệp cười hì hì trêu nói: “Chồng em từ nhỏ đến lớn chị ta đã nhìn quen rồi, em thì chưa từng.”

Trên mặt Cố Đình Diệp hiện lên màu hồng đáng ngờ, cũng không biết là cáu kỉnh hay giận dữ, giận vì bị thấy hết hay là do vợ đáng hận, chỉ rầu rĩ quay lưng về phía Minh Lan. Minh Lan thấy hấn giận thật cũng không tiếp tục trêu ghẹo, chỉ uốn éo tới lui sau lưng hấn giống như con cá ra vẻ lấy lòng. Lừa gạt một hồi Cố Đình Diệp mới quay mình lại nằm.

Minh Lan nhanh chóng lôi kéo hấn nói chuyện: “Chuyện trên triều đình đã bàn bạc ổn thỏa cùng Công tôn tiên sinh?”

“Ừ.” Người kia không có tinh thần ừ hử.

“Không có gì phiền toái chứ?”

Cố Đình Diệp dừng nửa khắc mới chậm rãi nói: “... Hôm nay trong triều đình, có người tố cáo lão Cảnh, nói ông ta kết giao quyền quý bừa bãi, bại hoại kỷ cương, tư lợi riêng. Hoàng thượng răn dạy lão Cảnh một trận ngay tại chỗ.” Hấn dừng lại một lúc, “Năm xưa ở Bắc Cương, lão Cảnh làm gương cho binh sĩ, vết thương trên người giờ còn chưa hồi phục.” Nói đến đây có vài phần thổn thức, hấn lại nói: “Tôi sao lại không biết Hoàng thượng có điều khó nói, chẳng qua là cảnh cáo thôi, Lão Cảnh cũng thật là!”

“Vậ à” Minh Lan chậm chạp đáp lại.

Việc này nàng cũng có nghe chút tiếng gió.

Nói thẳng ra không có chút nào bất ngờ. Sai lầm của đồng chí lão Cảnh thời kiến quốc ở Đảng ta rất thường gặp, cả đời cần cù thật thà trung thực thành thật, đến nơi phồn hoa lại không chịu được thử thách của viên đạn bọc đường. Cố Đình Diệp xuất thân là công tử thế gia, có đến bảy cô tám dì thân thích bạn cũ cũng đành, vậy mà hắn vẫn còn trốn đông trốn tây gắng sức biết điều. Lão một mình ở đất Thục xuất thân võ tướng nhà nghèo, lại giống như mở chợ, cả ngày người ra vào nhà đông như trẩy hội, đây không phải là cổ tình cung cấp tư liệu sáng tác thực tế cho Ngự sử ngôn quan.

“Cũng không thể trách lão Cảnh.” Cố Đình Diệp không nhịn được muốn thay đồng chí nói một hai câu, “Ông ta cũng không phải muốn kết giao quyền quý, phần lớn là anh em thân thích trong quân tới cửa, ông ta cũng không chống cự được” Tiếc là quyền quý trong kinh thành đều có con cháu dòng chính hoặc dòng thứ ở trong quân.

“Em nói xem?” Giải thích mấy câu xong, Cố Đình Diệp theo thói quen hỏi Minh Lan.

Thực ra Minh Lan cũng không thông cảm cho đồng chí Cảnh nhưng nàng cũng không tiện nói thẳng.

Nàng liếc sắc mặt Cố Đình Diệp, vầy vầy sổ sách trong tay giọng điệu dẫn đo: “Ngoại viên có Hách quản sự, Phan quản sự, nội viện có vợ Liêu Dững, vợ Vương Quý, phía dưới còn có mấy quản sự cùng một đám hầu già hầu gái.”

Cố Đình Diệp hơi nhú mày, thể hiện không hiểu. Minh Lan cười tiếp tục nói: “Em cảm thấy, nếu bọn họ mấy người đều tình thâm ý trọng, nghĩa vững như vàng, tình sâu hơn biển,” nàng thở ra, “... vậy chủ mẫu là em cũng không cần lăn lộn nữa.”

Trên thế giới này tất cả lãnh đạo đều thích thuộc hạ thẳng thắn trung thành, không thích giao hảo kết bè cánh. Đạo lý này Cố Đình Diệp đương nhiên rõ ràng, chỉ có điều trong lòng hắn vẫn chưa hoàn toàn coi ‘Bát vương gia’ quá độ thành ‘Quân vương’ mà thôi.

Cố Đình Diệp không thể giữ mặt nghiêm túc nữa mà bật cười. Hắn vừa cười đã như lên cơn, lôi Minh Lan như bắt lợn con kéo lên giường, ôm vào trong ngực cao giọng vừa cười lớn vừa xoa nắn một trận.

Từng trận cười mơ hồ truyền ra cửa viện, sắc mặt Thu Nương liền tái nhợt. Đan Quất cười rất khách khí, cũng rất giả tạo nói: “Cô Thu, nếu cô có việc gấp, tôi liền thay cô vào thông báo.”

“Không, không, không có gì chuyện quan trọng, tôi liền trở về.” Thu Nương liên tục xua tay, lão đảo lui ra khỏi Gia Hi cư.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Liên Quan Tới Phương Pháp Giáo Dục Con Ngoài Giá Thú, Cùng Với Phân Loại Của Phòng Mama

Con người là loại sinh vật hoài niệm, luôn canh cánh trong lòng những chuyện mình chưa làm được hoặc chưa hoàn thành trong quá khứ.

Nếu như ông trời cho Phòng ma ma cơ hội trọng sinh, bà ta nhất định phải xuyên qua trước hoặc sau đám cưới của lão phu nhân, hoặc là dứt khoát làm hồng vụ hôn nhân này, hoặc là phải chinh chết cái nhóm tiểu yêu tinh kia. Mỗi khi nhớ tới những chuyện này, Phòng ma ma đều hận không thể lôi mấy vị vợ lẽ không an phận của ông cụ Thịnh từ trong mộ ra để cho bà ta luyện tay nghề. Mà kết quả của tâm niệm này chính là...

“... Sau đó Thu Nương liền vội vã rời đi.” Sau bữa cơm chiều, Tiểu Đào nhân lúc Cố Đình Diệp đi thư phòng vội vã kể lại chuyện buổi chiều Thu Nương vừa đến Gia Hi cư.

Minh Lan còn chưa tỉnh táo, nàng nỗ lực nhấp nháy mắt “Vậy thì sao?”

Chỉ là có chút không an phận thôi, muốn cùng chủ nhân kiêm người đàn ông xa cách đã lâu của mình nói chuyện tâm tình một chút, đáng tiếc cảnh còn người mất. Tập Nhân vẫn là Tập Nhân đó nhưng Cố Đình Diệp đã không còn là anh Bảo ngày xưa. (*)

(*) Tập Nhân là hầu nữ của Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

“Việc này không đơn giản!” Đan Quất đứng bên cạnh, chỉ tiếc sắt không rèn thành thép khẽ nói. Minh Lan bị dọa giật mình một cái.

“Cô ta sao lại biết lão gia hồi phủ lúc nào? Làm sao lại trùng hợp như vậy. Lão gia vừa bước vào cửa chân trước, chân sau cô ta đã đến rồi, rõ ràng cô ta cho đứa hầu đứng ở cửa nhìn chăm chăm, có tin tức là chạy đi báo!” Mắt Đan Quất sáng lên, suy luận logic không chệ vào đâu được, “Hừ, hừ, giờ mới là ngày đầu tiên! Cô ta lấy đâu ra người sai khiến, làm sao biết lão gia sẽ đi đường kia!”

“Cho nên...” Minh Lan giúp chị ta tiếp tục.

Đan Quất khẽ nghiêng quai hàm: “Chị Thúy Vi nói, cô ta lập tức đi thăm dò. Mấy người kia sau khi vào Khấu Hương uyển, dì Cùng cùng Dung nhi thật sự nghỉ ngơi, Thu nương này lại lên đi tìm Lại ma ma nói chuyện! Hừ! Chẳng có đứa nào yên ổn cả!” Khuôn mặt xưa nay vốn đôn hậu của chị ta giờ lại đầy căm phẫn.

“Như vậy thì có thể làm sao?” Minh Lan bật cười nói: “Lại ma ma cùng Thu Nương vốn là cùng đến từ chỗ Thái phu nhân, bọn họ muốn nói chuyện cũng không tính là có lỗi, ngay cả thật sự dò hỏi tin tức; trừ khi phải cấm cửa cả Khấu Hương uyển, bằng không mấy người bọn họ muốn đi ra vườn hay ra con đường kia, ngay cả tôi cũng không thể xen vào. Chỉ cần gác cổng của viện này nghiêm ngặt chút là được.”

Muốn móc nối với nhau thì cũng đã móc nối xong rồi, có điều, nàng cũng chẳng sợ bọn họ móc nối với nhau nhé.

Tiểu Đào ngơ ngác buồn bã: “Chẳng lẽ không có biện pháp trị bọn họ?”

“Chỉ là đứng ở đường nhìn chăm chăm, hoặc là tìm một vị ma ma nói chuyện, cũng không tính là phạm lỗi gì.” Minh Lan lắc đầu nói, “Không dừng lại gây sự đâu đâu, không chỉ mất công vô ích mà còn làm cho người ta chế giễu, nói tôi không dung được người. Bây giờ đã có nội quy trong

nhà trong viện, chỉ cần thật sự phạm sai lầm, muốn xử lý còn không phải là vô cùng dễ dàng?”

“Nếu như bọn họ không phạm sai lầm, chỉ làm người ta ghê tởm?” Đan Quất phản ứng rất nhanh.

Minh Lan cười gượng, phun ra một câu: “Như vậy, cũng chỉ có thể bị bọn họ làm cho buồn nôn.” Ở cái thời đại này có mấy bà vợ cả không bị vợ lẽ làm cho buồn nôn, cá biệt ai có tính tình nhạy cảm mạnh mẽ, còn dễ dàng thổ huyết.

Chuyện buồn nôn rất nhanh đã xảy ra.

Vừa mới sáng ngày hôm sau, Minh Lan còn đang trên giường mè nheo, Cung Hồng Tiêu cùng Thu Nương đã mang theo Dung nhi đến thỉnh an, Đan Quất cùng Tiểu Đào bị luống cuống tay chân, thế nào cũng phải sửa soạn cho Minh Lan xong để đi gặp người.

“Xin thỉnh an phu nhân.” Hồng Tiêu nhẹ nhàng cúi chào, một thân áo bối tử màu hồng đào hoa văn thạch lưu vô cùng diễm lệ, chị ta ngẩng đầu nhìn thấy Minh Lan mặc áo gấm màu xanh lam đậm như hồ nước sâu, nổi bật dung nhan trong suốt mỹ lệ như ngọc, trắng nõn lại đoan trang, dáng người mảnh mai yếu điệu, chị ta không nhịn được khen, “Ở phủ hầu vẫn thường nghe người ta khen ngợi phu nhân có tướng mạo xuất chúng, giờ chuyển về Trùng Viên, tôi cũng coi như là có phúc. Sau này ở chung với phu nhân học một chút lễ nghi, sẽ không mang một thân tục khí.” Nói xong chỉnh chỉnh xiêm y trên người.

Minh Lan sờ búi tóc lưng bùng của chính mình, vừa nãy vội vàng không mang hoa cài, nhìn lại vẻ mặt chân thành của Hồng Tiêu, nàng có chút không biết nói gì, lạnh nhạt nói: “Tôi thấy chị mặc trang phục vô cùng đẹp, hơn nữa... tôi có lúc cũng mặc đồ màu sắc như thế này..”

Hồng Tiêu có phần ngượng ngùng, lùi lại ngồi xuống trên ghế.

Thu Nường ở bên cạnh thấy Đan Quất bưng một bát nước chè xanh vào, liền vội vàng đứng lên, nhận chén trà từ bên trong khay cung kính đưa tới bên Minh Lan: “Phu nhân xin mời dùng trà.” Minh Lan gật đầu, đỡ lấy chén trà nhẹ nhàng hớp một ngụm. Đan Quất cúi đầu vánh môi, quay người vào buồng trong thu dọn cùng Tiểu Đào.

Con mắt Minh Lan đảo đến Dung nhi, chỉ thấy con bé cúi thấp xuống, rụt cổ ngồi một chỗ. Minh Lan không nhịn được hỏi: “Dung nhi, con vừa sang chỗ ở mới, đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

Dung nhi ngơ ngác ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Minh Lan có chút do dự không hiểu, sau đó cúi đầu vẫn chưa trả lời. Thu Nường cuống lên vội vàng nói; “Phu nhân thu xếp vô cùng tốt, giường chiếu đệm chăn đều thượng hạng, mấy người hầu hạ cũng tận tâm, đêm qua tôi ngủ cùng Dung nhi ở một phòng, con bé cả một đêm không dậy lần nào.”

Minh Lan nhìn chị ta mỉm cười: “Chẳng trách lão gia vẫn nói chị là người chu đáo.”

Thu Nường bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt có ánh lệ ghen ngào: “Tôi chỉ sợ phụ sự giao phó của lão gia.”

Hồng Tiêu có mấy phần lúng túng, trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, chỉ có ngón tay không ngừng quần quanh dải lụa bên hông có phần buồn bực.

Minh Lan lại uống thêm một hớp trà lớn, cổ hết sức nhịn xuống một mội do phải dậy sớm, tùy ý cười nói: “Sau này không cần thỉnh an sớm như vậy, chúng ta ở đây ít người, cũng không cần nhiều quy củ. Từ mai giờ Thìn hai khắc mới tới.” Vẫn nên tám giờ sáng đi làm.

Ánh mắt Thu Nường tha thiết, vội vàng nói: “Như vậy làm sao được? Biết là phu nhân thương chúng tôi, có điều chúng tôi cũng không thể làm rối loạn quy củ như vậy, hơn nữa lão gia chưa sáng đã vào triều, phu nhân

phải hầu hạ lão gia đương nhiên không nghỉ ngơi, chúng tôi sao lại quá phận như vậy?”

Minh Lan quần, nàng có khi nào vì hầu hạ Cố Đình Diệp vào triều mà bỏ ngủ nướng buổi sáng, có điều việc này số người biết cũng không nhiều.

Tiểu Đào ở bên trong không nhìn được, gần như muốn lao ra hét lên ‘Cô mới rối loạn quy củ, cả nhà cô đều rối loạn quy củ’, bị Đan Quất ở phía sau liều mình ngăn cản, sau đó hai người bọn họ nghe thấy giọng nói ôn hòa của Minh Lan: “Cũng không phải không đến thỉnh an, chẳng qua là muộn giờ một chút mà thôi, chuyện này chúng ta vẫn có thể làm được! Hơn nữa chưa tính những chuyện khác, chỉ là đứa nhỏ Dung nhi này đang tuổi lớn lại gây yếu như vậy, nên điều trị cho tốt đã.”

Ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Dung nhi. Đầu Dung nhi cúi càng thấp, gần như muốn chôn vào trong đầu gối, dáng điệu vụng về thiếu lễ độ. Minh Lan hơi nhíu mày, giống như vô ý nhìn sang Hồng Tiêu một cái, nàng khẽ mỉm cười hòa nhã nói: “Con bé đã tám tuổi rồi, cũng không thể kém hơn Nhàn nhi mới năm tuổi chứ, sau này có thân thích khách khứa tới chơi, nhìn thấy Dung nhi như vậy nên nói như thế nào.”

Bả vai Dung nhi run rẩy một lúc, không ngẩng đầu lên.

Hồng Tiêu với Thu nương đều mặt đỏ tía tai, đứng lên cùng nhau nhận tội. Thu Nương kinh hãi lúng túng, luôn miệng nói: “Đều là tôi sơ suất.” Hồng Tiêu nhẹ giọng nức nở nói: “Phu nhân nghĩ xem, trước đây... ôi, cũng không cần nhắc nữa, giờ đến ở với cha mẹ mình rồi, nhất định có thể dạy dỗ tốt.”

“Trẻ con đều thích ngủ, điều dưỡng tốt, lại cho ăn ít đồ ăn bổ dưỡng, khuyên bảo nhẹ nhàng, thêm vào vận động, tự nhiên sẽ dần dần khá hơn.” Minh Lan ung dung thông thả gạt nắp chén trà, “Buổi sáng để con bé ngủ thêm một lúc, chờ ăn điểm tâm xong mọi người tỉnh táo rồi tới thỉnh an

cũng không muộn. Sau này tôi sẽ cho người đưa mấy món đồ hằm sang, hai người phải cẩn thận cho Dung nhi ăn. Thu Nương, chuyện này phải làm phiền cô.”

Thu Nương gấp gáp lên tiếng, liên tục đáp vâng.

Minh Lan lại chuyển sang Hồng Tiêu, sắc mặt ôn hòa nói; “Đứa bé này năm tuổi đã đến bên cô, bây giờ con bé đã đọc viết chưa? Biết bao nhiêu chữ rồi? Đã đọc xong ‘Tam tự kinh’ rồi chứ?”

Hồng Tiêu giờ mới run lên, nhìn Minh Lan rồi lại nhìn sang Dung nhi, há miệng quanh co nói: “Cái này... chuyện này... Dung nhi thân thể không tốt, tôi cũng không dám thúc ép, giống như... hình như... đoán chừng biết được mười chữ.”

Mặt Minh Lan mang mấy phần bất ngờ, Hồng Tiêu kinh hoảng đứng ở một bên, không dám nói lời nào. Minh Lan nén giận nói: “Nhà chúng ta như vậy, coi như không so được với cô Đình Xán của con bé đầy bụng thi thư, Dung nhi cũng không thể có mặt mà như mù đi. Các cô chưa đến, tôi đã nghe người ta nói dì Cùng cùng Thu Nương là đến từ nhà dòng dõi thư hương, rất có tri thức hiểu lễ nghĩa. Tôi lúc đó đã nghĩ, Dung nhi nhà chúng ta thật may mắn, có thể được dì dạy dỗ bên người như vậy, sau này ngôn ngữ cử chỉ ổn thỏa, biết đọc sách biết chữ là không cần lo rồi. Nhưng mà, bây giờ...”

Nàng thở dài một hơi, ánh mắt chỉ trích đảo qua, nhìn chăm chăm Hồng Tiêu đang không nhắc nổi đầu lên. Minh Lan ngừng một chút tiếp tục nói: “Chuyện trước kia coi như bỏ qua, cô phải chiều cố một chút! Lễ nào sau này thân thích bạn bè tới, Dung nhi cũng vẫn như vậy? Cũng không thể nhốt trong nội viện cả đời không cho gặp người.”

Hồng Tiêu bị quả trách không nhắc đầu lên nổi, hôm qua cô ta vừa nói cái gì mà ‘Thái phu nhân giao phó’ vân vân, hôm nay liền bị cái tát. Thu

Nường càng không dám thở mạnh. Giọng điệu Minh Lan hơi cứng lại, uy nghiêm nói: “Dung nhi với ta sợ như người lạ, đó là lẽ thường. Nhưng mà con bé cùng các cô đã ở cùng bao nhiêu năm. Hai người các cô đã chịu giao phó rồi, phải gách vác trách nhiệm!”

Hồng Tiêu cùng Thu Nường nơm nớp lo sợ đáp lời, Minh Lan lại nhắc nhở vài câu mới cho người đưa ba vị về Khấu Hương uyển. Tiều Đào cùng Đan Quất giờ mới thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Đan Quất tùm tùm cười đi ra, cầm trên tay mấy chậu hoa, vừa đem đến cho Minh Lan vừa nói: “Chính là ngày trước, dì Lâm trước mặt Phu nhân chưa bao giờ dám mở miệng ngậm miệng nói quy củ, bọn họ đúng là gan lớn! Phu nhân nên dạy dỗ bọn họ, nếu không bọn họ coi người nhân hậu nhẹ dạ mà bắt nạt.”

Minh Lan thở dài bất đắc dĩ, nàng thực ra rất ghét lấy thế dè người, nhưng có mấy người hình như lại thích loại đối đãi này, người phải lớn giọng tức giận với bọn họ, nếu làm ngược lại còn cho bọn họ được đà lấn tới. “Sau này chỉ có thể đến chính Thềm thôi...” Nàng hơi tiếc nuối thở dài. (7 giờ sáng đó)

Đan Quất giờ mới sừng sộ lên quở trách: “Không phải tôi nói cô! Từ sau khi gả đến đây, ngày tháng cô trôi qua cũng quá lười nhác rồi, trước đây ở nhà mẹ đẻ cũng không thoải mái như vậy. Sau này cô phải chuẩn bị tinh thần! Bao nhiêu người nhìn chăm chăm cô phạm sai lầm đấy!”

Nhìn gương mặt Đan Quất tràn đầy ý chí chiến đấu, Minh Lan không khỏi ngượng ngùng.

Nhanh đến giờ Ngọ, Cố Đình Diệp dời nha môn hồi phủ, Minh Lan giúp hân cởi triều phục đổi qua đồ hàng ngày, lại gọi người bày cơm lên giường bên cửa sổ, trên giường từ lâu đã trải lụa là cùng bông cây hương bồ, đón gió lạnh cùng hương hoa cỏ vào. Hai vợ chồng cùng ăn cơm vừa bày lên,

Cố Đình Diệp nhấp một nhúm rượu nhạt lại cười nói: “Sáng nay khỏe không?”

“Rất tốt.” Minh Lan nhấp nháy mắt, “Lần đầu tiên trong đời em có người thỉnh an.”

Cố Đình Diệp nhìn trên má nàng có nét hồng nhạt nũng nịu liền cười nói: “Đây có gì khó đâu? Sau này chúng ta sinh mười bảy mười tám đứa con trai, chờ bọn chúng lớn lên cưới vợ xong, đều đến thỉnh an em, còn phải lần lượt xếp hàng từng người, chẳng phải rất náo nhiệt?”

Minh Lan lườm hằm một cái nói: “Không phải chàng mang thai mười tháng, chàng khua môi múa mép một cái là có à?” Nàng cũng không phản đối sinh con, nhưng nàng muốn đảm bảo thân thể bảo dưỡng tốt, phải biết thời cổ đại không có khoa sản, nàng cũng không định sinh một đứa bé liền mất đi nửa cái mạng.

Cố Đình Diệp trầm giọng, mặt mày khiêu khích: “Tôi cũng không chỉ động mồm thôi đâu.”

“Đang lúc ăn cơm đây!” Minh Lan giờ mới đỏ mặt lên.

“Thực sắc tính dã (ăn uống trai gái đều là ham muốn của con người), vợ nói hay lắm.” Cố Đình Diệp thản nhiên nói.

Minh Lan trừng mắt nhìn hằm một lúc, chính mình bị chọc trước, bật cười: “Chàng! Chàng!....Ôi, con gái chàng nếu có được nửa da mặt dày của chàng thì tốt rồi!”

Vẻ mặt Cố Đình Diệp dần tối lại: “Dung nhi... Vẫn như vậy?”

“Không nói lời nào, không để ý đến ai, lớn như vậy không đọc sách biết chữ, cũng không học thêm thừa may vá, giao tiếp với người ngoài càng không cần phải nói, giống như không có ai quản vậy.” Minh Lan trầm

ngâm, “Chàng nói lúc nhỏ con bé tính tình rất mạnh mẽ, bây giờ sao lại ủ rũ uể oải như vậy, nghĩ đến lúc trước... Ấy... Mấy năm qua.... Giờ đến chỗ chúng ta rồi, có thể từ từ dạy dỗ.”

“... Mạn Nương vẫn luôn là người đàn bà tàn nhẫn quyết liệt.” Khóe miệng Cố Đình Diệp hơi lộ ra nét mỉa mai, lại nói: “Em định làm thế nào?”

“Nhiều cách.” Minh Lan gọn gàng nói, “Chờ con bé lớn rồi, tự nó phải nghĩ cho rõ ràng, trên đời này không ai có thể chống lại thời gian, một tháng, một năm, đến mấy năm, luôn có thể dần tốt đẹp lên. Em đã phân phó, để Thu nương chăm nom ăn mặc sinh hoạt thường ngày, cho dì Cung trông nom chuyện đọc sách học lễ nghi, trước tiên điều dưỡng thân thể, chờ con bé lớn hơn chút có thể mời thầy đến dạy.” Nàng là người hiện đại, không phải qua mười năm đã lẫn lộn thành khuê các cổ đại sao.

Cố Đình Diệp cau mày, thực ra chính hắn cũng không có biện pháp gì. Từ nhỏ mỗi khi hắn không nghe lời hoặc nổi nóng, Cố lão hầu gia trực tiếp dùng côn trúc. Con gái cũng không thể như vậy.

Về mặt Minh Lan có mấy phần bất đắc dĩ: “Xưa nay thiên kim tiểu thư phần lớn là nuôi mà thành, cơm ngon áo đẹp cung phụng, lăng la tư lự đắp đống, lại có người hầu hạ cung kính, nơi ở bồi dưỡng khí chất, dưỡng di thể [‘], tự nhiên có thể dần dần trở nên quý phái, có uy thế, có thể diện, dần dần biến đổi là tốt rồi.”

[‘] Địa vị, hoàn cảnh thay đổi khí chất, nuôi dưỡng, chăm sóc thay đổi thân thể – Đây là lời Mạnh Tử, trích Tận Tâm Thượng, tiết 36, câu 1) Đại học viết: Tâm quảng, thể bàn. (Chương. 6, 4)

Cố Đình Diệp hơi gật đầu lộ ý tán thành. Lời này của Minh Lan dù hơi thô nhưng cực kỳ có lý, hơn nữa đều có thiện ý. Hắn mỉm cười nói: “Chỉ sợ con bé tính tình quật cường, không chịu hiếu kính em.”

“Em không cần con bé hiếu kính.” Về mặt Minh Lan không cho là đúng.

Cố Đình Diệp sững sốt, một lúc lâu sau trầm giọng nói: “Em không cần nản lòng, hiếu thuận với mẹ cả là lẽ nghi, con bé nếu không hiếu thuận với em, tôi sẽ nghiêm khắc trừng phạt nó!”

“Chàng nghĩ đi đâu vậy! Em không phải có ý đó.” Minh Lan bật cười nói, “Em cũng sẽ không dạy dỗ trẻ con, chẳng qua...” Vẻ mặt nàng đoan chính, thành khẩn nói, “Em chỉ hy vọng con bé hiếu được, người ta sống không nên vì giận dữ, không vì chán nản, lại càng không nên vì oán hận, mà là vì phải sống thật tốt. Con bé còn cả đời phải trải qua, tương lai còn sinh con dưỡng cái, chuyện quá khứ không phải do con bé gây ra, cũng không nên giống như người già nhớ mãi quá khứ không buông. Trời đất bao la, biển rộng mênh mông, lòng dạ rộng rãi, tầm mắt nhìn xa, ngày tháng mới có thể dần trôi qua.”

Trong lòng Cố Đình Diệp giống như thông suốt mở ra, hai mắt tỏa sáng, nhìn không được khéo miệng nhếch lên. Một tay hẫ kéo Minh Lan ngồi trên đùi mình, ôm vòng eo nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve, giọng nói tràn ngập ý cười, cúi đầu nói: “Dù em hay ồn ào với tôi, dọa dẫm tôi, còn hay lừa gạt tôi nhưng tôi từ xưa đến giờ vẫn biết, lòng dạ em rất ngay thẳng.”

Minh Lan nghiêng mắt nhìn sang, làm ra bộ dáng vui vẻ: “Chàng đây là đang khen em sao?”

Nhưng lời này nói xong thật lâu không thấy Cố Đình Diệp nói gì, nhìn thấy hẫ hình như có chút ngơ ngẩn nhìn vạt áo Minh Lan, ánh mắt ngẩn ngơ không còn sắc bén như mọi khi. Minh Lan vỗ vỗ hai má hẫ: “Làm sao vậy?”

Cố Đình Diệp giờ mới phục hồi tinh thần, tay ở trên ngực Minh Lan xoa bóp hai cái, lại xoa nhẹ nhẹ thêm ba cái thở dài nói: “Không biết từ lúc nào, em hình như lớn thêm không ít thịt.” Tay còn ở trên ngực nàng lưu luyến qua lại.

Minh Lan cực kỳ xấu hổ, mặt lập tức đỏ như trứng tôm, che chắn ngực vắn vẹo muốn chạy trốn lại bị Cố Đình Diệp tóm trở về. Minh Lan lại thò tay cù vào chỗ buồn trên lưng người kia, hai người cười ha hả ngã ra ồn ào trên kháng, cuối cùng Thịnh nữ hiệp không địch lại được Cố tướng quân, bị người kia đặt lên trên kháng hôn một hồi lâu.

Đến lúc Tiểu Đào đi vào còn nhìn thấy môi Minh Lan có chút sưng đỏ, chị ta không khỏi lấy làm lạ: chẳng lẽ đồ ăn bị nóng?

Ăn cơm xong, hai vợ chồng ngồi chơi ván cờ, rồi chuẩn bị ngủ trưa. Tiểu Đào cùng hai đứa hầu nhỏ thu dọn bàn ăn, bưng bát đĩa đi đến đình viện đã thấy Đan Quất ở cách đó không xa đang ngăn một người nói chuyện.

Đan Quất mỉm cười vô cùng hình thức: “Cô Thu...”

“Em gọi chị là Thu Nương đi, em nếu không chê chị cũng gọi em là em Đan Quất.” Thu Nương vội nói.

Trán Đan Quất co rút một cái, trên mặt tiếp tục mỉm cười: “Chị Thu Nương, giờ lão gia sợ là đang ngủ trưa, chị nếu có chuyện quan trọng muốn gặp lão gia, em thay chị đi bẩm báo.”

“Ngủ trưa?” Sắc mặt Thu Nương mờ mịt, “Ngài không thường nghỉ sau giờ Ngọ mà.”

Quai hàm Đan Quất mím vì phải kiên cường duy trì nụ cười: “Cái này em cũng không biết, chẳng qua là từ lúc phu nhân chúng ta vào cửa, lão gia chỉ cần rảnh đều sẽ ngủ trưa một lát.”

Thần sắc Thu Nương buồn bã, trong tay kéo bọc quần áo nhỏ, ngón tay siết chặt. Đan Quất hừ lạnh hai tiếng trong lòng, xoay người vào trong buồng đi thông báo. Minh Lan vừa giúp Cố Đình Diệp thay áo khoác, nghe được lời báo, lông mày Cố Đình Diệp nhíu lại nhưng vẫn nói: “Cho cô ta vào đi.”

Thu Nường lúc đi vào đã thấy Cố Đình Diệp mặc một thân áo dài trắng như tuyết, không kiên nhẫn ngồi ở mép giường nói: “Có chuyện gì?”

“Cái này... lão gia... nhiều năm không thấy ngài, em... em...” Thu Nường vừa nghe giọng nói đã biết không ổn, liếc mắt nhìn Minh Lan đang ngồi ở đầu giường chỉnh triều phục, trong lòng khó xử nói quanh co mấy câu lại không nói ra nguyên do gì. Cố Đình Diệp không kiên nhẫn nói thẳng: “Rốt cuộc có chuyện gì? Mau nói ra!”

Thu Nường đành phải nói ngắn gọn: “Mấy năm nay em có làm cho lão gia một ít xiêm y tất hài, nhưng mà đã vài năm không gặp, chỉ sợ không vừa, muốn nhờ lão gia thử xem có mặc vừa hay không.”

Minh Lan cố gắng nhịn cảm giác khinh thường, tiếp tục chuyên chú sửa sang lại xiêm y, còn bỏ chút thời gian cười ôn hòa với Thu Nường.

Cố Đình Diệp xem nhẹ, trách cứ nói: “Chút việc nhỏ đấy nói cũng mất nửa ngày! Mấy năm trôi qua cô sao lại không nhanh nhẹn như xưa? Để sau đi tìm mấy món đồ của ta so không phải là xong rồi? Ta sao thừa thời gian mặc thử từng cái.”

Minh Lan mỉm cười nói: “Thu Nường lo lắng như vậy, Tiểu Đào nghe thấy không?” Tiểu Đào đang canh giữ cửa ở buồng trong cười thật thà nói: “Nghe được, cô Thu từ giờ về nếu phải so xiêm y cứ tới tìm tôi, tôi sẽ đưa cho cô.”

Thu Nường khổ sở trong lòng, không nói được gì, chỉ có thể đáp lời liên tục.

Cố Đình Diệp nói với Minh Lan: “Tôi giờ Mùi phải ra ngoài, qua buổi trưa gọi tôi dậy.”

Minh Lan quay sang nhìn đồng hồ nước, dịu dàng đáp “Được, chàng nhanh nghỉ một lát cho thoải mái tinh thần, công việc sau cũng rõ ràng

hơn.”

Khóe miệng Cố Đình Diệp hơi có ý cười, dịu dàng nhìn lại Minh Lan: “Em cũng đừng có ngủ quên.”

Minh Lan mặt dày cười: “Chính là dù em có ngủ quên vẫn còn có mấy đứa Đan Quất Tiểu Đào.”

Hai người một hỏi một đáp giống như vợ chồng gia đình bình thường nói chuyện, yên lặng bình thản nhưng lại đẹp đẽ vô ngần.

Thu Nường chua xót trong lòng, nhịn không được xen mồm nói: “Em trông cho lão gia phu nhân, em sẽ đánh thức lão gia.”

Cố Đình Diệp nhìn chị ta nhú mày nói: “Không phải bảo cô đi chăm sóc Dung nhi sao, cô như thế nào...!” Muốn trách cứ nặng nề mấy câu nhưng nghĩ ở trước mặt Minh Lan để cho Thu Nường chút mặt mũi, liền dừng lại.

Thu Nường xuất thân là thị tỳ, giỏi nhất là nhìn mặt đoán ý, biết Cố Đình Diệp đang không vui, chị ta cũng không dám ở lại, nói thêm mấy câu rồi nhanh chóng lui ra ngoài, cẩn thận từng bước đi xa.

...

Bên trái tòa nhà ở nhà bên, Lục Chi lườm mắt nói: “Chị cũng thật là còn thay cô ta thông báo! Chị hồ đồ sao?”

Đan Quất hung hăng đáp trả: “Tôi mới không bị hồ đồ! Cô ta không phải cả ngày nhớ thương lão gia sao, tôi đặc biệt cho cô ta đi vào, lão gia còn vui vẻ với cô ta sao? Hừ! Nằm mơ!”

Lục Chi giờ mới hòa hoãn sắc mặt: “Vị kia đáng vẻ mặt mũi đều có vẻ thật thà, tôi còn tưởng chị bị lừa đấy.”

“Làm sao có thể?” Đan Quất mắt nhìn phía đối diện thấy Thái Hoàn đang đứng cùng Thu Nường, mắt chị ta lộ nét nguy hiểm, “Trước kia cô ta còn nhăn nhó nói cái gì với chúng ta ‘san sẻ với phu nhân’. Tôi nhớ vào! San sẻ cái quỷ gì! Thấy lão gia đối xử tốt với phu nhân, cô ta thêm thường, nổi lên ý niệm xấu trong đầu, cô ta có chút tâm tư này người ngoài chưa ai nhìn ra sao! Phòng ma ma đã nói rồi, không có việc gì mà tiếp cận đàn ông đều là có tâm tư riêng, hể là cái loại vội vàng muốn làm hầu nữ vợ lẽ đều là đồ dê tiện!”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Sách Lược Đối Phó Đối Với Chuyện Gây Buồn Nôn Liên Tục Xảy Ra

Hồng Tiêu cùng Thu Nương đến không được mấy ngày, Minh Lan ngạc nhiên phát hiện người quan tâm đến chuyện giường chiếu của Cố Đình Diệp thực sự không ít.

Ngày nào đó, Lại ma ma hăng hái chạy đến, đầu tiên là mở miệng nịnh nọt khen Minh Lan giống như đóa hoa, nói đến lúc Minh Lan tê cả lỗ tai mới vào chủ đề chính “... phu nhân trẻ tuổi, sợ là không biết, nhà công khanh như chúng ta vợ cả vợ lẽ cũng phải có quy củ. Phu nhân xem lúc nào rảnh rồi xếp ra cái lịch để lão gia thay phiên đi các phòng nghỉ ngơi, sau này trong nhà tất cả đều thái bình!”

Minh Lan hồi lâu không nói gì, trong đầu nàng vô cùng tức giận, nháy mắt ánh mắt lạnh như băng bắn thẳng sang. Nụ cười Lại ma ma đông cứng lại trên mặt, lo sợ không dám mở miệng. Bà ta nhìn sắc mặt Minh Lan khó coi cười lấy lòng: “Phu nhân đừng trách tôi nhiều chuyện, tôi cũng vì phu nhân mà suy nghĩ, tránh cho phu nhân phải mang cái tiếng ‘ghen tị’.”

Minh Lan cười gằn trong lòng, thật sự cho rằng nàng cái gì cũng không hiểu sao, lại có thể hiên ngang ức hiếp nàng như vậy?! Vợ cả vợ lẽ thay phiên thực chất là để đề phòng vợ lẽ, sợ chồng bị u mê mà làm ra cái chuyện sủng thiếp diệt thê, nói đơn giản là để ràng buộc người đàn ông không chuyên sủng cưng chiều vợ nhỏ mới ra cái quy củ ràng buộc như vậy.

Nhưng mà trên thực tế, quy củ kiểu này cũng không có bao nhiêu gia đình giàu có quán triệt.

Minh Lan không dễ gì mới thu được ánh mắt lạnh như băng, bày ra vẻ mặt cười nhạt: “Tôi thật không biết quy củ này, ma ma nếu đã biết, tôi liền hỏi mấy câu. Năm đó vị phu nhân đầu tiên của lão hầu gia có từng xếp cái lịch ngày như vậy?”

Lại ma ma giờ mắc kẹt, lúc bà Tần lớn còn đó, đừng có nói vợ lẽ hầu ngữ, đến con ruồi cái lão Hầu gia quá cố cũng không chạm vào.

Minh Lan hỏi lại: “Phu nhân Bạch thị và thái phu nhân hiện giờ có từng sắp xếp không?”

Lại ma ma ghen hòng không nói ra lời. Bạch thị không cần nói, chính là bà Tần nhỏ mang tiếng hiền lành cũng chưa từng sắp xếp cái này.

Minh Lan bắt đầu cười lạnh: “Vậy chị dâu lớn của tôi, em dâu Năm trong phòng có từng làm việc này không? Ma ma có từng khuyên bảo chưa?”

Lại ma ma nói không ra lời, đứng tại chỗ đi không được ở cũng không xong, vẻ mặt so với khóc còn khó coi hơn.

Minh Lan lạnh nhạt nói: “Hóa ra ma ma chỉ ‘quan tâm’ một mình tôi.”

Lại ma ma giờ mới biết phiền toái. Vị phu nhân trẻ tuổi này tâm tư tinh thông, đối đáp lợi hại, so với chủ mẫu bình thường khó lừa gạt hơn. Bà ta kinh hoảng muốn quỳ xuống. Minh Lan đánh mắt qua, Tiểu Đào phát chương ‘Ứng trảo công’, miễn cưỡng ngăn cản lại. Minh Lan mỉm cười vô cùng mềm mại: “Ma ma quý giá, ta không nhận nổi.”

Lại ma ma không khỏi đổ mồ hôi lạnh trên trán, ngay lập tức cũng không nói ra được cái gì.

Tiền người ra cửa xong, Đan Quất cực kỳ tức giận: “Phu nhân, cũng không thể cho qua như thế. Bọn họ quá là bắt nạt người!” Tiểu Đào nhanh chóng nghĩ ý xấu: “Chúng ta tìm sai lầm của bà ta, phạt nặng bà ta một lần, tốt nhất là đánh gậy một trận, ai bảo bà ta không yên thân!”

Vẻ mặt Minh Lan bình tĩnh siết chặt nắm tay, cũng không biết đang suy nghĩ gì, một lúc lâu sau mới nói nhỏ một câu: “Quả nhiên là lợi hại, nếu tôi thật sự ác độc tàn nhẫn bán bà ta đi, chỉ sợ trúng ý của bên kia. Bà ta càng muốn gây chuyện ở bên này, tôi càng phải ‘hòa hợp êm thấm’.”

Đan Quất cùng Tiểu Đào hai mắt nhìn nhau không hiểu rõ. Minh Lan ngẩng đầu hỏi: “Lại ma ma ở trong phủ gần đây có cùng người khác tranh chấp? Hoặc là cãi nhau?” “Sao lại không có?” Tiểu Đào kể lể, “Mấy vị ma ma kia đều ỷ lại đã từng hầu hạ trường bối, lỗ mũi còn cao hơn trời, không có gì làm liền thích trách phạt người ta mấy câu, khoe khoang thân phận của mình! Lại ma ma lại càng đáng ghét, lại đúng lúc con cháu đang sa sút, lại đi tìm chuyện phiền phức, kết không ít thù.”

“Vậy thì tốt.” Minh Lan lạnh nhạt nói.

Buổi chiều hôm sau, Minh Lan liền đề bạt vợ Vương Ngũ, cho chị ta lĩnh một mảnh đất hoang bên rừng trồng trọt.

Người trên dưới trong phủ đều không hiểu, công việc này béo bở như vậy bao nhiêu người muốn tranh, vợ Vương ngũ kia xưa nay ngang ngược không quen luôn cúi, sao lại đến phiên chị ta? Thực ra việc này Minh Lan định để cho chồng Thúy Vi, ai biết Hà Hữu Xương kia ở ngoại viện học làm quản sự đang thấy hứng thú liền từ chối. Trong khoảng thời gian ngắn Minh Lan không có ứng cử viên thích hợp nên kéo dài đến giờ.

“Vợ Vương Ngũ kia muốn đến tạ ân.” Thúy Vi đi vào bẩm báo.

Minh Lan khoát tay áo hỏi ngược lại một câu: “Chị khẳng định chị ta là thích hợp nhất?”

“Tôi cùng Thôi ma ma đã để ý nhìn, người trong nội viện này chị ta coi như là tốt nhất.” Thúy Vi gật gù, “Mồm miệng lạnh lợi, thẳng tính nhưng vẫn rõ ràng, cũng có mấy phần nhanh nhẹn. Tôi đã hỏi xung quanh, chị ta ở trong phủ nhân duyên không tệ, phần lớn là do bất bình mới cùng Lại ma ma âm ỉ. Có điều, tôi cũng gặp người chưa lâu, không nói được có tật xấu khác không.”

“Nào có chuyện mười phen vện mười.” Minh Lan cười khổ, “Chẳng qua là tạm thời dùng chị ta một thời gian, chị ta làm được liền để cho chị ta làm luôn. Nếu không được lúc nào cũng có thể thay.”

Đan Quất ở cửa cẩn thận nhìn xung quanh, quay người nhỏ giọng nói: “Phu nhân yên tâm, đêm qua không phải chúng ta đã nhìn lại hồ sơ rồi sao? Vợ Vương ngũ dù chưa từng làm qua việc nhà nông nhưng chồng chị ta đã từng làm ở thôn trang. Mấy người khác dù am hiểu chuyện trồng trọt nhưng lại hay gây xích mích, không biết đúng mực.”

Minh Lan gật đầu quyết định nói: “Thúy Vi, chị bảo chị ta không cần phải tạ ơn. Chỉ nói với chị ta hai câu. Một là phải thành thật làm việc, không được để người ta bắt được chỗ sai, tôi sẽ nhìn kỹ. Hai là...” Minh Lan khẽ mỉm cười, “Lại ma ma là người của Hầu phủ, tính tình vô cùng tốt, làm người lại hiền lành, chị ta phải kính trọng. Những việc khác cái gì cũng không cần nói.”

Ánh mắt Thúy Vi sáng lên, lập tức gật đầu đi ra ngoài. Đan Quất cũng hơi rõ ràng. Chỉ có Tiểu Đào đang liêu mạng với đám gấm vóc vụn trên giường ngơ ngác: “Này có thể thành sao?”

Minh Lan chậm rãi nói: “Nếu thật sự là người thông minh sẽ rõ ràng. Sau ngày hôm nay mọi người không nhắc lại chuyện này nữa câu. Nhìn thấy Lại ma ma cũng phải ôn hòa, quyết không được cãi nhau. Có chuyện gì chỉ cần báo cho ta.”

Hai đứa trẻ trông đồng loạt đáp lại.

Ánh mắt Thúy Vi không tệ, vợ Vương Ngũ quả nhiên là người khôn ngoan.

Chị ta vừa bận rộn công việc vừa gây hấn cãi nhau với Lại ma ma, vậy mà công việc cũng không chậm trễ, rất có chừng mực. Người trong phủ có chút sáng mắt sáng lòng cũng dần hiểu rõ. Trước kia cũng chỉ tránh mặt Lại ma ma, bây giờ không nhẫn nhịn nữa, mỗi khi có việc gì là cả một đám người chen nhau đi tới chằm chọc Lại ma ma, từ chuyện chồng bà ta đi đánh bài uống rượu đến chuyện con gái lớn nhà bà ta gả cho một lão nhà giàu bụng phệ óc bã đậu, trò cười nào cũng có, vân vân mây mây.

Lại ma ma tức giận đến run rẩy cả người lại không thể làm gì, một người khó chống lại số đông, coi như có kéo thêm Điều ma ma giúp đỡ vẫn là địch nhiều ta ít, khả năng kém xa. Gào lên như khóc tang, gào không lớn như người ta lại bắt đầu động tay chân, ầm ĩ đến tóc tai toán loạn, đầu đầy mồ hôi như trò hề. Hơn nữa Lại ma ma đến cùng là đã lớn tuổi, tức giận đến tím mặt, nghẹn không hít thở được, chân tay run rẩy.

Lúc này Minh Lan sẽ gióng trống khua chiêng đi mời đại phu, nấu thuốc an ủi, ném ra ít bạc trắng lóa, sau đó lại ‘lời ít ý nhiều’ trách cứ mấy vị vú già kia mấy câu, phạt không nặng không nhẹ mấy người cầm đầu, coi như ‘giảng hòa mâu thuẫn nhỏ’.

Chờ Lại ma ma chậm rãi khỏe lên lại lặp lại quy trình kể trên lần nữa.

Đợi đến lần thứ ba đi Thái phu nhân thỉnh an, Thái phu nhân không nhận được hỏi một câu: “Lại ma ma ở chỗ con có tốt không?”

“Tốt lắm.” Minh Lan yêu kiều cười khẽ, “Lại ma ma là người mà ngài đã từng dùng, sao có thể không tốt.”

“Nhưng ta sao lại nghe nói... bà ta thường cùng người ta cãi nhau?” Thái phu nhân chần chừ nói.

Minh Lan mỉm cười: “Nào có chuyện như vậy! Chẳng qua là Lại ma ma quản việc chặt chẽ, đối với người phía dưới có chút nghiêm khắc, khó tránh khỏi bị tranh cãi một hai câu.” Chủ đề xoay ngoắt một cái, Minh Lan đột nhiên nói, “Nếu nói là có việc, Lại ma ma quả thật có chút chuyện.”

Ánh mắt Thái phu nhân lóe lên, không chút biến sắc hỏi: “Chuyện gì?”

Minh Lan bất an nhỏ giọng nói: “Đều là con không chú ý thân thể Lại ma ma, nghĩ đến bà nói cho cùng là lớn tuổi, con lại còn phiền phức bà quản này quản kia, làm bà mệt bị bệnh. Đã mời về hai vị đại phu, một là Tề lão đại phu ở Huyền Thảo đường ở nam thành, một là vị Sùng đại phu do Trịnh phu nhân nhỏ (em gái anh Thẩm & hoàng hậu đó) tiến cử. Bọn họ đều nói người lớn tuổi không thể lao tâm khổ lực, còn bị bức bội nữa. Ôi... làm sao bây giờ? Nếu bà thật sự có chuyện con làm sao ăn nói với ngài?” Minh Lan liên tục nhỏ giọng tạ lỗi.

Thái phu nhân vẻ mặt cả kinh chợt lóe ánh mắt. Thiệu phu nhân nhìn Minh Lan đang tự trách ôn tồn nói mấy câu: “Em dâu đừng giữ trong lòng, hai vị đại phu này chị đều biết, y thuật y đức đều vô cùng tốt. Lại ma ma cũng coi như có phúc. Nói nữa xưa nay quản gia nào có chuyện không bị chọc tức. Chính là chị đây, trên có mẹ chồng coi chừng dưới có em dâu giúp đỡ vậy mà trước kia cũng bị người dưới gây bức không ít.”

Thái phu nhân làm mặt từ ái mỉm cười nói: “Chị dâu con nói đúng, con đừng để trong lòng.” An ủi Minh Lan mấy câu lại thử dò xét, “Nếu Lại ma ma thực sự không dùng được, không bằng ta lại cho con thêm mấy người...?”

“Xem ngài kìa!” Vẻ mặt Minh Lan thoải mái, giả vờ tức giận, “Con có rất nhiều người giúp đỡ, mấy người Dung nhi lại rất yên tĩnh. Mấy vị ma

ma giúp đỡ con cũng sắp được hai tháng rồi. Chính là con có vô tích sự đến mấy, chẳng còn không quản được một mẫu ba phân ruộng kia?! Cách ngày lại hướng về phía ngài xin cái này cái kia, người không biết có khi lại bảo nhà mẹ đẻ con không biết dạy con gái. Con sau này cũng không còn mặt mũi ra ngoài gặp người!”

“Con bé này!” Thái phu nhân giống như bị trêu rất vui vẻ, chỉ vào Minh Lan cười không ngừng. Thiệu phu nhân cũng che tay áo hơi mím môi, Chu thị cười vui vẻ nhất nhưng ánh mắt chị ta lại không ngừng nhìn sang Thái phu nhân.

...

“Không tranh cãi tí nào?”Huyền đại thái thái khẽ nói.

Một vị con dâu trẻ cười nói: “Không chỉ không tranh cãi trong phòng còn có từng trận tiếng cười rất là hòa hợp.”

Huyền đại phu nhân liếc nhìn cửa sổ đóng chặt, thở một hơi thật dài khen ngợi: “Vị em dâu họ này của tôi quả nhiên ghê ghớm. Bác gái gặp đối thủ rồi. Nếu không phải Điền ma ma lên báo lại cho tôi, tôi còn thực sự cho rằng bọn họ không có việc gì.”

Cô dâu kia giống như vừa chạy cuống về, cầm khăn không ngừng lau mồ hôi, nói khẽ: “Trường Viên bên đó giống như có hàng rào vây, không dễ hỏi thăm. May mà chị thấy Lại ma ma mời đại phu có chút quái lại, sai người đi hỏi Điền ma ma.”

“Vị em dâu này cũng quá cẩn thận, coi như truyền ra ít lời thì có làm sao?” Huyền đại phu nhân cười nheo mắt, “Cô ta chu toàn như vậy, bây giờ bên ngoài ai mà không khen cô ta rộng lòng, đối xử tử tế với nô bộc!”

“Tôi thấy Lại ma ma chỉ cần dứt khoát không để ý mặt mũi làm ầm lên!Dù sao cũng còn hơn là bị khinh bỉ như vậy.Nghe nói bà ta cũng đi

nhận tội nhưng đều bị Diệp nhị phu nhân đuổi trở về!” Vị con dâu nói.

“Cô thì biết cái gì?!Nguyên nhân bên trong sao có thể nói rõ ra!”Huyền phu nhân trừng chị ta một lúc cười nói, “Chẳng lẽ Lại ma ma còn có thể đến phủ hầu kêu oan, nói Diệp nhị phu nhân vì bị bà ta khuyên vài câu muốn thê thiếp thay phiên nên giận, sau đó xúi giục người bên dưới chèn ép bà ta?Ha ha, lời này nếu như nói ra, mặt mũi của Lại ma ma cũng coi như vứt.”

“Cô chủ quý ời, dạy tôi đi, sao lại có thể như vậy?”Nàng dâu kia ngạc nhiên nói.

Huyền đại phu nhân càng nói nhỏ: “Chị nhìn trong phủ chúng ta, có nhà nào thê thiếp thay phiên? Chị dâu cả Dương giống như ở góa vậy, nhưng chị ta thật sự muốn chia ngày cũng phải do người kia đồng ý thân cận chứ?” Chị ta cười đến vui vẻ, “Mẹ chồng tôi, thím năm từng này tuổi rồi, còn có mấy bà vợ lẽ đã mất súng ái nữa. Nên sắp xếp ngày tháng thế nào? Lại ma ma nói lời này ra coi là thật hay không coi là thật. Nếu coi như là thật, các bà vui vẻ, trong phủ lại nổi sóng gió!”

“Thì ra là vậy, vẫn là cô chủ thông suốt!”Vị con dâu bày ra bộ dáng kính phục, tiện thể thêm hai câu, “Coi như cô chủ có xếp ngày tháng, lão gia nhà chúng ta cũng không chịu đi.”

Huyền đại phu nhân mặt mày hớn hở, rất hưởng thụ: “Nói nữa, bây giờ hai người bên kia còn đang tân hôn như mỡ thêm vào mật, Lại ma ma lại còn đi gây hấn. Nếu như còn ồn ào ra ngoài, người ta sẽ không nói vị em dâu kia nửa câu không đúng, ngược lại sẽ trách Lại ma ma tìm quả hồng mềm để bóp, cả nhà đẩy con dâu không đi khuyên cô nào, lại chỉ đi ‘khuyên’ nàng dâu mới? Con trai trưởng còn chưa ra đời đã muốn tăng ngày trong phòng cho vợ lẽ? Nếu như thật sự như vậy, bác gái cả kia liền không thể nói nên lời rồi. Ha ha, người là bác ta cho, nếu cái gì cũng không

nói chỉ nhìn người ta diễn trò, danh tiếng tốt của bác ta cũng coi như hồng hân.”

Vị con dâu kia cũng cười làm lành: “Nói như vậy Lại ma ma coi như xong rồi?”

“Bà ta nếu như thông mình thì nhanh chóng thu lại, đừng có đi ra ngoài mà mất mặt, việc này sẽ nhạt dần. Nếu không như vậy, ha ha ha, em dâu cũng không phải đã nói, ma ma là Thái phu nhân cho, trừ khi phạm vào ‘việc lớn’ gì đó, nếu không thì chỉ cần kính là được.”

Nàng dâu kia gật đầu liên tục, lại nịnh nọt thêm một trận. Huyền đại phu nhân vui vẻ rồi lại lẩm bẩm nói: “... Chiêu này của bác cả coi như vô dụng, không biết em dâu làm gì để trị hai vị kia.”

Vị chị dâu của Minh Lan dự đoán rất chính xác, có một số việc Minh Lan không thể không quan tâm, bởi vì gần đây Trừng Viên rất náo nhiệt.

Lại nói, mấy vị vợ bé thời cổ đại nếu không được sủng ái thì thật sự không dễ gì nhìn thấy chồng. Từ ngày đầu tiên thành an xong, Minh Lan liền nói rõ, nàng từ nhỏ theo bà nội lễ phật đã quen thanh tịnh, vì thế mỗi lần thành an, hỏi xong việc cần hỏi, nói xong điều cần nói, Minh Lan sẽ bưng trà tiễn khách. Cho nên bọn họ thường không chờ được đến lúc Cố Đình Diệp hồi phủ.

Mà cho đến giờ, Cố Đình Diệp không có ý đi đến ngủ chỗ mấy người kia. Minh Lan đương nhiên cũng không hồng nào đi giúp dẫn mối. Bọn họ cũng không thể gửi tin nhắn qua di động ‘a lô, honey à, ở bên vợ chắc là chán lắm rồi, đến bên giường em đi’, cũng không thể ra trước cửa ra vào lảng lơ quăng ra ánh mắt quyến rũ ‘Sweetheart à, cho anh niềm vui bất ngờ này’.

Nếu như Dung nhi là con trai, Thu Nương với Hồng Tiêu còn có thể tranh thủ cơ hội Cố Đình Diệp dạy bài cho con mà gặp mặt, đương nhiên

Cố Đình Diệp có đầy đủ chữ nghĩa để dạy không là chuyện khác.

Trải qua mấy ngày không có cơ hội cùng người kia gặp mặt, hai người bắt đầu u oán.

Hồng Tiêu vẫn còn biết điều, biết mình không được Cố Đình Diệp ưa thích, liền chỉ trốn ở trong phòng, cả ngày nghĩ cách để Dung nhi nói nhiều thêm hai câu. Mà Thu Nương lại không chịu được, vui vẻ chạy qua đường trước Gia Hi cư chờ, còn từng chặn Cố Đình Diệp hai lần. Đáng tiếc gã sai vật hai bên quá là không thức thời, mở to bốn con mắt vô tri sáng quắc nhìn chăm chăm. Thế này làm sao Thu Nương có thể bày tỏ tình cảm.

Lại thêm mấy lần nữa, Thu Nương tạo hình kinh điển không khác nào ‘hòn vọng phu’, khiến không ít người nhìn thấy, dần dần truyền ra tiếng bóng gió. Nữ nhân trong nội viện thăm mắng hai câu ‘lẳng lơ’, lại châm biếm thêm hai câu nữa là coi như xong. Nhưng mà ngoại viện có mấy người lưu manh mồm miệng không sạch sẽ nói ra liền khó nghe, cái gì mà ‘muốn đàn ông đến hồng rồi’, ‘nhanh ba mươi đi, ba mươi như sói’, ‘lão gia không đi chịu tội một lần, sợ là muốn tìm biện pháp khác’...

Hết cách rồi, đàn ông không cưới được vợ đều khá là giàu trí tưởng tượng.

Người ngoại viện truyền đi những lời này cũng không coi là nhiều, đến lúc truyền đến nội viện đã là nhiều ngày sau.

Thu Nương sau khi biết, khóc lớn một trận, suýt nữa muốn đi tìm chết. Đan Quất nhanh chóng đi truyền báo, Minh Lan giận tím mặt, lập tức dặn dò tra xét, tìm ra mấy người nói lung tung, xử phạt nặng một trận, bán đi hai tên hạnh kiếm xấu, còn lại đều cắt hai tháng bạc, lại trối lại đánh hai mươi gậy.

Mọi người thấy Minh Lan uy thế như vậy, đều biết nặng nhẹ, bên ngoài bên trong viện đều không dám bàn luận chuyện nhà của chủ nhân.

Phạt xong tôi tớ, Minh Lan lập tức lôi Thu Nường đến chất vấn.

Thu Nường tự biết mình mất mặt lập tức quỳ xuống, khố sở van xin nhận sai. Minh Lan lạnh lùng nói: “Lão gia trước mặt tôi bao nhiêu lần khen cô, nói cô phúc hậu biết lễ, hiếu lòng người. Cô đến đây mới bao nhiêu ngày liền náo loạn như thế, học được tật xấu ở đâu đấy?”

Thu Nường liên tục rập đầu lạy, khóc nước mắt giàn giụa: “Tôi nhất thời bị mê muội, nhiều năm không gặp lão gia, vô cùng nhớ...”

“Cô nhớ hay không nhớ tôi không xen vào.” Minh Lan ngắt lời chị ta, nói thẳng: “Cô thật sự không suy nghĩ, giờ lão gia ngồi ở vị trí cao, bao nhiêu người nhìn chăm chăm. Những lời bần thiêu này nếu một chút truyền ra ngoài của Trừng Viên chẳng phải thành chuyện cười trong nhà lão gia không nghiêm?! Lại để cho một đứa hầu ngỗ ngược khắp cả phủ, đuổi theo chặn đàn ông!” Thế này là đói khát đến mức nào chứ.

Thu Nường khóc vật ra trên nền đất, Minh Lan kiên quyết lên tiếng: “Cô bây giờ không phải tới thỉnh an, Tiểu Đào, đưa ‘Tâm Kinh’ cho cô ta, quay về chép một trăm lần, lúc nào chép xong quay trở lại!”

Nhìn bóng lưng Thu Nường oan oan ức ức, Minh Lan giận cũng không có chỗ trút. Nàng chưa từng che giấu cho người có hạnh kiểm xấu, cho nên tối muộn hôm đó liền kể lại đầu đuôi cho Cố Đình Diệp, còn thở dài: “Cũng tại em trị gia không nghiêm, nếu như ở bên nhà họ Thịnh, bên trong có thể nào cũng đâu có ai dám truyền ra ngoại viện? Thị phi của chủ nhân cũng dám nghị luận? Đến giờ em mới biết vì sao bà nội nhà em nói phu nhân quản gia giỏi giang, ôi... Thực sự không hề dễ dàng.”

Trước đây đối với Vương thị nàng cũng hơi hơi xem thường, bây giờ bản thân nàng quản gia mới kính nể bản lĩnh Vương thị.

“Chuyện không liên quan đến em!” Cố Đình Diệp trầm mặt, “Em quản gia mới mấy ngày, có bản lĩnh cũng không thể một sớm một chiều là thành!

Em cứ xử phạt nặng, chỉnh đốn cẩn thận một phen đi.” Dừng một chút, hần lạnh nhạt nói, “Thu Nường càng ngày càng không hiểu chuyện.”

Âm thanh rất bình tĩnh nhưng Minh Lan biết hần tức giận thật sự mới có thể như vậy. Minh Lan đi đến nhẹ nhàng nắm nhoài lên bả vai người kia, dịu dàng nói: “Cũng không phải cái gì quá mức, là người sẽ luôn phạm sai lầm. Lần này chị ta biết sai, sau này sẽ tốt thôi.”

Cố Đình Diệp kéo Minh Lan ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng xoa tóc dài đang buông xõa của nàng, trong phòng yên lặng một hồi lâu, hần mới lộ nét cười nhạt, thổi mạnh vào mũi Minh Lan đùa nói: “Tại sao lại chép Kinh Phật? Không phải nên sao cái gì mà ‘Nữ tặc’ sao?”

Minh Lan đắc ý nói: “Em đã nghĩ từ sớm, nếu có người hỏi em liền nói Thu Nường được em ảnh hưởng, có ý hướng Phật, em đây là đang giúp chị ta khai sáng! Tránh cho có người lại lấy chuyện thị phi trong phủ chúng ta ra nói.”

Cố Đình Diệp ngẩn ra, liền cao giọng cười lớn, cười đến rung lồng ngực, con người đen nhánh tràn đầy ý vui vẻ, trán tựa vào đầu Minh Lan lại nghiêm trang nói: “‘Kinh Tâm’ số chữ quá ít, cũng không quá dày. Ở Phủ Cần Nhiên có gần nửa bộ ‘Đại Tàng Kinh’ bản sao, tên kia năm đó còn lấy ra luyện chữ ngồi chép lại, để tôi mượn hộ em! Mượn trọn bộ!”

Minh Lan hít một hơi lạnh: “Phu quân, chàng có biết trọn bộ ‘Đại Tàng Kinh’ có bao nhiêu bộ bao nhiêu cuốn bao nhiêu chữ không?”

Cố Đình Diệp không biết không có tội, vẻ mặt thản nhiên: “Không biết.” Hần chỉ biết bộ kinh thư này có vẻ rất trâu bò.

Minh Lan không nói gì, quyết định xóa nạn mù chữ cho đồng chí Cố, than thở: “Nói thế này, nếu Thu Nường mỗi ngày không ngừng viết, đồng thời có thể không hoa mắt run tay mà sống đến bảy mươi tám mươi tuổi, vừa vắn đủ cho chị ta sao đến mồ yên mả đẹp.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Bia Đờ Đạn Bị Kinh Sợ

Thu Nường mắt đỏ hoe trở về Khấu Hương uyển. Dung nhi đang ngủ ở buồng trong. Chị ta vừa thấy Hồng Tiêu liền rơi lệ, hai người tốt xấu gì đã làm bạn nhiều năm, cũng tính là chị em cùng chung hoạn nạn, liền dẫn nhau vào chái phòng nói chuyện.

“Để cho em chê cười rồi.” Thu Nường lau nước mắt vô cùng đau lòng, “Đều là chị không phải, khiến cho lão gia bị người ta gièm pha.”

Hồng Tiêu thầm mĩa mai trong lòng ‘bị chê cười rõ ràng cũng chỉ có mình chị’, ngoài miệng lại nóng nảy nói: “Sao có thể trách chị, lão gia cùng chị thân thiết từ nhỏ! Lão gia với chị không thể giống với người ngoài, phu nhân sao có thể rõ ràng. Chị cũng đừng giữ trong lòng, phu nhân không phải đã nói rồi, lão gia trước mặt phu nhân cũng từng khen chị! Đây là bao nhiêu thể diện.”

Thu Nường rưng rưng thở dài, qua một lúc lâu mới nói: “Chị đã là hoa tàn bướm chê, chẳng lẽ còn có thể tranh giành với phu nhân, chẳng qua là muốn nhìn một chút lão gia sống có ổn không, phu nhân vẫn còn trẻ tuổi, chị sợ chăm sóc không chu đáo, làm thua thiệt lão gia ...”

“Ai dám nói gì, chúng ta chờ nhiều năm như vậy làm sao có thể có hai lòng, phu nhân thật quá đa nghi rồi.” Hồng Tiêu cùng thở dài, cùng Thu Nường rơi lệ nói chuyện một hồi lâu mới cùng trở về nhà.

“Chị ta đi rồi?” Một đứa hầu gái chải tóc song hoàn đứng dậy đón, chỉ thấy con bé mặt mày thanh tú, xinh đẹp khả ái. Hồng Tiêu vào nhà đi thẳng đến bên giường mỹ nhân nằm xuống: “Trở về chếp kinh, Ngũ Nhân đâu?”

Kim Hi cười rót trà cho Hồng Tiêu: “Còn có thể đi đâu, đoán là đi tìm người rảnh rồi nói chuyện phiếm.”

“...Nói tới chị Thu kia, cũng là người rất thú vị.” Hai mắt Hồng Tiêu nheo lại, bưng chén trà, trên mặt lộ nét suy tư, “Nói chị ta ngu xuẩn, đúng là vô cùng ngu xuẩn, lại vẫn không nhìn ra lão gia bây giờ sớm không phải là cậu Hai ngày xưa, vừa vào phủ đã đi tìm, lại còn nhờ Lại ma ma hỏi thăm. Nên nói chị ta thông minh, nhưng mà giới giả vờ ngây ngốc, làm bộ vụng về hiền hậu, qua nhiều năm như vậy vẫn bình an chờ ở đây.”

Kim Hi nói khẽ: “Đúng nha, nếu không phải vậy cô chủ chúng ta cũng không dung được chị ta.”

Hồng Tiêu lộ vẻ châm biếm: “Ngay cả trước đây cũng chưa chắc lão gia đã thích chị ta, chẳng qua là y vào mình hầu hạ từ nhỏ, bày ra bộ dáng nô tì trung thành lo lắng cho chủ nhân để lão gia nhớ tình cảm ngày xưa. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua sớm đã thay đổi rồi! Thông minh thì lúc này nên mau mau đi nịnh nọt phu nhân, còn tưởng vẫn như trước đây sao.”

Thu Nương rốt cuộc là không phải làm nghề văn thư, lại càng không dám viết linh tinh, tiến độ không khỏi có phần chệch choạc, dù múa bút thành văn cũng phải mất hai ngày mới chếp phạt xong, ngày thứ ba đem bài tập đi thỉnh an Minh Lan. Minh Lan chỉ nói mấy câu ‘chú ý hành tung’, nói xong bản thân cũng cảm thấy vô vị, việc này coi như bỏ qua.

Ngày hôm sau, Minh Lan mới biết vì sao mình lại buồn bực không vui, hóa ra là thân thích tới của.

Đan Quất theo thường lệ khơi bếp lò nhỏ nấu nước đường đỏ cùng trà thảo dược cho Minh Lan, Tiểu Đào đến chỗ Cát ma ma lấy một túi muối ăn

nóng, bọc mấy lớp giấy dầu cùng túi vải, cuối cùng phủ một lớp nhung dày để Minh Lan quần lên bụng.

Cả hai ngày Minh Lan đều mệt mỏi dựa trên giường, nhìn phong cảnh xa xa đẹp như vẽ qua cửa sổ, ánh mắt u buồn, tựa như lau sậy bên hồ, đáng vẻ yếu điệu mảnh mai... Ấy, nếu như trên tay cầm tập thơ chứ không phải sổ sách thì tốt hơn.

Thân thể không khỏe, sổ sách cũng không nhìn ra cái gì, Minh Lan nhớ tới một chuyện gấp gáp khác, bởi vì lời đồn đãi gây ra sóng gió, vợ Liêu Dũng kín đáo nhắc nhở Minh Lan. Tổng hợp đại ý, trong phủ đàn ông ế vợ nhiều, bất lợi cho việc ổn định đoàn kết.

Dựa theo chế độ thân khế độc ác thời phong kiến, hễ là người hầu của Trùng Viên, bất luận có cha mẹ anh em hay không hôn phối đều phải qua chủ nhân đồng ý. Minh Lan phân phó, người nào có hôn ước có thể tới báo lại, còn mấy người không có ai quản, Minh Lan gọi Đan Quất mang hồ sơ đến, thêm vào vợ Liêu Dũng giảng giải, so sánh công việc cùng nhân phẩm, dựa trên nguyên tắc phân phối tài nguyên mà ghép đôi.

Mới nói mấy câu nam cưới nữ gả, Đan Quất liền đỏ bừng mặt né tránh đi ra ngoài. Tiểu Đào tràn đầy phấn khởi muốn tiếp tục nghe bị Thúy Vi coi thường mà phải đi ra ngoài.

“Con bé này! Vẫn giống trẻ con!” Thúy Vi nhìn bóng lưng Tiểu Đào ra ngoài, lắc đầu thở dài, quay sang nói với Minh Lan, “Phu nhân, người ngoài không nói, mấy đứa trong phòng chúng ta, ngài đã có tính toán trong lòng chưa?”

Minh Lan hơi đẩy người, lên chút tinh thần: “Tôi đã nghe, Công tôn tiên sinh biết mấy thanh niên trẻ tuổi gia cảnh bần hàn, có vẻ không tệ, dưới trướng lão gia cũng có mấy quân sĩ đặc lực, còn có con trai của mấy vị

quản sự trong phủ, giờ bọn họ cũng không báo lại là có hôn phối, tôi đang định giữ lại cho hầu gái trong viện này đây.”

Thúy Vi cảm thấy buồn cười, khẽ cười: “Phu nhân bây giờ đúng là không giống ngày xưa, ôi, mấy đứa kia cũng coi như có phúc...” Nói đến đây, chị ta giống như nghĩ đến cái gì, chợt xoay một cái nhẹ giọng nói “Phu nhân, ngài nên để ý con bé Nhược Mi kia.”

“Ấy, nó làm sao?” Minh Lan ngạc nhiên nói. Nhược Mi từ xưa đến giờ vẫn tự xưng là thanh cao, chưa bao giờ thích cùng nghịch ngợm với mấy đứa hầu gái. Để tỏ lòng tránh hiềm nghi, chỉ cần Cố Đình Diệp ở đó ngay cả mặt mũi nó cũng không lộ ra.

Thúy Vi chần chờ một lúc vẫn nói: “Nói ra, Nhược Mi trong phòng này là lớn tuổi nhất. Tôi nhiều lần nhìn thấy nó đi ra phía sân trước, còn thường cùng mấy hầu gái sai vặt ngoài ngoài thư phòng lui tới thân mật, tôi xem... nó sợ là có tâm tư.”

Minh Lan lấy làm kinh hãi: “Là mấy người làm văn kiện ngoài thư phòng?”

Thúy Vi bất đắc dĩ nói: “Con bé Nhược Mi kia ngài cũng biết đấy, nó xưa nay thích cái gì mà thi từ văn vẻ, trong phủ... sợ là nó không lọt mắt.” Chị ta nhìn Minh Lan đang sững sững sờ, lại vội nói: “Dù người ngoài có nguyện ý cưới đứa hầu gái làm vợ nhưng mà ban ân điển hay không là chuyện của phu nhân ngài. Từ trước đến giờ chúng ta vẫn không chấp nhận cái kiểu trao gửi tư tình kia! Xảy ra chuyện gì còn làm hỏng danh dự của một phòng nữ hầu cùng phu nhân.”

Minh Lan đang muốn cười nói hai câu nhưng thấy Thúy Vi vẻ mặt căng thẳng liền nhanh chóng gật đầu nói: “Tôi dù cảm thấy mấy đứa là ngàn vạn lần tốt nhưng nhưng cũng phải gặp gỡ gia đình trong sạch mới được, dù sao vẫn còn mấy năm để từ từ xem. Trở về chị đi nói với Nhược Mi mấy câu,

còn có Đan Quất, con bé này bệnh cũ lại tái phát rồi. Mấy đứa ở sát vách nhau, nhất định là sớm biết chuyện Nhược Mi kia, có điều ngại tình cảm chị em nên nhẹ dạ che giấu đi, sau này tôi sẽ nói với nó.”

Sắc mặt Thúy Vi không dễ chịu, cười khổ: “Phu nhân, trong lòng ngài rõ ràng là tốt rồi, ôi...”

Đang nói chuyện, ngoài sân vang lên một hồi tiếng hô ‘lão gia trở về’.

Một luồng gió thổi thanh âm vào , màn bị vén lên, Cố Đình Diệp soải bước ngẩng đầu vào phòng. Thúy Vi cúi chào thỉnh an xong liền cáo lui. Minh Lan định đứng dậy lại bị đẩy trở về. Cố Đình Diệp thấy sắc mặt Minh Lan trắng bệch liền khẽ khàng: “Em nghỉ ngơi, đừng đứng dậy.”

Minh Lan cũng không khăng khăng, chỉ gọi Hạ Trúc đến giúp thay y phục. Nàng dựa nghiêng nghiêng vào giường nhìn lông mày người kia cao cao lộ ra tâm tình vui vẻ liền mỉm cười hỏi: “Lão gia cao hứng như vậy hẳn là...”

Cố Đình Diệp đứng thẳng, quan phục màu tím khảm bảo thạch đỏ sậm sáng lấp lánh, cầm bào thắt đai ngọc càng hiện ra vẻ thành thực anh tuấn, khí chất xuất chúng. Hắn quay lại nhìn thấy Minh Lan mở to mắt mong chờ, sáng ngời lấp lánh.

Hắn giờ mới trừng mắt cười mắng: “Không phải thăng quan phát tài!”

Minh Lan bị đọc vị, ngượng ngùng cười cười, lại không có tinh thần dựa lại vào giường. Cố Đình Diệp đổi sang thân áo mặc ở nhà bằng gấm vân mây bạc, phất tay cho Hạ Trúc đi, ngồi xuống bên cạnh Minh Lan, sờ sờ túi ấm trên bụng nàng hỏi: “Còn đau không?”

Minh Lan thả vành tai mềm mại, lắc đầu một cái: “Chỉ là không có sức.”

Cố Đình Diệp nhẹ nhàng vỗ về gò má Minh Lan, chậm chậm đến gần dựa bên Minh Lan. Làn da hần bị mặt trời phơi nóng, thô ráp, râu mới mọc cứng cáp kề vào bên má non mềm thấm lạnh của Minh Lan nhẹ nhàng vuốt ve, qua một lúc hai vợ chồng cùng khẽ thở dài một cái, không hẹn mà cùng mở miệng nhưng nội dung lại hoàn toàn ngược nhau.

“Vẫn nên sinh con muộn một chút.”

“Vẫn nên sinh con sớm một chút.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người ngạc nhiên nhìn nhau, ánh mắt hết sức buồn cười. Cố Đình Diệp mở miệng trước: “Em cô bé ngốc, trước hết phải điều trị thân thể tốt, sinh con có việc gì mà phải gấp? Ngày còn dài mà.”

Minh Lan đã đỏ ửng mặt, da trắng nõn đã nhuộm lớp hồng hồng như thoa son: “Không phải vậy, người từng trải đều nói, sinh con xong ngày tháng trôi qua sẽ dễ dàng hơn.”

“Thật không?” Cố Đình Diệp rất nghi ngờ, “Không phải nói sinh con sớm sẽ ảnh hưởng đến thân thể sao?”

“Ai bảo?” Minh Lan bật cười, “Người ta đều nói chỉ cần thân thể điều trị tốt, sinh con cũng không sao.”

Phải nói, người này ở trên giường tuy rằng hùng hổ nhưng nhiều lúc cũng rất săn sóc. Từ lúc Minh Lan bắt đầu điều trị theo sổ ghi chép của Hạ lão phu nhân, nàng liền uyển chuyển đề ra yêu cầu mỗi tháng có thể đình chiến mấy ngày, tốt nhất là chờ uống xong hai đợt thuốc rồi lại hoài thai. Lúc đưa ra yêu cầu này Minh Lan vốn có chút lo sợ bất an, cái thời đại này coi sinh con càng sớm là càng có phúc. Ai biết Cố Đình Diệp không nói thêm câu nào đã đồng ý, còn nhiều lần dặn dò Minh Lan phải cố gắng điều trị thân thể.

“Người góa vợ làm một lần là được rồi, còn dựa vào em chống đỡ mấy chục năm nữa.” Khi đó Cố Đình Diệp còn cười giòn như vậy.

Đương nhiên kết quả của việc chăm sóc là, thời gian còn lại chiến đấu đặc biệt kịch liệt đến mức trời đất tối tăm, lửa tình bốn phía.

Nghe xong lời này, Cố Đình Diệp hơi buông mảy, xoa tay nhỏ của Minh Lan trấn an: “Chính em cần thận một chút, lúc ở bên ngoài...” Hắn dừng một chút, rất vui vẻ nói, “Tôi từng nghe nói có phụ nhân nhà nông dân đến năm mươi tuổi còn sinh con đấy.”

Minh Lan cực kỳ xấu hổ, ra sức néo cánh tay người kia, không ngờ đụng phải cơ bắp to lớn rắn chắc, còn làm tê cả ngón tay mình. Nàng giả vờ giận mắng khê: “Chàng không biết xấu hổ!”

Hai vợ chồng cười đùa một trận, ngày người mới nhớ lại vừa mới bắt đầu đang nói đề tài gì. Minh Lan hỏi lại một lần nữa, sắc mặt Cố Đình Diệp vui vẻ nói; “Thường ma ma ngày mai đến.

“Ờn trời, cuối cùng cũng đến rồi.” Minh Lan cười chấp tay trước ngực, “Ma ma còn không đến, em chắc phải tìm đến tận cửa mất.”

Từ khi Cố Đình Diệp hồi kinh, Thường ma ma liền dẫn con dâu góa bụa cùng cháu trai cháu gái từ Kinh Giao đến ở ngõ nhỏ trong kinh thành. Thường ma ma có con trai độc nhất đã qua đời để tang sắp ba năm. Khi Cố Đình Diệp thành hôn còn một hai tháng để tang sợ xung với việc vui của vợ chồng mới cưới nên vẫn tránh không đến.

“Thường ma ma cũng quá lo xa rồi, ai để ý nhiều như vậy.” Minh Lan đối với vị Thường ma ma này vẫn vô cùng ngưỡng mộ.

Cố Đình Diệp cười nói: “Ma ma lớn lên ở nông thôn, tin nhất là mấy cái này. Bà tính tình bướng bỉnh, cũng không còn bao nhiêu ngày liền theo bà đi. Ngày mai lúc bà đến tôi còn chưa hồi phủ, em giữ bà lại.”

Minh Lan mỉm cười đáp lại, hai vợ chồng lại ngồi cạnh nhau nói mấy chuyện riêng đầu đầu, lúc này bên ngoài Đan Quất truyền báo: “Cô Thu đến.”

Cố Đình Diệp ngăn người, lông mày đậm như mực nhíu lại lần nữa.

Minh Lan vội vàng đẩy người kia ra, sửa sang xiêm y tóc tai vừa nãy thân mật bị làm loạn vừa lên tiếng: “Mau mời chị ta đi vào” vừa muốn xuống giường lại bị Cố Đình Diệp kéo trở lại.

Thu Nương ôm một gói nhỏ, mặc một thân áo sa mềm thắt lưng màu tím chậm chậm đi đến, nhìn thấy Minh lan ngồi ở trên giường, Cố Đình Diệp hai tay đặt trên đầu gối, ngồi ngay ngắn bên cạnh. Chị ta hấp tấp cúi đầu, làm lễ thỉnh an. Minh Lan cười mời chị ta ngồi xuống.

“Cô tới có chuyện gì?” Cố Đình Diệp mất kiên nhẫn nói.

Vẻ mặt Thu Nương hiền hòa, hơi nghiêng gò mà, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Đình Diệp dịu dàng nói: “Thấy trời càng ngày càng nóng, em nhớ lão gia xưa nay mùa hè hay khó chịu, mới làm mấy bộ quần áo mặc mùa hè mát mẻ cho lão gia, còn có ít túi hương, em nhớ lão gia thích hương trầm thủy, còn có túi hương và ngải đuổi muỗi.” Vừa nói, một bên lấy gói nhỏ trong lòng ra, nhẹ nhàng đưa lên phía trước nhưng Cố Đình Diệp không nhúc nhích làm Thu Nương có chút lúng túng.

Minh Lan thấy không khí không ổn nhanh chóng giải vây: “Chị đưa tới đây, sau này tôi sẽ nhìn thử mấy món này một chút. Đan Quất.. ra ngoài xem bữa trưa được chưa.” Vẫn nên để ít người nhìn tốt hơn.

Đan Quất nhận bao quần áo nhẹ nhàng đặt sang một bên, cung kính đi ra ngoài.

Thu Nương kinh ngạc nhìn Cố Đình Diệp biểu hiện trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Lão gia. . . Em. . .”

Cố Đình Diệp chỉ nhìn Thu Nương. Minh Lan nhìn gò má anh tuần của hần, đáy mắt hần trầm tư thật sâu, nhìn Thu Nương chậm rãi nói: “Những thứ đồ này, cô đã làm cho Dung nhi chưa?”

Thu Nương ngây ngốc một lúc: “Em, em, em định làm xong cho ngài rồi làm cho Dung nhi.”

“Cô từ lúc hồi phủ có từng may đồ cho phu nhân?” Cố Đình Diệp hỏi lại.

Thu Nương nhanh chóng đứng lên, hướng về phía Minh Lan quỳ xuống sợ hãi nói: “Là sơ sót của em, mấy ngày vội vàng chếp kinh chỉ kịp làm cho lão gia.”

Bởi vì không có ai hầu hạ ở đây nên không có người đi đỡ Thu Nương, Minh Lan không thể làm gì khác hơn là mỉm cười khuyên bảo: “Không có gì, cô chăm nom Dung nhi quan trọng hơn, mau mau đứng lên đi.”

Thu Nương nào dám đứng lên, đầu gối hơi chuyển hướng về phía Cố Đình Diệp, há mồm muốn nói. Cố Đình Diệp giơ tay cắt ngang chị ta hỏi một câu: “Sáng nay cô có đi thỉnh an phu nhân không?”

Thu Nương vội vàng nói: “Đây là đương nhiên, nô tỳ làm sao dám quên bốn phận.”

“Vậy cô vì sao không đưa đồ vật cho phu nhân sáng nay?”

Thu Nương nghe xong câu này, không dám tin đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt Cố Đình Diệp mang ý chỉ trích, thậm chí còn có mấy phần trào phúng. Chị ta nghẹn lời, cái gì cũng không nói được, viền mắt đỏ lên, giống như sắp rơi lệ.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Minh Lan vô cùng lúng túng, rất muốn tìm cách chuồn đi. Nhưng mà nửa cái váy bị Cố Đình Diệp ngồi lên, không

thể động đây, chỉ có thể xoay người, nhặt quyển Sơn Hải Chí trên giường giả vờ xem.

“Cô nếu không muốn ở lại, ta có thể cho cô một phần đồ cưới dày, để phu nhân tìm cho cô nhà tốt. Cô đi ra ngoài gả cho người ta.” Cố Đình Diệp mở miệng chính là câu này.

“Không!” Thu Nường kêu gào lên, vẻ mặt sợ hãi, liên tục rập đầu lay, nước mắt lã chã rơi, “Em đối với ngài tuyệt đối không có hai lòng, tâm ý của em, tâm ý của em... lão gia làm sao không biết! Em em... dù em có chết rồi, thi thể mục nát, hóa thành bùn đất đốt thành tro cũng tuyệt đối không đi ra ngoài!”

Minh Lan cả người không dễ chịu, hận không thể bịt lỗ tai. Lời bày tỏ thâm trầm cương quyết như vậy, trước sau hai đời đều là lần đầu tiên nàng nghe thấy. Trong lòng nàng ngứa ngáy, nhìn không được liếc mắt sang người đang ngồi bên cạnh.

“Cõi đời này sao có thể chuyện gì cũng theo ý của cô.” Cố Đình Diệp không hề lay động, giống như còn có chút thất vọng, ánh mắt xa xăm, không biết nghĩ đến chuyện gì trước đây. Hắn chậm rãi nói tiếp: “Tâm ý của cô ta biết, ta tưởng cô cũng hiểu tâm ý của ta, xem ra là ta hiểu sai.”

Thu Nường cúi đầu khóc thút thít, Minh Lan gần như muốn chúi đầu vào trong sách.

Giọng điệu Cố Đình Diệp nghiêm túc lại hết sức bình tĩnh: “Cô mấy hôm nay nhốn nha nhốn nháo, chẳng nề phép tắc, xấu mặt ra vẻ, ta niệm tình những tháng ngày trước kia, một câu cũng chưa từng nói. Chẳng lẽ cô thật sự coi mình là chủ nhân chân chính, quên đi thân phận của mình?”

Thu Nường run rẩy môi, trong tim hoàn toàn lạnh lẽo, không có cảm đảm ngược nhìn hắn, nhanh chóng cúi đầu. Chị ta từ nhỏ đã hầu hạ Cố Đình Diệp, biết hắn tính tình tàn bạo, dù bây giờ có thận trọng hơn nhiều

nhưng trong xương không hề thay đổi. Hẳn hoặc là không phát tác, một khi đã phát tác là vô cùng ác độc.

Đây cũng là lần đầu tiên Minh Lan thấy Cố Đình Diệp tức giận đến thế, bình thản như vậy, từng chữ như nhỏ máu, giống như ngày ẩm gió dịu nhưng lại ẩn hiện mùi mưa bão gió rền.

“Cô đã theo ta nhiều năm, xưa nay trung thành chu toàn. Thể diện và phú quý ta sẽ không thiếu của cô, sau trăm tuổi cũng sẽ có người kính cô một bát cơm.” Cố Đình Diệp càng hờ hững, “Nhưng cô cũng nên biết tiếc phúc, ta sẽ giao phó Dung nhi cho cô. Nên đối xử với Dung nhi như thế nào, không cần ta đến dạy cô. Cô nếu không biết, sẽ có người khác biết.”

Thu Nương quỳ trên mặt đất, nén nước mắt, không dám ngẩng đầu.

“Về đi, suy nghĩ thật kỹ bốn phận.”

Cố Đình Diệp nói xong câu này, Thu Nương vừa lau nước mắt vừa cúi đầu lùi ra. Khi đi tới cửa, Cố Đình Diệp bỗng gọi chị ta lại. Thu Nương ước ao quay đầu lại, lại nghe Cố Đình Diệp nói: “Sau này cô có thêm đồ vật gì, trực tiếp giao cho phu nhân.”

Những lời này là giọt nước cuối, Thu Nương trong nháy mắt mặt xám như tro, lão đảo đi ra ngoài.

Trong phòng hai người cũng không nói gì, qua một lúc lâu, Minh Lan thở một hơi thật dài: “Chàng muốn dạy dỗ chị ta mấy câu cũng nên bảo em ra ngoài trước, bộ dáng như vậy... chị ta đâu thể không biết xấu hổ.” Rất lúng túng đó.

Cố Đình Diệp hơi ngửa ra sau nằm xuống, đầu gối lên đùi Minh Lan, ngắn gọn nói: “Cô ta có lòng tham.”

Minh Lan ngẫm thừa nhận. Thu Nường ôm ấp tình cảm chung hoạn hạn nhiều năm trước, lầm lẫn có thể phát triển thành tình yêu nam nữ. Là một đứa hầu ngủ, đây đâu chỉ là lòng tham, đây thật đáng giận, cũng thật đáng thương.

Cố Đình Diệp nhìn nhẩn tâm như vậy, thực ra cũng là tốt cho chị ta. Một người đàn ông hết lời với một đứa hầu ngủ như vậy cũng là đã niệm tình. So với Bảo Ngọc cứng chiều mấy đứa hầu, khiến cho bọn nó coi trời bằng vung, sau đó đều rơi vào kết cục bi thảm, so ra như vậy còn tốt hơn nhiều.

“Em thương hại cô ta?” Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan, nhẹ nhàng hỏi.

Minh Lan gật đầu, lại lắc đầu.

Con người là loại hình động vật có xã hội, so bì hơn thua.

Minh Lan trước đây cảm giác mình rất uất ức, sống mệt giống như con khỉ vậy, thế nhưng nếu như so với mấy người hầu hạ sai vặt bụng ăn không no cũng đã là không tệ. Thu Nường đúng là đáng thương, nhưng so với rất nhiều hầu ngủ không được chết tử tế coi như là gặp may mắn rồi, bởi vì chủ nhân của chị ta đến cùng vẫn là có trách nhiệm.

Họ Thịnh xem như là gia đình hướng thiện. Thịnh Trường Phong cũng coi như có mầm mống đa tình, nhưng Khả Nhi chết là hết, về căn bản sẽ không ai chỉ trích Trường Phong bạc tình gì đó. Bên người Trường Phong còn dư lại mấy đứa hầu ngủ mệnh cũng như bèo nước, phải xem chủ mẫu tương lai sắp xếp thế nào.

Có người nổi tiếng nào đó đã từng nói, con người ở thế giới thứ ba không có tình yêu. Xã hội này đẳng cấp rõ ràng, thân ở vị trí thấp, gần như không có tư cách theo đuổi cảm giác yêu đương xa xỉ, sinh tồn vĩnh viễn là ưu tiên hàng đầu.

Cố Đình Diệp thấy Minh Lan không nói một lời, sắc mặt có chút lạ lùng, hăn lại hỏi: “Em giận sao?”

Minh Lan lắc đầu một cái, lại gật đầu.

Cố Đình Diệp nhú mào, kéo lấy tai Minh Lan trầm giọng nói: “Nói chuyện.”

Minh Lan không thể làm gì đành than thở: “Rõ ràng là thượng thư thay hoàng đế làm việc, lại có một lang trung nho nhỏ giành giật khắp nơi, chiếm hết tâm trí, chàng nói thượng thư sẽ cao hứng sao?” Không bị giáng chức miễn chức mới là lạ. Mà thân là hầu nữ lại thể hiện tình cảm yêu đương tha thiết với đàn ông còn hơn cả chủ mẫu, đó chính là tự đi tìm chết.

Cố Đình Diệp không nhịn được bật cười: “Ví dụ này không sai.”

Hăn suy nghĩ một chút, không nhịn được lại nói: “Nhìn em lòng dạ mềm yếu, tôi còn nghĩ em sẽ ‘rộng lượng’ khuyên tôi đi đến phòng cô ta.”

Minh Lan lập tức lắc đầu như trống bỏi, hỏi ngược lại một câu: “Nếu chàng là Vệ Thanh, liệu có tặng soái vị cho lão tướng Lý Quảng cả đời quanh quẽ (*) không?”

(*) Lý Quảng, Vệ Thanh: Võ tướng dưới thời Hán Vũ Đế, Lý Quảng có tài bắn tên siêu việt, bách phát bách trúng, trong cuộc chiến với Hung Nô lập nhiều kỳ công, được mọi người gọi là “Phi tướng quân”. Nhưng đường làm quan của ông lận đận, suốt đời không được phong hầu. Lý Quảng trở thành đề tài trong những cuộc ngâm vịnh về người tài mà không gặp vận. “Phùng Đường dễ già cả, Lý Quảng khó phong hầu.” (Có ai đọc Kim Ốc Hận không :)))

Cố Đình Diệp trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu: “Không có. Đừng nói như thế không thích đáng, lại nói, quân công là do tôi đem đao

súng giành về, dựa vào cái gì mà tặng cho người khác, cũng không phải tôi khiến cho ông cả đời ‘khó phong’.”

“Quá tốt rồi, em cũng có ý này.” Minh Lan vỗ tay, cười đến mặt long lanh: “Vừa không phải em bắt Thu Nương làm hầu nữ, thứ hai không phải em bắt chị ta chờ chàng, thứ ba, em cả đời chỉ cưới một người chồng, dựa vào cái gì bắt em lấy chồng em làm đồ trợ cấp cho chị ta.”

Coi như xếp chồng vào hàng ông chủ, xin hỏi có vị CEO nào sẽ cho phép trợ lý hành chính có rắc tâm ở trước mặt chủ tịch cùng mình tranh thủ tình cảm. Thôi cho xin! Chuyên nghiệp một chút có được không.

Coi như ở thời cổ đại, cũng phải có đạo đức nghề nghiệp. Dù có giả bộ cũng phải giả ra cái điệu bộ cần đàn ông chứ.

Cố Đình Diệp nhồm lên, nhìn trừng trừng Minh Lan. Minh Lan vô tội nhìn trở lại, hai người trừng mắt nhìn nhau hồi lâu sau đó đồng loạt bật cười. Hai người không ngừng cười đỏ cả mặt. Cố Đình Diệp đặt ở Minh Lan trên người mà cười. Lồng ngực rung động truyền tới trên người Minh Lan, mũi hai người ngang nhau, hơi nóng thấm vào hai gò má.

Người kia trầm giọng nói “Câu cuối cùng của em nói rất hay.”

Minh Lan nháy mắt: “Câu nào?”

Thấy Cố Đình Diệp trợn mắt lại còn đi cù vào nách nàng, nàng vội nũng nịu xin tha, náo loạn nửa ngày, hai người thở hồng hộc nằm trên giường. Minh Lan thở đều, kê mặt vào trước ngực người kia, chậm chậm nói: “Ngoại trừ một người, ai cũng không thể bảo em nhường ra người đàn ông của chính mình.”

Cố Đình Diệp cười hỏi: “Ai lợi hại như vậy.”

“Chàng.” Minh Lan cười khổ thở dài, nếu như đàn ông thay tâm, nàng chẳng may may có biện pháp nào, vì lẽ đó cần phải phòng ngừa chu đáo, phòng ngừa họa chưa xảy ra, từ sớm phải cân nhắc đối sách, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Đôi mắt thiếu nữ sáng trong như thình không, dáng vẻ trêu chọc, đáy mắt như ẩn như hiện vẻ cam chịu.

Cố Đình Diệp lặng lẽ nhìn nàng.(lại ăn giấm chua đây)

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 132+2: Phiên Ngoại: Lư Hương Trầm Khói Thuốc, Nước Biếc Tàn Cánh Hoa[']

[']Thú lô trầm thủy yên, thúy chiếu tàn hoa phiến. Ý chỉ tương tư, xuất xứ từ bài thơ “Tắc hồng thu” của Trương Khả Cừu.

Đời con gái mấy lần ba năm? Thu Nương chỉ biết khoảng thời gian bất lực nhất, tốt đẹp nhất, ngọt ngào nhất, kinh hoàng nhất, mấy năm tuyệt vọng nhất đó, đều là vượt qua trong đợi chờ.

Vào phủ năm đó, nàng mới bảy tuổi, vì chân tay nhanh nhẹn lại có tay nghề may vá tốt, không bao lâu liền bị đưa đến hầu hạ trong viện của con trai thứ của Ninh Viễn hầu. Cho đến nhiều năm sau, Thu Nương mới biết được tên của hắn, một khoảng thời gian rất dài hắn chỉ là ‘cậu Hai’ của nàng. Dù có biết cũng vô dụng, dù sao nàng không biết chữ, không giống phu nhân mới họ Thịnh chẳng những hiểu biết chữ nghĩa còn có kiến thức, chữ của nàng nghe nói gọi là trâm hoa tiểu khải, vô cùng thanh tú đẹp đẽ.

Năm nàng đến chỗ đó, cậu Hai vẫn chưa đủ mười tuổi nhưng trong viện đã đầy thiếu nữ xinh đẹp. Bởi vì Hầu phủ trả công rộng rãi, hoa phần gì gì đều không thiếu. Tất cả mọi người đều trang điểm tranh sắc, ba hầu gái hạng nhất, sáu bảy người hạng nhì, mười đứa hạng ba, cộng thêm mấy đứa sai vặt, hầu gái việc nặng, bà hầu gác cổng... như sao vây quanh trăng, chỉ xoay quanh một chủ nhân.

Đáng tiếc, đẹp mắt chỉ cho người mù xem. Cậu Hai từ nhỏ chỉ thích cưỡi ngựa tập võ, cũng không thích lăn lộn cùng bọn con gái.

Mấy chuyện này không liên quan đến việc của nàng. Hồi đó nàng chẳng qua là đứa hầu gái nhỏ, hàng ngày làm ít chuyện vầy nước quét nhà may vá vụn vặt, mười ngày nửa tháng cũng không gặp chủ nhân. Hơn nữa nàng cũng không có gì xuất chúng, mồm miệng không lanh lợi, khiến cho không ai để ý đến nàng, nàng cũng không có tính toán gì, chỉ là kiên nhẫn chờ đợi, ngóng trông người nhà sớm đến đón nàng đi ra ngoài.

Loáng một cái ba năm qua đi, trong nhà vẫn không có tin tức gì, đúng lúc trước ngực trưởng lên bắt đầu đau đớn, hôm đó buổi trưa ngày hè, giống như có số mệnh an bài, nàng đang cầm chổi ở trước nhà quét sân, cậu Hai như một cơn gió trở về.

Mãi đến mấy chục năm sau, Thu Nương vẫn còn nhớ rõ dáng dấp của hẳn ngày đó, thiếu niên nhỏ dong dỏng anh tuấn, mặc một thân cẩm bào màu đỏ huyền đeo dây ngọc, eo cột thắt lưng thêu hình song long tranh ngọc, trên trán là đai rộng chừng một đốt ngón tay màu vàng kim ôm lấy tóc dày đen nhánh, gương mặt anh tuấn bốc lên hơi nóng của mồ hôi.

Thiếu niên dường như có phần kỳ quái, buổi trưa nắng nóng như vậy còn có người quét sân, con người đen kịt sáng ngời nhìn nàng một chút liền lập tức sải bước trở về nhà rửa mặt thay quần áo.

Thu Nương ôm cái chổi sừng sở ở đó, gò má thường giữa ngày hè cũng không đỏ hồng nhiên nóng như thiêu.

Thời thiếu nữ của nàng cứ như vậy bắt đầu.

Cậu Hai không giống con cháu nhà giàu bình thường, toàn thân tỏa hào quang cùng khí khái oai hùng. Cậu Hai mạnh mẽ phấn chấn như vậy, dáng vẻ hiên ngang như vậy, lên ngựa có thể giương cung, xuống ngựa có thể dùng mười tám món binh khí, tay không đánh quyền như gió to chớp giật,

cười lên sang sảng phóng khoáng, hành động mạnh mẽ vang dội. Dù có so với toàn bộ kinh thành, cậu Hai nhà họ Cố cũng là cái tên vang dội. Mấy vị cậu ấm nhã nhặn tới làm khách kia đứng trước mặt cậu chẳng qua là gà thiến chó nhà trắng bệch yếu ớt.

Các thiếu nữ trong viện đều giống như sói đói nhìn chăm chăm vào chủ nhân. Thu Nương nào dám thổ lộ tiếng lòng, chỉ tận lực tìm cơ hội làm nhiều hơn ít việc để có thể nhìn hắn nhiều hơn một chút, mỗi lần nhìn rõ một cái, nàng sẽ mặt đỏ tim đập nửa ngày.

Đoạn tháng ngày kia, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là mỗi ngày có thể nhìn thấy thiếu niên đó một chút, đi ngủ chờ hừng đông để đi quét sân, giờ hừng đông đó thiếu niên kia sẽ đi ra ngoài, trời tối lại đợi ngày hôm sau... Cứ như vậy chờ qua ba năm.

Nàng dần dần cũng có dáng dấp thiếu nữ, bộ ngực lớn lên, áo dài yếu điệu, mà khi nàng ở trước gương nhìn dung mạo tầm thường của chính mình lại sẽ ủ rũ một trận, đừng nói trong viện đã có mấy người trong phòng cậu Hai, cái gì mà Thanh Uyên xinh đẹp, Chu Phượng quyến rũ, còn có chị Hoàng Oanh, tất cả đều tươi đẹp như hoa mẫu đơn, khiến người ta không rời mắt được. Hiểu rõ hiện thực, Thu Nương càng tuân thủ bốn phận, nói ít nghe nhiều, không để ý đến chuyện vô ích, chỉ vui đầu ra sức làm việc, thần thờ không để ý đến các thiếu nữ hừng hực khí thế tranh giành gay gắt.(Anh Cố thật tội nghiệp:)))

Nàng dù ngu dốt nhưng cũng biết như vậy là không được, chỉ buồn bực vì sao không có người đến quản thúc, sau đó nghe một chị quét sân nói, Thái phu nhân... khi đó vẫn là Hầu phu nhân, làm người rộng rãi, lại bởi vì là mẹ kế, rất ít khi quản lý người trong viện cậu Hai. Vì vậy theo cậu Hai ngày ngày lớn lên, âm mưu của các cô gái dần biến thành thủ đoạn thâm độc.

Tử Nhạn trong phòng cậu Hai hầu hạ lâu nhất, cũng được tin tưởng nhất, bị tra ra là có bầu! (bình tĩnh, thai này không phải của anh Cố nhá J))

Lão Hầu gia nổi trận lôi đình, ngay cả Thái phu nhân cũng bị mắng, lập tức cho trói người lại tự mình chất vấn. Tử Nhạn khóc lóc giải thích, nói chị ta rõ ràng chưa từng bỏ uống thuốc, nhất định có người hại chị ta. Càng tra càng ra nhiều việc xấu xa dưới đáy ngầm, làm cho lão Hầu gia tức giận đến lão đảo, chỉ vào cậu Hai mắng to ‘háo sắc phá cửa, vô dụng ăn hại.’

Thiếu niên đứng ngơ ngác ở đó, lúc đầu là mờ mịt không hiểu, sau là bướng bỉnh quật cường. Thu Nương trốn ở góc phòng, đáy mắt nàng bị thương, thật lấy làm đau lòng. Thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi khí huyết dâng trào, từng vòng hoa lượn quanh, bày đàn ong bướm nhào tới, hân liên mơ mơ hồ hồ mà chơi đùa, từ xưa tới nay chưa từng có ai dạy hân, nhắc nhở hân, hân sao biết khúc quanh trong đó.

Khi đó, lão Hầu gia đang tìm việc hôn nhân cho cậu Hai. Nếu trước khi cưới đã có con dòng thứ, làm sao có thể chọn nhà vợ tốt?

Thiếu niên biết mức độ nghiêm trọng của sự việc nhưng hân kiên cường muốn gánh vác, bảo vệ Tử Nhạn, nói thẳng ‘Ai làm nấy chịu’, Lão Hầu gia tức đến không chịu được, đem hân trói lại đánh một trận. Thái phu nhân khóc lóc ở bên cạnh nức nở khuyên.

Chẳng biết vì sao, Thu Nương bỗng nhiên rất ghét vị Thái phu nhân thích làm người tốt này.

Bắt Tử Nhạn uống thuốc rồi đuổi ra ngoài xong, lão Hầu gia tự mình bán đi rất nhiều người, đặc biệt là đuổi đi rất nhiều thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp. Bỗng nhiên trong phòng cậu Hai mất hơn nửa số người. Lão hầu gia khi đi ra cửa ngẩng đầu nhìn thấy Thu Nương đang yên lặng quét sân, thấy nàng thành thật an phận, dung mạo cũng không gây chú ý, liền tiện tay chỉ

định nàng vào phòng hầu hạ. Giống như nằm mơ, Thu Nương đến bên người thiếu niên kia.

Cậu Hai trọng tình nghĩa, vết thương chính mình còn chưa lành đã phái người đi hỏi dò tung tích của Tử Nhận, biết chị ta lập tức đã bị bán gả đến nơi khác, hăn trầm mặc hồi lâu, mấy tháng không chịu nói chuyện cùng lão Hầu gia. Thu Nương tự biết mình ăn nói vụng về, không biết cách khuyên nhủ, liền chỉ lặng lẽ dốc lòng hầu hạ, tháng ngày trôi qua, thiếu niên bắt đầu tín nhiệm nàng, coi trọng nàng.

Lão Hầu gia cùng cậu Hai càng bất hòa, danh tiếng của cậu Hai lưu truyền bên ngoài càng không tốt. Mà Thu Nương khi đó đang hạnh phúc như say, người nàng yêu ngày ngày ở trước mắt, đối xử với nàng dịu dàng hòa nhã, đi bên ngoài trở về còn mang cho nàng một ít đồ chơi, tuy rằng lời của hăn nói nàng đa số không hiểu.

Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh là ai? Đường như là rất giỏi, cậu Hai thường nhắc đến bọn họ. Nếu kỵ binh lợi hại, đơn giản là gọi binh cưỡi ngựa là xong à? Vu hồi tiến công là cái ý tứ gì?

Có điều cũng không cần khẩn trương, không cần biết có bao nhiêu người mới xinh đẹp tinh xảo, không cần biết cậu Hai ở bên ngoài tìm vui gặp rắc rối ở đâu, chỉ cần có thể ở bên cạnh hăn nàng bèn hài lòng. Đó là ba năm tốt đẹp nhất của nàng, mãi đến khi Mạn Nương xuất hiện.

Thu Nương biết hăn ở bên ngoài có người, vì thế cha con vô số lần cãi vã đánh chửi nhau, nhưng nàng chưa bao giờ dám phát biểu ý kiến, chỉ có thể yên lặng ở một bên. Rất kỳ lạ, nàng cũng không ghen tị với Mạn Nương. Dù cậu Hai có vì ả ta mà huyên náo đến long trời lở đất nhưng tiềm thức nàng cảm giác được, cậu Hai cũng không yêu thích cô tình nhân kia giống như mọi người truyền ra.

Dưới cái nhìn của nàng, trước kia cậu Hai không bảo vệ được Tử Nhận là nỗi đau trong lòng, lần này liền nhất định phải bảo vệ Mạn Nương, lại cùng lão Hầu gia náo loạn kịch liệt, càng không cho hắn làm gì hắn càng phải làm. Đương nhiên ít nhiều cũng coi như là thích.

Lại lo lắng sợ hãi như vậy qua ba năm, bỗng nhiên một ngày truyền đến tin tức, cô tình nhân kia lại còn sinh ra một trai một gái?

Thu Nương nguyện mình không nhớ đến đoạn thời gian đó. Cậu Hai đã từng hào sảng trong sáng như vậy, dần dần nhiễm màu trầm mặc u tối, giống như muốn đá thủng bụng nia đối nghịch cùng lão Hầu gia, bao nhiêu sự tình lộn xộn xảy ra.

Tình hình càng ngày càng tệ, Thu Nương ngày đêm khẩn cầu trời để cậu Hai nhanh chóng cưới được người vợ thiện lương ôn nhu, như vậy tất cả đều sẽ tốt. Dù cho cô tình nhân kia vào cửa cũng không sao, chờ vợ của cậu Hai sinh ra con trai trưởng, khi đó nàng cũng có mụn con.

Ngày qua ngày thăm cầu khẩn, lại qua thêm ba năm vợ chủ cuối cùng cũng vào cửa. Vợ chủ họ Dư, tên Yên Hồng, rực rỡ xinh đẹp như ngọn lửa. Có điều vào cửa mới có ba ngày, Thu Nương chỉ mong mình chưa từng có ước nguyện kia.

Mới có mấy tháng làm vợ chồng, cậu Hai cùng vợ Hai giống như âm ỉ náo loạn hết đủ chuyện của một đời người. Dư thị tính tình nóng nảy, cậu Hai cũng không dễ chọc, mỗi lần đều ồn ào đến gà bay chó sủa. Đối với vợ nhỏ hầu như Dư thị càng không buông tha. Đoạn ngày tháng kia đối với Thu Nương như ác mộng. May cho nàng bản thân tầm thường, lại là do lão Hầu gia tự mình chỉ định cuối cùng cũng tránh được một kiếp.

Cậu Hai không thể ở trong phủ được nữa, cuối cùng rời nhà mà đi. Thu Nương trốn ở trong phòng mình run lấy lấy, không dám hỏi han chuyện gì.

Không qua bao lâu, vợ Hai cùng lão Hầu gia trước sau qua đời. Cậu Hai có trở về dự đám tang, đáng tiếc nàng không gặp.

Lúc Thường ma ma tới hỏi một đám hầu nữ vợ lẽ đi hay ở, người khác đều cho rằng cậu Hai không trở về, liền dồn dập xin đi. Chỉ có nàng cùng Hồng Tiêu xin ở lại. Thường ma ma liền cho các nàng một sân nhỏ ở ven rìa phủ, cho các nàng ở đó thuận tiện nuôi nấng đứa trẻ.

Nơi đó cô quạnh tĩnh mịch như am ni cô, ngay cả Dung nhi còn nhỏ cũng âm trầm cả ngày, chi phí ăn mặc thường ngày không khỏi bị cắt xết ít nhiều. Ba người rầu rĩ không vui như vậy mà trải qua, chớp mắt một cái lại là ba năm.

Biết cậu Hai áo gấm vinh quy trở về, Thu Nương mừng rỡ đến không thể kìm lòng, hạ nhân trong phủ cũng nghe tiếng gió lập tức thay đổi sắc mặt, hầu hạ ăn uống cũng có mấy phần ân cần. Hồng Tiêu vô cùng hưởng thụ, Thu Nương cũng không để ý, chỉ chờ mong sớm thấy chủ nhân.

Lúc thật sự thấy hân, Thu Nương cũng không dám tiến lên trước. Hân nhìn vào mắt nàng cũng không có gần gũi như xưa, chỉ có đơn thuần quan tâm cùng bù đắp. Cậu Hai của nàng đã thay đổi hoàn toàn.

Giờ đây là một người đàn ông thành thực sừng sững như ngọn núi. Khóe miệng đã từng bén nhọn, đuôi mày quật cường cũng không còn, thay vào đó là vẻ trào phúng lãnh đạm, tinh táo trầm lặng cùng tâm tính thản nhiên. Được năm tháng lạnh lẽo mài giũa, giống như rượu hoa quế ủ cần lên men mới tỏa hương thơm ngào ngạt, người đàn ông ngày càng hoàn mỹ xuất sắc.

Quan trọng hơn, đứng bên cạnh hân còn có phu nhân mới trẻ tuổi xinh đẹp, mềm mại như liễu rủ, nói cười như gió thoảng, rất mềm mại rất lương thiện. Hai vợ chồng đứng chung một chỗ xứng đôi như bích nhân, đây chính là phu nhân mà nàng ngày đêm khẩn cầu.

Nhưng mà nàng không cao hứng nổi. Chẳng biết vì sao, mới gặp phu nhân mới, cảm giác ghen tuông mấy chục năm chưa từng có đột nhiên gợn lên.

Nhìn người mới đẹp như ngọc, Thu Nường không nhịn được sờ gò má của chính mình. Nàng vốn so với cậu Hai lớn hơn một, hai tuổi. Lúc này càng tự ti mặc cảm ỉu rĩ. Nàng không nhịn được tự cổ vũ chính mình, không được, không được, chính bản thân mình xưa không có gì xuất sắc, cậu Hai cũng chưa từng ghét bỏ.

Sau khi khôi phục sinh hoạt bình thường thì hoàn toàn không như nàng tưởng tượng. Cậu Hai căn bản không định cùng nàng nổi lại duyên xưa.

Trong mắt trong lòng lão gia đều là phu nhân mới. Hai vợ chồng cùng nói chuyện vô cùng hợp ý, giống như không coi ai ra gì. Mỗi khi nhìn thấy như vậy trong lòng Thu Nường sẽ đau đớn một hồi.

Phu nhân mới cái gì cũng hiểu. Lão gia cảm khái nhắc đến Lý Mục, cô sẽ nói “Nội chính không sạch, quân chủ hồ đồ, dù có là tướng tài cũng không thể làm gì”. Lão gia thẳng chức, coi thường mấy nha môn chỉ ngồi không ăn bám, phu nhân liền khuyên hấn “Tướng quân không hiểu chính sự không phải tướng quân tốt” nói đến khi hấn ôn hòa thông suốt.

Thu Nường chua xót trong lòng, lẽ nào không ai hiểu lòng của nàng, nàng chắc chắn sẽ không tranh sủng cùng phu nhân. Nếu phu nhân không thích, nàng nguyện cả đời làm hầu nữ trong phòng, cái gì nàng cũng không cần, chỉ cần chờ ở bên người cậu Hai là được.

Nhưng mà ngay cả tâm nguyện nho nhỏ này cũng không thể thực hiện được.

Bị người trong lòng ở trước mặt mọi người trách cứ, bị phu nhân trách cứ vô cùng xấu hổ, hết lần này đến lần khác mất mặt, ngồi ở trước gương nhìn dung nhan thô ráp của chính mình, Thu Nường rốt cục từ bỏ tâm tư,

không phải phu nhân không tha cho nàng, là trong lòng cậu Hai không còn chỗ cho người ngoài.

Nàng là một người phụ nữ bình thường, có điều hơn ở một chỗ, nàng đồng ý nhận mệnh.

Mới vào Hầu phủ làm tôi tớ, người nhà rất lâu không tới đón nàng, nàng khó chịu một hồi là qua được. Trong viện tranh hương khoe sắc, người nàng yêu chưa bao giờ chú ý tới nàng, nàng bèn thỏa mãn mỗi ngày nhìn lên hai lần, rồi cũng qua. Đến bên người chủ nhân, biết hẳn có người bên ngoài, thất thần một trận, nàng lại vượt qua.

Kỳ thực, nàng vốn dự định ăn cơm thừa canh cặn thủ cả đời cho Cố Đình Diệp. Hiện giờ có cơm ngon áo đẹp, người trong Trùng Viên không ai dám khinh thường nàng, dưới gối lại có Dung nhi, nàng còn có cái gì không vừa lòng đây?

Dạy dỗ Dung nhi thật tốt, không tới ba năm nữa vì con bé mà tính toán nhà chồng.

Lại thêm ba năm, Dung nhi đến tuổi lấy chồng, lại thêm ba năm, đoán là nàng có thể thấy cháu ngoại.

Cứ như vậy thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Thường Ma Ma – Người Ấy Sự Ấy

Ban đêm, Minh Lan ngủ cực kì chập chờn, nửa mê nửa tỉnh, luôn cảm thấy một tia mắt đang nhìn mình, trong lúc hỗn độn mở mắt ra, đã thấy Cố Đình Diệp hơi nghiêng người, nửa cúi xuống bên người. Minh Lan bị vây lại, âm ừ “sao còn chưa ngủ”, mãi lâu sau Cố Đình Diệp mới nói thầm: “Em ngủ cho kĩ, mấy ngày nay mệt chết rồi.”

Giọng nói tràn đầy thương tiếc sâu sắc và cưng chiều, đầu đó còn có ray rứt.

Lông mi mảnh dài của thiếu nữ chột rung lên.

Quả thực nàng mệt vô cùng.

Quản lý một cái phủ to như vậy mệt chết đi được, xã giao tặng quà đối nhân xử thế mệt chết đi được, cả ngày đề phòng người khác mưu hại lại càng mệt, một câu nói om trong bụng ba lần mới dám mở miệng, một việc nghĩ đi nghĩ lại bảy tám lần mới dám làm, sợ người soi mói, sợ người chê trách, lại càng sợ bị người nắm thóp mà rước phiền, cứ thế mà tiếp tục, nàng chắc bay thẳng vào viện tâm thần mất.

Rất lâu trước đây, nàng từng hạ lời thề trước Phật Tổ, rằng nàng sẽ cố gắng sống sót thật tốt.

Mỗi ngày, dầu bận đến mấy, nàng đều rút ra thời gian nghỉ ngơi, thưởng hoa, đọc sách, chơi cờ, vẽ vờ, lén vui vẻ theo hàng loạt núi non, mỗi lần

đối mặt với nông sông nước biếc trong trẻo mà niệm kinh tụng Phật, những thơ từ tươi đẹp rực rỡ đó, những ghi chép về núi non biển rộng đó, sáng khoái như gió thổi qua núi, mang theo tác dụng an ủi lạ lắm.

Mỉm cười, cầu khẩn, mong Phật Tổ rủ lòng thương xót, chỉ cầu bình an vui vẻ, tâm như gương sáng.

Mọi người đều nói nàng may mắn – nhưng ít ra, người đàn ông này biết được nỗi mỗi một trong tâm và nỗi vất vả của nàng.

Minh Lan nghiêng người dựa sát lại, giống như con cún lúc lắc chui tọt vào lòng hân, đêm khuya đầu hạ se lạnh, tựa như chỉ có vòng ôm của người đàn ông bên cạnh này mới thực sự ấm áp.

Sau khi dùng bữa sáng, ba người Khấu Hương uyển lại theo lệ đến thỉnh an.

Thu Nương mắt sưng như quả hạch đào (óc chó), rành rành là khóc cả đêm, vẻ mặt uể oải ủ dột. Hồng Tiêu thì ngược lại vẫn tùm tùm cười nói như trước, dường như hoàn toàn không biết chuyện xảy ra. Còn về phần Dung Nhi, ngày ngày chăm sóc ăn uống, cuối cùng cũng ra dáng béo trắng một chút, có điều mở mồm vẫn chỉ là từ đơn hoặc câu ngắn.

Minh Lan nói chuyện thân mật với bọn họ, mỗi người đều chủ động nói dăm ba câu, còn lại thì để người khác tự nói, thông thường thì nữ sĩ Hồng Tiêu sẽ chủ trì diễn xuất, có điều hôm nay, Minh Lan lại nói nhiều mấy câu.

“Chiều nay Thường ma ma sẽ tới, đến lúc đó dặn Hoa ma ma đưa Dung nhi tới.”

Thu Nương mấp máy môi, không nói gì, Dung Nhi rũ đầu xuống, Hồng Tiêu mặt ngạc nhiên mừng: “Thường ma ma sắp tới sao, trước kia thường nghe thấy lão gia nhắc tới vị ma ma này, hôm nay đều ở kinh thành cả, vậy là có thể thường xuyên qua lại rồi.” Giọng nói vô cùng mong chờ.

Minh Lan nhìn chị ta một cái, nâng chén trà lên, thản nhiên nói: “Lão gia đã dặn dò, nói Thường ma ma đã từng chăm nom Dung Nhi, giờ đây mới bảo Dung Nhi ra gặp ma ma.”

Sắc mặt Thu Nường trở nên khó coi, Dung Nhi cúi đầu ra vẻ suy tư, dường như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt Hồng Tiêu chững lại, lập tức tươi cười đổi chủ đề, Minh Lan để cho chị ta tự do phát huy tầm năm phút, rồi nâng trà tiễn khách.

Người đi rồi, Minh Lan ngẩng lên nhìn bức họa điêu khắc rực rỡ trên xà nhà, ngân ngơ say sưa, nhắc tới Thường ma ma, cũng là một kỳ nhân.

Sau khi con gái sơ sinh chết yếu bà mới tới nhà họ Bạch làm vú em, rất tận tâm thỏa đáng, ông cụ Bạch đề xuất thu nhận luôn hai vợ chồng họ Thường về, ai ngờ Thường ma ma thà rằng bỏ qua chỗ tốt cũng uyển chuyển từ chối không theo. Từ lúc ông cụ Bạch càng ngày càng phát tài, Thường ma ma bởi vì làm việc trung thành, rất được coi trọng, gia cảnh càng ngày càng khá, đợi đến khi Bạch phu nhân lấy chồng, ít nhiều tôi tớ đều muốn cướp suất đến phủ hầu hưởng phúc, chỉ có bà là từ chối đi qua, mà lại về nhà vun vén gia đình mình.

Sau khi Cố Đình Diệp một bước lên mây, Thường ma ma vẫn như cũ không ý lại chạy tới, mà vẫn kiên định tiếp tục cuộc sống dân thường tự do của mình, kể cả lúc ban đầu tiếp nhận Trừng Viên, bà cũng là theo yêu cầu của Cố Đình Diệp, đến trong phủ sửa sang một hồi, chờ đến khi sau Công Tôn tiên sinh từ phía nam tới, bà bèn về lại nhà mình.

Thậm chí lần này tới cửa, bà cũng nói rõ là sau ngộ mới tới.

Việc này rất đáng nghiên ngẫm, ở cổ đại tới nhà người khác làm khách thường là buổi sáng, Minh Lan âm thầm suy đoán tính toán của Thường ma ma. Thứ nhất là buổi chiều tới cửa, khả năng chạm mặt Cố Đình Diệp càng cao, thứ hai là, nếu tới buổi sáng chủ nhà hẳn sẽ lưu khách lại ăn.

Thường ma ma có vai vế có thể diện đi nữa, rốt cuộc cũng đã làm vú nuôi nhà họ Bạch, dù sao cũng nửa là thân phận hạ nhân, bởi vậy bà cự tuyệt ngồi cùng bàn ăn với chủ nhà, nhưng nếu thật sự muốn bà nói rõ ràng ra ý tứ “không ngồi cùng mâm với chủ”, bà tất nhiên không muốn làm mất tự trọng, cho nên, đơn giản là chiều mới tới.

Bà ấy rất giữ gìn nề nếp cấp bậc, nhưng cũng rất kiêu ngạo.

Chừng giờ Mùi hai khắc, Minh Lan ngủ trưa dậy rửa mặt, đương lúc trang điểm thì bên ngoài có người báo: bốn người nhà Thường ma ma tới. Minh Lan tức thì để con bé Thúy Tụ tới Khấu Hương uyển với Dung Nhi, hầu nó xiêm y ổn thỏa, lại đến phòng khách nhỏ chờ, không lâu sau, vợ Liêu Dững bèn dẫn người vào phòng.

Chỉ thấy dẫn đầu là một bà lão tóc bạc trắng, mặc bối tử gấm xanh thẫm không hoa văn viền nhung đen rộng độ hai ngón tay, mặt tròn đầy nếp nhăn, không nói không cười. Phía sau là một phụ nhân chưa tới bốn mươi, vận áo dài mỏng hoa văn chìm bằng đoạn màu gỉ sắt, sau nữa là một đôi nam nữ trẻ, bé gái mặc áo nhỏ màu hạnh thêu hoa đoán tầm mười lăm tuổi, bé trai đứng bên nhìn thoáng qua mới khoảng hơn mười tuổi, thư sinh nho nhỏ vận trường bào nhạt màu mộc mạc.

Quần áo này Minh Lan nhìn đã quen, em Trường Đống ở nhà cũng đã từng ăn mặc như thế, chất vải đường thêu thì lại thượng thừa hơn nhiều.

Minh Lan từ từ đứng dậy, cười tiến lên chào Thường ma ma: “Ma ma tới đây, tôi cũng đã mong chờ thật lâu, lão gia nhắc đến ma ma không biết bao nhiêu lần rồi.”

Thường ma ma hơi nghiêng người, tránh lễ của Minh Lan, đồng thời khom gối, vái chào Minh Lan đúng quy cách, đoạn cung kính nói: “Già xin chào phu nhân.”

Vừa nói vừa quan sát Minh Lan, chỉ thấy vị phu nhân trẻ tuổi trước mặt đương đúng độ xuân thì, khoác áo sa màu tím nhạt hoa văn mây và sen, trên đầu vấn búi tóc lệch, chỉ đơn giản cài một cây trâm như ý dương chi bạch ngọc khắc hình hoa sen, như hạt sương đọng sớm mai, trong trẻo rạng rỡ khôn tả, đương lúc nói cười, thái độ điềm đạm nhã nhặn, ánh mắt trong suốt đầy thiện ý, khí chất cao quý thuần khiết.

Vừa mới gặp, Thường ma ma đã không khỏi âm thầm gật gù.

Bà hơi xoay người, chỉ vào người ở phía sau lưng: “Đây là con dâu tôi, nhà mẹ họ Hồ.” Phu nhân trung niên kia cúi đầu, tiến lên quỳ gối hành lễ với Minh Lan, Minh Lan mỉm cười đáp lại nửa lễ: “Chào thím Thường”.

“Phu nhân mạnh khỏe.” Thường Hồ thị hơi ngẩng đầu, thím ấy cũng coi như có mấy phần tư sắc, chỉ tội da hơi ngăm, vả lại khóe miệng lão hóa rũ xuống, lộ vẻ kham khổ, thím ấy vừa mở mồm là lấy lòng, mặt mũi tươi cười: “Đã sớm nhớ tới phải đến gặp phu nhân, đều nói phu nhân là tiên nữ giáng trần, tôi vốn còn chưa tin, hôm nay vừa gặp, ôi chao, Tây Vương mẫu làm sao lại nở cam lòng để phu nhân xuống trần vậy!”

Minh Lan vừa thấy Thường Hồ ăn mặc như vậy thì không nhịn nổi mà méo miệng, da đã ngăm ngăm lại còn dám mặc đồ đỏ sậm, quả nhiên là rất can đảm, sau khi nghe lời ấy thì nhịn không nổi mà phì ra: “Thím Thường vui tính thật! Mau mời ngồi.”

Thường Hồ thị lại không vội ngồi, liếc mẹ chồng mình một cái, thấy Thường ma ma chỉ vào hai đứa trẻ ở phía sau: “Đây là cháu gái tôi Thường Yến, còn đây là cháu trai tôi Thường Niên, cái Yến, thằng Niên, còn không mau vái chào.”

Hai chị em lập tức bước lên, một trái một phải khom mình hành lễ, Minh Lan lần này có thể yên lành nhận lễ, đợi tới lúc hai chị em ngẩng đầu thì, Minh Lan không khỏi ngẩn ra.

Hai chị em mặt mũi khá giống nhau, đều là ngăm ngăm đen, mặt mày thanh tú, nhưng khí chất lại chênh lệch khác xa. Thường Yến cùng lắm là kiểu con gái cứng nhà thường thường, khoảng chừng vì mấy năm sống ở vùng nông thôn ngoại thành nên vẫn còn mang theo vài phần hương đồng gió nội, nhưng Thường Niên lại là dáng vẻ chữ nghĩa lỗi lạc, ăn nói rõ ràng rành mạch, cử chỉ tự nhiên thành thạo, không có chút nào vẻ gò bó của con nhà bình dân gặp nhà phú quý.

Mọi người ngồi xuống nói chuyện, ngay cả hai chị nhà họ Thường cũng bưng ghế con ra ngồi.

Ba mẹ con Hồ thị sau khi ngồi xuống, bèn không nhìn được quan sát bài trí khắp nơi trong sảnh, nhất là Thường Hồ thị, chỉ cảm thấy trong sảnh bày biện trang nhã, vô cùng quý báu nhưng lại lộ vẻ thanh tao sâu sắc.

Phía trước là chiếc bình dương chi bạch ngọc, thân bình sạch sẽ không tì vết, chỉ đơn giản là đặt trong một ô của giá bảo vật, hai bên đặt ghế con khắc hoa từ gỗ tử đàn, sắc gỗ sẫm trầm, bóng loáng phát sáng, thím ấy không nhìn được lấy tay vuốt rồi ngồi xuống ghế, không ngừng khen ngợi: “Nơi này của phu nhân quả thực là quá tốt, tôi cứ ngỡ đến nơi phủ tiên, ái chà chà, nhìn cái bồn trang trí này ... Ấy, chứ không phải làm từ ngọc thạch chứ, còn cái chiếu trúc mát rượi này nữa, đây là bằng loại trúc gì thế...”

Lời nói và hành động của phụ nhân đợm hơi chợ búa, chẳng có thể diện gì, Thường ma ma ở một bên nhú nhú mày, liếc xéo con dâu một cái, nhìn không mở miệng, lại nhìn Minh Lan, nàng cũng chẳng lộ vẻ gì là coi thường hay mất kiên nhẫn, nhưng cũng không đặc biệt có vẻ lấy lòng mình, chỉ cười mỉm có hững, tựa như lời Thường Hồ thị nói rất là thú vị.

“Tôi cũng chẳng rành.” Minh lan cố gắng nhớ lại, “Hình như là từ trúc, chẻ cây trúc cao thành từng phiến, chỉ chọn phiến trúc ở ngọn mảnh nhất mềm nhất, sắp các mảnh rồi đan sơ lại, sau lại dùng đá trắng mài, mài hơn một ngàn lần, mài đến độ siêu mỏng, rồi mới bện thành như vậy.” Như vậy

bện thành chiếu trúc, mới có thể mảnh mai mềm mại tinh khiết như gấm vóc.

Thường Hồ thị hít một hơi lạnh, mắt lộ vẻ hăm mộ: “Ồi đời ông bà ông vải của tôi ời, thế này thì bao nhiêu công phu cho vừa! Bao nhiêu tiền của cho vừa, hèn gì sợ mướt mướt như thế, ái dà, dân thường bọn tôi mà cũng có phúc được ngồi lên...”

Cái này thực ra Minh Lan cũng chẳng có cách nào khiêm tốn, cổ đại không phải xã hội hàng hóa, đôi khi có tiền cũng chẳng mua được tiên, bởi vì trong xã hội hoàng quyền, thượng phẩm chân chính tốt nhất đều là ngự cống, là do xưởng chế tạo chuyên môn của cung đình tạo thành.

Từ lúc vào nhà đến giờ, trong cung không ngừng ban cho vật phẩm tránh nóng, rất nhiều thứ Minh Lan trước đây chưa từng thấy, như cái chiếu trúc mát rượi này, nếu không sợ chế phẩm từ trúc để lâu dễ mốc meo, Minh Lan đã muốn giấu đồ vào trong kho rồi.

Lông mày Thường ma ma đã xoắn hết lại vào nhau, quay đầu lại trừng ngang con dâu, thành công ngăn lại Thường Hồ thị lải nhải. Minh Lan ngược lại chẳng sao, hòa theo vài câu, bèn quay lại nói với Thường ma ma: ... Nghe nói ma ma nay ở ngõ Miêu Nhĩ, chẳng biết nhà ở có ổn không? Ra vào đường xá có thuận không?”

Thường ma ma khuôn mặt đầy nếp nhăn dịu xuống: “Phiền cậu Diệp, nhà cửa tốt lắm lắm, trước sau có hai viện, đừng nói vợ góa con cô chúng tôi bốn người, thậm chí sau này cháu Niên có lấy vợ sinh con đẻ cái ở cũng vừa ấy chứ. Hàng xóm hai bên đều là người nề nếp trong sạch, trước sau ngõ đều thông với đường lớn, dẫu là xe ngựa hay kiệu đều có thể dễ dàng qua lại.”

“Thế là tốt rồi, lão gia với tôi cũng yên tâm...”

Minh Lan nhón lấy một miếng trái cây tươi rói trên cái đĩa sứ men xanh, mỉm cười định nói tiếp, ai ngờ Thường hồ thị lại chen miệng vào: “Cũng không phải tốt lắm, vị trí tốt cuộc cũng hơi lệch, nơi ở cũng vắng vẻ, muốn mua cho thằng Niên chút văn phòng phẩm hay mua cho cái Yến mấy bộ đồ mới cũng mất nửa ngày đường đi, nếu có thể ...”

“Im mồm.” Thường ma ma sắc mặt bắt đầu khó coi, đặt mạnh chén trà xuống bàn, “Nói lằng nhằng gì đấy!”

Thường Hồ thị lập tức câm miệng. Minh Lan tò mò nhìn sang, chỉ thấy thím ấy dù ngậm miệng nhưng cũng chẳng có vẻ gì xấu hổ, dường như da dày mặt thô, rất có thói quen bị mẹ chồng quở, lại chẳng sợ bị mất mặt trước người khác, còn có vẻ chẳng sao cả ăn hoa quả.

Thường ma ma trừng con dâu xong, mới quay sang Minh Lan cười nói: “Phu nhân ngàn vạn lần đừng khách khí, chúng tôi làm phiền cậu Diệp chẳng biết bao nhiêu nữa. Ài... Già tôi cũng không sợ mất mặt, bèn nói vậy đấy.” Bà thở dài, giọng trầm xuống, “Đều tại thằng con trời đánh của tôi! Đọc sách chẳng ăn ai, lại đi học người ta việc buôn bán, bị người ta gài bẫy, tài sản bồi sạch vào đấy còn chưa đủ, người ta còn đánh cho, mắt thấy họa ập vào nhà. Tôi đây mới vác cái mặt già này, kéo theo người một nhà cầu tới kinh thành, ai lại biết cô cả nhà chúng tôi sớm đã mất vài chục năm, mắt thấy cùng đường tận lối, may có cậu Diệp! Giúp chúng tôi chỗ ở và ruộng đồng, thế mới sống được đến giờ.”

Lời này vừa dứt, Minh Lan không giấu nổi kinh ngạc.

Nàng hẳn không phải vì lời Thường ma ma mà giật mình, mà do Thường ma ma nói thẳng thắn như vậy, tự vạch việc xấu trong nhà.

Chuyện này, Cố Đình Diệp chưa từng nói nửa câu với Minh Lan, nhưng Minh Lan đã sớm đoán được.

Cổ đại chú trọng là giữ đất giữ nghiệp, lá rụng về cội, cũng không cho phép tha hương, nếu Thường ma ma ở Hải Ninh sống tốt, thì làm sao lại đưa theo cả nhà lên kinh thành chứ? Mà chữ cũ đã cắt liên lạc mấy chục năm, cũng không tự nhiên mà đột phát lòng trung thành, xem qua thì họ Thường cũng không có vẻ là vào kinh thi cử hay tới mở chi nhánh buôn bán gì cả.

Như vậy thì cũng chỉ có một kết luận, họ Thường ở quê cũ không chịu nổi nữa, đành cật đến nhà chủ cũ.

Từ lúc thành thân đến nay, Minh Lan tuy rằng có nhiều điều khó hiểu trong lòng, cái chết của Yên Hồng, chân tướng chuyện của Mạn Nương, còn có một đứa con trai bên ngoài kia nữa, nếu Cổ Đình Diệp tự nguyện nói, nàng chịu nghe, nhưng nàng chưa từng chủ động hỏi điều gì. Cho dù là phu thê, có một vài chuyện xấu ngấm ngấm trong lòng, cũng không tiện chính miệng nói ra, mà Cổ Đình Diệp hiển nhiên không hề có ý nhắc đến.

Thường ma ma tới kinh thành gần mười năm, chắc chắn biết nội tình trong đó, nàng đột phá được manh mối, là vì từ rất lâu trước đây, Minh Lan đã cố ý phỏng đoán hành vi tính tình của Thường ma ma.

Vậy thì, bà ấy rốt cuộc là người thế nào?

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Thường Ma Ma, Người Ấy Sự Ấy. Hạ

Nghe mẹ chồng nói trắng ra thế, Thường Hồ thị lần này mới xấu hổ, ngồi ngay ngắn lên, không nói nữa, Thường ma ma lại trừng thím ta một cái, rồi mới chậm rãi nói: “Thằng trời đánh đoán mệnh nhà tôi không còn nữa, cũng nhờ cậu Diệp sai người hộ tống, mấy mẹ con chúng tôi mới dám đem quan tài về quê, để cha thằng Niên yên ổn xuống mồ!”

Nói rồi ghen ngào, vành mắt cũng đỏ, Minh Lan vội vàng khuyên nhủ: “Ma ma đừng quá đau lòng, chú ý sức khỏe mới quan trọng, ba mẹ con thím Thường còn phải dựa vào ma ma.” Hai chị em Thường Yến Thường Niên trái phải đều khuyên nhủ mấy câu.

“Nhìn xem tôi này, thật là khiến phu nhân chê cười.” Thường ma ma trở lại như thường, vừa lau khăn vừa nói cười.

Lúc này, Hoa ma ma dẫn Dung nhi tới.

‘Dung nhi, xem ai tới này?’ Minh Lan cười nói, “Tới, làm lễ ra mắt ma ma.”

Dung nhi vận áo lĩnh màu hồng ngọc trai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như sữa đậu nành, nó thấy người nhà họ Thường, ánh mắt từ Thường ma ma lướt qua chị em nhà họ Thường một lượt, rất cung kính làm lễ, nói khẽ: “Chào ma ma ạ.”

Vẻ mặt Thường ma ma phức tạp, dường như thương hại, lại có phần chán ghét, ánh mắt đảo qua mấy lần, mới nói: “Cháu...Lớn rồi trông cũng khá hơn, cũng nỡn nà, như vậy tốt lắm.”

Dung nhi ngẩng đầu nhìn Minh Lan một chút, mở miệng, nhưng vẫn không nói gì.

Thường ma ma nhìn Minh Lan, nói thẳng: “Dung nhi có thể gặp được phu nhân là may mắn của nó, tính tình cháu nó rất bướng bỉnh, phu nhân cũng đừng quá để bụng, chỉ dạy cái cần dạy, nói cái cần nói là được.”

Minh Lan gật đầu, không nói gì, chỉ gọi Dung nhi ngồi vào bên cạnh. Thường ma ma liếc nhìn nó, rồi quay đầu lại, cười nói với Minh Lan: “Đồng dài một hồi, cũng vẫn chưa hỏi phu nhân bây giờ thế nào? Cậu Diệp khỏe không?”

Minh Lan nhìn ra được từ trên mặt bà ấy một vẻ quan tâm thăm thiết thực sự, trong lòng cảm động, nhẹ nhàng nói: “Hết thủy đều ổn, tôi cũng bước đầu quản lý việc nhà, chuyện gì cũng phải học, lão gia thì công sự bận rộn, có điều tinh thần rất tốt.”

Thường ma ma nghe Minh Lan lời lẽ chân thành, cười đến nỗi nếp nhăn trên một cũng nhúm lại một chỗ: “Ấy là tốt, tốt lắm rồi, tôi đã nói sớm rồi mà, cậu Diệp rất là có tiền đồ, mai này nhất định sẽ làm rạng rỡ tổ tông!”

Ánh mắt Minh Lan chuyển về phía mấy đứa bé, thấy Thường Yến đang ngồi bên cạnh Dung nhi khẽ khàng nói chuyện, Thường Niên ngồi ngay ngắn nghe người lớn hàn huyên, Minh Lan mỉm cười hỏi: “Nói chuyện đồng dài, còn chưa hỏi thăm Yến nhi với Niên nhi nhỉ? Thường ngày thích làm gì để tiêu khiển?”

Thường ma ma liếc về phía cháu trai cháu gái, cười nói: “Cái Yến chỉ là đứa bé gái, biết sơ mấy chữ, có thể may vá, sau này gả vào nhà tử tế là được, có điều Niên nhi nhà tôi, hiện nay đúng là đang đi học.”

Minh Lan đảo mắt nhìn Thường Niên, Thường Niên thấy người lớn nói về mình, bèn cung kính đứng dậy, Minh Lan nhìn thiếu niên nhỏ này, hỏi đùa: “Thĩ ác ác xú, như hảo hảo sắc. Xuất xứ từ đâu?”

Thường Niên hơi giật mình, nhìn Minh Lan, trên khuôn mặt trẻ con hiện lên vẻ nghiêm nghị, nói: “Sở vị thành kỳ ý giả, vô tự khi dã. Thĩ ác ác xú, thử hảo hảo sắc, thử chi vị tự khiếm. Xuất xứ từ ‘Đại Học’.” [‘]

[‘]Sách Đại Học nói:” Nói rằng làm cho ý niệm mình được chân thành có nghĩa là đừng tự dối mình: giống như ghét mùi thối, giống như ưa sắc đẹp hoàn toàn từ lòng chân thật mà ra; như vậy mới gọi được là thoả mãn tâm ý mình. Bởi thế người quân tử khi chỉ có một mình mình nhất thiết phải hết sức cẩn thận..”

“Có nghĩa là gì?” Minh Lan hỏi tiếp

Thường Niên đối đáp trôi chảy: “Cái gọi là thành thật, chẳng cần biết đối đãi với người khác thành thật thế nào, cũng phải đối đãi với bản thân trung thực, phải giống như chán ghét mùi hôi và yêu thích cái đẹp, ấy mới gọi là thực sự trung thực.” Giọng nói thiếu niên còn mang theo tiếng trẻ con, nhưng thái độ đồng dục, nói có nội dung.

Minh Lan nhú mày, không bình luận, hỏi tiếp: “Dĩ hương quan hương, dĩ bang quan bang, xuất xứ từ đâu?”

Thường Niên nở nụ cười, lộ ra hai cái răng nanh đáng yêu, cất cao giọng: “Thiện kiến giả bất bại, Thiện bảo giả bất thoát. Tử tôn dĩ tế tự bất chuyết. Tu chi ư thân, Kì đức nãi chân. Tu chi ư gia, Kì đức nãi dư. Tu chi ư hương, Kì đức nãi trường. Tu chi ư quốc, Kì đức nãi phong. Tu chi ư thiên hạ, Kì đức nãi phổ. Cố, Dĩ thân quan thân, Dĩ gia quan gia, Dĩ hương quan hương, Dĩ quốc quan quốc, Dĩ thiên hạ quan thiên hạ. Ngô hà dĩ tri thiên hạ nhiên tai? Dĩ thử. Đoạn này lấy từ “Đạo Đức Kinh”.”

[‘] Dịch nghĩa: Cắm thật chặt thì không nhổ lên được. Ôm thật chặt thì không sút ra được. Con cháu tế tự không dứt. Nếu lấy Đạo mà tu thân, Thì Đức ấy chân thành. Nếu lấy Đạo mà lo việc nhà, Thì Đức ấy có dư. Nếu lấy Đạo mà lo cho hàng xóm, Thì Đức ấy mới dài. Nếu lấy Đạo mà lo cho nước, Thì Đức ấy mới thịnh. Nếu lấy Đạo mà lo cho thiên hạ, Thì Đức ấy mới rộng. Nên chi, Lấy thân mà xét thân, Lấy nhà mà xét nhà; Lấy làng mà xét làng; Lấy nước mà xét nước; Lấy thiên hạ mà xét thiên hạ. Ta làm sao biết được việc thiên hạ như thế? Thì lấy chỗ đó.

Sau đó không đợi Minh Lan đặt câu hỏi tiếp, Thường Niên giải thích: “Lấy đức hạnh mà khuếch trương bản thân, gia đình, quê hương, thậm chí trợ giúp thiên hạ, đạo đức có thể kéo dài vô hạn; mà dùng bản thân để quan sát người khác, dùng nhà mình để quan sát nhà khác, dùng quốc gia mình để quan sát quốc gia khác, như vậy việc của thiên hạ là có thể nắm rõ.”

Minh Lan nở nụ cười, thầm giật mình.

Đổi lại một cách nói đơn giản khác, trong phạm vi khoa cử, tứ thư ngũ kinh so ra là môn học bắt buộc, các loại điển tích khác bên ngoài, ví như “Đạo Đức Kinh”, thuộc về môn học tự chọn, không ngờ tới một thiếu niên như cậu ta, chỉ học hành nơi thôn quê, mà học thức lại vững chắc như vậy. Minh Lan nhớ kỹ trước đây nàng học đoạn văn này, nội dung chú thích chép đầy một trang, mà cậu bé này chỉ dùng mấy lời đã khái quát được, khảo đính văn tắt, lời nói rõ ràng, thật không đơn giản.

Minh Lan quay đầu nhìn Thường ma ma thật kỹ, cái vẻ tán thưởng và hơi hơi kinh ngạc rõ ràng trong mắt nàng khiến Thường ma ma hết sức hài lòng, kiêu ngạo tự hào nhìn cháu trai, trên mặt đều là hạnh phúc rạng rỡ.

“Niên nhi hiện đang học trường nào?” Minh Lan hỏi.

Thường ma ma thở dài: “Trước kia lúc ở với lão gia, thì theo ông tú tài ở quê học được vài ngày, sau đó tới kinh thành, chúng tôi không quen sinh

hoạt, bèn học ở một trường tư của một tiên sinh ở nông thôn, có điều, phần lớn thời gian Niên nhi đều tự đọc sách.” Từ vẻ mặt của hai bà cháu cho thấy, vị Lưu tiên sinh này hiển nhiên không được vừa ý cho lắm.

Minh lan cúi đầu trầm tư, cái món đọc sách này quả là thiên phú trời cho, không phải nàng dập tắt uy phong nhà mình, bầu không khí đọc sách nhà họ Thịnh có thể nói là tốt vô cùng, không chỉ cánh đàn ông trong nhà đều có công danh, cha già còn ngày ngày ở sau mông vùng roi gào thét, nhưng theo đúng lương tâm mà nói, học vấn của Trường Đông cũng chẳng bằng Thường Niên trước mắt này.

Thường Niên mặc dù nhỏ tuổi hơn Trường Đông, nhưng nói năng cử chỉ, quang minh lỗi lạc, thấy người có địa vị cao thì không tỏ vẻ khiếp sợ, tới nơi phú quý hay nơi thôn dã cũng không có vẻ oán hận hay hăm dọa, chỉ mang trên mình một loại thái độ vui vẻ thản nhiên thường thức đánh giá, không kiêu không hèn, cực kì có phong thái quân tử.

Cho đến giờ, Minh Lan mới hiểu được vì sao Thường ma ma lại cử xử như vậy.

Nếu như sau này Thường Niên muốn thi cử làm quan, vậy thì cậu ta không thể có yếu điểm nghiêm trọng trên người được, bằng không sẽ dễ dàng bị người ta công kích trên quan trường, bà nội cậu ta có thể là vú nuôi, nhưng không được nhập nô tịch, có lẽ, năm đó Thường ma ma chính là suy tính vì chính con trai độc nhất của mình như vậy.

Thật sự là thương thay tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Thường ma ma thấy Minh Lan một mực cúi đầu không nói năng gì, bèn dò hỏi: “Phu nhân là dòng dõi thư hương, nghe nói học vấn các anh em trong nhà nhà đều tốt vô cùng ...” Minh Lan ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Dòng dõi thư hương thì khoan hăng bàn, nhưng cha tôi quả thật coi trọng

học vấn, em trai út nhà tôi tuổi cũng không lớn hơn cậu Niên là mấy, bây giờ cũng đang đi học.”

Còn là học ở trường tư tiếng tăm lừng lẫy nhà họ Hải, một bầy văn nhân danh sĩ là lắm sinh tú tài tiến sĩ thậm chí cả lão học sĩ về hưu đến làm khách lâu dài, luân phiên dạy học, mỗi lần nhóc Trường Đống về nhà là, mắt hoa lên như nhang muỗi vòng.

Thường ma ma run giọng: “VẬY phu nhân có thể giúp tìm một vị tiên sinh tốt trước được không, già tôi thành thực cảm kích vô cùng!”

Giáo dục ở cổ đại không phổ cập, không có quảng cáo dạy kèm dán chồng chất trên cột đèn điện, nếu như không phải người trong nghề, rất khó biết được vị tiên sinh nào dạy tốt, ví như Trang tiên sinh ấy, chính là một kiểu ẩn sĩ, nhà ở cũng chẳng buồn có lấy cái biển trong một cái ngõ nhỏ, trước đây Thịnh Hoành phải vận đến sức lực bà ngoại mới có thể nghe ngóng được về ông ấy, lại mất đến sức lực ông nội mới mời được ông ấy đến Đăng Châu.

Minh Lan trầm ngâm chốc lát, rồi gật đầu: “Tôi có thể nhờ anh cả tìm thử xem, có điều còn phải trông vào sự may mắn của Niên nhi.”

Nàng đã biết ý tứ của Thường ma ma, có điều nàng cũng không thấy phản cảm, dù cho ở hiện đại, vì để con có thể theo học trường tốt nhất, các vị phụ huynh cũng dùng tới bất kỳ thủ đoạn nào.

Ngón tay Thường ma ma run rẩy, ngập ngừng nói rất xúc động, Minh Lan mỉm cười, nhẹ nhàng: “Thế này nhé. Tôi ra một đề mục cho Niên nhi, cậu ấy viết một bài văn, sau đấy tôi sẽ đưa cho anh cả xem thử, rồi nhờ anh ấy đánh giá, được không?”

Thường ma ma chần chừ: “Bây giờ á? Hay là về nhà từ từ viết.”

Nhóc Thường Niên lần đầu tiên sốt ruột, vội vàng nói: “Không sao đâu, cháu bằng lòng viết ngay bây giờ ạ.”

Minh Lan cười với cậu ta, suy nghĩ một chút, nói: “Vật cách nhi hậu tri chí, tri chí nhi hậu ý thành, ý thành nhi hậu tâm chính, tâm chính nhi hậu thân tu, thân tu nhi hậu gia tề, gia tề nhi hậu quá quốc trì, quốc trì nhi hậu thiên hạ bình. Nửa canh giờ là đủ.”

Khuôn mặt ngăm đen của Thường Niên đỏ ửng, cung kính vái trên đất: “Học trò lĩnh mệnh.”

Minh Lan vui sướng trong lòng, ở cái thời đại khinh nữ ngớ ngẩn này đã lâu, nàng nhanh chóng hoài nghi trí thông minh của bản thân, nàng hơi hơi cất cao giọng: “Đan Quất, đưa Niên nhi tới bàn sách của tôi, hầu hạ cậu ấy mài mực.”

Đan Quất cười bước lên, đáp vâng đưa người đi.

Kiểu kiểm tra tức thì này, không chỉ kiểm tra thư pháp, kiểm tra kiến thức cơ bản, còn muốn kiểm tra tố chất tâm lý, nếu dưới tình thế như vậy, văn Thường Niên viết ra có thể khiến Trường Bách công nhận, vậy thì thực sự là có tài, lôi kéo được một học trò có thiên phú có tiền đồ cho nhà mẹ đẻ mình, cũng không phải chuyện xấu, không biết chừng tương lai trên quan trường còn thêm được một cánh tay tương trợ.

Dù không thành, tìm một trường tư tốt tốt chút ở nông thôn, cũng không thành vấn đề.

Sau đó, Thường ma ma ngồi thế nào cũng không yên, không ngừng ngóng ra cửa, Thường Hồ thị một mực không nói gì, vừa mở miệng, đã bị Thường ma ma hung dữ trừng mắt rụt về, mà chính thím ta tự nói chuyện có đầu mà không có đuôi, rành rành là không có tâm trạng.

Minh Lan cũng không vội nói chuyện với bọn họ, chỉ tùm tùm nói câu được câu chăng, bấy giờ, Cố Đình Diệp cuối cùng cũng quay về.

Cố Đình Diệp đến cả triều phục còn chưa kịp thay, trực tiếp rảo bước đến đại sảnh. Thân hình cao lớn thẳng tắp vừa xuất hiện ở cửa, Thường ma ma bèn đứng lên, giọng hân hoan: “Cậu Diệp!”

“Ma ma mau ngồi!” Rõng bay hổ bước tiến vào phòng khách, Cố Đình Diệp đỡ Thường ma ma ngồi xuống, Minh Lan vội vàng nhường lại chỗ ngồi của mình, để Cố Đình Diệp ngồi gần Thường ma ma, nàng thì ngồi sang phía bên cạnh.

Thường Hồ thị dẫn theo con gái còn có Dung nhi, đồng loạt hành lễ với Cố Đình Diệp, sau khi đứng dậy, Thường Yến mặt mày đỏ ửng lên nhìn nam nhân, nhưng Cố Đình Diệp dường như mất vui, chỉ lạnh nhạt gật đầu với Thường Hồ thị, rồi gạt sang một bên, cùng nói chuyện với Thường ma ma.

“Cậu Diệp bây giờ trông rất có tinh thần nhé!” Thường ma ma vuốt tay áo Cố Đình Diệp, quan sát từ trên xuống dưới, trong mắt ngậm nước, nói luôn hồi: “Tốt tốt quá, thế này mới phải, lấy vợ, sau này là người trưởng thành rồi, sẽ tốt thôi!”

Cố Đình Diệp cười rất vô liêm sỉ: “Đó là dĩ nhiên.”

“Cái cậu này!” Thường ma ma trừng hăn, cười nói với Minh Lan: “Trông này, có vợ mới hợp ý là cũng chướng mắt bà già này đây mà! Mà thôi thôi, tôi cũng phải nhanh về thôi.”

“Thế cũng chả được, Niên nhi còn bị giữ lại trên bàn sách của tôi kia kìa, ma ma không cần cháu à?” Minh Lan nói ghẹo.

Thường ma ma giả bộ cười ảo não: “VẬY thôi đành chịu!”

Trong phòng, mẹ con Thường Hồ thị cùng mấy đứa hầu gái đồng loạt cười, Cố Đình Diệp khó hiểu nhìn về phía thê tử, Minh Lan nhẹ nhàng giải thích: “Em thấy cậu Niên học vẫn không tồi, bèn bảo cậu ấy viết một bài văn, sau này để anh cả em xem thử một chút, xem xem là có thể tìm giúp cho một vị tiên sinh tốt hay không.”

Cố Đình Diệp cười lớn khen ngợi, nói với Thường ma ma: “Tốt quá rồi, ma ma xem cô vợ này cháu lấy về không sai chứ.”

Minh Lan cực kỳ thẹn thùng, mặt mày ửng đỏ, Thường ma ma chỉ vào Cố Đình Diệp cười mắng: “Cậu chỉ giỏi khoác lác! Vợ cậu tốt còn cần cậu phải ba hoa à?!”

Trong phòng toàn là lời vui tiếng cười, Thường ma ma thấy đứa con dâu không biết điều định mở miệng, vội vàng nói với Minh Lan: “Mấy đứa nó cũng là lần đầu đến nơi đây, chi bằng cho người cùng đi dạo trong vườn một chút, tôi cũng dễ dàng trò chuyện.”

Minh Lan liếc nhìn Cố Đình Diệp, sau đó gật đầu nói: “Thế cũng tốt, vợ Vương Quý mồm miệng lanh lợi, chi bằng gọi chị ấy đi dạo cùng thím Thường cả em Yến, Dung nhi nếu muốn đi cùng, thì đi luôn một thể.”

Thím Thường rất muốn nói thêm hai câu, nhưng nhìn ánh mắt mẹ chồng hung ác, không thể làm gì khác ngoài dẫn theo con gái và Dung nhi ra khỏi phòng.

Chờ người bên cạnh đều đi cả rồi, Thường ma ma bèn yên lại, tỉ mỉ hỏi han sức khỏe Cố Đình Diệp các kiểu, lại dặn dò Minh Lan mấy thứ: “Ầy dà, sau này cậu Diệp hoàn toàn là dựa vào sự chăm sóc của phu nhân, cậu ấy ban đầu là một con ngựa hoang không đóng hàm thiếc, một khi hưng lên là chẳng để ý thân thể gì cả, trên lưng trên vai cậu ấy có mấy vết thương, phu nhân để ý nhiều một chút, cần uống thuốc thì uống mà cần bôi thuốc thì bôi, phải dưỡng thương cho thật kĩ mới được!”

Cố Đình Diệp cười xen miệng vào: “Ma ma lại thế, vết thương từ thuở tám hoánh nào rồi. hoàng thượng cho ngự y xem bệnh cho con rồi mà, bây giờ đều tốt không sao cả, không có việc gì đâu.”

“Bây nào.” Thường ma mav trợn mắt nói, “Mấy năm trước vào đông, trời lạnh lên vết thương của cậu đau đến mức đổ mồ hôi lạnh, tôi lấy gừng với dầu thuốc bôi cho cậu mỗi ngày, bôi hơn nửa tháng mới khá lên, hẳn là vết thương lành rồi là quên đau đây mà!”

Minh Lan cúi đầu nghiêng ngẫm, trên vai lưng Cố Đình Diệp có mấy vết sẹo đao kiếm, trong đó có một vết kéo dài từ vai trái ra sau lưng đặc biệt hãi hùng, bèn âm thầm ghi nhớ, sau này sẽ đi phối dầu thuốc với cao hổ cốt.

Cố Đình Diệp thấy đáng vẻ Minh Lan hận không thể tức thì lấy giấy bút ghi lại thì trong lòng vừa buồn cười vừa cảm động, bèn nói: “Trước đó không phải em nói muốn đi thăm điền trang một lần sao?”

“Đúng rồi.” Mỗi ngày xem sổ sách chẳng qua là lý luận suông, trong tay Minh Lan nắm giữ vài tòa thôn trang, tuy rằng các hạng mục xuất nhập viết rõ ràng, nhưng vì chưa từng nhìn thôn trang, luôn cảm thấy không thực tế.

“Tôi đi với em, thăm mấy tòa thôn trang một lượt.” Vẻ mặt Cố Đình Diệp thoải mái, giọng nói vui vẻ, “Ma ma, hay là người cũng đi luôn cùng?” Thế nhưng Thường ma ma cười một mực từ chối, “Câu mợ là quý nhân mới thấy ruộng đồng thôn trang là của lạ, chứ chúng tôi mới từ nông thôn dọn vào trong thành, phát chán mấy cái nước non suối rừng rồi.”

Minh Lan vừa mừng vừa sợ: “Hả? Chàng giả vờ?” Chế độ nghỉ ngơi ở cổ đại quả khiến người ta giận sôi lên.

“Không mà.” Cố Đình Diệp cười nói, “Hôm nay hoàng thượng ban chỉ, muốn tuần tra đại quân thao diễn ở Tây Giao đại doanh, mấy ngày nay tôi phải đi trước trừ bị, nơi đó rất gần thôn trang, chúng ta buổi tối nghỉ ngơi ở

thôn trang. Em chẳng phải muốn cầm sổ sách đối chiếu thôn trang, kiểm tra nông hộ sao? Từ từ đi, chờ hoàng thượng tuần tra xong, tôi có hai ngày rỗi, rồi chúng mình đi Tây Sơn ngâm suối nước nóng.”

Thường ma ma nghe há hốc miệng, cười than thở: “Cậu thế mà cũng thương vợ đấy nhỉ! Tốt tốt tốt, vợ chồng mới cưới cũng nên đi giải sầu chút chút, mỗi ngày vội quay mòng mòng, lại chẳng bận đến bí bức.”

Minh Lan nghe Cố Đình Diệp nói đạo lý rõ ràng, trong lòng biết hẳn đã tự suy xét nhiều lần, càng cảm động, mặt mày vui sướng, mỉm cười nhìn Cố Đình Diệp, ánh mắt dịu dàng.

Thường ma ma thấy vậy, biết vợ chồng bọn họ mỹ mãn, cũng yên tâm trong lòng.

...

Lúc chiếc xe ngựa nho nhỏ phủ vải dầu màu xám trên đường quay trở lại nhà họ Thường, bên ngoài lão phu xe thét to, bên trong là một hồi hộp gia đình sôi nổi.

“Niên nhi, cháu viết văn thế nào?” Thường ma ma vội vã hỏi.

Thường Niên cười tự tại, cũng không thấy vẻ hồi hộp: “Như mọi ngày thôi ạ.”

“Thế sao được?” Thường ma ma sốt ruột, ‘cháu nhất định phải viết thật tốt thì mới được!’

Thường Niên an ủi bà nội: “Bà đừng sợ, cháu cảm thấy Cố phu nhân có lòng muốn giúp cháu.”

Thường ma ma thở phào nhẹ nhõm, ít nhiều yên lòng, Thường Hồ ở đối diện lại không nhịn được oán trách: “Sao mẹ lại nói sỗ hết cả chuyện xấu

của bố nó ra ngoài thế? Lão gia không trách móc gì nhưng mà thế lại chẳng khiến Cố phu nhân chê cười?”

Thường ma ma giận không có chỗ xả, buột miệng: “Cô thì biết cái gì?! Việc này có thể giấu được trước mắt, không giấu được cả đời!”

Thường Niên thấy mẹ vẫn không phục, khuyên: “Mẹ à, bà nội nói đúng đấy, con vừa thấy lúc bà nói chuyện, dáng vẻ phu nhân không giống như là chẳng biết gì.”

“Vớ vẩn! Mẹ thấy phu nhân lúc đấy có vẻ rất kinh ngạc!” Thường Hồ thị cố chấp nói.

Thường Niên lắc đầu lại khuyên: “Phu nhân đúng là có kinh ngạc, nhưng mà con thấy không phải do không biết gì, mà là do bà nội nói thẳng việc này ra, ngài ấy mới hơi hơi giật mình.”

“May là Niên nhi còn hiểu biết!” Thường ma ma tự hào nhìn cháu trai, quay sang mắng con dâu, “Cô cái đồ thiên cận này! Đừng thấy phu nhân trẻ tuổi, thì cho là dễ dàng lừa gạt, ta nghe nói mấy ngày nay Trừng Viên được phu nhân mấy trông nom giống như là cái rào sắt! Chuyện của bố nó sớm muộn gì ngài ấy cũng biết thôi, đến lúc đó khiến người ta xem thường, còn không bằng tự mình nói ra!”

“Thế ... Cái Yến thì sao? Không phải lúc trước mẹ bảo cho cái Yến sang bên đó sao?” Thường Hồ thị liếc nhìn con gái. Vừa dứt lời, Thường ma ma chợt nổi trận lôi đình: “Có người làm mẹ như cô sao! Loại chuyện này là chuyện riêng của người lớn, sao cô lại nói với cái Yến? Cái loại chuyện này! Sau này đừng nghĩ đến chuyện nói ra!”

Thường Hồ thị nổi đóa: “Vì sao?! Bây giờ, chức quan ngài ấy càng ngày càng to, phú quý vô vàn trước mắt, làm sao mà không cho cái Yến sang đó?”

Thường ma ma quát lên: “Sang sang cái mẹ mày! Cái đầu mày bã đậu, lại sắp ngổ ngẩn rồi đấy! Trước đây con tao học hành đang yên đang lành, chính mày, thấy nhà người ta giàu có, đỏ mắt lên, lừa gạt bố thằng Niên đi làm ăn, toi cả cái mạng! Nay mới được dăm ngày tử tế, mày lại bắt đầu ngứa xương muốn ăn đòn phải không?!”

Hai chị em Thường Yến Thường Niên thấy bà nội điên lên thì im lặng, Thường Hồ thị bị chửi đỏ cả mặt, ngập ngừng nói: “Mẹ, bọn trẻ con còn ở đây mà.” Ý là để lại cho thím ấy chút thể diện.

Thường ma ma nhớ tới con trai, cơn giận bốc lên, quát tướng lên: “Mày là cái đồ yêu tinh phá nhà! Cái đồ đáng hổ thẹn! Xưa kia tao đúng là mắt kém, thế mới xin cưới mày về làm dâu! Không thiếu ăn thiếu mặc của mày, thế mà hết lần này tới lần khác mày trở chứng, hại chết con tao! Nếu không phải trông vào mặt mũi thằng Niên với con Yến, tao đã đuổi cút mày ra cửa rồi, mày còn không biết trời cao đất dày! Mày tưởng cậu Diệp xem trọng mày à? Cậu ấy đã biết tông mày là cái mặt hàng gì, thế mới lười chả buồn đoái hoài!”

Thường ma ma giận dùm dùm, chưa bao giờ để ý là ở chỗ nào, muốn mắng là mắng, hôm nay đang vào cơn, càng mắng càng hăng, ngón tay gằn như chọc vào mặt Thường Hồ thị: “Trước kia tao có ý thế, là do thấy cậu Diệp không có người thương, mới nghĩ để cái Yến sang chăm nom, nay cậu Diệp cưới được vợ hiền, sống yên sống lành, mày lại tới góp vui cái gì! Đời này mẹ già mày không may, người ta nói đời người có ba cái khổ, tuổi trẻ mất cha, trung niên mất chồng, về già mất con, đời trước mẹ già mày không tu hành, vấp phải cả ba chuyện! Nay cũng chỉ mong cái Yến gả được cho người tử tế, Thường Niên có tiền đồ, mày mà còn láo nháo nữa, tao lập tức đuổi cút mày ra khỏi nhà! Cái loại mẹ như mày, không có còn hơn!”

Thường Hồ thị bị phun nước bọt đầy đầu, cũng chẳng dám cãi lại, chỉ có thể cúi đầu chịu đựng.

Thường Yến thấy mẹ bị chửi không ngẩng đầu lên được, không nhận được mới nói: “Bà ơi, cậu Cố thân với nhà ta, nếu con làm thiệp cho cậu ấy, cậu ấy cũng sẽ đối đãi tốt với con thôi.”

Thường ma ma trợn tròn mắt, véo tai cháu gái, quát lên: “Mày cũng cùng một giuộc với mẹ mày, ánh mắt sao nông cạn thế, bà hỏi mày, nhiều năm như thế, cậu Diệp đã từng nói quá mười câu với mày?”

Thường Yến ôm tai ai ái kêu đau, đỏ mặt nói: “Cậu ấy khinh con trẻ nít, không thèm đáp với con.”

“Xùy!” Thường ma ma nhe răng nói, “Hôm nay bà thấy phu nhân cũng chẳng lớn hơn mày là bao, cậu Diệp sao không coi ngài ấy như trẻ con?! Bà nói cho mày nghe, sớm mà chết tâm đi, nay thấy được phu nhân, cầm lấy gương mà soi cái mặt mình xem, so sánh điệu bộ, học vấn, nhan sắc của người ta xem, hai người chúng mày, một là phượng hoàng trên trời một chính là con đĩa dưới ruộng!”

Thường Yến tủi thân mắt đỏ hoe, bĩu môi nói: “Thôi lại không nói nữa! Không đi thì không đi!”

Thường ma ma vẫn chưa hết giận, mắng tiếp: “Dù sao cũng mãn tang cha mày rồi, về nhà thì tìm chồng cho mày, đừng có thò mặt ra ngoài xấu hổ! Mày với mẹ mày cũng đến Trùng Viên rồi, sau này khỏi cần đi nữa! Ngoan ngoãn mà ở nhà, không thì ăn đòn, mỗi đứa một trận!”

“Chúng mày nghĩ con gái gả vào nhà giàu để sống lắm hả, ngày xưa cụ Bạch chẳng hiểu gì, thành ra mới đẩy cô chủ vào phủ hầu, mới có mấy năm thôi, người đã chẳng còn!” Thường ma ma gào lên đau đớn, lại xách tai đứa cháu gái, “Bằng vào cái đức hạnh này của mày, vào nơi nhà cao cửa rộng. thì đến vụn xương cũng chẳng còn!”

Hai mẹ con họ Thường đều bị mắng đến căm miệng, Thường ma ma thở dài: “Trông vào cái mặt già này, tiền đồ em trai mày còn có lối ra! Nếu như

thằng Niên có tiền đồ, đến lúc đó người làm mẹ làm chị chúng mày chẳng nở mày nở mặt? Ài ... Khoa cử chẳng dễ dàng gì, cụ mày trước có dạy, dân đen không có người dẫn dắt, muốn thi cử cũng phải tốn vài chục năm.”

“Chị à, bà nói đúng đó, em tính rồi, anh Thanh ở cách vách cũng rất quý em, nhà chúng ta cũng rất ổn, có ruộng có phòng, chớ có bảo em chịu thua thiệt nữa.” Thường Niên từ khi mất cha, càng có vẻ cụ non, cũng khê khuyên bảo: “Huống hồ em thấy ngài Cố cũng cực kì yêu thích phu nhân, ngài ấy chẳng thèm nhìn người ngoài đâu.”

“Ấy, cháu cũng thấy thế à?” Thường ma ma hứng thú nói, xưa nay bà rất tín nhiệm đứa cháu trai còn nhỏ tuổi này.

Thường Niên gật đầu, cười ngại ngùng: “Lúc cháu nộp bài cho phu nhân, thấy miếng hoa quả phu nhân cắn một nửa đặt trên đĩa, sau đấy lại thấy ngài Cố cầm lên ăn.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Kiến Thức Của Minh Lan

Xế chiều hôm đó, Minh Lan bèn viết phong thư tiễn cử với anh Trường Bách, kèm theo bài tập vừa hoàn thành rồi lập tức cho người đưa đi, xem Trường Bách có thời gian gặp bạn nhỏ Thường Niên hay không.

Sau đó, Minh Lan thấy đầu ngón tay mình mỗi nhừ hết cả.

Quan văn thời cổ đại chú trọng giờ bắt đầu làm việc nhưng thời gian tan tầm lại khá thoải mái, tuy vậy giờ này Trường Bách vẫn còn ở Hàn Lâm viện vì sợ hoàng đế đột xuất vời học sĩ vào hỏi tấu, vì thế chưa bao giờ dám tan làm sớm. Bởi vậy muốn Trường Bách rảnh rồi gặp người cũng chỉ có thể chờ ngày hưu mộc, lại chờ anh ấy tìm lớp học thích hợp, đưa người đến giới thiệu... Tính thế này cũng phải nhiều ngày.

Tiếp theo Minh Lan gọi quản sự vú già trong phủ đến dạy dỗ một trận, nhắc lại trọng trách, bàn giao một hồi, tuyên bố mình không ở trong phủ vài ngày, nếu gặp việc khó giải quyết thì đến gặp Thôi ma ma, cần thiết thì gửi tin đến Kinh Giao.

“Các vị đều đã làm việc lâu năm, chủ nhân có ở đây hay không cũng không khác nhiều.” Minh Lan mỉm cười ngồi trên cao, “Đợi tôi trở về lại xem như thế nào.”

Trong lòng đám đông quản sự phía dưới đều rõ ràng, bây giờ chức vụ của họ vẫn còn treo hai chữ ‘tạm thời’, nếu trong lúc Minh Lan rời phủ mà

thể hiện không tốt còn có khả năng bị tước quyền, ngay lập tức cả đám cùng gật đầu như giã tỏi.

Minh Lan lại gọi lại một mình Hoa ma ma cùng vợ Liêu Dững nói chuyện.

“Việc duy nhất của bà chính là trông coi Khấu Hương uyển,” Minh Lan quay về phía Hoa ma ma nhỏ nhẹ nói, “Đặc biệt là Dung nhi, nếu như có nhức đầu chóng mặt thì nhanh chóng đi Huyền Thảo đường mời Trương đại phu, cũng đồng thời báo lại cho ta.”

Hoa ma ma thầm nghĩ rất có thủ đoạn. Nàng ta cố ý để mình là người do Thái phu nhân đưa tới chăm nom ba vị chủ nhân ở Khấu Hương uyển, có gì xảy ra Thái phu nhân cũng chạy không thoát. Bà ta nhẹ liếc sang vợ Liêu Dững bên cạnh một chút, nghĩ thầm trong ngoài không biết phu nhân đã đặt bao nhiêu cơ sở ngầm, nếu bản thân có động tĩnh gì chỉ sợ kết cục của Lại ma ma chính là tấm gương cho mình.

Chuyện đến nước này, không bằng học Điền ma ma, dứt khoát theo nhị phu nhân mới phải. Bà ta giờ mới trịnh trọng đáp lại.

“Với chị tôi cũng không nói nhiều.” Minh Lan mỉm cười nhìn vợ Liêu Dững, “Cần chú ý cái gì chị tự lưu tâm là được.”

Sắc mặt Vợ Liêu Dững nghiêm túc, cúi đầu nói: “Phu nhân dặn dò, tôi đều nhớ kỹ, tôi đã qua kiểm tra chuồng ngựa, nếu như có việc gì nhiều nhất hai canh giờ là có thể báo đến chỗ phu nhân.”

Chị ta từ sớm đã hiểu rõ trong lòng, bọn họ ở đây không thể so với mấy người thế hệ trước có nhiều năm tình cảm cùng thể diện, có lỗi cùng lắm là đuổi về nhà. Bọn họ vốn là gia nô nhà quan lại phạm tội, danh tiếng vốn đã không tốt, nếu như còn thêm cái gì bất trắc, lập tức bị bán đi cũng sẽ không có ai nói Minh Lan khắc nghiệt không có lòng thương người.

Hơn nữa Minh Lan gả đến Trừng Viên, người bên cạnh để dùng có hạn, nhất định phải dùng người mới. Ngay lúc này ai có biểu hiện tốt lập tức sẽ được đề bạt. Mà Thôi ma ma đã lớn tuổi, tinh thần không tốt, Thúy Vi lại quá trẻ. Nếu chính mình được việc, có thể được phu nhân tín nhiệm, ít nhất là vinh quang trong mười năm tới cũng không lo lọt.

Chị ta thâm hạ quyết tâm, nhất định phải trông coi phủ đệ cẩn thận mới được.

Bận bịu như vậy mãi cho đến khi ăn cơm tối, Đan Quất vẫn còn đang chỉ huy hầu gái thu thập hòm xiềng, từ quần áo nữ trang đến lò hương, thậm chí thùng gỗ tắm rửa cũng phải cho lên xe.

Cố Đình Diệp thấy rất là lạ lẫm, mỉm cười nói: “Em cũng thật dứt khoát, nói đi là đi, lại còn chỉ đạo người ta ngày mai phải xuất hành”. Ở trong mắt hắn, phụ nữ nói chung là luôn lề mề rườm rà.

” Chính mao sáng mai em khởi hành; Đan Quất ở lại tiếp tục thu dọn, chờ xong rồi mới đi.” Minh Lan cầm một cây bút, nhẹ nhàng gạch một cái trên sổ, “Khoảng chừng trước bữa trưa là em có thể đến thôn Tiểu Vũ, nghỉ ngơi một buổi trưa, lúc này bên thôn Hắc Sơn hắn là đã sẵn sàng rồi. Buổi tối chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở nơi đó, để A Mãnh (hộ tống Đan Quất áp tải hành lý trực tiếp đến chỗ đó, mấy ngày sau lại đi thôn Cổ Nham.”

Thôn Tiểu Vũ là thôn trang hồi môn của nàng, do lão Thôi quản lý, hàng năm Thịnh lão phu nhân đều sẽ đến thăm hai bận, bản thân nàng cũng đã đến đây nhiều lần, vẫn luôn hài lòng. Lần này là chuyến đi đầu tiên sau khi cưới, tỏ ý tiếp quản. Hai thôn trang còn lại, không chỉ diện tích rất lớn mà từ quản sự đến tá điền Minh Lan nói chung là không biết, rất cần phải bỏ công sức vào.

“Chẳng qua là cái thôn trang, quanh năm suốt tháng cũng không thu được mấy đồng bạc, em không cần quá để tâm.” Cố Đình Diệp khẽ cau

mày, dường như không để vào mắt ít tiền thu hoạch từ ruộng đất.

Minh Lan rất không đồng ý, điểm quan trọng của quản lý gia đình, ngoại trừ ruộng đất là thu nhập cố định, toàn bộ không thể coi như thu nhập thông thường được. Một đại gia đình tốt nhất là tiền chi ra ngang bằng với tiền thu nhập cố định này thì những lãi lời thêm vào mới có thể sử dụng thoải mái.

Có điều hiện giờ nàng muốn lập tức chinh đồn hai thôn trang này là vì duyên cớ khác, liền lắc đầu nói: “Em không phải để ý ít bạc này mà là sợ chúng ta ít quản lý, đến lúc đó gây ra chuyện gì không tốt chúng ta lại phải đi chịu trách nhiệm, xui xẻo có khi còn bị người ta tấu cho một sớ.”

Khi còn bé nàng theo Thịnh lão phu nhân đi tuần tra điền trang từng gặp trẻ con nhà tá điền ăn xin ở bên đường, khi đó Thịnh lão phu nhân nói liên miên một hồi phải đề phòng bị nô bộc gian xảo làm ảnh hưởng đến danh tiếng; gặp chủ đất cay nghiệt hoặc quân sự đối trên gạt dưới, không đối xử với tá điền như con người, bắt nạt đàn ông ức hiếp phụ nữ là điều là chuyện vặt, có khi mất mạng người cũng chỉ bưng bát qua loa.

Minh Lan lúc đó mới để tâm nhớ kỹ.

Tấm lưng cường tráng của Cố Đình Diệp nhàn nhã dựa vào đầu giường, cầm một quyển sách dày lật lên, dưới ánh đèn lò mờ chăm chú nhìn gương mặt tinh xảo của Minh Lan, chỉ thấy nàng mặc tấm áo lụa trắng, ngón tay trắng như giấy đang cầm bút, đầu ngón tay tựa như được ngọc nhuộm màu xanh, toàn thân giống như em bé đáng yêu đang sắm vai người lớn.

Hắn không để ý, cười nói: “Thần hồn nát thần tính.”

Minh Lan nhìn cái mũi của hắn đang nhúu nhúu vênh cao, hạ bút ngồi vào mạn giường, ngả vào cánh tay Cố Đình Diệp tựa trong lồng ngực của hắn, chợt hỏi một câu: “Chàng nói đúng, đất đai kia thu tiền cũng không nhiều, vậy nghề gì mới kiếm ra được nhiều bạc đây?”

Cố Đình Diệp ngấn người một chút, cười nói: “Em đây là đang tra hỏi tôi sao, mỗ heo? Cướp bóc?”

Tại sao sau mỗ heo lại là cướp bóc? Minh Lan rất nghi hoặc nhưng nàng cũng không dây dưa vấn đề này, vẫn lắc đầu nói: “Không đúng, em từng nghe Trang tiên sinh nói, trên cõi đời này nghề kiếm tiền nhiều nhất là buôn bán năm thứ đơn giản: Muối, khai mỏ, thủy vận, buôn bán qua biên giới, vận chuyển đường biển, nói cách khác, đều là những thứ triều đình cho phép mới được buôn bán.”

Cố Đình Diệp chậm rãi thu lại nụ cười.

Minh Lan tiếp tục nói: “Những ngành buôn bán chủ lực này, tiền đầu tiên ở trong tay ai?” Sắc mặt Cố Đình Diệp có chút khó coi, Minh Lan nhìn hẩn, gằn từng chữ: “Em không biết ở trong tay ai, nhưng cũng không ở trong tay hoàng thượng.”

Vẻ mặt Cố Đình Diệp nghiêm túc, qua một hồi lâu mới gật gật đầu.

“Vốn là em cũng không cảm thấy gì? Nhưng có một ngày Công Tôn tiên sinh để lộ một câu cho em, nói là quốc khố rõ ràng là trống không, em lúc đó mới phát hiện phiền toái.” Minh Lan nhỏ giọng nói, “Em tuy là phụ nữ nhưng cũng nhìn ra Hoàng thượng có chí lớn.”

Thông thường hướng của chí lớn thường là thu quyền bính, mà muốn có quyền chủ yếu là phải có tiền và quân quyền. Tiền thì có, chỉ có điều không ở trong quốc khố, quân cũng có, chỉ có điều không thường nghe Hoàng thượng chỉ huy.”

Như vậy chuyện kể tiếp đơn giản thôi, không phải bọn họ bằng lòng đường hoàng giao ra tiền quyền thì chính là Hoàng Thượng ‘mời’ bọn họ giao ra.

“Năm trước Bắc Cường đại thắng, đánh bừa mà trúng, còn để lại lỗ hổng. Việc quân nơi đó nếu không làm tốt, Hoàng thượng có thể danh chính ngôn thuận thay đổi người, cứ như vậy, mấy người đang chờ buôn bán bên kia e là hãi hùng khiếp vía.” Minh Lan nhúc nhích người ra khỏi người kia, đoan chính quỳ chân trên giường nghiêm mặt nói, “Chàng không phải nói trước kia Hoàng thượng dự định phái Cảnh đại nhân đi Bắc Cường trấn thủ sao? Sau đó, ông ta bị tố cáo.”

Cố Đình Diệp chau mày, nghiêm nghị nói: “Nhưng mà ông ta cũng đã tự mình kiểm điểm.” Ý tứ, Minh Lan đã đoán đúng một nửa.

Đằng sau một vị ngôn quan là cả một đám ngôn quan. Đằng sau một đám ngôn quan là giới sĩ lâm thanh lưu. Bọn họ lấy tình cảm đồng môn đồng niên làm ràng buộc, kết thành mạng lưới quan hệ vững chắc. Từ khi tiên đế còn đó hơn hai mươi năm qua, không ít người đã cùng liên kết với quyền tước thế gia, có thể coi như kết đảng. Bọn họ muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn người có người, bất kể là nội cung, triều đình, quân đội, tại địa phương phủ huyện đều có thể lực có chỗ đứng.

Trời mưa đất trôi, hoa màu xui xẻo. Minh Lan không muốn làm người nhà của bia đỡ đạn.

“Công Tôn tiên sinh nói rất đúng.” Cố Đình Diệp dừng lại một hồi lâu, lẳng lặng nhìn Minh Lan rồi nói: “Ông ta nói em lương thiện trong sáng, tấm lòng rộng lượng, tuy là nữ tử nhưng có năng lực có mưu kế.”

“Tiên sinh quá khen.” Trên mặt Minh Lan hiện lên ánh đỏ.

“Nhưng mà em chưa bao giờ hỏi tôi việc triều chính.” Cố Đình Diệp ngạc nhiên nói.

Minh Lan ôm đầu gối, thân thể nhỏ nhắn cuộn lên, ngượng ngùng nói: “Bà nội đã nói không nên hỏi loạn chuyện công sự của chồng, chàng nếu

cảm thấy nên để em biết thì sẽ nói cho em biết.” Có vài lần kỳ thực nàng rất muốn hỏi.

Cố Đình Diệp liếc nhìn nàng rất lâu, ánh mắt sâu thẳm khó dò rồi chậm rãi nói: “Khi tôi còn bé, ông già thường giảng giải cho tôi, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng. Bao nhiêu tướng lĩnh thông thạo hành quân đánh giặc đều chết ở thời bình. Nếu tôi có cơ duyên trên chiến trận nhất định phải chú ý hành tung, không để cho bị bắt nhược điểm.”

Minh Lan nghe mà hoảng sợ, ngón tay lập tức tóm chặt cánh tay của người kia, Cố Đình Diệp ôm nàng vào trong lồng ngực của mình dỗ dành, nhẹ nhàng nói: “Em yên tâm, ngôn quan dù yêu thanh danh nhưng cũng không phải ngốc, biết người nào có thể tố, người nào không thể tố. Hoàng thượng giờ chính là lúc đang cần dùng người, đừng nói tôi hiện giờ vô sự, chính là lão Cảnh cũng không có việc gì.”

Hai cánh tay hẩn ôm trọn Minh Lan, thân thể hai người dán vào nhau thật chặt, lặng lẽ nằm ở đó có thể nghe tiếng tim đập của nhau. Cố Đình Diệp cười lên, hôn xuống khuôn mặt nhỏ của Minh Lan: “Sau này em muốn biết cái gì, tôi cho em biết.”

“Vâng!” Minh Lan gật đầu cười, vươn tới ra sức hôn dưới mũi hẩn một cái, nháy mắt nói: “Chàng ở bên ngoài lo nghĩ nhiều, em không giúp đỡ được gì, ít nhất cũng không làm chàng thêm phiền chuyện trong nhà!”

Cố Đình Diệp cảm động trong lòng, xoa xoa đầu Minh Lan chột thủ thủ: “Cha vợ nhìn xa trông rộng, nuôi con trai con gái đều rất tốt.”

Minh Lan hé đầu ra từ trong lồng ngực hẩn, có vài phần đặc ý nói: “Hồi xưa Trang tiên sinh có nói, nếu em sinh ra là nam nhi nhất định là rất có tiền đồ.” Hai người dây dưa, vạt áo Minh Lan đã buông ra một khoảng lớn, lộ ra đường cong trắng như tuyết, phủ hờ lên cái yếm màu vàng nhạt thêu cánh sen xanh biếc, viên tròn đầy đà bên trong khế rung động.

Cố Đình Diệp nhìn thẳng một lúc thở dài: “Em vẫn nên làm phụ nữ đi.”

Hôm sau trời vừa sáng, Minh Lan liền cùng anh em họ Đồ dẫn người hầu cùng hộ vệ ra khỏi cửa, trước sau có chừng ba, bốn xe hai ngựa kéo. Minh Lan ngồi ở chiếc thứ hai, bên cạnh là Tiểu Đào hưng phấn cả đêm không ngủ được, dọc theo đường lú ra lú rú không yên được lúc nào.

“Tám đời không được ra cửa!” Lục Chi không nhịn được chế nhạo, “Chúng ta cũng không phải chưa từng đến thôn Tiểu Vũ.” Chị ta lại quay lại nói với Minh Lan, “Phu nhân ngủ thêm một chút không? Tránh cho đến nơi lại mệt mỏi.”

Minh Lan mơ hồ gật đầu, nàng vốn yếu nhất ngủ dậy trễ, giờ vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn. Tiểu Đào nhanh nhẹn trái chẵn cho nàng dựa vào nằm xuống, mới quay sang nói khẽ cùng Lục Chi: “Chị Tần Tang cùng con bé Thúy Tụ lần này không thể đi có vẻ rất tủi thân, em ra cửa, n mắt Thúy Tụ cũng hoe hoe đấy.”

Lục Chi lén nhìn xuống Minh Lan, thấy nàng giống như đã ngủ thiếp đi, khẽ khàng: “Chúng ta cũng không thể đi hết, phải lưu lại người trông nhà mà! Chị Thúy Vi lại không thể ở đó cả ngày, em yên tâm người bên ngoài sao!”

“Em đây đương nhiên hiểu, không cần chị phải nói mà!” Tiểu Đào xoa xoa lỗ tai, “Nhưng mà Nhược Mi không phải muốn ở lại à? Làm chi phải mang chị ta theo, nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của chị ta mà xem.”

Lục Chi bĩu môi, khinh thường nói: “Con bé kia tâm tư không yên, phu nhân sợ nó bày trò dứt khoát mang nó đi, nói không chừng... tìm cho nó nhà chồng ở thôn trang?” Nói một lúc, câu chuyện xoay vòng, cố ý trêu ghẹo Tiểu Đào, “Tiện thể cũng tìm cho cô bé Tiểu Đào một mối!”

Ai biết Tiểu Đào ngơ ngác một chút lại gật gù: “VẬY CŨNG KHÔNG TỆ.”

Lục Chi há miệng, không nói gì nghiêng đầu ra chỗ khác.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Hôn Tiểu Vũ – Thôn Hắc Sơn, Phái Thực Lực['] Thịnh Thoảng Thất Thủ

['] phái thực lực >< phái thần tượng trong điện ảnh đóa

Tất tất tả tả, đi được gần nửa ngày, ra khỏi thành không lâu liền đến thôn Tiểu Vũ.

Thôn trang này gần sát kinh thành, trước sông sau núi, vị trí vô cùng tốt, vốn do phủ Dũng Nghị mua làm đồ cưới cho cô cả dòng chính duy nhất. Sau này, trong lúc mưu chức quan cho Thịnh Hoành, Thịnh lão phu nhân từng cầm cố hơn một nửa.

Đến lúc tình cảnh của Thịnh gia dần tốt lên, chỗ đất này lại rất khó chuộc lại. Lúc này Thịnh hoành mới đặt mua thôn trang ở nơi khác cho Thịnh lão phu nhân. Nhưng lão phu nhân vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, luôn để ý hỏi thăm nhà ai cần dùng tiền gấp. Qua mấy năm lão phu nhân dần dần cũng mua lại được một chút đất ruộng, tổng cộng 580 mẫu(=38860m² = 38.6ha)

Lão Thôi vốn là được lựa chọn kĩ càng đưa đi theo hồi môn, không chỉ thành thật cần cù, kỹ thuật trồng hoa mẫu lại rất tốt. Thôi ma ma là thanh mai trúc mã thất lạc từ khi còn nhỏ của ông ta. Nhiều năm sau gặp lại, lão phu nhân biết, bỏ chút sức lực và bạc đưa Thôi ma ma ra khỏi nhà kia, hai người bọn họ thỏa lòng mong ước kết hôn sinh con, đối với lão phu nhân càng biết ơn, vô cùng trung thành.

Hai ông bà thành tâm muốn báo đáp, thôn Tiểu Vũ này nhìn cũng thịnh vượng hơn các điền trang bên ngoài một chút.

Minh Lan che lại mũ, ngồi trên kiệu nâng chậm rãi nhìn thôn trang cùng tá điền, chỉ thấy trong mắt là ruộng đất rộng lớn vô bờ, ở giữa còn có bò ngựa, rau dưa lương thực chồng chất, mấy hộ nông dân phần lớn đều đã quen biết, thấy kiệu Minh Lan lại gần đều thả cuộc dừng việc, cười cúi mình chào hoặc dập đầu lạy, rất có dáng vẻ nông thôn thịnh vượng.

Minh Lan cảm thấy rất vừa lòng.

“Gần đây hoa màu tốt không?” Trở lại trạch viện, Minh Lan ngồi trên ghế cao, hỏi han kỹ càng. Lão Thôi cười híp mắt, cúi đầu cung kính nói: “Đều tốt đều tốt, năm nay mưa thuận gió hòa, ước chừng so với năm ngoái thu được nhiều thuế hơn. Mấy năm trước nắng gắt, lại gặp lúc binh loạn ở thượng lưu sông Hoài, giá lương trong kinh tăng vọt, lão phu nhân cùng cô... ấy, cùng phu nhân cũng không giục tô thêm thuế, còn chăm lo cho cuộc sống của bọn họ, vỗ về động viên. Mọi người đều nói, ngoài kia nào có chủ nhân nhân từ như ở đây!”

Minh Lan lật qua sổ sách trên bàn, ngẩng đầu cười nói: “Lão Thôi quản sự rõ là nhanh mồm nhanh miệng! Biết ăn nói như vậy, sau này để lão phu nhân nhìn một cái, chắc sẽ rất vui.”

Gương mặt thô đen của lão Thôi lập tức đỏ. Ông ta hiểu rõ bản lĩnh của Minh Lan, dứt khoát không làm ra vẻ, nói ra ý định trong lòng. Minh Lan giật mình nói: “Muốn mua thêm đất?”

Lão Thôi ra sức gật đầu, trên mặt lộ vẻ hưng phấn: “Gần đây không biết xảy ra chuyện gì, quanh sông vùng này có mấy thôn trang lớn muốn bán ra. Tôi đã dò xét kỹ càng, thật sự là đất tốt. Mấy năm qua thôn trang cũng có ít tiền dành dụm, không bằng mở rộng một chút.”

Minh Lan suy nghĩ chốc lát rồi nói ngắn gọn: “Chiếu theo lệ cũ, ông muốn mua bao nhiêu đất ruộng, chủ nhân ruộng là ai, cùng với giá tiền, tất cả mọi việc đều viết kỹ ra sau đó đưa sang thôn Hắc Sơn phía núi bên kia cho ta. Nếu ta thấy thỏa đáng sẽ bàn với ông.”

Lão Thôi lập tức cung kính gập đầu đáp lại.

Minh Lan nhìn dáng vẻ vui mừng khôn xiết của ông ta, trong lòng bật cười. Đường như ham muốn lớn nhất của người thời xưa chính là mua đất.

“... Phu nhân không biết, thôn trang lúc đầu của lão phu nhân khoảng chừng lớn hai mươi, ba mươi khoảnh! Rừng núi ở đằng sau kia cũng đều là của nhà chúng ta!” Đôi mắt già nua của lão Thôi hơi ươn, cảm khái nói, “Nếu có trả lại diện mạo ngày xưa cho nơi này thì cũng không uổng ân đức của lão phu nhân.”

Minh Lan trầm mặc, khẽ khuyên bảo, “Tôi biết ý tốt của ông, nhưng chuyện gì cũng phải có nguyên tắc, nếu là đất tốt có thể mua liền mua, nhưng cũng không thể cưỡng ép, tránh cho gặp phải tai họa.”

Lão Thôi liên tục cúi người, vỗ ngực đảm bảo: “Chính là cho lão thêm hai lá gan cũng không dám! Quy củ của lão phu nhân qua nhiều năm như vậy, có cái nào không phải là viết rõ ràng, phu nhân yên tâm, tuyệt đối không làm sai!”

Khoảng chừng giờ thân hai, ba khắc, đoàn người Minh Lan liền rời thôn Tiểu Vũ đến thôn Hắc Sơn, lại dẫn thêm mấy người theo. Dù không tính là xa nhưng đường không tốt như trong kinh, một đường xóc nảy, mãi đến khi sắc trời tối đen không thấy rõ đường mới tới nơi.

Tiểu Đào dựa vào thành xe nhìn chỉ thấy cửa lớn của điền trang tối om om trong tầm mắt, còn có ánh đuốc sáng lốm đốm, còn nhìn thấy Đan Quất cùng mấy nàng dâu cùng một người đàn ông thấp thấp đen sì đứng trước mặt, phía sau còn có một đám người.

Xe ngựa tới cửa, vị thấp thấp đen sì kia lập tức tiến lên quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Tiều nhân là lão Ba, xin thỉnh an phu nhân. Phu nhân đi đường cực khổ, bên trong đều đã chuẩn bị sẵn sàng để đón phu nhân.”

Tiểu Đào cùng Lục Chi xuống xe, chấp tay mà đứng, nháy mắt ra dấu với Đan Quất. Đan Quất khẽ gật đầu.

Bên trong truyền ra giọng nói nhã nhặn: “Quản sự Ba mau đứng lên, ông cực khổ rồi, tối như vậy vẫn chờ ở cửa, ta tới không phải lúc rồi.”

“Nào có chuyện!” Đuốc chiếu đến, lão Ba vẫn tiếp tục xu nịnh lấy lòng, “Phu nhân là quý nhân, có thể đến nhìn thôn trang là phúc của chúng tôi, chúng tôi chờ mong còn không hết.”

Minh Lan cũng không nói nhiều, chỉ hỏi: “Lão gia đã tới?”

Lão Ba cúi đứng dậy đáp: “Lão gia buổi chiều liền cho người đến truyền, nói nuộn một chút sẽ đến.”

“Được rồi, ông lưu lại mấy người ở cửa chờ lão gia, chúng ta đi vào trước.” Minh Lan yên tâm.

Lão Ba cao giọng đáp lại, tức thì cửa lớn mở ra, xe ngựa chậm rãi vào trong thôn trang, vú già hầu gái đi theo sau.

Nhà chính trong thôn trang đã sáng đèn từ lâu, chỉ thấy đồ đạc bên trong đều được lau chùi sạch sẽ, đồ vật trong phòng cũng bày ra chỉnh tề. Minh Lan khẽ gật đầu, vào trong phát hiện đã sắp xếp nghiêm chỉnh. Đèn lồng sừng dê nàng thường dùng đã đặt ở trên bàn đầu giường, bàn tròn gỗ lê đã bày một bộ đồ uống trà bằng sứ vẽ hoa, miệng ấm còn tỏa ra hương trà. Minh Lan ngửi một hơi, chính là trà hoa lái kim quế nàng thích uống thường ngày.

Minh Lan mệt mỏi ngồi vào bên giường nở nụ cười: “Cô gái Đan Quất nhà chúng ta ngày càng có khả năng nhé, có nửa ngày mà sắp xếp ổn thỏa như vậy, học đã thành tài, có thể lập gia đình!”

Đan Quất không một chút thẹn thùng, nghiêm mặt qua cởi áo ngoài cho Minh Lan: “Ngài tỉnh lại đi, cả ngày đã mệt mỏi rồi, nói chuyện cũng lạc giọng, em nghe mà không hiểu! Gương mặt thì đầy bụi đất, búi tóc cũng rối loạn, may mà ngài xuống xe không ai nhìn thấy! Mau trước tiên đi tắm, có việc gì thì gọi vợ Toàn Trụ đi truyền.”

Tần Tang từ trong nhà đi vào cười nhẹ nhàng: “Nước nóng đã chuẩn bị tốt, phu nhân đi tắm đi, may mà em đã mang đủ hai lọ tinh dầu tắm, không sợ không đủ dùng.”

Minh Lan mệt mỏi hoàn toàn không có sức lực, ở trong thùng nước tắm ngâm nửa canh giờ. Đan Quất không ngừng thêm nước nóng, cho đến lúc cơ bắp đều mềm mới ra ngoài, nằm trên giường lăm bầm: “Đúng là được cưng chiều quen, khổ một chút cũng không chịu nổi.”

Đời trước năm cuối cùng phải ở trên núi, nơi đó không có hệ thống nước, Diêu Y Y phải tự mình đi ra giếng kéo nước lên. Dây thừng thô ráp làm tay nàng vốn chỉ quen cầm bút lại bị thương, vết thương lành còn để lại chai. Mỗi ngày còn phải đi lại năm sáu tiếng, buổi tối cởi giày ra trê chân đầy bong nước, ngâm nước lạnh đau thấu tim. Trước đây thường đi giày cao, hiện tại đi giày thể thao nên bị đau gót chân, lòng bàn chân run cầm cập như dây đàn, nằm ở trên giường mà chân giống như không phải của mình.

Con gái thành phố mệt đến mức chạm phải gối là ngủ ngay, nhưng lại cảm thấy vô cùng vững lòng, nàng cảm nhận được mình đến đây để giúp đỡ mọi người. Buổi tối nằm mơ vẫn còn nghĩ ngợi, chờ sau này về gặp gỡ bạn bè nhất định trước mặt cái đám không phân biệt được hành với họ kia phải khoác lác một hồi.

Ngay cả việc dựng hàng rào Diêu Y Y cũng biết làm rồi nhé.

Nhưng hôm nay mặc dù tiền hô hậu ủng, một đám đông người đi theo hầu hạ, nàng cũng không còn cảm giác mệt đến uể oải nhưng vẫn thỏa mãn vui vẻ trước kia nữa, chỉ còn vô cùng mệt mỏi nhưng lòng lại tràn đầy suy nghĩ bất an. Giờ triều đình cũng không an ổn.

Quan trường cổ đại đều tắm máu, nàng đã từng gặp cả gia đình quan lại bị áp giải lên kinh thành, bị tịch biên đến nhà tan cửa nát, thiếu nữ khuê các từng cùng nàng nói cười uống trà nhưng trong nháy mắt chỉ vì cha mẹ chịu tội mà phạt lây vào giáo phường ty, thậm chí còn trở thành quan kỹ.

Mỗi khi nhớ tới những chuyện này, Minh Lan đều vô cùng cảm kích cha Thịnh. Ông ta chưa bao giờ liêu lĩnh tham công, chưa bao giờ luôn cúi cơ hội, cũng không tiêu xài hoang phí gia nghiệp, làm quan coi như thanh liêm, làm người cũng khéo đưa đẩy. Dù ông ta có bao nhiêu khuyết điểm sai lầm khác, ông ta cũng coi như đã làm hết nghĩa vụ của đàn ông cổ đại, cho vợ con già trẻ trong nhà một cuộc sống an toàn giàu có.

Nhắc đến họ Thịnh, mấy hôm trước, vì sắp tới lễ Đoan ngo, Minh Lan sớm cho người đưa lễ tặng về nhà mẹ đẻ. Tiểu Đào dò la tin tức, nói là vì chuyện làm mai của Trường Phong mà Thịnh Hoành gần đây lại giận đối với Vương thị.

Trường Phong tuy là con vợ lẽ nhưng thẳng ở bề ngoài tốt, tuần tú phong nhã, ăn nói không tệ (Giống Thịnh Hoành thời niên thiếu năm đó mê hoặc được lão phu nhân họ Vương), rất khiến người ta yêu thích. Tuổi còn trẻ đã là cử nhân, cha anh có năng lực không nói, việc hôn nhân của chị em gái nhìn chung cũng không tệ, đoán là ghi tên bảng vàng chỉ là vấn đề thời gian. Thịnh Hoành vừa thả tiếng gió một cái là không ít nhà phản ứng.

Có điều cuối cùng thì trong đầu Thịnh Hoành vẫn hiểu rõ con trai mình là loại mặt hàng gì, liền đưa ra, gia thế không yêu cầu nhiều mà lấy nhân

phẩm nhà gái làm chuyện cân nhắc đầu tiên, cần vị con dâu đoan chính hiền thực hiếu biết, tốt nhất là tính tình phải mạnh mẽ chút.

“Tính tình của thằng Phong như vậy, phải có người nhắc nhở!” Thịnh Hoành nói rất súc tích, “Vừa có thể thay nó chống đỡ (chịu được mẹ chồng cay nghiệt bắt nạt), lại có thể ép nó không được làm bừa (không cho phong hoa tuyết nguyệt làm lỡ chính sự)!”

Vương thị há hốc mồm, yêu cầu này cũng quá cụ thể đi, bà ta hoàn toàn coi như chuyện cười mà châm chọc: “Lão gia không bằng tìm mẹ cho Phong nhi đi!”

“Vốn cũng không trông cậy vào bà.” Thịnh Hoành tức giận nói, dù ông ta tin tưởng tâm địa của Vương thị cũng không dám tin ánh mắt của bà ta.

Minh Lan chôn mặt trong giường mà cười, nàng gần như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng này.

Nhưng mà Thịnh Hoành cũng không thể tự mình chạy đi xem mặt con gái nhà người ta, không biết làm gì hơn đành phải đi cầu lão phu nhân ra tay. Không may gần đây lão phu nhân nuôi dưỡng chặt trai, chơi đùa với chặt gái, ngày ngày trôi qua vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn không muốn lại dây dưa mấy chuyện này. Hiện giờ vẫn còn đang bị Thịnh Hoành quấy rầy.

Thực ra nếu không phải dì Lâm tự hủy đi tiền đồ, Thịnh Hoành thật sự là vô cùng thương yêu Mặc Lan cùng Trường Phong. Người sống trên đời đúng là không thể quá tham lam. Lúc Đan Quất bưng bữa tối vào đã thấy Minh Lan ôm quyển sách ngủ say, liền đắp chăn giúp nàng rồi nhẹ nhàng lùi ra.

Chưa đến giờ Tuất, Cỗ Đình Diệp cùng một nhóm thân vệ tùy tùng phi ngựa đến, chỉ thấy cùng lúc hơn mười người đàn ông trên mình vẫn còn quân phục tập trận, cười tuấn mã, cao to khôi ngô, gương mặt vẫn còn lưu lại sát khí của chiến trường. Lão Ba càng cẩn thận hơn, khuôn mặt đang

tươi cười cũng cứng lại, chỉ cúi đầu khom lưng nghênh Cố Đình Diệp vào bên trong trang, đi về phía nhà chính.

Tôi tớ trong trang đều đang bận rộn dẫn ngựa của đội thân vệ vào trong tàu ngựa, lại dẫn người vào nghỉ ngơi trong phòng đã chuẩn bị sẵn. Tới nơi đã thấy Công Tôn Mãnh cùng hai anh em họ Đồ tiến lên đón tiếp.

“Anh Tạ!” Công Tôn Mãnh hô to, đi tới vỗ vào vai một thanh niên hai mươi tuổi, thân thiện nói, “Mọi người đã tới!” Tạ Ngang quay lại cười, tay vỗ Công Tôn Mãnh cười nói: “A Mãnh!” Nhìn ra thấy hai người phía sau liền lớn tiếng chào, “Anh cả Đồ, anh Hai Đồ!”

Đồ Long là một người đàn ông vạm vỡ hơn ba mươi tuổi. Một vết sẹo kéo dài từ trán tới sống mũi, nở nụ cười nhìn có phần dữ dằn. Anh ta cười to nói: “Cậu đừng mừng vội! Thằng nhóc A Mãnh không phải nhớ cậu đâu, nó là đang nhớ mong cảnh tượng trên giáo trường hôm nay đấy.”

Nghe mấy lời đấy, A Mãnh quả nhiên rầu rĩ không vui: “Chú của em không cho em đi, em nghĩ bảo vệ phu nhân cũng là việc quan trọng, ai ngờ phu nhân lại sai em đi theo mấy đứa hầu gái áp giải đồ.”

“Thằng nhóc này đừng có phúc mà không biết hưởng!” Đồ Hồ cười lưu manh: “Ông chú cậu là nghĩ cho cậu, cậu cần thận đọc sách tập võ, sau này chính thức đi thi võ cử nhân mới đúng. Như anh em chúng tôi một chữ bẻ đôi chẳng biết, không thể trông cậy được!”

Nhìn vóc dáng Công Tôn Mãnh không nhỏ, thực ra mới chỉ mười bốn tuổi, vẫn còn tâm tình thiếu niên, rất nhanh đã quên, chỉ quần lấy Tạ Ngang hỏi cái này cái kia.

“Đúng rồi anh Tạ, đã trễ thế này sao mọi người còn phải cố chạy về?”

Tạ Ngang vừa đi vừa cười nói: “Tướng quân không yên tâm nơi này, nội tình trong trang chúng ta không thật sự hiểu lắm.”

“Anh đừng giấu giếm, ở đây có rất nhiều anh em hộ vệ rồi, có vì mà không yên tâm.” Đồ Hồ hạ giọng, nhếch miệng cười nói: “Sợ là gia không nở xa phu nhân.”

“Chuyện ngài Cố mà mà cũng dám nói loạn.” Đồ Long giờ mới trừng mắt nhìn em một cái rồi mắng, “Việc này còn không rõ ràng sao? Đoán là phu nhân muốn quan tâm chuyện trong trang, gia sợ phu nhân còn trẻ tuổi, không đủ uy nghiêm, đến để cho người chỗ dựa mà thôi.”

“Ở đâu không đủ uy?” Công Tôn Mạnh cảm thấy kỳ quái, “Phu nhân dạy em đọc sách còn nghiêm khắc hơn chú em, em không cãi nổi một câu.”

Cậu ta nhớ lại hôm đó, Minh Lan nheo mắt cười nói ‘Bàng Quyên cùng Tôn Tấn vốn đều là môn hạ của Quỷ Cốc Tử, Bàng Quyên không thích đọc sách, bỏ dở đi ra làm quan dẫn binh. Tôn Tấn thì cẩn thận học tập, mỗi ngày đều cố gắng, học thành xuống núi ba lần hai lượt đều đánh bại Bàng Quyên. A Mạnh à, cậu muốn làm Bàng Quyên hay Tôn Tấn.’

A Mạnh ngần ngừ, không nhịn được hỏi: “Chả nhẽ Bàng Quyên không đánh lại Tôn Tấn là bởi vì không cố gắng đọc sách?”

Ông chú hần còn ngồi một bên vôn vơ ria mép cười nói ‘Đúng vậy đúng vậy.’

Còn cả ngày hôm qua nữa, cậu ta lăm lăm muốn hộ tống Cố Đình Diệp hoặc Minh Lan, không muốn đi áp giải hành lý. Minh Lan vẫn như mọi khi nheo mắt cười: “A Mạnh à, cậu nói vật quan trọng hay người quan trọng?”

“Tất nhiên là người quan trọng.”

“Vậy cậu nói xem cậu võ vẽ giỏi hay anh em họ Đồ võ vẽ giỏi?”

“Tất nhiên là hai vị họ Đồ hơn rồi.”

Sau đó Minh Lan không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dành cho đứa trẻ năm tuổi nhìn cậu, còn lắc đầu thương hại.

Ông chú nhà mình lại tiếp tục vãn vãn ria mép cười nói ‘Đúng vậy. Đúng vậy.’

Mỗi lần như thế, Công Tôn Mãnh đều lập tức cảm thấy mình tự nhiên nhỏ đi mười tuổi, khi không lại chán nản uể oải, lùi ra bên tường thờ người ra, cần an ủi một hồi mới có thể dần hồi phục.

“Vẫn là phu nhân tốt!” Đồ Hồ thở dài nói, “Ta nhớ hồi đó trong phủ loạn cào cào, chúng ta theo gia chạy ngược xuôi, về chỗ của mình ở ngoại viện cũng không có ai thu xếp chuyện ăn mặc, gia chỉ cho bạc, làm hại mấy anh em chúng ta mười ngày nửa tháng phải ăn ở trong nhà chứa...”

“Lăn con mẹ mày đi!” Đồ Long không vui ngắt lời nói, “Hóa ra mày đi dạo kỹ viện là vì gia sai lầm không cưới vợ? Thằng nhóc này càng ngày càng không có quy củ, quay về liền đi tìm bà mối cho mày! Tìm một cô vợ lợi hại đến quán mày!”

Đồ Hồ rất kính trọng anh trai, không dám cãi lại, chỉ thăm thì ‘chúng ta là cùng một mẹ đẻ ra’.

...

“Cái gì thế này!”

Minh Lan đang giúp Cố Đình Diệp cởi áo, đã thấy trên cánh tay áo bào có một vết máu nhìn mà thấy ghê mình.

“Cố Đình Diệp cúi đầu nhìn xuống, mới nhớ lại rồi lơ đãng nói: “Hôm nay là ngày đầu, không có chuyện gì quan trọng, mọi người đều hào hứng bèn so mấy trận côn... Em yên tâm, đều đã bỏ đầu thương.” Hắn thấy vẻ mặt Minh Lan hoảng sợ, lại nói thêm nửa câu sau.

“Chàng thật là!” Minh Lan giận dữ, nàng nhanh chóng giúp hắn cởi áo khoác ngoài, “Ai bảo bỏ đầu thương xong là không đâm chết người!” Hắn cho là Đoạt Mệnh Thư Sinh[‘] vì sao mà chết chứ?

[‘] Nhân vật trong phim “Đường Bá Hồ Điếm Thu Hương” do Châu Tinh Trì sản xuất.

“Ồ...”

Áo ngoài cởi ra, bên trong áo lót trắng như tuyết lại không có vết máu nào. Minh Lan lại vén cổ áo hắn ra, cởi xiêm y bên cánh tay xuống, chỉ thấy làn da trần rám nắng, cánh tay cơ bắp khỏe mạnh nhưng lại không có vết thương nào, chỉ có một vết xanh tím nhàn nhạt.

Nàng không hiểu.

“Không sai.” Cố Đình Diệp nhẹ nhàng thở dài nói, “Sau này vẫn nên bọc vải vào đầu cán thương mới được. Trong lúc hăng hái không kiểm chế sức mạnh, suýt nữa thì đâm thủng tay người anh em.”

Minh Lan ngẩn cười, trong lòng tự chế giễu mình, hóa ra là máu của người khác. Nàng ồ một tiếng, ôm lấy áo choàng để thay trong tay Tiểu Đào, lại hỏi, “Bị thương nặng không?”

“Sau đó tôi nghiêng đi một chút, may mà chỉ bị thương da thịt, tôi còn mời đại phu tốt xem cho cậu ta.”

“Vậy thì tốt.” Minh Lan gật gù, mỉm cười giúp hắn cởi áo. “Có thể khiến chàng bỏ ra toàn lực, đoán là người anh em kia hắn cũng có bản lĩnh.”

“Ừ, tuổi nhỏ tài cao, tính tình cũng phóng khoáng, có khả năng đào tạo.”

Thân mình Cố Đình Diệp cao lớn, ngồi ở bên mép giường cũng chỉ thấp hơn nửa cái đầu so với Minh Lan đang đứng. Hắn ôm eo thon của nàng, gò

má kề sát trước ngực thiếu nữ mềm mại, lặng lẽ nghe tiếng tim đập của nàng.

Minh Lan nở nụ cười, thật ra năm nay chẳng qua hẵn mới hai mươi sáu tuổi nhưng miệng đã toàn lời cụt non, đang muốn trêu chọc thì đã thấy bên trong mái tóc đen dày của hẵn lóe lên ánh bạc. Nhìn kỹ lại hóa ra là bên mai có mấy sợi tóc bạc, bình thường tóc chải lên nhìn không ra.

Không hiểu vì sao Minh Lan bỗng nhiên mềm lòng, cúi đầu xuống dịu dàng hôn tóc mai của hẵn.

Cố Đình Diệp được thể kéo nàng ngồi xuống chân của hẵn, ngực dán vào gò má nàng, chậm chậm nói: “Chuyện mua đất, em cũng không phải quá cẩn thận. Quyền quý trong kinh còn mờ nhiều đường làm tiền hơn thế. Có mấy mẫu đất mà cũng không dám mua, tôi đúng là phẫn đấu uống mấy năm rồi. Sau này trở về, em đi mời Công Tôn tiên sinh cho người gặp thông phán Lữ của phủ Thuận Thiên. Ông ta làm quan lại, khế ước cùng tiền bạc qua tay rõ ràng, thủ tục đầy đủ, chúng ta chẳng phải sợ gì nữa.”

“Vâng.” Minh Lan dịu dàng lên tiếng. “Ăn khuya một chút đi, em đi dọn cơm cho chàng.”

Nàng đứng dậy muốn đi, tai lại bị một bàn tay lớn nhẹ nhàng xách lại, người bị kéo trở lại ngồi trên đùi hẵn.

“Tôi muốn hỏi em.” Chỉ thấy bên khóe miệng Cố Đình Diệp có nét hứng thú, “Vừa xong, không phải là em tưởng tôi bị thương sao?”

Minh Lan ha ha cười, ngượng ngùng gật đầu.

“Trên áo bào đúng là có vết máu.” Long mày Cố Đình Diệp nhướn lên, trong mắt là ý cười nhỏ khó nhìn ra, “Nhưng mà vải áo vẫn nguyên vẹn, cũng không có vết rách, em không phát hiện sao?”

Minh Lan giật mình, không có đầu thương thì cây gỗ chọc vào vài vóc hăn là sẽ để lại một lỗ lớn. Tự tay nàng thay xiêm y cho hăn, trong quá trình lại không phát hiện ra tí nào, mãi đến lúc nhìn thấy da thịt không bị thương mới thở dài nhẹ nhõm.

“Em vì sao không phát hiện ra?” Người kia trầm giọng nói, giống như đang dụ dỗ câu trả lời nào đó. Hăn biết rõ nàng là người can đảm can trọng, không phải là người dễ hoảng loạn.

“Đúng rồi, sao vậy nhỉ?” Minh Lan chớp chớp đôi mắt to, cũng nghi ngờ nói: “Em cũng không biết đấy.”

Cố Đình Diệp không tiếp tục nói nữa, chỉ lặng lẽ nhìn nàng chăm chăm. Minh Lan cố gắng thể hiện dáng vẻ vô tội. Nhưng mà dưới ánh mắt sáng quắc như mặt trời của hăn, gò má nàng cũng không tránh khỏi mà hồng lên, dần dần cũng không giữ vẻ mặt được nữa.

Người kia nhìn thấy gò má nàng đã đỏ ửng như quả táo, không nhịn được ý cười từ trong lồng ngực, ôm lấy thân thể nhỏ nhắn xinh đẹp về phía sau, hai người lăn tròn xuống giường.

Thiếu nữ rầu rĩ ôm gương mặt đang nóng sốt của mình. Bị người kia đè dưới thân, ngẩng đầu lên đối diện là một đôi con ngươi sâu thẳm đen láy. Hăn nhin cười, dùng sức trườn nàng.

“Đồ lừa đảo.”

Hăn nói như vậy.

Tóc dày buông xõa, cười lớn đùa bỡn như đang vạch trần trò ảo thuật trẻ con.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Chuyện Ẩn Dật Ở Thôn Hắc Sơn

Trong núi đêm lạnh, thêm vào kinh nguyệt chưa dứt, Minh Lan nằm cuộn lại một góc. Cốt Đình Diệp bao bọc thân thể nàng giống như ngọn núi lớn, cả đêm ôm ấp nàng. Cơ thể bị lạnh của nàng dán vào thân thể đàn ông nóng như lò lửa nhỏ, cảm giác dễ chịu hơn không ít.

Đêm đó, người kia ngủ vô cùng thoải mái. Nhớ đến dáng vẻ Minh Lan bị truy hỏi trước khi ngủ, mặt đỏ như như bạch tuộc nướng, ngậm chặt răng lại, cuối cùng cũng không chống cự nổi, suýt thẹn quá mà muốn trèo tường trốn mất. Hắc đang ngủ cũng không nhin được mà bật cười. Minh Lan giận dấm mạnh mấy cái vào lồng ngực hắc.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng Cốt Đình Diệp đã dẫn Tạ Ngang cùng một đám thân vệ phi ngựa đi đại doanh Tây Giao.

“Bạn rộn như vậy thì không cần phải vội chạy về đây ban đêm đâu.” Ánh mắt Minh Lan vẫn còn mơ màng buồn ngủ, lẩm bầm, “Ở đây đã có rất nhiều hộ vệ, chàng có thể yên tâm.”

“Biết rồi, có việc gì em tự quyết định.” Cốt Đình Diệp hôn gò má ấm áp của nàng một cái mới rời đi.

Minh Lan tính cũng không sai. Có bộ mặt dữ tợn của Đồ Long ở đó, bên cạnh là hai gia đình hộ vệ cường tráng dũng mãnh, một đám quân sự đều vô cùng thành thật. Minh Lan ngồi ở sau tấm bình phong xa xa, trực tiếp dẫn dò công việc.

Đại quân sự quản lý cả thôn trang giống như lão Ba này đều biết lúc chủ nhân đến tra hỏi thì nên nói cái gì làm cái gì. Vậy nên trời vừa sáng ông ta đã dẫn theo một đám quản lý thôn trang cùng đến thỉnh an Minh Lan. Cả đám đều cười tươi như hoa, chuẩn bị sẵn một bụng tư liệu muốn trình bày cùng Minh Lan. Ai biết Minh Lan một câu cũng không hỏi, chỉ cùng lão Ba nói chuyện phiếm hết việc này đến việc kia.

Lão Ba không hiểu gì cả, chỉ đáp lại từng câu.

“Phu nhân, bọn họ đều đến rồi.” Lúc này, vợ Toàn Trụ mới đi vào bẩm báo.

Qua bức bình phong, giọng nói Minh Lan trong trẻo hòa nhã vang lên: “Theo thứ tự trong danh sách gọi bọn họ vào.”

Đan Quất cầm lấy danh sách lão Ba đưa từ trước trên bàn trà chậm rãi đọc lên, mấy người quản sự không rõ là chuyện gì, chỉ thấy Công Tôn Mãnh chỉ huy một đám gia đình khiêng giỗ cao bằng nửa người tiến vào.

Âm thanh loảng xoảng, là tiếng kim loại va chạm, đặt ầm ầm xuống trên nền đất trong phòng. Mọi người quay qua nhìn, hầu như đều sợ đến nhảy dựng lên, thế mà lại là sọt đựng đầy tiền đồng, ánh nắng ban mai chiếu vào, từng vòng tiền được buộc lại bằng dây thừng đỏ thẫm, từng chuỗi tiền lớn nằm đó phát sáng, mọi người đột nhiên bị một trận hoa mắt.

Minh Lan nhẹ nhàng nói: “Cả năm khổ cực, giờ thôn trang này thuộc về họ Cố, tôi về đây lần này, gọi là mấy khi thưởng chút tiền, cho mọi người cao hứng một vài phần.”

“Phu nhân, chuyện này...” Lão Ba mơ hồ cảm thấy không ổn.

Mấy người quản sự chưa kịp phản ứng, vợ Toàn Trụ đã cao giọng tuân lệnh gọi tên lên. Mỗi tá điền đi vào đều được phát một số tiền như nhau, sau đó hỏi thêm trong nhà nếu có người già trên sáu mươi tuổi sẽ cho thêm

ba trăm văn tiền. Phát tiền xong, Đan Quất ghi lại khoản tiền và tên. Vị tá điền kia liền ôm một chuỗi tiền nặng, vẫn như đang đi trong sương mù, bước chân lảo đảo rời khỏi phòng.

Mấy hộ nông dân đi vào trước mới đầu còn ỉu xiu hoặc nơm nớp lo sợ, đợi đến khi phát ra cho năm, sáu người xong, những tá điền đang chờ phía sau đều đã nghe tin tức, biết hôm nay là chuyện tốt chủ nhân phát thưởng, lần này giống như vãi muối vào chảo dầu nóng, trước viện đột nhiên vô cùng huyên náo, lúc đi vào thì mặt mày hồng hào phấn khởi, lúc đi ra thì vui vẻ, nói toàn lời tạ ơn.....

Mấy người quản trang nhìn nhau, không rõ ý của Minh Lan, có người trên mặt lộ vẻ tức tối bất bình, có người ngược lại lớn tiếng nịnh nọt Minh Lan lương thiện. Trán lão Ba lại lấm tấm mồ hôi. Cứ như vậy một đám quản trang đứng ở một bên trợn mắt nhìn chằm chằm. Minh Lan cũng không sợ những tá điền này nói dối trước mặt cấp trên.

Trong sổ sách trang Hắc Sơn có tổng cộng sáu mươi hai khoảnh (1 khoảnh = 100 mẫu, = 6,67 ha), ghi chép tá điền có ba mươi ba hộ, thêm vào người già trong nhà, đến giữa trưa Minh Lan đã phát ra sáu, bảy ngàn tiền, gần hết một sọt.

Giữa lúc đó lại có chút chuyện xảy ra, vì nghe nói được phát tiền nên lại có thêm vài hộ tá điền đến. Bọn họ luôn mồm khẳng định mình cũng là tá điền thôn Hắc Sơn, nhưng lại không có tên trong danh sách. Lập tức đầu lão Ba chảy đầy mồ hôi lớn như hạt đậu. Cũng không thấy Minh Lan tức giận gì, chỉ mỉm cười rồi phát tiền cho mấy hộ tá điền này. Lão Ba chưa kịp nghĩ ra lời giải thích, Minh Lan đã dặn dò hai anh em Thôi Bình Thôi An dẫn theo mấy quản trang cùng gia đình hộ vệ đi đo đất.

Lão Ba giờ mới hiểu dụng ý của Minh Lan, lập tức sợ đến tái mét mặt, muốn giải thích một hai câu nhưng Minh Lan lười biếng phất tay một cái, để người lui ra, bản thân mình đi nghỉ ngơi.

Vừa vào tới buồng trong, Hạ Trúc liền không nhịn được nói: “Hôm trước phu nhân dặn dò phòng thu chi chuẩn bị một chút tiền để phát, hóa ra là dùng làm việc này.” Con bé không dám nói nhiều nhưng trên mặt rõ là vẻ tiếc của không nỡ, ánh mắt nhìn Minh Lan thể hiện tâm tình của mình.

Tiểu Đào thế mà mặt vẫn thản nhiên. Xưa nay con bé này vẫn cho rằng Minh Lan làm gì đều tuyệt đối đúng. Đan Quất giúp Minh Lan rót trà, cởi áo, nói khê: “Phu nhân vì sao không tra hỏi chuyện trong điền trang, mấy ngày ngài cũng chưa hỏi mấy vị quản sự câu nào.”

Minh Lan mệt mỏi nói: “Điều bọn họ muốn nói ta không muốn biết, điều ta muốn biết bọn họ chưa chắc đã thành thật nói.”

“Bọn họ còn dám lừa gạt phu nhân!” Đan Quất nhú mày, giận đến phập phồng ngực, lập tức nhỏ giọng nói, “Ngài muốn biết cái gì, để bọn tôi tự đi hỏi thăm.”

Minh Lan hớp một ngụm trà ấm, thường thức tách trà phần thả trong tay, “Cũng không có gì, chẳng qua là muốn biết thôn trang này cuối cùng là có bao nhiêu đất, bao nhiêu tá điền.”

Ngoại trừ cái này, mấy chuyện còn lại ví dụ như khoản tiền thuê đất bị biến thủ đều có thể kín đáo xử lý từ từ. Hơn nữa ở trong trang này, từ quản sự đến quản trang, tất cả thân khế đều ở trong tay Minh Lan, cũng không phải thế hệ lâu năm, muốn xử lý thế nào đều được.

Tiền Minh Lan cũng không phải là phát không.

Cùng anh em nhà họ Thôi đi đo đạc đất ruộng, mới đầu mấy quản trang tá điền còn có chút kiêng kỵ sau đều rất nhiệt tình, người tâm tư linh hoạt còn nhìn ra chút đầu mối. Mọi người sôi nổi dẫn đường chỉ điểm. Cái gì nên nói không nên nói đều lộ ra hết. Vài quản sự quản trang đang sốt ruột nhưng dưới ánh mắt như hung thần của anh em họ Đồ cũng đành lặng lẽ ngừng lại.

Chỉ mất hai ngày ngắn ngủi, anh em Thôi Bình Thôi An đã thống kê rõ ràng lượng đất đai rộng lớn, còn cẩn thận ghi chép trạng thái của đất. Công Tôn Mãnh lại kéo theo mấy quản sự biết chữ đi điều tra mấy nhà tá điền không có trong danh sách.

Sắc mặt mấy người quản sự càng ngày càng khó coi.

Mấy ngày này Cố Đình Diệp chỉ trở về hai đêm. Tập luyện dần bận rộn hơn, mấy quân doanh đều có không ít chuyện, kiểm tra kho vũ khí cũng không lấy gì làm vui vẻ. Mỗi khi trở về thôn trang đều hỏi rõ Minh Lan có bị làm khó dễ không. Minh Lan không muốn quấy rầy hân, đều chỉ nói là không có chuyện gì. Ngày đêm vất vả bốn ba, Cố Đình Diệp cực kỳ mệt mỏi, đại khái là nằm xuống liền ngủ.

Đến ngày thứ ba, kiểm kê xong xuôi, anh em nhà họ Thôi cùng A Mãnh nộp lên sổ sách. Vừa xem là hiểu ngay, thôn Hắc Sơn lại có thêm 690 mẫu ruộng tốt, cộng thêm bốn, năm hộ tá điền. Đồng thời còn có một số người tố cáo lão Ba cùng mấy vị quản sự đều có điền sản của mình ở bên ngoài, chẳng qua là để dưới danh nghĩa thân thích.

Lão Ba cùng đám quản sự đều chảy mồ hôi ròng ròng, quỳ gối trước cửa viện Minh Lan, một hồi lâu mà cũng không dám lau đi.

Minh Lan ngồi ở bên trong, từ từ lật sổ sách, chỉ thản nhiên nói một câu: “Các người là gia nô nhà tội thần, lúc trước phủ Quốc công bị giáng tội, người giống như các người đều bị đem bán. Các người là đi theo thôn trang hoàng thương ban thưởng tới đây. Bây giờ phủ Quốc công bị tịch thu sạch sẽ, các người lại có thể giấu bao nhiêu gia sản. Quả là nô tài tốt.”

Giọng điệu rất nhạt nhưng ý lại cực kỳ gay gắt. Mọi người đều dập đầu lạy không ngừng, liên tục cần khẩn. Lão Ba dập đầu đến bầm tím trán, ngẩng đầu lên nói: “Đều là bọn tiểu nhân mắt mờ óc heo, bọn tiểu nhân biết

sai rồi, chỉ mong phu nhân khai ân, chúng tôi sẽ lập tức đem điền trang bên ngoài bán đi, dâng tiền lên...”

“Nói bậy! Lẽ nào phu nhân ham chút tiền này của các người!” Đan Quất lớn tiếng trách cứ.

Mấy vị quan sự tiếp tục dập đầu lạy. Minh Lan liếc nhìn bọn họ một chút, chậm rãi nói: “Thôi, các người nguyên là người làm lớn tuổi của phủ Quốc công, vất vả lâu năm, tích chút của cái cũng coi như không có gì...”

Mấy người phía dưới nghe giọng điệu Minh Lan hòa hoãn, không nhịn được trên mặt khẽ thả lỏng, ai biết Minh Lan chuyển đề tài, tiếp tục nói: “Có điều các người giấu diếm đất đai, giữ tá điền riêng, đây là phạm vào gia quy. Nếu cứ cho qua như vậy, nhà họ Cố chẳng phải sẽ lộn xộn, thật là khó xử...”

Mấy người quan sự lo sợ trong lòng, chỉ chờ Minh Lan xử lý. Minh Lan nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh của họ, cảm thấy gần đủ rồi, ôn hòa nói: “Như vậy đi, chờ lão gia xong công vụ, để nói sau.”

Nói xong một câu như vậy, mang theo tất cả sổ sách cùng danh sách tên, lại để lại hai quan sự kiểm kê trong phủ cùng mấy hộ vệ trong coi. Minh Lan liền rời khỏi thôn Hắc Sơn, đêm đó hai vợ chồng gặp nhau ở thôn Cổ Nham. Minh Lan thấy Cố Đình Diệp khá có tinh thần, liền kể sơ lược sự tình.

“Đất ruộng thêm ra còn phải nói cho Hoàng thượng sao?” Về mặt Minh Lan rất chính trực. Nàng từ khi còn nhỏ đến giờ nhật được tiền đều đem trả lại.

Lông mày người kia đang nhíu chặt nhin không được mà lơ ra, cười nói: “Lúc Hoàng thượng ban thưởng thôn trang có nói rõ bao nhiêu đất ruộng không?”

Minh Lan lắc đầu một cái.

“Chúng ta tự tra ra nô tài dối trên gạt dưới, cũng không phải đi chiếm đất người ta, em sợ cái gì?”

Minh Lan cảm thấy cũng đúng, liền chuyên tâm lau mái tóc đang ướt nhẹp của Cố Đình Diệp. Cố Đình Diệp thấy vẻ mặt nàng ung dung tự tại, hơi có vẻ ngạc nhiên: “Bọn họ lừa gạt em như vậy em không giận?”

“... Đúng là cũng không quá giận.” Minh Lan ngẩng đầu suy nghĩ một chút, “Bọn họ dù tham chút tiền bạc đất đai nhưng vẫn tính là có chừng mực, cũng chưa từng bức bách tá điền vào chỗ chết.”

Mấy ngày nay kiểm tra xung quanh, Minh Lan phát hiện tá điền ở đó cuộc sống cũng không tệ lắm, không phải bán con trai con gái, cũng không có người chết đói. Đám người ở thôn Hắc Sơn làm cho mình Lan có ấn tượng là lá gan cũng không lớn, chỉ là một tập thể ăn trộm đoàn kết mà thôi.

Có lẽ cũng vì như vậy, không có tiếng xấu của nô tài nên thôn trang không bị bán ra mà trực tiếp tặng cho công thần.

Đương nhiên, về bản chất, bởi vì Minh Lan cũng không đồng ý với kiểu quản lý nô tài thời cổ đại này.

Những người có thân khế ở trong tay chủ nhà, nếu ở trong phủ phục vụ vẫn còn được tính là công tác tốt, có tiền tháng cố định, nếu như được chủ nhân khen ngợi còn có tiền thưởng ngoài. Thế nhưng những nô tài quản lý điền trang, vấn đề liền phức tạp. Chế độ hợp tác xã thất bại chứng minh một chuyện, nhân loại là loại động vật tư lợi, muốn ổn định lâu dài hiệu quả, không có thưởng phạt khích lệ là không được.

Những quản sự kia quản bao nhiêu điền sản tiền bạc, cần cù nỗ lực, quản lý điền trang có lợi nhuận nhưng không ai là tự do, không thể có tài sản của

chính mình. Đây tuyệt đối là trái với quy luật kinh tế cùng nhân văn.

Trọng điểm là lão Ba đến cùng là đã nuốt bao nhiêu, nếu như ở trong phạm vi nhất định, cũng không phải là không thể tha, dù sao mấy hôm nay xem ra thôn Hắc Sơn quản lý cũng tốt, hưởng hồ...

Minh Lan thở dài: “Người đáng tin bên cạnh chúng ta cũng ít, không bằng chàng nghĩ lại xem phủ hầu có lão nô tài nào trung thành, nếu là đáng tin, cũng không chừng...” Nàng cũng không tin Thái phu nhân có thể một tay che trời, phủ Ninh Viễn hầu có bao nhiêu nô tài như vậy, nói ra Cố Đình Diệp cũng là chủ nhân chân chính.

Cố Đình Diệp trầm mặc một lúc lâu mới khẽ gật đầu, lại chuyển đề tài nói: “Thôn Hắc Sơn tiếng tăm không tệ, nếu như không ổn, em muốn xử trí thế nào, về phủ gọi Hắc Đại Thành đi làm là được.” Sau đó chỉ xuống đất, “Thôn trang này không giống vậy, ngày mai tôi để lại một đội binh vệ cho em.”

Động tác trên tay Minh Lan ngừng lại, nghiêng đầu cười nói: “Không cần, em đủ người dùng rồi.”

Hiện tại Minh Lan rất hài lòng với sức uy hiếp của anh em họ Đồ.

Lông mày anh tuấn của Cố Đình Diệp nheo một cái, mỉm cười không trả lời, đầu óc nàng minh bạch, hiểu chuyện, chỉ thiếu một chút rèn luyện.

Hắn trở tay kéo Minh Lan, vươn mình đè nàng xuống giường, hôn mạnh lên miệng nhỏ đỏ thắm của nàng một cái, dưới quần áo đơn bạc là da thịt trắng mịn như mỡ đông, hắn không khỏi động lòng, giọng nói khàn khàn: “Trên người tốt rồi?” Vừa nói tay vừa vươn vào trong vạt áo tìm kiếm.

Minh Lan bị hắn giày vò mềm cả người, đỏ mặt nói: “...Còn, còn còn... Còn còn...”

Bàn tay to kia càng không thành thật, nàng hoảng rồi vội hỏi: “Chàng chàng chàng... chàng một ngày phải đổi ba lượt (???), ngày mai còn bận rộn, vẫn nên dừng... cái kia cái kia, chàng nghỉ ngơi cẩn thận đi.”

“Quý nói lắp, sợ cái gì!” Cố Đình Diệp không khỏi mỉm cười, xoay người nằm thẳng trên giường, ôm Minh Lan vào trong ngực mỉm cười, “Tôi chẳng qua là hỏi em một chút, em còn tưởng là cái gì?” Con mắt giả vờ chính trực nhìn sang trêu chọc.

Minh Lan: ...

Nàng rất muốn cào chết hắn!

Lời tác giả.

Gần đây tôi tra cứu rất nhiều tư liệu liên quan đến điền trang nhà giàu cổ đại, giờ giải thích rõ ràng.

Đầu tiên, cổ đại là xã hội nông nghiệp, nhân dân lao động thời cổ đại lấy gia đình làm đơn vị lao động, cũng thu lại vật liệu sinh hoạt. vì lẽ đó ghi chép tá điền sẽ không ghi chép tên mọi người mà chỉ ghi chép người đàn ông làm chủ gia đình, còn lại người già phụ nữ con trai con gái đều thuộc về gia đình này.

Gia tộc phát triển trở thành dòng họ, vì thế cổ đại thường thấy cái gì mà thôn Vương, thôn Lý, nói đúng ra toàn thôn trang về cơ bản là một dòng họ, cổ đại còn có ‘cùng thôn không kết hôn’ hoặc là ‘con dâu con rể bên ngoài’ đều là để phòng ngừa hôn nhân cận huyết.

Thôn trang cổ đại hình thành như thế nào?

Tôi tổng kết lại, người cổ đại sức sống yếu ớt, một gia đình rất khó chống lại sức mạnh thiên nhiên, ngoài ra ví dụ như đào giếng, khai hoang, săn bắn, chống đạo tặc...

Một nhóm người tụ tập ở cùng nhau dần dần hình thành nên thôn trang, bởi vì phải tin tưởng dựa vào lẫn nhau, đương nhiên là họ hàng thì càng tốt, vì vậy thôn trang cổ đại thường lấy quan hệ thân thích làm chủ đạo.

Trung Quốc cổ đại 70 80% đất đai là điền trang, thông qua lí trường, bảo trường hoặc chế độ quản lý thôn làng khác. Thường ngày quan huyện chỉ ở trong thành, có chuyện gì có nha dịch cùng Huyện thừa hỗ trợ, nếu có việc sẽ thông báo cho các bộ lão tộc trưởng hoặc lí trường, bảo trường truyền đạt lại cho dân chúng.

Vì lẽ đó, quan lại triều Minh Thanh có sức mạnh rất lớn. Phía dưới bọn họ có đất đai cùng tá điền, phía trên gia tộc có con cháu nhập sĩ, ở triều đình có tiếng nói.

Hình thức thôn xóm nửa tự trị này được nhiều học giả cổ đại ca tụng.

Sau đó câu chuyện cũng không tốt đẹp mãi, chuyện thôn tính đất đai mấy ngàn năm nay đều có, thế nào cũng không thể tránh khỏi. Một vương triều kéo dài hai, ba trăm năm, việc thôn tính đất đai trở nên nghiêm trọng, dẫn đến khởi nghĩa tạo phản, hoặc thành công hoặc thất bại, tiếp theo là thay đổi triều đại.

Đề tài này quá rộng lớn, nếu thật sự muốn tôi có thể viết thành một luận văn ‘Bàn về diễn biến của chiếm đoạt ruộng đất thời cổ đại dẫn đến khởi nghĩa nông dân tiến đến thịnh suy các vương triều phong kiến’

Trở lại đề tài chính, vẫn nên nói về điền trang nhà giàu.

Mấy đại gia tộc thời cổ đại, ví dụ như Ninh Viễn hầu có tước, họ Hải đời đời làm quan... Những gia tộc này đều có sản nghiệp đất đai rộng lớn, họ kinh doanh như thế nào.

Đặc biệt là nhà giàu trong kinh thành, thường thường còn cách xa chỗ ở, không thể mỗi ngày đều đi đi lại lại. Vì vậy lúc này bọn họ cần giúp đỡ,

tương tự chức vụ tổng giám đốc thay thế chủ nhân quản lý điền trang.

Sự thực là như vậy, nô bộc cổ đại đa số ở bên trong nhà phục vụ chủ nhân, nhưng cũng có một bộ phận được chủ nhà tin cậy, bọn họ quản lý điền trang cùng tá điền (nông dân không có đất của chính mình), quản lý thu hoạch lương thực, thu thuế đất, sau đó nộp lên cho chủ nhân.

Giống như trong Hồng Lâu Mộng có ‘lão chặt đầu’ nộp thuế năm cho Giả Trân.

Quản lý điền trang có hai kiểu, một là quản sự vô cùng đặc lực trung thành ở trang. Bọn họ chuyên cần quản lý, tự mình đi mua hạt giống, tự chọn mua nông cụ trâu cày, sau đó thuê người xuống ruộng làm. Một loại khác chia đất thành từng khoảnh, cho tá điền thuê, sau đó đến lúc thì thu thuế, còn lại hoàn toàn mặc kệ.

Loại đầu tiên chỉ cần bỏ tiền công làm giúp, còn lại thu hoạch thì lấy hết. Loại sau giống như quan hệ của Hoàng Thế Nhân cùng cha của Hỷ nhi (*). Tình huống giống loại sau khá nhiều.

(*) Xuất phát từ vở ca kịch “Thiếu nữ tóc bạc” (Bạch Mao Nữ): tá điền Dương Bạch Lao bởi không hoàn trả nổi món nợ cho địa chủ Hoàng Thế Nhân mà bị bức ép đến chết, con gái Hỷ Nhi của ông bị dùng để trừ nợ, bị ép đến nhà Hoàng Thế Nhân làm công, rồi bị họ Hoàng làm nhục. Về sau cô chạy trốn vào rừng sâu, lót dạ bằng trái cây cứng trong miếu để sống qua ngày, đầu tóc vì vậy trở nên bạc trắng, bị người dân mê tín trong làng tôn xưng là “Bạch Mao tiên cô” (nàng tiên tóc trắng). Về sau, cô đã được Đại Xuân vốn là người yêu ngày trước của mình, giờ đây đã tham gia bát lộ quân cứu thoát, hai người cùng đi xuống núi, triệu khai đại hội đấu tranh, phân chia đất đai, đánh đổ địa chủ.

Binglingtian2 (người dùng weibo) nói rất đúng, tá điền chỉ là thuê đất, không phải nô bộc trong nhà, vì thế không cần quỳ xuống trước Minh Lan.

Nhưng đây chỉ là lý tưởng.

Nói ví dụ, bởi vì nguyên nhân thiên tai, hoặc nhà có người sinh bệnh, năm đó nhà tá điền này không thể nộp tô, hoặc khát nợ một chút địa tô, lúc này trang đầu sẽ gọi bọn họ viết giấy nợ, gộp lại bạn nghĩ tá điền có sợ quản trang không.

Đặc biệt là những thôn trang này đều thuộc về nhà giàu, tá điền đại loại là không dám phản kháng. Lâu dần tá điền dù là tự do thân thể nhưng thật ra là nửa nô bộc, thậm chí có nhiều tá điền sống không nổi, vô cùng nguyện ý để chủ nhà thu nhận.

Bởi vì nếu trở thành nô bộc của chủ nhà, ít nhất là có cơm ăn, không đến nỗi ăn đói mặc rách.

Chủ nhà có tốt có xấu, quản trang cũng vậy, giờ chúng ta nói thêm một ít chuyện.

Chủ nhà ít quản lý nhiều năm (cả nhà đều là công tử quần lá áo lụa, không chịu đọc sách, không để ý công việc vặt), như vậy những quản trang này sẽ làm ít việc nhỏ, ví như che giấu ít đất, ví như che giấu ít tá điền.

Cứ như vậy, điền trang rõ ràng là gia tộc XX, thực ra đất ruộng là của chính quản trang, tá điền kia cũng thành tá điền riêng của quản trang.

Đương nhiên, nô tài lớn tuổi trong gia tộc lớn sau nhiều năm phục vụ có tích lũy cũng sẽ lén lút đi đặt mua sản nghiệp ở bên ngoài. Lễ pháp cổ đại tuyệt đối không cho phép. Một khi bị phát hiện là có thể tịch thu.

Vì lẽ đó, nô bộc thực sự mua sản nghiệp ngoài không nhiều, trừ khi có thân thích vô cùng đáng tin ở bên ngoài, nếu không họ thà giữ tiền.

Quản lý nô bộc ở điền trang, chỉ cần có thể có chức quản sự là sống rất thoải mái. Dù sinh hoạt hàng ngày không sánh được với trong phủ nhưng

có thể được chủ nhân coi trọng, hơn nữa núi cao hoàng đế xa, trong trang viên sống rất tự do.

Thế nhưng nếu như làm nô bộc không phải quản sự, chỉ ở trong trang giúp việc (bổ củi, nấu cơm, vẩy nước, thỉnh thoảng làm ruộng) vậy thì rất thảm.

Hầu gái trong viện phạm lỗi đều bị phạt đến thôn trang, nếu như không có cha mẹ anh trai chị dâu giúp đỡ thì giống như cải tạo lao động, từ nửa cô chủ thành hầu gái điền trang, đây là trừng phạt vô cùng đau khổ.

Vận may không tốt, gặp cha mẹ tệ còn có thể đem con gái gả để đổi lợi ích (Giống như Tình Văn).

Nói tóm lại, cuộc sống của tá điền không vui vẻ, từng có một nhà lịch sử học nói, mấy ngàn năm nông dân khởi nghĩa chính là vì một mảnh đất!

Tâm nguyện lớn nhất của nông dân thời cổ đại chính là sở hữu đất, càng nhiều càng tốt (người người đều nghĩ như vậy sao lại không sinh ra việc chiếm đoạt đất đai).

Chuyện điền trang nói đến đây, phía dưới tôi chú thích quy đổi tiền trong chương này.

Một lượng vàng = mười lượng bạc.

Một lượng bạc = một ngàn văn tiền đồng (1 quan, 1 điếu)

Một chuỗi tiền = mười đồng

Một thạch gạo = mười đấu rộng 1 mét.

Một đấu = một hộc

Bắc Tống thời kỳ đầu giá gạo khoảng chừng 300 đến 600 văn mỗi thạch, thời giữa (Nhân Tông) khoảng 600 đến 700 văn, Nam Tống sơ kỳ giá gạo khoảng 2 quan.

Suy ra, một thạch gạo cổ đại khoảng 59200 khắc, tức 59.2 kg.

Nếu còn chưa rõ, tôi nói đơn giản.

Bà Lưu nói quan viên ăn một con cua trong yến tiệc bằng nhà bà tiêu dùng một năm.

Một con cua trong yến tiệc giá hai mươi lượng bạc. Bà Lưu xem như là tầm trung trong thôn, có có đất riêng, như vậy bần nông tá điền sẽ kém hơn chút.

Minh Lan ban thưởng tiền đồng, ước chừng tính ra là một nửa hoặc một phần ba thu nhập trong năm của cả nhà tá điền đó.

Không nên nói với tôi là tiền kia mua được bao nhiêu gạo.

Nông dân cổ đại ngày ngày đều có thể ăn cơm sao, đó là năm mợ.

Đó là để ăn tết, thường ngày chỉ ăn lương thô (ngô khoai sắn) sẵn có, gặp lúc mùa màng không tốt nhà nghèo khổ, đào rau dại ăn vỏ cây là bình thường.

Nông dân cổ đại rất khổ cực, chỉ có thời gian thái bình thịnh thế ngăn ngủ mới sống tốt, còn lại cuối triều đại, hoặc loạn binh, xui xẻo nhất chính là nông dân.

Nói thêm, lúc tôi tra tư liệu xem thoại bản Minh Triều ‘Tam ngôn nhị sợ’ so sánh với sinh hoạt dân chúng Thanh Triều, tôi rất muốn nói, thật ra triều Minh dân chúng sống thoải mái hơn chút. Quên đi, lại đi tra tư liệu.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Sóng Gió Thôn Cổ Nham

Hôm trước bởi vì ban đêm nên không thấy rõ được, nhưng sớm tinh mơ hôm nay, khi một đám người trong thôn đến sau bình phong thỉnh an Minh Lan thì nàng lập tức phát giác có điều không ổn. Tổng quản sự Ngô Quang phất một cái, tức thì chúng quản sự phía sau đồng loạt quỳ xuống rạp đầu vái chào vãn an Minh Lan. Lúc đã yên lặng, xung quanh không một ai lên tiếng chen vào, khi đáp lời Minh Lan thì hết sức rành mạch rõ ràng.

Chuyện này có hai cách giải thích, hoặc là giống như trước kia lúc Diêu Y Y ngênh tiếp lãnh đạo hoặc lúc tổng kiểm tra vệ sinh, hẵn người trong thôn Cổ Nham đã luyện tập qua trước đó, hoặc là...

Thậm chí nàng vừa mới đề xuất việc muốn đo đạc ruộng đất, Ngô Quang đã trả lời hết sức tự nhiên, còn chuẩn bị sẵn ngư lân sách*cùng danh sách nông hộ, một đám người dưới thì cũng lập tức rời ra rồi rít sắp xếp hỗ trợ.

*Ngư lân sách: một loại sổ sách ghi chép đất đai của Trung Quốc cổ đại; nhà cửa, núi rừng, ao hồ, ruộng đất được vẽ nối liền theo thứ tự tương ứng với tên gọi, bởi vì bức vẽ trông như vảy cá nên có tên là ngư lân (vảy cá).

Minh Lan rũ mi mắt.

Trên đời không có bức tường nào chắn được hết gió, có thể nói những hành động vang dội của nàng ở thôn Hắc Sơn lần trước, bất kỳ một gã sai vặt hay tá điền nào đều có thể nói ra. Cùng một chiêu không thể dùng nhiều

lần, thôn Hắc Sơn có thể bị nàng đánh không kịp xoay sở, nhưng thôn Cổ Nham thì không được. Hơn nữa, vốn nàng cũng chẳng định đề phòng gì.

Khác với thôn Hắc Sơn, thôn Cổ Nham là gia sản của tội thần bị tịch thu nhiều năm trước, không còn thuộc sản nghiệp của Hoàng trang đã chừng mười năm, khối sản nghiệp này do thái giám ngự phái quản lý, có chữ Hoàng trên đầu, trong trang dù có xảy ra chuyện gì đều ít ai hỏi đến.

Thật ra Minh Lan muốn nhìn xem thôn Cổ Nham này nước sâu bao nhiêu, cảnh tượng thái bình có thể được tô son trát phấn đẹp đến mức nào. Anh em nhà họ Thôi như thường lệ sai người đo đạc đất đai, Công Tôn Mãnh nhận nhiệm vụ đến thăm tá điền, Minh Lan thì gọi đại quản sự Ngô Quang đến nói chuyện.

“... Thì ra quản sự Ngô là họ hàng của Ngô công công của Quản trang ti, thật là thất kính thất kính.” Minh Lan mỉm cười ấm áp như gió xuân.

“Tiểu nhân không dám, chẳng qua là thân thích từ đời tám hoánh nào rồi, may mắn hưởng ké được tí danh kiếm miếng cơm thôi ạ.” Ngô Quang cung kính khom người trả lời, “Sau khi hoàng thượng thưởng thôn trang này, vốn công công có gọi tiểu nhân đến ti cho làm một chức nhỏ, nhưng tiểu nhân đã ở thôn trang này rất nhiều năm, nói đi nói lại cũng có tình cảm, cho nên nếu phu nhân và đại nhân hài lòng với tiểu nhân, tiểu nhân xin được ở lại cống hiến sức lực.”

“Sao lại mặt dày thế được? Ông Ngô đẳng nào cũng là họ hàng của Ngô công công, lời này khó tránh không phù hợp, nếu để bên ngoài nói ra nói vào thì càng không hay.” Minh Lan tỏ vẻ do dự.

Ánh mắt Ngô Quang lập lòe, đoạn tiếp tục uốn lưỡi: “Tiểu nhân sao dám xưng ông này ông nọ, chỉ có điều... nhà chú tôi cùng chư vị công công trong cung đều có giao tình khá sâu, nghe nói xưa nay đô đốc khí phách

rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết cho nên tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện giao thiệp với ngài, ắt hẳn sẽ chẳng có ai lời ra tiếng vào gì đâu.”

Lời này nông có sâu có, đưa đẩy hết sức khôn khéo; Minh Lan cười cười, nâng ly trà lên: “Ngô quản sự nói cũng có lý, nhưng đầu gì tôi cũng chỉ là phận đàn bà, chuyện này vẫn cần phải thương lượng lại với lão gia.”

Sau ba ngày kiểm tra, anh em nhà họ Thôi và Công Tôn Mạnh đến bẩm báo tỉ mỉ mọi chuyện, còn anh em nhà họ Đồ thì phái đảng dưới âm thầm thăm dò tin tức. Sau khi Minh Lan nghe xong, chân mày nhíu chặt, lát sau sai tên đầy tớ gọi Ngô Quang đến.

Sau khi hàn huyên vài câu, Minh Lan ôn hòa nói: “Chuyện này tôi đã ngẫm nghĩ trước sau, cái gọi là gia có gia quy, quốc có quốc pháp, nhà họ Cố không những chưa từng có chuyện để người bên ngoài quản lý sự vụ trong thôn, mà hỏi khắp kinh thành cũng chẳng có mấy hộ dám dùng quản sự thôn trang của hoàng đế ngày trước. Nói tới nói lui vẫn thấy không thích hợp.”

Khuôn mặt hình tam giác xanh tái của Ngô Quang đột nhiên trở nên u ám.

“... Nếu tôi giữ người họ Ngô lại, chưa nói người bên ngoài chê cười nhà họ Cố không quy củ, mà sợ là trưởng bối trong nhà cũng đến mắng ngay ấy chứ.” Minh Lan mỉm cười trêu, xuyên qua tấm bình phong lụa mỏng cẩn thận quan sát sắc mặt của ông ta, nàng dám cược ông ta nhất định không chịu bán mình làm nô đầu.

Sắc mặt Ngô Quang trầm xuống, nhưng chỉ chốc lát đã khôi phục bình thường, than thở: “Phu nhân nói cũng có lý, thế nhưng hiện giờ còn năm sáu chục hộ tá điền vẫn còn nợ tiền và địa tô của thôn, trước mắt sổ sách chưa rõ ràng, tiểu nhân khó mà bàn giao đầy đủ cho phía trên.”

Trong lòng Minh Lan hơi hãi, nàng không ngờ người này ầy mà gan to mật lớn đến thế, lúc này sau tấm bình phong bên cạnh phòng khách phát ra tiếng động, nàng nghiêng đầu nhìn qua, hỏi: “Tổng cộng nợ bao nhiêu?”

Ngô Quang đã sớm chuẩn bị, mở miệng đáp ngay: “Nhóm tá điền khất nợ địa tô mấy năm qua ước chừng hai vạn lượng. Thêm nữa ngũ cốc là thức ăn chính, đây cũng là vấn đề đau đầu, nếu một nhà tá điền thu hoạch không đủ thì cũng sẽ vay tiền, tính toán chắc cũng khoảng một vạn ba năm ngàn lượng.”

Minh Lan lấy làm kinh hãi: “Nhiều vậy ư?!”

“Haizzz...” Ngô Quang vờ thờ dài, “Những cái khác thì thôi không nói, riêng khoản tiền nợ này mới quan trọng! Tiểu nhân nào có tiền bạc gì, phần lớn là tiền bạc của quý nhân bên trên đấy chứ; huống hồ, nói đến năm trước thôn trang mới được ban thưởng, khoản nợ địa tô này cũng là của hoàng gia!”

Minh Lan bấu chặt ngón tay, cắn hàm răng đến phát đau, đến khi hơi thở bình ổn lại, mới bồi rồi nói: “Việc này xem chừng khó khăn, quân sự Ngô giúp tôi nghĩ biện pháp...”

Ngược Ngô Quang thả lỏng, quả nhiên là đàn bà con gái, trẻ tuổi nhất gan. Ông ta đã quan sát nhiều ngày nay, biết được Cố Đình Diệp không bao giờ quản mấy việc vặt vãnh lại hết sức cưng chiều vị phu nhân trẻ tuổi này, hầu hết mọi việc đều thuận theo ý nàng; nghĩ tới đây, ông ta mới ân cần nói: “Phu nhân yên tâm, chỉ cần tiểu nhân còn ở đây một ngày thì sẽ giải quyết thỏa đáng hết những chuyện linh ta linh tinh kia giúp phu nhân!”

Minh Lan mỉm cười cho ông ta lui xuống, khi mở bàn tay ra thì trong lòng bàn tay đều là dấu móng tay.

Sau đó nàng không hề làm thêm hành động lớn gì nữa, vẫn chỉ sai người tiếp tục kiểm tra sự vụ trong thôn, ngược lại, Đồ Hồ và Công Tôn Mãnh lại

cực kỳ tức giận, toan đi tìm đám người Ngô Quang làm cho ra nhẽ, nhưng đã bị nàng ngăn lại.

Lại qua hai ngày, buổi chiều hôm đó, Cố Đình Diệp chợt trở về, sau khi thay bào phục áo giáp nặng nề, tắm rửa xong thì mặc thường phục ngồi trên kháng ung dung bưng ly trà: "...Bình giới đầy đủ, quân thao chỉnh tề, tuy quân kỷ nghiêm minh không thể so với thời Bạc lão soái nhưng cũng có thể gặp người, hôm nay nghỉ tạm nửa ngày, ngày mai hoàng thượng sẽ xét duyệt."

Minh Lan cầm hoa quả rửa qua nước sạch, nghe vậy khẽ cười nói: "Chắc cũng chỉ xem cái mã ngoài ấy nhỉ? Nếu Hoàng thượng cho rằng mọi chuyện trong quân thuận lợi thật, vậy khi cần dùng binh chẳng phải là tiêu rồi."

Cố Đình Diệp thoáng cười khổ: "Chúng ta không có tiên thuật, qua mấy ngày xét duyệt, sao hoàng thượng không biết nội tình được." Chẳng qua đây là lần đầu tân hoàng xét duyệt quân sự, cho nên dù chỉ diễn mặt ngoài thôi cũng phải thật nghiêm túc.

"Đã thế, vậy bây giờ chàng có thể thở phào rồi?" Minh Lan mỉm cười đưa quả sơn trà cho hắn.

Cố Đình Diệp cắn một miếng trái cây ngọt lịm, khi nhìn đến những ngón tay thon nhỏ trắng nõn như sữa dừa của Minh Lan, giữa mùi hương quả sơn trà vàng óng thoang thoảng xung quanh thì chỉ cảm thấy những ngón tay đó cũng như một món ăn thơm ngon ngọt ngào, hắn lẳng lặng nhìn nàng một hồi.

"Trong thôn trang đã xảy ra chuyện gì à?"

Minh Lan ngược mắt nhìn Cố Đình Diệp, gương mặt nàng rầu rĩ, áy náy nói: "Vốn định đợi chàng làm xong mới nói."

“Nói đi.” Hân nhéo nhéo khuôn mặt nàng, hòa nhã nói, “Có những chuyện trọng đại nào nói tôi nghe xem.”

Minh Lan cắn cắn môi, cuối cùng kể hết tất cả những điều đã thấy trong mấy ngày qua cùng với chân tướng ra. Cố Đình Diệp càng nghe sắc mặt càng trầm, dần dần càng mất kiềm chế, cuối cùng giận đến mức không kiềm được mà đấm một quyền nặng nề lên bàn trà khiến cho quả sơn trà nằm trên đấy cũng nảy lên.

Minh Lan nhanh với tay chụp lại quả sắp lăn xuống đất, nghiêng đầu liếc nhìn ngoài cửa, may mà Tạ Ngang có bố trí thân vệ canh bên ngoài mấy căn phòng, nếu không chỉ sợ nơi này đâu đâu cũng có tai vách mạch rừng.

“... Vốn em cũng chưa biết gì nhiều, mãi đến khi mấy người A Mãnh báo tin, em thật sự rất tức giận.” Minh Lan đặt từng quả sơn trà vào lại cái lẵng nhỏ bên cạnh trúc bạch ngọc, “Không chỉ điền tô cao hơn hoàng trang bên cạnh hai ba lần, mà hở tí là họ Ngô còn sai nhóm tá điền làm việc riêng cho hân, ngày lễ ngày tết đòi tiền đòi người, tìm đủ lý do để tặng tô, một đám quản trang cậy thế tùy ý lẵng nhục vợ con nhà người ta, quả đúng không bằng cầm thú. Chỉ là một tên quản sự mà dám bất chấp lễ trời làm ác đến mức này, em, không cho phép hân!”

“Lúc bọn họ nói những chuyện kia, em nghe mà hãi.” Minh Lan đặt quả cuối cùng vào lẵng, nét mặt không đành lòng, “Vào đông trời giá rét, người một nhà không củi không lửa, chỉ dựa vào vài món áo đơn chống lạnh, con nít bệnh chết vì lạnh cũng có, mà bởi tiền thuế nặng nề, người già tiếc không dám ăn rồi chết vì đói cũng có, đã thế còn bắt đàn ông phụ nữ phải một ngày xuống ruộng làm việc không quần áo...”

Ho khạc ra máu cũng phải nhịn, còng đến rách tưa chân cũng phải chịu, con trẻ ở nhà lạnh đói khóc gàn cả cổ cũng phải chịu... Hỏi sao nhóm tá điền không muốn đánh một trận dứt khoát cho được, nhưng trên có tuần kiểm ti nha môn thông tỏ tin tức, dưới có đám quản trang hung ác như sài

lang hổ báo, nhóm tá điền bị kìm kẹp chặt chẽ, lại không biết đi đâu tìm ngự sử ngôn quan cáo trạng, mấy lần quật khởi đều bị đàn áp, ngược lại còn bị bóc lột nặng nề hơn.

Viễn mắt Minh Lan rơm rớm, nàng không cách nào tưởng tượng được loại tình cảnh này, trong lòng bất giác bùng lên lửa giận, đến cổ đại nhiều năm như vậy, nàng chưa từng căm ghét hay hận thù người nào. Bên trong mỗi người đàn bà đều ẩn núp một con thiêu thân, có thể nói khi bị sinh tồn bức bách, vì xã hội và chế độ bất công, có thể vì kẻ như Ngô Quang mà phát rồ ư? Minh Lan chỉ mong sao bọn chúng chết đi, từng đứa từng đứa một!

Nét mặt Cố Đình Diệp u ám sa sầm, mang vẻ hung ác, nói với Minh Lan: “Tôi cũng từng loáng thoáng nghe qua, nhưng cũng không biết chân tướng là thế nào, không ngờ lại sinh ra một đám súc sinh thế này, tôi để lại người cho em xử lý bọn chúng! Cứ trói lại tống đến nha môn.”

Bộc phát cơn giận rồi, Cố Đình Diệp thở sâu mấy lần, rồi cười lạnh nói tiếp: “Lại còn dám áp chế chủ tử, đám lưu manh này chắc là chán sống rồi! Chắc sống thoải mái quá lâu rồi! Ti gì cung gì, thiên hạ lấy đâu ra nhiều quý nhân như vậy! Chẳng qua ý vào tiên đế nhân từ mà cầm tiền vênh váo, hếch mặt sĩ diện, thu nhập một tòa thôn trang một năm là ba ngàn lượng, chẳng qua chỉ mười hai mười ba vụ mùa mà nợ tô đến hai vạn lượng?! Mấy năm nay nơi này gặp họa à, thế sao tôi chẳng biết gì? Để xem đứa nào dám ra đây lý luận!”

Minh Lan cúi đầu, hồi lâu không nói gì, khẽ thở dài: “Nếu có thể sáng khoái trút như vậy, em đã sớm trút ra rồi.”

“Em cố kỵ gì chứ?”

“Không phải cố kỵ, chỉ là...” Nàng than nhẹ, “Nhiều năm trước, cha em có vị đồng niên họ Khâu, bác Khâu cho rằng Tam vương gia có thể đăng

ngôi, nhưng dù người có mắt tinh đời thì thế nào? Không đợi Tam vương gia được lập trữ, bác đã mất trước mấy năm vì bị người kết tội bỏ tù, sau vào quân lưu rồi mất. Tam vương gia không có mệnh Hoàng đế, bác Khâu mất một cách oan uổng, nhưng đến bây giờ nào có ai lật lại bản án cho họ Khâu.”

Cố Đình Diệp dần đề cơn giận, cuộc tranh đấu đoạt đích năm đó kéo dài gần mười năm, hầu như kinh động đến nửa kinh thành, văn thần võ tướng liên đới nhiều vô số kể, từ ngày này sang ngày khác, từ năm này sang năm khác, các bên đấu đá công kích nhau liên tục, cho dù chỉ đứng xem bên cạnh cũng chưa chắc đã có kết cục tốt.

Lòng hẩn bùi ngùi, lặng lẽ nghe Minh Lan nói.

Minh Lan khê khàng: “Thà đắc tội quân tử không đắc tội tiểu nhân, dù tiên đế đã băng hà, nhưng Thái phi và nhóm công công vẫn còn đấy, thế lực của họ cũng chưa hẳn đã mất. Có lẽ lúc này bọn họ chưa có cách nào đối phó, nhưng chỉ đánh rắn không chết, để bọn họ ôm hận qua năm này tháng nọ, trong lòng luôn nung nấu trả thù, đợi cơ hội đâm một nhát sau lưng, khi đó khó nói lắm. Dù sao xé rách mặt và không qua lại lui tới là hai việc khác nhau.”

Ở họ Thịnh, loại dạy bảo này đều do Thịnh lão phu nhân khuyên bảo Thịnh Hoàn, đáng tiếc Cố Đình Diệp không có trường bối để dựa dẫm.

Cố Đình Diệp nhắm mắt lại, tiếng ve râm ran trên cây hòe lớn ngoài cửa sổ, tiếng dài tiếng ngắn tựa như tiếng lòng Minh Lan, qua một lúc lâu, Cố Đình Diệp mới thở ra một hơi nặng nề, “... Bản khoản này của em rất đúng. Thế bây giờ em định thế nào?”

“Em không biết.” Khuôn mặt nàng mông lung, “Đám người ghê tởm đáng giết này, em hận không thể chém đầu bọn chúng, đáng tiếc cản trở nơi nơi, động đến chúng thì không tốt, em cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Có điều em nghĩ, ít nhất thì cũng phải đuổi chúng đi, khi đó thôn trang này mới thật sự là của chúng ta. Không cần nuôi đám cặn bã này để rồi phải lo lắng chịu tiếng xấu thay chúng ngày ngày, nếu thế e em ngủ chẳng nên giấc. Mà hay là...”

“Thế nào?”

Minh Lan cắn răng, nói một hơi: “Chúng ta có thể trả giúp nhóm tá điền món nợ này, chấm dứt một lần cho rõ ràng, rồi tổng đám chúng đi cho xong việc!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Minh Lan nhanh chóng quan sát sắc mặt hần, chỉ thấy hần dường như lấy làm kinh hãi, sau đó trầm mặt suy tư, Minh Lan thấp thỏm lo sợ, tự biết đề nghị này của mình rất thất bại. Thường thường một hộ giàu có sống xa hoa thế nào thì một năm chi tiêu cũng chừng trên dưới năm sáu ngàn lượng, bây giờ lại muốn Cổ Đình Diệp xuất ra ba bốn vạn lượng bạc!

Đây chẳng phải mua quan, cũng không phải khơi thông, thậm chí không phải hưởng thụ; việc này đòi hỏi quá cao ý chứ.

Cổ Đình Diệp không nói gì, chỉ chậm chậm lấy một quả sơn trà to mọng từ trong lẵng ra, ngón tay lộ rõ khớp xương chậm bóc vỏ quả, chỉ chốc lát sau một quả sơn trà lồi lõm thịt đã nằm vân vê trên đầu ngón tay hần.

Minh Lan chợt thấy hoa mắt, phút chốc miệng đã bị nhét quả vào, Cổ Đình Diệp phì cười nhìn gò má phúng phính của nàng.

“Chủ ý này hay lắm.” Hần giãn mày mỉm cười, vẻ mặt thư thả nhẹ nhõm, “Tiền này, tôi chi.”

Không đợi Minh Lan phục hồi tinh thần sau cơn kinh ngạc, hần đã quay đầu cao giọng phân phó Tiểu Đào đi gọi người. Minh Lan không thể làm gì khác hơn là vào buồng trong ngồi nghe.

.....

“Hách Đại Thành.”

“Có tiểu nhân.” Một quản sự vóc người trung bình tiến lên, đứng khom lưng.

Một cánh tay của Cố Đình Diệp khoát trên bàn trà, dáng người trông nặng như núi: “Cậu dẫn một đội trông chừng tám đứa đám Ngô Quang, cho ăn uống ngon lành, khuyên răn nhẹ nhàng gì đó cũng được, nhưng không được để chúng ra khỏi phòng, cũng không được để chúng tiếp xúc với bất kỳ ai. A Mãnh, cậu cũng đi nữa đi, nếu có ai dám xông vào, cứ dùng công phu của cậu mà tổng đi, nói tóm lại, trông chừng thật nghiêm cho tôi!”

Hách Đại Thành chấp tay, cao giọng đáp vâng. Công Tôn Mãnh hết sức phấn khởi đi theo.

Cố Đình Diệp gật đầu, quay sang nhìn Đồ Long, trầm giọng nói: “Cậu hồi phủ mời Công Tôn tiên sinh viết danh thiếp đến nhờ Lữ thông phán của phủ Thuận Thiên phái hai vị Huyện thừa và Thư lại đến đây, cũng nhờ luôn Hạ công công phái hai vị công công đến dẫn người, còn có châu tuần kiểm ti ở nơi này cũng mời đến làm trung gian. Ba ngày đủ không?”

Đồ Long vốn là người đáng tin cẩn, nghe vậy lập tức ôm quyền đáp đủ.

“Gia, thế còn tôi?” Đồ Hồ đã sớm sốt ruột lắm rồi.

“Lão Hồ cậu dẫn người trông chừng trên dưới thôn trang cho tôi, nếu có ai dám gây chuyện...” Cố Đình Diệp nhặt chiếc khăn lụa trên bàn, nhẹ nhàng chà lau ngón tay, “Cố tôi chưa từng mượn tay chân làm màu, đến lúc đó đừng để xảy ra án mạng là được.”

Chiếc khăn lụa trắng muốt trong tay nam nhân dính một vết vàng nhạt, còn thoang thoang mùi hoa quả.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tuần Trăng Mật

“...Thật thế à, cậu Hai Cỗ quả thật tiến bộ.” Lão già chậm rãi nói.

“Con đã nghe ngóng cẩn thận, chắc chắn như vậy.” Bên cạnh ghế tựa dài là một người đàn ông trung niên hơi phát tướng, khẽ tiếng trả lời, “Cỗ đồ đốc dùng một cây đuốc thiêu hủy toàn bộ hòm giấy nợ, tiếng thét trong trang to đến mấy dặm ở ngoài cũng có thể nghe thấy... Không thể tưởng tượng là đồ đốc còn phát cho mấy tên khốn kia một phần bạc nghỉ việc lớn.”

Trong căn phòng rộng chừng mười trượng, ba mặt tường kín dựng giá gỗ sồi cao, phía trên giắt đầy đao thương kiếm kích búa rìu, đủ các loại binh khí, ánh nắng bên ngoài chiếu vào qua cửa sổ trên cao, rọi thẳng vào binh khí khắp phòng làm lóa cả mắt.

Bạc Thiên Trụ năm nay đã sáu mươi bảy tuổi, thân hình vẫn vạm vỡ như xưa, gân cốt cường tráng. Từ thời niên thiếu đã có thói quen một ngày không chạm tay vào binh khí là bứt rứt. Giờ đây lão đang ngồi trên ghế dài bên cửa sổ, dùng vải nhung thấm dầu cải lau chùi một thanh trường kiếm trăm mã dài hơn hai thước, bên cạnh là vị trung niên phát tướng kia.

“Duyệt binh ba ngày, hẳn lại chẳng lộ vẻ gì cả, thật sự là kìm nén rất giỏi.” Bạc Thiên Trụ thả miếng vải nhung xuống, một tay vuốt râu mà thán, “Chả trách giữa chốn dân gian mà có thể lẫn lộn đạt thành tựu như hôm nay! Nếu thế, để thằng thứ hai nhà con dưới trướng của hẳn cũng tốt. Ta

đến tuổi này cũng chẳng cầu cái gì, chỉ mong con cháu bình an. Trước khi nhắm mắt có thể lưu lại cho đám các con cái tước kế thừa, vậy có chết cũng đáng.”

“Phụ thân xin ngàn vạn lần đừng nói vậy!” Bạc Quân lập tức quỳ xuống, hai mắt rưng rưng, “Là con bất tài, vẫn không thành võ không xong, để phụ thân lớn tuổi mà vẫn phải nhọc lòng vì con cháu! Nay thiên hạ thái bình, phụ thân cũng nên ở nhà hưởng phúc, không cần phải mệt nhọc nữa! Phụ thân nói như vậy, chẳng bằng giết quách con đi, con con...” Ông ta cúi đầu rơi lệ.

“Thôi, thôi, đứng lên!” Nhìn con trai già đầu còn khóc lóc rên rỉ, Bạc Thiên Trụ không nhịn được trừng mắt, “Không thi nổi công danh trở về lại còn ôm một bụng khuôn sáo hủ lậu, trên đời có ai sống mãi, cha mày đây chẳng nhẽ không phải người, chẳng nhẽ sẽ không chết? Trước khi chết kiểm chác chút đỉnh cho cốt nhục của mình thì không đúng chỗ nào! Già đầu như vậy rồi mà hở một tí ra là chảy nước mắt, câm miệng! Đứng lên! Lau mặt nhanh!”

Bạc Quân nén nước mắt, nấc lên ổn định lại hơi thở, lại nói khẽ: “..Phụ thân trải qua đao thương biến máu hơn năm mươi năm. Thằng hai thằng ba chưa cưới vợ đã hy sinh ở biên quan, nếu bàn về công lao chúng ta phải sớm được ban tước...”

Bạc Thiên Trụ nhớ lại hai đứa con trai chết sớm, trong lòng đau xót, không để ý đến con cả lại tiếp tục cầm vải nhung lau kiếm, lầm bầm: “Tiên đế đồn hậu nhân hòa, thủ hạ người hầu của ngài dù không có phong thưởng lớn nhưng luôn bình an, dù có chút sai lầm cũng có thể mập mờ cho qua. Mà đương kim thiên tử lại không như thế...”

Bạc Quân ngơ ngác nhìn phụ thân, khẽ phỏng đoán: “Vì lẽ đó phụ thân già từ sự nghiệp trên đỉnh vinh quang, sớm trả binh phù cho hoàng thượng.”

“Gấp cái gì! Lui cái gì mà lui. Nếu lui thật sự sao còn mơ lấy tước? Hôm kia Thân thủ phụ muốn về hưu, con trai cháu trai con rể nhà người ta đều được việc, tôi có cái gì? Có một đứa đã ngu lại còn hay lý sự như anh!”

Bạc Thiên Trụ đang giận dữ, chỉ thấy con trai đôn hậu lớ ngớ đứng đó mà một câu thanh minh cũng không thể nói, chỉ ngơ ngác đứng đấy chờ bị mắng. Lão già liếc nhìn, bất đắc dĩ thở dài, “Con phải nhớ kĩ, có khi lùi cũng không phải thật sự lùi, lùi một bước để tiến hai bước, như cậu hai Cổ lúc này là ví dụ vô cùng tốt.”

Bạc Quân là người thành thật, không hiểu là không hiểu, sẽ không giả bộ. Lão già nhìn mặt con trai mù mờ, thở thật dài kiên trì dạy: “Thằng nhóc Cổ kia nhìn bên ngoài có vẻ chịu thiệt to, hơn nữa còn rất uất ức, con cũng nghĩ như vậy?”

“Đúng vậy.” Bạc Quân gật gù, kê ghế con ngồi bên cạnh cha già, giúp ông xoa bóp chỗ thấp khớp nhiều năm, “Tiên đế nhân từ, từ sớm đã hạ lệnh rõ ràng cho các hoàng trang ‘không thu thuế’, vậy mà đám người kia còn dám làm xằng làm bậy, tiền thuế một năm ba, năm ngàn lượng, chỉ có chừng mười năm mà không những khiến cho tá điền không kiếm sống được, còn thiếu mất ba, bốn vạn tiền tô cùng tiền thuê đất, làm sao lại có chuyện hoang đường như vậy! Thiên lý quốc pháp đều khó dung!”

“Phí lời!” Bạc Thiên Trụ trầm nghĩ, con trai dù không thông minh nhưng cũng coi như không hồ đồ, ông ta dứt khoát nói, “Chút đạo lý đó con còn có thể nghĩ rõ ràng, lẽ nào thằng nhóc Cổ kia không nghĩ ra? Hẳn ta tinh ranh lắm!”

Lão già cảm thấy khô miệng, ngẩng đầu với một bình trà gốm đặt ở bàn nhỏ bên cạnh, rít một hơi qua miệng ấm mới nói tiếp: “Việc này xác thật phải cân nhắc, đừng mong có thể dối gạt ai. Thằng nhóc Cổ kia nếu muốn vạch trần ra, có thể để cho tuần kiểm ty hoặc nha môn đến thẩm tra, hoặc gọi thái giám quản trang đến hỏi. Nhưng nếu như vậy, việc khó này sẽ đẩy

cho hoàng thượng. Hoàng gia có bao nhiêu thôn trang như vậy, ý vào tiên đế rộng lượng, đâu có thiếu người giở trò bên trong, nếu các thôn trang khác cũng náo loạn như vậy, hoàng thượng nên làm gì. Tra rõ? Nghiêm trị? Trên càn còn có lá, còn có bao nhiêu người ở đó, giờ chưa phải lúc!”

Bạc Quân đỡ bình trà trong tay phụ thân, nhẹ nhàng đặt xuống bên cạnh, nghe lão già tiếp tục nói: “Án này hoàng thượng không thể công khai ra tay, chỉ có thể từ từ thay đổi từng nhóm người, vua nào thần nấy, từ triều đình đến hậu cung, lại đến các nơi khác, hoàng thượng có người của mình cần thu xếp vị trí, người đó trước tiên cũng phải đổi chỗ.”

“Thằng nhóc Cố kia bảo mấy tên không có mắt đó báo cáo ngay tại chỗ, lại một hơi dâng lên ba, bốn vạn lượng bạc. Phủ Thuận Thiên, tuần kiểm ty địa phương, còn có người trong cung đều trơ mắt nhìn.” Bạc Thiên Trụ xoa nhẹ nhẹ trường kiếm trong tay, thanh kiếm sừng sững lóa lên ánh xanh. Gương mặt già nua đầy nếp nhăn của lão ta hiện lên ý cười kì dị, “Thứ nhất, việc này truyền ra ngoài, ai cũng biết trong trang nhiều bí mật, một quản trang làm gì có sự can đảm này, tất nhiên là phía sau có người. Thứ hai, việc này đến đó thôi, mấy người phía sau cũng không dễ đắc tội. Thứ ba, còn có thể được tiếng tốt. Thực sự là một mũi tên trúng ba con chim.”

“Mấy ngày trước sau khi tập trận xong, hoàng thượng khao binh theo lệ thường xong còn ngầm thưởng thêm cho Cố đô đốc năm vạn lượng bạc, đoán là Hoàng thượng hiểu rõ trong lòng nên trợ cấp thêm cho họ Cố một ít.” Bạc Quân giờ mới hiểu được một chút.

Bạc Thiên Trụ chợt bật ra tiếng cười, lông mày uy nghiêm giãn ra, “Thằng nhóc Cố kia thầm xóa nợ của mấy tên quản sự hiểm độc, hoàng thượng giờ hẳn là thoải mái biết mấy. Sau này hoàng thượng muốn thay đổi nhân thủ cũng dễ dàng.”

Bạc Quân hiểu rõ, thầm hổ thẹn bản thân mình ngu dốt, qua một lúc lại nhin không được nói: “Hồi cho mấy tên quản trang độc ác kia, cứ thả

chúng đi vậy! ... May mà cuối cùng tá điền cũng hết khổ. Con nghe nói phu nhân của Cố đô đốc là người nhân hậu. Cô ta nói người già trong trang đã vất vả cả đời, không thể để lúc về già chẳng có người nuôi, sau đó liền hạ lệnh miễn là người thân của tá điền trong trang qua sáu mươi tuổi hàng năm đều có thể nhận chút bạc và vải vóc.”

“Cô vợ của cậu Hai phẩm hạnh cũng tốt. Mẹ con cũng khen mấy lần, có điều nghe nói tuổi còn nhỏ mà tính tình lại có chút lười biếng, không thích xã giao.” Bạc Thiên Trụ nhớ tới bà vợ mình, nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lóe lên, lẩm bẩm nói nhỏ, “Mấy người kia được hời sao? Sợ là chưa chắc.”

Tây Sơn không phải một ngọn núi mà là một rặng núi kéo dài mấy ngàn dặm. Xuân về tràn núi biếc, đêm trăng hè ngấm sen, thu sang lá phong đỏ, đông về tuyết khắp trời. Phong cảnh đẹp như vậy nhưng không phải ai cũng có thể đến đạp thanh du xuân. Nơi đẹp nhất ở đỉnh núi nằm bên mé đông của Tây Sơn nơi xây hành cung nghỉ mát. Mấy gò núi nho nhỏ đều có thôn trang phân bố rải rác, chỉ có mấy vị hoàng thân quốc thích hoặc quan to quý nhân mới có thể ngụ lại ở đây.

Hôm đó sau khi bàn bạc xong công việc với Cố Đình Diệp, hãn bảo Minh Lan đi đến sơn trang suối nước nóng này trước.

Dọc đường Minh Lan vạch màn xe lén nhìn mấy lần, phong cảnh tươi đẹp tràn đầy mắt, trong lòng đã thấy yêu thích. Tiến vào trong trang thấy cảnh xung quanh đẹp đẽ tĩnh mịch, xa xa phía trước là đôi núi trập trùng, tựa như chột đến chốn đào nguyên. Bài trí trong phòng cũng tao nhã tinh xảo, Minh Lan vô cùng thích, còn khen ngợi quản sự trong trang một hồi.

Quản sự này vốn là một lão chuyên lo việc tạp dịch trong quân đội của Cố Đình Diệp, theo quân đã nhiều năm, xưa nay làm việc chu toàn, trung thành cần cù thật thà. Sau ở trong quân bị thương thành tàn tật, trong nhà

vốn không có đất, cả người gầy yếu đầy vết thương, gia đình không còn kế sinh nhai, ông ta liền đến cầu xin Cố Đình Diệp.

Từ lúc tiến vào sơn trang suối nước nóng này, lần đầu tiên trong đời Minh Lan thoát khỏi gò bó, nếu không phải nhân lúc trời mát đi ngắm phong cảnh trong trang thì là đội mũ đi hái quýt ở sau trang. Hàng ngày đều được ăn rau quả vừa mới thu hoạch còn mang hương vị thôn dã, ăn mấy loại nấm trong rừng đến tên cũng không biết hết, đồ ăn vô cùng đa dạng. Quan trọng là trong trang có ba, bốn nguồn suối quanh năm không ngừng phun nước khoáng nóng. Trên mặt nước nóng hừng hực thả trôi một khay gỗ, đặt hoa quả được ngâm nước giếng lạnh cùng với rượu mật lên trên. Mỗi ngày nàng đều đi ngâm nửa canh giờ đến khi toàn thân thể đều thoải mái.

Không cần để ý đến việc nhà, không cần ra vẻ để giữ thể diện, không có quý phụ quen biết thỉnh thoảng tới cửa thăm hỏi. Trải qua mấy ngày, Minh Lan chỉ cảm thấy giống như ở thiên đường nơi hạ giới, xương cốt toàn thân đều thả lỏng, nghĩ thầm ngày tháng cứ trôi qua như vậy cũng không tệ.

Đáng tiếc, ngày lành chỉ được có bốn. Sau đó Cố Đình Diệp đến.

Đàn ông sau khi xử lý xong công việc ở bên ngoài đều rất mệt mỏi. Tập luyện trên thao trường không phải việc đơn giản. Thời này chưa có xe ô tô cầm cờ đỏ(xe công vụ). Hơn nữa hoàng đế lần này hạ quyết tâm kiểm tra toàn quân, chỉ có kiểm duyệt thôi mà một ngày cưỡi ngựa chạy đi lại hơn trăm dặm. Lần tập trận này phó tổng chỉ huy lại chính là Cố đô đốc, từ đầu đến cuối mỗi ngày phi ngựa khoảng ba trăm dặm. Chưa kể đến còn phải so kiên nhẫn với một đám lão già. Trong quân đội không cũng không kém trên quan trường, minh đao ám thương, khắp chốn quỷ quyệt, mệt vô cùng tận.

Minh Lan nhìn vẻ mặt người kia mệt mỏi, cúi đầu nhòm ngón tay. Cái gọi là đàn ông tốt cũng không nói mềm, cứ bận rộn liên tục hàng ngày như

vậy, hấn vẫn kiên trì về thôn trang hàng đêm...Đau lòng xong nàng cũng lên tinh thần hầu hạ cho tốt.

Thấy gân cốt người kia mệt mỏi cứng ngắc, Minh Lan liền xung phong nhận việc giúp hấn xoa bóp.

Năm đó Diêu Y Y cùng bạn bè rất thích đi spa mát xa toàn thân, không chỉ hay đi ra tiệm làm còn tự mình học, mưa dầm thấm đất, Minh Lan cũng có chút hiểu biết. Trong mắt nàng, cái loại đấm đấm xoa xoa hoặc là mi nhân xoa bóp thời cổ đại cơ bản là gãi không đúng chỗ ngứa, hoàn toàn không có hiệu quả thật sự xua đuổi mệt nhọc. Mát xa tinh túy thật sự phải dùng ngón tay và bàn tay bấm, nhấn, xoa đẩy, ma sát, nhéo mới là động tác cơ bản, xoa nắn chỉ là phụ trợ.

Sau đó Minh Lan học được thêm ít huyết vị trên cơ thể người người từ chỗ Hạ lão phu nhân, càng thêm tự tin. Đối với bản lĩnh này của cháu gái, Thịnh lão phu nhân khen không dứt miệng. Ai biết đến phiên Cố Đình Diệp lại có bất ngờ xảy ra.

Đàn ông so với phụ nữ da dày thịt béo chưa tính, người này lại còn quanh năm tập võ. Từ hai cánh tay đến bụng cùng hai chân dài đều là cơ bắp rắn chắc rậm nắng. Toàn thân cân đối không có một chút mỡ thừa, da thịt vừa dày vừa cứng. Minh Lan đè đến chảy đầy mồ hôi, cũng không để ý gì đến kỹ thuật mạnh nhẹ, dùng hết sức đánh rồi lại đấm, mặt mũi Cố Đình Diệp vẫn ra vẻ ‘vô cảm’.

Minh Lan hết mánh.

Lúc này người kia đột nhiên nói, hấn khi xưa ở Lĩnh Nam từng gặp một nhà nọ ở trên thuyền, trẻ con đứng lên lưng của người lớn mát xa.

Minh Lan cầm khăn lau mồ hôi, tức giận nói: “Con gái chàng ở kinh thành đó, con trai chàng ở đâu em không biết.”

Cố Đình Diệp yên lặng nằm xuống gối, sau đó một lát lên tiếng đề nghị Minh Lan có thể làm giúp.

“Chuyện này làm sao được.” Minh Lan ngạc nhiên phản đối, cũng nghiêm túc thể hiện nàng là một người vợ tốt, nghiêm chỉnh tuân thủ nữ tắc. Để cho nàng đạp lên người chồng, lão phu nhân mà biết là nàng chắc chắn sẽ bị phạt chếp ‘nữ giới’.

“Chúng ta lén làm, không cho người khác biết là được.”

“Em không phải trẻ con, chàng cũng không sợ bị giẫm chết à.” Minh Lan nheo mắt hù dọa.

Cố Đình Diệp lập tức đứng dậy ôm Minh Lan, ước chừng trọng lượng của nàng, thể hiện là hẳn hoàn toàn không có vấn đề. Vừa thúc giục, hẳn còn lập tức ra tay giúp Minh Lan cởi giày vớ, lộ ra hai chân nhỏ nhỏ trắng hồng mũm mĩm, mười ngón chân nhẵn nhụi nhỏ xíu như ngón tay. Minh Lan cẩn răng bám vào góc giường, thấp thỏm đạp lên lưng người kia.

Minh Lan mới đầu chỉ dám đặt một chân, người kia còn coi thường. Minh Lan then quá bèn giẫm cả hai chân lên, nghĩ thầm nếu hẳn còn nói chưa đủ mạnh, nàng sẽ nhảy nhót trên lưng hẳn, xem xem có đạp chết hẳn không!

Lưng người kia rất rộng, da lưng bằng phẳng mạnh mẽ. Minh Lan giẫm lên rất vững vàng, bàn chân xoa bóp, gót chân vò vò. Cố Đình Diệp nheo mắt có vẻ rất hưởng thụ.

Nước tắm thảo dược, suối nước nóng, còn có các món hầm bổ dưỡng hợp mùa hè, mật ong rừng cùng hoa quả rừng mát mẻ. Một ngày ba bữa cẩn thận hầu hạ, táo đỏ hầm chim bồ câu, da cá bọc tôm nấu với chè long tỉnh, gà nấu với măng chưng tổ yến, sữa trộn măng tây, canh bò đậu phụ cải trắng... Khẩu vị thanh đạm hoặc bổ dưỡng đều không thiếu. Chỉ nghe thôi mà đã muốn chảy nước miếng.

Chỉ qua có ba ngày, người kia đã hồi phục như thường, mệt mỏi mấy ngày nay bị quét sạch sành sanh, chẳng những long tinh hổ mãnh, tinh lực còn dồi dào hơn trước. Hai mắt lập tức bắn ra ánh sáng, nhìn về phía Minh Lan đang mệt mỏi héo úa.

Tại Minh Lan tự nhiên run lên ba cái.

Cố Đình Diệp đang tuổi mạnh mẽ, lại ăn chay đã lâu, lúc này coi như lần thứ hai khai trai càng không muốn hạn chế, trời còn chưa tối đã nhanh chóng kéo Minh Lan lên giường. Mới mấy ngày đầu Minh Lan cũng nhiệt tình, nhưng người kia phản ứng khiếp người. Nàng cảm nhận sâu sắc được nếu không phải vì còn muốn sử dụng lâu dài, đoán là hẳn muốn nuốt luôn cả da lẫn xương nàng. Sau đó nàng nói chịu không nổi, lần nữa bắt đầu khóc lóc nỉ non xin khoan dung.

Trong buồng nóng ran ướt át, màn trướng bằng lụa màu thạch anh buông xuống, bên trong tràn ngập tiếng thở dốc đầy hương vị sắc tình nồng nàn, tiếng khóc nỉ non, không hiểu là cầu xin hay là rên rỉ, trên giường lộn xộn không chịu nổi, thân thể vẫn còn đang quấn quýt.

Người kia nằm trên người nàng, một tay giữ eo thon, tay kia xoa đi nước mắt trên gương mặt nàng, giữ hông của nàng nâng cao, càng giãy vò mạnh mẽ. Thân mình Minh Lan nóng như lửa đốt, hai tay che mắt, khóc hu hu, lại bị người kia kéo mở hai tay ra, chỉ thấy đôi mắt to xinh đẹp của nàng ướt như muốn chảy ra nước, khuôn mặt ửng hồng, không biết đáng về đây chính là đổ dầu vào lửa.

Người kia nhìn đến đỏ mắt lên, giữ chặt một chân của nàng, ra ra vào vào, Minh Lan kêu đau, hẳn lại dịu dàng vuốt ve thân thể nàng, chỉ muốn nàng dễ chịu hơn chút.

Nàng run rẩy kịch liệt, hai điểm trước ngực đỏ sẫm như quả anh đào tươi ngon, hẳn cúi người hôn nó, ngậm mút giống như muốn làm nó tan ra, thân

thể trắng mịn như tuyết hiện lên từng vân hồng, mê người giống như vết son nhòe, hai chân mềm mại trên eo hẵn chẳng còn sức lực gì. Hẵn làm bộ muốn đặt chân nàng lên vai, nàng biết rõ lợi hại, sợ đến run cầm cập, vội vã quẩn chân lên eo trắng kiện của hẵn, lần này, phía bên trong co thắt một hồi, ngược lại càng kích thích hẵn khàn khàn gầm lên, giống như nổi cơn điên mút cắn cổ nàng, bàn tay to lớn ra sức vắn vê ngực nàng.

Trời đất hỗn độn. Minh Lan ôm gương mặt đang cúi trước ngực mình, mái tóc dày đen nhánh đã sớm bị mồ hôi làm ướt, hai người thở gấp, thân thể nàng cực kì tê dại, giống như hóa thành một vũng nước, hết lần này đến lần khác nũng nịu kêu ‘anh ơi, chú ơi’, xin khoan dung một trận, cái gì dễ nghe đều nói hết, chỉ hy vọng hẵn mau kết thúc.

Hơi thở gấp gáp dần dừng lại, Cố Đình Diệp hỗn hển một hơi, ôm thân thể nóng ấm của nàng hôn, hơi thở ám muối bên gò má nàng, khàn khàn gấp gáp “Bé con ngốc nghếch, khóc cái gì, không biết việc này sung sướng biết bao sao?”

Minh Lan bủn rủn thả người trên giường, giống như không còn chút sức lực nào, than không ra hơi ” ...tận mấy lần, xương sống thắt lưng của em...”

“Chúng ta đi ngâm suối là hết đau.” Cố Đình Diệp xoa xoa khối mềm mại trước ngực nàng, trắng mịn ấm áp giống như sữa dê tươi.

Minh Lan lại nóng mặt lên, ra sức lắc đầu, lập tức chui vào trong đồng chăn lụa mỏng. Từ lần trước bị hẵn nhốt trong suối nước nóng, thân thể trần truồng lại bị hẵn đặt trên mặt đá bên suối, ở trên mặt ao nhiều nhưng suốt hai canh giờ, nàng cũng không dám xuống suối nước nóng nữa.

May mà hẵn được hoàng đế cho nghỉ không quá lâu, qua mấy ngày hai người liền hồi phủ.

Nói đúng ra lần này bọn họ cũng muốn đi ngắm núi non sông suối hoa cỏ với chim chóc, nhưng chỉ ở trong nhà, trèo qua nửa sườn núi nhỏ sau trang. Cổ Đình Diệp đồng ý dẫn nàng xem mặt trời mọc trên đỉnh núi cũng bị nhờ. Nhưng dù gì cũng có nắm tay nhau đi dạo chơi một hồi, cũng xem như là tuần trăng mật.

Minh Lan chợt nhớ đến chị họ đời trước của nàng, trước khi kết hôn hứng thú bừa bừa bày ra kế hoạch du lịch trăng mật sáu ngày tại đảo Hải Nam xa hoa, kết quả sau khi trở về vội vã tìm Diêu Y Y giúp photoshop một bộ ảnh, trong tuần trăng mật, bọn họ ‘bận’ hầu như không đi ngắm phong cảnh gì cả.

Đoán là đại đa số tuần trăng mật đều như vậy, Minh Lan cuối cùng cũng hiểu ra.

Trên đường về, Cổ Đình Diệp ngồi trên lưng ngựa rạng rỡ, thảnh thơi chỉ vào phong cảnh ven đường nói vài câu. Minh Lan trốn ở trong xe ngựa giả chết, nằm trên đệm một câu cũng chẳng rằng, mãi đến lúc xe ngựa xuyên qua cửa lớn Trường viên, đổi qua kiệu mềm, Minh Lan ngẩng đầu lên thấy hân đứng dưới cửa thùy hoa, cười như không cười nhìn mình, nàng tự nhiên chợt dạ, mặt đỏ lên giống như có thể nhỏ ra máu.

Vừa mới vào nhà không lâu, Minh Lan còn chưa kịp giúp Cổ Đình Diệp tháo đai lưng nạm đá quý, ngoài cửa đã có người vội báo lại. Người tới lại là Hường ma ma, thấy vẻ mặt bà ta có chút gấp gáp nhưng vẫn giữ bình tĩnh, chỉ nói phủ Ninh Viễn hầu mời hai người bọn họ qua, hết sức khẩn cấp, mời nhanh chóng tới.

Minh Lan không hiểu gì cả, Cổ Đình Diệp ở bên cạnh lại một câu cũng không hỏi, chỉ thận trọng nói: “Có việc gấp, ta cũng không hỏi, mời Hường ma ma về trước, chúng ta đổi xiêm y xong sẽ đi ngay.”

Hường ma ma làm lễ, lên tiếng trả lời rồi ra cửa.

Minh Lan xoay người tiến vào buồng trong đối xiêm y, Tần Tang nhẹ nhàng tiến vào theo, trên mặt sốt ruột. Con bé tiến đến nói vào tai Minh Lan: “Phu nhân không biết, ngài vừa đi ra ngoài không quá hai ngày, quan sai đã đến phủ hầu bắt người đi thẩm vấn.”

Minh Lan nhảy dựng lên, trong lòng nôn nóng, phản ứng đầu tiên chính là nhìn Cố Đình Diệp. Qua khe hở rèm trúc chỉ thấy hắc bình tĩnh ngồi ở bên giường, biểu hiện tự nhiên, đang nhắc chân để Hạ Hà Hạ Trúc giúp hắc tháo ủng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Ân Oán

“Chuyện gấp như vậy, sao em lại không báo cho ta?” Minh Lan quay sang, khẽ chất vấn.

“Có báo.” Tần Tang kinh hoảng, thì thào: “Lúc ra ngoài, lão gia nhờ Công Tôn tiên sinh lo việc ngoại viện, tiên sinh nói chuyện này quan trọng, liền phái Cố Toàn đi tới doanh trại báo cho lão gia trước, rồi đi báo cho ngài. Ai biết buổi tối thẳng nhóc Cố kia trở về, nói là lão gia phân phó, ngài đang bận rộn nhiều việc, không để mấy việc này phiền ngài. Tương tự nói với người phía phủ hầu bên kia là – hoàng thượng duyệt binh là việc hệ trọng, lão gia lại bận bịu việc quân, không rời ra được, ngài dù rất sốt ruột nhưng cũng hết cách.”

Gánh nặng trong lòng Minh Lan liền được buông lỏng, người kia vẫn có lương tâm, để nàng vô can sạch sẽ, không uống công mấy ngày hôm nay trên giường dưới giường mệt gần chết.

Chỉnh trang thỏa đáng xong, Minh Lan cũng chẳng có thì giờ hỏi han Tần Tang dăm câu đã phải mau chóng theo Cố Đình Diệp ra ngoài. Mới vừa ra khỏi hai lớp cửa thùy hoa, đang trên con đường nhỏ lát đá trắng đã thấy Dung Nhi đứng xa xa đầu bên kia cúi đầu không biết nghĩ ngợi gì. Bàn chân nhỏ vạch tới vạch lui trên mặt đất, bên cạnh có một đứa hầu bé đang khuyên bảo nó.

Con bé vừa nhìn thấy Cố Đình Diệp cùng Minh Lan đi tới, lập tức tránh vào dưới bóng cây. Cố Đình Diệp dừng lại, thấy con bé vẫn như mọi khi, bộ dáng gầy yếu rụt rè, không khỏi nhướng mày lên, ngẩng đầu ngược mắt nhìn, trầm giọng hỏi: “Con làm sao lại ở chỗ này? Có thời gian thì bỏ công học thêm mấy chữ, chạy loạn bên ngoài làm gì?”

Minh Lan nhìn thấy thân thể Dung nhi co rúm lại, trên mặt ảm đạm ủ rũ, vội nhẹ nhàng nói: “Giờ này nắng gắt nhất, cha con sợ con bị nóng, giờ ta với cha con có việc, con về phòng trước đi, buổi tối tới phòng ta nói chuyện.”

Dung Nhi cúi thấp gương mặt nhỏ nhắn xuống, không đáp tiếng nào.

Lông mày Cố Đình Diệp hơi nhăn lại, cũng không biết nói gì cho đúng, chỉ ừ một tiếng rồi tiếp tục đi. Minh Lan liếc mắt nhìn Đan Quất, bản thân mình thì chạy nhanh theo Cố Đình Diệp.

Đan Quất hiểu rõ, lập tức tiến lên kéo tay Dung Nhi, cười nói: “Vừa mới đi núi một chuyến, lão gia cùng phu nhân vẫn nhớ thương Dung nhi, đem cho em một ít đồ lặt vặt, có hai con thỏ trắng nhỏ bằng lòng bàn tay, một con chim sơn ca biết hát, còn có một ít trái cây ăn rất ngon...”

Minh Lan và Cố Đình Diệp vừa khuất bóng ở đường giao, Dung nhi nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm thẳng tắp về hướng đó.

Đan Quất thấy thế, khẽ thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt Dung nhi, ôn tồn bảo: “Em à, nửa tháng nay lão gia cùng phu nhân có chuyện quan trọng cần làm, không phải bỏ lại em, chốc nữa em mang chữ luyện mấy ngày hôm nay cho lão gia nhìn, lão gia thấy mấy hôm nay em tiến bộ, không biết là cao hứng biết mấy...”

Không chờ chị ta nói xong, Dung nhi đã đẩy Đan Quất ra, chạy nhanh như bay. Đan Quất chầm chậm đứng lên than thở, “Cuối cùng vẫn là cha

ruột, vẫn luôn nhớ nhưng, chỉ là không biết có nhớ chỗ tốt của phu nhân mấy hôm nay không.”

Lục Chi ở phía sau đi đến bên người Đan Quất, há miệng nói: “Cơm ngon váy đẹp đủ đây, không ba thì năm ngày lại hỏi thăm, con ở bà hầu chẳng dám chậm trễ chút nào, chớp mắt là đuổi tiết ngay, phu nhân cũng coi như tận tâm tận ý, bao nhiêu ngày như vậy mà một tiếng ‘phu nhân’ cũng không tình nguyện gọi, nói đến chẳng qua là...” Chợt nhớ lại tính khí cùng quy củ của Minh Lan, con bé vội vã căn môi.

Đương lúc chuyện trò, hai vợ chồng đã ngồi trên kiệu mềm trước sau đi về phía phủ Ninh Viễn hầu. Tới cửa phủ, còn chưa xuống kiệu, Minh Lan đã cảm thấy ngoài phủ quanh quẽ. Cỗ Đình Diệp rời kiệu trước, cách lớp cửa kiệu nói khẽ: “Chốc nữa em không cần nói cái gì cả, chỉ đáp lời theo tôi là được.” Minh Lan đang lo lắng, nghe lời này xong như gãi đúng chỗ ngứa, vội vã đáp vâng.

Mãi cho đến khi vào trong cửa cũng chỉ có hai vú già trang phục tầm thường. Hường ma ma đứng ở đó ngóng cổ chờ, thấy hai vợ chồng đến vội sai người đến đón.

“Nhị lão gia, nhị phu nhân, cả nhà đều đang chờ ở Huyền Ninh đường, xin mời đi theo tôi.”

Minh Lan (hớ), bước chân hơi ngừng lại, theo ‘nhị’ lão gia đi tiếp vào trong.

Trên đường đi vào, cửa xung quanh đều đóng kín, số người làm ít ỏi, trên đường mòn lá tả lá khô rơi, trong ao nổi lên rong rêu xanh vàng. Minh Lan càng cảm thấy không khí tiêu điều. Mấy đời họ Cố tới nay, mấy người kia có vài cách, một số tôi tớ tích góp của dư thừa, nếu không phải tự mình trốn đi thì chính là đã đến cầu xin chủ nhân cho chuộc thân ra ngoài, số còn dư

cũng bang hoàng trong bụng, chỉ lo bị chủ nhân liên lụy, đến lúc đó bị lưu đày hay bán đi cũng chưa biết chừng, nào có tâm tư đi quản lý nhà cửa.

Minh Lan lo lắng trong lòng, lén nhìn sang gò má anh tuấn của Cố Đình Diệp, chỉ thấy thần sắc hần tự nhiên, vẫn soải bước thong thả.

Đi tới Huyền Ninh đường đã thấy bên trong không ít người đang ngồi. Ngoại trừ Cố Đình Dục thân mình không khỏe, toàn bộ người có chữ lót Đình trong phủ đều có mặt... ngồi phía trên cùng là Thái phu nhân, tiếp theo là đôi vợ chồng Tứ lão thái gia cùng Ngũ lão thái gia, sau đó đàn ông trong nhà ngồi lần lượt, bên cạnh thính đường là đầy phòng nữ quyền ngồi sau bức bình phong lớn bằng gỗ từ đàn chạm hoa

Vừa thấy Cố Đình Diệp đi tới, bọn họ vội vàng đứng dậy ân cần.

“Anh Hai đến rồi! Như vậy là tốt rồi.”

“Em Diệp cuối cùng cũng đến, cả nhà đừng lo, giờ không có chuyện gì rồi!”

“Cháu Hai, giờ cháu nhất định phải giúp đỡ, dựa cả vào cháu.”

...

Cố Đình Diệp lại không sốt ruột, thái độ ôn hòa chấp tay đáp lễ từng vị anh em. Minh Lan thì lại đi sang bên, đã thấy bên đó năm vị chị em bạn dâu đương ngồi, thêm mình là tổng cộng sáu vị chị em bạn dâu, mỗi phòng hai vị. Về mặt mấy người kia không tốt, cũng không dám ồn ào, chỉ lấy ánh mắt ra hiệu. Chu thị muốn nói cái gì với Minh Lan, môi giật giật, nhưng cũng không thốt ra miêng.

Chị dâu cả Huyền xem như là bình tĩnh nhất, cười kéo Minh Lan ngồi xuống bên mình: “Nghe nói em vừa đi coi sóc thôn trang ở Kinh Giao, thế nào, tất cả đều tốt chứ?”

“Đúng đó, đều nghe nói mấy tòa thôn trang của cậu Diệp to kinh người, e là quản lý không dễ dàng đâu. Em dâu nếu như không có người để sai khiến, chị có mấy vị đặc lực, gốc gác nhiều năm rất rõ ràng.”Địch nhị phu nhân cười nói.

“Tạ ơn hai chị để tâm. Em nhớ lời của chị Hai rồi, nói không chừng có lúc cần người.” Minh Lan mỉm cười khom người, Địch nhị phu nhân hài lòng cười cười.

Lúc trước Cố lão thái gia phân nhà xong, mỗi chi đều có tài sản riêng. Nhưng Ngũ lão thái gia vẫn nhả, ngũ lão phu nhân cũng tự coi mình là thanh cao, hai vợ chồng không giỏi quản lý việc vặt. Con trưởng Cố Đình Dương chỉ là cái thùng rỗng, Dương đại phu nhân càng không cần phải nói, giống như cái hũ nút. Có ba ngọn núi lớn ở đó, quản sự thực tế là Địch nhị phu nhân cũng chỉ tiêu không thoải mái lắm.

Dù là điền trang hay cửa hàng đều không kinh doanh tốt bằng đích tôn cùng chi thứ tư, lâu ngày quản sự trong nhà khó tránh khỏi ít việc, sự nhiều cháo thiếu, nhân sự thừa thãi, mỡ béo thì ít, dù những quản sự kia không tự mình nói cũng khó tránh vợ con họ bất mãn, dần dần cũng truyền bất mãn ra ngoài.

Minh Lan giờ đang cần người, đã sớm để ý tình huống người làm của nhà họ Cố gia, thường ngày cũng hay hỏi thăm. Nếu thật sự là người có thể dùng, Minh Lan cũng không ngại thu nhận mấy người. Thiên hạ không có lòng trung thành nào là bất biến.Tìm mấy người lai lịch trong sạch, chịu khó làm việc, so với mua từ bên ngoài vẫn hơn, dù thế nào cũng coi như biết tổ tông ba đời.

Nhưng Minh Lan cũng không trả lời rõ ràng, chỉ chuyển đề tài, tự giễu nói: “Trước đây lão phu nhân nhà mẹ đẻ em cũng bắt em học chuyện ruộng đồng, hàng năm còn cho em ngồi nghe quản sự thôn trang báo cáo. Hồi đó em chỉ thấy phiền phức vô cùng, còn không bằng học thêu thùa thi ca, vừa

thanh tỉnh lại phong nhã. Giờ đến phiên chính mình mới biết trường bồi vất vả tốn sức.”

Huyền đại phu nhân vỗ nhẹ vào đùi, đáp lời nói: “Ai dám nói không phải! Lúc làm tiểu thư đâu có biết làm phu nhân nhiều việc như vậy, còn tưởng một quyển Nữ Giới một cái kim là đủ dùng rồi.”

Bình nhị phu nhân nghe mấy người nói một thôi một hồi chuyện đầu đầu, không che giấu được lo lắng, chen miệng vào: “Em dâu đúng là người bận bịu, chúng ta cho bao nhiêu người đi tìm, không tìm được em thì thôi, chị hỏi em đến cùng là nghe cậu Diệp nói gì? Chúng ta ở đây lửa cháy đến nơi, em còn như không biết gì, cứ như không phải chuyện mình.”

Minh Lan rất muốn nói ‘thật sự cái gì cũng không biết’, Huyền đại phu nhân lập tức tiếp lời: “Em dâu cũng là người tuân thủ nữ tắc, chuyện bên ngoài làm sao hiểu được, mấy ngày nay hai người họ một bận bịu trong doanh trại, một lại nhiều việc trong thôn trang, sợ là cũng chưa nói cùng nhau được mấy câu. Em dâu nào có thời gian hỏi đến! Vẫn nên nghe mấy vị đàn ông nói chuyện đi.”

Nữ quyền nghĩ lại cũng đúng, nhanh chóng vánh tai lên nghe.

“Diệp nhi, con nói xem việc này nên làm gì?” Giọng nói của Thái phu nhân vẫn ôn hòa lịch sự, chỉ phảng phất thêm mấy phần lo lắng.

Cố Đình Diệp nghiêng người, hơi hợt nói: “Nghĩ đến cũng chỉ là hỏi mấy câu thôi, trả lời rõ ràng là không có việc gì.”

Tứ lão thái gia sốt ruột nhất, nghe xong câu nói không lạnh không nhạt này, tức giận nói: “Mày nói gì vậy! Ngày đó Lưu Chính Kiệt dẫn một đội cấm vệ quân như hổ sói xông vào, không phân rõ đúng sai đã lục soát thư phòng của của anh cả, lại nhốt chúng tao ở bên trong thăm vấn, gà bay chó sủa cả nhà, một chút nề tình cũng không cho. Coi nhà họ Cố chúng ta là nhà gianh mái ngói mà làm loạn sao?!”

Minh Lan suy nghĩ, không nể chút tình nào á, cứ như cha chồng của Mặc Lan cùng mấy vị anh chồng mà xem, bị đưa đến Đại lý tự thẩm vấn chứ không phải hỏi ở nhà đâu đấy.

“Đúng vậy!” Ngũ lão thái gia vỗ bàn trà giận dữ nói: “Ỗ vào hoàng thượng tin tưởng, liên không coi ai ra gì. Tên họ Lưu kia, xuất thân của nhỏ nhà nghèo, một khi thăng quan, thấy nhà công huân có tước muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, thực sự là quá đáng giận!”

Sau đó cả phòng tôi một lời anh một lời, cùng đồn dập mở máy hát, chẳng qua là chửi bới cái quan viên thụ án của Đại lý tự cùng Hình bộ phụ ngu dốt vô năng, cấm vệ quân bắt người bỏ tù hung hăng càn quấy, không để ý thể diện của nhà thế gia quyền tước, sau đó ai oán kêu than gia môn bất hạnh, trọng điểm là gọi lên mối thù chung với Cố Đình Diệp.

Tiết thay Cố Đình Diệp bất động như núi, bản thân hờ hững, chờ mọi người nói gần đủ mới rằng: “Vị Lưu Chính Kiệt kia là cận thần tâm phúc của hoàng thượng, ông ta tới cửa hỏi tất nhiên là đã bẩm báo lên trên, mấy vị đại nhân thẩm tra án này nếu không phải do hoàng thượng bổ nhiệm thì cũng là có danh tiếng lâu năm. Chúng ta ở đây lại chửi bới cánh tay đắc lực của Hoàng thượng, không khỏi bất kính.”

Lời này vừa ra, mọi người đều yên lặng. Cố Đình Diệp khẽ động cánh tay đang đặt trên ghế, hững hờ: “Trước đó phủ Lệnh quốc công cùng mười mấy nhà, đều là có chứng cứ rõ ràng, đúng thật là liên quan đến ‘án phản nghịch của Tứ vương gia tiên đế’, đã sớm bị định tội. Bây giờ vụ án còn đang thẩm tra, tra ra một chút liên đới đều bị thẩm vấn. Phủ Vĩnh Xương hầu, phủ Vĩnh Bình bá, còn có nhiều nhà khác nữa, tra rõ không liên quan liền thả người ra, không phải là yên ổn rồi sao. Nhà người ta hỏi được, dựa vào cái gì nhà chúng ta lại không thể hỏi?”

Mấy lời này nghe cũng có lý, hai vị lão gia lập tức cũng không có gì để phản bác. Nhưng mà Cố Đình Bình lại đứng lên cao giọng nói: “Cái gì gọi

là hơi liên quan?! Chẳng qua là bọn họ không có bản lĩnh điều tra, liền khiến cho người khác gặp xui xẻo, muốn ra vẻ mình có khả năng sao?! Mấy đời họ Cố chúng ta trung thành, sao có thể sơ suất! Em Hai, em giờ trước mặt vua cũng có thể diện, chẳng lẽ cứ để người ta chê cười nhà chúng ta như vậy?”

“Biết việc này xảy ra, em cũng đã tìm cơ hội nghe ngóng.” Cố Đình Diệp cười nhạt, “Nói là Hình bộ có nhân chứng vật chứng, kiểm tra lại thật sự là có điểm đáng ngờ. Hoàng thượng giờ mới cho người tới cửa hỏi. Anh họ cảm thấy đây là chuyện tiểu lâm?”

Cố Đình Bình bị ghen lại.

Minh Lan ở bên trong nghe xong, không nhịn được thầm than trong lòng, mấy vị chú chồng anh chồng này, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Giờ vẫn còn hót như khướu, bọn họ đến cùng là có biết vấn đề mấu chốt ở nơi nào không vậy?

Từ sau khi Cố Đình Diệp phản nộ rời nhà đi, họ Cố cùng Cố Đình Diệp đã là hai chuyện khác nhau, đặc biệt là sau khi Cố lão hầu gia qua đời, ràng buộc cuối cùng của Cố Đình Diệp cũng đã mất. Mà trong mấy năm kinh thành tranh đấu gay gắt khốc liệt nhất đó, Cố Đình Diệp còn đang ăn bát mì dương xuân giá ba đồng, lăn lộn trên giang hồ, lấy lưỡi đao liếm máu làm kế sinh nhai. Bọn họ xui xẻo liên lụy vào, liên quan gì đến Cố Đình Diệp?

Lúc này bên cạnh vang lên một hồi tiếng động, chỉ thấy Bình nhị phu nhân đột nhiên đứng lên, đi về hướng phòng ngoài, đến trước mặt Cố Đình Diệp lên tiếng khẩn cầu đau khổ, “Cậu Hai Diệp, tôi là người tuân thủ nữ tặc, không hiểu đại sự, chỉ hiểu một nét bút không viết ra được chữ Cố, giờ chú bác anh em cậu gặp nạn, cậu cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Minh Lan khen thầm, vẫn là giác quan thứ sáu của phụ nữ đáng tin. Đạo lý lớn gì đó không cần nói, khổ sở cầu xin đánh vào nhân tình mới là biện

pháp đúng đắn. Quả nhiên Cố Đình Diệp nhíu mày, đứng dậy né khỏi lễ của Bình nhị phu nhân, quay về Tứ lão thái gia nói: “Không bằng mời chị dâu đi vào trong, như thế này không hợp lễ nghi.”

Tứ lão thái gia cũng không để tâm, “Đều là anh em thân thích, không cần chú ý nhiều quy củ. Chị dâu cháu sốt ruột cũng là lẽ thường.”

Bình nhị phu nhân lau nước mắt, cung kính đứng ở một bên.

Kỳ thực trừ việc lớn như ở riêng phân tài sản, nữ nhân nội viện thời cổ đại thường không thể tùy tiện lộ diện, ngay cả chú bác anh em chồng cũng không dễ gặp, chính là vì cấm kỵ lễ nghi.

Minh Lan chớp mắt, đây là ý gì? Vừa ấm vừa xoa?

Cố Đình Diệp hơi nheo lông mày, lập tức nói: “Tốt. Nếu như thế cháu liền nói thẳng.” Lập tức nghiêm túc ngồi xuống, cao giọng mà nói: “Tứ vương gia đã sớm bị Tiên đế định tội mưu nghịch, mấy người tông phạm trợ giúp quan trọng nhất đều đã bị đình tội, hiện giờ đang tra đến những người khi đó từng giúp đỡ tông phạm, đi lại cùng người thân cận với nghịch vương, hoặc có liên quan đến người có mưu phản nghịch.”

Hoàng đế Nhân Tông cả đời mềm lòng, trước khi chết cũng hiểu rõ ràng, vì để cho tam vương gia xui xẻo cùng với Đức phi một câu trả lời thỏa đáng, cũng vì để cho con đường kế vị của bát vương gia sau đó dễ dàng hơn một chút, đã định tội phản nghịch cho Tứ vương gia.

Lời này vừa nói ra, trong sảnh mọi người đều kinh hãi. Ngũ lão thái gia cũng coi như rõ ràng chuyện quan trường, trầm giọng nói: “Lúc trước Tứ... Nghịch vương làm nghiêng ngả nửa kinh thành, lui tới cùng vương phủ không biết có bao nhiêu người, chẳng lẽ lui tới thân thiết chút cũng bị coi như phản nghịch?”

“Đương nhiên không phải.” Cố Đình Diệp bưng chén trà lên, hớp một ngụm, “Hoàng thượng là đức minh quân, còn có Hình bộ, Đại Lý tự cùng Đô sát viện, ba bên cùng tra xét, định án sao có thể qua loa. Thời gian nghịch vương phản nghịch đó, bên ngoài có năm trên mười sở binh mã hợp sức, bên trong có mấy nhánh cấm vệ quân phối hợp, trên điện còn có người giúp đỡ viết chiếu thư giả, đầu tiên là bức tử Tam vương gia, sau đó bức tiên đế nhường ngôi, bao nhiêu lực lượng cùng ra sức, trong ngoài cấu kết mới gây ra đại loạn.”

“Cha lẫn lộn ở trong quân hai mươi năm, thủ biên hơn mười năm, tuy rằng về sau không để ý đến việc bên ngoài, nhưng trước kia cũng có đề bạt hoặc chiếu cố qua, nhiều năm như vậy phân tán đi các quân doanh, phần lớn đều có chút quan chức không lớn không nhỏ. Hiện giờ quan trọng là những người này có tham gia mưu nghịch không? Nhà chúng ta từng có người từng giúp nghịch vương đi chào hỏi những người này không? Nếu như có, cũng coi như là có tội cấu kết phản nghịch.”

Ánh mắt Cố Đình Diệp lạnh lùng khác thường, chậm rãi đảo qua mấy người đang ngồi trong phòng. Trong lòng bọn họ giống như bị nước đá giội qua. Giúp nghịch vương lôi kéo, việc này có thể là chuyện lớn cũng có thể là chuyện nhỏ. Nói đó là chuyện nhỏ, chính là đi giới thiệu người cho Tứ vương gia biết, nói là chuyện lớn, mấy người này bởi vì nhân tình với họ Cố mà bị cuốn vào tranh đoạt hay không cũng khó nói.

“Chuyện này...” Thái phu nhân cuối cùng cũng đã rõ nặng nhẹ, run giọng nói: “Cha con là người thế nào con hiểu rõ, ông ta chắc chắn sẽ không!”

Cố Đình Diệp cũng không trả lời, ánh mắt tiếp tục quét qua mấy người còn lại, giọng nói càng chậm chậm, từng chữ từng câu phát ra giống như lẳng trì: “Con không có cách rời khỏi đại doanh Kinh Giao, nhưng cũng cho người hỏi tin ở chỗ Lưu Chính Kiệt. Ông ta không tiện nói những

chuyện khác, chỉ nói cho con tin thức, nói là năm đó từng có người giúp nghịch vương chọn mua mấy người thiếu nữ từ Giang Nam.”

“Chuyện này... Cũng coi như tội lỗi?” Cố Đình Huyền trước giờ vẫn mất tập trung đột nhiên kinh hãi hỏi.

Cố Đình Diệp đặt chén trà xuống, lạnh nhạt nói: “Sau đó, quá nửa trong số thiếu nữ này được đưa vào trong nhà võ tướng trong triều, dùng để mua chuộc lấy lòng.”

Ngũ lão thái gia nhìn Tứ lão thái gia một chút, cúi đầu trầm tư không nói. Về mặt Cố Đình Vĩ bất ổn, quay đầu ra nhìn Cố Đình Bình, chỉ thấy sắc mặt hắc trắng bệch, trên trán từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu tong tong chảy xuống.

Minh Lan đang tập trung nghe, trên tay lại bị nắm chặt, quay lại nhìn thấy Huyền đại phu nhân vẻ mặt châm biếm. Chị ta tiến lại hạ giọng cực thấp, hơi cười lạnh: “Phát tài không đến lượt tôi, phạm tội lại tính cả mình vào.”

Minh Lan ngẩn ngơ nở nụ cười, cũng không tiện lên tiếng. Hiện tại rất rõ ràng, Cố lão hầu gia cả đời thận trọng sẽ không dính líu vào. Cố Đình Dục thân thể kém nhiều bệnh, đoán là cũng không có sức đi thông đồng. Cố Đình Vĩ có mẹ nhìn, phỏng chừng là cũng không có gì thái quá. Mà những người khác thì khó nói.

Nàng cũng từng đọc hình luật cổ đại, bình thường nghe cha nói mưa dầm thấm đất, ít nhiều cũng hiểu chút lẽ lỗi. Như vừa rồi Cố Đình Diệp nói, nếu tội danh cấu kết được chứng thực, họ Cố rốt cuộc vẫn là huân quý khai quốc, thêm vào Cố Đình Diệp ở đây, đoán là cũng không thảm đến mức chặt đầu hoặc sung quân. Như vậy tình huống xấu nhất là gì?

Minh Lan lại nhìn ra bên ngoài, ngoại trừ Cố Đình Diệp vẫn thản nhiên uống trà, tất cả mọi người còn lại đều đang hoang mang hoặc kinh hoảng,

hoặc sốt ruột, dáng vẻ không giống nhau.

Đích tôn lo lắng nhất, đương nhiên là bị khiển trách trị gia không nghiêm, tịch thu điền trang ngự tứ, thậm chí bị đoạt tước. Còn điều lo lắng nhất của chi thứ tư cùng chi thứ năm hẳn là tội danh bị định xuống bản thân mình, đến lúc đó không chắc là bị phạt ra sao, cải tạo lao động, hoặc ngồi tù, hoặc lưu vong, không cái nào là dễ chịu. Như vậy Cố Đình Diệp muốn cái gì?

Minh Lan không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn người đang ngồi ngay ngắn bên kia. Chỉ muốn nhìn những người trước kia khiến hắn khổ sở gặp điều không may sao?

“Cháu Hai nói nhiều như vậy vẫn không rõ ràng, chẳng lẽ là định thoái thác?” Ngũ lão thái gia căn vặn nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp, “Cháu có thể sống yên ổn một mình nhìn chú bác anh em của mình chịu tội! Cháu liền nói một câu đi, đến cùng là có giúp hay không.”

“Chú Năm cũng trả lời cháu một câu, cháu vừa nói xong, chẳng lẽ thật sự có liên can?” Cố Đình Diệp thản nhiên nói.

Ngũ lão thái gia bị chặn họng, ông ta cũng không thể phủ nhận, cũng không mất mặt đi thừa nhận, tránh cho Cố Đình Diệp lại bày ra một hồi trung quân ái quốc dạy dỗ ông ta, ông ta là người đọc sách, rốt cuộc vẫn muốn giữ mặt mũi.

Tứ lão phu nhân vốn không muốn xen mồm, nhưng nếu Tứ lão thái gia có chuyện gì thì con gái của mình cũng đừng hỏng gả tốt, liền ngọt nhạt: “Cháu Diệp, con người không phải thánh nhân, ai cũng có sơ suất, dù chú bác anh em của cháu có sai, cháu cũng nên giúp đỡ một chút, chẳng phải vẫn là người một nhà?”

Cố Đình Diệp nhìn bà ta một cái, nói: “Cháu dĩ nhiên là không thể ngồi yên.”

Minh Lan thầm nghiền ngẫm câu nói ba phải này, nghĩ thế nào cũng được, vậy nên, đề tài lại trở về chỗ cũ.

Tứ lão phu nhân móc khăn ra lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu nhìn Cố Đình Diệp nói: “Cháu Diệp, nhà chúng ta bây giờ chỉ có cháu là có khả năng, anh trai cháu thân thể không tốt, cũng không gánh vác được việc gì, tước vị cùng gánh nặng của cả nhà còn cần cháu làm trụ cột nâng đỡ...”

Thái phu nhân thành linh ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Tứ lão thái gia, trong mắt như ẩn hiện nét phẫn hận.

“Chú Tư cẩn thận!” Cố Đình Diệp lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc nói: “Lớn nhỏ có thứ tự, sao có thể nói bừa! Rối loạn gia pháp tổ tông, làm hỏng tình cảm anh em, chú Tư không nên như vậy.”

Tứ lão thái gia ngượng ngùng lại ngồi xuống.

Minh Lan hơi nhường mày, Tứ lão thái gia này cũng quá trắng trợn, có thể coi là vô liêm sỉ. Bọn họ từ đầu đến cuối không hiểu rõ suy nghĩ của Cố Đình Diệp. Hẳn không phải vì muốn tước vị mà phải có tước vị, hẳn là vì không thể nuốt trôi cơn giận kia, vì mẹ hẳn mất sớm, vì bao nhiêu năm chịu oan ức. Nhìn từ khía cạnh này mà nói, chi thứ tư cùng chi thứ năm thật còn ghê tởm hơn cả người ta.

“Diệp nhi, vậy con nói một câu xem.” Thái phu nhân thấy không ổn, dứt khoát hỏi, “Chuyện này đến cùng là nên làm gì để chấm dứt?”

Cố Đình Diệp nhìn dáng vẻ bà ta nóng nảy, chậm rãi nói: “Nếu như điều tra ra vô can, vậy là tốt nhất. Nếu là ...” Hẳn bất đắc dĩ nở nụ cười, không nói thêm nữa.

Ngũ lão thái gia lạnh lùng nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp, điềm tĩnh nói: “Ta chỉ cần Cố gia bình an vô sự, người nhà họ Cố cũng có yên ổn thoát liên can!”

... Cắt! Thế này mà là ‘chỉ cần’? Yêu cầu của ngài cũng thấp thật đấy. Minh Lan thầm oán.

Cố Đình Diệp lẳng lẳng nhìn ông ta, tiếng nói như dòng suối lạnh lẽo: “Đã muốn bình an, sao lúc trước còn như thế. Chú Năm không cần nổi nóng, nếu Đình Diệp nay vẫn ở bên ngoài chưa về, chú Năm định làm thế nào?”

Mọi người trong sảnh đều chấn động trong lòng, năm đó lúc Cố Đình Diệp rời nhà, trước giường lão Hầu gia bệnh tật đứng đầy người, Tứ lão thái gia cùng Ngũ lão thái gia từng khuyên bảo như vậy: coi như họ Cố không có đứa cháu như vậy!

Mọi người trong chốc lát không biết nói gì. Thái phu nhân rơi lệ khóc: “Diệp nhi, đều là ta không phải, trước kia khiến con chịu oan ức, ta biết trong lòng con vẫn tức giận! Nếu con có giận thì trút lên ta, là ta không quan tâm con chu đáo, khiến con khổ sở phải bỏ đi ra ngoài...”

Cuối cùng thì vẫn là mẹ kế, khóc lóc như vậy cũng khó nhìn. Minh Lan đang nghĩ ngợi có nên ra ngoài khuyên bảo không.

Cố Đình Diệp đã tiến lên, đỡ Thái phu nhân hòa nhã nói: “Nếu như có việc, đương nhiên con cũng sẽ đi khơi thông thu xếp.”

“Có thể vô sự hay không?” Thái phu nhân chưa từ bỏ ý định.

Cố Đình Diệp trả lời ngắn gọn: “Hiện giờ không có gì rõ ràng, còn khó nói.”

Lời liền chấm dứt ở đây, người ta đã cam đoan sẽ hỗ trợ, người còn có thể nói cái gì. Mọi người trong sảnh nhìn nhau, đều không thể làm gì. Hôm nay Cố Đình Diệp rõ ràng là mềm không được cứng không xong, cứ đánh tới lui như thái cực quyền.

“Có điều,” Cố Đình Diệp khẽ mỉm cười, nhìn mọi người đang ngồi xung quanh, “Những cái khác không dám nói, ít nhất là tính mạng, con đảm bảo không phải lo.”

Lời này có ý sâu xa, mọi người đều giật mình.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đối Sách (Thượng)

Rời phủ Ninh Viễn hầu về Trùng Viên, dọc đường hai vợ chồng không trò chuyện. Hôm đó Cố Đình Diệp ở ngoại thư phòng nghị sự đến tận đêm khuya, đầu tiên là thảo luận chính sự cùng Công Tôn Bạch Thạch, rồi phát lệnh, gọi bảy, tám thư lại vào ghi chép, mãi đến đầu giờ Sửu mới trở về mang thân mình ám lạnh trở về phòng.

Vào trong nhà, đưa tay vén màn giường ra đã thấy trong đồng chăn gấm lộ ra một phần tóc bông bênh đen mượt, cả thân mình lại vùi trong chăn không nhìn ra, chỉ thấy ở cạnh góc chăn lộ ra một bàn chân nhỏ trắng hồng mịn màng, ngón chân mũm mĩm còn khê vểnh lên.

Hắn khê cười, nhin không được chọc chọc vào bàn chân kia rồi quay mình đi tới tịnh phòng rửa mặt, đổi sang bộ quần áo mặc nhà rồi trở lại giường, đã thấy Minh Lan tỉnh rồi, đang nghiêng người trên gối, ánh mắt mơ màng nhìn hắn.

“Em tỉnh rồi à?” Khóe miệng khê mỉm, nhấc góc chăn lên.

Minh Lan gật gù, giống như con mèo vừa tỉnh ngủ, ngơ ngác vươn cánh tay nhỏ tay:

“Chàng chọc chân em ngứa, làm em tỉnh.”

Trên mặt Cố Đình Diệp hơi khựng lại rồi ôm Minh Lan vào ngực như không có việc gì xảy ra. Minh Lan áp mặt vào lồng ngực rộng của hắn,

miệng thầm thì một tiếng, Cố Đình Diệp không nghe rõ, nhắm mắt thuận miệng hỏi lại.

Minh Lan đặt cằm trên ngực người kia, nhìn thẳng hăn: “Chuyện phủ hầu bên kia, chàng đã biết trước rồi phải không?” Nếu không sao lại đúng lúc như vậy, bao nhiêu ngày lại mang nàng đi thăm thôn trang vào lúc này.

Cố Đình Diệp mở mắt ra, thấy đôi mắt nàng đen trắng rõ ràng nhìn mình, hơi cười nói: “Lưu Chính Kiệt đã nói qua với tôi, có điều cũng đúng lúc, tôi bèn mang em ra ngoài tránh đi một chút.”

Minh Lan ngồi dậy từ trong chăn, ôm hai đầu gối nhỏ nhắn than thở: “Cứ cho em là hòa thượng không trốn được miếu, có điều tránh được một lúc cũng tốt. Nhưng mà...” Nàng dừng lại, quay sang nhìn hăn thì thào: “Chàng thật sự định hoàn toàn khoanh tay sao?”

Đôi mắt Cố Đình Diệp thăm lại, sau một lát mới nói: “Cầu kết phản nghịch như vậy, bao nhiêu công hầu bá phủ, cần xét nhà thì xét nhà, cần đoạt tước thì đoạt tước, giống như phủ Trình Quốc Công, công tội bù trừ cũng bị phạt ba năm thưởng cáo mệnh cùng năm năm bổng lộc, dựa vào cái gì mà phủ Ninh Viễn hầu có thể được ngoại lệ?” Khóe miệng lộ ra nét trào phúng, “Tôi không thêm củi vào đống nôi là không tệ rồi, còn muốn dựa vào tôi mà miễn tội sao?”

Minh Lan khe khẽ thở dài một tiếng, Cố Đình Diệp lại nói: “Kỳ thực tôi cũng có động tay một chút.”

Minh Lan mở to hai mắt tỏ ý không hiểu.

“Tôi có giao thiệp, để cho chuyện phủ Ninh Viễn hầu ban đầu bị chậm trễ, thăm vấn những nghi phạm khác trước.”

“Sao cơ?”

Vẻ mặt Cố Đình Diệp vẫn thản nhiên: “Tốt xấu gì cũng chờ tôi thành hôn, tránh cho ngày vui lại vắng lạnh.”

Minh Lan chếp miệng, không còn sức lại nằm xuống. Cố Đình Diệp thấy nàng ủ rũ, tự ôm thân mình lại còn một đám nhỏ lắc lư trong chăn, hẳn cảm thấy vừa đáng yêu vừa thú vị, đưa tay lên lại ôm vào trong lòng, vuốt vuốt cái mũi của nàng cười nói: “Đến cùng là em lo lắng cái gì? Trước không phải em làm gây nghiệt, sau cũng không phải em bỏ mặc, sao em lại có dáng vẻ này?”

Minh Lan chợt giống như được giác ngộ.

Đúng rồi! Chuyện này từ đầu tới đuôi nàng vừa không nhúng tay cũng không biết gì hết, nàng chợt dạ cái gì nhỉ!

“Chồng em nói thật có lý!” Nàng đột nhiên dừng cảm hẳn.

Cố Đình Diệp không khỏi mỉm cười, chợt nhớ tới một chuyện liền nói tiếp: “Việc hôm nay còn chưa xong, sau này đoán là còn không ít phiền phức. Tôi ở bên ngoài coi như ổn, em còn phải bị nhức đầu.”

Minh Lan khí phách đầy mình: “Có cái gì mà nhức đầu, chẳng qua là nhờ em khuyên chàng ra tay giúp đỡ, em cứ một mực đáp dạ, chàng có giúp không, hoặc là có thể không giúp được thì còn xét.”

Người kia nhướng mày dài anh tuấn ra vẻ thường thức tinh thần can đảm lạc quan này của nàng.

Rất nhanh, Minh Lan liền biết lời nói hùng hồn của mình không có sức nặng. Ngày hôm sau nữ quyến phủ hầu bèn tới nhà.

Bọn họ hoặc là mẹ chồng nàng dâu cùng đến, hoặc là dẫn theo con nhỏ đến, hoặc là một đám cùng tập trung oanh tạc, hoặc là người nọ nối tiếp người kia. Lúc Minh Lan bưng bát cơm ăn, bọn họ đến; lúc chuẩn bị tính

toán sổ sách cùng quản sự, bọn họ lại đến; muốn ngủ giấc trưa, bọn họ đã đến rồi. Nếu đến đúng giờ cơm thì phải đãi cơm, nhưng mà trên bàn cơm, nhìn sang một đám oán phụ khóc lóc nỉ non, mỗi người đều nhìn chăm chặp ai oán, làm sao mà nuốt được!

Loại hành vi độc ác nàyquấy rầy nghiêm trọng quy luật sinh hoạt làm việc cùng nghỉ ngơi điều độ của Minh Lan.

Một lúc thì khóc lóc kể lể, một lúc lại cầu xin, lôi kéo tay áo Minh Lan vừa dấm vừa xoa, nói từ chuyện trẻ con không còn cha đau khổ đáng thương ra sao, đến chuyện tương lai mẹ góa con cô không có kế sinh nhai vất vả thế nào, đủ loại trình diễn xuất sắc.

Ngũ lão phu nhân vỗ bàn quát lên, ngón tay gần như chỉ vào chóp mũi Minh Lan, gần như không nghe Minh Lan giải thích, chỉ thiếu nước muốn nàng thề thốt đảm bảo Cố Đình Diệp sẽ đứng ra dọn dẹp. Định nhị phu nhân cùng Bình nhị phu nhân lại giống như đã có kế hoạch sẵn, vừa quét mắt qua, cả đám trẻ con cùng khóc rung trời động đất, bên cạnh lại là một đám nữ quyến khác hoặc công khai hoặc ngấm ngầm khẩn cầu với khuyên nhủ.

Hai tai ong ong, choáng đến đau đầu hoa mắt. Mới chỉ ba ngày ngắn ngủi, Minh Lan đã bị làm phiền đến mệt mỏi khôn tả, ủ rũ giống như cà tím gặp sương, ủ rũ uế oải, bị bức bách một mạch đến độ không chịu đựng được, thế là nàng chả buồn giả vờ nữa, có thể trực tiếp ngắt đi được rồi. Ấy thế mà người ta còn xiu sớm hơn cả nàng, động tác thống thiết đã đành, còn suýt nữa va trán vào góc bàn.

Minh Lan hết sức chịu đựng.

Cố Đình Diệp nhìn dáng vẻ này của nàng, không đành lòng đề nghị: “Không bằng em về nhà mẹ đẻ trốn mấy ngày? Nói đến, từ sau khi thành hôn, ngày đôi nguyệt em cũng chưa ở lại nhà.”

“Cái này... cũng được sao?” Minh Lan động lòng, nhưng vẫn hơi hơi do dự. Hồi đó mới cưới, Trùng Viên cần chủ mẫu trông nom, nàng không thể rời đi, đương nhiên là không thể ở lại vào ngày đối nguyệt, nhưng mà giờ ở lại một chút...

Cuối cùng Minh Lan quyết định trở về thăm dò trước.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vợ chồng liền lên xe ngựa hướng về phía Thịnh phủ.

Vào Thọ An đường bá kiến lão phu nhân, Vương thị cười tủm tỉm ngồi ngay ngắn một bên, Hải thị cúi đầu kín đáo đứng hầu ở phía sau. Con gái đã gả ra ngoài cùng con rể được xem như khách, làm lễ chào hỏi xong liền đứng dậy ngồi vào chỗ. Minh Lan thấy Hải thị vẫn đứng, nghĩ không tiện lăm bèn nói: “Chị dâu, chị cũng ngồi đi, người trong nhà cả.”

Hải thị xưa nay vẫn giữ lễ, đương nhiên không chịu ngồi xuống, chỉ cười xoay mình, chu đáo thu xếp trà cùng khăn lạnh, lại bưng ra trái cây tươi do nhà chị gửi tới từ phương nam cùng với bánh đậu xanh hoa quế đãi khách.

“Đến cũng không nói trước một tiếng.” Lão phu nhân lộ ra nét lo lắng trong mắt, “Sao đột nhiên lại tới nhà, có chuyện gì?”

Vương thị sợ Cố Đình Diệp không vui, vội nói: “Xem mẹ nói kìa, con gái con rể nhà mình sao lại không thể về?” Lại quay sang Cố Đình Diệp cười nói: “Con rể đừng để bụng, lão phu nhân trước giờ vẫn nói chuyện như vậy.”

Cố Đình Diệp mỉm cười nói: “Nào có chuyện gì.”

Minh Lan khẽ cười, tầm mắt đảo qua nữ quyến nhà họ Thịnh.

Vương thị vẫn như xưa, từ lúc có cháu trai cháu gái càng ngày trông càng phúc hậu như bà địa chủ. Hải thị đại để đã giải quyết được số cân tăng

khi mang thai, dáng điệu dần trở về yếu điệu, mặc một thân áo bồi tử lụa thêu cành mai màu trời xanh sau mưa (-.-), cổ tay mượt mà đeo vòng ngọc dương chi, càng thêm mấy phần ung dung thanh quý.

Minh Lan cúi đầu, khổ thân Hoa Lan sinh con cũng chẳng lên cân, sinh con trai xong cả người gầy yếu trơ xương, sau này phải về kho tìm ít đồ bổ dưỡng tặng qua mới được.

Chỉ có dáng vẻ lão phu nhân làm Minh Lan có phần giật mình, một thời gian không gặp, trông bà cụ không những không già đi, ngược lại càng có tinh thần hơn, giọng nói cũng vững vàng. Tầm mắt Minh Lan xoay một vòng, nhìn thấy Toàn nhi đang được vú em giữ đứng ở một bên.

Cậu nhóc mũm mĩm mới tròn hai tuổi, ngây thơ rạng rỡ, trắng mập đáng yêu, tay chân đều tròn xoe khỏe khoắn, giằng ra khỏi người hầu đang giữ bé, chạy lạch bạch đi. Nhìn thấy Cố Đình Diệp cũng không sợ, ngây thơ hành lễ, còn mở to con mắt đen bóng tròn xoe tò mò đánh giá người cao lớn uy nghiêm kia.

Nét mặt Cố Đình Diệp vốn cứng cõi cũng mềm mại một chút, sờ đầu của nhóc mập. Toàn nhi vui cười hơn hờ kéo ống tay hắn, cười toét miệng lộ ra cái đầy là răng nhỏ trắng tinh như hạt gạo cùng một lúm đồng tiền con con. Cố Đình Diệp khẽ mỉm cười, lôi từ ngón tay ra một chiếc nhẫn ngọc cổ màu xanh thẫm cho thẳng bé.

Ba vị mẹ chồng con dâu đang ngồi đều biết là đồ tốt. Hải thị liên tục nói: “Sao lại như vậy? Quá quý giá, không được!”

Cố Đình Diệp hơi tránh lễ, vẫn không nói gì. Minh Lan cười tiếp lời: “Chị dâu đừng từ chối, ngọc này nghe nói có chút lai lịch, đem lại may mắn để Toàn nhi mang theo đảm bảo bình yên an khang.”

Lão phu nhân đón cái nhẫn, nhìn kỹ càng liền nói thẳng: “Như vậy rất tốt.”

Vương thị hết sức phấn chấn, ánh mắt nhìn Cố Đình Diệp lại có vài phần phức tạp. Hải thị hành lễ cảm ơn rồi gọi người hầu mang dải lụa tới treo cái nhẫn vào rồi cho Toàn nhi đeo.

Minh Lan thấy không khí tốt hơn nhiều, liền cười nói chuyện mấy ngày vừa rồi đi thôn trang, chọn mấy chuyện thú vị kể cho cả nhà nghe. “... Sau đó lại lên núi ở ít ngày, chọn ít đồ rau quả lạ trên núi mang về, có một ít măng vị lạ miệng, dù là xào hay nấu canh đều rất ngon!”

Hải thị che miệng cười: “Lão phu nhân cùng phu nhân có thể yên tâm, em Sáu vẫn như cũ, nhắc đến việc ăn là hào hứng. Toàn nhi từ lúc bé mới nói được hai chữ cả ngày liên nhao nhao muốn lục lọi đồ ăn, hóa ra là giống cô!”

Minh Lan đỏ mặt lăm bầm: “Chị dâu nói em giống như chỉ biết tham ăn thôi ý.”

Cố Đình Diệp vẫn không nói chuyện, chỉ khẽ mỉm cười nhìn mấy người trêu ghẹo nhau, thấy Minh Lan hơi quần bách bèn không nhịn được nói: “Ăn được thật sự rất tốt mà.”

Lời vừa dứt, phụ nữ trong nhà chính không nhịn được đều bật cười. Vương thị lau mắt cười rạng rỡ, nhìn lão phu nhân nói: “Nhìn xem, con rể thật là che chở cho vợ mình. Lão phu nhân có thể yên tâm rồi!”

Lông mày lão phu nhân dần nơi lỏng ra, mỉm cười nhìn đôi vợ chồng nhỏ, lúc quay sang Cố Đình Diệp ánh mắt cũng hiền hòa hơn.

Phụ nữ nói chuyện, Cố Đình Diệp vẫn nhìn Toàn nhi, chỉ thấy thằng bé cũng không ồn ào, không ngừng bước lăm chằm qua lại giữa người lớn, một lúc thì túm váy Vương thị, một lúc lại kéo ngón tay Hải thị, rồi lại chạy qua trước mặt Cố Đình Diệp ngẩng đầu lên nhìn hắn, sau một lát giống như nhớ ra Minh Lan, thấy nàng hòa nhã thân thiết liền bò lên đầu gối của nàng,

ra sức hôn vang lên gò má nàng một cái, sau đó ôm miệng nhỏ trốn sau lưng lão phu nhân.

Điều bộ này chọc cho mọi người cười phá lên. Cố Đình Diệp cũng không nhin được cong khóe miệng lên, mỉm cười nhìn Minh Lan, con mắt sâu thăm sáng ngời.

Minh Lan ôm thẳng nhóc, dương dương tự đắc khoe: “Cháu nhỏ nhà em rất đáng yêu đấy!”

Con người Cố Đình Diệp như đầm sâu, hơi ánh lên nét giận dữ nhàn nhạt, quay đầu đi giống như đang dối người nào đó không hiểu phong tình.

Nói thêm mấy câu, Cố Đình Diệp liền đứng dậy xin cáo lui ra ngoài bái kiến Thịnh Hoàn. Hắn vừa đi đám phụ nữ nói chuyện tự nhiên hơn. Vương thị thế mà lại khẽ thở dài mấy hơi, bà ta nhìn Cố Đình Diệp phong độ trầm tĩnh, cao lớn hiên ngang, đối với Minh Lan cũng coi trọng, trong lòng có phần ê ẩm.

Hải thị rất có mắt nhìn, thấy Vương thị nhìn bóng dáng Cố Đình Diệp đi ra cửa mà thở dài, vẻ mặt còn hơi thất vọng. Chị ta đến bên cạnh mẹ chồng cười nói: “Nói ra, con gái nhà chúng ta đều có phúc lớn, trước đó vài ngày, em rể cùng em Năm về đây, đáng vẻ hai vợ chồng kia, chà chà, chính là rơi vào hũ mật cũng không bằng.”

Mặt mày Vương thị lập tức thoải mái, thật lòng vui vẻ: “Em rể con đúng là đứa thật thà, đối với con bé Năm cũng tốt, mới vào cửa có mấy tháng đã béo thêm vài vòng!” Lập tức nhìn sang Minh Lan, chỉ thấy nàng cũng không béo thêm mấy cân thịt, hai má vẫn đầy đặn nhưng nét mặt có mấy phần mệt mỏi lo nghĩ, nghe nói trong phủ Cố cũng không yên ổn, thiết nghĩ có lẽ cũng không ít chuyện vất vả phiền lòng, trong bụng Vương thị thoải mái hơn hẳn.

Lão phu nhân cũng đang nhìn Minh Lan, lông mày cau lại, thuận miệng nói: “Cháu hôm nay đến vừa đúng lúc, vừa mới có tin tức, con bé Như có thai.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Đối Sách (Hạ)

Minh Lan ngây người rồi lập tức vui vẻ nở mặt, luôn miệng chúc mừng.

Nói tới việc này, Vương thị cao hứng đến nở mày nở mặt: “Từ sớm đã nhận được tin vui, do mới được ít ngày nên chưa dám lộ ra, giờ thai đã ổn định nên trở về cho người trong nhà nhìn một chút. Nói đến, cũng là nhờ lão phu nhân cẩn thận, vừa mới có tin bèn cho hai ma ma đặc lực qua trông coi kỹ lưỡng chuyện ăn ở nghỉ ngơi của Như Lan.”

Vương thị làm người ta ghét ở chỗ, rõ ràng là bậc bề trên thương con gái của bà ta, được lời rồi thì vừa vừa phai phai thôi, nhưng bà ta còn phải làm bộ làm tịch cơ, bây giờ lại còn vắn vẹo oán trách Thịnh lão phu nhân: “Mẫu thân thật là! Biết là ngài yêu thương Như nhi, nhưng làm vậy, phu nhân thông gia sợ là không vui, mấy ngày trước con đi nhà họ Văn gia thấy sắc mặt bà ta không ổn lắm!”

Hải thị hơi chút khó xử, Minh Lan quen nếp cúi đầu, coi như không nghe thấy gì. Lão phu nhân mặc dù tin phật nhưng cũng không ăn chay, Vương thị trước đây không phải là không thích tỏ ra nguy hiểm (*), có điều kết cục đều là bị sét đánh.

(*) từ gốc: zhuangbility. Zhuangbi nghĩa là cố tỏ vẻ ta đây lợi hại, ghép vào hậu tố “-ility” để chỉ khả năng tỏ ra nguy hiểm, là ngôn ngữ mạng, nằm trong danh sách từ bị xóa sổ trong chiến dịch loại bỏ ngôn ngữ thô tục trên mạng của chủ tịch Tập Cận Bình.

Quả nhiên, ánh mắt lão phu nhân lạnh lùng nhìn sang gương mặt đắc ý của con dâu, bưng trà hớp cạn rồi ngâm nga, ” trước đây tôi cũng muốn giữ mặt mũi, không thích nhúng tay vào những việc này. Nhưng hôm nay nhớ tới con bé Hoa Lan kia, tôi chỉ nghĩ thân thể con gái khỏe mạnh mới là quan trọng nhất, dù có phần thất lễ với nhà thông gia cũng đành thôi. Tính tình con bé Như còn không bằng Hoa nhi, ở nhà họ Văn nếu có cãi nhau tranh chấp, không phải ảnh hưởng đến tâm lý thì cũng hại đến thân thể, còn không bằng để tôi làm kẻ ác!”

Nhớ tới dáng vẻ ốm yếu của Hoa Lan, viền mắt Vương thị hơi ướm, cúi đầu không nói. Kỳ thực phu nhân nhà họ Văn gia không phải là người hiền lành, chẳng qua là họ Thịnh căn cơ mạnh, con trai họ lại một lòng hướng về Như Lan, phần mềm phần cứng vừa vặn, thế nên giờ mới yên ổn như vậy.

Lão phu nhân đặt chén trà xuống, nói với con dâu lời thăm thứa: “Chị cũng có phúc đường con cháu, Hoa Lan có hai đứa con trai bên người, tốt xấu gì bây giờ cũng dễ thở rồi, mấy đứa con gái khác không nói, Như Lan là một tay chị nuôi nấng. Tôi lớn tuổi rồi không coi chừng được, thường ngày chị phải dạy dỗ nhiều hơn một chút mới phải!”

“Đến cùng vẫn là con dâu nhà người khác, không thể suốt ngày về nhà mẹ đẻ, đồn ra ngoài người ta lại bảo nhà họ Thịnh chúng ta hống hách. Đối đãi với chồng phải săn sóc cung kính, ngàn vạn lần không thể bày ra sắc mặt ban ơn, trừ phi con bé sau này không muốn sống tốt! Đối với mẹ chồng chị em dâu càng phải ôn hòa hiền hậu, nên nhẫn phải nhẫn! Đừng vì một chút chuyện nhỏ mà làm như oan ức lắm, có ai làm vợ mà không như vậy, chỉ có mình nó nạm vàng khảm bạc hay sao? Tôi thấy cháu rể cũng không phải người bạc bẽo, nếu Như Lan hiểu rõ, sau này dù có thành đạt, cháu rể cũng sẽ đối xử với nó tốt.” Giọng nói của Thịnh lão phu nhân không phải đặc biệt nghiêm khắc nhưng đều nói trúng chỗ yếu, nói xa nói gần, một câu lại một câu, đâm cho Vương thị đến ghen thở trong lồng ngực, chẳng vặt lại được nửa câu.

“Mẫu thân nói đúng lắm, con dâu nhớ rồi ạ, sau này sẽ bảo ban Như nhi.” Vương thị cứng ngắc cái cổ, một hồi lâu mới thốt ra được một câu như vậy.

Hải thị cúi đầu học dáng vẻ của Minh Lan, nghiêm túc thành thật đi đếm số lá trà trong chén.

Lão phu nhân nhìn sắc mặt Vương thị xám xịt, cảm thấy có bảy, tám phần hảm rồi, lại chuyển đề tài: “Nếu lễ nghi chúng ta có sơ suất, dù năm lý thì cũng bị thụt ba phần! Nếu Như Lan giữ đủ bốn phần lễ nghi, nhà thông gia mà có điều gì không thỏa đáng, họ Thịnh cũng không cần đắn đo nữa!” Nói xong trong lòng bà cũng có mấy phần tức giận. Cháu gái lớn yêu quý chịu khổ sao bà lại không đau lòng, nhưng con bé tốt xấu cũng coi như gả cao. Nếu đến đứa gả thấp còn phải nhẫn nhịn như vậy, họ Thịnh đúng là nhục.

Cái gọi là thông gia, tốt nhất là quan hệ ngang hàng, cũng không phải là lừa gạt ép buộc cưới nhau, không nên có người nuốt giận vào bụng mới đúng.

Minh Lan đếm lá trà đến lượt thứ ba, liền đến lúc đổi chủ đề. Nàng nói với Hải thị: “Chị dâu định lúc nào cho Tuệ nhi làm đầy tháng? Em đang chờ dài cổ đây.”

Ánh mắt Hải thị sáng lên, lập tức mỉm cười nói: “Vì lúc sinh con bé sức khỏe chị không tốt, mẹ chồng thông cảm nên quyết định làm lễ đầy hai tháng, đến lúc đó dù là tiếp đãi khách khứa hay uống rượu thì chị với Tuệ nhi đều thoải mái hơn.”

Vương thị gật gù hài lòng nhìn con dâu mình một chút, quay sang nói với Minh Lan: “Chính là vì vậy. Đến lúc đó chị cả con cũng ra tháng, thai của Như nhi cũng ổn định hơn, cả nhà chúng ta đều tụ họp.”

Minh Lan nhìn lão phu nhân đang ngồi ngay ngắn phía trên, chỉ thấy vẻ mặt bà không đổi vuốt quả quýt đặt trên đĩa, khóe miệng lại có nét mỉa mai. Minh Lan cố nén không cười, quay về phía Vương thị nói: “Vẫn là phu nhân có hiểu biết, suy nghĩ chu đáo. Bọn con là phận con cháu cũng nên học hỏi.” Đôi mắt thanh tú nhìn Vương thị, lời nói ân cần, vẻ mặt chân thành, chiêu thức này Minh Lan làm tốt nhất, dù cho Vương thị làm gì đó thái quá, nàng cũng có thể không chớp mắt thể hiện trăm phần trăm tán thành.

Vương thị khẽ che đôi môi ra vẻ mình cũng khá khiêm tốn, liền chuyển đề tài: “Nói đến chị cả con, mấy ngày trước ta đi nhìn con bé, người dù gầy nhưng tinh thần cũng không tệ.”

“Vậy tốt quá rồi. Lần trước lễ tắm ba ngày con nhìn chị cả còn cảm thấy quần áo trên người chị cũng lụng thụng đấy.” Minh Lan lo lắng không thôi, cũng không biết cái ‘diệu kế’ kia có tác dụng hay không.

Vương thị khó nhịn được đắc ý, sắc mặt vui vẻ nói: “Ha, hiện giờ Viên phu nhân còn không tự lo được cho bản thân, chị cả con giờ thoải mái hơn nhiều, còn nhắc đi nhắc lại muốn gặp con, con nếu không có chuyện gì, rảnh rồi qua thăm một lát.”

“Tự lo không được? Nhà họ Viên làm sao vậy?” Minh Lan nhấp nhồm trong lòng, vừa hưng phấn lại vừa bất an.

Vương thị đang muốn mở miệng lại nghe lão phu nhân nặng nề tăng hăng một cái, bà ta mới tỉnh lại, nghĩ đến trước mặt con cháu mình không nên nghị luận bậc bề trên nhà người khác. Hải thị khéo léo đến cỡ nào, lập tức cười tiếp lời: “Cũng không có gì, chẳng qua là vừa rồi Trung Cần Viên bá gia đón vị vợ lẽ mới vào cửa. Viên phu nhân nghĩ người mới không hiểu quy củ, chăm sóc bá gia không tốt, cần dạy dỗ một chút nên giờ mới bận rộn.” Nhìn lại xem, cũng chỉ có mấy câu, tài nghệ ăn nói của người ta, Vương nữ sĩ à, đến lúc học được chắc cũng già rồi nha.

Minh Lan giống như lần đầu nghe nói, chậm rãi đáp một tiếng: “Ấy...”

Tuy nói đưa vợ lẽ chen vào giữa vợ chồng nhà người ta rất vô đạo đức, nhưng mà người không vì mình trời tru đất diệt. Mụ yêu quái kia dẫn vật Hoa Lan, số người nhét vào phòng Hoa Lan cũng đủ xếp một hàng dài, giờ cho bà ta nếm thử hương vị này. Nên làm! Minh Lan chẳng thấy chút gánh nặng nào cả.

“... Viên phu nhân thật là hiền lành.” Ánh mắt Minh Lan rất thuần khiết.

Thịnh lão phu nhân như cười như không nhìn cháu gái một cái. Minh Lan đột nhiên chột dạ, mặt đỏ lên cúi đầu xuống.

Toàn nhi được nhũ mẫu ôm ở sau giường la hán, vẫn chơi đùa với dây đeo nhẫn trước ngực, ngón tay nhỏ xíu luồn vào nhẫn, rộng quá, hai ngón vẫn quá rộng, cuối cùng nó nhét năm tay nhỏ vào, bốn ngón tay đưa vào, oa oa, bị kẹt tay vào trong nhẫn! Ngọc cổ nhẫn mịn cũng không làm thằng bé bị đau. Toàn nhi liên tục vung cánh tay nhỏ, vùng mãi cũng không tuột ra, cũng không nhét vào được, liền giơ năm tay nhỏ chui vào trong lồng ngực lão phu nhân nhờ giải vây.

Thịnh lão phu nhân đành phải dụ dỗ giúp thằng bé cởi nhẫn ra, lúc này hầu gái bên ngoài cao giọng báo: “Lão gia cùng tam gia đến.”

Nữ quyến trong phòng, ngoại trừ lão phu nhân còn lại cùng nhau đứng lên, chỉnh lại trang phục hành lễ. Thịnh Hoành cùng Trường Phong trước sau vào trong nhà, lúc này Toàn nhi đang nằm úp sấp vào bả vai lão phu nhân ngâm nga, cánh tay ngẩn mở ra, hướng về phía Thịnh Hoành vui vẻ kêu lên.

Cha Thịnh trung niên đã phát tướng, nhìn thấy cháu trai lập tức mềm cả lòng, hành lễ với thái phu nhân xong liền cười giơ tay ôm Toàn nhi ngồi vào bên giường la hán, đặt nhóc mập lên đầu gối trêu chọc.

“Ông nội”! Nhóc mập phát âm chưa rõ ràng nhưng lại rất thành thạo tóm lấy chòm râu ông nội.

“Ừm! Bảo bối ngoan!” Mặt mày Thịnh Hoàn hớn hở, để cho cháu nội thoải mái túm râu mình.

Lão phu nhân vẫn cầm cái nhẫn kia trên tay, thấy hay ông cháu thân thiết giống như tám trăm năm không gặp, vừa tức vừa buồn cười mắng: “Thằng nhóc không có lương tâm!”

Thịnh Hoàn ôm Toàn nhi, cười ha ha một trận. Toàn nhi nhào tới bên cổ ông, miệng đầy nước miếng hôn lên gương mặt già nua của ông ta. Vương thị cười nói: “Đều nói ôm cháu không ôm con, đúng là vô cùng chính xác.”

Mấy người tiểu bối vẫn ở đó, Thịnh Hoàn cũng không tiện vui đùa với cháu trai, trêu một chút liền trả Toàn nhi lại cho nhũ mẫu. Lão phu nhân nói với Hải thị: “Thằng bé này không chịu yên tĩnh, không ra bên ngoài chạy nhảy hai vòng là không chịu được, hôm nay sắc trời đẹp, cháu đưa thằng bé ra ngoài chơi một lúc đi.”

Hải thị ngoan ngoãn dạ một tiếng, thằng nhóc đang được nhũ mẫu ôm đứng bên cạnh lại rất lạnh lợi, giống như nghe hiểu được lời này, nhũ mẫu vừa mới khom lưng, thằng bé liền giẫm hai chân một cái, văng văng rơi xuống mặt đất, vui vẻ nhảy nhót đi ra ngoài, phía sau là ba, năm con ở bà hầu vội vã chạy đuổi theo ra ngoài.

Hải thị có phần bất an, vội hành lễ: “Đứa nhỏ này, quá là không quy củ...”

“Không ngại!” Thịnh Hoàn mỉm cười nhìn cháu nội chạy ra ngoài cửa, xua tay liên tục: “Con trai giờ phải khỏe mạnh một chút mới được, tương lai bất kể học tập gian khổ hàng chục năm hay học võ theo binh nghiệp đều phải có sức khỏe.”

“Đúng vậy.” Lão phu nhân vui vẻ trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Thân thể mạnh khỏe, tương lai cha của nó muốn đánh roi chúng ta cũng không cần lo lắng! Không nên vô dụng như cô Sáu của nó, roi đánh vào bàn tay mấy cái cũng không chịu nổi!”

“Bà nội!” Minh Lan lúng túng giận dỗi: “Bà, bà ơi, có mỗi một lần như vậy, bà còn...?!”

Cả phòng cười lớn, Hải thị hành lễ lùi ra, mọi người theo thứ tự ngồi xuống lần nữa. Thịnh Hoành cùng Vương thị ngồi hai bên ghế la hán, Minh Lan cùng Trường Phong ngồi đối diện nhau.

“Cháu rể đâu?” Lão phu nhân cười đến hơi mệt, thở điều hòa xong hỏi.

Thịnh Hoành đang muốn vuốt râu nhưng chỉ sờ thấy một búi vừa bị cháu nội vò giống như tổ chim, không biết làm gì bèn đổi từ vuốt thành chải: “Ở thư phòng với con một chút liền nói phải đi doanh trại ngũ quân, hai ngày nay hoàng thượng không ở trong cung, lâm triều được miễn nhưng công việc cũng không ít.”

Minh Lan nhìn cha mình, mới sáng sớm nhưng nét mặt ông ta vẫn rất có vẻ trung quân ái quốc. Minh Lan rất phối hợp, lập tức tiếp lời nói: “Hai cung thái hậu bị bệnh đi hành cung Tây Sơn an dưỡng chữa bệnh, hoàng thượng cách mấy ngày liền đi thăm viếng, thật là chân thành chí hiếu!”

Thịnh Hoành rất hài lòng gật gù, mấy đứa con gái có Minh Lan là thông minh nhất, rất giỏi phối hợp.

Ông ta lồi đời trên quan trường, sáng sớm đi viện Giám sát điểm danh, thấy không có việc liền trở về phủ. Dù sao hoàng đế không ở đây thì cũng chả có gì gấp gáp. Thế nhưng bận không ngơi nghỉ, phần lớn lại là đội ngũ trọng thần sủng thần, tử như con rể Sáu mới tuyển vừa vội vội vàng vàng rời đi.

“Vừa rồi mẫu thân tán gẫu cái gì vậy? Từ xa đã nghe tiếng cười.” Thịnh Hoàn tâm tình rất tốt, cung kính nói chuyện cùng lão phu nhân.

Lão phu nhân cười chỉ Minh Lan: “Chuyện của mấy chị em nó, Hoa nhi nhớ con bé Minh, Như nhi cũng có thể đi đi lại lại, nhân dịp Tuệ nhi tròn hai tháng bày tiệc rượu cho chị em mấy đứa tụ tập.”

Thịnh Hoàn cũng cười phụ họa vài câu, bỗng dừng tự nhiên buồn bã nói: “Nói đến, Mặc nhi gả còn sớm hơn, làm sao đến giờ vẫn không có tin tức?”

Lời này lập tức làm nhiệt độ trong phòng khách xuống thấp một chút. Vương thị bĩu môi khinh thường, không rảnh trả lời, Trường Phong vẫn yên tĩnh lại chột ngắc đầu lên, trên mặt có mấy phần lo lắng. Lão phu nhân nhìn hai cha con một chút, lạnh nhạt nói: “Trước gieo nhân, sau hái quả, phúc phận của Như nhi nó không lọt mắt, còn có biện pháp gì.”

Vương thị thoải mái trong lòng, Thịnh Hoàn chỉ có thể thở thật dài. Lão phu nhân nhìn ông ta một lúc, mềm lòng nhẹ nhàng khuyên bảo: “Con là người cha tốt, đã làm hết bốn phận người cha. Con bé Mặc là do bản thân nó muốn chết muốn sống tự tìm đường, thà liên lụy cha mẹ người nhà cũng phải tranh giành, bây giờ ... còn trách ai.”

Minh Lan cúi đầu không nói. Chuyện Mặc Lan nàng cũng nghe nói qua, sống không tốt lắm nhưng cũng không tính là tệ, dù vợ chồng không ân ái ngọt ngào như mật đường nhưng cũng không khổ sở bị đánh chửi nhục nhã giống Nghê Xuân.

Mặc Lan có khả năng giả bộ, ở bên ngoài cũng che che đậy đậy được, đoán là cũng được tôn trọng, được sủng thì chưa.

Con gái dòng thứ giống như cỏ dại, có thể sống sót được thì sức sống cũng sẽ không yếu. Con gái cả dòng chính được nuông chiều lớn lên như Hoa Lan còn phải nhẫn nhịn, dòng thứ như các nàng còn có thể quý giá tới

đâu? Không có dì Lâm che chở cùng dạy hư, Mặc Lan có khi lại có được cuộc sống của riêng mình.

Muốn làm nũng, tùy hứng, quật cường, giận dỗi? Thật sự không nên, trừ khi anh có hậu thuẫn cứng như đá hoa cương, còn có nhà mẹ đẻ ủng hộ vô điều kiện. Phụ nữ cổ đại lấy chồng mấy người có thể viên mãn, lý tưởng tốt đẹp nhất chẳng qua cũng chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, tôi thay anh quản lý vợ lẽ con cái, anh phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, củng cố nhà cửa, mọi người hợp tác mà sống thôi.

Tất cả mọi người đều giãy giụa mà sống qua ngày, Minh Lan không định thông cảm thương hại ai cả.

Lão phu nhân không muốn dây dưa đề tài này, quay sang hỏi Thịnh Hoành: “Hôm nay con tới, có phải có chuyện muốn nói với ta?”

Thịnh Hoành nhớ lại, không khỏi lại cao hứng cười nói: “Mẫu thân đoán đúng rồi, hôm nay con tới nói chuyện vui.” Ông ta liếc Trường Phong, nói tiếp: “Mấy ngày trước không phải con đi nahf họ Liễu dự tiệc sao, vậy mà mấy hôm sau anh Liễu tới tìm con, nói muốn cùng nhà chúng ta kết thân.”

Lão phu nhân sáng mắt lên: “Là cô nào?”

Nói tới cái này, Thịnh Hoành càng cao hứng: “Là con thứ dòng chính, vừa vặn cũng đứng hàng thứ ba.”

Vương thị há to miệng, Minh Lan cũng kinh ngạc. Lão phu nhân vội hỏi: “Lời ấy thật chứ?”

“Chính xác trăm phần trăm! Anh Liễu xưa nay rất nghiêm túc.” Thịnh Hoành vuốt ria mép, cười híp cả mắt nhìn con trai ngồi bên cạnh, càng nhìn càng thấy ngọc thụ lâm phong, tư thái bất phàm.

Trường Phong đỏ mặt, bất an hơi xê dịch thân mình, lắp bắp cúi đầu. Minh Lan ngồi đối diện anh ta, ghế lại thấp, liếc mắt nhìn sang chỉ thấy thần sắc anh ta kỳ lạ, vừa giống như ngượng ngùng, lại giống như không muốn, mơ hồ còn có cảm giác bùi ngùi cam chịu.

Lại nói vị Liễu đại nhân này là một trong số ít người cùng trường cùng khoa cùng khóa, sau lại thành đồng nghiệp với Thịnh Hoàn, quan hệ thân thiết đến giờ, hiện đang là quan ngũ phẩm ở Đại Lý tự. Dù cấp bậc quan chức không bằng Thịnh Hoàn, nhưng xuất thân chân chính từ gia tộc Liễu thị Diên Châu, đời đời là quan lại thư hương, là thế gia vọng tộc được một hai trăm năm.

Họ Liễu ở Diên Châu xuất thân từ tiền triều, tiền sĩ cử nhân trong triều chưa từng đứt đoạn, từng có hai vị quan nhất phẩm, ba vị nhị phẩm, con cháu xuất sĩ làm quan nhiều vô số, mặc dù chưa từng có ai làm quan lớn địa vị cực cao ở một phương nhưng cũng coi như đời đời trâm anh.

Có người nói là số bài vị có chức quan trong từ đường Liễu gia đem đi chơi bài cào thì dư sức, tuy xét về thế lực danh vọng không bằng họ Hải nhưng vẫn tính là có căn cơ. Thịnh Hoàn mỗi khi nhắc đến họ Liễu đều không giấu được vẻ mặt hâm mộ, lại còn sụt sùi mấy tiếng.

Lúc trước Thịnh Hoàn cũng từng có suy nghĩ để con trai nhà họ Liễu cưới Như Lan, đáng tiếc gia tộc lớn nhiều quy củ, ông nội đã quyết định sớm hôn sự. Có điều, con gái gia đình như vậy sao lại...? Minh Lan không vội, quay đầu về phía Vương thị chậm rãi chờ.

“Bọn họ sao lại nhìn trúng Phong nhi?” Vương thị quả nhiên không nhịn được hỏi thẳng, “Lão gia đã hỏi cẩn thận chưa, hay là bên trong có khuất tất gì?”

Thịnh Hoàn bị dội một xô nước lạnh, trừng bà ta một cái, lão phu nhân cũng hơi cau mày: “Cô ba nhà họ Liễu, sao ta nhớ lảng máng con bé hình

như đã đính hôn?”

Trường Phong càng cúi thấp đầu hơn, sống chết không chịu ngẩng lên, Vương thị kinh ngạc thốt lên: “Chẳng lẽ việc hôn nhân thất bại?”

Thịnh Hoàn lại lườm bà ta một cái, quay đầu lại tiếp tục nói chuyện cùng lão phu nhân: “Mẫu thân yên tâm, việc hôn nhân của con trai con sao có thể bất cần, anh Liễu đối với ngài luôn giữ lễ, anh ấy làm người thế nào ngài cũng rõ ràng, mọi chuyện đều nói rõ với con. Con gái họ Liễu đã có hôn ước, là với họ Tưởng ở Định An, chính là cháu út của Tưởng lão các đã trí sĩ.

Lão phu nhân gật gù: “Đúng là môn đăng hộ đối.”

Thịnh Hoàn nhìn lão phu nhân hơi hơi thả lỏng, uống một ngụm trà cho đỡ khô miệng rồi nói: “Vốn năm trước kết hôn, năm đó không phải Định An có dịch bệnh sao? Con trai Tưởng lão các qua đời, cậu Tưởng đó phải giữ đạo hiếu ba năm cho cha.”

“Đây là lẽ phải, như vậy, việc hôn nhân bèn lùi lại.” Lão phu nhân nói.

Thịnh Hoàn đặt bát trà xuống than thở: “Hai nhà đã ước định, chờ hiếu kì qua bèn làm lễ cưới, ai biết mới mấy tháng trước, họ Liễu hỏi thăm được một chuyện...” Ông ta thở dài một hơi nói: “Cậu Tưởng kia, vậy mà trong hiếu kỳ lại cùng con hầu tăng tị, còn sinh cả con rồi!”

Lão phu nhân trầm mặt, Vương thị khinh bỉ há mồm: “Họ Tưởng ở Định An chẳng qua cũng chỉ đến thế.”

“Chị dâu Liễu kia cũng xuất thân đại tộc, giỏi nhất là lễ nghĩa quy củ, vừa nghe ngóng được việc này đã đi một chuyến đến Định An hỏi thăm, họ Tưởng kia liên tục nhận lỗi, có điều tranh luận nửa ngày, sính lễ cũng bỏ thêm không ít tuy nhiên lại chẳng có lấy lời giải thích rõ ràng. Liễu phu nhân vì vậy không muốn gả con gái đi.” Thịnh Hoàn trầm giọng nói.

Trong phòng yên tĩnh, qua một hồi lâu lão phu nhân mới nói: “Nếu là ta cũng không nguyện gả con gái sang.”

Minh Lan trong lòng thầm gật đầu, Liễu phu nhân này đúng là người thông minh.

Thứ nhất, cậu Tường kia trong kỳ tang lại làm ra sự tình như thế, rõ ràng là bất hiếu vô đức, nhân phẩm với kỷ luật chẳng cao đến đâu. Thứ hai, thậm chí ngay cả con cũng đẻ rồi, đủ thấy gia quy họ Tường không nghiêm, ít nhất Tường phu nhân không thoát khỏi tội cưỡng chiều buông thả đối với con trai, có mẹ chồng như vậy cũng là phiền phức không nhỏ. Thứ ba, đến cùng cũng không đồng ý bỏ mẹ giữ con, đoán là con hầu kia cũng có vài phần bản lĩnh, được cậu Tường ưa thích.

Ba điều vừa rồi, coi như là có gả qua đoán là sống chẳng đến đâu. Đau dài không bằng đau ngắn, so với gả đi rồi quyền chủ động nằm trong tay họ Tường, không bằng nhân lúc chưa gả tính toán cho kỹ càng.

“Không lấy chồng liền không lấy chồng!” Vương thị châm chọc, “Nhà họ Liễu như vậy, con gái lo không ai thèm lấy sao?”

“Nào có dễ dàng như vậy?!” Thịnh Hoành cười gượng.

Vương thị đang chờ nghe châm biếm, Minh Lan lập tức đi khuyên can, nhẹ giọng nói: “Việc này đúng là không dễ dàng. Hai nhà Tường Liễu giao tình mấy đời, coi như không làm được thông gia cũng không tiện kết thù. Việc hôn nhân này thất bại, Liễu gia nếu muốn giữ mình phải nói ra hành vi bất hiếu của cậu Tường, triều đình quan trọng nhất hiếu đạo, như vậy thì tiền đồ của cậu Tường kia coi như hỏng rồi. Nhưng mà nếu không nói toạc ra thì lí do giải trừ hôn ước lại là do chị nhà họ Liễu, việc hôn nhân sau này cũng không dễ dàng...”

Giọng nói nàng mềm mỏng, Vương thị nghe xong cũng không nhin được mà gật mình: “Chuyện này... đúng là phiền phức.”

Thịnh Hoàn vui vẻ nhìn Minh Lan một cái, quay đầu tiếp tục nói với lão phu nhân: “Đúng như Minh nhi nói, thấy con gái tuổi càng lớn, anh Liễu rất gấp gáp, giờ mới tìm con muốn đặt hôn sự. Người bên ngoài không biết ngọn ngành, chúng ta lại là thân tình, việc này là do họ Tưởng đuối lý, hơn nữa cô chủ nhà họ Liễu kia ngài cũng đã gặp, không phải ngài còn thường khen con bé nhân phẩm đức hạnh tốt sao?”

Nói đến đây, lão phu nhân đương nhiên là động tâm, ánh mắt qua lại với Thịnh Hoàn, hai mẹ con đều hiểu rõ.

Hôn sự này vô cùng tốt.

Trường Phong vốn là con vợ lẽ, đến nay vẫn chỉ là cử nhân, tiến sĩ thì không biết năm nào mới có thể trúng. Họ Thịnh cũng không phải đại tộc thế gia, xin cưới cháu gái nhà họ Liễu là thuộc dạng trèo cao. Nhưng lần này họ Liễu chính mình cầu tới cửa, tương lai lấy người con dâu này về cũng không cần lo lắng Trường Phong yếu thế hoặc phải nhìn ánh mắt nhà vợ.

Lão phu nhân vỗ tay vịn trên giường la hán, quả quyết nói: “Việc hôn nhân này có thể làm, nhân phẩm cô Ba nhà Liễu gia thật sự là tốt, đúng là con dâu hiền lành lương thiện lo liệu được việc nhà. Con đi hỏi bát tự, nếu như thích hợp...” Bà dừng lại, “Ta tự mình tới cửa cầu hôn.”

Vượng thị xanh mét nửa mặt, đầy bụng giận dữ, chưa chờ bà ta mở miệng Thịnh Hoàn đã nhanh chóng tiếp lời: “Mẫu thân nói chí lý, con cũng có ý này, cũng không thể thật sự để nhà gái đến cầu thân.”

“Mỗi hôn sự này nếu đã muốn kết thì phải làm cho tốt đẹp.” Giọng nói lão phu nhân quyết đoán, “Với bên ngoài nói là do ta thật sự ưa thích nhân phẩm của cô Ba nhà họ Liễu, biết rõ là trèo cao cũng mặt dày tới cửa cầu hôn.”

“Sau đó để anh Liễu giả vờ bị làm khó một hồi, để họ Tưởng tự mình đứng ra, lấy cớ là phải giữ đạo hiếu sợ làm trễ nải con gái nhà họ Liễu nên hủy hôn ước, như vậy người ngoài nghe cũng thuyết phục.” Thịnh Hoàn sớm đã lên toàn bộ kế hoạch.

“Việc này khó tránh có người nói ra nói vào. Chúng ta mặt ngoài chịu thiệt, để cho họ Liễu có thể diện, bọn họ nhớ ơn sau này sẽ càng dẫn dắt Phong nhi!”

Hai mẹ con người một lời ta một câu, hoàn toàn không cho người khác có chỗ xen mồm. Vương thị nôn nao muốn chết, chỉ hận đầu óc không linh động, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra lý do gì để phản đối. Minh Lan kiên quyết cúi đầu, không tiếp xúc ánh mắt với Vương thị. Đây thật sự là một việc hôn nhân tốt, chính là nàng giờ cũng không nghĩ ra chỗ nào không ổn.

Lão phu nhân quay qua, ánh mắt yêu thương nhìn Trường Phong. Dù gì thì cũng là chính mình nhìn lớn lên, cũng mong cho thằng bé sống một đời trôi chảy. Người xuất sĩ từ họ Liễu không ít, dù chức quan không cao thì ít nhiều cũng có năng lực, tương lai Trường Phong cũng coi như có chỗ dựa.

Thịnh Hoàn lớn giọng bảo anh ta rập đầu lạy cảm ơn lão phu nhân.

“Cháu trai bất hiếu, lại làm phiền bà nội, để bà nội lớn tuổi như vậy còn phải vì việc kết hôn của cháu mà vất vả, cháu thật sự áy náy.” Trường Phong nói chuyện lúc nào cũng êm tai, đỏ mặt ngượng ngùng giống như bé gái.

Lão phu nhân cười ha hả: “Có thể cưới được vợ hiền cho cháu, ta có chạy hồng chân già này thì cũng là tình nguyện.”

Cả nhà trêu chọc Trường Phong thêm vài câu, Thịnh Hoàn liền bảo anh ta trở về nhà đi học.

Trường Phong mặt đỏ như ráng chiều, gò má như hoa đào, mắt lại hiện ra mấy phần u oán cùng buồn khổ. Anh ta cũng không dám nhìn trường bối, chỉ là trước khi rời đi nhìn Minh Lan một lúc. Minh Lan còn đang quay về phía Thịnh Hoàn cùng lão phu nhân gom góp lời lẽ lớn tiếng

chúc mừng, đột nhiên thấy ánh mắt Trường Phong như vậy trong lòng nàng bỗng hẫng một thoáng.

Nàng hiểu ý của Trường Phong, có điều nàng cũng không dám nói ra.

Trường Phong rời đi, lão phu nhân cùng Thịnh Hoàn tiếp tục bàn luận chuyện kết hôn, càng nói càng hợp ý. Minh Lan nhìn sắc mặt Vương thị đen thui, đoán là trong lòng bà ta đang vô cùng không thoải mái, quay qua kể với bà ta ít chuyện thú vị ở nông thôn, cái gì mà bắt thỏ rừng, bẫy chim tước, tắm suối nước nóng...

Vương thị dần dần thấy hứng thú, hỏi: “Thôn trang suối nước nóng kia ở Tây Sơn sao? Nghe nói đó là nơi phong thủy tốt, trời êm nước dịu, nhất là có thể điều hòa thần kinh lưu thông khí huyết, tắm suối nước nóng còn có thể chữa bệnh, chị cả con thân thể không tốt...” Bà ta dài giọng ra.

Minh Lan rất hiểu chuyện, lập tức cười nói: “Phu nhân nói đúng lắm, con đã sớm nghĩ đến, con nhắc nhở bọn họ dọn dẹp thôn trang rồi, sau này chờ thân thể chị cả tốt hơn, con xin mời chị cả đi đến thôn trang suối nước nóng nghỉ hai ngày, còn có lão phu nhân mới cả phu nhân nhà mình nữa. Tiếc là chị Năm đang mang thai, không tiện ngâm suối nước nóng.”

Vương thị thấy Minh Lan dịu ngoan nghe lời, trong lòng rất thoải mái, lại nói: “Ta biết con ngoan ngoãn, chúng ta trong kinh chỉ có mấy người họ hàng, con lập gia đình cũng không thể quên dì Khang, cũng để cho dì con thơm lây...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe cạch một tiếng, lão phu nhân nặng nề đặt chén trà trên trường kỷ, mặt như sương lạnh: “Con gái đã gả đi là người

nhà người khác. Hoa Lan thân thể không tốt, cần điều trị thì thôi không nói, bảy cô tám dì nhà mẹ đẻ như ong vỡ tổ đến thôn trang họ Cố là muốn làm cái gì? Muốn ăn bám hay tống tiền? Nhà họ Thịnh không cần mặt mũi nữa sao?!”

Thịnh Hoành xưa nay yêu nhất là thanh danh, vừa nãy nghe Vương thị nói không cảm thấy có vấn đề, giờ lại cảm thấy không thích hợp.

Sắc mặt Vương thị cực kỳ khó coi, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chẳng phải là chuyện nhỏ tí sao, giờ con bé Minh Lan nở mày nở mặt rồi, còn không định giúp đỡ nhà mẹ đẻ một chút...”

Lão phu nhân cười lạnh vài tiếng, nhìn chăm chăm Vương thị chậm rãi nói: “Kết hôn giờ mới được bao nhiêu tháng, chỗ Hoa nhi, chị với vợ thằng Bách, còn có con bé Như kia nữa, trước sau con bé đã đưa bao nhiêu lễ sang! Mấy tấm da hồ ly trắng kia, đồ ăn trang phục, tôi nhẫn nhịn không nói, chị tưởng nhật được ngoài đường, còn hận không thể kiếm nhiều hơn mới tốt hả?”

Ngay trước mặt con mà bị quở trách, Vương thị cực kỳ xấu hổ và giận dữ, mà bà ta cũng nghe ra lão phu nhân tức giận nên không dám cãi lại. Minh Lan cung kính đứng lên, đoan chính đứng một bên. Nàng không muốn nói hộ một chút nào. Mấy người nhà họ Thịnh thì thôi, dì Khang kia nàng chỉ hy vọng ít gặp bà ta càng tốt, mỗi lần gặp là lại bị trách mắng một hồi. Nàng cũng không phải là M, bị tát má trái còn gờ má phải ra.

Trong phòng yên lặng như tờ, lão phu nhân chậm rãi quét mắt qua vợ chồng Thịnh Hoành, dường như có thâm ý nói một câu: “Như Phong nhi hôm nay, nếu là việc hôn nhân tốt, tôi dù có kéo bộ xương già này cũng đi thu xếp! Họ Cố thì sao? Ao sâu nước đục tranh đấu gay gắt, việc hôn nhân này trước kia cũng không phải là tôi vừa ý.”

Câu này nói xong trán Vương thị đổ mồ hôi, Thịnh Hoành thầm kêu khổ.

Lão phu nhân liếc nhìn Minh Lan cúi đầu đứng ở một bên, chỉ thấy nét cằm cứng ngắc, trong lòng bốc lửa, cao giọng nói: “Minh nhi là đứa lười nhác tự tại, nên tìm một gia đình đơn giản, họ Cố kia có bao nhiêu người, Minh nhi mới mấy tuổi đầu, còn nhỏ đã kết hôn lại không có trường bồi tri kỷ trông coi, khắp nơi đều không hiểu ngọn ngành, cất giọng sống qua ngày, không biết ngày nào lại mắc phải sai lầm, bản thân còn không tự lo được! Chân còn đứng chưa vững đã có người muốn ‘thơm lây’?”

Vương thị mặt phát sốt, Thịnh Hoàn nhìn chòng chọc bà ta một lúc, không phải con gái ruột nên không đau lòng? May là việc Trường Phong là ông ta tự mình thu xếp, nếu không còn không biết thành ra cái gì.

Minh Lan đỏ viền mắt, cố nén không để nước mắt rơi xuống. Nàng hiểu đây là lão phu nhân giúp nàng ngăn lại, tránh cho Vương thị ba ngày hai bữa lại đòi cái này cái kia. Nàng gắng sức chớp mắt hai cái, để nước mắt tràn ra khóe mi, ngẩng đầu đến bên lão phu nhân cười: “Lão phu nhân đau lòng con, sợ con dọn hết đồ nhà chồng về nhà mẹ đẻ, để con cho người mang trở về.”

Lão phu nhân không nhịn được cong khóe miệng. Minh Lan kéo tay bà ngọt ngào dỗ dành: “Chẳng qua là mấy ao nước nóng, người khác thì thôi, chúng ta người trong nhà tất nhiên là đi được. Đến lúc đó con giúp lão phu nhân với phu nhân ấm lưng xoa bóp vai, tay nghề của cháu lão phu nhân rõ ràng nhất, khi ấy đừng thoải mái đến mức không muốn lên khỏi ao là được.”

Lão phu nhân bị nàng lắc lư đến choáng váng, giơ tay nhéo nàng một cái, mỉm cười lườm nàng một chút. Minh Lan quay sang Thịnh Hoàn, vẻ mặt chăm chú, giọng điệu nghiêm túc: “Con gái tuy có tâm tận hiếu nhưng nam nữ khác biệt. Cha vẫn nên chờ tay nghề anh trai cùng con rể thôi, chẳng qua là con phải nhắc nhở ngài một câu, con rể Sáu kia của ngài có thể kéo cung nặng ba trăm thạch, cả hai tay đều có thể kéo nỏ, ngài phải cẩn thận một chút.”

Vẻ lo lắng của Thịnh Hoành không còn, không nhịn được bật cười lên chỉ vào Minh Lan lắc đầu liên tục: “Con bé này!”

Lão phu nhân lại vui vẻ, giang tay ôm cháu gái vào trong ngực vỗ mạnh mấy cái: “Còn biết lắng lời!”

Cười đùa một trận, Thịnh Hoành cùng Vương thị xin cáo lui, trong thính đường chỉ còn lại hai bà cháu. Lão phu nhân chậm rãi thu lại nụ cười, lập tức rời khỏi giường la hán, lôi kéo Minh Lan vào bên trong nhà.

“Nói đi, phủ Cố xảy ra chuyện gì?” Vẻ mặt lão phu nhân nghiêm túc nhìn chăm chăm Minh Lan, “Con là do bà nuôi lớn, trong bụng có mấy khúc ruột bà còn không rõ sao, ít nói nhảm đi!”

Minh Lan biết không gạt được, đơn giản là nói thật từ đầu tới đuôi, hết hai lần rót trà mới coi như xong.

“Vì lẽ đó còn muốn trở về trốn hai ngày?” Giọng lão phu nhân cao lên, ánh mắt giống như đang nhìn đứa cứng đầu cứng cổ.

Minh Lan then đỏ mặt, ấp úng: “...Chính là nghĩ lại, con cũng biết, như vậy không ổn.”

“Coi như con còn không ngốc!” Thịnh lão phu nhân tức giận liếc nàng một cái.

Minh Lan vuốt tóc, cúi đầu xin lỗi.

Lão phu nhân kéo Minh Lan qua, chậm rãi nói: “Con nói thật đi, con có thấy chồng mình làm việc không ổn thỏa? Trong lòng không đồng tình, vì thế không muốn ở chỗ đó chờ, có phải không?”

Ánh mắt Minh Lan trong veo, nhìn mắt lão phu nhân một lúc rồi mới lắc đầu khẽ nói: “Không, kỳ thực con cảm thấy chàng làm không sai.”

Mắt lão phu nhân ánh lên, Minh Lan tựa đầu vào vai lão phu nhân, gần từng chữ: “Những người kia, tuy rằng khóc lóc rên rỉ mình đáng thương, nhưng con biết, bọn họ còn lâu mới đến đường cùng. Đình Diệp trong lòng nghĩ cái gì, bọn họ kỳ thực rất rõ ràng, đơn giản là hai chữ ‘lẽ phải’, nhưng bọn họ một mực không nhắc tới một câu.”

“Đình Diệp vẫn chưa muốn giết chết bọn họ, bọn họ chẳng qua là không nỡ bỏ vinh hoa phú quý mà thôi. Vừa muốn ý vào thế của Đình Diệp, tiếp tục hưởng tôn quý, lại không thật lòng ăn năn những năm tháng kia bạc đãi Bạch phu nhân và Cố Đình Diệp. Bọn họ khóc lóc ỉ ôi vô lại, chính là vì muốn bức Cố Đình Diệp mềm lòng, buông tay cho bọn họ qua ải này.”

Minh Lan hơi thất thần, “Con muốn trốn ra ngoài, chỉ là...” Ghét phiền, không muốn xông pha chiến đấu.

Lão phu nhân từ ái vỗ về tóc nàng, giọng nói già nua như sợi bông được mặt trời sưởi ấm: “Con thông minh, nhiều việc bà không cần nói, trong lòng con hiểu rõ là được, sau khi trở về lại tiếp tục sống tốt thôi.”

Minh Lan ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, ôm cổ lão phu nhân, nặng nề đáp một tiếng ‘vâng’.

Ngày hôm đó nàng ở lại Thịnh phủ ăn một bữa, thoải mái ngủ trưa, ý chí chiến đấu sôi sục trở về Trường Viên.

Điều chỉnh suy nghĩ xong, Minh Lan thoải mái tâm tình hơn rất nhiều, hết sức săn sóc hầu hạ Cố Đình Diệp thay y phục rửa mặt, cơm tối vẫn như mọi khi đặt bên trong đình viện mát mẻ, cho lùi hầu hạ xung quanh, chỉ còn hai vợ chồng nâng chén rượu.

“Tôi còn tưởng em ở lại bên đó?” Khóe miệng hần mím cười,

Minh Lan rung đùi đắc ý: “Bà nội nói, em với chàng là châu chấu buộc chung một sợi thừng, chàng muốn giết người phóng hỏa, em liền giúp

chàng hủy xác xóa vết.”

Lông mày anh tuấn của Cố Đình Diệp khẽ nhướng lên, nâng chén đưa về phía trước cười vang: “Bà cụ thật là có kiến thức.”

Nâng chén rượu lên cạn sạch, đặt chén xuống, Cố Đình Diệp vui vẻ lại nói: “Còn hôn sự của anh Ba em nữa, cũng không tệ. Liễu Minh người này có vẻ như cương trực không biết thời thế, thực ra là kiểu bên ngoài chính trực bên trong khéo léo, những năm này kinh đô cùng những vùng lân cận tình hình lộn xộn, Đại Lý tự rơi bao nhiêu đầu, ông ta có thể bình an đến giờ coi như cũng là có khả năng.”

Minh Lan lại không thấy lạ, cái này gọi là nguơu tầm nguơu, mã tầm mã, tại sao Thịnh Hoành ở công bộ đợi không hai ngày, sau đó lại cùng Lô lão đại nhân Thượng thư Công bộ “hẹn không gặp nhau sớm”, về bản chất bọn họ là cùng một loại người.

Vốn là Lô lão đại nhân đã định cáo lão khi đang giữ chức Công bộ Thượng thư, ai biết đụng phải biến loạn, lúc này mới thuận tiện vào nội các, mà nếu không có gì ngoài ý muốn, Thịnh Hoành dự định lấy Lô lão đại nhân làm tấm gương học tập.

Cùng giao hảo với Thịnh Hoành nhiều năm như vậy, Minh Loan đoán chừng đại nhân Liễu Minh cos(cosplay á)Hải Thụy cũng có hạn.

“Hôn sự này không tệ, sao em lại có bộ dáng như vậy?” Cố Đình Diệp nhìn Minh Lan dường như đang có mấy phần bùi ngùi, “Chẳng lẽ anh Ba em không muốn?”

Minh Lan: “Sao lại không muốn? Có điều vị cô Ba họ Liễu này tướng mạo hơi giống bà cô.”

Cố Đình Diệp nghe ra chút hứng thú, nhìn Minh Lan một lúc: “Phẩm chất, tướng mạo đều giống?” Trong đầu hắn nhanh chóng hiện ra một

gương mặt không tính là rất đẹp.

“Rất giống.”

Không phải nói cô ba Liễu xấu ma chê quỷ hờn, mà là... Ho khan một cái, Minh Lan mỗi lần nhìn thấy chị ta sẽ nhớ tới thời học cấp ba, cô giám thị trung học phổ thông năm đó, đội tóc giả, tóc lại cuốn bằng trâm cài cao quý.

Cố Đình Diệp sáng mắt hỏi: “Anh Ba em có biết?”

“Đương nhiên biết.”

Nữ quyền hai nhà thường qua lại, dù Trường Phong không nhớ rõ dáng vẻ khi còn bé của cô Liễu, Như Lan thì lại hiếm khi gặp một tiểu thư khuê tú có dáng vẻ bên ngoài khác xa chị ta như vậy, mỗi lần làm khách ở nhà họ Liễu về đều hận không thể dùng loa công suất lớn phát sóng trực tiếp.

Minh Lan ánh mắt u buồn, “Vì lẽ đó, anh Ba của em cao hứng đến mức cơm cũng ăn không vào.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Phương Châm Chỉ Đạo Sinh Con: Sống Đến Già, Sinh Đến Già

Xét thấy phải trường kỳ kháng chiến cùng phụ nữ trẻ em nhà họ Cố, đêm đó tắt đèn buồng trưởng xong, Minh Lan nghiêm túc cự tuyệt các thể loại khiêu khích của người nào đó, kiên quyết quay lưng về phía hăn, ôm chần ngủ theo tư thế con tôm, cả đêm say giấc tới tận hừng đông. Cố Đình Diệp vừa bực vừa buồn cười, hăn ta cũng chẳng phải là thèm khát lắm, chỉ ôm bả vai nàng rồi ngủ.

Hôm sau trời vừa sáng, Minh Lan phát hiện chần trong lồng ngực đã được thay bằng một cánh tay cường tráng, trên bụng đặt cái chân quen thuộc, nàng xoa mắt một hồi rồi dùng tay chân đẩy tỉnh người kia, thường thì những ngày không cần lâm triều, Minh Lan đều cố gắng cùng rời giường với hăn, dùng bữa sáng rồi tiễn hăn ra cửa.

Rửa mặt một hồi, đang soi gương, Cố Đình Diệp từ trong tịnh phòng ra, trên mặt có vẻ kỳ quái phất tay cho hầu gái đang dọn dẹp bên trong, sải bước đến trước mặt Minh Lan, vén ống tay áo lên, con mắt trêu trọc dán vào Minh Lan: “Em muốn ăn chân giò, nói với tôi là được, cần gì phải như vậy?”

Trên cánh tay cường tráng màu nâu nhạt hiện lên ba vết răng tròn vành vạnh xếp chính tề, ba dấu răng giống như đang há miệng cười cợt Minh Lan.

Minh Lan chợt dạ, nàng hoàn toàn không nhớ chút nào, cũng không muốn tự nhận mình thêm ăn chân giò, nhắm mắt nói “Cái đó... trước trận chiến chẳng phải là nên tế lễ sao? Cái này, dấu răng này là thể hiện quyết tâm của em.”

Cố Đình Diệp vốn muốn tha cho nàng rồi, ai biết người kia lại còn ngoan cố ngụy biện như vậy, còn mạnh miệng chống chế nữa. Hắn nheo mắt, ra vẻ sùng sộ lên: “Nói hay lắm! Tôi đây cũng thể hiện quyết tâm.”

Cuối cùng, Cố Đình Diệp đặt cánh tay bên cạnh vai của Minh Lan, chỉ thấy hai dấu răng tròn cân xứng cạnh nhau, có vẻ rất hài lòng. Minh Lan ôm bả vai mềm như đậu hũ oan ức nhìn người kia, dùng ánh mắt lên án: oa oa oa, người xấu, người ta đang ngủ là vô ý, chàng là cố ý.

Mặt bánh bao của nàng ủ rũ chọc cho Cố Đình Diệp cười vui vẻ, ôm nàng thân mật một hồi lâu, tay sờ loạn một trận, suýt nữa đốt lửa, kết quả là không đủ thời gian ăn điểm tâm sáng, người kia chẳng còn cách nào đành nhét qua loa hai miếng xiu mại vào miệng rồi bước ra khỏi cửa. Ra đến trước cửa Minh Lan còn có lòng tốt đem theo khăn ra lau chùi miệng cho hắn, người kia lại còn cố tình cọ râu vào bên mặt nàng, Minh Lan né không kịp, bị hắn quệt đầy vụn đồ điểm tâm lên đầy mặt.

Đan Quất bê chậu nước, tiếp tục hầu hạ Minh Lan rửa mặt, đốt hương cao hoa, mặt lộ vẻ tức giận, miệng còn lẩm bẩm mấy câu có ý trách cứ. Thôi ma ma ngồi một bên lại cười đến mặt đầy nếp nhăn, trừng Đan Quất một chút: “Con nhóc biết cái gì! Không cho nói bừa.”

Tân hôn ngọt ngào như mật thế này mới tốt. Hồi trước nhìn Minh Lan rầu rĩ không vui, cứ nghĩ đến Cố Đình Diệp là tâm trạng không tốt, Thôi ma ma lo lắng trong lòng biết bao. Giờ thấy hai vợ chồng càng ngày càng tốt đẹp, bà ta mới yên tâm.

Đến lúc người phủ hầu tới liền phát hiện Minh Lan không giống hôm trước, thái độ càng hòa nhã hơn!

Ngồi nghe các vị nữ quyến kể khổ, Minh Lan tỏ vẻ đồng cảm sâu sắc, đồng thời lạc quan động viên bọn họ ‘đương nhiên sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng’ (sẽ không rơi đầu), sau đó thoải mái xử lý việc nhà, hoặc là hỏi han quản sự, hoặc phân phát lương tháng.

Trong lúc này còn mở kho đồ hai lần, lần đầu tiên là lấy vài miếng da tốt, danh mục quà tặng thêm vào cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cho người đem đi quý phủ của Bạc lão tướng quân chúc mừng gia đình mới có thêm con gái. Họ Bạc xưa nay khiêm tốn, đoán là lễ tằm ba ngày cũng không làm lớn.

Lần thứ hai mở kho là để cất mấy đồ này nọ vào.

Từ sau tiệc mừng phủ mới xong, Minh Lan cuối cùng cũng hiểu ngồi ở vị trí cao thật là tốt, mấy ngày hôm nay nàng lần lượt thu bảy, tám lần hậu lễ. Có bộ hạ cũ của Cố Đình Diệp, giờ đi nhậm chức ở địa phương, hàng năm mùa đông mùa hè hoặc lễ tết sẽ đưa ‘quà quê’ tới, cũng có cấp dưới hiện giờ của Cố Đình Diệp đưa ít đồ ‘chúc mừng’, còn có họ hàng bản đại bác bảy lần không tới, càng nói ra càng không rõ ràng.

Những chuyện như vậy Minh Lan cũng không xa lạ, chỉ có điều lễ trước kia họ Thịnh đưa tới các vị chú họ bác họ xa, không tính là đứt lót nhận hối lộ, chẳng qua chỉ là giữ tình cảm, hy vọng gia đình người ta chỉ dẫn mình một hai điều. Nhà người ta cũng chưa hẳn đã ham muốn ít đồ tốt này nhưng chút hành động cung kính này chứng tỏ mình ‘hiểu biết thức thời’, không phải loại chăm chăm mong ngóng chỗ tốt cũng không phải loại yên lặng giả bộ hồ đồ.

Mà bây giờ, tình hình ngược lại, Minh Lan thành người thu lễ. Thời gian nàng trở thành giai cấp đặc quyền kéo dài còn chưa lâu, đối với chuyện nhận quà tất lễ dĩ ngẫu này khá là không quen thuộc.

“Phục đại nhân khách sáo.” Minh Lan cầm trong tay tờ danh mục, mỉm cười nói chuyện với vị ma ma trước mặt, “Lão Phục cùng lão hầu gia quá cố nhà tôi cùng trải qua đao thương, giao tình đã lâu, không cần khách khí như vậy.”

“Phu nhân nói rất đúng.” Vị ma ma kia khoảng chừng ba mươi tuổi, trang phục nhìn rất có thể diện, cung kính hành lễ: “Lão thái gia nhà chúng tôi thân thể không tốt, không đi lại nhiều, những năm vừa rồi phai nhạt tình cảm cũ... lão thái gia năm xưa có nói tiền đồ đồ đốc sau này nhất định sẽ tốt đẹp, bây giờ xem ra quả đúng như vậy. Có con trai như thế, lão thái gia cũng cao hứng thay cho lão hầu gia quá cố.”

Minh Lan cười cười, nhìn về phía Bình nhị phu nhân cùng Chu thị đang ngồi bên cạnh, thấy sắc mặt hai người đó hết sức khó coi.

Mấy ngày nay, những nhà trước kia qua lại thân thiết với phủ Ninh Viễn hầu cũng dần dần xoay hướng gió, Cố Đình Diệp thương lượng một hồi lâu cùng Công Tôn Bạch Thạch, những gia đình bị liên lụy có thể giúp thì sẽ giúp, nhà nào gieo gió gặt bão thì cự tuyệt từ ngoài cửa.

Vị lão thái gia này cùng Cố lão hầu gia vốn là đồng liêu, gia đình cũng là đời đời tướng môn, trong trận phong ba vừa rồi cũng không thể tránh khỏi bị dính phải đuôi bão.

Lại nói thêm vài câu khách sáo, Minh Lan bảo vị ma ma cầm theo được liệu cùng đồ bổ dưỡng về.

Quà đáp lễ cũng rất phải chú ý, nếu lễ người ta đưa tới lập tức trả về nguyên vẹn, ý là ‘đừng đến phiền tôi, tôi với anh không quen’, nếu nhận lễ vật xong đáp lại phần quà có giá trị tương đương, ý tứ chính là ‘cám ơn anh nhớ thương, nhưng chúng ta vẫn nên duy trì chút khoảng cách đi’, nếu giống như bây giờ, chỉ trả quà cho có lòng thì biểu thị đồng ý tiếp nhận thiện chí của đối phương.

Còn loại dừng dừng nhận lấy không cần khách khí thì hoặc là thông gia tốt quan hệ thân mật, hoặc là quan hệ người thân trong nhà sẵn sóc lẫn nhau, nếu không thì chính là có nguyên nhân đặc thù khác, nói tóm lại, cũng là bổ sung lợi ích cho nhau.

Tiền khách đi, Minh Lan rất hài lòng với biểu hiện của mình, cảm thấy từ khi kết hôn xong học hỏi được không ít điều mới.

Không để ý tới lời lẽ châm chọc của Bình nhị phu nhân, Minh Lan thân thiện bắt chuyện mời Chu thị nếm thử món điểm tâm mới: “Đây là bánh sữa phương bắc vừa đưa tới, nghe nói người phương Bắc ăn luôn, chị cảm thấy vị hơi đậm đà, bèn làm thành món điểm tâm, hương vị còn thơm ngon hơn.”

Chu thị mặt cứng ngắc cầm món điểm tâm chặt vật nếm, Bình nhị phu nhân căn môi: “Em dâu thật sự là nhàn hạ thoải mái quá, chú bác anh em mình đều sắp rơi đầu, em còn không mặn không nhạt như vậy, cũng không biết tâm địa làm từ cái gì!”

“Nói hay lắm, tâm địa của em đúng là chẳng giống nữ tử bình thường trên đời.” Minh Lan chậm rãi xoay đầu, môi mỉm cười nhạt nhẽo: “Chị dâu Hai nói đến mức này rồi, em hôm nay cũng nói một câu từ đáy lòng cho xong.”

Minh Lan chậm rãi vượt phẳng quần áo, nhìn chị ta: “Chuyện bên ngoài em là người tuân thủ nữ tắc cũng không thể chỗ vào được, những điều nên nói em đều nói, nên làm đều đã làm. Nếu Nhị gia nhà em có dẫn đo hoặc suy tính khác, lẽ nào em còn có thể ép buộc hay sao?”

Bình nhị phu nhân tức giận, Minh Lan nghiêm mặt nói: “Nói cho cùng, dù sao cũng là xuất giá tòng phu, thuyền theo lái, gái theo chồng, dù có vì nhà mẹ đẻ thì ở trước mặt chồng cũng phải nhẫn nhịn. Chị dâu đi hỏi bên ngoài thiên hạ một chút, có ai đã gả rồi sẽ vì người bên ngoài mà đối

ngịch cùng vị hôn phu của mình? Em biết lời này không êm tai, nhưng nói ra đạo lý phần lớn không êm tai.”

Bình nhị phu nhân cũng hiểu ở trong lòng, chị ta cãi không lại, miệng há ra ngậm vào mấy lần, vừa định mở miệng, Minh Lan liền mỉm cười nói tiếp: “Có lẽ chị dâu có dũng khí này nhưng Minh Lan vào phủ chưa tới nửa năm, dưới gối còn trống trơn, chỉ có thể cẩn thận an phận làm người, tuyệt không dám vượt qua lời trề nửa bước, mong chị dâu thứ lỗi.” Nói xong còn cười khổ hai lần, tỏ vẻ mình bất đắc dĩ.

Từ chối mà không đắc tội người ta mấu chốt chính là thái độ phải ôn hòa, nguyên tắc phải kiên định, phải giải thích rõ ràng, phải nói rõ chỗ khó của mình, không thể làm gì được, chính là ý trời đó. Bọn họ là chị em dâu, đoán chừng sau này không thể không gặp lại, vẫn nên ôn hòa một chút mới được.

Huống hồ nói đã đến mức này, cũng không thể nói thêm gì nữa, bọn họ dây dưa cũng chỉ có hạn, tính toán khoảng chừng mấy ngày tới bọn họ sẽ không đến nữa, cũng được yên tĩnh.

Minh Lan lại nheo mắt cười tiếp tục mời mấy người uống trà ăn điểm tâm, có việc thì làm việc, không có việc thì ôm cái giỏ đồ may thêu làm chút việc may vá, thể hiện ra mình là người rất hiền lành. Bọn họ cuối cùng cũng không thể xông lên đánh cho nàng một trận, cứ để nước đổ đầu vịt như vậy là được.

“Thêu thật là tỉ mỉ.” Vẫn là Chu thị biết nhìn sắc mặt, đến bên cạnh Minh Lan giơ cái yếm lên khen: “Chà chà, nhìn xem hoa thêu này, đường may này, thật là đẹp quá.”

Minh Lan hơi đỏ mặt nhẹ nhàng vờ sợi chỉ: “Chị cả nhà mẹ đẻ em cho người nhả muốn tìm em có việc, em định sáng mai qua, món đồ này còn mấy đường thêu nữa, làm nhanh rồi đem đi luôn.”

Chu thị hơi ngạc nhiên rồi lại đổi sắc mặt như thường, cười trêu nói: “Ai nha, cuối cùng vẫn là chị ruột mình, không biết Hiền nhi nhà em có phúc mặc đồ may tốt như vậy không.” Mắt đảo một vòng, nhìn chăm chăm Minh Lan còn thêm một câu: “Thay trẻ con nhà người ta làm đồ, vẫn không bằng làm đồ cho chính mình, không biết bao giờ chị sinh một đứa vậy?”

Minh Lan đỏ ửng mặt, khoe miệng mỉm cười mặt e thẹn, ‘nhẹ nhàng’ đẩy Chu thị một cái: “Ôi! Ghét quá, em, em, em thật là! Sao lại có người như vậy...”

Chu thị không để ý đề phòng, lão đảo một cái suýt tí nữa ngã từ trên ghế xuống, cánh tay bị va đau đến nổi đom đóm mắt.

...

Ngày tiếp theo đi phủ Trung Cần bá, Minh Lan kể lại chuyện này cho Hoa Lan, trêu chọc làm chị cười gập cả người, nằm trên giường giơ ngón tay chỉ trán Minh Lan: “Con bé này! Lớn vậy rồi còn như trẻ con! Vờ vịt như vậy vui vẻ sao?”

Minh Lan dừng dừng như không lắng đầu: “Mấy ngày nay bị bọn họ hành hạ quá chừng, còn không cho em đòi lại chút vốn à, đối với bọn họ em chỉ trộm vui vẻ thôi, nếu đối là chị Năm sợ là khua chổi múa dao rồi!”

Hoa Lan cầm khăn che miệng cười đến run rẩy cả người.

Minh Lan cẩn thận nhìn chị, Hoa Lan thật sự là có sức sống, tuy rằng thân thể vẫn hơi gầy nhưng nét mặt dễ chịu, vẻ lo nghĩ không còn, thần thái nhẹ nhõm, tựa như được thấy lại cô cả nhà họ Thịnh cao quý kiêu hãnh lại không buồn lo thuở ấy.

Khó khăn lắm mới ngừng cười, Hoa Lan gọi người bưng lên một mâm điểm tâm đầy: “Đây, mau nếm thử, Thúy Thiên đã lâu không làm rồi.”

Bánh ngọt hình hoa nho nhỏ làm bằng bột đậu màu đỏ, trái cây tẩm mật ong vàng ruộm, ngó sen nấu với gạo nếp và đường đỏ mềm mềm dai dai, còn có đậu nấu sữa trắng tròn ngọt ngào, Minh Lan nếm thử ngay, cảm nhận hương vị thơm ngon quen thuộc rồi than thở: “Bà nội vẫn thương chị cả nhất, đưa Thúy Thiên là đứa học trò giỏi nhất của Phòng ma ma cho chị, từ khi rời nhà mẹ đẻ, đã lâu em không được nếm hương vị này.”

Thúy Vi đứng ở một bên giả vờ giận dỗi: “Hóa ra cô chủ ghét bỏ mấy đứa bọn em, thôi, chị Thúy Thiên ơi, hay là chị với em đổi chỗ đi, tránh cho cô chủ nhìn bọn em ngứa mắt!”

Thúy Thiên che miệng cười, Hoa Lan chỉ vào Thúy Vi cười nói: “Con bé này, ai chả biết cô chủ nhà em đối xử rộng lượng với người hầu, em đã được lợi lại còn ra vẻ!”

“Chị Thúy Thiên ơi!” Tiểu Đào đứng cạnh nhìn thấy mấy món tráng miệng quen thuộc kia cũng hơi động lòng: “Cô chủ nhà em tốt như vậy, hay là chị sang đây đi!”

Thúy Thiên tính tình dịu dàng, cũng không tranh cãi gì, chỉ đứng bên cạnh Hoa Lan, giọng nói mềm mại: “Chị lớn lên cùng với cô chủ, đã nói là cả đời sẽ hầu hạ cô chủ, dù cô chủ có đánh mắng đuổi chị, chị cũng tuyệt đối không bỏ đi.”

Minh Lan ra vẻ đỏ mắt, chép miệng một hồi. Hoa Lan dù không nói ra nhưng trong lòng lại đắc ý, lại nói thêm mấy câu, bảo Thúy Thiên dẫn Thúy Vi cùng Tiểu Đào ra ngoài ăn điểm tâm.

“Chị cả gần đây có vẻ không tệ nhỉ!” Minh Lan bỏ điểm tâm vào miệng, cười sâu xa: “Cách làm đồ ăn này phức tạp, nguyên liệu rắc rối, cần dùng một đồng nồi niêu bát đĩa, đoán là chị cả có phòng bếp riêng rồi?”

Hoa Lan mở to đôi mắt xinh đẹp, nhìn Minh Lan ăn mà miệng dính đầy bột, cười lau khóe miệng cho nàng: “Phòng ma ma lớn tuổi, chị biết em

không tiện phiền bà, sau này muốn ăn món điểm tâm nào nói với chị, cho người đưa tin là được, chị bảo Thúy Thiên làm đưa sang.”

Minh Lan vui vẻ tựa sát vào: “Vẫn là chị cả thương em!”

Hoa Lan cười vui vẻ như hoa mùa xuân, giúp Minh Lan vuốt tóc mai: “Con bé ngốc!”

Giang sơn dễ đổi, nàng hiếu tính tình Hoa Lan nhất, là loại tính cách của chị cả, thích quan tâm em nhỏ dịu ngoan, có cảm giác đạt thành tựu khi được chăm sóc người khác, so với giúp cho chị việc lớn thì như thế này còn làm chị cao hứng hơn.

“Cái kia...” Minh Lan nghĩ tới một chuyện, hết sức tò mò liền thử thăm dò, “Như thế nào?”

Lúc trước nghĩ ra ý xấu, giờ cũng chưa biết kết quả ra sao. Vừa nãy lúc đi vào Minh Lan có thoáng nhìn qua, thấy dì mới vào cửa xinh đẹp đoan chính, dù tuổi xuân tươi đẹp nhất đã qua nhưng vẫn còn vẻ mềm mại dịu dàng, chị ta không nhiều lời, lúc nói chuyện thủ lễ an phận đi theo phía sau Viên phu nhân nhưng nhìn cũng không quá mức khúm núm.

Hoa Lan liếc nàng một cái, biết trong lòng nàng nghĩ gì, lúc này mới đặc ý nói: “Kế đã thành.”

Phu nhân Thọ Sơn bá cũng không muốn kiếm về tiểu yêu tinh lăng lợ yêu kiều làm nhà cửa không yên. Bà tìm được dì Trương này, dù không còn vẻ trẻ trung xinh đẹp nhưng hiếu ý lại hiền lành, chưa kể lại còn không có đòi hỏi vô lí hay nói năng vô lễ, lời nói cử chỉ cũng có thể ra gặp người, lại tinh ý hiếu chuyện, săn sóc cẩn thận, đối đãi với người dưới đều hiền lành từ ái. Tâm tình Trung Cần bá khô hạn đã lâu trong phút chốc lại giống như được thác nước Niagra tưới tắm.

Dì Trương xuất thân là người làng hoàng, lại do phu nhân Thọ Sơn bá tự mình cưới vào, Viên bá gia gặt đầu đồng ý, chính là quý thiếp điển hình. Viên phu nhân không ngăn được bà ta vào cửa liền muốn từ từ giày vò chị ta. Có điều Trương thị nói năng hành xử một mực không gây ra sai lầm gì, đối với phu nhân chính thất thì cung kính trước sau như một, dù có bị vả miệng phạt quỳ vô cớ, chị ta cũng chịu hết, sau đó buổi tối cho lão bá gia xem thân mình đầy vết thương.

Hỏi đến nguyên nhân xử phạt, Viên phu nhân cũng không nói ra được cái lý do gì, nói đi nói lại chỉ có một câu ‘vô lễ, chọc giận tôi’, không thể đưa ra được lời giải thích rõ ràng. Viên bá gia tức giận, kêu bà ta phạm tội ‘ghen tị’, phạm ‘thất xuất’, định tội còn nghiêm trọng hơn nhiều so với bắt nạt con dâu.

Chỗ chết người chính là Trương thị và lão bá gia gần như hàng đêm chui cùng ổ chăn, dù Viên phu nhân có học Dung ma ma dùng thần châm tuyệt kỹ thì buổi tối lão bá gia cũng phát hiện ra vết thương.

Ở từ đường hai đêm, Viên phu nhân đành chịu đựng nhẫn nhịn, không dám lại làm khó Trương thị.

Bà ta đành đi kiếm quả hồng mềm để nắn, lấy lý do con cháu Viên gia dần đông đúc, nhà không đủ chỗ ở, muốn xây thêm viện ở sân sau phủ bá, muốn mượn Hoa Lan ít bạc ‘quay vòng’.

Có điều Trương thị vô cùng thông minh, chị ta biết rõ muốn vững chân ở Bá phủ đương nhiên cần chỗ dựa, chỉ có sủng ái của lão bá gia là không đủ. Hơn nữa trước khi vào cửa, chị ta đã được phu nhân Thọ Sơn bá gợi ý, ngăn Viên phu nhân tùy ý bừa bãi, tránh cho nhà họ Viên mâu thuẫn.

Trước đây mỗi khi có việc như vậy, lão bá gia dù cảm thấy không ổn nhưng không chịu được Viên phu nhân khóc lóc kể lể bao nhiêu chỗ cần

dùng tiền, nói quá việc nhà khó khăn lên hàng trăm lần, khuấy đảo làm cho bá gia đau đầu một trận rồi cũng cho qua.

Hoa Lan dù cảm thấy không đúng nhưng cũng không dám đi tố cáo, ‘chê trách trưởng bối’ cũng là bất hiếu.

Có điều Trương thị thông minh hơn nhiều, chị ta chỉ nói ra nghi ngờ, phủ Trung Cần bá ít thu nhập không ổn định, điền trang, cửa hàng, bổng lộc, các hạng mục tiền ra vào đều rõ ràng, họ Viên xưa nay lại tiết kiệm, chưa bao giờ phung phí. Dù có thế nào thì những năm này cũng nên có chút lợi nhuận mới đúng, sao lại có chuyện muốn xây nhà mà không đủ bạc.

Ví dụ như một hộ gia đình, một năm thu nhập là mười vạn, bình thường tiêu năm vạn, nếu như trong mấy năm không có loại lễ mừng quy mô lớn (ví dụ như có phi tần của vua về thăm lại viện cũ), không có người bị bệnh nặng lâu ngày (Hoa Lan ốm đau và Viên Văn Thiệu đi quan hệ đều thuộc về hạng mục tự chi), không ăn bào ngư vì cá hàng ngày, nói tóm lại là không có khoản tiền nào đáng kể cần chi ra, như vậy thì dù tiêu như thế nào cũng không thể thiếu tiền được, không những vậy còn phải có tiền tích trữ.

“Thiếp thân vào cửa không lâu, không dám nói bừa, có điều hôm nay phu nhân nói rất gay gắt, giống như nếu mợ hai không lấy bạc ra thì chúng ta đều chết đói, chuyện này... đến cùng là làm sao.”

Lão Bá gia cũng đã từng ăn trái đắng, trong lòng kinh hãi, lại thêm gió thổi bên gối, ngày hôm sau lập tức đi kiểm tra sổ sách phủ bá.

Viên phu nhân sợ gần chết, đầu tiên là khóc rống om sòm một hồi lâu từ chối giao sổ sách ra, cứ như vậy càng làm người ta nổi lòng nghi ngờ. Cuối cùng lão bá gia lấy gia quy ra, buộc phải giao ra sổ sách. Vừa tra đã phát hiện ra hàng năm Viên phu nhân lại lấy ra không ít bạc, mới đầu chỉ nói là tiếp tế nhà mẹ đẻ, sau một hồi ép hỏi mới biết là anh trai chị dâu cầm đi ‘làm ăn’, đương nhiên là ‘chuyện làm ăn’ đều thất bại.

Viên bá gia suýt nữa thì tức muốn nôn ra máu, Viên gia bao năm nay cần kiệm, khổ cực tích cóp giờ lại bị thiếu hụt đi gần một nửa.

Nói ra, Hoa Lan vốn chỉ muốn cha chồng biết kinh tế phủ bá còn dư dả, về cơ bản là không cần cắt xén vốn riêng của con dâu, chẳng qua là do Viên phu nhân cay nghiệt gây khó dễ mà thôi. Hoa Lan vốn nghĩ, tra rõ xong lần này mình cũng được yên tĩnh một thời gian.

“Thật không nghĩ tới, mẹ chồng chị lại có gan lớn như vậy!” Hoa Lan cũng giật mình không thôi.

Cuối cùng xử phạt là: Viên phu nhân vĩnh viễn mất quyền quản gia. Sau này chuyện tiền bạc ra vào cùng quản lý sổ sách là do hai con dâu cùng quản, nếu có tranh cãi hoặc chuyện gì không quyết được thì đi mời dì Trương thông báo cho lão bá gia, nói chung là Viên phu nhân không được hỏi đến.

Đêm đó Viên phu nhân tóc tai bù xù ầm ỉ muốn treo cổ, còn lôi kéo hai con trai đến biện hộ cho mình, nói cái gì mà ‘không có công lao cũng có khổ lao’ vân vân, lão bá gia tức đến đau cả người: “Trước khi bà gả đến, của cái phủ Viên còn nhiều hơn so với bây giờ, bà đến cùng là khổ lao cái gì?”

Cuối cùng náo loạn lên, lão bá gia còn muốn mở từ đường: “Tôi cũng không cần cái bộ mặt già nua này nữa, gọi chú bác anh em đến, cho bọn họ nhìn xem bà có xứng với tổ tiên không! Đến lúc này muốn hưu hay là đi am ni cô, tính một lần luôn!”

Viên phu nhân giờ mới có chút sợ sệt, danh tiếng bà ta trong dòng họ không tốt, nếu thật sự mở từ đường thì cuối cùng chỉ còn đường chết.

“Em còn nghĩ sao khí sắc chị cả lại tốt như vậy.” Minh Lan hiểu rõ.

Hoa Lan cảm thấy ngày nay tinh thần rất tốt, đi đường cũng ngẩng đầu ưỡn cao ngực, tràn đầy sinh lực: “Giờ đến bác cũng không giúp mẹ chồng nữa!” Chị ấy cực kỳ đắc ý, xán lạn giống như mặt trời.

“Đó là đương nhiên.” Minh Lan không cảm thấy lạ, nói cho cùng Viên phu nhân đã làm lụn bại gia sản của cả gia tộc nhà họ Viên.

“Mấy ngày hôm nay hai người bên kia cũng đang giận dữ.” Hoa Lan chỉ chỉ phía đông, ý là nhà con cả họ Viên. “Anh cả trách chị dâu giúp đỡ mẹ chồng giấu diếm mọi chuyện, còn nói nếu không tra ra sợ là tương lai lúc anh ta tập vị, nhà họ Viên đã là cái xác không hồn!”

Hai anh em họ Viên dù một người có khả năng, một người tầm thường nhưng tình cảm cũng không tệ. Hơn nữa Viên Văn Thiệu nhiều lần nói rõ với anh cả là tự nguyện cần ít gia sản, tương lai sẽ dựa vào bản lĩnh của chính mình để lập nghiệp.

“Em nói, chị có nên để dì Trương đưa thêm hai đứa hầu gái qua.” Hoa Lan khẽ cắn môi đỏ, vẻ mặt cười xấu xa: “Cho bên kia náo nhiệt thêm một chút...”

“Đừng, tuyệt đối đừng!” Minh Lan vội vã đập tan kế sách của Hoa Lan: “Bên chị dâu cả của chị như hiện giờ đang rất tốt.” Nên duy trì chênh lệch số lượng vợ lẽ hầu nữ cách xa giữa hai phòng.

“Thật không?”

Vẻ mặt Hoa Lan hoài nghi, chị ấy giờ đang lúc bị kích thích, mười năm uất ức đè nén chỉ muốn phát tiết một lần.

“Chị dâu của chị cãi nhau với chị thì có lợi ích gì? Chị có thể béo thêm hai cân thịt sao?” Minh Lan nói khẽ, rất có dáng dấp của quân sư quạt mo, “Gây tổn hại cho người mà không có mục đích thì kiên quyết không làm! Hại người nhất định phải có lợi cho mình!”

Hoa Lan là người thông minh, một câu liền rõ ràng, tích tụ trong lòng không làm gì được.

Minh Lan nhìn cổ áo chị lộ ra xương quai xanh gầy gò, quả thực là đáng thương, trong lòng nàng thương cảm: “Ánh mắt chị phải nhìn xa, mẹ chồng chị chắc chắn là không chịu yên tĩnh, bà ta ăn quả đắng ở chỗ khác, sau này nhất định tìm chị trút giận, chị cũng không thể cãi lại. Giờ thân thể chị không tốt, nếu bà ta lấy làm cớ, lại cho anh rể cưới vợ bé thì sao?”

Hoa Lan chậm rãi gật đầu: “Không sai. Nếu mẹ chồng chị còn dám mở miệng thì nhờ dì Trương kể lại sự tình cho cha chồng! Hai đứa con trai, hai người con dâu, không thể bất công như vậy!” Chị đã chịu mười năm uất ức, giờ cuối cùng cũng coi như giữ được tâm của chồng, lại có hai con trai ở bên, dù sao cũng coi như có chút vị trí.

Nghĩ đến con trai, ánh mắt chị xoay một vòng, tóm lấy vạt áo Minh Lan nhỏ giọng hỏi: “Chị hỏi, em có tin gì chưa?”

Minh Lan bưng cốc trà thăm môi, nhìn sang Hoa Lan, chị gái này suy nghĩ chuyển hướng cũng quá nhanh đi, nàng bất đắc dĩ nói: “Em kết hôn mới hai tháng, sao nhanh như vậy.”

Chu kỳ của nàng dài hơn so với người bình thường, bốn mươi ngày một lần, số lần rụng trứng cũng sẽ ít hơn.

“Em đừng giả ngu!” Hoa Lan lườm nàng, đoạt lấy bánh ngọt trong tay nàng, “Em đã cầm sách của Hạ lão phu nhân rồi, giờ muốn như thế nào? Nói, đến cùng là muốn bao giờ sinh?”

Minh Lan biết không gạt được Hoa Lan, cười khố: “Vốn là định nửa năm sau mới sinh, nhưng hôm trước nghe bà nội dạy dỗ em một hồi, em nghĩ uống nốt thuốc đợt này rồi ngừng, khoảng chừng là mấy tháng thôi.”

Ý của Thịnh lão phu nhân là, dù có sinh cũng không chắc có con trai luôn, thế là đủ rồi, mau chóng mang thai thôi.

Hoa Lan hài lòng gật đầu “Em biết là tốt rồi! Phụ nữ đến cùng vẫn phải dựa vào con, em đừng có chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ỷ vào cậu Hai yêu thích nên hồ đồ.”

Minh Lan vô cùng oan uổng, giơ hai tay lên hô: “Nào có! Em đây là núi còn xanh lo gì không có củi đốt! Hạ lão phu nhân đã nói rồi, thai đầu tiên quan trọng nhất, phải cố gắng điều trị thân thể, lần sau sẽ thuận lợi hơn. Hồi đó em mới gả vào nhà họ Cố, ngoài sáng trong tối không biết có bao nhiêu hổ, chưa thể dọn dẹp sạch sẽ từ trong ra ngoài, người đến hầu hạ có tâm tư gì cũng không biết, đồ ăn có nguồn gốc từ đâu cũng không hiểu, em còn dám cả gan đi sinh em bé sao?”

Cứ trông kỹ thuật của Hạ lão phu nhân, ấy thế mà trước kia cũng không thể bảo vệ được tính mạng con nhỏ, đơn giản là ám tiễn khó phòng.

“Em đừng có khua môi múa mép!” Hoa Lan nhéo lỗ tai Minh Lan, mắt trợn lên: “Ít nói nhảm, mau mau đi sinh con trai!”

Minh Lan cứu lỗ tai của mình, nghiêm mặt nói: “Chị đừng nói em mãi, chị cũng phải cẩn thận điều trị thân thể, sức khỏe không tốt cái gì cũng không được. Nếu chẳng may làm sao chị yên tâm cho anh rể tái giá à? Chị yên tâm cháu trai cháu gái rơi vào tay người khác sao? Em về sẽ gửi đơn thuốc cùng dược liệu sang! Chị vẫn nên tự chăm sóc mình đã.”

Hoa Lan đổi sang nhéo mặt bánh bao của Minh Lan, cười mắng: “Được! Em giỏi! Em giỏi thì học Hạ lão phu nhân sinh một lúc bốn nam bốn nữ tổng cộng tám đứa đi! Chị làm chị nhưng sẽ thật sự phục em!”

Minh Lan cũng không đỏ mặt, nghiêm túc gật gù: “Không tệ, em cũng đang định học lão phu nhân, sinh con nhiều, đẻ con ngoan đây.”

Hoa Lan:...

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Truy Ngược Về Căn Nguyên : Cố Đình Diệp, Anh Cả Gọi Cậu Sang Thương Lượng

Minh Lan đoán chẳng sai, nàng càng tỏ ra mày ử mặt ê đứng ngồi không yên, nữ quyến phủ hầu sẽ như thấy được hi vọng, càng khóc lóc kể lể chất vấn, dây dưa không ngừng; nhưng nếu nàng bày ra vẻ ‘lợn chết không sợ nước sôi’, bọn họ lại chẳng có cách nào.

Khoảng chừng năm, sáu ngày tiếp theo, thế giới trở về yên ắng.

Cũng giống như lưu manh đùa giỡn thiếu nữ, vốn chỉ muốn tấy máy chân tay, nếu như thiếu nữ sợ hãi nắm chặt vạt áo, mắt long lanh nước, dáng vẻ như thỏ trắng nhỏ muốn hô hoán, không chừng lưu manh kia lại như được khuyến khích, lập tức nâng cấp độ chòng ghẹo. Nếu cô gái kia lạnh lùng phanh áo ra, vẻ mặt dữ tợn ‘thằng nhãi, có gan thì lên đi, nếu mày không lên đây được thì không phải chuẩn đàn ông’, có khi lại hù cho lưu manh bỏ chạy.

Minh Lan tự thấy mình vô cùng thông minh, bèn khoe khoang cách giải thích này với Cố Đình Diệp. Người kia cảm thấy hết sức hứng thú, lập tức đóng hết cửa vào, có tinh thần học tập nghiên cứu, yêu cầu lập tức thử nghiệm tính thực tiễn của lý luận này, còn tự mình giúp nàng cởi quần áo.

Gặp phải đại lưu manh, nàng không biết làm gì đành chạy trốn chết.

Không còn phải vất vả nữa, Minh Lan bèn nhớ đến một chuyện phải làm gấp. Hôm đó nàng tự mình đi đến Khấu Hương uyển.

Từ sau lần Minh Lan phạt bà hầu nói bảy hai mươi roi rồi đuổi ra ngoài, trên dưới Khấu Hương uyển không dám tiếp tục coi thường Dung nhi, không ai còn dám lơ là chuyện ăn ở đi lại. Có câu cư di khí dưỡng di thể (*), mới có mấy tháng mà hai má Dung nhi nhìn đã đầy đặn, thân hình cao hơn một chút, vẻ rụt rè cũng bớt đi không ít.

(*) ‘Cư di khí, dưỡng di thể’ câu nói của Mạnh Tử, đại ý là cư trú có thể làm thay đổi khí chất, nuôi dưỡng có thể làm thay đổi thể chất con người.

Minh Lan làm hết nghĩa vụ của người chăn nuôi, nhìn Dung nhi trên dưới trái phải một hồi mới hài lòng cười với hai người Cung Thu: “Nhìn thần sắc Dung nhi tốt lắm, hai người cũng có lòng.”

Thu Nương cười hiền lành, con mắt đượm buồn, so ra Hồng Tiêu lại linh hoạt hơn nhiều, lập tức nói: “Nghe phu nhân nói kìa, con bé là con gái đầu của lão gia, trên dưới trong phủ chúng ta sao có thể không để tâm.”

Minh Lan thản nhiên nhìn chị ta một cái, dùng nắp chén xoay xoay lá trà: “Con gái thứ mấy không quan trọng lắm, hai người chỉ cần nhớ, không cần biết tương lai thế nào, Dung nhi luôn là cô cả phủ này, là chủ nhân chân chính.”

Dung nhi liếc mắt lướt qua Minh Lan rồi lại cúi đầu, Hồng Tiêu khẽ run một cái, thường ngày phu nhân đều rất dễ nói chuyện, hôm nay sao bỗng nhiên lại sắc bén vậy? Chị ta lúng túng cười, thành thật đứng một bên.

Minh Lan ôn hòa mỉm cười cho bọn họ ngồi xuống, lại hỏi Dung nhi mấy câu về sinh hoạt thường ngày, sau đó hỏi sang việc học hành của Dung nhi. Hai người Cung Thu cùng ngơ ngẩn, nhìn nhau một cái. Dung nhi hơi mất tự nhiên di di bàn chân nhỏ.

Vẻ mặt Thu Nương mất bình tĩnh nhưng vẫn nhanh nhẹn lấy từ trong nhà ra một giỏ đồ nhỏ, lôi ra mấy mảnh vải cho Minh Lan nhìn, giọng nói khó

nén sợ hãi: “Cái này, còn chưa được nhiều ngày, con bé chỉ học được những thứ này...”

Minh Lan cầm mấy mảnh vải nhìn kĩ rồi khẽ gật đầu. Phải biết là lúc Dung nhi mới tới Trường Viên, trình độ thêu thùa chỉ ở mức khâu được mấy mũi xiêu vẹo, giờ đã có thể thêu ra được hình lá cây méo mó, may khác so với thêu nhiều, tuy tiến bộ không nhiều nhưng ít ra cũng coi như có bắt đầu.

“Chị không cần phải bó tay bó chân vậy, tôi nhìn cũng không tệ, vạn sự khởi đầu nan. Dung nhi không phải người chậm hiểu, chỉ cần chị chịu để tâm sẽ có tiến bộ.” Minh Lan mỉm cười động viên Thu Nương, lại nói thêm mấy câu, “Tôi đã xem xiêm y chị làm cho lão gia, tay nghề thật sự tốt, Dung nhi chỉ cần học được một nửa ngón nghề của chị là tương lai có ích rồi.”

Thu Nương dịu dàng đáp dạ, sắc mặt nhìn tốt hơn.

Sau đó đến phiên Cung Hồng Tiêu.

Lúc Dung nhi vừa tới, Minh Lan đã từng hỏi kỹ, biết con bé nhận được tầm hai mươi, ba mươi chữ, một phần ba trong số đó không biết viết, một phần ba này nếu đặt cùng nhau có thể nhận ra, tách ra thì không đảm bảo, thơ chỉ có thể thuộc hai câu ‘Tĩnh Dạ Tư’ cùng với một câu bài thơ “Con Ngỗng” (Minh Lan oán thầm: quả là cha nào con nấy). Từ góc nhìn giáo dục mà nói thì có nhiều chỗ để phát huy, vì lẽ đó Minh Lan có vẻ mặt chờ mong nhìn cô giáo Cung.

(*) Tĩnh Dạ Tư của Lí Bạch, bản dịch của Tương Như:

Đầu giường ánh trăng rọi,

Ngõ mặt đất phủ sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương.

(*) Vịnh con ngỗng:

Cạp cạp cạp,

Cổ cong ngóng trời mà hát.

Sóng xanh phô lông trắng,

Chân hồng đạp sóng xanh.

Vẻ mặt Cung Hồng Tiêu lúc xanh lúc trắng, hầu gái Kim Hỉ của chị ta chậm chạp đem đến một tờ giấy mỏng, tờ giấy vừa đưa tới Minh Lan đón lấy nhìn, lập tức mặt trở nên khó coi. Chữ vẫn là mấy chữ quen mắt kia, nét bút vẫn rời rạc như vậy, lỗi chính tả vẫn sai chỗ cũ. Minh Lan chưa từ bỏ ý định, cẩn thận đếm số chữ một lần, cuối cùng không nhịn được phát giận.

“Đã một tháng rồi mới nhận thêm được mười một, mười hai chữ, hả?” Chữ cuối cùng cất cao giọng, âm thanh lạnh lùng, “Là chị không dạy tận tâm hay con bé học không vào?”

Mất ba ngày mới nhớ được một chữ? Gien Cố Đình Diệp không tệ vậy chứ?

Dì Cung cố chấp, muốn giải thích: “Cô chủ thông minh cơ trí, nhưng đối với chữ nghĩa không hứng thú, vì thế...” Dung nhi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt bướng bỉnh, làm như không phục. Cung Hồng Tiêu nhìn thấy, lúng túng dừng một chút, “Cũng là tôi không phải, không có tâm tư dạy, gần đây trong phủ không phải bận bịu sao...”

Chị ta cũng rất vất vả, vốn quan hệ với Dung nhi chỉ mức thường thường, lại không mềm giọng khuyên bảo được như Thu Nương, toàn bộ

Khẩu Hương uyển là tai mắt của Minh Lan, chỉ cần động một ngón tay của Dung nhi là Minh Lan sẽ biết ngay.

Đánh không được, mắng không xong, khuyên không vào, chị ta ghét phiền phức bèn lên lười biếng, ai biết Minh Lan đột nhiên tới kiểm tra như vậy.

Minh Lan lạnh nhạt nói: “Sao, bận bịu cái gì?”

Đôi mắt xinh đẹp của Cung Hồng Tiêu lóe lên, có vẻ khó khăn lựa từ ngữ, cắn môi nói: “Tuy nói tôi không quan trọng gì nhưng rốt cuộc là việc của họ Cố, giờ các vị phu nhân gấp gáp sốt ruột, ngày ngày ra vào, tâm trí của tôi cũng không thoải mái được...”

Chị ta không nói được nữa, bởi vì thấy ánh mắt Minh Lan lạnh lùng.

Minh Lan không vội nói gì, chỉ ra hiệu Đan Quất dẫn Dung nhi ra ngoài trước, nàng từ từ đặt chén trà xuống, tiếng ly đặt xuống đĩa kêu vang, rồi nói: “Dì Cung đúng là tai thính mắt tinh, chuyện này ngay cả tôi cũng không xen vào được, tôi không biết chị lại ‘không yên lòng’ như vậy?”

“Chị để ý cũng không ít nhỉ?” Minh Lan lạnh lùng nhìn chăm chăm chị ta.

Cung Hồng Tiêu kinh hoảng đứng lên, Thu Nương nhìn thấy cũng đứng lên theo.

Minh Lan nhẹ nhàng thu lại ánh mắt đảo một vòng nhìn hai người Cung Thu, giọng điệu hơi thả lỏng: “Tôi còn trẻ tuổi, cũng chưa từng nuôi trẻ con, vốn không nghĩ nhiều. Mấy ngày trước qua phủ Trung Cần bá thấy cháu gái của tôi, mới hơn năm tuổi đã viết được chữ, nói lời rõ ràng, rất năng gặp khách!”

Nhớ đến Trang nhi còn nhỏ xinh đẹp như búp bê sứ, nói chuyện rành mạch rõ ràng, thái độ tự nhiên trang nhã, có dạ có thừa, không sợ không kiêu, nhìn lại Dung nhi đã sắp chín tuổi, thế là Minh Lan bị đau đầu một chập.

Theo kế hoạch bồi dưỡng của Hoa Lan, tiểu thư trước năm tuổi phải bắt đầu dạy dỗ, mười tuổi là có đủ trình độ để bắt đầu chào hàng (thêu thùa, ăn nói, dáng điệu, trình độ văn hóa), đến chừng mười lăm tuổi việc hôn nhân nên định ra rồi.

Minh Lan nghe xong liền bị chột dạ áy náy một hồi, cảm thấy có lẽ vì Dung nhi không phải do mình sinh nên đại khái mình cũng không nghĩ xa như vậy, nghĩ đến mới là đứa trẻ tiểu học năm thứ hai, thoải mái thêm hai năm nữa cũng không vội, hoàn toàn không nghĩ đến tình hình nghiêm trọng thế này.

Minh Lan thở dài, lời nói thành khẩn: “Ta cũng không mong chị dạy ra được tài nữ đầy mình thi từ ca phú nhưng chị cũng không thể lơ là như vậy, nhà như chúng ta cũng không thể có con gái không đọc được ‘nữ giới’ và ‘khuê huấn’ chứ! Nói ra lại để người ta chê cười!”

Minh Lan dừng một chút, giọng lại nặng nề hơn: “Thái phu nhân giao Dung nhi cho chị, chị cũng nên bỏ chút tâm tư mới phải! Dung nhi học hành như vậy, chị còn có sức lo việc đâu đâu?”

Lại nói thêm, mấy ngày hôm nay bên phủ hầu xảy ra chuyện, Thu Nương vẫn thành thật (có lẽ do thất tình, nản lòng thoái chí), Hồng Tiêu lại chạy đôn chạy đáo, nghĩ lại cũng phải cảnh cáo thôi.

Vẻ mặt Cung Hồng Tiêu vàng như nghệ, trán thấm mồ hôi lạnh. Lần này chị ta bị dạy dỗ thật sự là một câu cũng không dám mở miệng nói lại, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ xuống liên tiếp nhận sai, thừa nhận do mình sơ sót.

Minh Lan nói đã có mấy phần sáng khoái, hơi giải phóng uất ức mấy hôm nay, nói thêm vài câu bèn đứng dậy về sân mình. Đến cửa Khấu Hương uyển đã thấy Hoa ma ma đang dẫn Dung nhi đứng ở ngoài đó.

Dung nhi nghiêng gương mặt nhỏ nhìn Minh Lan cẩn mõi. Minh Lan chờ một hồi mà con bé không nói câu nào rồi lại quay đầu chạy đi. Hoa ma ma nhìn bóng lưng Dung nhi khẽ thở dài quay về Minh Lan hành lễ.

“Phu nhân đừng để trong lòng, con bé...” Bà ta cũng không biết nói thế nào mới đúng, “Tôi nhìn con bé vào phủ, những năm gần đây... Ôi, cũng là đứa trẻ đáng thương, nhưng mà con bé không hồ đồ, nó biết ngai muốn tốt cho nó.”

Minh Lan cười khỏ, kỳ thực nàng đối với cô bé kia cũng không tính là rất tốt, chẳng qua là sợ phải gánh trách nhiệm, vì thế đều phân phó cho người khác làm, mình chỉ có nghĩa vụ giám sát thôi. Có lúc nàng còn hơi mừng vì Dung nhi xa lánh đề phòng mình, nếu con bé đến thân thiết, mình đối đãi sao cho phải?

Thời đại này, trẻ con đều trưởng thành sớm. Cô bé tám chín tuổi kỳ thực đã hiểu chuyện, hơn nữa mẹ ruột nó còn sống khỏe mạnh. Minh Lan nếu vừa tới đã thể hiện tình mẹ ấm áp, có khi con bé còn nghĩ là nàng có hứng thú thay thế mẹ đẻ.

Minh Lan bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Lòng thương trẻ con của nàng vốn không dồi dào, những năm gần đây đều dành cho con của Hoa Lan cùng Hải thị, mấy em bé kia mập mạp xinh xắn, ngọt ngào gọi nàng, mềm mại đến ôm cổ nàng, người còn đầy mùi sữa nhào vào hân má nàng. Minh Lan vừa nghĩ tới mấy đứa đã cảm thấy trong lòng mềm nhũn, vô cùng yêu thích. Đến khi gặp Dung nhi mình đầy gai nhọn, Minh Lan cảm giác mình không thể ở chung, cuộc sống của nàng đã

trần ngập kích thích thách thức, không cần phải tự mình tìm khổ, chỉ muốn chăm sóc con bé thật tốt, không thẹn với lương tâm là được.

Nàng không thích nổi đứa bé này, nàng cũng chẳng biết làm sao nữa, tình cảm không giống như hệ thống cấp nước, muốn mở là mở, mở là có nước.

Được rồi, nàng đúng là người ích kỷ.

Tự kiểm điểm xong xuôi, dạy dỗ vợ lẽ, quan tâm con gái ngoài giá thú của chồng, cuộc sống vẫn tiếp diễn. Phủ hầu ở bên kia không quay lại dây dưa nhưng tình thế ngày càng nghiêm trọng.

Người đến thăm vấn càng ngày càng không khách khí, tần suất qua lại cũng càng dày đặc, đến cuối tháng năm, Đại lý tự đem người đi nha môn thăm vấn, hai anh em Cố Đình Dương cùng Cố Đình Dịch bị hỏi xong được thả ra, sắc mặt tái xanh.

Ngày mừng hai tháng sáu, Lưu Chính Kiệt tự mình dẫn một đội cấm vệ mang hai cha con Tứ lão thái gia cùng Cố Đình Bình đi. Tứ lão thái thái cùng Huyền đại phu nhân và Bình nhị phu nhân liền đi chất vấn hai anh em chi thứ năm khi đó nói những gì, có phải đẩy tội lên đầu chi thứ tư bọn họ không. Mấy vị nữ quyến nói chuyện càng ngày càng kích động, còn quát um lên, cuối cùng thậm chí động tay chân, vô cùng ầm ĩ.

Có người nói trong lúc hỗn loạn, mặt Cố Đình Dương không biết bị móng tay ai cào chảy cả máu, một thời gian nữa không thể gặp ai, giờ còn đang trốn trong nhà dưỡng thương. Ngũ lão thái gia cũng bị nhốt mất nửa chòm râu.

Lúc nghe thấy tin, Cố Đình Diệp chỉ cong khóe môi mỉa mai, không hề nói gì.

Hai hôm sau, Cố Đình Vĩ cũng bị đưa đi.

Ngày hôm sau, phủ hầu cho người mời vợ chồng Cố Đình Diệp qua một chuyến, người tới là ma ma bên cạnh Thiệu phu nhân.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Nguồn Cấn Đếm Ngược Chương 3: Cố Đình Diệp, Cha Cậu Gọi Cậu Về Chia Tài Sản

Trên đường đến phủ Ninh Viễn hầu, tâm trạng Minh Lan thấp thỏm. Tình cảnh này giống như không cho người ta vay tiền lúc khẩn cấp lại còn tới cửa xem trò vui. Bên kia đã bị bắt đi ba người rồi, hai vợ chồng bọn họ còn nghênh ngang tới, chưa biết chừng sẽ bị đánh cho một trận tơi bời. Minh Lan nhìn thân thể mình mảnh khảnh, lại hơi cuộn mình lên nhìn Cố Đình Diệp đang cười ngửa đi trước kiệu, thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu.

Minh Lan yên tâm hạ màn xe xuống, anh giai này nhìn vẫn có cảm giác an toàn.

Trong Ninh Huyền đường tối tăm ẩm đạm, mọi người phủ Cố đều ngồi trong phòng.

Cố Đình Dục sắc mặt tái nhợt, ngồi ở vị trí cao nhất. Thiệu phu nhân bưng một cái bát đang lo lắng đứng bên cạnh anh ta, tiếp theo là thái phu nhân với vẻ mặt bất an. Nam nữ chia ra ngồi hai bên, mọi người đều nghiêm túc chờ, có phần hơi giống xã hội đen mở công đường.

Tứ lão phu nhân khẽ bưng một bát trà, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Dáng vẻ Bình nhị phu nhân thì lại vô cùng dọa người, hai mắt sừng đỏ tròng lên, cắn chặt răng, nét mặt tràn đầy oán hận, hung hãn trợn mắt lườm ba người mẹ chồng con dâu chi thứ năm.

Dương đại phu nhân bị chèn ép đã lâu cũng không cảm thấy gì, chỉ cần cúi đầu, người khác nói gì chị ta đều có thể nhẫn nhịn. Ngũ lão phu nhân cùng Dịch nhị phu nhân thì lại bị ánh mắt như kim châm kia khiến cho cả người mất tự nhiên. Huyền đại phu nhân lại ngồi cùng một chỗ với Chu thị, đang đỡ cô ta nhẹ nhàng an ủi. Về mặt Chu thị buồn bã, đang dựa vào người chị ghen ngào nước nở.

Đối diện là đàn ông phủ Cố, chỉ thứ tư chỉ có mình Cố Đình Huyền, ba cha con chỉ thứ năm đều ở đó, sắc mặt âm u, biểu hiện cứng nhắc.

Một phòng lớn đông người ngồi như vậy nhưng không có tiếng động nào, chỉ phảng phất mùi thuốc nhàn nhạt, qua bên ngoài cửa là con đường dẫn đến sân trước của nhà chính, ngày xưa ngựa xe như nước áo quần như nêm, hiện giờ trống vắng lạnh lẽo càng làm phủ Ninh Viễn hầu có vẻ quạnh quẽ. Một cảm giác cô tịch khó diễn tả thành lời khẽ thấm vào xương cốt. Đến tận khi Cố Đình Diệp và Minh Lan ngồi vào chỗ của mình, trong thính đường vẫn không có ai lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn lên Cố Đình Dục tựa như chờ anh ta lên tiếng. Cố Đình Dục lại như chẳng còn khí lực, không nén được trầm giọng ho khan. Thiệu phu nhân đau thắt lòng, hầu hạ anh ta từ từ uống thuốc. Người bên ngoài không nói lời nào, Cố Đình Diệp đương nhiên không mở miệng trước, chỉ nhìn chén trà phấn thái tam nguyệt đào liễu trong tay. Tiếng nắp chén trà va vào thành kêu lách cách.

Minh Lan ngồi xuống, nhìn sang Chu thị đáng vẻ vô cùng tiều tụy, da vàng như nghệ, gò má hai bên hơi nhô lên, hai má lại hơi hơi húp. Minh Lan nhớ tới cô ta trước kia xinh đẹp như hoa, không khỏi giật mình. Nàng không đủ kiên định, không thể coi như không thấy gì, nên không được nói: “Em... em cũng đừng lo lắng quá, như vậy không tốt cho thân thể, sau này tam gia trở về em làm thế nào?”

Chu thị trào nước mắt, nức nở nói: “Cũng không biết chàng có thể trở về hay không!”

Nói xong liền ngã vào lòng Huyền đại phu nhân khóc nghẹn ngào. Huyền đại phu nhân vừa vỗ về cô ta, vừa nói khẽ với Minh Lan: “Em chưa biết, vừa hôm qua đại phu mới chẩn ra có mang hai tháng.”

Minh Lan lúng túng, tình cảnh như vậy nàng không biết có nên nói ‘chúc mừng’ không, chỉ âm ờ ngập ngừng mấy câu ‘về đưa ít đồ bổ dưỡng sang’.

Nàng chưa nói xong, Chu thị đã vùng vẫy từ trong lòng Huyền đại phu nhân, hai mắt đầm lệ định quỳ xuống: “Em van cầu anh Hai, dù trước đây làm sao, chàng, chàng... cuối cùng vẫn là em ruột thịt của anh mà. Anh sao có thể trơ mắt mặc kệ, cũng không biết hai hôm nay, chàng ở nơi địa ngục đó... như thế nào?” Càng nói càng khóc lớn.

Cố Đình Diệp dường như sớm đoán được sẽ có câu hỏi này, hơi nghiêng người nói: “Em dâu không cần sốt ruột, ngày hôm trước tôi vừa biết việc này lập tức đến Đại Lý tự dò la tin tức.”

“Nói thế nào?” Thái phu nhân ngẩng đầu lên từ lúc nào, lo lắng hỏi.

Cố Đình Diệp cúi đầu cung kính nói: “Cũng không phải rất nghiêm trọng, chẳng qua là từ nơi khác tìm ra mấy bức thư, trên có triện dấu ngự ban của phủ Ninh Viễn hầu.”

Câu này nói ra làm cho Thiệu phu nhân đang chăm chú cho chồng uống thuốc cũng phải run rẩy nói: “Con dấu của phủ Ninh Viễn hầu? Không không, mấy năm qua anh cả cậu vẫn bệnh triền miên, thỉnh thoảng đi quanh vườn là cố gắng lắm rồi, làm sao...” Chị ta ngừng lại, ánh mắt chuyển hướng nhìn thái phu nhân, môi không ngừng run rẩy.

Cố Đình Dục cố nén thở dốc, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt Cố Đình Diệp mạnh mẽ, trấn định, tràn đầy sức sống. Anh ta tức giận

trong lòng, càng ho kịch liệt.

Cố Đình Diệp thu ánh mắt lại, tiếp tục nói: “Mấy vị đại nhân Đại Lý tự đã điều tra cẩn thận mới biết mấy năm qua anh cả đều dưỡng bệnh, việc vật đều do em Ba quản, vì vậy mới đưa em Ba đi tra hỏi.”

Chu thị ngẩn ra, vội vàng nói: “Cái kia, em trai anh...”

“Có mấy người chưa chịu khai nhận, còn có mấy người để nhẹ tội thì đang co co kéo kéo lôi người khác xuống bùn cùng. Có điều tôi cũng đã hỏi qua, mấy vị đại nhân tra án cả đời, mắt sáng như đuốc, điều tra rõ rồi là vô sự thôi.”

Cố Đình Diệp chậm rãi nói, “Em dâu yên tâm, chỉ cần em Ba không liên quan sâu, chẳng qua là định tội ‘sơ suất’ hoặc ‘cậy quyền’ thôi, không tính là kết đảng mưu nghịch. Tội như vậy không quá đáng lo.”

Chu thị ngừng nước mắt, vẻ mặt mờ mịt. Thái phu nhân nghe ra ý trong lời, căng thẳng hỏi lại: “Nếu như bị định tội thì sao? Có thể bị lưu vong hoặc sung quân?”

Cố Đình Diệp nhẹ cau mày: “Chuyện này... liên chờ xem tra ra thế nào?”

Thái phu nhân nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp, chỉ thấy hăn cao lớn sừng sững, vững chắc không thể lay chuyển. Bà ta nản lòng ngã xuống chỗ ngồi, nét mặt lộ vẻ già nua, trong lòng rối loạn.

Bình nhị phu nhân vẫn cắn răng kìm nén, nghe đến đó chợt đứng dậy, đi lên vài bước chỉ vào ba cha con chi thứ năm, giọng the thé quát: “Các người! Các người! Cậu Vĩ thay anh cả ra ngoài quản chút việc vật, cũng chỉ có người trong nhà chúng ta biết. Đại Lý tự sao có thể biết được, nhất định là các người sợ chết đẩy cậu Vĩ ra!”

Vẻ mặt chị ta giận giữ, tóc tai toán loạn, ánh mắt hung ác, dường như hận không thể nhào tới cắn mấy cha con chi thứ năm mấy miếng.

Minh Lan không tán thành với cách nói của chị ta. Nếu Cố Đình Vĩ thay anh cả làm việc, đương nhiên không tránh phải giao thiệp cùng người ngoài, đi lại xã giao không trốn được, người ngoài biết chuyện này hẳn là không ít, chưa chắc đã do cha con chi thứ năm nói ra.

Ngũ lão thái gia không còn thần thái như xưa, vẫn đang mệt mỏi, nghe thấy lời này chỉ biết thối phì phò qua chòm râu, một hồi lâu cũng không nên lời. Ngũ lão phu nhân lại lên giọng trách mắng: “Cháu dâu, đừng có nói bậy, có ai nói chuyện với chú bác bề trên như cháu sao!”

“Chú bác bề trên cái gì?! Hừ hừ, gặp phải chuyện từng người chỉ biết bo bo giữ mình!” Bình nhị phu nhân nóng giận đến mù quáng, càng nói càng gay gắt, vừa khóc vừa mắng, “Vị kia nhà tôi chẳng qua là thay nghịch vương lên làm mấy việc không nặng không nhẹ, chuyện đã từ mấy đời rồi, người ngoài nào biết là người nào nhà họ Cố? Đều là các người sợ gánh tội, từng người từng người đều như con rùa rụt cổ, hỏi một câu là ói sạch sành sanh toàn bộ! Tuy nói làm việc là vị kia nhà tôi nhưng yến tiệc trong vương phủ chả nhẽ các người không đi?!”

“Đồ đàn bà chua ngoa đánh đá! Đổi trắng thay đen!” Cố Đình Dương vỗ bàn một cái, cuối cùng cũng cao giọng trả miếng.

Từ khi đi vào, hắn vẫn giữ gò má ở góc nghiêng hoàn mỹ 45 độ, giờ quay lại Minh Lan mới nhìn thấy trên gò má có ba vết máu rõ ràng.

“Lúc trước Tứ vương... nghịch vương cũng không thèm nhìn tới nó, chính nó tự mình muốn đi nịnh bợ, đòi đi làm việc! Giờ tra ra chứng cứ, cùng chúng ta có quan hệ gì!”

Bình nhị phu nhân tức giận đỏ cả mặt, giận dữ nói: “Lẽ nào việc này anh không có phần? Hai đứa tiểu yêu tinh trong nhà anh hôm nay không phải

đón về lúc đó sao? Hừ hừ! Nếu người nhà tôi có mệnh hệ gì, tôi tự mình đi Đại Lý tự vạch trần các người, cá chết lưới rách, đừng có ai mong trốn thoát!”

Minh Lan cúi đầu vâng vâng, nàng hiểu ra, tuy rằng anh em họ Cố cùng nơi sản xuất nhưng cũng có đẳng cấp khác nhau. Cố Đình Dương cùng Cố Đình Dịch là con vợ cả, có thể ra vào vương phủ tham dự yến tiệc xã giao. Cố Đình Bình là con thứ, Tứ vương phủ cũng cảm thấy không vào mắt nhưng không ngăn được Cố Đình Bình nhiệt tình như lửa, chạy theo nịnh bợ, xin được làm ít việc lén lút sau lưng.

Một ngoài sáng một trong tối, vì lẽ đó bị đưa đi đầu tiên là cha con chi thứ năm, nhưng sau đó bị bắt giữ lại là cha con chi thứ tư.

Bình nhị phu nhân nghĩ đến nhà mẹ đẻ mình chỉ là nhà giàu thường thường, nếu như chồng không còn, mẹ con chị ta sau này không có chỗ dựa vào, sắp phải sống những tháng ngày khổ sở, liền khóc âm ỉ, giẫm chân lấy hơi gào khóc ông ổng ‘ôi ông trời ơi, tôi không sống nổi...’

Thấy chị ta ngang ngược ồn ào, trong thính đường dần trở nên hỗn loạn, mọi người khuyên nhủ, mắng mỏ, nâng đỡ, náo loạn một hồi.

“Được rồi!”

Thái phu nhân rốt cuộc phát uy, lên giọng khiển trách, “Hôm nay gọi mọi người tới gây chuyện sao? Đều là người trong nhà, chuyện gì cũng có cách, đều ngồi xuống hết cho ta!”

Cha và em trai của Cố Đình Huyền đều bị dẫn đi, chi thứ tư chỉ còn mình anh ta, trong lòng rất lo lắng: “Bác cả nói đúng, giờ mọi người cùng bàn bạc mới phải! Em dâu cũng ngồi xuống đã!”

Qua một hồi lâu, trong phòng mới yên tĩnh lại. Sắc mặt Ngũ lão thái gia phiếm hồng, trầm giọng nói: “Cháu cả, hôm nay cháu gọi chúng ta đến là vì

việc gì? Mau mau nói xong chúng ta về! Từng người từng người đâm chọc, gọi đến để sỉ nhục sao?!”

Đồng chi thi họa thật là không khách sáo. Thiệu phu nhân nhìn chồng mình gầy yếu xơ xương, ầm ứ quay đầu căm giận nhìn Ngũ lão thái gia. Cố Đình Dục gian nan mở miệng lấy hơi, khó khăn lắm mới nói ra lời: “Không sai, tôi có lời muốn nói.”

Con mắt vẫn vện tia máu nhìn thẳng Cố Đình Diệp.

“Anh cả mời nói.” Cố Đình Diệp nghiêng người, dáng vẻ vô cùng kính cẩn giữ lễ.

Cố Đình Dục mấp máy đôi môi tím tái, chống đỡ thân thể gầy yếu xơ xương nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp: “Tôi chỉ hỏi cậu một câu, với năng lực địa vị của cậu ngày hôm nay, nếu như muốn cứu họ Cố thoát khỏi tình cảnh này thì có thể làm được không?”

Minh Lan thầm than lợi hại! Câu này hỏi mới đúng điểm mấu chốt! Cuối cùng vẫn là cùng cha sinh, không thể lẹch đi đâu được.

Cố Đình Diệp chăm chú nhìn anh cả, chẳng rằng một câu. Anh em nhìn nhau một lúc, Cố Đình Dục mới cười châm biếm một tiếng, ý cười có vài phần buồn rầu, vẫn nhìn thẳng hẳn: “Cậu có thể làm được. Có lẽ là vô cùng gian nan, phải nhờ cậy người xung quanh, phải bán tình cảm khắp nơi, có lẽ còn có thể cầu đến chỗ hoàng thượng... Nhưng, cậu có thể làm được, đúng không?”

Lông mày Cố Đình Diệp nhíu một cái, vẫn không nói.

Thái phu nhân cùng Ngũ lão thái gia vừa nghe đến đây đã muốn mở miệng nói nhưng bị Cố Đình Dục giơ tay ngăn lại. Anh ta nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp, tiếp tục nói: “Nhưng dựa vào cái gì cậu phải đi cầu xin

hoàng thượng nhờ vả đồng sự đây? Vì chúng ta những người năm đó bạc đãi cậu, bắt nạt cậu, vì chú bác anh em năm đó đuổi cậu ra khỏi nhà?”

Lời này vừa thốt ra, Ngũ lão thái gia cười khó chịu: “Cháu cả nói cái gì đó? Đều là người trong nhà...”

Cố Đình Dục mất kiên nhẫn ngắt lời ông ta, tiếng cười đầy ý châm chọc: “Cháu nói này chú Năm, chú cũng nên hiểu ra đi! Chú cho rằng chuyện năm đó chú không nhắc tới, cháu không nhắc tới là có thể coi như chưa từng xảy ra sao. Em dâu họ Dư vì sao mới vào cửa ba ngày đã cãi nhau với em Hai? Chẳng qua là vì có người chịu khó đi báo tin. Vì sao càng ngày càng tranh cãi gay gắt hơn? Vì có người cho cô ta chỗ dựa mà thôi.”

Nữ quyến trong thính đường lóe mắt lên rồi cúi đầu.

Cố Đình Dục quay về phía các chú mình cười cợt: “Sau đó, em Hai vì sao không thể ở lại kinh thành, phải rời nhà mấy năm không trở về? Còn nữa, khi cha khuất núi, là ai không cho em hai tiến vào linh đường bái tế?”

Vẻ mặt Cố Đình Diệp không thay đổi nhưng bàn tay đang đặt lên thành ghế dần nắm lại thành nắm đấm.

Ngũ lão thái gia ngượng ngùng quay đầu không nói. Trên gương mặt Cố Đình Huyền có nét hổ thẹn. Cố Đình Dịch bất an nhìn Cố Đình Diệp một chút. Cố Đình Dương cắn răng lớn tiếng: “Cậu đừng có nói như mình không can hệ. Lẽ nào cậu không có phần sao? Cậu...”

“Không sai!” Cố Đình Dục cười lạnh, khuôn mặt chỉ còn da bọc xương ngẩng lên, xương gò má gây guộc có mấy phần đáng sợ: “Tôi có phần, một phần cực lớn! Tôi cũng không định chối bỏ!”

Thái phu nhân thấy không khí căng thẳng vội vàng nói: “Dục à, con nói chuyện này để làm gì? Đến rằng đôi khi còn cần phải lùi, dù thì nào thì vẫn là người một nhà...”

“Chị dâu nói đúng lắm.” Tứ lão phu nhân cũng tới làm người hòa giải, “Sự tình đã rồi thì cứ cho qua đi, sau này chúng ta đóng kín cửa, vẫn là người một nhà!”

“Thím Tư cảm thấy từng việc như vậy, chỉ nói đùa hai tiếng, ậm ờ hai lần là trôi qua à?” Cố Đình Dục nói xong lại nhìn sang Ngũ lão thái gia, ánh mắt đầy ý châm biếm.

Tứ lão phu nhân vốn không đủ sức lực, lập tức không nói nữa.

Ngũ lão thái gia vừa định há mồm lại không biết nói gì đành nhắm mắt lại. Cố Đình Dục hít sâu một hơi: “Chú Năm, hai thím, mọi người cảm thấy cậu Hai giờ vẫn là thằng Hai ngày xưa sao? Chẳng lẽ mọi người thật sự cho rằng dọa dẫm hai câu, hò hét mấy lời, nó sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?” Ánh mắt anh ta quét qua một lượt tất cả mọi người trong phòng, cuối cùng rơi xuống trên người Cố Đình Diệp.

Cố Đình Diệp khẽ cười, buông lỏng bàn tay, tao nhã bưng chén trà lên, chậm rãi ném một ngụm, vẫn không phản ứng gì, hai tay ung dung đặt trên đầu gối an tĩnh đợi.

Cố Đình Dục thầm cười khố, thật bình tĩnh, quả nhiên đã không còn là đứa ngốc.

Anh ta lại nhìn về phía mọi người trong phòng, gằn từng chữ: “Nếu như muốn người mình từng bạc đãi quay lại hỗ trợ thì phải có khí phách chút! Đừng nghĩ có thể lừa gạt cho qua, cần phải nói gì, trong lòng mọi người hẳn là rõ ràng!”

Minh Lan nghi hoặc nhìn Cố Đình Dục, theo định luật ‘Boss mạnh nhất đều xuất hiện cuối cùng’, Cố Đình Dục hẳn là không chỉ sấm hối hoặc khóc lóc kể lể một trận, vẫn nên còn đòn sát thủ. Rốt cuộc là cái gì?

Ngón tay Cố Đình Dục khô gầy như củi, dường như muốn lấy đồ từ trong tay áo ra nhưng run rẩy mãi. Thiệu phu nhân nén nước mắt giúp chồng lấy từ trong tay áo ra mấy phong thư bao da, tổng cộng có ba phong. Dấu niêm phong đã mở, bên trong thấp thoáng có tờ giấy màu trắng.

Dường như vừa rồi nói chuyện đã tốn rất nhiều sức lực, Cố Đình Dục thở hồng hộc rồi ngã ra ghế, ra hiệu vợ đưa thư cho Cố Đình Diệp. Thiệu phu nhân tiến lên vài bước, giao bức thư trong tay lại cho Cố Đình Diệp.

Mấy người lớn trong phòng nhìn thấy lập tức kinh hãi biến sắc. Ngũ lão phu nhân thất thanh: “Thư này? Cháu sao lại chưa...” Bà ta lập tức biết mình lỡ mồm, vội vã ngừng lời.

Cố Đình Diệp chậm rãi nhìn bà ta một cái, quay về Thiệu phu nhân hơi khom mình sau đó cầm lấy thư, mở ra vội vã đọc. Từ chỗ Minh Lan nhìn đương nhiên không thể thấy nội dung thư, chỉ thấy đột nhiên vẻ mặt Cố Đình Diệp biến sắc, ngón tay khẽ run lên. Hắn đọc xong một phong thư lại vội vã cầm mở hai phong thư khác ra đọc, càng xem càng kinh hãi.

Minh Lan thấy kỳ lạ, quay lại nhìn Huyền đại phu nhân, thấy vẻ mặt chị ta cũng cũng mờ mịt.

Cố Đình Dục thấy tình cảnh này, khàn giọng chậm rãi nói: “Thư này là phụ thân viết trước khi lâm chung, tổng cộng ba phong giống nhau như đúc, lần lượt gửi cho ba vị chú bác họ ở Kim Lăng. Việc này người không nói với ai, giấu hết tất cả mọi người.”

Anh ta thở ra một cái xong nói tiếp: “Bên trong viết, mẹ đẻ em Hai, phu nhân họ Bạch khi gả vào từng có cửa hồi môn, phía nam có 930 mẫu ruộng nước thượng hạng, năm gian cửa hàng ở Dư Hàng, năm vạn ba ngàn lượng bạc. Sau khi phụ thân mất, dù có phân phủ ở riêng hay không thì tiền bạc, đất ruộng, cửa hàng này đều giao cho con thứ Cố Đình Diệp. Trong thư phụ

thân còn viết, nhờ ba vị chú bác họ đọc ra trên linh đường, trước mặt người trong tộc cùng thân bằng cố hữu.”

Mấy nữ quyến Chu thị cùng Huyền đại phu nhân chưa từng nghe thấy việc này, đều ngây ngẩn tròn mắt há mồm. Bình nhị phu nhân dường như có biết, rón rén lui sang một bên. Minh Lan cũng kinh ngạc không biết nói gì, nàng quay lại nhìn Cố Đình Diệp chỉ thấy hẩn như hóa đá, trầm mặc ngồi đó, chỉ có ngón tay cầm giấy viết thư hơi run run.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh tựa như nghe được tiếng kim rơi.

Vẻ mặt Tứ lão phu nhân cùng Thái phu nhân xấu hổ, vợ chồng Ngũ lão thái gia tránh ánh mắt mọi người, nghiêng đầu đi.

“Vậy, sau đó thì sao?” Qua một hồi lâu, Cố Đình Diệp mới hỏi, giọng trầm nhưng tiếng vang trong khe núi.

Cố Đình Dục cười gằn: “Phụ thân khuất núi, bác họ lớn nhất chi thứ chín bị ngã thương ở chân, vết thương không sớm lành, không có cách nào đi dự đám tang liền cho hai con trai đến. Bọn họ tuổi trẻ, một lần uống rượu để lộ ra. Chúng ta lúc đó mới biết có ba phong thư như vậy. Ngay đêm đó mấy người chúng ta vừa đấm vừa xoa lấy lại ba phong thư này, việc này bèn coi như chưa từng xảy ra.”

Giọng nói của anh ta chẳng có ý lừa gạt chút nào, không biết là châm biếm người khác hay nói chính mình.

Thái phu nhân nhẹ nhàng nức nở: “Lúc đó ta đã nói việc này không làm được, đó là ý của lão hầu gia khi lâm chung, sao có thể vi phạm? Các người càng muốn... ôi...”

Ngũ lão phu nhân giận giữ trừng mắt nhìn bà ta một cái. Tứ lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài.

Cố Đình Diệp cúi đầu ngơ ngẩn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái tủ vuông chạm trổ, từng lớp hoa văn điêu khắc tinh xảo, dưới chân đế là một loạt tượng thú được chạm từ đá cẩm thạch màu xám ngà uy nghiêm. Trời đã nhập nhoạng, ánh sáng lọt qua lớp rèm trúc mỏng manh vào trong phòng, đồ vật bên trong đều nhuộm một màu vàng óng ánh.

Tượng thú đá như vậy ở phủ hầu có rất nhiều, mỗi phòng lớn trong viện đều có. Hắc nhựt lại năm mình bốn, năm tuổi cả ngày chỉ muốn chạy ra bên ngoài chơi. Ông già dạy dỗ mãi hắc nhựt không hiểu, tức đến nổi phổi, không biết làm gì đành quát hắc nhựt ‘đếm hết tượng thú đá trong nhà, bao giờ đếm xong thì ra ngoài chơi’, hắc nhựt thực sự bò thân thể bé nhỏ xuống, đếm một con lại một con.

Đếm ngày này qua ngày khác, thế nào đếm cũng không xong nhưng hắc nhựt vẫn không bỏ cuộc, bướng bỉnh nhất định phải đếm cho bằng được. Chú thím cùng anh em đều cười hắc nhựt ‘thằng ngốc’, nhưng ông già lại nhìn hắc nhựt mà thở dài, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vuốt tóc hắc nhựt, bàn tay đầy vết chai cọ vào làn da của hắc nhựt, hắc nhựt liền vạy vẹo tránh đi.

Ký ức mơ hồ, hắc nhựt mang máng ánh mắt ông già khi đó, dường như cao hứng, lại có chút đau buồn.

“Chuyện này...” Thiệu phu nhân chưa từng nghe việc này, chị ta chỉ lo lắng cho thân thể của chồng, nhìn sang Cố Đình Dục đang cười mà khó coi hơn cả khóc, lại không ngừng ho khan thở hổn hển, không nhận được bước ra giải vây: “Cậu Hai, cậu đừng hiểu lầm, chị nghĩ có thể các trưởng bối khi đó muốn giúp em coi chừng, sợ em chi tiêu lung tung...”

Cố Đình Diệp bỗng tỉnh lại từ trong hồi ức, ánh mắt lạnh lẽo thăm thăm như dòng nước suối. Thiệu phu nhân không nói tiếp được nữa.

“Vậy cũng thật cảm ơn các vị chú thím, nhờ vào các vị.”

Hắn cười ngạo nghễ, giọng điệu có phần cuồng dại. Ngay cả Thiệu phu nhân cũng nghe ra ý tức giận châm chọc của Cố Đình Diệp.

Mọi người trong sảnh đều hoảng loạn, nữ quyến nhìn nhau. Ngũ lão thái gia trầm mặt không nói lời nào. Cố Đình Dương tức giận trừng mắt nhìn Cố Đình Dục, thầm mắng đồ quỷ lao này, tại sao còn nói hết ra, không phải là thêm dầu vào lửa sao?

Đừng nói giúp đỡ, không đập thêm mấy cái là tốt lắm rồi.

Minh Lan ghen ở trong lòng, không thèm duy trì vẻ mặt cười hòa hảo nữa, chỉ nghiêm nghị ngồi đó. Cả họ nhà này đều là đồ khốn kiếp! Ấy, không đúng, nếu bọn họ đều là đồ khốn kiếp thì chồng nàng cũng vậy.

“Anh cả đã nói xong chưa?” Cố Đình Diệp nổi lửa giận trong lòng, không muốn tiếp tục nhìn sắc mặt của đám người này nữa, cũng không thèm để ý đến Bình nhị phu nhân cùng Thái phu nhân, hiên ngang đứng lên, mặt không cảm xúc: “Nếu như xong, em xin cáo lui.”

“Chậm đã.”

Cố Đình Dục thở hỗn hển, cao giọng gọi, gương mặt tái nhợt cũng xanh lên. Hắn vùng vẫy muốn đứng lên, Thiệu phu nhân vội vã bước tới dìu hắn.

“Tôi còn chưa nói xong, giờ cậu theo tôi đến một nơi, chờ đến đó xong, cậu muốn thế nào đều tùy cậu.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Căn Nguyên, Chương 2 Đếm Ngược: Cố Đình Diệp, Tổ Tiên Gọi Cậu Về Tán Gẫu Kìa

Cố Đình Diệp chần chừ chốc lát rồi gật đầu. Cố Đình Dục khó nhọc đứng lên, Thiệu phu nhân đang đứng bên cạnh vội nén nước mắt, tiến lên mấy bước đỡ lấy chồng rồi dẫn đầu ra khỏi cửa. Cố Đình Diệp vừa mới cất bước, dường như nghĩ tới chuyện gì, quay về phía Minh Lan nói: “Em cũng đi cùng.”

Minh Lan thở phào một hơi trong lòng, lập tức đứng dậy, mỉm cười dùng vẻ mặt ‘Pardon me’ tiêu chuẩn cáo từ các nữ quyến, chậm chậm đuổi theo đoàn quân.

Đi một mạch thẳng đến phía Tây của phủ hầu, cũng may Huyền Ninh đường vốn ở phía tây, vì vậy chỉ đi qua hai lớp cửa thùy hoa, thêm một con đường mòn nhỏ là đến.

Minh Lan ngẩng đầu nhìn lên, cúi đầu hơi mếu máo, chả sáng tạo gì cả, nàng đã sớm đoán được rồi.

Từ đường nhà họ Cố, nóc nhà cao vút, mái hiên cuốn lên, từng thanh rào sắt to bôi dầu đen thăm bao xung quanh khu nhà, bên trong là chính đường năm gian cao rộng chia hai hàng đối nhau, phía bắc là chính đường, có ba gian chái nhà cùng đài ngấm trắng, phía nam là phó đường, chỉ có hai chái nhà nhỏ hai bên. Giữa sân là bốn cây bách cổ thụ, tán xòe đủ bốn phía đông

tây nam bắc. Có người nói cây được trồng ngày phủ Ninh Viễn Hầu được lập tước, cành lá sum sê, rễ đâm sâu chắc chắn.

Vừa mới bước vào, Minh Lan không tìm được mà cúi đầu trang trọng, tự nhiên nổi lên một cảm giác trang nghiêm, không người nào dám cao giọng nói cười.

Họ Cố ở Thanh Thành vốn chỉ là nhà bình dân tại địa phương, chẳng qua là đánh cá đốn củi, cày cấy bán buôn qua ngày mà thôi. Thế nhưng gặp thời thay vua đổi chúa, chiến loạn tứ phương, ruộng đồng hoang vu, trăm họ xa xứ, mà Thanh Thành lại là vị trí trọng yếu, là vùng giao tranh chiến sự, không ít con em nơi đó nhập ngũ.

Gặp phen phong ba, tổ tiên họ Cố có ơn hộ giá mà bỏ mình, để lại hai con trai thiếu niên được phong chức ngũ sĩ, chinh chiến hơn hai mươi năm, tắm máu trên chiến trường. Hai anh em đều có dũng có mưu, dần dần tích công lao, cả hai người đều được lập tước, lúc này họ Cố mới lên như điều gặp gió.

Sau này, họ Cố liền để tâm tu sửa mộ tổ từ đường ở quê nhà, lại phái mấy đời con cháu về lập nghiệp ở Thanh Thành. Hiện giờ họ Cố ở Thanh Thành tuyệt đối được coi là đại tộc, sau này phủ Ninh Viễn hầu cùng Tương Dương hầu ăm ỉ tranh nhau làm người kế thừa một thời gian. Họ Cố dứt khoát đặt tổ miếu ở nguyên quán Thanh Thành, sau đó hai phủ hầu mỗi bên có một từ đường riêng, đều có quyền khai trừ người khỏi dòng họ hoặc cho mở phủ ở riêng.(Tương Dương hầu chính là nhà mẹ anh Tề.)

Đoàn người đi vào trong viện, Cố Đình Dục quay lại nói với vợ: “Nàng cùng em dâu dừng ở đây, cậu Hai đi vào với ta.” Vừa nói xong liền đẩy tay Thiệu phu nhân ra. Hầu gái bên cạnh lập tức đưa tới cây gậy chống. Cố Đình Dục cười tự giễu, nhận gậy chống, khẽ run tay giữ lấy gậy rồi tập tễnh đi vào bên trong bắc đường.

Cố Đình Diệp quay lại liếc nhìn Minh Lan rồi cũng đi theo.

Hai chị em dâu đứng trong sân cùng với một đứa hầu gái. Về mặt Thiệu phu nhân lo lắng dõi theo hướng Cố Đình Dục đi rồi quay lại nhìn Minh Lan nở nụ cười gượng gạo: “Hay là em cùng chị sang chái phòng uống chén trà.”

Minh Lan biết là chị ta lo lắng cho chồng bèn mỉm cười nói: “Nơi này âm mát, mặt trời rọi cũng không tới, vào trong viện cũng chỉ ngồi chờ, chẳng biết chị dâu thấy sao?”

Thiệu phu nhân vẫn còn dán mắt vào bóng lưng chồng mình đang chậm rãi bước, làm sao đành lòng rời đi. Vừa nghe Minh Lan nói lời ấy, lập tức thở phào: “Như vậy cũng được, Thị Văn, em đi...”

Đứa hầu kia đáp dạ rồi đi, chỉ chốc lát sau liền đem tới hai chiếc ghế con cùng chiếc bàn nhỏ đặt dưới gốc cây rồi lại đi thu xếp trà và điểm tâm.

Nhìn về mặt Thiệu phu nhân buồn rười rượi, Minh Lan rất muốn an ủi chị ta hai câu, lại chẳng biết bắt đầu từ chỗ nào, Thiệu phu nhân nhú mày sâu mi: “... Cũng không biết trong kia có đứa bưng ghế hầu trà không?”

Minh Lan ngơ ngẩn, cũng không đáp được, chỉ lắp bắp: “Cái này, em cũng không biết, em mới chỉ vào trong đó một lần.” Lần duy nhất đó chính là sau ngày kết hôn, phải vào tế tổ tiên, nhập gia phả, nhận dòng họ.

Thiệu phu nhân nhìn Minh Lan giống như đứa học sinh ảo não không trả lời được câu hỏi của thầy giáo, lòng còn buồn vương mà cũng nhịn không nổi tùm tùm: “Chị cũng mới chỉ vào có hai lần.”

Gia đình giàu có danh vọng đều có quy củ, trừ những dịp đại sự của dòng họ, chị dâu em chồng có hiềm, nam nữ khác biệt, nữ quyến không thể tùy ý vào trong từ đường, ngay cả lễ tết cúng bái tổ tiên cũng là nam nữ tách ra tế bái riêng ở từ đường nam bắc.

Chị em dâu mới nói được hai câu đã nghe thấy tiếng vang nhỏ, là một lão hầu trông coi từ đường đương khẽ khàng đóng cửa chính của bắc đường lại.

Từ đường rộng lớn, không gian âm u, chỉ có vài tia sáng yếu ớt hắt vào từ cửa sổ trên cao.

“Cậu đi đốt đèn đi.” Cố Đình Dục nói, “Tôi không có sức.”

Cố Đình Diệp tiến lên vài bước, từ giá gỗ để hương thứ ba ở bên trái lấy ra bao giấy dầu bên trong có đá lửa cùng vài nhung, nhanh nhẹn xoay người, không buồn nhìn, tựa như vô cùng quen thuộc với vị trí đồ vật nơi này. Giơ tay lên châm lửa vào hai ngọn nến lớn đặt trên chân đế đồng cao, tia sáng lơ mờ cũng không khiến hấn chậm nhịp nửa bước.

Cố Đình Dục nhìn động tác Cố Đình Diệp gọn gàng đặt đá lửa lại, không khỏi cười nhạo: “Nói đến từ đường này, sợ là mấy anh em chúng ta không ai quen thuộc như cậu.”

Cố Đình Diệp hơi dừng bước, tự giễu nói: “Đó là đương nhiên, ba ngày một lần phạt nhẹ, năm ngày một lần phạt nặng, không thể tránh khỏi phải tới đây quỳ. Nếu trời tối mà không có ai đến gọi cho ra ngoài, trẻ con sợ tối không biết làm gì đành phải tự đi tìm đá lửa.”

Nương theo ánh nến được thắp lên, nhà chính sáng hơn rất nhiều, khắp hơi đều sạch sẽ bóng loáng, đoán là lúc nào cũng có người dọn dẹp, trên trên bàn nhỏ còn có khay đựng trà. Trong từ đường dùng hương nến cao cấp, hình bóng mờ ảo, mùi đàn hương ngập tràn. Nhìn khắp bốn phía thấy từ đường dài sáu trượng cao ba trượng(*), trên tám tầng hương án đặt san sát bài vị tổ tiên họ Cố. Căn phòng rộng mênh mông này xưa được tổ tiên xây lên để có thể đặt hàng trăm tên tuổi con cháu nhà họ Cố.

(*) Một trượng Trung Quốc = 3.33m

Giờ đây, không gian rộng nhường ấy mà chỉ có độc hai anh em họ.

Ánh mắt Cố Đình Diệp bình tĩnh nhìn tới bài vị hương án mới nhất: Cố Công Yến Khai chi vị.(trong đó “Công” là tước)

Sáu chữ đơn giản này đã kết thúc bao bất bình, oan ức, nghi ngờ theo hẵn từ tấm bé tới khi trưởng thành. Từ rày về sau, hẵn không cần chất vấn ông nữa. Tất cả đều đã hết rồi.

Một tấm biển bằng gỗ lim dựng ngang xà nhà trên hai cây cột cao, trên khắc tám chữ lớn, từng nét khắc sâu vào gỗ: Tổ đức lưu danh, muôn đời vinh thịnh, chữ là thể Nhan trau trốt cứng cáp.

Ninh Viễn Hầu họ Cố đời đầu tiên chỉ yêu thích suốt đời lối chữ cuồng thảo buông thả không gò bó. Lúc say rượu có thể viết một hơi bốn chữ lớn theo thể Thảo ‘đem rượu vào đây’. Có người hỏi ông ta vì sao lúc này lại dùng đến thể Nhan đúng quy củ?

Ông ta đáp: Cả đời lỗ mãng say men, tùy ý làm xằng, trước khi xuống mồ, chỉ mong con cháu đời này bình an, vô tai vô nạn.

Cố Đình Diệp cười nhạt.

Hẵn nhớ tới lúc bị ép tập viết, phụ thân vô cùng thích đem vị tổ tiên tự học thư pháp thành tài này ra làm ví dụ để động viên đứa con thứ không nghe lời là hẵn. Hẵn càng ghét phiền, còn cắn bút nói thầm: tập viết Cuồng Thảo ư? Hay là để viết sai chữ cũng nhìn không ra.

Lúc đó, Cố Yến Khai trợn mắt, giơ bàn tay lên, chỉ trong giây lát đã định đánh xuống thể nhưng lại dần thu tay lại, vẻ mặt kỳ lạ, vừa muốn mắng vừa muốn cười. Đình Diệp nhỏ nhẻ còn không biết sợ, ma đưa lối quỷ dẫn đường nói thêm một câu: chẳng lẽ phụ thân giờ cũng đang nghĩ vậy?

Kết cục là bị phạt chép hai mươi lần ‘Khuyến Học’.

Cố Đình Dục chống gậy đứng bên cạnh, vẫn lặng lẽ nhìn Cố Đình Diệp. Thực ra, trong ba anh em bọn họ, Cố Đình Dục và Cố Đình Vĩ đều giống người họ Tần hơn, chỉ có Cố Đình Diệp là giống phụ thân nhất, giống từng cử chỉ và nụ cười giận dữ, tuổi càng lớn lại càng có vẻ giống hơn.

Phụ thân không phải là cũng sớm nhận ra sao? Nên mới quan tâm đến hẳn như vậy.

“... Giờ cậu có tiền đồ thế này, tổ tông cùng phụ thân ở dưới suối vàng có biết cũng mừng lòng.” Giọng nói chán nản, chính anh ta cũng không hiểu sao mình lại nói vậy.

Cố Đình Diệp nhếch khóe môi giống như chế nhạo: “Nếu thân thể đại ca tốt hơn thì phụ thân càng vui hơn nhỉ.”

Cố Đình Dục nhìn hẳn: “Từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã có người nói cho tôi biết, mẹ đẻ tôi Tần phu nhân là do mẹ cậu hại chết, không chỉ có vậy, căn bệnh mãn tính của tôi cũng ủ mầm từ đó.”

Cố Đình Diệp lạnh nhạt nói: “Trong phủ có chuyện xấu gì đều là do sai lầm của mẹ con tôi, tôi sớm biết rồi, không cần anh cả nhắc nhở.”

“Sau này tôi mới biết, năm đó lúc thiếu hụt ngân khố, tôi đã ra đời rồi. Thân thể tôi vậy không thể trách ai.” Cố Đình Dục bình tĩnh nói: “Mẹ đẻ tôi sức khỏe không tốt, vốn là không nên sinh con.”

Bà ta vì vị hôn phu tình sâu nghĩa nặng mà không màng tính mạng sinh con trai, cuối cùng không còn sức lực, con sinh ra cũng chẳng khỏe mạnh gì cho cam.

Cố Đình Diệp trào phúng nhún mày: “Đa tạ anh cả hiểu rõ.”

“Cậu với em dâu tình cảm không tệ nhỉ.” Cố Đình Dục không để ý hẳn nữa, bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Nếu như hôm

nay, nhà gặp đại nạn, muốn cậu bỏ vợ lấy vợ khác, cậu sẽ làm thế nào?”

“Anh cả hỏi hay thật.” Vì đám người này mà bỏ Minh Lan? Cố Đình Diệp nhin không được cười lên.

“Đương nhiên, vì đám người ở Huyền Ninh đường kia, cậu đương nhiên không chịu.” Cố Đình đọc vừa khẽ ho khan vừa nói. Anh ta rút khăn ra lau miệng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Cố Đình DIệp: “Nếu là vì cha thì sao? Giờ vì muốn cứu tính mạng của cha, muốn cậu bỏ vợ lấy vợ khác, cậu có làm không?!” ... Bốn chữ này, anh ta bỗng nhiên cao giọng, thanh âm sắc nhọn như dao kiếm đâm mạnh vào tai người ta.

Cố Đình Diệp giật mình trong lòng, bỗng lui một bước rồi lập tức trấn định. Xưa nay hẳn vẫn biết vị anh cả này của mình là người cực kỳ thông minh, am hiểu dò xét lòng người, quan sát rình rập cơ hội, suy nghĩ tỉ mỉ chu toàn. Nếu không phải sức khỏe quá tệ, một khi xuất sĩ vào triều, chắc chắn sẽ là một người hết sức tài giỏi.

Lúc còn rất nhỏ, anh ta vô tâm tùy ý nói ra một câu đã có thể khiến phụ thân không nén được giận mình, phạt mình càng tệ hơn, từ nhỏ đến lớn ăn không ít trái đắng.

Hắn hơi nheo mắt lại: “Anh cả cuối cùng là muốn nói gì?”

Cố Đình Dục thở dốc kịch liệt, chậm rãi đi tới bên cột nhà, ngồi xuống ghế: “Không sai, trên dưới cả họ Cố đều có lỗi với mẹ con cậu, tuy nhiên không phải ai cũng vậy. Anh Huyền từ nhỏ tới lớn đã lén đưa đồ ăn vào từ đường cho cậu bao lần. Cậu bị ngăn ở ngoài linh đường, là ai đẩy cha mình ra chịu trách mắng thay cậu nói chuyện. Còn nữa... phụ thân, ông cũng không phải không biết mẹ con hai cậu bị oan ức, ông cũng không dễ chịu...”

Lời này không nói còn đỡ, Cố Đình Diệp nghe xong càng tức giận hơn, lưng thẳng tắp, dậm lên cột âm một cái, cười gằn lên: “Phụ thân biết thì

sao? Hai mươi mấy năm qua ông ta chẳng phải là chỉ nhìn người ta giày xéo chì chiết mẹ con tôi! Đem mẹ tôi ra làm nhục tôi. Ông ta nếu như có nửa phần không đành lòng, sao một câu cũng không nói? Anh cả sợ là hiểu nhầm rồi, chỉ có mấy câu nói này muốn tôi thay đổi tâm ý sao?”

Cố Đình Dục không chút dao động, vẫn nhìn thẳng: “Không cần đi guốc trong bụng tôi cũng hiểu. Cậu ngấm lại mà xem, những năm gần đây, phụ thân đối xử với cậu thế nào? Phụ thân bận rộn quân vụ, từ sáng đến đêm có được hai canh giờ rảnh là không tẻ, vậy mà hầu như đều dành để dạy cậu văn võ. Ông bỏ công sức cho cậu còn hơn nhiều lần so với tôi cùng thằng Ba cộng lại!”

Nhớ lại ông cụ sau một ngày bận rộn vẫn không quên gấp rút truy hỏi: ‘Đình Diệp hôm nay như thế nào’, vừa nghe được tin xấu liền lôi theo gia pháp lớn tiếng chạy đi giáo huấn Cố Đình Diệp.

Cố Đình Dục không khỏi đau rút trong lòng, phụ thân đối tốt với mình nhưng cũng không tình nguyện ở cùng một chỗ lâu với mình, có khi nhìn gương mặt cùng thân thể gầy yếu không thể chịu nổi của mình, ông cụ lại không nén được đau buồn mà rời đi.

“Phụ thân dạy dỗ cậu như vậy, không phải vì yêu thương cậu còn có thể là vì cái gì? Cậu hãy nói một câu thật lòng, nếu năm đó cậu ở tình cảnh ấy, không thể làm gì người bên dưới, cậu còn có thể thế nào?!” Cố Đình Dục cao giọng hơn, gương mặt thoát xanh thoát đỏ, rống lớn: “Cậu hãy nghĩ tới em dâu hôm nay đang đợi cậu, nghĩ tới phụ thân!”

Đã quen nhiều năm tự kiềm chế, Cố Đình Diệp dù quay cuồng trong lòng vẫn có thể bình tĩnh mà đáp: “Tôi chưa bao giờ suy nghĩ ‘nếu như’ đó. Tôi không phải phụ thân, không lo lắng nhiều như vậy, vốn nên không để đến nông nổi ‘lực bất tòng tâm’ như thế!”

Thân là tướng quân thống lĩnh, chữa đến độ cùng đường bí lối, lại định chọn hy sinh quân xung phong hay là hy sinh quân bọc hậu, về cơ bản là không nên để tình huống ‘bị ép phải lựa chọn’ này phát sinh.

Làm con trai trưởng nhà họ Cố, trên có cha mẹ, dưới có em trai, chỉ lo nòng tình mật ý cùng người vợ ốm đau bệnh tật thì đã đành, dù thế nào cũng nên ngấm lại tình cảnh gia tộc mình, sống yên ổn phải nghĩ đến lúc nguy nan, phòng ngừa chu đáo mới đúng. Dù không thể lập tức bỏ ra bạc thì cũng phải tìm một lí do thật hay, chỉ cần hòa hoãn một thời gian, kéo dài thêm nửa năm một năm, Võ hoàng đế qua đời, tân đế nhân từ, cứ cầu xin dăm bận, để là mọi chuyện cứ từ từ trôi đi.

Nhớ tới bà Tần lớn, Cố Đình Diệp tuy biết bà ta mất sớm đáng thương nhưng vẫn không khỏi sinh lòng chán ghét. Hẳn có thể hiểu được tình cảm thăm thiết của phụ thân nhưng dù sao bà ta cũng là vợ người ta, gả vào nhà họ Cố gần mười năm chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, thương xuân bi thu, nổi vất vả của nhà chồng thì chẳng hay chẳng tỏ.

Người nhu nhược như vậy không nên gả cho con cả đích tôn, cũng không nên làm dâu trưởng. Nếu là một người thông tuệ đảm đang, chắc chắn sẽ không trở thành gánh nặng cho chồng mình, giống như... Minh Lan.

Trong lòng hắn đột nhiên ấm áp hơn. Mắt dõi về hướng anh cả, khóe miệng lộ mấy phần ác liệt, cười lạnh: “Ý của anh cả khi dẫn tôi đến từ đường, tôi hiểu, đối mặt với tổ tông cùng phụ thân, nhắc tôi tỉnh lại. Tôi chỉ muốn nói một câu, việc này tôi không giúp, để mặc như vậy, dòng họ Cố cũng chẳng sa sút.”

Ánh mắt Cố Đình Dục dữ dội, hung ác nhìn hắn. Cố Đình Diệp không hề lùi bước, anh em cùng dòng máu giống như hai cao thủ sức lực ngang nhau, so mưu trí, đấu tâm cơ, xem ai chịu ai.

Sau một hồi, Cố Đình Dục thở ra một hơi, chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, chỉ vào hương án nói: “Chỗ đó có một cái hòm, cậu đi nhìn đi.”

Ánh mắt Cố Đình Diệp lóe lên tia sáng, hần đi tới trước hương án.

Đó là một cái hòm gỗ lớn sẫm màu nặng nề, rộng hơn một thước, dài hai thước, bốn góc mạ vàng nạm ngọc, như vậy chưa tính, Cố Đình Diệp vừa chạm vào đã ngạc nhiên phát hiện ra, thế mà lại là gỗ lim trầm tư vàng vô cùng quý giá. Tráp đồ lớn như vậy sợ là vạn kim cũng không đổi được.

Khóa mở ra từ sớm, nhắc nắp hòm nhìn vào bên trong, trên lớp vải lót màu vàng óng là quyển trục màu vàng có thêu hình long phượng năm màu, thùy vân tiên hạc, sư tử vây quanh, ấy là thánh chỉ. Bên kia đặt món đồ đen thùi, là một khối hình trụ nặng nề, trên có khắc từng hàng chữ thẳng đứng, dùng chu sa viết lên, tựa sách phía trên được nạm vàng.

Cố Đình Diệp ngăn người ra một chút, là đơn thư thiết khoán(*).

(*) Đơn thư là văn thư viết bằng son, thiết khoán là khoán ước chế bằng sắt, dùng để ban cho bề tôi có công mà truyền cho con cháu được miễn tội.

Bình thường, chỉ có ngày lễ tết mới lấy ra đặt lên hương án để bái lạy, con cháu quỳ gối phía dưới không thể thấy được. Đây cũng là lần đầu tiên hần nhìn thấy bảo vật quý giá nhất của họ Cố.

“Cậu đem cái thiết khoán ra đây, nhìn bốn chữ phía trên.” Cố Đình Dục khó khăn lên tiếng.

Đơn thư thiết khoán vốn là một hình trụ rỗng bằng đồng, vào ngày tuyên chỉ phong tước sẽ được chia ra làm hai phần, triều đình và nhà có tước mỗi bên giữ một nửa. Giờ chỉ cảm thấy món đồ nằm trên tay Cố Đình Diệp là một khối kim loại nặng nề, hính dáng giống như viên ngói.

Cố Đình Diệp chậm rãi di chuyển khối thiết khoán, mắt nhìn đến chữ đề trên đầu, trên cùng là bốn chữ lớn cứng cáp được chạm từ vàng: khai quốc phụ vận.

Cố Đình Dục ngẩng đầu lên, nhìn đồng bài vị san sát trên hương án cao cao kia, dưới bóng nền đồ trùng trùng tựa bụi gai rậm rạp, phủ lên người anh em họ Cố khiến mặt mũi nhạt nhòa.

“Tổ tiên thiện đức công chính, với xuất thân thảo dân, được tri ngộ thái tổ, để lại vợ góa con cô mà bỏ mình, làm việc công tích nên công trạng hiển hách, sau này Thái tổ đông chinh, Thái tông tây phạt, Nam dẹp giặc Miêu, Bắc bình ba lần. Con cháu họ Cố trước sau hi sinh hơn mười người trên chiến trường... Những điều này không cần tôi nói.”

“Tôi biết tính toán của cậu.” Cố Đình Dục hỗn hển, vỗ vỗ ngực tiếp tục nói: “Phụ thân vì phủ hầu mới cưới mẹ đẻ của cậu, mới sinh cậu. Cậu hận, cậu oán, giờ cậu chỉ muốn chính mắt mình thấy phủ Ninh Viễn hầu sập, đoạt tước hủy khoán, nên hạ ngục thì hạ ngục, nên lưu vong thì lưu vong, để cho cậu giải tỏa bao năm oán hận. Chờ thêm tám năm mười năm, cậu lại dần tích quân công, hoàng đế ban cho cậu tước vị, khi đó cậu coi như là vì họ Cố làm rạng danh tổ tiên! Những kẻ từng bạc đãi cậu kẻ thì chết, kẻ thì sống dở, thù cũng coi như được báo.”

Cố Đình Dục vừa nói vừa cười, nói đến khi thở hồng hộc: “Nhưng mà Hoàng thượng cũng không thể đoạt tước vị của tôi cho cậu, dù cho có tội danh ở đó nhưng cậu cũng khó tránh khỏi cái hiểm úc hiếp anh trai bệnh tật, chị dâu góa chồng. Hoàng đế coi trọng danh tiếng nhất, ông ta sẽ không làm, dù vì cậu cũng không làm. Nhưng mà cậu nuốt không trôi cơn giận này, vì lẽ đó cậu chỉ cần rút cùi dưới đáy nôi, làm cho Ninh Viễn hầu sụp đổ! Đúng hay không?”

Cố Đình Diệp lạnh lùng nhìn anh cả đang cười lớn không ngừng, không nói một lời.

“Nhưng mà, nhưng mà, cậu có nghĩ tới không...” Cố Đình Dục cuối cùng cũng ngừng cười, vẻ mặt đau thương, “Chờ nhiều năm sau, dù cậu được nhận đơn thư thiết khoán một lần nữa, phía trên còn có thể có bốn chữ này?”

“Bao nhiêu năm như vậy, thái tổ đã thanh trừng bao nhiêu công thần, thái tông lên ngôi xảy ra ‘cửu vương chi loạn’, lại có mấy dòng mưu nghịch, bao nhiêu người bị bỏ tù, thậm chí hiện giờ... bao nhiêu khai quốc công thần đã bị lấy lại tước vị. Cậu có biết tính khắp thiên hạ, còn có bao nhiêu nhà có tước giữ được đơn thư thiết khoán vậy không?”

Cố Đình Dục bỗng nhiên kích động: “Tôi nói cho cậu biết, chỉ có tám nhà! Tám nhà! Còn lại, cái gì mà thủ chính văn thần, tuyên lược công thần, ở trước mặt nhà chúng ta cũng không đáng được nhắc đến! Chúng ta mới chân chính là đời đời kế thừa, chưa từng đứt đoạn! Ngay cả phủ Tương Dương hầu cũng chưa từng đạt được, ngay cả họ Thẩm hiện đang thịnh vượng cũng có đáng gì.”

Anh ta bỗng ra sức nhào tới trước mặt Cố Đình Diệp, cánh tay khô gầy tóm lấy vạt áo rộng to: “Cậu cho rằng vì sao mà cậu có thể nhận trọng trách lớn? Khi đó tân đế mới đăng cơ, cậu chỉ dẫn một đám người đi nhận quân, đại doanh Giang Đô cũng phục tùng lệnh của cậu. Bên người Hoàng đế nhiều thân tín như vậy, được lĩnh thánh chỉ binh phù đi tiếp nhận quân đội, ngoài em vợ của Hoàng đế được ban chút mặt mũi, còn ai có thể trôi chảy như cậu?! Cậu dẫn quân sớm hơn người ta, gánh trách nhiệm càng sớm hơn người ta, vì lẽ đó cậu mới có khả năng kiến công lập nghiệp! Tôi nói cho cậu biết, bởi vì cậu họ Cố! Họ Cố bao đời đều có người trong quân! Bởi vì cậu họ Cố! Cậu...”

Cố Đình Dục mất hơi một hồi, ho khan dữ dội, run rẩy gần như ngã nhào xuống đất. Sắc mặt Cố Đình Diệp lãnh đạm, không biết đang nghĩ gì trong lòng, dìu anh cả lên đến chỗ ngồi rồi rót chén nước từ bên khay đưa anh ta.

Cố Đình Diệp giống như muốn khạc ra máu, uống cốc trà cố nén xuống, ra sức thở dốc mới dần dần ổn định lại. Anh ta nhìn đơn thư thiết khoán trên hương án màu xanh đen kia, mắt dần ướt, nói khẽ khàng:

“Năm đó khi xảy ra chuyện, phụ thân đã làm đến tả quân đô úy, dù là Võ hoàng đế còn tại vị hay Thái tử của tiên đế đều rất coi trọng. Khi đó còn chưa nhận tước vị, ông đã có tiền đồ riêng. Cuối cùng ông lại bỏ rơi mẹ tôi chính là vì bốn chữ này.”

Cố Đình Diệp im lặng không lên tiếng.

Khi còn bé, hẳn không chỉ một lần bắt gặp phụ thân giam mình trong thư phòng, nhìn bức chân dung bà Tần lớn khóc to.

Ánh nến chiếu làm bóng hình của hai anh em kéo thật dài, một bóng người cao to cứng cáp, một bóng người cúi mình khom lưng. Cố Đình Dục căm ghét nhìn cái bóng của mình, đột nhiên suy nghĩ. Cuối cùng là qua nhiều năm như vậy, anh ta oán hận vì chuyện trước kia hay đổ kị vì hiện tại? Nhưng mà chuyện đã đến nước này, còn có ý nghĩa gì đâu.

“Tôi biết cậu bất bình vì người mẹ đã mất, máu mủ ruột rà cũng chẳng có gì đáng trách.” Lúc mở miệng lần nữa, trong lòng Cố Đình Dục hoàn toàn tịch mịch, “Nhưng mà cậu không chỉ có mẹ, cậu còn có cha. Trên người có một nửa dòng máu là của họ Cố, là của phủ Ninh Viễn hầu.”

“Tôi sẽ không nhận con nối dòng, còn bao lâu, cậu có thể hỏi Trương thái y, đoán là cũng không còn nhiều thời gian.” Khuôn mặt Cố Đình Dục khô tàn như dòng nước cạn, lại bình thản như từng trên vách, “Cậu có thể theo lễ thường nhận tước vị kế tục, muốn dạy dỗ đám người kia như thế nào đều do cậu. Bọn họ sống dưới sự che chở của phụ thân bao nhiêu năm nay, đã quen được nuông chiều. Với thủ đoạn của cậu bây giờ, kiếm chút nhược điểm bắt chẹt bọn họ cũng không phải việc khó.”

Nghe đến đó, Cố Đình Diệp bật cười mỉa mai: “Không biết anh cả hiểu ra từ khi nào? Nhớ lúc trước anh cả với chú Tư chú Năm còn thân thiết như cha con.”

Đặc biệt là những lúc đối phó với hắn, chia rẽ ly gián, quạt gió thổi lửa, phối hợp tốt không chê vào đâu được.

Cố Đình Dục không phải là không hiểu ý trong lời nói này, anh ta chỉ đạm nhiên nói: “Con người khi sắp chết đều sáng mắt hơn, còn nữa bọn họ là kiểu người gì, tôi đã sớm biết rồi.”

“Anh lại không nghĩ đến vợ con? Chỉ nghĩ đến bảo vệ tước vị nhà họ Cố.” Cố Đình Diệp châm chọc nói, “Đúng là con ngoan cháu tốt họ Cố.”

“Chị dâu cậu đối xử với cậu không tệ, cậu sẽ không làm khó nàng. Cậu không phải người như vậy.” Cố Đình Dục trả lời thẳng thắn, “Em dâu mới vào của một thời gian, tôi thấy cũng là người nhân hậu.”

Cố Đình Diệp cười gằn một tiếng, người này đến giờ vẫn muốn giở trò tính toán.

“Anh cả giỏi ăn nói, em trai đây cũng chẳng lại nửa lời.” Cố Đình Diệp hờ hững mỉm cười, “Có điều, tôi vốn là đứa không ra gì nhà họ Cố, chỉ vì bốn chữ kia mà muốn tôi nuốt trôi uất hận bao nhiêu năm nay, anh cả nghĩ đơn giản quá rồi. Dù sao người chịu tội cũng không phải là anh.”

“Bị phụ thân trói lại suýt tí nữa đưa đi Tông nhân phủ là tôi. Cố Đình Dương làm nhục hầu gái trong phòng phụ thân làm người ta tự sát, chịu oan uổng là tôi. Cố Đình Bình nợ tiền chơi gái đánh bạc, thông đồng với sòng bạc thanh lâu ghi tên nợ là tôi, phụ thân suýt tí nữa thì đánh gãy chân tôi. Tôi tức không chịu nổi đi tìm sòng bạc thanh lâu đối chất lại chọc ra bao nhiêu phiền phức, lại chịu cái tiếng hoang đảng phóng đãng, làm phụ thân giận đến nôn ra máu. Tôi nóng giận càng cãi cố... cuối cùng làm phụ thân đau lòng thất vọng, bị đuổi ra khỏi nhà cũng là tôi.”

Cố Đình Diệp nói nhỏ giống như tự mình lẩm bẩm, "... Lúc đó trên dưới họ Cố có mấy người giải thích thay tôi? Anh Huyền cũng có nói mấy lần, sau đó cũng không dám, hơn nữa liên quan đến em ruột anh ta, người bên ngoài sao, hừ..."

Từ đường âm u chìm vào yên lặng, hai anh em không nói gì một hồi lâu.

Qua thêm một lúc, Cố Đình Dục mới thở dài: "Tôi là người sắp chết, có điều nhớ lời phụ thân giao phó, cố gắng giữ gìn dòng họ Cố. Cậu muốn xả giận cũng được, muốn rửa hận cũng xong, còn nhiều cách khác, đừng, đừng, đừng phá hủy trăm năm cơ nghiệp họ Cố." Càng nói giọng càng yếu ớt, dường như cầu khẩn. Anh ta đã suy yếu vô cùng, không chịu nổi gánh nặng: "Điều nên nói tôi đều đã nói, còn lại, do chính cậu thôi..."

Cố Đình Diệp ngẩng đầu nhìn thẳng hương án. Hai bài vị lớn tạc trên cùng chính là Ninh Viễn hầu đời thứ nhất Cố Hữu Sơn cùng với vợ.

Con cháu họ Cố khi trưởng thành đa số đều có đôi mày rậm, giống như muốn khóa kín nỗi lòng bên trong.

Hắn chợt nhớ lại ngày bi thương đó, hắn khó khăn lắm mới vào được linh đường, qua quan tài lần cuối cùng nhìn ông già, người cha trong mắt hắn khi còn nhỏ từng cao to vạm vỡ như dãy núi, giờ lại gầy gò yếu ớt như vậy.

Trước mười lăm tuổi, hắn sống tự ti lại quật cường, tự cảm thấy mình xuất thân hèn một bậc. Sau khi gặp được Thường ma ma, hắn mới biết vì sao khi đó mẹ đẻ mình lại gả vào họ Cố, phần hận dâng lên trong lòng hậm hạp như dung nham nhưng không cách nào phát tiết, bấy giờ, hắn đã thâm hận phụ thân, hể mở miệng là buông lời gàn dở bất tuân, cha con khi đó càng đối chọi càng bế tắc.

Hắn biết lời Cố Đình Dục nói không thể tin. Anh ta là loại người gì, từ nhỏ đến lớn hắn còn không rõ ràng sao?

Nếu như hãn thật sự kể tục tước vị của anh cả còn có thể đối xử tệ với chị dâu góa sao?

Nếu bị đoạt tước vị, các chi khác không nói, dù gì thì vẫn còn đàn ông, mà chị ta mẹ góa con cô chỉ có thể dựa vào thân thích mà sống qua ngày, có gì tốt đây; chỉ cần phủ Ninh Viễn hầu sùng sững còn đó, còn danh vợ góa con cô của hầu gia quá cố ở đó, bọn họ vẫn có thể được người ta tôn trọng, an hưởng phú quý sống ngày lành.

Càng khỏi phải nói tới lúc Nhân nhi kết hôn, hai tình huống càng khác nhau một trời một vực.

Từ lâu hãn đã không phải cậu Hai Cố năm xưa dễ dàng bị ức hiếp che mắt. Trong lòng bọn họ nghĩ gì, hãn đều thấu tỏ. Trong lòng mình muốn gì, hãn càng hiểu rõ.

Cố Đình Dục muốn an bài hậu sự, muốn lo lắng cho vợ con mai này, hãn phải ngoan ngoãn nghe lời sao?

Thấm thoát, đỉnh đầu lấp lánh ánh dương, hãn đã bước ra khỏi từ đường. Ngay trước mắt hãn là một gương mặt tươi đẹp thân thuộc chờ đón, trên mặt tràn trề âu lo nóng lòng. Hãn yêu nhất đôi mắt nàng, trong sáng lại bình thản như vậy, chẳng vương bụi trần. Sau lưng hãn quá khứ nặng nề, phía trước hãn tương lai rạng ngời.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Căn Nguyên, Chương Cuối. Thượng: Có Gì Không Thuận Minh Quân, Cờ Xanh Chuông Đúc Vẽ Vang Một Đời

[‘]hà bất thượng minh quân, thanh tinh đương kim chú

Trời tháng sáu dần nóng lên, may mà đêm qua trời ban trận mưa như trút nước, làm rụng bao nhiêu bông hoa đầu cành chớm nở, nhụy hoa rũ đất, cánh hoa xác xơ. Sau cơn mưa, không khí trong lành thơm mát, buổi sáng sớm như vậy khiến lòng người càng khoan khoái.

Tần Tang giơ cao tay, dùng sức kéo rèm trúc cuốn cao lên một chút, quay lại cười dịu dàng: “Nhân lúc mặt trời còn chưa lên mau mau mở cửa cho thoáng chút, giảm bớt oi nóng trong phòng.”

Một đĩa hầu bé bưng một khay trúc nhỏ đứng đó, phía trên xếp đủ loại đĩa đựng trái cây nhỏ nhỏ, bằng sứ trắng, sứ phấn thái, thủy tinh, hình bát giác, hình cánh hoa, rực rỡ muôn màu, đẹp khôn tả xiết.

Tiểu Đào vén tay áo đặt các món trái cây còn ẩm ướt lên mâm, ngẩng đầu cười nói: “Đêm qua mưa thật là to quá, rào rào như tiếng roi đánh vậy. Em nghe tiếng mưa vỗ đất mà cũng hãi lòng.”

Nghe vậy, gương mặt thanh tú của Nhược Mi cũng cau lại: “Có sợ cũng không bằng lão gia. Chị chưa từng thấy lão gia nổi trận lôi đình như vậy, dọa chết người.”

“Đáng đời!” Lục Chi bước vào từ bên ngoài, đặt khay đựng trà trên tay xuống, bước thêm mấy bước tới bàn bưng nước lên uống.

Tần Tang liếc con bé một cái, cười nói: “Phu nhân dùng xong cơm chưa? Ấy, đừng có vội, uống chậm một chút, ai cướp của em đâu?”

Lục Chi đặt chén nước xuống, vẫn chưa đã khát lại rót thêm một bát lớn. Uống xong nói: “Sáng nay mâm điểm tâm của phu nhân có món trứng chim cút chưng muối tiêu, vị rất ngon. Phu nhân thưởng cho em ăn, em ăn không được miếng, mặn chát mồm... Chà chà, chờ chị Thúy Vi với Đan Quất quay lại, em mới dám ra đây.”

“Đáng đời chị.” Tiểu Đào lườm chị ta một cái, “Ai bảo chị ăn một mình, không chia cho bọn tôi ăn cùng.”

Lục Chi đặt bát trà xuống, tay chống nạnh lườm: “Sớm nay phu nhân giữ cô cả lại ăn cơm, chị thấy cô ấy ăn không ít, dù chị chẳng ăn cũng thì cũng không đến lượt các em đâu.”

“Được rồi, có mấy quả trứng cút mà ồn ào cái gì, hàng ngày phu nhân còn thiếu phần ăn uống cho các chị sao?” Nhược Mi phất tay một cái, nói nhỏ: “Hai chị kể lại xem nào, đêm qua không phải các chị vâng lệnh phu nhân đi đưa cơm cho lão gia, bên đó xảy ra chuyện gì? Lúc em đến chỉ thấy Ngũ nhi bị lôi đi, trên người đầm máu, đáng sợ quá.”

Lục Chi lấy khăn lau miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ cửa, ngồi xuống rồi nói như không có chuyện gì: “Cũng không có gì, đêm qua vị ở Khấu Hương uyển kia thấy lão gia không về viện này mà lại đến thư phòng, đến đêm cũng không ra thành ra muốn tự tìm đường chết, cho người bưng theo hộp đựng thức ăn đi thư phòng ‘chăm sóc’ lão gia. Tiểu Thuận tử ngăn không cho Ngũ nhi vào, cô ta liền lớn tiếng cao giọng, làm cho lão gia ở bên trong nghe thấy, ai biết...”

Chị ta che miệng cười, “Ai biết lại chọc giận lão gia, bị phạt ba mươi roi ngay tại chỗ. Hừ, đáng đời!”

“Ra là như vậy, tự làm tự chịu không trách được ai.” Trên mặt Nhược Mi lộ vẻ khinh bỉ, coi thường nói: “Hai đứa bên cạnh dì Cung ý vào vẻ ngoài xinh đẹp chút, suốt ngày diện trang phục xanh xanh đỏ đỏ đi sang bên này, mỗi lần đều đi ra đi vào nhìn ngó dáo dác, chỉ hận không lọt vào mắt lão gia. Thật vô liêm sỉ.”

Tần Tang cùng Lục Chi nhìn nhau một cái rồi cười thầm: con bé này tuy có phần tự cao tự luyện, hay nói lời mỉa làm người ta ghét nhưng tâm lại sạch sẽ, hề có Cố Đình Diệp ở đó con bé sẽ trốn ở sau nhà không ra, kể cả đang ở chỗ khác thì cũng tạm thời không quay lại, hết sức tránh không lộ diện trước mặt chủ nhân.”

“Tính tình lão gia vốn không tốt, chỉ có ở chỗ phu nhân mới hoãn lại một chút. Đêm qua lão gia đập vỡ một chén trà nóng, sứ vỡ cùng nước trà văng tung tóe, Tiểu Thuận tử cùng thị vệ ngoại viện chẳng dám ho he.” Tiểu Đào thuận miệng tiếp lời.

Con bé đặt đĩa trái cây xuống, lại lấy ra một cành lá xanh tươi đã rửa sạch sẽ, ngắt mấy chiếc lá nhỏ tỉ mỉ trang trí lên đĩa trái cây, vừa làm vừa nói: “Nếu không phải vậy thì sao bên Linh Đình các lại quy củ như vậy? Em nghe nói nha, trước kia bên đó có đem theo bốn đứa hầu gái, không biết vì lí do gì, một đứa bị đánh chết tại chỗ, một đứa bị đánh gần chết, sống thêm được mấy ngày liền tắt thở. Cô Phượng Tiên khi đó bị dọa sinh bệnh, mấy tháng sau mới xuống được giường... Được rồi, Xuân Nha, đem mấy cái này ra ngoài đi, sau đó đem cái giỏ đang phơi ngoài đó vào đây.”

Con bé xoa tay ngồi dậy, duỗi thẳng lưng, dọn dẹp lá cây thừa lại giao cho đứa hầu nhỏ kia. Đứa nhỏ kia mới trên dưới mười tuổi, gương mặt tròn tròn ngoan ngoan đáp dạ rồi đi ra.

Người nói không có ý gì, người nghe lại run rẩy trong lòng. Mấy đứa hầu đang đứng trong phòng đều sợ sệt, một hồi lâu cũng không dám lên tiếng. Thêm một lúc, Lục Chi mới kinh ngạc kêu lên: “Sao chị không nói sớm! Đêm qua lão gia muợn mà vẫn chưa về, con ả Thái Hoàn kia vẫn trông ngóng, còn muốn ‘giúp phu nhân’ ‘đi xem xem’ lão gia như thế nào.”

Tiểu Đào ngơ ngác: “Chị không hỏi em mà?” Con bé này tuy thích nghe ngóng nhưng tuyệt đối không lăm mồm, Minh Lan là thánh giả duy nhất của nó.

Muốn trở thành mật thám đủ tiêu chuẩn không chỉ cần bề ngoài thật thà chất phác, còn phải luôn giữ mồm, như vậy dù ai có đưa chuyện kiểu gì thì cũng tuyệt đối yên tâm là người đó không truyền ra ngoài.

Đương khi nói, Xuân Nha trở lại, tay xách theo giỏ làm bằng trúc tím bên lụa đen. Tiểu Đào nhắc từng tầng khay lên, đặt đĩa trái cây gọn vào.

“... Biết trước thì cho ả đi rồi, chị cản lại mệt hết cả người.” Lục Chi vẫn cảm giận.

Tần Tang không nhịn được nói: “Em đừng lăm chuyện, lại nảy trò xấu gì, xảy ra chuyện chị Thúy Vi lại phạt đánh tay!”

Lục Chi nhớ lại chuyện ngày trước, le lưỡi không nói gì.

Nhược Mi thở dài một hơi, “Vẫn là đừng có tâm tư gì. Lão gia xuất thân binh nghiệp, sẽ không thương hoa tiếc ngọc, tính tình không lương thiện như người đọc sách. May mà phu nhân được lão gia yêu thích, nếu không...” Vẻ mặt u buồn, tựa và khuỷu tay ưu sầu như tiên giáng trần.

Lục Chi cùng Tần Tang lại nhìn nhau thêm lần nữa.

Cô bé Xuân Nha nghe câu này xong ngẩng đầu ngây thơ nói: “Lão gia tính tình đã tốt lên nhiều rồi. Nghe nói trước khi phu nhân vào cửa, có một

chị gái trong nội viện đi lạc ra ngoại viện. Lão gia không nói một câu liền lập tức gọi người lôi đi.”

Mọi người nghe say sưa, vội hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó... không có sau đó.” Xuân Nha đập nắp giỏ lên, ngơ ngác không hiểu gì cả.

Mọi người giận dữ: “Làm sao không có sau đó? Người kia sau đó ra sao?”

Nào có ai buồn chuyện như vậy, chữa lại cái kết. Ngón tay Lục Chi chọc vào gáy con bé làm Xuân Nha ôm gáy kêu đau: “Em không biết mà, chị gái kia về sau chưa từng thấy xuất hiện.”

Mấy đứa con gái nhìn nhau, cảm thấy câu này vô cùng khủng bố, so với mấy loại hình xử lý đánh roi, bán đi còn đáng sợ hơn. Trong phòng yên lặng, qua một hồi Lục Chi mới nhớ ra chuyện gì, trừng mắt hỏi Xuân Nha: “Việc này làm sao em biết?”

Về mặt Xuân Nha ngây ngô, nói rất trôi chảy: “Em nghe anh Thuận Tử nói là cậu Công Tôn nói là hộ vệ Tạ nói là anh em họ Đồ nói như vậy.”

Lục Chi bị dọa ngất, Nhược Mi há miệng, Tần Tang không biết nên khóc hay nên cười, chỉ vào Tiểu Đào cùng Xuân Nha nói: “Đúng là gần mực thì đen, mỗi ngày theo con bé này em cũng chỉ học được cái tính ấy. Nhanh chóng cách xa đồ ngốc này, đi theo chị.”

Xuân Nha lập tức ôm tay Tiểu Đào, ngọt ngào nói: “Cám ơn chị Tần Tang nhưng em không nỡ xa chị Tiểu Đào. Chị Tiểu Đào đối với em rất tốt, có ăn ngon mặc đẹp đều dành lại cho mẹ cùng em gái em.”

Tiểu Đào cười híp cả mắt ôm Xuân Nha: “Con bé này sao lại nói ra thế? Chúng ta dù tốt cũng không thể nói trắng ra, làm người phải khiêm tốn

chút.”

Mấy đứa con gái ngậy ra rồi lập tức cười ngất.

Mấy đứa hầu không biết gì, vui vẻ thoải mái. Minh Lan lại không may mắn như vậy. Hiện giờ đầu nàng đang đau như búa bổ.

Hôm qua, từ phủ Hầu trở lại, Cố Đình Diệp không nói một lời, tự giam mình trong thư phòng. Cơm tối cũng không trở về ăn, chỉ mời Công Tôn Bạch Thạch sang bàn bạc một hồi lâu.

Ngoại trừ ra vẻ quan tâm cho người bưng cơm dâng trà sang, từ đầu đến cuối Minh Lan không đi qua đó.

Là một người đàn ông trưởng thành có lập trường, vào lúc này hẳn là Cố Đình Diệp đang suy xét vấn đề chứ không phải đang buồn bã xúc động, hiện giờ điều hẳn cần chính là thời gian để bình tĩnh suy nghĩ chứ không cần vủ em đến dỗ dành.

Hắn chọn đi ngoại thư phòng chứ không phải nội thư phòng cũng mơ hồ biểu đạt ý của mình.

Minh Lan liền yên tĩnh chờ ở trong phòng, ngồi đối diện ánh nến đến nửa đêm, thật sự không chống đỡ được nữa mới lăn ra ngủ.

Ai ngờ nửa đêm đầu đổ mồ hôi lạnh tỉnh lại, mở mắt ra trong phòng đen như mực, chỉ thấy một bóng hình cao lớn đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt tỏa sáng nhìn mình không chớp mắt, ánh mắt uy nghiêm thâm trầm.

Minh Lan hơi tỉnh lại.

Người kia không làm gì cả, chỉ chăm chú ngắm gương mặt của nàng, bên ngoài đột nhiên mưa nặng hạt hơn, trút xuống ầm ầm, tiếng mưa nện đất

như đánh vào lòng. Minh Lan càng cảm thấy bất an hơn, không tự chủ mà cuộn mình lại.

Hắn biết vừa đánh thức nàng liền nâng nàng lên ôm cả tay chân nàng vào trong ngực, cũng không biết phải vỗ về thế nào, chỉ vỗ về Minh Lan giống như vú nuôi dỗ dành em bé ngủ, bộ dáng rất không chuyên nghiệp nhưng hiệu quả lại tốt. Minh Lan mơ hồ hỏi hắn hai câu, hắn không trả lời chỉ khẽ dùng đưa mạnh hơn, nàng buồn ngủ vô cùng, lại tiếp tục ngủ say.

Đêm đó nàng ngủ không yên, từ đầu đến cuối đều cảm thấy không an lòng, sáng dậy đau đầu là đương nhiên. Lúc tỉnh lại bên gối đã trống không, bên cạnh giường còn để lại bộ xiêm y vừa thay hôm qua, áo dài lụa mỏng hai mặt, là dùng gấm Tô Châu xanh vân màu bàn thạch may lên, chỉ thêu phảng phất như lấp lánh, hắn lại tùy tiện ném một đồng như vậy.

Con cháu họ Thịnh đều không dám thế. Thịnh Hoành quyết tu chí theo hướng thi thư gia truyền, con cháu đều được dạy dỗ phải tự tu dưỡng, dù có mệt cũng không được ném đồ lung tung, hơn nữa còn có Trường Bách làm tấm gương kiểu mẫu nên đem lại hiệu quả rất tốt.

Còn người này từ nhỏ đã có tính tình cậu ấm, thời niên thiếu cơm ngon áo đẹp, kiêu ngạo tùy tiện, lúc lưu lạc giang hồ càng không có người trông nom, sau này vào quân ngũ lại có người hầu hạ từ đầu đến chân.

Minh Lan thầm quyết tâm, sau này không để bọn trẻ con học cha của chúng, rồi lại chột giật nảy với ý nghĩ của chính mình, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lúc soi gương trang điểm, Minh Lan bảo Thúy Vi đem ba bộ kinh phạt cho Cung Hồng Tiêu, bảo chị ta mấy ngày tới không phải thỉnh an, yên tĩnh ở trong phòng sao kinh phạt một trăm lần, phạt tội ‘quản giáo không nghiêm’.

“Ngoại thư phòng của lão gia có thể tùy ý tới sao?” Gương mặt Thúy Vi lạnh lùng, truyền lời theo lệnh, “Bên trong có bao nhiêu thứ quan trọng, dù có đánh chết tui đưa hầu kia thì cũng chẳng phải làm quá! Dì cũng nên quản cho chặt vào.”

Theo chương trình huấn luyện dành cho vợ cả bài thứ ba, ‘làm thế nào để giữ quyền uy trước vợ nhỏ cùng đầy tớ’, Thịnh lão phu nhân nói rằng: Vĩnh viễn không được thể hiện vẻ hỉ nộ ái ố trước mặt bọn họ, lúc khen ngợi thì lời ít ý nhiều, trách cứ thì cố hết sức không cần tự mình ra mặt, để ma ma có thể diện đi truyền lời, mình chỉ cần để ý ngồi ngay ngắn phía trên, thưởng phạt phân minh là được.

Minh Lan tổng kết tóm tắt, rất có chí hiếu học còn ghi chép lại.

Lúc Thu Nương đưa Dung nhi đến thỉnh an, Minh Lan thấy chị ta nơm nớp lo sợ bèn thưởng cho chị ta hai cây xạ hương mới có, một chiếc quạt hảo hạng trong cung mới ban tặng, do ngự phường làm ra nên dù là đồ vật bình thường cũng vô cùng tinh xảo đẹp đẽ. Thu Nương lập tức cười tươi trở lại, vội vã khom người luôn mồm cảm ơn.

Dung nhi còn nhỏ, những vật này đều không để tâm, chỉ có lúc Đan Quất dẫn hai đứa hầu bưng điếm tâm vào, mùi thơm bay tới, con bé nghiêng đầu liếc mắt nhìn mấy cái. Minh Lan liền thuận miệng giữ con bé lại ăn cơm, ai biết con bé lại nhỏ giọng đáp dạ. Thu Nương đành phải đi về trước.

Trẻ con khẩu vị rất tốt, con bé ăn liền hai bát cháo đậu xanh mộc nhĩ trắng, nửa đĩa trứng chim cúc muối, thêm cả mấy miếng mứt táo lớn. Minh Lan bưng bát ăn cơm, nhìn chăm chú.

Cô chủ nhà giàu không nên ăn như rồng cuốn thế. Nhưng Minh Lan nhìn con bé gầy như bộ xương, chưa lớn thêm được mấy lạng thịt, liền tạm thời không nói gì. Năm đó Thịnh lão phu nhân không biết bỏ ra bao nhiêu công sức mới nuôi mình mập tròn trở lại, mới có được bộ dáng hồng hào khỏe

mạnh. Nghĩ lại năm đó lão phu nhân cẩn thận lịch sự ngồi ngắm tướng ăn của mình, đoán là cũng phải nhẩn nại như thế này.

Dọn bàn ăn xong, Minh Lan cảm thấy Dung nhi đã ăn đủ rồi liền hỏi con bé mấy chữ, còn làm mẫu tư thế cầm bút, sau đó gọi Tiểu Đào dẫn con bé đến trong vườn chơi rồi mới đưa trở về.

Minh Lan nhìn bóng lưng Dung nhi đi ra ngoài, ánh mắt suy nghĩ, có nên chuyển Cung Hồng Tiêu ra khỏi Khấu Hương uyển không nhỉ?

Cả đêm ngủ không ngon, còn phải suy nghĩ vấn đề như vậy, đầu lại có cảm giác đau.

Minh Lan tựa trên tháp trái chiếu trúc, quay về hướng cửa sổ sáng đọc sách một chút rồi muốn ngủ bù. Đột nhiên ánh mắt thoáng nhìn thấy giỏ đồ may, nàng thở dài, lôi ra cái yếm trẻ con còn chưa hoàn thành. Dù đang lười cực kỳ nhưng vừa mới biết Như Lan có bầu, nàng thế nào cũng phải tỏ một chút ý tứ. Chẳng may là Như Lan rất quen thuộc với đường thêu của nàng nên muốn gian lận tìm người làm hộ cũng không dễ.

Có lẽ vì lâu không làm nên ngón tay cảm giác không quen, vất vả lắm chỉ mới thêu được một đường viền hình lá tre xanh đã mất một canh giờ. Vừa ngáp vừa lôi từ trong giỏ ra ba sợi chỉ màu xanh biếc, xanh nhạt cùng xanh thẫm.

Có bóng người thoáng bên cửa, Cố Đình Diệp tự mình vén màn xoắn bước vào.

Minh Lan sợ hết hồn, còn nghĩ là mình tự tưởng tượng, quay sang xem đồng hồ nước thì vừa mới qua giờ Tỵ một khắc.

“Hôm nay sao lại về sớm vậy?” Minh Lan cười muốn đứng lên.

Cố Đình Diệp nhanh bước thêm vài bước, giữ Minh Lan lại trên kháng: “Đêm qua em ngủ không ngon, còn may thêm cái gì, không mau nghỉ ngơi.” Chính hắn cũng ngồi xuống giường rồi lại nói: “Tôi tiện đường trở về thay quần áo rồi lại đi thao trường.”

Minh Lan định gọi Hạ Trúc vào giúp hắn thay y phục lại bị hắn cản lại: “Không vội, em ngồi cùng tôi một lúc.”

Minh Lan đành phải an tọa trên kháng, hơi nghiêng đầu, bên ngoài mặt trời dần lên cao, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua làm bức rèm lụa ửng sáng, chiếu xuống triều phục đỏ thẫm, rơi xuống trên người trên mặt hắn, gương mặt kia, thế nhưng lại ủ tăng khói mờ.

Nàng đang do dự nên hỏi thế nào, hắn lại lên tiếng: “Hôm nay sau khi lâm triều, tôi liền tiến cung gặp vua.”

“... Ấy.” Minh Lan.

“Tôi cầu xin Hoàng thượng tha tội, nói bọn họ dù có tội nhưng kính xin Hoàng thượng mở cho một con đường sống.”

Minh Lan cúi đầu, thầm hỏi bản thân sao nàng không ngạc nhiên chút nào.

Trong phòng lại vắng lặng, trở lại hoàn toàn yên tĩnh. Mỗi khi vợ chồng bọn họ ở bên nhau thì người hầu kẻ hạ đều có ánh mắt lúi ra ngoài, chỉ lưu lại mấy người chờ ở chái phòng hoặc phòng lấy nước chờ nghe lệnh.

“Không phải do tôi mềm lòng. Cũng không phải do bị mấy lời thối nát của người kia thuyết phục, bọn họ, tuyệt không đáng thương hại! Nhưng, nhưng mà...” Cố Đình Diệp buồn bực một hồi, đột nhiên đứng lên, thân hình cao lớn kiên định, đi đi lại lại trong phòng, như con thú bị nhốt, toàn thân hung ác tàn bạo, chỉ mong muốn trút ra ngoài.

Minh Lan xoa thái dương, đầu càng đau kịch liệt.

“Thế nhưng, nhưng ...” Bản tính hẩn cương liệt quả cảm, lúc này đây, dường như tràn đầy bất cam, lại chẳng nên lời, chỉ có thể vỗ ầm một cái lên mặt bàn gỗ sáng như gương, làm cánh hoa thả trong chén trà sứ men xanh cũng rung lên.

“Tôi hận không thể khiến bọn họ cũng phải hiểu cảm giác sống đầu đường xó chợ, nếm vị oan khuất người thế giải!” Ánh mắt hẩn nóng rực, cắn răng nghiền lợi phần hận, qua một hồi lâu, lồng ngực trập trùng mới dần bình tĩnh lại.

“... Chỉ là làm như vậy,” hẩn cụt hứng ngã ngòl xuống bên người Minh Lan, “Sẽ tốt... cho sau này.”

Minh Lan hơi hiểu sự giận dữ của hẩn.

Từ trong thâm tâm hẩn thực sự định thấy chết không cứu, nhưng sau đêm qua suy nghĩ mãi, hẩn cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng vẫn phải kìm lại. Thế nên hẩn vô cùng uất ức, chỉ hận ông trời quá tàn nhẫn, điều hẩn muốn cùng không muốn lại khăng khăng buộc lại bán cùng lúc.

Hẩn trở về vào lúc này không phải để thay xiêm y mà là trong lòng vô cùng bức bối, muốn tìm nơi để giải tỏa một chút.

Kỳ thực Minh Lan cũng suy nghĩ nhiều ngày, năm đó chi thứ tư cùng chi thứ năm nhắm vào Cố Đình Diệp, nguyên nhân đơn giản có ba cái. Thứ nhất, xem thường con nhà buôn muối, cảm thấy gia tộc cao quý của mình bị bôi nhọ. Thứ hai, giữ lại người có tư cách để bọn họ chê cười, tiền của nhà họ Bạch bọn họ dùng không yên tâm. Thứ ba, con mình không giỏi giang, sợ mất mặt mũi trước mặt lão hầu gia, cần người gánh trách nhiệm, còn ai làm bia ngấm tốt hơn so với Cố Đình Diệp.

Mấy nguyên nhân cộng lại, bọn họ càng coi thường ghen ghét Cố Đình Diệp hơn.

Nhưng mà, mấy đồ khốn kiếp này tuy đáng ghét nhưng chung quy là không có mâu thuẫn sâu sắc, thật sự cần tranh đấu ra đao thấy máu là ở ngay bên trong dòng chính.

“Chị Tư nhà em... chàng biết nhỉ.” Minh Lan trầm mặt một hồi, bỗng nhiên nói, “Chính là người gả vào phủ Vĩnh Xương hầu.”

Cố Đình Diệp hơi ngạc nhiên, gật đầu.

“Em cùng chị ta từ nhỏ đã không hợp nhau.” Minh Lan vươn tay tới, nắm lấy bàn tay lớn của hắn. Nơi tiếp xúc lạnh lẽo, nàng chậm rãi nói: “Chị ta không thích em vì em chiếm thể diện của chị ta trước mặt bà nội, chiếm vinh quang trước mặt tiên sinh, chiếm quan tâm của phụ thân; mà em, cũng không thích chị ta, người này... lòng dạ không tốt.”

Cố Đình Diệp nghiêng mặt, hắn dù không hiểu vì sao Minh Lan lại nói những lời này nhưng vẫn lặng lẽ nghe.

“Có một lần, em dành nửa tháng làm giày chóc thợ phụ thân, chị ta lấy cớ xem rồi cố ý làm hỏng, em đành phải mất mấy đêm không ngủ làm lại một đôi.”

Giọng điệu Minh Lan bình tĩnh như kể chuyện, cúi đầu, một lần lại một lần vuốt ve bàn tay của Cố Đình Diệp, “Từ nhỏ đến lớn, chị ta tính kế em không biết bao nhiêu lần. Nói xấu em trước mặt phụ thân, gây xích mích ly gián ở chỗ phu nhân, em thường phải bỏ gấp nhiều lần sức lực mới có thể dàn hòa.

Vì đề phòng Mặc Lan, nàng chưa bao giờ dám đưa đồ ăn cho phụ thân. Mỗi một lần nàng đều cẩn thận từng ly từng tí.

“Sao em không mạnh mẽ đáp trả.”

Về mặt Cố Đình Diệp bình tĩnh, nắm lại bàn tay nhỏ của Minh Lan. Lòng bàn tay ấm áp trắng mịn, trong lòng hằn hơi đau, nghĩ đến mẹ đẻ nàng chết sớm, tuy có bà nội che chở nhưng trước mặt cha đẻ không có người nói giúp, trên có mẹ cả cùng chị gái dòng chính tính tình không tốt, dưới có dì cùng chị gái dòng thứ giỏi tính kế, cũng không biết những năm đó vượt qua như thế nào.

“Mới đầu là không chịu nổi, không nghĩ ra được biện pháp nào hay.” Minh Lan ngược lên, nhớ lại mà cười khổ, đây là lời nói thật, “Sau này hơi lớn, em cũng lén chơi xấu chị ta mấy lần cho hả giận, đáng tiếc, thua nhiều thắng ít.”

Khóe miệng đang cứng ngắc của Cố Đình Diệp lại hiện nét cười, chỉ vào cái mũi xinh đẹp của nàng, coi thường mắng: “Em thật vô dụng.” Dưới con mắt của hắn, mấy cô gái tranh hơn thua cùng lắm cũng chỉ là âm ỉ nhà cửa.

“Có một lần, chị ta suýt chút nữa lấy mảnh sứ cào lên mặt em, lần đó, em cực kỳ tức giận, liền nghĩ rằng tương lai lúc chị ta gặp xui xẻo, em nhất định sẽ hăng hái giậu đồ bìm leo.” Minh Lan khẽ cắn môi cười tinh nghịch.

Sắc mặt Cố Đình Diệp hơi gấp gáp, không chờ hắn mở miệng, Minh Lan lại tiếp tục nói: “Nhưng mà giờ đây, em cũng không nghĩ vậy nữa.”

Nàng dừng lại một chút, nhàn nhạt nói: “Chỉ cần em sống tốt hơn chị ta, mỗi lần chị ta nhìn thấy em sẽ cực kỳ khó chịu, sẽ nhiều ngày mất ngủ đầu đêm.”

Theo hiểu biết của nàng với Mặc Lan, nhìn thấy mình vinh hoa phú quý, nhìn thấy Như Lan hạnh phúc mỹ mãn, so với giết chị ta còn làm chị ta khó chịu hơn, đồ kỵ cùng hối hận sẽ là chất độc hàng đêm cắn xé lòng chị ta, sẽ dẫn vật làm chị ta lăn lộn trần trọc không an giấc.

Cố Đình Diệp hơi nheo mắt lại, hẳn là người thông minh, làm sao không hiểu rõ ý của Minh Lan.

Chi thứ tư cùng chi thứ năm nhiều năm được lão hầu gia che chở, vốn không thể đối phó với mưa gió bên ngoài. Con cháu phía dưới cũng không thấy ai có tiền đồ tốt. Cố Đình Vĩ dòng chính đọc sách đến giờ vẫn chỉ là lấm sinh.

So với thanh thế hiện giờ của Cố Đình Diệp, có thể thấy trước tương lai, chẳng cần phải so.

“Chàng không cần phải tức giận, cũng không cần nhẫn nhịn, chúng ta nhất định sẽ sống tốt hơn bọn họ.” Minh Lan nghiêm túc nhìn Cố Đình Diệp, giọng nói mềm mại lại kiên định, “Chỉ cần cho bọn họ thấy chúng ta sống tốt, tức giận đến đâu cũng có thể tiêu tan.”

“Em thật sự cảm thấy tôi làm đúng?” Cố Đình Diệp thì thầm, biểu hiện mơ hồ, trong ánh mắt lại có mấy phần chần chừ, tha thiết nhìn Minh Lan, dường như mong một lời đảm bảo: “Không để ý đến oan khuất của mẹ đẻ đã mất, chỉ vì chính mình...?”

“Chàng làm đúng, hơn nữa, oan ức của mẹ chồng đã mất sẽ không trôi qua như vậy.” Minh Lan vô cùng kiên định gật đầu, “Chàng có thể xin thỉnh phong cáo cho bà, xây từ đường cho bà, mời người đức cao vọng trọng trong tộc lập gia phả một lần nữa, để cho con cháu họ Cố sau này đều biết ân đức của phu nhân họ Bạch với họ Cố. Phải biết rằng nhà họ Cố sau này đều do chàng quyết định.”

Lịch sử do người thắng viết, bao nhiêu người thất bại đã bị vùi trong lớp bụi dày của chuyện xưa.

Sau này, Cố Đình Diệp muốn ca ngợi Bạch thị chói lọi thế nào đều được, nói khó nghe hơn nữa, sau này những tên khốn kiếp kia đương nhiên còn

chỗ muốn cầu xin Cố Đình Diệp, đến lúc đó dứt khoát yêu cầu họ lập nhóm đi đến rạp đầu nhận lỗi trước bài vị Bạch thị là được.

“Nói hay lắm.”

Ánh mắt Cố Đình Diệp sáng ngời, cúi đầu suy tư một lúc, nét hoang mang dần tan biến, nét miệng trở lại tự tin, chậm chậm nở nụ cười bình thản, “Cần làm gì tôi sẽ làm thế, không cần vì những người không đáng kia mà phải đi vòng hướng khác.”

Minh Lan biết hẳn đã nghĩ thông suốt, lập tức vỗ tay khen ngợi, thể hiện mình nhiệt liệt tán thưởng quyết định sáng suốt của hẳn.

Con mắt hẳn sáng như sao chăm chú nhìn Minh Lan, nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của Minh Lan.

Minh Lan liền đỏ mặt, không nhìn được mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Hẳn vẫn không phát hiện ra, nghiêng đầu mỉm cười đẹp như vẽ: “Em thật tốt.”

Gương mặt Minh Lan càng đỏ hơn.

Đột nhiên cánh tay hơn giơ lên, Minh Lan còn chưa hiểu gì đã thấy mình được ôm chặt vào lồng ngực, được bao quanh bởi mùi đàn ông quen thuộc, xen lẫn là hương thơm nhàn nhạt, hạt tơ vàng thêu quanh tay áo, cúc áo giống như dây leo bám vào vải sa mỏng.

Tiếng nói của người kia trầm ấm như tiếng trống vang bên tai nàng: “Tôi muốn em, ở ngay trong phủ đệ này, ở bên ngoài khuê phòng của em, phàm là vật của tôi, chỉ cần tôi có khả năng, mọi chuyện đều theo ý muốn của em, thuận theo tâm của em.”

Minh Lan được bao bọc bởi tay áo triều phục rộng lớn, không thể nhìn thấy gì, chỉ thầm đọc mười tám lần câu ‘không được tin lời ngon ngọt của đàn ông’, nhưng không nhin được trong lòng loạn như cào cào.

Hắn thay y phục rồi đi rồi, Minh Lan vẫn còn nằm nhoài ra trên kháng. Trên bệ cửa sổ bày một chậu cây lan quân tử tỏa hương thơm nhè nhẹ, nàng nhìn mà ngây ngẩn.

Hắn thông minh lại nhạy bén như vậy, từng trải lại hiểu biết, có gì mà không rõ, lợi ích nào mà không tỏ, nhưng mà dù cho phải đạo thì cuối cùng vẫn phải vượt qua ải lòng.

Cố Đình Dục vẫn còn chút bản lĩnh.

Nàng nghĩ ngẩn cả người, chậm chậm lấy từ trong tay áo ra một phong thư, rơi ra từ trong trang phục của hắn sáng nay.

“làm cha mà chẳng dạy con... Trời sinh bản tính ngay thật, hôm nay thành ngang bướng, âu cũng là tội của tôi... Không biết lưu lạc chốn nào, vô cùng nhớ mong... Kính mong anh cả chăm sóc, không để con chịu nóng lạnh bệnh tật ... Xin được bái lạy tạ ơn, khẩn cầu...”

Trang giấy hơi ố vàng, vô cùng nhàu nát, giống như đã bị vò nhiều lần đến nhăn nheo rồi lại mở ra vuốt cho phẳng lại. Trên nét mực có mấy vết nước tròn, làm nhòe đi nét chữ run rẩy.

Trong lòng nàng bỗng dưng đau ê ẩm.

Kỳ thực, hắn rất tốt rất tốt.

Tác giả trả lời: Cố Đình Diệp có thật sự được nhờ danh tiếng của phủ Ninh Viễn hầu?Đúng vậy, có thể mọi người không thích nghe điều nay. Tôi vốn nghĩ mọi người đều hiểu rõ.

Anh họ tôi vô cùng mê quân sự, thời gian tôi viết tới đoạn Cố Đình Diệp thể hiện tài năng, kiến công lập nghiệp giữa lúc biến loạn, tôi có đi hỏi anh họ vấn đề này. Một người chỉ làm chức quân nhỏ trong vài năm, liệu có khả năng chỉ huy một đội quân căn bản là xa lạ lại còn lập công?

Anh họ có nói, nếu như người này có bối cảnh và có tài thì có thể.

Mọi người đã xem qua phim Mĩ ‘Band of brothers’ chưa?

Đại đội trưởng cũ của đội E vốn là Sobel, ông ta tự tay huấn luyện nên đội E nhưng bởi vì ông ta không có năng lực chỉ huy trên chiến trường nên những người lính đó thà rằng phạm quân pháp cũng phải hợp sức lại đuổi ông ta đi, yêu cầu người có năng lực là Winters đến chỉ huy.

Năm đó anh họ đã giải thích kỹ lý do cho tôi.

Làm lính chỉ cần hai việc, thứ nhất là giữ mạng, thứ hai là thăng quan phát tài.

Đặc biệt là cổ đại, những vị trí khác từ trên cao điều người xuống, người ta chịu chấp nhận hay không thì thôi, nhưng vị trí tướng lĩnh, đặc biệt là phải lập tức tham gia chiến tranh đều không bình thường

Trước đó Hoàng đế mới lên ngôi muốn nắm quyền binh nhưng trong quân ông ta không có quan hệ (mới ở biên cương về). Biến loạn nổi lên, ông ta một lúc phải đi vài tướng lĩnh.

Xin hỏi mấy người cấp dưới đó dựa vào cái gì phải phục tùng một người chưa từng gặp mặt.

Ai biết, người này có khi lại dẫn bọn họ đi tìm chết.

Ở tình huống như vậy, Cố Đình Diệp có ưu thế trời ban, hẳn ta vốn xuất thân từ nhà tướng môn, trong nhà có mấy đời làm thống lĩnh, hơn nữa thời

gian cha hấn ở trong quân không ngần, lập không ít quân công. Cỗ Đình Diệp dù không được người quen cũ chiếu cố thì cũng có người từng nghe tới họ Cỗ của hấn.

Một thủ trưởng không hề có lai lịch cùng với Cỗ Đình Diệp, nếu như các bạn làm thuộc cấp, cũng không biết thêm bối cảnh gì, bạn sẽ chọn tin ai.

Lãnh quân đánh giặc hơn kém nhau ở thời điểm cùng cơ hội. Vì Cỗ Đình Diệp sớm nắm được quân đội nên mới có thể sớm chỉ huy như ý, mới có quân công sau đó.

Vì lẽ đó, tôi nghĩ trong thành công của Cỗ Đình Diệp thì họ Cỗ chiếm chừng 5 hoặc 10%.

Giống như chúng ta đi tìm việc, có hai người tương đương nhau, nhưng người phỏng vấn là bạn cũ của cha một trong hai người, ông ta sẽ chọn ai? Không cần nói cũng đoán được.

Đương nhiên, khả năng của Cỗ Đình Diệp mới là trọng yếu. Nếu không thì dù có dựa vào dòng họ cũng không được. Nhưng mà võ nghệ, binh pháp, khả năng bài binh bố trận của hấn là do ai vất vả dạy dỗ?

Thêm vào luân lý đạo đức của cha con quân thần thời cổ đại, hai cha con khó có thể trở mặt thành thù là vì đạo lý này. Bà Tần lớn là người như thế nào? Có một khoảng thời gian tôi đọc tiểu thuyết ngôn tình đều gặp loại nữ chính như thế này. Bọn họ xinh đẹp, nhu nhược, ưu sầu, lại gây được cảm giác muốn yêu thương che chở của đàn ông.

Bọn họ không phải là dây tơ hồng mà thật sự rất nhu nhược, vô dụng.

Đối xử với bọn họ phải vô cùng che chở, chăm sóc cẩn thận bọn họ mới có thể tồn tại, chỉ cần có một chút lơ là, chậm trễ, bọn họ sẽ đau thương muốn chết. Nữ chính dưới ngòi bút Quỳnh Dao có mấy phần như vậy.

Tôi chỉ có thể nói, đàn ông yêu phải cô gái như vậy là gặp vận đen tám đời. Họ Cố vốn tồn tại như thế nào? Vốn họ Cố sống không tệ, nếu như không có tai bay vạ gió như ngày đó.

Gia tộc lâu đời mà lại có khoản nợ lớn như vậy, kỳ thực đa số không phải do xa hoa lãng phí mà là ‘tiếp giá’.

Ví như họ Tào mắc nợ là vì phải tiếp đón Khang Hy, gia tộc Giả Bảo Ngọc mắc nợ vì đón Nghênh Xuân.

Vốn là thu chi cân bằng, dù có nợ nần cũng chỉ là nợ nhỏ không đáng kể. Như vậy mà lại có thể mắc khoản nợ lớn.

Vì nhiều nguyên nhân, hoàng thất có tước thời cổ đại thường có chuyện phải nợ quốc khố. Thông thường chỉ cần không có chuyện gấp thì không phải lấy mạng người ra đòi tiền, có thể từ từ trả tiền lại (thêm vào một phần béo bở).

Vì lẽ đó, họ Cố vốn sống tốt, chỉ là gặp phải xui xẻo liên tiếp.

Đến chi thứ tư cùng chi thứ năm, bọn họ lúc đầu cũng không muốn hại chết Cố Đình Diệp (cũng không đối xử tốt), chỉ là xem thường, muốn hằn gán tai tiếng, thế nhưng hết lần này đến lần khác tranh chấp qua lại, tích oán càng ngày càng sâu. Cố lão hầu gia là người như thế nào? Một ngày hôm nay mọi người vô cùng cảm phẫn lão Hầu gia, kỳ thực theo tôi quan niệm của cha mẹ thời cổ đại và hiện đại khác nhau một trời một vực.

Hiện đại, cha mẹ sinh ra con thì có nghĩa vụ nuôi dưỡng, nếu không nuôi là phạm tội vứt bỏ.

Thời cổ đại, cha mẹ sinh con, nuôi con là ân đức cực kỳ to lớn, có thể buôn bán đánh chửi (cổ đại cha mẹ có bán con, còn có chuyện đánh chết con).

Hiện đại, cha mẹ đối xử với con không tốt con có thể mang thù, có thể từ quan hệ với cha mẹ, chỉ cần bỏ chút phí phụng dưỡng.

Thời cổ đại, cha mẹ là thiên hạ. Để cho cha mẹ chịu khổ, cha mẹ có thể đi kiện con tội ngộ nghịch bất hiếu, làm con mà phạm tội như vậy rất khó có thể vào quan trường.

Cuối cùng, lão hầu gia thật lòng yêu bà Tần lớn, cái kiểu vô cùng yêu thương như vậy trong lòng đương nhiên sẽ thiên vị. Vì lẽ đó lương tâm của ông ta trước tiên sẽ hướng về phía mẹ con bà Tần lớn, sau đó mới đến mẹ con Bạch thị.

Sự tình chỉ đơn giản như vậy.

Hơn nữa Cố Đình Dục là con trai trưởng, địa vị cũng cao hơn Cố Đình Diệp là con thứ.

Vừa có đạo lý vừa có tình cảm, nếu như vậy mà lão Hầu gia lại thiên vị con thứ mà không giúp đỡ con cả mới là kỳ quái.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Nguồn Cấn Chương Cuối, Hạ (Hoàn Serie Đây)

Phải làm chuyện không đúng mong muốn của mình, Cố Đình Diệp vẫn không được dễ chịu trong lòng. Minh Lan ra sức thủ thủ khuyên nhủ, kiếm mấy chuyện vui vẻ trêu cho hăng thoải mái. Nàng không giỏi pha trò đành phải tô vẽ mấy chuyện thời nhỏ của mình kể lại cho hăng nghe. Đến tận nửa đêm mới nghỉ ngơi nên hôm sau Minh Lan không tránh khỏi ngủ trễ một chút. Còn chưa kịp chờ đến lúc Minh Lan ‘tự nhiên tỉnh’, trong cung đã cho người đến tuyên chỉ.

Đan Quất tức giận muốn nổ phổi xông tới, Minh Lan đang vui mình trong đồng chăn bị lay tỉnh, lập tức bị lôi xuống giường trang điểm thay phục trang. Nếu lấy lý do mình ngủ muộn làm chậm việc tiếp chỉ, đoán là mình ngay lập tức trở thành trò cười của toàn kinh thành, dứt khoát gọi Hắc quân sự ngoại viện giỏi xã giao đến, pha trà hảo hạng dỗ dành vị nội quan đang nóng lòng chờ tuyên chỉ kia được một lúc, Minh Lan mới đội mũ ngọc choàng khăn đi ra tiếp chỉ.

Vị nội quan đến truyền chỉ kia là ý chỉ. Đầu óc Minh Lan còn chưa rõ ràng đã thấy một hồi biến ngẫu (‘)tuôn ra, nàng chỉ nghe ra có vẻ như đang khen ngợi mình cái gì mà ‘ôn hòa thanh nhã’ ‘hiếu thuận cao thượng’ vân vân, cùng một đồng ban thưởng.

(*)Biên tứ lệ lục: toàn đoạn văn đều do những cặp đối tứ ngôn và lục ngôn tổ thành, cú thức chỉnh tề.

Tuyên chỉ xong, Minh Lan liên tục tạ hoàng ân mệnh mông, cũng không dám liếc nhìn mấy hòm đầy kín phủ gấm vàng chói lọi bên cạnh kia, đầu tiên phải nhanh chóng dứt lốt, kín đáo nhét một túi gấm qua, bên trong là một đôi hồ phách nạm vàng nàng thuận tay cầm đi trong lúc vội vàng, món đồ này nàng ghét nó có vẻ giàu sổi nên vẫn không mang.

Vị hoạn quan kia khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, dáng vẻ thành thật đôn hậu, thân mình hơi phát tướng, tay chân ông ta nhanh nhẹn hé túi gấm ra liếc, trong mắt hơi xẹt lên nét thỏa mãn khó nhìn rồi không đổi sắc mặt khom lưng: “Phu nhân cũng quá khách khí, sao có thể được.”

“Là một món đồ nhỏ thôi, tôi nhìn thấy rất đẹp, xin đại nhân đừng ghét bỏ.” Minh Lan cười ngại ngùng, đây là lần đầu tiên nàng giao thiệp trực tiếp cùng hoạn quan, nói chuyện phải cẩn thận gấp bội.

“Phu nhân đừng đa lễ, cái gì mà đại nhân với không đại nhân, tiểu nhân nào dám nhận, phu nhân gọi tôi một tiếng ‘Tiểu Đông’ là được rồi.” Hoạn quan kia cuối cùng cũng coi như chịu mở miệng cười, tiện tay nhét túi gấm vào trong tay áo.

Minh Lan biết mình xưng hô không sai, tâm trạng dần bình tĩnh lại. Phải biết có một số hoạn quan rất không thích người ta gọi mình là ‘công công’.

Nụ cười nàng càng ôn hòa hơn: “Mới buổi sáng sớm đã phiền Đông đại nhân vất vả đi một chuyến, ngài đã dùng cơm chưa? Nếu ngài không ngại xin mời bỏ chút thời gian dùng cơm. Phía nam mới đưa tới gạo mới đem nấu thành cháo cùng với ít thịt hoẵng ngâm tương trên núi vừa đưa tới ghém cùng với dưa muối, rất ngon miệng. Không bằng đại nhân dùng một chút?”

Phụ nhân còn trẻ tuổi lại đoan trang, miệng nở nụ cười đáng yêu, giọng điệu thân thiết ôn hòa, không có nửa phần ý nịnh nọt, có vẻ giống như gặp

bạn cũ, lại còn nhiệt tình mời dùng điểm tâm, vẻ quan tâm vô cùng tự nhiên chân thành.

Vị hoạn quan họ Đông kia không khỏi có thiện cảm, mặt mày hớn hở nói: “Tiểu nhân cũng muốn quấy rầy phu nhân một hồi, đáng tiếc là phải quay về cung phục chỉ, hôm nay đành thôi. Hoàng hậu nương nương xưa đến giờ nhắc đến tên phu nhân đều nói lời khen ngợi.”

Minh Lan xấu hổ, chỉ thẹn thùng nói: “Là nương nương quá khen rồi, thần thiếp ngưỡng ngừng, không công lao sao lại được nhận trọng thưởng như vậy.”

Nịnh nọt một hồi, câu này mới là trọng điểm.

Cũng không phải do nàng tự ti, kết hôn mới được hai, ba tháng, nàng chỉ để ý đến quét tuyết trước cửa nhà mình, không có bố thí phát chẩn cho người nghèo, chưa từng dâng hương quyên tiền cầu cho quốc thái dân an, cũng không vội vàng tham gia vòng xã giao của quý phụ, rảnh rỗi nếu không ngủ thì xem sổ sách, trừ lúc nhận ban thưởng từ trong cung hô to hai lần ‘Ơn vua mệnh mông’, còn lại chưa từng nhớ tới một nhà hoàng đế hoàng hậu.

Nàng như vậy, vừa không có chí tiến thủ lại còn lười nhác, vô duyên vô cớ bỗng nhận trọng thưởng nên khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều chút.

Hoạn quan Đông vô cùng tinh ý, chỉ cười sâu xa: “Phu nhân không cần ngạc nhiên. Phu nhân dù ít giao du với bên ngoài nhưng tiếng lành đồn xa. Hôm trước Hoàng thượng còn nói Cố đô đốc làm việc chín chắn thành thạo, rất có phong phạm của danh thần, nghĩ đến là nhờ có phu nhân hiền đức, nên chuyện gia đình không

nhiều đến đô đốc, ngài mới yên tâm dốc lòng với Hoàng thượng.”

Ánh mắt Minh Lan tràn ngập ngưỡng mộ nhìn hoạn quan Đông, lời này thật sự có trình độ. Trách nữ như nàng còn có tiếng ành đồn xa! Vô lý giống như nói NATO là tổ chức hòa bình.

Chờ tiền đội ngũ tuyên chỉ đi rồi, Minh Lan ôm một bụng băn khoăn trở về nhà, sai Đan Quất mở ra mấy hòm gỗ trầm hương nạm vàng đựng đồ ban thưởng, bao nhiêu màu đỏ rắng mây, xanh nước, xanh lam, sương chiều, mỗi màu có mười khối vải, ánh sáng tỏa ra vô cùng đẹp dễ.

Đan Quất vừa ngồi kiểm số lượng, vừa vui vẻ quay sang nói: “Màu sắc thật là tươi sáng, hoa văn cũng đẹp, sau này trời đỡ nóng tìm mấy sư phụ đến may cho cô chủ mấy bộ váy mới, mặc cho lão phu nhân ngắm nhất định người sẽ rất vui vẻ.”

Con bé vui quá nên quên mất xưng hô mới.

Ngoài ra còn có một khối phúc thọ cát khánh như ý bằng bạch ngọc nạm vàng điểm thúy, cả khối ngọc tinh khiết không một chút tì vết. Hai món đồ này chưa tính, ghê gớm nhất chính là một bộ mười sáu chiếc bát màu xanh ngọc bích, dường như được tạc lên từ cùng một khối ngọc phi thúy, mỗi món đều cao ba tấc. Mỗi chiếc bát đều được điêu khắc tinh xảo mấy bức tranh rồng trọt, đánh cá, đốn củi, cày ruộng, dệt vải, nâng trong lòng bàn tay cảm giác như một khối ngọc lạnh, tỏa sáng lung linh làm người ta hoa mắt, món đồ quý hiếm như vậy đoán là giá trị liên thành.

Tiểu Đào nhìn đăm đăm, lùi lại đứng cách bộ bát ngọc bích kia một khoảng xa, lo lỡ tay chạm vào rơi vỡ thì bán nó đi mười tám lần cũng không đền được, chỉ dám đứng cách mười bước nuốt nước miếng ngóng sang.

“Em thật vô dụng!” Đan Quất trợn mắt lườm con bé một cái, tay run run nâng từng cái bát ngọc bích cẩn thận đặt vào trong tráp có đệm nhung dày, làm xong mới thở phào nhẹ nhõm, lại gọi Bích Ti cùng Tần Tang đem găm

lựa cất vào kho, chính mình thì cất tráp ngọc bích cùng ngọc như ý đã xếp gọn vào trong ngăn kéo tủ trong phòng Minh Lan.

Trong lòng Minh Lan như có mèo cào, đứng ngồi không yên.

Tư lệnh vô duyên vô cớ lại đi bổ sung đạn dược trang bị cho binh đoàn, tám chín phần mười là đang chuẩn bị điều người đi tập kết; lãnh đạo vô duyên vô cớ cho người chút lợi ích là để khiến người bỏ thêm sức trong công tác; đàn ông vô duyên vô cớ đối xử tốt với người, hơn nửa là bên ngoài làm việc trái lương tâm.

Hoàng gia đó thì sao? Có thể nói là thật sự có nguyên nhân, chỉ là nàng không biết.

“Tiểu Đào!” Nàng bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng: “Đi mời Công Tôn tiên sinh.”

Giờ này không biết có thể mời Công Tôn Bạch Thạch đến hay không.

Từ khi hết hy vọng với khoa cử, ông ta liền quyết tâm làm ẩn sĩ thân ở nông thôn tâm ở triều đình. Là ẩn sĩ phải có điệu bộ của phái đoàn ẩn sĩ, ví dụ như ngủ phải đến lúc mặt trời lên cao, đọc sách phải nửa nằm nửa ngồi, ngâm thơ tốt nhất là tóc tai phải bù xù, viết văn bình thường là lúc nửa đêm. Ông ta ngưỡng mộ nhất là danh sĩ Kê Khang thời Ngụy Tấn, đáng tiếc không đủ can đảm, không thật sự dám cởi sạch đồ trần chuồng chạy đi hát trên mộ nhà người ta, cùng lắm chỉ dám cuốn hai ống tay áo lên luyện chữ cuồng thảo giữa những bức tường sơn màu trắng trong tiểu viện của mình.

Vì lễ pháp nghiêm ngặt giới hạn, không thể dùng hành động nào tốt đẹp hơn để biểu hiện lòng hâm mộ thần tượng, ông ta vẫn luôn đau khổ.

Cố Đình Diệp đã nghe lời ‘giải nghĩa sâu xa’ của Minh Lan đối với Công Tôn Bạch Thạch, sau đó cười không đứng lên được, lại có cảm giác đồng

cảm với Minh Lan. Theo cách nhìn của hắn, Công Tôn Bạch Thạch thực ra là Diệp Công mê rồ.

Mấy danh sĩ Ngụy Tấn kia phóng dăng ngổ ngược cỡ nào, hành vi phóng túng, uống say mềm hai ba ngày rồi nói hươu nói vượn, mà Công Tôn Bạch Thạch nhìn có vẻ tùy tiện không chịu gò bó, kỳ thực hành xử thận trọng, gặp người đều phòng bị ba phần, gặp chuyện chỉ nói một nửa.

Vì để đảm bảo hiệu suất mời khách, Minh Lan phái Tiểu Đào hùng hổ đi; suy nghĩ một chút xét thấy lần này là đi mời người đến, vẫn nên lễ độ một chút, Minh Lan lại gọi người vẫn luôn sùng kính văn hóa là Nhược Mi đi cùng.

Trong phòng khách đặt hai chậu băng, có quạt kéo dây làm mát, trên bàn dọn đủ trà, đồ điểm tâm cùng hoa quả ngâm nước giếng. Minh Lan ngồi yên chờ, khoảng chừng sau nửa canh giờ, Công Tôn Bạch Thạch nhàn nhã tản bộ tới, phía trước là Tiểu Đào mặt không vui đang sải bước, phía sau là Nhược Mi đang bước từng bước cung kính.

Phòng khách này xây giữa nơi có cây có nước, bốn phía dựng bình phong, khách và chủ hành lễ mấy lần xong liền ngồi trên ghế cách nhau một cái bàn. Minh Lan cho đám người lùi ra, Đan Quất đáp lời rồi lui lại, giữ người hầu hạ đứng cách xa hai mươi bước. Bốn phía đều mở rộng cửa sổ, bên ngoài có thể nhìn thấy ở xa xa có hai người ngồi đối diện nhau, lại có tiếng nước rả rích nên không thể nghe thấy bên trong đang nói gì.

Nơi này nàng tính toán rất kỹ, Cố Đình Diệp vô cùng tán thưởng.

Chào hỏi vài câu xong, Minh Lan đi thẳng vào vấn đề: “Tiên sinh cũng biết, vừa sáng hôm nay trong cung cho người đến ban thưởng?”

Công Tôn Bạch Thạch phe phẩy quạt xếp: “Vừa rồi người ở bên phu nhân đã báo cho tôi, kẻ hèn này xin chúc mừng phu nhân.”

Minh Lan nắm khăn, không để ý mặt mũi vội la lên: “Hắn là không phải thường tôi, đoán là nhờ đô đốc, nhưng tôi không đoán được vì sao? Vì vậy mời tiên sinh đến để thỉnh giáo.”

Gương mặt đầy nếp nhăn của Công Tôn Bạch Thạch vui vẻ đến nheo hết cả lại, vung quạt càng hăng say hơn: “Phu nhân lo xa rồi, nhất định là nhờ hoàng ân mệnh mông, phu nhân là người có phúc dày, tiếng thơm của phu nhân thấu tận trời cao.” Lời nói như vậy nhưng trong mắt ông ta lại biểu lộ rõ ý trêu tức.

Minh Lan liên tục bị ghen hai lần, nàng cắn môi, cố gắng nhịn không xúc động muốn cào cho mặt ông già này nở hoa, dù nét mặt già nua kia đã đầy nếp nếp nhăn ngang dọc đẹp lắm rồi.

Nhân tài có trí thông minh cao, tên gọi tắt là cao nhân, loại sinh vật hiếm có và thần kỳ này thường có một loại bệnh chung, đó chính là thích giả vờ cao thâm, trước khi trả lời thẳng vấn đề lúc nào cũng phải trêu đùa người một phen, không biết năm đó Lưu hoàng thúc cần bao nhiêu kiểm chế mới không một phát đập chết vị thích quạt lông vũ kia. (*)

(*)Lưu hoàng thúc: Lưu Bị

Điều hòa tâm trạng xong, hít thở sâu hai lần, Minh Lan nghiêm nghị hỏi: “Mấy vị chú bác anh em làm việc không cẩn thận, phạm tội là không thể chối, đô đốc đã cầu xin thánh thượng khoan dung, xin hỏi tiên sinh, ngài có tán thành không?”

“Phu nhân hỏi thật hay.” Công Tôn Bạch Thạch cuối cùng cũng không đùa giỡn nữa. Ông ta chậm chậm thu quạt lại, “Mấy ngày nay tôi nhiều lần khuyên bảo Trọng Hoài đi cầu xin thánh thượng, Trọng Hoài đến tận hôm trước mới đồng ý.”

Về mặt Minh Lan cung kính, nghiêm chỉnh đứng lên nói: “Việc đô đốc cùng tiên sinh lo lắng chắc chắn là việc rất quan trọng. Đây không phải là

việc người tuân thủ nữ tắc nên hỏi đến, không biết thế nào mà chuyện lại lan đến nội trạch, mai tôi còn phải tiến cung tạ ân. Tôi sợ mình ra ngoài lỡ miệng, mong tiên sinh chỉ giáo.” Nói xong, hàng quay về Công Tôn Bạch Thạch vén áo cúi đầu hành lễ.

Công Tôn Bạch Thạch lập tức đứng lên, hơi nghiêng người né tránh, cung kính chấp tay nói: “Phu nhân quá khiêm nhường rồi, phu nhân là người khiêm tốn nhã nhặn, trị gia giỏi, là phúc của Trọng Hoài. Phu nhân nếu có điều muốn hỏi, lão già này nếu biết được đều sẽ nói hết.”

Mấy ngày nay ông ta từ xa đứng nhìn phát hiện nàng là một người vô cùng có nguyên tắc, nàng rõ ràng được tin yêu sủng ái nhưng xưa nay vẫn không vượt qua lôi trì nửa bước, cho dù là đại sự trên triều đình chẳng hỏi lấy một câu (thực ra là nàng lười).

Cổ Đình Diệp có quyền lực rất lớn nhưng dù mỗi ngày đều có người tới cửa nịnh nọt, nàng cũng chưa bao giờ muốn dựa quyền kiếm lợi hoặc vênh váo kiêu ngạo, đối với ai cũng khách khí, khiêm tốn lễ độ (Nàng không có gan nhận hối lộ).

Hai người lại ngồi xuống lần nữa, Minh Lan trầm tư trong chốc lát, phát hiện đây cũng là việc khó, nên hỏi từ đâu nhỉ?

“Tiên sinh vì sao lại khuyên đô đốc cầu xin cho phủ hầu?” Chọn hỏi cái này chắc là không sai đâu.

Công Tôn Bạch Thạch vuốt chòm râu lựa thưa, chậm rãi nói: “Phu nhân cảm thấy thánh thượng là người như thế nào?”

Một hỏi một đáp như vậy rõ là ông nói gà bà nói vịt, Minh Lan lại một lần vắn vẹo khăn tay, được rồi, chúng ta cũng phải quen dần với cách tư duy của cao nhân.

“Có câu làm thần tử không nên đoán bừa thánh ý, lời này chỉ đúng một nửa.” Công Tôn Bạch Thạch cũng không hy vọng Minh Lan trả lời được. Ông ta hơi ngẩng lên nhìn trần nhà, “Không đoán thánh ý, làm sao có thể làm được việc? Văn thần võ tướng xuất thân giống nhau, những người có thể đoán đúng đều một bước lên mây xanh.”

Minh Lan nhìn Công Tôn Bạch Thạch, thực ra ông già này năm nay vẫn chưa tới năm mươi nhưng vì hơn nửa cuộc đời bôn ba qua lại nên gương mặt đầy nét sương gió, nếp nhăn đầy mặt, nhăn nheo như cây linh chi, chỉ có đôi mắt vẫn cứng cỏi, rạng ngời rực rỡ.

“Trọng Hoài vẫn chưa đủ tuổi tam thập nhi lập, một, không phải người nhà của thánh thượng, hai không phải bề tôi lâu năm, ba không phải lão tướng nắm quyền, nhưng lại có thể lãnh quân đội, giữ vị trí cao, bằng cái gì? Bề tôi lâu năm có Cảnh Giới Xuyên, Chung Đại Hữu, Lưu Chính Kiệt... Còn Có Thẩm Tông Hưng, bọn họ đã đi theo hoàng thượng từ lâu, trải qua mười mấy năm sóng gió, nào có ai không sẵn sàng hy sinh? Ai không trung thành tuyệt đối?”

Minh Lan cười khổ: “Dù có phân biệt đối xử cũng không đến lượt đồ đốc.”

Công Tôn Bạch Thạch hạ mắt, hướng về phía Minh Lan gật gù khen ngợi, tiếp tục nói: “Thánh thượng mới lên ngôi, để làm yên lòng quân đội, đối xử với mấy vị lão tướng đều rất khách khí, gia phong liên tục. Ngay cả những bề tôi lâu năm kia cũng không dám động. Lúc đó tôi liền nói với Trọng Hoài ý kiến của mình: “Tân đế mới lên ngôi, đương nhiên phải dùng quân đội. Hoặc là cậu an phận mà làm người, thánh thượng ghi nhớ phần tình cảm năm đó nhất định sẽ ban cho cậu chức quan, cậu có thể bình an sống qua ngày, hoặc cậu tiến lên, tranh vị trí trong lòng thánh thượng.”

“Chàng đương nhiên là chọn cách sau.” Minh Lan không ngạc nhiên chút nào.

“Trọng Hoài dừng cảm lại có nghị lực, hành động như sấm rền gió cuốn, tránh khỏi nguy cơ bị bãi miễn, cẩn trọng nghiêm khắc thi hành luật, chém mấy cái đầu, chỉ trong mấy tháng đã tự nắm quyền chỉ huy, hoàng thượng dù trách cứ mấy lần nhưng kỳ thực cách làm như vậy lại đúng ý hoàng thượng.”

Công Tôn Bạch Thạch cười ha ha vắn vể chòm râu, tiếng cười đầy ý tự hào: “Sau đó, quả nhiên có biến loạn, chiến sự nổ ra, những tướng quân kia không phải là đều nhìn nhau sao, chỉ biết đùn đẩy quanh co, nói là có tâm mà không có sức, không thể lập tức điều động quân đội, chỉ có mình đội quân của Trọng Hoài làm được điều khó có ai làm được đó, dẫn quân về phía nam. Lúc đó trong quân còn mấy người có tâm tư khác, lúc hành quân lén lút ngáng chân, qua loa tắc trách đối phó quân lệnh. Hai quân tranh đấu, trong giây phút sinh tử sao có thể có nửa điểm sai lầm. Trọng Hoài lúc đó liền giết một nửa, trói một nửa. Trong số đầu rơi có một bộ hạ cũ cùng cháu trong họ của Cam lão tướng quân.”

Minh Lan kêu nhẹ một tiếng, không thể che nổi kinh ngạc.

“Bị kết tội thì làm sao? Bị ghi hận thì làm sao? Việc trong thiên hạ phần nhiều là thắng làm vua thua làm giặc. Hoàng thượng diệt xong loạn Kinh Đàm, ngồi vững trên ngai, là vị vua anh minh, quan lại đều vui vẻ ăn mừng. Trọng Hoài thắng trong trận chiến đó, là công đầu trong bình định triều đại! Khi đó Thẩm Đoạn Cảnh Lưu mấy người kia chỉ có thể tâm phục khẩu phục!” Ánh mắt Công Tôn Bạch Thạch sáng lấp lánh, cao giọng tựa như trong lòng ôm đầy khí phách.

Minh Lan rất kính nể sự gan dạ cùng quyết đoán của Cố Đình Diệp, có điều nàng lại càng muốn hỏi: “Ông kể một đống chuyện lằng nhằng đó thì liên quan gì đến chuyện vừa rồi tôi hỏi?” Nhưng mà thiên tài thường thì tính tình không tốt, Minh Lan sợ ông ta phát tay áo bỏ đi, đành phải nhẫn nhịn không nhắc ông ta là chuyện đã lạc đề ngàn dặm.

“Nhưng đây là kế độc, không phải là quang minh chính đại, không thể thường dùng.” Công Tôn Bạch Thạch tựa vào lưng ghế, từ từ ngồi xuống, “Cuối cùng thì Trọng Hoài vẫn phải từ từ tiến lên, dần dần đặt quan hệ, tích công lao, đặc tội với nhiều người, tiến lên quá nhanh cũng không phải là việc tốt.”

Minh Lan quen thói gật đầu liên tục... Ai, chờ đã, câu này hình như nàng đã từng đọc được ở đâu đó, một vị danh tướng thích uống trà đen đã từng nói lời tương tự.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, không để ý đã nói ra miệng: “Cái gọi là đạo tất thắng, chính là tập kết quân đội đông hơn so với địch, phạm ít sai lầm hơn so với địch, sau đó đánh thật hăng hái. Lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh cũng không phải là đạo lý dụng binh đúng đắn.”

Công Tôn Bạch Thạch nghe lời này, hơi ngạc nhiên mà cười ra tiếng “Lời này của phu nhân rất thú vị, có lời hay ý đẹp đi nữa thì vẫn là ý này.”

Minh Lan hơi nở nụ cười, nàng đã sớm quên sạch chuyên ngành pháp luật đời trước, lại nhớ tới câu này. Bao nhiêu năm Đảng cùng quốc gia bồi dưỡng không bằng một cuốn tiểu thuyết có soái ca khiến người ta ấn tượng, xấu hổ xấu hổ quá.

“Trọng Hoài chẳng qua chỉ là võ tướng mới nổi, giữ chức nhị phẩm, không có quân hàm, không được sắc phong, không có căn cơ, tuy được hoàng thượng tin dùng nhưng trên đỉnh đầu còn có một đám thượng thư, các lão, học sĩ... thích hoa chân múa tay... Muốn đứng yên hay tiến lên đều không dễ dàng.” Giọng nói già nua khàn khàn thở ra lay động lòng người.

Minh Lan lặng lẽ, không nghĩ đến hẳn lập nghiệp lại khó khăn như vậy.

“Như vậy, chúng ta lại quay về chỗ cũ, thánh thượng cuối cùng là người thế nào?”

Công Tôn Bạch Thạch nâng bát trà lên, khẽ gạt lá trà, uống mấy ngụm cho nhuận giọng rồi tiếp tục nói: “Hoàng thượng từ khi mười mấy tuổi đã ra phiên, vẫn mãi ở đất Thục. Từ trong quân đến triều đình đều hoàn toàn không có trợ giúp. Phải nhắc đến mấy vị phụ tá đặc lực kia, từ sau khi về kinh, hoàng thượng xử lý càng ngày càng chuẩn xác, khắp nơi đều chiếm được chữ lý.”

Cái này Minh Lan biết, nàng từng nghe cha đề cập vài câu, liền nói lưu loát: “Cái lý này chính là chữ ‘hiếu’ thôi.”

“Đúng vậy.” Công Tôn Bạch Thạch cười nói, thâm nghĩ đúng là nhà thư hương môn đệ, dạy dỗ rất tốt, “Hoàng thượng từng hầu hạ trước giường tiên đế nửa tháng, trải chăn nằm dưới đất, hầu hạ thuốc thang, để đối phó với văn thần võ tướng là đủ dùng rồi, hoàng thượng lấy đạo hiếu làm đầu, ba năm không chọn tú nữ, mặc tang phục giản dị, ngài cũng phạt nặng mấy vị con cháu quý tộc chơi bời trác táng. Trừng trị xong mấy thứ đồ chẳng ra gì này, quan thanh lưu đều trầm trồ khen ngợi.”

Trong lòng Minh Lan dần nặng trĩu, việc nàng hỏi ông ta giống như không nói gì nhưng thật ra nói hết rồi.

Nàng chậm chậm thả lỏng ngón tay đang nắm chặt, ngẩng mặt lặng lẽ nghe, yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy nhịp tim. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thật sự hiếu sức hấp dẫn của quyền lực, sóng nhỏ không dậy nhưng lại chấn động lòng người.

“Tiên sinh còn chưa nói xong.”

Thanh âm bình thản nhẹ nhàng, giống như ở dưới mái hiên sau cơn mưa, từng giọt nước rơi xuống thềm đá trơn nhẵn.

Minh Lan xoa tay nhìn chậu băng, “Cái gì mà ‘khắp nơi đều chiếm lý’, rồi ‘cây ngay không sợ chết đứng’. Hoàng thượng là thái tử do tiên đế sắc phong quang minh chính đại, ngay cả nếu không như vậy thì làm sao?

Nhiều nhất là bị mấy phong tấu chương can gián, còn có người có thể không nhận hoàng đế này sao? Tiên sinh, ngài, hay phải nói là mọi người, đến cùng là sợ cái gì?”

Con mắt nàng sáng tỏ trong vắt, ánh mắt tựa như làn suối trong veo yên ả, nhìn thẳng vào người đối diện.

Công Tôn Bạch Thạch thu quạt trên tay lại, trên gương mặt cũng ngừng nét cười, bình tĩnh nhìn Minh Lan bình thản nói: “Phu nhân nói phải, nhưng mà thái tử của tiên đế cũng không chỉ có một người.”

Minh Lan không hiểu, Tam vương gia Tứ vương gia đều đã chết hết, Ngũ vương gia phản loạn bị giết, Lục vương gia bị giáng làm thứ dân, Thất vương gia đã mất từ khi còn nhỏ, Bát vương gia đăng cơ không phải là chuyện đương nhiên sao? Bọn họ lo lắng cái gì.

Nàng hơi hơi lơ mờ, rõ là không có việc gì nhưng trong lòng lại bất an, bên tai như có một hồi tiếng trống đang chậm chậm đánh, tiếng trống vang trên mặt da nặng nề, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, chớp mắt trong đầu nàng lóe lên tia sáng, bật thốt lên:

“Là Dự vương! Là vị tiểu vương gia của Lục vương gia cho làm con thừa tự của Tam vương gia!”

Công Tôn Bạch Thạch thầm khen một tiếng, nghiêm nghị chấp tay với Minh Lan: “Phu nhân huệ chất lan tâm, tâm như gương sáng. Chính là vị tiểu vương gia mười tuổi bất mãn kia. Phải biết, lúc trước việc đưa tiểu vương gia đi làm con nuôi là do thánh thượng khâm chỉ, lập Tam vương gia là thái tử cũng đã có chỉ, chỉ còn thiếu chưa đại cáo thiên hạ, cuối cùng ai ngờ lại xảy ra biến loạn.”

Nói đến việc này, ông cụ chỉ có thở dài: “Tiên đế bệnh nặng một thời gian, bao nhiêu người ở bên giường bệnh gào khóc khuyên Tiên đế lập tiểu vương gia làm trữ. Cũng may tiên đế vẫn rõ ràng, vẫn hiểu được đạo lý

phải lập vua trưởng thành, tình hình như vậy mà còn lập hoàng đế nhỏ tuổi khiến ngoại thích quyền thần tranh đấu, sợ là nhanh chóng sẽ có đại loạn. Lúc này Thánh Đức thái hậu lại năn nỉ khóc lóc cầu xin, đành miễn cưỡng lập mẹ đẻ của thánh thượng làm chủ lực cung, lập người thành Thái tử. Ôi... những chuyện cung đình bí sử này không có bao nhiêu người biết.”

Minh Lan ngừng lại suy nghĩ, quả quyết nói: “Đây không phải là lưu lại tai họa sao? Sao không có nhắc nhở tiên đế xử lý gọn gàng hơn.” Tam vương gia đặt mỗi quan hệ ở kinh thành bao nhiêu năm, ngoài sáng trong tối rắc rối phức tạp, tự lực tự cường như Bát vương gia sao so được.

“Trong nội các đều cứng rắn kêu chém. Thân thủ phụ là lão cáo già xảo trá, hơn nữa dù tiên đế cảm thấy không ổn cũng không nhẫn tâm được. Cuối cùng là Tam vương gia bị chết thảm, Tam vương phi xưa nay hiền lành lương thiện, rất được lòng Vua. Thánh Đức thái hậu đột nhiên mất nơi nương tựa, quả thực là đáng thương. Nếu như còn đoạt tước con nối dòng của bọn họ, khói hương của Tam vương gia không có người kế tục. Tiên đế không đành lòng, cũng khó tránh khỏi. Ôi... Từ sau khi tiên đế qua đời, trước triều đình sau hậu cung đều không có một giây gió êm biển lặng, hoàng thượng cũng không dễ dàng.”

Kỳ thực Công Tôn Bạch Thạch cũng cảm thấy việc này không ổn nhưng người ta đã chết rồi lại còn là tiên đế, không tiện chê trách.

Minh Lan không nói gì. Giáo sư chính trị của nàng từng nói, mỗi chủ trương đều có một thế lực đang ủng hộ đằng sau.

Bát vương gia tại vị. Ông ta đem một gánh hát rong từ biên giới đến lại có thể lên thẳng mây xanh. Tam Vương gia tại vị, có lực lượng đặc lực có thể nắm giữ thiên hạ. Một khi đã từng hưởng mùi vị của quyền thế, chẳng ai chịu buông xuống.

Nàng hiện giờ đã hiểu rõ vì sao hoàng thượng lại nhanh chóng định ra đám hỏi giữa Thẩm quốc cửu và phủ Anh Quốc công, chẳng qua là hai bên phái tranh cướp lá phiếu trắng. Hoàng đế tại sao lại cứ túm chặt không tha án mưu nghịch của Tứ vương gia, chẳng qua là tìm lí do dây mơ rễ má, mượn cớ diệt trừ thế lực đối đầu mà thôi.

“Bây giờ thế lực trong triều đình đại thể có bốn bên. Hoàng thượng một bên, Thánh Đức thái hậu cùng Dự vương một bên, quan văn thanh liêm cũng coi như một bên, còn có mấy địa phương bất ổn.” Công Tôn Bạch Thạch nhíu mày, nắm chặt bàn tay, giống như đang khổ sở suy nghĩ, “Đoán chừng như vậy thôi, còn lại không rõ ràng, lão già này vẫn còn chưa biết đến.”

“Tiên sinh không cần quá lo.” Minh Lan nghe đến say mê, dần dần nhập tâm “Tôi cảm thấy Hoàng thượng làm việc rất có trình tự, luôn có biện pháp tốt. Đầu tiên là quan văn, bọn họ...”

Nàng căn nhắc tìm từ, đám người này thực ra lại là bên giáo hoạt nhất, nhà nàng có tận hai vị. Bọn họ lấy danh nghĩa thánh nhân đi giáo huấn giúp đỡ quân vương, vĩnh viễn đứng ở bên có lý, dứt khoát không theo phía sai lầm.

“Hoàng thượng từ từ ngồi vững đế vị, bọn họ sẽ dần đoàn kết. Đến các địa phương đó, chỉ cần trung ương vững chắc, từ từ có thể xử lý. Phiền toái nhất chính là... ho khan một cái, hướng hồ tôi nghe nói tiên đế trước khi lâm chung từng trực tiếp giao phó hoàng thượng chú ý chăm sóc Thánh Đức thái hậu cùng mẹ con Dự vương gia.”

Công Tôn Bạch Thạch vỗ đùi, thở dài thườn thượt: “Ai dám nói không. Đúng là ung nhọt trong xương, bỏ không bỏ được. Có điều cũng không sao, chỉ mong hoàng thượng đừng quá nóng vội, chờ qua tám năm mười năm, dần ít người cản trở, có thể từ từ xử lý.”

“Chờ thêm tám năm mười năm mọi người đều đã nhận mệnh, còn muốn gây rối không cũng khó nói.” Minh Lan dự đoán rất lạc quan. Loại lợi ích tập thể này không phải là kiểu tổ chức tà giáo, dù có úng nào, thì chết vì trung cũng không nhất thiết là con đường duy nhất.

“Đừng nói đề tài xa như vậy, mau mau quay lại, vẫn nên nói chuyện của chúng ta.” Về mặt Công Tôn Bạch Thạch có ý ‘mấy người trẻ tuổi luôn không chú ý tập trung gì cả’, Minh Lan đại quần ㊟, là ai đem chuyện từ Thủy Liêm động ném tới Hỏa Diệm sơn vậy.

“Hiện giờ, đại loạn mặc dù đã dẹp nhưng vẫn còn sóng ngầm, trên triều đình càng biến đổi liên tục. Muốn sống yên ổn, không chỉ phải đoán được thánh ý mà còn phải đánh giá được hướng đi của thời cuộc.” Công Tôn Bạch Thạch đứng lên, lưng thẳng ngóng nhìn sông nước ngoài cửa sổ, than thở, “Hoàng thượng nếu không tốt, Trọng Hoài đương nhiên không tốt. Nhưng Hoàng thượng mọi chuyện đều an ổn hài lòng, Trọng Hoài cũng chưa chắc đã tốt.”

“Lời ấy nghĩa là sao?” Minh Lan nhú lông mày lên.

Công Tôn Bạch Thạch xoay người, bất đắc dĩ cười, “Năm đó Trọng Hoài có chút giao tình cùng hoàng thượng, nhưng so với những hộ vệ tâm phúc ở bên hoàng thượng mười mấy năm vẫn còn kém hơn. Huống chi, Bát vương gia cùng hoàng thượng là hai chuyện khác nhau.”

“Thiên tử không có nhà, việc nhà là việc nước, thiên tử không có bạn, chỉ có quân thần, thiên tử không cầu lợi, trong lòng chỉ nên có giang sơn xã tắc.” Minh Lan chợt nhớ tới Trang tiên sinh, nhỏ giọng thì thầm, chính là Tiểu Huyền Tử cùng Tiểu Quế Tử cũng không thể bước qua cái ngưỡng này.

(*) Tiểu Huyền Tử: Khang Hy, Tiểu Quế Tử: Ngô Tam Quế

“Phu nhân có thể hiểu rõ như vậy, tôi có thể bớt lo hơn nhiều. Lão già này phí không ít sức lực khuyên bảo, cũng không biết Trọng Hoài có thể nghe được bao nhiêu. Làm thần tử phải cẩn thận một chút, đừng tưởng rằng chuyện gì hoàng đế cũng thay người xử lý.” Công Tôn Bạch Thạch mỉm cười gật gù, “Nguyên nhân chính là như vậy. Từ khi phủ hầu bắt đầu xảy ra chuyện tôi đã hết sức khuyên Trọng Hoài đi cầu xin.”

Tình huống diễn biến quá nhanh, Minh Lan chớp mắt thể hiện không hiểu.

“Thứ nhất, Trọng Hoài còn ít tuổi như vậy nhưng lại ngồi ở vị trí cao, không khỏi khiến người ta gai mắt, nếu cậu ta vừa mới thăng quan liền không để ý tới ruột thịt thân thích, dù có lý hay vô lý, người ta đều có thể bàn tán.” Lão già rung đùi đắc ý nói.

Minh Lan chậm rãi gật đầu, đây cũng là điều nàng lo lắng nhất.

“Thứ hai, đối với việc này, đến cùng thánh thượng nghĩ thế nào?”

Công Tôn Bạch Thạch nheo mắt cân đo, “Kỳ thực, phủ hầu phạm vào mấy chuyện kia, thánh thượng cũng không để trong lòng. Xử lý cũng được, không xử lý cũng xong, không ảnh hưởng đến đại cục. Quan trọng là, thánh thượng muốn thần tử như thế nào? Dịch Nha, Thụ Dao, công tử Khai Phương. Lời Quản Trọng khuyên can Tề Hoàn Công, tấm gương nhà Tề còn đó không xa. (1)”

Minh Lan rất là tán thưởng, lời này nói đến điểm trọng yếu, nàng để tay lên ngực tự hỏi, lúc nàng quản gia thích loại không có râu mơ rể má hơn hay thích người nhà hơn. Đây là một loại quan hệ rất tế nhị.

“Thứ ba, cũng là nhức đầu nhất.” Công Tôn Bạch Thạch lại ngồi xuống, từ trong mâm mã nhai mấy quả nho từ từ bóc vỏ: “Trọng Hoài oan uổng, tôi biết, phu nhân biết, phủ hầu bên kia cũng biết, nhưng mà bên ngoài cuối cùng là có bao nhiêu người biết đây. Trọng Hoài vốn danh tiếng

công tử lêu lổng còn đó, phủ hầu bên kia cũng không có nhược điểm lớn ở bên ngoài. Ôi, ngàn năm bia miệng vẫn còn trơ trơ (tích hủy tiêu cốt, lời đồn đại làm tan xương nát thịt), đó là thành kiến vài thập niên rồi.”

Minh Lan mấp máy môi, lại nhắm mắt.

“Trọng Hoài có thể vạch trần việc năm đó sao? Cũng không thể, nếu làm thì sẽ là đại bất hiếu.”

Minh Lan cẩn thận đoán hàm ý trong đó, chậm rãi gật đầu.

Năm đó việc của Bạch thị là nỗi nhục của phủ Cố, vì tiền mà cười người ta, rồi lại không chăm sóc đứa con người ta lưu lại, dùng mọi cách bức bách nó bỏ nhà trốn đi. Những chuyện như vậy mà nói ra ngoài, danh tiếng của Cố lão hầu gia liền coi như xong, phủ hầu cũng trở thành trò cười.

Nhưng mà con không nhắc lỗi lầm của cha, nếu Cố Đình Diệp thật sự không e dè nói toạc ra, làm hỏng danh tiếng của người cha quá cố, như vậy thì không sai cũng thành sai.

“Có ba điều này, tôi liền khuyên Trọng Hoài nhìn xa một chút, không cần dây dưa chọn nhỏ mất lớn, ngày còn dài, cậu còn nhiều thời gian lật lại án thay Bạch phu nhân, lấy lại công bằng cho bản thân, việc gì phải nóng lòng vội vàng.”

Công Tôn Bạch Thạch cầm khăn tay ướp lạnh ở một bên xoa xoa tay rồi vuốt râu nói: “Những ngày trước Trọng Hoài đang trong cơn giận giữ, tôi không tiện nói nhiều. Hôm kia hai người từ phủ hầu phủ, tôi thấy cậu ta có vẻ thả lỏng bèn nhanh chóng tới khuyên can đủ cách, cuối cùng thuyết phục được.”

Minh Lan cảm động trong lòng, ông lão này đúng là thật tâm suy nghĩ cho bọn họ mới có thể bất chấp mà đi khuyên bảo như vậy.

“... Tiên sinh cực khổ rồi, Minh Lan, Minh Lan thật sự không biết nói cảm ơn như thế nào.” Nàng thành tâm thành ý khom mình hành lễ với ông già.

Công Tôn Bạch Thạch liên tục xua tay cười nói: “Không ngại, Trọng Hoài cùng tôi là bạn lâu năm, tính tình lại hợp nhau, hơn nữa tôi cũng không phải khuyên bảo sáo rỗng. Tôi khuyên Trọng Hoài không cần đi tìm người khác, chỉ cần tìm thánh thượng cầu tình, nói đến chỗ đau lòng, nếu có thể khóc một chút thì càng tốt.”

Minh Lan hơi hé miệng, thật là hiểu tâm lý nha.

Nói đúng ra, Cố Đình Diệp không phải đi xin cho những tên khốn kiếp kia thoát tội, bọn họ đúng là có tội, chẳng qua là xin hoàng đế nhìn mặt của mình mà xử lý nhẹ tay.

Hoặc là có thể nói, lần khuyên bảo này trọng điểm không ở kết quả mà là ở hành động của bản thân. Những tên khốn kiếp kia có thể thoát hay không không quan trọng, quan trọng là muốn hoàng đế hiểu rõ khó khăn cùng khổ sở của Cố Đình Diệp, để ông ta nhìn thấy một Cố Đình Diệp trọng tình nghĩa, hiểu lòng người, tấm lòng bao dung nhân hậu.

Minh Lan hơi hé miệng cười giảo hoạt, thì thầm hỏi: “Vậy chàng có khóc không?”

“Việc này, lão già này còn phải hỏi phu nhân.” Công Tôn Bạch Thạch trừng mắt, thối rìa mép lên.

Minh Lan che miệng cười khẽ, cảm thấy lão già đáng chết này rất đáng yêu, cuối cùng vẫn chỉnh đốn trang phục hành lễ, mỉm cười nói: “Thấy bảo nghe quân nói chuyện một lần còn hơn mười năm đèn sách, tiên sinh không chê tôi phận gái ngu dốt, không ngại phiền mà giải thích tường tận. Hôm nay tôi xem như được mở mang kiến thức. Tôi xin nói lời cảm tạ tiên sinh.”

“Không cần, không cần, tôi đây cũng không muốn nhận hết công.” Công Tôn Bạch Thạch cười lắc đầu nói, “Lần này Trọng Hoài dù nghe lời khuyên nhủ đi cầu xin hoàng thượng nhưng vẫn ôm mối hận trong lòng. Đại trượng phu làm việc nhất định phải thông suốt trong lòng mới được, không phải vậy thì dù không đắc tội người ta thì cũng là bản thân mình nghẹn gần chết. Hôm qua giờ Ngọ cậu ta nói chuyện cùng phu nhân, sau khi ra cửa vẻ mặt tốt hơn rất nhiều. Đêm qua.... ho khan một cái, tôi nghe Tiểu Thuận Tử nói sáng nay khi Trọng Hoài ra cửa vẻ mặt đã thoải mái tựa như không có việc gì.”

Ông cụ khen ngợi liên tục làm Minh Lan vô cùng xấu hổ, cúi đầu ngượng ngùng.

“Tôi lại không thể lải nhải khuyên hăn cả đời, hai người mới là bên nhau bạc đầu giai lão, sớm nói ra cùng phu nhân là tốt rồi.” Công Tôn Bạch Thạch cười rộng rãi.

“Nói thế nào cũng ít nhiều là tiên sinh giỏi giang.” Minh Lan cực thẹn thùng, vội vã chuyển hướng câu chuyện.

“Cũng là Trọng Hoài tự mình suy nghĩ rõ ràng, tôi mới có thể thuyết phục được.” Công Tôn Bạch Thạch cũng rất khiêm tốn.

Minh Lan ước gì nói chút chuyện khác, vội hỏi: “Tiên sinh nói thế nào?”

“Trọng Hoài tức giận không nhịn được, hỏi tôi có biện pháp nào có thể hả giận lại không gây hại, tôi nói có.” Vẻ mặt Công Tôn Bạch Thạch cao thâm khó dò, “Chỉ cần Trọng Hoài chịu làm cô thần.”

“Cô thần?!” Minh Lan kinh hãi, không muốn, nàng không muốn làm gia quyến của cô thần đâu.

“Đúng, làm một người không quen thân không quan hệ, quyết chí thề trung thành, làm cô thần chỉ một đời dựa vào hoàng đế.”

Minh Lan không nói gì một hồi lâu. Kết bè kết cánh đương nhiên là không đúng nhưng trong triều đình cũng không thể chẳng có lấy một mụn bằng hữu.

Theo nàng biết, trong lịch sử đấng đấng cũng có những cô thân buồn vui lẫn lộn, hơn một nửa là không có kết cục tốt. Ví dụ kinh điển: Thương Ưởng, Ngô Khởi, Tiều Thác. Một nửa là bản thân chết già nhưng hậu thế không người quan tâm (cha già dẫu tội hết người ta), gia tộc thịnh vượng một thời mà lại tan biến, ví dụ kinh điển: ‘ác quan’ Điền Văn Kính.

“Phu nhân yên tâm.” Công Tôn Bạch Thạch nhìn Minh Lan mặt mày ủ rũ, nín cười nói, “Tôi vừa nói xong, Trọng Hoài liền phản đối ngay lập tức.”

Minh Lan thở phào nhẹ nhõm, an ủi trái tim mình vừa chịu kinh hãi, rất tốt rất tốt, may mà Cố Đình Diệp là công tử lêu lổng chuyển mình thành rường cột nước nhà, tư tưởng giác ngộ chưa theo kịp tổ chất chính trị.

Công Tôn Bạch Thạch liếc nhìn Minh Lan, lặng lẽ mỉm cười vuốt râu.

Kỳ thực, lúc đó nguyên văn của Cố Đình Diệp là: hãnh cưới vợ để cho nàng sống sung sướng, không phải để chịu khổ với hãnh.

...

Bảy, tám ngày sau, giữa đêm khuya.

Thiếu phu nhân bưng một bát thuốc còn đang nóng, đi vào cửa đã thấy Cố Đình Dục ngồi dậy ở trên giường, tựa nghiêng trên gối thất thần suy nghĩ, chị ta lập tức lo lắng nhú mày, than thở: “Sao lại ngồi dậy? Mau mau nằm xuống đi.” Tiến lên muốn đỡ chồng.

Cố Đình Dục phát tay một cái: “Năm cả ngày lẫn đêm mệt mỏi, ngồi dậy nghỉ ngơi một lát.”

Thiệu phu nhân yên lặng không nói gì, chỉ đành ngồi cạnh nhẹ nhàng thổi thuốc.

“Vừa xong, dì lại tới nữa.” Cố Đình Dục nhìn nóc giường, sắc mặt tiều tụy không tả xiết, ánh mắt lại vẫn sắc bén.

Thiệu phu nhân khẽ hít vào: “Bà sao lại... Ôi biết rõ ràng chàng bệnh, sao cứ suốt ngày qua lại quấy nhiễu chàng.”

“Bà ta đang sốt ruột.” Khóe miệng Cố Đình Dục hiện nét trào phúng, “Nhân lúc ta còn chưa chết, bà ta muốn làm chuyện này cho xong.”

Thiệu phu nhân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nhin được nói: “Chuyện của Thái phu nhân, chàng không thử suy nghĩ...?”

Khuôn mặt Cố Đình Dục khô vàng bỗng đỏ ửng lên, chợt nở nụ cười, tiếng cười xen lẫn tiếng ho khan. Thiệu phu nhân tiến tới xoa lưng cho anh ta, một hồi lâu mới ngừng ho. Anh ta thở gấp nói: “Mấy hôm nay, nàng ở bên ngoài có nghe được điều gì?”

Thiệu phu nhân suy nghĩ một chút rồi nói: “Hôm đó cấm vệ quân đến tuyên chỉ, nói phủ hầu thật sự có qua lại cùng nghịch vương, nhưng nể tình cậu Hai có công, chú Tư tuổi già, cậu Ba lại dính dáng không nhiều nên đều thả ra, chỉ có cậu Bình, có mấy người xác nhận là cậu ta, ôi... Phải bị đày đi nơi nào đó lạnh lẽo ngập băng tuyết ba năm. Em dâu mấy hôm nay vẫn khóc lóc âm ỉ.”

“Chỉ có những việc này?”

Thiệu phu nhân nghĩ lại rồi lắc đầu một cái.

“Nàng đấy!” Cố Đình Dục nở nụ cười, “Đúng là người thật thà.” Anh ta khó khăn ngồi thẳng dậy, nhỏ giọng nói, “Nàng không nghe mấy lời bóng gió mấy ngày hôm nay? Nói dì làm mẹ kế mà lòng dạ ác độc, năm đó ép

thằng Hai bỏ nhà ra đi, sau đó chờ ta chết đi rồi tước vị này sẽ dành cho thằng Ba.”

Thiệu phu nhân vẫn lắc đầu: “Mấy lời vô lý này chàng để ý đến làm gì?”

Nhìn chồng mình dưới ánh đèn gầy như bộ xương khô, trong lòng chị ta không khỏi xót xa.

Cố Đình Dục chậm chậm tựa vào đầu giường, hơi mĩa mai nói: “Vừa xong ta đã nói với dì, giờ thằng Hai phe cánh đã vững vàng, có thủ đoạn có cơ mưu, sẽ không chỉ nghe ta nói hai ba câu rồi thật thà tin tưởng, ngoan ngoãn chờ đợi. Dù ta có đổi ý, hắn cũng sẽ có chiêu chờ ta. Bây giờ hắn đã bảo vệ phủ hầu rồi lại càng không chấp tay nhường tước vị ra. Ta bảo bà ta bỏ ý định, việc cho cậu Hiền làm con thừa tự không cần nhắc lại.”

Thiệu phu nhân ngạc nhiên: “Chàng nói, tin đồn này, là cậu Hai...”

“Cũng chưa chắc là nói bóng gió.” Cố Đình Dục tự giấu cười cợt, “Dì không hăn là không có ý nghĩ kia.”

Sau một lát, Thiệu phu nhân mở con mắt ửng hồng mệt mỏi, bỗng nhiên rơi lệ: “Với bản lĩnh bây giờ của cậu Hai, tước vị còn có thể thoát ra khỏi bàn tay sao? Việc gì phải bức đến đường cùng như vậy. Chúng ta muốn con thừa tự chẳng qua là để chàng sau này có người hương khói, cúng bát cơm lên phần mộ, chắc chắn không tranh tước vị cùng cậu ta, cậu ta... Việc này cũng không tha cho sao.”

Cố Đình Dục thương tiếc nhìn vợ, nhẹ giọng nói: “Nàng đừng khóc, cần thận khóc làm đau mắt. Việc này không thể trách thằng Hai. Nó bị kìm nén hai mươi mấy năm, bây giờ mới có thể lộ diện, đương nhiên là muốn đạt tước vị một cách quang minh chính đại. Nếu ta để lại con thừa tự thì đó vĩnh viễn là nhược điểm cho người ta nói. Một khi chuyện xảy ra liền khó có thể chấm dứt. Hơn nữa, người khác thì thôi, cho cậu Hiền đi làm con

thừa tự? Đây chẳng phải là thỏa mãn tâm nguyện của dì, hừ, thằng Hai sao có thể chịu?”

Thiệu phu nhân cũng biết chuyện không thể cứu vãn, chỉ nhẹ nhàng thốt thức. Cỗ Đình Dục vất vả giơ cánh tay lên, giúp chị ta lau lệ: “Đừng nghĩ đến những chuyện thừa kế đó, ta cũng không tin tưởng mấy chuyện sau khi chết ra làm sao. Giờ trong lòng ta chỉ lo lắng cho nàng cùng bé Nhàn. Ôi, nàng theo ta đúng là hồng một đời.”

“Chàng đừng nói những lời đó!” Thiệu phu nhân nức nở một tiếng, nhào vào trên đùi chồng khóc lớn: “Thiếp không tài không sắc, gia thế bình thường, có thể gả cho chàng là phúc lớn.”

Cỗ Đình Dục khẽ vỗ về tóc vợ, yếu ớt mở miệng: “Ta giờ dặn dò nàng mấy câu, nàng phải nhớ kỹ.”

Thiệu phu nhân ngẩng đầu, ra sức đáp lại.

Người kia ôm yếu như cành khô, âm thanh cố hết sức nén xuống, nghiêm mặt nói: “Thứ nhất, sau khi ta chết, dù ai tới khuyên bảo, nàng đều không thể nhắc lại việc nhận con thừa tự, dù không phải vì nàng thì cũng là vì con bé Nhàn. Chỉ cần ta không con nối dõi, cậu Hai cùng em dâu sẽ đối xử tử tế với hai người, sau này con bé Nhàn lấy chồng cũng sẽ che chở cho nó. So với... con nuôi không có bản lĩnh không hiểu lòng dạ kia còn tốt hơn nhiều.”

Thiệu phu nhân khóc nước mắt đầy mặt, tựa ở bên giường chỉ có thể gập đầu không ngừng.

“Thứ hai, sau đó nếu em dâu cùng Thái phu nhân có gì bất hòa, nàng không được dây vào, đặc biệt nếu dì bảo nàng làm việc gì, nàng phải cực kỳ cẩn thận.” Cỗ Đình Dục đặc biệt cao giọng nói mấy chữ cuối cùng.

Thiệu phu nhân chảy nước mắt, vẻ mặt vô cùng ngờ vực.

Cố Đình Dục cười có chút bí ai: “Ta đến mấy năm qua mới nhìn rõ ràng dì, người này... lúc nào cũng lấy người khác làm bia đỡ đạn, trước kia là chi thứ tư cùng chi thứ năm, làm cho thằng Hai cùng bọn họ ồn ào như nước với lửa, bà ta thì vẫn luôn ở trước mặt ông già làm người tốt. Ngay cả ta hừ hừ, chỉ sợ cũng bị lợi dụng.”

Thiệu phu nhân sững sờ lau nước mắt: “Không thể nào, em thấy Thái phu nhân vô cùng tốt.”

“Ông già sợ là cuối cùng cũng nhìn ra, lúc đấy mới để lại thư cho mấy chú họ ở Kim Lăng cùng Thanh Thành.”

Cố Đình Dục cười lạnh nói, “Nàng nghĩ vì sao chú Tư cùng chú Năm lại cứ ra sức đi ép hỏi mấy chú họ, chính là vì giữ lại gia sản ông già để lại cho thằng Hai. Mấy chuyện này là chuyện của dòng chính, có quan hệ gì với bọn họ đâu. Chẳng qua là dì từng nói dì nguyện chia đều sản nghiệp này cho ba nhà. Hừ, mượn sức người khác, đời này bà ta giỏi nhất chính là chiêu thức ấy.”

Nghe những lời này khác nào di ngôn, Thiệu phu nhân lạnh lẽo toàn thân, đau lòng muốn vỡ vụn nhưng không còn chảy thêm được nước mắt nữa, giống như đã quá đau buồn, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

“Ta thấy em dâu Hai cũng không phải người cay nghiệt tàn ác. Nàng chỉ cần làm được hai việc này, lại đối xử với cô ta khách khí một chút là cũng có thể sống tốt qua ngày... Không đúng, ta phải nghĩ lại, không bằng cho ... thêm cho hẳn một phần quà lớn. Cũng không thể làm mất lòng bà ta. Thật ra... Như vậy cũng tốt, hai mẹ con nàng có thể sống tốt hơn chút, việc kết hôn của con bé Nhân cũng không cần lo.”

Cố Đình Dục vô cùng mệt mỏi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, giống như là lầm bà lầm bầm, không biết đang nghĩ ngợi gì, trên mặt lại có nét cười kỳ dị, miệng thăm thì lầm bầm.

“Cha, mẹ, ta sắp đến rồi. Hai người đừng nóng vội. Ông già nên cao hứng rồi, thằng Hai giờ tiền đồ rất tốt, cưới được vợ cũng ổn định; mẹ, người nhìn xem, con làm người mất mặt, không thể sánh được với thằng Hai...”

...

Sùng Đức năm thứ ba, ngày mười chín tháng sáu, Ninh Viễn hầu Cố Đình Dục qua đời.

Tháng bảy cùng năm, chỉ dụ sắc phong Cố Đình Diệp làm Ninh Viễn hầu, nhận tước siêu phẩm nhị đẳng, gia phong vợ Thịnh thị là chính nhất phẩm cáo mệnh phu nhân.

(Quyển Nguồn căn hoàn)

Chú thích của tác giả (1)

Xuân thu ngũ bá Tề Hoàn Công tuổi đã già lại tin dùng ba gian thần, tên gọi là Dịch Nha, Thụ Dao, công tử Khai Phương.

Dịch Nha là đầu bếp nổi tiếng, vì Tề Hoàn Công mà đem thịt của con trai của mình nấu thành canh cho Tề Hoàn Công ăn, làm Tề Hoàn Công rất cảm động nhưng Quản Trọng lại nói, yêu thương con cái là thường tình, nếu hấn ta vì vinh hoa phú quý mà con mình cũng có thể hy sinh, vậy còn cái gì mà hấn không thể làm hại?

Thụ Dao vốn là một người đàn ông bình thường, vì muốn ở lại bên Tề Hoàn Công nên tự thiến, tiến cung hầu hạ. Tề Hoàn Công rất cảm động nhưng Quản Trọng lại nói, vì vinh hoa phú quý ngay cả thân thể mình cũng không màng thì có thể quan tâm người khác sao.

Công tử Khai Phương là thế tử của một quốc gia nhỏ, vì để ở lại bên Tề Hoàn Công mà từ bỏ vị trí thế tử, ngay cả cha mẹ chết cũng không về dự

đám tang, Tề Hoàn Công rất cảm động, Quản Trọng lại nói, người mà cha mẹ cũng không chiều cố có thể bậ tâm người khác sao? Hãn từ bỏ ngôi vị thế tử là vì hãn có dục vọng to lớn hơn.

Tôi nghĩ Quản Trọng nhất định chưa từng đọc tiểu thuyết BL ngược luyện tàn tâm, những hành vi kia trong tiểu thuyết đều có khả năng xảy ra.

Cuối cùng bất hạnh là Quản Trọng miệng ăn mắt ăn muối, ba gian thần này đã hủy diệt cả một nước Tề đang thịnh vượng. Sau này Tề Hoàn Công chết ở thâm cung, xác chết đầy dòi bọ rồi cũng không có người đến thu dọn.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Con Đường Làm Quan Của Cố Đình Diệp

Cố Đình Dục vừa chết, thể xác và tinh thần Thiệu phu nhân liền sụp đổ. Tất thấy đau lòng một nhọc vốn dồn nén liền bung ra, ôm đầu ngắc ngoải, sống dở chết dở. Thái phu nhân cũng tỏ ra “thương tâm quá độ”, rên rỉ trên giường.

Minh Lan thấy tình hình không ổn, suy tính mãi bèn hạ quyết tâm. Tang sự của Cố Đình Dục, nàng nhất định không thể ôm đồm. Chưa nói tới việc nàng không quen thuộc quy củ nhà họ Cố, trong hoàn cảnh này, bất kể nàng làm gì cũng sẽ có người xuyên tạc. Nhưng với tư cách một Hầu phu nhân mới ra lò thì rất khó khước từ, nghĩ đi nghĩ lại bèn trình trọng đi mời Huyền đại phu nhân tới hỗ trợ.

“Chẳng phải em lười nhác không chịu ra sức, mà vì tuổi em còn trẻ, chưa từng trải qua chuyện lớn gì. Việc tang lễ của anh Cả lại quan trọng biết mấy, nếu xảy ra sai lầm, không biết người ta nói ra nói vào thế nào đâu.” Minh Lan dứt khoát nói thẳng: “Cả phủ này chỉ có mỗi chị dâu làm em thấy yên tâm nhất, chị mà không giúp em thì em cũng không biết đi tìm ai nữa.”

Huyền Đại phu nhân vốn là người thích làm việc thiện, lại hay ôm đồm, thấy Minh Lan bày tỏ đầy thành khẩn như vậy bèn thoải mái đồng ý, về nhà liền thương lượng với chồng.

“Chuyện lớn như vậy mà nàng đã đáp ứng rồi?” Trong hai ngày tới, Cố Đình Bình phải xuất phát đi Tây Bắc, Cố Đình Huyền còn đang bận rộn

chuẩn bị. Vừa về nhà nghe thấy tin này tức khắc thấy không ổn, vội vàng bảo: “Việc của đích tôn chúng ta ít can dự vào thì hơn, kéo lại xảy ra chuyện không hay, nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện!”

“Chàng thì biết gì!” Huyền Đại phu nhân lườm chồng, sán lại gần tỉ tê: “Việc này em tính cả rồi, dĩ nhiên là phiền toái nhưng mà có lợi. Thứ nhất, em dâu chính xác đang khó xử, việc ma chay này mà làm lớn thì sẽ khiến cậu Diệp không vui, nhưng nếu làm nhỏ lại khó tránh khỏi bị đàm tiếu. Em ôm việc này vào người sẽ khiến em ấy ghi nhớ chỗ tốt của em. Thứ hai...”

Chị ta đưa chén trà nóng cho chồng, nói khẽ: “Xem tình hình phủ ta thế này, trước sau gì chả ở riêng, đến lúc đó việc gì cũng phải dựa vào chính mình. Có điều mấy năm nay, chuyện lớn chuyện nhỏ gì cha chồng cũng chỉ kêu cậu Hai đi làm, chúng ta muốn tìm cách lại không biết lối, người thì không có, bạc cũng không nhiều. Thừa dịp tang lễ này, chúng ta phải kết giao vài người hữu dụng mới được.”

Cố Đình Huyền không coi là đúng, lắc đầu nói: “Chúng ta chỉ có từng ấy thân thích bằng hữu, chẳng phải nàng đã sớm biết còn gì?”

“Chàng thật là!” Huyền Đại phu nhân dí mạnh vào trán chồng, trách: “Bọn họ làm sao có thể diện bằng những người vì cậu Diệp mà tới tế bái chứ! Đây mới là tay cầm thực quyền đích thực. Họ thấy em dâu dám giao phó chuyện lớn như vậy cho em lại chả nhìn chúng ta bằng con mắt khác?!”

Cố Đình Huyền xưa nay sợ phiền phức, nhưng nghĩ con cái đang lớn dần, cần mai mối, cần đi học, tương lai khó tránh khỏi còn cần tìm việc làm, không thể lần nào cũng ỷ lại vào Cố Đình Diệp, cuối cùng đành thở dài gật đầu.

Vì bày tỏ thành ý, hôm sau Minh Lan đích thân tới chỗ Thiệu thị lấy đổi bài và chìa khoá nhà kho, phí nước bọt hồi lâu mới bày tỏ rõ ràng nỗi khổ

tâm của mình cộng với việc nhờ người khác trợ giúp, đâu ngờ xong xuôi Thiệu thị mới thì thào: “...Mọi thứ đều ở chỗ mẹ...”

Sao không nói sớm! Minh Lan lập tức sang chỗ Thái phu nhân.

Trên trán Thái phu nhân quấn chiếc khăn vàng nhạt, bộ dạng mệt mỏi nằm uống thuốc. Minh Lan lần thứ hai giải thích rõ ngọn ngành xong, bà ta tựa hồ hơi ngậy ra, nhìn Minh Lan hồi lâu bằng đôi mắt đỏ vằn tia máu khiến nàng âm thầm kinh hãi, sau rồi mới kêu Hường ma ma đi lấy đồ.

Minh Lan trộm lau mồ hôi lạnh, hả lòng hả dạ đưa đôi bài và chìa khoá cho Huyền Đại phu nhân. Nàng khẳng khẳng “bản thân trẻ tuổi, không thể một mình đảm đương chuyện lớn”, lại tin chắc Thái phu nhân không dám bảo Chu thị tiếp nhận việc này.

Hiện giờ bên ngoài tin đồn bay đầy trời, hướng thẳng vào bà mẹ kế Thái phu nhân này mấy chục năm qua luôn “ủ mưu đồ xấu”, nếu bây giờ lại để Chu thị ôm việc vào người thì càng có cớ rồi. Bà ta ôm quyền vài chục năm, viện lý do con trưởng ốm yếu mà kêu dâu trưởng tận tâm chăm sóc, đến bây giờ còn không chịu buông tay đâu!

Huyền Đại phu nhân là người nhanh nhẹn, hơn nữa không bị cản tay liên thuận buồm xuôi gió xử lý việc tang lễ hết sức ổn thoả. Khiêm tốn mà không thiếu trang trọng, lễ tiết chu toàn mà không lộn xộn. Lúc cần khóc tang thì cả phủ dậy tiếng khóc như sấm động, nửa dặm ngoài cũng nghe thấy rõ ràng. Lúc cần tiếp đãi khách khứa thì tới lượt đan xen, gọn gàng ngăn nắp.

Trong khi đó Minh Lan chỉ cần giấu nửa bình dầu hoa quế, mỗi ngày tới trước linh tiền của Cố Đình Dục khóc mấy lần là xong, còn có thể quen thuộc quan hệ nhân sự trong phủ Ninh Viễn hầu, nhân tiện ngắm nhìn nhà kho mà nàng tò mò đã lâu.

Nàng sâu sắc nhận thấy đã thỉnh cầu đúng người, cứ cách một ngày lại bày tỏ lòng biết ơn với Huyền Đại phu nhân một hồi, mỗi lần đều thay đổi từ ngữ không hề trùng lặp, thối phồng tới mức chị ta vô cùng sung sướng, quên hẳn nỗi vất vả chỉ được ngủ hai canh giờ mỗi ngày.

Ngoài ra, thời gian còn lại Minh Lan hầu như tiêu tốn trong phòng Thiệu thị.

Theo lời thái y, bệnh của Thái phu nhân thuộc về vấn đề điều dưỡng “tâm tình”, song Thiệu thị thì lại bệnh đến như núi lở, mãnh liệt tới mức có biểu hiện của “dầu hết đèn tắt”. Minh Lan giật nảy mình, nghĩ thà rằng chăm sóc người sống còn có cảm giác thành tựu hơn là ra ngoài tỏ vẻ đau buồn cho người ta xem, hơn nữa tương lai cũng dễ sống chung.

Thiệu thị chẳng hề để ý Minh Lan, bất luận Minh Lan nói gì làm gì, chị ta hết thấy đều lạnh nhạt nhắm mắt. Minh Lan không hề tức giận, ôn hoà chăm sóc chị ta, xem phương thuốc, thử thuốc, chọn vài chuyện quan trọng về tình hình khách khứa ở ngoài linh đường kể lại, còn đưa Dung nhi tới làm bạn với Nhàn nhi. Ngày ngày mang đồ ăn ngon đồ chơi vui từ Trùng viên tới, làm cho trẻ con tạm quên đau buồn, tốt xấu có thể ăn có thể ngủ chút. Thiệu thị vốn không phải người vững tâm, thấy Minh Lan dè dặt quan tâm thì không khỏi mềm lòng, nghĩ tới những ân oán năm xưa dù thế nào cũng không nên vạ lây tới nàng dâu mới vào cửa mấy tháng, liền dần dần thay đổi thái độ, nhã nhặn khách khí với Minh Lan hơn rất nhiều.

Minh Lan trông chị ta tâm tàn ý lạnh, không nghĩ khỏi bệnh, chỉ một mực đau buồn, bệnh tình càng thêm nặng nề thì thỉnh thoảng kể lại vài chuyện thuở nhỏ của mình, cực lực phóng đại sau khi Vệ thị mới mất, chính nàng “sợ hãi, “bàng hoàng”, “cô đơn” cộng thêm đủ loại thiếu tương trợ.

“...’Trẻ con không mẹ khác gì cọng cỏ’, lời này thật sự vô cùng chính xác...” Mắt mũi Minh Lan hoe đỏ (do vừa mới tới linh tiền khóc một trận),

khe khẽ ghen ngào: “Phu nhân của em tuy rất tốt, nhưng bà dù sao vẫn phải trông nom cả đại gia đình cùng với các anh chị em khác... Nếu không phải có bà nội rủ lòng thương, em, em thật không biết...” Để lại một đoạn thật dài dấu ba chấm, cho Thiệu thị tự đi mà suy tưởng.

Thiệu thị nghe quả nhiên vô cùng sợ hãi, dù nàng ta có coi Thái phu nhân là “người tốt” thì cũng không thể yên tâm phó thác con gái cho bà ta. Bụng nghĩ con gái đã không có cha rồi, nếu lại không có mẹ thì tương lai sẽ ra sao. Tâm chí tức thì kiên định, bệnh liền tốt hơn nhiều. Đến hôm đưa tang chị ta còn có thể đứng dậy đi ra cảm tạ thân thích bằng hữu.

Đương nhiên, Minh Lan cũng nhận được khen ngợi to lớn. Thái phu nhân mỉm cười khen nàng đôi câu, Minh Lan một mặt tỏ ra khiêm tốn, một mặt thầm nghĩ: Lấy ngài làm gương, ta tất nhiên sẽ học hành chăm chỉ.

Nói đi nói lại thì đây vẫn là lần đầu tiên Minh Lan nghiêm túc để tang chu toàn, chẳng những không cho đám hầu gái trong viện được mặc quần áo màu sáng, ngay cả Dung nhi cũng được may cho hai bộ y phục trắng mới, chính nàng càng là từ đầu đến chân bởi không ra khuyết điểm.

Áo ngoài thêu hoa văn cành hoa đơn sắc, trang sức bạc sáng trắng như tuyết, không có tí màu sắc nào, ngay cả tua rua san hô trên mũi giày cũng bỏ đi. Minh Lan mặc bộ trang phục xoay một vòng trước mặt Cỗ Đình Diệp, hỏi cảm nhận.

Cỗ Đình Diệp nhếch môi: “Ước chừng tôi đây chết đi tình thế cũng giống thế này.”

Đèn lồng treo trước cửa Hầu phủ đều trắng thuần một màu, Minh Lan nghĩ cửa Trường viên cũng phải treo hai cái đèn lồng nhỏ màu trắng, bèn nói: “Treo ba tháng là được rồi.” Nào ngờ Cỗ Đình Diệp phản pháo: “Lúc ông cụ mất chỉ treo mỗi trăm ngày, treo lâu đến thế để người không biết lại tưởng tôi chết rồi à.”

Minh Lan thở dài.

Được rồi, dạo gần đây gã này tính khí không tốt, nói chuyện kì quái, hơi tí là châm chọc.

Giống như anh tích góp đủ sức mạnh chỉ chầu chực gây phiền toái cho kẻ thù, nào ngờ không đợi anh thật sự xuất chiêu, người ta đã chết rồi. Sau khi chết còn được an táng long trọng, những kẻ tmuốn giúp anh thêm thể diện lại không biết nội tình (vì không kịp tạo thế) thì càng khao khát bày tỏ, kẻ này biểu hiện còn bi thương hơn so với kẻ kia. Hẳn lại không thể oang oang rằng “tôi và anh trai tôi là oan gia kiếp trước đối thủ kiếp này, các người không cần phải ra sức như thế”, v.v...

Thực ra Minh Lan cũng không vui vẻ gì, tang lễ cũng đã tổ chức xong, nhưng đồng tiền bạc lễ vật lại cuồn cuộn chảy vào phủ Hầu... Nàng quặn đau trong lòng, đích tôn chưa ở riêng, vàng bạc tài vật đều phải đưa vào kho trong phủ, nhưng tương lai phủng chừnng chính nàng mới là người phải đi trả lễ, thật không biết sau này ở riêng còn được mẫu vụn nào không.

Có điều nàng vẫn phải khoan dung khuyên nhủ: “Dù sao người chết là chuyện hệ trọng, người cũng đã chết rồi, chàng còn so đo làm gì.”

“Từ lúc tôi hiểu chuyện đã biết anh ta không sống lâu được.” Cố Đình Diệp hờ hững: “Nhưng đâu có thấy anh ta thiếu chiêu trò.”

Thuở nhỏ, ấn tượng sâu nhất của hần với anh Cả, đó chính là Cố Đình Dục một mặt thì tỏ ra sống dở chết dở để mọi người nâng đỡ uống thuốc, một mặt thì buông lời gièm pha bằng ánh mắt xấu xa với cha mình. Từ nhỏ đến lớn hần ta chịu không ít đau khổ trong tay con bệnh này. Trong mắt hần, người bệnh vẫn có thể làm điều ác, thông cảm không ảnh hưởng tới cảm hận, kẻ làm điều xấu thì dù có đang nằm trên giường bệnh vẫn phải kéo dây mà nhận phạt.

Quan niệm này có ý tứ khá giống với hiện đại, Minh Lan tức thì tỏ ra tán thưởng vắn phần: “Chồng em quả nhiên ân oán phân minh, xứng danh trượng phu.”

Cổ Đình Diệp liếc nàng, tâm tình tốt lên nhiều, cười mắg: “Mồm miệng lanh lợi lắm! Em không đến chính điện mà khua môi múa mép với đám văn nhân thật là đáng tiếc!”

Gần đây hẳn có rất nhiều ý kiến đối với đám văn nhân, được rồi, đây chính là nguyên nhân thứ hai khiến hẳn hậm hực.

Từ tháng sáu tới nay, hẳn chính thức kiêm chức Phó đô đốc của phủ đô đốc Ngũ quân, lĩnh Tả quân đồng thời thêm chức Thái tử thiếu bảo, địa vị tăng lên dẫn đến hẳn trực tiếp tham dự thảo luận chuyện quân chuyện nước. Cùng với thời cuộc ổn định, tất cả sóng ngầm mãnh liệt dần dần chuyển sang dẫu vắn, chính điện trở thành nơi các phe phái trường kỳ đấu đá, một đồng người ngày ngày vắn nước bọt tung toé.

*Phủ đô đốc Ngũ quân: Gồm Trung quân, Tả quân, Hữu quân, Tiền quân, Hậu quân. Là một tổ chức được thành lập từ thời nhà Minh, thống lĩnh quân đội.

*Thái tử thái bảo: Cùng với thái sư, thái phó là những chức quan liên quan đến thái tử (Đông cung). Thái sư dạy vắn, thái phó dạy võ, thái bảo bảo vệ an toàn. Chức “thái bảo” thường là một chức quan vinh dự mà không có thực chất.

Đặt thụy hiệu* cho tiên đế, bọn họ phải tranh cãi. Nghi thức đãi ngộ bất đồng cho hai cung Thái hậu, bọn họ phải tranh cãi. Thay đổi nhân sự, bọn họ cũng phải tranh cãi. Còn như quyết định quốc sách như bố trí hành chính, bọn họ càng phải tranh cãi âm ỉ tới mức ngay cả cơm cũng không cần ăn. Tổ chế triều đại vốn thiên về quan vắn khổng chế võ tướng, võ quan phần lớn dăng tấu, thảo luận tranh cãi thuộc về công việc của quan vắn.

*Thụy hiệu: Là danh hiệu sau khi chết của vua, phi tần, chư hầu, quan lại có địa vị nhất định, căn cứ vào sự tích và phẩm đức của người đó khi còn sống.

Trước kia khi Cố Đình Diệp chỉ quản “một mẫu ba sào ruộng” của hãn, đứng trên chính điện dự thính có thể chỉ cần nghe tai trái ra tai phải, dầu sao những chuyện quan trọng sẽ được sao chép gửi tới tay trọng thần tự nghiên cứu. Nhưng giờ đây hãn tính nửa văn nửa võ, đành phải dựng thẳng tai nghe ngóng, bởi khi hoàng đế bị quan văn bắt bẻ đến mức không nói nên lời thì thường thích nhất hỏi một câu: “X ái khanh, khanh cho rằng việc này thế nào?”

Vị X ái khanh này thông thường do Thẩm Tông Hưng, Diêu các lão, cộng thêm chính hãn Cố đại nhân thay phiên gác gác, những người còn lại thay phiên diễn xuất.

Cho rằng cái đầu nó! Nếu hãn có bản lĩnh văn chương thì cần gì theo con đường liếm máu lưỡi đao mà kiếm cơm ăn.

Thụy hiệu của tiên đế thiếu hay thừa một chữ “văn”, liên quan quái gì đến hãn? Chỉ có mỗi chuyện này cũng khiến hai phái vốn có ân oán liên bày đội ngũ chinh tề, tranh cãi từ bình minh tới khi tối khuya, miệng đầy chì hồ giả dối, trích dẫn kinh sử, từ chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế đến chuyện tiên đế khi về già sung hạnh Tiểu Vinh phi là đúng hay không.

Kiểu cãi nhau này coi như nhả nhận, dù sao hoàng đế cũng không ý kiến gì nhiều, nhìn xem triều thần cãi nhau cũng rất thú vị.

Tân đế hiển nhiên quá non, không biết triều đình hiểm ác, giữa lúc hai bên phe phái tranh cãi mãi chưa xong bèn cầu hoàng đế làm trọng tài.

Hoàng đế mà không đồng ý thì chính là bất hiếu. Lão hoàng đế trước lúc lâm chung tự mình đưa người từ chỗ khi ho cò gáy kéo tới, chăm sóc

người, ủng hộ người, lập người làm thái tử kế vị, vậy mà người còn dám nói lão hoàng đế không tốt?! Người đúng là không có lương tâm!

Sau đó tiếp tục cãi nhau, liên tiếp trích dẫn kinh sử.

Nếu hoàng đế đồng ý thì lại là không rõ chính sự. Chính vì lão hoàng đế lè mề, kéo dài việc lập trữ tới hơn mười năm, dẫn đến cả nước gió tanh mưa máu, kinh thành tựa hồ như tắm qua một lần máu, bao nhiêu trung thần lương tướng chết trong hai lần biến loạn, đến mức đấy mà còn không bày tỏ thái độ? Hoàng thượng ơi là hoàng thượng, người phải vì công bằng cho lòng dân thiên hạ mà can đảm hy sinh chữ hiếu tằm thường của bản thân chứ!

Sau đó tiếp tục cãi nhau, lại liên tiếp trích dẫn kinh sử.

Tân thiên tử cười ngất, ai da mẹ ơi, năm cũng trúng đạn.

May mà hãn cũng có người giúp đỡ, tranh luận độ nửa năm, phí bao công sức mới yên ổn việc này.

Trận tiếp theo, triều đình lại náo nhiệt vì vấn đề đãi ngộ của hai cung Thái hậu.

Hoàng đế tất nhiên muốn mẹ đẻ được đối đãi cao, nhưng một đám văn thần không đồng ý, nói tiên đế trước lúc lâm chung từng có khẩu dụ với các vị cố mệnh đại thần: “Sau khi ta mất, cần phải đối xử tử tế với Hoàng quý phi, tất cả lễ nghi đãi ngộ đều ngang với Hoàng hậu.”

Kỳ thực khi ấy lão Hoàng đế bệnh hồ đồ, gần tắt thở đến nơi, mơ mơ tỉnh tỉnh chỉ nhận ra được Đức phi làm bạn nhiều năm. Nếu dựa theo quan điểm pháp luật thời hiện đại, di chúc bằng miệng như vậy không chính xác.

Tranh cãi ồn ào nửa tháng, Hoàng đế tức đến nổi nghiêng răng kèn kẹt, đám người kia chẳng những một bước không nhường, còn nói dựa theo thời

gian vào cung, đòi hỏi Thánh Đức Thái hậu phải được vào ở Đông điện to lớn tôn quý.

Lúc ấy lão Cảnh ngẫu nhiên bị Hoàng đế điểm danh bắt lên tiếng, nhất thời sơ suất, buột miệng nói “mẹ đẻ tất nhiên cao quý hơn người dưng”, lời này tức thì chọc đúng tổ ong vò vẽ.

Đồng chí lão Cảnh lập tức bị trách mắng rộp trời ngập đất như tro núi lửa, từ những câu nhẹ như “không có học vấn”, “không hiểu lễ nghi”, hoang đường vô tri”... đến những câu nặng hơn “lòng dạ khó lường”, “mưu đồ làm loạn”.

Đáng thương thay đồng chí lão Cảnh bị mắng choáng váng hết hồn, nghe nói sau đó phải nhờ Chung Đại Hữu dìu về nhà.

Cố Đình Diệp phỏng đoán, hoàng đế kỳ thật rất đồng tình với lão Cảnh.

Ở nơi đất Thục dân phong chất phác, cách giải quyết thông thường là có ân tất trả, có thù tất báo. Có chuyện gì thì móc dao “ba đao sáu động*” là giải quyết xong. Phỏng chừng đồng chí lão Cảnh chưa từng trải qua kiểu công kích mạnh mẽ của đám quan văn như thế này. Bọn họ phần lớn vẻ ngoài nhã nhặn nho nhã, nội tâm thì hung tàn dũng mãnh, không động thủ, chỉ động khẩu. Dùng ngòi bút cùn mắng người từ tổ tông cho tới thẳng cháu của em gái vợ chú Hai dạo lâu xanh mà không trả tiền, tuyệt đối giết người không thấy máu.

*Ba đao sáu động là một phương thức trừng phạt trên giang hồ.

Hôm sau, tấu chương vạch tội hằn nhiều như bông tuyết bay vào nội các.

Căn cứ vào lễ giáo quy củ trong gia tộc thời cổ đại, mẹ đẻ không quan trọng bằng mẹ Cả. Nếu con vợ lẽ đạt được thành tựu lớn thì cũng là mẹ cả được khen ngợi phong cáo mệnh, không liên quan đến mẹ đẻ là vợ lẽ (nhưng cuộc sống có thể tốt hơn nhiều). Nếu muốn giúp mẹ đẻ vốn là vợ lẽ

cũng được vinh quang thì nhất định phải cho mẹ cả trước, sau đó mới giảm dần đến mẹ đẻ.

Lão Cảnh thật oan uổng, hăn vốn dĩ không hề đối nghịch với lễ giáo hùng mạnh.

Kỳ thực tỉ mỉ phân tích ra, tình huống hoàng gia không phải như thế.

Thánh An hoàng hậu không phải tấn chức từ phi vị lên thẳng Thái hậu, bà rõ ràng là hoàng hậu được sắc phong đầy đủ nghi lễ, ngược lại chính hoàng quý phi (Đức phi) mới là nhảy từ phi tần lên thành thái hậu, hoàng đế lại không phải con ruột của bà, dựa vào gì mà đòi tranh luận?!

Đám quan văn hiển nhiên đánh lừa dư luận, bắt được nhược điểm của lão Cảnh bèn thừa cơ làm loạn, không ngừng ồn ào, từ một câu mà xuyên tạc lung tung.

Lúc đầu tân đế lên ngôi, chính do nhất thời không chống cự nổi chiến thuật biến người của bọn họ, bị nước bọt văng đầy trời làm cho choáng váng đầu óc nên mới sắc phong hai cung thái hậu. Giờ đây hậu cung bị cản tay khắp nơi, nhớ tới mà hối hận không thôi.

Ước chừng có người phía sau chỉ bảo, sau khi suy nghĩ cẩn thận, hoàng đế càng lúc càng kiên định lập trường, vì mẹ đẻ, cũng vì sau này bản thân dễ chịu hơn, dù cho Thánh Đức thái hậu có đi thái miếu khóc lóc với tiên đế, hăn cũng quyết không chịu nhường.

Một mạch miến chức năm sáu tên quan đi đầu xung phong, lại hàng chức hơn mười kẻ nữa mới chèn ép được đám người kiêu ngạo kia, nhân tiện đổ tội Thánh Đức Thái hậu bị bệnh chịu khổ lên đầu đám quái vật đó, lấy tội danh “chia rẽ tình cảm hoàng gia, rắc tâm làm loạn”.

Cuộc chiến lần này đại thắng, chỉ đáng thương thay đồng chí lão Cảnh, đến nay vẫn cáo ốm ở nhà, ngại ngùng không dám ra ngoài gặp người.

Có điều Diêu các lão nói, cách làm cứng rắn này không nên dùng nhiều. Lần này hoàng đế chiếm lý lẽ, hơn nữa xác thực không đáng nhiều tới lợi ích xã tắc. Giả như lần nào Hoàng đế cũng ý thể hiệp người thì danh tiếng không hề tốt.

Minh Lan gật gù, đúng là gừng càng già càng cay. Diêu các lão nói quá chuẩn.

Cần phải nghe nhiều lời khuyên can, chọn lọc ý kiến bề tôi, hợp mưu hợp sức mới là tốt. Dù sao nhóm người Hoàng đế và Cố Đình Diệp còn thiếu kinh nghiệm, rất nhiều chuyện chính sự vẫn còn đang học hỏi. Dân tình bốn phương tám hướng khác biệt rất lớn, quan trường phe phái khó phân. Nếu cứ khẳng khẳng cố chấp, nhờ đâu xảy ra chuyện xấu, ngay cả đường hoãn cũng không có thì tất cả đều là lỗi sai của một mình hoàng đế rồi.

Vì thế bạn học Cố đành phải cố gắng hơn.

Để không làm hoàng đế thất vọng, càng không giẫm vào vết xe đổ của đồng chí lão Cảnh, buổi tối hẳn phải xem nhiều hồ sơ, phân tích nghiền ngẫm. Lúc đi làm phải lên tinh thần nghe đám văn nhân tranh cãi, không dám lười biếng một khắc, hết giờ làm về phủ còn phải tới chỗ anh cả oan gia khóc tang, cho dù không chảy ra được nước mắt cũng phải gào khan mấy tiếng. Cứ như vậy hẳn không hậm hực mới là lạ.

May mà hẳn cũng là người cực thông minh. Đến khi đại ca ma quỷ đầy 49 ngày, hẳn đã có thể xen miệng vài câu tại triều chính, hơn nữa, y theo lời Diêu các lão, hẳn chen vào vô cùng có độ.

Vài hôm trước, trên triều hình bắt đầu nghị luận chuyện thuế muối.

Những năm gần đây thuế muối hỗn loạn, tư nhân buôn muối thành phong trào, quan viên thu tiền nhưng không nộp thuế, các khoản mục vô cùng kín kẽ, trên dưới đồng tâm. Tiên đế từng phái mấy nhóm người tới

điều tra, không phải tay không mà về thì cũng là tự mình rơi vào vũng bùn, cuối cùng ngồi xe tù về kinh phục mệnh.

Đương kim hoàng đế muốn chinh đồn, bá quan theo thường lệ không ngừng tranh cãi, đại khái ý tứ là không nên động vào, một khi động vào lại kéo theo vô số liên hệ, thiên hạ bất an.

Cố Đình Diệp nghe cả một buổi sáng, bắt lấy kẻ ồn ào hăng say nhất, vẻ mặt khiêm tốn hỏi: “Không tính đến chuyện khác, chuyện thuế muối này đến cùng có cần phải chinh đồn hay không.”

Gã quan kia nhăn nhó hồi lâu, sau đó lắc nhai thêm một đồng nào là khó xử, ảnh hưởng, hậu quả thế nào.

Cố Đình Diệp lại hỏi: “Vậy ý của ngài là không chấn chỉnh? Cứ để lộn xộn như thế?”

Bất luận bọn họ loanh quanh thế nào, Cố Đình Diệp chỉ hỏi một câu: “Vì quốc vì dân, cuối cùng có nên chấn chỉnh thuế muối hay không”.

Thuế muối chiếm 1/5 thu nhập quốc khố, bây giờ còn không có đủ 1/50, chuyện thuế muối mục nát như vậy, viên quan nào lại dám nói không cần chỉnh đồn, nhất thời cả triều im lặng. Thấy tình hình này, hoàng đế tức thì vô cùng phẫn khởi.

Tốt lắm tốt lắm, ai nấy đều cho rằng phải chấn chỉnh thuế muối, như vậy vấn đề kế tiếp chính là “chỉnh như thế nào”, “phải ai đi chỉnh”, “từ từ chỉnh hay đao sắc chặt đay rồi”.

Minh Lan cực kì tán thưởng, Cố Đình Diệp quả nhiên đi đúng đường, đọc chưa đầy hai ngày sách luận đã biết cách cắt đứt tranh cãi, song nghe đến đoạn triều đình thảo luận xem nên chọn ai đi chỉnh đồn thuế muối, Minh Lan không khỏi lo sợ: “Chàng... muốn đi ư?”

Cố Đình Diệp vung tay áo ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, mỉm cười nói: “Sáng nay tôi đã nói với hoàng thượng rồi, chuyện tỉ mỉ như thế tôi không làm được.”

Minh Lan vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Phụ nữ thời cổ đại thật khó làm, vừa không muốn ông xã làm Hải Thụy*, càng sợ ông xã biến thành Nghiêm Tung, tốt nhất nên giống Đàm Luân, vừa lương toàn trung nghĩa, bạn bè khắp thiên hạ, vừa chết già mà vẫn quan cao lộc hậu, cuối cùng còn kéo dài phúc khí cho con cháu.

*Hải Thụy là một vị quan thanh liêm nổi tiếng triều Minh.

*Nghiêm Tung là một vị quyền thần, gian thần nổi tiếng thời Minh.

*Đàm Luân là một vị danh tướng kháng giặc Oa/Uy thời Minh.

Cố Đình Diệp thấy vậy liền cười vân vân vành tai nàng, ôn hoà nói: “Em đừng lo lắng. Lần này hoàng thượng nhìn chuẩn lắm, năm trước lưỡng Hoài* vừa xong chiến loạn, vệ sở quân doanh các nơi thay đổi nhiều người, nhiều Đô chỉ huy sứ thần phục hoàng mệnh, hoàng thượng mới quyết định động thủ.”

*Lưỡng Hoài: Chỉ Hoài Nam, Hoài Bắc.

Minh Lan ôm cánh tay chồng, cười tủm tỉm như hoa bìm bìm, chôn đầu vào bả vai chồng, khẽ khàng: “Chỉ cần chàng bình an, vinh hoa phú quý em cũng chẳng màng.” Giọng nói dịu dàng, thân thể mềm mại.

Cố Đình Diệp ngửa ngáy trong lòng, trở tay ôm Minh Lan, mắt ánh vẻ mờ ám, khóe miệng nhoẻn cười, một tay từ từ mò xuống eo nàng.

Minh Lan đè cái tay hắn lại, đỏ mặt lên: “Đang để tang mà.”

Không có loại tránh thai nào là chắc chắn hoàn toàn, huống chi bây giờ nàng đang trong kỳ nguy hiểm.

Cố Đình Diệp tối sầm mặt, ôm Minh Lan vờ vờ hồi lâu, cuối cùng thẳng người dậy, bước nhanh ra ngoài. Minh Lan thấy sắc mặt hắc không tốt bèn nhỏ giọng hỏi với theo.

“Đi bỏ đèn lồng xuống.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Nếu Bọn Họ Không Đi, Tôi Sẽ Không Phá Tường Trùng Viên

Chiếu theo lễ pháp thời Chu, sau khi anh trai ruột qua đời, các em trai cần phải để tang một năm, kỳ thực là chín tháng. Song Cố Đình Dục không phải anh Cả bình thường, mà còn là con trai trưởng phủ Cố, mang tước vị Hầu gia, thuộc cấp bậc cha anh, cho nên ba tháng đầu phải nghiêm khắc giữ hiếu, cấm chuyện phòng the, dừng yến ẩm, ngừng hưởng vui.

Có cô vợ như hoa như ngọc trước mặt mà chỉ được nhìn, không được ăn không được sờ. Mắt thấy cái bụng của Chu thị to lên từng ngày, mặt Cố Đình Diệp nhỏ như đít nôi, càng cảm thấy từ nhỏ đến giờ bát tự của mình không hợp với nhà họ Tần.

Một hôm phủ Đông Xương hầu đến mời vợ chồng họ đi phẩm trà thưởng mai, liền bị từ chối thẳng thừng.

Thái phu nhân mắt hoe hoe đi tìm Minh Lan nói chuyện.

“Hầu gia quả thực rất khó chịu.” Minh Lan giải thích: “Trong lòng đau đớn, khó mà phai nhạt, đến cả đèn lồng trắng cũng chẳng buồn nhìn, sợ nhìn vật nhớ người... Chỉ e nhớ tới anh Cả lại đau lòng.”

Thái phu nhân bực bội, nhớ tới mấy chuyện gần đây càng thêm căm giận, suýt thì ngắt xiù tại chỗ.

Vỗ về xong bà mẹ chồng ‘yếu đuối’, Minh Lan thư thả về Trùng viên, lại thấy họ Thịnh báo tin, nói Trường Bách sắp ra tỉnh ngoài làm quan, khoảng chừng cuối tháng xuất phát, mời cô Sáu với chồng về phủ gặp mặt.

Minh Lan nghi ngờ đầy bụng, quay sang bảo: “Em nhớ người muốn làm quan tỉnh là cha cơ mà, sao bây giờ chuyển thành anh Cả nhỉ.”

Cố Đình Diệp tựa nghiêng bên cửa sổ, tay cầm quyển sách bật cười nói: “Cha vợ sáng mắt sáng lòng, cơ linh không khác gì lão cáo già Thân Thì Kỳ.”

Vị quan lặt đặt* này cũng là người giỏi giang, dù ở đâu cũng không bao giờ đắc tội kẻ khác, vừa biết dò sắc mặt Hoàng đế, vừa nắm được sóng ngầm chốn quan trường, khiến tân đế cảm thấy không tồi.

*Nguyên văn là từ “bất đảo ông”, nghĩa là con lặt đặt, nghĩa bóng để chỉ những người giỏi thích nghi hoàn cảnh, duy trì quyền lực, thường có ý tiêu cực.

Có điều dạo gần đây quan trường càng ngày càng khó sống, không phải đắc tội bên này thì cũng làm mất lòng bên kia. Không phải đắc tội triều thần thì cũng dễ mạo phạm tới hoàng đế, rất dễ ngã ngựa lúc tuổi già, sơ sẩy sênh chân. Ngay từ đầu năm Thân Thì Kỳ đã bắt đầu xin từ chức. Hoàng đế tất nhiên không đồng ý, Thân Thì Kỳ mượn cớ cáo ốm không lên triều, giả bộ tới tận nửa năm (trong lúc đó tránh thoát được hai lần triều chính tranh đấu), công khai bỏ bê công việc.

Hoàng đế không giằng co được với lão ta, đành phải chuẩn tấu.

Trong dự tính của Hoàng đế, thay vì không giữ được lòng của lão thủ phụ, chỉ bằng cứ tiếp tục để lão làm việc, đợi đến lúc thích hợp thì xếp tâm phúc của mình thế chỗ. Hoàng đế tin tưởng Diêu đại nhân, người vừa tiến nội các không lâu, có điều tư lịch còn thiếu. Nếu Thân Thì Kỳ cáo lão hồi

hương, người mà hoàng đế tin thì không thích hợp thế chỗ ngay, người thích hợp thế chỗ thì hoàng đế lại không tin tưởng.

Lão cáo già rất phải phép, chớp lấy thời cơ dưng tấu đề cử người thích hợp, giữa triều đình quỵ quyết sóng gió, hoàng đế ngấm chuẩn Lư lão đại nhân đang gặt gà gặt gù, được rồi, chọn ông ta đi.

“Lão quái vật này...” Cố Đình Diệp nhắc tới lão mà răng nghiến kèn kẹt.

Kỳ thực Lư lão đại nhân còn già hơn cả Thân Thì Kỳ, tính tình lại hồ hững, nên nói thì nói, cần làm thì làm. Chỉ cần hoàng đế không ghét thì ông ta có thể cố gắng đến tận lúc bước chân vào quan tài.

Trước khi đi, Thân Thì Kỳ sắp xếp cho đứa cháu cùng chồng ra ngoài làm quan tại nơi an toàn, nghĩ trong triều đã có đứa cháu ngoại và môn sinh chăm sóc cho, phần chẵn làm xong việc này mới ra về tốn công tốn sức trèo lên xe ngựa hồi hương.

Có lẽ Thịnh Hoành nghe tiếng gió từ chỗ Lư lão đại nhân, hoặc chính mình phát hiện ra điều gì, cảm thấy so với việc con trai vừa tiến quan trường đã dính phải vũng nước đục, chi bằng tránh đi trước, xem chiều hướng thế nào, miễn cho ảnh hưởng đến tiền đồ tốt đẹp.

Cố Đình Diệp hết sức đồng tình. Chức quan của hắn hiển hách, còn được lòng vua, song võ tướng vốn không nên can dự quá nhiều vào triều chính (hắn lấy võ làm trọng) mà còn bị kìm kẹp nữa là Thịnh Trường Bách.

Hai vợ chồng tới phủ Thịnh mới hay Thịnh Hoành có việc nhờ vả Cố Đình Diệp.

“Huyện Trạch núi cao đường xa, lại hẻo lánh, cha không sợ anh Cả con chịu khổ, người trẻ tuổi chịu khổ chút cũng tốt, có điều chỉ sợ đường xá gồ ghề hoang vắng, đi đường nhậm chức chẳng yên ổn...”

Cố Đình Diệp tức thì hiểu rõ: “Cha vợ bắn khoăn rất đúng, con sẽ tìm cho anh vợ vài vị hộ vệ đặc lực, chắc chắn đảm bảo an toàn.” Hấn ngừng giây lát, thâm suy tính rồi nói: “Phủ Trần Châu khá gần huyện Trạch, con có quen mấy người, trở về sẽ viết thư nhờ bọn họ để ý thêm, không để đám tặc quấy nhiễu anh vợ.”

Thịnh Hoành thở phào một hơi, vui mừng nói: “Đầy tớ trong nhà khả năng chỉ đến thế, cha luôn không yên tâm. Con đã lên tiếng như thế thì chỉ cần có bản lĩnh, tính tình trung hậu, nhà ta sẽ không đối xử tệ bạc. Nếu có thể kéo dài nhân duyên thì sinh lão bệnh tử không thành vấn đề.”

Cố Đình Diệp gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

“Làm phiền em rồi.” Trường Bách chấp tay cảm tạ.

Phòng trong, Vương thị nước mắt như mưa, kéo tay Minh Lan ỉ ôi kể lể: “Con bảo cha con nghĩ thế nào chứ, nhà chúng ta đâu phải không có khả năng, cho dù ra ngoài làm quan cũng nên tìm nơi tốt. Chỗ khỉ ho cò gáy thì chỉ có đám điêu dân thôi, chỗ như thế... Ta chỉ e, chỉ e...”

Thịnh lão phu nhân ngồi ghế trên mặt tối sầm, rất không vui, chẳng muốn nhiều lời.

Minh Lan xoa nhẹ cổ tay bị bóp đau, không ngừng an ủi: “Phu nhân đừng buồn, cha xưa nay là người thấu đáo, tất nhiên vì tốt cho anh Cả nên mới ra hạ sách này.”

“Tốt cái gì cơ chứ? Ta thấy ông ta hồ đồ thì có!” Vương thị khóc đứt ruột đứt gan: “Anh Cả con từ nhỏ sống như lá ngọc cành vàng, nào chịu thiệt thòi bao giờ, thế này làm sao được!”

Minh Lan đau đầu, khuyên nhủ hồi lâu mà Vương thị vẫn khóc lóc mãi, còn càng khóc càng to.

Thịnh lão phu nhân không nhẫn nại nổi nữa, vỗ bàn quát to: “Chị xong chưa hả! Con rể vẫn đang ngồi ngoài kia, chị không biết xấu hổ à?! Tôi thấy chị đang tái phát bệnh cũ đấy, việc bên ngoài là của cánh đàn ông, chị hỏi đến ít thôi, miễn cho sinh rắc rối!”

Vương thị che khăn, hơi thì thào, ghen ngào thốt: “Chuyện bên ngoài con đương nhiên không dám hỏi tới, nhưng đây là việc của Bách nhi! Cháu nó, cháu nó.. Nghe nói chỗ đó lắm kẻ hoang dã, Bách nhi đã bao giờ gặp phải tình cảnh đó...”

“Câm mồm! Chị thì biết cái gì?!” Lão phu nhân thất vọng, tay siết chặt chén trà, hận không thể nện cho tỉnh đầu bà ta ra: “Huyện Trạch dù nghèo khó nhưng không phải nơi hiểm yếu. Càng là chỗ khuất nẻo như thế càng ít xích mích lợi ích. Chỉ cần Bách nhi bình an khoẻ mạnh, chuyên tâm làm việc, hòa thuận với dân, chấn hưng kinh tế, sửa cầu làm đường, khuyến khích canh cửi thì có khi còn làm nên thành tích nữa. Đi những nơi thoải mái quá để làm gì, kiếm tiền chắc?”

Vương thị nghe mà sửng sò: “Thật, thật đúng như thế...?”

Lão phu nhân thở dài: “Chị nghĩ làm tri huyện những nơi trù phú mà dễ ư? Những nơi lắm cá nhiều thóc*, muối sắt Tân Hải, các loại quan hệ dây dưa, tầng tầng thế lực phía sau. Căn cơ của chúng ta còn thấp, Bách nhi không động vào được, như vậy lại càng không tốt.”

*Nguyên văn là cụm từ “ngư mễ chi hương”, ý chỉ vùng đồng bằng trung hạ lưu sông Trường Giang và tam giác sông Châu, mưa nhiều, khí hậu ẩm ướt, sản vật phong phú.

Vương thị dần ngừng nức nở, nhưng mặt vẫn đượm lo lắng như thể chưa hoàn toàn tin tưởng. Lão phu nhân bực mình xõ thẳng: “Dù sao chuyện này đã định rồi, chị ít nói mấy lời khó nghe đi, để hai đứa Bách nhi ra ngoài cũng yên tâm hơn, đừng dọa bọn chúng.”

“Hai người? Dâu Cả cũng đi?” Vương thị tập trung thần kỳ, vừa lau mắt vừa bắt lấy trọng điểm, cất giọng bất mãn: “Con dâu nhà ai mà chả phải ở lại hầu hạ bố mẹ chồng!”

“Tất nhiên là phải đi cùng!” Lão phu nhân trừng mắt mắng: “Chị nghĩ nơi hẻo lánh đó tốt lắm đấy, dâu Cả không đi theo chăm sóc chị lại yên tâm được chắc? Lẽ nào chị bảo thằng Bách một mình đi nhậm chức? Chị ngậm miệng lại nghe tôi nói đây. Đừng có mà sồn sồn đòi nạp vợ lẽ gây thêm phiền toái, đi tìm mấy bà đầy tớ với nha hoàn để chăm sóc cho chúng nó thì hơn.”

Vương thị bị mắng xanh cả mặt, ngượng ngùng cúi đầu. Lão phu nhân còn châm chọc thêm một câu: “Chị yên tâm, nếu thằng Bách có tâm tư đó thì con bé làm sao ngăn được? Chuyện này cứ định như vậy, chị chớ gây rắc rối thêm! Có dư sức thì đi thăm con bé Như nhiều vào, nó sắp chuyển dạ rồi đấy.”

Minh Lan từ đầu đến cuối đều cúi đầu, cung kính đứng bên cạnh. Bề trên răn dạy cha mẹ, làm hậu bối khó mà nói gì. Huống hồ nàng cũng thấy bà nội mắng không sai. Vương nữ sĩ tựa hồ giống cái đồng hồ hỏng không vặn dây kịp thời, đến thời điểm mấu chốt thì lại tuột dây.

Nói thêm đôi câu, Thịnh lão phu nhân đuổi Vương thị ra ngoài chào hỏi Cổ Đình Diệp. Con rể hiếm khi tới nhà một lần lại chẳng thấy mặt mũi mẹ vợ đâu cũng không ổn. Vương thị nghe vậy bèn mau chóng trở về rửa mặt trang điểm lại.

Lão phu nhân lưu Minh Lan lại một mình trong Thọ An đường, hỏi vài câu việc nhà xong, đi thẳng vào chủ đề: “Nghe nói phủ hầu muốn ở riêng? Thánh thượng chẳng phải đã thưởng bạc cho xây phủ gần hai tháng rồi, tại sao các con vẫn không sát nhập phủ?”

Minh Lan cười khố, nàng biết bà nội sẽ hỏi chuyện này, bèn thẳng thắn:

“Chúng con cũng nghĩ tới chuyện này, Đình Diệp thật sự không muốn ở cùng chỗ với bọn họ. Nhưng mở miệng thế nào, đuổi người thế nào thì chưa nghĩ ra... vẫn đang tìm cách... ôi...”

Chuyện này đúng là chẳng ai ngờ tới.

Khi ấy Cố Đình Dục đang hấp hối, thân tộc từ quê nhà Kim Lăng và Thanh Thành đều tới. Nào ngờ trên giường bệnh, trước mặt mọi người, hắn chợt vùng dậy, lấy ra hai tờ giấy dưới gối ra.

Một tờ giấy viết tỉ mỉ về tài sản của phủ hầu sau khi hắn thừa kế tước vị, tất cả điền trang, kho bạc, cửa hàng, còn có cả bảo vật tổ tông gia truyền lẫn thư họa tích lũy lâu đời.

Lúc đó sắc mặt Thái phu nhân tái xanh.

Một tờ giấy khác có vẽ lâu năm, trên viết áng chương mười năm trước, ông bà nội của Cố Đình Diệp ghi rõ chuyện phân phòng ở riêng. Chi trưởng (đích tôn, chi thứ tư, chi thứ năm) được chia bao nhiêu, chi thứ (con thứ sớm phân ra) lại được chia bao nhiêu, nhà cửa, ngân lượng, ruộng đồng đều được mô tả hết sức rõ ràng.

Chi thứ tư và chi thứ năm tức thì biến sắc.

Cố Đình Dục thừa dịp còn chút hơi tàn, gọi các vị chú bác trong tộc lần lượt xem qua, kiểm tra dấu ấn gốc.

Hắn dù nhanh chết đến nơi, nhưng đầu óc hết sức tỉnh táo, nói năng gãy gọn: “Cậu Hai hàng năm ở ngoài, không rõ chuyện trong nhà. Bây giờ tốt xấu gì cũng chấm dứt hết thủy, tương lai gia sự thông thuận, ta coi như làm đúng với những lời phụ thân giao phó trước lúc lâm chung.”

Bốn bề im lặng, ai nấy lòng sáng như tuyết.

“...Vị anh Cả họ Cố này, quả thực giỏi giang.” Thịnh lão phu nhân chậm rãi thốt, đôi mắt khép hờ.

Minh Lan thở dài: “Đình Diệp... Rất không thoải mái trong lòng.”

Dù biết chặng đường gian nan, còn khó tránh bị người ta lên án, nhưng Cố Đình Diệp vẫn tin có thể xử trí đám người đều giả đó, thế nhưng bây giờ Cố Đình Dục lại giúp hấn một tay, mạo hiểm đắc tội Thái phu nhân.

Ân tình này, hấn không muốn nhớ cũng phải nhớ.

“Bọn họ chịu đi ư?” Lão phu nhân lẳng lặng tựa vào lưng ghế, hạ giọng hỏi.

“Không chịu cũng phải chịu.” Âm thanh lạnh lạnh vang lên đặc biệt lạnh lùng.

Lão phu nhân đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng Minh Lan, ánh mắt bừng sáng, trầm ngâm hỏi: “Cháu định làm thế nào?”

Minh Lan kiêu ngạo thẳng lưng, đôi môi hồng khê cong: “Bây giờ đơn thư thiết khoán, tấm biển ngự ban đều trong tay cháu. Bọn họ mà không đi, cháu không phá tường Trường viên. Định sát nhập phủ hả, năm mơ.”

“Vậy nên...” Lão phu nhân vẻ mặt hoà hoãn, hứng thú hỏi.

“Cháu chờ được, Đình Diệp chờ được, bọn họ ai cũng chờ được, chỉ trừ mỗi...” Minh Lan cười nhạt: “Em gái Đình Xán là không chờ nổi.”

Cố Đình Xán mà muốn tìm được tấm chồng tốt thì phải nhanh chóng, nếu không thành bà cô già chứ chẳng chơi.

Bà Tần nhỏ, cả đời đều quen trốn phía sau giả vờ giả vịt trong sáng thanh cao, hơn nữa chuyên môn lấy người khác làm bia chống đạn.

Lần này, Minh Lan phải bắt bà ta động thủ làm chân chạy vặt, nước rút thì đá nhô, thứ còn lại trời lên sẽ là khuôn mặt chân thực, sau đó tái chiến sẽ là từng người mình trần lên sân khấu. Nàng tiếp đón cả lũ!

Qua hồi lâu, Lão phu nhân nhoén cười: “Cháu nghĩ thật như vậy?”

Đôi mắt Minh Lan kiên nghị: “Chàng cho cháu tôn vinh và tín nhiệm, cháu không thể chỉ biết an hưởng phú quý.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Việc Hôn Nhân Của Cô Em Chồng

Nhờ phúc cha Thịnh, Minh Lan từng có may mắn được tận mắt chứng kiến màn trình diễn hạng nhất của một vị hoa sen trắng trong mười năm. Dì Lâm có thể làm Vương thị bốc lửa giận dữ như ăn cháo bằng đủ loại lý do. Có mấy lần Minh Lan hầu như có thể xác định bà ta vội vàng nhận phạt, hoặc đứng hoặc quỳ, có vết thương thì càng tốt, sau đó cha Thịnh sẽ âm ỉ cùng Vương thị một trận.

Sau này, Phòng ma ma lén lút nói, dì Lâm đã không bằng trước kia. Nhớ hồi xưa (Điều Y Y còn chưa xuyên qua), dì Lâm không cần làm gì cả, chỉ cần trước mặt ông ta lén gạt lệ (tỏ vẻ chịu đủ loại oan ức), hoặc thương xuân buồn thu một chút (đau buồn cho số phận mình), thậm chí chỉ cần có vẻ mặt cô đơn, khi đó Thịnh Hoành sẽ sôi trào nhiệt huyết, ôm tấm lòng đầy chính khí đi lấy lại công bằng cho bà ta, hoặc chạy đi quở mắng Vương thị, hoặc thêm cho dì Lâm một đồng lợi ích.

Minh Lan tổng kết: phàm là hoa sen trắng đều cần một hoặc vài vị đại diện chính nghĩa đứng trước, bọn họ luôn có thể dễ dàng bị ‘cảm động’ bởi sự hy sinh vì đại cuộc hoặc sự sâu sắc hiểu lòng người của hoa sen trắng, tiếp đó đi chiến đấu với thế lực tà ác.

Kỳ thực Minh Lan cảm thấy dì Lâm vẫn chưa đủ bản lĩnh, cùng lắm bà ta chỉ có thể đổ cho Thịnh Hoành xông pha vì mình. Hoa sen trắng chân chính còn có thể làm ‘cảm động’ ngay cả con đẻ của người vợ chính thức, có thể làm con người ta đối đầu với cả mẹ ruột của mình, đi bất bình thay

cho tiểu tam phá hoại gia đình của chính mình, đây là bản lĩnh đến cỡ nào chứ.

Nói tóm lại, hình thức chiến đấu chủ đạo của mấy vị hoa sen trắng đấy đương nhiên là ẩn núp ở phía sau, cần phải mượn sức một số vị ‘đại diện chính nghĩa’. Nếu tự mình xông trận tung chiêu, giương nanh múa vuốt, vậy thì không còn được tính là hoa nữa, nên gọi hoa ăn thịt người.

Vì vậy lúc này Minh Lan đang ở trong trạng thái hưng phấn kỳ lạ, nàng biết rõ những ngày tới sẽ có rất nhiều phiền toái đang chờ mình nhưng vẫn rất hứng thú chờ đợi. Nàng vô cùng tò mò, bên cạnh không có người để mượn sức nữa, không biết vị thái phu nhân ‘tài hoa sáng suốt bao dung’ kia sẽ xử lý như thế nào.

Ngày hôm ấy lễ mai táng kết thúc, Cố Đình Diệp cầm văn khế ở riêng năm đó, gọi mọi người tập trung lại, dùng giọng không chút khách khí nói thẳng: “Không biết chú Tư cùng chú Năm định khi nào chuyển nhà? Nếu cần giúp thì nói một tiếng, cháu đương nhiên sẽ nghe theo.”

Gần đây sống rất uất ức, Ngũ lão thái gia liền nổi giận tại chỗ: “Thằng nhãi này định đuổi người sao?”

Cố Đình Diệp cũng lười nói, chỉ phất tay áo đứng dậy, kêu Minh Lan đang giả vờ thành thật đứng bên cạnh cùng rời đi.

Cái gọi là sóng dồn cát khơi, ở thời điểm mấu chốt mới có thể nhìn thấy tính cách đích thực của con người.

Đứng trước với Cố Đình Diệp ngạo mạn, Ngũ lão thái gia vẫn còn vài phần kiêu ngạo của người có học, rất có khí phách, không nói thêm câu nào bèn la hét muốn dọn nhà, còn nói thêm mấy câu cho đã mồm ‘dù thằng nhãi mày có giữ lại tao cũng không muốn ở’. Ngũ lão phu nhân lòng nóng như lửa đốt, nhiều lần khuyên bảo mà không được, không biết làm gì đành

lấy cái lí do ‘nhà bên kia lâu năm không có người ở, cần thời gian sửa chữa’ vân vân để kéo dài thời gian.

Từ khi ở trong ngục nếm chút kinh hãi, sau khi hồi phủ Cố Đình Dương liền trốn tiệt ở trong phòng vợ lẽ xinh đẹp uống rượu mua vui, không định ra mặt nữa. Dương đại phu nhân như thường lệ rụt cổ không lên tiếng, bởi có ý kiến cũng chẳng có người nghe theo. Vợ chồng Cố Đình Diệp cũng chỉ đành kéo dài thời gian dọn nhà.

Minh Lan nghe xong, khẽ mỉm cười quay đầu nói: “Chàng xem em nói đúng không. Chú Năm thật sự là thanh cao nhưng thím Năm chỉ giả vờ thôi.” Cố Đình Diệp nói: “Lúc trước cưới chị dâu Dương vào cửa có người nói là chú Năm dù không hiểu chuyện đời nhưng vẫn còn biết giữ chữ tín, không mất phong phạm quân tử; thím Năm thế mà lại là kiểu con hư tại mẹ.”

Minh Lan rất tán thành, không nhịn được hỏi: “Lời nói hiểu biết như vậy là ai nói?”

Cố Đình Diệp đen mặt một hồi mới lầm bầm: “Là ông già nói.”

So với chi thứ năm hỗn loạn, chi thứ tư lại bình tĩnh hiếm có. Tứ lão thái gia rên rỉ nằm trên giường ‘dưỡng bệnh’, giống như chưa từng nghe lời Cố Đình Diệp nói ngày đó. Cả một nhà từ trên xuống dưới đều im lặng không lên tiếng.

Minh Lan chép miệng, xem thường trong lòng, cũng không bình phẩm thêm gì.

Mất nửa tháng như vậy, thái phu nhân dần ‘lành bệnh’, bốn ba từ nhà phía đông sang nhà phía tây, nơi nào cũng khuyên bảo động viên, thành khẩn giữ hai chi kia ở lại, còn tự mình tỏ ý ngày đó Cố Đình Diệp chẳng qua là nói thể thôi, xin mọi người đừng tưởng thật.

Cũng thừa dịp Minh Lan đến thỉnh an nhắc lại việc này.

“Bây giờ Dục nhi đã ngoài trăm ngày, có động thổ xây dựng cũng không ngại. Hoàng thượng cũng đã ban cho mảnh đất giữa Trùng viên cùng phủ hầu. Con với Diệp nhi định khi nào phá tường nhập phủ?”

Minh Lan hiểu rõ trong lòng, mỉm cười nói: “Tường ngăn vẫn nằm đó, cũng không chạy đi đâu được, việc này không vội.”

Ánh mắt thái phu nhân lóe lên, chậm rãi vân vê tràng hạt trên tay: “Không vội thì không vội nhưng cũng phải có kế hoạch, không thể kéo mãi từ ngày này sang ngày khác, cuối cùng là người một nhà, ở cách tường như vậy là làm sao?”

Minh Lan che tay áo khẽ cười: “Nhìn ngài kìa, Kim Lăng Thanh Thành cùng kinh thành là ba nơi khác nhau, cách đâu chỉ một bức tường, lẽ nào không phải là người một nhà? Máu mủ tình thân là trời sinh, thời điểm quan trọng còn không phải là xuất nhân lực bỏ công sức. Có phải người một nhà không lại không phải do một bức tường. Ngài lo xa rồi.”

Thái phu nhân ngẩn người, gượng cười nói: “Nói thế cũng đúng.” Dừng lại một chút, mặt buồn rười rượi, “Còn có một chuyện, chú Tư cùng chú Năm của con lúc trước sai lầm, giờ việc đã qua, cũng nên treo lại tấm biển phủ hầu. Mấy ngày nay ban đêm ta đều nằm mơ thấy cha của thằng Diệp, trong lòng vẫn hoang mang. Giờ dựa vào bản lĩnh của Diệp nhi chấn hưng danh tiếng của chúng ta lần nữa mới được, nếu không, nếu không ... Sau này ta xuống mồ cũng không có mặt mũi gặp cha bọn trẻ!” Nói xong trong con người đã lấp lờ ánh nước.

Bề trên có dáng vẻ như vậy ít nhiều cũng làm người ta phải thay đổi sắc mặt. Nhưng mà mắt Minh Lan vẫn nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Tâm nguyện của lão hầu gia sao? Con nghĩ cũng không hẳn. Tâm nguyện của ông lúc lâm chung cũng không ai coi trọng không phải sao?”

Lời này nói ra, Thái phu nhân thay đổi sắc mặt.

Cố Đình Diệp chưa bao giờ muốn nuốt giận vào bụng, lúc này vừa đi cầu xin thay phủ hầu, còn phải làm tang sự cho Cố Đình Dục, kìm nén chưa tiện phát tác. Chờ khách mời đi rồi, dứt khoát ở trước mặt người trong họ đến từ Kim Lăng và Thanh Thành đều nói hết ra, rốt cuộc cũng được giải tỏa.

Khi đó mấy vị chú họ nhận ủy thác kia đều giận dữ xấu hổ vô cùng, đặc biệt là bác trưởng họ từ Thanh Thành, ngay tại chỗ chất vấn mấy người kia: “Lúc trước các người bảo ta đừng vội giao thư ra, dùng đủ lời ngụy biện, rõ ràng nói là coi chừng sản nghiệp thay cháu Đình Diệp, tránh cho cháu tiêu xài lung tung. Trước đây cháu Đình Diệp hoang đàng không hiểu chuyện nhưng giờ cháu nó đã lĩnh chức quan, coi như có tiền đồ, mấy người vì sao còn giữ chặt không buông!”

Chi thứ tư cùng chi thứ năm lúng túng một hồi, không dám mở miệng trả lời. Chỉ có Cố Đình Dương điếc không sợ súng ồ ồ: “Khi đó bác bị bệnh nặng rồi, ai biết đâu óc bác có tỉnh táo hay không? Nhỡ đâu đâu óc bác bị lú lẫn...”

Lời còn chưa dứt đã nhận lấy bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ, sau đó hẫng bị Ngũ lão thái gia tát cho một cái vang dội lên mặt.

Mọi người trách cứ ở đó, danh tiếng bền như inox của thái phu nhân cũng bị hao mòn. Tuy rằng bà ta đã sớm trả lại một phần ba sản nghiệp nhưng có một vị thím họ mồm miệng cay độc tới từ Kim Lăng, làm con dâu cùng thế hệ nên xưa nay bà ta vẫn luôn bị so sánh với thái phu nhân ‘hiền lành từ ái’, lần này cuối cùng cũng coi như có cơ hội để trào phúng: “Lại còn coi bà ta là mẹ kế tốt trăm năm hiếm có cơ đấy.”

Nghe xong những lời này, Cố Đình Diệp vô cùng thoải mái, sau đó cũng chẳng thèm để ý chuyện ngũ lão thái gia trả lại một phần ba sản nghiệp.

Chỉ có Tứ lão thái gia lộn chết không sợ nước sôi, vẫn giả ngu ở đó.

Thái phu nhân thay đổi sắc mặt, cứng rắn mở miệng: “Dù thế nào cũng phải chọn ngày tháng đi!”

Minh Lan không nhanh không chậm khuấy trà, chậm rãi nói: “Ngài nói đúng lắm, có điều hầu gia nói động thổ không phải chuyện nhỏ, chờ chàng rảnh rồi muốn đích thân kiểm tra. Giờ chàng đang rất bận, qua mấy năm chàng hết bận lại nói không muộn.”

Thái phu nhân hít vào một hơi “Mấy năm? Nói đùa sao!” Rồi lập tức nổi giận, “Mặt mũi cái nhà này biết giấu vào đâu!”

Minh Lan vẫn giữ giọng điệu thoải mái: “Ngài đừng nóng vội. Hầu gia nói lần này khởi công phải tu sửa nhiều, không chỉ đơn giản phá tường là xong. Hầu phủ trải qua mấy đời, có mấy gian nhà đã cũ kỹ, nhân dịp này kiểm tra lại toàn bộ, có nhiều chỗ cần sửa chữa lắm.”

Thái phu nhân nhấp nháy mắt: “Phòng của hai chú cũng định sửa?”

“Con cũng không biết, phải nghe mấy sư phụ công tượng.” Minh Lan giả bộ hồ đồ.

Thái phu nhân bình tĩnh nhìn chăm chăm Minh Lan một hồi, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ.

Minh Lan cười diềm đạm dịu dàng: “Ngay cả thánh chỉ cũng nói ‘việc trong phủ từ từ thích ứng’, ngài cần gì phải sốt ruột? Hơn nữa chúng con ở ngay cách vách, nửa nén hương có thể tới nơi, bên này có việc gì chỉ cần cho người truyền lời là được.”

Vẻ mặt thái phu nhân khó đoán, mắt Minh Lan sáng ngời nhìn lại, không có chút nào khác thường.

“... Con nói có lý, đúng là không vội.”

Bà ta không dài dòng, vẻ mặt ung dung, lại lần nữa dựa lên giường la hán, cũng không nhắc đến việc nhà câu nào nữa. Minh Lan cũng không đề cập đến, hết sức phối hợp ngồi nghe bà ta tán gẫu.

Lần này trôi qua như vậy nhưng Minh Lan vẫn cảnh giác trong lòng, khúc xương này rất cứng, nhai phải cẩn thận.

Sau lần đó, Minh Lan sinh hoạt như thường lệ, thỉnh thoảng đi quan tâm sức khỏe của Thiệu thị, mang một ít đồ điểm tâm cùng đồ chơi đến dỗ con bé Nhàn, sau đó để ý quản gia, kiểm tra bài tập Dung nhi, khéo léo từ chối thiệp mồi yến ẩm, an phận ở nhà mặc đồ tang.

Đầu tháng tám chảy nước mắt đi tiễn hai người nhà Trường Bách. Vì sợ vùng khí ho cò gây thiếu thầy thiếu thuốc nên hai con trai gái đều để lại. Toàn nhi ở Thọ An đường do lão phu nhân nuôi, con gái thì do Vương thị chăm nom.

Lý do chính thức là, lão phu nhân tuổi già, không thể quá mệt mỏi, vì vậy Vương thị đỡ dần.

Tình nhi trắng trẻo đáng yêu, con bé mập mạp cả ngày cười a a bò đi bò lại, khiến mọi người vô cùng yêu thích, cũng phần nào an ủi Vương thị đang giận dữ. Đoán là nhờ có chỗ gửi gắm, lần nào đó Minh Lan về nhà mẹ đẻ phát hiện mặt mâm của Vương thị càng tròn hơn, tính tình thì lại ngày càng ôn hòa, ôm cháu gái nhỏ một khắc cũng không nở buông tay.

Đây là việc tốt, có lợi cho đoàn kết hài hòa.

Mấy ngày trôi qua nhạt nhẽo vô vị, tất cả hoạt động tiêu khiển giải trí đều ngừng lại, thu hoạch lớn nhất không gì hơn bài tập kém cỏi như băng ở Bắc đại tây dương của Dung nhi cuối cùng cũng có dấu hiệu tan.

Ngày đó mặt trời cao chính ngọ, Minh Lan kiểm tra Dung nhi đọc ‘Nữ giới’ phần thứ ba ‘Kính thận’, Dung nhi không chỉ đọc được một mạch mà còn lắp bắp xin nhận làm thêm bài, tỏ ý là mình đã có thể làm văn.

Bài viết không tệ, dù giọng văn vẫn còn hơi ngây ngô khó hiểu nhưng từng chữ đều chỉnh tề hợp quy tắc, rõ nhìn thấy là bỏ ra nhiều công sức. Một ngày trước đây con bé này còn nhầm ‘Hữu Ngu đào giếng’ thành ‘con mực đào canh’. Minh Lan vừa sợ vừa vui. Amen, trời thương nàng đã sớm tuyệt vọng, dù thế nào cũng phải để con bé này học xong ‘Nữ tứ thư’ trước khi lấy chồng.

Minh Lan lập tức khen ngợi con bé một hồi, thối phòng đến mức mặt nhỏ của con bé cũng ửng đỏ, then thùng cúi thấp đầu. Lúc nàng lấy từ trong tráp ra một đôi khuyên tai tinh xảo bằng thủy tinh hình hoa hồng khóa vàng, Dung nhi cố nén yêu thích mà từ chối, lúng túng hỏi có thể mời Nhân nhi đến Trùng viên ở chơi mấy ngày không.

Lần đầu tiên Minh Lan nhìn đứa bé này với cặp mắt khác xưa.

Tính cách Dung nhi bướng bỉnh không chịu ngồi yên, không thích đọc sách nhưng lại bỏ nhiều công như vậy, vì em gái mà cầu xin mình cũng không dễ dàng gì. Hơn nữa Minh Lan cũng yêu thích cô bé hiểu chuyện ngoan ngoãn như bé Nhân. Từ sau khi phụ thân qua đời, con bé còn nhỏ tuổi mà phải cố nén đau buồn đi an ủi mẹ góa, nghiêm khắc nhắc nhở hạ nhân trong phòng, đáng vẻ nghiêm túc như người lớn.

Đón con bé đến giải sầu cũng tốt, Minh Lan lập tức đồng ý, ngồi nghĩ lời thuyết phục Thiệu thị.

Dung nhi vô cùng vui vẻ, mấy ngày bài tập làm nhiều hẳn lên. Chờ đón được khách đến, con bé chu đáo làm tròn chức chủ nhà, hàng ngày lôi kéo Nhân nhi gầy gò rầu rĩ chạy đi chơi đùa khắp nơi, một lúc lại chơi cờ, một lúc ngồi chơi ghép vải, mười ngày phá mất bốn cái cửu liên hoàn (*), đúng

dịp cho thợ thủ công mới tuyển được nâng cao tay nghề. Cả khu vườn tràn ngập hoa cỏ mùa hè rực rỡ làm say lòng người trở thành nơi giải trí của mấy đứa trẻ.

(*) Cửu liên hoàn: Trò chơi dân gian Trung Quốc cổ đại.

Minh Lan lo mấy đứa chạy chơi ngoài trời giữa hè ốm người liền hướng hứng thú của bọn trẻ tới việc ăn uống.

Hai chị em ra hồ hái sen, sau đó nhặt ra từng viên tâm sen dùng để hầm với mộc nhĩ trắng, nấu món canh tuyết nhĩ, trên đặt ít băng, vị mát lạnh, mấy đứa lại dùng ngó sen cắt nhỏ nấu với đường phèn gạo nếp, phía trên rưới mật ong, vị rất ngon, làm ra bao nhiêu loại điểm tâm mùa hè, còn đem đi biếu sang phủ hầu.

Minh Lan lại cho người lắp một cái xích đu trên một khoảnh đất cỏ mềm mại ở Khấu Hương uyển, có điều nhắc nhở rằng không thể chơi lúc mặt trời lên cao, nếu phạm quy lập tức dỡ bỏ, mấy cô bé nghiêm túc chấp hành. Minh Lan còn tìm thợ mộc đóng cho mấy cô bé một chậu gỗ lớn, cao tới hai thước rưỡi, bao quanh năm thước, cho bọn nó bơi lội ở trong phòng. Bé gái thời cổ đại có ai từng chơi trò này đâu, lập tức nghịch nước âm ỉ, mặc áo yếm ngâm mình bên trong nhất định không chịu ra.

Vài ngày trôi qua, Nhàn nhi rốt cục vẫn chỉ là đứa nhỏ, không giữ được vẻ buồn bã lâu, dần tan đi nét ưu tư, nụ cười hiện lên gương mặt. Không có bề trên nghiêm khắc và quy củ ràng buộc, mấy bé gái giống như học sinh được nghỉ hè, cả ngày ríu ra ríu rít như chim sẻ, làm cả Trừng viên cũng náo nhiệt lên rất nhiều.

Trẻ con vẫn nên có bạn chơi cùng.

Minh Lan ngây người, nhìn gương mặt nhỏ của mấy cô bé phúng phính hơn nhiều, da hơi rạm đen, con mắt lại tràn đầy sức sống, nàng cũng cảm thấy vui lây. Bé gái còn chưa đủ mười tuổi, không cần vội học quy củ.

Hơn nữa có Nhân nhi ở đó, bài tập của Dung nhi lại càng tốt hơn.

Mùa hè kéo dài, đợi đến lúc Minh Lan và Cố Đình Diệp lần nữa động tay động chân, hừng hực khí thế tiếp tục tập trung vào sự nghiệp tạo người, thái phu nhân cũng khôi phục vẻ sôi nổi của ngày xưa, tích cực mang theo con gái đáp lại thiệp mời các gia đình đưa, cũng liên tục đưa Minh Lan theo.

Loại thăm viếng này Minh Lan rất quen thuộc, trước kia lúc chưa gả nàng cũng từng tham gia.

Liên quan đến chuyện cả đời của cô em chồng, nàng cũng không tiện từ chối, tạm thời cho mấy người này chút mặt mũi. Hơn nữa, ngày hè nắng chói chang trái ngược với gương mặt tiểu thư Cố Đình Xán lạnh như băng tuyết, thanh nhã kiêu ngạo, có vài phần thử thách. Đoán là thái phu nhân cảm thấy dẫn theo Minh Lan bên người thể hiện họ Cố thực sự là một nhà đoàn kết hòa thuận.

Có điều thật đáng tiếc, dù Minh Lan có chịu phối hợp nhưng cô Đình Xán lại vẫn còn non nớt, không giả bộ được dáng vẻ thân mật cùng Minh Lan. Nữ quyến các họ lại không thiếu người tinh ý, hiển nhiên nhìn ra được đôi chị dâu em chồng họ Cố kia có vẻ xa cách lạnh nhạt. Dù không phải người khôn khéo, chỉ cần tin tức không bưng bít thì đều biết họ Cố chưa ở chung, vẫn ai ở chỗ người nấy.

Việc này làm người ta suy nghĩ.

Kỳ thực, Minh Lan cũng không có nhiều cơ hội nói chuyện. Mấy buổi gặp gỡ của các phu nhân như thế này hơi có chút phân biệt đối xử. Mấy cô gái về cơ bản là không tiện nói chuyện, nhất định phải ‘dịu dàng, ngoan ngoãn, ít lời, nhanh trí’ mới đúng. Đến như Minh Lan là dâu mới, chưa sinh con, vào cửa chưa lâu, càng không thể có vẻ quá hoạt bát hào phóng.

Minh Lan không biết làm gì đành giữ tư thế ngồi ngay ngắn, từ đầu đến cuối giữ nét mỉm cười e lệ dịu dàng, đảm nhiệm vai trò của một chậu hoa

cảnh xinh đẹp, thỉnh thoảng góp lời hai câu đúng lúc là được.

Quá đáng hơn là có mấy người không hiểu chuyện còn cố hỏi thẳng: “... Sao mấy người vẫn ở riêng nhỉ?” Hoặc là “Sao mấy người không ở cùng phủ?”

Mỗi lần như vậy, thái phu nhân sẽ hiền lành ngồi một bên, ung dung chờ xem trước mặt mọi người Minh Lan trả lời ra làm sao. Phải nhắc tới nhân duyên bà ta không tệ, không ít người hỏi đi hỏi lại chuyện này, có vài người chỉ đơn thuần là tò mò, có vài người thì lại...

“Động thổ, sửa sang xây nhà mở phủ đều không phải việc nhỏ. Tôi định hỏi thầy phong thủy, tính hoàng lịch để xem xem lúc nào động thổ mới tốt.” Một lần đi dự tiệc trà ở phủ Trung Kính hầu, Minh Lan trả lời như vậy.

Lão hầu gia phủ Trung Kính hầu chính là anh ruột của Trịnh lão tướng quân, dù đã ra ở riêng từ lâu nhưng quan hệ của hai nhà rất tốt. Họ Trịnh xưa nay cẩn thận giữ mình, cũng không liên lụy vào việc triều đình, còn có hai anh em đi theo con đường của lãnh đạo là Trịnh Tuấn cùng Trịnh Kiêu, rất được hoàng đế tán thưởng.

Không biết trong lòng nghĩ thế nào nhưng nghe Minh Lan giải thích như vậy, phần lớn người sẽ không hỏi thêm nữa, cuối cùng thì vẫn là việc nhà người ta. Nhưng cũng có mấy người lăm miệng cười nói: “Làm gì mà khó khăn vậy, chẳng qua là phá bức tường.”

Về mặt Minh Lan lo lắng nói: “Ôi... em cũng biết không quá phức tạp. Nhưng mà hầu gia là người nhà binh, tắm máu đầu đao đoạt công danh, thường ngày em vẫn luôn không yên lòng. Việc lớn như phá đất mở tường, nói ra cũng ảnh hưởng đến vận mệnh, cẩn thận chút vẫn tốt hơn.”

Đang ngồi đó có không ít người nhà võ tướng, nghe xong lời này cũng thấy đồng cảm. Bình thường người nhà võ tướng hay ra trận chém giết còn đi chùa miếu chăm chỉ hơn người nhà quan văn.

Ngay cả Trịnh đại phu nhân xưa nay nghiêm túc đoan chính cũng khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng tình. Phu nhân của đồng chí Cảnh cũng xoa ngực, luôn mồm niệm phật: “Em gái nhà họ Cố nói lời này không sai, mấy hôm nay tôi cũng định mời thầy xem lại phong thủy nhà tôi.”

Từ sau khi lão Cảnh vào kinh, mọi việc nhà ông ta đều không thuận, thảo nào Cảnh phu nhân vẫn lo lắng không yên.

Vừa nhắc đến đề tài này, mấy chị em phụ nữ lập tức hào hứng, cùng thảo luận thầy phong thủy nào xem linh nghiệm, chùa miếu nào đèn nhang thịnh vượng, đại sư nào phật pháp cao thâm. Minh Lan cúi đầu âm thầm tự kiểm điểm, nàng cũng không phải cố ý tuyên truyền mê tín dị đoan.

Mọi người bàn tán náo nhiệt, sắc mặt thái phu nhân sa sầm nhưng cũng không tiện thể hiện ra.

Mấy phu nhân đoan trang cẩn trọng sẽ không cố chấp chạy theo hỏi việc nhà người khác. Nhưng cũng có người không hiểu chuyện gặng hỏi, Minh Lan hoặc là mỉm cười cúi đầu, nói cũng không thèm nói, người ta thấy nàng không muốn nhắc đến đề tài này, có người chuyển đề tài khác, có khi lại gặp người lại phiền hà thái quá, Minh Lan hay đưa mắt sang nhìn chủ nhà.

Chủ nhà có thể ra mặt giải quyết là tốt nhất, nếu không sau này nàng cũng bớt lui tới cùng nhà này là được. Đại khái là không có lần nào không xử lý được.

Thái phu nhân dù có quan hệ tốt nhưng người ta cũng không muốn quá trốn làm mất lòng vợ của Cố Đình Diệp.

Khó chịu nhất là lần đó phải đi nhà mẹ đẻ thái phu nhân phủ Đông Xương hầu.

Không biết từ đâu nhảy ra một vị con dâu chi bên, không chịu bỏ qua, lại còn chê cười Minh Lan ‘Cố tình phiền hà, chuyện bé xé ra to’.

Đối với người nhà này, Minh Lan không nhường nhịn chút nào, liền cười lạnh đáp trả: “Chị này cũng nhiệt tình thái quá, việc người ta sửa phòng xây nhà, tôi với hầu gia không vội, chị vội cái gì? Thích xen vào việc nhà người khác như vậy, là nề nếp nhà ai!”

Chị gái kia nhìn có vài phần thô tục chớ búa, còn định ồn ào. Nói nhiều hơn một câu với người như vậy cũng là hạ mình. Minh Lan không nói thêm câu nào, lập tức đứng lên nói có việc phải đi. Nàng cũng không định kết giao cùng nhà họ Tần.

Phu nhân Đông Xương hầu, tức chị dâu thái phu nhân thấy tình hình không ổn lập tức đi tới hòa giải, lúc này mới cho qua việc này. Thái phu nhân cũng không dám quá đáng, bà ta muốn nhập phủ là để tăng thể diện cho việc hôn nhân của Đình Xán, nếu gây ồn ào thì hiệu quả lại hoàn toàn ngược lại.

Qua một quãng thời gian, Minh Lan về cơ bản đã hiểu rõ ý định của Thái phu nhân.

Con rể bà ta vừa ý hiện giờ có ba ứng cử viên, một là cháu trai của phủ Trung Kính hầu, cũng chính là cháu lớn của anh em nhà họ Trịnh, lớn hơn Cố Đình Xán một tuổi, khỏe mạnh đoan chính, tính tình hào phóng nhiệt tình. Một người nữa là con thứ của Trường Hưng bá, có mẹ là con vợ cả của Tổng đốc tam học sĩ họ Lương. Còn có một người là con trai thứ ba của Cát lão thượng thư, tuổi còn trẻ đã có công danh.

Nhà quyền thế cưới con dâu, đặc biệt là làm dâu trong họ lớn, đương nhiên là phải cần phẩm chất đoan chính.

Nhà họ Trịnh hỏi thăm cô Thẩm nhỏ vì chị ta cũng qua lại đôi chút với Minh Lan. Chị ta há mồm nói chính là: “Sao mà biết được? Bọn họ có nói

với nhau được mấy câu đâu.”

“Làm sao lại như vậy?” Thế tử phu nhân nhà họ Trịnh ngạc nhiên nói, “Chị nghe nói Cố phu nhân tuân theo quy củ, ba, năm ngày đi thỉnh an một lần. Không phải em nói chị ta chăm sóc chị dâu góa, trông coi cháu gái, sao lại...”

“Chị dâu nghĩ đi đâu vậy?” Cô Thẩm nhỏ cả giận nói: “Cố đô đốc làm hết khả năng rồi, hoàng thượng có ba cây nhân sâm, ban cho anh cả em cùng anh ta mỗi người một cây, anh ta cũng đưa cho chị dâu góa cùng thái phu nhân bồi bổ thân thể, còn có thể như thế nào? Cuối cùng vẫn chỉ là mẹ kế. Cô Bảy kia mỗi lần Minh Lan đến thỉnh an đều không ra gặp, dù có gặp cũng không nói mấy câu.”

Phu nhân thế tử không nói gì nữa.

Họ Phù quan tâm tiền đồ tương lai của con trai nên gọi cháu họ là Phù Cần Nhiên tới hỏi.

Phù Cần Nhiên trầm mặc nửa ngày chỉ phun ra một câu: “Cậu Hai và cô Bảy không thân thiết lắm.”

Phù phu nhân còn chưa hết hy vọng, lại hỏi: “Cô gái kia tính tình thế nào?”

Phù Cần Nhiên nói: “Am hiểu thi thư giỏi ca phú, có thể vẽ có thể viết.”

Người ta hỏi tính cách, anh ta lại trả lời sở trường. Hai câu này là đủ rồi. Phù Hầu gia cùng Phù phu nhân khá là thất vọng.

Mà nhà họ Cát hình như lại vừa ý con gái nhà Tĩnh Hải hầu hơn, giờ đang như mập mờ qua lại.

Kỳ thực theo Minh Lan thấy, với tính cách của Cố Đình Xán không nên chọn gia đình hiển hách, như vậy nếu có tranh chấp ồn ào, nhà mẹ đẻ còn có thể tới cửa nói mấy câu, hoặc tìm vị hôn phu để tính chút, còn có thể nương nhen tính nết Đình Xán cao ngạo.

Thêm mấy lần qua lại, thái phu nhân cũng có thể cảm giác được đối phương âm ờ, đành phải lùi lại tìm đường khác.

Kỳ thực ngoài ba nhà này cũng có nhiều lựa chọn khác, tỉ như nhà tổng binh nào đó, nhà tổng đốc nào đó, thế gia vọng tộc ở địa phương nào đó, nhưng phải lấy chồng xa, không khỏi thiếu hoàn mỹ.

Đáng tiếc, những nhà khác chưa quen thuộc hoặc không hay qua lại, bởi không có cách nào hiểu rõ tính cách của cô gái nên chỉ đành nhìn từ bên ngoài. Bọn họ biết giờ phủ Ninh Viễn hầu người một nhà vẫn ở hai nơi, nên có phần do dự.

Minh Lan vẫn thanh thoi như cũ. Thái phu nhân lại dần dần không yên. Mấy lần nàng đi thỉnh an đều có thể cảm giác được trong lòng bà ta lo lắng sốt ruột ẩn dưới vẻ ngoài bình tĩnh. Dù bà ta nói thẳng nói tránh thế nào Minh Lan cũng chỉ giả như không hiểu.

Có mấy lần bà ta gần như là hạ mình cầu khẩn Minh Lan, giọng điệu đau lòng chân thành, một lòng vì con, nghe mà khiến người ta không nỡ.

Lần đầu tiên Minh Lan phát hiện hóa ra tâm địa mình lại có thể cứng như vậy, chẳng mảy may mềm lòng, chỉ giữ nét mặt ôn hòa tiếp tục nhìn phải nhìn trái ngồi nghe.

Ai cũng phải có trách nhiệm với lựa chọn của mình.

Thái phu nhân lựa chọn đối xử với Cố Đình Diệp như vậy thì không cần hối hận việc có ngày hôm nay. Cố Đình Xán lựa chọn lạnh lùng coi thường

Minh Lan cũng không nên trách nàng không nói tốt thay cô ta, bởi vì nàng thật sự là không ‘hiếu biết’ cô em chồng này.

Rốt cục thì bọn họ cũng không tính là bị oan uổng.

Bấm đốt ngón tay tính toán thời gian gần đủ rồi, Minh Lan báo cáo với Cố Đình Diệp thái độ của thái phu nhân đã nới ra. Cố Đình Diệp bèn ngỏ ý với các bà lão trong họ việc ra ở riêng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bạc Thầy Tranh Đấu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Tận Mắt Tham Quan Chiến Trường Chờ Mong Đã Lâu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Thời Đại Sau Khi Chuyển Nhà

Gần đây, Tiểu Đào cảm thấy nhân duyên của mình tự nhiên tăng vọt lên mấy cấp độ.

Mấy người hầu trước kia chưa từng quen biết, ngày đầu tiên ‘ngẫu nhiên gặp’ con bé nói chuyện phiếm, lập tức ‘hận gặp nhau quá muộn’, ‘hận không thể ‘kết nghĩa kim lan’, ngày thứ hai liền tha thiết kể ra ‘nỗi khổ tâm chôn giấu trong lòng đã lâu’ hoặc là ‘tấm lòng trung tâm phúc hậu thành thật đáng tin’ của mình, ngày thứ ba đã nói bóng gió hy vọng có thể ở lại phủ hầu, tốt nhất là có thể đến phục vụ ở Trùng Viên.

Sắp đến lúc phân phủ, chỉ cần không phải kẻ mắt mù thì đều hiểu ở lại phủ hầu mới sống tốt được. Từ hầu gái sai vặt đến ma ma quản sự đều bận rộn đi tìm người nói giúp. Những ma ma đặc lực của Minh Lan như vợ Liêu Dũng hoặc mấy quản sự đứng đầu ở ngoại viện, vừa dễ tiếp xúc lại dễ mở miệng, là lựa chọn hàng đầu.

“Nếu như thật sự tốt, giữ lại cũng không sao.”

Minh Lan mỉm cười ôn hòa, Đan Quất đứng cạnh hơi ngạc nhiên, chị ta hiểu là Minh Lan không ưa nhất là những đầy tớ cậy già lên mặt, không dễ sai khiến, thích lười nhác ăn bơ làm biếng, ra ngoài thì ỷ thế hiếp người, lại rất có chuyên môn trong lĩnh vực trả treo.

“Có điều ở chỗ phu nhân có quy củ, làm người ai chẳng có sơ suất, phạm lỗi nhỏ còn được nhưng lưu lại loại đầy tớ gian xảo tồi tệ thì phải truy cứu

người tiến cử. Tất cả mọi người đều cần phải hiểu rõ ràng.” Thúy Vy vẫn một búi tóc chình tề, đứng nói đâu ra đấy cùng mọi người, có mấy phần đáng dấp của ma ma quản sự.

Vừa nghe xong lời này, Hạng quản sự không khỏi thầm chần chừ, chỉ sợ liên lụy đến mình. Phong cách làm việc của Minh Lan không nhu nhược vô hại giống như vẻ ngoài của nàng ta đâu. Hơn nữa bọn họ không phải là được Minh Lan mang đến từ nhà mẹ đẻ, bản thân mình còn đang nôn nóng muốn giành được tin tưởng của chủ nhân, nào dám gánh trách nhiệm cho người không quen biết.

Mà người hầu hồi môn của Minh Lan tổng cộng có mấy người là lời nói có trọng lượng, đa số đều là người lanh lợi, chẳng muốn dính một sợi lông nào vào, chỉ có Tiểu Đào là dễ nói chuyện nhất, đáng tiếc, cách làm việc của con bé này có chút...

“Vợ An Vĩnh? Em biết nhà đó à?” Minh Lan hỏi.

“Không quen biết ạ.”

“Có khả năng gì?”

“Không biết ạ.”

“Tính cách thế nào?”

“Ba ngày trước mới quen.”

“Hỏi cái gì cũng không biết. Con bé ngốc, em muốn giới thiệu cái gì?” Minh Lan ngây người.

“Nhà người ta đến nhờ em mà.” Con bé tròn mắt hết lòng muốn giúp đỡ người ta, “Em nhận của người ta ba giỏ đào cùng một sọt cua, cái khác

không nhận đâu.” Trên mặt còn có mấy phần ’em đây rất ngay thẳng liêm khiết đấy nhé.’

“Đồ ngốc!” Lục Chi oán hận cúi đầu, mắng khễ.

“Em ăn cũng không ít hơn so với con bé đâu.” Môi Đan Quất khễ động đây, mắt chuyển hướng khác.

Trong phòng chỉ còn lại một nữ chủ nhân mặt xám xịt cùng một quả đào ngốc, Đan Quất cùng Lục Chi cùng lùi về phía sau dưới mái hiên, vừa bước vào tịnh phòng đã thấy bên trong chỉ có hai người Thúy Tụ cùng Tiểu Xuân.

Lục Chi mở miệng là không khách khí: “Con ả kia không biết lại đi chỗ nào rồi.”

Đan Quất cũng suy nghĩ, cau mày hỏi: “Giờ không phải là Bích Ti cùng Thái Hoàn làm việc sao? Người đi đâu rồi.”

Thúy Tụ đứng dậy cười ha ha: “Vừa rồi vợ Vương Quý đến hỏi việc phủ hầu bên kia lấy xe ngựa dùng, chị Thái Hoàn đi xem rồi. Chị Bích Ty bị tiêu chảy, nói trở về phòng một lát, để chúng em ở đây.”

Lục Chi khễ xì một tiếng, Đan Quất không biết châm biếm nên nói: “Được rồi, gần đây trời gió lớn, khó tránh khỏi cảm lạnh. Đoán là cô ta chạy về mặc thêm quần áo thôi. Vợ Vương Quý ở đó sợ là Thái Hoàn không giải quyết được, em chạy đi nhìn một cái đi.”

Lục Chi bĩu môi, nhắc chân chạy đi.

Nơi ở của kẻ hầu ở Gia Hi cư là một dãy phòng phía sau nhà chính, tuy nói là nhà cho người hầu nhưng Minh Lan đối đãi với người làm tốt, Trừng Viên cũng dư dả tiền nên bố trí toàn bộ là một dãy nhà nghiêm chỉnh có tường ngăn, giường lò, bố cục chỉnh tề, đặc biệt là nơi ở của mấy hầu gái

bạc nhất, bày biện thanh lịch, đẹp hơn so với con gái nhà bình thường một chút, hàng ngày đều có người đến quét tước giặt giũ.

“Cô cũng coi như không hồ đồ, còn biết hỏi tôi trước khi đi.” Nhược Mi ngồi nghiêng trên giường, cánh tay đặt lên chiếc gối dày bằng gấm màu vàng nhạt có thêu hình chim khách, mặt đang ửng hồng giống như chưa tỉnh lại khỏi giấc ngủ trưa.

“Em vẫn còn đang đắn đo mà.” Giữa lông mày Bích Ti nhăn lại lộ vẻ lo lắng, “Thải Hoàn nói không phải lo, hôm nay Tiểu Đào cũng đến chỗ phu nhân giới thiệu người ta. Cô ta đi được vì sao em không được.”

Giọng nói Nhược Mi mang vẻ châm chọc: “Hừ, cô thật là biết tự coi trọng mình, mấy người chúng ta có thể so với hai người Tiểu Đào cùng Đan Quất trong lòng phu nhân sao? Ngay cả Lục Chi giờ cũng chỉ mới ở mức mấp mé.”

Bích Ti đỏ mặt lấm bầm: “Em biết là không so được với Tiểu Đào. Nhưng Thải Hoàn nói rồi, mấy người đến nhờ vả kia đều là người làm lâu năm trong phủ, có vị trí, nếu hôm nay em giúp họ được việc thì tốt, nếu em không nể mặt mũi, sau này ...”

Con bé nói say sưa, Nhược Mi thế mà lại vừa nhìn chăm chăm vừa cười lạnh.

Bích Ti thấy vẻ mặt như vậy lại vội nói: “Thải Hoàn lại nói, nếu bàn về nhân phẩm và năng lực, Tiểu Đào hơn được ai trong chúng ta. Thêu thừa không tốt, làm việc cầu thả, chỉ giỏi giả ngốc, chẳng qua là nhờ phu nhân xem trọng tình nghĩa xưa nên mới cho cô ta thể diện. Em dù không bằng cô ta nhưng cũng đã hầu hạ phu nhân nhiều năm như vậy, dù có không được thì đoán là phu nhân cũng không...”

Nhược Mi không nghe nổi nữa, nhồm người dậy ngồi thẳng lên giường nạt: “Trái một câu Thải Hoàn nói, phải một câu Thải Hoàn nói, ả ta là bà

nội cô à! Nếu cô thích nghe lời ả ta nói như vậy thì tới tìm tôi làm cái gì, nghe theo ả ta là được!”

Xưa nay Bích Ti không có người tin tưởng, thường ngày hay kể cận bên mấy người Đan Quất và Lục Chi, Tần Tang mà cũng không nói mấy chuyện quan trọng, chỉ có Nhược Mi này không chỉ nhanh mồm nhanh miệng, lại còn cao ngạo tự phụ, coi thường nói xấu sau lưng, qua thời gian dài lại cảm thấy dễ ở chung. Cô ta thấy Nhược Mi tức giận vội luôn mồm nói xin ‘chị yêu’ tha.

“Con ả đó nói mà cô cũng dám nghe?” Về mặt Nhược Mi lạnh như băng, “Cô xem ả ta mặt mày xinh đẹp, suốt ngày chạy đến đông đưa trước mặt lão gia. Xem tâm địa ả ta bỉ ổi như vậy, tưởng phu nhân không nhìn thấy hay chúng ta đều bị mù! Nếu không phải nhờ Đan Quất nhân hậu, thường xuyên hạn chế ả ta, ả ta đã bị Thôi ma ma kiểm soát đuổi ra ngoài từ tám kiếp rồi. Giờ phu nhân chúng ta là nhất phẩm cáo mệnh cao quý, chẳng lẽ bà bên nhà mẹ đẻ còn có thể tranh cãi với phu nhân vì một đứa hầu gái sao? Cô nhìn đi, giờ Thôi ma ma không quản chuyện nhưng còn vợ Hà Hữu Xương đó, chị ta được Phòng ma ma dạy lớn lên, muốn làm gì còn cần khách khí sao?”

Mấy người bọn họ từ nhỏ được Thúy Vi dạy dỗ, uy thế vẫn còn. Bích Ti không khỏi rụt cổ lại. Nhược Mi trừng mắt dạy bảo: “Tôi đã nói với cô từ lâu rồi, đừng có nghe con ả kia nói chuyện nữa, cô lại còn cố phải nghe. Sau này có gì sai lầm đừng có tìm tôi khóc!” Bích Ti ngượng ngùng cười cười, lại liên tục nói lời xin lỗi.

Nhược Mi hơi thả lỏng rồi mới nói tiếp: “Tôi hỏi cô, cô dù không sánh được với tư cách của Đan Quất cùng Tiểu Đào, nhưng Lục Chi thì thế nào? So với nó cô còn lớn hơn một chút! Giờ cô ta đã có thể vào buồng trong của phu nhân rồi, cô vẫn còn đang thu xếp ở phòng ngoài. Ngay cả Tần Tang cùng Hạ Hà, phu nhân sai khiến bọn họ cũng nhiều hơn cô. Không

phải cô cảm thấy mình có khả năng lắm sao, sao cô lại hồ đồ đến mức này?”

Bích Ti bị nói trên mặt lúc xanh lúc đỏ, khẽ nói: “Nhờ chị chỉ bảo.”

Nhược Mi nhìn cô ta có dáng vẻ nhún nhường như vậy, cảm giác được tăng bốc làm chị ta thư thái hơn, mới bằng lòng chỉ vẽ: “Chúng là là ai, là hầu gái bên người của phu nhân phủ Ninh Viễn hầu! Chỉ cần phu nhân không lên tiếng, cả cái phủ này có ma ma quản sự nào ầm đầu dám đến xử lý chúng ta? Cô lại còn sợ?” Nói cách khác, chỉ cần hầu hạ phu nhân là được, chuyện khác không cần để ý.

Bích Ti hiểu rõ, ngồi ở mép giường ôm cánh tay Nhược Mi lấy lòng: “Chị nói đúng quá! Là con ả Thái Hoàn kia ra vẻ, hồi xưa tôi còn ở Mộ Thương trai lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người ta.”

Nhược Mi cười kiêu ngạo, lưng cũng ưỡn lên thẳng hơn một chút: “Tôi nói cho cô biết, cô đừng coi thường Tiểu Đào, cô ta là loại tấm ngấm tấm ngấm mà đâm chết voi đấy! Chẳng cần biết nghe được chuyện gì, nhìn thấy cái gì, không cần biết tốt hay xấu, thơm hay thối, chỉ cần cô ta biết đều nói hết cho phu nhân, không giữ lại chút nào. Trước mặt phu nhân cô ta thoải mái không cần kiêng kỵ, không những vậy, trong bụng cô ta cũng không có nửa phần suy nghĩ cho bản thân mình. Nói trắng ra, cô ta mới là cực kỳ trung thành.”

Bích Ti không phục cãi lại: “Cô ta quá ngốc, không có một chút chủ kiến, rồi phu nhân ra là hỏi gì cũng không biết, lại không khéo đưa đẩy, có thể làm chuyện gì? Chẳng trách không thể làm quản sự!”

“Không làm được quản sự thì làm sao? Phu nhân lại thích cô ta, tin tưởng cô ta đấy!” Nhược Mi ra sức trổ vào trán Bích Ti, “Sau này tìm cho cô ta một người chồng giỏi giang, dù là người hầu trong phủ, ra ngoài làm quản trang hay chưởng quỹ là đã có bao nhiêu oai phong giàu sang! Ngốc

có phúc của ngốc!” Nói xong, chị ta dần hồi tưởng: “Khi xưa tôi còn bé nghe cha nói, mấy quân sự ở Vương phủ hoặc Công Hầu Bá phủ có thể diện ở bên ngoài đều nở mày nở mặt, nhiều quan lại cấp bậc thấp còn phải đi nịnh bợ...”

Bích Ti nghe mê mẩn, những chuyện này khi xưa ở phủ Thịnh cô ta cũng nghe rồi, không đến mức trắng mắt ra như hồi đó.

Nhược Mi hình như nhớ ra chuyện gì, giọng nói chột cứng lại: “Cô thích nhất là tính toán, đây cũng là thói xấu nhất của cô. Cô đừng quên bài học của Yến Thảo!” Bích Ti vốn còn đang do dự, nghe xong cái tên này liền rùng mình.

“Yến Thảo so về tính cách về năng lực chẳng nhẽ không hơn cô, cô ta cũng thích tính toán. Khi đó cô chủ còn chưa định hôn sự, cô ta đã sốt ruột nghĩ đường lui, sai người báo tin cho cha mẹ nghĩ cách muốn ở lại phủ Thịnh.” Nhược Mi không vừa mắt nhất là loại người như vậy, càng nói càng không khách khí: “Cô chủ đều hiểu hết nhưng chỉ nói câu ‘ai cũng có chí hướng riêng, theo ý cô ta thôi’. Mặc dù không tức giận nhưng chút tình cảm cũng coi như không còn, sau này Yến Thảo khóc lóc âm ỉ, cô chủ cũng chẳng thèm để ý đến cô ta. Cô tuyệt đối đừng có giẫm lên vết xe đổ đó, phu nhân chúng ta mặc dù là người nhân từ hiền hậu nhưng không phải là người dễ gạt.”

“Phu nhân đúng là tàn nhẫn, chỉ một lần như vậy mà đã cắt đứt tình cảm.” Trong lòng Bích Ti nháo nhào lên.

Mỗi lần về nhà mẹ đẻ, Yến Thảo luôn tìm cơ hội gặp gỡ, mong Minh Lan nhớ lại tình cũ. Không biết Minh Lan nghĩ gì, dù cũng có thưởng ít tiền bạc vài vốc nhưng kiên quyết không muốn thấy cô ta, chưa từng gặp mặt lại. Đây là ý gì? Tất cả mọi người đều hiểu trong lòng.

“Tàn nhẫn cái gì mà tàn nhẫn!” Làm người hầu hạ mà còn có suy nghĩ khác trong lòng, có còn coi chủ nhân là người mình phải hầu hạ không?” Nhược Mi cười lạnh, “Chủ nhân của chúng ta, muốn nói khó hầu hạ là tuyệt đối khó hầu hạ, ngài ấy sáng mắt sáng lòng, tôi tớ rất khó mà che giấu. Nhưng muốn nói dễ hầu hạ cũng thật sự dễ hầu hạ, chỉ cần cô thật lòng đối xử với ngài ấy, ngài sẽ không đối xử tệ với cô. Giống như Đan Quất cùng Tiểu Đào hoàn toàn trung thành với chủ nhân, phu nhân đương nhiên sẽ lo liệu tốt cho tương lai bọn họ. Còn giống như cô cùng Yến Thảo cả ngày chỉ lo cho bản thân, ha ha, cô Bích Ti không phải là thích nhất tự tính toán sao, phu nhân liền để cô tự mà tính toán cho tương lai của mình.”

Bích Ti vâng vâng dạ dạ ngây ngốc ra, cũng không biết là nghe lọt được không.

Tranh cãi âm ỉ, ồn ào náo loạn, cuối cùng chi thứ năm tiên phong rời khỏi phủ Ninh Viễn hầu, lại thêm ba, bốn ngày, chi thứ tư cũng dời ra ngoài. Trước khi đi Tứ lão thái gia còn quay về phía hai con sư tử đá của phủ Ninh Viễn hầu cười khẩy hai cái.

Đương nhiên, bên phía Hình Bộ cũng nhanh chóng yên tĩnh lại. Lại có người nói chuyện nhà họ Cố ra ngoài, Hình Bộ lại ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: nhà họ Cố kia có nhiều tướng lĩnh giỏi giang, có công với xã tắc, được triều đình tin tưởng, công tội bù trừ, xử nhẹ một chút có gì là lạ!

Có điều vì hai cái cười khẩy kia của Tứ lão thái gia, Cố Đình Diệp nghiêm túc suy nghĩ có nên để Cố Đình Bình đi xa hơn chút.

“Đừng nóng, cuối cùng thì vẫn là anh em trong nhà.” Minh Lan không nghĩ là Cố Đình Diệp thật sự muốn hy sinh Cố Đình Bình.

Ai biết Cố Đình Diệp lại nói: “Tai họa để lại ngàn năm, gã đó không chết được đâu.” Hôm trước hắt qua Hình bộ nhìn, Cố Đình Bình vô cùng có sức sống, còn hét như khóc tang với anh cả về vấn đề sinh hoạt trên đường lưu

đầy của gã, vẫn tràn đầy khí thế như xưa. Lúc hắn quay đầu bước đi còn nghe thấy Cổ Đình Bình hét trên đường đi muốn mang theo hai đứa hầu gái một bà hầu già.

Cổ Đình Diệp giận muốn bốc hỏa, thù cũ hận mới bùng lên, gã nghĩ là mình đi đập thanh du xuân sao!

Minh Lan thấy phủ Hầu tự nhiên trống đi một nửa, ngay lập tức nghĩ đến phải thực hiện cam kết mồm trước đó, liền bắt đầu thu xếp tìm nhóm thợ nề thích hợp để khởi công, ra vánh ra vẻ thu được lợi rồi thì nên dừng thôi, tiếp tục giữ gìn xu hướng dư luận đang tốt đẹp.

“Món nợ của chú Tư không thu lại được, sản nghiệp tổ tiên cũng không bàn giao cho em, em làm làm gì?” Cổ Đình Diệp như cười như không nhìn nàng, “Em đúng là người thật thà.”

“Trộm có đạo của trộm, đã nói là phải giữ lời.”

“Đối với người không giữ chữ tín cũng phải giữ lời sao?” Cổ Đình Diệp cười cười.

Minh Lan đỏ mặt, người ngừng giải thích: “Nhiều lần giữ lời thì thỉnh thoảng có thể không cần giữ lời, vô cùng có tác dụng.”

Cổ Đình Diệp bật cười, ngửa mặt lên ha hả khen: “Lời này hay! Có phần giống như đúc kết của người dụng binh xảo quyết.”

Người nào đó đang được khen ngợi, ra sức ngẩng cổ lên, giống như con ếch mập đang đắc ý, giả vờ thản nhiên ung dung nói: “Trên đời này việc gì có thể dùng bạc để giải quyết thì đều không phải việc lớn.”

Người kia nhướng lông mày lên, giọng trêu chọc: “Nếu Trần thượng thư bộ hộ nghe được cao kiến này chắc chắn vỗ tay khen hay. Đáng tiếc quốc khố lại chẳng nể mặt.”

Minh Lan quần 𡇗, lời thoại phim Hồng Kông đúng là không thích hợp nói ở thời cổ đại.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Vai Chính Vai Phụ

5Thực ra Minh Lan không phải khoe khoang khoác lác, nếu có thể hoàn toàn thoát khỏi đám họ hàng cực phẩm kia, nàng sẵn lòng từ bỏ sản nghiệp tổ tiên. Tiền có thể từ từ kiếm nhưng họ hàng thân thích kiểu này có cắt đứt cũng chẳng thoát được phiền phức.

Ngày đó, theo thường lệ Minh Lan đi Huyền Chỉ viên thỉnh an Thái phu nhân. Trong lúc nói chuyện liền nhắc lại việc nhập phủ. Thái phu nhân còn tưởng Minh Lan lại định từ chối như mọi khi, ai dè nàng lại rất thoải mái, dăm ba câu đã nói vào quá trình.

“Vị thiên sư Trương này là do Cảnh phu nhân giới thiệu, đã xem phong thủy cho không ít nhà trong kinh, nghe nói ông ta là người thành thật, có sao nói vậy, không phải loại người giang hồ đi lừa tiền.”

Chu thị ngồi ôm bụng lớn ở bên cạnh nói: “Em cũng đã nghe nói đến Lão đạo Trương này. Lúc trước nhà mẹ đẻ em xây mới hai viện cũng mời ông ta tới xem, nói là rất chính xác. Đảm bảo có thể giúp gia đình thịnh vượng, vợ chồng hòa thuận.”

Thái phu nhân nghe mà phấn chấn, ngắt lời hỏi: “Nhóm thợ xây đã tìm được chưa?”

Minh Lan mỉm cười đáp: “Việc này lại nhờ Đại phu nhân nhà họ Trịnh giới thiệu. Năm ngoái trước khi nhà chị ta cưới em gái hoàng hậu vào cửa, có tân trang một nửa tòa nhà, tường mái đều được xây rất kiên cố, giường

đất cũng thông thoáng đủ ẩm, nhị phu nhân vào ở cũng nói tốt. Nhóm thợ kia không những tay nghề tốt, nhân phẩm cũng đáng tin, không động tay chân vào vật liệu. Con đã cho người cầm danh thiệp nhà họ Trịnh đi, chủ nhóm thợ cũng đã đồng ý, định trong mấy ngày tới đến đo đạc thế đất, đầu tiên là phác ra bản vẽ ngay ngắn để nhìn một cái.”

Tay thái phu nhân đang khơi chén trà chợt dừng lại: “... Hôm trước vừa nói định động thổ, hôm nay đã tính toán xong việc nào ra việc nấy. Tay chân con cũng nhanh nhẹn thật. Chỉ là, một nhóm người đông như thế ở trong nội trạch phủ, sợ là không ổn.”

Thiệu thị nhìn sắc mặt bà mẹ chồng, nói khẽ: “Mẫu thân cảm thấy có gì không ổn?”

“Nhà họ Trịnh giới thiệu còn có gì không ổn? Chẳng qua là...” Thái phu nhân buông chén trà xuống, nhẹ vuốt ve chuỗi tràng hạt trên cổ tay: “Minh Lan, con vừa vào cửa, không biết là hồi xưa nhà họ Cố chúng ta đã từng dùng một nhóm thợ từ thời cha chồng của con. Ta vốn định cho Mạc tổng quản đi nói với con chuyện này.”

Minh Lan có vẻ vừa sợ vừa xấu hổ, hơi che miệng: “Ấy, việc này con đúng là không biết. Ngặt nỗi con đã nói với Trịnh đại phu nhân rồi, giờ lại đổi người làm sợ là không tốt.”

Thái phu nhân chăm chú nhìn nàng một hồi mới chậm rãi nói: “Nghe nói con trẻ tuổi không hiểu chuyện. Ta thấy không phải vậy. Diệp nhi bận rộn công việc bên ngoài, không có sức quản. Chuyện lớn như vậy ta vốn nghĩ là con là con dâu mới vào không dễ xử lý, ai ngờ con không cần hỏi đến chị em dâu bề trên trong nhà mà tự mình làm hết. Quả nhiên là con hơn cha...”

Minh Lan giả bộ nghe không hiểu ý của bà ta, học theo bộ dáng của Vương thị trước mặt Thịnh lão phu nhân (người ta thật sự nghe không hiểu), vẻ mặt mờ mịt cười ngây ngô “Đều là nhờ phúc của ngài.”

Nàng cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao gần đây Thịnh lão phu nhân dạy dỗ Vương thị đều nói huých toẹt ra. Một vị con dâu không được việc lại không thể sa thải đúng là có thể biến một cô con gái cả thận trọng kín đáo của phủ hầu trở thành một bà mẹ chồng đáo để.

Thiệu thị hình như không quen với bầu không khí này, hơi hơi tránh sang bên cạnh. Chu thị cúi đầu vuốt ve bụng mình. Một bên là con riêng giàu có khỏe mạnh lại còn có quyền thế, một bên là mẹ kế vốn có hiềm khích, còn có thể yêu cầu con dâu kế kính cần nghe lời đến đâu.

Thái phu nhân tự biết giờ không nên trở mặt, dứt khoát giả câm giả điếc, trước tiên gả con gái ra ngoài rồi lại nói.

Minh Lan hiển nhiên không tự mình đi gây chuyện. Hiện giờ nàng đang rất bận rộn, ngoài quản lý việc nhà còn phải trông nom việc khởi công phá tường. Ở giữa phủ hầu cùng Trừng Viên có một viện nhỏ bỏ trống cùng một mảnh rừng, công việc chính đầu tiên là phá đi phần lớn tường cao hiện đang chắn giữa hai phủ, nối liền tường bao của hai phủ, vây lại sân viện cùng mảnh rừng kia.

Việc này còn dễ nói, thật sự phải tốn bạc chính là sửa sang ở bên trong. Mảnh rừng hoang vu phải tính toán, chỗ nào nên vây lại, chỗ nào gọn gàng rồi liền thu dọn lại trồng ít cây ăn quả cùng hoa cỏ, trên phần đất trống phải làm đường đi dạo, đình đài lầu các gì đó cũng không thể thiếu.

Việc đâu sẽ có đó, Minh Lan không vội, dự định hoàn thiện từng phần, liệu sức mà làm, có bao nhiêu bạc làm bấy nhiêu việc.

Phụ nữ không tiện ra mặt, mỗi ngày đành phiên tổng quản Hách Đại Thành chạy qua chạy lại mười mấy lượt giữa hai bên. Minh Lan thì lại thường xuyên miệng đắng lưỡi khô. Chỉ có nam chủ nhân là Cố Đình Diệp từ đầu đến cuối chỉ đi thị sát hiện trường thi công hai lần (do tiện đường),

lật bản vẽ tổng cộng ba lần, chỉ để lại một câu thừa thãi ‘mở cửa nhỏ một chút’, liền vung tay áo tiếp tục cúc cung tận tụy vì nước vì dân.

Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, công trình không nhanh không chậm được tiến hành.

Gió mùa thu man mát, cua mùa thu tươi chắc, trong cung ban xuống, tất cả nhà vương tước đều được thưởng bánh đoàn viên, khoai sọ, hạt dẻ và trâm hoa cúc, thể hiện hoàng ân mênh mông. Mấy nhà được lòng thánh tâm còn có thêm ban thưởng khác.

Minh Lan được ban một chậu cúc lục sắc cực lớn có các màu xanh mực, vàng óng, tím sáng, hồng phấn, đỏ tươi cùng với trắng thuần, cùng với mười sọt cua tiến cống tươi rói, loại ban thưởng hơn lệ thể này, theo lễ thường là phải vào cung tạ ơn.

Quý nhân trong cung có gặp nàng hay không nói sau, nhưng thân làm bề tôi cần phải tuân theo cấp bậc lễ nghĩa, không thì chính là đại bất kính. Sau khi đưa danh thiếp cho phủ nội vụ rồi được cho phép (thật đáng tiếc), ngày tiếp theo Minh Lan đành phải dậy sớm, phục trang ổn thỏa sau đó lên xe tiến cung.

Xuyên qua cửa hoàng thành là phải xuống xe, chịu đựng trang phục nặng trĩu, ôm cái bụng xẹp lép, đi bộ đường dài giữa cung thành rộng lớn bao la, thực sự là chịu tội.

Minh Lan thà rằng được ban thưởng ít đi mấy lần.

Nhờ cung nhân dẫn dắt, vất vả đi vào một gian cung thất, bên trong đã có hai vị thân thích tôn quý mặc trang phục nhất phẩm cáo mệnh ngồi chờ sẵn. Một người tuổi chừng bốn mươi, gương mặt trắng trẻo diễm đạm, Minh Lan không biết. Một người khác là phu nhân quốc cữu Trương thị đã lâu không gặp.

Hai người cử chỉ gần gũi, vẻ ngoài có mấy phần tương tự.

Minh Lan gắng sức hướng về phía bọn họ nở một nụ cười nhã nhặn, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mà nghi lễ cung đình có thể cho phép di chuyển đến một vị trí ngồi xuống. Sau đó mới ngẩng lên, quay về phía phu nhân trước mặt cười, vừa mới hàn thuyên cùng Trương thị được mấy câu, còn chưa nói đến việc gì khác, đã có một vị nữ quan tiến vào, giọng cất cao nói: “Mời các vị dời bước đi Di Ninh cung.”

Trong lòng Minh Lan nặng nề, Di Ninh cung là nơi ở của Thánh Đức thái hậu. Ba người lập tức đứng dậy cất bước. Trương thị cười với Minh Lan: “Đây là mẹ của tôi.” Minh Lan đã đoán được bảy, tám phần trong lòng, vội vàng dừng chân hành lễ: “Ra mắt phu nhân Anh Quốc công.”

“Đừng khách sáo như vậy.” Anh quốc công Trương phu nhân có dung mạo đoan trang, thân thiết kéo tay Minh Lan, vừa đi vừa đánh giá nàng, khẽ cười nói: “Đúng là diện mạo xinh đẹp. Bên ngoài đều nói cậu Hai cười trúng cô vợ tốt, ta nhìn mới biết không phải nói ngoa.”

Minh Lan đỏ mặt khiêm tốn vài câu.

Trong cung không tiện nói chuyện riêng nhiều, ba người yên lặng đi theo cung nhân phía trước, chỉ một chốc đã tới Di Ninh cung. Cung nhân thông báo xong, ba người nới gót tiến vào, quỳ lạy hành lễ xong liền chấp tay đứng trang nghiêm một bên.

Không ma ma từng dạy qua mấy cô con gái họ Thịnh mấy loại tư thế cúi đầu cung kính có thể dò xét xung quanh không mà không để lộ dấu vết. Minh Lan chọn một loại, hơi nghiêng gương mặt, mí mắt không động đậy, chỉ di động ánh mắt là có thể nhìn thấy rõ tình hình quanh mình.

Một phòng đầy phụ nữ mặc cung trang. Minh Lan chớp thời gian thoáng nhìn, đã thấy ngồi ở vị trí cao nhất chính giữa là Thánh Đức thái hậu, tiếp theo là hoàng hậu, bên cạnh là cô Thẩm nhỏ em gái của hoàng hậu. Sắc mặt

của hai chị em rất khó coi. Dáng vẻ giọng điệu của Thánh Đức thái hậu lại có chút ung dung tự tại, đoán là thời trẻ vị này cũng là một người đẹp hoạt bát rực rỡ. Ba ta quay về phía ba người vừa bước vào cười nói: “Ta mới có một loại trà liền mời hai chị em hoàng hậu đến dùng trà, đành phải làm ba vị phu nhân mệt mỏi đi thêm một chuyến.”

Ba người phía Minh Lan vội nói mấy câu khiêm tốn, tạ ơn liên tục.

Cô Thẩm nhỏ cười cứng đờ đi xuống về phía mẹ con nhà họ Trương, khom người hành lễ trước chị dâu và bác nhà thông gia. Hoàng hậu ngồi phía kia cười nói: “Đang lúc nghĩ tới mọi người. Ở bên kia của ta có một chút bánh gạo ngọt bát bảo hấp cách thủy, là dựa theo bài thuốc của Thục Nam, trong kinh thành chưa có vị này, mấy người mang một ít về nếm thử.”

Trương phu nhân tạ ơn đầu tiên, Minh Lan cùng Trương thị theo sau. Trương phu nhân cười nói: “Nghe nói là điểm tâm phía nam có hương vị đa dạng, mấy người chúng tôi cả đời ở kinh thành, hôm nay may mắn được hưởng phúc của nường nường.”

Hoàng hậu cũng cười tủm tỉm khách sáo hai câu, mắt lại đánh sang Chiêu Nghi đang ôm bụng cao bên cạnh, nhẹ cau mày: “Thân thể con không tiện, nên về nghỉ ngơi đi.” Ngọc Chiêu Nghi mang bầu, dung mạo càng kiều diễm hơn trước kia, chỉ ỏn ẻn cười nói: “Hoàng hậu nường nường thương thần thiếp nhưng mà cái miệng của thần thiếp tham ăn, hiếm có cơ hội được nếm trà ngon như vậy sao lại chịu đi.”

Thánh Đức thái hậu tươi cười rạng rỡ: “Con là cái đồ bướng bỉnh! Cái miệng này đúng là khiến người ta yêu thích. Chả trách gần đây Hoàng thượng Hoàng hậu đều thương con!”

“Nghe Thái hậu nói kia, chẳng nhẽ ngài không thương thần thiếp?” Ngọc Chiêu Nghi hờn dỗi không nghe lời.

Ngồi bên cạnh Thánh Đức thái hậu là một thiếu nữ gầy nhom, là Dự vương phi, con dâu ruột của bà ta, cũng không bỏ lỡ thời cơ góp vui mấy câu. Trong điện vui vẻ náo nhiệt, chỉ có sắc mặt hoàng hậu càng lúc càng khó coi, mặt cứng ngắt cố duy trì vẻ đoan trang.

Minh Lan nhanh chóng thu tầm mắt lại cúi đầu.

Hoàng đế sợ mẹ ruột của mình chịu tủi thân nên cố tình tách hai cung Thái hậu ở riêng, để cho Thánh An thái hậu sống thoải mái chút, chỉ một cho hoàng hậu, mỗi ngày phải chạy đến hai nơi thỉnh an hai bà mẹ chồng, sau đó về cung lại chờ Tân phi đến thỉnh an.

Anh quốc công là vị quốc công quyền lực nhất, địa vị trong triều đình rất cao, ai cũng phải kính trọng. Thánh Đức Thái hậu ban chỗ ngồi cho Trương phu nhân, Minh Lan, cô Thẩm nhỏ cùng Trương thị cũng được thơm lây, được ngồi bên mép ghế nhỏ, trong lòng Minh Lan hô to may quá.

Vừa mới ngồi xuống đã nghe Thánh Đức thái hậu cười nói: “Ở trước mặt cô ta cũng không giấu diếm, cô nhìn qua hai người này..” Bà ta chỉ hai thiếu nữ mặc cung trang đang đứng bên cạnh. Minh Lan cũng nhìn theo, không nhìn được mà giật mình, đúng là một đôi giai nhân tuyệt sắc! Hai thiếu nữ đều chưa đến hai mươi, dù đã qua tuổi dậy thì nhưng vẫn còn đương đẹp bức người, rạng rỡ tỏa sáng.

“Hai người này đều hầu hạ bên ta nhiều năm, dịu dàng khéo léo, biết giữ quy củ, hiểu lý lẽ, ta rất yêu thích. Thấy bọn họ tuổi đã không còn nhỏ, ta đang muốn tìm cho bọn họ nơi chốn... Than ôi, là ta không nỡ, vốn định cho bọn họ đi hầu hạ hoàng thượng, ai ngờ hoàng hậu lại không vui.” Thánh Đức thái hậu than thở, ánh mắt lại nhìn thẳng Trương phu nhân.

Đây là đang chỉ trích hoàng hậu ‘ghen’ đấy.

Minh Lan im lặng đếm chuỗi ngọc trai trên váy, thầm niệm một trăm lần ‘Ta không phải nhân vật chính, chỉ là diễn viên quần chúng không có lời

thoại.’

Trương phu nhân cũng không phải người ăn chay, dịu dàng cười: “Hoàng thượng hiện giờ con nối dòng hưng thịnh, đều là nhờ hoàng hậu hiền lương nhân đức. Thái hậu đương nhiên là một lòng ý tốt, chẳng qua là hoàng hậu cũng có suy nghĩ khác. Hai cô gái này xuất chúng như vậy, không bằng Thái hậu lại giúp bọn họ chọn thanh niên tuấn kiệt, dung mạo tương xứng, như vậy chẳng phải là càng tuyệt.”

Thái hậu chạm phải cái đỉnh mềm, cười nhàn nhạt: “Tương xứng hay tuấn kiệt gì ta chẳng thèm. Cũng không thể ở lại trong cung, muốn tìm nơi ở gần chút, không bằng quốc cữu, Trịnh tướng quân...” Ánh mắt bà ta lạnh lùng xẹt qua, nhìn thấy Minh Lan, “Còn có Cố đô đốc, thu làm vợ lẽ. Ta thấy cũng có thể.”

Minh Lan kêu rên trong lòng, năm không cũng trúng đạn rồi. Mục tiêu của Thái hậu rõ ràng là nhà họ Thẩm, Cố Đình Diệp đoán là bị vạ lây.

Cô Thẩm nhỏ là người đầu tiên nhảy dựng lên rồi lại cố kìm hoảng loạn, giọng nói găng bình tĩnh: “Việc này sao có thể. Người bên cạnh thái hậu đều quý giá, phải tìm được một hôn sự thật tốt, sao có thể làm vợ lẽ?”

Thánh đức thái hậu cười lớn, vui sướng nhìn cô Thẩm nhỏ đang sợ hãi: “Nào có quý giá như vậy. Bọn họ chẳng qua chỉ là con gái vùng nông thôn quê mùa, nhập cung từ nhỏ, không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa. Đi tìm chồng còn không bằng tìm chủ mẫu nhân hậu điềm đạm, có thể nhìn mặt mũi ta cho bọn họ sống dễ chịu chút. Như thế nào, mấy vị phu nhân không chịu nề mặt ta sao?”

Câu cuối cùng giọng nói có chút cao lên, còn mang theo ý cường bức.

Vẻ mặt hoàng hậu lúc xanh lúc trắng. Cô Thẩm nhỏ mặt lại đỏ muốn chảy máu, chỉ có vẻ mặt Trương thị vẫn như bình thường, lẳng lặng đứng ra hành lễ: “Thần thiếp nghe Thái hậu phân phó.”

Trương phu nhân lo lắng nhìn con gái, trong mắt mắt có thương hại, có đau lòng, còn có một thoáng trách cứ.

Minh Lan nghe Trương thị, suýt chút nữa thốt ra: ‘Đã như vậy dứt khoát thu luôn cả hai người đi, bớt cho em chồng của chị cùng tôi đau đầu. Chủ mẫu hiền lành như vậy, Thái hậu cũng có thể yên tâm’ vân vân.

Cuối cùng thì nàng vẫn còn nhớ rõ tình hình, anh dừng tự ngăn đầu lưỡi của mình lại.

Ai ngờ Thái hậu vẫn còn có chiêu sau, bà ta thở dài nói: “Vì giữ đạo hiếu cho tiên đế, mấy thiếu nữ bên cạnh ta đáng thương đều bị chậm trễ. Ta dù sao cũng phải tìm cho bọn họ mấy mối hôn sự tốt mới được.”

Minh Lan nhin không được lại nhìn hai thiếu nữ kia, chỉ thấy bọn họ cúi đầu mặt ửng hồng, ngượng ngùng nhu mì, càng lộ vẻ diễm lệ lạ thường, Minh Lan nhìn mà cũng ngây người.

Bỗng nhiên nàng hiểu ra, mấy thiếu nữ này hẳn là Thánh Đức thái hậu chuẩn bị cho con trai mình, đáng tiếc tai họa trên trời rơi xuống, con trai của bà ta mất mạng, bản thân mình cũng hết đường, hai thiếu nữ này cũng bị chậm trễ.

Sau tấm bình phong cạnh hai thiếu nữ kia còn lờ mờ bóng dáng của mấy người đẹp nữa? Minh Lan không nhin được lại suy nghĩ miên man, không phải là đội dự bị chứ?

Thái hậu lại hỏi cô Thẩm nhỏ một lần nữa, cô Thẩm nhỏ lẩm bẩm không nói, ánh mắt cầu cứu chuyển sang hoàng hậu.

Thánh Đức thái hậu cũng không nóng vội, chỉ mỉm cười nhìn chị ta giãy dụa quẩn bách, sau đó chậm rãi nhìn sang Minh Lan, đang định đặt câu hỏi, lúc này Dự vương phi đang ngồi một bên đột nhiên nói: “Cố phu nhân, cô đang cười cái gì?”

Tầm mắt tất cả mọi người trong điện đều tập trung ở một chỗ, chỉ thấy phu nhân Cố Đình Diệp đang đứng cung kính ở một bên, không biết nghĩ ngợi gì mà khoe môi hơi nhếch lên, hiện ra ý cười nhàn nhạt.

Minh Lan bị dọa, trong lòng thầm hối hận mình sơ sẩy, nhất thời không chú ý, đúng là sau khi kết hôn sống thoải mái quá, đã quên mất thời gian còn ở nhà họ Thịnh phải cẩn thận từng bước. Sau khi trở về phải bắt đầu luyện tập lần nữa mới được. Kinh nghiệm trong quá khứ cho nàng biết, giờ phút này so với việc điềm nhiên trấn tĩnh như không có việc gì còn không bằng tự nhiên chút, hiệu quả lại tốt hơn.

“Tôi, thần thiếp, thần thiếp sao mà dám cười Thái hậu...” Minh Lan lộ vẻ mặt sợ hãi, nói cũng lắp bắp.

Quả nhiên, bộ dáng này rất có tác dụng. Thái hậu cùng Dự vương phi đều vui vẻ nhìn nàng, dường như đang rất thoải mái.

Chủ đề chuyển hướng, cô Thẩm nhỏ hơi thở ra. Hoàng hậu chớp thời cơ vội nói: “Dự vương phi nói sai rồi, Cố phu nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa, sao có thể vô lễ. Chị đừng hung dữ, tính người ta không mềm dẻo như em gái của tôi, thôi thôi đừng hù dọa người ta nữa!”

Hoàng hậu nửa đùa nửa trách. Ngoài hai cung Thái hậu, thiên hạ này không còn người phụ nữ nào bà ta không thể dạy dỗ.

Sắc mặt Dự vương phi cứng đờ, không nói thêm. Thánh Đức thái hậu vừa định mở mồm, Trương phu nhân liền mỉm cười quay đầu sang hỏi Minh Lan: “Cô vừa mới cười chuyện gì?”

Có bậc thang, Minh Lan tranh thủ bước xuống luôn.

“Thái hậu nói việc vui, thần thiếp sao có thể chê cười. Chỉ là...” Minh Lan lấy tay áo che miệng, ngượng ngùng khẽ cười, “Thần thiếp nghĩ đến,

nguyệt lão gần đây hẳn là vất vả, nơi nơi đều có chuyện nam cưới nữ gả. Gần đây thần thiếp đang phải lo mấy việc hôn sự đấy.”

“Nói rõ xem?” Thánh Đức thái hậu có phần hứng thú.

Minh Lan cung kính đáp lời: “Khởi bẩm Thái hậu, hồi trước hầu gia có nói, sắp đóng quân ở Bắc Cương, vì muốn khiến quân tâm ổn định nên tốt nhất là cho bọn họ mang theo gia quyến, người chưa lập gia đình phải tranh thủ thời gian mà thành thân mới được. Vì thế, Hầu gia bảo thần thiếp tìm trong nhà mấy người hầu gái đến tuổi chờ gả để xứng với binh sĩ đi Bắc Cương, đáng tiếc...”

Nàng hơi do dự, nhỏ nhẹ bất lực, không chế giọng điệu vô cùng tốt.

Cô Thẩm nhỏ đang sốt như kiến bò trên chảo dầu chột sáng mắt lên, lớn tiếng nói: “Tôi cũng nghe nói việc này. Vì lần này quân đội đi đóng ở Bắc Cương nhiều, nơi đó mấy năm nay liên tục chiến loạn, mười nhà thì chín nhà tan hoang, biết đi đâu tìm vợ. Xa quê hương rồi thân nhân đi đã là quá khổ, nơi đến lại là Bắc Cương, không có nhiều nhà chịu đem con gái gả đi.”

Đây là sự thực, không phải đặt điều, có điều không đến mức nghiêm trọng như vậy.

“Đúng đó.” Minh Lan tiếp lời, bộ dáng lo lắng, ” Chúng ta cũng không thể ép gả con gái nhà người, chỉ có thể tính đến hầu gái nhà mình. Nhưng mãi cũng chỉ như muối bỏ bể, giờ mới đau đầu đây.”

Hoàng hậu không nhịn được hỏi: “Mấy hầu gái kia cũng chịu gả đi?” Nàng ta dù gì cũng từng sống ở vùng biên giới hoang vu nghèo khó, hiểu là không có nhiều người chịu rời bỏ kinh thành phồn hoa.

Minh Lan ngập ngừng, dường như không tiện nói ra: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cho mấy người chịu gả đi chút bạc làm đồ cưới, cũng có người chịu.” Chẳng qua phần lớn là hầu gái làm việc nặng mua tới.

Trương phu nhân nhìn nàng cười nói: “Đúng là khó xử cho cô bé này.” Quay lại nhìn con gái: “Khó trách lần trước con hỏi ta có đứa hầu nào muốn thả ra ngoài không, hóa ra là cũng định việc này.”

Hoàng hậu nghe mà gật đầu liên tục, Trương thị cười cười không trả lời.

Thánh Đức Thái hậu nghe mấy người nói qua lại một hồi, khẽ nhíu mày, đang không biết làm thế nào để thay đổi chủ đề, cô Thẩm nhỏ bên kia lại hưng phấn tiến lên một bước. Đoán là con người đều có tiềm năng vùng lên khi bị áp bức quá độ, trong đầu cô Thẩm nhỏ lóe lên một cái, tính toán xong cô ta quay về phía Hoàng hậu và Thái hậu, cao giọng nói: “Thái hậu minh giám, chi bằng để thiếu nữ quá tuổi trong cung phối với mấy binh sĩ này đi.”

“Nói bậy!”

“Làm càn!”

Mẹ chồng nàng dâu thái hậu đồng thanh lên tiếng dạy dỗ. Cô Thẩm nhỏ không phục đang muốn mở miệng, hoàng hậu sợ chị ta gây chuyện vội vàng nói: “Ăn nói linh tinh! Người đặc lực ở bên cạnh Thái hậu, không phải chuyện cô có thể xen vào!”

Cô Thẩm nhỏ rưng rưng khóe mắt, còn định nói thêm, thỉnh thoảng ở đằng sau một giọng nói già cả vang lên: “Cái gì mà ăn nói linh tinh! Ta cảm thấy như vậy vô cùng tốt.”

Cả đám người cùng quay lại nhìn, chỉ thấy hai phu nhân già nua đang vịn tay nhau tiến vào, trong đó một vị là Thánh An thái hậu, theo đằng sau là hai hàng dài phần phật cung nhân theo nghi thức.

“Cô và mẫu hậu tới rồi!” Giọng nói của hoàng hậu không nén được mừng rỡ.

Ngoài Thánh Đức thái hậu, mấy nữ quyến đều đứng ở sau hoàng hậu hành lễ với đại trưởng công chúa và Thánh An thái hậu.

“Bà có trà ngon chỉ biết giữ cho mình dùng, không gọi chúng ta tới, nói thử xem, đây là cái lý gì?” Đại trưởng công chúa ngồi xuống rồi liếc mắt, cười lớn trêu chọc.

Thánh Đức thái hậu nhìn bà ta, tỏ vẻ bất đắc dĩ, cũng không còn hùng hổ nữa: “Nếu biết bà đang ở đây, có đánh chết ta cũng không dám quên bà.”

Khí thế cỡ này, khí thế cỡ này, không thể nghi ngờ chắc chắn là Khánh Ninh đại trưởng công chúa. Minh Lan yên lặng suy nghĩ.

Nói đùa vài câu, Khánh Ninh đại trưởng công chúa chợt sừng sộ lên, quay sang Dự vương phi nói: “Vừa rồi ở bên ngoài ta nghe thấy, cô làm gì mà lại răn dạy em gái hoàng hậu, con bé nói sai chuyện gì?”

Dự vương phi nơm nớp lo sợ đứng thẳng, cắn răng nói: “Hầu gái bên người Thái hậu nương nương, dù thế nào cũng không thể chịu thiệt gả cho một kẻ binh sĩ. Nói ra chẳng phải là mất mặt Thái hậu.”

“Sao? Chuyện này cô không cần lo lắng.” Khánh Ninh đại trưởng công chúa vung tay lên, “Trong quân cũng không thiếu thanh niên đương chức giáo quan cùng ngũ sĩ, phối cùng bọn họ không tính là bồi nhọ. Nếu có phúc, chồng kiếm được công danh, sau này có khi sống lại tốt, chẳng lẽ lại còn kém hơn so với đi làm vợ lẽ người ta?”

Nói một hồi trôi chảy lưu loát làm mẹ chồng con dâu hai người không đáp lại được.

Cuối đời của Võ hoàng đế, Khánh Ninh đại trưởng công chúa là vị công chúa có quyền thế nhất trong triều, phải nói ông trời thật sự là tử tế với bà ta.

Bà ta vốn chỉ do cung nữ sinh ra nhưng năm đó mẹ đẻ bà ta chết bệnh, mấy ngày sau đúng lúc con gái hoàng hậu chết non. Vì muốn an ủi Tĩnh An hoàng hậu đang đau thương, Võ hoàng đế liền đem công chúa Khánh Ninh mới ba tuổi đến cho hoàng hậu nuôi. Đương nhiên là bản thân công chúa khi đó cũng là đứa trẻ thông minh lanh lợi, đối xử với mọi người khéo léo cởi mở, rất hợp mắt Tĩnh An hoàng hậu, nhanh chóng được hoàng hậu thật lòng yêu thương.

Vì yêu ai yêu cả đường đi, Võ hoàng đế coi bà ta như con dòng chính mà thương yêu. Tiên đế coi bà ta là chị ruột, vô cùng kính trọng. Mấy vị công chúa vốn cao quý hơn bà ta do các quý phi thực phi sinh ra cuối cùng rốt lại phía sau bà ta.

Sau này trưởng thành lại được gả cho một vị công tử tuần tú nhàn tản, vợ chồng hòa thuận, sinh một bầy con trai gái, mấy chục năm trôi qua thuận buồm xuôi gió.

Việc làm bà ta đau đầu nhất đoán chừng là vị công tử bột bà ta sinh năm bốn mươi tuổi. Năm đó tân đế đăng cơ lại đi dạo phố đèn đỏ trong hiếu kỳ, bị bắt đi cải tạo lao động một trận. Có điều Khánh Ninh đại trưởng công chúa là người giỏi giang cỡ nào, bà ta có thể sống trôi chảy mấy chục năm, đương nhiên không chỉ dựa vào tình cảm chị em với tiên đế, hẳn cũng có bản lĩnh.

Từ sau khi hoàng đế gọi bà ta vào cung thành khẩn chuyện trò xong, bà ta nhanh chóng điều chỉnh thái độ, hai cô cháu hòa giải với tốc độ nhanh như sao băng xẹt.

Hoàng hậu vừa chịu không ít chèn ép, vừa thấy có người làm chỗ dựa là vội vàng nói: “Cô nói đúng lắm, vừa rồi mẫu hậu cũng nói, mấy thiếu nữ này vốn xuất thân từ nông thôn, không cha không mẹ đấy.”

“Như vậy không phải vừa khéo.” Khánh Ninh đại trưởng công chúa vỗ bà trà khen lớn: “Chốc nữa chúng ta đi nói với hoàng thượng, vốn là khi tiên đế băng hà trong cung nên thả những người này đi. Giờ đúng lúc có cơ hội, để các cô không chốn về còn chẳng bằng làm như vậy, vẹn cả đôi đường. Bà nói xem?”

Thánh An thái hậu cười chất phác: “Bà vẫn cứ nôn nóng như thế, đã bao nhiêu tuổi rồi.”

Mấy bà cứ tôi một lời bà một câu, chỉ một lúc đã quyết định xong, người bên cạnh ngồi nghe mà trợn mắt há mồm.

Thánh Đức thái hậu giận dỗi tái cả mặt: “Mấy con bé này ở trong cung đều như hoa như ngọc, được nâng niu lớn lên, để bọn họ đi Bắc Cương không phải là đem dê vào miệng cọp sao, thật là vô lý.”

Khánh Ninh đại trưởng công chúa ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lấp lánh: “Quốc gia có việc, chúng ta không góp phần thì còn ai góp phần? Trong cung có thừa thiếu nữ đợi gả, trong quân có đàn ông trung thành vì nước mà bảo vệ biên cương đang mong cưới vợ. Đúng là duyên trời tác thành, có gì mà không tốt?!”

Trong bầu không khí căng thẳng đó, Minh Lan lặng lẽ đứng bên cạnh tường, cúi đầu thật thấp, tiếp tục lẩm nhẩm: “Ta chỉ là diễn viên quần chúng, ta không phải vai chính.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Cuộc Sống Vợ Chồng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Việc Thiên Hạ, Việc Nhà, Việc Nước!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Sống Phải Chiến Đấu Khắp Nơi

Quyết định xong việc này, gánh nặng trong lòng Minh Lan đột nhiên được buông lỏng, cười tí mắt bảo Dung nhi trở về. Đưa trẻ con đi học chẳng qua chỉ có hai việc ghi danh và nộp học phí. Có điều ở đây nhiều lễ nghi phiền phức, còn phải thêm nhiều thủ tục dài dòng.

Ngày đó trên bàn cơm tối, Minh Lan bèn nói với cha đứa trẻ việc này. Nàng chu đáo soạn hẳn năm chương lớn mười hai phần nhỏ trong đầu, sẵn sàng nói từ ‘để tốt cho việc phát triển nhân cách thì thanh thiếu niên cần môi trường có bạn cùng lứa’, chuẩn bị luận điểm lý lẽ đủ các góc độ, không cái nào trùng với cái nào, sẵn sàng trình bày với Cố Đình Diệp về tầm quan trọng của việc cho Dung nhi đi học, ai biết báo cáo vừa mở màn, Cố Đình Diệp chỉ nói nhẹ nhàng năm chữ đã đuổi nàng đi.

“Em xem mà làm thôi.”

Người kia tao nhã lau khước miệng, rửa tay, sau đó giơ tay vuốt ve gương mặt Minh Lan gần đây mũm mĩm hơn một chút, mắt uốn lên một độ cong hài lòng, “Em ăn tiếp đi, tôi đi nghị sự.” Sau đó dịu dàng cười châm chọc, phất bào phục lên, quay người bước đi ngoại thư phòng.

Dưới cái nhìn của Cố Đình Diệp, tuyệt đối là ‘dùng người thì phải tin, không tin thì không dùng’, có điều ở trong mắt Minh Lan, đây lại là hành tồi tệ vô trách nhiệm (làm sao, mẹ không được sủng ái nên con gái cũng không quan tâm?). Đoán là khí trời thu làm khó tiêu, Minh Lan ôm một

bụng lửa nóng, đêm đó khi đi ngủ quay lưng về phía chồng. Cổ Đình Diệp còn không rõ tình hình ra sao, nửa đêm mới về, nhanh chóng thích nghi ôm lấy eo dán vào lưng của nàng. Da thịt nàng trắng mịn mềm mại, bóng lưng nhỏ nhắn xinh đẹp, hằn cọ xát mấy cái, cảm giác rất vừa lòng, liền ôm ấp thêm mấy cái nữa rồi lập tức ngủ, còn ngủ rất ngon.

Hôm sau trời vừa sáng, Đan Quất kinh ngạc phát hiện ra mấy dấu răng chĩnh tề ở trên vai Minh Lan, ngay hàng thẳng lối đầu vào đấy, chị ta lập tức nhìn qua gương trang điểm định tố cáo một phen, nhưng lại nghĩ tới lời Phòng ma ma khuyên bảo, cố nén cơn tức giận xuống, nghiêng răng hầu hạ Minh Lan chuẩn bị phục trang.

Minh Lan trước sau không biết gì cũng chẳng phát hiện ra, chỉ cảm thấy gai gai sau lưng, cũng không thèm để ý đến, dùng điểm tâm xong nhìn bên ngoài thấy trời đẹp liền vui vẻ sai Đan Quất đi khố nhà kho tìm ít da tốt, thêm mấy hộp quà bốn màu rồi chuẩn bị xe khởi hành.

Thu tàn nắng không gắt, ấm áp mơn man làm người ta dễ buồn ngủ, Minh Lan suýt chút nữa thì ngủ mất trong xe ngựa, cuối cùng cũng đến ngõ nhà họ Trịnh. Cô Thấm nhỏ vừa mới thêm được hai mũi, đang rảnh rỗi tưởng thối cả người, thế nào mà lại nghe thấy Minh Lan đến, bèn vui vẻ tới trước cửa viện đón: “Hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây à? Sao em lại chủ động đến gặp chị thế?”

Minh Lan đành phá tan ảo tưởng của chị ta, cười ha ha: “Mặt trời vẫn mọc từ phía Đông, em có việc đến tìm chị dâu của chị.”

Cô Thấm nhỏ sợ đến biến sắc: “Em đến tìm chị dâu của chị?!”

Nét mặt cùng giọng điệu của chị ta đã nói rõ mức độ hung dữ của Trịnh đại phu nhân.

Bọn họ còn chưa nói được mấy câu, một bà hầu già từ đằng sau bước nhanh tới, nói năng rành mạch: “Thưa Nhị phu nhân, Đại phu nhân nghe

nói Ninh Viễn hầu phu nhân tới, đã bày trà và hoa quả lên sảnh, mời phu nhân cùng Nhị phu nhân qua.”

Cô Thấm nhỏ đành nén tò mò kéo tay Minh Lan đi. Minh Lan thừa dịp vội vàng nói bên tai chị ta: “Mấy hôm trước không phải chị là ‘mợ hai’ sao? Sao giờ lại thăng cấp rồi?” Cô Thấm nhỏ nghiêng đầu, thì thầm đáp lại: “Cháu trai lớn của chị đang định hôn, trong nhà sắp đón con dâu.”

Đi thêm mấy bước tới trước cửa đã thấy Trịnh đại phu nhân đang đứng đó. Minh Lan thấy bộ dáng nghiêm túc đó cũng sinh chút rụt rè, vội vàng bày ra vẻ mặt vui vẻ tiến lên chào hỏi. Trịnh đại phu nhân cũng trả lễ gọn gàng. Hai bên hàn huyên mấy câu liền ngồi xuống.

Chị dâu trưởng ở đó, cô Thấm nhỏ ngồi ngay ngắn không dám vui cười, chỉ không ngừng nháy mắt ra hiệu cùng Minh Lan. Hai nhà Cố Trịnh không phải là quen thân, chưa được mấy câu đã không còn lời nào có thể nói. Trịnh Đại phu nhân yên lặng ngồi nghiêm chỉnh, không hỏi Minh Lan vì sao đến cũng không bảo Minh Lan cùng cô Thấm nhỏ tự đi dạo chơi đi, trong điện hơi lạnh xuống.

Minh Lan cũng không hoảng hốt, đã có kinh nghiệm giao tiếp cùng anh cả Trường Bách, trong lòng nàng hiểu rõ. Phần lớn những người trầm mặc nghiêm túc như vậy đa số có nét đẹp trong nội tâm, tuy không nhiều lời nhưng sáng mắt sáng lòng. Nói gần nói xa còn chẳng bằng nói thẳng, nàng hít sâu một hơi rồi mở miệng nói; “Thực không dám giấu diếm, hôm nay Minh Lan tới cửa vì có chút chuyện muốn nhờ.”

Lông mày Trịnh đại phu nhân không nhúc nhích chút nào, không nói gì chỉ buông chén trà xuống nhìn Minh Lan chăm chú.

Minh Lan cố gắng giữ giọng thành khẩn, tiếp tục nói: “Dưới gối em có một đứa con gái, năm nay tám tuổi, dù ngây thơ đơn thuần nhưng lại không thạo viết lách, càng không hiểu đạo đối nhân xử thế. Em nghĩ không nên cứ

để như vậy làm chậm trễ chuyện dạy dỗ, dù thế nào cũng phải có chăm sóc dạy bảo mới được. Hôm qua mấy chị đến nhà trò chuyện, vô tình nghe được là con gái của chị cũng tham gia khuê học, làm Minh Lan nảy lòng tham, mong đứa trẻ kia cũng được đi học, giờ mới đến đây nhờ phu nhân giúp đỡ.”

Nói một hồi xong, cô Thẩm nhỏ đầu tiên là kinh ngạc, cái gì mà ‘dưới gối có con gái’, Minh Lan vào cửa chưa được một năm, ngay cả người vợ trước cũng chỉ mới cách đây có ba, bốn năm thôi, con gái tám tuổi này đương nhiên là con dòng thứ. Nghĩ đến Cố Đình Diệp đã sinh con trước khi kết hôn, chị ta không khỏi coi thường trong lòng, cố gắng nhịn không bĩu môi, lại nghĩ tới Minh Lan vì vậy lại phải nhờ vả chị dâu nhà mình.

Bên kia, Trịnh Đại phu nhân cũng thăm ngạc nhiên nhưng sắc mặt không thay đổi, chỉ nói: “Phủ Ninh Viễn hầu là gia tộc khai quốc, thể diện lòng lẫy cỡ nào, sao tôi dám múa rìu qua mắt thợ, quý phủ sao không tự thỉnh một vị nữ tiên sinh?”

Minh Lan đã đoán sẽ có câu hỏi này liền đáp ngay: “Phu nhân có chỗ không biết. Trong nhà của em hiện chỉ có hai bé gái, ngoài con gái nhà em còn có một cháu gái nhà chị dâu cả. Tính ra chỉ vì hai cô bé này mà sai phái nhiều người, không khỏi có chỗ không tiện, thứ hai...” Nàng mỉm cười: “Nói thật ra, em còn trẻ tuổi, chưa quen biết nhiều, không thể biết vị nữ tiên sinh nào đức hạnh tài học tốt, dù có biết sợ cũng không mời được.”

Khóe miệng Trịnh Đại phu nhân hơi lộ nét không bằng lòng, thản nhiên nói: “Sinh hoạt trong gia đình vẫn nên đông đúc một chút thì tốt hơn, sớm biết có ngày hôm nay, khi đó cần gì phải vội vã chia nhà?”

Minh Lan hơi có chút lo lắng nhưng cũng không ngập ngừng li nào, giọng nói trong veo: “Gia đình đông đúc tất nhiên là tốt, thế nhưng cũng phải bằng mặt bằng lòng mới được, bằng không thì chẳng qua là cả miếu tụng kinh, tự mình lại tu đạo mà thôi.”

“Cổ Hầu phu nhân đúng là nhanh mồm nhanh miệng.” Sắc mặt Trịnh Đại phu nhân lạnh nhạt, vẫn y như cũ không chút lay động, “Sớm đã được nghe lời lẽ phu nhân bén nhọn, hôm nay được chứng kiến, đúng là danh bất hư truyền, chẳng trách ngay cả Thái phu nhân của quý phủ cũng phải né tránh mồm mép sắc sảo của cô.”

Trong lồng ngực Minh Lan quay cuồng tức giận, nàng biết là hai mươi năm danh tiếng đóa hoa trắng của bà già kia cũng không phải công toi, mấy ngày nay bà ta cũng không thiếu lần đi làm bộ làm tịch với người ngoài. Nàng cố gắng đè nén phần nộ, qua giây lát mới bình tĩnh nói: “Phu nhân, chị và em dù không quen biết nhưng em vốn kính trọng nhân phẩm phu nhân. Em nghĩ, khuê học khiến phu nhân yên tâm gửi gắm con gái đương nhiên là vô cùng tốt, vì vậy mới nảy suy nghĩ làm biếng, mong con gái nhà em có thể được nhờ phu nhân. Đây là một trong các lí do.”

Nói qua nói lại mà không nịnh nọt một chút thì không thể trôi chảy, quả đúng như vậy, lời này vừa nói xong, sắc mặt Trịnh Đại phu nhân hơi nguôi lại, nhìn có vẻ ôn hòa hơn một chút, những lời tiếp theo mới quan trọng. Minh Lan tiếp tục nói: “Lại nói tới những việc phu nhân nghe thấy...”

Nàng dừng một lúc, ngẩng đầu nhìn thẳng Trịnh Đại phu nhân: “Khi còn nhỏ Minh Lan theo bà nội lễ phật, hết lòng tin theo luật nhân quả. Con người sống một đời dám làm phải dám cáng đáng, dù là ai đi sai bước nhầm, khi xuống tuổi vàng đều sẽ nhận quả báo, đừng mong kêu oan. Minh Lan dám đảm đương lời này!”

Trong phòng yên tĩnh tới mức nghe được cả tiếng kim rơi. Cô Thẩm nhỏ đến cả thở cũng không dám thở mạnh. Lời này mơ hồ mù mịt nhưng tốt xấu gì chị ta cũng hiểu.

Trịnh Đại phu nhân nhìn Minh Lan, sau một chốc khóe môi chị ta mới mềm mại hơn, vẻ mặt này là lần đầu tiên hôm nay Minh Lan được thấy: “Sao không lấy ân báo oán?”

Giọng nói Minh Lan nhỏ nhẹ nhưng ánh mắt lại kiên định: “Nếu như đều lấy ân báo oán, lại dùng cái gì để trả đức? Lấy chính trực đáp chính trực, lấy đức trả ơn mới biết trên đời có thiện có ác.”

Trịnh Đại phu nhân hơi thở dài, không nói tiếp nữa nhng vẻ mặt đã không còn lạnh lùng như vừa nãy.

Minh Lan nhú mày, chậm rãi nói: “Còn con bé kia, có một số việc em quả thực là có thể làm hoặc không. Giọt sương từ trên lá rơi xuống, với con người chẳng qua là nhỏ bé nhưng với con kiến đó lại như thác nước. Có khi chỉ một cái nhấc tay của một người có thể thay đổi vận mệnh của người khác. Minh Lan cũng không nhân từ gì cả, đơn giản là một việc nên làm, mong cho lòng bình an thôi.”

Dung nhi nếu tính tình dịu ngoan, nàng cũng không cần phiền lòng như vậy, cẩn thận dạy dỗ, sau này tìm một nhà khá giả gả đi là được rồi. Nhưng mà con bé này lại hoàn toàn ngược lại, tính tình ngang tàng bướng bỉnh, sơ sẩy một cái là dễ lạc lối.

Trịnh Đại phu nhân không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Minh Lan, chỉ thấy giọng nói Minh Lan chân thành, ánh mắt bình thản, vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết ngàn năm của chị ta dường như có dấu hiệu tan ra. Sau một lát, chị ta ôn hòa nói: “Nghe nói học vấn phu nhân vô cùng tốt, sao không tự mình dạy con trẻ?”

Minh Lan nhìn vẻ mặt chị ta, hiểu là chuyện đã thành rồi liền cười đùa chọc: “Học vấn phu nhân ngài chẳng lẽ không tốt?” Cô Thẩm nhỏ từng nói, vị chị dâu diêm vương của chị ta trước khi lấy chồng rất có tài danh.

Trịnh Đại phu nhân cuối cùng cũng nở nụ cười, hiểu được bản khoăn của Minh Lan, so với hình tượng mẹ cả vô cùng tốt kia còn chân thực đáng tin hơn.

Chị ta đành phải lắc đầu: “Thôi thôi, việc này để tôi lo. Khuê học kia ở ngay sau phủ của bác tôi, chủ giảng chính là em gái ruột của chị dâu bên chi trưởng nhà tôi, vốn đã mở khuê học ở quê Tầm Dương.”

“Tầm Dương?” Mắt Minh Lan sáng lên, “Là vị xưng là ‘Tiết đại gia’?”

Trịnh Đại phu nhân mỉm cười: “Chính là chị ta.”

Vị Tiết đại gia này từng là tài nữ vang danh kinh thành, còn trẻ mà thủ tiết, vì không muốn nhìn sắc mặt họ hàng nhà chồng, dựa vào nhà mẹ để giúp đỡ, dẫn con trai đi tự mình chèo chống gia đình, mở ra khuê học để trang trải việc nhà.

Bà ta dạy dỗ thiếu nữ không chỉ dạy sách xuân thu mà dạy cả y học, tính tượng, quản lý tài sản, quản gia, luật pháp, thậm chí là đạo đối nhân xử thế cũng có nhắc tới. Lời qua tiếng lại, ở Tầm Dương cũng ra tấm ra món, xây dựng được chút danh tiếng.

Đến mấy năm trước, con trai của bà ta có chức quan rồi cưới vợ, bà ta mới đóng cửa khuê học, ở nhà hưởng phúc. Cũng phải nhắc đến, con dâu hiện tại của bà ta là một đệ tử đặc ý năm đó, vì chính mình dạy dỗ nên mẹ chồng con dâu cực kỳ hòa thuận.

Hồi còn ở nhà họ Thịnh, Minh Lan từng nghe lão phu nhân nhắc tới người này, vô cùng khen ngợi.

Cô Thẩm nhỏ buồn bực một hồi lâu, cuối cùng cũng có chỗ cho chị ta trở tài, thấy tinh thần chị dâu có vẻ tốt liền cười hì hì bổ sung thêm mấy câu: “Chị ấy vốn ở Tầm Dương, có điều con của chị ta sắp làm quan ở xa, sợ mẹ đi đường mệt nhọc nên không đưa đi cùng. Tiết đại gia không nỡ để vợ chồng con trai chia lìa nên để con dâu đi theo. Bác bên chi trưởng nhà tôi đông con gái, đang cần người dạy dỗ, chị dâu bên chi trưởng gặp cơ duyên này vội mời chị ấy về kinh thành, có chị em giúp đỡ lẫn nhau, cậu cả nhà

họ Tiết cũng yên tâm. Ngoài ra còn có sư phụ dạy đàn, dạy thêu thùa nữa đấy.”

Minh Lan vui vẻ vỗ tay cười: “Đây là vận may trên trời rơi xuống, Minh Lan xin được đa tạ phu nhân.” Nàng nghĩ tới một chuyện, tranh thủ thời cơ lại nói tiếp: “Nhà em còn một cô cháu gái, không biết có thể cùng học không?”

Thời cổ đại liên lạc không phát triển, thầy giáo danh tiếng tốt đều là truyền miệng, ngay cả Trang tiên sinh cũng là khó khăn lắm mới mời đến được, huống hồ là nữ tiên sinh ít được đề ý tới lại càng khó gặp hơn.

Trịnh Đại phu nhân mỉm cười: “Cùng lắm chỉ thêm một đứa thôi, hơn nữa sợ là một Tiết phu nhân.”

“Đa tạ, đa tạ, em về sẽ nói với chị dâu cho chị vui vẻ.” Minh Lan cười hào hứng như trẻ con.

Thời gian còn lại bầu không khí hòa hợp, ba người cười nói một chút rồi Minh Lan từ biệt đi về. Cô Thẩm nhỏ đi tiễn, trên đường còn vờ như giận nói: “Đúng là Cố Thịnh thị nhà cô giỏi, chị dâu của tôi mà cô cũng dám gạt!”

Đi lại một hồi Minh Lan cũng mệt mỏi, uể oải nói: “Nếu chị dâu của chị không minh bạch trong lòng, em có nói khô cổ cũng vô dụng. Ôi... có một số việc tự mình biện bạch không được, không biện bạch cũng không được, thực sự là đau đầu.”

Cô Thẩm nhỏ cũng nghe ít nhiều chuyện anh trai của mình, chân thành nói: “Em yên tâm, người ta cũng không phải mù mắt, không cần nói gì cũng được.” Minh Lan bĩu môi: “Không hẳn.”

Lên xe ngựa, Đan Quất vội vàng lấy nệm giữ ấm đặt sau lưng Minh Lan, thấy vẻ mặt Minh Lan mệt mỏi không khỏi đau lòng nói: “Trịnh Đại phu

nhân thật là, sao lại nói như vậy? Giống như là chúng ta đui lý.”

“Việc này cũng không có gì lạ.” Minh Lan nhắm mắt, nói nhẹ như thì thầm: “Ta đã sớm nghĩ đến, cuối cùng cũng tìm được cơ hội...”

Thái phu nhân giả bộ ở bên ngoài, không phải nàng không biết, chỉ là rất khó phản kích.

Thân thích mấy đời của nhà họ Cố cơ bản đã qua lại với Thái phu nhân ít nhiều gì cũng được mấy chục năm. Nhà người ta đã có tình cảm mấy chục năm nay, một mình người một đứa con dòng thứ vừa mới đến lại còn làm hầu phu nhân, người đỏ mắt chua miệng sợ là không ít, sao người ta lại phải tin người, kính trọng người?

Hơn nữa, Thái phu nhân cũng không nói rõ ra cái gì, chỉ cần làm ra vẻ oan ức là đã giành được thông cảm rồi, hơn nữa bà ta nói ra việc trong nhà kiểu ngắt đầu bỏ đuôi càng dễ gây hiểu lầm.

Chuyện có phiên diện cũng là có thật, người ta lại không nói xấu một câu, Minh Lan làm sao có thể phản bác. Dù có là mẹ kế thì vẫn là bề trên, ở bên ngoài cố gắng biện bạch, phản bác lại thái phu nhân càng khiến người ta cảm thấy Minh Lan là người ngang ngược không hiểu lễ nghi. Nhưng cũng không thể thật sự mặc kệ, thật sự để đến lúc tiếng xấu mòn xương thì thành họa lớn.

Cho nên mới nói việc này khó làm.

So với việc đi ngăn lỗ rò còn không bằng mở ra lối đi riêng. Minh Lan nghĩ ngợi nửa tháng mới nghĩ tới Trịnh Đại phu nhân, lại không có lí do tốt để tới cửa nói chuyện, quá là có vẻ có tính toán. Giờ mới có cơ hội.

Đầu tiên, người này xuất thân tốt, nhà mẹ đẻ nhà chồng đều là danh môn vọng tộc, hơn, người này lại có nhân phẩm đức hạnh nổi tiếng kinh thành. Thứ hai, người này cá tính đặc biệt, không thích lắm lời tán gẫu, có thể thân

thích với chị ta chẳng có mấy người. Nếu một vị quý phụ nổi danh kinh thành như vậy lại thừa nhận nàng, Minh Lan chẳng phải làm ít mà hiệu quả lại nhiều.

Quan trọng nhất là hai gia đình chung chí hướng. Trịnh Đại phu nhân lại là người thông minh, bằng nhiều cách chị ta có thể hiểu một ít nội tình nhà họ Cố, khả năng thuyết phục thành công cao.

Hôm nay mở màn chiến đấu thắng lợi, Minh Lan càng quyết tâm hơn. Trên đời này không phải chỉ cần nói lời dễ nghe là người ta sẽ hoan nghênh, động chút chơi bài chị em thân tình mới gọi là có thủ đoạn. Về sau nàng sẽ có vòng xã giao của mình, càng ngày sẽ càng có nhiều bạn bè giúp nàng nói chuyện

Không giới thiệu cho nàng quen biết sao? Không việc gì, nàng cũng không thèm. Nàng có hai chân, tự mình bước vững vàng về phía trước, tự mình mở ra con đường là được.

Xe ngựa hơi lay động, nàng khép hai mí mắt, mệt nhoài nên ngủ thiếp đi rất nhanh.

Trong lúc mơ hồ, nàng chợt nghĩ tới, nói nàng chỉ là đồ sâu lười ham ngủ thật sự là quá oan uổng, tiền lương hậu hĩnh nhưng nàng cũng không phải chỉ có ngủ là kiếm được, công việc thì lúc mệt lúc nhàn, mỗi ngày đều phải nghĩ ngợi kỹ càng, đây một bụng tính toán, sẽ chết sớm thôi.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Chuyện Tốt Sắp Tới, Chuyện Tốt Sắp Tới

Ngủ gật trên xe không đủ sâu, về phủ lại phải lo mấy việc nhà, chờ đến sau bữa trưa được ngủ no nê một canh giờ, Minh Lan mới lên tinh thần đến chỗ Thiệu thị kể chuyện ra.

“... Em nghe là Tiết đại gia đến dạy, nghĩ là cơ hội hiếm có bèn nhớ tới Nhàn nhi. Chị dâu thấy thế nào?”

Thiệu thị nghe xong, đầu tiên là ngạc nhiên, Nhàn nhi ngồi bên cạnh lại vô cùng vui vẻ, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên. Thiệu thị nhìn dáng vẻ kia của con gái cũng mềm lòng. Từ khi chồng qua đời, chi thứ tư và chi thứ năm lần lượt rời đi, ngoại trừ Dung nhi tính tình ngang bướng, trong phủ không còn chị em gái nào khác. Con gái xưa nay chỉ ở bên mình, không khỏi mấy phần tịch mịch lẻ loi, về lâu dài cũng không tốt.

Chị ta nghĩ ngợi một lát rồi ngập ngừng nói: “Có thể được Tiết đại gia chỉ bảo là phúc của con bé, làm phiền thím hao tâm tổn trí, lúc nào cũng nhớ thương mẹ con tôi. Chỉ có điều...”

Trái tim Nhàn nhi lơ lửng, chăm chú nhìn Thiệu thị, chỉ nghe mẹ mình tiếp tục nói: “Trước tiên còn chưa bàn chuyện đi đi lại lại nhà người ta bất tiện thế nào, hai đứa là con gái, mỗi lần ra khỏi nhà đều phải trông nom cẩn thận, chuẩn bị xe ngựa, người hầu kẻ hạ đi theo cũng phải tốn công, phải phiền hà sai khiến bao nhiêu ma ma quản sự, phát động nhiều người như

vậy, sao có thể không biết thẹn...” Không có tiền thưởng thêm thì sao có thể sai khiến người ta.

Lời còn chưa nói xong, Minh Lan đã rõ ý của chị ta nên cười nói: “Chị dâu đừng ngại, mấy cô bé cũng không phải đi thi trạng nguyên, khuê học cũng không như trường học bình thường, mỗi tuần chỉ học năm ngày. Đến lúc đi để Nhàn nhi đến chỗ em cũng ngồi xe với Dung nhi là được. Tất cả thị vệ gia đình, bà hầu tôi tớ đều sẵn có, chị dâu chỉ cần cho đi theo hai hầu gái ma ma là được. Không đến mức ảnh hưởng nhiều người, lại nhẹ nhàng đơn giản, chẳng phải là tốt rồi sao.”

Thiệu thị rụt rè: “Chuyện này...” Nhàn nhi lại khẩn cầu, kêu khê: “Mẹ.”

Mẹ con bé quay lại liếc nhìn con gái một cái, đành phải nói: “Như vậy rất tốt, Nhàn nhi còn không cảm ơn thím con.”

Lông mày Nhàn nhi cũng cong cong lên, mặt vui vẻ, nhảy nhót như con thỏ nhỏ, phấn khởi hành lễ tạ ơn Minh Lan.

“Phiền em quá.” Thiệu thị lại cảm tạ lần nữa.

Minh Lan thoải mái khoát tay: “Phiền hà cái gì, vì Dung nhi làm em không bớt lo, nếu ngoan ngoan hiểu chuyện như Nhàn nhi thì cần gì phải ra ngoài tìm nữ tiên sinh. Dung nhi tính tình như ngựa hoang, còn phiền Nhàn nhi ra cửa phải chăm sóc đấy.”

Thiệu thị cười nói: “Chị em gái trông nom lẫn nhau vốn là việc nên làm.”

Hai chị em dâu nói vài câu liền dắt tay nhau tới Huyền Thảo viên, đi xuyên qua sân vào buồng trong đã thấy Tam phu nhân Chu thị không biết đang nói chuyện gì, hai người đang cao hứng. Bọn họ thấy Minh Lan và Thiệu thị đến liền ngưng cười đùa. Trong lòng Minh Lan hơi nảy lên.

Thỉnh an thái phu nhân xong, Minh Lan thuận miệng cười hỏi: “Không biết thái phu nhân cùng em dâu đang nói chuyện gì mà cao hứng như vậy.”

“Không có gì, hôm nay khí trời tốt, em dâu con kể cho ta mấy chuyện giải buồn.” Về mặt Thái phu nhân vui sướng. Chu thị ưỡn bụng mỉm cười như có như không. Minh Lan cũng không hỏi nhiều nữa.

Thái phu nhân thân thiết nói: “Hai đứa con trông cũng có vẻ hào hứng, có việc gì vui thế?”

Thiệu thị đang phấn chấn bèn kể chuyện ra. Lông mày Thái phu nhân khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn Minh Lan, cũng không nói là tốt hay không tốt. Thiệu thị không khỏi ngượng bứt lòng hân hoan, hơi cúi thấp đầu xuống. Tam phu nhân Chu thị thì từ đầu đến cuối chưa từng nói câu nào, chỉ hơi mỉm cười ôn hòa ngồi nghe người khác nói.

Thái phu nhân nhẹ nhàng chạm vào nắp tráp thuốc tráng men, giọng nói lạnh nhạt: “Đúng là vợ cậu Hai giỏi, vào cửa mới được bao lâu mà đã có mặt mũi như vậy, ngay cả phu nhân Trịnh tướng quân cũng có thể thuyết phục được.”

Minh Lan coi như không hiểu gì, cười tao nhã: “Ngài thương con dâu rồi, đây là nhờ thể diện nhà chúng ta.”

“Có điều...” Thái phu nhân nhíu mày, bà ta đã sớm nhìn quen Minh Lan giả ngu, đành phải nói rõ ràng chút: “Suy cho cùng vẫn là khuê học của phủ Trung Kính hầu, người ngoài như chúng ta lại chen ngang như vậy, có phần không thích hợp.”

“Thái phu nhân có chỗ không biết.” Minh Lan cười giải thích, “Nhà họ Trịnh có bốn cô, mấy nhà thân thiết khác có ba, bốn cô, thêm hai đứa phủ chúng ta, Đại phu nhân phủ tướng quân có nói như vậy là vừa đủ không thừa không thiếu. Chưa tính là đi học, chính là đi kết giao với mấy quý nữ nhà danh môn cũng tốt. Mấy gia đình kia đều có nề nếp nghiêm cẩn, mấy

cô con gái có tri thức hiểu lễ nghĩa, còn nhỏ thì kết làm bạn thân thiết, sau này cũng là duyên chị em.”

Trong lòng Thái phu nhân giống như có kim châm, lại lạnh giọng nói: “Chỉ sợ trẻ con chưa hiểu chuyện, ở nhà mình thì thôi, đến bên ngoài mất mặt thì sao?” Lúc bà ta nói đến hai chữ ‘mất mặt’, Thiệu thị nắm khăn tay thật chặt.

Minh Lan thoáng liếc mắt nhìn, quay lại mỉm cười: “Người ngoài thì thôi, Nhàn nhi nhà chúng ta thì người làm thím như con có thể bảo đảm, tính tình nhân phẩm đều là hạng nhất, đi tới đâu cũng thêm vẻ vang cho nhà chúng ta. Nói tới Dung nhi...” Nàng che miệng cười, “Vốn giờ còn nhỏ, đúng lúc dễ học hỏi, cũng không sao rồi. Có điều...”

Thiệu thị hơi giãn lông mày.

Minh Lan nói một hồi, trong lòng chợt nổi lên ý xấu, nói tiếp: “Nếu như Thái phu nhân cảm thấy không ổn, con đành đi từ chối họ Trịnh là xong.” Nói xong câu này nàng liền nhìn chằm chằm đối phương, còn xấu bụng mong chờ...

Thái phu nhân càng nhúu chặt mày hơn. Mẹ cả khổ cực vì con gái dòng thứ cùng cháu gái nhà anh chồng quá cố mà phải đi cầu cạnh nhà người ta. Làm bà nội kể lại ngăn không cho bọn trẻ đi học, truyền đi không biết khó nghe đến mức nào, nghĩ đến đó bà ta chỉ đành phải nói: “Làm đã làm rồi, cứ như vậy đi.”

Khóe miệng Minh Lan cong lên, nàng vốn cũng không phải là đến hỏi ý kiến. Nếu không phải Thiệu thị muốn tới, chỉ vì mình Dung nhi thì nàng đã tự quyết định từ lâu rồi. Lúc này thấy tình hình có vẻ dịu đi, Tam phu nhân Chu thị mới đứng lên làm lễ chúc mừng hai chị dâu: “Chị dâu nhiệt tình lại có thể diện, mẫu thân phải cao hứng mới đúng.”

Không biết câu này có ẩn ý gì, thái phu nhân nghe xong đột nhiên khóe miệng lại lộ ra ý mỉm cười, giống như trong lòng vô cùng vui vẻ. Trong lòng Minh Lan lại hơi nảy lên, nàng không thích cái cảm giác này.

Từng người tự mình trở về. Thiệu thị cau mày bước vào trong nhà, một chị gái trên dưới ba mươi chào đón, đỡ Thiệu thị ngồi trên giường, hầu hạ chủ nhân cởi giày rồi nói đầu đầu: “Cô chủ chúng ta khỏi phải nói đang vui vẻ đến mức nào, đang thu dọn giấy và bút, giờ còn đang luyện chữ đấy.” Đang nói chị ta thấy vẻ mặt Thiệu thị không ổn liền khẽ hỏi: “Phu nhân làm sao vậy?”

Thiệu thị nhẹ nhàng: “Chị phải chỉ bảo Nhàn nhi, sau này ra ngoài đừng chỉ lo cho bản thân, phải trông nom Dung nhi nữa.”

Chị gái kia ngẩn người rồi vẫn đáp vâng một tiếng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Thiệu thị chợt đau buồn trong lòng, ngã vào trên kháng rền rĩ khóc thút thít: “Con đáng thương của ta, đường đường là một đứa con gái vợ cả của phủ hầu, giờ lại phải đi lấy lòng đứa con hoang không rõ lai lịch!”

Chị gái kia giật mình biến sắc, vội vàng tiến lên nói: “Phu nhân làm sao vậy, chẳng nhẽ Nhị phu nhân lại lên mặt gì với người sao?”

Thiệu thị lắc đầu một cái: “Cũng không phải. Cô ta đối xử với ta khách khí...” Chị ta giống như bị ghen hòng: “Cô ta nhìn thì có vẻ tính tình trẻ con nhưng lại không đơn giản chút nào. Thái phu nhân là người thế nào, vậy nửa phần lời cũng chẳng hót được từ chỗ cô ta. Làm sao ta có thể đắc tội cô ta được.”

“Thế rốt cuộc phu nhân sao vậy? Đây là chuyện tốt mà.” Người kia vẫn không hiểu ra sao.

“Lúc trước hầu gia còn sống, vì muốn chăm sóc cho chàng mà ta không tiện ra ngoài xã giao, giờ ở góa lại càng không đi được. Ta chỉ trách bản thân vô dụng, muốn mặt mũi không có mặt mũi, cần quan hệ không có quan hệ,” Thiệu thị cố nén tiếng khóc.

Người kia an ủi: “Ngài suy nghĩ nhiều rồi. Thân phận phu nhân còn đó, dù có không ra khỏi cửa kết giao, lẽ nào người ngoài còn có thể khinh thị phu nhân?”

Thiệu thị lắc đầu, vươn mình ngồi dậy, lẩm bẩm nói: “... Giờ cô Đình Xán đang ở nhà chờ gả, nhưng mà từ nhỏ đã nở mày nở mặt biết bao, ngày xuân trải hội hoa, mùa thu trải hội thơ, thân quen với các buổi họp mặt khuê các tại các phủ, tiền hô hậu ủng, năm nào cũng náo nhiệt một hồi.”

Người kia trầm lặng, cùng là con vợ cả dòng chính của phủ hầu, Nhàn nhi giờ đúng là kém xa với Cố Đình Xán.

“Nhưng Nhàn nhi của ta,... Nhàn nhi, chỉ có thể ở bên ta cô đơn qua ngày.” Thiệu thị lại ghen ngào, “Có muốn tìm một tiên sinh cũng phải dựa dẫm chi thứ hai. Sau này không biết như thế nào!”

Khóe mắt chị gái kia cũng rơm rớm, vẫn cố khuyên nhủ: “Phu nhân đừng nghĩ nhiều như vậy. Mẹ góa con cô chúng ta sống không phải dựa bên này thì cũng là dựa bên kia. Thái phu nhân là người ôn hòa, giờ xem ra Nhị phu nhân cũng tốt tính. Sau này phu nhân với cô chủ đương nhiên là sẽ không phải sống khổ sống sở.”

Chị ta cẩn thận khuyên bảo, Thiệu thị dần ngừng khóc.

“Cô chủ nhà chúng ta có tấm lòng sáng sủa, mỗi lần đi Trường viên chơi đùa về mặt mày đều hớn hở, ngài có nhìn ra con bé có nửa phần không vui? Tôi thấy Nhị phu nhân vô cùng thích cô chủ. Cô Dung dù hơi ngang bướng nhưng cũng thành thật. Nói cho cùng là do cô chủ chúng ta khiến mọi người yêu quý.”

Lời này nói động vào đáy lòng Thiệu thị, chị ta nín khóc mỉm cười, lòng an ổn hơn nhiều.

...

Đêm đó, Cổ Đình Diệp hồi phủ. Minh Lan vừa giúp hăn cởi áo vừa nói: “... Như vậy, như vậy, cuối cùng Nhân nhi cũng được đi cùng.”

Cổ Đình Diệp cau mày không nói lời nào, mặt đen như than. Minh Lan nhìn sắc mặt của hăn, đoán là tên này lại đang oán thầm rồi, nhớ tới hăn bị Cổ Đình Dục ức hiếp nhiều năm như vậy, giờ lại phải đi chăm sóc cho con gái của gã ta, thật chẳng biết tả thế nào nữa.

Minh Lan nhanh chóng chuyển đề tài, tiếp tục nói tới nghi hoặc hôm nay: “... từ lúc vào cửa đến giờ thấy thái phu nhân vẫn đoan trang, em còn chưa bao giờ thấy bà ta vui vẻ như vậy. Không biết là chuyện gì?”

Cổ Đình Diệp thoáng nhướng lông mày mà cười lạnh: “Chuyện này có gì khó đoán. Bà ta có hai đứa con trai gái, tổng cộng chắc chỉ có hai việc.”

“Hai việc gì?” Minh Lan bưng bát canh tuyết nhĩ, khẽ nhấp một ngụm thử độ ấm.

“Hoặc là tôi chết, cậu Ba được nhận tước hầu.” Người kia ngả thân thể cao lớn lên ghế bành.

Minh Lan suýt tí nữa thì sặc, tay bưng bát cũng cứng đờ dừng ở giữa chừng. Nàng chăm chú nhìn người kia, chậm rãi đánh giá từ trên xuống dưới một hồi: “Nhìn ngài tạm thời vẫn chưa chết được.”

Cổ Đình Diệp lười biếng cười nói: “Còn lại chính là việc kết hôn của Đình Xán.”

Minh Lan đặt bát canh tuyết nhĩ nóng lên bàn, suy nghĩ một chút rồi khâm phục nói: “Xem ra là em Bảy có nơi có chốn rồi.” Gái ế có thể lấy chồng là chuyện tốt, cô gái lạnh lùng kiêu ngạo thanh cao như vậy, không biết nhà ai có phúc được hưởng thụ, trời nắng to cũng không cần dùng băng mát nữa rồi, a mi phò phò.

Đảo mắt một cái nàng lại thấy cái dáng vẻ không buồn để ý của Cố Đình Diệp, không nhìn được mà quở trách: “Chàng làm anh trai sao lại chẳng quan tâm đến việc kết hôn của em gái như vậy.”

Cố Đình Diệp cười hỏi lại: “Em làm chị dâu cũng không thấy quan tâm.”

Minh Lan cười khổ đi tới bên Cố Đình Diệp than thở: “Em cũng chưa nói được hai câu hoàn chỉnh với cô ta, cũng không biết nên mở miệng từ đâu.”

“Cố Đình Diệp tiện tay ôm Minh Lan ngồi lên chân mình, như cười như không nói: “Nói hay lắm, tôi cũng chưa nói được hai câu hoàn chỉnh với cô em gái này đâu.”

“Sao có thể có chuyện đó?” Minh lan vô cùng nghi ngờ, đến cùng thì vẫn là anh em mười mấy năm cơ mà.

Cố Đình Diệp vòng tay ôm bờ eo mềm mại của nàng, xoa thịt mềm dưới cằm nàng, vẻ mặt nhàn nhạt: “Con bé từ nhỏ tính tình thanh cao không dính bụi trần, đương nhiên là ghét nhìn thấy tôi vốn nổi tiếng lêu lổng.”

Minh Lan lặng lẽ không biết nên nói gì. Hai anh em hơn kém nhau mười tuổi. Lúc Cố Đình Xán hiểu chuyện chính là lúc Cố Đình Diệp đang tuổi trẻ sôi nổi, kiêu căng khó dạy, đoán là tai nghe mắt thấy không ít cảnh nóng.

Cố Đình Diệp ngẩng đầu nhìn vô định, trên mặt chợt hiện nét kỳ lạ, nhẹ nhàng tự lẩm bẩm: “Cũng tốt, cũng tốt...”

“Cũng tốt cái gì?” Minh Lan mơ màng, nàng được hấn xoa nắn thật thoải mái, hai tay ôm eo lưng dày, kề sát vào lồng ngực ấm áp của hấn, cảm thấy rất buồn ngủ.

Cố Đình Diệp cúi đầu nhìn Minh Lan giống như con mèo nhỏ đang cuộn mình, mắt híp cong cong, gò má ửng hồng thơm ngon, giống như sắp ngủ thiếp đi, trong lồng ngực cảm nhận được da thịt mềm mại thật không tệ.

Hấn ánh chừng trọng lượng trên cánh tay, khẽ thở dài, “Thật sự sắp thành cô dâu mũm mĩm rồi...”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẨM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Bánh Bao Tới

Hơn một tuần sau là ngày khai giảng.

Cái ngày khiến cho bao nhiêu học sinh thời hiện đại kêu khóc inh ỏi, hãi hùng đau khổ, nhưng đối với các bé gái thời cổ đại chôn chân trong bốn bức tường thì lại mới mẻ tới nỗi muốn nhảy nhót. Mỗ chưa điểm tới giờ Mão, hai chị em đã sẵn sửa chỉnh tề đến Gia Hi cư.

Một đĩa vận áo ngắn thêu cành trúc chớm vàng, nụ hoa hồng nhạt, đeo khoá vàng khắc mây lành rực rỡ, chuỗi ngọc chín khúc bằng vàng điểm mười hai hạt ngọc lưu ly. Đĩa kia mặc áo lụa hoa xanh thẩm viền lông sóc, trên người chỉ diện vài đồ trang sức bạc trắng tinh xảo, cổ đeo vòng dương chi bạch ngọc hiếm có, toàn thân toát vẻ linh lung dịu dàng.

Trong phòng yên tĩnh, cửa sổ hơi hé, làn sương lạnh sớm mai thoảng đưa hương hoa cỏ, trên cái bàn đặt góc Đông bày lư hương ngọc tím khắc hình đôi kỳ lân ôm lấy linh chi, hương khói phả ra lượn lờ nơi nấp lư.

Cung Hồng Tiêu và Thu Nương đứng ngay gần một bên, vắng vắng nghe gian phía Đông leng keng tiếng bát đĩa, Thu Nương kìm nén ý nghĩ muốn quay đầu nhìn ngó, chỉ một mực lặng im. Cung Hồng Tiêu thì ngẩng lên nhìn Minh Lan: “Phu nhân, hay là dùng cơm trước đã.”

“Không cần.” Minh Lan vẫy tay, mặt vương mệt mỏi, giọng nói hơi khàn. Cung Hồng Tiêu chợt thấy sao mà chướng tai gai mắt, bèn lại cúi đầu

xuống. Thu Nường tựa hồ không nhin nổi nữa, hồn vía lên mây, dáo dác ngoái sang hướng phòng bên.

Bấy giờ Đan Quất dẫn hai cô bé vào phòng, hành lễ thỉnh an xong, Minh Lan đang toạ ghế trên liềm ngồi thẳng dậy, nét mặt nghiêm trang, hít sâu dồn lực, bắt đầu nói chuyện.

“Ở ngoài không thể so với ở nhà, hết thầy lời lẽ cử chỉ đều phải tỉ mỉ cẩn thận, không được cư xử tùy tiện. Hai chị em con ra ngoài tượng trưng cho thể diện nhà họ Cố chúng ta, ứng xử phù hợp chính là thể hiện nề nếp nhà ta. Việc gì cũng phải nghe nhiều xem nhiều, nói ít làm ít, nhìn kỹ cách người khác hành xử, suy nghĩ kỹ càng, chớ chỉ học hỏi...”

Nàng ân cần dặn dò, hai cô bé trịnh trọng gật đầu đáp ứng. Nhìn vẻ mặt ngoan ngoãn nghe lời của chúng, Minh Lan bất giác vui mừng, đồng thời hơi ngây ngất. Vốn dĩ nàng không quen với việc giáo dục cảm hoá, chuyên môn nghiên cứu của nàng là nghệ thuật trừng phạt, ví như đánh bao nhiêu gậy, phạt bao nhiêu tiền, thu hồi đất, tống vào tù,... giáo dục tư tưởng thuộc về chuyên của phòng tuyên truyền chính trị ở sát vách kia.

“Thôi ma ma đã dạy con quy củ, ra ngoài không được bướng bỉnh, phải nghe lời tiên sinh, muốn gì phải nói rõ ràng.” Minh Lan nghiêm mặt dặn dò Dung nhi, suy tư giây lát bèn thêm: “Nếu không được thì về nói lại với ta.

Dung nhi đỏ mặt, gật đầu thật mạnh, nhỏ giọng: “Mẫu thân yên tâm, con biết rồi.”

Minh Lan thoáng yên tâm, lại ngoảnh sang dịu dàng bảo Nhàn nhi: “Con là đứa ngoan, xưa giờ thím luôn an tâm về con, phiền con để ý nhiều hơn, đừng để con bé Dung nổi cơn bướng bỉnh.”

Nhàn nhi cười ngọt ngào: “Thím cứ yên lòng, ngài thiết tha dặn dò, chúng con nhất định ghi nhớ.”

Giọng điệu con bé vừa thành khẩn vừa cởi mở, khiến Minh Lan rất hưởng thụ, đột nhiên gian phía Đông vang tiếng hừ khê, nhẹ tới nỗi gần như không nghe thấy, song Minh Lan thề rằng nàng nghe ra bất mãn và giễu cợt. Sáng nay, dưới ánh mắt không hài lòng của Cố Đình Diệp, nàng cố nén cơn buồn ngủ mà dậy thật sớm, nguyên do là nàng định khuyên bảo hai đứa học sinh mới lần cuối trước khi đến trường.

Minh Lan nghĩ, đáng vẻ thuyết giáo của mình ắt hẳn rất ngố, nàng cố nén xấu hổ, không ngoảnh đầu lại, giả bộ không nghe thấy.

“Được rồi, các con đi đi. Sau này không cần đến đây nữa, sớm tinh mơ thế này đã phải dậy sớm, đáng thương quá.” Minh Lan tỏ vẻ thương xót, sớm sủa bỏ dậy đi học là chuyện đáng sợ tới mức nào đây.

Gian phía Đông lại vắng tiếng một lần nữa, nghe như tiếng đôi đứa sứ men xanh đặt “cách” xuống giá. Minh Lan nghiêng rằng, tận lực không quay đầu, được rồi, là nàng muốn ngủ nhiều thêm một lát, cả đầu nàng rật mỗi việc ngủ nướng được chưa.

Ai nấy trong phòng im bật, chỉ có Thu Nương đưa mắt dõi nhìn gian phía đông đôi lần.

Nom sắp đến giờ, Đan Quất bèn dẫn hai cô bé ra cửa, Nhàn nhi sải bước đằng trước, Dung nhi hơi lần lữa, đi một bước ngoảnh lại ba lần ngoái Minh Lan, đôi mắt long lanh lộ vẻ bất an.

Minh Lan chợt kêu lên: “Dung nhi.” Dung nhi tức thì dừng chân, tỏ vẻ chờ mong.

“Cố gắng đọc sách, đối xử với người khác phải cung kính có lễ, nhưng cũng đừng để người ta bắt nạt, phải nhớ, con họ Cố.” Minh Lan ngẫm ngợi giây lát rồi tiếp: “Trong kinh thành này, cha con chưa từng bị thiệt thòi đâu.” Cậu Hai nhà họ Cố ngang tàng bướng bỉnh từ nhỏ, dùng năm đám

đánh lần đám quần là áo lượt chốn kinh kỳ, hăn không ức hiếp người khác đã đủ để họ phải niệm Phật rồi.

Vừa dứt lời, gian phía Đông lại phát ra tiếng động rất nhẹ, tựa hồ tiếng cười khẽ, Dung nhi sửng sốt, Minh Lan nghiêng răng ken két, vội bảo con bé đi mau, Dung nhi bèn cúi đầu bước ra ngoài.

Sau khi đám hầu gái ma ma đều ra khỏi phòng, một bóng người cao lớn chợt xuất hiện, Cố Đình Diệp đứng bên cạnh giá để khăn, cầm chiếc khăn trắng muốt nhẹ nhàng lau, hăn mặc bộ thường phục bằng gấm Thục màu đỏ vàng, toát ra phong thái chững chạc thành thực.

Thu Nương thấy hăn liền kích động, đôi môi run run không nói nên lời. Cung Hồng Tiêu thì lạnh lẽo hơn, vội nói: “Phu nhân bận lâu như vậy, hay để thiếp hầu hạ lão gia và phu nhân ăn cơm nhé.” Nói xong toan đến đỡ Minh Lan.

Cố Đình Diệp cau mày: “Ở đây có người hầu hạ rồi, cô với Thu Nương về trước đi.”

Giọng nói uy nghiêm, không ai dám phản bác, Cung Hồng Tiêu sửng người, song nhanh chóng tươi cười đáp ứng, Thu Nương nổi gót theo sau, buông thông đầu âu sầu lưu luyến.

“Hiếm thấy vợ lẽ nhà ai lại thích thỉnh an phu nhân đến thế đấy.” Minh Lan nhìn hai kẻ cô đơn không muốn rời đó bèn ngoảnh lại cười nhẹ với Cố Đình Diệp: “Hầu gia nói xem, vì sao vậy?”

Cố Đình Diệp không đáp, nghiêng người trầm mặc tựa vào Lung Linh các, Minh Lan đành tự hỏi tự đáp: “Tất nhiên là vì chủ mẫu em đây cực kỳ nhân hậu, phẩm chất chính trực lỗi lạc, khiến bọn họ lòng mang ngưỡng mộ, yêu quý không thôi.”

“Còn không mau đến dùng bữa.” Mặt tên kia không đổi sắc, nhưng khoé môi hơi cong, đuôi mày hơi vểnh.

Sau khi hai cô bé đi học được khoảng tám ngày, dựa theo phong tục, Minh Lan phải đến cửa tạ ơn. Một chiều nọ, nàng chuẩn bị lễ mọn đến phủ Trịnh tướng quân, cảm tạ cái ơn tiến cử của Trịnh đại phu nhân. Căn cứ kinh nghiệm từ nhỏ, người yên tĩnh trang nghiêm như chị ta chắc chắn không thích ồn ào huyên náo, nói càng nhiều càng dễ bị ghét, Minh Lan bèn chân thành cảm ơn, sau đó im lặng không biết nói gì, cũng không thể vừa đến đã đi, đành phải ngồi đó vét sạch đầu óc, kiểm soát tăng cường lòng tin.

“Mấy hôm nay Dung nhi nhà em thực sự ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn rất nhiều.” Con bé gọi “mẫu thân” với khẩu khí chân thành hơn nhiều, không giống trước kia gọi bé như muỗi kêu, vừa ngại ngùng vừa bất mãn, đúng là có lúc việc giáo dục tư tưởng vẫn cần tới người ngoài cuộc.

Suy tư giây lát, Minh Lan bèn thêm: “Không cần kè kè theo dõi cũng tự giác nỗ lực.”

Dù Trịnh đại phu nhân không lên tiếng, nhưng vẫn mỉm cười hiền hoà, tựa hồ thích kiểu tự thuật đầy lúng túng của Minh Lan. Cô Thẩm nhỏ thì tươi cười làm rộn bầu không khí: “Cháu chị có kể cháu nhà em là đứa cứng cỏi, hôm đầu tiên sinh hỏi han bài vở có vẻ hơi kém, nhưng hôm sau thì khá hơn nhiều.”

“Đâu chỉ có thế.” Minh Lan nhoẻn cười đầy hàm ý, tận lực cất giọng đầy tin tưởng: “Con bé không bướng nữa, còn biết hiếu thuận bề trên. Nghe nói mấy hôm nay nó đang chăm chỉ luyện thư thừa, dự định đến Tết biểu em và hầu gia vài thứ đồ nhỏ. Mong trời, Phật phù hộ sư phụ dạy nữ công nhà em, đừng để bị con bé ngốc đó làm cho tức giận.”

Trịnh đại phu nhân buồn cười: “Không sao, chỉ cần cố gắng rồi sẽ ngày một tốt hơn.” Dứt lời, chị ta tựa hồ nhớ tới chuyện gì, bèn nín cười nói: “Con bé nhà tôi vốn dĩ... mười ngón tay cứng như chày gỗ.”

Thấy không khí trong phòng hòa hợp, Minh Lan thầm thở phào nhẹ nhõm. Khi xưa trước mặt anh Trường Bách và bà Thịnh, nàng ỷ vào nhỏ tuổi mà làm nũng, giả vờ ngốc nghếch, nhưng bây giờ nàng làm sao dám bỏ đến bên cạnh Trịnh đại phu nhân làm bộ đáng yêu được.

Kỳ thực nàng không rành làm thân với người khác, nếu năm đó nàng làm học sinh của ông cụ kiêm BOSS phòng hành chính, có lẽ sẽ khác. Làm học sinh của ông ấy, ai nấy đều am hiểu nói năng đưa tình, lười như hoa sen, chẳng những thuyết phục lý trí, còn đánh động cả tâm linh, nói tới nỗi không làm anh phục thì cũng làm anh thấy phiền chết đi được. Thần tượng của mọi người: Đường Tăng tiên sinh.

*Nguyên văn là thiệt xán liên hoa, ý chỉ những người giỏi ăn nói.

Nói thêm đôi lời, Minh Lan bèn cáo từ, cô Thẩm nhỏ vội đứng dậy, giả bộ nhìn đồng hồ nước bên cạnh, nói: “A, đến giờ này rồi cơ à, chắc bên kia cũng tan học rồi.” Sau đó nhoẻn cười nhìn xoáy sâu vào Minh Lan.

Cô Thẩm nhỏ mất cha mẹ từ bé, anh chị thương hại nên ít quản thúc, quen thói tự do tự tại. Nhưng từ khi vào làm dâu nhà họ Trịnh lại phải tuân thủ phụ đức, cổng lớn không bước cổng trong không ra, ngày ngày đối diện với bà chị dâu trang nghiêm như Diêm vương sống, mỗi tiếng nói cử chỉ đều bị dạy dỗ nên rất dè dặt.

Minh Lan biết rõ chị ta đang nghĩ gì, nàng rất muốn giả ngu, nhưng không địch nổi ánh mắt cháy bỏng chờ mòng, bụng thầm cười khổ, song trên mặt tỏ ra tự nhiên: “Đúng rồi, em vốn định tiện đường đi đón hai đứa bé luôn.”

Cô Thắm nhỏ thăm sung sướng, cười ngoảnh lại bảo: “Chị ơi, có vài bước đường thôi, hay là em cũng đi đưa cháu gái về nhé.” Trịnh đại phu nhân hờ hững liếc nhìn hai người, cúi đầu nhấp trà, không lên tiếng. Cô Thắm nhỏ liếc Minh Lan, Minh Lan cúi đầu, bọn họ đang lo sợ, chợt thấy Trịnh đại phu nhân cất giọng: “VẬY hai đứa đi đi.”

Cô Thắm nhỏ như được đại xá, mau mắn về phòng chỉnh trang rồi kéo Minh Lan ra ngoài.

“Phù, cuối cùng cũng được ra hít thở không khí.”

Trên xe ngựa, cô Thắm nhỏ liên tục nhắc rèm xe lên ngó nghiêng, mặt mày vui sướng: “Lúc ở Thục thường nghe nói kinh thành phồn hoa trù phú, là địa phương đệ nhất thiên hạ, đáng thương thân tôi, vào kinh lâu như vậy còn chưa được du ngoạn tử tế.”

Minh Lan cười bảo: “Nghe chị nói kìa, chẳng lẽ chị chưa từng ra cửa chắc?”

Cô Thắm nhỏ bĩu môi, buông rèm bảo: “Không phải đến am, miếu dâng hương, chính là tới đạo quán lập đàn tế lễ. Nếu không thì ăn mặc như khi tế tổ sang các phủ khác uống rượu phẩm trà, khá nhất cũng là đi dạo mấy cửa hàng vàng ngọc, đồ cổ một chút. Như thế đâu giống du ngoạn!”

“VẬY chị còn muốn thế nào?” Minh Lan nghiêng đầu ghé sát vào cái lồng ủ tay nhỏ, nàng lại thấy buồn ngủ nữa rồi.

Cô Thắm nhỏ sáng bừng mắt, sang sàng nói: “Tất nhiên là đi khắp phố phường núi sông, xem tận nhân tình thế thái mới biết được dưới chân vua là quang cảnh thế nào chứ.” Minh Lan bật cười, hào phóng bỏ tay khỏi lồng ấp, nhét vào chỗ trống giữa đôi tay chị ta, cô Thắm nhỏ xấu hổ bực bội, kêu to: “Em cứ cười đi!”

Minh Lan thấy chị ta giận bèn ngừng cười, nhỏ nhẹ an ủi: “Em không cười chị, chị nói chí phải, đáng tiếc chúng ta là con gái, làm sao có thể dạo chơi khắp nơi. Em đến kinh thành lâu hơn chị cũng chỉ đi loanh quanh mấy chỗ như thế. Có năm sắc xuân bùng nở, nữ quyến trong nhà đi đạp thanh gần núi, lúc đó em mới được ngắm phong cảnh bên ngoài. Dịp ấy cũng do bà ngoại em ngẫu nhiên nổi hứng đấy, chứ ngoại trừ bà, phu nhân nhà em cũng không hay ra ngoài.”

Cô Thấm nhỏ càng nghe càng hoài niệm, qua hồi lâu mới thốt: “Giờ mẹ chồng chị không đi đâu được, còn chị dâu thì...” Chị ta thở dài khe khẽ, im tiếng.

Minh Lan cũng phì cười, ai mà chẳng thích du ngoạn đó đây, nàng bèn cất giọng vui đùa: “Vậy chỉ còn một cách. Chị mau chóng sinh nhiều con vào, đợi đến khi chị làm bà, con cháu đầy cả sảnh đường, muốn đi đâu cũng được.”

Cô Thấm nhỏ ngượng đỏ mặt, bưng bình kê: “Tôi coi cô là tri kỷ, chẳng giấu chuyện gì, cô lại dám trêu tôi! Cô thật quá đáng, tôi không nói với cô nữa.”

Minh Lan cười sặc sụa, lăn lộn trên tấm đệm mềm, đẩy nhẹ vai cô Thấm nhỏ, dịu dàng: “Chị thân yêu, em sai rồi, chị tha cho em đi, em không dám nữa.” Nàng vắt hết óc dỗ dành cô Thấm nhỏ mới nguôi.

Cô Thấm nhỏ dí vào trán Minh Lan, cười mắng: “Em thật quỷ quái, tội cho hầu gia nhà em, không hiểu tu hành kiểu gì mà vợ phải cô vợ đáng ghét đòi mạng như thế. Không phải bị em dỗ cho choáng váng đầu óc thì cũng là bị em làm cho tức chết.”

Hai người tuổi xấp xỉ nhau, vừa nói vừa xúm vào trêu đùa, qua một lát, cô Thấm nhỏ dần ngồi thẳng dậy, buồn bã nói: “Dù nơi đây tốt nhưng cũng

có quá nhiều phiền phức. Còn chẳng tự tại bằng bên đất Thục.” Minh Lan tựa vào đệm gấm, lẳng lặng nhìn chị ta.

Hồi lâu, cô Thấm nhỏ thấp giọng: “Chị không nỡ rời xa anh trai chị gái.”

Minh Lan vẫn im lặng, nàng chợt nhớ tới công nương Diana nổi tiếng. Một nhân vật bi kịch, lúc vô danh không ai hỏi tới thì mong làm công nương, lúc nổi tiếng tôn vinh phú quý ngập tràn lại muốn tự do và tình yêu, thiên hạ làm gì có chuyện vẹn toàn đôi bên như thế. Cô Thấm nhỏ muốn hưởng thụ sự phồn hoa trù phú chốn kinh thành, nhưng lại không muốn bị trói buộc, muốn tự do tự tại, có điều đời trước chắc hẳn tích đức không đủ, còn phải nhờ vào vận số nữa.

Ăn được cá mận thì chịu được khát nước*, muốn hưởng vinh hoa phú quý thì cũng phải chịu được phiền toái.

*Ý chỉ nếu đã nói hoặc làm gì phải gánh vác được hậu quả.

Chuyện nhà họ Trịnh từng là đầu đề câu chuyện một thời trong giới quyền quý kinh thành, Minh Lan cũng có nghe thấy.

Lúc cô Thấm nhỏ vào làm dâu, nghĩ có chị gái là Hoàng hậu làm chỗ dựa, từng vào cung giận dỗi cáo trạng, hy vọng hoàng gia ra mặt triệt tiêu uy phong của bà chị dâu, chị ta cũng thoải mái đôi chút.

Nào ngờ Trịnh đại phu nhân còn mạnh mẽ hơn, so với việc chị ta một thân một mình khóc lóc kể lể cho chị gái, hoàng hậu còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với Trịnh đại phu nhân, người ta đã quỳ xuống trước mặt Trịnh lão phu nhân, đánh thếp kêu “thiếp thân tâm thường, không xứng làm dâu cả nhà họ Thấm”, sau đó tự xin bỏ chồng về nhà mẹ đẻ.

Trịnh lão phu nhân bảy, tám mươi tuổi bị dọa bay nửa hồn phách, mẹ chồng nàng dâu mười mấy năm, tình nghĩa không giống bình thường, xưa nay bà luôn hài lòng với dâu cả, thêm vào đó Trịnh đại phu nhân một tay lo

liệu việc nhà, sinh con đẻ cái, cả nhà hoà thuận, làm sao mà bỏ được. Trịnh lão phu nhân lập tức lê tấm thân thể ốm yếu khó chịu nổi, mặc trang phục cáo mệnh phu nhân vào cung thỉnh tội, xin khoan thứ.

Nhất thời, nơi nơi thảo luận tới tấp.

Nói là thảo luận, kỳ thật không hề có tranh chấp, dư luận một mực nghiêng về phía Trịnh đại phu nhân. Chị ta xuất thân thế gia đức cao vọng trọng, luôn có tiếng thơm, tổ tiên còn có bậc cha chú được cung phụng ở thái miếu, đền thờ trình tiết ghi tên một hàng người nhà chị ta (nề nếp thật đáng sợ), chính chị ta lại là người phụ nữ đoan chính hiền đức nổi danh kinh thành.

Cô Thẩm nhỏ vào làm dâu chưa được đôi ngày đã ép bà chị dâu tài đức vẹn toàn như vậy không sống nổi, quả thực khiến người người phẫn nộ. Cái vị trí ngoại thích của họ Thẩm còn chưa ngồi vững đã dám kiêu ngạo kiêu ngạo ngang ngược, không coi ai ra gì như vậy, sau này ắt thành đại họa.

Ông bố Thịnh Hoành còn tiết lộ, ngôn quan ngự sử trong triều đã viết xong sớ vạch tội, lăm le nộp lên trên.

Không chỉ vậy, ngay cả Khánh Ninh trưởng công chúa dẫn đầu nữ quyền hoàng tộc cũng rất không hài lòng.

Trung Kính hầu họ Trịnh là gia đình tốt, vừa hiền quý vừa lương thiện. Sao nào? Công chúa quận chúa, quý tộc con vua như chúng tôi còn không dám coi thường chị em dâu, ấy thế mà em gái Hoàng hậu như cô lại dám ra mặt? Đúng là cái thói nhà giàu mới nổi, định học đòi Thái Bình công chúa* đấy phỏng.

*Thái Bình công chúa: Con gái vua Đường Cao Tông Lý Trị và Võ Tắc Thiên, em gái vua Đường Trung Tông và Đường Duệ Tông, cả đời rất được cha mẹ và các anh trai yêu thương, quyền lực một thời.

Thánh Đức thái hậu và các vương phi càng thêm nhạo báng khinh thường.

Nhớ khi đó Minh Lan còn oán hờn đôi câu, anh Trường Bách chỉ cười nhạt: “Đó chẳng qua là ‘gậy diệt uy phong*’, hoàng thượng giải quyết nhanh thôi.” Sau này Minh Lan mới biết, đối với thế lực ngoại thích mới, nhóm quan văn theo thường lệ sẽ hăm dọa đe ép một phen, hướng chi, cô Thẩm nhỏ còn có một ông anh rể luôn ra sức chế tạo thương hiệu anh rể của hoàng đế có phẩm cách”nhân hiếu song toàn”.

*Thời xưa khi phạm nhân đến nơi sung quân, để diệt trừ sự kiêu ngạo, theo lệ sẽ bị phạt đánh hai mươi gậy.

Quả không ngoài dự liệu của anh Trường Bách, các vị quan lại tâm phúc bắt cơ hội nhanh, hoàng đế chớp thời cơ càng nhanh hơn. Ông ta thương lượng với hoàng hậu, không biết khuyên nhủ hay trách cứ, tóm lại hoàng hậu tức thì cho gọi nữ quyến họ Trịnh vào cung, giành lấy thời cơ trước khi Thánh Đức thái hậu gây khó dễ, nghiêm khắc giáo huấn em gái ruột, lại sai hai vị ma ma tới ước thúc hành vi, cuối cùng tỏ ra ôn hoà an ủi mẹ chồng nàng dâu nhà họ Trịnh, thường vô số đồ, việc này mới coi như xong.

Cô Thẩm nhỏ thảm thương nhất, cứ ngỡ chỉ là cáo trạng nhonhỏ (hồi bé chị ta vẫn làm thế), nào ngờ chị gái mắng xong đến anh trai, anh trai mắng xong đến thái hậu, thậm chí là cả hai bà. Về nhà, sắc mặt bố mẹ chồng khó coi là đương nhiên, ngay cả chồng cũng không hài lòng, liên tục nhận lỗi với anh cả. Qua trận này, cô Thẩm nhỏ bèn ngoan ngoãn lại.

“Thật ra...” Cô Thẩm nhỏ học theo dáng vẻ Minh Lan, cũng ngả đầu vào đệm mềm, thở dài khe khẽ: “Chị ấy, dù không thích nói đùa, nhưng thực ra rất tốt.” Chị ta không ngốc, không phải không nhìn ra chân tình giả ý, không biết được ai tốt ai xấu.

Nói cho cùng, Trịnh đại phu nhân không phải người hà khắc, chị ta không bắt cô Thấm nhỏ phải thỉnh an theo sát hàng ngày, cũng không xem thường hay châm chọc. Chẳng qua là chị ta ngăn không cho cô Thấm nhỏ xuất đầu lộ diện, không được đòi quần lầy Trịnh tướng quân để ra ngoài du ngoạn.

Ngoài ra, thỉnh thoảng chị ta còn chỉ dạy lễ tiết xã giao, để cô Thấm nhỏ không nói năng xử sự sai lầm, miễn cho bị chê cười. So với các nhà phú hào khác, hoặc bằng mặt không bằng lòng, hoặc lục đục với nhau, hoặc lạnh lùng nhìn chị em dâu bị cười nhạo thì tốt hơn nhiều.

“Nhảm nhí, ai mà chả biết. Chị đừng sống trong cái phúc mà không biết hưởng, bụng dạ chị ấy tốt lắm.” Minh Lan trêu chọc.

“Ôi, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng nói vậy, bảo chị phải biết trân trọng, người tốt như thế, gia phong trong sạch nghiêm chỉnh như thế, ai nấy đều tuân thủ quy củ, chị tu đời nào mới được đến, chị ấy bảo chị phải nghe lời chị dâu, không được càn quấy.” Khẩu khí của chị ta có vẻ “không thể cứu vãn”.

Đây cũng là chỗ cao minh của Trịnh đại phu nhân. Bất luận bên trong thế nào, bề ngoài chị ta luôn dốc sức che chở cô Thấm nhỏ, bày ra dáng vẻ “đó là em dâu tôi, nhà chúng tôi sẽ dạy dỗ, không đến lượt người ngoài xía xói”. Từng có kẻ chê cười cô Thấm nhỏ không chu toàn lễ nghi, điệu bộ chả khác gì gái quê, ngay lúc ấy Trịnh đại phu nhân sầm mặt, phất tay áo bỏ đi. Lâu ngày, ngay cả hoàng hậu cũng sinh lòng kính trọng, thường mời chị ta vào cung trò chuyện. Đó cũng là lý do vì sao trong một đồng người, Minh Lan quyết định chọn chị ta để đột phá.

Đó là người thông minh, chốn khuê các quả nhiên ngọa hổ tàng long. Nhưng...

“Chị này, nếu lúc trước...” Minh Lan cân nhắc, dè dặt hỏi: “Chị dâu chị thật sự dám bỏ chồng về nhà hả?” Lời này vốn không nên hỏi, nhưng trong lòng nàng tò mò như bị mèo cào.

Cô Thấm nhỏ liếc xéo Minh Lan, suy nghĩ giây lát, từ tốn gật đầu, mặt lộ vẻ chật vật: “Chị vốn không tin, nhưng bây giờ vào làm dâu được hai năm, theo chị thấy...” Chị ta thở dài một hơi: “Gia giáo nhà mẹ đẻ chị ấy coi nhẹ sống chết, coi trọng lễ pháp, tính tình chị ấy xác thực như thế, có khi còn dám bồi thường tính mạng ấy chứ.”

Minh Lan ngã ngửa ra sau, ôm ngực vỗ về, người nghiêm túc không dễ tổn thương được đâu.

Sớm có người tới biệt viện phủ Trung Kính hầu thông báo, đến khi tới chỗ gác cổng, mấy cô bé và đám hầu gái ma ma đã đứng chờ sẵn.

Cô bé con nhà họ Trịnh phóng khoáng đáng yêu, tựa hồ rất thích cô Thấm nhỏ, hai cô cháu vừa thấy nhau liền tay bắt mặt mừng đi về phía xe ngựa, bảo phải đến Khẩu Thủy các mua bò câu non nướng, lại sang Tử Vân trai xem giấy trắng Huy Tuyên, đừng tặng thưởng cho cô bé chăm chỉ học hành, ngày ngày tiến bộ. Nhìn cái vẻ hăng say của cô Thấm nhỏ, ắt hẳn ở phủ Trịnh thật buồn bực.

Đối với hành vi lấy trẻ con làm cái cớ, Minh Lan thầm khinh bỉ.

Hai cô bé đi cùng xe ngựa với Minh Lan, trên đường riu ra riu rít kể lại những chuyện thú vị trong lớp học, không chỉ Nhân nhi vốn yêu đọc sách, ngay cả Dung nhi cũng hăng hái vô ngần. Tiết đại gia dạy học không chỉ chú trọng vào sách vở, dù Dung nhi không giỏi đọc sách nhưng lại giỏi Toán, người khác còn đang sờ bàn tính, con bé đã tính nhẩm xong rồi.

“Dù sao cũng tiện đường, hay là qua thăm chị Năm.” Minh Lan thấy hai đứa nói năng phấn khởi, bèn đột nhiên nảy ý định, hôm nay thời tiết ôn hoà,

huống hồ người lười như nàng hiếm khi ra ngoài, nếu đã đi, chi bằng tiện thể.

Xe ngựa dừng trước cửa lớn sơn son, nhà họ Văn nằm giữa ngõ Đầm Thủy, là một căn nhà ba sân rộng rãi.

“Em dám đến tay không hả?” Như Lan đỡ eo bằng một tay, mình vận áo khoác da chồn trắng thêu trăm bướm đỏ tươi, đầu vấn búi tóc tròn gọn ghẽ, cắm thêm cây trâm vàng ròng khảm Nam châu to tròn bắt mắt.

Nàng ta ưỡn bụng, mở miệng là xổ ra như vậy. Minh Lan không khỏi chán nản, có loại chị em thế này thật giảm thọ: “Em ngẫu hứng ghé chơi, nào mang đồ gì! Nếu chị không thích, sau này em bảo người mang quà tới, còn em đây thì khỏi cần tới.”

“Sao thế được, sao thế được.” Như Lan vốn buột mồm, trong lòng đâu có thèm muốn thực sự, chị ta vui mừng mời Minh Lan ngồi xuống: “Em may mắn đấy, hai kẻ đáng ghét trong nhà ra ngoài rồi, anh rể em thì sang nhà dì có việc.”

Bấy giờ, Hỉ Thước ăn mặc theo lối phụ nữ có chồng bưng khay trà vào cửa, nghe vậy bèn không kìm nổi, trách: “Đại phu nhân của tôi ơi, sao cô lại..” Dứt lời dáo dác nhìn quanh, không thấy có người ngoài, bèn tiếp: “Nhờ đâu quen miệng lộ ra thì sao.”

Như Lan hết cách với con bé, đành chu môi nói: “Được rồi, đây mới là kẻ đáng ghét nhất đây này.”

Minh Lan tủm tỉm nhìn Hỉ Thước, dịu dàng bảo: “Em có khoẻ không, nếu thấy mệt thì đừng giấu diếm chịu đựng. Cứ việc nói với chị Năm, chị ấy là người một mực đòi hai vợ chồng em đến mà.”

Hỉ Thước đặt khay trà xuống, che miệng cười: “Cô Sáu nói gì thế, là em không nỡ rời tiểu thư nhà em, khẩn khoản van nài mới được đến đây. Cô

Sáu vẫn thích chọc ghẹo như xưa. Hôm nay lão phu nhân và Nhị phu nhân ra ngoài, phu nhân ở lại trò chuyện lâu hơn với Đại phu nhân nhà em nhé...” Vừa nói vừa lưu loát chỉ huy hầu gái ra vào bày điểm tâm trà quả.

Hai chị em ngồi xuống, Như Lan thoáng ngắm nghía Minh Lan, áo lông chồn nhuộm màu xanh bảo thạch, đây là cống phẩm ngự ban, bên ngoài không bán. Cả người mộc mạc, không mang trang sức, ngoại trừ cây trâm phượng ngẩng đầu ngậm hạt châu bằng vàng ròng khảm ngọc bích, chuỗi ngọc buồng rủ to bằng ngón cái nghiêng xuống bên trán, rung rinh khe khẽ, nhấp nháy rạng rỡ.

Từ sau khi lấy chồng, mỗi lần gặp Minh Lan ăn vận tôn quý, trong lòng Như Lan luôn không thoải mái cho lắm, nhưng hôm nay... Chị ta cúi đầu khẽ vuốt bụng, thoáng nhìn Dung nhi bên cạnh. Vừa gả tới đã có đứa con riêng lớn như vậy cũng đủ gai mắt.

Nghĩ vậy, chị ta không còn thấy mê đắm vinh hoa phú quý của Minh Lan. Bụng thấy dễ chịu hơn nhiều, chị ta bèn nổi lòng từ ái, tiện tay cầm một nắm kẹo đưa cho Dung nhi và Nhân nhi, lại gọi hầu gái ma ma dẫn bọn chúng đi chơi.

“Không cần sinh con cũng có thể làm mẹ là cảm giác thế nào?” Như Lan khẽ nói, mắt ánh vẻ xấu xa.

Cái đồ thói miệng này! Minh Lan bực bội siết chặt khăn. Nàng tức thì phản pháo đầy bình tĩnh sắc bén: “Chị Năm có bản lĩnh thì cả đời này chỉ làm mẹ của con mình thôi nhé.”

Như Lan không khỏi ghen hòng, lời này chị ta còn chưa dám cam đoan. Dù chị ta bực tức nhưng không hề gây thương, ước vọng mong mỗi nhất bây giờ là có thể sống ân ái với chồng hơn hai mươi năm, đợi đến khi con cái trưởng thành, lúc ấy chị ta bận lấy vợ, bận gả chồng cho con, thậm chí

ngậm kẹo đùa cháu thì cũng không ngại xếp hai đứa thành thật vào phòng, san sẻ hầu hạ chồng.

Minh Lan vui vẻ nhìn vẻ mặt thoát xanh thoát hồng của Như Lan, sắc diện thay đổi đặc sắc, từ bé đến giờ nàng chưa từng chịu thiệt từ miệng lưỡi chị ta bao giờ, huống hồ là hiện giờ. Đấu khẩu xong, tốt xấu gì cũng phải hỏi han đôi lời, dù sao chị ta cũng là phụ nữ có thai, không thể ức hiếp quá mức. Minh Lan ngồi thẳng lưng, mỉm cười hoà nhã: “Dạo này chị Năm có khoẻ không? Có cần em giúp gì chẳng.”

Như Lan đỡ trâm vàng bên tóc mai, lườm xéo Minh Lan một cái mới đáp: “Đại phu và các bà ma ma đều nói cơ thể chị rất khoẻ, không có gì phải lo, chỉ có hay thèm ăn thèm ngủ thôi. Một ngày ăn năm bữa, hễ mở mắt là đang gà gật, còn nhắm mắt thì y như rằng đã say giấc, tựa hồ uống mê hồn dược. Song bây giờ tốt hơn nhiều rồi. Còn cả...”

Minh Lan nghe mà cười ha hả, không biết vì sao, trong lòng nàng chợt dâng dự cảm.

Ra khỏi nhà họ Văn đã là giờ Thân ba khắc, đoàn người từ tốn chạy xe về phủ. Xuống xe, hầu gái ma ma tự khắc dẫn hai đứa trẻ về, Minh Lan vừa vào phòng liền thấy Đan Quất nôn nóng đi đi lại lại, vừa thấy nàng, chị ta vội chào đón, rồi rít thưa: “Phu nhân, ngài cuối cùng cũng về rồi. Chỗ Thái phu nhân đã tới mời ba bốn bận, song ngài lại ra ngoài, bà cô tới chơi.”

“Ai cơ?” Minh Lan uể oải toàn thân, đang định nằm vật ra giường.

“Bà cô!”

Quả là một ngày bận rộn, là đề tài viết văn hay ho cho đám tiểu học.

Sảnh bên của Huyền Ninh đường mở rộng, chính giữa có hai vị lão phu nhân ung dung hiển quý đang ngồi, một bà là Thái phu nhân, bà kia là em gái ruột của Cố lão hầu gia, gả vào họ Dương thế gia vọng tộc.

“Cháu chào cô ạ.”

Minh Lan chân thành cúi người, nhỏ giọng hành lễ. Dù sao cũng đã chậm, nàng dứt khoát rửa mặt chải đầu tử tế, thay đổi quần áo mới đến.

Bà cô họ Dương mặt tròn, vốn dĩ nét mặt hiền hoà, song bây giờ lại tỏ ra châm biếm: “Vợ cháu Hai vội nhì, tôi sắp đi rồi cô mới về. Nhìn thấy mặt cô chẳng dễ dàng gì.”

Minh Lan liếc nhìn Thiệu thị và Chu thị bên cạnh, cung kính đáp: “Thưa cô, hôm nay Minh Lan đến phủ Trịnh lão tướng quân để cảm tạ cái ân tiên cử thầy giáo. Hai hôm trước cháu đã nói với Thái phu nhân, chị dâu và em dâu. Minh Lan thật sự không biết hôm nay cô đến, nếu không chắc chắn không dám rời phủ.”

Bà cô họ Dương mỉm cười, ngoảnh sang bảo Thái phu nhân: “Con dâu chị nhanh mồm nhanh miệng thật. Tôi nói một câu nó đốp lại tám câu mười câu. Thật không dám lĩnh giáo.”

Minh Lan chỉ cười không nói. Lên tiếng đồng nghĩa với nguy biến, im lặng không khác gì ngầm thừa nhận, tóm lại đều sai. Cái người ngay mà cả ngày nàng lấy chồng cũng không về uống rượu mừng, phỏng chừng cũng chẳng thân cận mấy. Nếu vậy, nàng chỉ nói lời cần nói, đáp lời cần đáp, tận hết lễ nghi, còn lại nàng sẽ không để trong lòng. Bầu không khí trong phòng tức thì chùng xuống.

Bà cô Dương gia soi mói Minh Lan. Minh Lan thì nhìn xuống chân, im lặng nhắm mắt, định bụng đếm tới một trăm liền tự ngồi xuống. Thái phu nhân ra chiều thản nhiên bình tĩnh, không hề có ý giảng hòa. Chu thị tự nhiên không lên tiếng, Thiệu thị không đành lòng, liếc nhìn Thái phu nhân, lại nhìn Minh Lan, từ tốn đứng lên.

“Em mệt không, mau ngồi xuống đi.” Chị ta vừa kéo Minh Lan ngồi xuống bên cạnh, vừa cười nói: “Hôm nay trong nhà có việc vui, hôn sự của

em Bảy chúng ta xác định rồi.”

Minh Lan thoải mái tựa vào lưng ghế, tỏ vẻ “vui mừng”: “A, thật ư, vậy phải chúc mừng Thái phu nhân rồi. Là nhà ai may mắn rước được em Bảy nhà ta thế?”

Thiệu thị cười đáp: “Là nhà Hàn phò mã, chồng Khánh Xương trưởng công chúa, cậu ấy là con thứ ba trong nhà.”

“Nhà họ Hàn à, phò mã có phải là con thứ của lão Trấn Nam hầu không?”

Minh Lan sờ dĩ nhớ rõ là bởi phủ Trấn Nam hầu cũng có một vị công tử chơi bởi nổi danh như Cố Đình Diệp, có điều từ khi hãn ta rửa tay gác kiếm, vị công tử quân là áo lượt kia liền độc chiếm một cõi. Lúc vợ chồng tán gẫu, Cố Đình Diệp thường lấy người này ra làm ví dụ, vui đùa đặc ý tự khen bản thân là lãng tử hồi đầu.

Thái phu đặt chén trà xuống, vui vẻ ra mặt, ra chiều dè dặt: “Được như thế phải cảm ơn bà cô giúp đỡ mai mối. Tuy nói cái Bảy không may mắn, cha qua đời trước khi tìm được nhà chồng, nhưng may mà có bà cô, thật tốt quá.”

Bà cô họ Dương tươi cười, sắc nâu vàng trên áo gấm loé sáng, bà ta nói: “Cái Bảy tất nhiên có phúc. Cậu Ba nhà họ Hàn tuổi còn trẻ đã là Lãm sinh, do ra ngoài với Hàn phò mã nên mới kéo dài hôn sự, bây giờ về kinh, bà mai đập phá cửa nhà ấy chứ. Tôi mới tiện thể đề cập, tài danh của cái Bảy ai nghe chẳng thích, bởi vậy họ bèn nhờ tôi giúp.”

“Đúng là mỗi hôn sự tốt.” Minh Lan phối hợp biểu thị vui sướng vô ngần.

“Cũng do bà cô nhớ tới, thật không biết đáp tạ thế nào.” Thái phu nhân thân mật lôi kéo, bà ta cười thoả mãn, nếp nhăn nơi khoé mắt hãn thành đoá

hoa: “Hiếm có là ở chỗ công tử nhà họ Hàn yêu văn từ nhỏ, cái Bảy lại đọc đủ thứ thi thư, còn đứng dịp phò mã về kinh, đây chính là ông trời tác hợp!”

Nhất thời, ai nấy trong phòng chúc mừng tới tấp, Thái phu nhân tươi cười chân thành.

Minh Lan biết vì sao bà ta vui vẻ thế. Mỗi hôn sự này đích thực không tồi.

Từ lúc Tĩnh An hoàng hậu qua đời, cung đình đại loạn, tù tội khắp nơi, các công chúa dưới gối Võ hoàng đế đa phần chịu liên lụy, không phải lấy chồng một cách qua loa thì cũng là buồn bực mà chết, không mấy người có kết cục tốt. Khánh Ninh trưởng công chúa là may mắn ngoại lệ, Khánh Xương trưởng công chúa cũng vậy.

Mẹ bà ta qua đời trước Tĩnh An hoàng hậu, bà ta tránh thoát cuộc tranh chấp đẫm máu, bình yên trưởng thành, sau đó được tiên đế kiêm anh trai ra mặt kết đôi cùng phò mã.

Nhân duyên của Khánh Xương công chúa trong cung đình không tệ, có tiếng nói trước mặt tiên đế, quan trọng hơn, dù chồng bà ta không thể tập tước vị Trấn Nam hầu, nhưng Hàn phò mã là người cần cù chăm chỉ, hành xử linh hoạt, rất được tiên đế coi trọng. Bao năm khổ công, phủ phò mã đã sớm thịnh vượng hơn phủ Trấn Nam hầu đang dần suy thoái.

Gia thế vinh hiển hưng vượng, cha mẹ có quyền thế, cộng thêm bản thân đọc sách tấn tới, sau này không cần phải kiêng kị ông anh vợ Cố Đình Diệp. Ừm, hôn sự này rất tốt, khó trách hai bà lão này mừng rỡ như hoa.

Có Chu thị và Thiệu thị hết lòng phụ họa, Thái phu nhân và bà cô họ Dương càng nói càng rôm rả, thỉnh thoảng thấy vẻ mặt Minh Lan như đi vào cõi thần tiên, hiển nhiên không đủ nhiệt tình, bà cô họ Dương liền không vui, chột cất tiếng: “Vợ cháu Hai?”

Minh Lan chẳng sợ bị điểm danh bèn vội vã ngẩng đầu, bà cô họ Dương cười lạnh: “Nam lấy vợ nữ gả chồng, sinh con đẻ cái là luân thường đạo lý. Người như cô có thể vào cửa họ Cố chúng tôi là may mắn lắm, cơ mà cô gả tới gần một năm, tại sao bụng vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Minh Lan thầm oán, bà này hay thật, cái bà chị cả của vị ngồi cạnh bà kia, vào cửa bảy, tám năm vẫn chưa sinh nở, sao lúc đó không thấy bà đến giảng “luân thường đạo lý” hử!

Bà cô họ Dương thấy Minh Lan không đáp thì càng thích thú lớn lối: “Kể cũng đáng thương, trong số đích tôn nhà chúng ta chỉ có mỗi Hiền nhi là con trai, đúng là ít ỏi đến đau lòng. Hay là thế này, để tôi cử hai đứa hầu gái này nở tới cho cậu Diệp hưởng dụng, cũng chia sẻ giúp cô đôi điều. Được chứ?”

Minh Lan trong lòng bùng cháy, nàng cười lạnh, mặc dù nàng có đầy bụng lý do từ chối, nhưng nàng không hề định phản bác theo lý lẽ, đối phó với loại người hoang đường như vậy căn bản không cần nói lý, chơi xấu là tốt nhất, còn có thể lôi cả bà Tần lớn ra làm cớ.

Đương mở miệng, chợt nghe ngoài cửa vang tiếng thông báo: “Hầu gia đến!”

Nụ cười trên mặt Thái phu nhân bỗng đông cứng, vẻ mặt thích thú khi đùa giỡn con mồi của bà cô họ Dương cũng sững lại. Thiệu thị và Chu thị liếc nhau, tức thì tuân theo quy củ, kiêng kỵ ra sau bình phong, Minh Lan chậm rãi đứng ra giữa phòng.

Tiếng bước chân vững chãi dồn vang, Cố Đình Diệp mạnh mẽ bước tới, vẻ mặt hằn lạnh lùng uy nghiêm, lễ phục màu đỏ thắm trên người hằn vằn tươi sắc, hằn đi thẳng vào. Đứng trong sảnh, đôi mắt sâu như vực không hiện hỉ nộ, hằn liếc nhìn hai vị bề trên, hai người họ tức thì thầm giật nảy.

Hắn mau chóng ôm quyền hành lễ, hàn huyên đơn giản rồi ngồi xuống cạnh ghế thái sư.

“Diệp nhi, lâu lắm không gặp, vừa này...” Bà cô họ Dương miễn cưỡng cười, còn chưa dứt lời đã bị Cố Đình Diệp xen ngang: “Vừa này ở cửa, cháu đã nghe thấy lời cô.”

Bà cô họ Dương sững sốt, khuôn mặt bảo dưỡng thoả đáng gượng gạo, Cố Đình Diệp thản nhiên nói: “Đình Diệp cảm tạ cô quan tâm. Có điều...” Hắn cười cười, khoe miệng buốt lạnh: “Tặng quà phải hợp lòng người mới tốt, cô chắc hẳn biết Đình Diệp muốn nhất là cái gì.” Bà cô họ Dương bị hỏi vặn lại, bà ta thật sự không biết dụng ý của hắn, cứ sững người ra.

Cố Đình Diệp nhìn hai vị bề trên, giọng nói càng lúc càng lạnh: “Con trai dòng chính. Bây giờ Đình Diệp muốn con trai dòng chính. Không biết cô có thể giúp được gì chăng?”

Bầu không khí trong phòng lạnh cóng, bà cô Dương gia sầm mặt, ngực phập phồng kịch liệt, có lẽ tức giận vô vàn, sắc mặt Thái phu nhân cũng rất khó coi, ngón tay trắng ngà siết chặt tấm khăn.

Tình thế phút chốc đảo ngược, Cố Đình Diệp lạnh lùng nhìn hai người họ, mắt đầy vẻ châm chọc, thẳng thừng thốt: ” Cô sinh ở nhà gia thế, cũng gả vào nhà thế gia, thiết nghĩ phải biết, những nhà như nhà ta, con dòng chính con vợ lẽ có khác biệt hay không và khác biệt lớn đến thế nào.”

Đương nhiên có khác biệt. Minh Lan rũ đầu đứng một bên, trong lòng cười ha ha, cố gắng nín cười.

Những nhà có tước vị tuy được lần lượt kế tục, nhưng cần phải báo cho Tông Nhân phủ mời hoàng đế ngự phê, trong đó lý do dễ bị bới móc nhất chính là “không có con trai trưởng kế tục, phải xem xét, hoặc đổi chi thừa kế, hoặc đoạt tước.” Ý nói nếu có con trai dòng chính, vậy việc kế tục là

hợp lý, không có gì phải bàn, nhưng nếu không có con dòng chính, muốn để con vợ lẽ tập tước thì phải được hoàng đế hoặc Tông Nhân phủ nể mặt.

Nói cách khác, nếu Cố Đình Diệp không có con trai dòng chính, Cố Đình Vĩ – con vợ cả, hoặc Hiền nhi – con trai trưởng dòng chính có lý do để thừa kế. Đang lúc quyền thế hùng mạnh, Cố Đình Diệp tất nhiên sẽ không dễ dàng bị thao túng, song nếu sau khi hãn qua đời, để lại cô nhi quả phụ không nơi nương tựa, lại có kẻ rắp tâm rình rập thì chuyện mới phiền phức.

“Cô thật sự không biết, hay là có ý đồ khác?!”

Cố Đình Diệp lạnh lẽo nhìn bà cô, từng chữ tàn nhẫn, từng câu áp sát, dội vào lòng người.

“Cậu có ý gì!” Bà cô không nhẫn nhịn được nữa, đứng phắt dậy, hăm hăm chất vấn.

Cố Đình Diệp lạnh nhạt: “Trong lòng cô biết rõ.”

Nếu nhìn theo phương diện rắp tâm hiểm ác, giả như Cố Đình Diệp mê đắm vợ lẽ xinh đẹp, lạnh nhạt vợ cả, vậy bà ta đưa hai đứa hầu tới chẳng những không thể giải quyết vấn đề con cái, còn gây trở ngại cho việc sinh con dòng chính.

10 năm trước Phú An hầu phủ xảy ra việc anh em tranh đoạt tước vị, kiện cáo gây gỗ tận ba năm. 18 năm trước phủ Xương Hưng bá bị đoạt tước, thậm chí năm rồi Cẩm Hương hầu dẫn đầu bị biếm chức, tất cả đều do hai chữ “đích thứ” gây ra.

Bà cô họ Dương tức run cả người, nghẹn tới nổi mặt mày tím tái, không nói nên lời.

Thái phu nhân thấy tình hình này, sợ bà ta có làm sao thì hôn sự của con gái mình lại giờ quẻ, bèn vội đứng dậy đỡ, cười giảng hoà: “Được rồi, được

rồi, chẳng qua là hiểu lầm, đều là người một nhà, không phải cố ý.”

“Cháu lấy vợ còn chưa đầy một năm, cô đã làm như vậy, Đình Diệp không thể không nghĩ nhiều.” Cố Đình Diệp giương ánh mắt tinh chuẩn như ngắm súng về phía Thái phu nhân, cười nhạt: “Nếu không muốn người ngoài hiểu lầm thì chính mình cũng ít làm những việc dễ gây hiểu lầm đi.”

Giọng nói trầm thấp, tựa như cảnh cáo.

Thái phu nhân râm ran lo lắng, miệng vẫn cứng rắn: “Chắc chắc, tôi biết nói gì về hai cô cháu nhà này đây, quả là cùng chung dòng máu có khác, tính tình hết như nhau. Nói năng thẳng như ruột ngựa, hơi tí là nổi nóng. Thôi nào, hôm nay là ngày vui, nể tình tôi đôi bên bớt giận nhé!”

Sau câu giảng hoà ba phải của Thái phu nhân, bà cô họ Dương cũng không muốn ngồi xuống trò chuyện nữa, nói thêm đôi câu bèn dứt khoát đứng dậy cáo từ. Thái phu nhân tiễn bà ta ra tận cổng, Cố Đình Diệp đứng trong sân ra vẻ chào hỏi, đoạn kéo Minh Lan về Trùng viên.

Vào phòng, Cố Đình Diệp liền nổi cơn thịnh nộ, bực bội nói cổ áo, nom điệu bộ thờ ơ của Minh Lan bèn cúi kính mừng: “Em vô tâm thật! Có biết bà cô này của tôi phiền toái lắm không, tôi nghe bà ta đến liền vội vã chạy tới đây.”

Minh Lan dịu dàng cởi áo khoác giúp hắn, cười hi hi: “Chàng đừng vội, em có cách.”

Cố Đình Diệp khịt mũi: “Cách gì. Cái tội “ghen tị” chờ chụp vào đầu em đấy.”

“Không đâu, cần gì lấy cứng đối cứng.” Minh Lan nháy mắt, nghịch ngợm thốt: “Em sẽ nói thế này ‘ý tốt của cô, Minh Lan rất cảm kích. Đều là người một nhà, phải quan tâm lẫn nhau, không chỉ chỗ em Bảy, còn em

gái, cháu gái bên đằng nhà cô, Minh Lan cũng sẽ giúp đỡ tận tình.’ Ha ha, để xem bọn họ trả treo thế nào!”

Cố Đình Diệp im lặng, ngẫm nàng hồi lâu: “Em thấy... cách này được ư?”

“Được hay không không quan trọng.” Minh Lan duỗi tay, buông giọng hờ hững: “Nếu bà ta đưa hầu gái đến thật, chỉ cần hầu gia đồng ý, em sẽ đưa bọn họ tới làm bạn với cô Phượng Tiên ở Linh Đình các, thế là xong.”

Cố Đình Diệp gật đầu: “Ờ, thế còn được. Hòn đất ném đi hòn chì ném lại, bà ta đưa mấy đứa hầu, tôi sẽ tặng cho thằng con bà ta mấy đứa bên ngoài.”

Minh Lan thấy hăn nguôi giận, bèn cười dịu dàng giúp hăn thay thường phục: “Có hầu gia làm chỗ dựa, mấy bà cô em cũng không sợ.”

Cố Đình Diệp bật cười, rồi lại thở dài. Hăn nhìn Minh Lan, kéo cô gái nhỏ bé ra đằng trước, ôm siết vào lòng, sau đó đề nàng ngồi lên giường, cúi đầu nhìn, trầm ngâm nói: “Em không cần vội, chuyện con cái phải xem duyên phận, em chỉ cần chăm nom sóc sức khỏe thật tốt là được.”

Minh Lan không đáp lại ngay, hơi tỏ vẻ khó xử, chần chừ bảo: “Thực ra...”

“Em yên tâm, có tôi đây. Ông già tôi có thể che chở vị kia gần mười năm, tôi có thể bảo vệ em cả đời!” Cố Đình Diệp chặn họng nàng.

“Không phải. Kỳ thực...” Minh Lan ngập ngừng.

“Đừng nhắc tới chuyện lấy vợ lẽ vợ vẫn làm gì, tôi không thích nghe.”

“Hầu gia nghe em nói hết đã! Em có lẽ...”

“Đừng nghi thần nghi quỷ, thân thể em rất tốt, chắc chắn sẽ sinh được rất nhiều đứa.”

“Chàng để em nói đã nào!” Minh Lan buồn bực, lấy tay che miệng hắt, cao giọng thốt: “Hình như em có thai rồi!”

Sau đó, trong phòng chìm vào yên tĩnh kỳ dị.

Tên kia nheo mắt, nghệt mặt, ngơ ngẩn soi Minh Lan từ đầu đến chân, lại từ chân lên đến đầu, nhìn đi ngẫm lại ba lượt, đoạn nét mặt trở về bình thường, thoát đầu ngơ ngác không biết làm sao, sau đó dần biến thành vui mừng như điên.

Hắn lấy lại lý trí, quỳ một chân xuống, đôi tay vòng lấy người nàng, cất giọng run rẩy: “Em nói lại lần nữa đi, cục cưng của tôi, nói lại lần nữa.”

Minh Lan bóp ngón tay, e thẹn nói: “Chắc là đúng đấy, hay là mời thái y tới nhìn xem sao? Cơ mà đại phu Trương Thế Tế hình như đang làm trong Thái y viện, em đã tới y quán nhà họ Trương rồi...”

“Tâm can bảo bối của tôi!” Cố Đình Diệp khẽ gầm lên, một niềm sung sướng khó tả lan tràn toàn thân, hắn bế nàng bằng một tay, ghì chặt vào lòng, xoay vài vòng.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Mạn Nương, Đình Xán, Cửa Hồi Môn, Gia Sản Tổ Tiên, Còn Có Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Minh Lan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Hôm Qua Gió Lớn, Không Thu Tù Bình

Bên ngoài truyền vào tiếng phu xe giơ roi thét lớn, bánh xe lập tức lộc cộc khởi hành, trong xe nửa sáng nửa tối, mành gấm lay động, ánh sáng từ phía ngoài xuyên vào lác đác khiến bên trong sáng lên một chút, người đang ngồi đó không phải Cố Đình Diệp thì còn ai.

Trong xe yên tĩnh lạ thường, thân hình hắc hơi nghiêng xuống, chậm rãi nói: “Cô, đã nhiều ngày không gặp.”

Bà cô Dương có năm mơ cũng không ngờ hắc sẽ xuất hiện ở nơi này, vẫn đương kinh hãi ngồi cứng tại chỗ, sững sốt một lúc mới chất vấn: “Cậu ở đây làm gì!”

Cố Đình Diệp không đáp lại ngay mà khoan thai nói chuyện khác: “Năm đó Tuyên Môn hầu gả con gái, có thể nói là âm ỉ cả kinh thành, Bình Ninh quận chúa lấy chồng, Tương Dương hầu càng cho vô số đồ theo gả, thái phu nhân hâm mộ cũng là khó tránh.”

Bà cô Dương bỗng nháy mí mắt một cái, nhìn chăm chăm Cố Đình Diệp. Bà ta rời phòng thái phu nhân còn chưa đủ thời gian uống được nửa chén trà đầu! Bà ta lẩm bẩm nói: “Đúng là nhanh tai nhanh mắt, giờ không phải ngày xưa nữa.”

Cố Đình Diệp dường như chẳng mảy may chút phật lòng, mỉm cười nói: “Chừng mười mấy năm trước, Tuyên Môn hầu phụng chỉ trấn phủ Đồng Châu ở Tây Bắc, không ngờ lại bị quân Tây Nhung tập kích. Khi đó trong

thành chỉ có mấy nghìn tàn binh, cứu viện không kịp tới, thấy thành sắp bị phá, bốn cha con Tuyên Môn hầu liền muốn tuấn táng theo thành. Gia tộc họ Nhuế ở thành lân cận nghe tin, Nhuế lão đốc quân đã trí sĩ là người ngay thẳng, lúc này mới phái con cháu trong tộc cùng gia đình tới cứu, cuối cùng cũng chờ được viện binh tới giải vây. Một nhà Tuyên Môn hầu đều sống sót nhưng lão thượng thư Nhuế đáng thương, con cháu đầy cả sảnh đường chỉ còn một đứa cháu nhỏ dòng thứ.”

Nói xong những điều này, hần liền không nói tiếp, chỉ bình tĩnh nhìn bà cô Dương, trong mắt có chút chế giễu. Bà cô Dương tức giận bùng bùng trong lòng nhưng lại không tiện nổi nóng. Việc năm đó sao mà bà ta lại không biết, vì lẽ đó vừa rồi mới nóng giận với thái phu nhân như vậy.

Cố Đình Diệp có vẻ hết sức hài lòng với vẻ mặt này của bà ta, lúc này mới chậm rãi nói tiếp: “Sau này Tuyên Môn hầu về kinh liền đem con con gái yêu dòng chính gả cho cậu nhà họ Nhuế, một nửa gia sản đưa theo làm của hồi môn. Không biết phủ Hàn phò mã với nhà họ Cố có ân tình sâu đậm như vậy không?”

Mặt bà cô Dương sắp biến đen, nghe thấy tiếng hàm răng nghiến chặt, vẫn không lên tiếng tỏ vẻ không thèm chống cự.

“Đến lúc Bình Ninh quận chúa lấy chồng...” Cố Đình Diệp cười cợt, “Lúc đó cháu trai còn nhỏ, chỉ nhớ rõ hôn sự này là lão thái quân nhà họ Dương tự mình làm mai, cô cũng mang mấy anh họ đi uống rượu, chẳng nhẽ không biết can hệ trong đó?”

Bà cô Dương vẫn im lặng chống đối, từ chối không đáp lời. Cố Đình Diệp dần không còn mím cười nữa, nghiêm nghị lạnh lùng nói: “Cô đúng là đã đổi tính, ôn hòa nhã nhặn như vậy, đoán là Thái phu nhân cũng có ‘bản lĩnh’.”

Tính tình bà cô Dương vốn cứng cỏi, không nhịn được thế nói: “Mày không cần kích tao! Tao đã từng này tuổi rồi, chẳng trai cũng sắp có, không sợ mày bôi tro trát châu. Mày nói đi, cuối cùng là mày muốn làm sao!”

“Không muốn làm sao, chỉ là muốn một câu của cô.” Giọng điệu Cố Đình Diệp lạnh nhạt, dường như có bàn tay vô hình đè nén đối phương, khí thế như ẩn như hiện. Bà cô Dương nhẫn nhịn, hít vào thở ra mấy hồi rồi mới nói: “Không sai, việc này là bà ta không đúng. Cô đã nói với bà ta, nếu bà ta không thay đổi, hôn sự này cô tuyệt đối không nhúng tay! Làm sao, như vậy mày vừa lòng chưa?”

Lời này vừa tức vừa vội, bắn ra như pháo liên thanh. Khóe môi Cố Đình Diệp lộ nét cười nhạt.

Bà cô Dương khó chịu tức giận, khóe mắt nhăn nhúm, liếc xéo hẳn rồi lại nói: “Việc này dù không đúng nhưng cũng có thể thông cảm được. Ai bảo con bé Xán không có chỗ dựa, không trông cậy được anh trai có khả năng, mẹ con bé còn không thể lo lắng sao? Bà ta nhân hậu tích đức cả đời, cuối đời có làm sai chút chuyện, mày cũng không chịu bỏ qua!”

Về mặt Cố Đình Diệp khinh bỉ hừ lạnh: “Nhà họ Cố hơn trăm năm không động tới đất công thần, bà ta thích đưa là đưa, loại nhân hậu tích đức này không có còn hơn!” Từng chữ từng câu sắc như dao.

Bà cô Dương không chịu thua chút nào, cười quái đản: “Không sai, cô chút nữa quên mất, đều là nhờ mẹ mày, sản nghiệp tổ tiên họ Cố mới được đảm bảo, không cần mày nhắc nhở, giả trẻ nhà họ Cố đều nhớ ân đức này không dám quên đâu!”

“Như vậy nhà họ Cố báo đáp thế nào?!” Ánh mắt Cố Đình Diệp lạnh như băng.

“Chuyện cười! Mày gàn bướng cố chấp chẳng lẽ lỗi cũng do nhà họ Cố? Cả ngày ầu tả ở bên ngoài, cha mày chẳng nhẽ không trách mắng dạy dỗ

mày. Chính mình là bần nhão không thể trát tường lại đi trách người ngoài!”

Lời này nếu là nói ngày xưa, Cố Đình Diệp chắc chắn sẽ giận dữ. Giờ hẳn đã trải qua gió sương giang hồ mài đến da dày thịt cứng, cũng không coi là gì, chỉ cười lạnh như băng đáp lời: “Tôi làm chuyện chưa bao giờ tôi chống chế! Chẳng nhẽ nhà họ Cố chỉ mình tôi như vậy? Ông già hồ đồ không hay biết gì, cô ở bên ngoài cũng không biết sao?”

Hai cô cháu tính tình có mấy phần giống nhau, câu nọ đốp câu kia, đối chọi gay gắt, không ai chịu nhường ai. Bà cô Dương bị câu cuối làm nghẹn, trong kinh thành phồn hoa này có bao nhiêu thú vui ngoài dân gian. Con em nhà quyền quý đều có chút tật xấu không nhiều thì ít. Có điều sau này trưởng thành lấy vợ đều tốt hơn một chút, hoặc nếu không thì học cách tự mình che giấu, thu dọn.

Cố Đình Bình tham tài, mơ mộng phú quý hiển hách. Cố Đình Dương háo sắc, vợ người ta hay kỹ nữ đều không kiêng dè, hai người này sao lại chưa từng gây họa ở bên ngoài, chưa đến mức mất mạng người ra quan tòa, còn lại đều dính đủ, chẳng qua là nhờ thái phu nhân giúp đỡ che giấu, vì vậy hai chi kia đều vô cùng cảm kích bà ta. Đến Cố Đình Diệp...

“Kết thân cùng nhà buôn muối làm cô mất mặt với nhà họ Dương sao?” Cố Đình Diệp chậm rãi hạ vai, nghiêng người dựa vào thành xe, nửa cười nửa giễu.

Bà cô Dương im lặng, chuyện xưa bỗng nhiên hiện ra trong đầu.

Khi đó bà ta sinh liền hai con gái, nhìn con trai trưởng dòng thứ ngày một lớn hơn, mẹ chồng ghê gớm, mấy chị em dâu cũng không bớt việc, thân là dâu trưởng bà ta vốn rất khó khăn. Anh cả nhà mẹ để lại cưới một phu nhân không ra gì như vậy, nhà chồng bà ta không biết lén trào phúng bao nhiêu lần, trên bàn ăn món nhạt chút cũng có người trêu ghẹo: “Chị dâu

cả quản gia cũng tiết kiệm quá rồi, hay là nói chị dâu bên nhà mẹ đẻ chị cho chút muối mang về”, sau đó cười ầm ỹ một phen. Bà ta xưa nay kiêu căng ngạo mạn, không muốn giải thích, chỉ đành đè nén cười xòa.

Bà ta hiểu khó khăn của anh cả, chị dâu họ Tần đáng thương, cha mẹ cũng là bất đắc dĩ, oán giận đều phát tiết ở chỗ Bạch thị, đương nhiên cũng ảnh hưởng tới Cố Đình Diệp.

Cố hòng bà ta lầm bầm mấy lần, muốn nói lại thôi, nhưng cũng không thể không nói gì. Ngẩng đầu lên thấy ánh sáng lọt vào trong xe không còn rực rỡ mà là ánh chiếu tà ửng hồng mờ mịt. Người đối diện ngồi thẳng vai rộng mũi cao, càng tương tự một khuôn mặt già nua của một người đã khuất núi.

“Anh cả, ... cha cháu trước khi mất vẫn nhớ cháu.” Bà ta bỗng mở miệng, ánh mắt u ám, dường như trong phút chốc già đi rất nhiều, giọng nói cũng khàn khàn, “Sau này anh cả không còn nhận ra ai, chỉ không ngừng sai người đi tìm cháu về, đừng ăn gió nằm sương ở bên ngoài, sợ cháu chịu khổ chịu tội, đáng tiếc...”

Tuy là đã biết từ trước, một lần nữa nghe những lời này, trong lòng Cố Đình Diệp vẫn như bị siết chặt, khó chịu giống như bị nghẹn thở.

“Hôm nay nói đến đây rồi, dứt khoát nói một lần cho xong. Từ đầu cô đã thấy mẹ cháu không xứng làm dâu trưởng họ Cố, hơn nữa hành tung của cháu sau này cũng không xứng kế tục tước vị. Vì vậy có một số việc cô biết cũng không mở miệng. Ai biết người tính không bằng trời tính, bây giờ...” Bà cô Dương tự mình chậm chậm nói, ánh mắt u ám, kỳ thực từ sau khi anh cả qua đời, trong lòng bà ta hổ thẹn nên không đặt chân tới phủ Ninh Viễn hầu.

Nghĩ đến đây, trong lòng bà lại kiêu ngạo, ngẩng đầu cười lạnh: “Người nhà họ Cố đã làm là không hối hận, cô không hồ đồ như ông Tư ông Năm,

không nói là giữ lời! Lúc cháu lạc lối cô chưa từng giúp đỡ, bây giờ cháu thăng chức phát tài ta cũng sẽ không đòi hưởng vinh quang. Cháu kết hôn ta cũng không tới, cháu có thể coi như không có bà cô này. Dù nhà họ Dương có ngày gặp họa ta cũng sẽ tuyệt đối không tìm đến!”

Nói lời như chém đinh chặt sắt nó xong, thân già của bà ta giống như không còn gì chống đỡ, bà ta khàn giọng nói: “Còn con bé Xán... thằng Vĩ quen an nhàn, cháu với con bé tình cảm nhạt nhòa, ông bà ngoại phủ Đông Xương hầu đã sớm không còn. Chuyện đại sự cả đời của con bé tacô không thể đứng nhìn, dù gì cũng tìm nhà chồng thỏa đáng, coi như cô đền đáp anh cả.”

“Việc hôn nhân của em gái cháu xong, cô sẽ không tới cửa nhà họ Cố nữa. Cháu yên tâm, cũng bảo vợ cháu yên tâm, cô sẽ không trở lại lên mặt bà cô bên chồng.” Bà cô Dương cắn răng nói xong những lời này, dừng một chút lại thì thầm, “... Việc hôn nhân với nhà họ Hàn không thành lại phải đi tìm nhà khác, con bé Xán không hiểu chuyện, dù gì cháu cũng nên nhìn một cái, cuối cùng vẫn là anh em ruột.”

Bà ta nhìn Cố Đình Diệp lớn lên, tính tình hằn kiêu ngạo, mong hằn lấy ân báo oán chỉ là nằm mơ, không trả lại nguyên dạng đã là không tệ rồi, lại còn đòi chiếm lợi xong bỏ đi, làm sao dám ý vào uy trường bối mà ra oai. Những điều này bà ta đã rõ ràng từ sớm, giờ đã không còn giống xưa.

Ngày đó tới cửa làm mai cho Đình Xán, ra vẻ làm khó dễ, chẳng qua là quen thói mà lên cơn, nhìn đôi vợ chồng kia sung túc thoải mái, bà ta giận không có chỗ trút. Ăn quả đắng rồi trở về cũng thầm hối hận bản thân dễ kích động, cần gì phải tự rước nhục. Dù biết vậy cũng không làm sao giữ được tâm bình thản, vừa nhìn thấy đứa cháu trai đáng ghét này bà ta đã không kiềm chế được mà bốc hỏa khí lên đầu.

Cố Đình Diệp lặng lẽ nghe, đến lúc này mới cười nhạt: “Cái này cô không cần lo lắng, việc hôn nhân với nhà họ Hàn dĩ nhiên có thể thành.”

“Cháu... làm sao biết?” Bà cô Dương ngạc nhiên hỏi.

“Qua lần ồn ào này, nếu họ Hàn vẫn đáp ứng mỗi hôn sự này, mặt mũi hai bên đều có thể giữ được.” Cố Đình Diệp trào phúng, “Tuổi em Bảy không còn chờ được, Thái phu nhân mắt lại cao, đương nhiên không muốn chịu thiệt.”

Hắn nhẹ nhàng nhấc một góc màn xe, liếc nhìn sắc trời, “Thái phu nhân đương nhiên biết làm thế nào mới là tốt nhất.”

“Chẳng lẽ...” Bà cô Dương hơi suy nghĩ, “Chuyện này là do cháu gây ra.”

Cố Đình Diệp coi thường nhìn bà ta, bà cô Dương bị cái ánh nhìn này chiếu vào, trong lòng lạnh ngắt, ngón tay run rẩy, lại nghe hắn nói: “Cô cảm thấy Thái phu nhân bị oan uổng?”

Bà cô Dương lặng lẽ, đều là sự thực, còn oan uổng cái nỗi gì.

“Hôm nay có thể nói hết là tốt nhất.” Cố Đình Diệp thả màn xuống, tai đặt lên mặt bàn, “Người trong nhà vốn không nên có thù sâu oán nặng, tuy có chút lục đục nhưng không phải là không bỏ qua được. Đến lúc em Xán lấy chồng, kính mời cô đến uống chén rượu.”

Bà cô Dương cẩn thận suy nghĩ, nghe hiểu hàm nghĩa trong đó, gật đầu nói: “Giờ cháu là chủ nhà, cô biết thế nào là tốt xấu.”

Bà ta cảm thấy một nhọc kích động ngày hôm nay làm hao mất mười năm tuổi thọ. Bà ta hiểu ý đồ của Cố Đình Diệp bà ta. Bản thân mình đã xuất giá xem như là người ngoài, hắn không ngại thêm thân thích nhưng hy vọng bớt một bà cô đến gây chuyện, hắn vừa mới kế thừa tước vị, nếu toàn bộ trưởng bối thân cận tranh nhau đến ra mặt, truyền đi cũng không êm tai.

Bản thân mình có gì cần nói đã nói hết, sau này bà ta ít ra về bề trên, Cố Đình Diệp cũng sẽ không nhớ hận cũ, truyện trước kia coi như trôi qua, giờ lại chịu mất mặt tranh thủ tình cảm, thôi thôi, bớt đi một oan gia cũng tốt.

“Không còn sớm, cháu trai xin trở về.” Cố Đình Diệp chấp tay cáo từ.

Vừa kêu ngừng xe, nhắc màn xe lên, bên ngoài xe có hai đứa hầu gái đang rơi nước mắt cùng một thím hầu rụt rè, chính là người vừa mới đỡ bà cô lên xe. Còn một phu xe đang kinh hoảng, phía sau là một độ hộ vệ dừng mãnh cưỡi ngựa.

“Lão phu nhân, tôi, chúng tôi...” Phu xe cùng thím kia vội lên tiếng thanh minh.

Bà cô Dương thiếu kiên nhẫn phất tay: “Trở về rồi hãy nói.”

Sắc trời đã tối, trong hẻm không có người vô cùng yên tĩnh. Một hộ vệ đứng hàng đầu xuống ngựa, dắt một con ngựa to lớn lại, cung kính giao dây cương cho Cố Đình Diệp. Lúc này bà cô Dương chợt lên tiếng: “Gượng đã.”

Cố Đình Diệp hơi giật mình, quay lại nhìn bà ta, lại tiến lại vài bước. Chỉ nghe bà ta vội vã nói: “Ta Cô biết cháu không ưa bà ta, Đối với cháu bà ta đúng là không chăm lo, hành vi thái quá. Nhưng mấy chục năm qua, bà ta lo liệu già trẻ lớn bé một nhà, không có công lao cũng có khổ lao, phiền cháu, cháu nghĩ tới cha cháu ở trên cao mà nương tay.”

Cố Đình Diệp bật cười, “Cái này, xin cô yên tâm. Nếu kết thúc ở đây, bà ta không xứng bầy thêm lần nào nữa, cháu đương nhiên sẽ không cùng một người đàn bà so đo tính toán. Có điều nếu bà ta vẫn còn thích lao đầu vào lửa, vậy thì...” Hắn không cười hai tiếng chẳng lấy gì làm vui.

Bà cô cụt hứng, bản thân bà ta cũng đã bao nhiêu năm từ một cô con dâu mới luyện thành bà già như bây giờ, chuyện quanh co khúc khuỷu bên trong bà ta rất rõ ràng. Bà Tần nhỏ là người thông minh, đối với mấy họ

hàng không quá quan trọng, bà ta luôn là người hiền hòa nhất có thể, nhưng đối với người ngăn cản con trai mình, bà ta xuống tay cũng dùng hết sức. Cuối cùng vẫn là nhiều năm tình cảm chị dâu em chồng, cũng coi như đã nói giúp vài câu.

Bà cô lẩm bẩm: “Cháu có thể nghĩ như vậy là không còn gì bằng.”

“Cô yên tâm. Chút ân oán vụn vặt này không đáng cháu phải tốn thời gian.” Cố Đình Diệp nhìn vẻ mặt bà cô đang lo lắng, cười nhạt quay đi, xoay người lên ngựa gọn gàng, “Làm đàn ông sao chỉ dựa vào tổ tiên, dựa vào khả năng của bản thân mà gây dựng sự nghiệp mới là con đường đúng đắn! Nói cho cùng, nếu cậu Ba có triển vọng, bà ta ở nhà họ Cố mới vững vàng.”

Tiếng nói vừa buông đã nghe tiếng roi quất giục ngựa, tiếng móng ngựa gõ vang vọng trên con đường đá xanh, tựa như chỉ một cơn gió thổi qua, trong chốc lát ngõ sâu đã không còn bóng nhóm quân sĩ. Bà cô nhìn bọn họ rời đi rồi một mình ngồi trong xe ngựa, trong lòng suy nghĩ ngổn ngang.

...

Trên bàn đã sớm bày hai bộ bát chạm hoa hải đường tinh xảo. Minh Lan cầm trên tay quyển truyện tiểu lâm ‘Nô lệ Kim Ngọc đánh kẻ phụ tình’, dựa vào trên giường đọc say sưa. Đan Quất bước vào từ bên ngoài nhẹ nhàng báo: “Phu nhân, có nên dọn cơm không?” Minh Lan giơ tay lắc lắc: “Không, hầu gia còn chưa về.”

Đan Quất khuyên nhủ: “Cũng không biết đến lúc nào hầu gia mới hồi phủ, phu nhân giờ là người mang thai, hay là dùng cơm trước?”

Minh Lan vẫn cầm mặt vào sách, không ngẩng đầu lên chỉ trêu ghẹo: “Chị gái à, hôm nay phu nhân của chị đã ăn năm bữa rồi, dù có cho heo ăn cũng phải có lúc nghỉ chứ.”

Tiểu Đào thì đang lúc một tay cầm cái kìm bằng đồng đỏ bọc vải bông ở chuôi, một tay nâng lò đá khảm hoa đựng than, đang nhẹ nhàng khêu lửa, nghe lời này xong cũng bật ra cười. Đan Quất liếc con bé một cái, tiến lại gần lấy lò sưởi tay bằng ngọc trắng nho nhỏ trong tay Minh Lan ra, đem đến chỗ Tiểu Đào thêm than mới. Vừa mới gắp được hai viên than trắng nho nhỏ, cửa màn đã xốc lên, Thôi ma ma bưng một khay trà bước vào.

Thôi ma ma đi đến bên Minh Lan cất giọng: “Đợi hầu gia cũng được, trước tiên phải ăn ít đồ này, ăn một chút cũng không làm no bụng, không ảnh hưởng tới chốc nữa dùng cơm.” Trên khay là một bát còn đang bốc hơi nóng, nắp vừa mở ra đã ngửi thấy mùi sữa cùng trái cây đậm đà cực kỳ cám dỗ. Món canh trứng sữa này là dùng sữa dê tươi nấu cùng lòng đỏ trứng, thêm vào táo băm nhuyễn với mấy quả nhãn khô màu nâu, chưng cho đến lúc nước trong mới ăn được.

“Hôm nay bên trong trang mới đưa đồ tới, từ lúc đưa đến phủ tời giờ mới có hai canh giờ, đồ rất tươi, ăn nhanh nhần lúc còn nóng.” Thôi ma ma không chần chừ, túm lấy quyển sách trên tay Minh Lan, lại nhét cái thìa vào tay nàng, hoa văn trên thìa còn mang theo hơi lạnh. Canh trứng sữa này vị thơm ngon, cộng thêm Thôi ma ma đứng bên cạnh nhìn chăm chăm giống như thần giữ cửa, dù không đói bụng chút nào Minh Lan cũng đành phải ăn.

Thôi ma ma thấy nàng ăn ngon miệng, gương mặt bình thản cũng hiện ý vui vẻ, không nhịn được lại lẩm nhảm thêm mấy câu: “Nhân lúc phu nhân còn chưa nôn nghén phải ăn nhiều một chút. Khi xưa lão phu nhân mang bầu, thấy cái gì nói cái gì...” rồi bà chợt ngừng lại. Đứa con chết yếu của Thịnh lão phu nhân là nỗi đau cấm kỵ, bình thường không ai dám nhắc đến.

Bà ta vốn khéo hầu hạ và chăm sóc. Lúc trước có thể nuôi nấng Minh Lan gầy như con mèo con trở thành vừa trắng vừa mập, đương nhiên là có khả năng. Canh sữa này chỉ có một chút như cái nắm tay, Minh Lan ăn hết rất nhanh.

Thôi ma ma nhìn hai đứa hầu đang đứng đó nói: “Còn có một ít, ta để lại cho mấy đứa, còn đang để trên bếp, đi lấy ăn đi.” Tiểu Đào trong bụng đã sớm thèm, nghe vậy liền vui vẻ bưng bát không đi ra ngoài.

Đan Quất thông minh, biết Thôi ma ma có lời muốn nói riêng với Minh Lan liền đặt lò sưởi tay bạch ngọc lại vào tay Minh Lan rồi thả mình bông dầy, đóng cửa lại rồi ra bên ngoài trông coi. Tiểu Đào đã đi tới cửa rồi, thấy tình hình như vậy mà đi có chút không tiện liền quay lại thì thăm ào tai Đan Quất: “Chị à, chờ em bưng lại đây cho chị ăn.”

“Con bé này, coi như em còn có lương tâm.” Đan Quất cười chỉ vào trán nó.

Khi đó ở trong phòng, “Phu nhân...” Thôi ma ma không quen nói, nói hai chữ này rồi không biết tiếp theo thế nào.

Minh Lan nghe ra giọng bà khác thường, mỉm cười chờ đợi: “Ma ma, ngài nói đi.”

Thôi ma ma hít một hơi rồi nói: “Phu nhân, tôi nghe nói Tam phu nhân lại chải tóc cho một đứa hầu đi phục vụ cậu Ba.”

Minh Lan hơi ngạc nhiên: “Tôi nhớ lúc em dâu vừa có bầu đã chải tóc cho một đứa rồi.” Hơn nữa, Cố Đình Vĩ không phải là không có vợ lẽ hầu ngủ, không đến mức vợ mới mang bầu là không còn ai để ngủ cùng.

Về mặt Thôi ma ma có hơi coi thường nhưng vẫn nói: “Người kia, nghe nói thân thể không tốt, không tiện hầu hạ, Tam phu nhân liền đưa thêm một đứa nữa qua.”

“Thân thể không tốt?” Minh Lan ngạc nhiên hỏi, lẽ nào Tam phu nhân vì ghen mà sinh hận nên xuống tay?

Thôi ma ma bất đắc dĩ chép miệng nói khẽ: “Nghe nói là có bầu.”

Minh Lan ngẩn người, ồ một tiếng. Hai người đều không nói gì, trong phòng yên tĩnh lại. Thêm một lúc, Minh Lan thì thầm: “Tôi hiểu ý của ma ma.”

Thôi ma ma cũng vô cùng khó xử, đứa trẻ do mình nuôi lớn lên sao nỡ để chịu tội thân, nhưng cũng không còn cách nào khác, bà ta ngồi xuống bên người Minh Lan, nắm tay nàng khó khăn nói: “Phu nhân, giờ thân mình người không tiện, so với việc sau này xuất hiện người không biết nguồn gốc, còn không bằng cho một đứa thật thà đáng tin đi hầu hạ hầu gia.”

Minh Lan cười khổ trong lòng, nàng biết sẽ có ngày này.

Thôi ma ma thấy Minh Lan không nói lời nào, cho rằng nàng nghĩ không thông trong lòng: “Phu nhân, tôi hiểu lòng người đương không thoải mái, nhưng cũng không còn cách nào.” Nhớ lại năm đó lão phu nhân nhiều lần tranh cãi cùng Thịnh lão thái gia vì việc nạp vợ lẽ, cuối cùng ồn ào đến mức vợ chồng bất hòa, bà ta lại lo lắng: “Những năm gần đây, tôi nhìn mấy đứa hầu gái đều tốt. Tiểu Đào thành thật, Đan Quất trung tâm, Lục Chi dù mồm miệng đánh đá nhưng con người cũng tốt, không bằng...”

Minh Lan chậm chậm lắc đầu than thở: “Ma ma ở nhà họ Thịnh lâu năm, người có nhớ dì Hương mẹ đẻ em Sáu?”

Thôi ma ma không ngờ Minh Lan lại nhắc đến người này, trong chốc lát không hiểu gì. Minh Lan nói tiếp: “Dì Hương trước đây hầu hạ bên người phu nhân, từ nhỏ tới lớn, tôi nghe nói trước kia hai người thân như chị em. Nhưng sau đó thì sao... làm tục chải tóc cho dì Hương xong, phu nhân dần dần nghi kị bà, hai người trở thành xa lạ. Sau mấy năm, dì Hương sinh em Sáu, chút tình cảm đã không còn.”

“Ai nói không đúng.” Thôi ma ma thở dài nói, “Là do dì Hương có thể nhẫn nhịn, dù là ăn mặc hay tiền nong bạc có bị đãi thế nào cũng chưa bao

giờ oán giận nửa câu, trước mặt người khác đều nói phu nhân tốt, ngay cả đối với cậu Sáu cũng không đối xử giống như với con trai mình, phu nhân mới khoan dung cho mẹ con hai người.”

Minh Lan gật gù, dì Hương có thể được coi là vợ lẽ mẫu mực, cẩn thận an phận, không có nửa phần tâm tư không đứng đắn. Ở nhà họ Thịnh chỉ cần là quản sự hoặc ma ma có mặt mũi đều có thể diện hơn bà ta. Minh Lan hỏi ngược lại: “Vậy là do phu nhân lòng dạ nhỏ nhen sao? Phụ nữ một khi có cốt nhục của chính mình, khó mà nói...”

Thôi ma ma nghẹn lại, lời này kỳ thực cũng không sai. Nếu sinh con gái còn tốt, một đứa con gái dòng thứ không gây ra sóng gió gì, vợ lẽ cũng an phận chút. Nếu là con trai, ai mà không hy vọng con mình có thể có tiền đồ, có thể thêm một chút gia sản.

Vợ cả vợ lẽ vui vẻ, anh em khác mẹ hòa thuận dù sao cũng chỉ là số ít.

Minh Lan chậm rãi nói: “Lúc cần dùng thì để bọn họ đi làm vợ lẽ, lúc không cần đến nữa liền phải đề phòng kiêng kỵ. Nếu bọn họ tự mình nạy lòng tham thì thôi, nếu không... Coi bọn họ như đồ vật mà sử dụng, ta không làm được. Coi như ta không phải người khoan dung đi, không có cách nào đối đãi với đám vợ lẽ như chị em.” Thời cổ đại chẳng qua chỉ dạy được Diêu Y Y cái vỏ ngoài.

“Phu nhân nói gì vậy, trên đời này mấy ai có thể coi đám vợ lẽ đó như chị em, nhưng mà, cái kia... Nên làm gì?” Thôi ma ma vụng mồm, đã hết lời rồi.

“Luôn có biện pháp.” Minh Lan cười nhạt, không muốn nói nhiều. Thời đại này đàn ông mà muốn ăn vụng quả thực không khó khăn. Ngược lại thì có, chống lại một đám oanh oanh yến yến quyến rũ mới cần nghị lực, nàng cũng không tự mình tìm việc buồn nôn, thuận theo tự nhiên là được rồi.

Lúc này Đan Quất ở bên ngoài cao giọng bẩm báo: “Hầu gia trở về.”

Minh Lan hơi tỉnh lại, chỉ thấy Cố Đình Diệp sai bước từ bên ngoài vào. Thôi ma ma vội lấy lại vẻ thận trọng, cung kính đứng lên thỉnh an với hần rồi lùi ra. Minh Lan muốn đứng dậy giúp hần cởi áo lại bị hần ôm lại, hai người nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường.

Cố Đình Diệp ngửi thấy trên người Minh Lan đậm đà vị sữa liền dụi vào cổ nàng hít hà một hồi: “Mùi gì.” Minh Lan bị hần quấn đến ngứa ngáy, cười làm nũng: “Vừa rồi dùng món điểm tâm, chàng thích không, hay là nếm thử một chút?” Cố Đình Diệp lắc đầu, kỳ thực hần không thích ăn đồ ngọt, chẳng qua là người Minh Lan có mùi sữa dê non thơm ngát.

“Chàng đã nói rõ ràng hết với cô rồi?” Minh Lan ra sức tóm gương mặt đang hôn loạn trên cổ mình.

Cố Đình Diệp qua loa hừ một tiếng. Minh Lan không hiểu ý của hần, lại hỏi một câu: “Chàng sẽ không xúi giục người ta đưa anh em nhà họ Dương đi hoa tửu chứ?” Bàn tay lớn của Cố Đình Diệp xoa bụng nàng, không tình nguyện nói: “Coi như tích đức cho cái đồ chó con này.”

Minh Lan rất muốn nói câu ‘con trai anh là đồ chó con vậy anh chẳng phải cũng là chó à’, có điều sau này cô không đến tìm mệt, cuối cùng thì vẫn là việc tốt, lập tức cười híp mắt không cãi lại.

“Có điều” Cố Đình Diệp do dự nói, “Giờ em đang có bầu, nếu bên kia bỏ gánh nặng xuống, cả một nhà này, em nên làm sao...? Hay là chậm một chút?”

Minh Lan suy nghĩ một lúc, quay về phía hần nghiêm túc nói: “Chàng cảm thấy em là loại người cúc cung tận tụy dốc hết tâm huyết?”

Nếu Gia Cát Lượng có thể sống đến tuổi của Càn Long, thiên hạ chưa biết chừng là của họ Lưu, thân thể kia của Tư Mã Ý làm sao chịu được ông ta, sức khỏe tốt mới có thể tiếp tục làm cách mạng.

Cố Đình Diệp cũng tập trung suy nghĩ một chút: “Tuyệt đối không phải.”

Trả lời quá trôi chảy, người nào đó có chút khó chịu.

Minh Lan thực ra cũng không quá lo lắng, giờ nàng đang mang thai, quản lý tốt hầu như vượt xa khả năng của người bình thường, không quản được cũng là hợp tình hợp lý, nếu có gì oán giận, nàng liền ra ngoài khóc lóc kể lể thái phu nhân cố ý bắt nạt nàng, sớm không giao quyền muện không giao quyền, lại cứ nhè lúc nàng mang thai liền giao quyền ra, lý do này thật là tốt.

Trong trang đưa tới rất nhiều sữa, để lâu cũng không còn tươi ngon, bà hầu Cát làm mấy bát điểm tâm canh trứng sữa, Minh Lan dặn dò đưa đi các nơi nếm thử, Khấu Hương uyển cũng được chia một chút.

“Chà, món sữa này thơm quá, vẫn còn nóng hôi hổi này, chắc là vừa mới nấu xong, chị nếm thử xem.” Thu Nương nếm một miếng, chỉ cảm thấy vị thơm ngon đầu lưỡi, khen ngợi: “Vị thơm nồng như vậy, không biết là tốn bao nhiêu sữa tươi.”

Cùng Hồng Tiêu vuốt ve hình thù cánh mai xanh biếc điểm hoa vàng tinh xảo trên ống tay áo: “Đây là cho Dung nhi thôi, chúng ta nào có phúc này, nếu để phu nhân biết còn tưởng chị em chúng mình cả ngày mong ngóng chỗ tốt từ cô chủ.”

Thu Nương ngừng tay đang nâng món điểm tâm, ngượng ngập xấu hổ. Một đứa hầu đang thu dọn hộp thức ăn sau lưng chị ta không nhìn được mà nói: “Dì đừng dọa, vừa rồi em nhận hộp đồ từ chỗ bà hầu, người ta còn nói rõ ràng, hộp nhỏ kia là cho cô chủ, hộp này là cho hai vị.” Nói xong liền giận dỗi bỏ đi, đi ra cửa còn dùng sức hất tung màn cửa.

“Liên Ngẫu nói đúng đó, phu nhân sẽ không tính toán cùng chúng ta mấy chuyện này.” Thu Nương nhìn con bé rời đi, dường như thở phào nhẹ nhõm.

Hồng Tiêu liếc nhìn chị ta một cái, cười đứng dậy khép cửa phòng lại, xoay người nói: “Chị tốt của em, lời vừa rồi coi như chưa nói đi. Nhớ lại trước đây, em còn lo lắng phu nhân không dễ sống chung, chị tính ra cũng coi như có mấy phần tình nghĩa với hầu gia, em thì lại đơn độc trôi giạt một mình, còn không biết bị giày vò kiểu gì. Nhưng ngày qua ngày, phu nhân đối xử với chúng ta không tệ.”

Thu Nương nhìn ánh nến có chút ngây ngẫn, than thở: “Đúng đó, phu nhân lòng dạ vô cùng tốt.”

Ánh mắt Hồng Tiêu lập lòe, ngồi xuống bên cạnh Thu Nương thân mật nói: “Em nhìn ra, phu nhân là người phúc hậu ôn hòa, dù chúng ta có lỡ sơ sẩy, ngài cũng chưa bao giờ để trong lòng.”

Gương mặt Thu Nương ửng hồng, biết cô ta nói chuyện gì, lúng túng cúi đầu xuống.

“Giờ phu nhân mang thai, chị cần chia sẻ với phu nhân.”

Thu Nương ngẩn người: “Chia sẻ thế nào?”

“Chị thật là ngốc, đương nhiên là hầu gia.” Hồng Tiêu cười làm lay động hạt châu trên cây trâm, “Chị nghĩ kỹ mà xem, hầu gia hay bắt bẻ, người lạ hầu hạ không quen, phu nhân thì lại như vậy, không tiện để ngài mệt nhọc.”

Có thể lẫn lộn ở trong nội trạch cho tới giờ, dù có là hầu gái thành thật an phận đến đâu thì kiểu gì cũng phải có chút đầu óc. Thu Nương dù chậm chạp cũng nghe ra được là Hồng Tiêu không có ý tốt. Vậy mà nhiều khi, mưu kế đơn giản nhất lại có tác dụng nhất.

Nghĩ đến việc bên người Cố Đình Diệp không có người biết nóng biết lạnh hầu hạ, Thu Nương chẳng dặng dưng lại lo lắng, suy nghĩ đã chôn giấu trong lòng từ lâu lại nháy ra. So ra mấy đứa hầu gái không an phận

bày mưu tính kế tìm cơ hội chiếm chỗ còn không bằng chính mình, có lẽ phu nhân cũng có thể hiểu.

Hồng Tiêu im ắng nhìn chị ta, biết trong lòng chị ta đang tính toán rồi nên không nhiều lời nữa, ung dung trở về phòng mình.

Tinh thần Thu Nương không ổn định mà trở về nhà, ngồi trước gương thấy dung mạo mình vẫn xinh đẹp như xưa, trong lòng không khỏi sục sôi, lúc này Liên Ngẫu đang bưng chậu nước nóng bước vào, phía sau có hai đứa hầu nhỏ cầm theo khăn áo.

“Liên Ngẫu, em...” Thu Nương cắn môi, “Ngày mai đi theo ta sang thỉnh an phu nhân, không phải em có mấy chị em thân thiết trong viện đó sao, em giúp ta nghe ngóng chút việc...”

“Cô ơì là cô!” Liên Ngẫu giận dùm dùm ngắt lời chị ta, “Mạng em dù không quý giá bằng mạng cô nhưng từ năm mười tuổi em đã đi theo cô, tốt xấu gì cũng đã trung thành tận tụy nhiều năm như vậy, muốn tìm chết tự cô đi tìm đi, đừng bắt em làm đệm lưng!”

“Con bé chết tiệt này nói lăng nhăng gì thế!” Thu Nương bị mắng phủ đầu, liền đập tay vào bàn trang điểm mắng lại.

Liên Ngẫu đặt chậu đồng lên kệ rồi quay người chống nạnh nói: “Cô đừng nhìn phu nhân lương thiện rồi mê muội đầu óc! Cô nhìn Ngũ nhi mà xem, dám đi thư phòng dụ dỗ, bị đưa đến diên trang dưỡng thương rồi đấy. Nhưng có chữa tốt lắm thì cũng bị thọt chân. Hôm qua em còn nghe nói ma ma ở thôn trang muốn đem chị ta gả cho người ta rồi! Giờ phòng bên đối diện yên tĩnh, cô lại bắt đầu muốn động đậy hả?”

Sắc mặt Thu Nương thoát xanh thoát đỏ, ngón tay bấu chặt lấy y phục, ngượng ngập nói: “Ta cũng chưa nói cái gì! Em thì lại tuôn ra một tràng! Quên mất ai mới là chủ nhân rồi à!”

“Thôi thôi!” Một đứa hầu nhỏ khác vội vàng chạy ra hòa giải, vừa đóng cửa rồi chạy ra lôi kéo tay Thu Nương, dịu dàng nói: “Cô chủ tốt, đừng để trong lòng, tính tình chị Liên Ngẫu cô biết, chị ta đó, ruột để ngoài da, hai người có tình cảm chủ tớ bao nhiêu năm nay, chị ta cũng là vì tốt cho cô!”

Thu Nương dần bình tâm lại, đứa hầu kia tuổi tuy còn nhỏ nhưng lại rất có khả năng khuyên nhủ, “Ý tứ của hầu gia rất rõ ràng, đưa cô Dung đến chỗ cô là ân điển cho cô! Tương lai cô cũng có chỗ dựa. Vậy nên cô chỉ cần tận lực chăm sóc con bé là được. Nếu hầu gia đến tìm cô thì thôi, nếu như cô tự mình tiếp cận hầu gia, đừng nói Hầu gi trong lòng ngài chán ghét, cảm thấy cô không biết điều, sợ là ngay của người trong phủ cũng đều cười cô là không biết xấu hổ đấy.”

Lời cũng đã nói ra, Liên Ngẫu cũng thẽ thọt: “Cô chủ, là em không phải, miệng ăn măm ăn muối! Không phải là em sợ cô bị ả yêu tinh ở bên kia hại sao, bị ả ta điều khiển lợi dụng. Cô Dung tin ngài, lại thích ngài, chúng ta sống vui vẻ, khỏe mạnh, có gì mà không tốt. Lần trước phu nhân cũng nói, chờ Dung nhi tròn mười tuổi sẽ nâng cô lên làm lẽ, nếu được còn muốn cất nhắc cha cùng anh trai cô làm việc đấy.”

Hai đứa hầu một mềm một cứng, khuyên can đủ đường, Thu Nương dù không cam tâm nhưng cũng co công lại.

Hầu hạ Thu Nương đi ngủ xong, hai đứa hầu cùng ra cửa, đi ra ngoài mười mấy bước mới mở miệng.

“Chị Liên Ngẫu, hôm nay may nhờ chị mở lời, nếu không cô Thu bị làm cho hồ đồ.” Đứa hầu nhỏ kia vỗ ngực nói.

Liên Ngẫu thở dài: “Ôi, thật ra cô cũng thông minh, tâm địa cũng không phải xấu, chỉ là trong lòng không buông được hầu gia, mong có ngày ông trời thương. Nhưng mà cô ấy không hiểu, thêm hai năm nữa cô ấy cũng ba mươi rồi, sao còn có thể còn chạy theo người ta đòi yêu chiều! Không phải

là mất mặt sao. Phu nhân dù có muốn chải tóc cho đứa hầu, bên cạnh nhiều người người đả kích đáng tin như vậy, cần gì phải dùng cô ta ấy nữa. Chị theo cô nhiều năm như vậy, không đành lòng nhìn cô đi làm trò cho người ta cười.”

Đứa hầu nhỏ kia khen ngợi nói: “Chị thật tốt, cô chủ có chị ở bên cạnh chỉ dẫn đúng là có phúc. Em nghe một chị gái bên chỗ phu nhân nói, phu nhân cũng cảm thấy chị tốt, còn dặn người trong nhà chị phải tìm mối cho chị đấy.”

Liên Ngẫu đỏ mặt, gắt một tiếng: “Con nhóc này nói hươu nói vượn gì! Chúng ta mới bao nhiêu lớn, cả ngày chỉ nhớ mong mấy cái này!” Lập tức lại hít một hơi, “Chẳng có ai là ngu cả. Mẹ của em bảo chúng ta để ý kỹ cô Thu, cũng vì tốt cho cô Thu thôi.”

Đứa nhỏ kia gật đầu liên tục: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Liên Ngẫu cười nhạt nói: “Thực ra phu nhân muốn xử lý cô Thu chả bằng nhìn cô gây sự một hồi là được, chẳng qua là thấy cô Thu cũng khổ sở nhiều rồi, không đành lòng mà thôi. Nói ra, vị chủ nhân ở Huyền Thụy đường giỏi nhất là chiêu này!”

Huyền Thụy đường, ở chính đường của sân viện lớn nhất của phủ Ninh Viễn hầu.

Lúc này vừa về đêm, tâm tình thái phu nhân đang không được tốt, từng luồng giận dữ tuôn trào như sóng trong lồng ngực, bàn tay được bảo dưỡng tốt bóp chặt ấm trà. Buổi chiều bị bà cô Dương ép buộc một hồi, còn chưa nghĩ ra đối sách, buổi tối lại có thêm việc xảy ra.

Chu thị đứng một bên vất vả đỡ cái bụng, mỉm cười nói: “Mẹ, mẹ đừng tức giận, làm hại đến thân thể là lỗi của con dâu. Con nối dòng của Tam gia đông đúc là việc tốt. Con đã cho người hầu hạ Hân nhi, không có việc gì.”

Thái phu nhân vỗ tay ầm một cái, quay về phía Cố Đình Vĩ đang quỳ phía dưới mắng: “Mày là đồ không có chí tiến thủ, đọc sách không được, tập võ không xong, chỉ biết làm mấy việc mua bán vụn vặt! Vợ mày hiền như vậy, mày lại đành lòng làm khổ nó? Bảo ta làm sao đi gặp ông thông gia!”

Cố Đình Vĩ quỳ đau gối rồi cũng không dám trả lời. Chu thị đành phải khuyên nhủ: “Mẹ, ngài đừng trách Tam gia nữa. Nói ra, Hân nhi thông minh ngoan ngoãn, con cũng yêu thích, sau này sinh con chẳng phải cũng thành tay chân của thằng Hiền.”

“Ngaoan cái gì mà ngaoan!” Thái phu nhân mắng, “Hồ ly tinh này tâm tư sâu, ta rõ ràng đã dặn kỹ càng bà hầu đưa thuốc, nó lại dám lén bỏ. Có muốn thêm cháu cũng không cần thứ đồ dê tiện này, nhanh chóng cho người đưa nó đến thôn trang rồi rót thuốc, đừng làm ô uế đất phủ hầu!”.

“Mẹ!” Cố Đình Vĩ không nhẫn nhịn được nữa, “Hân nhi yếu đuối như vậy, hành hạ như thế đừng nói là đứa nhỏ, ngay cả mạng sợ cũng...”

“Mày câm miệng! Mày dám ngỗ nghịch!” Thái phu nhân tàn nhẫn chất vấn, Cố Đình Vĩ xưa nay vẫn hiếu thuận, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thái phu nhân quay lại kéo tay Chu thị yêu thương nói: “Con ngoan, con yên tâm, có ta ở đây, không ai dám làm con tủi thân!”

Chu thị vừa xấu hổ vừa cảm động: “Mẹ, như vậy được sao?”

“Việc này con không cần quản, ta tự có chừng!” Thái phu nhân quả quyết nói: “Con đang mang bầu, nhanh về nghỉ ngơi, ta còn phải dạy dỗ đứa con hư này!”

Chu thị đáp dạ rồi dựa vào đứa hầu chầm chậm bước đi ra ngoài.

Cố Đình Vĩ nhìn Chu thị ra khỏi cửa, màn cửa dày được thả xuống mới nói khẽ: “Mẹ, ngài thật sự muốn xử lý Hân nhi? Không phải mẹ thương cô ta cho con sao.”

Thái phu nhân từ tốn nâng chén trà lên hớp một hơi: “Đứng lên đi, con cũng thật hồ đồ! Con bé ngu ngốc kia, chả ra đâu vào đâu, đối với ta mà cũng dám bằng mặt không bằng lòng. Hôm nay nó dám ỷ vào mấy phần thể diện trước mặt ta mà làm ra chuyện như vậy, ngày khác liền dám dẫm lên đầu chủ mẫu đi. Chết cũng không đáng tiếc.”

Đầu óc Cố Đình Vĩ có chút mơ hồ, chầm chậm bò lên từ dưới đất: “Nhưng mà, Hân nhi nàng...”

“Đứng nhắc tới nó nữa!” Thái phu nhân giận dữ, nhìn con trai duy nhất của mình lại không khỏi mềm lòng, chậm rãi nói: “Con còn không biết lo lắng của ta sao, giờ là lúc nào, đang lúc cần dựa vào phủ Thái Bình bá. Cha vợ con chỉ có một đứa con gái như vậy, con, con... Được rồi, nói việc khác. Việc trước kia của con không tiện quay lại làm, ta...”

Cố Đình Vĩ cúi đầu, đang buồn bã thần thờ, nghe mới ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, ngài không cần quan tâm việc này. Anh Hai đã giúp con tìm được việc, gần đây Sở Binh mã ngũ thành đang thiếu một chỗ.”

Thái phu nhân sững sờ một lúc, Cố Đình Vĩ vội vàng nói: “Nói ra việc ở Sở Binh mã còn tốt hơn cấm vệ doanh vệ nhiều.”

Qua một hồi lâu, Thái phu nhân mới nói: “Anh hai con đúng là có khả năng.”

“Anh rể cả của chị dâu, chính là Nhị gia nhà Trung Cần Bá phủ họ Viên, giờ đang làm quản lý một thành, nghe nói là tính tình hào sảng khí khái, con cũng mong được kết giao.”

“Chị dâu hai con cũng coi như có khả năng.”

Thái phu nhân thả lỏng tay đang nắm chặt, khuôn mặt được bảo dưỡng tốt, nhìn qua tựa như bốn mươi tuổi nhưng mà nếp nhăn trên khóe mắt lại không thể che dấu được, từng nếp nhăn nhỏ đan xen vào nhau tựa như lớp mạng nhện dày đặc.

Gương mặt bà ta lộ ra nụ cười bị đè nén: “Phủ hầu ở trong tay chị dâu con, nhất định tất cả đều ổn thỏa.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tựa Đóa Sen Thu Đẹp Tuyệt Trần, Cực Tĩnh Mà Sinh Nét Mỹ Lệ, Giỏi Thi Từ, Khéo Ca Phú, Cầm Kỳ Thi Họa Chẳng Khó Ai

Pháo nổ đì đùng, tuyết đắp nhành mai, trong ngoài kinh thành, nơi nơi đều hân hoan vui vẻ. Năm Sùng Đức thứ ba, trong bữa cơm theo lệ hàng năm ở phủ Ninh Viễn Hầu, bầu không khí lại vô cùng khác thường. Mọi người ngồi xung quanh một bàn đầy món ăn mừng năm mới cầu kỳ, thái phu nhân nói với giọng đau buồn: “Ôi, chi chúng ta nhân khẩu đơn bạc, nghĩ tới nhà chú Tư, chú Năm của các con, cháu trai cháu gái đã ngồi kín hai, ba bàn.”

Cố Đình Xán quay nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đường cong cổ thanh tao như thiên nga trắng trên mặt hồ, khuôn mặt cô ta lại lạnh nhạt: “Đúng vậy, năm vừa rồi thật vui vẻ, không giống như năm nay, như thế này đâu có giống như ăn Tết.”

Vẻ mặt Thiệu thị ủ ê, cúi đầu không nói, ánh mắt nhìn sang con bé Nhàn. Chu thị vỗ vỗ cái bụng lớn đùng, khẽ cau mày. Minh Lan giả bộ nghe không ra, vẻ mặt mờ mịt không hiểu gì, chỉ ngượng ngùng ngồi đó, thỉnh thoảng nâng khăn lên che miệng.

Cùng có vẻ không hiểu chuyện gì còn có Cố Đình Vĩ. Cậu ta cười nói: “Con đã nói từ sớm là mời ban Khánh Hỉ đến vui vẻ một hồi, mẹ lại không cho.”

Chu thị lo lắng nhìn sang Thiệu thị. Thái phu nhân lờm con trai một cái trách cứ: “Hồ đồ, anh cả cậu mất còn chưa qua chín tháng đâu.” Cố Đình Vĩ hơi xấu hổ cười.

Sắc mặt Cố Đình Diệp vẫn như bình thường, chậm chậm buông đũa xuống: “Ngài nói đúng lắm, có hơi vắng vẻ chút, cha mà sớm sinh con dưỡng cái thì chẳng phải là tốt hơn.”

Nét mặt Thái phu nhân đành lại.

Xã hội nông nghiệp cổ đại tin rằng con cái đông đúc mới là có phúc, những dịp mừng năm mới như thế này, con cháu phải ngồi đầy bàn đầy đất, kín cả sảnh đường, gia đình mới được coi là thịnh vượng. Ba anh em đời trước nhà họ Cố đều thành hôn rất sớm, mấy đứa cháu trai cháu gái lớn của chi thứ Tư thứ Năm giờ đã có thể nghị hôn rồi. Trong khi đó nhân khẩu bên đích tôn lại khá là điều hiu, giờ đàn ông trưởng thành có mỗi hai anh em Cố Đình Diệp Cố Đình Vĩ, chưa vị thành niên cũng chỉ có mỗi cậu Hiền vẫn đang cần vú em hầu hạ cùng hai chị gái đang ngồi một góc trên bàn ăn cơm.

Có tình trạng như vậy nguyên nhân bắt nguồn từ Cố lão hầu gia không nghiêm túc làm tròn bốn phận, bởi vì lưu luyến sâu nặng một mảnh đất căn cỗi bị nhiễm phèn, dù có bón phân tưới nước thế nào cũng không thấy hiệu quả, gần mười năm như vậy mà không thu được một hạt nào. Lúc Cố Đình Dục ra đời, Cố Đình Huyền cùng Cố Đình Dương đã có thể đi mua xì dầu. Hai năm sau, Cố Đình Diệp chào đời, thêm năm sáu năm nữa mới có Cố Đình Vĩ. Cố Đình Vĩ bên này vừa mới cai sữa, Cố Đình Huyền bên kia đã bắt đầu làm mai.

Thế hệ này dòng chính thất bại ngay từ vạch xuất phát, truy ra nguyên nhân đều là do mảnh đất không tốt kia, thuộc về hành vi lạm dụng chiếm đoạt tài sản, mà thật không khéo, mảnh đất căn sỏi đá đó chính là chị ruột của thái phu nhân đang ngồi ngay gần ở đó.

Vì số người đúng là quá ít, tách ra ngồi càng có vẻ vắng vẻ, nhà họ Cố nguyên là phân bàn nam nữ ngồi riêng nhưng thái phu nhân đề nghị không cần kiêng kị mà ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm tất niên. Nhẽ ra là ba cô con dâu nên hầu hạ bên cạnh giúp mẹ chồng gắp món ăn, có điều Chu thị cùng Minh Lan đang mang thai, Thiệu thị góa bụa đáng thương, đơn giản mà làm thôi.t

Thực ra mấy ngày gần đây, vốn sắc mặt thái phu nhân vẫn không dễ coi.

Ngày hôm thái phu nhân trao trả gia sản Cố thị, Minh Lan vốn không muốn tới góp vui, do Cố Đình Diệp kiên trì mới ngồi yên ổn ở sau bình phong dự thính. Trước mặt mọi người trong tộc, Thái phu nhân bảo Hường ma ma đem văn khế đất đai cùng giấy tờ sổ sách bày ra. Nét mặt bà ta đượm vẻ buồn, dường như đau lòng nhưng không thốt ra lời không vui nào, còn cố tỏ ra vui vẻ, nhỏ nhẹ bắt chuyện với mấy vị họ hàng. Nghĩ lại những năm gần đây bà ta lo lắng cho người già trẻ nhỏ trong tộc, thường làm việc thiện, rộng rãi với thân thích, mấy vị chú bác lớn tuổi trong họ cũng có chút bản khoăn.

Minh Lan vặn xoắn khăn tay, thật ra thì phái thực lực hàng thật giá thật chẳng cần phải gào khóc đến mức phồng cả lỗ mũi, là có thể đạt tới hiệu quả mà việc khóc lóc ồm tỏi đem lại. Nàng hết sức thông cảm với Cố Đình Diệp khi xưa, tự nhiên lại phải đóng vai nhân vật phản diện hung ác độc địa.

Tình hình đã như vậy rồi, ai mà biết nhân vật phản diện kia lại còn không giác ngộ, đã không làm thì thôi, làm là phải làm tới nơi tới chốn, dẫn theo hai vị văn thư, một năm một mười nói rõ trước mặt mọi người, kiểm kê lại sản nghiệp không chút e dè. Sắc mặt mấy vị cô lão kia càng lúc càng khó coi. Minh Lan ngồi phía sau cũng cảm thấy lúng túng. Giữa bầu không khí khó xử gượng gạo này, Cố Đình Diệp lại còn thành thơi mà gọi thêm một chén trà.

“Hôm nay trước mặt người, trong nhà có sự tình gì đều nói rõ ra, sau này có thể tiếp tục chung sống hòa thuận.”

Sắc mặt Thái phu nhân trắng bệch, dáng đứng cũng lão đã lão đảo. Cũng may mà hai vị tiên sinh văn thư kia chân tay nhanh nhẹn, không chờ bà ta ngã xuống đã tính toán xong rõ ràng, đầu tiên là kiểm tra, sau đó là bàn bạc rồi bắt đầu thăm vấn, Cố Đình Diệp vung tay lên, hai vị tiên sinh kia lập tức đặt câu hỏi.

“Ba gian cửa hàng này không phải vốn ở phố Vĩnh Minh (khu phố buôn bán sầm uất của kinh thành) sao, vì sao giờ lại chuyển thành ngõ Tượng Tử (con đường hẻo lánh nào đó)?

“Ba trăm mẫu ruộng vốn là ruộng nước, có suối có rừng, sao giờ lại thành ruộng cát?”

“Tiệm An Thành cùng với thôn trang Nam Giao vì sao phải bán đi?”

...

Thái phu nhân trong chốc lát không kịp trở tay, vốn định nổi giận, hai vị sư gia kia lại hết sức cung kính lễ độ, Cố Đình Diệp chỉ đứng lạnh nhạt một bên. Bà ta biết nếu không nói ra được nguyên nhân gì đương nhiên sẽ khiến người ta bàn tán, cũng không nhớ ra phải giả bộ nhu nhược tui thân nữa. Giải thích như sau: khi đó không phải cần tìm mối quan hệ để nhờ giúp đỡ sao, tốn hơi nhiều bạc chút, gia sản có mấy phần phải bán đi thành tiền, sợ thân thể Cố Đình Dục yếu đuối không dám nói cho biết.

Cố Đình Diệp cười không nói, họ hàng ngồi đó mà ánh mắt lại dời đi, nhìn nhau mà sắc mặt lại kỳ dị.

Mọi người ở đây ít nhiều đều biết, từ sau khi Bạch thị gả đến, tình trạng kinh tế của phủ hầu vẫn rất tốt, thêm vào lão hầu gia bị rắn cắn thì mười năm sợ dây thừng, nếm khổ rồi nên vẫn luôn cẩn thận trông coi gia nghiệp.

Giờ thái phu nhân nói nhẹ nhàng một câu bết quét đi nhiều năm tích trữ của phủ hầu bảy, tám phần, còn kéo theo một chút sản nghiệp tổ tiên nữa, mà trên thực tế cũng không thấy thái phu nhân giúp phủ hầu chạy chọt ra cái thành quả gì. Cuối cùng vẫn phải dựa vào Cố Đình Diệp, phủ Ninh Viễn Hầu mới thoát khỏi họa đoạt tước, nếu nói vì sợ bị xử phạt nên tấu tán gia sản nghe còn có chút đáng tin.

Có điều tấu tán đi đâu, không cần biết việc này là thật hay giả, còn có cái cơ nào tốt hơn nữa sao, ánh mắt của mọi người mơ hồ nhìn ba thước xung quanh Thái phu nhân.

Cố Đình Diệp nở nụ cười, cũng không hỏi thêm gì, chỉ quay sang các vị thân tộc tỏ vẻ mình nguyện đem một trăm mẫu ruộng tốt làm tế điền, coi như là của cải chung của dòng họ dùng để cúng bái tổ tiên, nói đến đây bầu không khí trong phòng lại một lần nữa thay đổi. Cái gọi là của cải của dòng họ, tất nhiên là cả họ dùng chung, hiện giờ tất cả tế điền gộp lại một năm cùng lắm được ba, bốn trăm chỉ tiền gạo. Tiền thu từ tế điền, ngoài phần dùng để cung phụng từ đường cùng mộ phần tổ tiên, người già trẻ nhỏ hoặc người nghèo khó trong tộc đều có thể được chút trợ cấp, chính là thấy mình có phần.

Ánh mắt mấy người trong họ dời đi, vẻ mặt không thay đổi gì. Nói ra, con riêng cùng mẹ kế không hợp nhau cũng đâu phải chuyện gì lạ, mà xem ra vị mẹ kế này cũng không hẳn là trắng không tì vết.

Trở về nhà rồi, Cố Đình Diệp dặn Minh Lan: “Thằng thế nhưng ngàn vạn lần không thể lơ là.” Liên tưởng từ đầu đến đuôi vở kịch kia, phiên dịch qua ngôn ngữ mạng(hỏa tinh ngữ – chữ ký hiệu dùng trên mạng từ những năm 90), đại ý là: bà già này chạy đến sông Hoàng Hà cũng không hết hy vọng, không chịu thua dễ dàng, có chịu thua cũng chỉ là giả bộ thôi.

Ngay đêm đó thái phu nhân liền rầm rì năm vật xuống giường, muốn giao việc nhà cho Minh Lan. Ai mà ngờ Minh lan rên rỉ còn giỏi hơn bà ta,

run rẩy thê thọt năn nỉ ‘mong ngài thương con dâu thân thể bất tiện, dù gì cũng phải qua tháng giêng đã.’ Thái phu nhân biết tông Minh Lan làm trò mèo lại không thể phát tác được, chỉ có thể thầm nghĩ rằng.

Minh Lan ra vẻ biết ơn khắp nơi, những việc cần động tay động chân, người ta đã sớm làm xong hết rồi, cũng không gấp gáp kiểm toán. Ba tháng đầu mang thai là thời điểm quan trọng nhất, không thể để ảnh hưởng đến sức khỏe, việc gì cũng phải gạt sang một bên.

Cứ như vậy, đêm giao thừa Minh Lan được bồi bổ đến trắng hồng mồm mĩm, khỏi nhắc nói đến Thiệu thị đang ở góa, đến Chu thị sắp sinh cũng chẳng bị được, ngay cả cô Đình Xán sắp có việc vui cũng không có khí sắc thoải mái như nàng, sắc mặt lại kiểu diêm, nàng muốn giả bộ ốm yếu chút cũng không được.

Cố Đình Diệp nhìn cậu em ngồi bên cạnh nói: “Tôi đã nói chuyện cùng chủ bộ bộ binh rồi, chờ ra giêng cậu có thể đi nhậm chức.” Đình Vĩ vô cùng vui vẻ, cậu ta từ lâu đã sốt ruột vì suốt ngày bị nhốt trong nhà: “Đa tạ anh Hai!” Cố Đình Diệp nói: “Làm việc cho tốt, sở binh mã ngũ thành không được nhàn hạ như doanh vệ, không thiếu việc phiền phức, cậu phải để tâm chút.” Đình Vĩ cười nói: “Anh Hai yên tâm.” Cố Đình Diệp khẽ vuốt cằm.

Ban đêm trở về nhà xong, Đan Quất bưng đến một hộp gỗ đàn hương sơn đỏ được bọc kín bằng gấm vàng óng, đặt ở trên bàn tròn trong phòng rồi lên tiếng xin cáo lui. Minh Lan cười nói với Cố Đình Diệp: “Đây là đồ trong cung ban thưởng hôm nay, đồ khác em đều cất cẩn thận rồi, có mấy món này quý giá tinh xảo, hầu gia nhìn một cái xem sắp xếp thế nào.”

Cố Đình Diệp nằm trên giường, hai mắt hơi khép: “Em quyết là được.” Lễ tết nên chuyện trên triều đình càng nhiều, hấn bận bịu quá sức, mấy ngày hôm nay đang ngồi ăn cơm cũng phải tạm ngừng mấy lần, một lúc

nữa hăn còn phải đi thức đêm ba mươi đón giao thừa, giờ phải nghỉ một chút đã.

Minh Lan thầm thông cảm, có trả giá sẽ có báo đáp. Qua lần này nàng càng hiểu rõ cái gì gọi là đặc quyền giai cấp.

Ngày lễ ngày tết trong cung lúc nào cũng có ban thưởng, những ngày không phải lễ tết cũng có ban thưởng, ân sủng như vậy, gấm vóc, lụa Hồ, lụa Oa, gấm Thục muôn màu muôn vẻ, còn có đủ loại lụa dệt từ tơ sống, lông quý, la mềm, sa cánh ve... Chiêng vàng đá quý xếp thành bộ thành hòm. Đồ quý giá như vậy rồi, nếu như đem ra ngoài may xiêm y lại còn không cần phải xếp hàng, các sư phụ sư phó trong cửa hàng tới tận cửa phục vụ.

Năm mới là ngày lễ lớn, ban thưởng đương nhiên là càng nhiều. Minh Lan lấy từng món đồ trong hộp ra, một bát bạch ngọc trắng tinh trong veo, hai đôi đĩa cùng kiểu bằng ngọc bích chạm khắc được nạm vàng, một thanh ngọc như ý mây trắng chim trả nạm vàng, còn có một thứ hồng rực. Minh Lan cầm trong tay nhìn kỹ, hóa ra là một cái chiếc khóa đồng tâm bằng hồng ngọc, một miếng khóa làm then một miếng làm ổ, ghép lại thành hình như ý, tách ra lại thành hai phần riêng biệt, không chỉ bóng bảy tinh xảo, chất ngọc cũng vô cùng tốt. Từ khi gả đến đây Minh Lan cũng coi như được nhìn thấy không ít đồ tốt, nhưng hồng ngọc chất lượng cao cấp như vậy đúng là hiếm có, màu hồng tươi đẹp chói cả mắt, trơn như dòng nước suối, đặt trong lòng bàn tay trắng nõn tựa như giọt máu.

Cổ Đình Diệp không biết là mở mắt ra từ lúc nào, vừa lúc nhìn thấy cái khóa đồng tâm đó, con mắt đang lạnh lạnh dường như được hồng ngọc nhuộm một màu ấm áp của ánh lửa, hăn vừa kéo Minh Lan ngồi xuống bên cạnh mình, vừa đón lấy cái khóa này, đầu ngón tay vuốt nhẹ. Sau một lúc hăn nhỏ giọng nói: “Em biết đan túi lưới.” Minh Lan gật gù, đương nhiên biết, đó là môn học bắt buộc mà.

“Em bện túi lưới, chúng ta mỗi người đeo một nửa.” Hắc càn nhỏ giọng hơn.

Trong lòng Minh Lan ấm áp, chậm chậm tựa vào lồng ngực của hắc thổ: “Em nhất định sẽ mang bên mình từng giờ từng phút.”

“Ừ, em bện túi chắc một chút.”

Mùng một tháng giêng, Cố Đình Diệp qua chỗ thái phu nhân sáng sớm rồi đi vào cùng rạp đầu tạ ân. Minh Lan vì đang mang bầu, đã sớm nhờ cô Thẩm nhỏ đưa lời, hoàng hậu liền miễn cho nàng vào cung, còn ban cho một ít gấm vóc dành cho trẻ mới sinh cùng với đồ bổ dưỡng. Cô Thẩm nhỏ lộ vẻ hâm mộ trong ánh mắt, chị ta thành hôn trước cả Minh Lan nhưng đến giờ vẫn chưa mang thai. Cũng may mà anh cả tướng quân Trịnh Tuấn đã có không ít con dòng chính dòng thứ, phủ tướng quân không lo lắng cho hương khói đời sau, áp lực của chị ta cũng nhẹ đi một chút.

“Chuyện này không vội được.” Minh Lan an ủi chị ta, “Nhà mẹ đẻ em có một cô lấy chồng bốn năm mới sinh anh họ em đấy. Chưa biết chừng giờ Quan Thế Âm nương nương đang giúp chị lựa chọn kỹ càng đứa trẻ, không biết là cho tướng quân hay cho trạng nguyên thì tốt hơn nhỉ, ấy, hay là cho cả hai đứa đến một lúc.”

Mây đen trong lòng cô Thẩm nhỏ chợt bay đi, xì lên cười: “Cô còn lừa gạt người tôi!” Tính Minh Lan tính tình vui vẻ, rất dễ ở chung, càng ngày chị ta càng thích tìm nàng tâm sự kể khổ.

Minh Lan nắm tay chị ta nói khẽ: “Em hiểu chị lo lắng cái gì. Nhưng mà chị kết hôn chưa lâu, chưa đến mức đó, phải nghỉ thoáng chút chút, trong lòng thanh thản không chừng lại càng sớm có.” Thời đại này còn chưa có bệnh viện tổng hợp, bệnh viện đa khoa, chỉ đành như vậy.

Cô Thẩm nhỏ cũng không phải là người luân quần buồn khổ, giờ mới cảm ơn Minh Lan, vẻ mặt lại trong sáng trở lại.

Chờ Cỗ Đình Diệp trở về từ trong cung, Minh Lan dặn dò mấy bà hầu đem mấy sọt tiền đồng ra.

Lễ gặp mặt ngày tết, tất cả quản sự, bà hầu, nàng dâu, còn có hầu gái mỗi người đều được nhận tiền lì xì, bao nhiêu chuỗi tiền đồng xuyên bằng dây đỏ đã được chuẩn bị sẵn, Vốn tường ngăn giữa phủ hầu và Trùng viên đã bị phá đi sạch sẽ, chỉ chờ qua năm mới lại khởi công, vận chuyển vật liệu để sửa chữa và trang hoàng lại khuôn viên. Giờ trên dưới phủ hầu đều biết quyền lực cả phủ sớm muộn gì cũng về tay hầu gia cùng phu nhân, nơi nơi quản sự đều muốn đặt quan hệ. Khổ nỗi Trùng viên chẳng khác nào hàng rào sắt, người nào người này đều có trách nhiệm, không dám làm bơ làm biếng, một giọt nước chen không lọt. Phu nhân mới nhìn ôn hòa nhưng tính tình thực sự thế nào cũng không dò ra được, chúng quản sự rất lo lắng.

Cỗ Đình Diệp có nửa ngày rồi rãi liên ngồi nhìn Minh Lan cười vui vẻ thưởng tiền đồng cùng đồ điểm tâm xuống, cả khuôn viên như được dát bạc, mấy đứa hầu nhỏ cùng trẻ con càng vui vẻ hơn, đuổi bắt chơi đùa, vo cầu tuyết ném nhau, tiếng cười hân hoan rộ lên từng hồi.

Con bé Dung cũng được mặc một thân quần áo mới tinh, lúc đi vào, vòng vàng đang đeo trên cổ còn phản chiếu ánh sáng lóng lánh xuống mặt tuyết. Gần đây con bé hơi khó ở. Nhớ lại khi đó nó mới tới phủ hầu, cả ngày nó đều nhớ tới mẹ cùng em trai, ban đêm cũng khóc đến tỉnh lại, không biết từ lúc nào mà tình cảm nhớ nhung này lại càng ngày càng nhạt nhòa. Năm nay ăn tết, bởi vì mẹ cả nó có bầu, nó mới chợt nhớ đã lâu không thấy em trai đến. Nhưng mà nó cũng chẳng nhớ ra em trai cùng mẹ đẻ mình trông như thế nào. Mẹ cả không biết sẽ sinh em trai hay em gái nhỉ?

Nó biết mẹ cả đối xử với nó rất tốt, trong trường học cũng có mấy đứa con vợ lẽ, đứa nào cũng chỉ mong được may mắn như nó, ăn mặc tốt, đồ dùng cũng tốt, có lúc mẹ cả còn tự mình tới đón nó đi học về. Sau này có lẽ mẹ cả có con riêng của mình, sẽ giống như ngoài kia người ta hay nói, con

vợ lẽ giống như cái đinh trong mắt. Nó chột giật mình trong lòng, nhớ tới lời Tiết tiên sinh đã dạy, gặp chuyện gì cũng phải suy nghĩ ngay thẳng, không được tự mình nghĩ ngợi lệch lạc, tâm ngay thẳng, lòng dạ khoáng đạt, tâm sáng mắt trong.

Nó thầm hổ thẹn, lại quên mất lời tiên sinh dạy! Từ lâu nó đã hạ quyết tâm, từ nay về sau phải học giỏi, phải được như Tiết tiên sinh, không thua đấng mày râu, làm người chính trực trong sáng, có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà làm người, không muốn... không muốn giống như mẹ đẻ.

Dung nhi giương mắt nhìn lên phía trên, cha đang nhìn về phía mẹ cả cười dịu dàng, một tay giúp bà cầm lò sưởi tay, trong lòng nó ừ ừ, kỳ thực dù có em trai em gái hay không, đối với nó cũng không khác gì. Dù mẹ cả thật lòng đối xử tốt với nó hay là vì danh tiếng, hay vì thương hại nó, hay vì muốn thể hiện bản thân hiền lành trước mặt cha, tiên sinh đã nói, tốt chính là tốt, được người đối xử tốt phải mang lòng biết ơn, phải chân thành tích phúc, khiêm tốn làm việc, chân thành hành thiện. Như vậy mới có thể lưu lại phúc khí lâu dài, ông trời mới phù hộ.

“... Bé Dung.” Mẹ cả gọi nó, Dung nhi nhanh chóng ngẩng đầu lên, mắt mở lớn. Phu nhân trẻ tuổi, tướng mạo xinh đẹp được bao bọc trong gấm vóc quý giá, trên má hiện ra nét ấm áp dịu dàng: “Lại đây, đây là tiền mừng tuổi của con.”

Đan Quất nâng khay nhỏ có tiền lì xì qua, Dung nhi ngơ ngác nhận lấy.

“Các tiên sinh đều nói con học tốt, lại chịu khó cố gắng, tiến bộ rất nhanh.” Mẹ cả hiền từ, nhẹ nhàng nói: “Ta và cha còn nghe xong đều rất vui. Qua năm mới càng phải cố gắng như vậy mới được.”

Dung nhi hơi cúi đầu, trong lòng nó vừa tự hào lại vừa cảm động, lại nói không nên lời. Nó trước sau cũng không học được vẽ làm nũng của mẹ cả, nhất là lúc cha cũng đang ở đây.

Cố Đình Diệp nhìn con bé, đột nhiên nói: “Con sắp phải làm chị cả.” Dung nhi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, lại nghe giọng nói uy nghiêm của cha nó: “Sau này các em trai em gái đều nhìn con, con phải làm gương tốt.”

Trong lòng Dung nhi như có dòng nước tưới lên đến trong veo. Con bé cung kính đáp lời, vững vàng vái một cái, dáng vẻ đoan trang mẫu mực. Con bé ngẩng đầu nhìn thẳng người đang ngồi phía trên, cao giọng nói: “Tạ ơn phụ thân dạy dỗ, mẫu thân quan tâm, con gái ghi nhớ.”

Minh Lan vô cùng vui vẻ, tiền học phí kia nộp cũng thật xứng đáng, sau này khai giảng rồi nhất định phải tặng đến một phần lễ năm mới thật dày.

Cố Đình Diệp ngồi bên cạnh bình tĩnh nhìn nàng.

Tháng giêng năm ngoái, Minh lan còn chạy quanh chúc tết bề trên, anh trai, chị dâu, khi đó không ai làm lễ với nàng. Năm nay lại ngược lại, nàng ở nhà dưỡng thai, ngay cả việc về nhà mẹ đẻ chúc tết cũng được Thịnh lão phu nhân cho miễn, chỉ cần Cố Đình Diệp tới uống một bữa rượu rồi về. Còn lại, chỗ nào nàng cũng không cần đi, giờ Cố Đình Diệp thế đang lên, dòng người đến chúc tết nàng không ngừng chảy đến.

Đầu tiên là thân thích trong tộc, xa thì thôi không cần đến nhưng cũng đưa tới rất nhiều phần lễ, hai chi thứ tư và thứ năm là chú ruột, Cố Đình Diệp không có cách nào tránh khỏi tiếng bạc bẽo, đành phải đi chào lễ chúc mừng năm mới, không biết hẳn nói với hai ông chú oan gia kia cái gì mà lúc trở về tâm tình lại rất tốt.

Minh Lan rất ngạc nhiên liền tìm người đến hỏi. Mới chia nhà không lâu, mấy hạ nhân vẫn còn rất quen thuộc, thừa dịp Cố Đình Diệp vào trong phủ chúc tết, đầy tớ nghe được không ít tình hình của hai phủ.

Cố Thuận đi theo đến phủ Tứ lão thái gia nói: “...Khoản nợ cũ của cậu hai Bình, người ta tìm đến tận nhà, la hét không trả là sẽ kéo đến đập phá. Tứ lão thái gia bị tức đến ngã bệnh nên quyền trong nhà đều giao cho cậu

cả Huyền. Dì Lưu cùng mợ hai Bình không chịu, khóc lóc làm loạn, lúc chúng tôi tới ở đó vẫn đang âm ỉ, ngồi một lúc mới có trà nóng.”

Cố Toàn đi theo tới phủ Ngũ lão thái gia được Tiểu Đào nhét cho một đồng trái cây điểm tâm, cười lộ hai cái răng nanh nhỏ, nói lại càng nhanh mồm: “Giờ ở bên đó là mợ hai Địch chường gia, Ngũ lão thái gia nghiêm lệnh mợ Hai phải công bằng, dù ai cũng không được làm bừa. Mợ Hai nghe vậy nên không chi bạc cho cậu cả Dương. Vậy mà Ngũ lão phu nhân lại không vui, oán giận mợ Hai bất hiếu vô đức. Mợ Hai oan ức khóc lóc, cậu Hai Địch cũng bị Ngũ lão thái thái trách móc mấy lần. À, mấy ngày trước bên ngoài có người đến đòi số tiền lớn, mợ Hai nói là phường lừa đảo không chịu gọi vào gặp, người đòi nợ kia liền đứng ý trước cửa chờ, đúng lúc Ngũ lão thái gia đi phẩm thơ về, hai bên đòi co mới lộ ra. Ngũ lão thái gia cực kỳ tức giận, lập tức trói cậu cả Dương lại đánh cho một trận. Lúc chúng tôi đến, cậu cả Dương còn chưa đứng dậy được...”

Minh Lan yên lặng trở về phòng, nhìn Cố Đình Diệp đang ngồi sau án thư, dáng ngồi ngay ngắn, ánh mắt tập trung, chỉ có khóe miệng hơi vênh lên, giống như trăng lưỡi liềm đêm hè. Nàng sờ sờ cái bụng, đừng có học cha con cười trên nỗi đau của người khác nhé.

Ngày hôm sau, chi thứ Tư và chi thứ Năm cùng đến chúc tết.

Thái phu nhân cuối cùng cũng coi như lên lại tinh thần, dọn dò bày mấy bàn tiệc rượu, bên ngoài đàn ông ngồi một bàn, bên trong phụ nữ hai bàn, lại bảo mấy bé gái hát mấy bài giúp vui. Bà ta lôi kéo hai bà em dâu già vừa nói vừa cười. Chu thị cùng Đình Huỳnh đứng bên cạnh góp lời mấy câu, không khí náo nhiệt vui vẻ. Đình Xán chưa ăn được mấy miếng đã gọi Đình Linh tới phòng mình nói chuyện, còn mấy đứa nhỏ thì được mấy bà hầu dẫn đi chơi.

Mợ cả Dương nhìn có vẻ tiêu tụy, mới khoảng ba mươi tuổi mà bên tóc mai đã lấm tấm mấy sợi bạc. Một bên là chồng đang bị đánh trọng thương,

tính tình lại ngang ngược, chị ta phải chăm nom không kể ngày đêm, một bên là bà mẹ chồng nghiêm khắc, hơi một tí là mắng chị ta vô đức mới khiến chồng không có tiền đồ như vậy.

Minh Lan sinh lòng thương hại: “Chị dâu cả mấy ngày hôm nay vất vả rồi, mấy Tuấn nhi còn nhỏ, chị phải chú ý bản thân mình đấy.” Mợ cả Dương cẩn thận nhìn Ngũ lão phu nhân đang ngồi bên kia, không trả lời, chỉ nhìn Minh Lan cảm kích.

Nhà mẹ đẻ mợ hai Địch xuất thân tốt, vốn vẫn xem thường chị dâu mình, nghe vậy cũng thở dài: “Chị dâu là người có phúc, Tuấn nhi ngày đêm phấn đấu học tập, gần đây tiên sinh có nói, có thể cho cháu thi thử một lần, làm cha vui đến quên hết mọi việc. Chị dâu, chị yên tâm, cháu Tuấn sớm muộn cũng kiếm được công danh mang về cho chị.”

Nhắc đến con trai, vẻ mặt già nua mệt mỏi của mợ cả Dương lại bừng sáng lên như mặt trời mới mọc xua đi đêm đen, nở ra nụ cười vui mừng tự hào nhưng vẫn phải giữ vẻ khiêm tốn: “Mấy tiên sinh cũng chỉ nói đi thử xem, thằng bé đâu có khả năng như vậy.”

“Tiên sinh đó vốn là đồng niên với phụ thân, trước còn từng làm học chính. Ông ta nói có thể sai sao. Ôi, con cháu cả phòng chúng ta sau này sợ là chỉ có Tuấn nhi là có hy vọng.” Đúng là trúc xấu lại sinh được măng ngon, mợ hai Địch không nhịn được thở dài một cái, đáng thương cho chồng mình từng này tuổi rồi còn bị cha chồng bắt đọc sách đi thi, nhìn cháu trai có tương lai, chị ta cũng dần kiềm lại không còn xem thường bà chị dâu cả Dương. Cái gì là vợ chồng phú quý, người ta ít ra cũng hoàn thành tốt một nửa công tác không phải sao.

Mợ cả Dương dịu dàng cười với chị ta, có thêm mấy phần lấy lòng. Mợ hai Địch ôn hòa cười lại, thân thiết vỗ tay chị ta, lại giúp chị ta rót chén rượu.

Từ sau khi phân phủ, hai chị em dâu chi thứ Năm có chiều hưởng hòa thuận hơn, chị em dâu chi thứ Tư lại thành như nước với lửa. Trên bàn tiệc, mợ cả Huyền dứt khoát lời đi, chỉ lo nói chuyện với Minh Lan, không thèm để ý đến cô em dâu ngồi cạnh. Mợ hai Bình cười lạnh: “Chị dâu cả gần đây dễ nóng nhip, giờ một nhà già trẻ đều nắm trong tay chị dâu rồi, không thể so với ngày trước!”

Mợ cả Huyền căm giận quay đầu lại: “Ai thích quản gia thì đi quản đi! Cứ như là tôi thèm khát lắm đấy. Bao nhiêu nhọc nhằn khổ sở, lao tâm lao lực, không một lời hay thì thôi, lại còn không vừa lòng cơ đấy!”

“Ồ, núi vàng núi bạc trong tay, thích chuyển về đâu thì chuyển, còn không cho người ta nói mấy câu!” Mợ hai Bình nói bóng gió kỳ quái. Mợ cả Huyền bị chọc giận, nói không ra lời, tay nắm chặt ống tay áo run rẩy.

Nói rồi, mợ hai Bình còn cầm khăn chấm mắt, bày ra vẻ như chị Tường Lâm, diễn lại bài cũ, xì mũi khóc lóc kể lể: “Ôi ôi, giờ lại còn ghét bỏ nhà chúng tôi, người nhà tôi còn ở bên ngoài không rõ sống chết, mẹ góa con cô chúng tôi không phải là tùy cho người ta chà đạp sao!.. Chỉ mong chị dâu thương hại mấy người nhà chúng tôi.. cháu trai cháu gái đó, dù thế nào cũng phải để cho mấy đứa bát nước canh! Chúng tôi...”

Đùng. Minh Lan nặng nề đập đôi đũa lên bàn, mặt lạnh như băng. Mợ hai Bình ngừng mồm lại, tất cả mọi người giật mình nhìn Minh Lan, cả ba lão phu nhân đang ngồi bên cạnh nghe trẻ con hát cũng nhìn sang.

“Muốn khóc về nhà khóc. Mừng năm mới, chị muốn tìm xúi quẩy à.” Minh Lan không nói lớn nhưng giọng điệu lại nghiêm khắc.

Mợ hai Bình sững sốt một lúc rồi lại vừa khóc vừa nói: “Tôi đây không phải...”

“Chuyện anh Bình, cả nhà có ai không biết, ai không thay cô lo lắng. Cũng không nhìn thử xem đây là nơi nào, muốn khóc là khóc.” Minh Lan

lạnh lùng hừ một tiếng, khước mắt liếc sang thái phu nhân đang rục rà rục rịch bên kia, “Đến lúc em Xán đi lấy chồng, chị cũng đến như thế, nhớ ra là nói, nói là lại khóc. Ngày vui gặp chuyện xúi quẩy như vậy, tôi đây thân làm chị dâu nhất định sẽ xé miệng chị ra!”

Thái phu nhân thả lỏng hai vai đang thẳng ra, mắt lấp lóe, không mở miệng nữa.

Mợ hai Bình không dám khóc nữa, mắt tròn tròn sững sờ. Minh Lan nhìn chị ta gần từng chữ: “Trước kia cậu Bình ở trong nhà lao, anh cả Huyền không quản khó khăn giúp cậu ấy lo liệu. Một ngày phải chạy ra ngoài đến mấy canh giờ, ở ngoài cửa nha môn chờ đợi ròng rã nửa ngày, bị người ta cười vào mặt, đến miếng cơm nóng cũng không nhớ mà ăn, chúng tôi đều nhìn thấy hết. Chị dâu Huyền có đau lòng cũng chưa bao giờ ngăn lại. Tôi tuổi trẻ, mới vào cửa chưa lâu nhưng cũng thấy cảm động, còn nghĩ mình đúng là được gả vào nhà tốt, anh em tình cảm như vậy, gia đình lại hòa thuận. Nhưng mà được như vậy rồi chị còn chưa biết thế nào là đủ? Tuy nói là anh em ruột nhưng cũng không thể đến mức không nói được câu cảm ơn!”

Chị dâu Huyền nghe mà đỏ viền mắt. Đình Huỳnh nhìn thấy vội kéo tay chị dâu trưởng, hai chị dâu em chồng tựa đầu ngồi cạnh nhau.

Mợ hai Bình bị nói đến tròn mắt há mồm, mặt lúc xanh lúc trắng. Tứ lão phu nhân nhìn tình hình này trong lòng cực kỳ thoải mái. Ngũ lão phu nhân ngồi cạnh lại nhìn Minh Lan không vui: “Cháu dâu nói tuy không sai nhưng chị dâu tính ra vẫn lớn tuổi hơn cháu. Sao cháu lại nói ra lời dạy dỗ nghiêm nghị như vậy, không có thứ bậc, không tôn trọng...”

Còn chưa nói xong câu, Tứ lão phu nhân đã ngắt lời: “Ôi chao, em dâu nói sai rồi. Tôi thấy cháu dâu nói chẳng sai câu nào. Mừng năm mới, cả nhà vui vẻ uống rượu, con bé Xán có mối nhân duyên tốt, nhà họ Cố lại sắp có thêm con cháu, ngày vui như vậy mà vợ thẳng Hai lại không hiểu chuyện!”

Dù có buồn cũng về nhà rồi khóc thì khóc, ở trước mặt người già trẻ em như vậy lại cố tình khóc toáng lên, thực sự là...! Ôi, cháu dâu cũng không coi chúng ta là người ngoài nên mới nói.”

Ngũ lão phu nhân có phần ngạc nhiên, ngơ ngẩn nhìn Tứ lão phu nhân xưa nay chưa từng bắt bẻ lời bà ta.

Minh Lan cười cười, quay lại nói với mợ hai Bình: “Vừa rồi là em không phải, nói chuyện không để ý. Mong chị dâu đừng trách. Em chỉ là nghĩ chị là người nhà, nghĩ gì nói nấy.” Mợ hai Bình đáp cũng không được, không đáp cũng chẳng xong, đành nặn ra một gương mặt cười vô cùng khó coi. Mợ cả Huyền thấy đủ rồi, vỗ tay mợ hai Bình: “Cô cũng phải nghĩ thoáng ra, anh cả đã sớm nhả bưu dịch, cứ hai, ba tháng lại có tin báo bình an của cậu Bình, còn có người hầu hạ, cũng không có việc gì. Chờ hai, ba năm nữa không phải là cả nhà được đoàn tụ sao.”

Mợ hai Bình hít hít mũi, cúi đầu nhưng không náo loạn nữa. Mợ cả Huyền ngẩng lên, qua đỉnh đầu của mợ hai Bình nhìn Minh Lan một cái, Minh Lan cười rồi quay lại nghe hát.

Mợ hai Dịch nhìn tình cảnh này, nhớ tới hôm đó nghe nói con trai lớn của Đình Huyền tuổi còn nhỏ nhưng đã kiếm được một công việc không tệ, liền thầm than trong lòng, xưa nay tự cho là mình thông minh lại không được như mợ cả Huyền, vốn phôi bò lại nhanh chóng nắm bắt thời cơ, quay đầu gọn ghẽ, hóa ra là nhà người ta đã sớm phối hợp rồi, ôi, đúng là không hề trông mặt mà bắt hình dong.

Lần chúc tết này, Minh Lan mất máu nặng một phen, mấy cô em họ chưa lấy chồng, còn có nửa gian nhà cháu trai cháu gái, ai cũng phải biếu tiền mừng tuổi, dù sang năm nàng có sinh em bé, có thể đòi lại được một phần tiền mừng nhưng cũng không thể so được. Dù cho nàng nỗ lực sinh, ra sức sinh, dốc hết sức lực sinh, chờ nàng sinh ra một đống trẻ con, đến lúc đó lại có một đám cháu trai cháu gái kia cũng đã sớm sinh con dưỡng cái rồi,

nàng (hoặc là con cái của nàng) lại tiếp tục phải cho con trai con gái của đám cháu này tiền mừng tuổi (nếu như vẫn còn qua lại). Ôi má ơi, đúng là hận này kéo dài mãi không thôi, tiền vĩnh viễn không thấy... khoản kinh doanh rõ là lỗ vốn như vậy, thời gian lại còn rất dài, rất khó có thể thu hồi vốn.

Ban đêm trở về nhà, Minh Lan ôm trái tim rỉ máu, mặt mày ủ rũ kể lại bi kịch này với chồng. Ở thời cổ đại khổ cực này, đúng là sinh đẻ mới là lực lượng sản xuất hạng nhất. Cố Đình Diệp nghe xong ngã ra giường cười lớn, rượu say rồi cũng tỉnh lại hơn nửa, nhìn bụng Minh Lan một lúc rồi lại ra ngoại thư phòng xem văn thư. Đọc được hai bản xong chợt nghĩ đến người nào đó trước đây thường ghé vào tai hăn thì thầm: ‘Hương ôn nhu là mộ của anh hùng’, liền lệnh cho gã sai vặt kéo bộ xương già Công Tôn từ trong chôn ra.

Bước vào tháng Giêng được sáu, bảy ngày, bạn bè anh em của Cố Đình Diệp lục tục tới cửa.

May mà sớm được Công Tôn tiên sinh nhắc nhở, Cố Đình Diệp không dám tiếp khách đông, náo nhiệt rêu rao quá lại khiến ngôn quan dong dài. Vậy nhưng lễ năm mới vẫn như thường lệ không ít. Cố Đình Diệp ở bên ngoài đãi khách, dẫn dò phòng gác cổng chỉ để những người có thể kết giao hoặc những người rất quen thuộc đi vào. Minh Lan ở bên trong nhà khoác lên vẻ mặt tươi cười đầm đăm đoan trang, không ngừng nói với mấy chị em không quen biết ‘không cần khách sáo như vậy’, không ngừng nói với mấy đứa nhỏ ‘mau đứng lên, nền đất lạnh’, sau đó lại khen ngợi mấy câu ‘đứa bé này thật xinh’ hoặc ‘thật ngoan thật khéo’.

Tình hình chiến trận như vậy, may mà nàng đã sớm để ý, đặt mấy cửa hàng đánh nhiều quả tử vàng khắc chữ cát tường như ý, vân vân, lại bởi vì đúng năm con khỉ nên đánh thêm mười mấy con khỉ vàng to bằng ngón cái, dù không nặng kí nhưng lại hợp thời, rất thú vị, dùng để làm tiền mừng tuổi thưởng bọn nhỏ là vừa khéo.

Không cần biết là gặp người hay nói thích tranh cãi hay là trầm tĩnh thành thật, Minh Lan đều đối xử khách khí, chưa từng nặng bên này nhẹ bên kia. Huấn luyện nghiêm ngặt của Thịnh lão phu nhân từ nhỏ đến giờ mới thể hiện giá trị. Minh Lan ngồi ngay ngắn mỉm cười, từ đầu tới cuối đều hiền lành ôn hòa, rất dễ khiến người ta động lòng. Nàng không nhiều chuyện nhưng nói chuyện thân mật thú vị. Không được mấy ngày, bên ngoài đều khen Minh Lan tính tình tốt, người nhìn cũng phúc hậu.

Minh Lan tự mình đặc ý vô cùng, ánh mắt của quần chúng vẫn rõ như ban ngày đấy.

Ngoài những lần xã giao rườm rà, khi thu lễ lại vô cùng vui vẻ. Người trên quan trường đa phần đều thông minh, ngoài những tâm phúc thật sự đáng tin cậy, thường mọi người sẽ không nâng cao hòm bạc đến đặt quan hệ, càng không giấu diếm ngân phiếu đến thể hiện lòng kính trọng.

Từ Mân Nam đưa tới, từng viên châu trắng ngần tròn xoe xếp vào tráp; tượng Quân Thế Âm bằng phi thúy cao nửa thước, chạm vào còn có cảm giác ấm áp; còn có bồn cây cảnh cành vàng lá mã não ngọc thạch, trông như thật; phương Bắc có lông chồn đen, cừu tía, linh miêu, còn có trọn một miếng da chồn hoàn chỉnh, sờ vào mềm mại không thể tin nổi, còn có mật gấu, cao hổ cốt...

“Thật sự, không ngại sao?” Minh Lan hơi có chút suy nghĩ quē mùa, vừa mừng vừa lo... đều là hợp pháp sao.

Về mặt lão Công Tôn tự nhiên: “Nếu không nhận lại còn là chuyện không tốt.”

Nếu để Minh Lan đi phủ Thẩm quốc cừu nhìn một cái, đoán là sẽ không kích động như vậy. Quan lại quanh năm ở ngoài biên cảnh, không ngóng được tiếng gió, không biết hướng đi của triều đình, giờ không ra sức thì đến

bao giờ mới ra sức, huống chi những việc này đã làm nhiều lần rồi, đều là có lệ hết.

Cứ như vậy đến mừng mười mới đỡ một chút.

So với Trùng Viên khí thế ngất trời, ngay cả mấy đứa nhóc gác cổng cũng kiểm chác đến mặt mũi hồng hào, bên phủ hầu có vẻ quạnh quẽ hơn nhiều, so sánh hai bên, từ quân sự đến tạp dịch bên đấy đều hận không thể bảo Minh Lan nhanh chóng quản việc nhà, cải thiện đãi ngộ.

Vì Minh Lan bận rộn, sợ bỏ bê bài tập của Dung nhi nên không khách sáo đi sang chỗ Thiệu thị nhìn Nhàn nhi đọc sách thêu thùa, tiện thể cũng gửi Dung nhi sang. Nhắc tới cũng lạ, Minh Lan hai bữa ba ngày lại nhờ Thiệu thị giúp cái này cái kia, Thiệu thị cũng không thấy không thoải mái. Dù chị ta ở bên Thái phu nhân cùng Chu thị lâu hơn nhưng cũng yêu thích Minh Lan.

Nhìn hai đứa nhỏ đấp người tuyết trong vườn, chạy tới chạy lui, một đám hầu hạ chạy theo cười đùa, người lớn người nhỏ đều đỏ bừng cả mặt, nỗi buồn phiền trong lòng chị ta hình như cũng nhạt đi ít nhiều.

“Đi, gọi hai con bé về, đã chơi nửa canh giờ rồi.” Thiệu thị dặn dò người bên cạnh.

Một đứa hầu gái tinh mắt, từ xa thấy kiệu gấm quen thuộc liền cười nói: “Hình như nhị phu nhân đến rồi.”

Kiệu dừng lại ở cửa, Đan Quất cẩn thận từng li từng tí đỡ Minh Lan xuống. Thiệu thị gọi người khơi lửa trong lò sưởi lớn một chút, kéo Minh Lan ngồi xuống rồi nói: “Trời lạnh như vậy, thân thể em không tiện, đi ra ngoài làm gì? Có việc gọi chị đến là được.”

Minh Lan vừa cởi áo khoác vừa nói: “Là em buồn chán, hơn nữa chỉ ngồi kiệu, cũng không cần tự mình đi lại.” Nàng quay lại phất tay, cho

người đem đồ vào, “Hôm qua vừa được nhận hai cuộn lụa hoa, em thấy màu sắc tươi tắn, chất liệu cũng tốt, liền đem đến cho chị dâu làm cho cái Nhàn hai bộ váy mới.”

Thiệu thị thấy cuộn vải kia sáng sủa, sắc hoa tao nhã quý trọng, màu lại trắng thuần khiết, hợp cho cô bé đang để tang cha, chị ta vui vẻ trong lòng nhưng lại khiêm tốn nói: “Trẻ con trong nhà còn đang tuổi lớn, không cần phí phạm thế.”

Minh Lan cười nói: “Dung nhi nhà em cũng có, hai đứa đều là con ngoan trò giỏi, chăm chỉ đọc sách, hiếu thuận với bề trên, bé Nhàn lại cực kỳ ngoan ngoãn hiếu chuyện, nên được thưởng.”

Thiệu thị thuận theo liền nhận lấy khối vải. Hai chị em dâu nói chút chuyện, Minh Lan nhắc đến lý do hôm nay đến: “Em Xán sớm rời nhà rồi, chúng ta làm chị dâu cũng phải thêm chút cho vui vẻ, chỉ là không biết họ Cổ có quy củ gì không, nhờ chị dâu chỉ bảo, em tránh khỏi làm sai.”

Nhớ tới Đình Xán, Thiệu thị hơi chần chừ trong lòng một lúc mới nói: “Lúc chị tới, em Đình Yên đã gả đi rồi, nhìn hai em trong phòng các chú lấy chồng hình như cũng không có quy củ gì đặc biệt. Chỉ là...” Chị ta nhìn sắc mặt Minh Lan: “Tính tình em Xán thanh cao, có mấy thứ sợ là không lọt mắt.”

Anh trai chị dâu thêm trang cho cô em, thực ra là thêm chút đồ cưới. Có điều kiện có thể đưa điền trang, cửa hàng, sẵn sóc hơn có thể đặt mua cả quần áo xiêm y đồ trang sức, có điều dù sao cũng chỉ là anh trai chị dâu, phần lớn là làm dáng chút, một cây trâm, một đôi vòng tay, hoặc một hộp trang sức cũng được rồi.

Minh Lan đã sớm nghĩ đến, nhân tiện nói: “Em nghe nói phủ công chúa đến thương lượng hôn kỳ, hình như hy vọng thành hôn sớm chút. Không

bằng đi hỏi xem em gái thích gì hoặc không thích gì, em cũng có thể sớm chuẩn bị.”

Thiệu thi thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hai bên chị ta đều không đặc tội được liền mỉm cười tán thành: “Như vậy cũng tốt, viện của em gái cách đây có hai bước chân, chị với em cùng đi thôi.”

Nhìn quang cảnh nơi ở của Đình Xán là biết từ nhỏ cô ta được yêu chiều. Viện của cô ta là nơi có ánh sáng tốt nhất, hướng tốt nhất, chưa đi vào phòng đã thấy bên ngoài đầy cây cỏ quý hiếm, thời gian qua toàn bộ phủ hầu vắng vẻ thê lương, chỉ có ở chỗ cô Bảy là mấy đứa hầu vẫn ngăn nắp chỉnh tề.

“Thật là khéo, hai chị dâu cùng đến.” Cổ Đình Xán yên tĩnh ngồi trước giá đàn, giọng nói không chút để ý.

Cô ta trời sinh rất đẹp, chỉ là nét mặt có vẻ u buồn ngạo mạn, tựa như cách một tầng sa. Thiếu nữ thời cổ đại cần phải thùy mị thẹn thùng, đoan trang hòa nhã, như thế này không phù hợp với yêu cầu của khuê huấn bình thường, vậy mà lão hầu gia quá cố lại thích nhất điểm này.

Trong phòng lại trang trí tao nhã độc đáo, không phô bày vàng bạc, cũng không quá thuần khiết, vừa đủ để cho thấy cô ta yêu cái đẹp, xuất thân kiêu ngạo. Đơn giản là một cuộn tranh quý giá treo đó, cuộn trục sách mở ra mơ hồ lộ ra mảnh ngọc xanh, cuốn sách nhìn bình thường bày đó, nhìn lại hóa ra là bản duy nhất trên đời. Trên bàn trà là một chậu mai hồng kiêu diễm, dường như mới được chiết mang vào, thế nhưng lại được cắm vào bình sứ hoa trắng tiền triều mà bỏ ngàn vàng cũng khó mua.

Bày biện vô cùng xuất chúng, so với cô ta, khuê phòng Hoa Lan quá lộng lẫ, Mặc Lan lại chỉ biết khoe khoang văn vẻ.

Minh Lan lại theo Thiệu thi đi quanh một vòng, sau khi ngồi xuống cúi đầu cười, chỗ thú vị nhất của căn nhà này là trên tường còn treo ba, bốn

bức thư họa cùng bảng chữ mẫu, tất cả đều là tác phẩm của cô Bảy, trên bàn có bày mấy tập thơ cũng là thơ cô Bảy làm từ nhỏ, sau này được họa lên lụa mềm rồi tuyển chọn lại thành sách.

Thiệu thị là dâu trưởng, đương nhiên là người mở lời nói ra ý đồ, chị ta cười nói: “Em gái chỉ cần nói xem chị dâu có làm được không.”

Đình Xán theo thói quen ngẩng đầu lên, chỉ cười đáp qua khóe môi: “VẬY cũng tốt, em gái liền nói, em muốn quay về cuộc sống trước kia, người một nhà hòa thuận cùng sống chung, không biết chị dâu Hai có làm được không?” Ánh mắt cô ta nhìn Minh Lan, Thiệu thị đột nhiên lúng túng.

Đối với đứa con gái không hiểu chuyện như vậy, Minh Lan xưa nay không muốn phí lời, chỉ lạnh nhạt nói: “Dù có trở lại cuộc sống như trước kia, lẽ nào em còn muốn ở đây sống đến hết đời hay sao? Phụ nữ như chúng ta, nhà chồng mới là nơi đặt chân nửa đời sau. Chẳng nhẽ em Bảy muốn mang cả nhà đi phủ công chúa?”

So về miệng lưỡi sắc bén, một nữ thanh niên văn nghệ chuyên bế quan tỏa cảng làm sao theo kịp thư ký tòa án chuyên nhìn người ta cãi nhau. Đình Xán mím môi, tức giận quay đầu đi. Minh Lan lại nói: “Em gái nếu không nghĩ ra là thích gì thì cứ nói không thích gì, tránh cho đồ đưa tới em lại không thích.”

Đình Xán suýt thì mở miệng ‘chị đưa cái gì tôi cũng ghét’, nhớ tới lời mẹ dặn liền nhịn xuống, mắt hơi chuyển động rồi nói: “Hoa phấn em không thích, trang sức đủ loại em đều có, đất ruộng cửa hàng em không dám đòi, xiêm y vật liệu cùng với giường bàn ghế tủ đều đầy đủ, thi từ thư họa em thích tự mình chọn, ngoài ra chị dâu xem là được.”

Nói xong, cô ta cao ngạo ngồi ngay ngắn, thản nhiên nhìn Minh Lan, xem nàng có thể đưa đến cái gì.

“Em nói rõ rồi, bọn chị cũng hiểu. Như vậy để chị về nghĩ lại, không ảnh hưởng em học.” Minh Lan mỉm cười kéo Thiệu thị, chậm chậm đi ra ngoài, ngồi thêm một khắc với cô tiên này cũng không tốt cho việc dưỡng thai.

Đĩnh Xán tao nhã giơ cuốn sách trên tay lên: “Chị dâu đi thông thả, không tiễn.”

Minh Lan vội đi ra ngoài, vừa thu suy nghĩ. Vì Dung nhi và Nhân nhi qua lại thân thiết, luôn cùng đi về, qua thời gian, người ở Trùng viên cùng với người hầu bên Thiệu thị đều thân quen, mà người ở bên Cố Đình Dục phần lớn lại là mẹ đẻ lưu lại, biết khá tường tận chuyện xưa. Bọn họ nói: Cô Bảy vô cùng giống phu nhân Tần thị quá cố.

Không giống với Bạch thị, bà Tần lớn không phải điều cấm kỵ, ngay cả Thái phu nhân cũng thường nhắc đến chỗ tốt của chị gái trước mặt lão hầu gia. Tiểu Đào lão luyện trong việc buôn chuyện ra tay, kết duyên với mấy bà hầu, thêm chút đồ nhắm rượu quả trà liền có thể biết rất nhiều chuyện xưa.

Đầu tiên, bà Tần lớn là người thế nào? Minh Lan tò mò đã lâu.

Tiểu Đào còn chưa mở mồm, Bích Ti hỏi: “Bà ta đẹp sao?” Nhược Mi hỏi: “Bà ta tài học cao sao?”

Mấy người hầu cũ: Cô cả nhà họ Tần tựa đoá sen thu đẹp tuyệt trần, cực tinh mà sinh nét mỹ lệ, giỏi thi từ, khéo ca phú, cầm kỳ thi họa chẳng khó ai.

Khi đó, phủ Đông Xương hầu vẫn đương rực rỡ gấm hoa, mà bà ta là con gái cả dòng chính được Đông Xương hầu cưng chiều mà lớn lên, nhưng tài nữ mỹ lệ chừng ấy mà đến mười tám tuổi còn chưa gả đi, nguyên nhân rất đơn giản, thân thể bà ta không tốt, sức khỏe kém nhiều bệnh, cả kinh thành đều biết.

Cha mẹ không nỡ con gái gả thấp, nhưng nhà môn đăng hộ đối, ai lại chịu cưới về cái ả sắc thuốc, cưới vợ phải cưới vợ hiền, mang về nhà cũng không phải để bày cho đẹp, phải giúp chồng dạy con, để ý việc nhà. Những việc này bà Tần lớn đều không làm được.

Khi đó phủ Ninh Viễn hầu lại cầu hôn cho con trai trưởng dòng chính. Đây đúng là mối nhân duyên tốt từ trên trời rơi xuống, cha mẹ Tần thị đều mừng rỡ như điên.

Dựa theo mấy lời nói mơ hồ của lão hầu, Cố lão hầu gia trước khi cưới đã từng gặp bà Tần lớn, chẳng biết ở lúc nào ở đâu, ngẫu nhiên nhìn thoáng qua một cái bên thềm yêu. Đây đúng là duyên phận kỳ lạ, một võ tướng quanh năm múa đao kiếm ngoài sa trường lại khăng khăng yêu một cô gái yếu ớt mỹ lệ như thế kia. Minh Lan không hiểu chút nào.

Sau này, ông ta năn nỉ cha mẹ đi cầu hôn. Vợ chồng lão hầu gia làm sao chịu, con dâu như vậy, không những không biết sống được đến bao lâu, con nối dòng cũng khó có khả năng. Cố Yến Khai cầu mãi không được, dứt khoát chạy đi cống hiến sức lực cho quân đội Bắc Cương.

Khi đó đang lúc tai họa liên miên, chiến tranh hung hiểm, lúc nào cũng có thể mất mạng. Hai vợ chồng cụ hầu lo lắng run rẩy mất một hai năm, cuối cùng không nỡ làm khổ con trai lớn, đồng ý việc kết hôn. Lúc đó họ chịu thỏa hiệp, nếu bà Tần lớn không có con thì có thể dưỡng dục con dòng thứ. Có điều suy nghĩ ngây thơ đó nhanh chóng bị đập tan.

Kết hôn xong, hai vợ chồng ân ái như hình với bóng, một năm hai năm rồi ba năm trôi qua, vợ chồng cụ hầu cuống lên, nhưng mà Cố Yến Khai đến tuổi cái cũng không lọt mắt chứ đừng nói đến động phòng với vợ lẽ. Bà cụ hầu lấy gia pháp hiếu đạo ra cưỡng ép, mẹ già khóc lóc cầu khẩn, Cố Yến Khai bất đắc dĩ thuận theo, kiên trì an ủi vợ yêu. Ông ta vừa bước ra cửa, bà Tần lớn ở sau lưng đã chảy lệ. Bà ta không dám phản bác trước mặt ba mẹ chồng nhưng đau lòng không kiềm được, sốt cao ngã bệnh.

Trên dưới phủ hầu hỗn loạn một hồi, vất vả lắm mới cứu được người về, mở mắt lại tiếp tục khóc đến đứt từng khúc ruột, suýt thì ngất đi. Cố Yến Khai vội đuổi vợ lẽ đi không còn một mống, lại yêu thương che chở được thêm nửa năm, Cố Yến Khai một lần nữa theo thỉnh cầu của cha mẹ thân cận một người khác. Bà Tần lớn dù thân thể kém nhưng tin tức lại linh thông, bên kia y phục còn chưa cởi xong, bên này bà ta lại bất tỉnh nhân sự.

Mấy lần như vậy, Cố Yến Khai cảm giác không thể tiếp tục, liền giấu cha mẹ xin được điều đi biên giới tây nam, sau đó mang theo vợ chạy nhanh như Adriana Grande =)), cha mẹ giậm chân cố sức chửi với theo cũng không có ích gì, sau đó mấy năm vợ chồng cụ hầu muốn đưa hưu thư nhưng vợ chồng Đông Xương hầu tự mình tới cửa cầu xin, bọn họ không nhẫn tâm xuống tay được.

Năm thứ hai sau khi Tĩnh An hoàng hậu tạ thế, Cố Đình Dục chào đời, phủ Ninh Viễn hầu còn chưa kịp vui mừng vì có cháu đích tôn mong chờ đã lâu, tai vạ đã tới. Kỳ thực mấy phần bạc kia cũng không phải toàn bộ do họ Cố tiêu xài hoang phí, có vài phần có thể nói rõ lai lịch, thuyền buôn Phúc Kiến, buôn bán phía Tây Nam, còn có mua bán với phủ nội vụ, đều là chỗ bạn cũ đáng tin cậy. Nhưng mà Võ hoàng đế bỗng nhiên lại tàn bạo bất thường, nói cái gì cũng không nghe lọt. Mà mấy vị quan lớn có thể thanh minh cho chuyện nhà họ Cố nợ bạc cũng đang bị cuốn vào phân tranh cung đình, không bị mất đầu tru di thì cũng là lưu vong xét nhà. Người người bất an, còn ai dám ra tay cứu người khác.

Bà cụ hầu phúc hậu lúc này trúng gió, cả một nhà nháo nha nháo nhác. Lúc này có một vị bạn tri kỷ lâu năm đến chào. Giang Nam quê ông từng gửi một phong thư nói một chuyện, Hải Ninh có nhà buôn muối, gia tài bạc triệu, dưới gối chỉ có một con gái đương xuân thì, muốn tìm con rể.

Phủ hầu vừa mừng vừa lo, ba con trai dòng chính đều đã thành hôn, nên làm thế nào cho phải, để người ta làm lẽ sợ là không được.

Không phiền người họ Cố lo lắng, ông bạn rất tốt kia đã sai người đi Giang Nam giặt dây bắc cầu. Bạch lão thái gia là người thế nào chứ, ông ta đã sớm động lòng với phủ hầu cao quý, liên quan đến việc kết hôn của con gái duy nhất, không muốn đợi tin một chiều từ phía ông mai bà mối. Ông ta cả một đời sống hào sảng, mấy ngày sau đã đi kinh thành, sau đó ở quán trà thấy Ngũ lão thái gia đang bàn luận chuyện trên trời dưới biển, lại ở đầu phố đèn đỏ ‘tình cờ gặp’ Tứ lão thái gia,... đáng giận hơn là hai người này đã không lọt vào mắt xanh của ông già thì chớ, lại còn đã có vợ.

Tức giận rồi sau khi trở về ông ta chửi rủa ông mai bà mối một trận, có ý việc này coi như xong, sau đó còn để lại một câu: “Mười tám đời tổ tông mày mắt chó bị mù, con gái duy nhất của ông đây há có thể làm lẽ cho người ta!” Phu nhân họ Bạch gả vào phủ hầu cũng có mang theo nhiều người hầu, những người này sau này dù bị đuổi sạch đi những cũng có lão bộc nhớ không ít chuyện xưa.

Vị bạn cũ vừa tốt bụng vừa hiểu chuyện kia truyền lời này tới, bà cụ hầu phu nhân liều mạng già sai người đặt mình lên xe ngựa, lo lắng chạy tới tận Tây nam, lôi kéo tay con trai trưởng khẩn cầu, phía trên là mẹ già khóc sắp mù con mắt, phía dưới là em trai em gái bất lực hoảng hốt, bên cạnh là vợ yêu thâm thiết, Cố Yến Khai suýt tí nữa thì phát điên.

Tin tức linh thông, bà Tần lớn đương nhiên cũng biết, cho dù bà mẹ chồng xin thề đảm bảo, chỉ là tạm thời chia tay, sau này lại cưới về lại, nhưng bà ta không thể nào tiếp thu được, sau khi sinh vốn đã yếu ớt, đau khổ giãy dụa mấy ngày, trước khi qua đời chọn một đứa hầu làm lẽ cho chồng rồi về trời.

Không có thời gian đau buồn, bà cụ hầu nhanh chóng cho người đi Hải Ninh cầu hôn. Bạch lão thái gia vốn không chịu nhưng nghĩ tới con gái yêu có thể danh chính ngôn thuận làm Ninh Viễn hầu phu nhân, từ giờ không còn là con gái nhà thương hộ thấp hèn, cảm dỗ này quá lớn

Ông ta lại căn rằng, ôm tâm trạng thủ nốt một lần này, theo lệ chạy lên Tây Nam nhìn người. Lần này ông ta nhìn trúng.

Bạch lão thái gia cả một đời mắt sáng như sao, gặp đủ hạng người, chưa bao giờ để vào mắt quan lớn hay quý nhân. Ông ta kết luận, Cố Yến Khai phẩm tính chính trực, đoan chính lương thiện, là người đàn ông anh dũng quả cảm, có thể kết duyên. Tuy rằng góa vợ nhưng không sao, góa vợ cũng không có gì hiểm, ông ta cũng góa vợ, còn góa hai lần, cũng không có gì không tốt, cần người tình có người tình, cần vợ lẽ có vợ lẽ. Nghe nói con rể cùng phu nhân quá cố tình thâm ý trọng, cũng không quan trọng lắm, đàn ông mà, không được lâu dài, đối xử tốt với vợ quá cố thì cũng sẽ đối xử tốt với vợ hiện tại. Chờ hẵn cưới con gái như hoa như ngọc của ông ta, năm rộng tháng dài, chuyện đã qua sẽ nhạt dần thôi.

Chuyện kể tiếp, Cố Đình Diệp sớm đã nói với Minh Lan.

Việc kết hôn làm ở Tây Nam, mấy nhà thân thiết trong kinh thành cũng chưa từng mời. Bạch thị cũng không sống lâu, mới hơn hai mươi tuổi đã hương tiêu ngọc vãn, chỉ để lại một đứa con không ai chăm sóc. Lúc Bạch lão thái gia chạy tới từ Hải Ninh chỉ thấy quan tài của con gái, ông ta tức giận đau thương, cũng đã già yếu bệnh tật, không có khả năng đòi công bằng cho con gái, không lâu sau cũng qua đời.

Lại thêm mấy năm, Cố Yến Khai một lần nữa tục huyền, lại là một tiểu thư nhà họ Tần. Đến lúc Cố Đình Vĩ được bảy, tám tuổi, nhận thánh chỉ triệu về kinh, ông ta mới đem bà Tần nhỏ cùng ba con trai hai con gái về phủ hầu. Không bao lâu xong, vợ chồng lão hầu gia theo nhau qua đời, ông ta tập tước trở thành Ninh Viễn hầu. Đã bỏ công che lấp nên không nhiều người biết giữa hai phu nhân họ Tần có một phu nhân họ Bạch. Không biết có ý định gì, Cố Yến Khai còn mơ hồ khiến cho mọi người nghĩ rằng Cố Đình Diệp cũng do họ Tần sinh ra.

Cố Đình Xán là đứa con cuối cùng của ông ta, cũng được ông ta yêu thương nhất. Thực ra, ngoại trừ dung mạo, còn lại thói quen, sở thích thậm chí là tính tình, cô ta đều không giống bà Tần lớn. Nhưng vì mong đợi của cha mẹ, cô ta vô tình lại phỏng theo dáng hình một người đã khuất.

Trẻ con có bản năng nhạy cảm, trời sinh chung mong được quan tâm nhiều hơn, đối với Cố Đình Xán mà nói, càng giống bà Tần lớn, phụ thân lại càng thương yêu cô ta, cô ta cầu gì được nấy, mẹ đẻ cũng có thể được thơm lây. Có lúc, Thái phu nhân muốn việc gì, bảo con gái nhỏ đi nói với lão hầu gia, hầu như trăm phát trăm trúng.

Minh Lan cười lạnh trong lòng, tài nữ thực sự không dính khói bụi trần gian, lạnh lùng kiêu ngạo, sẽ không quan tâm việc của phàm trần như mẹ chồng con dâu chị em dâu cãi nhau, chẳng qua chỉ là mây trôi mà thôi. Cô ta thấy mẹ mình nể trái đắng liền muốn làm khó chị dâu... Hừ, đáng tiếc, vẽ hổ thành chó, học không ra ngô ra khoai.

Thiệu thị ở phía sau vội đuổi lên: “Vậy biết đưa gì mới được!” Đình Xán hình như cái gì cũng nhắc tới rồi.

Minh Lan quay lại cười nói: “Còn không dễ sao, đưa bạc, vừa bớt việc lại bớt sức. Em chồng đúng là có lòng thương chị dâu đầu óc không nhanh nhạy, giúp em đỡ mất công suy nghĩ.” Cũng hợp ý nàng, đưa đến đồ quý giá phải nhắc lên nhắc xuống chọn, còn không bằng đưa bạc, sau này lúc khoe khoang trực tiếp nói ra con số, giá trị tương đương nhưng chấn động hơn nhiều.

Thiệu thị cả kinh: “Bạc?” Đình xán ghét nhất mấy thứ tiền tài này đấy, bỗng nhiên, chị ta lại nhớ đến trong tay mình đâu có nhiều bạc, “Đưa bao nhiêu bạc đây?” Chị ta lo lắng.

Minh Lan kéo tay áo chị ta an ủi: “Là em muốn đưa bạc, chị dâu thương em đừng đưa giống em nhé.”

“Vậy chị đưa cái gì?” Thiệu thị đau đầu không thôi.

“Chị dâu chọn mấy đĩa hũu hạ trung hậu thành thật, cho em gái làm thị tì không phải là xong rồi.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Bạn Gái Cũ, Vợ Hợp Pháp, Bài Tập Của Bà Chủ Gia Đình

Ngày Tết bá quan phong ấn*, nghỉ mười ngày. Cố Đình Diệp cũng được vài ngày ngơi nghỉ, ngoại trừ phải đi chúc Tết bạn bè thân thích thì hoặc toàn ở trong nhà nhàn nhã tán gẫu, hoặc im ắng nhìn chăm chăm vào cái bụng vẫn phẳng lì của Minh Lan. Song công văn chất đống như núi, không thể quẳng xuống, thư phòng lại lạnh như băng, làm sao ấm áp như chốn khuê phòng. Cố Đình Diệp bèn dứt khoát chuyển công việc về phòng ngủ. Trong nhà dào dạt hơi ấm, cười nói vui vẻ, thối tan vất vả suy tư, khiến người bịn rịn lưu luyến.

*Phong ấn: Là nghi thức niêm phong con dấu biểu trưng địa vị quyền lực, tạm dừng công việc trước khi nghỉ Tết của quan lại thời cổ đại.

Công Tôn Bạch Thạch không khỏi thở than nhi nữ tình trường, anh hùng thoái chí, chỉ hận không thể vén tay áo múa bút làm thơ, nhưng thời tiết rét lạnh thấu xương thể này, thôi, không nên để lộ cánh tay, kéo lại cóng.

Cố Đình Diệp chăm chú đọc công văn trên bàn, Minh Lan tựa bên giường đọc sách, lún người dưới lớp đệm dày mềm. Hắn bỗng ngẩng đầu, thấy nàng cau mày tựa hồ thở dài khe khẽ. Hắn đứng dậy tới gần, nhẹ nhàng hỏi: “Cảm thấy Tết nhất vắng vẻ ừ?” Nghĩ lúc còn ở nhà mẹ đẻ, ắt hẳn cha mẹ anh chị em nàng tề tựu đông đủ.

Minh Lan gật đầu: “Tâm này năm ngoái, chị em chúng em đang chơi bài với bà nội.” Cố Đình Diệp không tưởng tượng được dáng vẻ cờ bạc của Thịnh lão phu nhân vốn đoan trang nghiêm túc, chợt thấy hài hước, buột mồm hỏi: “Em chơi thế nào?” Minh Lan lưu loát trả lời: “Ngoại trừ Phòng ma ma, trong nhà gần như không có đối thủ.” Trong trường hợp Mặc Lan không giả vờ giả vịt, Như Lan không chơi xấu.

Cố Đình Diệp bật cười: “Em chơi bài lá rất giỏi sao?” Minh Lan lắc đầu: “Cũng tạm được, không phải rành nhất.”

“Vậy em giỏi nhất cái gì? Song lục? Đánh cờ?”

“Bài cào**.” Minh Lan hơi ngạo nghễ. Nếu lấy bài cào ra đánh cuộc, nàng có thể khiến Như Lan thua sạch sành sanh, không còn quần mà mặc.

*Là hai trò chơi liên quan đến quân cờ thời cổ đại.

**Là một trò chơi liên quan đến cờ bạc.

Cố Đình Diệp thản nhiên soi nàng bằng ánh mắt kỳ quái. Minh Lan phát khiếp, nhỏ giọng thốt: “Bà nội hay mắng em, bắt em phải luyện tập nữ công gia chính nhiều hơn, thực ra em cũng không hay chơi cờ bạc.” Có trời mới biết nàng cực kỳ thiện cảm với trò cá độ.

Cố Đình Diệp đứng lên bước tới bàn sách, rút một cái hộp nhỏ ra khỏi ngăn tủ, không biết lấy ra cái gì, tiện tay hắt hết nước thừa trong chén vào đồ rửa bút, đi thẳng tới ngồi xuống trước mặt Minh Lan. Nàng đương không rõ, chợt thấy tay trái hấn cầm chén gốm, tay phải hơi nâng lên, tiếng vang leng keng, ba con xúc xắc to quay tròn trong chén, đợi chúng dừng lại, vừa vắn ba mặt đều là sáu điểm đỏ chói, chính là thắng tấp đỏ toàn tập!

“Thế nào?” Cố Đình Diệp tao nhã nhấc tay lên, xoa nhẹ cổ tay áo.

Minh Lan há hốc mồm, vô cùng kinh ngạc, nàng từ từ giương ánh mắt tràn ngập sùng bái. Dù sao cũng là bá chủ kinh thành năm ấy, quả nhiên không phải hư danh! Nàng dợm gào to: Chú Hai, sau này em theo chú lẫn lộn.

“Làm sao, làm sao ném ra được thế.” Minh Lan lắp bắp, khó nén hưng phấn, cầm lấy xúc xắc ước lượng trên tay, trong bụng rối bời. Cố Đình Diệp kề sát mặt vào, từ tốn nhặt ba con xúc xắc lên, nói nhỏ: “Phu nhân muốn học hả?” Minh Lan gật đầu lia lịa, nhiều nghề không sợ hại thân. Nào ngờ Cố Đình Diệp nghiêm mặt, cất giọng cứng nhắc: “Không được.” Nói rồi đứng dậy quay về bàn: “Em không sợ dạy hư con hả.”

Minh Lan trở mắt nhìn hẩn cất xúc xắc vào ngăn tủ, không cam lòng bào chữa: “Vậy chàng còn để gần người làm gì!” Chả lẽ để thường lôi ra luyện tập. Cố Đình Diệp lờm nàng, nhặt một con xúc xắc ra đặt lên bàn, xoay một mặt về phía Minh Lan: “Thấy đẹp nên định đưa cho em chơi.”

Phần đầu con xúc xắc hơi to hơn bình thường, phần thân khảm bạch ngọc, góc nạm vàng xen đỏ thắm, tinh xảo đẹp đẽ, tựa hồ là đồ quý báu chứ không phải vật đánh bạc, phần chấm khảm ngọc đỏ cỡ hạt đậu. Minh Lan ngây ngẩn nhìn thứ đồ lấp lánh ánh đỏ, tựa hồ mường tượng chuyện gì, lòng ngọt như mật đường, ngập niềm ấm áp dịu dàng. Bỗng đi giây lát, chợt thấy nàng cúi đầu thẽ thọt: “...Em cũng vậy.” Nàng cơ hồ then thùng, tai dậy hồng, vẫn gắng nói hết câu: “Mỗi lần chàng ra ngoài, em đều nghĩ như vậy.”(cũng nghĩ là chàng sẽ mua đồ chơi cho em.)

Cố Đình Diệp ngồi bên bàn sách chợt dừng bút, quay đầu ngắm Minh Lan. Búi tóc nàng nửa buông nửa cuốn, che khuất một bên mặt, đôi mắt cong như vầng trăng khuyết, trong lòng hẩn dào dạt mềm mại. Hẩn bất chợt mỉm cười ôn hoà, vung bút, trên nền giấy trắng bỗng nhiên bùng nổ, giữa cảnh chim muông hoa lá vương một đoá hoa nhạt màu.

Sau tết Nguyên tiêu, hoàng đế bắt đầu ra sức, trên triều tranh cãi om sòm, số vạch tội bay đầy trời, nước bọt văng tung toé. Cố Đình Diệp bận tới nỗi chân không chạm đất, mấy hôm còn không kịp ăn một bữa cơm với Minh Lan. Công Tôn tiên sinh thì mất ngủ triền miên, gầy hăn một vòng, tóc rụng một đồng. Minh Lan thương hại ông già sắp trọc tới nơi này, bèn đưa tất cả đồng thuốc bổ mình không dùng hết đến thư phòng, Nhược Mi nữ sĩ, kẻ thiết tha nhiệt tình với công tác văn hoá tất nhiên là việc tốt không nhường ai, chủ động làm chân chạy việc.

“Bổ thai lại giống bổ não sao?” Đan Quất nhỏ nhẹ hỏi, chị ta vốn tính cẩn thận.

“Đồ tốt cho em bé thì tất nhiên cũng tốt cho lão già ấy.” Tiểu Đào lại còn dùng tới cả từ “ấy”, Minh Lan thật kích động. (một cách nói do Minh Lan du nhập)

Phủ công chúa cử người tới thương lượng ngày cưới với thái phu nhân, tuổi tác đôi bên đều không nhỏ, sớm còn hơn muộn, hai nhà liền ấn định ngày thành hôn vào đầu tháng ba. Bẵng đi vài hôm, hết tháng giêng, thái phu nhân bèn bàn giao sổ sách trong phủ cho Minh Lan, bà ta nhoẻn cười ôn tồn: “Con đang mang thai, vốn không nên giao trọng trách, nhưng thái y mấy lần tới xem đều nói sức khoẻ con rất tốt. Hiện giờ ta phải lo liệu giúp em gái con, e rằng rất bận...”

Nụ cười hiền từ đôn hậu của bà ta khiến Minh Lan loá cả mắt, nàng thầm tính ngày, bản thân đã mang thai qua ba tháng đầu, hết ốm nghén, bụng đã lồi lên, ăn được ngủ được, cơ thể khoẻ mạnh, sắc mặt hồng hào, tất cả thái y đến bắt mạch đều bảo thai nhi rất ổn, mạch đập đủ sức đủ lực. Minh Lan im lặng giây lát bèn cười đồng ý, bảo Đan Quất nhận lấy đối bài, chìa khoá, sai Tiểu Đào tới bê cái hộp đựng sổ sách ba năm gần đây nhất.

Minh Lan mau mắn hát vài câu khách sáo êm tai, đại loại là “vài năm nay ngài thật vất vả, nhà cửa gọn gàng ngăn nắp tất cả là nhờ công của

ngài, bây giờ ngài có thể hưởng phúc, nhân nhĩ ngậm kẹo dừa cháu được rồi”. Nàng lưu loát lái nhai hồi lâu, cuối cùng đặt ra câu hỏi: “...Cơ mà tất cả giấy tờ bán thân của nô bộc trong phủ đều ở đây ư?” Nói rồi chỉ vào cái hộp đen to trên bàn.

Thái phu nhân vốn dĩ đang khật khừ lắng nghe, thấy vậy bèn cảnh giác, giữ nguyên nụ cười, bảo: “Mấy năm gần đây ta không trông nom việc này nhiều lắm.” Sau đó quay sang hỏi Thiệu thị: “Con nói xem?”

Thiệu thị ngây ra, bỗng đáp: “Con cũng không biết, nhưng năm ấy lúc cha qua đời, trừ đầy tớ của mẹ, con và em dâu, giấy tờ bán thân của những người còn lại trong phủ đều ở đây.” Dừng lại giây lát, thấy Minh Lan tươi cười nhìn mình, chị ta cố bơm dũng khí, nói thêm: “Tất cả đứa hầu chị mang theo tới nhà chồng, nếu làm việc trong phủ thì giấy tờ bán thân đều tại đây.”

Thái phu nhân hơi liếc xéo chị ta.

Minh Lan dứt cười, bảo một bà hầu đứng ngay phía dưới: “Bà là vợ Bành Thọ hả.” Bà hầu mau mắn đáp: “Thưa Nhị phu nhân, đúng là nô tì.” Bà hầu độ bốn mươi tuổi, mặt mũi sạch sẽ gọn gàng, cười lên trông có phần phúc hậu. Minh Lan lớn tiếng hỏi: “Mạc tổng quản đến chưa?” Ngoài phòng tức khắc vang lên giọng đàn ông trung niên cung kính: “Xin nghe phu nhân sai bảo.”

Minh Lan gật đầu, ưỡn thẳng cơ thể biếng nhác đã lâu: “Hôm nay đến đây thôi, các vị đi làm việc đi. Có chuyện gì tôi sẽ cho gọi.” Mạc tổng quản lên tiếng cáo lui, vợ Bành Thọ dợm bước, song đứng phắt lại, liếc nhanh như gió thấy thái phu nhân hơi lia mắt, bèn vồn vã: “Chuyện này... Bẩm phu nhân, vừa hết lễ Tết, trong nhà lại có nhiều chuyện không biết phải làm theo trình tự nào, mời phu nhân dặn dò ạ.”

“Bà là quản gia, bà quyết định là được.” Minh Lan tỏ ra mệt mỏi, hờ hững nói.

Vừa dứt lời, chẳng những thái phu nhân và Thiệu thị trợn mắt há mồm, ngay cả đám hầu gái ma ma đều kinh ngạc. Vợ Bành Thọ ngậy ngấn giây lát, cười cợt hỏi: “Thế này... Nô tì làm sao dám tự quyết định?”

“Mới hết lễ Tết, chắc trong nhà không có việc lớn gì đâu.” Minh Lan lười biếng đáp.

Vợ Bành thọ lắp bắp: “Không, không... Dù chỉ là việc vặt, nhưng vẫn sợ làm sai... A không phải, chỉ sợ không hợp ý phu nhân, thân thể phu nhân lại quý giá, nếu khiến ngài bất mãn, chắc chắn không phải chuyện nhỏ đúng không ạ? Trước kia nô tì chưa từng hầu hạ phu nhân, nên không dám... độc đoán.” Dù sao cũng làm quản gia nhiều năm, bà ta càng nói càng trôi chảy.

“Gia tộc như nhà ta, quy củ bao nhiêu năm, từ bao giờ việc trong nhà phải dựa vào tính tình sở thích của một người nhất định thế, chẳng lẽ nhà này không có quy định sẵn?” Minh Lan hỏi ngược lại, nhân tiện liếc sang thái phu nhân. Đan Quất bên cạnh thầm khen hay, động tác này của tiểu thư nhà mình càng ngày càng thuần thục, đúng là vô thanh thắng hữu thanh.

Thái phu nhân không ngồi yên được nữa, mặt thoáng lộ vẻ không vui, vợ Bành Thọ bèn vội thưa: “Không phải, tuyệt đối không phải vậy, là do nô tì vụng miệng lỡ lời. Nô tì chỉ sợ nếu không có chủ nhân chỉ bảo, lỡ xảy ra việc gì...” Bà ta do dự kéo dài lời nói, nào ngờ Minh Lan không từ chối, nhanh nhẹn tiếp nhận: “Có công thì thưởng, có tội thì phạt.”

Vợ Bành Thọ lập tức biến sắc, toan nói thêm, song Minh Lan liền xen ngang, nàng cười bảo: “Vợ Bành Thọ, bà là quản gia có tiếng nói trong nhà, tiền lương hàng tháng nhiều hơn người khác, quyền hành, tôn trọng cũng lớn hơn. Dù đứng trước mặt người ngoài bà cũng có thể diện ngang với chủ nhân. Tôi còn trẻ nhưng vẫn phải lên mặt nói thế này, nếu bà đã

được như vậy thì có việc ầm ức gì phải tự chịu, có việc cần suy tư phải tự mình cân nhắc, có điều chỉ trích bà cũng phải tự gánh lấy, bằng không...”

Minh Lan chỉ sang Tiểu Đào, cười nói: “Con bé ngốc này ở bên tôi khá lâu, nhưng đến giờ chỉ trông nom toàn việc lật vật. Cứ vô tư lự như nó lại hay, đúng không?”

Trán vợ Bành Thọ bỗng lấm tấm mồ hôi, vốn dĩ trong những nhà bề thế, bà chủ đâu cần chuyện gì cũng phải nhúng tay, đều là sai khiến theo từng tầng thôi. Bà ta chẳng qua muốn do thám xem chủ nhân mới nông sâu tới đâu, ai dè bị đe cho khiếp vía.

Nỗi mệt mỏi ủa tới, Minh Lan lại thấy buồn ngủ mất rồi. Nàng cất giọng hết hơi: “Nghe nói bao năm qua bà đều là người quen tay hay việc, trước kia bà luôn làm hài lòng mọi người, chắc hẳn sẽ không ý vào tôi còn trẻ mà lừa dối đâu nhỉ.”

Minh Lan tỏ vẻ ôn hoà, trong lòng vợ Bành Thọ lại bồn chồn âu lo, bà ta mấp máy môi, một bụng từ ngữ không trút ra được, bấy giờ mới thấy phiền phức. Sau này nếu làm tốt, đó là việc đương nhiên, nếu làm không tốt chẳng hoá ra cố tình thờ ơ chủ nhân, không những phải làm tốt, mà còn phải khiến chủ nhân “hài lòng”, cứ thế không biết phải làm thế nào mới ổn nữa. Vị phu nhân này đúng là không dễ lừa lọc, biết thế này thà rằng không gây rắc rối, đúng là khi không chuốc lấy đen đui.

Bà ta không dám nói thêm, cúi đầu khom người cáo lui. Thái phu nhân không hề lên tiếng, chỉ mỉm cười theo dõi. Hàn huyên thêm đôi câu, Minh Lan và Thiệu thị đứng dậy cáo từ, trông bọn họ sánh vai ra ngoài, bên cửa vắng tiếng bàn tán râm ran.

“Chị à, suốt ngày nằm ườn trong nhà, xương cốt của em cũng đâm ra chây lười.”

“Em nên đi lại nhiều hơn, nhưng bây giờ tuyết vẫn chưa tan, trời lại lạnh, cẩn thận kẻo bị lạnh cóng.” Không biết bắt đầu từ khi nào, Thiệu thị đã quen với giọng điệu làm nũng của cô em dâu trẻ tuổi, chị ta trả lời đầy tự nhiên. Từ hồi gả cho ông chồng ốm yếu, chị ta bèn quen việc chăm sóc người khác, có điều con gái chị ta sớm trưởng thành, độc lập, không cần chị ta bận tâm. Minh Lan thì cứ như con bạch tuộc, suốt ngày làm nũng với Thịnh lão phu nhân, thấy người thuộc dạng bảo mẫu này bèn nảy sinh phản ứng tự nhiên. Đôi bên liền biến thành kẻ hát người khen hay.

“Nhưng em vẫn muốn đi dạo, buồn bực tới nỗi sắp mòn cả xương rồi.”

“VẬY... Hay là, chúng ta đi dạo vài bước ở hành lang đi.”

Thái phu nhân sầm mặt, lẳng lặng ngồi yên trên giường La Hán, không nói không rằng. Hường ma ma nháy mắt ra hiệu cho hai đứa hầu, bọn chúng bèn mau chóng thả tấm rèm gấm bông dày xuống rồi ra ngoài. “Vợ Bành Thọ thật không được cái nước nôi gì, mới có mấy câu đã sợ cuống lên!” Hường ma ma nhỏ giọng. Thái phu nhân vẫn im lặng như cũ.

“Ngài... Thật sự giao hết sổ sách?” Hường ma ma thăm dò: “Tôi thấy Nhị phu nhân không hề vội.”

Thái phu nhân vỗ mạnh xuống giường, dẫn giọng: “Nó đương nhiên không vội. Đánh rắn phải đánh đập đầu, năm trước thằng chồng nó thu hồi hết sản nghiệp có lãi trong phủ, bây giờ tiền bạc trong nhà đều nằm trong tay chúng nó. Hừ, nếu tôi không đưa sạch ra, qua năm nay tiền bạc quay vòng trong nhà hết nhẵn, bọn chúng không trả tiền, chẳng lẽ tôi phải trả?!”

Hường ma ma lặng thinh, qua giây lát bèn nói: “Ngài xem, liệu Nhị phu nhân có tính toán nợ cũ không?”

Thái phu nhân bấy giờ mới nở nụ cười âm hiểm: “Tôi chỉ mong sao nó bắt tay vào tra xét, phải tra ra chuyện mới hay. Nhà như nhà ta đâu thiếu

việc quanh co lắt léo, càng đừng kể tới những khoản mục không rõ ràng lúc chú Tư chú Năm còn sống chung.”

Hương ma ma nhắc nhở: “Nhưng tôi thấy Nhị phu nhân cơ hồ không thèm để ý tới đồng sổ sách, chỉ chăm chú vào giấy tờ bán thân, mấy hôm nay cũng toàn kiểm tra đi kiểm tra lại lượng người trong phủ.”

“Thị Minh Lan vốn xảo trá, qua bao chuyện, bà thấy nó chịu thiệt thòi bao giờ chưa. Chẳng bao giờ nổi giận, cứ thản thờ qua ngày.” Thái phu nhân từ tốn tựa vào gối dựa: “Dù không biết nó định làm gì, nhưng chắc sẽ không đơn giản đâu, người của chúng ta chỉnh đốn xong chưa?”

“Ngài yên tâm, sạch sẽ rồi.”

...

Trước ngày thành hôn, Huyền đại phu nhân, người được nhờ vả lo liệu mọi việc bắt đầu bận rộn bù đầu bù cổ. Thái phu nhân thì bận chuẩn bị đồ cưới cho Đình Xán, vốn dĩ đã xong từ lâu, nhưng trải qua việc bà mẹ hiền hậu nào đó thêm thắt quá mức rồi bỗng dưng bị ép phải bỏ bớt, không thể không thu xếp lại lần nữa. Huyền đại phu nhân ngày ngày chạy tới phủ hầu, xếp đặt trà đĩa bàn ghế, quản gia đón khách, trải qua việc chủ trì tang lễ của Cố Đình Dục lần trước, đến Thái phu nhân cũng công nhận năng lực của chị ta. Lần này là việc vui mừng của con gái bà ta, đứa hầu bà hầu nào dám từ chối không nghe lệnh, quả thực chán sống rồi. Có Thái phu nhân trấn áp, Huyền đại phu nhân làm việc càng thuận lợi. Huống hồ trong lòng chị ta rõ ràng, mỗi lần xong việc còn tới dùng điểm tâm với Minh Lan, đôi lúc còn kéo theo Thiệu thị, hàn huyên rôm rả.

Từ sau khi tiếp nhận quyền quản gia, Minh Lan cũng không hay xem sách giải trí nữa, nàng chăm chỉ xử lý công việc. Đồng sổ sách thái phu nhân đưa cho nàng để phòng thu chi của Trùng viên kiểm tra, chính mình thì chăm chú xem giấy tờ bán thân, sau đó dựa theo cấp bậc, mỗi ngày sau

khi ăn xong đều gọi một đám người tới, hỏi han đôi lời, cười tủm tỉm hoà nhã, khiến đám nô bộc vốn thấp thỏm lo âu bèn thả lỏng đôi chút, sau đó thì y kiểu cũ, bảo Lục Chi và Nhược Mi ghi chép lại.

Tra hỏi trước sau trái phải ba đời, không phải không khiến đám nô bộc nảy sinh mâu thuẫn, kẻ đứng mũi chịu sào chính là bà mẹ của Mạc tổng quản. Người trong phủ gọi bà ta là bác gái Mạc, hồi trẻ từng hầu hạ trong phòng của bà nội Cố Đình Diệp, cũng khá có thể diện, đến tuổi lấy một gã sai vặt trong phủ, do khéo miệng mà kiếm được một chân chạy việc trong phủ cho con trai. Mạc quản gia chăm chỉ cần mẫn, từ từ được quản lý việc vặt, đến khi lão hầu gia về kinh sau mấy năm trấn thủ biên cương, lão tổng quan về hưu, Cố Yến Khai thấy hẳn ta chu đáo chừng chặc, bèn cho tiếp nhận vị trí.

“Lão bà đây từng này tuổi rồi, cả đời bán mạng cho nhà họ Cố, năm xưa còn hầu hạ lão thái phu nhân, kẻ nào dám chà đạp hả! Mấy đứa tiểu nhân chó cậy thế chủ như chúng bay dám tra hỏi bà đây hả!” Đôi gò má bà ta ửng đỏ tựa như uống hai chén rượu, càng lúc càng ngông cuồng tùy tiện, ồn ào lớn giọng trong vườn của Gia Hi cư, đám Hạ Hà đều không ngăn được bà ta. “Đừng nói tới phu nhân, ngay cả Thái phu nhân, Đại phu nhân, còn cả Tứ lão phu nhân Ngũ lão phu nhân, ai mà chẳng phải niệm tình hầu hạ trước mặt lão Thái phu nhân mà khách khí, bây giờ lại bị xoi mói thế này...”

Đan Quất hầu hạ trong phòng tức run cả người, nói nhỏ: “Phu nhân, để tôi ra ngoài quát bảo ngăn bà ta lại!” Lục Chi nghiêng răng, tựa hồ không kiềm chế nổi chỉ chực vọt ra. Minh Lan thì ngồi ngay ngắn trước bàn, viết một chữ Khải lớn một cách vững vàng, vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên.

“Lục Chi, sai người chặn họng bà ta, trói tay chân, vứt vào phòng ngang.”

Lục Chi hưng phấn đáp ứng. Ngoài phòng có mấy bà hầu to khỏe chuyên làm việc nặng đứng chờ sẵn, bà Mạc đang thích thú mắng chửi, nào ngờ bỗng dưng bị siết lấy, bị trói chặt tay chân bằng vải bông, trong miệng không biết bị nhét cái gì thối hoắc, sau đó bị kéo vào phòng. Căn phòng được đốt lửa sưởi ấm ngấm, không hề lạnh lẽo, ngoại trừ bốn phía không có cái gì.

Dưới hành lang đứng đầy bà hầu con ở ngó nghiêng xem trò vui, xưa nay bà Mạc vốn ngang ngược, trong phủ e ngại Mạc tổng quản nên không ai dám chọc vào, dù là chủ nhân cũng phải khách khí, không biết bà ta bị ai xúi giục, lại dám đến trước mặt chèn ép phu nhân mới. Loại người hồ đồ như vậy chính là tâm điểm để mọi người bàn tán, ai nấy chen chúc thì thầm, không biết Minh Lan đối phó thế nào.

Ai ngờ được Minh Lan chẳng thêm lộ diện, không hề khách khí ra tay trói người, trong chốc lát, Gia Hi cư chìm vào tĩnh lặng, đám hầu gái trong vườn không hề hoang mang, ngoại trừ một loạt dấu chân lộn xộn trên tuyết, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Không đợi mọi người hết kinh ngạc, chợt thấy một đứa hầu gái mặt tròn mặc áo gấm màu hồng đi ra, nhoẻn cười cất cao giọng: “Các chị các bà, nếu thấy lạnh thì vào phòng uống chén trà nóng cho ấm người. Đợi hồi xong thì có thể đi về.”

Mọi người ngạc nhiên đưa mắt liếc nhau, không biết tính sao.

Trong phòng lò lửa sôi sục, tỏa ra hơi ấm dào dạt, Minh Lan bình thản cầm bút thật vững, lẩm bẩm: “Moi đâu ra được bà già bảy tám mươi tuổi, đánh không được, mắng không được, phạt không xong, thật phí phạm đầu óc...” Nàng thì bình thản, Đan Quất đứng bên cạnh thì tức nổ đom đóm mắt.

Ở nhà họ Thịnh, bất luận chủ nhân tranh cãi với nhau thế nào cũng không có đứa hầu nào dám lên mặt như thế. Thịnh lão phu nhân trị gia nghiêm khắc, không kẻ nào dám nhờn. Lúc Vương thị vào cửa, bà Thịnh

liền giao lại hết thầy việc nhà, phải khó khăn lắm Vương thị mới thay đổi được người của mình lên cầm quyền, dì Lâm lên đài, thê thiếp tranh đấu gay gắt, khói súng cuồn cuộn, Thịnh Hoành vô cùng phiền phức, đành trút giận vào đám nô bộc. Vô số bà hầu quản gia bị đem ra làm quân tốt thí, những người còn lại sáng mắt sáng lòng, nào ai dám đuổi cổ ra cho người ta chém. Đến lúc Hải thị gả tới, nếp nhà càng ngày càng ngăn nắp.

“Cái loại tôi tớ gian xảo này! Nếu, nếu để Phòng ma ma thấy, tất sẽ...”
Tính Đan Quất vốn đôn hậu, ngấm ngời hồi lâu cũng không thốt nên lời đủ chấn động tàn nhẫn. Minh Lan cười, hạ bút xuống, nàng chẳng mấy tức giận, nàng chẳng phải hạng có khí thế bá vương*, người ta không phục nàng, nàng làm thế nào bây giờ, đành phải... ơ hơ, từ từ dạy dỗ.

*Nguyên văn là “Vương bát chi khí”, ý chỉ người có khí thế bá vương, hoặc người hoành hành ngang ngược, tính cách vô lại.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Mạc tổng quản nghe tin liền lập tức chạy tới, quỳ xuống trước cửa Gia Hi cư, liên tục khấu đầu nhận lỗi. Hắn ta không sợ thay đổi, vua nào triều thần nấy, cho dù việc này không thể cứu vãn, cũng mong chủ nhân niệm tình cũ mà buông tha đôi phần. Hắn chỉ sợ Minh Lan nói với Cố Đình Diệp, hắn rất hiểu tính khí hầu gia, dù là có là bố ông trời, nếu chọc vào ngài ấy, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Giọng nói của Minh Lan cách rèm cửa văng ra: “Mạc tổng quản không cần tự trách, xưa nay chỉ có mẹ quản con trai, làm gì có con trai quản giáo mẹ, việc này cứ để tôi xử lý, đứng lên đi.”

*Ý chỉ người tôn quý, quyền lực cùng cực.

Lời này không nặng chẳng nhẹ, Mạc tổng quản nhất thời ngây ngẩn, lại bị bà hầu thúc giục rời đi, bụng bảo dạ phu nhân muốn cho bà mẹ mình một trận, không ngoài bỏ đói đôi bữa, nhốt trong phòng một đêm, chỉ cần không liên lụy nhiều là được.

Sáng sớm hôm sau, hân phi tới Gia Hi cư đợi, chợt thấy một đứa hầu gái thanh tú bước ra khỏi phòng, sắc mặt lạnh lạnh, nói năng văn vẻ trước mặt mọi người trong sân: “Hôm qua bà Mạc giới lắm, hễ mở mồm là nhắc tới tôn trọng thể diện, song lại quên mất bốn phận chủ tớ, gây ầm ĩ như vậy không sợ ảnh hưởng tới thân thể phu nhân chắc?!”

Mạc tổng quản sốt sắng, dợm tiến lên cãi lại đôi câu, đứa hầu gái bỗng thông thả nói: “Biết rằng bà ấy uống vài chén rượu, ăn nói lơ lửng, nhưng tại sao vốn biết phải trả lời trước mặt chủ nhân lại dám uống rượu! Gia có gia quy, làm sai phải phạt...” Trái tim Mạc tổng quản bỗng chốc treo cao, đứa hầu gái tiếp tục: “Song phu nhân nhân từ, niệm tình bà ấy từng hầu hạ lão thái phu nhân, hơn nữa tuổi tác đã cao, trách phạt, đánh mắng thì không hay, e rằng thương tâm...”

Tiếng thì thầm bàn tán trong viện lớn dần, ai nấy tưởng chừng phu nhân sợ phiền phức, giơ cao đánh khẽ, Nhược Mi mặt lạnh tanh, thẳng thừng tuyên án: “Có điều tính tình bà ấy quả thực là tai họa, làm gì có kiểu chống đối chủ nhân như thế, Mạc tổng quản làm con trai không quản được, phu nhân bèn quản thay ngài. Hôm qua đã đưa bà ta vào Lạc Tùng am, mời bà ăn chay niệm Phật, cầu phúc cho lão thái phu nhân.”

Vừa dứt lời, không chỉ Mạc tổng quản ngẩn ra, ngay cả đám bà hầu cũng ngây ngốc, đây là cách xử phạt kiểu gì thế. Không đánh không mắng, Mạc tổng quản biết cầu xin thế nào, làm đầy tớ lại không thể tranh luận về chữ hiếu với chủ nhân, bà Mạc chẳng phải suốt ngày nhắc tới lão thái phu nhân à, vậy bây giờ bà ta sao dám từ chối cầu phúc cho lão thái phu nhân đây.

Lạc Tùng am và Đồng Xử am giống nhau, là nơi chuyên thu nhận nữ quyến quyền quý phạm sai lầm, có điều quy cách thấp hơn, quản chế lại khắc nghiệt hơn, đến chỗ đó tu hành thì không khác gì xuất gia. Ăn cơm rau dưa, quét nhà chẻ củi, rảnh rỗi còn phải giúp đỡ bố thí cơm cháo. Bà Mạc quen ăn thịt cá, thích được hầu hạ, sống ngày kiêu ngạo đánh người mắng chó, làm sao chịu được kham khổ như vậy.

Ni cô trong am cũng không hà khắc bà lão hơn sáu mươi tuổi này, nhưng không cho bất kỳ ai trò chuyện với bà ta một câu, nếu bà ta khóc lóc thì liền giam lại cho hạ hoả. Bà Mạc khó chịu vô ngần, thèm ăn, cô đơn, lửa giận đầy bụng không biết trút vào đâu. Mới băng đi độ ba, bốn ngày, bà ta đã hối hận khôn nguôi, tựa hồ muốn lao đến trước mặt Minh Lan, quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Bảy, tám ngày sau, Mạc tổng quản đưa bà mẹ về nhà, hàng xóm láng giềng đều ngỡ ngàng, bà Mạc dường như biến thành một người khác, gầy độ một vòng, mặt mày hốc hác, song tinh thần vẫn minh mẫn, chỉ có điều nói năng cử chỉ gò bó câu nệ. Vào phủ, bà ta hậm hực khấu đầu vang dội, song nói chuyện thì lắp ba lắp bắp.

Cách rềm cửa, giọng nói Minh Lan mơ hồ: “Bà đừng đa lễ, bà là người già trong phủ, làm thế tôi nào dám nhận? Gần đây tôi thường nghĩ, hay là đến những nơi chùa miếu, am ni cô thanh tịnh, cung phụng giúp ông bà nội, cha mẹ đã khuất trước ngọn đèn chong nến thơm, tốt nhất là cử người thường xuyên trông nom, vốn dĩ người già hầu hạ tận tâm...”

Bà Mạc bị dọa hồn bay phách lạc, bà ta không muốn trở về cái nơi không có chút hơi người nào ấy, bà ta vội khấu đầu mạnh mẽ hơn: “Lão nô nhất thời bị che mắt, bị người ta xúi giục nên mới xúc phạm tới phu nhân, tôi thật đáng chết, sau này tôi không dám nữa, cầu phu nhân tha cho...!” Phu nhân dường như tươi cười, buông giọng hết sức ôn hoà: “Bà là người thông minh, trong phủ ngoài phủ càng nhiều người thông minh hơn, bà không nghĩ cho chính mình thì cũng nên suy tính cho con cháu.”

Mạc quản gia cảm ơn rồi rút, dẫn bà mẹ về nhà, vừa đi vừa khuyên nhủ, bà Mạc kinh hồn bạt vía: “Con ơi, liệu phu nhân có ghi thù, giày vò chúng ta chẳng.” Mạc quản gia đáp: “Lần này phu nhân chỉ phạt mẹ và Nhị Nha, Cửu nhi hầu hạ trong phủ, còn anh cả và con đều không động tới, chính là giữ lại thể diện cho chúng ta. Mẹ à, sau này mẹ đừng nghe lời xúi bẩy nữa,

lần này chịu thiệt thòi rồi đấy!” Bà Mạc cảm hờn nói: “Về nhà phải tính sổ với mấy bà lão đó mới được!”

Chẳng bao lâu sau, nghe nói bà Mạc xông thẳng vào nhà hàng xóm, hung hăng tấn một trận với mấy bà hầu cô hầu mà ngày thường hay qua lại chèn chén, bà Mạc khoẻ như vâm, đánh vỡ vô số nồi niêu chén bát, để lại vài hàng vết máu trên mặt nhiều người.

Minh Lan nghe vậy chỉ cười, có điều phải nói rằng sự đời gian nan, hay cho một chiêu đâm lén sau lưng. Lần này nếu nàng xử lý nhẹ sẽ khiến kẻ dưới không tin phục, nghe lời, nếu xử lý nặng, tuổi nghề tuổi đời của bà Mạc lớn như thế, bất luận đánh mắng hay phạt quỳ, miễn tội cho người nhà họ Mạc, đều sẽ có vài nhân sĩ chính nghĩa nhảy ra cãi nhai.

Gì mà “dù có là mèo chó trước mặt lão Thái phu nhân thì vẫn có thể diện hơn so với người bình thường”, rồi thì “mới quản gia vài ngày đã coi thường người già bên cạnh tổ tông”, rồi thì “xưa nay nhà họ Mạc luôn trung thành cẩn thận, làm vậy há không phải tổn thương tới nô bộc trung thành”,... Liên tiếp những lời như vậy, dù lực sát thương không lớn cũng đủ khiến người ta phiền phức, nếu tin đồn lan rộng thì càng đặc sắc hơn.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy cuộc sống trước kia của Cố Đình Diệp thật không dễ dàng, tên bắn lén kiểu này cơ bản khó lòng phòng bị.

Áng chừng câu nói “có lẽ người già hầu hạ tận tâm” rất có sức sát thương, công việc tra hỏi sau đó thuận lợi hơn nhiều, những đầy tớ già hầu hạ mấy thế hệ đều thành thật nghe lời, chỉ e phu nhân mới vừa mắt ai bèn mời kẻ đó đi trông đèn chong. Đến nay phủ hầu đã mở rộng khá nhiều, nô bộc sinh sôi nảy nở, gả cưới lẫn lộn trong nhà, quan hệ rắc rối phức tạp, cộng thêm cả việc gả cưới ra ngoài, lượng công việc quá nặng nề, bận rộn độ dăm bữa nửa tháng mới thu xếp được đại khái.

Minh Lan không vội, mỗi ngày nhàn nhã tản bộ, nếu thời tiết đẹp thì đi loanh quanh trên hành lang, nếu thời tiết không đẹp thì đi vài vòng trong phòng. Nàng cũng không truy cứu nợ cũ, nhân sự hết thảy như thường lệ, nên làm gì thì làm đó, lâu ngày, nô bộc cũ của phủ hầu không ngênh đón “tân quan ba bó lửa*”, lại thấy tính tình Minh Lan ôn hoà, trừ việc điều tra sổ sách tỉ mỉ thì cũng không gây khó dễ gì, dần dà mọi người cũng yên tâm. Còn về phương diện quản chế, trước khi Đình Xán thành hôn, thái phu nhân ắt hẳn không cho phép uống rượu bài bạc đêm khuya, làm bại hoại nề nếp, đã có cấp trên trấn áp, Minh Lan mừng rỡ lười nhác.

*Có nghĩa là quan mới nhậm chức, lúc bắt đầu sẽ làm đôi, ba chuyện có lợi cho dân chúng, thể hiện tài cán và quyết tâm, nhưng sau này chưa chắc đã giữ vững được như vậy.

“Phu nhân, vậy đồng nợ cũ thì sao...” Đan Quất căn rằng, có những lời chị ta biết không thể nói thẳng. “Ngài cứ để như vậy?” Mấy hôm bận rộn, chị ta biết sổ sách cũ có vấn đề, nếu việc này xảy ra ở nhà họ Thịnh, chưa kể tới việc trong mắt Thịnh lão phu nhân không thể chứa nổi một hạt cát, Phòng ma ma đẩy thủ đoạn, chỉ cần dùng tới một Vương thị cũng có thể lột da đám sâu mọt đó rồi!

“Làm sao mà để thế được?” Minh Lan liếc chị ta, tham ô là việc chắc chắn có, chỉ là tham nhiều hay tham ít mà thôi, có điều... vấn đề không ở chỗ này. “Để tôi suy nghĩ cho kỹ. Không làm thì thôi, đã làm là phải cẩn thận, tốt nhất một kích tất trúng, một lần xong việc, bằng không... Ôi, dù sao cũng ở trong một nhà, suốt ngày ầm ĩ cũng không phải chuyện hay ho gì.”

“Vậy ngài cần gì lôi việc vào thân sớm thế, chi bằng nghỉ ngơi nhiều hơn.” Đan Quất rầu rĩ thốt.

“Đến lúc tôi không động đậy được, có việc xảy ra mới đáng sợ.” Minh Lan than thở: “Chi bằng thừa dịp bây giờ tôi vẫn còn khoẻ, hầu gia cũng

không dễ dàng, không thể để chàng thêm rắc rối...”

Càng xâm nhập sâu, nàng càng hiểu rõ tình hình phủ hầu, trong lòng bước đầu nắm bắt khái quát. Để làm việc gọn ghẽ, nàng xin Cố Đình Diệp mấy người chạy chân tìm hiểu.

Anh em họ Đồ không hổ là kẻ lẩn lộn chốn giang hồ, công phu điều tra tin tức quả thực đứng đầu. Minh Lan được bọn họ trợ giúp, hiệu suất nâng cao, thậm chí bọn họ làm hộ vệ thật quá lãng phí. Sau một tháng thu thập tư liệu, cái bụng Minh Lan đã lồi lên như cái gàu hót rác, để rèn luyện đồng thời cả trí nhớ và thể lực, nàng thường vỗ về bụng đi dạo trong phòng, nghĩ ra cái gì liền ngồi xuống viết bản tóm tắt kế hoạch mà người ngoài nhìn vào thì trông nguếch ngoác như gà bới.

“Phủ Ninh Viễn hầu có 136 người ký giấy bán thân. Trong đó, đầy tớ sinh ở trong nhà, bất kể nam nữ là 78 người, 5 hộ là nô bộc ba đời trở lên, còn lại là một đời, hai đời. Đầy tớ mua từ ngoài vào, có 12 người cắt đứt liên lạc với gia đình, còn lại...”

“Sản nghiệp đặt mua bên ngoài có... người, sản nghiệp dưới danh nghĩa họ hàng có... người, trong đó người trông nom ruộng đất ở... chỗ, cửa hàng ở... chỗ, không thể ngoại trừ người trông giữ sản nghiệp vì chủ nhân...”

“Trong quan hệ thân thuộc, có... mấy người là chân chạy vặt, có... mấy người làm buôn bán, còn có... người có người thân làm nô tì ở phủ khác.”

Viết độ nửa ngày, Minh Lan cắn cán bút trầm tư. Làm việc gì cũng cần xác định mục tiêu rõ rệt, rốt cuộc nàng muốn kết quả như thế nào đây, diệt sạch đám quái vật tham lam tiền tài của chủ, hay là cảnh cáo, đe ép uy phong, hoặc là thanh lọc một lần cho xong, thay người của chính mình vào? Liệu có bấy không, liệu có bị tính toán hay không.

Minh Lan giăng tóc, cực kỳ đau đầu, nàng vốn không phải nhân tài trạch đấu, kiếp trước mục tiêu nghề nghiệp lớn nhất của nàng là có một ngày trở nên oai phong vũ búa gõ xử án, mà không phải ở đây trầm tư suy nghĩ quét sạch đám tham ô, nếu nàng có năng lực này thì đã sớm vào Cục chống tham nhũng hoặc Viện kiểm sát rồi.

Đan Quất ở bên khế nói: “Phu nhân, nghỉ ngơi một lát đi, đừng để mệt quá.”

Minh Lan không nén được bật cười: “Đâu có yếu ớt thế.”

Cho đến nay, tình trạng của nàng hết sức tốt đẹp, ngoại trừ thi thoảng bắp chân bị chuột rút thì cơ bản không có phản ứng mang thai gì khác. Cố Đình Diệp tưởng bỏ cho rằng đây nhất định là đứa bé ngoan hiếu thuận hiểu chuyện. Nghe các cụ già trong phủ nói, năm đó Bạch thị phu nhân mang thai hỗn thể ma vương này cũng cực kỳ khoẻ mạnh thuận lợi, đáng tiếc sinh ra lại làm ông bố tức tối đến nỗi ba ngày giậm chân một lần, năm ngày thi hành gia pháp một lần.

Cố Đình Diệp nghe vậy bèn lâm vào trầm tư, chợt hỏi ngược lại: “Nếu sau này con cái không nghe lời, em định...”

“Tất nhiên phải đánh.” Minh Lan không hề nghĩ ngợi đáp, đứa bé mà nghịch ngợm thì phải đánh vài cái mới nhớ, hai anh em Diêu Y Y cũng được nuôi dạy như vậy, đánh tay, tát mông, có để lại bóng ma tâm lý gì đâu, đi học đi làm đều suôn sẻ, chỉ cần không ra tay quá nặng, lấy việc dạy dỗ làm vui, giữ đúng chừng mực là được, nàng bèn bổ sung thêm: “Chả phải yêu cho roi cho vọt còn gì.”

Cố Đình Diệp tức thì trở mặt: “Đánh cái gì mà đánh, hồi nhỏ em búng bình, xuống nước mò cá lên cây bắt chim, Thịnh lão phu nhân có bao giờ động đến một đầu ngón tay không! Con không nghe lời thì từ từ dạy dỗ, mở mồm ra là đánh đập, em tưởng làm cha mẹ dễ thế à!”

Dứt lời phất tay áo bỏ đi, ngay cả ăn xong cũng không thèm uống trà, để lại Minh Lan đương cầm chén trà vừa hoảng sợ vừa ngơ ngác.

...

Cơ thể Chu thị càng lúc càng nặng, một hôm đầu tháng ba bắt đầu trở dạ, hôm sau sinh ra một cô bé. Thái phu nhân thoáng thất vọng, nhưng các bà hầu ở bên tới tấp chúc mừng, còn nói “một trai một gái vừa vặn hợp thành chữ ‘hảo’, bà ta cũng thả lỏng tâm tình, ôm cháu gái vui vẻ đùa giỡn, đặt tên Tĩnh nhi. Không biết vì sao, đứa bé trông không khoẻ mạnh, gầy gò ốm yếu, cánh tay bấp chân mỏng như tờ giấy, làm Minh Lan kinh hồn bạt vía, không dám chạm vào, nói đùa đôi câu may mắn, vội vã đưa được liệu tẩm bổ, Chu thị thì rất là cảm kích.

Có lẽ đến mùa sinh con gái, băng qua mấy ngày, nhà họ Thịnh cử người báo tin, Như Lan sinh hạ một cô bé. Minh Lan lập tức sững sốt, cười nói: “Chị Năm có khoẻ không?”

Người tới thông báo là vợ Lưu Côn, bà ta nhún người chào, nói: “Thưa cô Sáu, mẹ con đều khoẻ cả.” So với thời điểm Minh Lan mới xuyên không đến, bà ta rõ ràng béo hơn rất nhiều, cười nói rôm rả miêu tả con gái Như Lan mập mạp rắn chắc thế nào, tiếng khóc vang dội tới nỗi suýt lật nóc nhà ra sao...

“Khỏe mạnh là tốt, tôi đã chuẩn bị ít đồ vàng bạc và gấm vóc lụa là, phiên ma ma đưa cho chị Năm nhé, cơ mà... chị Năm không khóc nhè đấy chứ.” Minh Lan chỉ ghế con bên cạnh, mời bà ngồi xuống, Tiểu Đào dâng trà, đặt một tấm thảm ấm áp lên đầu gối bà ta.

Giữa trời đông phải ra cửa vốn là chịu tội, được tiếp đãi ân cần như vậy, bà ta cũng thấy thoải mái, biết Minh Lan và Như Lan quen đùa giỡn từ tấm bé, bèn nói năng cởi mở, cười bảo: “Nghe cô nói này. Lão phu nhân bảo, nở hoa trước kết quả sau, bất luận là phu nhân nhà tôi hay là cô cả nhà mình

đều sinh con gái trước, sau rồi mới sinh con trai. Đâu có hề gì, cơ thể khỏe mạnh là quan trọng nhất.” Ngụ ý Như Lan và Vương thị đích thực cảm thấy hơi tiếc nuối.

Minh Lan cười thầm trong dạ, bảo: “Bà nội nói rất đúng, chuyện này ma ma vất vả rồi.” Nàng thuận tay đưa cái lò sưởi tay cho bà ta sưởi ấm, đoạn cất giọng êm ái: “Tiếc rằng bây giờ tôi không tiện ra ngoài, lễ trăng tròn và trăm ngày của cháu gái chắc không tham dự được, ma ma giúp tôi tạ lỗi với phu nhân nhé.”

Vợ Lưu Côn ôm lò sưởi tay, tươi cười hớn hở: “Cô Sáu xa lạ thế, người nhà cả, cáo lỗi làm chi, đợi cô sinh cậu chủ xong, cả nhà đoàn tụ càng thêm mỹ mãn. Có điều hôn sự của cậu Phong, chắc là cô không đến được, thật đáng tiếc.”

“A, hôn kỳ của anh Ba xác định rồi?”

“Đúng vậy.” Vợ Lưu Côn cẩn thận uống một ngụm trà, khoan thai nói: “Vì Tam phu nhân sắp gả tới nhà ta là con gái cả họ Liễu, lại được nuôi dạy dưới gối ông bà từ nhỏ, nghe nói thường ngày rất được Liễu lão thái gia và Liễu lão phu nhân yêu mến, lần này hai ông bà ấy nhất định đòi tới kinh thành xem cháu gái thành hôn. Vì lễ mễ chậm trễ nên hôn lễ xác định vào giữa tháng này. Ôi, cậu Ba đúng là có phúc, không biết cậu Cả nhà ta bây giờ thế nào? Mỗi lần gửi tin về đều chỉ nói tốt, khiến phu nhân của chúng ta bồn chồn lo lắng.”

Trường Phong vốn dĩ đẹp mã, thêm nữa do Thịnh Hoành nhắc nhở dạy bảo từ trước, hẳn hành xử tại nhà họ Liễu rất cẩn thận, vừa nhìn thấy nữ quyến họ Liễu đã mặt đỏ phừng phừng, gương mặt tuần tú trắng trẻo đầy vẻ ngượng ngùng, trả lời thì từ tốn quy củ, cả nhà họ Liễu đều vừa lòng. Liễu phu nhân thì quả thực mẹ vợ xem con rể, càng nhìn càng thích. Họ Liễu rầm rộ chuẩn bị đồ cưới, lễ lớn lễ nhỏ, thậm chí là lễ dịp Tết đều ra tay hào phóng, ắt hẳn nhà thông gia của nàng dâu mới cũng lắm của cải. Vương thị

trông mà thầm ghen tị, thấy ông cha chồng Thịnh Hoàn mặt mày hớn hở, tựa hồ còn vui vẻ hơn cả chú rể thì càng thêm tức giận.

Minh Lan nghe hiểu ngụ ý của bà ta, mỉm cười: “Hầu gia nhận được công văn báo cáo, nói rằng anh cả ở địa phương cần cù thương dân, sửa cầu lát đường, khuyến khích canh cửi, rất được trăm họ yêu quý, cấp trên ca ngợi, tương lai tất nhiên tiền đồ vô hạn, phu nhân cứ việc an tâm.”

Vợ Lưu Côn làm sao không biết tiền đồ của Trường Bách kiểu gì chả hơn Trường Phong, nhưng Vương thị lòng dạ hẹp hòi, không nghĩ thoáng được. Nói thêm đôi chút nhàn thoai, Minh Lan nhắc tới việc Cử nhi sắp lấy chồng, niệm tình cảm mấy năm, tốt xấu gì cho thêm ít đồ cưới, bèn kêu Đan Quất cầm tấm lụa đỏ bọc bộ vòng tay bằng vòng rồng ra.

Vợ Lưu Côn thấy chiếc vòng vàng nặng tầm ba, bốn lượng, nạm miếng ngọc to thì vui mừng khôn xiết: “Không ngờ cô Sáu còn nhớ con bé nhà tôi. Nhờ có phúc của cô, phu nhân ban ơn, năm ngoái được bỏ thân phận nô tì, mai mối cho một hộ nhà nông.”

Công phu ngồi lê đôi mách của Tiểu Đào rất giỏi, năm ngoái về nhà họ Thịnh đưa lễ dịp Tết, thuận tiện rước về một đồng chuyện bát quái đáng giá chờ đợi, giải khuây cho cuộc sống dường thai của Minh Lan, quản gia sát sườn Thịnh phu nhân chọn con rể, làm sao lại là hộ nông dân tầm thường được. Có điều mấy năm nay vợ Lưu Côn nắm giữ mọi việc trong nhà, ngày thường phát chi phí ăn mặc, quản chế hầu gái đều coi như công chính nghiêm minh, không hề bớt xén, Minh Lan nhớ điều tốt của bà ta, bèn vui mừng tiện thể dệt hoa trên gấm.

...

Tháng ba đầu xuân, sau vô số “gạch đá” tung bay, hoàng đế cuối cùng lựa chọn ngự sử tuần tra thuế muối.

Nghe nói trong quá trình này, cha Tề Hành, Tề đại nhân trải qua nhà họ Thân tiến cử mọi nhẽ, mấy lần vào cung diện thánh, trình bày chuyện thuế muối với các vị trọng thần và hoàng đế, thậm chí hết sức phối hợp vạch ra nguyên do của rất nhiều sai sót. Lòng vua hào hứng, hớn hở ngồi ca, sau nhiều năm, Bình Ninh quận chúa một lần nữa được triệu kiến, mang theo con dâu Thân thị vào cung yết kiến hai cung thái hậu và hoàng hậu.

Cố Đình Diệp thở dài: “Lão cáo già đó quả nhiên biết cách tìm thông gia, vắt cổ chày ra nước.” Dứt lời, hắc ngoái sang nhìn Minh Lan: “Bản lĩnh tìm con dâu của quận chúa cũng giỏi lắm, ắt hẳn sau này đường làm quan của Tề Hành rất rộng mở.”

Minh Lan lạnh nhạt: “Đường làm quan không tồi, nhưng cái vận bà vợ thì hơi kém.” Bị chụp một cái nón xanh sáng chói còn gì. Nhưng mà gã này thật đáng giận, mỗi lần nhắc tới Tề Hành đều kỳ quái, rõ ràng gã biết tổng mọi việc, tự dưng lên cơn thần kinh cái nỗi gì.

Cố Đình Diệp nhếch mép cười: “Trong cung đều nói Thân thị khéo léo dịu dàng, có tri thức hiếu lễ nghĩa, là người vợ giúp ích cho con, giúp chồng thịnh vượng.” Minh Lan cất giọng ghen tị: “Mới đi một lần đã soi được lắm thế, người trong cung quả nhiên là mắt lửa người vàng.” Cố Đình Diệp cố ý gây sự: “Ai nấy trong cung tất nhiên đều luyện được nhãn lực tinh nhạy, tự nhiên nhìn ra.”

Minh Lan trơ mặt nói: “Đúng vậy, em chẳng qua vào cung mới hai lần, chả phải ai cũng khen hiền lương đôn hậu còn gì.” Đây là nguyên văn lời của cô Thẩm nhỏ đấy nhé.

“Vậy sao, có khi do tác dụng của đồng bạc chồng em đưa đấy.” Cố Đình Diệp thờ ơ lên tiếng, dạo này tâm trạng hắc không tốt, triều chính xôn xao, đối diện với một đám quan lại trông mặt là không hiểu rõ chuyên môn, hẳn đành phải nín nhịn tính khí hùng hực, không nói không rằng giả vờ giả vịt.

“VẬY chàng lấy em làm gì!” Minh Lan bực bội, dạo này tâm trạng nàng cũng không tốt đâu, ngày nào cũng vùi đầu xem sổ sách và quan hệ chồng chéo phức tạp của người trong phủ, mỗi khi soi gương đều thấy tướng mạo mình thật nham hiểm.

Thấy nàng nổi trận lôi đình, đôi mắt hai mí thanh tú nhướn cao, trợn trừng, đôi gò má dầy đỏ, tự dưng sinh ra vài phần quyến rũ sinh động, Cố Đình Diệp không chịu nổi, bèn ôm siết lấy nàng, bắt chắp trong phòng có người hay không, hôn chụt một cái lên mặt, cười to ha ha, tan biến không ít buồn rầu.

Minh Lan hết sức coi thường hành vi cười trên nổi bực tức của người khác thế này. Song chẳng bao lâu, nàng liền nhìn thấy vị “vợ hiền” trong truyền thuyết. Ngày ba tháng chín, Đình Xán thành hôn.

Hai ngày này Huyền đại phu nhân dứt khoát ở lại phủ Hầu, chạy đôn chạy đáo, đưa đồ cưới, dàn xếp nhân thủ, chốc thì đón khách, chốc lại căn dặn việc này việc kia, xoay đầu xoay chân đều có bà hầu già sai vặt vây lên xin ý kiến, có điều hiệu quả rất tốt, người đi kẻ lại nhưng không hề hỗn loạn, nhộn nhịp tương bừng lại ngay ngăn trật tự. Thái phu nhân hết sức hài lòng, Minh Lan càng nhiệt tình khen ngợi hết lời bà chị dâu họ cả trước mặt lẫn sau lưng mọi người, lần này tặng lễ tết Nguyên Tiêu cho bên nhà Cố Đình Huyền vừa phong phú vừa vẻ vang.

Huyền đại phu nhân vất vả bận rộn nhưng đầy sung sướng.

Sáng sớm đã bắt đầu bận bịu, bất kể cô Bảy nhà họ Cố trước kia tỏ ra thanh cao lạnh lùng tới mức nào, đến ngày này đều bị trang điểm thành bánh bao trắng ửng, cả phòng tràn ngập ánh đỏ vui mừng. Minh Lan đi theo Thiệu thị, nghiêm trang nói vài câu may mắn, nữ sĩ Đình Xán rõ ràng sắp hôn mê bất tỉnh, nhưng nghe thấy giọng Minh Lan lại thần kỳ phấn chấn trở lại, tìm cách khinh thường bà chị dâu. Minh Lan coi như không nhìn thấy, hôm qua nàng sai người tặng một hòm bạc mới đúc sáng long lanh lóng

lánh như tuyết coi như thêm vào đồ cưới, tổng cộng là 1999 lượng, 9 tiền 9 xu 9 đồng bạc, tượng trưng một đời thật dài thật lâu.

Dù ngụ ý tốt, bạc rất nhiều, nhưng Cố tài nữ nhìn đồng bạc lấp lánh mà suýt thì ngất xỉu, Thái phu nhân cũng hơi bức, sao không đổi thành ngân phiếu, giăng cờ đánh trống âm ỉ thế làm chi.

Song đến lúc Đình Xán ra khỏi cửa, bà ta không cầm được nước mắt, sai người dìu về Minh đường.

Con gái yêu của Thái phu nhân lấy chồng, mời mọc người thân bạn bè rộng rãi, phía nữ mở tận mười tám bàn tiệc, trong nhà suýt thì không chen chân nổi, mời ban Khánh Đường đang nổi tiếng nhất kinh thành tới biểu diễn, chưa đến lúc khai tiệc, chúng nữ quyền bèn tụ tập trò chuyện.

Chu thị chưa hết ở cũ, không đi ra được, Minh Lan thì từ đầu chí cuối siết khăn ra vẻ yếu đuối, Huyền đại phu nhân bận không thấy bóng dáng, nói đến cũng buồn cười, Thiệu thị giả vào nhà họ Cố lâu như vậy, lần đầu tiên được làm nhân vật chính, chị ta ngồi bên cạnh Thái phu nhân và Minh Lan, kính cẩn chào hỏi khách khứa, còn phải thường xuyên ngoảnh lại xem cô em có khoẻ hay chẳng.

Địch nhị phu nhân nhìn một vòng xung quanh, kẻ sát lại gần: “Hôm nay thật đông vui, nhưng em chú ý sức khoẻ nhé, kéo lại mệt quá.” Minh Lan tựa vào ghế mềm, vẻ mặt vừa cảm kích vừa yếu ớt: “Cảm ơn chị dâu quan tâm, không sao đâu ạ, lần này may có chị Huyền bận rộn, em lại được thoải mái rồi.”

Thái phu nhân đang hàn huyên với người bên cạnh nghe vậy bèn liếc nhìn, trong lòng thầm hận Minh Lan giả vờ giả vịt, hôm nay ai nấy đều kêu nó yếu đuối, ôn hoà hiền hậu, không giống hạng thích đua tranh. Các quý phu nhân lần theo ánh mắt bà ta, ngoảnh lại bảo: “Dâu Hai nhà chị an phận thành thật nhỉ, không dám nói nhiều một câu, trông nhát gan thế, bảo sao

khiến người khác thương, chỉ e không trấn áp được kẻ dưới”. Thái phu nhân thầm nghĩ rằng, muốn nói xấu sau lưng thì ở trong phòng tối yên ắng là tốt nhất, bây giờ tiếng người huyên náo, làm sao mở miệng giải thích Minh Lan vốn giả heo ăn thịt hổ, trông giống thỏ trắng, nhưng kỳ thực là sói xám to.

Một bà phu nhân khác cũng ngăm Minh Lan chốc lát, khẽ khàng: “Chị đừng nhọc lòng lo nghĩ giúp nó làm gì đấy nhé.” Đoạn tiếp: “Ai cũng bảo bây giờ thằng Hai nhà chị thay đổi tính tình, làm việc giỏi giang, rất được thánh thượng tán thưởng, lại yêu thương bà xã, chị dâu tôi hiện giờ hồi hận khôn nguôi, nếu biết lãng tử hồi đầu rành rọt như vậy, đáng lẽ ra nên gả cháu gái tôi sang đây, còn hơn suốt ngày nó về nhà mẹ đẻ khóc lóc ỉ ôi chê bai chồng nó...”

Lần này thái phu nhân còn chẳng buồn tức giận, đành vờ vệt cười: “Đừng nói trắng ra như thế chứ, tôi cũng thích cháu gái chị, hai nhà lại môn đăng hộ đối... Ôi, ai nấy đều có duyên phận khác nhau.”

Hai vị phu nhân nghe tới bốn chữ “môn đăng hộ đối” bèn nhìn nhau, sau đó một người cười bảo: “Tuy là con thứ, nhưng khí thế cũng không hề kém cạnh, có điều... dù sao cử chỉ không đủ phóng khoáng, không có uy thế, không hiểu có quản thúc nổi đầy tớ hay không.”

Một bà khác thì hơi cau mày, thầm nhủ cháu gái bà oai phong lắm, ỷ vào nhà mẹ đẻ hùng mạnh, suốt ngày ganh đua kèn cựa ở nhà chồng, đã vậy bà còn giấu diếm chị em, một mực kể lể cháu gái mình đoan trang hiền thực ra sao. Vị phu nhân ngoảnh lại trông, Minh Lan đang nói chuyện với người khác, nàng cười dịu dàng ngại ngùng, dù hơi mềm yếu nhưng lại thuần khiết lương thiện. Bà ta e dè vì mối quan hệ nhiều năm với thái phu nhân, bèn không nhiều lời, xoay người tới trò chuyện với Tứ lão phu nhân và Ngũ lão phu nhân.

Bên này vô số người tụ tập, Thiệu thị đang hàn huyên với Bình Ninh quận chúa, càng nói càng liên quan đến Minh Lan, Thiệu thị bèn cất giọng khen ngợi nàng đôi câu. Bình Ninh quận chúa hơi chua xót, thoát đầu là một cô con gái vợ lẽ không nổi bật, bây giờ nhanh chóng biến đổi thành người có phúc và tôn quý song toàn. Đạo gần đây trong nhà Ngũ lão phu nhân vô cùng rối loạn, Ngũ lão thái gia ngày ngày mắng mỏ Cố Đình Dương, tự trách con hư tại mẹ, nên bà ta cũng chẳng còn hơi sức đâu đâm chọc Minh Lan, Tứ lão phu nhân thì tốt hơn, việc hôn nhân của cô con gái Cố Đình Huỳnh dần có khởi sắc.

Bình nhị phu nhân thành thật hơn rất nhiều, chị ta không dám gây sự với các chị em dâu, cũng không dám to tiếng, ngoan ngoãn ngồi một chỗ, yên tĩnh dùng trà bên cạnh Minh Lan, ngược mắt lên chợt thấy một vị phu nhân trẻ tuổi thanh tú khoan thai bước tới, hoá ra là con dâu của Bình Ninh quận chúa vừa mới gặp ban nãy.

Chị ta nở nụ cười thân thiện, nhìn Minh Lan, nhún người hành lễ: “Thỉnh an hai mợ.” Bình nhị phu nhân vừa ngoái lại chợt ngạc nhiên phát hiện sắc mặt cô em dâu họ của mình hơi kỳ quái, chị ta nghe Minh Lan cất giọng nhỏ nhẹ: “Đừng khách khí, tuổi tác chúng ta không kém là bao, cần gì phải giữ lễ tiết.” Bình nhị phu nhân bỗng dưng thấy quái lạ, chẳng lẽ Minh Lan không khoẻ?

Thân thị không phải dạng sắc nước hương trời, nhưng hơn ở chỗ mày dài mắt đẹp, ung dung nhã nhặn, toàn thân toát vẻ trang nhã như mưa bụi chốn Giang Nam, chị ta cung kính mỉm cười: “Lẽ không thể bỏ, nếu không mẹ và chồng sẽ mắng tôi mất.”

Minh Lan túa mồ hôi lạnh đầy lưng: “Hai phủ ta tuy có quan hệ ruột thịt, nhưng đã ‘xuất ngũ phục’, cần gì phải...” Bình nhị phu nhân từ hồi bị giáo huấn một trận liền hiểu biết hơn, thấy Minh Lan như vậy bèn vội vàng hòa theo: “Em gái ơi, tôi thì thôi không tính, nhưng so tuổi tác em còn lớn hơn em dâu tôi một, hai tuổi, thế này...”

*Phục có nghĩa là đồ tang. Ngũ phục là có nghĩa là chế độ năm loại đồ tang tính theo quan hệ ruột thịt thân sơ với người thân đã mất (thời phong kiến). Cùng cha cùng mẹ là nhất phục, cùng cha khác mẹ là nhị phục, cùng ông nội là tam phục, cùng tăng tổ phụ là tứ phục, cùng cao tổ phụ là ngũ phục. Xuất ngũ phục nô nê là có quan hệ khá xa với người đã mất.

Thân thị tươi cười đáp lời Bình nhị phu nhân: “Bề trên khách khí, bề dưới chúng tôi không dám vượt quyền, à, phải rồi, ban nãy cháu thấy đứa hầu gái đang ngó nghiêng tìm ngài.” Bình nhị phu nhân còn định đối đáp đôi câu, chợt thấy đứa hầu mặc áo màu xanh xám sốt ruột lo âu, dè dặt lại gần, chớp mũi lăm tấm mồ hôi, thấp giọng bẩm: “Bình nhị phu nhân, Huyền đại phu nhân đang rất bận rộn, sai nô tì mời ngài tới đỡ một tay.”

Bình nhị phu nhân không hề cam lòng, nhưng nghĩ bây giờ phải sống nhờ vào anh trai chị dâu, bèn gượng cười rời khỏi.

Phía này chỉ còn hai người họ, Minh Lan không biết nói gì, đành bảo: “Đừng đứng mãi thế, mau ngồi xuống.” Thân thị nghe lời ngồi bên Minh Lan, tươi cười rói: “Cảm ơn mợ, lúc ở nhà nghe mẹ bảo mợ luôn đối xử tử tế với mọi người, hôm nay trông thấy quả nhiên là vậy.” Minh Lan chỉ sợ chị ta đề cập chuyện trước kia, trong lòng bất chợt chợt dạ, gượng gạo bảo: “Quận chúa thật quá khen.”

Hầu gái đứng bên tinh ý dâng trà cho Thân thị, Minh Lan bất giác cảm thấy nên chuyển chủ đề, bèn nói: “Trông sắc mặt quận chúa nương nương có vẻ tốt, còn trẻ tuổi hơn trước đây ấy chứ, có lẽ nhờ có sự chăm sóc tỉ mỉ của cô.”

Thân thị nhã nhặn che tay áo cười: “Không phải đâu, tôi chậm chạp gốc ghếch, may có mẹ chồng hết lòng chỉ bảo.”

Hai người luân phiên nói năng nịnh bợ, mặc dù bầu không khí hài hoà, nhưng nói hồi lâu vẫn chưa tới điểm mấu chốt. Thường ngày Minh Lan

ghét nhất kiểu tán gẫu nhảm nhí nhạt nhẽo này, nhưng hôm nay Minh Lan chỉ mong sao đối phương đừng có đi vào chủ đề.

Song Thân thị không để Minh Lan toại nguyện, chị ta chuyển giọng, dịu dàng bảo: “Nói tới mới nhớ, tôi từng nghe nói rất nhiều chuyện về mẹ.”

Minh Lan thầm thấy nặng trĩu, trên mặt vẫn tỏ ra như thường, trêu đùa bảo: “Thuở nhỏ tôi từng đọc sách với anh chị em trong nhà, lúc đó Hành nhi cũng có mặt, đáng tiếc Trang tiên sinh coi trọng dạy dỗ nhân tài trụ cột, bèn loại bỏ sớm ba chị em không nên thân chúng tôi.”

Lông mày Thân thị rất nhạt, không vừa cong vừa mảnh như của Minh Lan, chị ta kẻ một đôi mày thẳng đơn giản, cười lên càng trông lơ mờ: “Nói tới nhân tài trụ cột, chỉ có anh cả của mẹ mới xứng.” Chị ta nói năng thông thả, khí thế tự nhiên nảy sinh: “Nghe nói từ nhỏ mẹ đã thích nói cười, người khác nghe thấy như tắm gió xuân, hân hoan vui mừng.”

Nghe ai nói cơ? Tám chữ cuối cùng như quả cân sắt dội thẳng vào lòng Minh Lan, nàng đành gắng gượng: “Tôi cũng nghe người ta nói, từ hồi gả vào nhà họ Tề, cô luôn hiếu thuận với bề trên, hoà thuận với chị em dâu, ai nấy đều khen ngợi.”

Thân thị nhíu mày, âu sầu nói: “Tôi thật vô dụng, chồng tôi luôn không vui, tính tình tôi lại ngốc nghếch, không biết khuyên bảo thế nào, thường làm cho mẹ phải âu lo phiền lòng, đúng là bất hiếu.”

Minh Lan đắng họng, cố gắng nuốt nước bọt. Không thể nào, Tề Hành có ngốc tới đâu cũng sẽ không hỏng não tới độ kể lại tình sử cho bà xã nghe chứ nhỉ, Minh Lan thoáng lướt sang Bình Ninh quận chúa đang vui vẻ chuyện trò, chẳng lẽ do bà mẹ chồng tiết lộ cho cô con dâu loay hoay tìm cách?! Tâm tình nàng bây giờ rất phức tạp, mang cảm giác quần bách của cô bạn gái bắt gặp bà vợ chính thức sau khi nhẵn tâm vứt bỏ bạn trai cũ, bản thân tự dưng có đạo đức tồi tệ.

Minh Lan thầm nhủ không ổn, nàng cắn răng, ngừng cười, đoan chính ra vẻ bề trên, cất giọng từng trải: “Nam nhi chí ở bốn phương, Hành nhi đang lúc tiến tới đền đáp ơn vua, tuy tôi chỉ là hạng quần thoa, nhưng cũng biết hiện thời triều chính bận rộn. Hành nhi lo lắng việc nước chứng tỏ cố gắng tiến bộ, lẽ nào ngày ngày tô mảy vờn bướm mới được coi là vợ chồng hoà thuận chắc. Hai vợ chồng cô tôn trọng yêu thương lẫn nhau, cả nhà thịnh vượng mới là đường ngay lẽ phải.” Dù sao chẳng nữa, chính mình đâu có làm gì sai, việc quái gì phải chột dạ!

Thân thị hơi sững sốt, không ngờ tự dưng phải nghe thuyết giáo, song chị ta điều chỉnh rất nhanh, lập tức che miệng cười nhẹ: “Mợ nói phải, tôi nghĩ lung tung quá.” Minh Lan thầm cảnh giác, vị trước mắt này đẳng cấp không thấp đâu.

“Dịp Tết vừa rồi, phủ Vĩnh Xương hầu đưa tới một tấm bình phong bằng ngọc, chạm trổ hình mẫu đơn phú quý mà mẹ chồng tôi thích nhất.” Thân thị khẽ gạt nắp trà, chuyển đề tài: “Sau mới biết, hoá ra là chị Tư của mợ chuẩn bị. Tấm bình phong đó, bất kể là chất liệu, hoa văn màu sắc, cách chạm trổ đều hợp ý mẹ chồng tôi.” Chị ta nói không nặng không nhẹ, không chậm không nhanh, không có mở đầu cũng chẳng có kết thúc, nhưng Minh Lan nghe như sấm nổ bên tai.

Minh Lan bình tĩnh nhìn Thân thị, chị ta thản nhiên đối mặt, im hơi lặng tiếng. Nàng trầm tư giây lát, buông giọng từ tốn: “Trước mặt người sáng mắt thì không nói tiếng lóng, chuyện nhà tôi chắc quận chúa nương nương có kể cho cô. Nửa ngày nay phải có bảy, tám vị phu nhân khen tôi may mắn, nói thẳng tôi tựa như rơi vào hũ mật. Nhưng ở phủ này, đằng trước có vợ lẽ của phu nhân quá cố, có nàng hầu bầu bạn với hầu gia từ tấm bé, đằng sau có cô gái tài sắc song toàn người khác tặng cho, bên trong thì có cô con gái bảy, tám tuổi, bên ngoài thì có đứa con trai thứ và mẹ ruột nó. Nếu tôi cứ bận tâm mãi về những điều này thì e rằng buồn bực chết mất.”

Thân thị biến sắc, hơi cúi người xuống, khẽ khàng: “...Mẹ cũng bảo mẹ không hề nhàn nhã.”

Minh Lan cười khẩy, tiếp: “Từ nhỏ tới giờ tôi luôn thấy sinh làm phận nữ thật khổ. Cái khổ này, chỉ có chính bản thân phụ nữ mới hiểu.” Thân thị trầm mặc, nhẹ giọng: “...Ai bảo không phải chứ.”

“Nếu đã vậy thì chí ít đừng tự hành hạ bản thân.” Minh Lan dứt khoát kết luận: “Chín tầng trời còn có một phần thiếu, thiên hạ nào có chuyện mười phần vẹn mười. Nghĩ thoáng hơn mới có thể sống thoải mái.”

Vận mệnh của Thân thị tốt hơn rất nhiều người phụ nữ, xuất thân con vợ cả nhà danh giá, được yêu chiều từ nhỏ, không cần phải học hặc hơn chị kém em, trưởng thành lấy chồng xứng vai xứng vế. Chồng thì trẻ trung tuấn tú, có tài năng chịu phấn đấu, lại không có thói trăng hoa, hơn thế nữa mẹ chồng con dâu hoà thuận. Đến giờ Thân thị vẫn chưa mang thai, nhưng quận chúa không hề mắng mỏ nửa câu (trái qua huấn luyện của cô con dâu trước, quận chúa không còn yêu cầu cao nữa), thêm vào đó gia sản sung túc, tương lai lão Tề Quốc công qua đời, chia nhà thì còn chẳng có vấn đề chị em dâu mà lo.

Cuộc sống thuận buồm xuôi gió như vậy, mà chỉ vì không đạt được trăm phần trăm tình yêu mà 45 độ đau buồn*, đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, thế này thì Thịnh lão phu nhân, bà bác, Vương thị, Hoa Lan... những người phụ nữ gần như vậy làm sao chịu nổi

*45 độ đau buồn đại khái là buồn lo vô cớ.

Thân thị là người thông minh, sao lại không hiểu ra hàm ý trong đó, chị ta cười lúng túng: “Mẹ dạy phải.” Chị ta vốn không hay chuyện trước kia, chỉ biết trong lòng chồng có bóng hồng tồn tại. Dù Tề Hành đối xử rất chu đáo, nhưng chị ta luôn cảm thấy có phần xa cách, càng ngày càng không nén nổi lòng hiếu kỳ, từ nhỏ đến lớn chỉ có mấy người con gái xung quanh

chồng, nhìn đi nhìn lại, duy độc Minh Lan có ngoại hình xuất sắc nhất, cho nên... Chị ta cười cay đắng, có lần Bình Ninh quận chúa ám chỉ, nhắc nhở rằng chị ta “quá đoan trang nghiêm túc, kém sinh động, nên cởi mở tùy ý hơn”, liệu rốt cuộc có phải chỉ “nàng ấy” không?

Chị ta ngẩn ngơ ngắm Minh Lan, ngoại hình tươi tắn sống động, chị ta chưa từng thấy một cô gái nuôi dạy chốn khuê phòng nào có đôi mắt linh động như thế, tựa hồ ấp ôm biển rộng trời cao, chứa chan thanh thoát, không dính bụi trần. Lòng âm ỉ nổi phiền muộn, người sánh vai với Tề Hành mấy chục năm là mình, đeo đuổi những chuyện phủ đầy bụi đất làm chi.

Bấy giờ Thái phu nhân tươi cười lớn tiếng mời mọi người vào bàn tiệc, Minh Lan nhìn sắc mặt Thân thị dần giãn ra bèn thở phào nhẹ nhõm, mau mắn kéo chị ta ngồi vào chỗ, ra vẻ bề trên thân thiết trêu đùa. Nguy hiểm quá nguy hiểm quá, suýt nữa thì rơi mặt nạ diễn rồi.

Nhưng mà, đến tột cùng nàng chột dạ gì chứ. Quyết định thưởng đó nàng chưa từng hối hận một lần nào cả.

Ra khỏi phòng lớn, sắc xuân đến độ, cành hoa đào nhô ra khỏi tường, nụ xuân vội vã hé nở. Để mang lại không khí may mắn, Thái phu nhân sai người chuyển nhiều bồn hoa đào nở rộ vào vườn, khắp nơi rực rỡ phấn hồng.

Minh Lan giật mình, sức nhớ tới ngày xuân năm ấy, chàng thiếu niên áo gấm trao tặng quyển sách dạy nấu ăn của họ Điền, về nhà nàng mở ra, một đoá hoa đào ép thành cái đánh dấu trang rơi ra giữa trang sách, cánh hoa hồng nhạt, nhỏ như ngón tay cái, bên trên là tám chữ còn nhỏ hơn nữa – như tắm gió xuân, hân hoan vui mừng.

Minh Lan nâng chén trà thơm, xuất thần trước đèn Mỹ nhân, thứ tốt đẹp nhất thường cũng là thứ yếu ớt nhất, đây là quy luật tự nhiên, không ai

tránh được.

Cố Đình Diệp rửa ráy xong, để tóc ướt ra khỏi tịnh phòng liền nhìn thấy cô vợ ngẩn ngơ bèn lập tức kéo lại gần, ôn hoà quan tâm: “Em thấy không khoẻ à?” Minh Lan lắc đầu, Cố Đình Diệp sờ trán nàng, hỏi tiếp: “Hôm nay lắm khách khứa, chắc mệt rồi.” Minh Lan vẫn lắc đầu.

“Hay là trong nhà có chuyện gì bất ổn.” Cố Đình Diệp cau mày, nặng giọng.

“Cũng không phải.” Minh Lan tiếp tục lắc đầu, u sầu vẫn vợ.

“Rốt cục làm sao?” Hấn nâng mặt nàng lên hỏi, Minh Lan đặt tay hấn từ trên mặt mình xuống dưới bụng. Cố Đình Diệp nghi hoặc, bỗng thấy bàn tay rung động, hoá ra bụng Minh Lan có động tĩnh, cuối cùng cũng gặp máy thai.

“Nó đang đá em.” Minh Lan nhăn nhó: “Từ sau bữa tối, cứ chốc chốc nó lại đá đến tận giờ.”

Nhóc con! Bà đây mang thai mi mười tháng, vất vả cỡ nào, chẳng qua mới hơi nhớ tới người theo đuổi cũ, không cần ra sức trút giận cho cha mi đâu!

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Suy Ngẫm Nảy Sinh Từ Một Bà Cô Rốt Cuộc Cũng Hết Khổ

Lòng bàn tay cảm nhận luồng xung động tuy nhẹ nhưng rõ rệt, Cố Đình Diệp nhất thời hoảng hốt vô ngần, không biết làm sao. Minh Lan vội nói với hắn đây là phản ứng máy thai bình thường, hắn nghệt mặt, đột nhiên đứng dậy lao ra ngoài, đá đổ hai cái ghế nhỏ cũng không hay.

Đêm hôm bị lôi tới bắt mạch, ông thái y già còn tưởng Cố hầu phu nhân xảy ra chuyện nghiêm trọng, chốc lát sau phát hiện ra mạch đập khoẻ mạnh vững vàng, mẹ con đều ổn mới tỏ tường, thêm vào đó Cố Đình Diệp liên tục hỏi dồn, đầu ông ta không khỏi phình như cái đầu.

“Tại sao lại đá, nó thấy không khoẻ à?”

“Nó là một con người, là con người thì phải nhúc nhích di chuyển, vặn eo, nghiêng người, tấy máy tay chân.”

“Không phải thấy không vui ừ?”

Ông thái y 囍, đưa nhóc trong bụng mẹ làm sao đã biết cái gì gọi là “vui?” Ông ta đành hàm hồ: “Đại loại là vui sướng, ăn ngon ngủ kỹ quá nên thích lọ mọ đấm đá.”

Cố Đình Diệp rốt cuộc còn sót lại chút lý trí, hỏi han đôi câu rồi thôi, thần nhiên ôm quyền cảm tạ, Minh Lan thì liên tục tạ lỗi, ngoại trừ tặng lễ dày, biết ông lão này mê trà, bèn đưa thêm hai cân lá trà núi Sư Đầu. Ông

thái y cũng là người nhìn quen tình đời, biết Cố hầu sốt ruột mong con, đành cười khổ lắc đầu rời đi.

Thái phu nhân nghe tin liền nổi giận đùng đùng, ngày con gái bà ta thành hôn, bọn họ không được đi mời thái y làm cái gì!

Thời buổi này không có khám thai sản, tuy có thái y thường xuyên bắt mạch, chung quy vẫn hơi thấp thỏm, Minh Lan chỉ còn cách ngày ngày xoa bụng âm thầm cầu mong Bồ Tát phù hộ. Từ hôm đó, đứa nhóc nghịch ngợm trong bụng tựa hồ bắt đầu xoay tới xoay lui, Minh Lan nghe theo ông thái y dạy, mỗi ngày ghi lại số lần máy thai, thấy vừa đều đặn vừa mạnh mẽ bèn thêm an tâm. Máy thai được ba ngày, Đình Xán lại mặt, Thái phu nhân trông mòn con mắt, chỉnh trang phủ hầu mới mẻ, chỉ chờ người đến.

“Con tôi, mau tới mẹ nhìn xem nào!” Thái phu nhân đỏ hoe mắt, kéo con gái lại nhìn trái nhìn phải vẫn thấy không đủ, chàng trai bên cạnh cũng bước lên thi lễ với mẹ vợ và hai bà chị dâu.

Chú rể mới họ Hàn, tên một chữ Thành, dầu không khôi ngô như Tề Hành, không nho nhã như Thịnh Trường Phong, nhưng cũng là một vị công tử thanh lịch tao nhã, hợp đôi với Cố Đình Xán xinh đẹp lạnh nhạt kề cạnh. Phủ công chúa tặng lễ phong phú, thái phu nhân cười híp mắt. Thiệu thị thấy người mới không khỏi nhớ tới phận mình ở goá đáng thương, nụ cười vẫn nổi u buồn.

Cố Đình Xán không mấy vui mừng, cô ta mang lòng kiêu ngạo tới, thầm nghĩ khiến nhà mẹ đẻ thấy cô ta lấy được tấm chồng tốt, nếu Minh Lan tỏ ra vừa đổ kị vừa ước ao, mặt mũi xăm xỉ thì càng hay, nhưng trái lại bắt gặp bà chị dâu vô tư lự, tươi cười hơn hở, lại còn nâng bụng lên mặt gì mà “vợ chồng nên hoà thuận, sinh nhiều con cái”.

Đình Xán xuất chiêu thất bại, không khỏi vừa bực vừa thẹn.

Hàn Thành nói không nhiều, dè dặt cười cười, có con rể phú quý như thế, thái phu nhân cũng không dám mở miệng dạy bảo, như vậy, những lời của Minh Lan hết sức kịp thời. Hàn Thành cúi đầu lắng nghe, cung kính nói: “Sớm nghe danh bên mẹ đẻ chị dâu là nhà truyền thống thi thư, gia sư thường khen ngợi sư huynh Trường Bách trước mặt em.”

Minh Lan vội tập trung lại, suy nghĩ một lát, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ em rể đang là học trò của Vương Tham tiên sinh?” Ông già ấy chẳng phải suốt ngày kêu ca muốn về hưu, thăm thú danh lam thắng cảnh đây phông.

“Đúng vậy.” Hàn Thành chấp tay nói: “Học trò của Hải lão thái phó đa phần phân tán làm quan, chỉ mỗi Vương tiên sinh chịu nhận học trò.”

Minh Lan thầm suy tư, ngoài mặt cười nói: “Học vấn của Vương tiên sinh rất cao, tiếc là người mang bệnh nhẹ, nên đành từ bỏ việc làm quan, nhưng chính vì vậy mà học vấn càng ngày càng thâm sâu. Em rể có phúc, tên đề bảng vàng là việc trong tầm tay.” Tính cách ông lão này khá quái đản, hồi xưa Thịnh Trường Bách nhờ tiếng thơm của nhà họ Hải mới có thể lọt vào mắt xanh của ông ấy, Trường Phong thì không có tư cách này.

Hàn Thành nghe Minh Lan thuộc như lòng bàn tay, bụng bảo dạ đúng là người trong nghề, dù vô cùng hân hoan nhưng lại càng kính cẩn: “Cảm ơn lời hay của chị dâu.” Dừng lại chốc lát, tiếp lời: “Nghe nói anh Phong của chị dâu nổi danh văn chương, Thành rời xa kinh đô đã lâu, rất mong được kết giao với học trò trong kinh như anh ấy, học hỏi lẫn nhau.”

Dù cậu ta nói năng cung kính nhưng không che giấu được niềm kiêu hãnh trẻ trung, nghĩ cũng phải thôi, giữa đám con cháu hoàng gia, những kẻ trẻ tuổi lại biết phấn đấu như cậu ta không nhiều, Minh Lan mỉm cười “hiền hậu” dị thường, khiến Đình Xán chói cả mắt.

“Em rể khách sáo quá, cần gì tỏ ra xa lạ như thế.” Minh Lan cười bảo: “Mấy hôm nữa là lễ thành hôn của anh Ba tôi, chắc bạn bè thân quen của

anh ấy đều tới, ăn chung một bữa tiệc mừng khéo lại xưng anh gọi em với nhau ngay ấy mà.” Phải mau chóng đưa tin về nhà mẹ đẻ, đừng quên đưa thiệp cưới cho phủ công chúa, tốt nhất là nói thẳng với cha Thịnh, bằng không Vương thị chắc chắn chỉ mong khách quý tới càng ít càng tốt.

Hàn Thành yêu văn thơ từ bé, thích nhất được kết bạn với văn nhân nhà khách, song bạn bè con cháu của cha mẹ cậu ta đa phần là kẻ nhàn rỗi, quần là áo lượt. Cậu ta nghe Minh Lan nói vậy bèn vui sướng. Bọn họ anh một câu, tôi một câu, Thiệu thị thì mỉm cười khách sáo, thái phu nhân thì mừng rỡ, ánh mắt toát vẻ tán thưởng, Đình Xán hơi nghiêng người, quay mặt về phía cửa sổ, chẳng nói chẳng rằng.

Minh Lan liếc mẹ con họ, bụng bảo dạ: bà mẹ chắc đang nghĩ “tích cực phần đầu thế này, quả nhiên là rể hiền”, con gái chắc đang buồn bực “sao chồng lại sặc mùi con buôn thế, mở mồm ra là nhắc tới tiền đồ, chẳng hề thanh cao nhã nhặn gì cả”. Thật đáng tiếc, hàng gần sai mác, nếu đổi thành thái phu nhân trẻ đi vài chục tuổi gả cho Hàn Thành, phỏng chừng càng có thể vợ chồng hoà hợp, song kiếm hợp bích.

Hai ngày sau, Trường Phong thành hôn. Đội ngũ uống rượu mừng chẳng thấy ho he gì, không phải do cố tình sơ suất, mà xác thực có nguyên do. Đạo này Công Tôn Bạch Thạch càng lúc càng trụ đầu, Cố Đình Diệp thì cả ngày mặt đen như đất nôi, có lẽ triều chính không êm xuôi, Minh Lan lo lắng chồng không đến được, bèn hỏi từ sớm: “Anh Ba em lấy vợ, không biết hầu gia đi uống rượu mừng được không?”

Cố Đình Diệp nhíu mày, nắm chặt đồng giấy tờ trên tay, lẩm bẩm: “Rốt cuộc chộc đúng chỗ đau, bắt đầu ầm ỉ rồi.”

“Nếu hầu gia thật sự không thể phân thân, em sẽ bảo với nhà mẹ đẻ một tiếng.”

“Bệnh trầm kha thâm sâu, quả nhiên không thể một sớm một chiều.”

“Không sao, cha mẹ em đều là người hiểu lý lẽ.” Nếu hăn không tới, Vương thị ắt hăn vui vẻ, Thịnh Hoàn cũng thông cảm.

“Nếu muốn lấy nhanh đánh chậm, xem ra không dễ...”

Ông nói gà bà nói vịt vài câu, Minh Lan lay động cánh tay hăn, Cố Đình Diệp sững sốt ngẩng đầu lên, Minh Lan đành phải kể lại một lượt, hăn liền bật cười: “Tôi là kẻ chạy việc, chứ không phải đầy tớ bán thân, chuồn tới nhà bố vợ uống rượu vẫn được.”

Minh Lan cảm động, song cất giọng bồn chồn: “Em thấy bây giờ hầu gia không chỉ bán thân, mà còn bán cả ánh mắt đôi tai rồi, ban đêm ngủ lúc thì ngáy, lúc thì nghiêng răng.”

Cố Đình Diệp ngẩn ngơ, sờ mặt Minh Lan, lo lắng thốt: “Nếu làm ồn đến em thì để tôi sang thư phòng ngủ.”

Minh Lan nâng bụng khó nhọc ngồi lên đùi hăn: “Không sao, chàng ngáy cũng không to lắm, em đẩy một cái là chàng im bật, đá một cái nữa là yên lặng cả đêm.” Nàng vòng tay ôm cổ hăn, quen thói nũng nịu: “Chàng đừng tới thư phòng, có chàng ở bên em chẳng sợ gì hết.”

Nàng vừa uống canh trứng sữa, hơi thở thơm ngọt, nói năng ôn ả nũng nịu, lòng Cố Đình Diệp ngọt như đường, vô cùng hưởng thụ. Hăn vỗ nhẹ vào hông nàng, nghiêm mặt nói: “Lại đừng dành tôi bằng lời ngon tiếng ngọt đấy hả, em thì sợ cái gì.” Nhớ mùa hè năm ngoái, cô nhóc này ghét nóng, lúc ngủ mấy lần quăng cánh tay hăn sang một bên.

Minh Lan nháy đôi mắt to, hàng mi chớp chớp, khuôn mặt hồng hào toát vẻ ngây thơ hồn nhiên, một tay sợ hãi che ngực: “Trời tối rồi, sợ lắm, nếu có yêu quái đến bắt em làm thịt thì sao...”

Tuy Cố Đình Diệp từng trải sự đời, biết rõ lời nàng tám phần là giả, nhưng cũng nhất thời ngơ ngẩn. Minh Lan rời khỏi, hăn vẫn cầm chặt giấy

tờ, đầu óc hoảng hốt, nhìn hồi lâu cũng không vào. Từ thuở thiếu thời chìm trong chốn ăn chơi đua đòi, trải đời, sau này lăn lộn chốn quân doanh, vây quanh toàn đàn ông, nghe không biết bao nhiêu lời tục tĩu. Vừa nghĩ tới chuyện này, hấn chăm chú vạch ngón tay tính, thảng này hình như có thể được.

Minh Lan ôm gối đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ, chợt một người vuốt ve dịu dàng, áo lót mỏng, làn tóc ướt mang hương thơm quen thuộc, dưới ánh đèn mờ ảo, Minh Lan mơ màng hỏi: “Hôm nay sao sớm thế?”

“Chồng em đến giúp em đánh quái.”

...

Trong phòng dần dần vắng ra âm thanh dây dưa lạ kỳ, Đan Quất trực đêm bên ngoài rừng mình, hiểu ra, sắc mặt tức thì ửng đỏ, vừa thẹn vừa sợ, chuyện này, chuyện này... cũng được à?! Chị ta nhìn Tiểu Đào đối diện, ngập ngừng không biết nói gì, Tiểu Đào ngược mắt nhìn mặt trắng, ngoảnh lại cười ngây ngô: “Chị ơi, đêm nay không biết bà Cát làm đồ ăn khuya gì cho chúng ta nhỉ? Em muốn ăn bánh trung thu.” Đan Quất trợn trừng mắt, hồi lâu không nói nên lời. Được rồi, đi mách lẻo vậy.

Tỉnh mơ hôm sau, vợ chồng kê mặt tỉnh lại, hai người tựa hồ đôi trẻ nông nghênh vụng trộm yêu đương, xấu hổ đỏ mặt. Minh Lan e thẹn song khoan khoái cả thể xác lẫn tinh thần, Cố Đình Diệp cũng hết sức hài lòng, càng ôm càng thấy cái bụng tròn vo của cô vợ nhỏ vô cùng đẹp dễ đáng yêu. Đôi bên liếc mắt đưa tình, dịu dàng vỗ về lẫn nhau hồi lâu, trong lòng ai nấy đều ngọt như mía lùi.

Cố Đình Diệp thay quần áo xong, hôn chụt một cái lên má Minh Lan, sáng khoái bước ra ngoài, vẻ mặt âm trầm vài ngày bị thổi bay, đám sai vặt bên người giật nảy, vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa âm thầm khẩn cầu ngày nào cũng thế.

Thôi ma ma hay tin vội vã tới, sa sầm hầu hạ Minh Lan súc miệng rửa mặt, tâm trạng bà ấy rất phức tạp. Căn cứ kiến thức chuyên môn, sinh hoạt vợ chồng lúc đang mang thai cũng không phải không thể, nhưng dù sao vẫn... để an toàn, tốt nhất là không nên. Có điều vợ cả mang thai, ông chồng không hề đặt một bước chân vào phòng vợ lẽ, đúng là cực kỳ hiếm có, “ăn chay” hơn nửa năm, Hầu gia lại đang tuổi tráng niên, cũng phải để người ta được giải toả chứ – thật là khó xử.

Bà ta không muốn dạy bảo Minh Lan, dù sao bà ấy chưa từng thắng được, đành đợi dùng bữa sáng xong đi mời thái y tới bắt mạch.

Xưa giờ thân thể Minh Lan luôn khoẻ mạnh, mang thai cũng hết sức thoải mái, ăn mặc rèn luyện có độ, thuộc loại phụ nữ mang thai được thầy thuốc ưng nhất. Thái y nhìn, nghe, hỏi, sờ hồi lâu, kết luận tất thảy tốt đẹp. Thôi ma ma ráng giữ gương mặt xấu hổ, nhẹ nhàng hỏi thái y về chuyện đêm qua, ông thái y thấy nhiều biết rộng, ngậy ra giây lát rồi liên tục bảo không hề gì. Ông ta nhìn mặt Thôi ma ma đầy nếp nhăn bèn cũng không e ngại nữa, kể sất dặn dò những việc cần chú ý trong lúc sinh hoạt vợ chồng, Thôi ma ma bấy giờ mới tươi tỉnh.

Đến hôm Trường Phong thành hôn, Thiệu thị để tang, Minh Lan mang thai, Chu thị mới đẻ, ba vị phu nhân họ Cố đều không đến được, e rằng hỏng mất thanh danh, thái phu nhân bèn đích thân xuất hiện. Đình Vĩ chuộng nơi nhộn nhịp, hăng hái tới dự. Minh Lan không đi được nên sai người tặng lễ tới, ờ, thuận đường bảo Tiểu Đào sang trao đổi tình cảm. Tiểu Đào là cô gái nhiệt tình tốt bụng, thấy phủ Thịnh bận tối mắt tối mũi bèn xung phong giúp đỡ một tay, lúc về mang theo một đồng chuyện đồn nhảm và ba gói đồ ăn to, đồ ăn chia cho chị em trong viện, chuyện đồn nhảm dâng cho Minh Lan nữ sĩ đang mang thai đến nhảm chán.

Hôn lễ vô cùng đông vui khách khứa, dù không coi trọng phủ Thịnh thì cũng phải để ý đến nhà họ Liễu, hưởng hồ ba chàng rể họ Thịnh đều góp mặt đông đủ, cực kỳ vẻ vang. Trên bàn tiệc, Vương thị nói năng nửa vờ,

đáng tiếc thiếu kỹ xảo, ai cũng nghe hiểu bà ta không vui vẻ như trên mặt, Thịnh lão phu nhân lại thật sự vui mừng, thực lòng mong muốn “con cháu thịnh vượng, cả nhà bình an”.

Mặc Lan đặc biệt lớn lối, chỉ hận không thể gào lên cho mọi người biết, chú rể oai phong đằng trước là anh ruột mình, tiểu thư họ Liễu là chị dâu ruột mình, nói năng cử chỉ có phần ngông nghênh mất lễ. Vương thị tức tối, toan quát ngừng lại song vì e ngại người ngoài, không tiện trách mắng, may có cao thủ Hoa Lan xuất chiêu, một kích chí mạng.

“Ồ? Nhà ngài còn có hai cô nữa, mấy anh rể đều đến, sao bọn họ không tới?” Một vị phu nhân thân thiện hỏi.

Hoa Lan ung dung thong thả, mỉm cười tươi tắn: “Em Năm của tôi vừa sinh một cô bé bụ bẫm, chưa hết ở cũ, em Sáu thì đang mang thai, không tiện đi lại.” Nói rồi, chị ta ngoảnh sang Mặc Lan, ra chiều chị cả quan tâm: “Chị bảo em Tư này, em cũng phải khuyên lớn em rể đi, cả ngày bận bịu việc công, dù sao cũng phải có trước có sau chứ.”

Gương mặt Mặc Lan thoát trắng nhợt, gần như nghiến đứt răng, song yên tĩnh hẳn.

Dựa theo nguyên lý vật hợp theo loài, thái phu nhân bắt chuyện với dì Khang một cách thần kỳ, chỉ hận không quen biết từ sớm, Minh Lan suy đoán hai bà này hò nhau nói xấu sau lưng nàng. Trên bàn tiệc phía đàn ông, Đình Vĩ mau chóng kết bạn với Lương Hàm, càng nói càng hợp, kéo tay nhau tới chuồng ngựa thưởng thức ngựa, hẹn nhau xem gà luận chim vào hôm khác. Hàn Thành cũng toại nguyện kết giao với đám tài tử phong lưu, mới uống được vài chén rượu liền hẹn ngày đấu thơ.

Ai ai đều được thoả mãn mong muốn, quả nhiên là buổi tiệc mừng hết sức hài hoà – ngoại trừ Thịnh Trường Phong, bá đường xong đưa vào động phòng, nhắc khăn voan lên còn phải ra chào hỏi quan khách. Tiểu Đào ở

gần phòng cưới nhưng không chen chân vào nỗi tận mắt trông thấy Trường Phong chân bước lão đảo, sắc mặt nặng nề, nghe nói năm đó dì Lâm bị đuổi ra khỏi phủ Thịnh, vẻ mặt của anh ta cũng không xót xa như vậy.

Minh Lan cười khẩy hồi lâu, động tác lật sổ sách bỗng nhẹ hơn nhiều. Mấy bà hầu đứng dưới hơi khó hiểu, lặng lẽ trộm nhìn chủ nhân, không ngờ Minh Lan liếc qua.

“Theo như các ma ma và quản gia nói, vài năm trước phủ ta chi tiêu nhiều thế đều bởi chi thứ tư và chi thứ năm ư?”

Vợ Bành Thọ tươi cười đầy mặt: “Bẩm phu nhân, lời này thật khó mà nói, chẳng khác gì chúng tôi ghét bỏ hai vị lão thái gia. Nhưng mà...” Nếp nhăn khi cười hằn đầy trên mặt bà ta: “Lão hầu gia là người bao dung phúc hậu, chúng tôi chẳng còn cách nào khác.”

Minh Lan gật đầu, đặt bút phác thảo, cất giọng lạnh lót: “Nếu vậy, tính từ năm trước, mấy khoản chi tiêu này có thể bỏ bớt... Thêm khoản tiêu vào việc mai táng anh Cả, tiêu vào việc thành hôn của cô Bảy... tóm lại là thế. Hiện giờ mới mời thêm bà vú và ma ma trong phòng em Ba... Dung nhi và Nhàn nhi đang lớn, phải thêm vài đứa lanh lẹ hiểu chuyện,...” Nàng nói đến đâu, các bà hầu gật đầu tới đấy.

Vợ Bành Thọ lắng nghe hồi lâu, âm thầm tính toán, thẽ thọt hỏi: “Phu nhân, hai vị lão thái gia chuyển đi, nhân công dư dả. Tôi thấy việc phá tường sửa lại không cần bỏ ra nhiều bạc như thế, hay là chia vài việc cho mấy đứa trong phủ. Vừa để tiết kiệm tiền, vừa để đầy tớ trong nhà kiếm sống.” Có việc để làm mới có lương, mới có “lậu”, nếu không có việc, dù nhàn rồi thật đấy nhưng cũng chả được lợi gì.

Minh Lan nhướn mày: “A, trong phủ có kẻ biết xây nhà ư?”

Vợ Bành Thọ lúng túng: “Chuyện này, chuyện này... Không có. Nhưng chắc cũng không phải việc khó khăn gì, chả phải...”

“Vớ vẩn!” Minh Lan mắng: “Động thổ là chuyện lớn, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm cho hăn hoi, huống chi tường lũy là việc quan trọng, vững chắc kiên cố mới tốt. Nhóm thợ xây này là số một số hai kinh thành mà hầu gia còn chưa yên tâm đâu. Bà là người lão làng, sao có thể nói năng tùy tiện thế!”

Vợ Bành Thợ bị dạy bảo xám cả mặt, liên tục nhận sai, không dám nói nữa.

Một bà hầu mặt chữ điền lia mắt nhìn vợ Bành Thợ, cười mỉa mai, tiến lên thưa: “Bẩm phu nhân, tôi tính thế này. Từ lúc vào xuân, nhóm thợ xây chia làm ba buổi, mỗi ngày ba bữa ăn cộng thêm trà nước đồ ăn vặt, bất kể già trẻ. Tôi thấy mấy chị ở Trùng viên có vẻ bận, hay là...”

Minh Lan không đáp, hơi cau mày, tựa hồ đang ngẫm ngợi tính khả thi.

Bà hầu lén nhìn sắc mặt Minh Lan, vội vã: “Mấy người chúng tôi vốn làm ở nhà bếp, hồi trước đông chủ nhân, người hầu cũng nhiều. Mặc dù hai vị lão thái gia chuyển đi cũng mang theo vài đầu bếp, nhưng số người rảnh rỗi vẫn còn nhiều, chúng tôi chỉ nhận tiền mà không có việc làm cũng bất an.”

Minh Lan hờ hững gật gù, kỳ thực Trùng viên không đủ người hầu hạ, nếu chỉ tập trung vào chủ nhân thì ổn, nhưng nếu có chuyện khác thì đúng là giật gấu vá vai, vấn đề này vẫn luôn phiền nhiễu nàng.

“Nhưng hiện nay đã có người quản lý việc này rồi...” Mua thức ăn là một việc béo bở.

Bà hầu đó thấy còn có cơ hội bèn chớp lấy thời cơ: “Không cần phu nhân tốn công tốn sức đâu. Mấy người chúng tôi đi giúp bọn họ là được, những việc khác không dám nhúng tay vào.”

Minh Lan trầm ngâm nhìn bà ta: “Làm thế có phiền phức cho mấy người không. Trời chưa tỏ nhóm thợ xây đã phải dậy ăn uống, nửa đêm các người đã phải dậy đưa cơm. Còn... cách nào khác không?”

Bà hầu nghe hiểu ám chỉ của Minh Lan, bèn vui mừng ngẩng đầu “Chuyện này... Nếu phu nhân tin được, cứ ba ngày chúng tôi sẽ lĩnh bạc, chuẩn bị sẵn cơm canh ở nhà bếp còn trống khác, sau đó học theo các chị ở Trùng viên, đưa cơm đúng giờ, dù sao hai nơi công trường cũng không cách xa chỗ chúng tôi ở, nồi niêu bát đĩa đều sẵn có. Phu nhân, ngài xem...”

Minh Lan gật đầu, nhẹ nhàng vẫy tay: “Được rồi. Cứ làm thế đi.”

Bà hầu lập tức quỳ xuống tạ ơn, cảm kích không thôi, luôn mồm khen ngợi “phu nhân nhân từ giỏi giang”, đám ma ma bên cạnh trông mà ao ước ghen tị.

“Bà là vợ Phạm An hả. Lát nữa bà tìm vợ Liêu Dững, bảo chị ta dẫn đi lấy bạc, buổi chiều cứ làm việc như thường, bắt đầu từ ngày mai cứ vậy nhé.”

Vợ Phạm An dập đầu như giã tỏi, Minh Lan nhoẻn cười: “Cơ mà tôi cảnh cáo trước, lỡ làm hỏng việc thì phải theo quy định của tôi, nếu cơm canh không ổn, hoặc đưa muộn thì tôi sẽ không phạt nhẹ đâu.”

Vợ Phạm An ngẩng đầu lớn tiếng: “Nếu làm không được, phu nhân cứ lấy tôi làm đồ nhắm rượu.”

Minh Lan bật cười khì khì, đám hầu gái cũng cười theo.

Các bà hầu nhà bếp, cộng thêm vài nàng dâu đưa ở chuyên làm việc vặt không được chi thứ tư với chi thứ năm dẫn theo lúc chuyển nhà, Thái phu nhân và Chu thị cũng không cần, khiến bọn họ đâm ra nhàn rỗi, không có việc làm. Nhóm người này vừa không được trọng dụng, vừa không có cơ

hội ra mặt, có thể dùng thử xem sao. Lát nữa phải lật xem tư liệu của bọn họ mới được.

“Phu nhân...” Một bà hầu phòng thu chi lên tiếng: “Khoản mục thì sao?”

“Bây giờ chưa xây dựng xong, cứ làm y như cũ. Đôi bên quản lý riêng rẽ, phòng thu chi chỉ cần quản lý tiền bạc của thái phu nhân, chị dâu và em Ba, tiền lương hàng tháng của đầy tớ thì báo lại cho tôi. Quy củ đối chiếu sổ sách bên tôi thế này, mỗi tháng bà tới chỗ Hách quản gia lĩnh tiền, sau đó ghi vào sổ... Chuyện này không cần tôi phải dạy nhỉ. Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, cha ông có ghi rõ tiền lệ chi tiêu, chủ nhân thế nào, hạ nhân ra sao, chúng ta cứ làm theo là được.”

Bà hầu nghe vậy chợt kinh hãi, thầm nhủ nếu cô không có tiền thu vào, phòng thu chi của tôi khác gì trưng làm cảnh, cô bảo đây là đây, rỗng là rỗng. “Chuyện này... quan trọng mà. Nếu bên này không đủ tiền tiêu thì làm thế nào?”

Minh Lan bật cười: “Bà thật buồn cười. Bà có một ít tiền, không lấy ra được liệu sẽ có người đòi giết bà chắc. Nếu ai cần gấp, bà cứ chỉ vào chỗ tôi, bảo họ tới đây mà lấy! Tiền trong tay bà là tiền công, đừng tiêu vào tiền son phấn hay đồ ăn vật riêng là được!” Bà hầu nghe vậy liền hiểu, thầm nhủ Minh Lan lợi hại.

Thiệu thị thức thời, Chu thị sĩ diện, còn mẹ con thái phu nhân... giả như phải vờ tay rõ xa để moi tiền, nay mua lọ hoa đồ cổ, mai mua đá quý trang sức, chắc Thiệu thị cũng thấy ngại, còn bà mẹ Cố Đình Vĩ và bà vợ đều nhiều tiền riêng, ắt hẳn không lấy tiền mua chim mua ngựa gì đó từ phòng thu chi. Kỳ thực cho dù mẹ con họ có tiêu tiền lung tung, Minh Lan cũng có cách ứng phó, sai phòng thu chi ghi lại rõ ràng từng khoản, đợi đến lúc ở riêng sẽ phơi bày ra hết.

“Nếu chủ nhân nổi giận thì sao...?” Bà hầu băn khoăn.

Minh Lan dứt khoát xen ngang, từ tốn đáp: “Bây giờ người quản lý phòng thu chi là tôi, tôi không nổi giận với bà là được.”

Bà hầu tựa hồ tình ngộ, thấu hiểu đầu đuôi, trước hết vị phu nhân mới này trông rất ôn hoà, chắc sẽ không tra xét các khoản nợ cũ, chỉ xem về sau, tiếp đó, chủ nhân của mình bây giờ là nàng ta. Nếu như làm mất lòng nàng ấy thì mới là sai.

Minh Lan bê bát canh nấm tuyết lên thối, ánh mắt quét qua sắc mặt các bà hầu.

Vì thái phu nhân không tính đến chuyện Cố Đình Diệp sẽ quay về tranh đấu, nên vài chục năm nay bà ta luôn tính toán quản lý phủ hầu cẩn thận, từ việc phân chia nhân sự đến điều lệ chi tiêu đều khá rõ ràng, không có nhiều việc xấu xa mục nát, mấy bà hầu này có thể sẽ bị lung lay, nhưng bọn họ cũng gian xảo, thích thói nhìn người mà cho thức ăn.

“Bây giờ cô Bảy lấy chồng rồi, anh Cả chưa hết tang ba năm, trong nhà sẽ không tổ chức tiệc tùng linh đình. Chỉ còn lại dịp lễ dịp Tết, mời bạn bè thân thích tới dùng cơm thôi.” Minh Lan đặt chén trà xuống, đan tay vào nhau, chậm rãi nói: “Thái phu nhân nói, việc tiêu tiền như nước đã là quá khứ, hiện thời trong nhà không dư dả, các vị cũng biết rồi đấy, tôi hi vọng các vị để tâm làm việc.”

Thực ra theo tính toán của nàng, tuyệt đối sẽ không có chuyện thu vào không đủ chi ra, còn có thể tích lũy được của cải nữa, tương lai đặt mua đồ cưới cho Dung nhi và Nhàn nhi cũng dễ, a, còn cả đứa nhóc trong bụng nữa.

Một bà hầu ăn mặc chỉnh chu tiến lên trước, bộ dạng lấy lòng: “Phu nhân nói gì thế, giờ đây hầu gia của chúng ta đang được hoàng thượng trọng dụng, ai khó khăn chứ chúng ta làm sao mà khó khăn được? Dù là đầy tớ trong nhà đi ra ngoài cũng được vẻ vang.”

Minh Lan lẳng lẳng nhìn, bà ta ngại ngùng dừng lại.

“...Năm ngoái tôi sửa sang lại thôn trang, ruộng đất thánh thượng thường cho, phát hiện có kẻ đầy tớ bán mình cho họ Cố, nhưng lại dám ức hiếp tá điền lương thiện, gây ra chết người. Hầu gia liền đánh gãy chân tay hắn, giao cho nha môn xử lý, cuối cùng phán tội chém đầu. Sau đó Hầu gia bán hết bảy người nhà họ đến vùng núi Khất Lực.”

Các bà hầu tái mặt, trong phòng yên tĩnh đến độ nghe thấy tiếng kim rơi.

“Tháng tám năm ngoái Trừng viên có mấy kẻ không bớt lo, mưu tính làm loạn, Hầu gia phát hiện được bèn bán mấy nhà bọn họ tới Tây Bắc làm khổ sai.”

Vợ Bành Thọ chấn động, việc này bà ta có nghe phong thanh. Lúc đó Cố Đình Dục vừa qua đời, bận rộn làm lễ tang, Lại ma ma cần mẫn đi lại hai phủ, sau đó không biết làm sao, con trai bà ta bị tố cáo công tư lẫn lộn, tham lam hủ bại, bị đầy làm lao dịch, gia đình Lại ma ma tận tám người, cứ thế im hơi lặng tiếng biến mất, kèm thêm một cơ sở người khác trong Trừng viên không biết bị bán đi đâu.

Từ đó về sau, Trừng viên càng ngày càng chặt chẽ như hàng rào sắt.

“Các vị là người già trong phủ Cố, nhìn hầu gia trưởng thành, rõ ràng hơn so với cô dâu mới như tôi.” Minh Lan nói năng bình thản, không hề tỏ vẻ đe dọa: “Tính cách hầu gia thế nào, chắc các vị còn hiểu hơn tôi.”

Tính cách Cố Đình Diệp thế nào? Các ma ma cúi đầu, đưa mắt nhìn nhau.

10 tuổi dám cưỡi ngựa hoang tung hoành giữa phố phường, làm bị thương mười mấy dân thường, lão hầu gia phải đền tiền nhận lỗi vô số. 12 tuổi dám túm cổ áo anh họ Cố Đình Dương ấn vào trong ao, suýt nữa khiến hắn chết đuối (cơ mà lúc kéo lên cũng ngắt xiù rồi). 13 tuổi, nửa đêm nửa

hôm mọi người phải cứu Cố Đình Bình bị treo trên nóc nhà xuống, cơ thể đông lạnh gần chết. 14 tuổi dám buộc cháu của Lệnh Quốc công vào sau ngựa, kéo chạy ba vòng khắp thao trường, làm ông ta suýt nữa cáo trạng đến trước mặt hoàng thượng. Đến 16 tuổi càng là ngày ngay đối nghịch với ông bố, dám cãi lại, dám động tay động chân, đá một cú làm học máu mồm bao nhiêu đứa đầy tớ không nhanh nhay.

Tiếng tăm dưng mãnh vang lừng như thế, các bà hầu không khỏi co đầu rụt cổ.

Minh Lan cần chính là hiệu quả này, nàng lạnh nhạt tiếp: “Tôi phải nói trước một câu, có một số việc, cho dù các vị lừa tôi trẻ tuổi, da mặt mỏng, không dám xử lý người già thì cũng nên nghĩ tới hầu gia. Dù sao nếu có ngày tôi không biết cách giải quyết thế nào thì chỉ còn nước tới xin ý kiến hầu gia thôi.”

Đe dọa thế này vô cùng hữu hiệu, đám ma ma ngoan ngoãn lui xuống.

Nâng bụng, Minh Lan ngẩng mặt xem trần nhà, nàng không dám đọc sách thêu thùa may vá quá lâu, sợ hỏng mắt, dù bây giờ buổi tối có thêm ít hoạt động giải trí, nhưng vẫn nhàm chán như cũ, những lúc thế này chơi mạt chược là thích hợp nhất. Vừa không quá mệt mỏi, vừa có thể rèn luyện trí nhớ, đáng tiếc vì duy trì hình tượng tốt đẹp, Minh Lan đành phải kìm nén.

Đáng hận nhất là cô Thẩm, lấy cớ xin con để đi mười chùa miếu cầu phúc, lại còn động viên thêm bà mẹ chồng. Bây giờ đang độ vào xuân, thời tiết dần ấm áp, Trịnh lão phu nhân dưỡng bệnh lâu ngày trong nhà, tự nhủ không biết bản thân còn sống được mấy ngày nên cũng dao động. Vợ chồng Trịnh tướng quân đều là người chí hiếu, thấy bà mẹ luôn yên lặng không màng chuyện gì muốn ra ngoài du ngoạn, bèn thế nào cũng phải giúp bà đạt được nguyện vọng. Cứ thế, cô Thẩm nhỏ liền giương cờ hiệu giúp mẹ chồng, vui vẻ du xuân.

Chị ta được ra ngoài thì cũng thôi đi, biết rõ Minh Lan đang chán đến mức meo cả người còn cố ý đưa tin trên nàg, chốc thì “núi non sông ngòi rất đẹp, trở về sẽ tặng em một giỏ trái chua, vừa giòn vừa thơm”, chốc lại “phong cảnh nơi đây đẹp lắm, đứng trên đỉnh núi, chỉ muốn theo ‘dó’ mà đi”, cái đồ không hay đọc sách này, còn viết sai chính tả nữa! Là “gió” đấy chứ!

Minh Lan càng ngày càng bực mình, bắt đầu nghiêm túc nghĩ xem có nên đoạn tuyệt với kẻ mù chữ nửa mùa này không!

May mà có bên nhà mẹ đẻ thương nàg, bằng đi bảy, tám ngày, Vương thị dắt theo con dâu mới Liễu thị và Hoa Lan tới thăm, Minh Lan hân hoan chào đón, không ngờ nhìn thấy vẻ mặt tăm tối của Vương thị.

Minh Lan mời Vương thị ngồi xuống bèn quan sát người phụ nữ đứng bên cạnh, chị ta mặc áo gấm viền lông chồn thêu trăm bướm vờn hoa, váy xếp nhung thêu chữ Vạn Phúc xen lẫn thược dược hồng, tóc đen như mực búi tròn ngay ngắn, trên đầu là chiếc trâm ngũ phượng triều dương, tai đeo đôi ngọc trai to.

Nói thế nào nhỉ? Trang điểm chính quy, từ đầu đến chân không sai một chỗ, rất chẵn chu, từ tư thế đứng, đến góc độ ánh mắt rũ xuống đều hoàn hảo như bước ra từ sách. Có điều ngoại hình thì... Tiểu Đào quan sát khá chuẩn, cô dâu mới này không xấu, còn có phong thái đoan trang, nhưng ngoại hình thật là... ừm, thật mang cảm giác quốc thái dân an.

“Đây là chị dâu mới phải không, đáng lẽ phải để em tới thăm chị mới phải, khiến chị dâu mệt nhọc rồi.” Minh Lan thi lễ sơ qua với Vương thị bèn mau mắn mời Liễu thị ngồi xuống, Hoa Lan thì không khách sáo ngồi xuống từ lâu.

“Em Sáu đừng nói vậy.” Giọng nói của Liễu thị dễ nghe, nhã nhặn êm ái: “Đều là người nhà, mệt nhọc gì đâu, bây giờ em đang bụng mang dạ chửa,

thế này được rồi.”

Đan Quất không muốn Minh Lan vừa nâng bụng vừa láu lỉnh hoạt bát, bèn vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, Minh Lan nhận thấy Vương thị khác thường, thầm nhủ bây giờ không thể khen “sắc mặt tốt”, cũng không thể chỉ nói lời khách sáo được. Nàng suy nghĩ giây lát, nhanh chóng bảo: “Trông phu nhân gầy thế, chắc do một việc cưới hỏi. Phu nhân phải cẩn thận sức khoẻ chứ, anh Cả chị dâu đều đang ở bên ngoài, chưa biết chừng lại đau lòng.” Nói rồi cau mày thể hiện sự quan tâm lo lắng vừa phải.

Hoa Lan thầm nhủ Minh Lan thật khéo miệng, Liễu thị liếc nhìn nàng, Vương thị quả nhiên đỡ cau có, nói: “Con bé này thật hiểu chuyện, mấy hôm nay... Ôi, chẳng muốn nhắc tới, chỗ nào cũng không vừa lòng.” Dứt lời lạnh lùng tặng cho Liễu thị một cái lườm xéo.

Liễu thị tựa hồ tượng đá, không hề nhúc nhích. Minh Lan bận rộn bắt chuyện tiếp đãi Vương thị, Hoa Lan cơ hồ bất đắc dĩ, tiếp thêm đôi câu, Liễu thị trước sau không nói nhiều. Vốn bầu không khí vẫn êm thấm, nào ngờ Vương thị nói quanh co vẫn bức dọc, ám chỉ giễu cợt Liễu thị: “Con dâu nhà người ta hiền lành như con mèo, có người thật không may, bắt con mèo hoang về nhà, vừa không hiểu quy củ vừa lơ đãng như không khí...”

Hoa Lan thấy Vương thị lại làu bàu bèn vội nói: “Mẹ ơi, đừng như thế nữa. Cháu gái con chưa đủ để mẹ bận à. Con bé đang tuổi lớn, ngài cũng đừng để tâm đến những việc không đâu, em trai con giao con gái lại cho mẹ, tốt xấu gì mẹ cũng dạy nó biết vài cái chữ, đọc vài câu thơ đi chứ, mẹ xem thằng Toàn ở với bà nội ngoan ngoãn biết điều thế nào. Bây giờ còn biết cầm bút tô chữ rồi đấy, mẹ cũng phải học hỏi đi!”

Hoa Lan không nói còn đỡ, dứt lời Vương thị nổi trận lôi đình, vỗ mạnh xuống bàn: “Giỏi, giỏi lắm! Các cô đều có lý, chỉ mình tôi cố tình gây sự! Được rồi, hôm nay tôi đến rồi, Minh Lan, cô nghỉ ngơi đi, đừng có học theo

chị Năm của cô sinh đứa con gái, suốt ngày bị người ta giày xéo! Chỗ mẹ chồng cô tôi không đến đâu, cô nói hộ tôi một tiếng, chúng tôi về đây.”

Minh Lan bần bịu đứng dậy giữ lại, song Vương thị nhất quyết đòi về, Hoa Lan không nhịn được bèn thốt: “Hay là mẹ với em dâu về trước đi, con ở lại một lát.” Vương thị trợn trừng: “Ở lại làm gì, em gái cô còn phải nghỉ ngơi.”

Hoa Lan thở dài: “Mẹ, con về phủ Viên, cũng đâu có tiện đường với ngài. Huống hồ con với em Sáu lâu ngày không gặp, còn không cho chị em con tâm sự đôi lời à. Lát nữa con sẽ tới chỗ thái phu nhân chào hỏi, miễn cho người ta lại bảo chúng ta không phải.”

Dù sao cũng là con gái ruột của mình, Vương thị dù tức điên người nhưng cũng đồng ý, sau đó lao ra ngoài như một cơn gió, Liễu thị im lặng theo sau. Minh Lan trợn mắt há mồm, nóng tính thế, chẳng lẽ đến thời mãn kinh rồi à.

Người đi bớt, Minh Lan bèn lôi Hoa Lan vào phòng, thư thái ngồi xuống, dâng trà thơm quả bánh.

Hoa Lan nhìn bụng Minh Lan, cười bảo: “Trông mặt mày em hồng hào thế này, chị yên tâm lắm, bà nội luôn lo em gầy như da bọc xương.” Minh Lan âu sầu vỗ bụng: “Cũng đừng béo quá mới được, không thì làm sao lấy lại được dáng.” Hoa Lan cười mắng: “Đồ đom dáng, giờ vẫn tơ tưởng dễ nhìn à.”

Chị em thăm hỏi vài câu, Minh Lan không kìm nổi tò mò, bèn khẩn trương hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế? Phu nhân tại sao tức thế ạ.”

Hoa Lan uống một ngụm trà, thở dài: “Khỏi phải nói, dạo này mẹ đục vách tường khắp nơi. Đầu tiên là em Năm sinh con gái, mẹ lúc nào cũng lo lắng con bé chịu thiệt thòi ở nhà chồng, ba lần năm bữa chạy đôn chạy đáo tới nhà họ Văn hất hàm ngạo mạn. Vài lần đầu còn đỡ, sau đó Văn lão phu

nhân kêu ca đứa bé đâu có quý giá đến thế, cần phải hai bà hầu chăm bẵm, họ không trả công, không cần mẹ đến dài dòng lắm chuyện.”

Minh Lan gật gù, ra sức cổ vũ, Hoa Lan tiếp: “Ôi... Dù sao chẳng nữa, em Năm cũng sống ở nhà họ Văn, nói đôi lời là được, mẹ thật quá...” Chị ấy gian nan chọn lọc từ ngữ: “Đến quá nhiều, mỗi lần đều hực hực võ mồm với Văn lão phu nhân...” Minh Lan hơi nhú mày: “Vậy không được rồi. Lâu ngày, anh rể Năm dù có tốt tính tới đâu cũng sẽ không vui.”

“Chứ còn gì nữa?!” Hoa Lan hung hăng cắn mạnh vào bánh gạo toả hương thơm ngát: “Bà nội thấy không ổn bèn răn dạy mẹ vài câu, mẹ ấm ức lắm. Ôi, tiếp đến là cậu Ba thành hôn, cha thấy mẹ không để tâm xử lý, mấy lần mắng thẳng trước mặt quản gia, làm mẹ mất hết thể diện.” Minh Lan vội nói: “Cha đa nghi quá, phu nhân sao có thể làm như vậy!” Trước mặt con con cái, cho dù là sự thật cũng không nên nói huých toẹt.

Ai ngờ Hoa Lan hết sức công bằng: “Không phải, không có lửa làm sao có khói. Trong lòng mẹ không vui, khó tránh trút giận vào việc khác.”

Minh Lan im lặng, không tiếp lời, Hoa Lan lên tiếng: “Tiếp đó là em dâu vào cửa. Cô em dâu này cũng không tồi, mới thành hôn được hai ngày đã làm theo quy củ, một mực đứng cạnh mẹ. Tính tình mẹ thất thường, đôi lúc nói năng khó nghe, em ấy cũng nhịn, không cãi lại câu nào. Hai ngày liên tiếp, mẹ sai bê chậu nước đứng trước cửa hầu hạ, em ấy một mực im lặng làm theo, gió lạnh thổi khắp sân, bảo em ấy đứng là đứng, quỳ là quỳ, ôi... Mẹ cũng thật là, trong ngoài nhìn vào đều chỉ nói rằng em dâu tài đức hiếu thảo, ngược lại người làm mẹ chồng như mẹ quá khắt khe, thiếu tình cảm, không có lòng nhân từ.”

Kế đến, Minh Lan khỏi cần nghĩ cũng biết có người ra tay: “Cha, hay là bà nội?”

“Là cha.” Hoa Lan mím môi: “Xưa nay cha giao hảo với Liễu đại nhân, ban đầu cam đoan tuyệt đối không đối xử tệ với con dâu. Ấy vậy mẹ lại giày vò con gái nhà người ta như vậy... Thế này không phải vả cho cha một cái à! Cha nhẫn nhịn được vài hôm, dạo này mẹ giống hết mẹ chồng chị, nổi giận đùng đùng, hai người làm ầm lên một trận, lòi ra cả những chuyện khác, hoá ra mẹ cắt xén chi phí ăn mặc trong viện em dâu, ôi... Chị vội vàng tới khuyên cũng không ăn thua.”

Hồi lâu Minh Lan không nói gì, thở dài khe khẽ: “Sau đó thì sao?”

“Cha và bà nội thương lượng, sau này mọi chuyện trong viện của em dâu do chính em ấy quyết định, chi phí ăn mặc trực tiếp lấy từ phòng thu chi, không cần qua chỗ mẹ, không cần đứng kè kè bên cạnh theo quy củ, nhưng mà em ấy kiên trì, sáng nào cũng tới hầu hạ mẹ.”

Ngữ điệu của Hoa Lan chua chát, không biết là thông cảm hay là bực bội với bà mẹ nữa. “Do mấy hôm nay mẹ luôn giận đối, vốn không định dắt em ấy tới thăm em, chị đành phải đứng ra đảm nhận, nào đâu bà nội tức giận, bảo làm gì có đứa con gái lấy chồng nào dắt cô dâu mới ra ngoài, có phải nhà họ Thịnh không có người đâu, bắt mẹ phải đi bằng được. Thế nên bây giờ mẹ lại cáu giận với cả bà luôn!”

Minh Lan bây giờ còn chẳng buồn thở dài, cuộc đời này bi kịch lớn nhất của Vương nữ sĩ chính là bất luận phe ta hay địch, đẳng cấp đều hơn hẳn bà, quân địch cao tay nên dễ dàng thắng lợi, quân ta quá giỏi nên đâm ra xem thường bà, không muốn giao lưu trao đổi.

“Chỗ em có mấy lọ Thanh Tâm hoàn...”

Không ngờ Hoa Lan xua tay bảo: “Vô dụng, em tưởng cha không bảo mẹ uống thuốc à. Mẹ hôm uống hôm không, nhất thời không hiệu quả.” Là mẹ con ruột thịt với nhau, chị ta cũng không chịu nổi tính khí của Vương thị, thật sự cáu kỉnh đáng sợ.

“Vậy phải làm sao?” Minh Lan lo lắng, sợ bà nội tức giận.

Hoa Lan bất đắc dĩ nỉ non: “Có cách gì đây, chị hỏi thầy thuốc rồi, chỉ mong dịp này mau chóng trôi qua, đưa thuốc thật bổ tới, nói chuyện vui vẻ giúp mẹ giải khuây.”

“Có chuyện vui gì được.” Minh Lan lo lắng nói.

“Còn chuyện gì ngoài việc dì Lâm bị giày vò năm lần bảy lượt ở thôn trang, nếm đau khổ mấy bận cuối cùng mệt mỏi, bây giờ ăn chay niệm Phật, già nua không giống con người, còn cả em Tư đến giờ vẫn chưa có thai.”

Lòng hiếu kỳ của Minh Lan tức thì trỗi dậy bùng bùng, giờ đây mối quan hệ xã giao của nàng đã khác đi, lâu lắm không nghe thấy tin tức của Mặc Lan. Không phải nhắc tới tính tình nóng nảy của bà mẹ, Hoa Lan cũng phần khởi hân.

“...Bà cô nhà chồng chị giao hảo với phu nhân Vĩnh Xương hầu, Văn Anh nghĩ tới cái Năm là em chị, bèn hay kể lại cho chị nghe.”

Mặc Lan đến giờ vẫn không có thai, không thể trách chị ta toàn bộ, chuyện vốn có lý do cả.

Vốn dĩ hôm đó chuyển dạ, do tâm bố quá mức, thai nhi quá lớn, dì Xuân Khả đau khổ hai ngày hai đêm cũng không sinh được, đến lúc đứa bé ra đời thì đã bị nghẹn chết từ trong bụng mẹ. Đại phu nhân phủ Lương nghi ngờ do Mặc Lan hãm hại, hùng hổ làm ầm ĩ một trận, nhưng tìm hiểu thế nào cũng không tìm được lỗi, đồ bổ đều là thượng hạng, ngay cả thái y cũng nói cái ăn không có vấn đề.

Đại phu nhân đành phải chịu thua, nhưng lần này khiến Lương nhị phu nhân bắt được thóp. Con trưởng dòng thứ phủ Lương tranh đấu lâu năm với con thứ dòng chính, Mặc Lan nhanh tay lẹ mắt, nhạy bén bắt lấy cơ hội,

khóc xin Lương Hàm cho giấy bỏ vợ, kể lẽ lòng thành của mình đối với dì Xuân Khả có trời đất chứng giám, tự đứng lại bị nghi ngờ, vô cớ bị hắt nước bẩn, chị ta không muốn sống nữa, không muốn liên lụy đến nhà chồng, cầm giấy bỏ vợ đâm đầu chết cho xong.

Dù Lương Hàm có tình cảm sâu nặng với Xuân Khả, nhưng cũng hết sức tôn trọng yêu thương bà vợ kết tóc, thấy từ lúc gả tới đến nay, cử chỉ nói năng không hề sai lầm, ngoại hình lại thanh tú trang nhã, khéo léo hiểu biết, bèn nảy sinh lòng bực bội với bà chị dâu, kèm thêm cho rằng Xuân Khả cố tình kể khổ với chị họ nhà mẹ đẻ. Việc này cuối cùng làm ấm lên tới trước mặt Vĩnh Xương hầu, Lương hầu gia nghiêm khắc răn dạy con dâu trưởng một phen, cộng thêm xử phạt, thấy Mặc Lan hiền lành, lại thấy họ Thịnh từ từ có thể hơn, bèn bảo Lương Hầu phu nhân hết mực an ủi vỗ về.

Cuộc chiến đến lúc này, dòng chính phủ Lương thắng lợi hoàn toàn. Lương nhị phu nhân bèn thân cận với Mặc Lan, thần sắc của Lương phu nhân cũng hoà nhã hơn nhiều, tiện đà khen thưởng, còn đích thân dẫn dò Lương Hàm, trước khi sinh ra con trai trưởng, vợ lẽ nàng hầu đều phải uống thuốc tránh thai.

“Vậy tốt quá còn gì?” Minh Lan ngờ vực hỏi, nàng biết với năng lực tính toán của Mặc Lan, thông thường sẽ sống khá tốt.

Hoa Lan lờm nàng một cái, tiếp tục kể chuyện.

Đánh rắn không chết. Chưa đợi Mặc Lan hồi phục, Xuân Khả đã điều chỉnh tâm trạng, cố gắng điều dưỡng cơ thể, trang điểm xong xuôi, lấy thể sấm vang chớp giật nháy vào tranh sủng. Chỗ tốt là, lúc trở dạ chị ta chịu khổ, sắc đẹp không được như năm xưa, lại rất khó thụ thai. Chỗ hỏng là, chị ta đổi sang con đường yếu đuối, nhất thời khiến Lương Hàm thương hại vô ngần.

Mặc Lan miệng đắng nghét, cố gắng vui vẻ, nếu đáng vẻ đã không còn trẻ trung tươi đẹp, thì tìm một đồng gái đẹp cho ông chồng hưởng thụ. Lương Hàm lại không phải người có ý chí kiên định, dù mỗi tình đầu có chân thành đến đâu, cũng khó tránh bị hoa cỏ làm cho mờ cả mắt, hôm nay Tiểu Hồng, ngày mai Tiểu Thúy, ngày kia A Hoàng, phong lưu khắp nơi, dì Xuân Khả vỡ nát tâm hồn, đành phải lùi về sau.

Thủ đoạn của Mặc Lan rất tuyệt vời, nhưng đánh địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm. Dù chị ta thành công phân chia sủng ái của Xuân Khả, nhưng cũng tạo nên một viện trần ngập yến oanh, làm cho chồng ít khi ở lại phòng mình, vì thế đến nay chưa thể có thai.

Trong mắt Minh Lan, phương châm chiến lược của Mặc Lan hết sức chính xác. Sợ nhất cái gì ở đàn ông, đó chính là thật sự động lòng, chỉ cần không thật tình, có lẽ pháp gia quy ở đó, đám vợ lẽ nàng hầu chẳng qua là mây khói, chơi chán rồi, yêu chiều chán rồi cũng có thể vứt toẹt đi, không gây nguy hiểm gì đến vợ cả Mặc Lan. Nhưng Xuân Khả không những là người con gái Lương Hàm yêu mến, còn xuất thân quý phái, đúng là phiền phức nhân đôi, nhắm thẳng nòng súng vào chị ta là quá chuẩn.

“May là phủ Lương đông đảo con nối dõi, chị Tư trong chốc lát không có thai cũng không sao.”

Hoa Lan bĩu môi, chán chường nói: “Cũng mấy năm rồi, chắc phải chờ tận bảy, tám năm nữa. Ôi, nếu không phải khi xưa dì Lâm... Được rồi, dù sao cũng là chị em một nhà, bây giờ nhìn nó đua tranh ở phủ Lương, chị cũng thấy khó chịu.”

Minh Lan gật gù, lát sau chậm rãi nghiêng đầu, nhìn Hoa Lan, cười khê. Căn cứ hiểu biết của nàng với Hoa Lan, dù chị ấy có lúc thích cười trên nỗi đau người khác, thích cả vú lấp miệng em, nhưng trong lòng là người đứng đắn ngay thẳng. Hồi xưa chị ta hận Mặc Lan vô cùng, bây giờ tự dưng tỏ lòng thương xót thông cảm, nhất định có vấn đề!

Hoa Lan bị nàng nhìn râm ran cả người, mắng: “Nhóc con nhìn gì!”

Minh Lan cố tình kéo dài giọng, từ tốn bảo: “Dạo này em rảnh quá không có việc gì làm nên đọc hai quyển sách xem tướng. Hôm nay nhìn sắc mặt chị gái, ấn đường đỏ lên, hai má hồng hào, mặt vồn làn mây, ắt hẳn có chuyện tốt... Nói đi nói đi, để em cũng được vui lây.”

Hoa Lan thấy nàng đoán mò bèn nở nụ cười rục rờ, mặt mày hớn hở, toàn thân toát vẻ diễm lệ, mặt mà lộng lầy, chị ấy cất tiếng: “Em đoán trúng rồi đấy, dạo này chị có chuyện vui. Trước hết là dì Trương nhà chị có thai rồi.”

Minh Lan ngỡ ngàng: “Anh rể lại có vợ lẽ?” Việc này thì vui về cái nỗi gì.

“Đồ lú lẫn, là vợ lẽ của cha chồng chị!” Hoa Lan cơ hồ hét lên.

Lỗi tai Minh Lan đau nhức, nàng lập tức tỉnh ngộ: “Là bác gái, à, mẹ chồng chị à...”

Hoa Lan vui tươi hớn hở, cắn chặt răng: “Mẹ chồng chị làm âm lên dữ lắm, nhưng việc này thì khác, bà ta có thể bắt nạt con dâu, nhưng không thể ra tay với vợ lẽ mang thai được! Cha chồng chị là người đầu tiên không tha, tiếp đến là các bà, các cô, các thím ngày ngày lui tới, có mắng, có dạy, có khuyên. Bây giờ mẹ chồng chị còn lo không nổi thân mình, suốt ngày bày mưu tính kế với bà chị dâu chị...” Gia sản nhà họ Viên không nhiều lắm, của cải của chị trưởng với thêm một phần, vợ chồng ông Cả nhà họ Viên đương nhiên không ngồi yên nổi.

Minh Lan xấu tính vui vẻ, lại nghi hoặc hỏi: “Chỉ thế thôi mà đã khiến chị vui tới vậy?”

“Không chỉ mỗi thế.” Hoa Lan hả hê, mặt như hoa đào: “Là anh rể em.” Chị ta dừng lại chốc lát, cố gắng trì hoãn sự hưng phấn, mới tiếp: “Anh rể

em coi trọng một chỗ thôn trang ở ngoại thành, địa phương tốt, thủy thổ cũng vượng, bèn ra tay mua lại.”

Minh Lan vỗ tay: “Đặt mua sản nghiệp là chuyện tốt.”

“Tốt thì tốt thật, đáng tiếc bọn chị không đủ bạc.

Hoa Lan nhắc tới việc không đủ bạc, thần sắc mê mải, khê khàng: “Năm ngoái anh rể em đến Khẩu Bắc làm việc, thuần hoá được con ngựa rất tuyệt, anh ấy coi trọng như mạng ấy, không cho một ai sờ vào. Nhưng lần này, anh ấy cần răng bán ngựa, về nhà gom góp thêm để mua chỗ thôn trang đó. Lúc ấy chị cũng buồn bực, không hiểu sao anh rể em lại đổi tính đổi nết, nào ngờ anh ấy giao hết lại giấy tờ ruộng đất, nói anh ấy đã từng hứa sẽ bù lại hết đồ cưới cho chị! Vốn dĩ anh ấy đích thân dò xét điền trang thích hợp, mất bao nhiêu ngày!” Đôi mắt chị ấy sáng rực rỡ, ngón tay run nhè nhẹ, tuôn trào cảm giác hào hứng vui mừng.

*Khẩu Bắc: Hay còn gọi là khẩu ngoại, là khu vực ở phía Bắc Trường Thành, gồm Nội Mong, Hà Bắc, Trương Gia Khẩu, Thừa Đức, khu vực phía Bắc Tân Cương.

Minh Lan khê kêu “a”, tức thì lớn tiếng khen: “Anh rể quả có lời hứa đáng giá nghìn vàng!”

Hoa Lan ngọt ngào như say, đôi mắt ướm át: “Anh ấy nói, cho đến hôm nay mới ngộ ra. Cha mẹ cũng giống anh chị em, đều có gia đình riêng, chỉ có chị và mấy đứa con mới là thật lòng vì anh ấy. Anh ấy không một lòng với chị thì biết với ai. Anh ấy còn nói, mai sau tuyệt đối không để chị phải chịu ảm ức nữa. Sau này bọn chị có thể an tâm thoải mái rồi.”

Minh Lan ghen lời, đó vẫn là ông anh rể Viên Văn Thiệu ngay thẳng vụng miệng đầy ư, lại có thể thổ lộ uất ức rõ ràng thế, khiến nàng nghe mà cũng cảm động: “Tốt quá rồi, mười năm chịu ảm ức của chị Cả coi như không uổng phí.”

Hoa Lan móc khăn tay ra lau mắt, ghen ngào: “Chị chỉ mong chân tình đổi lấy chân tình, chị một lòng dõi theo, mong chờ anh ấy chẳng phụ lòng, bây giờ cuối cùng...” Chị ấy thút tha thút thít.

Đối với người phụ nữ trước mặt, Minh Lan lập tức phải nhìn nhận lại, nàng kính nể vô vàn, có thể cảm hoá một Viên Văn Thiệu luôn tuân thủ chữ hiếu ngất nghèo, kéo lại khỏi vách núi ngu hiếu, quả không dễ dàng! Trong lịch sử đấu tranh trường kỳ, Hoa Lan nữ sĩ bất khuất như một, không nao núng sờn lòng, hơn nữa chưa từng nảy sinh tâm lý biến thái, cuối cùng chiến thắng bà mẹ chồng độc ác, quả thật vui buồn lẫn lộn.

“...Chị đến thăm Như Lan cũng khuyên con bé vậy đấy. Nhất định phải giữ tấm lòng son, chu đáo với chồng, hiếu thuận bề trên, tử tế với chị em dâu, lòng người vốn mềm yếu, em rể là người thông minh, tất nhiên sẽ thương yêu nó.”

Hoa Lan lau nước mắt, câu được câu chăng, Minh Lan thầm bật cười, Như Lan ghét nhất là bị lên mặt dạy dỗ, đặc biệt là cái kiểu răn dạy kẻ cả của Hoa Lan, có lẽ bây giờ chị ấy bức bối lắm.

Bỏ khăn xuống, lòng Hoa Lan tràn đầy hạnh phúc, cất giọng kiên định: “Bây giờ chị chả mong gì nhiều, anh rể em bảo, qua mấy năm nữa chắc sẽ được ra ngoài nhậm chức, đến lúc đó bọn chị dẫn theo con cái sống đời khoan khoái mỹ mãn. Việc mẹ chồng gây khó dễ, chị dâu giở trò, chị đều có thể chịu được.”

Vốn chỉ muốn nghe vài chuyện phiếm đỡ buồn, không ngờ bị dạy bảo một hồi. Minh Lan bất chợt ngấm ngội, liệu có phải nàng không đủ thật lòng với Cố Đình Diệp chăng. Rất nhiều lần, mỗi khi gặp chuyện nàng luôn luôn nghĩ đến cái được mất của bản thân đầu tiên, sau đó mới tới hân, tình yêu của đàn ông làm sao đáng tin bằng tình yêu bản thân. Nếu như hân không đáng tin cậy thì sao? Chẳng phải thua sạch à.

Ý nghĩ này có phải ích kỷ quá chăng?

Hoặc giả, không thể đánh đồng sự ích kỷ với tự yêu bản thân, nhưng trong quan hệ nam nữ, phải làm sao để nắm chắc giới hạn này đây.

Minh Lan lâm vào trầm tư. Đây là vấn đề phương châm chỉ đạo, cần phải nghiêm túc.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Làm Rõ Ràng Suy Nghĩ Nào Đó Bị Giấu Kín, Gió Bão Nổi Lên, Chuyện Phiếm

Hai chị em nói chuyện thêm một lúc rồi Minh Lan dẫn Hoa Lan đi Huyền Chỉ viên bái kiến Thái phu nhân. Thái phu nhân đối xử với Hoa Lan khách khí, trò chuyện thân mật, có ý muốn kết thân, còn đặc biệt khen bà Khang mấy câu ‘tính tình ôn hòa’, ‘thân phận tôn kính’, ai dè Hoa Lan lập tức mất hứng, lạnh nhạt không tiếp chuyện nữa.

Dưới cái nhìn của chị, em gái ruột Như Lan của chị chính là bị bà bác buồn nôn này làm hại mới phải cam chịu ở bên thư sinh nghèo túng kia. Hai bảng tiến sĩ thì đã làm sao, chẳng phải vẫn dựa dẫm vào nhà họ Thịnh sao. Biên tu ở Hàn Lâm viện thì đã làm sao, cậu em họ Vương kia tuy mới là tú tài nhưng nhờ vào tiếng tăm cha ông và của cải trong nhà đã ra làm quan từ lâu rồi. Gả vào nhà họ Văn, có ngẩng đầu được không còn chưa biết, nếu có thì cũng không biết phải chờ đợi đến năm nào tháng nào, làm sao có thể so với nhà họ Vương với gia tài bạc triệu sẵn đó, bạn bè thân thích khắp thiên hạ, muốn buôn bán có họ hàng thân thích, muốn làm quan có chú bác quan hệ nhiều đời.

Đã muốn chiếm hời lại còn đòi qua cầu rút ván, giờ đối với họ Thịnh mà nói, họ Khang giống như kẹo mè xừng, nuốt không trôi, nhổ không ra. Viên Văn Thiệu khó khăn lắm mới góp phần buôn bán cùng một bãi chăn nuôi ở Khẩu Bắc, Vương thị nhanh mồm nhanh miệng, dì Khang nghĩ ngay đến muốn góp tiền, làm Hoa Lan giận đến ngã ngửa ra. Thời đại này, đến mẹ ruột mà mình cũng không dám ăn ngay nói thật.

Thái phu nhân thấy Hoa Lan không nhiệt tình, nói thêm mấy câu rồi cũng không hài lòng cho đi.

Lúc Minh Lan đưa Hoa Lan ra cửa thấy sắc trời đẹp liền rời kiệu mềm rồi chậm rãi tản bộ về nhà. Lục Chi đi bên cạnh cứ căn nhắc: “Thân thể phu nhân giờ bất tiện, đi xa như vậy làm chi?” Hạ Hà lại mềm mỏng nói: “Chị yên tâm, em đếm rồi, phu nhân mới đi chừng ba trăm bước, không có gì đáng ngại.” Minh Lan nghe xong cũng phải bật cười, phụ nữ mang thai sáu tháng là thời điểm vững vàng nhất, đừng nói đi bộ mấy bước, dù có chen lên phương tiện giao thông công cộng cũng không thành vấn đề đâu.

Đi một lúc, mắt thấy đã sắp tới Gia Hi cư rồi, Minh Lan không lên tiếng nữa, vẫn tiếp tục bước đi chậm rãi. Cách cửa viện một đoạn liền nghe bên trong hình như có tiếng tranh cãi. Minh Lan hơi ngạc nhiên, liếc nhìn hai đứa hầu đứng bên cạnh một cái. Hạ Hà cùng Lục Chi cũng thấy lạ, Gia Hi cư xưa nay vốn hòa thuận, gần đây vì Minh Lan mang bầu nên cũng không có người dám tranh cãi.

Chỉ nghe bên trong văng ra giọng nói yếu điệu của Thái Hoàn: “... em Đan Quất này, em Hạ Ngọc vẫn còn nhỏ, làm vỡ có chút đồ mà em cũng đòi đánh đòi giết, đừng nói là muốn bầm phu nhân trừ bạc tháng, có đánh bằng roi cũng là nặng rồi. Chị thấy em khắt khe quá đấy.”

Nghe được lời này, Minh Lan hơi cong khóe môi, người này gần đây bắt đầu nhấp nhồm rồi.

Giọng nói Đan Quất có ý phản nộ: “Hạ Ngọc phụ trách quản đồ dùng hàng ngày, hôm qua nó mới làm vỡ cái chén, vừa rồi lại làm vỡ thêm ấm trà sứ ngọc, cũng không phải chén bát bình thường, toàn là đồ quý giá cả, chẳng nhẽ không nên phạt?”

Thái Hoàn cất tiếng cười lạnh lạnh: “Ôi, em Đan Quất này, quý hay không quý cũng phải nhìn chỗ nào chứ, nếu là cửa nhỏ nhà nghèo tầm

thường, mấy món đồ này đương nhiên là không thể đánh vỡ. Nhưng mà chúng ta là người nhà nào, những món đồ này có nói ra cũng chỉ vậy, nếu không ai cố tình nói với phu nhân, sợ là phu nhân cũng chẳng để ý?”

Sau đó là tiếng Hạ Ngọc nhỏ nhẹ lấy lòng: “Chị Đan Quất, em đã nói từ đầu là tay chân em vụng về, không làm được mấy việc trông nom đồ dùng, chị còn không nghe, bây giờ mới...”

Chỉ nghe tiếng Đan Quất cố nén giận: “Mồm miệng cô cũng nhanh nhẹn thật! Muốn cô đi vẩy nước quét nhà, cô nói cô thuộc nhóm đầu tiên Thường ma ma tuyển vào, không muốn làm việc nặng. Cho cô đi làm việc xứng tầm rồi, cô lại nói cô không thể lúc nào cũng đứng với ngồi, cuối cùng là cô muốn làm cái gì?”

“Hừ hừ, còn phải hỏi sao? Đương nhiên là muốn vào trong phòng hầu hạ lão gia và phu nhân?” Đây là giọng nói lạnh lợi của con bé Thúy Tụ, “Tôi nhõ vào, chị mà cũng xứng à?” Lập tức xung quanh nổi tiếng cười cợt.

Hạ Ngọc nhanh chóng nhận lỗi: “Không dám không dám, em vốn chỉ muốn đi thu thập xiêm y đệm chăn trang sức, nếu chị Đan Quất cho em làm việc này, đương nhiên là sẽ không phạm sai lầm nữa.”

Thải Hoàn lại tiếp tục ung dung nói: “Chị nói này Đan Quất, lúc em mới phân giao việc không nghĩ cho kỹ à?”

Minh Lan ở ngoài cửa nghe mà lạnh mặt, nàng chưa bao giờ thích người không thân thuộc chạm vào đồ dùng riêng tư của mình. Hơn nữa kết hôn rồi thường có việc vợ chồng, chăn đệm là thứ đồ dễ khiến người ta gièm pha nhất. Hạ Hà cẩn thận, Hạ Trúc thành thật, lại đều là mua từ bên ngoài vào, ở trong phủ không có thân thích, cộng thêm hai đứa Đan Quất Tiểu Đào nữa. Ngoài ra, Minh Lan chưa bao giờ cho người khác nhúng tay.

Lục Chi đứng bên cạnh Minh Lan đã sớm phần nộ không thôi, nóng lòng muốn chạy đi mắng người. Minh Lan nhìn Hạ Hà đứng cạnh một cái, con

bé lạnh lợi lập tức tiến lên lớn tiếng: “Ồn ào cái gì đấy, không biết phu nhân đã đến rồi à.”

Trong viện nhanh chóng yên tĩnh lại, Minh Lan khoan thai đi qua trước mặt đám người. Mấy đứa hầu đứa nào đứa nấy cúi đầu khom vai, không dám lên tiếng. Chờ Minh Lan vào nhà rồi, Lục Chi đi ra gọi Đan Quất cùng Thái Hoàn vào.

Đan Quất hơi xấu hổ, vừa thấy Minh Lan bèn lúng túng: “Phu nhân, đều do tôi không phải, tôi không quản lý tốt...” Minh Lan lập tức ngắt lời chị ta: “Tôi đã sớm nói với chị, có lòng lương thiện là tốt nhưng cũng không thể quá mức dung túng. Hôm nay nghe ra Hạ Ngọc cũng không phải phạm lỗi lần đầu. Tôi cũng không biết chọn người hầu hạ ở cả một phủ to thế này mà chẳng có lấy một đứa tay chân nhanh nhẹn, lẽ nào không có cô ta thì không được.” Mặt Đan Quất đã sớm ngân ngấn nước rồi, kỳ thực chị ta đã muốn xử phạt từ lâu, chẳng qua là mỗi khi chị ta có ý định, Thái Hoàn đều nhảy ra phá rối.

Xét về lai lịch, ả ta vào làm trong phủ còn sớm hơn Tiểu Đào cùng Đan Quất, xét về vai vế, ả ta là hầu gái hạng nhất bên người Vương thị. Khi xưa ở nhà họ Thịnh, người hầu hạ Minh Lan gặp người của Vương thị còn phải nịnh nọt. Giờ đến phủ họ Cố lại bị Đan Quất ép xuống, Thái Hoàn đương nhiên không phục trong lòng.

“Thái Hoàn.” Không ngờ Minh Lan lên tiếng, ả ta vội vã đáp lời.

Về mặt Minh Lan ôn hòa, cười khanh khách: “Nghe nói gần đây chị thường qua lại nói chuyện với dì Cung.”

Thái Hoàn giật mình một cái, ả ta sớm đã chuẩn bị một bụng thanh minh, ai mà ngờ Minh Lan lại hỏi cái này: “Đây, đây, đây là nghe ai nói...” Minh Lan cũng không để ý ả ta ngụy biện, chỉ lạnh nhạt nói: “Hôm qua hai người nói chuyện suốt hai nén hương ở bên ao sen, ba hôm trước chị đến phòng dì

Cùng uống trà, sáu ngày trước chị đem đồ sang cho Dung nhai lại qua ngời nửa canh giờ.” Mồ hôi Thái Hoàn chảy ròng ròng, áo trong sớm ướt một mảng, hai đầu gối cô ả tự nhiên mềm nhũn, phịch một cái liền quỵ xuống luôn mồm nói: “Phu nhân, đều là nô tỳ không hiểu chuyện, nô tỳ...”

Kỳ thực, vỡ mấy món đồ chỉ là chuyện nhỏ. Mấy đứa hầu gái nóng lên cãi nhau cũng là chuyện nhỏ, nhưng mà Thái Hoàn này cố tình gây xích mích, ảnh hưởng đến hòa khí chung. Minh Lan cười càng dịu dàng hơn, bảo Lục Chi dìu cô ta đứng dậy: “Xem chị bị dọa kìa, có việc gì đâu, dì Cùng hàng ngày cũng rồi rã đến buồn chán, nếu các người hợp ý, cứ thường đi nói chuyện với cô ta cũng được.” Thái Hoàn run rẩy trong lòng, ả ta xưa nay nhanh mồm nhanh miệng, biết rõ là không có việc gì nhưng vẫn sợ hãi.

“Chuyện trong viện có người khác làm rồi. Nếu chị rảnh rồi thì cứ đi tìm dì Cùng.” Minh Lan giọng ôn hòa, trong mắt lại không có ý cười. Mặt Thái Hoàn trắng bệch, miệng nói không dám lại không nói rõ ra được câu nào.

Minh Lan quay lại nhìn Đan Quất một cái. Đan Quất hiểu ý của nàng, ưỡn ngực quay người ra khỏi phòng, lớn tiếng trách mắng Hạ Ngọc, theo thường lệ phạt tiền tháng, đánh roi, cách chức, phạt đi làm vầy nước quét nhà.

“... Đoán là cũng không đến mức chối cằm không vững nhỉ.” Lúc nói ra Đan Quất vô cùng khí thế.

Nghe tiếng gào khóc xin tha bên ngoài, Thái Hoàn cắn chặt môi. Xưa đến giờ Hạ Ngọc vốn quan hệ tốt cùng ả ta, xảy ra việc như vậy dù ả ta không dám nói gì nhưng sâu trong lòng có phần không cam chịu.

Vì sao Vương thị lại cho mình làm hồi môn đi theo, ả ta không tin là Minh Lan không biết. Nói ra ả ta vốn cũng không đồng ý, cha mẹ mình ở nhà họ Thịnh có thể diện, bản thân mình ở đó cũng gần như chủ nhân, cần

gì phải đến nơi khác. Nhưng mà sau khi vào phủ hầu, thấy phú quý quyền thế ngập trời, chồng của phu nhân lại đương thanh niên trai tráng oai hùng, lại còn vô cùng săn sóc phu nhân, ả ta không khỏi động lòng xuân.

Trước kia Minh Lan còn tân hôn, ả ta không dám có lòng nhớ nhung. Nhưng giờ Minh Lan đang mang thai, nàng ta dù có chặt chẽ cũng chẳng thể giữ người kia hơn nửa năm không buông? Nếu như cần làm tục chải tóc cho hầu gái, mình là lựa chọn tốt nhất.

Ai biết ngày qua ngày, trong phòng phu nhân không một chút động tĩnh. Trước kia nhà họ Thịnh đều nói cô Sáu tốt tính lại hiền lành, ai ngờ là lừa gạt cả. Bình dấm chua lớn như vậy, mình ở bên người Minh Lan đã một năm cũng không cho bước vào nhà chính, ngày thường ở trong sân dâng trà vẩy nước quét nhà cũng không cho phép.

Lại thêm Cố hầu tính tình chính trực, thường ngày không bao giờ nhìn mấy đứa hầu nhiều thêm một chút, mình có ăn diện, trang điểm cho đẹp lên cũng chưa từng thu hút được nửa cái liếc mắt, làm sao ả ta lại không căm tức cho được.

Minh Lan nhìn bóng Thái Hoàn cung kính lui ra ngoài, chống cằm mà suy nghĩ.

Thái Hoàn từ từ đi về phòng của mình, vừa mới khép cửa lại, mới đi được mấy bước đã thấy Nhược Mi ngồi ngay ngắn trên giường đang lạnh lùng nhìn mình: “Chị Thúy Vy bên người phu nhân từng nói với tôi mấy lời hay, hôm nay tôi bèn nhắc lại cho chị.”

Không đợi ả ta mở miệng, Nhược Mi đã lạnh nhạt nói: “Tôi biết trong lòng chị có ý định gì, chẳng qua là muốn học theo chị Thái Trâm bên cô cả, sợ là phu nhân bên kia cũng đã chỉ điểm như thế đi.”

Thái Hoàn bị một câu nói toạc ra tâm sự mình, đỏ bừng mặt oán giận nói: “Cô nói lung tung gì đó?”

“Tốt nhất là chị nhìn cho rõ chút!” Nhược Mi lại châm biếm: “Trước kia cô Cả ba năm không có thai, còn có mẹ chồng khó đối phó, mới có chỗ cho Thái Trâm. Giờ dựa vào cái gì, tay Vương phu nhân còn có thể dài đến đâu.”

Thái Hoàn thầm xấu hổ, quay đầu sang chỗ khác không nói lời nào. Tính Nhược Mi cứng rắn, không nói thì thôi, đã nói phải nói cho xong, chị ta đi tới trước mặt Thái Hoàn bình tĩnh nói: “Chị cũng đừng cho rằng phu nhân sợ Vương phu nhân, không dám xử lý chị. Chị cũng biết chuyện trước kia của Vưu ma ma cùng Yến Thảo nhỉ.”

Thái Hoàn nghi hoặc nhìn lại, Nhược Mi nói: “Vưu ma ma tham tiền tham rượu, phu nhân đã muốn xử lý bà ta từ sớm nhưng mà không có lý do để ra tay, cố gắng nhịn xuống một năm, cuối cùng bắt được nhược điểm, một lần đã xử lý sạch sẽ. Còn có Yến Thảo, khi đó trong lòng phu nhân không thoải mái, có điều nghĩ đến nhiều năm tình cảm nên vẫn đối xử tốt với cô ta. Cái ngữ lơ lửng như vậy, bất trung bất nghĩa, phu nhân còn muốn sao? Cười chết người ta! Chị chỉ cần hầu hạ cho tốt, tương lai phu nhân nhất định tìm mỗi hôn nhân tốt cho chị.”

Về mặt Thái Hoàn biến đổi mấy lần, thầm mắng Minh Lan đối xử tốt ở đâu chứ, còn không biết xấu hổ, bụng lớn như vậy mà không đếm xỉa gì giữ chặt đàn ông trong phòng mình, có khi lại còn táy máy tay chân. Mấy ma ma kia cũng chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. sau lần bị Thôi ma ma răn dạy đó thì cũng sợ uy của chủ nhân nên chẳng dám ho he nữa. À ta vốn định nói cho Vương thị biết, để Vương thị khuyên nhủ Minh Lan hiền lành rộng lượng chút, ai dè vợ Lưu Côn không biết nhận được món hời gì từ chỗ Minh Lan mà ngăn cản khắp nơi, không thể động đậy. Thực sự là đáng giận.

Trong lòng ả khó chịu liền không nhịn được mà châm chọc: “Cô muốn gả cho tú tài, tưởng ai cũng vậy sao? Dù có ra ngoài làm vợ cả người ta thì thế nào? Có việc cũng không ngăn được, còn bị người ta đè đầu cưỡi cổ như cũ, đâu có thoải mái như ở trong phủ?”

Nhược Mi đỏ mặt lên, cười nhạt rồi nói mấy tiếng ‘được lắm’, quay đầu mở cửa bước ra.

Đầu xuân năm Sùng Đức thứ tư, ngập trời cảnh ‘xuân’ tươi đẹp cũng không xua tan được khói mù nơi kinh thành. Hoàng đế muốn cải cách, một lần nữa phân bố thế lực nhưng lại gặp nhiều khó khăn. Thánh thượng bổ nhiệm ngự sử tuần sát mỏ muối nhưng còn chưa nhìn thấy địa giới Lương Hoài (vùng sông Hoài) đã bị tập kích hai lần.

Đầu tiên là gặp ‘sơn tặc’ ở Ký Trung, lúc nghe được việc này, Cố Đình Diệp lộ sát khí, giọng căm hận nói; “Lúc đó nếu không phải hoàng thượng gấp gáp điều tôi lên phía bắc, chỉ cần hai tháng là có thể quét sạch nạn trộm cướp!” Trước kia hắn dẫn binh đi bình định phản loạn của hai vị vương, một đường chém giết từ nam tới bắc, tàn sát tới máu chảy thành sông, xương vùi thành gò, gần ngủi có mấy ngày đã dẹp yên. Minh Lan khen giỏi như mọi khi, thuận miệng nghi ngờ: “Không phải Ký Trung (Hà Bắc, Trung Quốc) là vùng đồng bằng sao, ít núi sâu rừng rậm, từ đâu lại có sơn tặc khí thế như vậy?” Điểm số địa lý của nàng hồi trung học rất tốt.

Ánh mắt Cố Đình Diệp u ám: “Đúng vậy, không có núi, lấy đâu ra ‘sơn tặc’? Giọng nói có ý giễu cợt, còn phảng phất ướm mùi máu tanh.

Qua mấy ngày, một lần nữa công báo truyền đến, đoàn khâm sai tới địa giới huyện Đông Hùng lại gặp phải tội phạm. Nhờ tướng quân Cảnh Giới cùng với chúng quân sĩ liều chết bảo vệ, ngự sử Liên Trịnh mới không bị làm sao nhưng quân sĩ đi theo thương vong khá nhiều. Không lâu sau đó, đồng chí Cảnh được khiêng về kinh thành, còn chưa kịp gặp đại phu đã bị chỉ dụ tuyên tiến vào cung, hoàng đế muốn hỏi han kỹ càng.

Đêm đó, Cố Đình Diệp hồi phủ gằn giọng nói: “Sự tình đúng là không đơn giản.” Giữa ban ngày, Cảnh phu nhân đỏ bừng hai mắt tới cầu được, Minh Lan đã hiểu rõ mấy phần, chỉ thở dài nói: “Chỉ vì cản trở việc thanh tra án muối mà to gan muốn che trời như vậy?” Ngón tay Cố Đình Diệp

nhẹ nhàng vuốt ve lên nhẫn ngọc, ngữ điệu có ý châm chọc: “Có tiền mua tiên cũng được, thuế muối hàng năm tới mấy triệu lượng, cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi.” Minh Lan không nhịn được tưởng tượng ra trước mắt mình một đồng bạc bay như bông tuyết, mê mẩn một hồi mới nói: “Đúng rồi, chị Cảnh hôm nay có tới buổi trưa, em lấy hai lạng hồ cốt dự trữ trong kho cho chị.”

“Làm tốt lắm.” Cố Đình Diệp khen ngợi rồi lại than thở: “Nhà lão Cảnh căn cơ mỏng, trong kinh thành không có thân thích, chúng ta có thể giúp liền giúp.” Đang nói đã thấy cô bé kia khẽ cau mày bèn hỏi lại: “Làm sao vậy?”

Minh Lan khẽ cắn môi, có chút do dự, nói quanh co: “Thực ra... chị Cảnh có đến phủ quốc cữu trước.” Nàng không biết nói ra thế nào, vẻ mặt Cố Đình Diệp nghiêm lại, “Làm sao?” Giọng điệu khiến người ta sợ hãi. Minh Lan than thở: “Nói đến được liệu quý giá, đương nhiên là phủ quốc cữu nhiều hơn. Đáng tiếc hôm nay đúng lúc Trương phu nhân về nhà mẹ đẻ, dì Trâu kia đứng ra đón khách, chị Cảnh tay không ra về.” Cố Đình Diệp vỗ xuống bàn trà, giận dữ nói: “Đồ đàn bà nông cạn như vậy, anh Tòng Hưng cũng quá...!”

Hắn nén nhịn xuống, thở dài nói: “Thôi, quên đi!” Làm quan mà không xử lý được việc trong nhà, lời này khó nói với người ngoài, hắn lập tức chuyển đề tài: “May mà hoàng thượng anh minh, để anh Thành Vĩnh dẫn theo một đội nhân mã đuổi theo, nếu không đã gây họa lớn.” Ngự sử tuần muối vừa mới xuất quân chưa làm được gì đã chết, việc thanh tra muối vụ không biết còn phải trì hoãn đến lúc nào.

Nhìn vẻ mặt chồng mình không vui, Minh Lan liền xoa nhẹ cánh tay của hắn, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Chàng cũng đừng nóng ruột mà bốc hỏa lên đầu. Tệ nạn đã kéo dài từ bao nhiêu năm nay, muốn phá cũ xây mới sao dễ dàng được.” Nói xong còn tự giấu: “Đừng nói việc lớn trong triều, chính là

trong cái nhà một mẫu đất ba mảnh ruộng này, em đây cũng phải có mưu kế đấy.”

Cố Đình Diệp giơ tay dán vào bụng Minh Lan, ánh mắt chột điệu dàng: “Em tuyệt đối đừng để mình mệt mỏi, có chuyện gì nói cho tôi, tôi ra mặt thay em.” Minh Lan hết sức cảm động, có điều nhìn ánh mắt người kia thâm tình nói chuyện với cái bụng của mình. Lúc này nàng đang đứng, người kia đang ngồi, nàng rất nghi ngờ không hiểu lời này Cố Đình Diệp nói với mình hay nói với đứa nhóc trong bụng.

Đứa bé kia cũng thật biết điều, bình thường nhiều nhất chỉ thi triển quyền cước ba lần một ngày, sau khi ngủ trưa, lúc uống trà sau bữa tối, nửa đêm loanh quanh giờ Tý. Minh Lan tổng kết ra quy luật này, Cố Đình Diệp liền cứ tới giờ là trở về một chút, hai cha con giao lưu. Có lúc đang cùng Công Tôn tiên sinh nói dở chuyện cũng sẽ trở về nhà một hồi. Hắn thích nhất là lúc kê mặt vào bụng Minh Lan cảm nhận thai máy, Minh Lan dựa người vào đầu giường, nhẹ nhàng xoa mái tóc thô cứng của hắn, ánh đèn chiếu lên vạt áo trước ngực hắt thành bóng, nàng chỉ cảm thấy lòng bình thản ấm áp lạ thường.

Thế cục bên ngoài không ổn định, đúng lúc đang cần dùng người, dựa vào cái tính nóng như lửa của tên kia, hắn đã sớm chạy ra ngoài dốc sức làm việc rồi, nàng biết, hắn là vì mình mới không nở rời kinh.

“Nếu... hoàng thượng có chỗ cần dùng... chàng không cần lo cho em, đây là việc hệ trọng.” Minh Lan cảm thấy lời nói ra nặng trĩu, một câu ngắn gọn mà ấp úng, miệng đầy vị đắng. Nàng thật không muốn hắn rời xa.

Cố Đình Diệp ngẩng đầu lên, gương mặt vốn nghiêm nghị lại điệu dàng lạ thường, giống như dòng sông băng lạnh lẽo lại dần được nhuộm bằng cảnh xuân, hắn vỗ về bụng nàng, khẽ cười: “Em chính là việc hệ trọng của tôi.” Là chuyện quan trọng nhất cả cuộc đời này của hắn.

Hắn điềm tỉnh nhìn nàng, chỉ thấy ánh mắt nàng chớp chớp, da dẻ mềm mại tựa vẻ diễm lệ trong khoảnh khắc của đoá quỳnh hương, gương mặt nàng có vẻ ngẩn ngơ, tim đập loạn nhịp, giống như đứa nhỏ luống cuống không biết mình đang lạc ở nơi nao, lại có mấy phần khổ sở. Hắn nhìn say mê một hồi bỗng nhiên trong lòng hiện lên một bóng người già nua, người ta đều nói hai cha con hắn dù là tướng mạo hay tính tình đều vô cùng giống nhau, chỉ hơi suy nghĩ một chút hắn đã cảm thấy mơ hồ, thế là bèn lập tức cho qua.

Bên ngoài mưa to gió lớn, hắn nguyện che chở nàng trong vòng tay của mình, gắng sức dựng cho nàng một mái nhà ấm áp an toàn, không để gió đao mưa tuyết làm nàng sợ hãi, cho nàng một đời vui vẻ không sầu lo.

Tối tháng tư, tranh đấu trên triều đình ngày càng gay gắt. Một vài ngôn quan liên kết bầm tấu lên, tố cáo Uy Bắc hầu Thẩm Tông Hưng dùng quyền công mưu lợi riêng, chiếm đất dân lành, cưỡng đoạt, kết đảng gây rối, tổng cộng mười một tội trạng. Nếu như chỉ tố cáo xuông thì thôi, đến Tả đô ngự sử Lưu Tổ vốn là người ngay thẳng, công minh chính trực, lần này cũng dâng sớ gây khó dễ. Vua cho Lưu Chính Kiệt tra xét, tra ra mới biết, huyệt trống cũng không hẳn là không có gió, hóa ra là con trai trưởng của Thẩm Tông Hưng ở bên ngoài cậy thế khinh người, cùng với thân thích nhà họ Trâu cho vay nặng lãi, còn bức tử ra mạng người.

Đột nhiên tấu chương dồn dập bay tới, công kích không ngừng.

“Nếu là người nghiêm chỉnh không thiên vị thì chỉ nhìn việc không nhìn người. Nếu là tiểu nhân muốn gây chuyện thì phương pháp sẽ trái ngược lại, chỉ nhìn người không nhìn việc.” Công Tôn Bạch Thạch vừa vuốt chòm râu thưa thưa vừa nói.

“Thừa dịp mà làm thôi, kỳ thực đám người kia không vui vì hoàng thượng liên tiếp hành động, nhưng mà e ngại danh phận quân thần cùng đạo lý đại nghĩa, bọn họ không tiện mở miệng, dứt khoát nhắm vào người

thân cận nhất bên cạnh hoàng thượng.” Nói đơn giản, chính là tôi không tiện cản trở mấy chính sách của ngài, vậy thì đành phải chửi bới người chấp hành, tiện thể phá hoại đường lối ngài đã vạch ra. Minh Lan nâng bụng, lo lắng âu sầu, hoàng đế lúc này có vẻ tức giận rồi, còn ra chỉ trách cứ nhà họ Thầm. Cô Thầm nhỏ chạy đây tới khóc lóc một hồi, nàng không biết làm gì đành thỉnh giáo ông lão Công Tôn.

Công Tôn Bạch Thạch mỉm cười gật đầu, ánh mắt liếc nhìn cái bụng bự của Minh Lan, ước gì nhóc hầu gia tương lai cũng được thông tuệ như vậy.

“Thế rốt cục là bất thường ở chỗ nào nhỉ?” Minh Lan vô cùng đau đầu, nàng nhớ tới cậu cả nhà họ Thầm năm nay mới mười hai, mười ba tuổi. Cô Thầm nhỏ không phải vẫn luôn nói cháu trai chị ta thật thà đôn hậu sao, có thể gây được chuyện gì chứ.

“Không có gì, là phân chia lợi nhuận mà thôi.” Khóe miệng Công Tôn Bạch Thạch có nét chế giễu, “Án muối đó, buôn bán qua biên giới, thuyền biển, ty tuần thuyền, còn có bao nhiêu cửa lục bộ cửu khanh, chỗ béo bở như vậy, hoàng thượng muốn bảo bọn họ dịch ra để còn an bài người của mình, thứ nhất là bổ sung quốc khố, thứ hai là để sau này công việc có thể làm gọn gàng hơn. Bọn họ không chịu, chỉ như vậy thôi.”

“Mấy người đó cũng thật là, chỗ màu mỡ đã chiếm lâu như vậy rồi, phun ra chút bạc thì đã làm sao!” Minh Lan hy vọng xã hội hài hòa, nhà nhà đều dễ nói chuyện.

Công Tôn Bạch Thạch cười nhạt thành tiếng: “Lấy Tiềm quốc công làm ví dụ, con trai ông ta cưới công chúa con gái của Thánh Đức thái hậu, ông ta cùng mấy nhà khác nắm giữ đội thuyền buôn gần mười lăm năm, mỗi năm ít ra cũng thu được hai, ba triệu. Nộp lên trên được bao nhiêu? Hừ hừ, bọn họ cam lòng phun ra sao? Dù có chịu ới ra, vua nào triều thần nấy, hoàng thượng cũng tự có thân tín mình muốn đề bạt.”

Trước mắt Minh Lan lại có bông tuyết bạc bay lượn, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, khẽ nói “Đã nhiều năm như vậy, cũng phải biết ăn no rồi chứ, thu tay chút thì sao.”

“Lòng người nếu biết đủ sao lại còn có câu ‘được voi đòi tiên’.” Công Tôn Bạch Thạch tổng kết ngắn gọn, tham tiền rồi có thể có điểm dừng sao.

Minh Lan bất đắc dĩ gật gù, đúng là hiếm thấy quan tham nào lại tự mình giác ngộ. Có điều việc này Công Tôn có thể thấy, người bên ngoài đương nhiên có thể, chỉ cần Thẩm quốc cứu giữ bình tĩnh, thêm vào nhà vợ phủ Anh quốc công ra sức giúp đỡ, đoán là cũng không có gì đáng lo.

Không có lửa làm sao có khói, nhà họ Thẩm giờ bị người ta nhìn chăm chăm rồi, thực sự trị gia không nghiêm. Có chút việc là do mấy phe đối nghịch miễn cưỡng thêm mắm dặm muối, nhưng có một số việc đúng là có thật. Công Tôn Bạch Thạch buột miệng để lọt ra, hồi xưa họ Trâu còn muốn nhúng tay vào việc chọn mua quân lương, đúng là gan lớn. Xem thường họ Thẩm xong, ông ta lại ra sức khen ngợi biểu dương Minh Lan một hồi, khen nàng để ý danh tiếng nhà mình, quản giáo hạ nhân nghiêm chỉnh, lại có Cố Đình Diệp bên ngoài mang tiếng ác lục thân không nhận (*), nhà họ Cố lại không bị người ta tra ra cái gì.

(*) Lục thân không nhận: mất hết tính người, lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận.

Lão Công Tôn xưa nay miệng lưỡi cay nghiệt, mắt cao hơn đầu, hiếm khi phun ra được mấy lời hay ý đẹp. Minh Lan được khen mà mở cờ trong bụng, tự nhiên thấy nhìn ông lão mặt mày nhăn nhúm này thuận mắt hơn không ít, hỏi han ân cần một hồi. Hôm sau cô Thẩm nhỏ đem tới một giỏ hạch đào thượng hạng cũng chia ra một nửa cho lão, lại lấy thêm một cây linh chi trong kho ra cho ông lão cải thiện cái đầu hói tóc.

Tâm trạng vui vẻ bèn vui cười hớn hởi tản bộ về nhà, không khí mùa xuân đượm mùi thơm cây cỏ, Minh Lan muốn với tay hái một nụ hoa, Tiểu Đào đứng cạnh đã nhanh tay nhanh mắt kéo một cành xuống, hai chủ tớ nhìn nhau mà cười, đúng lúc này Lục Chi vội vã chạy tới, trán thấm mồ hôi, nét mặt lại vừa mừng vừa sợ. Con bé chạy bước dài đến bên tai Minh Lan thì thầm “Phu nhân, bắt được lỗi của cô ả kia rồi.” Minh Lan cau mày lại: “Chuyện gì?”

Lục Chi nhìn thấy bên cạnh chỉ có mình Tiểu Đào liền nhỏ giọng: “Trên bếp hầm tuyết lê tổ yến của ngài, cô ta lại chạy ra ngoài.”

Minh Lan nhắm mắt than thở: “Được rồi, chúng ta đi.”

Lục Chi không giấu nổi hưng phấn nhưng lại chần chờ một hồi: “Cái kia, bên phía phu nhân bên kia...?” Ý chị ta là Vương thị.

Không chờ Minh Lan mở miệng, Tiểu Đào liền khẽ nói: “Chúng ta có gì cần khuyên đã khuyên rồi, phu nhân dạy cũng dạy rồi, cô ta sống chết không chịu đổi, chúng ta có cách gì. Vương phu nhân có tức giận cũng không có cách nào, nói thêm, chúng ta giờ cũng không ăn cơm của phu nhân nữa.”

Hai mắt Lục Chi sáng lên, ra sức gật đầu. Cô ta không vừa mắt Thái Hoàn cũng không phải mới ngày một ngày hai, vì sợ Minh Lan nói cô ta không đủ khoan dung nên mới giả vờ giả vịt hỏi một câu, thể hiện mình kỳ thực cũng có lòng thương người. Mấy người bọn họ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, đương nhiên không chịu coi một người mới tới sau là người của mình. Hơn nữa Thái Hoàn kia xinh đẹp lại giỏi giả bộ, đúng là hình tượng nhân vật phản diện kinh điển trong bài học của Phòng ma ma, làm cho bọn họ sinh phản xạ căm ghét vô điều kiện.

Minh Lan thở dài, nhìn bụng mình nhô lên, khẽ vỗ về. Nếu như chỉ vì bản thân, có lẽ cũng mơ hồ cho qua, nhưng mà vì đứa trẻ, không thể để lại

kẻ có suy nghĩ gian dối bên người, nàng không muốn mạo hiểm như vậy.

Bước thong thả trở về nhà, Tiêu Đào đầu tiên là hầu hạ Minh Lan đổi sang dép mềm, dựa nghiêng vào đầu giường rồi mới thấy Đan Quất dẫn người đi vào. Lần này chị ta không có nửa phần do dự, hiên ngang tiêu sái đi trước, phía sau là Thái Hoàn cùng Hạ Ngọc đang ầm ức. À ta vừa thấy Minh Lan đã quỳ phịch xuống: “Phu nhân, em biết sai rồi, tha cho em lần này.” Một đứa thì liên tục rập đầu lạy, một đứa thì không ngừng bao biện: “Chúng em tởi vốn vẫn nhìn kỹ bếp, ai ngờ có người tìm tôi nói chuyện, đúng lúc Hạ Ngọc ra ngoài đi tiểu... tôi mới rời đi một lúc... phu nhân, tha cho tôi lần này...”

Hạ Ngọc cũng sợ thật rồi, cùng rập đầu lạy.

Minh Lan lặng lẽ ngồi trên cao, mắt nhìn sang bình sứ men xanh vẽ hoa văn song ngư, nhìn tới chân bàn nhỏ bằng gỗ mun nạm bạc rồi mới nhìn tới Thái Hoàn. Lòng nàng hơi hơi thương hại, lần này là nàng cố ý. Xử lý đứa hầu cũng không phải việc khó, chỉ cần chủ nhân có lòng này, luôn có cách để bắt lỗi.

Thái Hoàn vốn ôm oán hận trong lòng, lại chẳng phân tốt xấu mà qua lại với người ngoài viện, rất dễ bị người có ý xấu lợi dụng. Giờ mình đang mang thai, phải vô cùng cẩn thận, Thái Hoàn vừa không trung thành lại đây ý xấu trong đầu, nàng không muốn giữ lại bên mình.

“Ai tới tìm chị nói chuyện?” Giọng nói Minh Lan vang lên giữa chùng.

Thái Hoàn lau gò má, ấp úng không nói ra được cái gì. Đan Quất cười lạnh một tiếng, thay ả ta nói: “Một đứa hầu bên người Hưởng ma ma, tên là Linh Lung.”

Minh Lan khẽ cười, Thái Hoàn ra sức rập đầu lạy: “Phu nhân, là tôi không tốt, tôi sai rồi...”

“Nghe nói, trong lúc lén lút tán gẫu với người ta, chị còn oán tôi không cho chị hầu hạ bên mình, xa lánh chị, lạnh nhạt với chị.” Minh Lan chậm rãi thuật lại, con người Thái Hoàn co lại, phần hận trừng mắt nhìn Lục Chi cùng Đan Quất. Tiểu Đào nhìn thấy, rất thành thật nói mau: “Là tôi nói cho phu nhân.” Thái Hoàn lại trừng mắt với con bé.

“Phu nhân, trong lòng nô tỳ đúng là có chút suy nghĩ.” Thái Hoàn thấy xin tha không được bắt đầu bao biện, “Khi xưa tôi hầu hạ bên người Vương phu nhân, nghĩ đến thay bằng tận trung với Vương phu nhân giờ sẽ cố gắng hầu hạ phu nhân, không nghĩ...” Á ta lau lệ: “Phu nhân không chịu coi tôi như người của mình, tôi mới than thở mấy câu...”

Minh Lan chậm rãi ngồi dậy, thẳng mình nhìn chăm chăm Thái Hoàn, gần từng tiếng: “Chị là người thông minh, vào nhà họ Cố đã qua một năm, giờ nhìn tình thế trong phủ như thế nào, chị thật sự không biết?” Thái Hoàn ngừng nước nở, kinh ngạc nhìn chủ nhân. Minh Lan nhếch môi: “Chị cứ nói muốn hầu hạ tôi, nhưng tôi lo lắng gì, kiêng kỵ cái gì, chị đã nhìn lâu như vậy, lẽ nào hoàn toàn không hiểu?”

Vẻ mặt Thái Hoàn từ từ không còn chút huyết sắc, trừ mấy đóa hầu gái bậc nhất thường có công việc qua lại, người hầu hạ cả viện đều chú ý cẩn thận, tuyệt đối không cùng người bên ngoài giao thiệp, mỗi khi người bên chỗ thái phu nhân bên kia đến lôi kéo đặt quan hệ, tất cả mọi người đều chỉ sợ trốn không kịp.

“Tôi không thích người bên ngoài biết chuyện trong viện, nhưng những ngày này, từ trong miệng chị bao nhiêu chuyện lọt ra ngoài rồi, chính chị tự mình rõ.” Minh Lan không vội vàng nói: “Chị không phải là không biết tốt xấu, chẳng qua là có suy nghĩ khác thôi.” Thái Hoàn vốn không coi mình là chủ nhân, muốn tìm chỗ dựa khác, mong có thể mượn sức mà lên cao.

Thái Hoàn run rẩy môi đại người ra, run cầm cập nói không nên lời. Á ta chợt nhớ lời Nhược Mi nhắc nhở, chẳng lẽ... phu nhân nhân chuyện này

muốn xử lý mình? Ắ ta nghĩ mà sợ hãi, vội vàng tiến lên kéo váy Minh Lan lớn tiếng cầu xin: “Phu nhân, tôi hiểu sai rồi, nếu phu nhân nói sớm, tôi đương nhiên không dám!”

Minh Lan lắc đầu: “Chị sai thứ tự rồi, không phải cần tôi tín nhiệm chị trước rồi chị mới lại tỏ lòng trung thành, mà trước tiên chị phải khiến tôi tin tưởng, tôi mới coi chị là người của mình.”

Thải Hoàn hoảng loạn, nước mắt làm son phấn nhòe nhoẹt, không còn chút mặt mũi: “Đúng vậy, nhưng mà...”

“Nhưng mà chị chờ không kịp.” Minh Lan nói thay ắ ta, “Tuổi chị không còn nhỏ, còn lớn hơn Đan Quất nửa tuổi.” Ắ ta sợ mình không đợi được làm lẽ đã bị Minh Lan gả đi mất.

“Đúng là làm khó cho chị.”

Minh Lan tổng kết một câu cuối cùng, trong lòng nàng hoàn toàn không giận, chỉ có chút bất đắc dĩ cùng thất vọng. Thải Hoàn cũng coi như cẩn thận, để ắ ta hầu hạ hơn nửa tháng mới bắt được sai lầm này. Trong phòng yên ắng một hồi, chỉ có tiếng nước nở của Thải Hoàn và Hạ Ngọc. Minh Lan lấy lại bình tĩnh, quay sang nói: “Gọi mấy người Thôi ma ma vào.”

Thôi ma ma dẫn theo hai bà hầu to khỏe đi vào. Minh Lan liếc sang, tay áo hai người đều phồng lên, hẳn là có giấu dây thừng và vải bố nhét miệng. Thải Hoàn cùng Hạ Ngọc vừa thấy thế trận này đã sợ đến ngây người.

Minh Lan nghiêm túc, đoan chính nói: “Dù có phạt cũng phải phạt rõ ràng. Thôi ma ma tới nói đi.”

Thôi ma ma đã sớm mài dao soàn soạt, mày nhăn lại, mặt không chút cảm xúc, “Quy củ ở đây, thân thể phu nhân quý giá, đồ ăn và thuốc thang đều phải cẩn thận.” Ba bữa cơm và điểm tâm của Minh Lan đều do bà hầu Cát tự mình xử lý, rồi tay bà ta là có hầu gái bậc nhất như bọn Đan Quất tự

tay đón lấy, trên đường không được trao tay, còn lại thuốc thang đều dùng bếp trong viện. Bếp này ngoại trừ có người chuyên trông giữ, mỗi bên thường có hai người canh, dù có một người đi ra ngoài, người khác cũng phải trông coi, không được rời mắt khỏi bếp.

“Hôm nay hai người các cô phải trông bếp. Hạ Ngọc đã báo với cô là đi tiểu nhưng nửa đường lại lên đi về phòng ăn điểm tâm, sau đó lại nói chuyện phiếm với một đũa hầu khác, nán lại quá lâu. Thái Hoàn càng không đúng, dám tự ý rời chức trách.” Thôi ma ma nói đầu ra đấy, “Hôm nay nếu không phạt các cô, sau này không có cách nào quản người bên ngoài. Trong viện này, các cô không thể ở lại...”

Bà ta còn chưa nói xong, Hạ Ngọc đã khóc long trời lở đất, ngược lại Thái Hoàn lại bình tĩnh, thẳng lưng cao giọng nói: “Thôi ma ma nói đúng lắm, nhưng tôi là do Vương phu nhân sai tới hầu hạ phu nhân. Thôi ma ma đuổi tôi đi như vậy, sau này Vương phu nhân hỏi đến tôi, không biết Thôi ma ma trả lời thế nào.”

Thôi ma ma giận không nhẹ, đang muốn mở miệng mắng đã nghe thấy từ ngoài cửa truyền tới giọng đàn ông trầm thấp uy nghiêm: “Xảy ra chuyện gì?!”

Mọi người cùng quay đầu lại, chỉ thấy Cố Đình Diệp mặc quan phục đồ thẩm, một tay cầm mũ quan bằng vải sa đen, mặt sa sẫm đứng đó. Minh Lan bị dọa sợ, hôm nay nàng thấy còn sớm, cố tình chọn lúc này để ra tay, tránh cho Cố Đình Diệp thấy mà phiền lòng.

“Hầu gia trở về.” Nàng vội vã bước xuống giường, muốn xỏ chân vào dép bước tới.

Cố Đình Diệp xoay bước dài đi tới, đè Minh Lan lại, giọng nói mềm mại: “Em ngồi, đừng vội đứng dậy.”

Tiểu Đào đứng cạnh lanh trí tiến lên, hai tay đón mũ quan, nhanh như sóc chạy đi rồi dứt khoát không quay trở lại, chỉ trốn ở cửa lén lút quan sát hiện trường.

Cố Đình Diệp ngồi cạnh Minh Lan, một tay buông xuống giường, vẻ mặt không chút thay đổi: “Ma ma nói tiếp, nên phạt thế nào.”

Thôi ma ma có vẻ khó xử nhìn Minh Lan, cuối cùng thì vẫn là đưa hầu từ nhà họ Thịnh tới, xử phạt trước mặt chồng cô chủ, có vẻ hơi mất mặt nhà họ Thịnh. Ngay cả Minh Lan cũng phân vân, không biết mở miệng thế nào.

Dưới ánh mắt uy nghiêm của Cố Đình Diệp, Thôi ma ma đành phải nói thật: “Thải Hoàn đi góc Tây trông viện trống, Hạ Ngọc vào cổng trong nghe sai sử...” Bà ta càng nói càng nhỏ giọng, thấy ánh mắt cầu cứu của bà, Minh Lan đành phải nhanh chóng tiếp lời: “Cũng không phải lỗi gì lớn, chỉ là không phạt bọn họ, sau này không tiện xử lý người bên ngoài. Xong rồi, các người lui đi.”

Nàng không có thù sâu oán nặng gì với Thải Hoàn, được rồi, thật ra nàng vừa không quyết đoán cũng không có lá gan đẩy người ta vào chỗ chết, sau này mình sinh đứa tẻ rồi, có thời gian rảnh tìm nhà chồng cho cô ta là được.

“Hầu gia!” Thải Hoàn tuôn nước mắt như mưa, khéo léo tránh khỏi hai bà hầu kìm kẹp, té nhào xuống bên chân Cố Đình Diệp, “Cầu xin ngài khai ân, nói với phu nhân đừng đuổi em đi. Sau này em thành tâm hầu hạ, là phu nhân nhà họ Thịnh sai em tới, sao có thể đuổi em đi, sau này cha mẹ em sao có thể ngẩng đầu gặp người!” Sức lực lại lớn, lôi kéo đến nhẵn nhúm vạt bào phục của Cố Đình Diệp.

Thôi ma ma cuống lên, tiến lên túm lấy tay Thải Hoàn, cứng rắn kéo tay ả ta ra, Lục Chi giận dữ, bước tới túm lấy một cánh tay kia, ra sức kéo ra ngoài.

“Chậm đã.” Cố Đình Diệp nói, nghi ngờ nhìn Thải Hoàn: “Là người?”

Lục lại trong trí nhớ, một buổi hoàng hôn nào đó, đứa hầu này hình như rót trà cho mình một lần, sau này bị con bé tên quả đào kia vội gọi đi ra ngoài. Thái Hoàn liền nổi lòng ước ao, lông mày nhướng lên lắng lơ dì thường, ngẩng đầu định nói gì đó, ai biết Cố Đình Diệp lại nhú mày trách cứ: “Sao lại là người?! Lần trước không phải đã nói với người, phu nhân mang thai không ngửi được mùi son phấn, trên dưới Gia Hi cư không có ai được tô son điểm phấn. Sao người lại có bộ dáng này?!”

Lời vừa nói xong, Thôi ma ma cùng Lục Chi lập tức lỏng tay, Đan Quất vừa mới gấp gáp cũng thở phào nhẹ nhõm. Minh Lan ngẩng đầu nhìn cửa sổ dưới mái nhà, nàng rất muốn quay về phía Thái Hoàn quát lớn ‘cô cũng quá không chuyên nghiệp rồi, muốn quyến rũ đàn ông, ít ra cũng phải nghiên cứu đối tượng tí chút chứ.’

Ví như nàng đây, vì muốn hiểu rõ các loại sở thích cũng như thói quen của chồng kiêm ông chủ mình, để hoàn thành công tác tốt hơn, phải chịu khó mất công biết bao, đi hỏi thăm mấy lão bộc trong phủ hầu, điều tra ra bởi vì hãn có một bà mẹ kế thật sắc sảo, từ năm mười bốn tuổi Cố Đình Diệp đã có đầy một phòng oanh oanh yến yến, đúng thật là Hoàn mậ Yến gầy, dạng nào cũng có. Ngoài ra, năm đó khi cậu hai Cố mười chín tuổi còn từng ở lại một chỗ ăn chơi nổi tiếng nào đó trong kinh thành tròn nửa tháng. Cũng khỏi cần nhắc tới thời gian hãn lặn lội trên giang hồ từng có bao nhiêu nhân duyên.

Giả bộ mảnh mai, giả bộ tủi thân, người ta đã sớm trải nghiệm mức độ cao hơn rồi. Một đứa hầu gái trong viện với trình độ biểu diễn nghiệp dư như vậy, thực sự là không có chút kỹ thuật diễn nào cả. Vì thế mới nói, nàng chưa bao giờ lo lắng mấy thủ đoạn này của Thái Hoàn đạt hiệu quả. Điều nàng lo lắng là Thái Hoàn sau nhiều lần mất công vô ích sẽ chủ động hoặc bị người ta lợi dụng làm hại mình.

“Hầu gia...” Thái Hoàn cũng choáng váng, há hốc mồm, mặt lem nhem son phấn, ngây người ở đó.

Cố Đình Diệp không vui trong lòng, vẻ mặt lạnh lùng, quay lại lạnh nhạt nói với Thôi ma ma: “Loại đầy tớ dạy mãi không sửa còn cho ở lại trong phủ làm chi! Ném ra thôn trang đi, nếu còn không nghe lời cứ bán đi, chỗ mẹ vợ ta đi nói!”

Thôi ma ma như được đại xá, vui vẻ vô cùng, hai bà hầu kia cũng phục hồi sinh lực, lập tức một người nắm dây thừng, một người trói lại, chặn miệng ả ta, kéo thẳng ra ngoài. Hạ Ngọc không dám tiếp tục nhiều lời nữa câu, vội vã tự mình lui đi.

Lục Chi vui vẻ chạy ra theo, định giúp bọn họ dọn dẹp ‘hành lý’. Đan Quất ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng gì. Vẫn là Tiểu Đào có tố chất tâm lý tốt, cười vui vẻ từ cửa sau đi ra: “Hôm nay có chè xanh Lục An vừa mới đưa tới, mời hầu gia một chén.” Sau đó rón rén lùi lại, không tiếng động lùi Đan Quất đi.

Mọi người rời đi hết rồi, Minh Lan nhìn trái nhìn phải rồi mới dịch tới bên người Cố Đình Diệp, nhỏ nhẹ nói: “Hầu gia hôm nay làm sao vậy?” Hắn không phải người thích hỏi tới việc vặt trong nhà, bình thường gặp lúc Minh Lan xử lý việc nhà, hắn đều tránh vào buồng trong xem sách. Nhìn tình hình hôm nay, rõ ràng là tâm tình hắn đang không tốt, ôm một bụng lửa giận muốn trút.

“Không có gì, phiền trong lòng.” Hắn buông cổ tay, mệt mỏi ngã vào lồng ngực Minh Lan, nhắm mắt nghỉ ngơi. Vì Thấm quốc cữu ở nhà tự kiểm điểm, mấy hôm nay Cố Đình Diệp phải tiếp nhận công việc của anh ta. Bị một đám rườm rà phiền phức quấy nhiễu làm cho mấy ngày sắc mặt hắn u ám như có tang, trong vòng ba thước không ai dám tới gần.

Minh Lan nhẹ nhàng giúp hắn thả búi tóc, luồn ngón tay vào bên trong, dịu dàng xoa bóp da đầu hắn. Người kia dần dần buông lỏng mày, hơi thở cũng dần thoải mái hơn. Minh Lan mềm giọng hỏi: “Lại làm sao, xảy ra chuyện gì.”

Cố Đình Diệp mở mắt ra, lộ vẻ giận dữ: “Anh Thành Vính gặp chuyện rồi.”

“Lại có sơn tặc tới cướp?” Minh Lan kinh hãi, tần suất phạm tội cũng quá cao đi, ôi, không đúng, không phải nói khâm sai đã đến lương Hoài rồi sao.

“Không phải.” Người kia nắm chặt tay giận dữ, nện xuống giường một quyền, “Anh Thành Vính bị đám người kia tính kế.”

Minh Lan không hiểu. Cố Đình Diệp chậm rãi đứng dậy thở dài nói: “Công báo lên trên nói, anh Thành Vính đi uống rượu, không ngờ say mèm, khi tỉnh lại bên cạnh lại có một người phụ nữ đang nằm.”

“A?” Bấy đào mỗ kiểu cổ đại? Minh Lan không nhịn được bật cười, “Chẳng nhẽ có nhà thấy Đoàn tướng quân tuần kiệt, nổi lòng tham thấy người sang bắt quàng làm họ, muốn chiêu làm con rể?”

“Nếu đúng là như vậy lại còn đỡ.” Cố Đình Diệp lạnh mặt, lộ ra sát ý: “Cô ả kia tự xưng là phụ nữ nhà đảng hoàng, trong nhà có chồng có con, luôn miệng nói anh Thành Vính làm hỏng trinh tiết của ả, chỉ còn con đường chết.”

Minh Lan kinh hãi đến biến sắc: “Người đã có chồng?! Như vậy thì phiền toái.” Muốn nghiệm thân cũng khó, “Gượng đã gượng đã, Đoàn tướng quân đi uống rượu, trong tửu lâu lấy đâu ra phụ nữ nhà đảng hoàng.”

“Ả kia nói là đến tửu lâu thu tiền tôm cá, anh Thành Vính say rượu rồi thấy ả ta có mấy phần sắc đẹp liền ép buộc lôi vào trong buồng.”

Minh Lan há mồm: “Làm sao lại như truyện kể vậy, lẽ nào người trong tửu lâu chết hết rồi, thấy Đoàn tướng quân như vậy mà không ai ra ngăn cản? Còn có, người kia lại còn ngủ tới lúc tiểu Đoàn tướng quân tỉnh rượu...” Kịch liệt đến mức vậy à.

“Đúng là điểm đáng ngờ chồng chất.” Cố Đình Diệp đáp, “Sao mà anh Thành Vịnh chịu nhận lỗi được, ai biết vừa mới chất vấn mấy câu, ả kia đã đập đầu tự vẫn. Giờ nhà chồng ả đang kêu oan, tố anh Thành Vịnh cưỡng hiếp con gái nhà hàng hoàng, còn bức tử khiến người ta mất mạng.”

Minh Lan thở dài, phía bên kia dốc hết vốn liếng ra như vậy, đương nhiên là đã chuẩn bị tốt từ đầu đến cuối, Đoạn Thành Vịnh lần này gặp phiền toái rồi. Hai vợ chồng không lên tiếng một hồi lâu, Minh Lan lại nói: “Bây giờ phải làm sao? Khâm sai đi địa phương điều tra án muối, không có quân đội làm chỗ dựa cũng không ổn.”

Cố Đình Diệp nhìn nàng, trong ánh mắt có mấy phần do dự. Minh Lan hiểu ra: “Chàng muốn đi sao?”

“Hoàng thượng còn chưa triệu kiến.” Hãn khê nói, “Nhưng có thể chu toàn đến như vậy, đoán là không chỉ có mấy quan lại phủ nha, sợ là vệ sở địa phương cũng không sạch sẽ, cần người đi chinh đồn lại. Việc này người bình thường không hù dọa được, có thể còn phải chém mấy mạng tế mới được!” Thâm quốc cừu không đi được, cùng cấp bậc cũng chỉ còn hãn.

“Anh Đoạn có ơn với tôi.” Trong lòng hãn hùng hực ý chí không buông được, tình huống thành khó xử.

Minh Lan thì thầm: “Chàng phải đi bao lâu?”

“Nhanh thì một tháng, chậm thì hai tháng.” Cố Đình Diệp vuốt ve bàn tay nàng, “Trong tay tôi còn rất nhiều việc, không rời đi được lâu. Chờ anh Thành Vịnh vượt qua việc lần này liền đổi người đi đóng giữ, đến lúc đó không chừng sức khỏe lão Cảnh cũng khá lên rồi.”

Minh Lan thở phào một hơi dài rồi cười nói: “Em còn tưởng chàng phải đi nửa năm một năm đấy.” Thanh tra án muối không chỉ tốn chút thời gian là xong, “Hóa ra là chỉ đi có một hai tháng, có gì ngại đâu, chỉ cần hầu gia trở về trước khi em sinh con là em cảm thấy mỹ mãn rồi.”

Cố Đình Diệp không ngại quan bào bị nhăn nhúm, ôm nàng vào lồng ngực, nhẹ nhàng đung đưa, trong lòng hẳn không nguyện rời xa nàng dù chỉ một bước. Hẳn áy náy nói: “Em đang mang bầu, tôi không nên đi.”

Minh Lan lên tinh thần, dùng sức đẩy hẳn ra, nghiêm mặt nói: “Hầu gia cũng là việc hệ trọng của em. Chuyện của hầu gia là chuyện của em.” Có nhiều việc nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi, người ngồi trước mắt nàng vốn là một con báo hoang dã tràn trề sinh lực, sao có thể trói buộc hẳn, chỉ cần đừng chạy quá xa quá lâu là được.

“Nhưng mà...” Cố Đình Diệp không muốn nghĩ tới một số việc nhưng lại không tìm được mà suy nghĩ lung tung, cả một đời hẳn nhanh trí quá cảm, gặp chuyện gì cũng quyết đoán, lần này lại do dự: “Nếu em gặp chuyện, tôi không ở bên cạnh, biết làm sao bây giờ?”

“Hầu gia.” Minh Lan hiểu hẳn đang nghĩ gì, nàng giữ bờ vai rộng của hẳn, nghiêm túc nói, “Em không phải vị Tần thái phu nhân kia.”

Cố Đình Diệp vẫn trầm ngâm, Minh Lan tỏ khí thế nói: “Chỉ cần hầu gia để lại cho em mấy người, nếu có ai đến bắt nạt em, cùng lắm thì đánh người ta đi. Còn quá đáng hơn em chạy trốn không được sao.” Cố Đình Diệp không nhin được mà bật cười.

Minh Lan dựa vào lồng ngực của hẳn, mắt mở lớn, giọng nói vui vẻ trong trẻo: “Trừ khi Hầu gia muốn về hưu, nếu không thì bao giờ chả có công vụ phải làm, lẽ nào chỉ luôn muốn ở bên em? Sau này, chúng ta còn phải sinh...” Mặt nàng đỏ lên, không nói tiếp nữa.

Trong lòng Cố Đình Diệp ngọt ngào: “Đúng rồi, sau này chúng ta còn phải sinh thêm nhiều đứa trẻ nữa.”

Minh Lan nghe hẳn nói mà xấu hổ, vùi đầu vào cổ hẳn, gặm cắn một hồi như cú con, Cố Đình Diệp cười lớn, ăn miếng trả miếng cũng cắn trở lại, hôn loạn lên cổ Minh Lan.

Qua một lúc lâu, hai người nghỉ không đùa nữa, Cố Đình Diệp đang gối lên đùi Minh Lan, đột nhiên nói: “Em thật sự không giống vị Tần phu nhân kia.”

Hắn bỗng nhồm người dậy, đối mặt với nàng: “Nếu tôi cực chẳng đã phải cưới người khác, em sẽ làm gì?” Vấn đề này hắn đã giữ trong lòng từ lâu.

Minh Lan sững sờ, cười khúc khích một trận, “Sao mà biết được?”

“Em sẽ tái giá.” Người kia bình tĩnh nhìn Minh Lan, giọng nói vô cùng chắc chắn.

“...Sao lại thế... được?” Minh Lan giả ngu, từ trong lòng lại cảm thấy rất có khả năng.

Chuyện xưa của cha già trước sau vẫn không quên được, hắn thấy vốn không nên so sánh với bản thân mình. So ra chỉ khiến bản thân chán nản, cực kỳ không muốn nghĩ tới hai chữ ‘tái giá’ này, nhưng ngẫm lại những điều hắn hiểu biết về Minh Lan mấy tháng nay, nếu thật sự xảy ra việc không thể ngăn cản khiến vợ chồng phải chia cách, cô bé đáng ghét kia cùng lắm là ai oán ba, năm ngày, sau đó tám, chín phần mười là đi tìm người khác gả ngay.

“Còn nữa, hơn nữa là em sẽ sống không tệ.” Hắn thầm căn rằng.

“Sao... sao mà biết... được?” Đề tài thay đổi đến mức này, Minh Lan tiếp tục cười ngu ngơ.

Ánh mắt Cố Đình Diệp tối lại, nhìn đến mức Minh Lan thấy lo lắng. Nàng cảm thấy rất không ổn, hỏi vội: “Vậy hầu gia thế nào, chẳng nhẽ chàng thật sự muốn bỏ em?” Cách phòng thủ tốt nhất quả nhiên là tấn công.

“...” Cố Đình Diệp suy nghĩ một lúc, “Tôi đoán là sẽ có hai cách, hoặc là dẫn em đi trốn đến chân trời góc bể, cả đời mai danh ẩn tích, hoặc là chờ

mọi chuyện qua rồi lại cưới em về.” Tiện tay chém chết tên gian phu kia.

Minh Lan suýt chút nữa bật thốt lên ‘cách thứ hai tốt hơn’, bình an hài hòa, thiên hạ thái bình, may mà giác quan thứ sáu được trui rèn qua nhiều năm công tác đúng lúc bộc phát.

Nàng tựa sát vào lồng ngực Cố Đình Diệp, vòng qua cái bụng, gian nan ôm lấy vòng eo hảnh, khẽ nói với hảnh: “Chàng dẫn em đi, tới nơi rừng sâu núi thẳm, em với chàng cùng làm đôi vợ chồng nơi hoang dã.” Giọng nàng mềm mại vô ngần, lời nàng thì thầm êm ái gần như thỉnh không. Tâm can Cố Đình Diệp lập tức mềm nhũn, ôm chặt nàng, hôn thái dương cùng gò má nàng: “Tới hoàng tuyền địa phủ, đôi ta cũng không chia lìa.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Khai Chiến, Mưa Gió Nổi Lên

Cuối tháng tư, hoàng đế khẩn cấp điều Cố Đình Diệp làm trấn thủ sứ vùng Lương Hoài, nắm quyền chỉ huy quân vụ toàn địa phương, lệnh khẩn lập tức lên đường.

Hành lý đã chuẩn bị xong từ sớm, tâm tình Minh Lan suy sụp, nhét vào hà bao bên người Cố Đình Diệp chút tuyết tân đan cùng tổ nhung hoàn. Cố Đình Diệp liếc mắt nhìn, hai loại này một hạ hỏa, một vượng hỏa, hắn vừa buồn cười lại vừa cảm động, liền cầm tay Minh Lan dịu dàng nói: “Nếu như thấy không vui thì về nhà mẹ đẻ ở mấy ngày, không phải lo người bên ngoài bàn tán.”

Trước đó hắn đặc biệt tới phủ Thịnh một chuyến, không biết là nói gì đó với hai vị phụ nữ một trung niên một lão niên bên kia. Vương thị cho vợ Lưu Côn tới truyền lời, đại ý là đồ tiện nhân Thái Hoàn kia xử lý tùy ý, lúc nào cũng hoan nghênh Minh Lan về nhà mẹ đẻ dưỡng thai. Lão phu nhân thì lại tự tay viết một phong thư, lời ít ý nhiều tóm lại trong một câu ‘hết thầy cần thận, không cần phô trương.’

Minh Lan xoay lòng bàn tay nắm lấy tay của hắn, chỉ nắm được ba ngón tay thô ráp. Nàng cố gắng khuyên giải: “Chàng không cần lo cho em, có Đồ nhị gia cùng bao nhiêu thủ hộ che chở em, đừng nói là ngăn mấy đầy tớ trong nhà, có muốn đi cướp tiền trang cũng được.” Nàng nhớ tới nguy hiểm lần trước khi ngự sử xuôi nam, không nén được lo âu trong bụng, lại khẽ nói: “Chính là chàng mới phải cần thận hơn đó. Quân sĩ phải mang đủ số,

không được ra về ta đây dừng cảm, em đã dặn Tạ Ngang không được rời chàng quá ba thước.”

Cố Đình Diệp hiểu lòng nàng, mỉm cười nói: “Chồng em dẫn theo tổng cộng nửa doanh trại kỵ binh dũng mãnh đấy.” Còn chưa kể có thể điều binh ở Lưỡng Hoài.

“Ở bên ngoài, chàng phải giữ sức khỏe, không được uống nước lã, không được ăn món lạ dân dã, không được phong phanh, cẩn thận trúng gió, trời lạnh chàng mặc áo da hươu hai lớp mềm này ở bên trong, em bị kim đâm hết mấy ngón tay mới may xong đó, không cho chàng vứt đó làm vật trang trí.” Minh Lan làm bộ giờ ra mười ngón tay trắng mềm như tuyết, kỳ thực trong lòng nàng lo lắng cực kỳ, chỉ đành dặn dò luôn mồm. Giờ nàng làm vợ người ta đương lúc vào cầu, chẳng may có chút nào ý nghĩ đổi nghề sang làm quả phụ đâu.

Cố Đình Diệp không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm Minh Lan, ánh mắt nặng trĩu.

Hôm sau trời vừa sáng, Cố Đình Diệp đã chuẩn bị xong, mặc một thân giáp kiên cố, choàng áo khoác đỏ tươi, lúc ra đến cửa hắt vồ về bụng Minh Lan, vờ nói chuyện cười: “Nhóc con, cha của con phải đi rồi, phải nghe lời mẹ con.” Minh Lan đang ôm một bụng sầu lo, nghe vậy cũng thấy buồn cười. Chưa đợi nàng mở miệng trêu chọc lại, tên nhóc trong bụng kia đã không chịu thua kém mà đập hai cái, không biết là xoay mô hay dậm chân nữa. Người kia vui vẻ, hôn lên môi Minh Lan một cái rồi lại khom lưng hôn cái bụng một cái, cười lớn: “Chờ tôi trở về!”

Minh Lan theo ra tới cửa Gia Hi cư, cố nén nước mắt vẫy khăn: “Trên đường cẩn thận, đi sớm về sớm.”

Sông cuộn ba ngàn dặm, thư gửi mười lăm dòng,

Từng dòng không lời khác, chỉ hẹn sớm hồi hương.(*)

Mấy ngày cô đơn u oán, ăn cơm không thấy ngon, uống nước không thấy ngọt, chỉ nằm ở trên giường nhìn lên đỉnh giường chạm hoa lan, bấm đốt ngón tay tính thử mấy ngày hôm nay hẵn đi đến nơi nào. Có qua được phà hay không, quân sĩ ngựa xe có an ổn hay không, trời dần nóng rồi, mong là không nhiễm bệnh dịch, ‘sơn tặc’ có lại tới thăm không, vân vân. Một ngày sau, tâm trạng buồn bã dần trôi đi, Minh Lan lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Tên quý này có ở bên ngoài làm loạn không, lại thêm mấy ngày Minh Lan trở về trạng thái chây lười, lại lần nữa ngủ đến lúc tự tỉnh, ở cái thời đại không có điện thoại di động lẫn điện tín, Minh Lan được trải nghiệm toàn bộ quá trình thay đổi tâm trạng của một người vợ có chồng đi xa.

(*) Bài thơ ‘Thư nhà gửi tới kinh thành’ của Viên Khải, một viên quan thời Nguyên. Giải nghĩa: Nhà ta ở vùng Giang Nam sông nước xa ba ngàn dặm, hôm nay nhận được một phong thư nhà, trong thư vồn vện có mười lăm dòng chữ, từng dòng không nói đến việc chỉ khác, chỉ nói mong ta sớm trở về quê.

Đến khi Đoàn phu nhân tới cửa khóc lóc tạ lỗi, Minh Lan đã có thể bình tĩnh mỉm cười động viên.

“Em à, thật xin lỗi em.” Về mặt Đoàn phu nhân trắng bệnh, mí mắt sưng đỏ. “Anh cả hẵn giờ đang ở Miêu Cường, tin tức không thông, cậu Hai lại xảy ra việc này, trong nhà chẳng có lấy một người để bàn bạc, làm liên lụy tới Cố đô đốc.”

Minh Lan cố nhịn không oán thăm, kỳ thực hiện giờ tin tức của nàng cũng không thông đâu, công việc lần này Cố Đình Diệp liên can rất sâu, phải xử lý cả ngoài sáng lẫn trong tối, nửa thật nửa giả. Địa giới Lương Hoài rộng lớn, gần mười quân doanh, năm mươi nha môn lớn nhỏ, hẵn ra tay từ đâu, đi con đường nào không để ai biết, tốt nhất là phải bất thành lĩnh đánh úp làm đối phương trở tay không kịp.

Chuyện đã như vậy, Minh Lan hậm hực là có thể hiểu được, có điều giờ nàng chỉ có thể bày ra vẻ mặt tươi cười, miệng thì giống như bôi mật: “Chị nói gì thế, Đoạn nhị tướng quân cũng không phải đi du sơn ngoạn thủy, là thay hoàng thượng làm việc nên mới bị tiểu nhân bày kế. Hầu gia phụng mệnh đi thay, không chỉ vì nghĩa anh em còn là vì đại sự trong triều.”

Đoạn phu nhân lau nước mắt, lòng tràn đầy cảm kích: “Em đừng an ủi chị, chỗ khó của đô đốc, chị là phận gái cũng hiểu cả. Việc lần này nếu để người khác làm có khi cũng ổn thỏa nhưng tiền đồ và danh tiếng của cậu Hai nhà chị thì người ta chưa chắc đã để tâm. Chỉ có nhà chúng ta là anh em thân thiết lâu năm, mới nể tình nhau, bất kể thế nào cũng phải giúp đỡ một phen không phải sao.”

Minh Lan thầm nghĩ Đoạn phu nhân đúng là xuất thân nhà vọng tộc, có thể nhìn rõ như vậy, bèn cười càng thân thiết hơn. Vừa mới tiễn được Đoạn phu nhân đang buồn tủi đi đã thấy Đan Quất hất rèm chống muỗi bước vào, sắc mặt sa sầm: “Phu nhân, bà Khang đến, đang ở chỗ thái phu nhân, mời phu nhân qua.” Minh Lan sững sờ.

Xét ra thì thái phu nhân là kiểu người không muốn để ai biết bụng dạ của mình, thế nên ở bên ngoài bà ta rất khó tìm được bạn tâm đầu ý hợp để tâm sự. Muốn oán giận Cố Đình Diệp sao, động cơ quá rõ ràng rồi, muốn trách Minh Lan không tốt, khổ nỗi đáng tiếc là ở bên ngoài người ta giả bộ nhu nhược thật thà. Người ngoài trêu chọc mấy câu, nàng ta liền đỏ mặt ngượng ngùng, thật giống cô gái nhỏ mới bước ra khỏi khuê các, rất nhanh chóng được các quý phụ trung lão niên đồng lòng khen ngợi. Nói nàng giao hoạt tinh ranh, số người tin tưởng không quá một bàn tay, lại toàn là người vô cùng thân thiết hoặc họ hàng của thái phu nhân.

Kết quả là, kết thân với bà Khang, hai người càng nói càng hợp, tình bằng hữu nhanh chóng được vun đắp, có thể nói là như bạn cũ gặp lại. Bỏ qua việc đối tượng nói xấu của mấy bà già đó là bản thân khiến mình có

chút không vui, Minh Lan tự cho rằng đánh giá của mấy bà già đó còn chuẩn xác hơn cả mấy người bên ngoài không rõ chân tướng đấy.

“Phu nhân, thân thể ngài không tiện, để em đi từ chối.”Đan Quất thì thầm. Khi xưa ở phủ họ Thịnh, không ít lần chị ta chính mắt thấy bà Khang kia cậy thế trách phạt Minh Lan. Minh Lan lắc đầu: “Đây là lần đầu tiên bác ta tới nhà, tôi phải đi.” Nghĩ một chút lại dạn dò Đan Quất: “Quy tắc cũ.” Đan Quất cuối cùng cũng lộ nét tươi cười: “Biết, thấy phu nhân đặt nấp chén lên bàn thì sẽ bắt đầu.”

Minh Lan nở nụ cười hài lòng.

Đã nửa năm không gặp bà Khang, chỉ thấy bà ta mặc một thân bối tử vải lụa hoa màu xanh ngọc sáng, đầu kết một búi tóc tròn, đeo một đôi trâm ngọc bích sợi vàng, trên cổ tay là chuỗi châu đỏ thẫm, trang phục có vẻ chỉnh chu hết sức, có điều nét mặt vẫn già nua như cũ. Bà ta vừa thấy Minh Lan, mặt đã không còn nét cười, quay lại nói với thái phu nhân: “Tôi đã bảo cháu gái tôi có phúc mà, có mẹ chồng hiền lành như bà đây, quả đúng như vậy. Nhìn vẻ mặt con bé này, mềm có thể bấm ra nước được.”

Khỏi nói Thái phu nhân thoải mái trong lòng, đến nếp nhăn nơi khóe mắt cũng giăng ra. Minh Lan cười cười, cố tỏ vẻ đi lại khó khăn, gồng ôm cái bụng lớn làm lễ với hai bà, sau đó ngồi xuống luôn. Còn chưa chờ thái phu nhân mở miệng, bà Khang đã phát tác rồi. Bà ta sa sầm mặt, lớn tiếng trách mắng: “Bề trên còn chưa cho phép, cháu lại cứ ngồi xuống như vậy à.”

Minh Lan điều chỉnh dáng ngồi trên ghế thái sư, giả vờ ngạc nhiên: “Bác không cho cháu ngồi à?” Nói xong lại vuốt ve cái bụng.

Bà Khang bị nghe, cao giọng nói: “Cũng phải chờ bề trên nói rồi cháu mới được ngồi.” Về mặt bà ta khinh bỉ nhìn Minh Lan: “Quy củ gì vậy! Bà nội cháu không phải đã dạy dỗ rồi sao! Mới lấy chồng được bao lâu đã quên em gái ta thường dạy dỗ cháu thế nào rồi à?”

Minh Lan cảm thấy giờ mình khỏi cần phải chịu đựng bệnh nhân tâm thần này nữa, lập tức cũng sầm mặt lại nói: “Bác cẩn thận mồm miệng. Cháu là phận con cháu, bác nói cháu cũng được. Bà nội cháu là mẹ chồng của phu nhân, tính ra cũng là bề trên của bác. Trước mặt con cháu với họ hàng, bác lại nói về bề trên như vậy thì là quy củ gì?!”

Bà Khang bị nói một hơi mà giật nảy cả mình, đây là lần đầu tiên Minh Lan cãi lại bà ta khí thế như vậy. Một con nhãi xuất thân dòng thứ chỉ biết vâng dạ mà cũng dám đối xử với bà ta như thế? Bà ta cười lạnh nói: “Đúng là xưa không bằng nay, leo được lên cành cao, giọng điệu cũng khác, còn dám cãi lại bề trên cơ đấy.”

Minh Lan nhướn lông mày, ngang nhiên nói: “Không cần biết cành cao hay cành thấp, cháu còn nói được thì sẽ không cho phép người khác chửi bới bà nội cháu như vậy. Nếu bác không vui, chúng ta liền đến chỗ phu nhân nói cho rõ ràng.” Nàng càng muốn nhìn xem Vương thị dừng về bên nào.

Bà Khang nắm chặt khăn đến trắng bệch đầu ngón tay, mặt tím tái vì tức giận. Về mặt Minh Lan vẫn thản nhiên đi khuấy lá trà trong chén. Thái phu nhân thấy tình hình không ổn nhanh chóng ra hòa giải: “Rồi rồi, hai bác cháu nói bớt đi một câu. Minh Lan cũng thật là, bác con ngoài miệng chua ngoa nhưng tâm mềm như đậu hũ, con còn không biết à, tức giận cái gì.”

Minh Lan nhìn bà ta, chậm rãi nói: “Con thực sự không biết.”

“Mày!” Bà Khang suýt chút nữa thì đứng lên. Thái phu nhân bận rộn giữ bà ta rồi lại nói với Minh Lan: “Được rồi, bớt tranh cãi một tí, cuối cùng thì vẫn là bác gái bề trên của con.” Minh Lan ngồi vững vàng, ngoài cười nhưng trong không cười, “Bề trên cũng chia ra xa gần thân sơ. Từ nhỏ con được bà nội nuôi lớn, để người khác nói bà như vậy mà không biết mở mồm thì con đúng là uống công làm người.”

Lần này đến thái phu nhân cũng giật mình. Một năm qua, dù Minh Lan có lén tính kế thế nào thì ngoài mặt vẫn hòa hợp êm ấm với bà ta, nói năng lúc nào cũng mềm mỏng, gay gắt như hôm nay đúng là hiếm thấy.

Lần gặp gỡ này chắc chắn là ra về chẳng vui vẻ gì. Minh Lan cũng không muốn nói thêm mấy câu, chỉ cười nhạt đặt nắp ấm trà lên bàn nhỏ gỗ hải đường. Đan Quất ngẫm hiểu, nhìn đứa hầu bên cạnh liếc mắt ra hiệu. Con bé kia rón rén quay mình ra ngoài, Tiểu Đào đứng bên ngoài nhanh chóng báo lại: “Thường ma ma đến, mời phu nhân nhanh chóng trở về.”

Minh Lan ngạc nhiên, đảo mắt nhìn Đan Quất, không phải là ám hiệu này đâu. Đan Quất còn ngạc nhiên hơn. Không chờ nàng phản ứng lại, thái phu nhân bên kia đã ân cần giải thích với bà Khang: “Vị Thường ma ma này là vú nuôi của chị Bạch.”

Bà Khang nghe được liền hừ lạnh một cái: “Một vú nuôi thôi mà cũng phô trương thế. Tôi nói này em gái, bà quá rộng rãi rồi, ở đâu có hạ nhân lại lẩn lướt như vậy, đến mức phu nhân bỏ lại trường bối mà đi gặp bà ta.”

Thái phu nhân nở nụ cười như bị khó dễ, không nói gì nhưng hiệu quả vẫn tốt.

Minh Lan vẫn giữ nét mặt ung dung, lạnh nhạt nói: “Bác có chỗ không biết. Thường ma ma xuất thân trong sạch, phụ thân vốn là tú tài, gia cảnh sa sút mới phải đi làm vú nuôi cho nhà họ Bạch, từ đầu đến cuối đều chưa bán mình, sao lại nói là hạ nhân. Hầu gia đã nói, nhà họ Bạch giờ không còn ai qua lại nên đối xử với bà như thân thích. Cháu làm sao dám không nghe lời.” Giờ phút này nàng vô cùng cảm kích Cố Đình Diệp đã dự kiến trước, sớm nâng thân phận cho Thường ma ma, có gì cũng dễ nói chuyện.

“Hầu gia thường nói, thời điểm chàng gian nan nhất ở bên ngoài, vị Thường ma ma này từng giúp đỡ chàng rất nhiều, hết lòng chăm sóc. Giờ

nghe lại, dù không có quan hệ máu mủ nhưng lại hơn hẳn người thân. So với mấy người họ hàng bằng mặt mà không bằng lòng, chỉ biết lợi dụng làm tiền, vị Thường ma ma này còn đáng kính hơn. Hầu gia đã dặn cháu ngàn vạn lần không được thất lễ.” Minh Lan càng nói càng trôi chảy, vừa nói vừa nhìn sắc mặt hai vị bên kia.

Chỉ thấy trên mặt thái phu nhân còn miễn cưỡng giữ nụ cười còn bà Khang thì đã thoát xanh thoát đỏ.

“Như vậy, con xin lui trước.”

Minh Lan tao nhã đứng lên, ôm bụng, vịn tay Đan Quất vui vẻ rời đi. Sau khi rời khỏi phòng, Minh Lan hỏi lại mới biết hóa ra không phải Tiểu Đào đối loạn ám hiệu mà là Thường ma ma đến thật. Minh Lan liền nở nụ cười. Mấy ngày nay Thường ma ma vẫn hay đến nói chuyện giải sầu cùng Minh Lan, đều là mấy chuyện thú vị ngoài phố phường dân gian, ngày tháng trôi qua không tẻ nhạt nữa.

“Sang năm, cậu chủ nhỏ hẳn là đang bò trên đất rồi.” Thường ma ma cười híp cả mắt nhìn bụng Minh Lan.

“Ma ma làm sao biết là cậu chủ chứ?” Minh Lan xoa lưng, từ sau khi Cổ Đình Diệp đi, cái bụng bỗng lớn lên rất nhanh, vốn là mặc đồ rộng rãi chút là không thấy gì, giờ thì thành bà bầu điển hình rồi.

“Phu nhân có tướng sinh con trai, nhìn cái bụng đầy này, xương hông cũng tròn, chín phần là cậu chủ rồi.”

Minh Lan bật cười, hơi nghi ngờ nói: “Ma ma chờ mà xem.”

Thường ma ma nhắc cái sọt đồ may vá, đặc ý nói: “Bà già này nhìn người đã mấy chục năm nay, mắt tốt lắm.” Bà ta hơi nghiêng đầu, dường như nhớ lại chuyện cũ, nửa khoe khoang nửa buồn bã nói: “Khi đó trong nhà khó khăn, ăn bữa nay lo bữa mai, không giữ được mấy đứa nhỏ, tôi còn

từng đi làm bà đỡ. Đến khi vào được phủ Bạch, làm vú nuôi của cô cả, ông cụ ra tay rộng rãi, cuộc sống mới dần tốt lên. Nói đến, cha của Thường Niên với cô cả cách nhau có ba tháng. Ôi, chỉ chớp mắt, cả hai người đều...” Nhắc tới việc này, trong lòng bà cũng buồn bã.

Minh Lan nắm tay Thường ma ma, dịu dàng nói: “Làm khó ma ma rồi, nhiều năm như vậy mưa gió gì cũng phải chịu. Ông trời có mắt, khổ tận cam lai, ma ma sau này chắc chắn là hưởng không hết phúc.” Thường ma ma vốn tính vui vẻ, nghe xong cũng thấy thoải mái hơn. Minh Lan lại nói: “Ma ma lớn tuổi mà vẫn hay qua lại nhìn cháu, khổ cho ma ma quá.”

Thường ma ma khoát tay nói: “Nào có gì. Đừng nói là cậu Diệp đã dặn dò, dù không nói gì tôi cũng sẽ thường tới. Lại nói, giờ Yến Tử cũng đã lập gia đình, Thường Niên lại bận đọc sách, trong nhà nhàn rồi không có việc gì, tới đây còn kiếm được bữa cơm.”

“Niên nhi học hành có tốt không?”

“Tốt, tốt, đều tốt cả.” Về mặt Thường ma ma hớn hở, “Tiên sinh giỏi, học văn uyên bác, bạn đồng môn cũng tốt, nhất là cậu Trường Đông bên nhà mẹ đẻ phu nhân, tính tình vô cùng tốt, xuất thân cao quý như vậy mà chẳng ra vẻ ta đây chút nào. Thịnh thoảng còn tới nhà tôi ăn cơm đấy.”

Minh Lan cười nói: “Hai đứa nhỏ đều phải thành gia lập nghiệp, em Tư ở nhà cũng buồn, có Thường Niên tuổi tác tương đương làm bạn, cùng đọc sách phấn đấu thì không còn gì tốt hơn.” Nói xong hai người cùng cười lên.

Thường ma ma đã lăn lộn mấy chục năm, tình người nóng lạnh đều đã trải qua, từng được người ta cung phụng, cũng từng bị khinh thường. Tính tình bà tháo vát thông minh, nói chuyện với bà vô cùng thoải mái. Hiện giờ sống êm bình lặng rồi, Thường ma ma vẫn luôn giữ vẻ điềm đạm, Minh Lan suýt chút nữa thì quên chiến tích huy hoàng của bà trước kia. Rất nhanh nhẹn đã có cơ hội được mở mang kiến thức.

Mấy lần bà Khang tới bồi dưỡng tình cảm với thái phu nhân, Thường ma ma dần cũng nghe được tiếng gió. Hạ Hà lại lén lút tiết lộ ‘Khang phu nhân kia thật khiến người ta ghét, một tí là gọi phu nhân chúng ta ra tiếp khách, phu nhân từ chối mấy lần, thái phu nhân nói lời khó nghe’ vân vân. Thường ma ma nghe xong liền để tâm. Ngày đó chân trước bà Khang vừa tới cửa, chân sau Thường ma ma đã nghe được tin khẩn cấp chạy đến.

Minh Lan vừa đuổi Hường ma ma đi, bà già đó ở Gia Hi cư phiến hà gần nửa canh giờ, nói lời tỏ ý uy hiếp. Minh Lan hoàn toàn không đôi co với bà ta, tính ra thì danh tiếng hiền lương kia chẳng đáng gì so với thân thể khỏe mạnh của nàng.

Thường ma ma biết rồi, không nói thêm lời nào, đi thẳng tới Huyền Chỉ viên.

Bà Khang nhìn thấy Thường ma ma đã phủ đầu bằng một trận chàm chọc. Thường ma ma cũng không buồn bực, chỉ khách khí nói: “Tôi đây cây già mà lên mặt, thay phu nhân nói mấy lời. Kỳ thực thân thể phu nhân không tiện, không nên đi lại nhiều. Nói ra hai vị đều là trưởng bối, sẽ không vô tình như vậy.” Bà Khang cười lạnh: “Trên đời chỉ có một mình nó sinh con à, ỷ vào cái đồ trong bụng mà làm bộ làm tịch, bất kính với trưởng bối...”

Bà ta còn chưa nói hết câu, Thường ma ma ngay tại chỗ hất khay trà đĩa quả xuống đất, trợn lông mày lên, quay về phía bà Khang, mặt mày dữ tợn, tiếng vang như tiếng chuông đồng, làm nóc nhà cũng rung lên.

“Ha, trưởng bối, trưởng bối cái gì! Tôi nể bà là người nhà mẹ đẻ phu nhân mới gọi một tiếng bà bác, tự coi mình làm thân thích thật à. Trợn to mắt của bà lên mà nhìn cho cẩn thận, nhà này họ Cố! Thông gia nhà họ Thịnh! Nhà họ Khang là anh em đồng hao của họ Thịnh, bắc mấy cái cầu cũng chẳng tới nhà họ Cố chúng tôi! Lại còn đến mà làm ra vẻ trưởng bối cơ đấy!”

Thái phu nhân trợn mắt há mồm, định bụng muốn quát bảo ngừng lại nhưng câu chữ của Thường ma ma lại tuôn ra như mưa rào, muốn xen mồm cũng không được.

Thường ma ma đột nhiên khóc lóc om sòm, bà hầu tôi tớ bên đều sợ ngây cả người, chỉ thấy bà ta đứng giữa cửa vào phòng, chống nạnh mắng to: “Bất hiếu có ba điều thì không con là tội nặng nhất. Giờ trong ngoài ai mà không biết phu nhân mang thai, lão phu nhân với bà bên nhà thông gia cũng không tới quấy rầy phu nhân dưỡng thai! Giờ thì hay rồi, lại có bà bác không biết chui ra từ ổ chó nào, ba ngày hai bận tới làm mình làm mẩy ra vẻ bề trên! Tôi nhổ vào, nếu như cốt nhục hầu gia có mệnh hệ gì, mấy lạng xương già của bà đền nổi sao?”

Bà Khang từ khi còn nằm trong bụng mẹ tới giờ chưa từng bị người ta nhục mạ như thế, giận đến run rẩy cả người, lả ra trên ghế. Thái phu nhân cuối cùng cũng hoàn hồn, lớn tiếng nói: “Mụ nói nhăng nói cuội gì đó! Các người đều chết cả rồi à, còn không mau kéo người ra ngoài!”

Thường ma ma mắng xong cũng không chờ người tới kéo đi, đi thẳng ra cửa, đứng bên ngoài sân trước ở nhà, lấy lại bản lĩnh năm xưa vẫn rống ở quây bán thịt lợn, hét toáng lên: “... Thứ đồ gì không biết! Nhà mình có tang cũng chưa chắc đã cần mẫn như thế, không có nửa phần đáng vẻ phu nhân nhà thế gia, hai bữa ba ngày chạy sang nhà này, không biết là thân thích gần gũi qua lại hay là đến tống tiền đây!”

Bà ta nghênh ngang đi ra ngoài, tôi tớ hai bên trước đó không có lệnh của thái phu nhân, lại e ngại uy của Cố Đình Diệp, không ai dám ra xô đẩy Thường ma ma. Bà tiếp tục một mình một đường vừa đi vừa chửi ầm lên, càng mắng càng trúng chỗ hiểm.

“... Hỏi khắp thiên hạ một chút xem, nhà nào có máu mặt lại bắt bà bầu bảy, tám tháng chạy tới chạy lui! Có người lại còn được đà lấn tới, còn có

cái đồ cứ ngồi giả ngây giả ngô. Làm sao? Hầu gia mà không có con nối dõi thì hời cho đứa nào chẳng biết nữa!”

Ra khỏi Huyền Chỉ viên càng đông người xem trò vui, dọc theo đường đi chỉ trở rồi thì thầm rèm pha châm chọc. Thường ma ma thấy đông người càng hăng máu, dậm chân chỉ về hướng Huyền Chỉ viên, nước bọt văng tung tóe: “... Tôi nói cho mấy thứ đồ xấu xa kia, cậu Diệp nhà tôi không theo ý các người, giờ đại nạn không chết sau này chắc chắn có phúc!” Bà ta hiểu rõ, Minh Lan quản người trong Trùng Viên đâu ra đấy, bà ta liền không nhúng tay nữa phần. Lần này Cố Đình Diệp đi xa, bà ta tự biết lo lắng của hân, lúc nào Minh Lan không tiện ra tay bà ta mới giả ngây giả dại, cậy già lên mặt một phen.

Âm thanh xa xa truyền tới, Chu thị ở trong phòng nhẹ nhàng đỡ con gái nhỏ ngủ, người hầu hạ trong phòng đều ngậm chặt miệng không dám mở lời. Thiệu thị ở trong phòng nôn nóng bất an, đi tới đi lui. Nhân nhi bước tới ra hiệu hầu gái đóng cửa lại.

“Mẹ, chúng ta đánh ván cờ đi.” Cô bé kéo mẫu thân ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Chuyện bên ngoài không liên quan tới chúng ta!”

Bà Khang giận đến tê liệt, phải để người đỡ đi. Đời này bà ta chưa từng mất mặt như vậy ở bên ngoài, lần này đúng là náo loạn âm ỉ. Thường ma ma càng già càng dẻo dai, còn nguyên mười phần khí lực, rống từ Huyền Chỉ viên tới Trùng viên, dọc một đường kéo theo vô số quần chúng vây quanh xem, chỉ kém chưa gọi đám thợ thuyền đang vội sửa chữa cũng tới theo.

Minh Lan đã sớm nghe kể nhưng lần này cũng bị sức chiến đấu của bà làm sợ ngây cả người.

Nén kinh ngạc, nuốt nước miếng, đêm đó nàng ăn no ngủ kỹ, sáng hôm sau nhân nhũ sang bên thái phu nhân nhận lỗi, luôn mồm nói ‘Thường ma

ma tính khí không tốt, xin ngài bỏ qua, chờ hầu gia trở về nhất định sẽ bảo Hầu gia trách cứ’ (ý là, giờ không tiện trách đâu), vẻ mặt còn chân thành, ‘Thường ma ma già hồ đồ rồi, trong phủ ai cũng biết ngài là người khoan dung nhân từ nhất, mấy lời linh tinh đó ngài tuyệt đối đừng để trong lòng.’

Không tới nửa ngày, trong ngoài phủ hầu đã đầy lời bóng gió, một vài chuyện không nói ra thì thôi, đã nhắc tới là hoàn toàn không còn mặt mũi. Thái phu nhân giận chết người, bà ta vốn chỉ muốn cầu một hai con cá nhỏ tiêu khiển, ai dè lại kéo cá mập trắng tới, lại còn chịu nghe mắng theo, đời này bà ta chưa bao giờ uất ức như thế!

Đúng là chó cắn áo rách, không đến hai ngày sau, Đình Xán khóc suốt mướt trở về nhà mẹ đẻ, cô ta nhào vào lồng ngực Thái phu nhân, vừa khóc vừa mắng nhà chồng không tốt.

“... Mới đầu còn giả vờ giả vịt, trong phòng vốn đã có mấy người... con coi như không thấy, cũng nhin đi. Giờ càng ngày càng không ra gì, đứa hầu bên người con cũng bị lẫn mò. Bị con phát hiện còn nói đang dạy ả ta viết chữ vẽ vờ!” Đình Xán vừa khóc lóc vừa giậm chân, hoàn toàn không còn dáng vẻ thanh cao như xưa, “Con nói hăn mấy câu, hăn đã quát lại cái gì mà ‘danh sĩ phải phong lưu’, con nhõ vào, hăn thì tính danh sĩ gì, đọc sách nửa vờ, làm thơ còn không tinh tế bằng con! Không xứng tài hoa hơn con được liền đi dạy con hầu mấy khúc thơ. Hừ, hạng người này có phong quan vào triều cũng chỉ là loại ghen ghét người tài!”

Thái phu nhân tức ngực, đau nhức muốn nứt đầu, lớn tiếng quở trách: “Bà cô ơi, giờ con đừng làm loạn thêm nữa! Đã nói với con từ lâu rồi, gả cho người ta rồi đừng có xưng tài học vấn thơ từ kia ra, chồng con có thích thì lấy làm chuyện thú vị, thêm chút vui vẻ trong khuê phòng thôi. Con thì tốt rồi, lại còn khoe khoang ra! Đàn ông nào không cần mặt mũi, con lại còn làm hăn bẽ mặt! Con, con, con... Con bảo ta làm sao bây giờ? Còn nghĩ mình vẫn thân con gái à, chuyện gì cũng theo ý con sao. Đàn ông mò mấy đứa hầu thì có gì!”

“Vợ chồng chúng con cãi nhau chỉ là chuyện trong phòng. Ai biết mẹ chồng ăn no rửng mỡ lại đưa hai đứa hầu sang, bây giờ, bây giờ...” Đình Xán khóc lóc âm ỉ, lời kéo tay áo thái phu nhân: “Con không chịu, con không chịu, mẹ phải nghĩ cách cho con. Mẹ, mẹ đi nói giúp con một chút, nói giúp con một chút!”

Phàm có chỗ tốt cũng sẽ có chỗ xấu, gả vào phủ công chúa dù không cần kiêng kỵ Cố Đình Diệp nhưng bản thân mình lại không thể làm chỗ dựa cho con gái. Thái phu nhân không khỏi thở dài: “Mẹ chồng của con là công chúa, là quý tộc hoàng thất. Chỉ có bà ta nói người ta, nào có ai dám nói lại bà ta.”

Nhìn con gái khóc đến thảm thương, bà ta lại bị một trận đau đầu, ngoài miệng nói: “Mẹ sớm nói với con rồi, đàn ông phải dễ ngon dễ ngọt, con xem chị dâu hai của con kìa, cậu Hai vốn tính tình như ngựa hoang giờ lại mềm như thịt trong lòng bàn tay. Con phải túm lấy trái tim chồng mình, nhìn vợ chồng hai đứa hòa thuận, công chúa cũng sẽ không nói gì.”

Khuyên can đủ đường, nói đi nói lại một hồi lâu, chỉ ra không ít chiêu số, nhìn con gái sụp bờ vai, đau buồn khổ sở bước ra khỏi cửa, thái phu nhân ngơ ngẩn ngã ra giường la hán, một hồi lâu vẫn không nói gì. Sau một lúc Hường ma ma mới bưng chung trà nóng tới, nhẹ nhàng an ủi: “Ngài đừng buồn phiền, vợ chồng trẻ có nhà nào không cãi nhau, đầu giường tranh cãi cuối giường hòa hợp, sau này sẽ tốt hơn.”

Trong phòng tối âm u, thái phu nhân nhìn nguồn sáng nhỏ như hạt đậu từ ngọn đèn dầu, vẻ mặt chợt đánh lại, “Bà cũng thấy rồi đấy, nếu tiếp tục như thế này, một trai một gái của ta chỉ còn biết nhìn sắc mặt người ta mà sống. Đến giờ không ra tay không xong rồi.”

Hường ma ma khẽ thở dài: “Ngài cũng đã nghĩ tới rồi. Nếu thành thì thôi, nếu không thành, danh tiếng mặt mũi của ngài mất tất.”

Thái phu nhân cười cay đắng: “Cái gì mà danh tiếng, cái gì mà mặt mũi, đều là hư ảo cả. Hơn nữa, giờ danh tiếng của ta cũng có tốt chỗ nào đâu. Nếu ta không làm gì, tương lai sau này không đoán cũng biết. Chẳng qua là đứng dưới mái hiên xin phần cơm ăn, nhìn sắc mặt Thịnh Minh Lan mà sống thôi. Giờ ta không nuốt trôi cơn giận này, hơn nửa đời người của ta không thể phí phạm như thế.”

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Gió Đông Thổi, Trống Trận Vang*: Không Biết Cuộc Sống Gian Nan, Phung Phí Cơ Hội Đời Người, Đáng Đời!

*Một câu danh ngôn của chủ tịch Mao Trạch Đông trong bối cảnh thế giới ở thời kỳ chiến tranh lạnh, Trung Quốc ở phương Đông, các nước tư bản chủ nghĩa như Mỹ, Anh ở phương Tây. Câu này ý chỉ Trung Quốc đang trở nên hùng mạnh theo gió Đông, áp đảo gió Tây (phương Tây). Gió Đông thổi, trống trận vang lên tương đương với lời hiệu triệu xung phong trên chiến trường, hăng say chiến đấu. Câu này không chỉ dùng trong chiến tranh mà còn thường dùng trong những dịp kêu gọi quần chúng, trong những vấn đề chính trị, mang ý nghĩa tích cực tốt đẹp.

Vừa vào tháng 6, cái bụng to đến mức nhất định, Minh Lan nằm thượt trên giường, kê sách lên bụng cũng xem được. Thằng nhóc trong bụng bắt đầu không theo quy củ giang hồ, hoặc mãi không có tiếng động, hoặc tự dưng đập mạnh vài lần. Thái y tới khám, kiểm tra đi kiểm tra lại, cười bảo tất thảy đều ổn, đối diện với tình huống này, Minh Lan chỉ hận đời trước không theo học chuyên ngành phụ sản.

Gần tới ngày sinh, Thôi ma ma càng lúc càng cảnh giác, đôi mắt toé ánh xanh đáng sợ, nhìn ai trong viện đều thấy không phải người tốt. Một bát cơm một bát canh một chén trà vào miệng Minh Lan đều phải tra xét tỉ mỉ, quắc mắt soi mói. Tiểu Đào lén lút nói với Minh Lan, thuở nhỏ Thôi ma ma từng phụng sự công cuộc đấu tranh gay gắt giữa vợ cả và vợ lẽ trong gia tộc lớn nên mới đem lòng sợ hãi suốt đời như thế.

Đâu ngờ đúng lúc đó Thôi ma ma bắt gặp Tiểu Đào đang thầm thì, bèn lập tức xách tai con bé lên, phạt ra ngoài quét dọn, ánh chừng tự thấy bản thân sợ bóng sợ gió quá đổi, Thôi ma ma không nén được lời than thở: “Lão phu nhân thường bảo mỗi người có số mệnh khác nhau. Năm ấy con trai của ngài được bình an sinh ra, là một đứa nhóc bảy cân sáu lạng* mập mạp. Ai ngờ sau này, chỉ vì việc nhỏ như thế mà yếu mệnh...”

*Tương đương với 3.8kg.

Minh Lan cúi đầu sờ bụng, những gì có thể đã làm hết rồi, kế tiếp chỉ có thể xem nhân phẩm của nàng ra sao.

Hơn một tháng nay phủ Hầu đại để gió êm sóng lặng. Trong khoảng thời gian này, Đình Xán lộn về nhà khóc lóc hai lần, lần đầu do công chúa cao giọng muốn chọn nàng hầu cho cậu Hàn, Thái phu nhân ôn tồn an ủi con gái quay về, lần thứ hai là cậu Hàn ở lại phòng nàng hầu kia tận năm ngày liền, lúc ấy Thái phu nhân phải dẫn lòng mắng cho một trận đuổi ra ngoài. Đợi Đình Xán đi rồi, bà ta khóc lóc kêu gào trước mặt ba cô con dâu một hồi, than thở: “Bây giờ tôi thật hối hận không dạy dỗ nó đến nơi đến chốn, để nó không biết trời cao đất rộng thế này!” Rồi thì ba lần bảy lượt kéo lấy tay Minh Lan, nhắc đi nhắc lại: “Mong rằng anh trai chị dâu nó thương tiếc, nói giúp hộ vài câu mới tốt. Nếu không, nếu không thì...”

Minh Lan về phòng vẫn chìm trong buồn bực. Đan Quất biết nàng có tâm sự, bèn khẽ khàng nói lúc không có ai: “Phu nhân đang phân vân gì vậy? Cô Bảy bị như thế chẳng phải là nhân quả báo ứng còn gì.” Chị ta hầu hạ bên cạnh Minh Lan bao năm, mưa dầm thấm đất hành vi cử chỉ của các vị tiểu thư chốn khuê các, chưa kể tới Minh Lan, chính là người luôn vờ nhả nhận thanh cao như Mặc Lan, ngang tàng bướng bỉnh như Như Lan đều phải tuân theo bốn phận nữ nhi, học những việc như nữ công, xem sổ sách, quản lý nô bộc, lo liệu bếp núc... Nào có ai giống cô Bảy nhà họ Cố, ngày ngày cầm quyển thơ, chơi đùa chữ nghĩa, không lo việc cần lo, nói

năng thì quái gở, nửa thanh cao nửa khoe khoang, chỉ mong ai nấy đều phải tăng bốc, bỏ đỡ bản thân mới sướng.

“Ở nhà chồng còn bày đặt như thời con gái, chẳng phải tự chuốc lấy khổ còn gì. Bây giờ Thái phu nhân tất nhiên phải khóc rồi.”

Minh Lan lắc đầu, vuốt nhẹ vòng tay dương chi bạch ngọc: “Không đúng. Bà ta quả là nên khóc, nhưng không phải trước mặt tôi.” Đan Quất cười bảo: “Có lẽ bà ta muốn nhờ phu nhân ra mặt giúp cô Bảy chăng.”

“Tôi sẽ vì bà ta nhờ vả đôi câu mà giúp đỡ sao?”

Đan Quất nhất thời ghen hòng.

Minh Lan cau mày, suy tư đôi mắt nhìn tấm rèm châu lưu ly bảy màu treo trước cửa: “Bà ta thông minh lắm. Biết rõ tôi là người xử sự thế nào, sẽ không làm chuyện vô dụng như vậy, trái lại rơi vào thế yếu.”

Nếu có một ngày, Cố Đình Xán gặp phải chuyện tổn hại đến thanh danh uy tín của phủ Cố (giả dụ như bị “bỏ”), khi đó chẳng cần Thái phu nhân mở miệng, Minh Lan cũng phải ra mặt giúp đỡ cho cái kẻ không khiến người khác vui vẻ này. Nhưng nếu chỉ là chịu chút ầm ức tại nhà chồng, không được như ý, thì coi như là rèn luyện đi. Như vậy, biết rõ là việc không cần thiết, tại sao Thái phu nhân cứ phải làm thế?

“Chỉ vì sắm vai đáng thương mua danh chuộc tiếng ư?” Minh Lan nhúc đầu tư lự.

Khiến nàng nghi ngờ không chỉ mỗi chuyện này. Từ hôm bị Thường ma ma hung hăng đe một trận xong, hồi lâu không thấy bà Khang xuất hiện, vốn tưởng với tính cách của cô cả nhà họ Vương thì suốt đời này đều sẽ không bước vào nhà họ Cố lần nữa. Chẳng dè không biết Thái phu nhân nói năng thế nào mà độ nửa tháng sau, bà Khang lại chường mặt ra. Có điều lần này bà ta nhã nhặn hơn nhiều, không đề xuất những yêu cầu vô lý, cũng

không hơi một tí là ra vẻ kiêu ngạo. Vì bị xấu mặt nên bèn kêu đưa con gái vợ lẽ trong nhà đánh tiên phong, đến nhận lỗi với Minh Lan ở Gia Hi cư.

“Phu nhân bảo tôi tới xin lỗi chị, phu nhân nói bà già rồi nên hồ đồ, mong chị đừng để bụng.” Khang Triệu Nhi rụt rè đứng giữa phòng, mặt mày hoang mang yếu ớt, nhưng không giấu nổi vẻ thanh tú trời sinh, dáng hình yếu điệu.

“Nếu chị vẫn còn bực thì đánh tôi vài cái để trút giận vậy.” Giọng Triệu Nhi như tiếng muỗi kêu, sợ sệt tới nỗi sắp rơi nước mắt, ngón tay run run tóm lấy chiếc áo hoa bằng gấm hồng mới tinh, cô ta chỉ kém cô chị ruột Nguyên Nhi hai tuổi, từ nhỏ đến giờ đều nhặt quần áo cũ của chị ta mà mặc, cho nên nào áo nào váy tinh tươm thế này lại đâm ra không tự nhiên.

Nhìn cô ta, Minh Lan kìm lòng không đành thở dài. Trước khi lấy chồng, nàng đã gặp cô ta vài lần, biết mẹ ruột cô ta là đứa hầu bên người dì Khang, cô ta là đứa tùy tùng theo đuôi Nguyên Nhi từ tấm bé, nhìn sắc mặt vợ cả mà lớn lên.

“Tức giận gì đâu. Chẳng qua Thường ma ma hơi nóng tính, đụng chạm đến bác, vốn do tôi không đúng.” Minh Lan mỉm cười nói, bảo Đan Quất tặng đá mã não bồ đào, nhẹ nhàng cho qua chuyện này.

Hôm sau, Thái phu nhân, bác Khang, Triệu Nhi và bầu đoàn đưa ở bà hầu tới Gia Hi cư, ân cần hỏi han bà bầu bụng to một hồi lâu. bác Khang cười tươi roi rói, săn sóc quan tâm, giọng điệu thân thiết quá mức khiến Minh Lan toát mồ hôi hột. Chuyện khác thường tất có gian dối, Minh Lan thầm sinh lòng cảnh giác, từ chối gia nhập liên hoan họ hàng lớn này, lạnh nhạt như cũ.

Bác Khang lấy lệ độ nửa ngày, thấy Minh Lan không phối hợp bèn gượng cười bỏ đi. Từ đó về sau, bà ta thường dắt Triệu Nhi đến nhà họ Cố

làm khách, dù bản thân bà ta không tới Gia Hi cư cũng sai Triệu Nhi tới hỏi thăm Minh Lan một tiếng.

Sau khi ngày tháng trở lại như thường, bác Khang tựa hồ vô cùng tâm đầu ý hợp với Thái phu nhân, thường xuyên qua lại, không hề có những cử chỉ bất thường hay dư thừa nào, Minh Lan thì khó chịu ngày qua ngày. Loại người như bác Khang, vô sự không lên điện Tam Bảo, ắt hẳn có việc cần, nhưng bà ta không hề tiết lộ gì, nếu đã không có việc, tại sao phải hoà hảo với mình làm chi.

Chắc không phải bà ta đột nhiên buông đao lập tức thành Phật đấy chứ.

Càng gần ngày sinh càng lười, mỗi ngày Minh Lan đều ngủ vùi trong gối, những mong chỉ ăn ăn ngủ ngủ đến tận hôm đó, thế mà còn phải động não trầm tư suy luận xem liệu có ai đang mưu toan với mình hay chẳng.

Không có đứa ở bà hầu cãi nhau, không có gã sai vặt hay quản sự lấn át ức hiếp người, Thái phu nhân thì cả ngày bận lo cho cuộc sống hôn nhân của cô nương Đình Xán, Thiệu thị bận dạy dỗ con gái, Chu thị bận giúp chồng dạy con, cả phủ êm ái hài hoà, chẳng có điềm báo trước nào cả. Có lẽ thật sự không có gì chuyện gì đâu? Có lẽ chính mình nghĩ nhiều rồi? Suy đi tính lại cũng không có manh mối, có phải lo hão không?

Làn gió êm dịu thổi hơi ấm vào nhà, lật tung một quyển sách đang xem dở dang một nửa từ trên bàn xuống ghế. Minh Lan đỡ bụng bước tới, ngáp dài, đang định ngủ trưa, xem sách một lát cho vào giấc. Vừa cầm sách lên, thoáng nhìn, chợt thấy câu đầu tiên là: Nhìn như mọi bề vắng lặng, kỳ thực ẩn giấu ý đồ giết chóc khắp nơi.

Minh Lan ngơ ngác hồi lâu, không hiểu vì sao, lưng đột nhiên túa mồ hôi lạnh.

“Đến ngoại sảnh, mời Đồ Nhị gia.” Giọng nói của nàng hết hẳn vẻ mệt mỏi, tỉnh táo lạ thường.

Đồ Hồ vốn trời sinh mặt mày có phần hung ác, lại thêm vết sẹo dữ tợn từ bên trái phần trán lan ra sống mũi, xuống tận cằm, chính là người “hở răng phá tướng” trong truyền thuyết, ai nấy trông không ghét cũng sợ. Song anh em họ Đồ bản lĩnh giỏi giang, dốc lòng học hỏi mưu kế, thạo nhất là dò hỏi ám sát.

“Bảo Lão Đồ làm gì, phu nhân cứ việc nói.” Mấy hôm nay Đồ Hồ rảnh rang tới nỗi xương cốt ngứa ngáy, trước khi đi đại ca đã dặn đi dặn lại nhất định phải bảo vệ phu nhân bình an, gã đành phải đau khổ chờ đợi, chỉ mong trên trời rơi xuống ít cơ duyên thể hiện bản lĩnh.

Cách bình phong, Minh Lan chậm rãi đặt chén trà xuống: “Đồ Nhị gia, việc này e hơi rắc rối.”

Đồ Hồ vừa nghe liền lên tinh thần, đứng giữa phòng ôm quyền nói: “Hầu gia là anh em chí cốt với chúng tôi, còn có ơn cứu mạng, phu nhân cứ nói đừng ngại.” Không phải việc khó chỉ e cũng không thể hiện được bản lĩnh của gã.

Huống hồ vị hầu phu nhân này đối xử tử tế với mọi người, trừ bổng lộc định sẵn, quần áo đầy đủ quanh năm, ngày Tết thưởng thêm bạc, còn cả gân báo xương hổ tốt nhất, thuốc cao ngự ban chữa trị vết thương đều tặng tới ùn ùn, năm trước lại còn nảy sinh ý nghĩ kỷ lạ làm mai cho hai anh em gã. gã và ông anh đã chán cái nghề giang hồ liếm máu lưỡi đao, muốn phụ thuộc vào Cố hầu, sống ngày thế này thật vừa ý. Vì vậy, làm sao không tận tâm tận lực được chứ.

Minh Lan suy đi nghĩ lại, cất giọng dẫn đo: “Tôi cũng không nói rõ được cần Đồ gia làm gì nữa? Chỉ là...” Nàng khó khăn mở lời, vì nàng không có manh mối. Đồ Hồ đuổi dài cổ đợi, Minh Lan chột cấn răng, dứt khoát thổ lộ nghi hoặc dáo dạt gần đây.

“Tôi cũng không biết chỗ nào không đúng, nhưng thật sự cảm thấy không ổn.”

Minh Lan bình tĩnh, đập nhẹ lên tay vịn, gần từng chữ: “Hồi còn đọc sách, tiên sinh từng nhắc với tôi. Không nghĩ tới, là do sơ sẩy, mà sơ sẩy là do lười nhác. Chỉ cần tỉ mỉ tra xét thì sẽ luôn tìm ra được kẻ hở trong trứng gà.”

Đồ Hồ nghiêm mặt, lắng lắng nghe, Minh Lan dừng chốc lát, tiếp: “Bây giờ, tôi mời Đồ gia tìm hiểu việc này. Bà bác của tôi, Thái phu nhân và tất cả những gì liên quan, từ nhà họ Khang, nhà họ Tần, thậm chí họ Chu, họ Thịnh, các bên dính líu, ngay cả việc bọn họ dâng hương ở chùa miếu nào, am nào, thường kết giao với tầng nhân, ni cô nào. Đồ gia có thể tìm hiểu được đến đâu đều phải kể lại cho tôi. Chuyện lớn chuyện nhỏ tôi đều muốn biết.”

Đồ Hồ không nén được liếc nhìn bình phong, thầm nhủ: Người phụ nữ chốn khuê phòng này sao ăn nói thành thạo quá vậy? Hẳn là kẻ trong nghề, tất nhiên biết, chuyện khó điều tra nhất trên đời này, thực ra không phải chuyện trong những nơi nhà cao cửa rộng, càng không phải chuyện trong cung cấm thâm sâu, mà là những chuyện gió êm sóng lặng tựa hồ không hề bất thường. Hắn nặng nề ôm quyền thốt: “Như ý phu nhân, Lão Đồ đã rõ, ngài cứ yên tâm đợi tin.”

Dặn dò xong, Minh Lan ít nhiều thấy an tâm hơn. Thôi ma ma quản lý việc ăn uống, Đồ Hồ trông coi việc bên ngoài, mỗi bốn, năm ngày Đan Quất hoặc Tiểu Đào sẽ đi nghe ngóng, Thường ma ma quản chế những đứa cứng đầu, Hồng Tiêu bị nàng bóng gió châm biếm vài lần, Thu Nương bị nàng tấn công gần như lòng như nước lạnh, chỉ kém nước cắt tóc xuất gia, còn cô Phượng Tiên nghĩ mình lại xót cho thân ở Linh Đình các thì ngay cả cửa cũng không dám bước ra. Trừ việc suốt ngày phải đi vệ sinh thì hết thấy bình thường, chắc không có gì xảy ra đâu nhỉ.

Qua hơn tháng sau, thời tiết càng ngày càng nóng, sắp đến ngày lâm bồn, tất cả mọi việc đều được chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả kéo, vải bông, chậu đồng, chăn đệm dùng lúc sinh con đều được Thôi ma ma tra xét mấy lượt, bà ấy khao khát đến độ muốn bỏ củi đun nước nhỏ thành sợi tơ để soi xét. Trái lại Minh Lan dần dần ổn định tinh thần, ngày ngày say giấc, kiên trì tản bộ vận động như thường, hy vọng lúc trở dạ thuận lợi hơn.

“Ước chừng cuối tháng này rồi, nhưng cũng có thể sớm hơn đấy, nếu chậm thì có khi lại tháng sau”. Ông thái y già bắt mạch, bấm đốt ngón tay hồi lâu, bảo y bà sờ bụng Minh Lan: “Phu nhân yên tâm, cái thai rất tốt. Lớn nhỏ đúng độ, có điều...” Để đảm bảo an toàn, ông ta bổ sung: “Dù sao cũng là việc nguy hiểm, phu nhân phải tuyệt đối cẩn thận.”

Minh Lan không kìm được trợn trừng cái lão thầy thuốc kiêm bói toán này, lời hay lời dở đều nói được.

Không biết bao giờ mới sinh, vậy tất thảy như cũ. Hôm nay nàng đang hàn huyền với Thường ma ma, đúng lúc Dung nhi được nghỉ học, bèn ngồi xuống ghế con, cầm đĩa dưa hồng lắng nghe, bấy giờ Thường Niên đến.

“Học xong rồi à? Hôm nay bài học có khó không? Tiên sinh nói có hiểu hết không.” Tâm huyết cả đời của Thường ma ma đều đặt vào cậu cháu trai này, bà ta không biết văn chương, song thúc giục Thường Niên cực nghiêm. Thường Niên lần lượt trả lời. Vào học tại nhà họ Hải chưa được bao lâu, cậu bé đã trở thành mầm cây tốt, học trò ngoan trong mắt các vị tiên sinh, tất nhiên là hết thảy trôi chảy.

“Thường Niên cao lên nhiều rồi đấy.” Minh Lan cười đánh giá.

Do lớn lên tại nơi đồng ruộng phố phường từ nhỏ, dầm mưa dãi nắng, so với con em nhà quan, Thường Niên trông càng rắn rỏi cao lớn hơn, cậu bé mới mười hai tuổi mà còn cao hơn cả Trường Đống nửa cái đầu. Cậu ta cũng bắt đầu ra dáng thiếu niên, không dám nhìn Minh Lan, thủ lễ cúi đầu

khom lưng, gương mặt đen sạm toát nét ửng đỏ: “Học trò lớn thêm chỉ phiền tới bà ngoại và mẹ ngày đêm phải làm quần áo mới thôi.”

Vừa nghe cái tiếng vệt đực vỡ giọng tuổi thanh xuân này, Minh Lan liền bật cười. Xưa nay Thường Niên luôn lỗi lạc hào phóng, nhưng gần đây không chịu nói nhiều, dù mở miệng ra cũng chỉ ậm ờ qua loa, chắc do nguyên cớ này đây. Thường ma ma nhìn cháu trai nhà mình đầy trù mến, áo bào nhà Nho xanh thẫm, thiếu niên nho nhỏ toả hương vị công tử dịu dịu, bà ta không kìm nén nổi cõi lòng đầy kiêu ngạo.

“Dung nhi cũng ở đây à, chào em.” Thường Niên thấy Dung nhi bèn cười nói. Dung nhi bướng bỉnh hất đầu, nhún người hành lễ đầy tiêu chuẩn, nhỏ nhẹ đáp: “Chào anh Thường Niên.”

Thường ma ma thấy vậy bèn thở dài khe khẽ, lắc đầu.

“Thưa phu nhân, cháu mang cho em Dung bản chú thích tập sách “Trường Thủy Ký” của tiên sinh Tiền Dục Lâm, không biết...” Thường Niên khom người chấp tay, không chờ Minh Lan lên tiếng, mắt Dung nhi tức khắc sáng ngời, thẳng lưng lên.

Minh Lan thấy vậy bèn nhoẻn cười, vẫy tay bảo: “Tôi còn có chuyện nói với bà nội cháu, hai đứa sang phòng bên đi.” Một cô bé chưa đầy mười tuổi và một cậu bé mới hơn mười tuổi chưa cần phải né tránh quá đà, dù sao người lớn đều ở ngay cạnh.

Nhìn Dung nhi phấn khởi như thỏ con leo đèo theo sau Thường Niên ra ngoài, ánh mắt Thường ma ma chột phức tạp lạ kỳ. Minh Lan hiểu rõ, bà ấy đang băn khoăn, tuy ghét bà mẹ nhưng lại thương cho thân thể đứa con.

Thường ma ma quay lại, khẽ khàng: “Ôi, con bé này... mới bao nhiêu ngày đã thay đổi rồi, có tri thức hiểu lễ nghĩa hơn hẳn, tiến lùi có độ. Con bé không có bà mẹ tốt, may mắn gặp gỡ phu nhân, coi như có phúc.”

Minh Lan mấp máy môi, không lên tiếng, nàng chưa bao giờ chủ động hỏi về Mạn Nương.

Thường ma ma xử sự thận trọng, thường ngày hiếm khi nhắc tới quá khứ của Cố Đình Diệp, lúc này đây tựa hồ hoài niệm, ánh mắt hốt hoảng, lăm lăm rì rầm: “Cô ả đó, thoát đầu để tìm tung tích cậu Diệp mà quấy rầy nhà tôi suốt, còn ném Dung nhi lại chỗ tôi. Sau đó cô ta hỏi thăm được chỗ cậu ấy, bèn quyết tâm dắt con trai xuống phía Nam. Bà già tôi đây dù có không ưa cô ta nhưng cũng biết Dung nhi là cốt nhục của cậu Diệp, chẳng lẽ sẽ làm hại tới nó chắc. Ai ngờ cô ả vẫn đưa nó đi, tôi còn tưởng cô ta dẫn nó theo, nào ngờ thoát cái đã vứt con bé vào phủ hầu. Lúc ấy Dung nhi mới được bao nhiêu tuổi chứ, hang hùm ồ sói, người làm mẹ như cô ta thật nhẫn tâm!”

Bên cạnh vắng tới tiếng cười sung sướng, vô tư lự của hai cô cậu bé, giọng nữ trong trẻo hoà với giọng nam khàn đục, song nghe vô cùng hài hoà. Thường ma ma tươi cười, nhưng cổ tình ho mạnh một tiếng, giọng cười bèn tắt lịm, tựa hồ con ngỗng trắng đột nhiên bị kẹt cổ, chìm vào yên tĩnh.

Minh Lan gần như tưởng tượng ra cảnh hai đứa nhóc rụt cổ che miệng, tức thì lấy khăn che miệng phì cười.

Thường ma ma dắt cháu trai về nhà, Minh Lan vụng về dịch sang cạnh cửa tiễn, vừa đi vừa nói: “Mấy hôm trước quản gia Hách thông báo đã dẫn người kiểm tra xong công trình, nền tường vững chắc, đầu tường gọn gàng, ổn thoả hết rồi. Tôi định mấy hôm nữa bày tiệc rượu, lúc đó ma ma nhất định đến nhé.” Xây sửa trong nhà là chuyện lớn, bất luận động thổ hay là bày tiệc hoàn công đều phải xem hoàng lịch, loại tiệc rượu này là không thể không làm.

“Chuyện uống rượu tốt như vậy, tôi nhất định sẽ đến.” Thường ma ma cười quay lại đáp.

Hôm sau, Minh Lan ngủ dậy giấc đến nỗi gương mặt đỏ bừng, chậm chạp nghe Đan Quất báo danh sách khách mời trong tiệc, do ông chủ không có ở nhà, không nên ăn mừng linh đình, chỉ mời vài người họ hàng tới. Nghe tiếp vợ Liêu Dững kể lễ thực đơn thức ăn và hoa quả tươi, dựa theo số lượng khách khứa, phải xác định xem mua bao nhiêu thức ăn, rượu, giữ lại bao nhiêu chỗ ngồi. Do thời tiết nóng nực, còn phải lấy băng từ trong hầm ra, quyết định số lượng người phục vụ, sáng sớm mai đặt rượu và hoa quả tươi vào trong giếng, còn cả số lượng bàn tiệc cho thợ thủ công xây sửa tường. Cuối cùng thì lần khởi công này chỉ là việc sửa sang lại tường bao và một phần sân vườn, không được coi là quy mô lớn, đồ tế và kẹo, bột mì rải lấy may có thể đơn giản hơn... Trước đây Trùng viên đã từng thực hiện mấy lần yến hội, đám quản gia và bà hầu đều quen việc, lần này cũng y theo lệ cũ, không hề bối rối.

Đang giải quyết công việc, bên ngoài chợt vang giọng báo người phủ Thịnh đến, Minh Lan vội vã sai Lục Chi ra ngoài nghênh đón.

“Phòng ma ma đến đây à, mau ngồi xuống mau ngồi xuống!” Minh Lan vừa mừng vừa sợ, chống tay vịn ghế đứng dậy, Phòng ma ma mau mắn bước tới đỡ lấy nàng, liên tục thốt: “Tổ tông nhỏ của tôi ơi, ngồi im cho tôi nhờ!”

“Ma ma khoẻ không, bà nội khoẻ không? Còn cả Toàn nhi nữa, học được bao nhiêu chữ rồi, Tuệ nhi biết gọi người chưa?” Còn chưa ngồi xuống, Minh Lan đã túm lấy Phòng ma ma hỏi nọ hỏi kia.

Phòng ma ma vừa cầm lấy chén trà Đan Quất đưa tới, vừa vỗ về Minh Lan, cười bảo: “Đều tốt, tất cả đều tốt. Tuệ nhi lanh lợi lắm, biết lừa người rồi, Toàn nhi thì nghịch ghê cơ, tí tởn nháy nhót như ghé con khắp phòng, bao nhiêu người đều không bắt được. Bây giờ lão phu nhân còn chẳng cần dùng tới trượng gỗ mun, một ngày ít nhất phải gằm lên mấy bận, cơ mà thân thể cường tráng hơn nhiều. Dạo trước mời thái y tới bắt mạch, còn nói chắc hẳn lão phu nhân sẽ nhìn thấy cảnh Toàn nhi lấy vợ nữa đấy!”

Nghe thấy bà nội khoẻ mạnh bình an, Minh Lan hân hoan vui sướng. Năm đó dẫu gì nàng cũng chỉ là loli giả trang, dù vờ vịt đến đâu vẫn hơi hiểu biết quá mức, là trẻ con thì phải như Toàn nhi mới đúng, đối diện với cụ nội cứng chiều mình sẽ giễu võ giương oai, sẽ nghịch ngợm, quấy rối, sẽ khiến người lớn khắp phòng phải tức tối giậm chân.

“Hôm qua lão phu nhân đến Quảng Tế tự xin tắm bùa Đạo giáo cho cô Sáu, bảo cô phải mang theo bên người để giữ cho mẹ con đều được bình an, hết thầy thuận lợi!” Phòng ma ma cầm một cái hà bao ra, kính cẩn đưa cho Minh Lan.

Minh Lan cảm động cầm hà bao, cất vào trong người, cõi lòng xót xa tới ngọt ngào, nàng nghiêng đầu che vành mắt ươn ướt, cười hỏi: “Cha và phu nhân vẫn khoẻ chứ?”

Năm trước, Thịnh Hoành được điều chuyển từ Đô Sát viện sang Bộ binh, nhậm chức Thị lang, nỗ lực quản lý chuyện tiền nong và lương thực vùng Tây Bắc. Phòng ma ma cười nói: “Phu nhân rất khoẻ. Có điều sau lần này, lão gia cười mở hơn nhiều, còn có sức kiểm tra việc học hành của cậu Ba, tranh thủ tới trò chuyện với lão phu nhân.” Vừa nói vừa thở dài: “Lão gia nhà chúng ta vốn là người hoà ái, làm quan mười mấy năm, chưa bao giờ kết oán với người khác, nào có ai không khen lão gia ôn hoà phúc hậu chứ, bắt ngài ấy chuyên nhận việc cáo trạng người ta đúng là khó xử. Bây giờ thì tốt rồi, a di đà Phật!”

Minh Lan bấm bụng cười, làm con thì không được cười cha mẹ, nhưng chức ngự sử quả thực không hợp với cha Thịnh, ông ấy bấm sinh là người ba phải, bảo ông ấy căng mắt, ngấm ngấm tìm ra lỗi sai của người ta cũng được, nhưng bảo vạch ra thẳng thừng trước mặt thì quả thực áp lực quá lớn. “VẬY... anh Ba và chị dâu thì sao?” Minh Lan nháy mắt, hết sức chờ mong.

“Giống đôi uyên ương, chim bay liền cánh.” Phòng ma ma nghiêm nghị đáp.

“Thật á?!” Minh Lan sửng sốt.

Từ lúc tân hôn tới giờ đôi vợ chồng này đều chường mắt nhau. Dĩ nhiên Trường Phong không thích sự nghiêm túc cứng nhắc của Liễu thị, Liễu thị rõ ràng cũng ghét ra mặt sự lỗ mãng không đứng đắn của ông chồng, ngày thứ năm sau khi kết hôn, Trường Phong dạo bước tới phòng nàng hầu, Liễu thị không hề để ý.

Thấy vợ chồng bọn họ xích mích, Vương thị tất nhiên vui mừng khôn xiết. Song Trường Phong dù có ngốc đến đâu cũng không đến mức coi người đối đầu với mẹ ruột mình hơn hai mươi năm – Vương thị là thân nhân. Hẳn chỉ có hai chỗ dựa, Thịnh Hoàn và lão phu nhân lại đều đứng về phe Liễu thị, hễ là đề xuất của Liễu thị đều đúng, hễ là cách làm của Liễu thị tất có thâm ý. Cứ như thế, Liễu thị tiến thêm một bước nắm lấy bạc tiêu dùng của Trường Phong.

No woman, no money, mới là tragedy. (Không đàn bà, không tiền, mới là bi kịch.)

Thịnh Hoàn tóm lấy việc học của Trường Phong chặt chẽ, số lần giáo huấn con trai nhiều ngang số lần ăn cơm, lão phu nhân cho rằng vợ chồng bất hoà đều do lỗi của hă, dựa vào câu nói “con trưởng nhà họ Thịnh phải là con vợ cả” của Thịnh Hoàn mà xử lý bốn đứa hầu trong phòng hă ta một mạch, cách ly đưa tới thôn trang. Trường Phong khổ không nói nổi, tính hă vốn mềm yếu từ nhỏ, gặp tình cảnh này liền khóc thầm trong dạ, hoảng sợ thê lương, giữa đất trời này không có người nào hiểu cho lòng hă, mấy hôm rồi quả thực khó mà sống nổi.

Đúng lúc này, giữa bốn bề là địch, Liễu nữ sĩ vươn bàn tay hữu nghị ấm áp cho Thịnh Trường Phong.

“Hôm ấy cậu Ba lại bị lão gia mắg cho thậm tệ, đau lòng tới nỗi không chịu ăn cơm tối, mợ Ba bèn bưng đồ ăn khuya vào thư phòng.” Phòng ma

ma nhẹ giọng: “Không biết vợ Ba nói gì, nghe đám hầu bảo cậu Ba tựa hồ đưa bé nhào vào lòng Tam phu nhân khóc nước nỡ. Hôm sau, nét mặt vợ Ba dịu dàng hẳn, nói chuyện không khó nghe nữa, dịu dàng mềm mỏng, hai người bọn họ ngọt tựa mật đường. Sau đó vợ Ba dẫn mấy nàng hầu về, cậu Ba thấy vợ Ba hiền lành, bèn càng đối xử chu đáo, chủ động thả hai đứa đi, chỉ để lại hai đứa ngoan ngoãn thành thật. Bây giờ, vợ Ba đang thúc giục cậu Ba đọc sách đấy.”

Tình thế đảo ngược, nhấp nhô trầm bổng.

Minh Lan không nén được hô to chị dâu Ba thật uy phong, Thịnh Hoàn và lão phu nhân mắt sáng hơn đuốc, rước về nàng dâu thật giá trị!

“Có phải chị dâu Ba đã thương lượng với cha và bà nội không?” Minh Lan kề sát nói nhỏ.

Phòng ma ma tỏ ra cao thâm khó lường: “Người thông minh, không cần móc nối.”

Minh Lan vỗ tay cười to, tiện thể ân cần lột quýt cho Phòng ma ma, ra chiều tán thưởng bà nói chuyện thật dễ nghe – trước đim sau nâng, chia rẽ lòng người, quả nhiên là kế hay. Ai bảo cuộc sống không cần trí tuệ nào!

Vừa ấm vừa xoa, hao tâm tổn sức vào ông chồng, biến nghịch cảnh thành thuận cảnh, so với bà chị dâu Liễu thị hết mực mưu đồ này, cô Bảy nhà họ Cố tựa hồ đưa trẻ ngây thơ, không biết cuộc sống gian nan, phung phí cơ hội cuộc đời.

Phòng ma ma tán gẫu với Minh Lan vài chuyện thú vị phủ Thịnh, Thôi ma ma cười góp vui, Đan Quất thêm dăm ba lời, đang lúc cả phòng sôi nổi, chợt thấy Hạ Trúc hoang mang bước vào: “Phu nhân, không hay rồi. Niên nhi gặp chuyện.”

Minh Lan cực kỳ hoảng sợ, thất thanh hỏi: “Chuyện gì cơ?”

“Sáng nay Niên nhi đi học, nửa đường tự dừng nhảy ra hai con ngựa hoang đâm lật xe. Niên nhi bị thương, đến giờ vẫn không tỉnh lại, Thường ma ma vội sai người tới báo cho phu nhân biết.”

Minh Lan chau mày đứng lên, trầm ngâm nói: “Lấy danh thiệp của tôi đi mời Lâm thái y.”

Lòng nàng nhất thời sít chặt, nếu như Thường Niên xảy ra việc gì, thật không biết Thường ma ma sẽ phải làm sao.

THẬT Ừ? THẬT Ừ? PHẢI LÀ HỒNG PHAI XANH THẮM

Quan Tâm Tắc Loạn

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Gió Đông Thôi, Trống Trận Vang (2): Con Gái Nhà Họ Khang, Càng Không Được Vào Nhà

Lâm thái y có bản lĩnh gia truyền là chuyên nghiên cứu vết thương ngoài da, mất nước bên trong, cầm máu cấp cứu, điều dưỡng gân cốt, là một vị thầy thuốc được các vị võ tướng thường xuyên đón tiếp nhất. Đan Quất và quân gia ngoài viện đồng thời ra ngoài, mời được Lâm thái y bèn trực tiếp tới nhà họ Thường, mãi đến lúc hoàng hôn thấp đèn mới về.

” Phu nhân yên tâm. Niên nhi trông nguy hiểm nhưng thực chất không đáng ngại.”

Niên nhi không phải là hạng thiếu niên đọc sách tay không khiêng không nổi vai trần vác không xong, lúc xe ngựa lật nghiêng, cậu bé lập tức vịn vào vách xe nhảy ra nên chỉ bị thương ngoài da, bụng và các chỗ quan trọng trên cơ thể không ảnh hưởng.

Minh Lan sức nhớ ra một chuyện, bèn vội vã hỏi: “Tay, chân thì sao?” Quan trường thời cổ đại không có điều lệ bảo vệ người khuyết tật, nếu như vẻ ngoài bị tổn hại thì hồng cả đời. Đan Quất cười khở: “Đi đứng không sao, có điều cánh tay... Lâm thái y bảo, xương tay phải bị rạn, cổ tay trái gãy nhẹ.” Trái tim Minh Lan vọt lên tận cổ họng, người đọc sách làm sao để tay bị thương chứ!

Nàng nhanh chóng hỏi: “Có thể chữa khỏi được không?” Đan Quất tiến lên trả lời: “Phu nhân đừng vội. Tôi thấy Lâm thái y nắn xương cho Niên

nhì, bôi thuốc, nẹp chặt lại rồi. Lâm thái y bảo Niên nhi còn nhỏ, vóc người chưa phát triển, xương chưa chắc chắn, chỉ cần nghỉ ngơi tử tế, điều trị tỉ mỉ sẽ khỏi, không để lại di chứng gì.”

Bấy giờ Minh Lan mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng tức thì gọi quản gia ngoài viện cầm hai trăm lượng bạc tới phủ họ Lâm, dặn dò vô số lời tâng bốc khẩn cầu, nhắc rằng vị kia là người cũ duy nhất bên cạnh mẹ đẻ của hầu gia họ Cố, nhất định phải hết lòng chữa trị. Lâm thái y từ chối hồi lâu đành phải nhận, đồng ý đến khám lại thường xuyên. Minh Lan lại bảo phòng thu chi đưa năm trăm lượng bạc đến chỗ Thường ma ma, để sau này bất luận là mua dược liệu hay trả phí khám cũng dư dả hơn.

“Bảo ma ma rằng không cần vội, cần gì cứ đến lấy. Nếu bạc không đủ thì sai người tới bảo một câu, người nhà cả, không được khách sáo.” Minh Lan tha thiết dặn dò kẻ đưa lời: “Nhắc ma ma không cần tới chỗ tôi nữa, chăm sóc cẩn thận Niên nhi nhé.”

Đợi người đi rồi, Minh Lan ngồi phệt xuống giường gặm ngấn gối, không biết từ khi nào mới nhận ra làn môi đau nhức, chắc do nàng cắn mạnh quá. Nàng không nhin nổi thềm nảy sinh nổi hận, tốt nhất đừng để nàng biết việc này có quan hệ với bọn họ, nếu không nàng chắc chắn dạy cho một bài học! Để bọn họ biết được cái gì gọi là “luật bảo vệ trẻ vị thành niên”.

Sáng sớm hôm sau, Minh Lan sai người giết gà, nấu rượu, đốt pháo, vì Cố Đình Diệp không có nhà, đành mời Đình Vĩ cúng tế thay.

Lễ nghi đơn giản xong xuôi, bắt đầu vào tiệc. Hai bàn đàn ông đặt ở sảnh ngoài, bàn khách nữ đặt ở sảnh nhỏ bên trong, bọn trẻ con thì đặt hai bàn ở chỗ khác. Từ khi chia nhà, đàn ông phủ Cố gặp lại sau xa cách, mỗi người ôm nỗi lòng riêng.

Ngũ lão thái gia cau mày, nếm rượu ngon trong chén mà vị như hoàng liên. Nửa đời người sống dưới vây cánh anh trai, một khi tách khỏi sung sướng, mới biết sự đời gian truân. Vốn tưởng con trưởng Đình Dương tư chất bình thường, nhưng tốt xấu là người thành thật, không mất phong thái quân tử như gió, nào ngờ là phường tham lam háo sắc, đòi bại thối nát. Trong viện của hãn không một đứa hầu nàng dâu quân gia nào tránh thoát, tiền tiêu như nước chảy, một lòng vùi vào làn váy kỹ nữ khắp kinh thành, quả thật bơi nhò nhả nhận, cực kỳ cận bã. Trước kia có anh trai bảo bọc, chị dâu giấu diếm, bà vợ già che chở, ông ta chẳng hay biết gì, bây giờ thì... Ông ta vừa trợn mắt, Cố Đình Dương liền sợ hãi, tay run rẩy, đôi đũa gấp món bụng heo thái sợi trộn rau diếp dấm thơm liền rơi xuống tấm chiếu, Đình Định ngồi cạnh không hề biết, vẫn đang đưa đẩy chén rượu với Đình Vĩ.

Nhắc đến thằng con thứ hai, Ngũ lão thái gia càng thêm u ám. Cứ tưởng Đình Định khôn khéo giỏi giang, gánh được trách nhiệm trụ cột trong nhà, nào ngờ ra riêng sống mới hay thằng con không khác gì cái bàn tính đầu thai, việc không dính líu đến mình thì thôi, hễ đụng chạm vào lợi ích trong nhà là so kè chi li. Tính toán việc thằng anh tiêu xài chơi gái cũng được, không ngờ ngay cả thú tiêu khiển nhã nhặn của ông bố cũng cắt xén.

Vợ chồng thằng hai cầm sổ sách phân tích tỉ mỉ rõ ràng, tiền thu trong nhà tổng cộng bao nhiêu, cần tiêu tiền vào đâu mất bao nhiêu, tương lai phải bỏ ra bao nhiêu bao nhiêu, bởi vậy phải liệu cơm gắp mắm... Ông ta nghe mà kinh hãi, nhưng biết thực tế đã vậy, không thể không nhịn đau thả đi hơn nửa môn khách, cả đồng sách cổ nghiên, mực nổi danh quý báu cũng phải cân nhắc giảm bớt.

Ông Năm gia thở dài, nâng chén mời ông Tư bên cạnh, rượu vào buồn thêm, ông Tư cũng thở dài thườn thượt.

Thằng cả khỏi cần phải nói, vừa trung thực vừa thích nghe lời vợ, bản thân ông ta có vài sở thích không đứng đắn, lại không thể sai khiến nó giúp

đờ, chẳng phối hợp như thằng út gì cả. Ông ta muốn lên sân khấu hát hí khúc, thằng con sầm mặt không vui. Song trừ hăn, ông ta biết dựa vào ai? Thằng con út cùng chung chí hướng thì đáng tiếc lại là kẻ phá nhà, muốn làm kỳ tài buôn bán song ngã phệt mông xuống đất, khiến ông cha già phải bỏ tiền ra bù hộ! Từ năm ngoái đến năm nay, không biết có bao nhiêu món nợ bong bong cần phải trả nữa.

Bữa tiệc rượu này càng uống càng lạnh lẽo rét buốt, duy có Đình Vĩ thoải mái như cũ, còn lại chẳng ai còn lòng dạ nào.

So sánh mới thấy, bàn tiệc bên nữ sôi nổi hơn chút. Vừa mới ngồi xuống, Minh Lan chợt sững sốt, rõ ràng là tiệc trong nhà, sao Thái phu nhân lại thân mật dắt bác Khang lại đây thế kia, còn gọi cả Triệu Nhi tới ngồi cùng bàn các tiểu thư họ Cố.

Thái phu nhân tự nhiên giới thiệu bác Khang cho đám cháu dâu, tiểu bối, nói: “Đây là bác gái của Minh Lan, hôm nay trùng hợp rảnh rỗi, tôi bèn làm chủ mời tới, đông người cũng từng bừng hơn.” Bác Khang mỉm cười nhã nhặn rộng rãi: “Tôi đường đột quá.” Tứ lão phu nhân liếc sang Minh Lan vẫn yên lặng, nhanh chóng lên tiếng phụ hoạ cùng Ngũ lão thái gia, hồ hởi tỏ ra hoan nghênh.

Do đã chia nhà, chi thứ Tư và chi thứ Năm coi như là khách, theo thường lệ Chu thị và Thiệu thị phải ân cần hầu hạ chia đồ ăn, song được Thái phu nhân cho miễn. Phái nữ dựa theo tôn ti lớn nhỏ, chia bàn ra ngồi, Thái phu nhân và hai bà em dâu cùng bác Khang ngồi một bàn, Minh Lan và các cháu dâu khác một bàn, các cô gái chưa lấy chồng ngồi bàn khác. Xa xa trong sảnh đặt chậu băng, mỗi chỗ đều có đĩa hầu đứng cạnh, cầm quạt hương bồ chậm rãi phe phẩy gió mát, trước sảnh xếp đặt chỗ xướng khúc, thêm vào đó là thức ăn thanh đạm, thích hợp đãi khách.

Qua ba lượt rượu, vở hát cũng xong, các vị tiểu thư dặt tay nhau đi chơi, chỉ có Khang Triệu Nhi bị Thái phu nhân gọi tới bên cạnh trò chuyện, nữ

quyển bắt đầu rượu vào lời ra.

“Hôm nay tôi kính chị Huyền một chén!” Địch nhị phu nhân túm lấy Dương đại phu nhân nâng chén: “Nghe nói cậu Chinh làm việc rất tốt, ngay cả Phục lão tướng quân cũng ngợi khen.” Chị ta uống một hơi cạn sạch, Dương đại phu nhân cũng che tay áo uống cạn chén rượu. Địch nhị phu nhân ngồi xuống, vừa cười vừa nháy mắt: “Nếu cậu Chinh sắp có chuyện tốt cũng đừng che giấu chúng tôi đấy nhé!”

Huyền đại phu nhân không đáp lại, trong nụ cười không lấp nổi sự thoải mái, Thiệu thị thấy vậy không khỏi nghi hoặc, Địch nhị phu nhân giúp đỡ chồng quản lý sản nghiệp của chi thứ năm ở bên ngoài, tai thính mắt tinh, chắc là nghe được phong thanh gì rồi. Chị ta ôn hòa cười hỏi: “Chẳng lẽ em ấy đoán trúng rồi à, cậu Chinh sắp kết hôn sao?” Huyền đại phu nhân chỉ cười không đáp, Địch nhị phu nhân gắp một miếng thịt sườn anh đào, cười bảo: “Tôi lắm miệng quá, không nói nữa, không nói nữa...”

Thiệu thị lơ mơ, Chu thị nhay bén, nhắm tính rồi cười: “Chả nhẽ là con gái của Phục lão tướng quân?”

Huyền đại phu nhân không kìm nổi vẻ hờn hờ, Bình nhị phu nhân ngồi cạnh thầm ghen ghét trong lòng, song muốn lấy lòng chị dâu, bèn nhanh nhẩu nói: “Đừng nói vậy, còn chưa đâu vào với đâu, thanh danh của tiểu thư nhà người ta quý trọng lắm!” Huyền đại phu nhân tươi tắn thoải mái, liếc nhẹ Minh Lan, lên tiếng: “Em tôi nói phải, mọi người ăn nào, ăn nào!”

Sắc mặt các chị em dâu khác nhau, Minh Lan cúi đầu cười, người khác không rõ, nàng sớm biết tỏng.

Bên bàn Thái phu nhân cũng nghe thấy, bèn nhướn mày ra hiệu cho bác Khang, bà ta liếc nhìn, đôi bên ngầm hiểu, Thái phu nhân chột than vãn với Ngũ lão phu nhân: “Ôi, hai cô đúng là may mắn, con cháu đầy sảnh đường,

bây giờ sắp có cháu trai đến nơi rồi, phòng chúng tôi vẫn còn lạnh lẽo buồn tẻ.”

Tứ lão phu nhân dấy lên suy nghĩ, chỉ cười không nói, Ngũ lão phu nhân không hay biết gì bèn cười bảo: “Chị kiên nhẫn đi, Đình Diệp Đình Vĩ đang độ trẻ trung, rồi sẽ sinh cho chị rất nhiều đứa.”

Địch nhị phu nhân ngoảnh coi Thiệu thị, thấy chị ta quả nhiên cúi đầu ủ ê, trong lòng thầm bực mẹ chồng ăn nói không giữ ý.

Thái phu nhân hơi giãn mày, cất giọng âu lo: “Người ngoài thì thôi đi, chứ Đình Diệp nhà chúng ta là trụ cột họ Cố, con nối dõi phải nhiều hơn chút. Mỗi lần nhớ tới việc này, tôi đều cảm thấy không còn mặt mũi nào đi gặp lão hầu gia.”

Vừa dứt lời, bầu không khí chợt lạnh ngắt. Người thông minh hiểu ra ngay, ngay cả Ngũ lão phu nhân cũng thấy không ổn, liếc nhìn xung quanh, chẳng nói chẳng rằng.

Duy có bác Khang tựa hồ không nhận thấy không khí khác lạ, tươi tắn kéo tay Thái phu nhân bảo: “Tôi với chị hợp nhau, muốn giúp chị khỏi nhọc lòng quá.” Thái phu nhân cũng kéo tay bà ta lại, thân mật vạ phần: “Nếu chị thật tình thấy tôi khó xử, vậy đồng ý với tôi chuyện này nhé.”

“Đừng nói một chuyện, dù là trăm chuyện ngàn chuyện, sao tôi lại không đồng ý được?”

Thái phu nhân quay lại nhìn Khang Triệu Nhi, thẳng thừng: “Tôi thích con gái chị lắm, hay là đưa nó đến nhà họ Cố đi, tôi ra mặt cho nó làm phòng nhì* cho cậu Đình Diệp, nếu có thể sinh con đẻ cái cho nhà tôi, tôi nhất định sẽ thương nó như bảo bối!”

*Phòng nhì: Đại khái là ngang hàng hoặc lớn hơn bình thường, quý thiếp, lương thiếp.

Dì Khang cố tình lườm Minh Lan, cười bảo: “Tốt thôi. Được chị coi trọng là may mắn của Triệu Nhi nhà tôi!”

Khang Triệu Nhi ngồi gần đó chỉ hận không thể chôn đầu vào ngực, khuôn mặt xấu hổ đỏ rẫy hết tấm vải.

Mọi người thấy bọn họ diễn trò, chị một câu tôi một câu thì không nhịn được đưa mắt liếc nhau, cuối cùng ánh mắt đều rơi vào người Minh Lan, chỉ thấy sắc mặt nàng vẫn như thường, từ tốn gấp miếng cải trắng xào dấm ăn.

Bác Khang nhìn Minh Lan, cao giọng: “Tôi một trăm lần một ngàn lần bằng lòng, chỉ e cháu gái đăng ngoại của tôi không chịu!” Thái phu nhân không nghiêng đầu xem, chỉ cười bảo: “Làm sao thể được? Con dâu tôi tính tình tốt lắm, sao lại nổi máu ghen tuông chứ?!”

“Chuyện này ấy à.” Bác Khang tiếp lời: “Họ Hạ ở Bạch Thạch Đàm biết đấy, bà già đó thích nhất là cô cháu này của tôi, chỉ hận không thể đòi làm cháu dâu, trước khi việc hôn nhân của Minh Lan định ra, bà già họ Hà lui tới nhà em gái tôi suốt.”

Bà ta vừa nói vừa ra sức liếc Minh Lan, ẩn ý đe dọa.

Giữa trưa bóng nắng dần tắt, mây đen che khuất bầu không, đất trời tựa hồ bỗng nhiên dịu mát đi nhiều, dường như nghe tiếng gió mát nhè nhẹ thổi qua cửa sổ. Ai nấy đều im bật, chỉ có Huyền đại phu nhân và Thiệu thị lo lắng dõi trông Minh Lan.

Minh Lan ăn xong miếng cải trắng xào dấm, ba ngón tay mềm mại đặt đôi đũa xuống một cách vững vàng, ung dung thong thả cầm khăn ăn lau miệng. Bác Khang hơi kích động, gấp rút: “Cháu gái à, nói gì đi chứ, có bằng lòng hay không?”

Minh Lan chậm rãi đặt khăn ăn xuống, tiện tay vuốt phẳng, mỉm cười bảo: “Thực ra hôm nay tôi cũng có chuyện muốn thưa. Vốn định nói riêng thôi, nhưng trên bàn toàn người nhà, Thái phu nhân lại thân với bác như vậy, tôi chẳng cần né tránh.”

Đôi mắt Thái phu nhân vụt loé, tức khắc giấu điếm vẻ sắc nhọn.

Minh Lan chậm chạp kể: “Một ngày nọ năm ngoái, Cẩm Hương hầu họ Mã trước đây tới cửa cầu kiến. Gia tộc đã bị buộc tội đó, vốn tôi không muốn gặp, bảo quản gia trả lời lấy lệ, nào ngờ người ta nói cầu mong nhà ta niệm tình giao hảo giữa hai nhà mà giúp cho ít bạc. Còn bảo, trước khi bị định tội, các cậu ấm cô chiêu đều là khách quen trên bàn của Thái phu nhân, đặc biệt là vị thế tử Mã Ngọc, từ bé đã chơi thân với em Đình Xán, Thái phu nhân ưng lắm, chỉ hận không tuyển làm con rể...” Việc người nhà họ Mã ghé tới là nói bậy, bọn họ căn bản không xuất hiện, người rơi vào cảnh sa sút làm sao dám cả gan phá rối, tất cả đều do Đồ Hồ hỏi thăm mà ra.

Nói tới đây, ai nấy đều rõ ràng, sắc mặt Thái phu nhân trắng nhợt, ngón tay siết chặt khăn trải bàn. Minh Lan ngó nhìn, nhoẻn cười tiếp: “Thời buổi này lắm kẻ đục nước béo cò, nào tin được bọn họ. Tôi đành phải sai người chuyển lời lại, nói con cái đôi bên giao hảo vốn là chuyện thông thường, một mực khẳng định nhưng không có bằng chứng, chả phải toan lừa gạt à? Lúc ấy em Đình Xán đang được mai mối với phủ công chúa, tôi nghĩ nhiều một chuyện chi bằng ít một chuyện, bèn cho ít bạc đuổi đi.”

Thái phu nhân khó nhọc thở ra một hơi, gượng cười: “Con làm đúng lắm.” Bà ta cũng biết người nhà họ Mã không hề lui tới, nhưng nếu Minh Lan đã biết việc này thì có thể lấy đó làm điểm yếu để bắt chẹt. Bà ta đành nói: “Người lớn giao hảo, con cháu khó tránh khỏi cũng quen thân, việc hôn nhân lại không thể chỉ nói suông bằng mồm, kéo bị bàn tán.” Vừa nói vừa liếc mắt ra hiệu cho bác Khang.

Bà Khang hiểu rõ, cười bảo Minh Lan: “Ai nói không phải chứ, chuyện kết hôn đích thực cần thận trọng. Ban này bác cũng hơi vội, em họ Triệu Nhi của cháu cũng không phải tới tranh danh phận, chỉ cần làm vợ lẽ, được hầu hạ cháu và hầu gia là tốt lắm rồi.”

Minh Lan lắc đầu như cũ, cất giọng ai đều nghe rõ: “Không được. Phòng nhì không được, vợ lẽ cũng không được.”

Bác Khang hùng hổ đứng lên, lớn tiếng: “Em gái tôi làm sao lại dạy được đứa con gái đồ kị như thế này chứ!”

Minh Lan cười thông thả, gần từng tiếng: “Bác không biết à. Trong nhà họ Cố này, nếu không cho chồng lấy vợ lẽ cũng được gọi là đồ kị, thì cháu gái tuyệt đối không dám đảm nhận vinh quang khác biệt này.” Nàng cười hớn hở nhìn thái phu nhân.

“Hồi mới gả vào, tôi thấy là lạ. Rõ ràng cha chồng là con trưởng, lấy vợ thì sớm, tại sao con cái của chi trưởng lại nhỏ tuổi nhất nhỉ?”

“Con dám xác xược bàn luận về trưởng bối sao!” Thái phu nhân nghiêm giọng.

“Minh Lan sao dám?!” Minh Lan kinh ngạc che ngực: “Tôi đang khen cha đấy thôi. Hỏi thăm cả kinh thành, làm gì có người nào tình sâu nghĩa nặng như ông ấy, vì giữ tình nghĩa vợ chồng mà phải đợi gần mười năm mới có anh cả.”

Đã phải trở mặt, nàng chẳng thêm sợ, thường ngày nhún nhường, bọn họ vẫn dám giẫm lên mặt đấy thôi!

Thái phu nhân tím bầm mặt, tức giận dị thường, Minh Lan quay lại cười hỏi: “Thím Năm, chuyện này chắc thím rõ nhất. Tại sao hồi xưa cha chồng không chịu lấy vợ lẽ thế?” Ngũ lão phu nhân khó xử, bà ta đương nhiên biết tổng, khi đó bà ta còn từng lấy việc này ra để răn đe Ngũ lão thái gia,

không cho ông ta lấy vợ lẽ nàng hầu. Giờ đây, bà ta chỉ có thể ấp úng: “Là anh cả không muốn.”

Minh Lan tức thì quay ngoắt lại, nhìn xoáy sâu vào Thái phu nhân: “Chẳng lẽ hầu gia từng nói riêng với ngài, chàng ấy muốn lấy vợ lẽ?”

Thái phu nhân tức nổ đom đóm mắt, suýt nữa buột mồm mắng chửi, sức nhớ tới tính toán ban đầu, bèn kìm nén cơn tức, hoà hoãn bảo: “Nhìn con này, gấp gáp thế làm gì! Đàn ông đứng đắn, không phải bận bịu việc đọc sách công danh, chính là làm việc hầu vua, sao có thể đích thân mở miệng đòi lấy vợ lẽ được. Việc tìm những kẻ hầu hạ nào hợp với một vị phu nhân hiền huệ chứ. Mẹ biết tâm sự của con, người bên cạnh con không yên tâm, nhưng Triệu Nhi là em họ đẳng ngoại, có gì phải bất an? Nghe mẹ khuyên này, vì thanh danh, đồng ý đi.”

Nếu nói không tức tối là giả, Minh Lan cảm thấy tức căng cả ngực, thở một hơi cũng thấy khó chịu. Song càng là lúc thế này, càng phải tỉnh táo, Minh Lan lắc đầu, kiên quyết: “Chính vì là con gái bác nên mới tuyệt đối không được.”

Thực ra nàng sớm có chuẩn bị đối với việc chọn vợ lẽ, nàng thậm chí có thể đích thân chọn lựa. Đàn ông thay lòng, muốn ngăn cũng chẳng được, nhưng lựa chọn nhất quyết không thể khó xử, không thể khó quản thúc. Con gái nhà họ Khang, vừa là họ hàng, vừa là bên đẳng nhà mẹ đẻ của Vương thị, nàng chắc chắn không thể nhè ra.

“Mày có ý gì?” Bà Khang hét lên, Thái phu nhân giật mình, run run nói: “Đây, đây chính là bác của con cơ mà!”

“Bà ta là khách ngài mời tới, không phải tôi mời.” Minh Lan tiếp tục lắc đầu: “Nếu không phải là ngài, tôi tuyệt đối không mời bác ta đến nhà, càng ít gặp càng tốt.” Trở mặt thì trở mặt luôn!

“Mày, ngài...” Dì Khang tựa như một con chó già nổi điên, chỉ vào Minh Lan không nói nên lời, lần này ngay cả phái nữ hai chi thứ tư thứ năm cũng hơi bất mãn, sao có thể ăn nói thế được.

Minh Lan ngẩng đầu, liếc nhìn ánh mắt khiển trách của họ, nói đâu vào đấy: “Ngài không phải vẫn thấy kỳ lạ, tại sao tôi không muốn trông thấy bác sao?” Ngài còn trách móc tôi không đối xử đủ cung kính với bác đấy nhỉ. Kỳ thực, chuyện có lý do cả. Nếu ngài hỏi thăm tỉ mỉ sẽ biết, trước kia mỗi lần tới nhà mẹ đẻ tôi, bác Khang rất ít khi tới chào bà nội. Đặc biệt là từ năm Sùng Đức thứ hai, bác Khang chưa từng tới hỏi thăm lão phu nhân nhà tôi.”

Ai nấy đâm ra nghi hoặc, ánh mắt chuyển hướng, đồng loạt soi mói bác Khang.

“Nguyên nhân là do bà nội tôi từng dặn, từ nay về sau không cho bác Khang tới nhà. Có đến thì bà cũng không gặp.” Minh Lan giải thích.

Trong sảnh nhất thời xôn xao, nét mặt ngạc nhiên muôn hình muôn vẻ. Thái phu nhân và bà Khang chìm trong trạng thái ngơ ngẩn. Đặc biệt là bà Khang, dùng ánh mắt khó tin nhìn Minh Lan, cái đứa con thứ nhũ nhận nhận nhặn đó, tại sao hôm nay lại thế này?!

“Vốn dĩ chuyện xấu không nên phơi ra, nhưng thái phu nhân cố chấp đến thế, tôi cũng đành không biết xấu hổ. Mời các bà thím, chị dâu phán xử giúp.” Minh Lan rút khăn tay ra khỏi tay áo, nhẹ nhàng chùi mắt.

“Bà nội tôi xử sự tuy hơi nghiêm khắc, nhưng việc đắc tội họ hàng như thế cũng không dễ dàng. Thật sự là... Ôi.” Minh Lan tỏ ra khó xử: “Bà nội bảo, bác Khang là người độc ác, không hề mang lòng từ bi, một mực toan tính hãm hại người, không phải việc làm của chính nhân quân tử. Đôi tay bác nhuộm máu bao nhiêu tính mạng, khó mà kể hết. Bà nội tôi biết chính xác bốn, năm năm trước bác Khang dùng thuốc làm chết một kẻ, hai năm

trước tìm cố đánh chết kẻ khác, năm ngoái phủ Khang có nàng hầu, một xác hai mạng được khiêng ra ngoài đấy.”

Trong sảnh gió thổi vù vù lạnh lẽo, phái nữ ngạc nhiên, Ngũ lão phu nhân không che giấu nổi, há hốc miệng sững sờ, dù bà ta không màng tới lý lẽ thì cũng chưa từng làm chuyện không có nhân tính nhường này.

“Mày, mày ngậm máu phun người!” Bà Khang kêu gào bén nhọn.

Minh Lan khoan thai tiếp: “Bác tìm phu nhân nhà tôi trợ giúp, chốc thì cần che lấp, chốc cần ứng phó, dù lão phu nhân không hỏi đến nhưng biết hết đấy. Nếu cần tranh luận tới cùng tôi sẵn sàng chiều theo.” Kỳ thực nàng lại bịa đặt đó, mấy chuyện này do Đồ Hổ tìm ra đầu mối như cũ.

bà Khang hung tợn gườm Minh Lan, ánh mắt cơ hồ muốn bắn ra kiếm sắc, song không thể phản bác, bởi vì từng câu từng chữ đâm trúng vào mầm hoạ của bà ta.

Minh Lan không thềm ngó ngang, tiếp tục diễn trò, nỉ non: “Bà nội tôi nói, phu nhân nhà tôi và bác là chị em ruột, đó là quan hệ người thân không thoát được, không còn cách nào, không thể thấy mà không giúp. Nhưng tôi cách một tầng, lẽ nào cũng phải khiến nhà họ Cố dính vào nhố không ra?!”

Kết luận là, Ngũ lão phu nhân dẫn đầu phái nữ đồng loạt liếc sang thái phu nhân, mắt hiện vẻ khinh thường. Mọi người trong lòng tự nhủ: mặt hàng phụ nữ ác độc thế này, bà lại coi là bạn thân chí cốt, vật hợp theo loài, ắt hẳn bà cũng chẳng tốt đẹp gì. Xưa nay dù là mẹ chồng ruột thịt cũng không hay nhúng tay vào chuyện trong phòng con dâu, bà làm mẹ kế niềm nở vốn vã, vừa đâm vừa xoa, khẳng định không có gì hay.

Những người suy nghĩ linh hoạt như Huyền đại phu nhân và Dịch nhị phu nhân thì liếc mắt sang nhau, trong lòng thầm nhủ: thái phu nhân luôn sắm vai người tốt, bây giờ bất chấp cả thể diện, ngoan cố như thế, e rằng có hành động gì lớn.

Mặt mũi Thái phu nhân và bác Khang thoắt xanh thoắt tái, bọn họ lường trước rất nhiều tình huống, nhưng làm sao cũng không lường được Minh Lan dám dùng chiêu “phơi bày chuyện xấu”, dứt khoát phá hỏng danh tiếng của bà Khang. Việc này khiến bọn họ nhất thời không biết tiếp nhận thế nào.

Ngũ lão phu nhân nói thẳng: “Lấy vợ lẽ hay không là chuyện của riêng nhà cháu, chúng tôi không tiện hỏi tới.” Nói rồi liền cáo từ, thái phu nhân thấy tình hình không ổn, bèn ra sức nháy mắt ra hiệu với bà Khang.

bà Khang cắn răng, bà ta bất chấp thể diện, sử dụng chiêu thức cuối cùng, chẳng qua là hy sinh một đứa con thứ thôi chứ gì. Bà ta gấp gáp tranh cơ hội trước khi Ngũ lão phu nhân đứng dậy, đột nhiên đứng phắt lên, lớn tiếng kêu: “Cháu gái mồm miệng lạnh lợi lắm, người làm bác này không địch lại nổi.” Sau đó quay sang bảo Thái phu nhân, ra vẻ giận dữ: “Trước đây chị nói ngon nói ngọt với tôi thế nào? Bây giờ nhà họ Khang đều biết Triệu Nhi phải gả cho hầu gia làm vợ lẽ, tôi còn mặt mũi nào dắt con bé về. Muốn chết muốn sống, nhà họ Cố phải cho một câu!”

Nói rồi tung tay áo bỏ chạy, muốn ngăn cũng không nổi, nhưng để Triệu Nhi ở lại nhà họ Cố.

Ngũ lão phu nhân sững người tại chỗ, nhìn Minh Lan, lại nhìn Triệu Nhi. Triệu Nhi che mặt khóc lóc, co quắp một góc. Thái phu nhân nước mắt ròn ròn: “Làm sao bây giờ? Đều là lỗi của tôi, đây chẳng phải ép cô gái đang yên đang lành vào chỗ chết còn gì!”

Huyền đại phu nhân nhìn Minh Lan, lại nhìn Chu thị, dợm lên tiếng, song nghe thấy thái phu nhân nói: “Họ Khang cũng là danh gia vọng tộc, con gái trong nhà để gì làm vợ lẽ cho người tầm thường, xứng đôi biết bao với Đình Diệp nhà ta!”

Huyền đại phu nhân thở dài không nói nữa.

“Một bữa tiệc đang êm đẹp, tự dưng bị hủy.”

Minh Lan nâng bụng đứng dậy, lạnh nhạt: “Người do ngài mời tới, ngài xử lý đi. Tôi mệt rồi.”

...

Trở về Gia Hi cư, cuối cùng Minh Lan không thể kìm chế nổi cơn giận, bực tức đập vỡ chén trà, vỗ về bầu ngực đang phập phồng kịch liệt, chậm chạp lên giường, Đan Quất hầu hạ trong sảnh ban này cũng giận vô ngần, nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh cho Minh Lan, hầu hạ nàng nghỉ ngơi.

Do dùng sức quá mức, Minh Lan mơ màng thiếp đi, chẳng biết lâu hay chóng, Lục Chi chợt tiến vào nói nhỏ: “Cái đứa tiện nhân nhà họ Khang đang quỳ ở bên ngoài!”

Vừa nghe thấy vậy, Đan Quất xưa nay tính tình tốt cũng nổi cơn thịnh nộ: “Bọn người này vẫn chưa xong hả!”

Bọn họ đang định lạng lẽ ra ngoài, không ngờ Minh Lan bỗng tỉnh giấc, ngồi dậy, lạnh giọng: “Đỡ tôi ra ngoài xem.”

“Phu nhân, ngài đừng đi ra, cứ để ả ta quỳ! Muốn dùng khổ nhục kế hả, ai tin!” Lục Chi hỗn hển.

“Hừ, nếu như là người trong phủ, có chết rồi tôi cũng không sợ. Chỉ e có gì xảy ra, nhà họ Khang lại lấy cô ta ra ép buộc.” Mặt Minh Lan lạnh như sương giá, vịn vào Đan Quất từ tốn ra cửa.

Thôi ma ma đang đứng canh, cầm hờn nhìn kẻ đang quỳ.

Giữa trưa nóng nực, mây đen đầy trời, khiến người ngạt thở. Khang Triệu Nhi yếu đuối đáng thương, quỳ một mình trong viện, thấy Minh Lan đi ra bèn rơi lệ nói: “Mong chị họ thương xót, cứu tôi một mạng!”

Minh Lan cười lạnh, hay lắm, rõ ràng đề tính mạng lên đầu mình rồi.

Nàng không sợ Thái phu nhân tặng vợ lẽ, với quan hệ của nàng và Cố Đình Diệp, phỏng chừng đưa một kẻ bỏ một kẻ, đảm bảo không ai hay biết, nhưng trước mặt là con gái họ Khang, họ hàng của bà mẹ vợ Vương thị, Cố Đình Diệp không tiện ra tay. Quả là độc kế!

Chẳng lẽ đám đàn bà này muốn khiến nàng ghê tởm? Hay cho rằng Cố Đình Diệp thấy cô ta liền bị mê hoặc, sau đó khiến vợ chồng bọn họ lục đục, đơn giản thế thôi?!

Minh Lan chợt vụt qua một suy nghĩ, nàng liếc nhìn Thôi ma ma, tức thì nói: “Ai đến, soát người!”

Khang Triệu Nhi đang khóc, không ngờ Minh Lan đột ngột ra lệnh, hai bà hầu to khỏe và mấy đứa hầu vây tới, đề lại cô ta lục lại một hồi, cuối cùng tìm thấy một cây kéo trong tay áo.

“Phu nhân, có cái này.” Lục Chi nâng chiếc kéo nhỏ lên, tỏ ra dửng dưng: “Hay còn muốn ám sát phu nhân nữa đây!”

Minh Lan bỗng dừng bật cười, con nhóc này nghe Bình thư* nhiều quá rồi.

*Bình thư là một hình thức văn nghệ dân gian, một người ngồi sau bàn kể chuyện, có đạo cụ là quạt gấp và thước gỗ, trang phục là trường sam.

Khang Triệu Nhi sợ hãi run rẩy, khóc lóc ỉ ôi: “Không phải, không phải, cho tôi một trăm lá gan cũng không dám nghĩ thế!” Vừa nói vừa liên tục cầu xin tha thứ.

“Lục soát sạch sẽ rồi thì đưa vào phòng.” Minh Lan mỉm cười xoay người.

Hai đứa hầu ép Khang Triệu Nhi mềm nhũn cả người vào phòng, đặt mạnh xuống nền cách Minh Lan tầm năm bước, hai bên phòng theo dõi gay gắt, Thôi ma ma và đám Đan Quất chăm chú nhìn, chỉ chờ Khang Triệu Nhi có động tác mãnh liệt nào là nhảy vào đá một phát cho chết.

Minh Lan ngồi nghiêm chỉnh, từng chút từng chút, chậm rãi vỗ về vạt váy: “Thôi ma ma của tôi rất cẩn thận, không bao giờ thích để người ngoài bước vào trong viện, chỉ e mang theo cái gì không tốt. Lần đầu cô vào đây, bà ấy đã muốn lôi cô ra thử, bây giờ cuối cùng được như mong mỏi, thật đáng mừng.”

Lúc này rồi còn trêu đùa, thần kinh đang căng cứng của Thôi ma ma sắp đứt tới nơi rồi, bà không nhịn được bèn hung tợn lườm nàng.

“Được rồi, chúng ta trò chuyện tí mĩ sau vậy.”

Minh Lan từ tốn cởi bỏ sắc mặt bông đùa, lộ ra ý vị lạnh lùng.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Có Người Thăng Quan, Có Người Chết Oan, ... Còn Có Người Chuyển Kiếp

Chương 2: Hy Sinh Vì Nhiệm Vụ Mà Đầu Thai Kiểu Này, Nội Các Âm Phủ Cũng Phải “Phòng Chống Tham Nhũng Đề Cao Liêm Khiết” [1]

Chương 3: Chuyện Xưa Không Thể Không Nói Đến Của Vợ Cả Cùng Vợ Bé

Chương 4: Phụ Nữ Không Muốn Tự Làm Khó Mình, Cũng Chỉ Có Thể Gây Khó Dể Phụ Nữ Khác Mà Thôi

Chương 5: Lão Gia Thịnh Hoành Chiến Đấu Hai Trận, Toàn Thắng!

Chương 6: Bà Nội, Vợ Chồng, Con Cái, Một Nhà Vui Vẻ

Chương 7: Đây Mới Là Cô Gái Xuyên Không Cần Được Đầu Thai

Chương 8: Minh Lan, Mặc Lan, Như Lan, Hoa Lan...

Chương 9: Bằng Lòng, Không Bằng Lòng, Có Bằng Lòng...

Chương 10: Cùng Là Thứ Nữ Nhưng Lại Không Giống Nhau

Chương 11: Đơn Vị Mới, Ông Chủ Mới, Hoàn Cảnh Mới...

Chương 12: Minh Lan Và Ba Con Ngỗng Ngốc Ngếch

Chương 13: Ca Vui Bên Chén Rượu Đây, Đời Người Thấm Thoát Tháng Ngày Được Bao.[.]

Chương 14: Ban Huấn Luyện Của Khổng Ma Ma

Chương 15: Ban Bồi Thăm Của Khổng Ma Ma

Chương 16: Một Đứa Cũng Không Thoát

Chương 17: Bác Cả Thịnh Tới Thăm, Minh Lan Phát Tài

Chương 18: Hoa Lan Lấy Chồng

Chương 19: Thịnh Hoành Hăng Hái Thi Đua, Chinh Đốn Thịnh Phủ, Minh Lan Được Xóa Nạn Mùa Chữ

Chương 20: Như Lan Bất Bình

Chương 21: Trang Tiên Sinh Xuống Núi, Mấy Anh Chị Em Cùng Đi Học

[Chương 22: Thầy Tốt Đều Không Bắt Học Thêm Giờ](#)
[Chương 23: Chàng Thiếu Niên Mang Mùa Xuân Đến](#)
[Chương 24: Trọng Tài Trong Cuộc Chiến Hoa Hồng](#)
[Chương 25: Hai Cách Thu Dọn Chiến Trường](#)
[Chương 26: Cơm Của Minh Lan, Cá Của Tề Hành](#)
[Chương 27: Ăn Trưa, Chuyển Nhà, Thi Cử](#)
[Chương 28: Không Thích Vàng Nén À, Vậy Thì Bánh Trôi Nhá.\['\]](#)
[Chương 29: Không Ai Có Thể Che Mưa Chắn Gió Cho Nàng Cả Đời, Cuối Cùng Vẫn Phải Tự Mình Đối Diện Với Thế Giới Này.](#)
[Chương 30: Chị Em Giao Chiến, Mẹ Cả Bày Mưu](#)
[Chương 31: Báo Cáo Phân Tích Hoàn Cảnh Sinh Tồn](#)
[Chương 32: Báo Cáo Hoàn Cảnh Sinh Tồn Có Dấu Hiệu Xấu](#)
[Chương 33: Bí Kíp Cải Thiện Hoàn Cảnh Sinh Tồn](#)
[Chương 34: Bà Nội, Anh Cả, Tề Hành](#)
[Chương 35: Tin Vui Của Trường Bách](#)
[Chương 36: Kế Hoạch Lấy Chồng Của Con Gái](#)
[Chương 37: Không Tranh Giành](#)
[Chương 38: Matta Mattatane \['\]](#)
[Chương 39: Nhận Lỗi... Bé Minh Và Bé Hoảng](#)
[Chương 40: Gió Thu Toại Lòng Người](#)
[Chương 41: Anh Họ, Anh Họ, Anh Họ](#)
[Chương 42: Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ, Chị Họ 【Bảng Nhân Vật Phụ】](#)
[Chương 43: Cảm Giác Hạnh Phúc Này, Quả Nhiên Phải Đi So Với Người Khác Mới Thấy Được](#)
[Chương 44: ... Sau Này Nàng Biết Gả Cho Ai?](#)
[Chương 45: Sự Nghiệp Rèn Luyện Chuyên Môn Của Một Tên Nghe Lén Nghiệp Dư](#)
[Chương 46: Nhân Chứng Ghi Chép Từ Hiện Trường Vụ Án Ly Hôn Cổ Đại](#)
[Chương 47: Lên Kinh](#)
[Chương 48: Sum Vầy.](#)

[Chương 49: Nhà Mới Cùng Người Mới](#)
[Chương 50: Hoa Lan Đến Chơi](#)
[Chương 51: Trăn Châu Và Mắt Cá](#)
[Chương 52: Một Ngày Đạo Chơi Ở Phủ Tương Dương Hầu. Phần Thượng](#)
[Chương 53: Một Ngày Đạo Chơi Phủ Tương Dương Hầu. Trung](#)
[Chương 54: Một Ngày Đạo Chơi Phủ Tương Dương Hầu. Hạ](#)
[Chương 55: Con Dâu Gương Mầu](#)
[Chương 56: Làm Phụ Nữ Không Dễ](#)
[Chương 57: Một Màn Chị Em](#)
[Chương 58: Nửa Ngày Đạo Chơi Chùa Quảng Tế](#)
[Chương 59: Nửa Ngày Đạo Chơi Chùa Quảng Tế. Hạ](#)
[Chương 60: Người Mà Phạm Đến Ta, Ta Tất Sẽ Phạm Lại Người](#)
[Chương 61: Tháng Ngày Thái Bình](#)
[Chương 62: Loạn Thân Thìn \[.\]](#)
[Chương 63: Bình Yên Sau Đại Loạn](#)
[Chương 64: Con Cả Con Thứ, Con Dòng Chính Con Vợ Lễ, Khổng Dung](#)
[Chương 65: Tiệc Đầy Tháng, Nhà Có Trước, Tai Bay Vạ Gió](#)
[Chương 66: Dưới Tàng Hải Đường, Con Dế, Ve Sầu, Núi Đá](#)
[Chương 67: Hai Mối Hôn](#)
[Chương 68: Cũ Không Đi, Mới Không Đến](#)
[Chương 69: Ăn Trung Thì Dễ Mà Tận Hiếu Lại Khó](#)
[Chương 70: Vẫn Là Anh Trường Bách Được Phúc Nhờ Vợ](#)
[Chương 71: Cứng Nhắc](#)
[Chương 72: Nguyên Nhân Hậu Quả](#)
[Chương 73: Bị Tập Kích, Được Cứu Giúp](#)
[Chương 74: Đêm Lạnh, Mặt Sông, Tiết Lộ, Vạch Trần](#)
[Chương 75: Nghĩ Về Việc Nghĩ Về Người](#)
[Chương 76: Về Lại Nhà Tổ](#)
[Chương 77: Con Đường Thăng Chức An Toàn Của Quan Võ](#)
[Chương 78: Gà Mái Già Hoá Vị, Thế Giới Thật Diệu Kỳ](#)
[Chương 79: Tương Lai Mù Mịt Của Ba Chị Em](#)

Chương 80: Bản Lĩnh Của Lão Phu Nhân, Chỗ Của Dì Lâm, Quyết Tâm Của Mặc Lan

Chương 81: Hôn Sự Của Mặc Lan, Như Lan Gào Thét, Minh Lan Ung Dung

Chương 82: Sau Quốc Tang, Việc Vui Tối Cửa

Chương 83: Em Họ, Xin Chào

Chương 84: Mặc Lan Lấy Chồng

Chương 85: Sắp Đến Kỳ Thi Hương, Hạ Hoảng Văn Về Nhà

Chương 86: Vợ Lễ, Thiếp Thất, Hầu Gái, Đều Không Được

Chương 87: Ngày X Đen Tối, Mọi Việc Không Hợp, Chỉ Hợp Bắt Gian

Chương 88: Vứt Sạch

Chương 89: Trời Xanh Tựa Biển Biếc

Chương 90: Ruộng Cẩn

Chương 91: Không Thấy Thì Không Biết, Cổ Đại Thật Kỳ Diệu

Chương 92: Việc Kết Hôn Của Như Lan

Chương 93: Những Ngày Cuối Cùng Đã Qua

Chương 94: Phỏng Đoán Về Người Đăng Sau Một Âm Mưu

Chương 95: Hai Phương Thức Thuyết Phục

Chương 96: Cổ Đại Chết Tiệt Đây

Chương 96+2: Phiên Ngoại: Báo Cáo Quá Trình Lên Đồi Sách Kết Hôn Với Kẻ Lừa Đảo

Chương 97: Quyết Định

Chương 98: Cô Sáu Nhà Chúng Tôi Vốn Là Con Vợ Cả

Chương 99: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hồi Môn

Chương 99+2: Mấy Phen Bàn Về Vấn Đề Của Hồi Môn (2)

Chương 100: Suy Tư Lúc Giao Thừa

Chương 101: Chuẩn Bị Lấy Chồng

Chương 102: Như Lan Lấy Chồng, Tạm Biệt Chuyện Đã Qua

Chương 103: Hana Yome[.](Thượng)

Chương 104: Hana Yome (Hạ)

Chương 105: Phủ Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vê

Chương 106: Phủ Ninh Viễn Hầu Mỗi Người Một Vê (Hạ)

[Chương 107: Đàn Ông Đúng Là Đến Từ Sao Hỏa](#)
[Chương 108: Ba Ngày Tân Hôn](#)
[Chương 109: Lại Mặt](#)
[Chương 110: Minh Lan Thổ Lộ, Cố Đình Diệp Sắp Xếp Việc Nhà](#)
[Chương 111: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy](#)
[Chương 111+2: Việc Năm Ấy, Tình Năm Ấy, Người Năm Ấy, Còn Có Tiền Bạc Năm Ấy \(2\)](#)
[Chương 112: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Thượng\)](#)
[Chương 113: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Trung\)](#)
[Chương 114: Việc Nhà Của Đường Gia Chủ Mẫu \(Hạ\)](#)
[Chương 115: Chồng Đi Làm Về Nhà](#)
[Chương 116: Bản Báo Cáo Công Tác Một Ngày Của Ceo](#)
[Chương 117: Trước Khi Nhận Cáo Mệnh](#)
[Chương 118: Một Nhà Thái Hậu, Thái Hậu, Hoàng Hậu, Phi Tần, Quốc Cữu](#)
[Chương 119: Nếu Em Chết, Chàng Sẽ Cưới Em Gái Em Sao?](#)
[Chương 120: Chấn Chinh Bên Trong, Hải Thị Sinh Con, Sách Y Dược Nhà Họ Hạ](#)
[Chương 121: Đi Ăn Tiệc, Việc Nhà, Việc Nước, Hoa Lan, Chém Người](#)
[Chương 122: Sóng Gió Món Chân Giò Hầm](#)
[Chương 123](#)
[Chương 124: Trước Sau Yến Ấm \(Thượng\)](#)
[Chương 125: Trước Sau Yến Ấm \(Trung\)](#)
[Chương 126: Trước Sau Yến Ấm \(Hạ\)](#)
[Chương 127: Thật Ra Ta Chưa Hiểu Lòng Nhau](#)
[Chương 128: Vợ Cả Đi Đón Vợ Bé](#)
[Chương 129: Về Một Số Biện Pháp Giải Quyết Vấn Đề Chỗ Ở Cho Vợ Bé Hầu Ngủ Cùng Con Gái Ngoài Giá Thú](#)
[Chương 130: Liên Quan Tới Phương Pháp Giáo Dục Con Ngoài Giá Thú, Cùng Với Phân Loại Của Phòng Mama](#)

[Chương 131: Sách Lược Đối Phó Đối Với Chuyện Gây Buồn Nôn Liên Tục Xảy Ra](#)

[Chương 132: Bia Đờ Đạn Bị Kinh Sợ](#)

[Chương 132+2: Phiên Ngoại: Lữ Hương Trầm Khói Thuốc, Nước Biếc Tàn Cánh Hoa\[.\]](#)

[Chương 133: Thường Ma Ma – Người Ấy Sự Ấy](#)

[Chương 134: Thường Ma Ma, Người Ấy Sự Ấy. Hạ](#)

[Chương 135: Kiến Thức Của Minh Lan](#)

[Chương 136: Hôn Tiểu Vũ – Thôn Hắc Sơn, Phái Thực Lực\[.\] Thịnh Thoảng Thất Thủ](#)

[Chương 137: Chuyện Ẩn Dật Ở Thôn Hắc Sơn](#)

[Chương 138: Sóng Gió Thôn Cổ Nham](#)

[Chương 139: Tuần Trăng Mật](#)

[Chương 140: Ân Oán](#)

[Chương 141: Đối Sách \(Thượng\)](#)

[Chương 142: Đối Sách \(Hạ\)](#)

[Chương 143: Phương Châm Chỉ Đạo Sinh Con: Sống Đến Già, Sinh Đến Già](#)

[Chương 144: Truy Ngược Về Căn Nguyên : Cổ Đình Diệp, Anh Cả Gọi Cậu Sang Thương Lượng](#)

[Chương 145: Nguồn Căn Đếm Ngược Chương 3: Cổ Đình Diệp, Cha Cậu Gọi Cậu Về Chia Tài Sản](#)

[Chương 146: Căn Nguyên, Chương 2 Đếm Ngược: Cổ Đình Diệp, Tổ Tiên Gọi Cậu Về Tán Gẫu Mùa](#)

[Chương 147: Căn Nguyên, Chương Cuối. Thượng: Có Gì Không Thuận Minh Quân, Cờ Xanh Chuông Đúc Vẽ Vàng Một Đời](#)

[Chương 148: Nguồn Căn Chương Cuối, Hạ \(Hoàn Serie Đây\)](#)

[Chương 149: Con Đường Làm Quan Của Cổ Đình Diệp](#)

[Chương 150: Nếu Bọn Họ Không Đi, Tôi Sẽ Không Phá Tường Trừng Viên](#)

[Chương 151: Việc Hôn Nhân Của Cô Em Chồng](#)

[Chương 152: Bạc Thầy Tranh Đấu](#)

[Chương 153: Tận Mắt Tham Quan Chiến Trường Chờ Mong Đã Lâu](#)
[Chương 154: Thời Đại Sau Khi Chuyển Nhà](#)
[Chương 155: Vai Chính Vai Phụ](#)
[Chương 156: Cuộc Sống Vợ Chồng](#)
[Chương 157: Việc Thiên Hạ, Việc Nhà, Việc Nước!](#)
[Chương 158: Sống Phải Chiến Đấu Khắp Nơi](#)
[Chương 159: Chuyện Tốt Sắp Tới, Chuyện Tốt Sắp Tới](#)
[Chương 160: Bánh Bao Tới](#)
[Chương 161: Mạn Nương, Đình Xán, Cửa Hồi Môn, Gia Sản Tổ Tiên, Còn Có Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Minh Lan](#)
[Chương 162: Hôm Qua Gió Lớn, Không Thu Tù Binh](#)
[Chương 163: Tựa Đóa Sen Thu Đẹp Tuyệt Trần, Cực Tĩnh Mà Sinh Nét Mỹ Lệ, Giỏi Thi Từ, Khéo Ca Phú, Cầm Kỳ Thi Họa Chẳng Khó Ai](#)
[Chương 164: Bạn Gái Cũ, Vợ Hợp Pháp, Bài Tập Của Bà Chủ Gia Đình](#)
[Chương 165: Suy Ngẫm Này Sinh Từ Một Bà Cô Rốt Cuộc Cũng Hết Khổ](#)
[Chương 166: Làm Rõ Ràng, Suy Nghĩ Nào Đó Bị Giấu Kín, Gió Bão Nổi Lên, Chuyện Phiếm](#)
[Chương 167: Khai Chiến, Mưa Gió Nổi Lên](#)
[Chương 168: Gió Đông Thối, Trống Trận Vang*: Không Biết Cuộc Sống Gian Nan, Phụng Phí Cơ Hội Đời Người, Đáng Đời!](#)
[Chương 169: Gió Đông Thối, Trống Trận Vang_\(2\): Con Gái Nhà Họ Khang, Càng Không Được Vào Nhà](#)